СЛОВОТО
СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ

ТОМ 3

БЕСЕДИТЕ НА ХРИСТОС ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

ЦЪРКВАТА НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ

Copyright © 2025 Almighty God and The Church of Almighty God

СЛОВОТО
СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ
ТОМ 3
БЕСЕДИТЕ НА ХРИСТОС ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Словото се явява в плът (съкратено като Словото), изразено от Христос от последните дни, Всемогъщия Бог, в момента се състои от седем тома: Том 1: Явяването и делото на Бог; Том 2: За познаването на Бог; Том 3: Беседите на Христос от последните дни; Том 4: Разобличаване на антихристите; Том 5: Отговорностите на водачите и работниците; Том 6: За стремежа към истината; и Том 7: За стремежа към истината.

Всички права запазени. Нито една част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма или по какъвто и да е начин, електронен или механичен, включително фотокопиране, запис или каквато и да е система за съхранение или извличане на информация, без изричното писмено разрешение на собственика на авторските права.

Исканията за предоставяне на информация трябва да бъдат адресирани до:
contact.bg@godfootsteps.org

Съдържанието на тази книга е преведено и редактирано изцяло от професионални лингвисти. Възможно е обаче да останат малък брой неточности. Ако имате подозрения за подобна неточност, моля, направете справка с оригиналния текст на китайски език. Моля, не се колебайте да се свържете с нас, за да може да актуализираме книгата, когато бъде преиздадена.

A portion of the Bulgarian Bible verses in this book are from РЕВИЗИРАНО ИЗДАНИЕ (BPB) and the copyright belongs to Bulgarian Bible Society. With due legal permission, they are used in this publication.

Тази книга не се продава. В случай на проблеми с качеството на печата или подвързването ѝ, Църквата на Всемогъщия Бог ще предостави друг екземпляр.

Публикувано от Църквата на Всемогъщия Бог
23 октомври 2025 г.
https://bg.godfootsteps.org

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОПОВЕДИТЕ И ОБЩЕНИЯТА, ДАДЕНИ В ПАСТВОТО ОТ ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ

(ОТ 2007 Г. ДО 25 СЕПТЕМВРИ 2021 Г.)

1. Значението и пътят на стремежа към истината 3
2. Най-основната практика да бъдеш честен човек 28
3. Пътят на практикуване към промяна на нрава 70
4. Само ако опознае собствените си погрешни възгледи, човек може да се промени истински 97
5. Истинско доверие се постига само с истинско покорство 126
6. Само познаването на шестте вида покварен нрав е истинско себепознание 161
7. Какво е истината реалност? 222
8. На какво точно разчитат хората, за да живеят? 266
9. Само чрез практикуване на истината и покорство на Бог може да се постигне промяна в нрава 332
10. Човек може да опознае Божиите дела едва след като разбере истината 368
11. Как да се разпознае природата същност на Павел 394
12. В живота може да се навлезе само с практикуване на истината 458
13. Човек може да тръгне по правилния път на вярата в Бог само като преобърне представите си (1) 527
14. Човек може да тръгне по правилния път на вярата в Бог само като преобърне представите си (2) 594
15. Човек може да тръгне по правилния път на вярата в Бог само като преобърне представите си (3) 645
16. Какво представлява изпълнението на дълга съгласно критериите? 721

17. Проповядването на евангелието е дълг, който вярващите са длъжни да изпълнят добре 803
18. Много е важно да се поправят отношенията между човека и Бог 892
19. За да изпълняваме добре дълга си, най-важно е да разбираме истината 911
20. Да се ценят Божиите слова е основата на вярата в Бог 963

ВТОРА ЧАСТ

БЕСЕДИ НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ С ВОДАЧИ И РАБОТНИЦИ

(ОТ 1995 Г. ДО 12 ЯНУАРИ 2022 Г.)

1. Как човек преминава в новата епоха 1037
2. За Божиите управленски закони в Епохата на царството 1057
3. Вторият аспект на значимостта на въплъщението 1069
4. Значението на това, че Бог изпита земното страдание 1079
5. Придобиването на истината е най-важното нещо във вярата в Бог 1090
6. Надменната природа е в основата на съпротивата на човека спрямо Бог 1113
7. Значението на молитвата и практикуването ѝ 1135
8. Как да вървим по пътя на Петър 1154
9. Какво трябва да знаем за промяната на нечий нрав 1164
10. Как да опознаем човешката природа 1176
11. Само чрез стремеж към истината може да се постигне промяна в нрава 1198
12. Избирането на верния път е най-решаващата част от вярата в Бог 1211
13. Познаваш ли Божията любов към човечеството? 1225
14. Хората изискват твърде много от Бог 1235
15. Същността на Христос е любов 1253
16. Вярата в Бог трябва да започне с прозрение за злите светски тенденции 1265

17. Като отдаде сърцето си на Бог, човек може да придобие истината 1285
18. Свободата и освобождението могат да се постигнат само чрез отърваване от покварения нрав 1306
19. За да придобие истината, човек трябва да се учи от хората, събитията и нещата около себе си 1320
20. Навлизането в живота започва с изпълнението на дълга 1335
21. Само чрез практикуване на истината човек може да се отърве от оковите на покварения нрав 1355
22. Петте условия, които трябва да изпълниш, за да поемеш по правилния път на вяра в Бог 1370
23. Само преодоляването на покварения нрав може да доведе до истинска промяна 1399
24. Във вярата в Бог най-важното е да се практикуват и да се преживяват Неговите слова 1432
25. Човекът е най-облагодетелстван от Божия план за управление 1457
26. Покваренията нрав може да бъде преодолян само чрез приемане на истината 1492
27. Шест показателя за израстване в живота 1510
28. По пътя на спасението може да се върви само с богобоязливост 1544
29. Само в честото четене на Божиите слова и размишляването върху истината има път напред 1570
30. Как да преодолеете изкушенията и робуването на статуса 1587
31. Да платиш цената, за да придобиеш истината, е от голямо значение 1613
32. Само ако живее често пред Бог, човек може да има нормална връзка с Него 1625
33. Какво е да практикуваш истината 1643
34. За хармоничното сътрудничество 1658
35. Само този, който изпълнява добре дълга си с цялото си сърце, ум и душа, е човек, който обича Бог 1669
36. Принципите на практикуване на покорство пред Бог 1695

37. Покорството пред Бог е основен урок за придобиване на истината 1711
38. Как да се познава върховенството на Бог 1740
39. Само доброто изпълнение на дълга на сътворено същество дава стойност на живота 1767
40. Само когато човек стане честен, може да изживее истинско човешко подобие 1783
41. Пътят за преодоляване на покварения нрав 1814
42. Човек не може да бъде спасен, като вярва в религия или участва в религиозни церемонии 1842
43. Доброто поведение не означава, че нравът на човека се е променил 1860
44. Познаването на нрава е основата за неговата промяна 1878
45. Само чрез стремеж към истината човек може да преобърне своите представи и погрешно разбиране за Бог 1902
46. В стремежа към истината помага единствено себепознанието 1935
47. Само като търси истините принципи, човек може да изпълнява дълга си добре 1965
48. Отношението, което човек трябва да има към Бог 2003
49. Правилното изпълнение на дълга изисква хармонично сътрудничество 2049
50. За да изпълни дълга си добре, човек трябва поне да има съвест и разум 2068
51. Принципите, които трябва да ръководят човешките постъпки 2099
52. Само тези, които разбират истината, имат духовно разбиране 2119
53. Общение за химна „От любов“ 2137

ТРЕТА ЧАСТ

ОБЩЕНИЯ НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ С ЧАСТ ОТ НЕГОВИТЕ ИЗБРАНИЦИ

1. Слова за подхождането към истината и Бог 2179
2. Слова за търсенето и практикуването на истината 2238
3. Слова за познаването на Божието дело и нрав 2283
4. Слова за познаването на Божието въплъщение 2323
5. Слова за изпълняването на дълга 2333
6. Слова за опознаването на себе си 2405
7. Слова за това, как да преодолеем покварения нрав 2452
8. Слова за това как да преживяваме провалите, паденията, изпитанията и облагородяването 2504
9. Разликите между говоренето на думи и доктрини и истината реалност 2526
10. Слова за служене на Бог 2554
11. Слова за начините, по които Бог определя изходите на хората 2591
12. Слова по други теми 2603

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОПОВЕДИТЕ И ОБЩЕНИЯТА, ДАДЕНИ В ПАСТВОТО ОТ ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ

(ОТ 2007 Г. ДО 25 СЕПТЕМВРИ 2021 Г.)

ЗНАЧЕНИЕТО И ПЪТЯТ НА СТРЕМЕЖА КЪМ ИСТИНАТА

Братът току-що разговаря по темата за стремежа към истината. След толкова общение чувствате ли как стремежът към истината е най-важното нещо и че, ако вярвате в Бог, но не се стремите към истината, няма да придобиете нищо? Може би сега вече някои от вас са готови и сте решили да се стремите към истината усърдно, да работите усилено над Божието слово и да се борите да разбирате истината повече и да я практикувате повече. Правилна умствена нагласа ли е това? Разбира се, че е правилна. Ако след толкова общения вие все още нямате абсолютно никаква реакция, това не е нормално и тези думи ще бъдат напразни. Истината е най-важното нещо за всеки, който искрено вярва в Бог и копнее Той да се яви, и за всеки, който обича истината и се надява да придобие Божието спасение през последните дни. Стремежът към истината е по-важен от всичко друго: той е много по-важен от нашата работа, от живота ни или от изгледите за плътта ни. Осъзнавате ли сега важността на стремежа към истината? Вие несъмнено преживявате определени чувства в сърцето си, като разпознавате, че стремежът към истината е най-важното нещо в живота ви — доживотно събитие за всеки един от вас, така да се каже. След като сте изслушали толкова много общения, всеки от вас сега може да има такава основа в сърцето си, такова познание, чувство и разбиране. Такива знания и чувства са правилни и точни и доказват, че това, което сте разбрали, е напълно в съответствие с Божието слово, с това, което Той ще извърши върху всеки от вас, и с Неговите намерения.

Повечето хора вярват в Бог, за да получат благословии. Дори ако разбират малко от истината, те не могат да изоставят своето намерение да бъдат благословени. Какво е отношението на хората към истината? В сърцата си повечето хора изпитват неприязън към истината и дори не се интересуват от нея. Защото човек е чужд на истината. Той не разбира какво е истината, още по-малко откъде идва, защо трябва да се стреми към нея, защо трябва да я приема, защо трябва да я практикува или защо Бог изразява толкова много от нея. Всички тези въпроси са чужди за всеки човек и хората никога не са ги обмисляли, нито някога са били излагани на тях. Сега, когато Бог върши делото на правосъдието в последните дни

и е изразил много слова, ние се докосваме до много въпроси, включващи всеки аспект от истината по пътя на вярата в Бог. Няма изход, без да търсим истината, затова ни трябва разбиране за истината и трябва да четем Божиите слова в светлината на реалността. Всяко изречение от Божието слово е истината и човек трябва да го преживее лично, за да го разбере. Защото от раждането до зрелостта, през намирането на работа, брака и развиването на кариера, всичко в условията, при които живее всеки човек — включително хората, събитията и нещата, с които влиза в контакт, и всички неща, които се случват около него — всъщност са свързани с истината, но нито един човек не вижда тези неща от гледна точка на истината. Ето защо е казано, че всеки е чужд на истината. Никой в цялото човечество не разбира истината, затова от вас се изисква от сега нататък да започнете да се изправяте пред истината, да я приемате и да се стремите към нея. Това е необходимо. Ако още не разбираш, че вярването в Бог изисква да се стремиш към истината и че само истината може да те промени, да те усъвършенства, да ти донесе спасение и да те накара истински да дойдеш пред Бог, ако не можеш да разбереш тези неща, тогава няма да се интересуваш от истината, няма да си способен да се стремиш към нея и с времето ще загубиш ентусиазма си. Някои хора казват: „За вярата в Бог е достатъчно добре да водиш църковен живот и да изпълняваш дълга си, затова защо все пак трябва да се стремим към истината? Не вършим зло, нито следваме другите, още по-малко следваме лъжеводачи или антихристи в противопоставяне на Бог. Всички разбираме малко от доктрините за вярването в Бог и можем да отстояваме вярата в Бог докрай, затова няма нужда да разбираме много по-дълбоките истини“. Правилен ли е този възглед? (Не е.) Защо не? (Защото само когато хората са придобили истината, те могат да бъдат спасени от Бог.) Точно така. В сърцата си някои хора сега смътно осъзнават значимостта на истината за спасението на човечеството. Те може все още да са далеч от ясното виждане на ценността и значимостта на това истината да стане животът на човек, но това чувство и осъзнаване в сърцата им е много ценно. Ключът е дали това чувство и осъзнаване може да се вкорени в човешките сърца и то зависи от бъдещите стремежи на хората. Добре е, че сега го осъзнаваш. Това дава надежда, че може да вървиш по пътя на спасението. Стремежът към истината действително е важен. Например, когато си негативен и

слаб, можеш ли да станеш силен без подкрепата и притока на истината? Можеш ли да преодолееш слабостите си? Можеш ли да осъзнаеш и да разнищиш какво те прави слаб и негативен? Със сигурност не можеш! Когато си нехаен в изпълнението на дълга си, можеш ли да поправиш този покварен нрав, ако не се стремиш към истината? Можеш ли да бъдеш отдаден на Бог в изпълнението на дълга си? Може ли човек да опознае себе си и да поправи поквата и надменността си, без да търси истината? Човек винаги има представи за Бог и винаги измерва Бог през собствените си представи и фантазии. Може ли това да се поправи в отсъствието на истината? Не може. В много неща, които ни се случват в живота, сме изправени пред избори. Ако не разбираме истината, ако не знаем какви са Божиите намерения и какво изисква Той от нас, тогава нямаме път за практикуване. Тогава ще разкрием покварения си нрав и лесно ще правим грешки и ще поемем по грешен път. Може ли съществуването на човешкия покварен нрав да бъде поправено с думите и доктрините, които той разбира? Ако не търсиш истината, може да се каже, че в нищо, което правиш в живота, няма принципи, няма път за следване, няма цели или посоки. Ако случаят е такъв, тогава всичко, което правите, е обратно на истините принципи — знак за противопоставяне на Бог и предаването Му, и действията ви ще са отвратителни за Бог и ще бъдат прокълнати от Него. Ако живеете според покварения си нрав, никой от вас няма да бъде спасен, освен ако не приемете Божието правосъдие и наказание. Следователно преди наистина да разбере истината, всеки трябва да се сблъска с малко правосъдие и наказание, с малко укор и дисциплиниране. Целта на всичко това е да позволи на хората да придобият истината и да се отърват от покварения си нрав.

Макар и да разбирате някои от доктрините за вярата в Бог, често се чувствате обърканн, когато изживявате всичко. Чувствате се затруднени и неспособни да разберете Божиите намерения, не знаете какво да практикувате и не намирате решение, колкото и да се тревожите. Искате да потърсите общение, но не знаете какъв е проблемът, искате да потърсите отговори в Божието слово, но то е безкрайно, а вие не знаете какво търсите. Не се ли случва често? Това е знак, че новоповярвалите не знаят как да търсят истината във всичко. Ето защо повечето въпроси, които задавате на събиранията, както и повечето думи от вашето общение,

нямат връзка с истината. Това показва, че повечето хора нито знаят как да практикуват истината в реалния живот, нито знаят как да я търсят, когато събитията ги сполетят, камо ли истината да им е принцип и цел за практикуване. Всички ли изпитват това затруднение? Щеше ли да си объркан толкова често, ако беше разбрал принципа на истината и нейната същност за събитията, които те сполетяват? Разбира се, че не. Дори и да усещаш известно объркване, то е или защото разбирането ти за истината е твърде повърхностно, или защото опитът ти с истината е ограничен. Не можеш да разбереш Божиите намерения, покварата ти не е поправена и усещаш болка в сърцето си. Кое ви затруднява най-силно сега в стремежа към истината? Дали е това, че когато се повдигне дадена тема за истината, се страхувате да разговаряте за нея? Страх ли ви е да изразявате думи и доктрини? Страхувате ли се, че не сте способни да общувате за реалността? И дали се страхувате още повече, че ще изпаднете в недоумение, когато нещо ви се случи? (Така е.) Причината за това е, че нямате истината в сърцата си. Ако я имахте, нямаше да ви е толкова трудно да се справяте с тези неща. Някои хора не знаят как да постъпят, когато ги сполетят събитията. Знаят как да търсят истината в Божието слово, но правилният отговор не идва веднага, затова възприемат компромисен подход. Тоест задоволяват се с буквалното разбиране на значението на Божието слово и спазват правилата. Ако казват молитвите си и сърцата им са спокойни и уверени, и ако попитат братята и сестрите си, но и те не са стигнали до по-големи прозрения от тях самите, хората решават, че е достатъчно да практикуват така. Всъщност подобна практика е твърде далеч от нивото на истината, твърде далеч е от реалността на истината, както и от Божиите намерения. Не това е принципът на практикуване на истината. Ако искаш да практикуваш и да разбираш истината, когато ти се случи нещо в ежедневието, първо трябва да я потърсиш. Тоест трябва да разглеждаш нещата въз основа на Божиите слова и истината, и когато същината на проблема ти се изясни, ще знаеш как да практикуваш в съответствие с истините принципи. А ако винаги разглеждаш нещата според Божиите слова, ще си способен да видиш Божията ръка — Божиите дела — във всичко, което се случва около теб. Каквото и да се случва наоколо, някои хора си мислят, че то няма нищо общо с тяхната вяра в Бог или с истината, и просто следват собствените си

влечения, като реагират според философиите на Сатана. Така могат ли да си извлекат някакви поуки? Разбира се, че не. Поради тази причина много хора вярват в Бог от десет или двайсет години и все още изобщо не разбират истината или навлизането в живота. Те не са способни да включат Бог в ежедневния си живот или да подхождат към всичко, което се случва около тях, въз основа на Божиите слова. Затова винаги, когато нещо им се случи, нито могат да разберат какво е то в действителност, нито са способни да се справят с него въз основа на истините принципи. Такива хора нямат навлизане в живота. Някои хора ангажират ума си само когато четат Божиите слова на събиране и тогава са способни да говорят за малко знание, но нито могат да приложат Божиите слова в което и да е от нещата, които им се случват в реалния живот, нито знаят как да практикуват истината. Затова мислят, че нищо от това, което се случва в ежедневието им, няма никаква връзка с истината или с Божиите слова. При вярата си в Бог те сякаш се отнасят към Божиите слова и към истината като към област на знанието, напълно отделена от всекидневния им живот и от възгледите им за нещата, житейските им цели и стремежите им. Какво да кажем за такава форма на вяра в Бог? Дали тези хора ще са способни да разберат истината и да навлязат в реалността? Дали са последователи на Бог, щом вярата им в Него е такава? Те не са истински вярващи в Бог, да не говорим за Негови последователи. Смятат, че нито един от проблемите в ежедневието им — включително всичко, което касае семейството, брака, работата или перспективите им — не е свързан с истината и затова се опитват да ги решат с човешки методи. С подобни преживявания никога няма да получат истината, никога няма да са способни да разберат какво иска Бог да осъществи в хората и какъв ефект желае да постигне в тях. Бог изразява истината, за да спаси хората, да ги пречисти и да промени покварения им нрав. Те обаче не осъзнават, че само ако приемат истината и ако се стремят към нея, ще могат да променят собствения си покварен нрав; не осъзнават, че само когато изживяват и практикуват Божиите слова във всекидневния си живот, могат да придобият истината. Подобни хора не са ли глупави и невежи? Дали не са най-глупавите и нелепи хора? Някои хора никога не са се стремили към истината при вярата си в Бог. Смятат, че вярата в Бог означава да отидат на събиране, да се молят, да пеят химни, да четат Божиите слова; наблягат на

религиозния ритуал, но никога не практикуват и не изживяват Божиите слова. Така вярват в Бог религиозните хора. И дали не са неверници, щом се отнасят към нещо толкова важно като вярата в Бог като към религиозно убеждение? Не са ли невярващи? Стремежът към истината изисква да се изживеят много процеси. Той има както проста, така и сложна страна. Казано по-просто, трябва да търсим истината и да практикуваме и изживяваме Божиите слова във всичко, което се случва около нас. Щом започнеш да го правиш, все повече и повече ще виждаш колко много истина трябва да придобиеш и към колко много истина трябва да се стремиш при вярата си в Бог, както и че истината е толкова практическа и че истината е живот. Бог спасява хората, за да могат да придобият истината като живот. Не само хората, които изпълняват дълг, които са водачи и работници или служат на Бог, а цялото сътворено човечество трябва да приеме истината като живот. Божиите слова са насочени към цялото човечество и Бог говори на цялото човечество. Затова всички сътворени същества и целият човешки род трябва да приемат Божиите слова и истината, да търсят истината във всичко и след това да практикуват според истините принципи, за да могат да станат способни да практикуват истината и да ѝ се покоряват. Ако се изискваше само от водачите и работниците да практикуват истината, това щеше да е в пълно противоречие с Божието намерение, защото изразената от Бог истина е за цялото човечество и се изразява с цел спасяването на човешкия род, а не само на няколко души. Ако случаят беше такъв, словата, изразени от Бог, нямаше да имат голямо значение. Имате ли вече път за стремеж към истината? Кое е първото нещо, което трябва да се практикува при стремежа към истината? Преди всичко останало трябва да прекарвате повече време в ядене и пиене на Божиите слова и в слушане на проповеди и общения. Когато се сблъскате с проблем, молете се повече и търсете повече. Когато се въоръжите с повече истини, когато растете бързо и придобиете духовен ръст, ще сте способни да изпълнявате дълг, да се заемете с малко работа и ще сте способни да преминете през някои изпитания и изкушения. Тогава ще почувствате, че наистина сте разбрали и придобили някои истини, и ще почувствате, че всички слова, изречени от Бог, са истината, че те са най-необходимите истини за спасяването на поквареното човечество и че те са истината за живота, дадена от

единствения Създател. В момента нямате опит, а само малко копнеж в сърцата си. Чувствате, че Божиите слова имат дълбок смисъл и че съдържат твърде много непостижими за вас неща и твърде много истини, които не можете да разберете. Същината на някои неща все още е неясна и чувствате, че разбирате истината твърде повърхностно. Просто имате този копнеж в сърцата си и тази енергия, но дали ще можете да придобиете истината зависи от това как ще практикувате и как ще се стремите към нея в бъдеще.

Представете си, че в делото на правосъдието от последните дни Бог изразява само някои прости истини: нищо твърде дълбоко, още по-малко свързано твърде много със съдене и разобличаване на хората, а само малко слово, според това, което хората могат да приемат и това, което умовете им могат да разберат — просто няколко слова на обещание и благословия, или малко слова на увещание. Дори ако хората приемат тези слова, могат ли да постигнат спасение? Да вземем един пример. Да предположим, че Бог просто казва: „Покварата във всички вас е твърде дълбока. Всички вие сте без истината и всички не сте Ми предани. Вашата природа същност се е превърнала в сатанинска природа. Вие сте се превърнали в живи сатани. Вие сте враждебни към Мен и не обичате истината“. После Той казва на хората: „Вървете и разберете това!“, последвано незабавно от: „Благословен е онзи, който обича истината. Онзи, който Ми е предан, ще е способен да удовлетвори Моите намерения, да върви по пътя до края и да придобие обещанието Ми“. Човешките сърца ще бъдат ли трогнати, ако Бог просто им каже това? Ще се стремят ли към истината? Как ще се почувстват хората? „Прочетохме всички Божии слова и макар че всички имаме покварен нрав, не сме зли хора и няма да се противопоставяме на Бог. Ние просто имаме непокорен нрав, малко сме покварени нравствено, имаме лош характер и предпочитаме да следваме светските тенденции. Сега, когато разбираме някои истини и можем да се самоанализираме и да се опознаем, със сигурност можем да се отървем от тези покварени неща“. Има ли много хора в това състояние? Те мислят, че да разберат доктрината на вярата в Бог е да разберат истината и това е много опасно. Онези, които могат да говорят думи и доктрини, обикновено се чувстват доста доволни от себе си, но веднага се сриват и биват разкрити, щом ги сполети изпитание. Ако не се стремите към истината и не приемате съда

и наказанието, можете ли да се отървете от покварения си нрав? Това би било невъзможно. Вие трябва да сте наясно, че времето вече изтича и ако не страдате и не плащате цената за придобиването на истината, ще е лесно да изгубите времето си, като вярвате в Бог въз основа на представи и фантазии. После, когато дойдат големите катаклизми, няма да имате време да се стремите към истината, дори да искате, и ще сте загубили напълно шанса си за спасение. Макар че сега вярвате в Бог, не разбирате Божиите намерения. Наистина ли знаете защо Бог изразява истината и извършва делото на правосъдието? Всяка дума, всяка тема, всяка истина, която Бог изразява, е от значение и от изключителна полза за вас. Без значение дали може да го видите, преживеете или почувствате днес и без значение колко много наистина сте придобили сега, след три до пет години преживяване вие ще почувствате, че Божиите слова днес са истина и колко е велико от Негова страна, че изразява тези слова! Ако Бог все още глезеше човека, както правеше в Епохата на благодатта, като го нарича „агнето до гръдта Си“ и единствената загубена овца, заради която би изоставил останалите деветдесет и девет, за да я намери, човекът щеше да помисли: „Божията милост и любяща доброта са толкова велики; Божията любов към човека е толкова дълбока!“. Ако човек винаги възприема Бог и мисли за Него така, той няма да търси искрено Бог, няма да дойде пред Бог, няма да се покори на Бог и няма да има богобоязливо сърце. Без истинско разбиране на Бог няма отъртаване от човешкия покварен нрав. Човекът ще се отнася към Бог и към истината с презрение и ще се противопоставя на Бог, както правят дяволите и Сатана. Ако случаят е такъв, човек никога няма да разбере какво е истината, никога няма истински да разбере какво е да вярва в Бог и да Го следва и какво е да търси и да придобива истината. Това е вярно. Ако Бог не изразяваше тези слова, ако не наказваше и не съдеше всеки един човек и не се обръщаше към всеки с толкова сурови думи, тогава хората щяха да мислят, че да вярват в Бог означава, че са придобили истината, че вярването в Бог е да бъдат грабнати по-късно, да навлязат в царството и да упражняват царска власт. Някои хора казват: „Личност като мен може да е почти центурион!“. Други казват: „Не ми трябва много. В царството мога дори да пазя портите или да мета улиците!“. Това е първоначалното намерение, въжделение и желанието на всеки човек, който вярва в Бог. Бог е казал толкова много неща, които подробно

разобличават човешките представи и фантазии, прекомерните му желания и покварения му нрав. Нищо, което човек мисли, не е в съответствие с истината или съответстващо на Бог и нищо, на което човек се надява или се устремява да постигне, не е в съответствие с Божиите намерения. Всичко е напълно противоположно на Бог. Когато хората вярват в Бог, те се изправят срещу Божиите слова на правосъдие и наказание, с Божиите слова, разобличаващи човешката природа същност, със словата, които не са в съгласие с човешките представи и с Божия начин на работа, който не е в съгласие с човешките представи и фантазии. Макар че много хора признават, че Божиите слова са истината и макар да са склонни да сътрудничат на Божието дело и да приемат Божието правосъдие и наказание, за тях е много трудно да изпълнят Божиите изисквания. Когато се стигне до стремежа към истината, мнозина стават апатични, а когато се стигне до общение за истината, те задрямват и не си дават труд да слушат. Но когато става въпрос за тайнства, благословии и обещания, те се оживяват. Какво се случва? Дълбоко в сърцата си хората не обичат истината. Те смятат стремежа към истината за твърде неприятен, твърде труден, твърде болезнен и че трябва да платят твърде висока цена. Ако стремежът към истината беше толкова прост като четенето на учебник от началното училище или на детски стихотворения, някои хора може би щяха да са малко заинтересовани от него, защото щеше да е просто и лесно, нямаше да изисква да се плаща цена или да се посвещава много енергия. Сега е точно обратното. Стремежът към истината не е нито толкова лесен, нито толкова прост. Не става въпрос за това, че ако хората имаха достатъчно заложби, за да четат Божието слово и да го разбират, те естествено щяха да навлязат в истината реалност. Разбирането на думите и доктрините не означава навлизане в истината реалност. Някои хора са толкова енергични във вярата си в Бог, че си водят бележки на сбирките и когато слушат проповедите и общенията. Но след известно време те ги премислят и не извличат нищо от тях: забравят ги напълно и не могат да си спомнят нищо, дори и да искат, затова чувстват, че придобиването на истината не е лесно и едва тогава разбират, че вярването в Бог не е просто нещо. Други хора смятат, че са придобили и разбрали много след сбирките, но след като преспят една нощ са забравили всичко, което не е много по-различно от това изобщо да не са посетили сбирките. Други пък

се чувстват просветлени и озарени след като са чели Божието слово. Те се чувстват много доволни от себе си, но след като поговорят известно време с невярващи, умовете им се отклоняват и когато се върнат у дома и се молят на Бог, вече не могат да Го почувстват. Забравят всичко за стремежа към истината, за промяната на нрава и спасението от Бог. Причината е, че те са с твърде малък духовен ръст и разбират само малко думи и доктрини. Божието слово все още не е пуснало корени в тях, което доказва, че те още нямат място за Бог в сърцата си и така когато се занимават с външни неща, Бог не управлява сърцата им. Преживяването на Божието дело не е просто нещо. Без да преживеят някои изпитания, провали и неуспехи, хората няма да придобиват истински и само наизустяването няма да сработи. В наши дни повечето хора едва започват да разбират някои истини след като са вярвали в продължение на няколко години. Особено след като преживеят някои неуспехи и провали те чувстват значимостта на стремежа към истината и едва тогава започват да се съсредоточават върху четене на Божието слово, върху общението за истината и върху практикуването на истината. Едва тогава те започват да навлизат в реалността.

Някои хора казват: „Защо, когато има някаква трудност или препятствие, се чувствам възпрян и не знам какво да правя, и чувствам, че вярването в Бог е твърде трудно? Защо, когато има трудности, ставам негативен и ми липсва енергия да вярвам в Бог? Защо понякога не се интересувам от срещите или от четене на Божието слово, но ако говоря по въпроси, свързани с невярващия свят, се вълнувам?“. Какво се случва тук? Всъщност, като се вземе предвид човешката природа същност, причината е, че човекът не обича истината. Ако хората не обичат истината, може ли вярата им в Бог да е истинска? Може ли в сърцата им да има място за Бог? В сърцата им ли е Бог? Не, това е сигурно. Ако нямаш Бог в сърцето си и нямаш място за Бог, това доказва, че нямаш истината в сърцето си, не разбираш никаква истина и не практикуваш никаква истина. Следователно, що се отнася до размишляване върху Божието слово и практикуване на истината, хората са апатични и нямат никакъв път. Ако от теб се поиска да спечелиш пари и ти кажат, че можеш да спечелиш повече пари, ако правиш определено нещо, тогава ще направиш всичко възможно да преодолееш всички трудности и да успееш и няма да се страхуваш от провал, а ще упорстваш. Има интереси, които те привличат, сърцето ти е

обладано от интересите, онези интереси са на първо място в сърцето ти и ти чувстваш, че парите и интересите са твърде важни и не се отхвърлят лесно, затова ще опиташ да направиш всичко по силите си, за да постигнеш собствените си желания и цели, независимо от цената. Следователно, ако ти направиш стремежа към истината първостепенен приоритет в живота си, вярвам, че няма да си без път, нито ще си без време, още по-малко ще преживееш някакви трудности, които да те спъват в търсенето и практикуването на истината. Притежавате ли такава решимост? Това е също като родителя, който ще плати всяка цена, за да удовлетвори децата си. Когато децата кажат колко струва да отидат в колеж, ако семейството няма толкова пари, родителите ще обикалят да взимат назаем, ще събират пари или ще намерят начини да развият бизнес или да вършат обикновена работа, ако не могат да ги вземат назаем. Независимо колко страдат, те ще успеят да съберат достатъчно пари, за да платят колежа на децата си, да развият успеха им и да им дадат добри изгледи. Ако вие наистина имате такава решимост в стремежа си към истината, мисля, че няма трудност, която всеки от вас да не може да преодолее, освен ако нямаш умствени затруднения или вродено мозъчно разстройство. Освен ако не си роден с интелектуален недъг, би трябвало да си способен да постигнеш това, което умът на нормалния човек може да постигне и никоя трудност няма да е трудност. Тъй като стремежът към истината не е нещо, което може да се придобие чрез човешката фантазия, той изисква делото на Светия Дух, а човек просто сътрудничи. Докато имаме решимостта да се стремим, Светият Дух ще ни води, ще ни предоставя ресурси и ще ни просветлява по всяко време, като ни позволява да преминем през всяка трудност и да разберем истината, която не разбираме. Защото това, което е невъзможно за човека, е възможно за Бог и човек е нищо. Без Божието дело всички огромни усилия и старание на човека ще са напразни.

В Епохата на благодатта хората също казваха, че вярват в Бог и следват Бог, но целта им беше да навлязат в небето. Те не говореха по въпросите за практикуване и преживяване на Божието слово, нито знаеха какво означава да си спасен. Те просто се придържаха към правилата, съблюдаваха религиозните служби и после четяха Библията и след това таяха слаба надежда, чувстваха, че в общи линии това е всичко и че ще могат да навлязат в небето след като умрат. Този етап на делото

от последните дни не е толкова прост и всяка частица от Божието дело е практична и изисква от нас да платим цената наистина, да търсим и да преживяваме практически, за да можем да придобием истината от словата, изразени от Бог. Ако човешките вярвания все още наподобяват тези от Епохата на благодатта — само да се събират заедно всяка седмица, да четат Библията и после да се молят, да пеят и да възхваляват Бог, докато чакат да бъдат грабнати на небето или докато очакват да се въздигнат на третото небе, тогава колко необуздано надменен може да стане човек! Поквареното човечество е такова. Без значение как работи Бог, докато Той дава на човека обещание, човекът ще се държи за него, винаги ще го възприема като правило и никога няма да търси Божието дело или Неговите намерения ни най-малко, а просто ще чака да бъде грабнат на небето. Хората не знаят какво са те, мечтаят си за хубави неща и се стремят към огромни висоти. Никой от тях не мисли, че е от вида на Сатана, камо ли, че е обект на погибел. Те всички мислят, че вярват в Бог искрено, страдали са много при изпълнението на дълга си и никога не са предавали Бог, затова вече са спасени от Бог и със сигурност ще могат да навлязат в небесното царство. Този възглед е погрешен и те наистина изобщо не разбират истината. Особено когато хората повярват в Бог за първи път, те са непокорни, сърдити и особено надменни, възприемат всички други като ечемик в окото и не смятат, че никой — дори Бог — е толкова добър, колкото тях. Дори ако човек е приел Христос, това не означава, че може да приеме това, което Христос казва или всичко, което е направил. Човекът приема този етап от Божието дело само на думи и приема въплътения Бог само на думи, но това не означава, че няма представи, няма фантазии и не се противопоставя на това, което Бог е направил. Някои хора са ентусиазирани и развълнувани, когато видят Христос, в сърцата си се чувстват удостоени с чест и сякаш не са живели напразно. Но понеже им липсва истината и не познават Бог, те имат представи, когато видят Христос да говори; имат представи, когато Го видят да се занимава с нещата и имат представи за отношението на Христос към даден човек. Те дори имат представи, мнения и идеи за това какво яде или носи Христос и за всяко Негово изражение или жест. Какво е това? Богът от човешките фантазии е фундаментално различен от истинския Бог и за хората, за които е присъщо да имат покварен нрав и надменна природа, е невъзможно да нямат

представи, да не се противопоставят и да не съдят въплътения Човешки Син. Ако човек не разпознава божествената същност на Бог, е трудно да се покори на Бог и е още по-трудно да Го обича и да се бои от Него. Но как хората, които са преживявали Божието дело много години, знаят и се отнасят към въплътения Бог, особено онези, които са слушали много Божии проповеди и общения? Те са преживели лично процеса от това да имат представи за Бог до това да имат знание за Бог, от бунтарството и противопоставянето до истинското покоряване и те лично са преживели, че всичко, което Бог прави, всяко слово, което изрича, и всичко, с което се занимава, съдържа в себе си истините принципи. Хората не бива да имат представи, още по-малко противопоставяне или неприязън в сърцата си. След няколко години преживяване, когато разберат малко от истината, те ще се отнасят към нея правилно и когато имат в себе си малко от истината като свой живот и са придобили принципите на практикуване, те естествено няма да правят нищо неразумно. Онези, които са нови вярващи и онези, които нямат никакво преживяване на тези неща, са склонни да се бунтуват срещу Бог и да Му се противопоставят и са склонни да вършат неразумни и необмислени неща. Някои от тях със сериозна природа могат да съдят Бог и да богохулничат и после напълно пропадат. Други непрестанно прекъсват и смущават работата в църквата и са отстранени. Изпълнени ли сте сега с представи и фантазии за Бог? Чувствате ли, че вярването във въплътения Бог е твърде трудно? Някои хора казват: „Когато преди вярвахме в Господ, беше доста лесно. Просто се събирахме заедно, слушахме проповедите и се молехме на Господ за неща. Никой не искаше от нас да практикуваме истината и да се покоряваме на Бог, какво остава да ни води да практикуваме и да преживяваме Господните слова и да се стремим към истината. Пасторите и проповедниците просто ни обясняваха Библията и можехме да я разбираме както си искаме. Но сега, когато вярваме във Всемогъщия Бог, има толкова много истини, изразени от Него, че чувстваме, че е твърде трудно да практикуваме истината и наистина е трудно да навлезем в реалността!“. Мислили ли сте си някога, че ако все още вярвате в Бог по начина, по който вярвахте в Господ, ще сте способни да придобиете истината и живота? Можете ли да бъдете спасени от Бог? (Не можем.) Фактът, че сте способни да осъзнаете това, показва, че сте осъществили напредък.

Вярата в Бог не може да се основава на фантазии или на представи, и още по-малко на интереси. Ако вярваш в Бог въз основа на моментен интерес или импулс, тогава по-добре се успокой и внимателно помисли дали искаш да продължиш да вярваш, дали наистина искаш да се стремиш към истината, дали наистина си истински вярващ в Бог, дали вече си взел решение да тръгнеш по пътя на вярата в Бог и дали вече си взел решение да се стремиш към истината. Защо наблягам на тези точки? Защото това, в което сега вярваме, е въплътеният Бог, а Божието въплъщение означава, че Той дойде от небето на земята и наистина стана човек, човек, чиято външност е същата като на хората, но който е Христос, който е Самият Бог и който не е обикновен човек. Божието въплъщение по практически начин е изпълнило етап от делото на съдането и пречистването на хората, изразило е много слова, извършило е много работа, избрало е мнозина и е разпространявало делото Си и евангелието Си. Всяка частица от тази практическа работа потвърждава, че Божието желание да спаси и усъвършенства хората естествено изисква от хората да преживеят практически Неговите слова и дело. Само тогава те могат да придобият истината и истински да се покорят на Бог и да Го почитат. Ето това Бог иска да направи пълноценно у тях. От времето, в което сте започнали да приемате Божието дело, досега, вие може да сте преживели някои неща, независимо дали мислехте, че те са свръхестествени, или дали са видими за невъоръженото око и са достижими за човешкия ум. Накратко, Бог върши всяко едно от тези неща по практичен начин, работи върху нас, сред нас и около нас, така че да можем да го видим и докоснем. Следователно стремежът към истината е практически урок и трябва да търсим и да практикуваме истината във всичко, което ни се случва; трябва да се уповаваме на собственото си усърдно сътрудничество, за да придобием истината. Стремежът към истината не е такъв, какъвто си го представят хората — не става дума, че четенето на Божиите слова и разбирането на тяхното буквално значение е разбиране на истината или че докато човек говори умело, той практикува истината. Не е толкова просто. Стремежът към истината изисква от нас да търсим и да приемаме истината по практичен начин, да страдаме и да плащаме цената, както и да преживяваме, да търсим, да обмисляме, да разговаряме, да практикуваме и да работим усилено в реалния живот. Само по този начин можем

постепенно да навлезем в Божието слово и истината и да спечелим от тях. Един ден, когато разбереш какво е истината и каква е същността на истината, ти ще знаеш, че словата, произнесени от въплътения Бог, са нашата истинска нужда, че те са принципите за практикуване, които ни трябват, за да се справим с всичките си проблеми и че тези Божии слова са целта и посоката на живота ни. В този момент ти ще видиш колко значимо е всичко, което Бог прави, и колко важно и ценно е за нас Божието въплъщение! Всяко изречение, което Бог изрича, всеки етап от делото Му, всяка Негова дума и действие, всяко Негово движение, Неговите мисли, Неговите идеи и Неговите възгледи са все с цел да пречистят и спасят хората и никоя от тях не е празна. Те са всички реалистични и практически. Следователно дали човек идва от религия, или е бил невярващ и е приел вярата, той не бива повече да вярва в Бог въз основа на представи и фантазии и не бива повече да се занимава с религиозни мечти, да мечтае, че неочаквано ще бъде грабнат на небето, за да се срещне с Господ, когато връхлетят големите катаклизми. Това са блянове. Бог е дошъл да разобличи и съди човека и да пречисти човешката поквара, като изразява истината по практически начин, и да спаси човека от влиянието на Сатана по практически начин. През този период човекът ще премине през много гонения и премеждия и ще преживее много кастрене и много правосъдие и наказания, преди да може да бъде пречистен и променен. Само чрез това преживяване на Божието дело той може да придобие истината. След като си придобил истината, Бог ще има място в сърцето ти и ти ще имаш истинска боязън и покорство към Бог. Ето какво Бог иска да се направи. След като си разбрал истината и познаваш стойността ѝ и истината е пуснала корени в сърцето ти, и имаш практическо познание за преживяване на истината, тогава Божието слово ще е станало животът в сърцето ти. Този процес практичен ли е? (Такъв е.) Тогава какво изисква да направят хората този процес? Първо, хората трябва да имат богопокорно сърце, да приемат правосъдието и наказанието на Божието слово и да се покорят на Божието кастрене, изпитания и облагородяване, за да могат да бъдат пречистени от покварата си, така че да могат да практикуват истината и да постигнат покорство към Бог и така да могат да навлязат в реалността на Божието слово. Докато човек знае как да преживява Божието дело, той ще знае кое у него Бог иска да направи пълноценно

и какви резултати иска да постигне. Божието слово постига два основни резултата в човека: първо, то позволява на човека да познава себе си и второ, позволява на човека да познава Бог. Когато тези два резултата са постигнати, човек познава истински Божиите слова и действително разбира истината.

За да опознаеш себе си, трябва да познаваш собственото си разкриване на поквара, покварения си нрав, слабите си места, както и природата си същност. Освен това трябва да познаваш до най-малката подробност нещата, които се разкриват в ежедневието ти — мотивите, перспективите и отношението ти към всяко едно нещо — независимо дали си вкъщи или навън, когато си на събирания, когато ядеш и пиеш от Божиите слова или при всеки един проблем, с който се сблъскваш. Чрез тези аспекти трябва да опознаеш себе си. Разбира се, за да се познаваш на по-дълбоко ниво, трябва да интегрираш Божиите слова. Можеш да постигнеш резултати само като се опознаеш въз основа на Неговите слова. Когато приемате правосъдието на Божиите слова, не се страхувайте от страданието или болката, а още по-малко — че Божиите слова ще проникнат в сърцата ви и ще разкрият грозните ви състояния. Толкова е полезно да изстрадате тези неща. Ако вярвате в Бог, трябва да четете повече Божии слова, които съдят и наказват хората, особено онези, които разобличават същината на човешката поквара. Трябва повече да ги сравнявате с практическото си състояние и да ги свързвате предимно със себе си, а по-малко с другите. Видовете състояния, които Бог разобличава, съществуват у всеки човек и всички те могат да се открият у теб. Ако не вярваш, опитай да го изживееш. Колкото повече изживяваш, толкова повече ще се опознаваш и толкова по-силно ще чувстваш, че Божиите слова са много верни. След като прочетат Божиите слова, някои хора не са способни да ги свържат със себе си и смятат, че части от тези слова не се отнасят за тях, а за други хора. Например когато Бог разобличава хора като езавелите и блудниците, някои сестри смятат, че тъй като са били безупречно верни на съпрузите си, подобни слова не би трябвало да се отнасят за тях; други сестри смятат, че тъй като не са омъжени и никога не са правили секс, подобни слова не би трябвало да се отнасят и за тях. Някои братя смятат, че тези слова са насочени само към жените и изобщо не ги касаят. Някои хора вярват, че Божиите слова на разобличаване на човека са твърде строги и не отговарят

на действителността, затова отказват да ги приемат. Дори има хора, които твърдят, че в някои случаи Божиите слова са неточни. Това ли е правилното отношение към Божиите слова? Очевидно е погрешно. Всички хора се възприемат въз основа на външното си поведение. Не са способни да се самоанализират и да опознават покварената си същина чрез Божиите слова. Тук „езавели“ и „блудници“ се отнасят до същината на поквара та, нечистотията и развратността на човечеството. Независимо дали е мъж или жена, женен или не, всеки има покварени мисли за разврат. Така че как може да няма нищо общо с теб? Божиите слова разобличават покварения нрав на хората. Независимо дали става дума за мъже или жени, степента на покварата им е еднаква. Това не е ли факт? Първо трябва да осъзнаем, че всичко, което Бог казва, е истината и съответства на фактите, и че независимо колко са строги Неговите слова, които съдят и разобличават хората, или колко са нежни словата, с които разговаря за истината или увещава хората, независимо дали Неговите слова съдят или благославят, дали заклеймяват или проклинат, дали пораждат у хората горчиво или сладко чувство, хората трябва да приемат всички тях. Такова отношение трябва да имат хората към Божиите слова. Какво е това отношение? Дали е набожно, благочестиво или търпеливо, или е отношение на приемане на страданието? Малко сте объркани. Казвам ви, че не е нито едно от тях. В своята вяра хората трябва твърдо да отстояват мнението, че Божиите слова са истината. Тъй като те действително са истината, хората трябва да ги приемат с разум. Независимо дали са способни да разпознаят Божиите слова или да се съгласят с тях, хората първо трябва да ги приемат безусловно. Кого разобличава Божието слово, ако не един от вас или всички вас? И ако не цели да те разобличи, защо се иска от теб да го приемеш? Дали това не е противоречие? Бог говори на цялото човечество и всяко изречение, произнесено от Бог, разобличава поквареното човечество, и никой не прави изключение, което естествено включва и теб. Нито ред от Божиите слова не касае външния вид или някакво състояние, камо ли външно правило или проста форма на поведение при хората. Те не са за това. Ако смяташ, че всеки изречен от Бог ред просто разобличава обикновен тип човешко поведение или външен вид, значи нямаш духовно разбиране, нито разбираш какво е истината. Божиите слова са истината. Хората могат да почувстват задълбочеността на Божиите слова. В какво се

състои тази задълбоченост? Всяко Божие слово разобличава покварения нрав на хората, както и съществени и дълбоко вкоренени неща в живота им. Те са съществени неща, а не външни прояви, и най-вече не са външно поведение. Ако съдим по външния им вид, всички хора може да изглеждат добри. Но защо тогава Бог казва, че някои хора са зли духове, а други — нечисти духове? Този въпрос не е видим за теб. Затова Божиите слова не бива да се разглеждат от гледна точка на човешките представи или фантазии, или на слухове, които се разпространяват между хората, и определено не бива да се разглеждат от гледна точка на изявленията на управляващата партия. Единствено Божиите слова са истината, а всички думи на човека са заблуда. След като чухте това общение, изживяхте ли промяна в отношението си към Божиите слова? Колкото и голяма или малка да е промяната, следващия път, когато четете Божиите слова на съдене и разобличаване на хората, поне не бива да се опитвате да спорите с Бог. Трябва да престанете да се оплаквате от Него и да твърдите, че: „Божиите слова на разобличаване и съдене на хората са наистина строги. Няма да чета тази страница. Просто ще я пропусна. Нека потърся да прочета нещо за благословии и обещания, за да намеря някаква утеха“. Повече не бива да четете Божието слово, като подбирате по ваш вкус. Трябва да приемете както истината, така и съда и наказанието на Божиите слова, и едва тогава може да се пречисти поквареният ви нрав, и само тогава можете да постигнете спасение.

Макар сега да знаете, че всички Божии слова са истина и макар да сте склонни да се стремите към истината, все още имате свои предпочитания и избори в отношението си към Божиите слова и все още ще действате според собствената си воля. Вие сте най-склонни да четете Божиите слова на обещание и благословия и ще си спомняте особено словата на Божието обещание. Ще се чувствате успокоени като четете подобни слова или ще чувствате малко надежда и ще откривате, че имате силата и мотивацията да вярвате в Бог. Но вие не сте склонни да четете Божиите слова, които съдят и разобличават хората, защото ако човек винаги чете Божиите слова на разобличаване на хората, на съдене и наказание на хората, тогава ще се почувства печален и силата да вярва в Бог ще избледнее. И как ще може да напредне тогава? В наши дни повечето хора не могат да разберат Божиите слова, които разкриват тайнства. Усещат, че те са твърде дълбоки

и че словата на благословии са отвъд техния досег. Когато четат Божиите слова, разобличаващи покварения човешки нрав, те могат да разберат някои от тях и дори ако успеят да свържат тези слова със себе си и да признаят в сърцата си, че тези слова са факти, те все пак не са готови да ги приемат. Виждаш ли колко са трудни хората! Те знаят, че Божието слово е истината, но все още не желаят да го приемат. Те искат да придобият благословии, но все още не могат да ги спечелят. Тогава как човек да яде и пие правилно Божието слово? Първо, човек трябва да чете повече от Божиите слова, които разкриват тайнства. Когато чете такива слова, той чувства, че Бог е на третото небе и е възвишен, и че човек трябва да има богобоязливо сърце. После той се моли: „О, Боже, Ти си толкова велик! Ти си върховен! Ти господстваш над всички неща и можеш да определиш съдбата ми. Желая да се покоря на всички неща, които ти си подредил да се случат около мен“. Като се молят по този начин, хората ще имат малко страх от Бог. Хората са склонни да вярват във възвишения Бог, затова преди да ядат и да пият Божието слово, първата стъпка е да се уверят, че Бог говори на хората от небето и хората ще желаят да четат Божието слово, и няма да са толкова податливи на представи. Втората стъпка е да намерят някои Божии слова на обещания и благословии, които да ядат и да пият. Като видят как Божиите слова благославят човека, хората са толкова развълнувани, че се разплакват и казват: „О, Боже, Ти си твърде обичлив! Ти си толкова достоен за нашето преклонение! Ние желаем да приемем благословиите, които имаш за нас, и още повече желаем да приемем обещанията, които си ни дал. Просто сега сме с малък духовен ръст и още не сме пораснали, липсва ни пригодност, за да приемем Твоите обещания и благословии и Те умоляваме да ни предоставиш повече!“. Колко хубаво е да се четат словата на Божиите благословии! После хората размишляват: „Тогава какви благословии има? Бог е казал, че когато дойде мигът, никакви бедствия няма да сполетят човека и че човекът ще бъде освободен от досадата да яде три пъти дневно и да мие и да чисти — Бог е изрекъл такива обещания“. Колкото повече човек чете, толкова повече се вълнува. Но независимо колко си ентусиазиран, не забравяй да се стремиш към истината. Третата стъпка е да се четат Божиите слова, които разобличават покварения човешки нрав и същност. Щом се стигне до това, не е необходимо да ядеш и пиеш много всеки път. Достатъчно е да ядеш

и да пиеш една или две точки наведнъж. След като ядеш и пиеш, първо отдели нещата, които не разбираш, нещата, които не могат да се свържат с теб и обмисли внимателно нещата, които могат да се свържат с теб, и бавно ще започнеш да познаваш своето състояние. Когато си разпознал истински покварения си нрав и си разбрал още и още истини, ще си способен подсъзнателно да прозреш собствената си природа същност. Смятате ли, че това е хубаво? (Хубаво е.) То е като да дадеш лекарство на дете: първо му даваш нещо вкусно, което да го склони, после, когато не внимава, му даваш пълна лъжица лекарство. Ако го сметне за горчиво, му даваш още два бонбона, за да го склониш и то ще приеме лекарството. Но щом порасне, това вече не е необходимо. То пие лекарството по своя воля, с пълното осъзнаване колко е горчиво. Това е въпрос на духовен ръст. Ако ти липсва духовен ръст и от теб се изисква да намериш в Божието слово онези думи, които разобличават покварената човешка природа и свързаните истини и да съпоставиш себе си с тях и ако си заставен да ядеш и пиеш тези думи по цял ден, накрая ще се умориш от тях, защото преживяването ти не се простира до тях и не си дорасъл за това. И така по средата трябва да добавиш нещо подобно на глазура и онези, които са с малък духовен ръст трябва да ядат и пият Божиите слова по този начин. Ако често си слаб и негативен, и нямаш истинска вяра и надежда, трябва да побързаш да ядеш и пиеш малко от Божиите слова на благословии и обещания и да намериш Божии слова, разкриващи тайнства, които да ядеш и пиеш. Ако чувстваш, че силите ти нарастват и връзката ти с Бог става по-близка, тогава трябва да ковеш желязото, докато е горещо, и да намериш слова за наказание и правосъдие, които да ядеш и пиеш и по този начин яденето и пиенето им по-лесно ще даде резултат и ти няма да забавиш растежа на живота. Когато ядеш и пиеш Божиите слова, ако си с малък духовен ръст, трябва да знаеш как да се адаптираш: да ядеш и да пиеш по начин, който ти създава добро състояние на духа и бърз растеж; да ядеш и пиеш това, което е в твоя обсег и да оставяш настрани това, което не е. И да се опитваш да практикуваш и да преживяваш това, което си разбрал от яденето и пиенето. Докато знаеш как да практикуваш и преживяваш Божиите слова и истините, които разбираш, ще си способен да навлезеш в правилния път на вярване в Бог.

Спомням си, че веднъж някой каза нещо подобно на това: имало човек, който полагал големи усилия да научи кога Бог ще напусне земята. Тези големи усилия не били да мисли за това ден и нощ, а по-скоро въпросът го тревожел, откакто започнал да вярва в Бог. За да открие точен отговор, той събрал всички слова за Божието отпътуване, като това кога Бог ще напусне земята, какви знаци ще има и как хората в църквата ще реагират. След това започнал да размишлява над тях с всичка сила, като им направил подробен анализ и ги сравнил едни с други, едно по едно и от началото до края, сякаш се консултирал със справочна Библия. Не били ли това големи усилия? Колко много този човек „се бил загрижил“ за Бог и колко много „любов“ към Бог имал! Божието заминаване от земята е много значимо събитие в Божието дело и когато той го открил, го сметнал за най-важното нещо — по-важно от стремежа му към истината за постигане на спасение и по-важно от търсенето на всякакви аспекти от истината в Божиите слова. Затова той събрал всички онези думи заедно и накрая открил „отговора“. Като оставим настрани точността на резултатите на проучването му, какво мислите за гледната точка на такъв човек, която се крие зад стремежа към вярата в Бог и начина му на стремеж? Необходими ли са били усилията, които е положил? Било е безсмислено да извършва толкова усилена работа! Какво общо има Божието отпътуване от земята с теб? Бог не те информира за пристигането Си, затова няма да ти каже и кога ще тръгне. Има много неща, които Бог не дава на хората да знаят и каква е причината за това? Причината е, че няма нужда хората да знаят, а ако знаят, това няма да им помогне и няма да изиграе никаква роля в бъдещите им крайни цели, затова хората не е нужно да знаят. Сега, когато Бог е станал плът, Той знае всички тайнства и всички аспекти на истината и всички неща, и може да ги каже на хората, но има някои неща, които хората няма нужда да знаят, нито има нужда да им ги казва. Кога Бог ще напусне земята и кога ще приключи делото Си, какво общо имат тези неща с човека? Някой може да каже: „Абсолютно нищо!“. Други хора казват: „Как може това да няма значение? Какво ще правя, ако е твърде късно за мен да се стремя към истината? Трябва да видя колко време е останало от Божия ден и трябва да съм сигурен за деня, преди да се стремя към истината“. Такъв човек глупав ли е? Стремящ се към истината ли е? Съвсем не! Ако човек истински се стреми към

истината, той няма да се интересува от това, нито ще иска да се тревожи за тези неща. Той мисли, че грижата за тези неща не помага в стремежа към истината и няма значение, затова няма да е склонен да влага мисъл и усилие за тези отегчителни теми. Някои хора все са загрижени за това кога ще настъпи Божият ден, но не е ли това личен дневен ред? Твоята постоянна тревога за това кога ще дойде Божият ден доказва ли, че обичаш Бог? Може ли да докаже, че ти си човек, който следва Божията воля? Може ли да докаже, че свидетелстваш за Бог? Може ли да докаже, че си допринесъл за разпространяването на Божието евангелие на царството? Как върви твоята подготовка на добри дела? Колко от истината си разбрал? В какви истини реалности си навлязъл? За тези неща трябва да си най-загрижен. Ти винаги разпитваш за новини от Бог, винаги искаш да знаеш някоя клюка, винаги искаш да схванеш някоя мистерия. Но това е просто любопитно сърце и изобщо не е сърце, което се стреми към истината или сърце, което проявява внимание към Бог, още по-малко сърце, което се бои от Бог. Твоят стремеж към разбиране на тайнствата няма и най-малка връзка със стремежа към истината. Как трябва да се отнасяме с такива хора? Уважаваш ли ги? Възхищаваш ли им се? Завиждаш ли им? Би ли им помогнал да търсят такива тайнства? Не, ти със сигурност ги гледаш отвисоко и казваш: „Все още не сме добри в стремежа към истината, в опознаването на себе си и опознаването на Бог — още не сме постигнали нищо — и има истини от всеки аспект, които чакат да бъдат потърсени, разбрани и практикувани, затова няма нужда да полагаме усилия да изучаваме такива тайнства“. Всъщност, докато носиш Бог в сърцето си и желанието да се стремиш към истината, когато дойде денят, Бог няма да те остави в неведение. Той няма да те изостави. Това е вярата и разбирането, които трябва да имаш. Ако имаш такава вяра и разбиране, няма да направиш нищо глупаво. Ако Бог възнамерява да ти каже, нямаше ли да ти го каже направо? Щеше ли да има някаква нужда да увърта? Щеше ли да има някаква нужда да крие думи в думи? Щеше ли да има някаква нужда от тайнственост? Съвсем не. Това, което Бог възнамерява да позволи на хората да знаят, е истината. Всичко, което Неговото дело, слова и намерения изразяват, е истината и Той изобщо няма да ги скрие от хората. Следователно няма нужда да разпитваш за нещата, които Бог не иска хората да знаят, нито има нужда да ги премисляш, защото усилията,

които влагаш в това, ще са напразни и няма да имат абсолютно никаква стойност, но ще бъдат отвратителни за Бог. Защо ще са отвратителни за Бог? Първо, трябва да разбереш, че Бог е изразил много истини и истините са изразени във всички области. Ако не търсиш истината, за да поправиш собствените си реални проблеми, когато нещо ти се случи, ти не обичаш истината: ти си човек, който е прекомерно любопитен, човек, който обича да се спира на незначителни неща, човек, който се отнася към Божиите слова без правилно уважение и винаги нехайно. Ти нямаш място за Бог в сърцето си. Всичко, което имаш в сърцето си, са няколко неща, които Бог не иска ти да знаеш, като това какво е мястото, което обитава — третото небе — и къде наистина се намира, какво ще е бъдещото царство и кога Божието въплъщение ще напусне земята. Ето защо казвам, че Бог се отвращава от теб. Има ли някаква причина Бог да се отвращава от теб? (Има.) Да предположим, че твоите деца не учат усилено по цял ден и не пишат домашните си, както се предполага, а вместо това размишляват върху въпроси като: „Как са се срещнали майка ми и баща ми? Как са ме родили? След като съм се родил, харесвали ли са ме? Как ще се справя семейството ми в бъдеще? Ще сме способни ли да натрупаме състояние?“. Ако те винаги изследват тези въпроси, няма ли да не харесваш такова дете? Би ли се отвратил от това, че децата ти правят така? Какво би искал да правят децата ти? Да се научат да четат и пишат добре и да учат усилено. Това са твоите намерения за твоите деца, тогава какви са Божиите намерения за човека? Как може Бог да не предпочита още повече човек да следва правилния път и да върши правилното дело? Бог не харесва хората да Го изучават или винаги тайно да наблюдават всяка Негова дума и действие, или да губят безсмислено време и усилия върху Него. Мнозина са онези, които винаги изучават кога ще дойде Божият ден. Не се ли съмняват и противопоставят те на Бог в сърцата си? Какъв е проблемът на човека, който нито цени многобройните истини, които Бог изразява, нито се стреми към тях? Един отдаден човек търси истината и се опитва да проумее Божиите намерения във всички неща и след като чете Божиите слова, може да е сигурен, че тези слова са истината и че хората трябва да ги практикуват и да им се покоряват. Само онези, които не вярват, че Божието слово е истината, ще изучават Бог. Тези хора не ги е грижа ни най-малко за техните отговорности и дълга им. Те изобщо не им обръщат

внимание и не полагат никакво усилие, нито плащат някаква цена за тях. Вместо това те винаги са загрижени за неща като това кога Бог ще напусне земята, кога Бог ще предизвика катаклизми и колко още има до Божия ден, както и от странни въпроси като: „Ще се среща ли още Бог с нас след като напусне земята? Ще бъде ли Божието дело такова, след като е напуснал земята? След като Бог е напуснал земята, колко дълго ще остане на третото небе? Ще се върне ли отново? Ще има ли ангели в бъдещата Епоха на царството? Ангелите ще си взаимодействат ли с хората?“. Бог се отвращава от хората, които постоянно изучават такива въпроси. Тогава върху какво трябва да се съсредоточи човек? Как да познава въплътения Бог, как да познава Божието дело и как да разбере всяка дума, която Бог е изрекъл: това са отговорностите на човека и те са първото нещо, което трябва да се опита да разбере и в което да навлезе. Ако не се опитваш да разбереш и да навлезеш в тези истини, тогава вярата ти в Бог е безсмислена — празен лозунг без истинско съдържание. Ако винаги скришом обмисляш неща, свързани с тайнствата и това кога Бог ще напусне земята или ако винаги разговаряте помежду си за това къде е родена Божията плът, в какво семейство е роден, каква е била семейната Му история, какъв живот е имал и на каква възраст е Той, какво образование е имал, дали някога е вярвал в Бог, дали някога е чел Библията и колко дълго е вярвал в Исус, и така нататък, ако винаги изучавате тези неща, тогава съдите Бог и богохулствате срещу Божията плът! Бог иска да познаваш Неговия нрав и Неговата същност, така че да можеш да разбереш намеренията Му, да си способен да Му се покориш и да практикуваш истината, за да Го удовлетвориш. Той не ти позволява да Го изучаваш и обсъждаш зад гърба Му. Следователно, тъй като сме приели Божието въплъщение и този етап от Божието дело, и сме приели Христос като наш живот и наш Бог, трябва да имаме богобоязливо сърце и да се отнасяме към това, което Бог притежава и представлява, и към плътта, в която се е въплътил, благочестиво. Това е разумът и човешката природа, която трябва да имаме. Ако чувстваш, че сега нямаш никакво познание за Бог, тогава не говори за това. Говори за познаването на себе си, за това как да се стремиш към истината и как да изпълняваш добре дълга си и се въоръжи с тези аспекти на истината. Един ден, когато почувстваш, че имаш някакво реално познание за Бог, можете да влезете в общение. Но

не се опитвай да говориш за информацията по отношение на Божията въплътена плът или за някакви непознати тайнства, защото лесно можете да оскърбите Божия нрав, да бъдете осъдени от Бог и да станеш богохулник, и Светият Дух ще те изостави. Това е въпрос, който трябва да виждаш ясно. Може ли стремежът към истината да бъде заместен от вечното изучаване на Бог, от разпитването за клюки? Може ли то да ти позволи да опознаеш Бог? Ако си неспособен да виждаш ясно тези неща, не си ли много глупав и невеж човек?

Хората трябва да разберат точно какво е стремежът към истината. Защо Бог изразява толкова много истини, за да спаси хората? Защо Бог изисква хората да разбират толкова много истини? Ако човек не разбира тези истини, може ли да поправи своя покварен нрав? Може ли човек да познава Бог, без да разбира тези истини? Ако човек не познава Бог, може ли да постигне покорство пред Бог? Може ли човек да се прекланя пред Бог? Всички тези истини са свързани. Как може човек да постигне спасение, без да разбира тези истини? Лесно ли е да се разберат тези истини? Може ли човек да постигне разбиране на истината, без да преживява правосъдие и наказание? Може ли да познава себе си, без да преживее кастрене? Може ли човек да има истинско покаяние, без да се познава? Може ли да постигне спасение без истинско покаяние? Всички тези истини са истини, които трябва да се разберат от вярващите в Бог, и са истини, които трябва да се разберат, за да се постигне спасение. Ако вярата ти в Бог винаги е била обърканa и ти не си се стремил към истината, тогава ще си загубил смисъла от вярването в Бог.

Есента на 2007 г.

НАЙ-ОСНОВНАТА ПРАКТИКА ДА БЪДЕШ ЧЕСТЕН ЧОВЕК

Какво е вашето лично преживяване по отношение на това да бъдеш честен човек? (Да бъдеш честен човек е много трудно.) Защо ви е трудно? (Наистина искам да бъда честен човек. Но когато се изследвам всеки ден, намирам, че съм неискрен и че в речта ми има много опороченост. Понякога вмъквам чувства в думите си или имам определени мотиви, когато говоря. Понякога играя игрички или говоря с недомлъвки, или казвам неща, които противоречат на реалността — измамни неща, такива, които са само наполовина верни, и други видове лъжа — всичко това, за да постигна дадена цел.) Всички тези модели на поведение произтичат от покварения нрав на хората. Те принадлежат на онази част от тях, която е крива и измамна. Защо хората прибягват до измама? За да осъществят собствените си цели, за да постигнат собствените си цели, поради което използват подмолни средства. Като действат по този начин, те не са открити и прями и не са честни хора. Именно в тези моменти хората разкриват своето коварство и хитрост или своята злонамереност и подлост. С тези покварени нрави в човешките сърца те чувстват, че е особено трудно да си честен човек. Ето тук се крие трудността в това да бъдеш честен човек. Но ако си човек, който обича истината и който е способен да я приеме, тогава няма да е твърде трудно да си честен човек. Ще почувстваш, че е много по-лесно. Тези, които имат лични преживявания, знаят много добре, че най-големите пречки пред това да си честен човек, са коварството на хората, тяхната измамност, злонамереност и достойните им за презрение намерения. Докато този покварен нрав не се промени, ще бъде твърде трудно да бъдеш честен човек. Всички вие се обучавате да бъдете честни хора, така че имате някакво преживяване за това. Какво беше вашето преживяване? (Всеки ден си записвам всички глупости, които съм казал, и лъжите, които съм изрекъл. След това се изследвам и анализирам. Открих, че зад повечето от тези лъжи се крие някакъв умисъл и че съм ги изрекъл заради суетата и да не бъда засрамен. Макар да съм наясно, че това, което казвам, не отговаря на истината, все пак не мога да не лъжа и да не се преструвам.) Ето затова е толкова трудно да бъдеш честен човек. Дали го осъзнавате, или не, не е важно. Важното е, че упорито продължавате да

лъжете, като знаете, че това, което правите, е погрешно, за да постигнете целите си, да поддържате собствения си имидж и достойнство, и всяко твърдение за незнание е лъжа. Ключът към това да бъдете честни хора е да преодолеете мотивите си, намеренията си и вашия покварен нрав. Това е единственият начин да разрешите проблема с лъжата при нейния източник. Да постигнат личните си цели, т.е. да извлекат лична полза, да се възползват от дадена ситуация, да се представят добре или да получат одобрението на другите — това са намеренията и целите на хората, когато лъжат. Този вид лъжа разкрива покварен нрав и именно това е проницателността, от която се нуждаете по отношение на лъжите. И така, как трябва да се преодолее покваренят нрав? Всичко зависи от това дали обичате истината. Ако можете да приемете истината и да говорите, без да се застъпвате за себе си, ако можете да престанете да се съобразявате със собствените си интереси, а вместо това вземате под внимание работата на църквата, Божиите намерения и интересите на Божиите избраници, тогава ще престанете да сипете лъжи. Ще можете да говорите правдиво и прямо. Без този духовен ръст няма да сте способни да говорите правдиво, което доказва, че ти липсва духовен ръст и че не си способен да практикуваш истината. И така, да бъдеш честен човек изисква процес на разбиране на истината и на израстване в духовния ръст. Когато погледнем на това по този начин, не е възможно да бъдеш честен човек, без да имаш преживяване от осем до десет години. Този период е процес на израстване в живота, процес на разбиране и придобиване на истината. Някои хора биха могли да попитат: „Дали наистина е толкова трудно да разрешиш проблема с лъжата и да станеш честен човек?“. Зависи за кого говорите. Ако това е човек, който обича истината, тогава той ще е способен да се откаже от лъжата, когато става дума за определени въпроси. Но ако това е човек, който не обича истината, тогава отказът от лъжата ще бъде още по-труден.

Това да се обучиш да бъдеш честен човек е свързано най-вече с разрешаването на проблема с изричането на лъжи, както и с преодоляването на покварения нрав на човека. То включва ключова практика: когато осъзнаеш, че си излъгал някого и си го измамил, трябва да проявиш откровеност пред него, да се разкриеш и да се извиниш. Тази практика е от голяма полза за разрешаването на проблема с лъжата.

Например, ако си измамил някого или ако в думите, които си му казал, е имало примесени подбуди или користно намерение, тогава трябва да се обърнеш към него и да се самоанализираш. Трябва да му кажеш: „Това, което ти казах, беше лъжа, с която целях да защитя собствената си гордост. След като я изрекох, се почувствах неудобно, затова сега ти се извинявам. Моля те, прости ми“. Този човек ще почувства, че това е доста ободряващо. Ще се почуди как може да има човек, който, след като е изрекъл лъжа, после се извинява за нея. Подобна смелост е нещо, на което той наистина се възхищава. Какви ползи придобива човек от това, че е участвал в такава практика? Целта не е да спечели възхищението на другите, а да се въздържа и да се възпира по-ефективно да не лъже. Така че, след като сте излъгали, трябва да практикувате извинение за това, че сте го направили. Колкото повече се обучавате да практикувате самоанализиране, саморазкриване и извиняване на хората по този начин, толкова по-добри ще бъдат резултатите — и броят на лъжите, които изричате, ще намалява все повече. Практикуването на самоанализиране и саморазкриване, за да бъдеш честен човек и да се въздържаш от лъжа, изисква смелост, а извинението пред някого, след като си го излъгал, изисква още по-голяма смелост. Ако практикувате това в продължение на година или две — или може би от три до пет години — гарантирано ще видите ясни резултати и няма да ви е трудно да се освободите от лъжите. Освобождаването от лъжите е първата стъпка към превръщането ви в честни хора и тя не може да бъде направена без три или пет години в усилия. След като проблемът с лъжата е разрешен, втората стъпка е да се разреши проблемът с измамата и хитростта. Понякога измамата и хитростта не изискват човек да лъже — тези неща могат да бъдат постигнати само чрез действие. Човек може външно да не лъже, но все пак да таи измама и хитрост в сърцето си. Той ще знае за това по-добре от всеки друг, защото е мислил задълбочено върху него и го е обмислял внимателно. За него ще бъде лесно да го разпознае при последващо размишление. След като проблемът с лъжата бъде разрешен, разрешаването на проблемите с измамата и хитростта ще бъде малко по-лесно. Но човек трябва да притежава богобоязливо сърце, защото когато участва в измама и хитрост, той се ръководи от намеренията си. Хората не могат да възприемат това отвън, нито да го разпознаят. Единствено Бог може да го проучи внимателно

и само Той знае за него. Затова човек може да разреши проблемите с измамата и хитростта само като разчита на молитва пред Бог и приемане на Неговата внимателна проверка. Ако човек не обича истината или не се бои от Бог в сърцето си, неговата измама и хитрост не могат да бъдат преодолени. Можеш да се молиш пред Бог и да признаеш грешките си, можеш да се изповядаш и да се покаеш или да анализираш покварения си нрав — да кажеш правдиво какво си мислил в онзи момент, какво си казал, какво е било намерението ти и как си участвал в измамата. Всичко това е сравнително лесно да се направи. Ако обаче от теб се иска да се разкриеш пред друг човек, може да загубиш смелостта и решителността си, защото искаш да запазиш достойнството си. Тогава ще ти бъде много трудно да практикуваш проява на откровеност и разкриване. Може би си способен да признаеш в общи линии, че понякога се хващаш, че говориш или действаш въз основа на личните си цели и намерения, че в нещата, които правиш или казваш, има известна степен на измама, примесени подбуди, лъжи или хитрост. Но после, когато нещо се случи и те накарат да се самоанализираш, като разобличиш начина, по който са се развили нещата от началото до края, и обясниш кои от изречените думи са били измамни, какво намерение е стояло зад тях, какво си си мислил и дали си бил злонамерен или зловещ, не желаеш да навлизаш в конкретика или да даваш подробности. Някои хора дори ще замажат нещата и ще кажат: „Ето така стоят нещата. Аз просто съм доста измамен, коварен и ненадежден човек“. Това показва неспособността им да се изправят правилно пред покварената си същност или пред това колко са измамни и коварни. Тези хора винаги са в режим и в състояние на увъртане. Те винаги си прощават и се нагаждат и не са способни да страдат или да платят цена, за да практикуват истината да бъдат честни хора. Много хора от години проповядват думите и доктрините, като винаги казват: „Толкова съм измамен и коварен, в действията ми често има измама и изобщо не се отнасям искрено към хората“. Но след като са скандирали това толкова години, те си остават точно толкова измамни, колкото са били и преди, защото от тях никога не се чува истински самоанализ или разкаяние, когато разкриват това измамно състояние. Те никога не се разкриват пред другите и не се извиняват, след като са излъгали или измамили хората, камо ли да разговарят на събирания за свидетелството си за преживяване

на самоанализ и себепознание. Освен това те никога не казват как са опознали себе си или как са се покаяли по отношение на тези въпроси. Те не правят нито едно от тези неща, което доказва, че не познават себе си и не са се покаяли истински. Когато казват, че са измамни и искат да бъдат честни хора, те просто скандират лозунги и проповядват доктрина, нищо повече. Възможно е да правят тези неща, защото се опитват да се носят по течението и да следват стадото. Или това може да е свързано с факта, че средата на църковния живот ги принуждава да отбиват номера и да играят театър. Така или иначе, тези скандиращи лозунги и проповядващи доктрини хора никога няма да се покаят истински и определено няма да могат да постигнат Божието спасение.

Всяка истина, която Бог изисква да практикуват хората, налага да платят цена, както и практически да практикуват тази истина и да я изживеят в реалния си живот. Бог не иска от тях да празнословят; не иска просто да рецитират думи и доктрини, да говорят за себепознание, да признават, че са измамни, че са лъжци, че са криви, измамни и лукави, или да го изрекат няколко пъти на глас и с това да се приключи. Дали човек е способен да навлезе в истината реалност, ако признае всичко това, но след това изобщо не се промени; ако продължава да лъже, да заблуждава и да мами; ако използва същите сатанински хитрости, същите сатанински похвати, когато се сблъска с нещо, и ако средствата и методите му никога не се променят? Дали някога ще успее да промени нрава си? Не, никога! Трябва да си способен да се самоанализираш и да опознаеш себе си. Трябва да имаш смелостта да се откриеш и да се изложиш на показ пред братята и сестрите и да разговаряш с тях за истинското си състояние. Ако не смееш да разкриеш или да анализираш покварения си нрав; ако не смееш да признаеш грешките си, значи не се стремиш към истината, камо ли да си някой, който познава себе си. Как може да се говори за истински преживявания, ако всеки е като онези религиозни хора, които се перчат, за да спечелят възхищението на другите; които свидетелстват за това колко много обичат Бог, колко са Му покорни, колко са Му предани и колко ги обича Той, и го правят само за да спечелят уважението и възхищението на другите; и ако всеки таи свои лични планове и пази лично пространство в сърцето си? Как може хората да имат истински преживявания, за да общуват помежду си? Да споделяш и да общуваш за преживяванията си

означава да разговаряш за своите преживявания и познания за Божиите слова. Означава да изразиш на глас всяка мисъл в сърцето си, както и състоянието си и покварения нрав, който се разкрива в теб. Означава да позволиш на другите да ги разпознаят и след това да решиш проблема чрез общение за истината. Само ако се разговаря за преживяванията така, всички имат полза и жънат награди. Само това е истинският църковен живот. Ако това са само празни приказки за собствените ти прозрения за Божиите слова или за някой химн, а след това общуваш, както ти е угодно, без да се задълбочаваш, без да засегнеш действителните си състояния или проблеми, то от такова общение няма никаква полза. Как може да се осъществи истинско общуване, ако всички говорят за доктринални или теоретични знания, но не казват нищо за знанията, които са придобили от реални преживявания, и ако в общение за истината избягват да говорят за личния си живот, за проблемите си в реалния живот и за вътрешния си свят? Как може да има истинско доверие? Не може! Дали се счита за близост, ако една съпруга никога не изрича пред съпруга си думите, които са в сърцето ѝ? Дали всеки от тях може да знае какво мисли другият? (Не може.) Тогава да предположим, че те постоянно си казват: „Обичам те“. Казват само това, но никога не се разкриват и не си казват какво всъщност мислят дълбоко в себе си, какво очакват от партньора си или какви проблеми изпитват. Никога не се доверяват един на друг, а когато са заедно, не си разменят нищо повече от повърхностни любезности. Тогава наистина ли са съпруг и съпруга? Със сигурност не са! По същия начин, за да са способни братята и сестрите да се доверяват един на друг, взаимно да си помагат и да си предоставят ресурс, всеки трябва да говори за собствените си истински преживявания. Ако не казваш нищо за собствените си истински преживявания — ако проповядваш само думите и ученията, които хората разбират, ако проповядваш само някаква доктрина за вярата в Бог и изричаш изтъркани баналности, а не разкриваш какво се таи в сърцето ти — тогава не си честен човек и не си способен да бъдеш честен човек. Ако използваме същия пример: докато живеят заедно в продължение на няколко години, съпругът и съпругата се опитват да свикнат един с друг, като от време на време се карат. Дали обаче няма да се чувствате особено близки, ако и двамата имате нормална човешка природа и винаги му говориш от сърце, както и той на теб,

независимо с какви трудности се сблъсквате в живота или в работата, независимо какво мислите дълбоко в себе си и какво възнамерявате да правите, за да разрешите проблемите, или какви идеи или планове имате за бъдещето на децата си, и ако всеки казва на партньора си всички тези неща? Ала ако той никога не споделя с теб най-съкровените си мисли и просто носи заплата вкъщи; ако ти никога не му разкриваш собствените си мисли и никога не се доверявате един на друг, тогава няма ли да има емоционална отдалеченост между вас двамата? Със сигурност ще има, защото не разбирате мислите и плановете си. В крайна сметка няма да си способен да разбереш що за човек е партньорът ти, нито той ще успее да разбере какъв човек си ти. Няма да разбираш от какво има нужда, нито той ще разбере твоите потребности. Ако хората не общуват словесно или духовно, близостта между тях е невъзможна и те не могат взаимно да си предоставят ресурс или да си помагат. Преживявали сте това, нали? Ако твой приятел ти доверява всичко, казва ти всички свои мисли и споделя с теб страданието или щастието си, няма ли тогава да го почувстваш особено близък? Причината за неговото желание да ти каже тези неща е в това, че и ти си му доверил най-съкровените си мисли. Вие сте особено близки и именно поради това сте способни да се разбирате толкова добре и взаимно да си помагате. Без такова общуване и без такъв обмен между братята и сестрите в църквата те няма да са способни да постигнат разбирателство и ще сметнат за невъзможно хармоничното сътрудничество при изпълнението на дълга им. Затова общението за истината изисква духовно общуване и способност да се говори от сърце. Това е един от принципите, които човек трябва да притежава, за да е честен човек.

Когато някои хора чуят, че за да е честен един човек, той трябва да казва истината и да говори от сърце, а ако лъже или мами, трябва да се разкрие, да се изложи на показ и да признае грешките си, те казват: „Да си честен човек, е трудно. Трябва ли да казвам на другите всичко, което мисля? Не е ли достатъчно да разговаряме за положителните неща? Не е нужно да разказвам на другите за моята тъмна или покварена страна, нали?“. Ако не се разкриеш пред другите и не се анализираш, никога няма да опознаеш себе си. Никога няма да разбереш що за човек си и другите хора никога няма да могат да ти се доверят. Това е факт. Ако искаш другите да ти вярват, първо трябва да си честен човек. За да бъдеш

честен човек, първо трябва да разкриеш сърцето си, за да може всеки да погледне в него, да разбере всичко, което мислиш, и да види истинското ти лице. Не трябва да се опитваш да се маскираш или да се прикриваш. Само тогава другите ще ти вярват и ще те считат за честен човек. Това е най-основната практика и предпоставка да бъдеш честен човек. Ако винаги се преструваш, все симулираш святост, благородство, величие и възвишен характер; ако не позволяваш на хората да видят покварата и недостатъците ти; ако представяш фалшив образ пред хората, така че те да повярват, че си почтен, че си велик, саможертвен, справедлив и безкористен — нима това не е измама и лъжа? Дали хората няма да успеят да прозрат що за човек си след време? Затова не се маскирай и не се прикривай. Вместо това се разкрий и открий сърцето си пред другите. Ако можеш да откриеш сърцето си, за да го видят другите, ако можеш да покажеш всичките си мисли и планове — както положителните, така и отрицателните — нима това не е честност? Ако можеш да се разкриеш така, че да те видят другите, тогава и Бог ще те види. Той ще каже: „Ако си се разкрил, за да те видят другите, значи със сигурност си честен пред Мен“. Но ако се разкриваш пред Бог само когато другите хора не те виждат и ако все се преструваш на велик, благороден или безкористен, когато си сред тях, тогава какво ще си помисли Бог за теб? Какво ще каже Той? Ще каже: „Ти си пълен измамник. Ти си отявлен лицемер и подлец и не си честен човек“. Така Бог ще те заклейми. Ако искате да сте честни хора, независимо дали стоите пред Бог или пред други хора, трябва да сте способни да дадете чист и открит отчет за вътрешното си състояние и за думите в сърцето си. Лесно ли се постига това? То изисква известен период на обучение, както и честа молитва и упование в Бог. По всички въпроси трябва да се научите да изричате думите в сърцето си просто и открито. С този вид обучение можете да постигнете напредък. Ако се сблъскате с голяма трудност, трябва да се молите на Бог и да търсите истината; трябва да се борите в сърцето си и да победите плътта, докато успеете да практикувате истината. Когато се обучавате по този начин, лека полека сърцето ви постепенно ще се открие. Ще ставате все по-чисти и въздействието на думите и действията ви ще се промени, в сравнение с по-рано. Лъжите и хитруването ви ще стават все по-малко и по-малко и ще можете да живеете пред Бог. Тогава ще станете честни хора по същество.

След като е било покварено от Сатана, цялото човечество живее в сатанински нрав. Подобно на Сатана, хората се маскират и се прикриват във всяко отношение, и прибягват до измама и прилагане на хитрости по всички въпроси. Няма нещо, в което да не прибягват до измама и прилагане на хитрости. Някои хора прилагат измамни хитрости дори в толкова обикновени дейности като пазаруването. Например може да са си купили най-модерната дреха, но макар че наистина им харесва, не смеят да я носят в църквата от страх, че братята и сестрите им ще ги обсъждат и ще ги нарекат повърхностни. Затова те просто я носят зад гърба на другите. Какво е това поведение? Това е разкриване на измамен и лъжлив нрав. Защо някой би си купил модна дреха, но не би се осмелил да я носи пред братята и сестрите си? В сърцето си той харесва модните неща и следва тенденциите на света, както правят невярващите. Той се страхува братята и сестрите да не го прозрат, да не видят колко е повърхностен, да не разберат, че не е почтен и порядъчен човек. В сърцето си следва модните неща и трудно се избавя от тях, но може да ги носи само вкъщи и се страхува да позволи на братята и сестрите си да ги видят. Ако нещата, които харесва, не могат да видят бял свят, защо тогава не може да се откаже от тях? Дали не е контролиран от сатанински нрав? Той постоянно изрича думи и доктрини и изглежда, че разбира истината, но не е способен да я приложи на практика. Това е човек, който живее според сатанински нрав. Ако някой винаги е измамен в речта си и в действията си, ако не позволява на другите да го видят такъв, какъвто е в действителност, и ако винаги приема образа на благочестив човек пред другите, тогава каква е разликата между него и фарисея? Той иска да води живот на проститутка, но да има и паметник, издигнат в чест на неговото целомъдрие. Знаел е много добре, че не може да носи екзотичната си дреха на обществени места, така че защо я е купил? Не е ли това прахосване на пари? Само защото харесва такива неща и сърцето му е останало в тази дреха, е сметнал, че трябва да я купи. Но след като я е купил, не може да я носи навън. След като минат няколко години, съжалява, че я е купил, и внезапно осъзнава: „Как можах да бъда толкова глупав, толкова отвратителен, че да направя това?“. Дори самият той е отвратен от това, което е направил. Но не може да контролира действията си, защото не е способен да се избави от нещата, които харесва и които преследва. Затова възприема двулични

тактики и измами, за да удовлетвори себе си. Щом разкрива измамен нрав за такава дреболия, ще бъде ли способен да практикува истината, когато става въпрос за нещо по-значимо? Това би било невъзможно. Очевидно е, че в природата му е заложено да бъде измамен и измамността е неговата ахилесова пета. Имаше едно шест-или седемгодишно дете, което веднъж хапна нещо вкусно със семейството си. Когато другите деца го попитаха какво е това, детето примигна с очи и каза: „Забравих“, а всъщност просто не искаше да им каже. Възможно ли е наистина да е забравило какво е яло току-що? Това шест-или седемгодишно дете беше способно да изрича лъжи. Дали това бе нещо, на което го бяха научили възрастните? Дали това бе резултат от домашната му среда? Не — това е природата на човека, неговото наследство. Човек се ражда с измамен нрав. Всъщност каквото и хубаво нещо да е изяло детето, за него е нещо нормално да постъпи така. Неговите родители са му го приготвили. То не е откраднало чужда храна. Ако това дете може да излъже при такива обстоятелства, когато изобщо не е необходимо да го прави, тогава няма ли да е още по-вероятно да лъже по други въпроси? Какъв проблем показва това? Дали не е проблем на неговата природа? Това дете вече е пораснало и лъжата се е превърнала в негова природа. То наистина е измамен човек. Това си проличава у него от съвсем ранна възраст. Измамните хора не могат да не лъжат и мамят другите, а лъжите и измамите им може да се проявят по всяко време и на всяко място. Не се налага да се учат как да правят тези неща или да бъдат предизвиквани да ги правят — те се раждат със способността да ги правят. Ако това дете е могло да измисля лъжи, за да мами хората на толкова ранна възраст, може ли лъжата му наистина да е еднократно прегрешение? Със сигурност не. Това показва, че по своята природа същност то е измамен човек. Нима не е лесно да се разпознае толкова просто нещо? Ако някой лъже още от детството си, ако лъже често, ако лъже и мами хората дори за прости въпроси, по които не се налага да го прави, и ако лъжата е станала негова природа, тогава няма да му е лесно да се промени. Той е истински измамен човек. Защо се казва, че измамните хора не могат да бъдат спасени? Понеже е малко вероятно да приемат истината, така че не могат да бъдат пречистени и преобразени. Онези, които могат да получат Божието спасение, са различни. Те са относително простодушни от самото начало и ако кажат малка лъжа, вероятно ще се изчервят и ще

се почувстват смутени. За такъв човек е по-лесно да стане честен: ако го помолите да излъже или да измами, ще му е трудно. Когато излъже, не може да произнесе всички думи и всеки веднага може да разбере, че лъже. Това са относително простодушни хора и за тях е по-вероятно да постигнат спасение, ако могат да приемат истината. Този тип хора лъжат само при специални обстоятелства, когато гърбът им е опрян до стената. Като цяло те винаги са способни да казват истината. Стига да се стремят към истината, те са способни да се отърват от този аспект на покварата с няколко години усилие, а след това няма да им е трудно да станат честни хора.

Какво ниво изисква Бог от честните хора? Как са предадени Божиите изисквания в „Три увещания“ — тази глава от Божиите слова? („Честността означава да дадеш сърцето си на Бог, да не бъдеш неискрен към Бог по отношение на което и да било, да бъдеш открит с Него във всички неща, никога да не скриваш фактите, да не се опитваш да мамиш онези, които са по-високо и по-ниско от теб, и да не правиш неща, които са просто опит да угодничиш пред Бог. Накратко, да си честен означава да си чист в действията и думите си и да не мамиш нито Бог, нито хората. […] Ако думите ти са изпълнени с извинения и оправдания без стойност, тогава казвам, че си човек, който не желае да прилага истината на практика. Ако имаш много лични въпроси, за които ти е трудно да говориш, ако силно се противиш да разкриеш своите тайни — своите трудности — пред другите, за да търсиш пътя на светлината, тогава казвам, че си човек, на когото ще му бъде много трудно да постигне спасение и на когото ще му бъде много трудно да излезе от мрака“ (Словото, Т.1 – Явяването и делото на Бог).) Тук има едно особено важно изречение. Виждате ли кое е то? (Бог казва: „Ако имаш много лични въпроси, за които ти е трудно да говориш, ако силно се противиш да разкриеш своите тайни — своите трудности — пред другите, за да търсиш пътя на светлината, тогава казвам, че си човек, на когото ще му бъде много трудно да постигне спасение и на когото ще му бъде много трудно да излезе от мрака“.) Точно така, това е. Бог казва: „Ако имаш много лични въпроси, за които ти е трудно да говориш“. Това означава, че хората имат твърде много тъмни страни и са извършили много неща, за които не смеят да говорят. Нито едно от ежедневните им действия не съответства на Божието слово и те не се опълчват на плътта.

Правят каквото си искат и не са навлезли в истината реалност, дори след като са вярвали в Бог в продължение на толкова години. „Ако силно се противиш да разкриеш своите тайни — своите трудности — пред другите, за да търсиш пътя на светлината, тогава казвам, че си човек, на когото ще му бъде много трудно да постигне спасение и на когото ще му бъде много трудно да излезе от мрака“. Тук Бог е насочил хората към пътя за практикуване. Няма лесно да получиш спасение, ако не практикуваш така, а само рецитираш лозунги и доктрини на висок глас. Това наистина е свързано със спасението. Да бъдеш спасен е много важно за всеки човек. Някъде другаде споменавал ли е Бог, че „не е лесно да се постигне спасение“? Другаде рядко споменава колко е трудно да бъдеш спасен, но го казва, когато говори за честността. Ще е много трудно да бъдеш спасен, ако не си честен човек. „Да не постигнеш спасение лесно“ означава, че ако не приемеш истината, ще ти бъде трудно да се спасиш. Няма да си способен да поемеш по правилния път към спасението и затова ще е невъзможно да бъдеш спасен. Бог използва тази формулировка, за да даде на хората известна свобода на действие. Тоест не е лесно да бъдеш спасен, но ако практикуваш Божиите слова, имаш надежда да постигнеш спасение. Точно обратното е по смисъл. Не можеш да бъдеш спасен, ако не практикуваш според Божиите слова и никога не анализираш тайните и предизвикателствата си, никога не си открит в общение с другите, нито общуваш с тях, нито анализираш, нито изваждаш наяве покварата и пагубните си недостатъци. А защо е така? Ако не се разкриваш и не се самоанализираш по този начин, няма да намразиш собствения си покварен нрав и така поквареният ти нрав никога няма да се промени. А ако не си способен да се промениш, как може дори да мислиш за това да бъдеш спасен? Божиите слова ясно показват това и те доказват Божието намерение. Защо Бог винаги подчертава, че хората трябва да са честни? Защото е много важно да си честен — то има пряко отношение към това дали човек може да се покори на Бог и дали може да постигне спасение. Някои хора казват: „Аз съм надменен и самоправеден, често се ядосвам и разкривам поквара“. Други казват: „Аз съм много повърхностен и суетен и много обичам хората да ме ласкаят“. Това са все неща, които са видими за хората отвън, и не са големи проблеми. Не бива да продължаваш да говориш за тях. Независимо какъв е твоят нрав или индивидуалност,

стига да си способен да си честен човек, както изисква Бог, ти може да бъдеш спасен. И така, вие какво ще кажете? Важно ли е да си честен? Това е най-важното нещо и затова Бог говори за честността в главата от Своите слова „Три увещания“. В други глави Той често споменава, че вярващите трябва да имат нормален духовен живот и правилен църковен живот, и описва как трябва да изживяват нормална човешка природа. Словата Му по тези въпроси са общи. Те не се обсъждат твърде конкретно или твърде подробно. Но когато Бог говори за това да си честен, Той посочва пътя, който хората трябва да следват. Той казва на хората как да практикуват и говори с достатъчно подробности и яснота. Бог казва: „Ако имаш много лични въпроси, за които ти е трудно да говориш, ако силно се противиш да разкриеш своите тайни — своите трудности — пред другите, за да търсиш пътя на светлината, тогава казвам, че си човек, на когото ще му бъде много трудно да постигне спасение“. Това да си честен е свързано с постигането на спасение. И така, какво ще кажете, защо Бог изисква от хората да са честни? Това засяга истината за това как да постъпва човек. Бог спасява честните хора и онези, които Той иска за Своето царство, са честни. Ако си способен да лъжеш и да мамиш, ти си измамен, крив и коварен, а не честен човек. Ако не си честен човек, няма шанс Бог да те спаси и изобщо не можеш да бъдеш спасен. Казваш, че сега си много благочестив, че не си надменен или самоправеден, че си способен да платиш цена, когато изпълняваш своя дълг, или че можеш да проповядваш евангелието и да накараш много хора да приемат вярата. Но не си честен, все още си измамник и изобщо не си се променил. Така че можеш ли да бъдеш спасен? Категорично не. Затова тези Божии слова напомнят на всички, че за да бъдат спасени, първо трябва да са честни в съответствие с Божиите слова и изисквания. Трябва да са откровени, да разкрият покварения си нрав, намеренията и тайните си и да търсят пътя на светлината. Какво означава „да търсиш пътя на светлината“? Означава да търсиш истината, за да преодолееш покварения си нрав. Когато разкриеш покварата си, както и целите и намеренията, които стоят зад действията ти, ти същевременно се анализираш, след което търсиш отговора на въпросите: „Защо направих това? Има ли в това основа за Божиите слова? Съответства ли на истината? Като правя това, върша ли съзнателно нещо нередно? Мамя ли Бог? Ако мамя Бог, значи не бива да го

правя; трябва да погледна какво изисква Бог, какво казва Той и да открия какви са истините принципи“. Ето какво означава да търсиш истината; ето какво означава да вървиш в светлината. Когато хората са способни да практикуват това редовно, те са способни наистина да се променят и така да постигнат спасение.

Фактът, че Бог изисква от хората да бъдат честни, доказва, че Той наистина ненавижда измамниците и не ги харесва. Божията неприязън към измамниците е неприязън към начина им на действие, към нрава, също така към намеренията и средствата им за измама. Бог изпитва неприязън към всичко това. Ако измамниците са способни да приемат истината, да признаят измамния си нрав и ако са готови да приемат Божието спасение, тогава и те имат надежда да бъдат спасени — защото Бог не показва пристрастие към никого, нито пък истината го прави. И така, ако искаме да станем хора, които са харесвани от Бог, първото нещо, което трябва да направим, е да променим принципите на постъпките си, да спрем да живеем според сатанинските философии, да спрем да разчитаме на лъжата и измамата, за да живеем живота си, да се отървем от всички лъжи и да се опитаме да бъдем честни хора. Тогава Божието мнение за нас ще се промени. В миналото хората все разчитаха на лъжи, преструвки и измама, докато живееха сред другите, и приемаха сатанинските философии като основа на съществуването си, като живота си и като основа за постъпките си. Бог ненавиждаше това. Ако казваш истината и се стараеш да бъдеш честен човек, ще бъдеш оклеветен, преценен и отхвърлен от невярващите. Затова следваш светските тенденции и живееш според сатанинските философии. Ставаш все по-изкусен в лъжите и все по-измамен. Използваш и коварни средства, за да постигнеш целите си и така да се защитиш. Все повече се издигаш в света на Сатана, а в резултат на това затъваш все по-дълбоко в греха и не можеш да се измъкнеш. В Божия дом нещата стоят точно обратното. Колкото по-умел си в лъжата и измамата, толкова повече Божиите избраници ще изпитват неприязън към теб и ще те отхвърлят. Ако отказваш да се покаеш и продължаваш да се вкопчваш в сатанинските философии и логика, ако също така използваш планове, кроежи и изтънчени тактики, за да се прикриваш и да си поставяш измамна фасада, тогава е много вероятно да бъдеш разкрит и отстранен, защото Бог

ненавижда измамните хора. Само честните хора могат да преуспяват в Божия дом, а всички измамници накрая ще бъдат отхвърлени и отстранени. Това отдавна е било предопределено от Бог. Само честните хора могат да получат дял в небесното царство. Никога няма да си способен да получиш делото на Светия Дух и Божието одобрение, ако не се опитваш да бъдеш честен човек, ако не преживяваш и не практикуваш в посока на стремеж към истината, ако не разобличаваш собствената си грозота и ако не се разкриваш. Каквото и да правиш и какъвто и дълг да изпълняваш, трябва да имаш честно отношение. Без честно отношение не можеш да вършиш добре дълга си. Ако винаги изпълняваш дълга си нехайно и не успяваш да свършиш нещо добре, трябва да се замислиш над себе си, да опознаеш себе си и да се откриеш, за да се анализираш. Тогава трябва да потърсиш истините принципи и да се стремиш да се справиш по-добре следващия път, вместо да бъдеш нехаен. Ще си способен ли да вършиш добре работата си, ако не се опитваш да удовлетвориш Бог с честно сърце, а все гледаш да задоволиш плътта или суетността си? Ще си способен ли да изпълняваш добре дълга си? Категорично не. Измамниците винаги са нехайни, когато изпълняват дълга си. Те не могат да изпълняват никакъв дълг добре и за такива хора е трудно да постигнат спасение. Смятате ли, че измамните хора мамят, когато практикуват истината? Практикуването на истината изисква от тях да платят цена, да загърбят собствените си интереси, да се открият и да бъдат открити пред другите. Но те все нещо крият. Когато говорят, разкриват само половината, а останалото таят. Все се налага човек да гадае какво имат предвид и все трябва да навръзва фактите, за да го разбере. Измамниците винаги си оставят вратички и възможност за лавиране. Когато хората забележат, че някой е измамник, те не искат да имат нищо общо с него и каквото и да правят, винаги се пазят от него. Той лъже и мами, а хората не могат да му вярват, тъй като не знаят кое от казаното е истина и кое е лъжа, нито знаят колко опорочено е то. Измамникът често се отмята от думата, която е дал пред другите, и той няма никаква стойност в сърцата им. А какво да кажем за Божието сърце? Как го вижда Бог? Бог още повече го ненавижда, защото проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Хората могат да видят само това, което е на повърхността, но Бог вижда по-точно, по-проникновено и по-реалистично.

Независимо от колко време си вярващ, какъв е дългът ти или каква работа вършиш, дали заложбите ти са големи или малки, дали характерът ти е добър или лош, щом можеш да приемеш истината и да се стараеш да станеш честен човек, със сигурност ще пожънеш награди. Някои хора, които не се старяят да станат честни хора, смятат, че ако изпълняват добре дълга си, това е достатъчно. На тях им казвам: „Ти никога няма да си способен да изпълняваш дълга си добре“. Други смятат, че да бъдеш честен човек не е кой знае какво, че старанието да служиш в съответствие с Божиите намерения е по-голямата задача и че това е единственият начин да удовлетвориш Бог. Тогава давай и опитай — виж дали можеш да служиш в съответствие с Божиите намерения, без да станеш честен човек. Други не се старяят да станат честни хора, а се задоволяват с това да се молят всеки ден, да ходят на събиранията навреме, да ядат и да пият Божиите слова, и просто да не живеят по начина, по който живеят невярващите. Щом не нарушават закона и не вършат нищо зло, това е достатъчно добре. Но може ли Бог да бъде удовлетворен по този начин? Как можеш да удовлетвориш Бог, ако не си честен човек? Ако не си честен човек, тогава не си правилен човек. Ако не си честен човек, тогава си крив и измамен. Правиш нещата нехайно, разкриваш всякакъв вид поквара и си неспособен да практикуваш истината, дори когато ти се иска. Всичко извън това да си честен човек означава, че нищо не е направено добре — няма как да постигнеш покорство пред Бог или да Го удовлетвориш. Как можеш да удовлетвориш Бог във всичко, което правиш, без честно отношение? Как можеш да удовлетвориш Бог, ако изпълняваш дълга си без честно отношение? Би ли могъл да го направиш правилно? Винаги мислиш за собствената си плът и за собствените си перспективи, винаги искаш да намалиш страданията на плътта си, да отдаваш по-малко от себе си, да предлагаш по-малко, да платиш по-малка цена. Винаги затаяваш нещо. Това е измамно отношение. Някои хора са пресметливи дори когато става въпрос да отдадат всичко на Бог. Те казват: „Трябва да живея в удобство в бъдеще. Ами ако Божието дело никога не свърши? Не мога да се принеса на Бог изцяло. Дори не знам кога ще дойде Божият ден. Трябва да съм пресметлив, да подредя семейния си живот и бъдещето си, преди да отдам всичко на Бог“. Има ли много хора, които мислят по този начин? Що за нрав е това, когато човек пресмята и прави планове

за себе си за непредвидени ситуации? Тези хора предани ли са на Бог? Честни хора ли са? Да пресмяташ и да правиш планове за непредвидени ситуации не означава да бъдеш в единомислие с Бог. Това е измамен нрав и хората, които вършат това, действат в измама. Отношението им към Бог несъмнено не е честно. Някои хора се страхуват, че докато взаимодействат или общуват с тях, братята и сестрите им ще прозрат проблемите им и ще си кажат, че имат малък духовен ръст или ще ги гледат отвисоко. Затова, когато говорят, те винаги се опитват да създадат впечатление, че са много ревностни, че копнеят за Бог и че имат желание да практикуват истината. Но вътрешно те всъщност са ужасно слаби и негативни. Преструват се на силни, за да не може никой да ги прозре. Това също е измама. Накратко, във всичко, което правиш, било то в живота или при изпълнението на някакъв дълг, ако използваш фалш и преструвки или фалшива външност, за да подведеш или да измамиш другите и да ги накараш да те уважават и почитат, или да не гледат на теб отвисоко, всичко това е измама. Някои жени обожават съпрузите си, но в действителност техните съпрузи са демони и неверници. Понеже се страхува, че братята и сестрите ѝ ще кажат, че чувствата ѝ са твърде силни, такава жена е първата, която казва: „Мъжът ми е демон“. Но в сърцето си тя си казва: „Мъжът ми е добър човек“. Първото е това, което изрича с устата си — но то е само за да го чуят другите, така че да си мислят, че има проницателност по отношение на съпруга си. Това, което наистина иска да каже, е: „Чакай, не ме разобличавай. Аз първа ще изразя това мнение, така че няма нужда вие да го споменавате. Вече разобличих съпруга си като демон, което означава, че съм се избавила от чувствата си и вие няма да имате какво да кажете по въпроса“. Това не означава ли, че си измамен? Това не е ли фасада? Това означава, че мамиш хората и ги подвеждаш, като се преструваш. Прилагаш хитрости, правиш номера на всяка крачка, така че това, което другите виждат, е твоят фалшив образ, а не истинското ти лице. Това е зловещо. Това е човешка измамност. Щом си признала, че твоят съпруг е демон, тогава защо да не се разведеш с него? Защо да не отхвърлиш този демон, този Сатана? Казваш, че съпругът ти е демон, но продължаваш да прекарваш живота си с него — това показва, че харесваш демони. С устата си казваш, че той е демон, но не го признаваш в сърцето си. Това означава, че мамиш другите, че ги баламосваш. Това показва също, че

си в съдружие с демоните, че ги закриляш. Ако беше човек, който може да практикува истината, щеше да се разведеш със съпруга си още щом признаеш, че е демон. Тогава щеше да свидетелстваш и това щеше да покаже, че си поставила ясна граница между теб и демона. За съжаление обаче ти не само не си успяла да поставиш тази граница, но и изживяваш дните си с демон и подвеждаш братята и сестрите с лъжи и хитрости. Това доказва, че си от същата порода като демона, че си поредният лъжлив демон. Казват, че жената следва мъжа, за когото се омъжи, независимо дали е петел или куче. Тъй като си се омъжила за демон и никога не си му обръщала гръб, това доказва, че и ти си демон. Ти си демон, но казваш, че съпругът ти е демон, за да докажеш, че ти принадлежиш на Бог — това не е ли тактика на лъжа и измама? Много добре знаеш истината, но въпреки това използваш такива средства, за да замажеш очите на другите. Това е коварно, това е измамно. Всички, които са коварни и измамни, са същински демони.

Всеки има покварен нрав. Ако се самоанализирате, ясно ще видите някои състояния или практики, с които създавате у другите фалшиво впечатление или действате измамно; всеки от вас има моменти, в които се преструва или лицемерничи. Някои хора казват: „Защо тогава не съм го забелязал? Аз съм простодушен човек. Вечно са ме тормозили и мамили на този свят, а аз самият не съм мамил нито веднъж. Просто казвам каквото ми е на сърцето“. Това все още не доказва, че си честен човек. Възможно е просто да не си интелигентен или да не си много образован, или може би лесно те командват в групата, или може би си некадърен страхливец, лишен от мъдрост в действията си, който притежава малко умения и се намира на по-ниско стъпало в обществото — това все още не означава, че си честен човек. Честен човек е този, който може да приеме истината, а не жалък клетник, некадърник, идиот или простодушен човек. Би трябвало да можете да различите тези неща, нали? Често чувам някои хора да казват: „Аз никога не лъжа — винаги мен ме лъжат. Винаги ме командват чужди хора. Бог е казал, че издига сиромаха от бунището, и аз съм един от тези хора. Това е Божията милост. Бог се смилява над простодушни хора като нас, които не са желани в обществото. Това наистина е Божията милост!“. Бог казва, че издига сиромаха от бунището, но това има практическа страна. Макар да можеш да го признаеш, то не доказва, че си честен човек.

Всъщност някои хора просто са тъпаци и идиоти. Те са глупаци с лоши заложби, които нямат абсолютно никакви умения и не разбират истината. Такива хора нямат абсолютно нищо общо с честните хора, за които говори Бог. Вярно е, че Бог издига сиромаха от бунището, но това не се отнася за идиотите и глупаците. Заложбите ти са много лоши по рождение и ти си идиот, некадърник, и макар да си роден в бедно семейство и да си член на низшата класа в обществото, ти пак не си обект на Божието спасение. Не си мисли, че само защото си страдал много и си понесъл неравноправие в обществото, само защото си бил командван и мамен от всички, това те прави честен човек. Жестоко грешиш, ако си мислиш така. Придържал ли си се някога към каквото и да е погрешно разбиране или изопачено схващане за това какво е честен човек? Придобихте ли някаква яснота от това общение? Да си честен човек не е това, което хората си мислят; то не означава да говориш прямо и да не извърташ. Човек може по природа да е много прям, но това не означава, че не хитрува и не мами. Всички покварени хора имат лъжовен и измамен покварен нрав. Не е възможно хората да са честни, когато живеят на този свят под влиянието на Сатана, който ги управлява и контролира със силата си. Могат да стават единствено все по-измамни. Да живееш сред това покварено човечество и да си честен човек наистина е свързано с много трудности, както и с това да бъдеш подиграван, клеветен, критикуван и дори изключван и пропъждан от невярващите, дяволските царе и живите демони. Възможно ли е тогава да оцелееш на този свят като честен човек? Има ли изобщо място да оцелеем на този свят? Да, има. Със сигурност можем да оцелеем. Бог ни е предопределил и ни е избрал, и със сигурност ни открива изход. Ние вярваме в Бог и Го следваме изцяло под Неговото напътствие, и живеем изцяло от дъха и живота, който Той ни е дал. Тъй като сме приели истината на Божиите слова, имаме нови правила за начина, по който да живеем, и нови цели в живота си. Основите на живота ни са променени. Приели сме нов начин на живот и нов начин на постъпване единствено в името на това да придобием истината и да бъдем спасени. Тоест ние сме приели нов начин на живот: живеем, за да изпълняваме добре дълга си и да удовлетворим Бог. Това няма абсолютно нищо общо с храната, която ядем, дрехите, които носим, или мястото, където живеем, а е това, от което се нуждаят сърцата ни. Много хора смятат, че е твърде трудно

да си честен човек. От една страна, да се отървеш от покварения си нрав наистина е трудно. На всичкото отгоре, ако живееш сред невярващи и особено ако работиш с тях, може да ти се присмеят, да те оклеветят, да те съдят и дори да те изолират или пропъдят за това, че си честен човек и казваш истината. Това създава предизвикателства за оцеляването ни. Много хора казват: „Неосъществимо е да си честен човек. Ще бъда в неизгодна позиция, ако говоря откровено, и няма да постигна нищо, ако не лъжа“. Що за възглед е това? Това е възгледът и логиката на измамния човек. Той изрича неверни и измамни неща само за да защити собствения си статус и интерес. Не иска да е честен човек и да казва истината от страх да не ги загуби. Всички покварени хора са такива. Колкото и да са учени, колкото и висок или нисък е статусът им, независимо дали са висши служители или обикновени граждани, дали са знаменитости или хора на средно равнище, всички те постоянно лъжат и мамят и на никого от тях не може да се вярва. Ако хората не преодолеят този покварен нрав и продължат постоянно да лъжат и да мамят, и са изпълнени с измамен нрав, могат ли така да постигнат истинско покорство пред Бог? Могат ли да получат Божието одобрение? Категорично не.

Смятате ли, че е трудно да станеш честен човек? Опитвали ли сте се някога да го приложите на практика? В какво отношение сте практикували и преживявали това да си честен човек? На какви принципи се е основавала вашата практика? Какво ниво на преживяване имате в момента в това отношение? Достигнали ли сте точката, в която в общи линии сте честни хора? Ако сте го постигнали, това е чудесно! От Божиите слова трябва да сме способни да разберем, че за да ни спаси и преобрази, Той не просто върши някакво дело, за да ни даде предвкусване на това, което предстои, или върши нещо, за да ни покаже какво може да ни се случи в бъдеще, след което Той приключва. Нито променя външното поведение на хората. По-скоро Той иска да промени всеки отделен човек, като започне от най-съкровените дълбини на сърцето му, от неговия нрав и от самата му същност, за да го преобрази из основи. Като се има предвид, че Бог върши делото Си по този начин, тогава как трябва да се отнасяме към себе си? Трябва да поемем отговорност за това, към което се стремим, за промяната на нашия нрав и за видовете дълг, които трябва да изпълняваме. Трябва да бъдем сериозни във всичко, което правим, без да изпускаме

нещата от контрол, и да сме способни да подлагаме всичко на анализ. Всеки път, когато приключиш да вършиш нещо, дори да вярваш, че си го свършил правилно, то може да не е непременно съгласно истината. То също трябва да бъде подложено на анализ и да бъде сравнено, проверено и разпознато според Божиите слова. По този начин ще стане ясно дали е било правилно или погрешно. Освен това трябва да се анализират и нещата, които според теб си направил погрешно. Това изисква от братята и сестрите да прекарват повече време заедно в общение, в търсене и във взаимопомощ. Колкото повече разговаряте, толкова по-ведри ще бъдат сърцата ви и толкова повече ще разбирате истините принципи. Това е Божие благословение. Ако никой от вас не открие сърцето си и всички се прикривате, с надеждата да оставите добро впечатление в съзнанието на другите и от желание те да имат високо мнение за вас и да не ви се подиграват, тогава няма да преживеете истинско израстване. Ако винаги се прикриваш и никога не проявяваш откровеност в общението, няма да получиш просветлението на Светия Дух и няма да можеш да разбереш истината. Какъв ще бъде резултатът тогава? Завинаги ще живееш в мрак и няма да бъдеш спасен. Ако искаш да придобиеш истината и да промениш нрава си, трябва да платиш цена за придобиването и практикуването на истината, трябва да отвориш сърцето си и да разговаряш с другите. Това е от полза както за навлизането ти в живота, така и за промяната на нрава ти. Обсъждането на твоето разбиране за преживяване по време на събиранията е от полза за теб и за другите. Какво ще се получи, ако никой от вас не говори за себепознанието си, за разбирането си за преживявания; ако никой от вас не се самоанализира и не се открие, ако всички сте изкусни в говоренето на думи и доктрини, без никой от вас да споделя разбирането си за самия себе си и без никой от вас да има смелостта да извади наяве малкото себепознание, което притежава? Всички ще се съберете и ще си размените няколко учтиви думи и любезности, ще се ласкаете и ще се хвалите един друг, и ще говорите неискрени неща. „О, напоследък си доста добър. Направил си някои промени!“ „Напоследък показваш толкова голяма вяра!“ „Толкова си увлечен!“ „Отдал си много повече от мен“, „Твоите приношения са по-големи от моите!“. Именно до такава ситуация се стига. Всички се ласкаят и хвалят един друг и никой не желае да извади на показ истинската си същност за самоанализ, за да може

всеки да я разпознае и разбере. Може ли да има истински църковен живот в такъв вид среда? Не, не може. Някои хора казват: „Живея църковен живот от доста години. Винаги съм бил доволен от него и съм му се наслаждавал. На събиранията всички братя и сестри обичат да се молят и да пеят химни във възхвала на Бог. Всеки се трогва до сълзи от молитвите и химните. Понякога нещата стават емоционално заредени и на всички ни става горещо и се изпотяваме. Братята и сестрите пеят и танцуват. Църковният живот е толкова богат, пъстър и приятен. Той наистина въплъщава делото на Светия Дух! След това ядем и пием Божиите слова и чувстваме, че Божиите слова говорят направо в сърцата ни. Всички са наистина ентусиазирани всеки път, когато разговаряме“. Няколко години водене на такъв църковен живот наистина е приятно за всички, но какво следва от това? Почти никой всъщност не навлиза в истината реалност и почти никой не може да опише преживяванията си, за да свидетелства за Бог. Всички имат много енергия за четене на Божиите слова, за пеене и за танцуване, но когато дойде време за общуване за истината, някои хора губят интерес. Никой не говори за преживяването си, че е станал честен човек. Никой не се самоанализира и не разкрива собствения си покварен нрав, за да го познават и различават другите, за да е в тяхна полза и наставление. Никой не общува въз основа на действителното си свидетелство за преживяване, за да прослави Бог. Няколко години църковен живот се пропиляват просто така, в пеене и танцуване, в това да се чувстват щастливи, изпълнени с наслада. Кажете Ми: откъде идва това щастие и тази наслада? Бих казал, че не това иска да види Бог и не това Го удовлетворява, защото това, което Той иска да види, е промяна в живота нрав на хората и хора, които изживяват истината реалност. Бог иска да види тази реалност. Той не иска да стискаш песнопенията си, да пееш и да танцуваш в Негова възхвала, когато си на събирания, или да се чувстваш увлечен — не това иска да види Той. Точно обратното, когато вижда това, Бог се натъжава, боли Го и се тревожи, защото е изрекъл хиляди и хиляди слова, но нито един човек не ги е изпълнил и изживял истински. Точно това тревожи Бог. Вие често се чувствате доста самодоволни и удовлетворени от малкото мир и щастие от църковния си живот. Възхвалявате Бог и придобивате някаква наслада, малка утеха или някакво духовно удовлетворение, а след това вярвате, че сте практикували

вярата си добре. Вкопчвате се в тези илюзии и ги считате за капитал, за най-голямата придобивка от вярата си в Бог, и ги приемате вместо промяна в своя живот нрав и навлизане в пътя на спасението. По този начин си мислите, че няма нужда да се стремите към истината или да се опитвате да бъдете честни хора. Няма нужда да се самоанализирате или да разнищвате проблемите си, или да практикувате и да преживявате Божиите слова. Това вече е навлизане в опасна територия. Ако хората продължават по този начин, ако, когато Божието дело наближи края си, те все още не са станали честни или не са успели да изпълнят дълга си по начин, който да отговаря на критериите, ако не са постигнали истинско покорство пред Бог и все още могат да бъдат подвеждани и контролирани от антихристи, ако не са се освободили от влиянието на Сатана, ако не са изпълнили тези изисквания, дадени им от Бог, тогава те не са хора, които Бог ще спаси. Затова Бог е загрижен.

Хората винаги са истински ентусиазирани, когато са нови във вярата. Особено когато чуят Божието общение за истината, те си мислят: „Сега разбирам истината. Открих истинския път. Наистина съм щастлив!“. Всеки ден им се струва толкова радостен, колкото празнуването на Нова година или сватба. Всеки ден очакват с нетърпение някой да организира събиране или общение. Но след няколко години някои хора губят пламенността си за църковен живот и губят пламенността си да вярват в Бог. Защо става така? Защото имат само повърхностно, теоретично разбиране за Божиите слова и истината. Те не са навлезли истински в Божиите слова и не са преживели лично тяхната реалност. Точно както казва Бог, много хора гледат разкошната храна на банкета, но повечето от тях идват само да погледнат. Те не взимат вкусната храна, подсигурена от Бог, не я ядат, не я вкусват и не я използват, за да заредят телата си. Това е нещо, което Бог ненавижда и което Го тревожи. Не е ли това състоянието, в което се намирате вие в момента? (Да, така е.) Често разговарям с всички вас, за да ви помогна. Това, което най-много Ме тревожи, е, че след като сте слушали тези проповеди и сте задоволили духовните си потребности, няма да направите нищо, за да ги приложите на практика, и няма да мислите повече за тях. В такъв случай всичко, което съм казал, би било напразно. Независимо какви заложби има някой, ще сте способни да разберете дали той е човек, който обича истината, след две или три

години на вяра. Ако е човек, който обича истината, тогава рано или късно той ще се стреми към нея. Ако не е човек, който обича истината, няма да издържи дълго и ще бъде разкрит и отстранен. Всъщност обичате ли истината? Желаете ли да станете честни хора? Ще сте способни ли да се промените в бъдеще? Колко от това ще осъществите лично вие след това общение? Колко от това наистина ще доведе до резултати у вас? Всичко това е неизвестно. То ще бъде разкрито накрая. То няма нищо общо с това колко пламенен е някой или колко страдания може да понесе, когато е нов във вярата. Разковничето е в това дали обича, или не обича истината, и дали може, или не може да я приеме. Само онези, които обичат истината, ще размишляват над нея, след като чуят проповед. Само те ще разсъждават как да практикуват Божиите слова, как да ги преживяват, как да ги прилагат в реалния си живот и как да изживяват истината реалност на Божиите слова, за да се превърнат в хора, които наистина се покоряват пред Бог. Затова онези, които обичат истината, накрая ще придобият истината. Онези, които не обичат истината, може да приемат истинския път, може да се събират и да слушат проповеди всеки ден и да научат някоя доктрина, но в момента, в който се сблъскат с трудности или изпитания, те стават негативни и слаби и дори може да се отрекат от вярата си. Като вярващ, дали можеш да навлезеш в истината реалност, или не, зависи от отношението ти към истината и от това каква е целта на стремежа ти: дали наистина искаш да придобиеш истината като свой живот, или не. Някои хора се въоръжават с истината, за да помагат на другите, да служат на Бог или да ръководят добре църквата. Това не е лошо и означава, че тези хора поемат на плещите си някакво бреме. Но ако не се съсредоточават върху собственото си навлизане в живота или върху практикуването на истината и ако не търсят истината, за да разрешават проблеми, тогава могат ли да навлязат в истината реалност? Това би било невъзможно. Как могат да помагат на другите, ако не притежават истината реалност? Как могат да служат на Бог? Могат ли да вършат добре църковната работа? Това също би било невъзможно. Няма значение колко проповеди си слушал или какъв път си избрал. Ще споделя с вас правилната гледна точка: независимо какъв дълг изпълняваш, дали си водач, или си обикновен последовател, трябва да влагаш усилията си преди всичко в Божиите слова. Трябва да ги четеш и да ги обмисляш сериозно. Трябва първо

да придобиеш разбиране за всички истини, които трябва да знаеш и да практикуваш, да се съпоставяш с тях и да ги изпълняваш по отношение на себе си. Не си придобил истина, докато първо не си я разбрал и не си навлезл в реалността. Ако винаги обясняваш на другите доктрините, които разбираш, но не си способен да ги приложиш на практика или да ги преживееш, тогава това е отклонение — това е глупост и невежество. Трябва да практикуваш и да преживяваш Божиите слова като истината, като постепенно започнеш да разбираш много истини. Тогава ще започнеш да постигаш все по-добри резултати в дълга си и ще имаш много свидетелства за преживявания, които да споделиш. По този начин Божиите слова ще се превърнат в твой живот. Ще си сигурен, че изпълняваш добре дълга си, и също така ще бъдеш способен да довършиш поръчението, което Бог ти е дал. Ако винаги искаш да съпоставяш другите с тези слова, да прилагаш словата към другите или да ги използваш като капитал в работата си, тогава ще имаш проблеми. Така ти поемаш по съвсем същия път като Павел — досущ като него. Тъй като това е твоята гледна точка, ти със сигурност се отнасяш към тези слова като към доктрина, като към теория, и искаш да използваш тези теории, за да произнасяш речи и да вършиш работа. Това е много опасно — така правят лъжеводачите и антихристите. Ако гледаш на собственото си състояние според Божиите слова, като първо се самоанализираш и придобиеш разбиране за себе си, а след това приложиш истината на практика, ти ще пожънеш награди и ще навлезеш в истината реалност. Само тогава ще бъдеш пригоден и ще имаш духовния ръст, за да изпълняваш добре своя дълг. Ако нямаш реално преживяване на Божието дело и на Божиите слова, ако нямаш никакво навлизане в живота, а можеш само да рецитираш думи и доктрини, тогава дори да вършиш работата, ще я вършиш на сляпо, без да постигнеш нищо конкретно. Накрая ще се превърнеш в лъжеводач и антихрист и ще бъдеш отстранен. Ако разбираш даден аспект на истината, първо трябва да се съпоставиш с него и да го приложиш в живота си, така че той да стане твоя реалност. Тогава със сигурност ще придобиеш нещо и ще се промениш. Ако считаш, че Божиите слова са добри, че те са истината и че имат реалност, но не размишляваш и не се опитваш да разбереш истината в сърцето си, нито я практикуваш и преживяваш в практическия си живот, а просто я записваш в тетрадка и спираш дотук, тогава никога няма да

разбереш истината или да я придобиеш. Когато четеш Божиите слова или слушаш проповеди и общения, трябва да размишляваш върху тях и да се съпоставяш с тях, да ги свързваш със собствените си състояния и да ги използваш, за да разрешаваш собствените си проблеми. Само когато прилагаш словата по този начин, можеш наистина да придобиеш нещо от тях. Това ли практикувате, след като сте чули проповед? Ако не е това, тогава нито Бог е във вашия живот, нито Неговите слова, а вие нямате реалност във вярата си в Него. Вие живеете извън Божиите слова, като невярващи. Всеки, който вярва в Бог, но не може да прилага Неговите слова в реалния живот, за да ги практикува и да ги преживява, не вярва истински в Бог — той е неверник. Онези, които не могат да практикуват истината, не са хора, които се покоряват на Бог, а са хора, които се бунтуват срещу Него и Му се противопоставят. Без да въведат Божиите слова в реалния си живот, те няма как да преживеят Божието дело. А ако човек не преживее Божието дело или съда и наказанието на Неговите слова в реалния си живот, той няма как да придобие истината. Разбирате ли това? Ако можете да възприемете тези думи, това би било най-добре — но независимо как ги възприемаш, независимо колко ги разбираш, най-важното е да пренесеш Божиите слова и истините, които разбираш, в реалния си живот и да ги практикуваш там. Това е единственият начин да израснеш в духовния си ръст и да промениш нрава си.

Когато Бог изразява истини или поставя Своите изисквания към хората, Той винаги посочва принципи и пътища за тяхното практикуване. Да вземем за пример това да си честен човек, за което току-що говорихме: Бог е дал на хората път, като им е казал как да бъдат честни и как да практикуват принципите на това да бъдат честни хора, за да влязат в правия път. Бог казва: „Ако силно се противиш да разкриеш своите тайни — своите трудности — пред другите, за да търсиш пътя на светлината, тогава казвам, че си човек, на когото ще му бъде много трудно да постигне спасение и на когото ще му бъде много трудно да излезе от мрака“. Изводът тук е, че Той изисква от нас да вземем това, което считаме за тайно или лично, и да го разкрием, да го представим за разнищване. Това е нещо, за което не сте се замисляли: не сте разбирали или не сте знаели, че Бог е казал това, за да ви накара да практикувате по този начин. Понякога действаш с намерението да мамиш и да лъжеш, затова действията

и намеренията ти трябва да се променят. Може би никой не забелязва измамното или лъжовното естество на думите ти — но не се потупвай по рамото. Трябва да дойдеш пред Бог и да се изследваш — можеш да заблудиш хората, но не можеш да заблудиш Бог. Трябва да се помолиш, да разкриеш и да разнищиш своите намерения и методи, да премислиш дали тези твои намерения биха били угодни на Бог, или биха били омразни за Него, дали можеш да ги разкриеш, дали е трудно да се говори за тях и дали са в съгласие с истината. С този вид разнищване и анализ ще откриеш, че всъщност този въпрос не е съгласно истината. Този вид поведение е трудно да се извади наяве и Бог го мрази. Тогава ти променяш това поведение. Как те кара да се чувстваш това Мое общение? Някои от вас вероятно се чувстват тревожни. Мислите си: „Да вярваш в Бог е наистина сложно. Достатъчно трудно беше да стигна дотук — сега трябва да започна всичко отначало?“. В действителност сега, когато Бог е дошъл и е започнал да води хората към навлизане в истината реалност, това е началото на вярата на хората в Бог и на техните постъпки. Ако искаш да поставиш добро начало, трябва да изградиш солидна основа във вярата си, като първо научиш истините за виденията и значението на следването на Бог, а след това се съсредоточиш върху практикуването на истината и доброто изпълнение на дълга си. По този начин можеш да навлезеш в истината реалност. Ако се съсредоточиш само върху изричането на думи и доктрини и изградиш устои въз основа на тези неща, това се превръща в проблем. Все едно да изградите основите на къща върху пясък: колкото и висока да я построиш, винаги ще съществува опасност да се срути и няма да издържи. Все пак има едно похвално нещо за всички вас на този етап, а именно, че можете да разберете за какво разговарям с вас и че сте готови да го чуете. Това е добре. Стремежът към истината и навлизането в реалността е най-важното нещо, а останалото е второстепенно. Стига да си наясно с това, няма да е трудно да влезеш в правия път на вярата си. За да вървиш по пътя на стремежа към истината, първо трябва да познаваш себе си — трябва да си наясно какъв покварен нрав притежаваш и какви са твоите недостатъци. Тогава ще разбереш колко е важно да се въоръжиш с истината и ще си способен бързо да търсиш истината, за да разрешиш проблемите. Времето не чака никого! След като сте разрешили проблемите си с навлизането в живота и след като притежавате истината

реалност, ще имате по-силно чувство на вътрешен мир. Независимо колко големи са бедствията, няма да изпитвате страх. Ако пропилеете тези няколко последни години, без да се стремите към истината, и когато изникнат неща, все още сте склонни да изпадате в замаяност и да оставате в пасивно състояние на изчакване, нито можете да използвате истината, за да разрешите проблемите си, но все още живеете с философии за светските отношения и покварен нрав, тогава колко жалко би било това! Ако, когато настъпи денят, в който бедствията са големи, не притежаваш и частица от истината реалност, ще съжаляваш, че не си се стремил към истината или че не си изпълнил добре дълга си, че изобщо не си придобил нищо от истината. Ще живееш в състояние на постоянно безпокойство. Точно сега делото на Светия Дух не чака никого. В първите няколко години на вярата Той дава на хората известна благодат, известна милост, дава им помощ и ресурс. Ако хората никога не се променят и не навлизат в реалността, а се задоволяват с думите и доктрините, които познават, тогава те са в опасност. Те вече са пропуснали делото на Светия Дух и са изпуснали последния шанс за Божието спасение и усъвършенстване на човечеството. Те могат само да попадат в катаклизмите, да плачат и да скърцат със зъби.

Когато за пръв път започнеш да градиш основите на вярата си, трябва да стъпите здраво на пътя на стремежа към истината. Трябва да си на стартовата линия за навлизане в истината реалност, а не на стартовата линия за рецитиране на думи и доктрини. Трябва да си съсредоточен върху навлизането в истината реалност, да търсиш и да практикуваш истината във всички неща, да си способен да практикуваш истината във всички неща и да я използваш за сравнение на всичко. Трябва да разсъждаваш как да практикуваш истината, какви са принципите на практикуване и какъв вид практикуване на истината ще отговаря на Божиите изисквания и ще удовлетвори Бог. Духовният ръст на хората обаче е твърде недостатъчен. Те винаги питат за неща, които не са свързани с практикуването на истината, които не са свързани със себепознанието или с това да бъдеш честен човек. Не е ли жалко? Не показва ли това малък духовен ръст? Някои хора са приели тази стъпка от Божието дело още със започването му от Бог и са вярващи до ден днешен. Но те все още не разбират какво е истината реалност или какво е

практикуването на истината. Някои казват: „Отказах се от семейството и от кариерата си заради вярата си и преминах през доста неща. Как можеш да кажеш, че изобщо не притежавам истината реалност? Оставих семейството си — нима това не е реалност? Отказах се от брака си — нима това не е реалност? Не е ли всичко това израз на практикуването на истината?“. Външно си се отказал от мирския свят и си се отказал от семейството си, за да вярваш в Бог. Но означава ли това, че си навлязъл в истината реалност? Означава ли това, че си честен човек, който се покорява пред Бог? Означава ли това, че твоят нрав се е променил или че си човек, който притежава истината, или човешка природа? Със сигурност не. Тези твои външни действия може да изглеждат приятни за другите хора — но те не означават, че практикуваш истината или че се покоряваш пред Бог, и със сигурност не означават, че навлизаш в истината реалност. Отричането от неща и отдаването на хората са твърде опорочени и всички те са контролирани от намерението да получат благословии, без да са били пречистени чрез изпитания и облагородяване. Ето защо толкова много хора често са все така нехайни в дълга си и не получават никакви практически резултати, и дори смущават, прекъсват и подкопават делото на църквата. Причиняват доста неприятности на делото на църквата, без изобщо да се замислят за покаяние. След като църквата ги премахне, дори обикалят, разпространяват негативизъм и изопачават фактите, като изричат лъжи, за да докажат собствената си правота. Някои хора вярват в продължение на десетилетие или две, но продължават да безчинстват и да вършат всякакви злини. След това биват премахнати или отлъчени от църквата. Фактът, че могат да вършат толкова много ужасни неща, е достатъчно доказателство, че имат ужасен характер, че са твърде криви и измамни и че изобщо не са простодушни, послушни или покорни. Това е така, защото те никога не са се интересували особено от практикуването на истината и от това да бъдат честни хора. Те възприемат вярата в Бог като въпрос на: „Стига да се откажа от семейството си, да отдам всичко на Бог, да страдам и да платя цена, Бог трябва да запомни моите дела и трябва аз да получа Неговото спасение“. Това е просто една приумица и самозалъгване. Ако искате да получите спасение и наистина да дойдете пред Бог, първо трябва да дойдете при Бог в търсене: „О, Боже, какво трябва да приложа на практика? Какъв е Твоят критерий за спасяване на

хората? Какъв тип хора спасяваш Ти?“. Именно това трябва да търсим и да знаем преди всичко. Създай основата си върху истината, вложи усилия в истината и в реалността във всичко и тогава ще бъдеш човек, който притежава основа, който притежава живот. Ако създадеш основата си върху думи и доктрини и никога не практикуваш каквато и да било истина и не влагаш усилия в каквато и да било истина, тогава ти ще бъдеш човек, който никога не притежава живот. Когато практикуваме да бъдем честни хора, ние имаме живота, реалността и същността на честни хора. След това имаме практикуването и поведението на честни хора и най-малкото тази наша честна страна ще носи радост на Бог и Той ще я одобри. Все още обаче често проявяваме лъжа, лукавост и измама, които трябва да бъдат пречистени. Затова трябва да продължим да се стремим към истината и да не затъваме в рутината. Бог ни чака, като ни дава шанс. Ако никога не правиш планове да се превърнеш в честен човек, ако никога не се опитваш да говориш честно и от сърце, да правиш нещата без примеси от хитрини и измами, да се държиш като честен човек, тогава няма как да живееш с честно човешко подобие или да навлезеш в истината реалност на това да бъдеш честен човек. Ако си навлязъл в реалността на определен аспект на истината, тогава си придобил този аспект на истината. Ако не притежаваш тази реалност, тогава не притежаваш този живот или духовен ръст. Когато си изправен през изпитания и изкушения или когато получиш поръчение, ако нямаш никаква реалност, лесно ще се препъваш и ще допускаш грешки, ще си склонен да оскърбяваш Бог и да се бунтуваш срещу Него. Няма да има как да си помогнеш. Много хора безчинстват в дълга си, отказват да приемат съвети и остават непоправими, като сериозно прекъсват и смущават работата на църквата и сериозно вредят на интересите на Божия дом. Накрая тези хора биват премахнати и отлъчени — това е неизбежният изход. Но ако в момента практикуваш истината, за да бъдеш честен човек, твоето свидетелство за преживяване като честен човек е одобрено от Бог. Никой не може да ти отнеме това и никой не може да те лиши от тази реалност, от този живот. Някои хора питат: „Аз вече съм честен човек от дълго време. Мога ли да се превърна отново в измамен човек?“. Ако си се отървал от покварения си нрав, ако притежаваш истината реалност да си честен човек, ако изживяваш човешко подобие и мразиш хитростта, измамността и невярващия свят в

сърцето си, тогава ти не можеш да се върнеш под властта на Сатана. Това е така, защото си способен да живееш според Божиите слова. Ти вече живееш в светлината. Не е лесно да се превърнеш от измамен в честен човек. Да се превърнеш обратно в измамен човек от честен човек, на когото Бог наистина се радва, би било невъзможно, дори по-трудно. Някои хора казват „От няколко години имам преживяване на това да съм честен човек. През повечето време казвам истината и съм доста честен. Но тук-там казвам нещо, което е невярно, заобиколно или измамно“. Това е много по-лесен за оправяне на проблем. Щом се съсредоточиш върху търсенето на истината и ратуваш за нея, няма нужда да се тревожиш, че няма да си способен да се промениш в бъдеще. Със сигурност ще продължиш да се подобряваш. Подобно на разсад, засаден в земята, ако го поливаш навреме и му осигуряваш ежедневна слънчева светлина, няма нужда да се тревожиш дали след това ще даде плод и със сигурност ще има реколта през есента. Това, което трябва да ви вълнува най-много сега, е следното: дали някога сте имали навлизане за това да сте честни хора? Изричате ли все по-малко лъжи? Можете ли да кажете, че като цяло вече сте честни хора? Това са ключовите въпроси. Ако някой каже: „Знам, че съм измамен човек, но никога не съм практикувал да бъда честен човек“, тогава ти нямаш нищо от реалността на това да бъдеш честен човек. Трябва да работиш усилено, да извадиш за разнищване всеки малък аспект от живота си, всички твои различни видове поведение, всички начини, по които практикуваш измамност, и отношението ти към другите. Преди да разнищиш тези неща, може да се почувстваш много доволен от себе си, много самодоволен, че си направил това, което си направил. Но щом го разнищиш в сравнение с Божиите слова, ще бъдеш шокиран: „Не знаех, че съм толкова подъл, толкова злонамерен и коварен!“. Ще откриеш истинската си същност и наистина ще осъзнаеш своите трудности, своите недостатъци и своята измамност. Ако не направиш никакво разнищване и завинаги мислиш за себе си като за честен човек, като за човек, при когото няма измама, но въпреки това продължаваш да се наричаш измамен човек, тогава никога няма да се промениш. Ако не изтръгнеш тези достойни за презрение, нечестиви намерения от сърцето си, тогава как ще видиш своята грозота и поквара? Ако не размишляваш и не разнищваш покварените си състояния, тогава ще видиш ли истината за това колко

дълбоко си покварен? Без разбиране на покварения си нрав няма да знаеш как да търсиш истината, за да разрешиш проблемите. Няма да знаеш как да се стремиш към истината и да навлезеш в реалността според Божиите изисквания. Това е истинското значение на фразата: „Никога няма да имаш реалност, ако не практикуваш истината“.

Всичко, което Бог казва, е истината — всяко слово до последното притежава истината реалност и всичко това е реалността на положителните неща. Затова хората трябва да пренесат Божиите слова в ежедневието си, за да ги практикуват и да навлязат в тях. Всяко Божие слово е насочено към това, от което се нуждае човечеството, и всяко слово е дадено на хората, за да се сравняват с него. Божиите слова не са предназначени да бъдат преглеждани набързо мимоходом, нито да задоволяват някакви твои духовни нужди, нито да празнословиш с тях или да удовлетворяваш нуждите си да говориш за думи и доктрини. Всяко Божие слово притежава реалността на истината. Ако не практикуваш Божиите слова, няма да има как да навлезеш в истината реалност — винаги ще бъдеш човек, който няма връзка с реалността. Ако практикуваш да бъдеш честен човек, тогава ще имаш реалността на това да бъдеш честен и ще можеш да изживееш истинското състояние на това да бъдеш честен човек, а не само да се преструваш измамно. Също така ще си способен да разбереш кой тип човек е честен и кой тип човек не е и защо Бог мрази измамните хора. Ще разбереш наистина значението на това да бъдеш честен човек. Ще преживееш това, което изпитва Бог, когато изисква от хората да са честни, и защо го изисква от тях. Когато откриеш, че си пълен с измамност, ще намразиш своята измамност и изкривяване. Ще намразиш това колко безсрамно си живял според своя измамен, крив нрав. Поради това ще жадуваш да се промениш. По този начин все повече ще чувстваш, че да си честен човек е единственият начин да изживееш нормална човешка природа и да живееш смислено. Ще почувстваш, че е невероятно смислено Бог да изисква от хората да бъдат честни. Ще почувстваш, че само по този начин можеш да си в съгласие с Божиите намерения, че само честните хора ще придобият спасение и че казаното от Бог е съвсем точно! Кажете Ми: смислено ли е Божието изискване към хората да бъдат честни? (Да.) Тогава още сега трябва да започнете да разнищвате своите измамни и криви части. След като ги разнищиш, ще откриеш, че зад всичко измамно

се крие намерение, определена цел и човешка грозота. Ще откриеш, че тази измама разкрива глупостта на хората, техния егоизъм и това, че са достойни за презрение. Когато откриеш това, ще видиш истинското си лице, а когато видиш истинското си лице, ще намразиш себе си. Когато започнеш да се мразиш, когато наистина знаеш какво представляваш, ще продължиш ли да се перчиш тогава? Ще продължиш ли да се хвалиш на всяка крачка? Ще искаш ли винаги комплименти и похвала от другите? Ще продължиш ли да казваш, че Божиите изисквания са твърде високи, че няма нужда от тях? Няма да се държиш така и няма да казваш такива неща. Ще се съгласиш с това, което казва Бог, и ще кажеш „амин“. Ще бъдеш убеден със сърцето си, с ума си и с очите си. Когато това се случи, то ще означава, че си започнал да практикуваш Божиите слова, че си навлязъл в реалността и че си започнал да виждаш резултати. Колкото повече практикуваш Божиите слова, толкова повече ще чувстваш колко точни и необходими са те. Да кажем, че не ги практикуваш. Вместо това винаги само бръщолевиш: „О, аз съм нечестен, аз съм измамен“, и въпреки това, когато се сблъскаш с дадена ситуация, продължаваш да действаш измамно и през цялото време си мислиш, че това не се счита за измамност, все още смяташ себе си за честен и просто оставяш случката да отшуми. А следващия път, когато се появи нещо, отново прибягваш до хитрости, впускаш се в изкривяване и измамност и лъжеш, още щом си отвориш устата. След това се чудиш: „Пак ли бях крив и измамен? Отново ли излъгах? Не мисля, че това се брои“. И се молиш пред Бог: „Боже, Ти виждаш, че винаги прибягвам до кроежи и винаги съм крив и измамен. Моля Те, прости ми. Следващия път няма да бъда такъв. Ако съм такъв, моля Те, дисциплинирай ме“, просто бегло засягаш тези въпроси и ги замазваш. Що за човек е това? Това е човек, който не обича истината и не желае да я практикува. Може да си платил известна цена или да си прекарал известно време в изпълнение на своя дълг, в служене на Бог или в слушане на проповеди. Може също така да си се отрекъл от няколко работни часа и да си изкарал малко по-малко пари. Но в действителност ти ни най-малко не си практикувал истината и не си взел на сериозно въпроса за практикуването на истината. Бил си повърхностен и нехаен, никога не си се замислял много за това. Ако при практикуването на истината само отбиваш номера, това доказва, че отношението ти към

истината не е отношение на любов. Ти си човек, който не желае да практикува истината. Ти си далече от истината и изпитваш неприязън към нея. Приел си вярата, за да придобиеш благословии, и единствената причина, поради която не си се отдръпнал от Бог, е, защото се страхуваш, че ще бъдеш наказан. Затова се справяш как да е с твоята вяра, като се стремиш да проповядваш думите и доктрините, за да може да изглеждаш добре, заучаваш известен духовен речников запас и някои популярни химни, заучаваш няколко ключови фрази за общение относно истината и модерни думи, свързани с твоята вяра. Кичиш се като духовно лице и си мислиш, че си някой, който е в съгласие с Божиите намерения и който е достоен да бъде оползотворен от Него. Ставаш самодоволен и се самозабравяш. Увличаш се и се заблуждаваш от този повърхностен образ, от това лицемерно поведение. Заблуждаваш се от тях, докато не умреш, и макар че си мислиш, че ще се издигнеш в небето, в действителност ще се спуснеш в ада. Какъв е смисълът от такъв вид вяра? В тази твоя така наречена „вяра“ няма нищо истинско. В най-добрия случай ти си признал, че има Бог, но не си навлязъл в нито една частица от истината реалност. Така че накрая твоят изход ще бъде същият като този на невярващите — ще отидеш в ада, без добри крайни резултати. Бог казва: „Не искам ярки и пищни цветя, а изобилни плодове“. Независимо колко много цветя имаш или колко красиви са те, Бог не ги иска. Което означава, че независимо колко хубаво говориш или колко много изглежда, че отдаваш всичко на Бог, че принасяш или се отричаш, това не е нещо, което радва Бог. Той гледа само колко истина си разбрал и практикувал в действителност, колко от истината реалност в Божиите слова си изживял, дали е настъпила истинска промяна в твоя живот нрав, колко истинско свидетелство за преживяване имаш, колко добри дела си подготвил, колко си направил, за да удовлетвориш Божиите намерения, и дали си изпълнил дълга си по начин, който отговаря на критериите. Това са нещата, които Бог гледа. Когато хората не разбират Бог и не познават намеренията Му, винаги ги тълкуват погрешно и Му представят някои повърхностни неща с цел да си разчистят сметките с Него. Те казват: „Боже, от много години съм вярващ. Пътувал съм навсякъде, проповядвал съм евангелието и съм обърнал във вярата толкова много хора. Мога да изрецитирам няколко откъса от Твоите слова и да изпея доста химни. Когато се появи нещо голямо или нещо

трудно, винаги постя и се моля, и постоянно чета Твоите слова. Как бих могъл да не съм в съответствие с Твоите намерения?“. Тогава Бог им казва: „Сега честен човек ли си? Промени ли се измамността ти? Платил ли си някога някаква цена, за да станеш честен човек? Изложил ли си някога пред Мен всичките измамни неща, които си вършил, всичките разкрития на твоята измамност и извадил ли си ги наяве? По-малко нечестен ли си с Мен? Осъзнаваш ли го, когато Ми даваш лъжливи клетви или празни обещания, или когато казваш хубави неща, за да Ме заблудиш? Избавил ли си се от тези неща?“. Когато се замислиш върху това и откриеш, че изобщо не си се избавил от тези неща, ще останеш смаян. Ще осъзнаеш факта, че няма как да си разчистиш сметките пред Бог. Аз разобличавам поквареното ви състояние, за да ви позволя да опознаете себе си. Аз говоря толкова много, за да можете да практикувате истината и да навлезете в реалността. Хората не трябва да рецитират никакви думи, никакво общение или никакви истини надълго и нашироко. Те трябва да ги практикуват. Защо винаги ви се казва да приемете истината и да я практикувате? Защото само истината може да пречисти вашата поквара и да промени вашите възгледи за живота и ценностите ви, и само истината може да стане нечий живот. Когато приемеш истината, трябва да я практикуваш, за да се превърне тя в твой живот. Ако вярваш, че разбираш истината, но не си я практикувал и тя не е станала твой живот, тогава няма да можеш да се промениш. Тъй като не си приел истината, твоят покварен нрав няма как да бъде пречистен. Ако не можеш да практикуваш истината, няма да се промениш. И накрая, ако истината не се е вкоренила в сърцето ти и не е станала твой живот, когато времето ти на вярващ наближи края си, съдбата ти и изходът ти ще бъдат решени. В контекста на това общение всички ли чувствате някаква неотложност да практикувате истината? Не чакайте да минат три, пет или повече години и едва тогава да започнете да я практикувате. Когато става въпрос за практикуване на истината, няма такова нещо като твърде рано или твърде късно. Ако я практикуваш скоро, ще се промениш скоро, а ако я практикуваш по-късно, ще се промениш по-късно. Ако пропуснеш шанса си за делото на Светия Дух и Божието усъвършенстване на човечеството, ще бъдеш в опасност, когато дойдат големите катаклизми. Тогава, когато Божието дело за спасяването на човечеството приключи, няма да са останали никакви шансове. Ако, след

като си изгубил шанса си, кажеш: „Тогава не положих никакви усилия, но сега ще започна да практикувам това“, ще бъде твърде късно и едва ли ще бъдеш направен пълноценен от Бог. Това е така, защото Светият Дух вече няма да върши делото Си и твоето разбиране за всички неща и за всички истини ще бъде много повърхностно. Сега възникват всякакви ситуации и чрез общението за истината вашата вяра расте и вие имате по-голям устрем да следвате Бог. Ако за известно време няма никакви ситуации, вие със сигурност ще станете негативни и недисциплинирани и ще се отдалечавате все повече от Бог. Ще станете точно като онези хора в религиозния свят, които спазват само форматите на събиранията и религиозните церемонии, напълно лишени от истината реалност. Тогава каква полза ще има за вас да се биете в гърдите и да ридаете?

Кажете Ми, изтощително ли е да се живее заедно с измамни хора? (Да.) Не са ли изтощени и те? Всъщност те също са уморени, но не усещат умората си. Това е така, защото измамните хора и честните хора са различни: честните хора са по-простодушни. Мислите им не са толкова сложни и те казват това, което мислят. Измамните хора, от друга страна, винаги трябва да говорят със заобиколки. Те не казват нищо директно — вместо това винаги играят измамни игри и прикриват лъжите си. Винаги напрягат ума си, винаги мислят, защото се страхуват, че ако са проявили и най-малка небрежност, ще изпуснат нещо. До каква степен някои хора играят измамни игри? Независимо с кого общуват, те винаги се опитват да видят кой е по-пресметлив, кой е по-умен, кой е на върха и накрая тяхното съревноваване се превръща в невроза. Не могат да спят нощем, но все пак не чувстват болка и дори смятат, че това е нормално. Не са ли се превърнали те тогава в живи демони? Когато Бог спасява хората, Той им позволява да се откъснат от влиянието на Сатана и да се отърват от покварения си нрав, да станат честни хора и да живеят според Неговите слова. Да живееш като честен човек е освобождаващо и волно и е много по-безболезнено. Това е най-щастливият живот. Честните хора са по-простодушни. Те казват това, което е в сърцата им, казват това, което мислят. В думите и в действията си те следват съвестта и разума си. Готови са да се стремят към истината и, когато я разберат, да я практикуват. Когато не могат да прозрат даден въпрос, са готови да търсят истината и тогава правят всичко, което е в съгласие с нея. Те търсят Божиите желания навсякъде и във всичко и след

това ги следват в действията си. Възможно е да има някои области, в които са глупави, и трябва да се въоръжат с истините принципи, а това изисква от тях постоянно да израстват. Като преживяват по този начин, означава, че те могат да станат честни, мъдри хора и да са изцяло в съгласие с Божиите намерения. Но измамните хора не са такива. Те живеят според сатанински нрав, като разкриват своята поквара, но се страхуват, че като правят това, другите могат да намерят нещо, което да използват срещу тях. Затова в отговор те използват криви и измамни хитрости. Страхуват се от момента, в който всичко ще бъде разкрито, затова използват всички възможни средства, за да измислят лъжи и да ги прикриват, а когато се появи празнина, изричат още лъжи, за да я запълнят. Винаги да лъжеш и да прикриваш лъжите си — не е ли това изтощителен начин на живот? Те винаги си блъскат главите, за да измислят лъжи и да ги прикрият. Това е твърде обременително. Поради това измамните хора, които прекарват дните си в измислянето на лъжи и прикриването им, имат толкова изтощителен и мъчителен живот! При честните хора обаче е различно. Като честен човек той не трябва да се замисля толкова много за това, което говори и прави. В повечето случаи честният човек може просто да казва истината. Само когато конкретен въпрос засяга интересите му, той се напряга малко по-усилено да помисли — може да излъже малко, за да защити интересите си, да запази суетата и гордостта си. Тези видове лъжи са ограничени, така че за честните хора говоренето и действията не са толкова изтощителни. Намеренията на измамните хора са много по-сложни от тези на честните хора. Техните съображения са твърде многопластови: те трябва да се съобразяват със своята слава, придобивки и статус, както и със своята репутация и престиж, и трябва да защитават интересите си — всичко това, без да позволяват на другите да съзират някакви недостатъци или да разкриват тайна, затова трябва да си блъскат главите, за да измислят лъжи. Освен това измамните хора имат големи, прекомерни желания и много изисквания. Те трябва да измислят начини за постигане на целите си, поради което трябва да продължат да лъжат и мамят, а тъй като изричат повече лъжи, трябва да прикриват повече лъжи. Ето защо животът на измамния човек е много по-изтощителен и по-мъчителен от този на честния човек. Някои хора са относително честни. Ако могат да се стремят към истината, да се самоанализират, независимо

от това какви лъжи са изрекли, да разпознаят измамата, в която са участвали, каквато и да е била тя, като я разгледат в светлината на Божиите слова, за да я разнищят и разберат, и продължат, за да я променят, тогава ще са способни да се отърват от голяма част от лъжите и измамите си за не повече от няколко години. Тогава ще са се превърнали в хора, които в общи линии са честни. Като живеят по този начин, не само ги освобождава от много болка и изтощение, но също така им носи спокойствие и щастие. По много въпроси те ще бъдат свободни от възпиранията на славата, придобивките и статуса, и от суетата и гордостта и естествено ще живеят волен и освободен живот. Измамните хора обаче винаги имат скрити мотиви зад това, което говорят, и зад действията си. Те измислят всякакви лъжи, за да подведат и измамят другите, а щом бъдат разобличени, измислят начини да прикрият лъжите си. Измъчвани по един или друг начин, те също така считат, че животът им е изтощителен. Достатъчно изтощително е да изричат толкова много лъжи във всяка ситуация, в която попадат, а още по-изтощително е това, че после трябва да прикриват тези лъжи. Всичко, което казват, е предназначено да се постигне някаква цел, затова за всяка изречена своя дума изразходват много умствена енергия. А когато приключат да говорят, се страхуват, че си ги прозрял, затова трябва да си блъскат главите, за да прикрият лъжите си, упорито да ти обясняват нещата и да се опитват да те убедят, че не те лъжат или мамят, че са добри хора. Измамните хора са склонни да правят тези неща. Ако двама измамни души са заедно, неизбежно ще има интриги, конфликти и кроежи. Препирните никога няма да свършат, което ще доведе до все по-дълбока омраза и те ще се превърнат в заклети врагове. Ако ти си честен човек и си заедно с измамен човек, това поведение със сигурност ще те отврати. Ако се държи така само понякога, ще си кажеш, че всеки има покварен нрав и че е трудно да се избегнат такива неща. Но ако действа така през цялото време, ще бъдеш напълно погнусен от тези методи и ще ги ненавиждащ, ще ненавиждаш тази негова страна и намеренията, които има. Когато почувстваш ненавист до такава степен, ще си способен да го намразиш и да го отхвърлиш. Това е нещо съвсем нормално. С него не може да се общува, ако не се покае и не покаже някаква промяна.

Какво ще кажете — не е ли изтощителен животът за измамните хора? Те прекарват цялото си време в разказване на лъжи, а после казват

още лъжи, за да ги прикрият, и се занимават с мошеничество. Те сами си навличат това изтощение. Те знаят, че да живеят по този начин е изтощително — защо тогава все още искат да бъдат измамни и не искат да бъдат честни хора? Замисляли ли сте се някога над този въпрос? Това е следствие от това, че хората са заблудени от сатанинската си природа; тя им пречи да се отърват от този начин на живот, от този вид нрав. Хората са готови да приемат да бъдат заблуждавани така и да живеят в това състояние; те не искат да практикуват истината и да вървят по пътя на светлината. Ти смяташ, че да живееш така е изтощително и че не е необходимо да се държиш по този начин, но измамните хора смятат, че е напълно необходимо. Те смятат, че ако не го правят, това ще им причини унижение, че ще навреди на имиджа, репутацията и интересите им и че ще изгубят твърде много. Те ценят тези неща, ценят собствения си имидж, собствената си репутация и собственото си положение. Това е истинското лице на хората, които не обичат истината. Накратко, когато те не искат да бъдат честни хора или да практикуват истината, то е защото не обичат истината. В сърцата си те ценят неща като репутация и положение, обичат да следват светските тенденции и живеят под властта на Сатана. Това е проблем на тяхната природа. Сега има хора, които от години вярват в Бог, които са слушали много проповеди и знаят какво означава да вярват в Бог. Но те все още не практикуват истината и не са се променили ни най-малко — защо това е така? Така е, защото те не обичат истината. Дори и да разбират малка част от истината, те все още не са в състояние да я практикуват. Колкото и години да вярват в Бог такива хора, ще е напразно. Могат ли да бъдат спасени хора, които не обичат истината? Това е абсолютно невъзможно. Да не обичаш истината е проблем на сърцето, на природата на човека. Той не може да бъде разрешен. Дали човек може да бъде спасен във вярата си, или не, зависи главно от това дали обича истината, или не. Само тези, които обичат истината, могат да приемат истината. Само те могат да преминат през трудности и да платят цена в името на истината, и само те могат да се молят на Бог и да се уповават на Него. Само те могат да търсят истината, да се самоанализират и да опознават себе си чрез своите преживявания, само те имат смелостта да се опълчат срещу плътта и да постигнат практикуване на истината и покорство пред Бог. Само тези, които обичат истината, могат да се

стремят към нея по този начин, да вървят по пътя на спасението и да придобият Божието одобрение. Няма друг път освен този. За тези, които не обичат истината, е много трудно да я приемат. Това е така, защото по своята природа те изпитват неприязън към истината и я мразят. Ако искат да спрат да се противопоставят на Бог или да не вършат зло, ще им бъде много трудно да го направят, защото са от Сатана и вече са станали дяволи и врагове на Бог. Бог спасява човечеството, Той не спасява дяволите или Сатана. Някои хора задават въпроси като: „Аз наистина разбирам истината. Просто не мога да я практикувам. Какво да правя?“. Това е човек, който не обича истината. Ако някой не обича истината, той не може да я практикува, дори да я разбира, защото в сърцето си не желае да го прави и не харесва истината. Такъв човек не може да бъде спасен. Някои хора казват: „Струва ми се, че човек губи много, ако е честен, затова не искам да бъда такъв. Измамните хора никога не губят — те дори печелят, като се възползват от другите. Така че предпочитам да бъда измамен човек. Не желая да позволя на другите да познават личните ми дела, да им позволя да ме схванат или разберат. Съдбата ми трябва да бъде в моите собствени ръце“. Щом е така, разбира се, опитай и виж. Виж до какъв изход ще стигнеш, виж кой ще отиде в ада и кой ще бъде наказан накрая.

Имате ли желание да бъдете честни хора? Какво смятате да направите, след като чуете това общение? С какво ще започнете първо? (Ще започна с това да не лъжа.) Това е правилният начин да се практикува, но да не лъжеш не е лесно. Често зад лъжите на хората стоят намерения, но зад някои лъжи няма никакво намерение и те не са умишлено планирани. Вместо това си излизат съвсем естествено. Човек може да преодолее лесно такива лъжи. Трудно е обаче да преодолее лъжите, зад които стоят намерения. Това е така, защото тези намерения са породени от природата на човека и представляват измамата на Сатана. Това са намерения, които хората избират съзнателно. Ако някой не обича истината, той няма да може да се опълчи на плътта — затова трябва да се моли на Бог и да се уповава на Него, както и да търси истината, за да разреши проблема. Но лъжата не можеш да преодолееш напълно от раз. От време на време ще има рецидиви, дори многократни рецидиви. Това е нормална ситуация и щом преодолявате всяка лъжа, която изричате, и продължавате да го правите, ще дойде ден, в който ще сте преодолели всичко това. Преодоляването

на лъжата е продължителна война: когато от теб излезе една лъжа, самоанализирай се и след това се помоли на Бог. Когато се появи друга, самоанализирай се и отново се помоли на Бог. Колкото повече се молиш на Бог, толкова повече ще мразиш покварения си нрав и ще копнееш да практикуваш истината и да я изживееш. Така ще имате силата да се откажете от лъжите. След известно време на подобно преживяване и практикуване ще сте способни да видите, че лъжите ви са станали много по-малко, че живеете с много по-голяма лекота и вече няма да има нужда да лъжете или да прикривате лъжите си. Възможно е да не говорите много всеки ден, но всяко изречение ще идва от сърцето ви и ще бъде истинско, с много малко лъжи. Как ще се чувствате, когато живеете така? Няма ли да се чувствате свободни и волни? Поквареният ви нрав няма да ви възпира, няма да сте обвързани от него и най-малкото ще започнете да виждате резултатите от това да сте честни хора. Разбира се, когато се сблъскате с особени обстоятелства, понякога може да си позволите малка лъжа. Може да има моменти, в които се сблъсквате с някаква опасност или неприятност, или да искате да защитите сигурността си, и тогава няма как да не излъжете. Все пак трябва да размислите върху това, да го разберете и да разрешите проблема. Трябва да се помолите на Бог и да кажете: „В мен все още има лъжа и измама. Нека Бог ме спаси веднъж завинаги от моя покварен нрав“. Когато човек съзнателно проявява мъдрост, това не се счита за разкриване на поквара. Именно това трябва да преживее човек, за да бъде честен. По този начин лъжите ти ще стават все по-малко. Днес изричаш десет лъжи, утре може да кажеш девет, вдругиден осем. След това ще изречеш само две или три. Ще казваш истината все по-често, а практикуването на това да си честен човек ще се доближава все повече до Божиите намерения, до Неговото изисквано ниво — колко хубаво ще бъде това! За да практикувате да бъдете честни хора, трябва да имате път и цел. Първо, разрешете проблема с лъжата. Трябва да знаете същността зад това, че изричате тези лъжи. Трябва също така да анализирате какви намерения и мотиви ви подтикват да говорите тези лъжи, защо имате такива намерения и каква е тяхната същност. Когато изясните всички тези въпроси, ще сте прозрели напълно проблема с лъжата, и когато нещо ви сполети, ще имате принципи на практикуване. Ако продължиш да практикуваш и преживяваш така, тогава със сигурност ще постигнеш

резултати. Един ден ще си кажеш: „Лесно е да си честен човек. Толкова уморително да си измамен! Не искам повече да бъда измамен човек, който винаги трябва да мисли какви лъжи да изрече и как да ги прикрие. Това е все едно да си човек с психично заболяване, който си противоречи, когато говори — някой, който не заслужава да бъде наречен „човек“! Подобен живот е толкова уморителен и не искам повече да живея така!“. В този момент ще имаш надежда, че ще бъдеш истински честен човек, и ще докажеш, че си започнал да постигаш напредък в това отношение. Това е пробив. Разбира се, след като започнат да практикуват, някои от вас може да се засрамят, когато изрекат честни думи и се разкрият. Лицето ви ще се зачерви, ще се почувствате засрамени и ще се опасявате, че другите ще ви се смеят. Какво трябва да направите тогава? Все пак трябва да се молите на Бог и да Го помолите да ви даде сила. Казваш: „О, Боже, искам да бъда честен човек, но се страхувам, че хората ще ми се смеят, когато говоря истината. Моля Те да ме спасиш от робството на сатанинския ми нрав. Позволи ми да живея според Твоите слова и да бъда свободен и волен“. Когато се молиш по този начин, в сърцето ти ще има все повече светлина и ще си кажеш: „Хубаво е да практикувам това. Днес практикувах истината. Най-накрая поне веднъж бях честен“. Когато се молиш така, Бог ще те просветли. Той ще върши делото Си в сърцето ти и ще те трогне, като ти позволи да оцениш какво е чувството да бъдеш честен човек. Ето как трябва да се практикува истината. В самото начало няма да имаш път, но чрез търсенето на истината ще го намериш. Когато хората започнат да търсят истината, не е задължително да имат вяра. За хората е трудно да нямат път, но щом разберат истината и имат път за практикуване, сърцата им намират наслада в това. Ако са способни да практикуват истината и да действат според принципите, сърцата им ще намерят утеха и те ще получат свобода и волност. Ако имаш някакво истинско познание за Бог, ще можеш да виждаш ясно всички неща на този свят. Сърцето ти ще бъде озарено и ще имаш път. Тогава ще придобиеш пълна свобода и волност. Тогава ще разбереш какво означава да практикуваш истината, да удовлетворяваш Бог и да бъдеш истински човек — и така ще си на правилния път на вярата си в Бог.

Есента на 2007 г.

ПЪТЯТ НА ПРАКТИКУВАНЕ КЪМ ПРОМЯНА НА НРАВА

Какво представлява промяната на нрава? Повечето хора не разбират напълно това. Промяната на нрава е основното видение за вярващите в Бог. Постигането на промяна в нрава не е нещо просто. Това е така, защото Бог не спасява новосъздадени хора, които не са покварени от Сатана, а група хора, които са дълбоко покварени от него, изпълнени със сатанински отрови и сатанински нрав, които са точно като Сатана и се съпротивляват и бунтуват срещу Бог. Да се промени поквареният нрав на даден човек е като да се излекува онкоболен. Това е сложен процес, нали? Нужна е операция, продължителна химиотерапия и повторно изследване след определен период от време. Процесът е наистина сложен. Така че не приемайте промяната на нрава като нещо просто. Това не е промяната в поведението или индивидуалността, която си представят хората. Не е нещо, което хората постигат само защото искат. Има много процеси, свързани с промяната на нрава — процеси, които са много ясно обяснени в Божиите слова. Затова още от първия ден, в който повярваш в Бог, трябва да разбереш как Бог спасява хората и резултатът, който Той иска да постигне, като ги спасява. Ако искаш да се стремиш към истината и да постигнеш промяна в нрава си, трябва да промениш погрешните си възгледи за вярата в Бог. Вярата в Бог не изисква от теб да се държиш добре, да си добър човек, да спазваш законите или да сториш много добро, което печели одобрението на другите. В миналото хората са смятали, че да вярваш в Бог и да се стремиш към промяна в нрава означава да бъдеш човекоугодник — да проявяваш външно някакво човешко подобие, някаква култура, някакво търпение или пък да имаш някаква повърхностна благочестивост и любов към другите хора, да помагаш на другите и да даваш милостиня. С други думи, да си това, което се счита за добър човек в рамките на човешките представи и фантазии. Всички имат такива представи и неща в сърцата си — това е един от аспектите на сатанинските отрови. В миналото никой от вярващите в Бог не можеше да обясни ясно въпроса за промяната на нрава. Те не бяха запознати с въпросите на вярата — това не беше нещо, което разбираха от само себе си или което можеха да разберат след няколко години вяра в християнството. Това е така, защото Бог все още

не беше извършил тази част от Своето дело и не беше разговарял за този аспект на истината. Поради това много хора смятаха, въз основа на своите представи и фантазии, че вярата е въпрос на извършване на известни промени в повърхностното им поведение и практики, както и на промяна на някои от очевидно погрешните им възгледи. Някои дори считаха, че да имаш вяра означава да понасяш по-големи трудности, да не ядеш хубава храна или да не носиш скъпи дрехи. Точно както католическите монахини в западните страни в миналото, които считаха, че вярата в Бог означава просто да понасят повече трудности и да се радват на по-малко хубави неща в живота си — да дават пари на бедните, когато имат възможност, или да вършат повече добродетелни дела и да помагат на другите. През целия си живот наблягаха на страданието. Изобщо не приемаха хубава храна. Не носеха никакви хубави дрехи. След смъртта им дрехите им се оценяваха само на няколко долара. Възможно е делата им да са били отразявани в новините по целия свят. Какво означава това? Означава, че в съзнанието на хората само такива хора са добри и добродетелни, че само за тези хора религиозният свят смята, че са извършили добродетелни дела и добри неща, че само те са претърпели промяна и наистина имат убеждения. Така че всички вие може да не сте изключения, може би и вие смятате, че вярата в Бог трябва да означава да си добър човек — такъв, който не удря и не обижда другите, който не използва лош език и не върши лоши неща, такъв, когото външно хората могат да възприемат като вярващ в Бог и като такъв, който може да прославя Бог. Това е душевно състояние, присъщо на онези, които наскоро са повярвали в Бог. Те вярват, че това е промяна в нрава и че това е човекът, който е угоден на Бог. Правилен ли е този възглед? Само хора, които току-що са повярвали, имат такива наивни мисли. Когато човек разбере някои истини, този вид мисли скоро ще изчезне. Колкото и дълбоко да е бил вкоренен този възглед в сърцето ти преди, вие все още не сте открили неговите грешки и отклонения. Колкото и години да си вярвал в Бог, тези погрешни възгледи не са били напълно преодолени. Оттук става ясно, че малцина наистина разбират какво е промяна на нрава, както и че не разбират какво означава да вярваш истински в Бог, как да бъдеш истински човек, какъв човек е угоден на Бог, или какъв човек е приемлив за Бог, и какъв човек Бог иска да придобие. Ако не разбираш тези неща, това показва, че не си положил здрава основа

на истинския път. Тези човешки представи, фантазии и субективни мисли все още преобладават в твоето мислене и възгледи.

Някои хора казват: „Чувствам, че все още не съм се променил. Гневя се, ако детето ми е непокорно или ако съпругът ми направи нещо, което не ми харесва. Когато видя невярващи, които не вярват в Бог, ги ненавиждам. Не са ли това все още разкривания на поквара и липса на промяна в нрава?“. Вярно ли е това твърдение? (Не.) Какво не му е наред? Набляга само на външното поведение. Кажете Ми, когато Бог говори за промяна на нрава, дали Той има предвид промяна в индивидуалността или темперамента на даден човек? Съвсем не. Някои хора смятат, че промяната на нрава е просто промяна в индивидуалността, и считат, че да си особено търпелив и никога да не си изпускаш нервите е промяна на нрава, но това е сериозна грешка. Повечето хора не могат да разберат ясно въпроса за промяната на нрава. Те смятат, че вече са по-близо до Бог и Му съответстват в някои области и че макар понякога да не могат да се покорят и да губят самообладание, когато се натъкват на неща, които не съвпадат с техните представи и фантазии, тъй като по-късно са в състояние да размишляват върху това, да го познаят и да се молят и покаят пред Бог, това означава, че са се променили. Смятате ли, че подобна промяна представлява промяна на нрава? Как бихте различили такъв тип състояние? Какво включва промяната на нрава? Какви състояния и проявления настъпват при човек, чийто нрав се е променил? (Промяната на нрава означава да приемем съда и наказанието на Божиите слова, да опознаем собствената си покварена същност, да променим възгледите си за нещата и постепенно да постигнем съответствие с Бог. Тя не означава никога да не се гневим или да умеем да се сдържаме, така че по-рядко да губим самообладание. Това няма нищо общо с промяната на нрава.) Това е доста чисто разбиране. Първо ще ви задам един въпрос, а вие можете да помислите върху него: ако нравът ти се е променил и разбираш истината, то тогава възгледите ти за нещата ще съответстват на Бог. Когато възгледите ти за нещата съответстват на Бог, ще бъдеш ли все още в съответствие с поквареното човечество? Не. Ще можеш да мразиш Сатана и дяволите в сърцето си и ще изпитваш съпротива, неприязън и ненавист към поквареното човечество, което се съпротивлява на Бог и Го предава; ще можеш да се отвращаваш от всякакви отрицателни неща, ще изпитваш

още по-голямо нежелание да общуваш с онези, които принадлежат на дяволи, и ще можеш да обичаш това, което Бог обича, и да мразиш това, което Той мрази. Това са резултатите, които се постигат чрез разбирането на истината. Ако можеш истински да опознаеш себе си и да прозреш собствената си природа същност, то тогава ще можеш да прозреш общата същност на поквареното човечество и естествено да възненавидиш тези покварени хора, които се противят на Бог. Когато се запознаеш с техните погрешни и абсурдни възгледи, няма да искаш да общуваш с тях и ще изпиташ отвращение от тях и ще ги отхвърлиш. Особено когато видиш как религиозният свят яростно заклеймява въплъщението и тяхната крайна омраза и ненавист към истината, естествено ще се отвратиш от тези антихристски сили и изцяло ще ги отхвърлиш. Ако действително разбираш истината и познаваш Бог, естествено ще възненавидиш онези, които са враждебни към Бог, които се бунтуват срещу Него, отхвърлят Го и Го предават. Как би могъл да продължиш да съответстваш на тези хора? Така че ако твоят живот нрав се е променил, ще изпитваш особено отвращение и ненавист към невярващите и към всички, които се противят на Бог. Но тъй като понастоящем живеем сред покварени хора, можем само да търпим и да живеем въз основа на мъдростта. Не можем да ги отритваме и да стоим на разстояние от тях, да ги пренебрегваме или да се караме с тях, когато ги видим, само защото разбираме истината и нравът ни се е променил. Не бива да вършим тези неща, трябва да сме мъдри. Има и друг въпрос, който все още не разбирате напълно — някои от вас смятат, че промяната на нрава и това да си в съответствие с Бог означава изобщо да не избухваш, а да си благ и любезен и да се усмихваш приятно дори на сатани и дяволи, че това е промяна в нрава. Правилно ли е това разбиране? (Не.) Това е сериозно неразбиране. Но защо е неправилно? Бог иска да спаси хората и Той е изрекъл много слова и е свършил голямо дело, но в какъв вид човек иска Той да се превърнат хората? Той иска хората да станат такива, чиито мисли са водени от истината, които приемат истината за свой девиз в живота. Не иска те да са лишени от мисли, подобно на някакви празноглавци, а още по-малко да не са избухливи или да нямат нормални емоции, подобно на човек във вегетативно състояние. Той иска те да се превърнат в хора, които разбират истината и могат да се вслушват в словата Му и да Му се покоряват, в нормални хора, които обичат това,

което Той обича, и мразят това, което Той мрази, които харесват това, което Той харесва, и ненавиждат това, което Той ненавижда, и го отхвърлят. Сега трябва да ви е ясно какво Бог иска да промени в нрава на хората. Бог е изрекъл толкова много слова и е изразил толкова много истини. Той иска да спаси хората и да промени всеки човек със Своите слова. Замисляли ли сте се някога какво подобие иска Бог да имат хората, които Той прави пълноценни? Чувам много братя и сестри да казват: „Вярвам в Бог от толкова дълго време, но все още ме възпират много външни неща“. Някои сестри казват: „Искам да нося дрехите, които виждам, че носят невярващите, и да хвърлям крадешком още няколко погледа към всеки, когото видя, че е красиво облечен“. Някои братя казват: „Виждам богати, заможни семейства и също искам да печеля пари. Когато видя красиво момиче, ми се иска да го погледна още веднъж, и изпитвам желание да се разгневя всеки път, когато видя нещо, което не ми харесва. Този мой покварен нрав все още не се е променил и когато нещо ме сполети, винаги давам воля на въображението си. Как мога да контролирам тези неща? Кога ще мога да се променя?“. Именно тези идеи Ме подтикнаха да заявя, че не разбирате какво е промяна на нрава. Вие се въздържате само по отношение на поведението си, на външните си действия и на темперамента и индивидуалността си. Не е възможно да се постигне промяна на нрава по този начин. В кои от Божиите слова се казва, че не бива да говорите свободно, да показвате емоциите си, когато ви се иска, да се гневите и т.н.? Това ли се казва в Божието слово? Словата Му просто разобличават много неща за покварената същност на човека и посочват на хората как да разпознават покварения си нрав, как да се отърват от него и да постигнат промяна на нрава, да се избавят от влиянието на Сатана и след това да действат според Божиите изисквания и да се превърнат в хора, които са в съгласие с Божиите намерения и ги удовлетворяват. След като разбереш какво представлява промяната на нрава, ще продължаваш ли да вдигаш шум за тези външни действия? Ще продължаваш ли да се оплиташ във всички тези външни дела? (Не.) Ако не разбереш какво представлява промяната на нрава, никога няма да схванеш нейната същност или да я постигнеш. По-специално, при някои от тези, които току-що са се отказали от религията, възгледите им за вярата в Бог все още не са се променили от идеите и представите в религията. Те все още

се стремят да бъдат духовни, благочестиви, смирени и търпеливи хора, любящи човекоугодници и добри самаряни, но това е сериозна грешка! Ако се стремиш да бъдеш такъв духовен човек и човекоугодник, то тогава си човек, който няма духовно разбиране. Може ли един човекоугодник да разбере истината? Може ли да постигне самопознание и да се отърве от покварения си нрав? Определено не. Хората, които се стремят да бъдат човекоугодници, никога няма да постигнат истината, никога няма да могат да опознаят себе си и да постигнат промяна на нрава и никога няма да получат Божието одобрение. Ето защо, ако искате да постигнете промяна на нрава, трябва първо да разберете какво представлява тя и какво представляват истинската вяра в Бог и покорството пред Него. Едва тогава ще можете да поемете по пътя на стремежа към истината.

Промяната на нрава не се състои в промени в ритуалите или правилата, а още по-малко в промени във външния вид или външното поведение, индивидуалността или темперамента на човека. Не става дума за превръщане на бавен темперамент в бърз или обратното, нито за превръщане на интроверт в екстроверт, или на словоохотлив човек в мълчалив. Това не е пътят, това е много далеч от Божиите изисквания и толкова настрана! Когато човек за първи път повярва в Бог, тъй като не разбира истината, той винаги върши нещата според своите представи и фантазии. В резултат на това се отклонява от правия път и губи няколко години от времето си, без да постигне нещо реално. Тогава той не знае, че трябва да следва пътя на стремежа към истината в своята вяра в Бог. Това го насочва в погрешни посоки в продължение на няколко години, преди да осъзнае, че най-важното нещо във вярата в Бог е да се разбере истината и да се навлезе в реалността, за да се постигне спасение, и че това е решаващото нещо. Едва тогава той разбира, че промяната на нрава, за която говори Бог, не касае промени във външното поведение и че вместо това Бог иска от хората да разберат себе си и собствената си покварена същност, да положат усилия и да открият първопричината за разбирането на природата същност на човека, а след това да се отърват от покварения си нрав, да приложат истината на практика и да могат да се покоряват на Бог и да Му се покланят. Ето какво означава човек да промени своя живот нрав. Осъзнавате ли вече първопричината, поради която години наред вярвате в Бог, без да постигнете никаква промяна в нрава? Това е така,

защото не разбирате какво е промяна на нрава и не знаете какви резултати и стандарти иска да постигне Бог, като спасява хората. Възможно е някои хора да не приемат този аспект на истината и да кажат: „Знам какво е промяна на нрава, но просто не мога да се контролирам. Винаги правя това, което ми харесва, и това, което смятам за правилно“. Като цяло, независимо как ще го формулираш, този изказ доказва, че все още не разбираш какво е промяна на нрава, поради което си създал всякакви представи и фантазии. Колкото повече се говори за тази промяна на нрава, толкова по-далеч от себе си я чувстваш, толкова повече усещаш, че е недостижима за теб, и толкова повече ти се струва, че не ти достига. Колкото повече се обсъжда тази промяна на нрава и разкриването на природата същност на човечеството, нямате ли нарастващо усещане, че нравът ви изобщо не се е променил и че трябва да продължите да работите усилено? Защо ви питам за промяната на нрава? Всъщност знам, че няма да можете да отговорите. Някои хора ще кажат: „А дали Ти просто не ни затрудняваш? Защо ни питаш, ако знаеш, че не можем да отговорим?“. Не ви затруднявам. С всеки въпрос, който задавам, се надявам, че ще ги вземете присърце. Не мислете просто за всяко изречение или тема, за които разговарям, и не считайте въпроса за приключен, когато ви се струва, че ги разбирате. Всяко изречение и всеки аспект на съдържанието, за които разговарям сега, е процес, през който ще трябва да преминете в бъдеще. Нито една част от него не може да бъде пропусната, а това са все неща, които вие по принцип не притежавате. Питам ви с надеждата, че ще се самоанализирате и ще изследвате дали в сърцата ви има някакви човешки представи и фантазии. Трябва внимателно да премислите дали в подхода ви към вярата в Бог има някакви човешки представи или погрешни мисли и идеи. В действителност всички хора имат свое собствено мнение и мисли и въпросите, свързани с вярата в Бог, не са изключение. Затова трябва да изследвате същността на тези мисли и представи. Към настоящия момент ние не преминаваме през формалности по време на нашите сбирки, както правят хората в религиозния свят — четат Библията, молят се, слушат проповеди и с това всичко приключва. Може ли да е толкова просто? Разбира се, че не. Темите, които обсъждаме сега, са най-висшите от всички човешки теми и са по-важни от всички останали, защото темите, за които говорим сега, касаят бъдещата крайна цел на

човечеството и изискванията, които Бог, който господства над всички неща, има към човека. Ежедневно изследваме такива теми и разговаряме за тях, но може би и сега има хора, които не ги разбират напълно. Не сме приключили с общуването по тези теми и нито една от тях не може да бъде напълно описана или обяснена. Така че нещата от живота не са толкова прости, колкото си представят хората. Не става дума просто да се слушат повече проповеди, да се чете повече от Божието слово, да се водят повече бележки, а сетне да се запомнят някои известни фрази и тези неща да се използват за общуване с братята и сестрите по време на събранията. Не е толкова просто. Трябва да внимаваш, трябва да разбираш всеки аспект на истината, за която говори Бог, като това са също така истини, с които всеки, който се стреми да постигне спасение, трябва да се въоръжи. Ако разбереш защо Бог иска от хората да постигнат промяна на нрава, то тогава ще обърнеш внимание на това в сърцето си и ще се стремиш към истината. Ако не можеш да разбереш ясно в какво се състои промяната на нрава, тогава няма да обичаш истината или да ѝ обръщаш внимание. Напротив, няма да се интересуваш от истината, така че никога няма да можеш да се сдобиеш с нея. Бог просветлява онези, които жадуват за истината, и се крие от онези, които не се стремят към нея. Ако имаш копнеещо, търсещо сърце, то тогава Бог ще те просветли, ще работи върху теб и, малко по малко, ще те накара да разбереш ясно всички аспекти на истината. Смятате ли, че темата за промяната на нрава е важна? (Да, важна е.) Определено е важна, защото спешно трябва да разберете този аспект на истината точно сега. Боите се, че нямате истината, че не сте се променили и че ще бъдете изоставени, когато настъпят катаклизмите, и се страхувате, че ще попаднете в катаклизмите, и там ще страдате. Разбира се, някои хора се боят, че в момента разбират твърде малко от истината и че когато Бог ги подложи на изпитания в бъдеще, те ще се препънат и няма да могат да останат непоколебими, пропилявайки всичките си предишни усилия. Тъй като това е последният етап от Божието дело за спасение на човечеството, ако хората не могат да постигнат спасение на този етап, то тогава вярата им в Бог ще е напълно пропаднала, животът им с вяра в Бог ще приключи и те в крайна сметка ще бъдат унищожени.

Ако искате да постигнете промяна на нрава, трябва първо да разберете какво представлява тя. Току-що говорих за това, което в представите си

някои хора си въобразяват, че е промяната на нрава, и всички вие се съгласихте, че твърденията и възгледите на тези хора са неправилни, погрешни и не съответстват на изискваната от Бог промяна на нрава. Тогава как трябва да разбирате промяната на нрава? Как трябва да я постигнете? Постигането на промяна в нрава не е нещо просто. Преди всичко трябва да притежавате способността да ядете, да пиете и да възприемате Божиите слова. Ако не притежавате тези заложби, ще бъдете неспособни да разберете истината или да опознаете себе си и следователно ще бъдете неспособни да постигнете промяна на нрава. Това е така, защото ако искате да постигнете такава промяна, трябва да познавате собствения си покварен нрав и да разпознавате различните си погрешни мисли, гледни точки, постъпки и проявления въз основа на Божиите слова. Трябва да съпоставяте състоянието си с Божиите слова и да разберете собствения си покварен нрав, и да видите ясно, че същността на този покварен нрав е нещо, което се съпротивлява на Бог и Го предава и което Той ненавижда. По този начин ще бъдете способни да се отървете от покварения си нрав и постепенно да постигнете промяна на нрава. Кажете Ми, след като човечеството е толкова дълбоко покварено, хората ще бъдат ли способни да разберат покварения си нрав, ако не приемат истините, които Бог изразява? Ще бъдат ли способни да видят реалността на дълбоката поквара на човечеството? Всички покварени хора са поддръжници на образованието, всички те приемат знанието и се съревновават за него, но въпреки това човешкият свят става все по-мрачен и зъл. А кой е този, който може да спаси човечеството от влиянието на мрака? Следователно, напълно невъзможно е да постигнете промяна на нрава и да изживеете човешкото подобие, ако се отклонявате от Божието слово и не приемате Неговия съд и Неговото пречистване. Някои хора казват: „Не искам да чета Божиите слова за съд и разобличаване на хората, защото четенето на тези неща ме пронизва до сърцето и ме кара да се чувствам неудобно“. Ще бъдат ли способни те да опознаят себе си, като подхождат към Божиите слова по този начин? Ще им бъде ли лесно да постигнат промяна на нрава? Няма страшно, ако не обичаш да четеш Божиите слова, които съдят и наказват човечеството, тъй като в Божия дом има химни на Божието слово, както и видеоматериали със свидетелства за преживявания, които можеш да гледаш и да научиш. Пейте повече тези

химни, тъй като те са свързани с мелодии, което улеснява научаването и запомнянето им. Ако се научите да пеете тези химни на Божието слово по този начин, това ще доведе до резултати и ще ви бъде лесно да запомните някои от Неговите слова. Започнете да разпалвате интереса си към истината с тези слова. Необходимостта да се разпалва интересът на хората, дори когато става дума за ядене и пиене на Божието слово — кажете Ми, колко далече е човечеството от Божиите изисквания интересът на хората да се разпалва чрез химни? Това доказва, че човечеството наистина не обича истината! Божиите слова са изречени толкова добре и независимо от това за какъв аспект на истината се разговаря, те са от полза за човека от началото до края, но въпреки това хората не обичат да ги ядат и пият. Човечеството е наистина твърде далеч от Божиите изисквания! Тогава какво трябва да се стори относно това положение? Първо, трябва да се молиш на Бог всеки път, когато ядеш и пиеш Неговите слова, като казваш: „О, Боже, искам да се стремя към промяна на нрава и да придобия добра крайна цел, защото се боя, че ще попадна в катаклизмите. Също така искам да ям и пия повече Твоите слова, но онези, които съдят и разобличават хората, са твърде сурови, пронизват ме до сърцето, затова не желая да ги чета. Моля Те, просветли ме, помогни ми, позволи ми да разбера Твоите слова и да видя, че словата Ти са всичко, от което се нуждае животът ми, и че те са животът, който трябва да постигна“. Ако искрено се молиш по този начин, тогава Бог ще върши делото си в теб, без дори да го осъзнаваш, и постепенно ще те кара да разбираш повече от Неговите слова във все по-голяма дълбочина. Някои хора казват: „Много ми харесва да ям и пия Божиите слова и вече съм ги прочел от начало до край, но не знам кои истини е най-важно да бъдат разбрани и в кои истини реалности е най-важно да се навлезе или как трябва да се стремя, за да постигна промяна на нрава“. Как може да се реши този проблем? Първо, трябва да положите много повече усилия във връзка с Божиите слова. Не е достатъчно само да ги прочетете няколко пъти. Трябва да ги прочетете внимателно много пъти, често да размишлявате над тях и да разговаряте за тях и да ги практикувате в живота си, докато изпитате реално преживяване. Само тогава можете да разберете истината. Освен това, ако не можете да разговаряте ясно по някои теми, просто разговаряйте дотолкова, доколкото можете. Засега оставете настрана темите, по които

наистина не можете да разговаряте ясно. Най-напред изберете да общувате от повърхностно към задълбочено ниво по онези теми, които са по-лесно разбираеми за вас и са достижими при настоящото ви ниво на преживяване. Навлизането в живота не е нещо просто и е невъзможно да се навлезе дълбоко, след като човек е вярвал само в продължение на три или пет години. Процесът е същият като този на достигане на зряла възраст — растете малко по малко от детството, с натрупване, докато накрая станете възрастен след 20 или 30 години. Вярата в Бог също изисква толкова дългогодишно преживяване, а що се отнася до истините за покоряването на Бог и любовта към Него, за да се преживеят те, е необходим цял живот. Някои хора казват: „Аз ям и пия Божиите слова по този начин, но как точно мога да преценя дали съм направил някакви промени в нрава си?“. Много братя и сестри са загрижени относно този въпрос. Кажете Ми, когато едно бебе току-що се е родило и майка му го храни и се грижи за него, интересува ли се бебето от това кога ще порасне и ще стане възрастен? Естествено, че не, защото то не разбира. Така че няма нужда да задаваш този въпрос. Просто почакай докато духовният ти ръст се извиси, тогава естествено ще разбереш, и когато настъпи моментът, в който трябва да се промениш, ще го сториш естествено. Бог ще стори някои неща във всеки етап и период, през който преминаваш, като нагласява някои условия или хора, събития и неща, за да те накара да извлечеш поуки. Спомни си за вярата си в Бог, от самото ѝ начало до сега, сравни какви възгледи си имал, когато си повярвал в Бог, с възгледите си сега и ще разбереш дали си се променил. В момента най-важното нещо, което трябва да направите, е да ядете и пиете повече от Божиите слова, да общувате повече, да слушате повече проповеди и да работите по-усърдно над Божиите слова. Това е от решаващо значение и е главното условие за постигане на промяна в нрава. Можеш ли да постигнеш резултати, ако не четеш Божиите слова или не разговаряш за истината, а се съсредоточаваш само върху това как да усетиш докосването на Светия Дух, как да живееш в духа и да бъдеш духовен? Няма смисъл винаги да се съсредоточавате върху тези неща, тъй като всички те са второстепенни. И така, кое е най-важното нещо? Да се ядат и пият Божиите слова повече. Ако не ядете и не пиете внимателно словата Му, то дори да се събирате всеки ден или да провеждате добре религиозните церемонии, няма да сте способни да

разберете истината, камо ли да я прилагате на практика. Това е така, защото цялата истина се съдържа в Божиите слова и никога няма да я придобиете, ако не ядете и не пиете Неговите слова. Цялата истина произлиза от Божиите слова и ако напуснеш словата Му, това е равносилно на напускане на Бог. Ако се отклониш от яденето и пиенето на Божиите слова, това означава, че не вярваш в Бог и че си един от невярващите. Тогава, колкото и добро да е поведението ти, никога няма да си способен да постигнеш спасение. Следователно, за онези, които вярват в Бог, яденето и пиенето на Неговите слова е най-важното нещо. Ако работиш усилено над Божието слово, ще придобиеш толкова, колкото вложиш в него. Не е нужно да се вглеждаш, да претегляш, камо ли да се вълнуваш колко точно са тези придобивки. Това не е твоя отговорност. Бог ще извърши Своето дело и Бог ще ти изясни нещата, ще те просветли и ще те осведоми. Така че, ако някой отново попита в бъдеще: „Кога Бог ще ме изпита? Ще мога ли да остана непоколебим? Колко всъщност се е променил нравът ми? Не може ли Бог да ми даде категоричен отговор?“, това е възмутително и неразумно. Не е необходимо да се занимаваш с такива неща. Когато един ден придобиеш духовен ръст и нравът ти наистина се промени, ще си способен да преодолееш дадена ситуация, която те сполетява и да се справиш с нея правилно, като използваш методите, които Бог изисква. Тогава ще разбереш, че си се променил. Това не е външна, а вътрешна промяна и е промяна на нрава и същността.

Промяната на нрава не е нещо, което става от днес за утре, или нещо, което може да се постигне след няколко години на преживяване. Някои хора често се провалят и се препъват, когато започнат да променят лошите си навици, и си мислят: „Свършено е с мен, за мен няма надежда. Промяната на нрава не е за мен, невъзможно е да се променя. Щом ми е толкова трудно да променя дори тези малки недостатъци или лоши навици, тогава със сигурност ще е още по-трудно да променя нрава си?“. Стават негативни, чувстват се така, сякаш няма никаква надежда, и дълго време не желаят да ядат и пият Божиите слова. Всеки път, когато някой ги кастри, те се чувстват раздразнени и негативни, не желаят да изпълняват дълга си и изобщо не се интересуват от истината. Какво е това състояние? Това е сериозен проблем. Имали ли сте някога подобно преживяване? Страхувате ли се, че в процеса на жизненото си преживяване винаги ще

бъдете негативни, слаби, ще се проваляте и ще се препъвате? Независимо дали се страхувате, или не, факт е, че промяната на нрава не се случва от днес за утре. Това е така, защото промяната на нрава започва от самия корен на покварената природа на човечеството и представлява радикална и пълна трансформация. Това е все едно някой да се разболее от рак и да има растящ тумор: той трябва да бъде опериран, за да се отстрани туморът, трябва да понесе много страдания и процесът е много сложен. В процеса на промяна на нрава може да преживееш много неща, преди да разбереш малка част от истината или да постигнеш някакъв аспект на промяна на нрава, или може да имаш преживявания с много хора, събития, неща и различни условия и да направиш много погрешни стъпки, преди накрая да постигнеш малка промяна. Независимо колко е голяма, тази промяна е много ценна и е скъпа и запомнена в Божиите очи, защото си изстрадал много и си платил голяма цена за нея. Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца, познава мислите и желанията на хората, както и техните слабости, но най-вече Бог знае от какво се нуждаят те. Докато следваме практическия Бог, трябва да имаме тази решителност: независимо колко страхотни са условията, с които се сблъскваме, или през какви трудности преминаваме, независимо колко сме слаби или негативни, не можем да губим вяра в промяната на нрава си или в словата, които Бог е изрекъл. Бог е дал обещание на хората, а това изисква от тях да имат решителност, вяра и постоянство, за да го понесат. Бог не обича страхливците. Той харесва решителните хора. Дори да си разкрил много поквара, дори много пъти да си се отклонявал или да си извършил много прегрешения, дори да си се оплаквал от Бог или да си Му се съпротивлявал в рамките на религията или да си стаявал хули срещу Него в сърцето си и т.н. — Бог не гледа всичко това. Той гледа само дали някой се стреми към истината и дали един ден може да се промени. В Библията се разказва една история за завръщането на блудния син — защо Господ Исус използва тази притча? За да накара хората да разберат, че Божието намерение да спаси човечеството е искрено и че Той дава на хората възможност да се покаят и променят. През целия този процес Бог разбира човека, познавайки добре неговите слабости и степента на покварата му. Той знае, че хората ще се препъват и ще се провалят. Точно като едно дете, което се учи да ходи — независимо колко е силно физически, винаги ще

има моменти, в които ще залита и пада, както и моменти, в които ще се блъска и ще се спъва в различни неща. Бог разбира всеки човек така, както една майка разбира детето си. Той разбира трудностите на всеки човек, неговите слабости и неговите нужди. Дори нещо повече — Бог разбира с какви трудности, слабости и неуспехи ще се сблъскат хората, в процеса на навлизане в промяна на нрава. Това са нещата, които Бог разбира най-добре. Поради това се казва, че Той проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Без значение колко си слаб, стига да не се отречеш от Божието име или да Го напуснеш и този път, винаги ще имаш възможността да постигнеш промяна на нрава си. Ако имаш тази възможност, тогава имаш надежда да оцелееш и следователно да бъдеш спасен от Бог. Когато разберем какво означава промяна на нрава и какъв процес е необходим за нея, тогава не бива да се страхуваме, а да имаме вяра и да се молим пред Бог: „О, Боже! Толкова дълбоко съм покварен. Дори не знам каква е истината, а още по-малко какво означава промяна на нрава. Наистина се нуждая от Твоето спасение и от Твоята помощ и приток, за да мога да науча как да разбирам и да прилагам на практика Твоите слова, да придобивам знания и преживявания от тях и така да ги пренасям в живота си, да имам Твоето просветление и напътствие във всяка моя дума и действие, във всяка моя стъпка, във всичките ми намерения и във всичко, което правя. Надявам се на това, жадувам за това, копнея да изживея нормална човешка природа и истинско човешко подобие, за да Те удовлетворя. Все още не мога да постигна това обаче, моята поквара все още е толкова голяма, че дори сам не я осъзнавам. Моля Те, разкрий ми, помогни ми и ми предостави ресурс. Именно от това се нуждая точно сега“. Такъв вид трябва да е твоята молитва и такъв вид трябва да е твоята решителност. След като се молиш така, сърцето ти и животът ти ще се променят, без дори да разбереш, защото начинът, по който се молиш и търсиш, се отразява на решителността ти и на това как Бог я осъществява. Ако винаги те е страх от провал, няма нищо да се получи и това, че се страхуваш, преди реално да ти се е случило нещо, само доказва, че ти липсва решителност и вяра по отношение на промяната на нрава. Първо, трябва да разбереш, че промяната на нрава не става от днес за утре. Смятате ли, че човечеството е било толкова дълбоко покварено от Сатана за една нощ? Не, хората са покварявани от Сатана в продължение на

хилядолетия, сатанинската им природа вече е напълно разобличена и се е задълбочила до такава степен, че те не могат да я контролират, а естествените им разкривания само могат да надминат тези на Сатана. Те са достигнали нивото, в което са врагове на Бог, и точката, в която се чувстват незаинтересовани, отблъснати и изпълнени с ненавист всеки път, когато чуят, че нещо е истината, че е Божие слово или че идва от Бог. Хората са покварени и безчувствени до такава степен, че не им е лесно да разберат истината, камо ли да постигнат промяна на нрава си. Промяната на нрава не е толкова лесна като промяната на поведението. Затова трябва да имаме правилно разбиране на въпроса за промяната на нрава и да подходим към него с правилната нагласа. Не можем да се отдадем на необуздани фантазии и да кажем: „Вярвам в Бог и през цялото време съм ял и пил Неговите слова. Нима няма да се променя, ако Бог просто свърши малко повече работа и извърши някои знамения и чудеса?“. Това е нереалистичен възглед и е плод на човешката фантазия. Ако следвахме човешките представи и фантазии, нямаше да има нужда Бог да върши Своето дело на съд, нито да изрича толкова много слова, разобличаващи покварата на човечеството, още по-малко да изпитва и да облагородява хората. Кажете Ми, в плана за управление на Бог Той спасява ли човечеството, за да победи Сатана, или се бори със Сатана, за да спаси човечеството? (Бог се бори със Сатана, за да спаси човечеството.) Точно така. Трябва да имаме точно разбиране за Божия план за управление. Така че в бъдеще не изричайте глупавото твърдение: „Защо Бог просто не унищожи Сатана?“. Без покварата на Сатана щеше ли Бог да изрази толкова много истини, за да ни спаси? Щяхме ли досега да сме придобили толкова много истини? Без покварата на Сатана Божият управленски план за спасяването на човечеството никога нямаше да възникне, нито Бог щеше да планира да усъвършенства тази група хора в последните дни, за да станат те онези, които ще останат. Бог се бори със Сатана, за да спаси човечеството и да придобие група хора. Може да се каже също така, че Бог се въплъти, за да се бори със Сатана изцяло заради усъвършенстването на нашата група хора. Следователно сме видели Божието намерение и целта и сърцевината на Неговия план за управление е да придоби група истински хора. Това е Божият план за управление. Така че можете да видите колко е важно да се постигне промяна на нрава на човека, който

вярва в Бог, и той да е способен да се превърне напълно в истински човек, когото Бог обича и иска да придобие!

Имате ли път за постигане на промяна в нрава? Знаете ли кои неща ще се променят? Разговаряте ли обикновено за този аспект на истината? Току-що разговаряхме за това, че промяната на нрава не касае промени във външното поведение и постъпки, нито в правилата и че не се отнася и до промени в индивидуалността на човека. Тогава, какво точно представлява тя? Замисляли ли сте се някога за това? Първо, трябва да открием и да разберем кой нрав и кои неща иска Бог да променим. Промяната на нрава не е промяна в поведението или в индивидуалността, а в много по-малка степен — промяна, чрез която хората стават по-осведомени и начетени. Бог иска да промени мислите и възгледите на всеки човек чрез Своите слова и да му даде възможност да разбере истината, така че да може да постигне промяна в начина, по който гледа на нещата. Това е само един от аспектите, а друг е да се променят принципите, които стоят в основата на начина, по който постъпват хората, което е промяна в техните възгледи за живота. Още един аспект е да се промени дълбоко вкоренената сатанинска природа и сатанинският нрав, които се разкриват у хората. Като цяло промяната на нрава обхваща тези три аспекта.

Нека най-напред да обсъдим първия аспект на промяната на нрава — начина, по който хората гледат на нещата. Мислите и възгледите на хората са именно начинът, по който те виждат всичко. Човекът е толкова дълбоко покварен от Сатана, че много от тези мисли и възгледи са погрешни и абсурдни, а Бог спасява хората, като първо променя начина, по който те гледат на нещата. Да вземем един прост пример: какво е вашето разбиране за знанието? За науката? Знанието и науката ли са истината? Могат ли те да решат проблема с покварения нрав на хората и да им дадат възможност да изживеят човешкото подобие? Могат ли да спасят хората от влиянието на Сатана? Могат ли да накарат хората да познаят Бог и да Му се покорят? Могат ли да доведат до спасение и получаване на добра крайна цел? Определено не могат. Каква е ползата от знанието в живота на човека? Какво може да им донесе то? Някои хора смятат, че знанието е нещо ценно на този свят и че колкото повече знания имат, толкова по-висок е техният статус и по-добри качествата им, по-изтъкнати и по-културни са те, така че не могат да минат без знания. Някои хора считат, че ако учите усилено

и обогатявате знанията си, ще имате всичко. Ще имате статус, пари, добра работа и добро бъдеще; те смятат, че без знания е невъзможно да се живее на този свят. Ако някой няма знания, всички го гледат отвисоко. Възможно е да бъде подложен на дискриминация и никой да не желае да общува с него. Онези, които нямат знания, могат да живеят само на най-ниското стъпало на обществото. Така те обожават знанието и го смятат за изключително възвишено и важно — дори повече от истината. Някой би могъл да каже: „Мога ли без знания да разбера Божиите слова? Нима Той не говори и чрез знания и слова?“. Това са две доста различни неща. Знанията, за които говоря сега, се отнасят до човешката история, географията, политиката, литературата, съвременната наука и модерните технологии, или до определени умения или дисциплини и т.н. Хората смятат, че всичко това е една от силните страни на човечеството и че тези, които имат знания, разполагат с всичко и могат да останат непоклатими в този свят, и затова всички считат знанието за извънредно важно. Накратко, както и да го погледнете, това е един от аспектите на човешките мисли и възгледи. Има една древна поговорка: „Прочети десет хиляди книги, пропътувай десет хиляди мили“. Но какво означава това? Това означава, че колкото повече четеш, толкова по-знаещ и просперирящ ще бъдеш. Ще бъдеш високо ценен от всички групи хора и ще имаш статус. Всеки човек таи такива мисли в сърцето си. Ако някой не успее да получи диплома за висше образование поради неблагоприятни семейни обстоятелства, той ще съжалява за това цял живот и ще бъде твърдо убеден, че децата и внуците му трябва да учат повече, да получат университетска диплома или дори да заминат да учат в чужбина. Това е жаждата за знания на всеки човек и начинът, по който той мисли за знанието, гледа на него и подхожда към него. Следователно много родители не жалят усилия и средства, за да образоват децата си, като дори стигат дотам, че пропиляват семейното богатство и то само за да могат децата им да учат. А какво да кажем за това докъде стигат някои родители, за да дисциплинират децата си? Разрешават им се само три часа сън на нощ, непрестанно се подлагат на принудително учене и четене или се принуждават да подражават на древните и да връзват косите си за тавана, като изцяло се лишават от сън. Подобни истории и трагедии са се случвали винаги, от древността до наши дни, и са последица от жаждата на човечеството за знания и

преклонението му пред тях. Възможно е тези думи да ви се сторят неприятни, тъй като сред вас има хора с впечатляващи знания и академична квалификация. Разбира се, не твърдя, че е лошо да сте образовани, но трябва да се отнасяте правилно към този въпрос. Това означава, че сега трябва да имате правилен начин за справяне със сатанинските неща и правилен способ да ги възприемате и разбирате. Не ви забранявам да учите, камо ли да ви възпирам да възпитавате децата си, като ги карате да се дипломират и да си намерят добра работа. Не казвам това. Не ви ограничавам. Само изказвам мнението Си и разобличавам степента, в която поквареното човечество почита знанието. Независимо от настоящото равнище на знанията ти или от това колко високи са образователните ти степени и нивата на академичната ти квалификация, сега говоря за възгледите на човечеството за знанието и за Моите възгледи за него. Знаете ли какво мисли Бог за знанието? Някой може да каже, че Бог желае развита наука за човечеството и хората да разбират повече научните знания, тъй като Той не иска човекът да бъде твърде изостанал, невеж и невъзприемащ. Това е вярно, но Бог използва тези неща, за да служат, и не ги одобрява. Колкото и прекрасни да са тези неща в човешките очи, те не са нито истината, нито заместител на истината, затова Бог изразява истината, за да промени хората и техния нрав. Макар че Божиите слова могат понякога да касаят възгледи или начини на разглеждане на знанието като конфуцианството или социалните науки, конфуцианството и социалните науки са само представителни за такива възгледи. Като четем между редовете на Божиите слова, трябва да прозрем, че Той ненавижда човешкото знание. Човешкото знание съдържа не само основни изречения и прости доктрини, но и някои мисли и възгледи, както и човешки абсурди, предразсъдъци и сатанински отрови. Някои знания могат дори да подведат и покварят хората — те са отровата и туморът на Сатана, а щом някой приеме това знание и го разбере, отровата на Сатана ще прерасне в тумор в сърцето му. Този тумор ще се разнесе из цялото му тяло и неминуемо ще доведе до смърт, ако не бъде изцелен чрез Божиите слова и излекуван чрез истината. Така че колкото повече знания придобиват хората, колкото повече проумяват, толкова по-малко вероятно е да вярват в съществуването на Бог. Вместо това те всъщност ще Го отричат и ще Му се съпротивляват, тъй като знанието е нещо, което могат да видят и докоснат, и е свързано

предимно с нещата от техния живот. Хората могат да учат и да придобият много знания в училище, но остават слепи за източника на знанието и връзката му с духовния свят. Повечето знания, които хората научават и схващат, противоречат на истината на Божиите слова, като философският материализъм и по-специално еволюцията принадлежат към ересите и заблудите на атеизма. Това е несъмнено съвкупност от заблуди, които се съпротивляват на Бог. Какво ще придобиеш, ако четеш исторически книги, произведения на известни автори или биографии на велики хора, или може би ако изучаваш определени научни или технологични аспекти? Например, ако изучаваш физика, ще усвоиш някои физични принципи, Нютоновата теория или други доктрини, но когато бъдат изучени и взети присърце, тези неща ще завладеят ума ти и ще доминират в мисленето ти. Когато след това започнеш да четеш Божиите слова, ще си помислиш: „Защо Бог не споменава гравитацията? Защо не се разглежда космическото пространство? Защо Бог не говори за това дали луната има атмосфера или колко кислород има на земята? Бог трябва да оповестява тези неща, тъй като те са тези, които наистина трябва да бъдат разгласявани и разказвани на човечеството“. Ако таиш такива мисли в сърцето си, тогава ще смяташ истината и Божиите слова за второстепенни, а вместо тях ще издигаш на преден план всички свои знания и теории. Именно така ще се отнасяш към Божието слово. Във всеки случай тези интелектуални неща ще дадат на хората погрешна представа и ще ги накарат да се отклонят от Бог. Няма значение дали вярвате в това, или не, или дали можете да го приемете днес — ще дойде ден, когато ще признаете този факт. Наистина ли разбирате как знанието може да доведе хората до унищожение, до ада? Има хора, които може да не желаят да приемат това, защото сред вас има високообразовани и много знаещи хора. Не ви се присмивам и не съм язвителен, а просто отбелязвам факт. Нито искам от вас да го приемете точно тук и сега, а искам постепенно да достигнете до разбиране на този аспект. Знанието те кара да използваш ума и интелекта си, за да анализираш и да се справяш с всичко, което Бог върши. То ще се превърне в пречка и препятствие за теб в познаването на Бог и преживяването на Неговото дело и ще те накара да се отклониш от Бог и да Му се съпротивляваш. Но сега имаш знания, така че как ще постъпиш? Трябва да разграничиш знанието, което е практично, от това, което произлиза от

Сатана и принадлежи към ересите и заблудите. Ако приемаш само атеистично, абсурдно знание, то може да попречи на вярата ти в Бог, да смути нормалната ти връзка с Него и приемането на истината от теб и да блокира навлизането ти в живота. Ти трябва да знаеш това и е правилно да го знаеш. Вие трябва да възприемете тази тема правилно. Знам, че някои братя и сестри са високообразовани, и не ви нападам, не ви се присмивам и не ви поставям в периферията. Тази тема възникна внезапно днес и това са само няколко слова, с които искам да ви предупредя, а не да създавам умишлено проблеми на онези от вас, които имат висока академична квалификация или известни знания и култура. Идеята не е да ви накара да изпитвате негативизъм или да се почувствате унили, това съвсем не е целта. Така че можете ли да го възприемете правилно? (Да, можем.) Щом можете, тогава изпитвам облекчение и мога да дишам малко по-леко.

След толкова много общуване вече можете да видите, че промяната на нрава не е нещо просто. Не е нещо, което се постига само като се разберат доктрините и се следват правилата. Първо трябва да опознаеш себе си, да можеш да размишляваш върху мислите и възгледите си и да откриеш кои от тези, които съществуват в сърцето ти, отричат Бог и Му се съпротивляват, както и онези неща, към които Бог изпитва ненавист и неприязън. Наистина ли имаш някакво разбиране за собствената си сатанинска природа или за различните аспекти на сатанинския нрав, които обикновено разкриваш? В състояние ли си да ги анализираш истински? Всички покварени човешки същества имат сатанински нрав и всички имат дълбоко вкоренени погрешни мисли и идеи. Всички са едни и същи, с някаква поквара в себе си, която е враждебна към истината и съпротивляваща се на Бог. Нищо от това не съответства на истината, а повечето хора могат да го приемат. Току-що говорих за това как да разбираме човешкото познание и защо казвам, че голяма част от него е абсурдно и погрешно. Възможно е някои от вас да се почувстват неудобно, когато чуят това, сякаш са ви смушкали на болезнено място, но това трябваше да бъде казано. Много от погрешните ви възгледи произтичат от знанието и това погрешно знание поражда погрешни мисли и възгледи, които се вкореняват дълбоко в сърцата ви. Ако не преодолеете тези заблудени възгледи, ще ви бъде трудно да приемете истината, камо ли да я приложите на практика. Затова се надявам, че ще

можете да приемете Божиите слова и всички истини, които Той изразява. Дори да не желаеш, трябва все пак да ги научиш и да се опиташ да ги приемеш. По този начин сърцата ви ще се доближат до това на Бог и ще се приближите до Неговите изисквания. Ако практически не преживявате Божиите слова по този начин, като прилагате истината на практика, то тогава вярата ви в Бог винаги ще бъде само на думи и ще бъде невъзможно да навлезете в истината реалност. Не е ли така? Днес говорих малко за знанието, което може да ви е накарало да се почувствате неловко. Съжалявам, ако се чувствате неудобно, но трябва да се изправите пред тези реалности, защото няма как да се избегнат. Ако ги избегнеш, кога ще си способен да знаеш кои неща в твоите мисли и възгледи са правилни и кои — погрешни? Не можеш да знаеш. Някой ден ще трябва да се изправиш пред тези факти; както казват невярващите: „В крайна сметка грозната съпруга ще се срещне с роднините на съпруга си“. Сега, когато вярваш в Бог, ако искаш да приемеш Неговото наказание и правосъдие, ако искаш да навлезеш в живота, да постигнеш промяна на нрава и да бъдеш спасен, трябва да се изправиш пред тези факти, да си извлечеш поуките и да понесеш някои мъки и страдания. Искаш да се молиш на Бог в сърцето си, но ти липсват подходящите думи, затова оставаш безмълвен и следващия път, когато се натъкнеш на такова нещо, отново ще се чувстваш неудобно в продължение на няколко дни и отново ще останеш безмълвен, но следващия път, когато се сблъскаш с него, несъзнателно ще откриеш, че наистина има някои неща в мислите и възгледите ти, които се съпротивляват на Бог; ще можеш да кимнеш с глава и да признаеш — честно и сериозно — че всичко, казано от Бог, е истина, без никаква лъжа и че наистина Бог познава най-добре човечеството и най-добре разбира нещата, които съществуват в сърцето на всеки. Ще дойде ден, когато ще постигнеш това ниво на преживяване и тогава ще си на правилния път на вярата в Бог и на правилния път към промяната на своя живот нрав. Тогава, тъй като няма да се съпротивляваш на никои от словата, изречени от Бог, няма да се чувстваш неудобно, когато ги чуеш и ще можеш да приемеш всеки факт, който Бог разобличава, без неприязън и без да бягаш. Ще се изправиш срещу него правилно и това ще е доказателството, че вече си влязъл в Божието слово. Днес поставихме само едно малко начало, проведохме малък експеримент. Възможно е да сте се почувствали малко

неудобно, малко неловко, но това няма значение. Аз нямам нищо против и се надявам, че и вие нямате нищо против, защото Божиите слова на правосъдие са много по-сурови от тези слова. Ако Бог наистина иска да ви съди, словата Му ще бъдат много по-строги. Смятате ли, че Бог ще говори с добро, когато види покварено човечество, без нормална човешка природа, неразумно, напълно осъзнаващо, което въпреки това отрича Бог, осъжда Го и Му се съпротивлява? Може ли отношението на Бог да е добро, когато разобличава човека? Разбира се, че не може. Божиите слова определено биха били доста строги, задълбочени и по същество! Ако можете да приемете няколкото факта, за които разговаряхме днес, то това доказва, че сте поставили добро начало за приемане на Божието слово и на Неговото наказание и правосъдие. По този първи аспект говорихме за проблема с мислите и възгледите, с малък пример, известен на всички ви, като разглеждахме темата за знанието. Не разговарях твърде много по тази тема от страх, че тя ще причини неудобство на някои хора, затова говорих малко, за да проявя внимание към техните чувства, макар и несъвършено и накратко. Надявам се, че ще можете постепенно да го проумеете посредством преживяването си, като бавно потърсите истината в тази област и преживеете онова, което знанието може да донесе на хората. Може би в бъдеще ще разговаряме повече по тази тема, като се надявам, че тогава няма да се чувствате неудобно и няма да си помислите: „Дали това е нещо срещу мен? Към мен ли е насочено?“. Никакви такива мисли или идеи. Но засега ще приключим нашето общение по първия аспект тук.

Сега ще разговаряме за втория аспект на промяната в нрава — възгледите за живота. Какви са вашите? Към какви принципи се придържате в живота си? Имате ли някакво разбиране? Има ли изобщо някакви принципи? Имаш ли някаква представа? В смисъл, какъв човек искаш да бъдеш? Какъв е възгледът ти за живота, посоката в живота ти? (Да бъда човек, когото Бог харесва.) (Да следвам Бог докрай в остатъка от живота си.) (Да позная Бог.) (Да се отърва от покварения си нрав и да бъда спасен от Бог.) Всичко казано от вас е прекрасно и доказва, че сърцата на всички ви работят усилено в стремежа към истината и твърдо сте решени да следвате Бог, за да придобиете истината и че имате правилна цел и посока в постъпките си, което показва, че по отношение на вярата ви в

Бог сърцето ви не е пусто и не просто си губите времето. През това време сте постигнали известен напредък и това е промяна. Най-малкото няма да кажете, както невярващите: „Животът е само ядене и хубави дрехи“. Ако чуете някой да говори такива неща, няма да го харесате и ще го отритнете. Независимо колко навътре сте навлезли в истината, трябва да имате решимост и да следвате Бог добре. Трябва да знаете в сърцата си: „Тъй като Бог ни е разкрил целите и тайните на Своя план за управление и намерението Си да спаси човечеството и тъй като сме видели Неговите обещания и благословии, то ако останем пасивни и безразлични към Божиите намерения, наистина ще Го разочароваме и ще Му бъдем толкова задължени!“. Когато имате такова сърце, това доказва, че духът ви вече се е пробудил и е започнал да се променя. Във всеки случай, ако се съди по усилията ви да изпълнявате дълга си, всички вие се стремите към посоката и целите, които Бог изисква и това е правилно. Независимо от различията в гледните точки, които се крият зад стремежите ви, всички те са съвсем практични, а не въображаеми или празни. Смятате ли, че възгледът ни трябва да бъде да се стремим да бъдем някой, който наистина се покорява и покланя на Бог? Не трябва ли да имаме такъв възглед за живота, при който вече не се съпротивляваме на Бог, не Го караме дани ненавижда или да ни се гневи, постоянно да се ядосва, а при който Божието сърце се утешава и ние, подобно на Авраам, сме истински поклонници? Това е възгледът за живота, който хората трябва да имат. Когато този вид възглед за живота и тези мисли се вкоренят в сърцето ти и ти се стремиш в тази посока, то тогава няма ли да намалее изкушението и съблазънта на светското богатство, статус, слава и придобивки? Когато работиш усилено, практикуваш и трупаш опит в тази посока, без дори да го осъзнаваш, Божиите слова ще се превърнат в твой девиз за цял живот в сърцето ти и в основа на съществуването ти. Преди да разбереш, Божиите слова ще се превърнат в твой живот, ще станат твой житейски път вътре в теб. Дали тогава всичко в света няма да бъде просто маловажно за теб? Следователно е важно и какъв е твоят възглед за живота. Накъде се стремиш във вярата си в Бог? Дали това е правилната посока? Дали това е правилният път? Колко далеч си от Божиите изисквания? Ако стремежът ти се основава на Божиите изисквания, то тогава се движиш в правилната посока. Няма значение дали малко ще се отклониш или ще

проявиш известна слабост, или ще имаш някои неуспехи. Бог няма да го помни и винаги ще те подкрепя, докато израстваш в живота си. Какви хора, според теб, харесва Бог? Бог харесва онези, които се стремят към истината, които са решителни и честни. Той не се тревожи заради твоето невежество, твоята слабост или липса на мъдрост. Но Той ненавижда, ако не се стремиш към истината или ако разбираш истината, но не я прилагаш на практика, или ако живееш, без да четеш Неговите слова, като бездушно животно, без цел или посока в живота си — Бог ненавижда, ако имаш такова отношение към вярата си в Него. Следователно, за да се постигне промяна в нрава чрез вярата в Бог, е много важно какъв вид възглед за живота имаш. Някои хора казват: „Моята цел в живота е да съм човек, който е много полезен на Бог, човек, който е в състояние да Му служи“. Това добър стремеж ли е? Може и да е добър, но духовният ръст на човека е ограничен, а заложбите и положението на хората са различни, така че стремежът ти към тази цел е правилен, но може да не е подходящ за теб. Възгледът на човека за живота трябва да бъде той да стане човек с истина, човешка природа, съвест и разум, който се покланя на Бог — т.е. истински човек. Това е най-правилният стремеж. Някой може да каже: „Сега не сме ли истински хора?“. Външно сте такива, тъй като имате носове и очи, и човешка форма, но въз основа на същността си все още не сте станали истински хора. Все още ви липсват твърде много неща и разбирате твърде малко истини. За да бъдеш истински човек, някой, който притежава истината и има човешка природа, който се бои от Бог и отбягва злото, който следва волята Му и Му се покланя, трябва да се стремиш към истината и да придобиеш истината. Това е въпрос на индивидуална практика.

Третият аспект на промяната в нрава е сатанинската природа на човека. Това трябва да разберем и схванем в най-голяма степен, тъй като това е най-важният аспект, свързан с промяната на нрава. Сатанинската природа е покваренят нрав и покварената същност на човечеството и тази тема съставлява голяма част от Божиите слова, които най-много разобличават този аспект. Божиите слова относно този аспект са също така най-строги, в много различни стилове — някои директно разобличават и съдят, докато при други е намерен по-тактичен израз, за да не би хората да не могат да ги приемат. Но независимо от изказа, или

от стила или тона, който е използван, истината е, че това, което Бог разобличава, е същността на човека. Бог разобличава най-типичния аспект на сатанинската природа в две глави. Каква е характерната същност на сатанинската природа? Знаете ли? (Предателска природа.) Предателската природа, разобличена в Божиите слова „Един много сериозен проблем: предателството (1)“ и „Един много сериозен проблем: предателството (2)“, е типичното представяне на сатанинската природа. Други аспекти, като самоправедността, надменността и измамността на човечеството, или нечестивостта и съпротивата на човечеството — всички те се споменават донякъде във всяка глава, но няма нито една глава, в която истината за тези аспекти да е специално разяснена. Само по темата за „предателството“ Бог е говорил в цели две глави. Оттук можем да видим, че в Божиите очи човешкото предателство е изключително сериозно и че то пряко накърнява Неговия нрав, и че е това, което Той най-много мрази и проклина. Как Бог анализира същността на човешкото предателство и се справя с нея? Разбира се, Бог не харесва човешкото предателство. Той го мрази и го ненавижда, както ненавижда и онези, които Го предават. Предателството е архетипно за сатанинската природа. Откъде идва първопричината за природата на човешкото предателство? Идва от Сатана. Затова трябва да разберем този аспект на нрава. Първопричината за предателството е Сатана, природата на Сатана е предателство, а Бог приема за предателство нрава, който хората разкриват чрез нещата, които вършат. Защо Бог обсъжда този въпрос толкова пространно? Защото човешкото предателство е постоянно, независимо от мястото и времето и независимо от поведението на даден човек, нещо дълбоко вкоренено в човешката природа се противопоставя на Бог. Някои хора казват: „Не искам да противореча или да се съпротивлявам на Бог!“. Но ще го сториш, защото в теб има предателска природа, което означава, че не можеш да се покориш на Бог, не можеш да Го следваш докрай и не можеш да приемеш напълно Божиите слова като свой живот. Как трябва да разбираш проблема с предателството? Колкото и дълго да си вярвал в Бог, колкото и Негови слова да си ял и пил, или колкото и добре да Го разбираш — докато твоята природа предава Бог, а ти не си приел Неговите слова като свой живот и не си навлязъл в истината на Неговите слова, то твоята същност навеки ще предава Бог. Тоест, ако нравът ти не

се е променил, ти си човек, който предава Бог. Някои хора казват: „Мога да възприема Божиите слова и да разбера всичко, което Той казва. Готов съм и да ги приема. Как тогава мога да бъда наречен човек, който предава Бог?“. Само това, че си готов да приемеш Божиите слова не означава, че си в състояние да ги изживееш, камо ли че вече си станал пълноценен чрез тях. Истината за предателската природа на човечеството е дълбока и ако искате да разберете този аспект на истината, може би ще ви е нужен период на преживяване. В Божиите очи всичко, сторено от всеки човек, който вярва в Бог, е в противоречие с истината, не съответства на Божието слово и е враждебно спрямо Него. Възможно е да не сте в състояние да приемете и това и да кажете: „Ние служим на Бог, почитаме Бог, изпълняваме дълга си в Божия дом. Направихме толкова много, всичко според Божиите слова и изисквания и съгласно работните подредби. Как може да се каже, че се съпротивляваме на Бог и Го предаваме? Защо винаги охлаждаш ентусиазма ни? С огромни трудности се отказахме от семействата и кариерите си и бяхме твърдо решени да следваме Бог. Как тогава можеш да говориш за нас по този начин?“. Целта на говоренето по този начин е да се гарантира, че всички разбират: не е вярно, че човек, който се държи много добре, или се отказва от нещо, или понася някакви трудности, ще промени предателската си природа. В никакъв случай! Страданието е необходимо, както и изпълнението на дълга ти, но само това, че можеш да страдаш или да изпълняваш дълга си, не означава, че покваренят ти нрав вече не съществува. Това е така, защото у никого не е настъпила истинска промяна в живота нрав и всички все още далеч не могат да удовлетворят Божиите намерения и да изпълнят Неговите изисквания. Вярата на хората в Бог е твърде опорочена, покваренят им нрав се разкрива твърде много. Въпреки че много водачи или работници служат на Бог, те също така Му се противопоставят. Какво означава това? Става дума за това, че те умишлено действат против Божиите слова и не практикуват според Неговите желания. Умишлено нарушават истината, упорито се стремят да действат по своя собствена воля, за да постигнат собствените си замисли и цели, да предадат Бог и да създадат свое собствено независимо царство, където става това, което кажат. Това означава да служиш на Бог, но и да Му се противопоставяш. Сега разбирате ли?

Нека сега да не разговаряме повече за „предателството“. Има още един съществен проблем, а именно надменността и самонадеяността, които са характерни за сатанинската природа. Надменността на хората се разкрива и проявява навсякъде и те не могат да се въздържат от нея дори и да искат. Тя се разкрива и отприщва от време на време и хората не могат да направят нищо в това отношение. След като се отприщи, те ще съжалят, а след като съжалят твърдо ще решат никога повече да не допускат това да се случи, никога повече да не я разкриват, но въпреки това няма да могат да я контролират. Защо е така? Защото нравът на хората не се е променил и покваренят им нрав е все още налице. Той никога няма да изчезне от само себе си вътре в тях и когато нещо се случи, покваренят им нрав естествено ще се разкрие. Причината за всичко това е надменният и самонадеян нрав на човечеството. Когато разбереш повече за истината, когато можеш да я приложиш на практика и да схванеш истините принципи и когато разбирането ти за истината става все по-практично, а ти имаш познание за Бог и си по-близо до Неговите изисквания, когато възгледите ти за нещата са се променили — тогава надменният ти нрав постепенно ще намалее, бавно ще изчезне и твоят живот нрав ще започне да се променя. Тогава проблемът с предателството ти ще може да се счита за напълно решен и едва тогава ще бъдеш човек, който наистина е спасен.

Есента на 2007 г.

САМО АКО ОПОЗНАЕ СОБСТВЕНИТЕ СИ ПОГРЕШНИ ВЪЗГЛЕДИ, ЧОВЕК МОЖЕ ДА СЕ ПРОМЕНИ ИСТИНСКИ

Имате ли сега начин да познавате себе си, да придобиете навлизане в живота и да навлезете в правилния път на вярване в Бог? Имате ли цел или посока? Трябва да имате някои идеи, защото сме разговаряли доста по теми като това да си честен човек, да познаваш себе си, как да ядеш и пиеш Божието слово, как трябва да разговаряш за истината, за да разрешаваш проблеми, как трябва да си сътрудничиш хармонично в изпълнението на дълга си, как братята и сестрите трябва да подхождат в установяването на нормални взаимоотношения помежду си и така нататък. Сега, когато всички аспекти от истината, свързани с вярата в Бог, са ви по-ясни, когато имате малко практично познание и не сте такива, каквито бяхте преди — когато бяхте напълно ненаясно, независимо за кой аспект ви питаха — не се ли чувствате много по-добре? (Сега се чувствам все по-наясно и по-наясно.) „Все по-наясно и по-наясно“ е правилно. В действителност, независимо кой аспект от истината практикува някой, било то да е честен човек или да се упражнява да се покорява на Бог, или как да се държи приятелски с братята и сестрите си, как да изживява нормална човешка природа или нещо подобно, независимо в кой аспект от истината търсиш да навлезеш, ти трябва да започнеш като засегнеш въпроса за самопознанието. Да си честен не е ли свързано с това да познаваш себе си? Ти няма да можеш да практикуваш честност, докато не си опознал собствената си измамност и нечестност. Когато разбереш, че не си успял да се покориш на Бог, едва тогава ще можеш да практикуваш покорство пред Него или да търсиш какво трябва да направиш, за да Му се покориш. Ако не познаваш себе си, тогава твоите желания да си честен човек, да се покориш на Бог или да постигнеш спасение са все празни. Това е така, защото хората имат покварен нрав и за тях не е лесно да практикуват който и да е аспект от истината, понеже практиката им винаги е опетнена и възпрепятствана от покварения им нрав. Когато практикуваш някой аспект от истината, твоят покварен нрав със сигурност ще се разкрие и ще затрудни усилията ти да бъдеш честен, като възпрепятства покоряването ти пред Бог и потиска твоето

търпение и търпимост към братята и сестрите ти. Ако не премисляш, не изравяш, не разнищваш или не започнеш да разпознаваш този покварен нрав, а вместо това се уповаваш само на своите представи и фантазии, за да практикуваш истината, тогава просто ще следваш правила, защото не разбираш истината и не знаеш какви истини принципи да съблюдаваш. Следователно, независимо кой аспект от истината практикува човек или какво прави, той първо трябва да се самоанализира и да познава себе си. Да познаваш себе си е да познаваш всяка своя дума и дело, и всяко едно действие. Това е да познаваш мислите и идеите си, намеренията си, представите и фантазиите си. Трябва също да познаваш философиите на Сатана за светските отношения и всички разнообразни отрови на Сатана, както и познанието на традиционната култура. Трябва да търсиш истината и да прозираш ясно тези неща. По този начин ще разбереш истината и наистина ще познаваш себе си. Макар че един човек може да се е занимавал с много видове добро поведение, откакто е започнал да вярва в Бог, той все още не може да види много неща ясно, камо ли да постигне разбиране на истината. И все пак заради многобройните си видове добро поведение, той чувства, че вече практикува истината, че вече се е покорил на Бог и вече до голяма степен е удовлетворил намеренията Му. Когато не ти се случва нищо, ти си способен да правиш каквото ти е казано, изпълняваш всеки дълг без колебания и не се противопоставяш. Когато ти кажат да проповядваш евангелието, ти не се оплакваш и можеш да изтърпиш тази трудност, а когато ти кажат да тичаш да работиш или да свършиш задача, ти го правиш. Заради това чувстваш, че си човек, който се покорява на Бог и искрено се стреми към истината. И все пак, ако те попитат сериозно: „Ти честен човек ли си? Човек, който истински се покорява на Бог, ли си? Човек, чийто нрав се е променил, ли си?“ — ако всеки човек се съпостави с истината на Божиите слова, може да се каже, че никой не е съгласно критериите и никой не би бил способен да действа според истините принципи. Затова цялото покварено човечество трябва да се самоанализира. То трябва да размишлява върху нрава, според който живее, и върху сатанинските философии, логика, ереси и заблуди, които са в основата на всички негови действия и дела. Трябва да размишлява за първопричината за разкриването на покварения си нрав, каква е същността на това да действа своенравно, въз основа на какво и за кого живее.

Ако това се сравнява с истината, тогава всички хора ще бъдат осъдени. Каква е причината за това? Причината е, че човечеството е толкова дълбоко покварено. Хората не разбират истината и всички те живеят според покварения си нрав. Те нямат и най-малка частица самопознание, те винаги вярват в Бог според собствените си представи и фантазии, изпълняват дълга си въз основа на своите предпочитания и методи и следват религиозни теории в начина, по който служат на Бог. Нещо повече, те все още мислят, че са изпълнени с вяра, че действията им са много разумни и накрая чувстват, че са придобили много. Без да го осъзнават, те започват да мислят, че вече действат съгласно Божиите намерения и са ги удовлетворили напълно и че вече са изпълнили Божиите изисквания и следват волята Му. Ако и ти се чувстваш така, или мислиш, че си пожънал някои придобивки, след като си вярвал няколко години в Бог, тогава още повече трябва да се върнеш пред Бог, за да изследваш внимателно себе си. Трябва да погледнеш пътя, който си извървял през годините си във вярата, за да видиш дали всичките ти действия и дела пред Бог са били напълно в съответствие с Неговите намерения. Изследвай кои от твоите поведения се противопоставяха на Бог, кои постигнаха покорство пред Него, дали действията ти са изпълнявали и удовлетворявали Божиите изисквания. Трябва да изясниш всички тези неща, защото само тогава ще имаш самосъзнание.

Ключът към самоанализа и самоопознаването е следният. Колкото повече чувстваш, че в определени области си се справил добре или си постъпил правилно, и колкото повече мислиш, че можеш да удовлетвориш Божиите намерения или си способен да се похвалиш с постижения в определени области, значи толкова повече си струва да опознаваш себе си в тези области и толкова по-дълбоко си струва да задълбаваш в тях, за да видиш какви нечистотии има в теб, както и кои неща в теб не могат да удовлетворят Божиите намерения. Да вземем за пример Павел. Павел бил изключително знаещ, той изстрадал много, докато проповядвал и работел, и мнозина го обожавали изключително много. В резултат на това, след като свършил много работа, той предположил, че за него е запазен венец. Това го накарало да върви все по-нататък по грешния път, докато накрая не бил наказан от Бог. Ако тогава той бе разсъждавал върху себе си и се бе анализирал, нямаше да мисли по този начин. С други думи, Павел

не се съсредоточил върху търсенето на истината в думите на Господ Исус; той вярвал само в собствените си представи и фантазии. Мислел си, че само като направи някои добри неща и покаже добро поведение, ще бъде одобрен и възнаграден от Бог. В крайна сметка собствените му представи и фантазии заслепили сърцето му и прикрили истината за неговата поквара. Но хората не били способни да разпознаят това и нямали познания по тези въпроси, затова преди Бог да го разобличи, те винаги определяли Павел като стандарт, към който да се стремят, пример, по който да живеят, и го смятали за идола, който са търсили и са копнеели да бъдат. Случаят на Павел е предупреждение към всеки един от Божиите избраници. Особено когато ние, които следваме Бог, може да страдаме и да платим цената, докато изпълняваме дълга си и служим на Бог, ние чувстваме, че сме отдадени и обичаме Бог, и в моменти като този трябва да се самоанализираме и да разберем себе си още повече относно пътя, по който поемаме, което е много важно. Това е така, защото онова, което смяташ за добро, ти определяш като правилно и не се съмняваш в него, нито разсъждаваш върху него, нито анализираш дали в него има нещо, което се противопоставя на Бог. Например има хора, които се смятат за изключително добродушни. Те никога не мразят и не нараняват другите и винаги подават ръка на брат или сестра, чието семейство е в нужда, за да не остане техният проблем нерешен; те са изключително доброжелателни и правят всичко по силите си, за да помогнат на всеки, на когото могат. Но те никога не се съсредоточават върху практикуването на истината и не навлизат в живота. Какъв е резултатът от такава отзивчивост? Собственият им живот е в застой, но въпреки това са доста доволни от себе си и изключително удовлетворени от всичко, което са свършили. Нещо повече, те се гордеят много с това и вярват, че във всичко, което са направили, няма нищо, което да противоречи на истината, че то определено ще удовлетвори Божиите намерения, и че те са истински вярващи в Бог. Те възприемат природната си доброта като капитал и веднага щом го сторят, я приемат за даденост като истина. Всъщност те просто правят човешко добро. Изобщо не практикуват истината, защото това, което правят, е пред хората, а не пред Бог, и още по-малко практикуват според Божиите изисквания и истината. Затова всичките им дела са напразни. Нищо от това, което правят, не е практикуване на истината или на Божиите думи,

да не говорим за следване на Неговата воля; по-скоро те използват човешката доброта и добро поведение, за да помагат на другите. Накратко казано, те не търсят Божиите намерения във всичко, което правят, нито действат в съответствие с Неговите изисквания. Бог не одобрява такова добро поведение; за Бог то е за заклеймяване и не заслужава да се помни от Него.

Изключително важно е всеки човек да познава себе си, тъй като това има пряко отношение към основния въпрос дали човек може да се отърве от покварения си нрав и да постигне спасение. Не си мислете, че въпросът е лесен. Да познаваш себе си не означава да разбираш действията или практиките си, а да познаваш същността на проблема си, да знаеш къде се корени твоето непокорство и каква е неговата същност, да знаеш защо не можеш да практикуваш истината и да разбираш какво се поражда и какво те смущава, когато практикуваш истината. Това са някои от най-важните аспекти на себепознанието. Например, повлияни от традиционната китайска култура, в традиционните си представи китайците вярват, че човек трябва да показва синовна почит към родителите си. Който не я показва, е непочтителен потомък. Тези идеи се внушават на хората още от детството и на практика почти във всяко семейство учат на това, така е и във всички училища и в обществото като цяло. Когато в съзнанието на хората се втълпяват такива неща, те си мислят: „Синовната почит е по-важна от всичко. Ако не я показвам, няма да съм добър човек. Ще бъда непочтителен потомък и обществото ще ме порицае. Ще бъда човек без съвест“. Правилно ли е това мнение? Хората са виждали толкова много истини, изразени от Бог. Той изисквал ли е хората да проявяват синовна почит към родителите си? Дали това е една от истините, които вярващите в Бог трябва да разберат? Не, не е. Бог е разговарял само за някои принципи. Какъв принцип трябва да спазват хората в отношението си към другите според Божиите слова? Обичайте това, което Бог обича, и мразете това, което Той мрази. Това е принципът, който трябва да се спазва. Бог обича хората, които се стремят към истината и които са способни да следват волята Му. Това са хората, които и ние трябва да обичаме. Бог ненавижда хората, които не са способни да следват Божията воля, които Го мразят и се бунтуват срещу Него, и ние също трябва да ги ненавиждаме. Това иска Бог от хората. Ако родителите ти не вярват в Бог, ако остават

невъзприемчиви, макар да знаят добре, че вярата в Бог е правилният път и че тя може да доведе до спасение, няма съмнение, че изпитват неприязън към истината и че я мразят, противопоставят се на Бог и Го ненавиждат. Естествено Бог се отвращава от тях и ги мрази. Би ли могъл да се отвращаваш от такива родители? Те се противопоставят на Бог и Го хулят, а щом е така, те определено са демони и сатани. Би ли могъл да ги ненавиждаш и проклинаш? Всички тези въпроси са реални. Как трябва да се отнасяш към родителите си, ако ти пречат да вярваш в Бог? Както изисква Бог, трябва да обичаш това, което Бог обича, и да мразиш това, което Той мрази. По време на Епохата на благодатта Господ Исус каза: „Коя е майка Ми и кои са братята Ми?“. „Който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата, той Ми е брат и сестра, и майка“. Тези слова са изречени още през Епохата на благодатта, а сега Божиите слова са още по-ясни: „Обичайте това, което Бог обича, и мразете това, което Той мрази“. Тези слова са недвусмислени и по същество, но често хората не могат да разберат истинското им значение. Ако даден човек отрича Бог, противопоставя Му се и е прокълнат от Него, но ти е родител или роднина и сякаш не е зъл човек и се отнася добре с теб, тогава може да се окаже, че не си способен да го мразиш и дори може да запазиш близки отношения с него, без да се промени връзката ви. Когато чуеш, че Бог мрази такива хора, ще се притесниш и няма да си способен да застанеш на страната на Бог и безмилостно да отхвърлиш този човек. Винаги си възпиран от чувства и не можеш напълно да се освободиш от тях. Каква е причината за това? Това се случва, защото чувствата ти са твърде силни и ти пречат да практикуваш истината. Този човек е добър с теб и затова не можеш да го намразиш. Ще можеш да го мразиш само ако те нарани. Дали тази омраза ще съответства на истините принципи? Освен това си обвързан от традиционните представи и си мислиш, че той е родител или роднина, така че ако го мразиш, обществото ще те презре и общественото мнение ще те порицае и осъди като лишен от синовна почит, безсъвестен и дори като безчовечен. Смяташ, че ще понесеш Божието осъждане и наказание. Дори и да искаш да го мразиш, съвестта ти няма да го допусне. Защо съвестта ти функционира така? Защото още от детството ти у теб е насаден определен начин на мислене като наследство от семейството ти, чрез възпитанието, което са ти дали родителите ти, и чрез внушенията на

традиционната култура. Този начин на мислене се е вкоренил много дълбоко в сърцето ти и те кара погрешно да вярваш, че синовната почит е напълно естествена и обоснована и че всичко, което си наследил от предците си, винаги е добро. Първо това си научил и то продължава да доминира и силно да препъва и смущава вярата ти и приемането на истината, поради което си неспособен да практикуваш Божиите слова, да обичаш това, което Бог обича, и да мразиш това, което Той мрази. В сърцето си знаеш, че твоят живот е дошъл от Бог, а не от родителите ти, и също така знаеш, че родителите ти не само не вярват в Бог, но и Му се противопоставят, че Бог ги мрази и трябва да Му се подчиниш и да застанеш на Негова страна, но просто не можеш да се принудиш да ги мразиш, дори и да искаш. Не можеш да направиш този завой, не можеш да закалиш сърцето си и не можеш да практикуваш истината. Къде се корени този проблем? Сатана използва този вид традиционна култура и нравствени представи, за да скове мислите, ума и сърцето ти, и те прави неспособен да приемеш Божиите слова. Обладан си от тези неща на Сатана и си станал неспособен да приемеш Божиите слова. Когато искаш да практикуваш Божиите слова, тези неща предизвикват у теб смущение, стават причина да се противопоставяш на истината и на Божиите изисквания и под тяхно влияние ставаш безсилен да се освободиш от хомота на традиционната култура. След като се бориш известно време, правиш компромис: предпочиташ да повярваш, че традиционните нравствени представи са правилни и съответстват на истината, и така отхвърляш или се отричаш от Божиите слова. Не ги приемаш за истината и изобщо не мислиш за спасението си, защото смяташ, че все още живееш на този свят и можеш да оцелееш само като разчиташ на тези неща. Неспособен да издържиш на заклеймяването на обществото, предпочиташ да се откажеш от истината и от Божиите слова, предаваш се на традиционните нравствени представи и на влиянието на Сатана и предпочиташ да оскърбиш Бог и да не практикуваш истината. Кажете ми, не е ли жалък човекът? Не се ли нуждае от Божието спасение? Някои хора вярват в Бог от много години, но все още нямат прозрение по въпроса за синовната почит. Те наистина не разбират истината. Никога не могат да преодолеят тази бариера на светските отношения, нямат нито смелост, нито вяра, да не говорим за решимост, затова не могат да обичат Бог и да

Му се покоряват. Някои хора са способни да видят отвъд това и наистина не им е лесно да кажат: „Родителите ми не вярват в Бог и ми пречат да вярвам. Те са дяволи“. Никой от невярващите не вярва, че има Бог, нито че Той е създал небето, земята и всички неща, нито че човекът е създаден от Бог. Има дори хора, които казват: „Животът е даден на човек от родителите му и той трябва да ги почита“. Откъде идва подобна мисъл или подобен възглед? Дали идва от Сатана? Хилядолетната традиционна култура, която така е възпитала и подвела човека, го кара да отрече Божието творение и върховенство. Без подвеждането и контрола на Сатана човечеството щеше да изследва Божието дело и щеше да чете Неговите слова, щеше да знае, че е създадено от Бог, и че животът му е даден от Бог; щеше да знае, че всичко, което има, е дадено от Бог, и че Бог е Този, на Когото трябва да благодари. Ако някой ни стори добро, трябва да го приемем от Бог и особено що се отнася до родителите ни, които са ни родили и отгледали — всичко това е наредено от Бог. Бог има върховенство над всичко, а човекът е просто инструмент за полагане на труд. Ако някой може да загърби родителите си или съпруга (или съпругата) и децата си, за да отдаде всичко на Бог, тогава ще бъде по-силен и ще има по-голямо чувство на справедливост пред Него. Въпреки това на хората не им е лесно да преодолеят оковите на националното образование и на традиционните културни идеи, представи и нравствени твърдения, защото тези сатанински отрови и философии отдавна са вкоренени в сърцата на хората и пораждат всякакви видове покварен нрав, които им пречат да чуят Божието слово и да Му се покорят. В дълбините на поквареното човешко сърце липсва елементарна готовност за практикуване на истината и следване на Божията воля. Затова хората се бунтуват срещу Бог и Му се противопоставят; те могат да Го предадат и да Го изоставят по всяко време. Може ли човек да приеме истината, ако в него има покварен нрав и сатанински отрови и философии? Може ли да постигне покорство пред Бог? Много е трудно наистина. Ако не беше делото на правосъдието на Самия Бог, тогава дълбоко поквареното човечество нямаше да може да постигне спасение и да бъде пречистено от целия си сатанински нрав. Дори и да вярват в Бог и да искат да Го следват, хората не могат да Го слушат и да Му се покорят, защото им струва голямо усилие да приемат истината. Затова стремежът към истината първо трябва да

бъде предшестван от стремежа към себепознание и преодоляване на собствения покварен нрав на човека. Едва тогава ще му е по-лесно да приеме истината. Да опознаеш себе си не е никак проста работа — само хората, които приемат истината, могат да се опознаят. Затова е толкова важно да се опознаете и това е въпрос, който не бива да пренебрегвате.

Хората имат покварен нрав, затова им е много трудно да приемат истината и им е още по-трудно да познават себе си. Ако искат да постигнат спасение, те трябва да познават собствения си покварен нрав и своята природа същност. Едва тогава могат наистина да приемат истината и да я прилагат на практика. Повечето хора, които вярват в Бог, са удовлетворени и само да могат да говорят думи и доктрини, като мислят, че разбират истината. Това е голяма грешка, понеже онези, които не познават себе си, не разбират истината. Следователно, за да разберат и да получат истината във вярата си в Бог, хората трябва да се съсредоточат върху познаването на себе си. Независимо кога или къде се намираме и независимо в какви условия се намираме, ако можем да стигнем до познание за себе си, да изровим и разнищим собствения си покварен нрав и да се отнасяме към познаването на себе си като към първостепенна задача, тогава със сигурност ще придобием нещо и постепенно ще задълбочим познанието за себе си. В същото време ще практикуваме истината, ще практикуваме любовта и покорството към Бог и ще разбираме истината все повече и повече. Тогава истината естествено ще стане наш живот. Но ако ти не навлезеш изобщо в познаването на себе си, ще е невярно да казваш, че практикуваш истината, защото си заслепен от всякакви видове повърхностни явления. Усещаш, че сякаш поведението ти се е подобрило, че имаш повече съвест и разум от преди, че си по-внимателен, по-загрижен и проявяващ търпимост към другите и си по-търпелив и прощаващ с хората, и следователно мислиш, че вече изживяваш нормална човешка природа и че си чудесен и идеален човек. Но в Божиите очи ти все още далеч не отговаряш на изискваното от Него ниво и си много далеч от това истински да Му се покориш и да Го почиташ. Това показва, че ти не си придобил истината, че ти липсва и най-малката частица реалност и все още си далеч от изпълняването на критериите за спасение. Хората трябва да разберат с кои истини трябва да се въоръжат, за да изпълнят Божиите изисквания. Хората все още не могат да различават между външното добро поведение

и практикуването на истината. Всичко, което хората притежават сега, е просто лека промяна във външното поведение. В наши дни повечето хора често посещават сбирките и слушат проповедите, и могат да се разбират и да взаимодействат с братята и сестрите си нормално. Те не се карат, могат да проявяват търпимост и да са търпеливи едни с други и са по-добросъвестни в изпълнението на дълга си отпреди. Но тяхното разбиране на истината е твърде повърхностно, мислите и възгледите им по много въпроси все още са далеч от истината или ѝ противоречат, а някои от възгледите им са дори враждебни към Бог. Това е достатъчно да илюстрира, че хората все още не са получили истината. Ето защо трябва да търсим истината във всеки аспект на самопознанието и да се опитваме да познаваме себе си по-задълбочено. Не чувствате ли чрез това общение, че е много важно да познавате себе си? Аз тъкмо ви дадох пример за проявяването на синовна почит към родителите. Това е значим въпрос, пред който всеки човек трябва да се изправи. Ако не можете да разберете истината и да изплувате от традиционните мисли и представи, за вас ще е трудно да се отречете от всичко и истински да отдадете себе си на Бог. Има много хора, които вярват в Бог години наред, но не са изпълнявали дълг. Те се борят в сърцата си от неизвестно колко време, не е сигурно кога ще могат наистина да разберат истината и да изплуват от ограниченията и оковите на плътските си чувства и традиционните мисли и представи, и да стигнат дотам, че „да обичат това, което Бог обича, и да мразят това, което Той мрази“. Не е лесно да се постигне това. Да прозрат същността на семейството и да се отърват от възпирането на плътските си семейни отношения, е трудно препятствие за онези, които следват Бог. Има процес за счупването на оковите на семейството и плътските чувства на човек и за освобождаване от възпиранията на схващанията на традиционната култура, който изисква Бог да нагласи условия, при които можем да практикуваме навлизане в истината. Особено когато става въпрос за любимите ни хора, за нас е още по-необходимо да видим ясно истинските им лица и всяка от природа същностите им. Едновременно с това трябва и да размишляваме въз основа на истината върху покварения нрав, който сме разкрили, и сатанинските ереси и заблуди, които все още съществуват в сърцата ни. Това изисква Бог да нагласи различни условия, за да ни разкрие, така че да можем да знаем какви неща, които се противопоставят

на Бог или не съответстват на Него, все още съществуват в сърцата ни и после да търсим истината, за да ги разрешим. Имаме нужда Бог да подреди подходящи условия, за да разкрием нашата поквара и духовния си ръст. Но ние също трябва активно и положително да си сътрудничим с Бог и да поставяме изисквания към себе си според Неговото слово — едва тогава можем да бъдем направени пълноценни от Него. Но преди Бог да действа, ние трябва да се подготвим умствено. Първо, трябва да разпознаваме сатанинските отрови, които са в човека, и да разберем, че мислите и представите на традиционната култура подвеждат и покваряват хората. Трябва да разберем колко силно тези сатанински неща, които наследяваме и които идват от образованието и обществото, се противопоставят на Бог и колко много противоречат на истината. Едва когато прозрете тези неща, може да се каже, че вие наистина разбирате истината.

Току-що говорих за това как да се отнасяме с родителите си. Може да се каже, че това е основно нещо в живота и също е значимо нещо, с което всеки човек трябва да се сблъска. Това е неоспоримо. Сега ще разговаряме по друга тема, а именно как човек да се отнася с децата си. Когато стане въпрос за отношението към децата и към родителите ти, начинът, по който се отнасяш с тях, няма значение. По-скоро това, което има значение, е твоята гледна точка; гледната точка и отношението, с които подхождаш към тях. Това е нещо, което трябва да разберем в сърцата си. От момента, в който има деца, всеки човек започва да прави планове за вида образование, което иска те да получат, колежа, в който децата му трябва да идат, и как после да могат да си намерят хубава работа, така че да си стъпят на краката и да имат определено ниво на статус в обществото. Всички хора вярват, че в този живот човек трябва първо да притежава знания и висока научна степен — в техните очи това е единственият начин да си намериш работа и да осигуриш прехраната си в обществото, така че в бъдеще да не се тревожиш за основните си нужди, като храна, дрехи, подслон и транспорт. Следователно, когато стане въпрос за това как хората се отнасят с децата си, всеки родител се надява, че детето му ще получи висше образование. Надява се, че един ден детето му ще може да се издигне в света, че ще получи място в обществото, висок и стабилен доход, престиж и статус. Мисли, че само това ще прослави предците му. Всички хора таят този възглед. „Нека децата ми да са най-добрите“ — правилен ли е този

възглед? Всеки иска неговият син или дъщеря да отиде в престижен университет и после да продължи обучението си, като вярва, че детето му ще може да се издигне в света, след като придобие висока научна степен. Всички хора почитат знанието в сърцата си и вярват, че „Всички занимания са незначителни в сравнение с четенето“. Нещо повече, те мислят, че конкуренцията в обществото днес е особено свирепа и че, ако някой няма диплома, трудно ще успява дори само да се прехранва. Това е мисъл и възглед, който таи всеки човек — сякаш стига някой да има висока научна степен, неговото бъдещо препитание и изгледи за реализация ще са подсигурени. Така, когато стане въпрос за техните изисквания към синовете и дъщерите им, за хората най-високият приоритет е те да влязат в някое висше учебно заведение и да получат висше образование. Всъщност цялото това образование, цялото това знание и всички тези идеи, които хората получават, се противопоставят на Бог и истината, Бог ги ненавижда и ги осъжда. Това доказва, че възгледите на хората са погрешни и нелепи. Хората трябва да разберат, че ако получат такъв вид образование, освен придобиването на частица полезно интелектуално познание, ще им бъдат втълпени също и много от отровите, мислите, теориите и различните ереси и заблуди на Сатана, и те трябва да разберат какви ще са последствията от това. Хората никога не са мислили за това преди и не могат да прозрат това нещо. Всичко, в което вярват, е, че техните деца ще имат по-светло бъдеще и ще прославят предците си, ако влязат във висше учебно заведение. В резултат, когато детето ти един ден се върне у дома и ти му говориш за вярата в Бог, то ще изпитва неприязън към това и когато разговаряш с него за истината, то ще те нарече глупав, ще ти се подиграва и ще се отнася с презрение към думите ти. В този момент ти ще осъзнаеш, че си избрал грешния път, когато си изпратил детето си във висше учебно заведение, за да получи по-високо образование. Само че ще е късно за разкаяние. Веднага щом човек приеме философиите и възгледите на Сатана и те пуснат корен, разцъфтят и започнат да дават плод в него, е същото като със злокачествения тумор — тези неща не могат да се премахнат или да се променят за една нощ. В този момент за този човек става трудно да приеме истината и няма начин той да бъде спасен. Това е същото като да бъдеш отровен до смърт от Сатана. Не съм видял някой да казва: „Когато детето ми тръгне на училище,

нека просто се научи да чете, така че да може да разбира какво означава Божието слово. След това аз ще го напътствам да вярва в Бог от все сърце и да научи малко за някоя полезна професия, така че да може да си намери добра работа и в бъдеще да има стабилен живот. Тогава ще мога да съм спокоен. По-добре ще е, ако то е с големи заложби, притежава добра човешка природа и може да изпълнява дълг в Божия дом. Ако не може да изпълнява дълг, ще е достатъчно да има работа извън църквата, така че да може да издържа семейството си. Преди всичко искам то да получи Божиите истини в дома Му и да не бъде замърсено или обусловено от обществото“. Хората нямат вярата да доведат децата си пред Бог. Те винаги се тревожат, че децата им няма да имат добри изгледи за реализация, ако не получат висше образование. С други думи, когато опре до децата му, нито един човек не иска да ги доведе пред Бог, така че да могат да приемат Божието слово и да постъпват според истината и Божиите изисквания. Хората не желаят да направят това и не смеят да го направят. Те се страхуват, че ако действат по този начин, децата им няма да имат средства за препитание или изгледи за реализация в това общество. Какво потвърждава този възглед? Потвърждава, че хората, които са били дълбоко покварени от Сатана, не се интересуват от истината или от това да вярват в Бог. Дори ако те вярват в Бог, то е само за да бъдат благословени. Те не се стремят към истината, защото това, което почитат в сърцата си, са материалните неща, парите и влиянието на Сатана. Ти нямаш вярата да кажеш: „Ако някой изостави тенденциите на света и се уповава на Бог, Той ще му даде изход, така че да може да оцелее“. На теб ти липсва тази вяра. Твоят погрешен възглед на почитане на знанието се е вкоренил в сърцето ти. Той контролира всяка твоя дума и дело, така че не можеш да приемеш и да се покориш на Божието дело, камо ли да приемеш истините, които Бог изразява. Защо казвам това? Защото тази мисъл и този възглед са враждебни към Бог, предават Бог, отричат Бог и не са съответстващи на истината. Когато човек разбира истината, той може да прозре този проблем и осъзнава, че в него има много неща, които се противопоставят на Бог — неща, които Бог ненавижда из основи. Всичко това е резултат от преживяването на Божието дело. Без разобличаването на Божието слово и без неговото правосъдие и наказание хората биха мислили, че са осветени, че са изпълнени с любов към Бог и че вярата им

в Него е силна, след като са вярвали в Бог от няколко години и са направили някои промени в поведението си. Сега, когато разбират истината, те внезапно осъзнават: „Как могат тези покварени неща все още да съществуват в хората? Защо не можех да ги разпозная преди? Хората са просто твърде невежи!“. В този момент те научават, че Божието разобличаване на човешката поквара е толкова голямо и толкова необходимо и знаят, че ако Бог не разобличава и не съди тяхната поквара, те никога не биха могли да я разпознаят. Всички хора са умели в преструвките и в прикриването си. Те могат да се прикриват доста добре или да се крият и преструват добре, но покваренията нрав, който разкриват, и мислите, които са дълбоко вкоренени в ума им, се противопоставят на Бог и Той ненавижда и мрази тези неща. Това са нещата, които Бог иска да разобличи, и нещата, които хората трябва да познаят. Само че хората често мислят: „Що се отнася до речта ни, ние не сме изричали никакви думи, които да се противопоставят на Бог, и притежаваме разум. Що се отнася до поведението ни, не сме направили нищо неуместно, вече сме достигнали до момента, в който изпълняваме дълга си много удачно. Нямаме крещящи проблеми, тогава какво още трябва да знаем за себе си? Нужно ли е даже да познаваме себе си?“. Този възглед съобразява ли се с фактите? Ако е така, тогава защо хората все още изповядват греховете си пред Бог? Защо хората все още често разкриват покварения си нрав и дори извършват прегрешения? Значи колкото повече смяташ себе си за добър в едно отношение, толкова повече си струва да търсиш истината, да размишляваш и да познаеш себе си в това отношение. Само по този начин можеш истински да познаеш покварения си нрав, да бъдеш пречистен и усъвършенстван от Бог. Това е изходът от преживяването на Божието дело.

Има много хора, които вярват, че синовната почит е угодна на Бог и е благословена от Бог. Те мислят, че да почиташ родителите си е нещо, което Бог със сигурност харесва, защото вярват, че синовната почит е напълно естествена и оправдана и че доказва, че човек има съвест и че не е забравил откъде е тръгнал. Според традиционните представи такива индивиди се смятат за добри хора и почтителни деца. Когато стане въпрос за почтителни деца, всеки ги одобрява. Хората ги обичат, както и родителите им. Затова ти естествено приемаш, че Бог трябва също да ги харесва и си мислиш с копнеж: „Бог трябва да харесва онези, които проявяват

синовна почит към родителите си — Той определено ги харесва!“. И така, ти се отказваш да изпълняваш дълга си и се връщаш у дома си, за да проявиш синовна почит към родителите си. Като правиш това, ти ставаш все по-мотивиран и все по-убеден, че то е оправдано и правилно и че ти практикуваш истината. Несъзнателно започваш да вярваш, че вече си удовлетворил Бог и че имаш капитала, необходим, за да получиш Божието одобрение, насладата Му и признанието Му. Когато Бог казва, че ти Го предизвикваш и Го предаваш, или когато казва, че ти изобщо не си се променил, ти се противопоставяш и Го осъждаш. Ти отричаш словата Му, като твърдиш, че Той греши. Какъв проблем е това? Когато Бог казва, че си добър и те одобрява, ти го приемаш. Но когато Бог разобличава, че ти се бунтуваш срещу Него и Му се противопоставяш, ти отричаш и отхвърляш това и дори се съпротивляваш на Бог и Го съдиш. Какъв нрав е това? Очевидно е, че хората са надменни, самонадеяни и самоправедни. Обикновено изглежда, че хората могат да признаят, че Божието слово е истината и всички хора смятат себе си за покорни на Бог, но когато Бог ги съди и разобличава покварения им нрав, никой от тях не обръща никакво внимание на словата Му и никой не сравнява действията си с Неговото слово всеки път, когато прави нещо. Вместо това хората просто говорят и приказват малко и това е всичко, или рецитират няколко реда от Божието слово по време на сбирките, разговарят малко за тях и с това приключват. В действителност, когато ти правиш неща, не практикуваш изобщо според Божието слово. Тогава какъв е смисълът да четеш и да разговаряш за Божието слово? Ти не практикуваш Божието слово, когато нещо ти се случи, и не живееш според Божието слово, тогава защо четеш Божието слово? Не е ли това само формалност? Можеш ли по този начин да разбереш истината? Можеш ли да придобиеш истината? Да се вярва в Бог по този начин е безсмислено. Много хора просто четат малко Божието слово, придобиват разбиране за буквалното му значение и мислят, че като изричат няколко думи и доктрини, са разбрали истината и че притежават истината реалност. Някои казват: „Аз разговарям за Божието слово, тогава как това може да са само думи и доктрини?“. Ти не познаваш същността на Божието слово, не прилагаш словото Му на практика и със сигурност нямаш познание от преживяване за него, следователно, когато разговаряш за него, изричаш думи и доктрини. Божието слово разбира се е истината,

но ти не го разбираш наистина, нито го прилагаш на практика, тогава това, което разбираш, е просто доктрина. Можете ли да разберете това? Усещате ли, че да чувате тези слова е сякаш някой да ви настъпва по болното място? Ще кажете ли: „Не е ли ужасна обида да не почета родителите си? Не са ли Божиите изисквания към хората невнимателни към техните чувства“? Кажете Ми, критериите, които изисква Бог от човека, високи ли са? Всъщност те не са високи — въз основа на човешката съвест и разум, те са все критерии, които хората могат да изпълнят. Заради влиянието на човешките чувства и понеже традиционната култура вече е пуснала здрави, неразрушими корени в сърцата им, хората усещат, че Божиите изисквания са твърде високи и наистина са отвъд възможностите им. Причината за това е липсата на разбиране на истината. Ако действително разбирате истината и прозирате истинската природа на този въпрос, ще можете да подходите и да се справите с този проблем по правилния начин. Хората са под влиянието на традиционната култура от хиляди години. Философиите и законите за светските отношения на Сатана вече са пуснали корени в човешките сърца. Ти живееш според такива идеи, тогава какво точно си изживял? Изживял ли си нормална човешка природа? Изживял ли си истински живот? Струва си да опознаеш и да разнищиш този въпрос. Трябва да размишляваш над това, което си придобил от традиционната култура и философиите и възгледите на Сатана, върху това дали тези неща действително са истината и какво ти носят. После трябва да разговаряш за тези неща и да ги разнищиш въз основа на Божието слово. Ако го направиш, за теб ще е лесно да откриеш истината. След като разбереш истината и схванеш Божиите намерения, ще видиш, че Божиите изисквания за хората са все неща, които човешката съвест и разум могат да постигнат. Естествено, ти вече няма да се оплакваш, че Бог изисква твърде много от човека. Вместо това ще кажеш: „Ние разбираме принципите, имаме път за практикуване и разбираме как да се справим с тези неща“. По този начин, малко по малко ти ще навлезеш в реалността на Божието слово. Това е процесът на разбиране на истината.

Самопознанието е необикновено важно при навлизането в истината реалност. Самопознанието означава да знаем кои неща в нашите мисли и възгледи не съответстват из основи на истината, спадат към покварения нрав и са враждебни на Бог. Лесно е да придобием разбиране

за покварения нрав на човек, като надменност, самоправедност, лъжа и измамност. Ти можеш малко да го опознаеш просто като разговаряш няколко пъти за истината или чрез често общение, или когато твоите братя и сестри ти посочват състоянието ти. Освен това надменността и измамността присъстват във всеки човек и се различават само по степента си, така че са относително лесни за разпознаване. Но да се различи дали нечии мисли и възгледи са съгласно истината, е трудно и не е толкова лесно, колкото да се разпознае нечий покварен нрав. Когато поведението или външните прояви на някой малко се променят, този човек чувства, че сякаш се е променил, но всъщност това е просто поведенческа промяна и не означава, че неговият възглед за нещата наистина се е променил. В дълбините на човешките сърца все още има много представи и фантазии, различни мисли, възгледи и отрови от традиционната култура, както и много неща, които са враждебни на Бог. Тези неща са скрити в тях и тепърва трябва да бъдат изровени. Те са произходът на разкриването на техния покварен нрав и произлизат от човешката природа същност. Ето защо когато Бог прави нещо, което не се съгласува с твоите представи, ти ще изпитваш съпротива срещу Него и ще действаш предизвикателно. Няма да разбираш защо Бог е постъпил така и макар да знаеш, че има истина във всичко, което Бог прави, и да искаш да се покориш, ще откриеш, че си неспособен на това. Защо си неспособен да се покориш? Каква е причината за твоята съпротива и предизвикателство? Така е, защото в човешките мисли и възгледи има много неща, които са враждебни на Бог, враждебни на принципите, според които действа Бог, и враждебни на същността Му. За хората е трудно да придобият знание за тези неща. Тъй като аз съм разговарял за тези слова, вие трябва да сте способни да придобиете прозрение и известно разбиране. Да предположим, че имате представи за Бог и когато нещо се случи, си помислите: „Това не може да е Божие дело, защото ако беше Бог, Той нямаше да го направи така или да говори така. Всичко, което Бог прави, е любов и е лесно за хората да го приемат“. Да предположим обаче, че после помислите: „Този начин на мислене е погрешен. Бог е казал преди, че има истина, която да се потърси в онова, което хората не разбират. Самият аз трябва да се самоанализирам, защото представите и фантазиите в сърцето ми се надигат и ме подвеждат да ограничавам Божието дело. Не трябва да Го

разбирам погрешно“ — това е правилният начин да се самоанализирате. Когато видиш, че Божието дело или слова не съответстват на твоите представи, тогава трябва да се самоанализираш, да побързаш да потърсиш истината в Божиите слова, да оцениш себе си според тях и след това да практикуваш според тях. Не е ли това път напред?

Току-що разговаряхме за това как човек да се отнася с родителите си. Мнозина от вас чувстват, че дължат много на родителите си, понеже те са изстрадали много през живота си във ваше име и са ви засвидетелствали голяма любов и грижа. Ако един ден те се разболеят, твоята съвест е смутена и ти се чувстваш виновен. Внезапно смяташ, че трябва да останеш с родителите си, за да изпълниш синовния си дълг към тях, да ги утешаваш и да се увериш, че са щастливи на старини. Мислиш, че това е твоя отговорност и задължение като тяхно дете. Ако, докато изпълняваш това задължение, Бог поиска нещо от теб или ти даде неочаквано изпитание, намерението Му е ти да не го изпълняваш, а да повярваш в Бог, да изпълняваш дълга си добре и да се стремиш към истината като към принципа. Как би се чувствал, ако Бог те помоли направо да не си почтителен към родителите си или да не се отнасяш с тях така? Ти ще обмислиш този въпрос през призмата на традиционните представи и ще се оплакваш от Бог в сърцето си, като мислиш, че Той прави това, без да взима под внимание твоите чувства, и че това не удовлетворява твоята синовна почит. Ти вярваш, че действаш, изпълнен със синовна почит, човешка природа и съвест, но Бог не ти дава да действаш според съвестта или синовната си почит. Тогава ти се съпротивляваш на Бог, бунтуваш се срещу Него и Му се противопоставяш, и не приемаш истината. Казвам всичко това, за да накарам хората да осъзнаят, че първопричината и същността на човешката непокорна природа идва предимно от човешките мисли и възгледи, които се формират от образованието, получено в семейството и обществото, както и от традиционната култура. След като тези неща се вкоренят дълбоко в човешките сърца малко по малко чрез семейните традиции или чрез влиянието на обществото и на академичното образование, хората започват да живеят според тях. Те несъзнателно започват да вярват, че тази традиционна култура е правилна, безупречна и не може да се критикува и че само като действат в съгласие с изискванията на традиционната култура, могат да са истински хора. Ако не го правят,

усещат, че са лишени от съвест, противни на всякаква човешка природа и лишени от нея, и не могат да се примирят с това. Не са ли тези човешки мисли и възгледи много далеч от истината? Нещата в човешките мисли и възгледи и целите, към които хората се стремят, са все насочени към света, към Сатана. Божието изискване човек да се стреми към истината е насочено към Бог, към светлината. Това са две различни посоки, две различни цели. Действай съгласно целите, които Бог е задал на човека, и Божиите изисквания към човека и твоята човешка природа ще стане по-нормална, ще имаш повече човешко подобие и ще се приближиш към Бог. Ако действаш съгласно мислите и възгледите на традиционната култура, ще губиш все повече и повече съвестта и разума си, ще ставаш все по-фалшив и престорен, ще следваш светските моди още повече и ще станеш част от силите на злото. Тогава ще живееш напълно в мрака, под властта на Сатана. Ще си нарушил напълно истината и ще си предал Бог.

Хората, които живеят в това реално общество, са дълбоко покварени от Сатана. Независимо дали са образовани или не, в мислите и във възгледите на хората е вкоренена голяма част от традиционната култура. По-специално от жените се изисква да се грижат за съпрузите си и да отглеждат децата си, да бъдат добри съпруги и любящи майки, да посвещават целия си живот на съпрузите и децата си и да живеят за тях, да осигуряват семейството да има три хранения на ден и да перат, чистят и да вършат добре всички останали домакински дейности. Това е приетият критерий за добра съпруга и любяща майка. Всяка жена счита, че нещата трябва да се правят по този начин и че ако не прави това, значи не е добра жена и е нарушила съвестта и моралните норми. Нарушаването на тези морални норми ще тежи много на съвестта на някои жени. Те ще считат, че са разочаровали съпрузите и децата си и че не са добри жени. Но след като повярваш в Бог, след като прочетеш много от Неговите слова, след като разбереш някои истини и прозреш някои неща, ще си помислиш: „Аз съм сътворено същество и като такова трябва да изпълнявам своя дълг и да отдам всичко на Бог“. В този момент има ли конфликт между това да бъдеш добра съпруга и любяща майка и да изпълняваш дълга си на сътворено същество? Ако искаш да бъдеш добра съпруга и любяща майка, тогава не можеш да изпълняваш дълга си на пълно работно време, но ако искаш да изпълняваш дълга си на пълно работно време, тогава не

можеш да бъдеш добра съпруга и любяща майка. Какво ще направиш в този случай? Ако избереш да изпълняваш добре дълга си и да бъдеш отговорна към работата на църквата, да си отдадена на Бог, тогава трябва да се откажеш от това да бъдеш добра съпруга и любяща майка. Какво ще си помислиш сега? Какво разногласие ще възникне в ума ти? Ще се чувстваш ли така, сякаш си разочаровала децата си, съпруга си? Откъде идва това чувство на вина и безпокойство? Когато не изпълняваш дълга си на сътворено същество, чувстваш ли се така, сякаш си разочаровала Бог? Не изпитваш чувство на вина или обвинение, защото в сърцето и в ума ти няма и най-малък намек за истината. И така, от какво разбираш ти? Традиционната култура и това да бъдеш добра съпруга и любяща майка. Затова в ума ти ще се появи представата, че „Ако не съм добра съпруга и любяща майка, значи не съм добра или достойна жена“. От този момент нататък ще бъдеш обвързана и окована от тази представа и ще си обвързана и окована от такива представи дори след като повярваш в Бог и изпълняваш дълга си. Когато възникне конфликт между изпълнението на дълга и това да бъдеш добра съпруга и любяща майка, макар и неохотно да избереш да изпълниш дълга си, като може би покажеш малко отдаденост на Бог, в сърцето ти все пак ще има чувство на безпокойство и обвинение. Ето защо, когато имаш свободно време, докато изпълняваш дълга си, ще търсиш възможности да се погрижиш за децата и съпруга си, ще искаш да им се реванширaш още повече и ще мислиш, че така е добре, дори ако трябва да страдаш повече, стига да намериш покой. Дали това не е породено от влиянието на идеите и теориите на традиционната култура относно това как да бъдеш добра съпруга и любяща майка? Сега ти носиш две дини под една мишница — искаш да изпълняваш добре дълга си, но също така искаш да бъдеш добра съпруга и любяща майка. Но пред Бог имаме само една отговорност и задължение, една мисия: да изпълняваме правилно дълга си на сътворено същество. Изпълни ли добре този дълг? Защо отново се отклони от пътя? Наистина ли в сърцето ти няма чувство на обвинение или упрек? Тъй като истината все още не е положила основите си в сърцето ти и не властва над него, ти можеш да се отклониш от пътя, когато изпълняваш дълга си. Въпреки че сега си способна да изпълняваш дълга си, в действителност все още далеч не отговаряш на критериите на истината и на Божиите изисквания. Сега

можеш ли да видиш ясно този факт? Какво има предвид Бог, като казва: „Бог е източникът на човешкия живот“? Целта Му е да накара всички да осъзнаят следното: животът и душите ни идват от Бог и са сътворени от Него — те не идват от родителите ни и със сигурност не от природата, а са ни дадени от Бог; просто нашата плът е родена от родителите ни, а нашите деца са родени от нас, съдбата на децата ни обаче е изцяло в Божиите ръце. Това, че можем да вярваме в Бог, е възможност, дадена от Него; тя е повелена от Него и е Негова благодат. Затова не е необходимо да изпълняваш задължения или отговорности към когото и да било другиго; трябва да изпълняваш единствено дълга към Бог, който трябва да изпълниш като сътворено същество. Това трябва да правят хората преди всичко останало, то е основното нещо и най-важното дело, което хората трябва най-вече да завършат в живота си. Ако не изпълняваш добре дълга си, ти не си сътворено същество, което отговаря на критериите. В очите на другите може да си добра съпруга и любяща майка, отлична домакиня, почтително дете и почтен член на обществото, но пред Бог ти си човек, който се бунтува срещу Него, който изобщо не е изпълнил задължението си или дълга си, който е приел, но не е изпълнил Божието поръчение, който се е отказал по средата на пътя. Може ли такъв човек да придобие Божието одобрение? Такива хора са безполезни. Без значение колко съвършена съпруга и майка си, колко високи са критериите ти за обществен морал или колко одобрение получаваш от другите, това не означава, че практикуваш истината, а още по-малко, че се покоряваш на Бог. Ако изпитваш неприязън към истината и отказваш да я приемеш, това само доказва, че нямаш съвест или разум, нямаш нормална човешка природа и че изобщо си човек без Бог в сърцето си. Не е ли такъв тип човек твърде отдалечен от Божиите изисквания? Тези, които не се стремят към истината, са такива — винаги живеят според идеите и теориите на традиционната култура, винаги следват тенденциите на обществото, но не приемат истината и не са способни да се покорят на Бог. Не са ли тези хора бедни и жалки? Не са ли те глупави и невежи? Струва ли си да се хвалиш и да се гордееш с това, че си добра съпруга и любяща майка, че си добра и харесвана жена?

Всички неща, които хората пазят в сърцата си, са всъщност противоположни на истината и враждебни на Бог. Това включва неща,

които вярваме, че са положителни, добри, и неща, които като цяло са смятани за правилни. Ние дори виждаме тези неща като истината, като човешки нужди и неща, в които хората трябва да навлязат. За Бог обаче те са отвратителни неща. Колко далеч от истините, изговорени от Бог, са възгледите, които човек вижда като правилни, или нещата, които човек вярва, че са положителни? Наистина далеч — разстоянието е неизмеримо. Тогава ние трябва да познаваме себе си и всичко, от академичното образование, което сме получили, до собствените ни стремежи и предпочитания, от мислите и възгледите ни до пътищата, които избираме и следваме, е достойно за дълбоко дълбаене и разнищване. Някои от тези неща са наследени от семейството на човек, някои идват от обучението в училище; някои идват от влиянието и формирането на социалната среда; някои са научени от книгите, а някои идват от нашите фантазии и представи. Последните са най-страшните неща, защото те преобладават в умовете ни и управляват мотивите, намеренията и целите на действията ни. Те също така обвързват и контролират думите и действията ни. Ако не изкопаем и не отхвърлим тези неща, никога няма да приемем напълно Божиите слова и никога няма да приемем безрезервно Неговите изисквания и да ги приложим на практика. Докато ти таиш собствените си идеи и гледни точки, и нещата, които вярваш, че са правилни, ти никога няма да приемеш безрезервно Божиите слова, нито ще ги практикуваш в първоначалната им форма. Ти със сигурност ще преработваш Божиите слова в сърцето си и ще ги практикуваш само след като ги приведеш в съответствие с твоите представи. Ето как ще действаш и ето как ще „помагаш“ на другите, като ги водиш да правят нещата според твоите начини. Ще изглежда, че практикуваш Божиите слова, но това, което практикуваш, ще са човешки нечистотии. Ти няма да знаеш това и ще мислиш, че практикуваш истината, че вече си навлязъл в истината реалност, че вече си придобил истината. Не е ли това надменно и самоправедно? Не е ли това състояние нещо страховито? Ако хората не са добросъвестни в практикуването на истината, ще се получат отклонения. Ако човек винаги разчита на своите фантазии, за да практикува Божиите слова, тогава той не само не практикува истината, но също не може и да постигне покорство пред Бог. Ако човек има намерение да навлезе в истината реалност, той трябва да размишлява кои представи и фантазии

съществуват в него, както и кои от възгледите му не са съгласно истината. Когато тези неща се разнищват, няма да са достатъчни една-две думи, за да се обяснят изчерпателно или да станат ясни. Естествено, в живота има много други въпроси като тези. Като повече от сто отрови на Сатана, събрани в миналото — ти може да си разбрал словата и изразите, но как се съизмерваш с тях? Размишлявал ли си върху тях? Нямаш ли ти също дял в тези отрови? Не отразяват ли и те как мислиш? Когато правиш неща, не действаш ли също и въз основа на тези отрови? Трябва да ровиш дълбоко в личното си преживяване и да го съизмериш с тези слова. Ако просто прочитате Божиите слова, които разобличават отровите на Сатана, ако просто ги преглеждате набързо или мислите простичко за тях, като признавате, че тези неща са наистина отрови, че наистина покваряват и вредят на хората и после оставяте Божиите слова настрана, няма да имате начин да преодолеете със своя покварен нрав. Много хора четат Божиите слова и не могат да ги свържат с реалността. Те просто четат словата и преглеждат набързо текста и стига да разбират буквалното им значение, вярват, че са разбрали Божиите слова или дори, че са разбрали истината. И все пак те никога не размишляват върху своя покварен нрав и когато знаят, че разкриват поквара, не търсят истината, за да се справят с нея. Доволни са просто да признаят, че всички състояния, разобличени от Божиите слова, са реални и че са разкривания на покварен нрав, и спират дотук. Може ли някой, който чете Божиите слова така, наистина да познава себе си? Може ли да се отърве от покварения си нрав? Категорично не. Повечето хора, които вярват в Бог, го правят по този начин и в резултат не виждат промяна в своя нрав след десет или двайсет години вярване. Първопричината за това е, че те не влагат усилия в Божиите слова и не могат да приемат истината и да ѝ се покорят в сърцата си. Те просто съблюдават правила в практиката си и избягват да вършат големи злини, и с това мислят, че практикуват истината. Няма ли в практиката им отклонение? Толкова лесно ли е практикуването на истината? Хората са живи същества и всички те имат мисли. И по-конкретно всички хора имат покварен нрав, вкоренен дълбоко в сърцата им, и притежават различни мисли и възгледи, които произлизат от господството на сатанинската им природа. Всички тези мисли и възгледи са разкривания на сатанински нрав. Ако хората не могат да разнищят и да познаят тези неща въз основа

на истината в Божиите слова, те нямат начин да опознаят своята покварена същност и техният покварен нрав не може да се пречисти. Защо онези, които не приемат истината, са толкова надменни, самоправедни и непокорни? Така е, защото всички те имат различни мисли и възгледи по различните въпроси и всички имат някои идеи и теории, които ги водят, затова чувстват, че са прави, гледат другите отвисоко и са надменни, самоправедни и непокорни. Независимо как може да разговарят другите за истината с тях, те не желаят да я приемат — продължават да живеят според мислите и възгледите в себе си, защото те вече са се превърнали в живота им. Фактът е, че във всичко, което правиш, има мисъл или възглед в теб, които ти диктуват как да го направиш и посоката, в която го правиш. Ако не осъзнаваш това, трябва често да се самоанализираш, тогава ще знаеш какви мисли и възгледи в теб контролират действията и делата ти. Разбира се, ако изследваш мислите и възгледите си сега, ще чувстваш, че в тях няма нищо, което е враждебно на Бог, че ти си честен и предан, че изпълняваш охотно дълга си, че можеш да се отричаш от неща и да отдаваш себе си на Бог. Ще чувстваш, че се справяш добре във всички тези отношения. Но когато Бог наистина се заеме сериозно с теб, когато те накара да направиш нещо, което не е в съгласие с твоите представи, нещо, което не искаш да правиш, как ще подходиш? Ето тогава твоите мисли, възгледи и покварен нрав ще бъдат разобличени, точно както водата, която се излива от отворен шлюз — не можеш да я контролираш, колкото и да искаш. Това ще те спира да практикуваш истината и да се покоряваш на Бог. Ти ще кажеш: „Защо не мога да се контролирам? Не искам да се противопоставям на Бог, тогава защо го правя? Не искам да съдя Бог и не искам да имам представи за действията Му — тогава защо Го съдя? Защо все още имам тези представи?“. В този момент ти трябва да се самоанализираш и опознаеш, и да изследваш какво е това в теб, което се противопоставя на Бог или е враждебно и противоположно на делото, което Той извършва в момента. Ако можеш да разбереш тези неща и да ги разрешиш в съответствие с истината в Божиите слова, ти ще имаш напредък в живота и ще си човек, който разбира истината.

Китай се управлява от атеистична политическа партия и китайският народ е обучаван в атеизъм и еволюция с популярни поговорки, като „Всички неща идват от природата“ и „Хората са произлезли от маймуните“.

След като вярваш в Бог и четеш словата Му, ти знаеш, че небесата и земята са все неща, създадени от Бог, включително хората, и всеки е способен да почувства в сърцето си, че Божието слово е истина. Цялата природа е Божие творение и нищо не би възникнало никога, ако Бог не го беше създал. Човешкият произход от маймуните е особено несъстоятелен, тъй като през цялата човешка история никой никога не е виждал маймуна да става човек. Няма доказателство и следователно всичко това са лъжи и измами на Сатана. Онези, които разбират истината, отхвърлят дяволските слова, ереси и заблуди на Сатана, и вярват в Библията и Божиите слова без сянка на съмнение. Но за онези, които не обичат истината, е невъзможно да приемат напълно, че Божиите слова са истината. Някои може да се зачудят: „Човекът беше създаден от бог, но как? Защо не съм го видял? Не вярвам на това, което не съм видял“. Тяхната вяра в Бог се основава на това, което могат да видят със собствените си очи. Това не е да имаш вяра. Човекът произлезе от Бог и досега Бог е водел човека стъпка по стъпка, винаги с върховенство над човешката съдба. Това е факт. В последните дни Бог е разкрил всички тези тайнства, като казва, че човекът има превъплъщение и преселение, и че човешкият живот и душа са дадени от Бог и идват от Него. Това е истината. Но всеки път, когато виждаш този аспект от истината, понеже не приемаш, че тези слова на Бог са истината, ти ги съизмерваш със своите мисли и възгледи: „Понеже човекът не произлезе от маймуните, а от бог, тогава как човекът произлезе от бог? Как той даде живот на човека?“. Ако не разбираш Бог, тогава ще мислиш, че е невъзможно Бог да има силата, мъдростта или властта да създаде човека само с един дъх или слово. Ти не вярваш, че това е факт или че това е истината. Когато имаш съмнения, ти се съпротивляваш на тези Божии слова, като казваш, че не им вярваш, но всъщност сърцето ти е в състояние и с нагласа за съпротива. Ти не желаеш да слушаш, когато Бог изрича тези слова, чувстваш се отблъснат в сърцето си и не можеш да кажеш „Амин“ на Божиите слова. В действителност, като погледнем фактите, ние нямаме нужда да изследваме как или кога Бог направи човека, кой видя това или дали някой може да свидетелства за него. Няма нужда хората да изучават това. Когато хората искрено разберат истината и познават Божиите дела, те ще могат да свидетелстват сами. Какъв е ключовият момент, върху който те трябва да се съсредоточат сега? Той е

да познават Божието дело. От началото до края Бог е изпълнявал делото Си на управление на човека и спасяване на човека сред човечеството. От началото до края има само един Бог, който работи, говори, учи и насочва човечеството. Този Бог съществува. Бог вече е изрекъл толкова много слова, вече сме Го видели лице в лице, чули сме Го да говори, преживели сме делото Му и сме яли и пили словата Му, приели сме словата Му в нас, за да станат наш живот. И тези слова непрестанно ни водят и ни променят. Този Бог наистина съществува. Следователно, както каза Бог, трябва да вярваме във факта, че Бог създаде човечеството и във факта, че в началото Бог създаде Адам и Ева. Тъй като ти вярваш, че този Бог съществува и сега си дошъл пред Него, тогава все още ли трябва да потвърждаваш, че делото, изпълнено от Йехова, е дело на този Бог? Ако никой не може да го потвърди и никой не му е свидетел, няма ли да вярваш? Или по отношение на делото от Епохата на благодатта, не вярваш ли, че Исус е въплътеният Бог, защото никога не си Го виждал? Ако не беше видял лично настоящият Бог да говори, да работи или да е въплътен в плът, тогава нямаше ли да го вярваш? Ако не беше видял тези неща или нямаше свидетел, който да потвърди тези неща, нямаше ли да вярваш във всички тях? Това е заради абсурдната гледна точка, която хората имат в себе си. Това е грешка, която правят толкова много хора. Те трябва да видят лично всичко и ако не го видят, не вярват в него. Това е погрешно. Ако човек наистина познава Бог, тогава дори без да вижда, той е способен да вярва в словото Му и да потвърди словото Му. Само тогава той е типът човек, който разбира истината и има истинска вяра. Сега, като сме видели тези Божии слова и сме чули гласа Му, това е достатъчно да ни дари истинска вяра и следователно да ни накара да Го следваме и да вярваме на всяко слово, и на цялото дело, което идва от Бог. Няма нужда да продължаваме да анализираме или да проучваме нещата. Не е ли това видът разум, който трябва да имат хората? Нямаше кой да свидетелства, когато Бог създаде човечеството, но сега Бог се е въплътил, за да изрази истините и да спаси човечеството, да изпълни делото Си практично и да върви сред църквите и да работи сред човечеството. Не са ли видели много хора това? Не всеки може да го види, но ти го вярваш. Защо го вярваш? Не вярваш ли само защото чувстваш, че словата на Бог са истината и че това е истинският път и делото на Бог? Можеш ли все още да кажеш: „На този етап на

божието дело съм го чул да говори и също видях божиите слова. Вярно е, че тези слова идват от бог. Но по отношение на делото на разпъването на господ Исус — не съм докоснал следите от пироните, затова не вярвам във факта, че е бил разпнат. Не бях свидетел на делото, което бог Йехова извърши през Епохата на закона, и не чух законите, когато той ги обяви. Само Мойсей ги чу и написа своето Петокнижие, но аз не знам как ги написа той.“? Хората, които казват тези неща, в нормално състояние на ума ли са? Те са неверници и не са хора, които истински вярват в Бог. Това е точно както когато израилтяните казаха: „Нима Йехова е говорил само чрез Моисей? Не е ли говорил също и чрез нас?“ (Числа 12:2). Това, което имат предвид, е: „Няма да слушаме Мойсей, трябва да го чуем лично от Бог Йехова“. Точно както хората през Епохата на благодатта казваха, че понеже не са го видели лично със собствените си очи, не вярват, че Исус е бил разпнат или че е възкръснал от мъртвите. Имаше един ученик на име Тома, който настояваше да докосне белезите от пироните на Исус. И какво му каза Господ Исус? („Понеже Ме видя, Тома, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали“ (Йоан 20:29).) „Блажени онези, които, без да видят, са повярвали“. Какво означава това наистина? Те наистина ли не видяха нищо? Всъщност всички неща, които Исус е казал, и цялото дело, което е свършил, вече доказаха, че Исус е Бог и затова хората трябваше да са го повярвали. Нямаше нужда Исус да прави още знамения и чудеса или да изговаря още думи и нямаше нужда хората да усетят белезите от пироните Му, за да повярват. Истинската вяра не се уповава само на виждане, а по-скоро вярата се поддържа с духовно утвърждение до самия край и никога няма никакво съмнение. Тома беше неверник, който се уповаваше само на виждането. Не бъдете като Тома.

Част от хората в църквата наистина са като Тома. Те непрестанно се съмняват във въплъщението на Бог и чакат Бог да напусне земята, да се върне на третото небе и да видят истинското тяло на Бог, за да повярват най-сетне. Те не вярват, че Бог, Който изразява истината в плът, е Самият Бог, който се явява и върши делото Си. Докато този тип човек успее наистина да види духовното тяло на Бог, вече ще е твърде късно и тогава той ще бъде заклеймен от Бог. Господ Исус каза: „Понеже Ме видя, Тома, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали“. Тези думи означават, че той вече е бил осъден от Господ Исус и че е

неверник. Ако ти наистина вярваш в Господ и всичко, което Той е казал, ще бъдеш благословен. Ако си следвал Господ от много време, но не вярваш в способността Му за възкресение или че Той е всемогъщият Бог, тогава нямаш истинска вяра и няма да можеш да получиш благословии. Благословии могат да се получат само чрез вярата и ако не вярваш, няма да ги получиш. Способен ли си да вярваш в нещо само ако Бог се появи пред теб, позволи ти да Го видиш и те убеди лично? Като човешко същество, достоен ли си да искаш от Бог да ти се появи лично? Достоен ли си да Го караш да говори лично на един покварен човек като теб? Освен това какво те прави достоен да имаш нужда Той да ти обяснява всичко ясно, преди да повярваш? Ако притежаваш разум, тогава ще повярваш само като прочетеш словата, които Бог е изрекъл. Ако вярваш истински, тогава няма значение какво прави или казва Той. Вместо това, като видиш, че тези слова са истината, ще си сто процента убеден, че бяха казани от Бог и че Той направи тези неща, и вече ще си подготвен да Го следваш докрай. Не трябва да се съмняваш в това. Хората, които са изпълнени със съмнения, са толкова измамни. Те просто не могат да повярват в Бог. Винаги се опитват да разберат онези тайнства и ще повярват само след като обстойно са ги проумели. Тяхното условие, за да повярват в Бог, е да имат ясни отговори на тези въпроси: как дойде въплътеният Бог? Кога пристигна Той? Колко дълго ще остане, преди да трябва да си тръгне? Къде ще отиде след като си тръгне? Какъв е процесът на заминаването Му? Как извършва дело въплътеният Бог и как си тръгва? … Те искат да разберат някои тайнства; те са тук, за да ги разследват, не за да търсят истината. Те мислят, че няма да могат да повярват в Бог, освен ако не разгадаят тези тайнства; сякаш вярата им е била възпрепятствана. Проблематично е, че тези хора таят такава гледна точка. Щом във тях се породи желанието да проучват тайнствата, те не си дават труд да обръщат внимание на истината или да се вслушват в Божиите слова. Могат ли такива хора да познават себе си? Самопознанието не идва лесно при тях. Целта не е да се осъди определен тип хора. Ако някой не приема истината и не вярва в Божиите слова, тогава той няма истинска вяра. Той просто ще се съсредоточи да издребнява за някои слова, тайнства, банални неща или проблеми, които хората не са забелязали. Но е възможно също един ден Бог да го просветли или неговите братя и сестри да му помогнат, като разговарят редовно с

него за истината и той да се извърне. В деня, когато това се случи, той ще почувства, че предишните му възгледи са били твърде нелепи, че той е бил твърде арогантен и е имал твърде високо мнение за себе си, и ще се засрами. Онези с искрена вяра ще вярват във всичко, което Бог казва, без никакви съмнения и когато имат известно преживяване и видят, че всички Божии слова са осъществени и завършени, вярата им ще стане още по-силна. Този вид хора са онези, които имат духовно разбиране, които вярват в истината и могат да я приемат, и които наистина имат вяра.

Пролетта на 2008 г.

ИСТИНСКО ДОВЕРИЕ СЕ ПОСТИГА САМО С ИСТИНСКО ПОКОРСТВО

Какво е вярата в Бог? Това е най-практическият въпрос, както и най-основната истина, която вярващият трябва да разбере. Дали вярата в Бог е вид убеждение, или е посока и цел в живота на човека? В сърцето ти каква точно е целта на вярата? Защо искаш да имаш вяра в Бог? Тоест, какво е твоето вярване? Каква е базата и основата на твоята вяра в Бог? Каква е твоята мотивация? С други думи, с какво намерение и с каква цел вярваш в Бог? За какво служи това в крайна сметка? Това са най-практическите въпроси. Можете да кажете, че хората вярват в Бог и Го приемат с цел да придобият благословии. Хората вярват в Бог, за да имат нещо, на което да се уповават, за което да копнеят и към което да се стремят в сферата на мисълта и духа. Това е първоначалното намерение, на което се основава вярата на всички хора в Бог. Но след като хората повярват в Бог, след като се докоснат до Божиите слова, до истината, до Божието дело и до всички различни хора, събития и неща, които са под върховенството на Бог, възгледите им за вярата се променят несъзнателно и те придобиват известно разбиране за истината; едва тогава те осъзнават, че вярата в Бог им позволява да придобият истината, че вярата е онова, което е най-важно, че вярата наистина може да промени хората в много отношения и в крайна сметка да реши проблема с човешката поквара. За да имате вяра в Бог, първо трябва да си отговорите на следните въпроси: защо хората вярват в Бог? Каква е целта на това да се вярва в Бог? Каква е мотивацията да се вярва в Бог? Какво е първоначалното желание и какъв е първоначалният стремеж във вярата в Бог? Доколко сте обмислили тези въпроси? Знаете ли верните отговори? (Първоначално вярвах в Бог поради желанието си да придобия благословии. След като преживях известен съд и известно наказание от Божиите слова, разбрах, че само съм се стремял към благословии, че наистина нямам съвест и разум, и че съм твърде егоистичен. Чувствах, че съм дълбоко покварен от Сатана и затова копнеех да бъда човек, който има съвест и разум, човек, който би могъл да заеме правилното място на сътворено същество и да следва Бог. Понастоящем притежавам само тази малка част от знанията.) Когато хората започнат да

вярват в Бог, те винаги искат да придобият благодат, да придобият благословии и ползи, да удовлетворят различни нужди и желания на духа или на плътта. От началото на вярата си, когато са се стремили към такива неща, те са страдали много и сега разбират, че значението на вярата се простира отвъд тези неща. Значението на вярата е твърде дълбоко и твърде практическо, а ползите, които те извличат, са твърде много, за да бъдат обобщени с няколко думи. Когато човек вярва в Бог, той трябва първо да реши проблемите с човешкия покварен нрав и греха, както и да постигне покорство пред Бог и да Го опознае. Само по този начин човек може наистина да се отърве от покварения си нрав и да се изплъзне от влиянието на Сатана, за да се обърне изцяло към Бог. Целта на това да вярва в Бог и да Го следва е да придобие от Бог истината и живота, като в крайна сметка се превърне в човек, който е в съгласие с Божиите намерения и като е способен да се покорява на Бог и да Го почита. Това е истинското значение на вярата. Като разгледаме разбирането на хората за вярата, можем да видим, че техните възгледи, намерения и мотивация спрямо вярата им са претърпели голяма промяна. Какво е предизвикало тази промяна? (Тя е резултат от израза на истината от Бог и от цялото дело, извършено от Него върху хората.) Точно така. Тази промяна не е резултат просто от изминалото време, нито ти е наложена от някого, не е и резултат от влиянието или разпространението на някакви религиозни учения, още по-малко пък добротата на сърцето ти е подтикнала Небето да те промени в по-добра, по подобна на човек личност. Всичко това са човешки представи и фантазии. Всъщност най-практическата полза, която се придобива е, че напътствани от Божиите слова, поени с Божиите слова и под тяхната пастирска грижа, хората разбират истината и разбират Божиите намерения, могат ясно да видят мрака и злото сред хората, и идеите и възгледите им се променят значително. Какво предизвиква тези промени? Те са резултат от плавното и постепенно преживяване на Божието дело и Божиите слова. И така, какво включват тези промени? Те са свързани с най-големия въпрос относно вярата — въпроса за спасението. Това е основният смисъл на вярата на човека. Всъщност хората не искат много от вярата. Целта им е просто да придобият благодат и да потърсят мир. После това се променя и става желание да бъдат добри, а не лоши хора, и накрая просто искат да получат добра крайна цел. Тук обаче се крие най-големият въпрос: какъв

ефект всъщност иска да постигне Бог в Своето дело на съд и пречистване и в Своето спасение на човека? Това е, което хората трябва да разберат. В Божието дело за спасение на човека, какво използва Той, за да постигне това спасение? Използва неговото разбиране на истината и Своите слова, а след това неговото преживяване на съда и наказанието, изпитанията и облагородяването, като го освобождава от греха и влиянието на Сатана. В крайна сметка какво е основното значение на вярата на хората? Казано просто, то е да бъдат спасени. А какво е значението на спасението? Искам всички да помислите и да Ми кажете какво наистина означава да бъдеш спасен. (Означава, че можем да се освободим от мрачното влияние на Сатана, да се обърнем напълно към Бог, и в крайна сметка, да оцелеем.) (Хората, които живеят под властта на Сатана, заслужават смърт, но хората, които са спасени чрез преживяване на Божието дело, няма да умрат.) Всички вие разбирате това и можете да го обясните на ниво доктрина, но просто не знаете какво всъщност е да бъдеш спасен. Дали да бъдеш спасен означава да се отървеш от покварения си нрав? Дали да бъдеш спасен означава да не лъжеш, да бъдеш честен човек и да престанеш да се бунтуваш срещу Бог? Какви са хората, след като бъдат спасени? Простичко казано, да си спасен означава, че ще можеш да продължиш да живееш, че си бил върнат към живот. Някога си живял в грях и си бил обречен на смърт — в очите на Бог си бил мъртъв човек. На какво се основава това твърдение? Под чия власт живеят хората, преди да постигнат спасение? (Под властта на Сатана.) А на какво разчитат хората, за да живеят под властта на Сатана? Разчитат на сатанинската си природа и на покварения си нрав, за да живеят. Тогава живо или мъртво е цялото им същество — плътта им и всички други аспекти, като духа и мислите им? От гледна точка на Бог те са мъртви, те са ходещи трупове. На пръв поглед изглежда, че дишаш и мислиш, но всичко, за което постоянно мислиш, е зло, в противоборство с Бог и в бунтарство срещу Него, всички твои мисли са за неща, които Бог мрази, ненавижда и заклеймява. В Божиите очи всички тези неща не само принадлежат на плътта, но изцяло принадлежат на Сатана и дяволите. Тогава покварените хора все още ли се считат за хора в Божиите очи? Не, хората са зверове, дяволи и сатани; те са живи Сатани! Всички хора живеят според природата на Сатана и неговия нрав, а в очите на Бог те са живи Сатани и са облечени в човешка плът, дяволи в човешка

кожа. Бог окачествява такива хора като ходещи трупове, като мъртвци. Сега Бог извършва делото на спасението, което означава, че Той ще се заеме с ходещите трупове, които живеят според покварения нрав на Сатана и неговата покварена същност — мъртвците — и ще ги превърне в живи хора. В това е смисъла да си спасен. Човек вярва в Бог, за да бъде спасен — какво означава да си спасен? Когато човек постигне Божието спасение, той е мъртвецът, който става жив. Докато някога е принадлежал на Сатана, обречен на смърт, сега той оживява като човек, принадлежащ на Бог. Ако хората могат да се покорят на Бог, да Го познаят и да Му се поклонят като сведат глава, след като вярват в Бог и Го следват, ако в сърцата им вече няма съпротива и непокорство спрямо Бог, и вече няма да Му се противят или да Го нападат, и могат истински да Му се покорят, тогава, в Божиите очи, те са истински живи хора. Жив човек ли е онзи, който признава Бог само на думи? (Не.) Тогава какъв човек е живият? Какви са реалностите на живите хора? Какво трябва да притежават живите хора? Кажете Ми мненията си. (Хората, които могат да приемат истината, са живи хора. Когато идеологическите възгледи и вижданията на хората за нещата се променят и биват съобразени с Божието слово, те са живи хора.) (Живи хора са онези, които разбират истината и могат да я практикуват.) (Човек, който се бои от Бог и отбягва злото като Йов, е жив човек.) (Хората, които познават Бог, могат да живеят в съответствие с Божиите слова и могат да изживеят истината реалност — това са живи хора.) Всички вие говорихте за един вид проявление. За да може човек в крайна сметка да бъде спасен и да стане жив човек, той трябва поне да е способен да се вслушва в Божиите слова и да може да изрича слова на съвест и разум, и да е мислещ и проницателен, да може да разбира истината и да я практикува, да може да се покорява на Бог и да Му се покланя. Ето такъв е истинският жив човек. За какво мислят често и какво правят живите хора? Те могат да правят част от това, което нормалните хора трябва да вършат. Преди всичко, те изпълняват добре дълга си и се боят от Бог и отбягват злото в онова, което редовно мислят и разкриват, което редовно казват и вършат. Това е природата на онова, което те често мислят и правят. Казано малко по-точно, онова, което казват и вършат като цяло е най-малкото в съгласие с истината. То не е заклеймено от Бог или отритнато от Него, а Той го признава и одобрява. Така правят живите хора

и така трябва да правят. Ако само признавате Бог с устата си и вярвате в сърцето си, можете ли да постигнете Божието одобрение и спасение? (Не.) Защо не можете? Някои хора казват: „Вярвам, че има Бог“, „Вярвам във върховенството на Бог над всички неща и над съдбата на човечеството“, „Вярвам, че всичко, свързано с мен, е в Божиите ръце, че през по-голямата част от живота си съм бил воден от Бог, че Бог може по същия начин да ме води и по бъдещия ми път“, и „Вярвам, че Бог може да промени съдбата ми“. Дали наличието на такава „вяра“ означава, че те са спасени? (Не.) Тогава какъв вид вяра означава, че хората са истински спасени? (Вяра, която им позволява да се боят от Бог и да отбягват злото като Йов.) Как могат хората да придобият такава истинска вяра? Словесно признание и вяра в сърцата им: може ли подобна вяра да създаде сърце, което се бои от Бог и отбягва злото? Дали подобна вяра означава, че хората познават Бог? Може ли тя да позволи на хората да постигнат покорство пред Бог? Може ли да постигне спасение? Какво още липсва тук? Тези въпроси трябва да се обмислят и да се разберат.

Има ли някаква разлика между вярване, убеждение и истинска вяра? (Да.) Определено има разлики и вие трябва да проумееш какви точно са те. Ако не можеш да разграничиш тези неща, може да смяташ, че имаш истинска вяра в Бог, когато имаш само някакво неясно вярване или убеждение. Как може неясното убеждение да замени истинската ти вяра в Бог? Всъщност, вместо да изпитваш истинско доверие, ти си го заменил със собствените си убеждения и вярвания. Ако вярата ти в Бог не е нищо повече от вярване или убеждение, то тогава никога няма да можеш наистина да се изправиш пред Бог, а Бог не одобрява такава вяра като твоята. Какви са разликите между вярване, убеждение и истинска вяра? Не е лесно да се обяснят ясно вярването и убеждението, затова нека първо да поговорим за истинската вяра. Какво е истинска вяра в Бог? (Да вярваме, че всички събития и всички неща са под върховенството на Бог.) Дали това е истинска вяра или вярване? (Вярване.) (Истинската вяра се изгражда върху основата на познаването на Бог. Само когато познаят Бог, хората могат да имат истинска вяра.) Това разбиране е правилно само в малка степен. Как могат хората да притежават истинска вяра? Какви са проявленията на истинската вяра? Ако хората имат истинска вяра, ще разбират ли погрешно Бог или ще се оплакват ли от Него? Ще се

противопоставят ли изобщо на Бог? (Не.) Ако хората имат истинска вяра, ще се бунтуват ли срещу Бог? Могат ли хората да удовлетворят Бог, като се опитват да вършат добро и да бъдат добри хора въз основа на собствените си представи и фантазии? (Не.) Като оставим настрана тези три понятия — вярване, убеждение и истинска вяра, нека първо да разговаряме по един въпрос. Какво прословуто действие извърши Петър, преди да бъде спасен и доведен до съвършенство? (Три пъти се отрече от Господ.) Какво още направи Петър, преди да се отрече от Господ три пъти? Какво рече Петър, когато Господ Исус каза, че ще бъде разпнат? („Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Теб“ (Матей 16:22).) Истинската вяра ли подтикна Петър да каже това? (Не.) Кое тогава? Добрите намерения на човека, и това беше прекъсване на Божието дело. Откъде Петър се сдоби с такива добри намерения? (От човешката воля.) Защо таеше такава човешка воля? Той не разбираше Божието намерение, не разбираше какво е служението на Господ Исус и не разбираше истински Господ Исус. Той просто следваше Господ воден от възхищение. Покланяше се на Господ в сърцето си, затова искаше да Го обича и да Го защитава. Мислеше си: „Това нещо не бива никога да те сполети. Не можеш да понесеш тази болка! Ако е нужно страдание, аз ще страдам. Ще страдам вместо Теб“. Той не знаеше какво е Божието намерение, а донякъде имаше добрите намерения, които произтичат от човешката воля, и искаше да предотврати това нещо. И така, какво го подтикна да действа по този начин? От една страна, това се дължеше на избухливост, на човешка воля и на неразбиране. От друга страна, той не разбираше Божието дело. Дали постъпи така воден от истинско доверие? (Не.) Тогава защо се появиха такива добри намерения у него? Дали такива добри намерения са съгласно истината? Представляват ли те добри дела? Въпреки че той целеше да стори добро и действаше добронамерено и искрено, каква беше природата на действията му? Дали това бяха постъпки и действия, произтичащи от истинска вяра? (Не.) Вече е ясно, че отговорът е категорично не. Тогава това вярване ли е? (Да.) Нека използваме това, за да поговорим за това какво е вярване. Вярването е вид добър копнеж и добро желание, което е най-силно съобразено с човешките представи и фантазии. Това е нещо, което човешкият род обикновено смята за добро и положително. Един вид добра мисъл, някаква добра

идея, добра практика и добра мотивация, които са изцяло съгласно човешките представи и чувства. Именно за това копнеят хората. Това е вярването. Вярването не е истинска вяра. То произтича изцяло от човешката воля и не съответства на стандартите, изисквани от Бог, така че вярването не е истинско доверие. Петър наистина беше добър човек. Притежаваше добра човешка природа и беше простодушен, честен, страстен и сериозен в стремежа си. Не таеше в сърцето си съмнения за идентичността на Господ Исус. Така, от дъното на сърцето си, той можа да изрече тези слова: „Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Теб“. Това, че можа да изрече подобно нещо, показва неговата човешка природа и почтеност. Макар че това е вид желание, вид добро намерение и е само вид поведение, практика и проява, произтичащи от някакъв вид вярване, виждаме, че Петър има добра човешка природа. Той имаше положителни вярвания, но за съжаление, тъй като беше с много малък духовен ръст, знаеше твърде малко за Бог, не познаваше Божия план за управление, не знаеше за делото, което Бог възнамеряваше да извърши, и не разбираше Божието намерение, той извърши нещо глупаво, което се основаваше изцяло на човешката воля, и прекъсна Божието дело. Това беше човешко действие, причинено от вярване, и очевидно не беше истинска вяра. Ако човек има такива вярвания, които пораждат добро поведение и предизвикват у него някакви добри намерения, ще запомни ли Бог нещата, които той върши? Бог не помни тези неща, така че те са извършени напразно! Вместо това Бог каза следното: „Махни се от Мене, Сатана“ (Матей 16:23). Помислете върху това. Защо Господ Исус изрече слова, които хората смятат за толкова неделикатни? Защо Господ Исус не прояви разбиране, когато видя добрите намерения на Петър? Какво беше отношението на Бог към този въпрос? Одобри ли Бог това добро намерение на Петър? (Не.) Бог внимателно проучи сърцето на Петър и видя, че няма зли намерения, така че не беше нужно Той да разобличава същността на този въпрос. Това добре ли е? (Не.) Защо? Какво мисли Бог за добрите намерения на хората, за техните вярвания и за нещата, които хората смятат за добри, но не са съобразени с Божиите намерения? Бог казва, че такива неща идват от Сатана и че са съпротива срещу Бог. Така смята Бог. Противоречи ли такова мислене на човешкия начин на мислене? (Да.) Какво би сторил един обикновен човек в отговор на Петър, ако

действаше воден от човешка обич? Щеше да даде възможност на Петър да спаси достойнството си и да му даде свобода на действие, мислейки в сърцето си: „Намеренията на Петър са добри и иска да Те защити. Да упрекваш Петър по този начин изглежда неделикатно!“. Но Божиите действия не съответстват на човешките представи. Каква е природата на словата, изречени от Бог? В едно отношение те са разобличаване, в друго — заклеймяване, а в трето — съд. Как се почувства Петър, когато чу тези слова? Той беше наказан и сякаш нож се заби в сърцето му. Почувства се ужасно и не можеше да ги проумее, като си мислеше: „О, Боже, аз искрено Те обичам! Толкова много вярвам в Теб, толкова силно Те обичам и толкова много искам да Те защитя, а защо Ти се отнасяш така с мен? Казваш, че съм Сатана, и ми заповядваш да се махна от Теб. Сатана ли съм аз? Нима не съм човек, който искрено Те следва, така че как можеш да ме смяташ за Сатана? Нещо повече, Ти си толкова неделикатен, като ми казваш да се махна от Теб. Това е твърде нараняващо, твърде болезнено!“. Можете ли да видите Божието отношение към човешкото вярване от начина, по който Бог се справя с такива неща и се отнася с тях? (Заклеймяване, съд и разобличаване.) Точно така. Бог не само не харесва такива неща, но се отвращава от тях и, най-сериозно, ги заклеймява. От тези неща, които Бог разкри, видяхте ли Божия нрав? (Божият нрав е праведен.) Това със сигурност е така. И какво още? От гледна точка на Бог, въпреки че толерантността, милосърдието, търпението и любящата доброта са много благотворни за хората, въпреки че те са частите от онова, което Бог притежава и представлява, които хората по-лесно приемат, и въпреки че са неща, които Бог винаги разкрива и дарява на хората, щом хората накърнят Божия нрав и нарушат Неговите принципи, как ще постъпи Бог с тях? Бог ги заклеймява! Бог не прави двусмислени изявления пред хората, като казва: „Хората сториха това с добри намерения и без скрити мотиви, така че този път ще ги пощадя“. При Бог няма среден път и няма никакви примеси на човешка воля. Едно е едно, две е две. Правилното е правилно, а неправилното е неправилно. От гледна точка на Бог, няма двусмислици. Анализирайки онова, което Петър казва на Господ Исус, „Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Теб“, хората могат да разберат какво представлява вярването. Могат ли хората, които имат вярвания, да удовлетворят Бог? Могат ли вярванията да

породят истинска вяра? Могат ли те да заменят истинската вяра на хората в Бог? (Не.) Не, това е абсолютно вярно.

Какво са вярванията в крайна сметка? Те са вид фантазия и представа, добри желания, добри цели и възвишени въжделения, които хората си създават. След като тези неща се утвърдят, хората се движат в тази посока, като се стремят към тях и ги постигат, разчитайки на добрите човешки намерения, на човешките усилия, на човешката воля за страдание или на повече добро човешко поведение. Какво липсва тук? Защо хората, които имат вярвания, не могат да удовлетворят Бог? (Въз основа на своите вярвания хората прекъсват и смущават Божието дело.) Това е един очевиден аспект. Освен това, когато хората вършат неща въз основа на своите вярвания, има ли някаква истина в онова, което правят? (Не.) Нека да анализираме стореното от Петър. Петър рече: „Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Теб“. Има ли истина в тези слова? (Не.) Какво има предвид той, когато казва: „Това никак няма да стане с Теб.“? Защо не може това да стане с Бог? Възможно ли е всичко това да не е под върховенството на Бог? Няма ли Бог последната дума във всичко това? Ако Бог позволи това да се случи, то ще се случи. Ако Бог не позволи това да се случи, няма ли да бъде избегнато? Можеха ли думите на Петър „това никак няма да стане с Теб“ да променят всичко това? Кой определи възникването, развитието и изхода на цялото това нещо? (Беше определено от Бог.) Тогава какви са тези думи, изречени от Петър? Това са глупави думи, изречени в невежество, думи, изречени от името на Сатана. Това е последствие, породено от човешките вярвания. Сериозен проблем ли е това? (Сериозен е.) Колко е сериозен? (Това е противопоставяне на Бог и извършване на действия като отдушник на Сатана.) Правилно. Това е да действаш като отдушник на Сатана, което означава да се противопоставяш на Бог и да рушиш Божието дело от името на Сатана. Ако в този случай Господ Исус беше постъпил така, както рече Петър, нямаше ли да бъде разрушено Неговото дело за изкупление на човечеството? Каква е природата на тези думи, изречени от Петър? (Те прекъсват Божието дело.) Ето защо Бог безмилостно изрича тези гневни слова: „Махни се от Мене, Сатана“. Тези слова са заклеймяване, както и съд. В тях се съдържа Божият нрав! Когато хората имат такива вярвания, вярвания, примесени с добри намерения,

човешки желания, красиви човешки въжделения и всички онези неща, които хората смятат за положителни и добри, Бог одобрява ли това? (Не.) Хората считат всички тези неща за добри, тогава защо Бог не дава Своето одобрение? От една страна, това е така, защото хората нямат истинско познание за Бог. Това е главната причина. Освен това, от практическа гледна точка, хората не се покоряват истински на словата, изречени от Бог, и на действията, извършени от Него, нито възприемат истински тези неща. Въз основа на човешкото мислене те винаги искат Бог да не прави това или онова. Винаги си мислят: „Не е много добре Бог да действа така. Да действа по този начин не е онова, което бихме очаквали, не е много тактично спрямо хората“. Когато хората се натъкнат на такива неща, те често си изграждат представи, изпълнени са със създадени от човека фантазии и прибягват до всевъзможни човешки начини на действие. Тук няма покорство, няма истинско познание, няма истинска боязън от Бог, а само прекъсване и рушене на Божието дело. Липсва всякакъв елемент на истинска вяра. Затова Петър беше подложен на съд, след като изрече тези думи. Придоби ли той нещо, след като получи правосъдие? (Беше способен да разбере малко повече за себе си и за Божия нрав.) Добро или лошо нещо е такъв съд? Най-малкото, това беше силен удар по главата, който го накара да спре и да се замисли: „Господи, Сатана ли съм аз? Наистина вярвам в Теб! Аз съм човек, който Те обича, аз съм Твой верен последовател! Как мога да бъда Сатана?“. Размишлявайки върху това отново, той си помисли: „Господ Исус ме смъмри с толкова ясни и прости слова. Каза ми да се махна от Него и ме смъмри като Сатана. Това означава, че в този случай съм действал вместо Сатана! Какъв човек може да действа от името на Сатана? Човек, който не съответства на Бог. По всяко време и навсякъде такъв човек може да се противопостави на Бог и да Го предаде, може да разруши Божието дело и може да смути и съсипе Божието дело като се превърне във враг на Бог. Това е ужасно! В такъв случай бързо ще отстъпя зад Бог и ще замълча“. Не показва ли това, че Петър постепенно се е опомнил, разбрал е и е осъзнал сериозността на проблема? Осъзнал е, че човекът винаги си е човек, а Бог винаги си е Бог, и че между човек и Бог има дистанция. Когато човек действа въз основа на добри намерения, Бог гледа на това като на прекъсване и смущение. С постепенното си протичане по този начин, дали Божият съд над човека

се оказва нещо добро? (Да.) В такъв случай лошо ли е човек да прояви малко глупост? Погледнато по този начин, това не е нещо лошо, а нещо добро. Защо казваме, че това се оказва нещо добро? (Хората имат полза от него.) Точно така, хората извличат някои ползи. Как се появяват тези ползи? Когато си обект на Божия съд и му се покориш, изследваш себе си и приемеш всичко, което идва от Бог — всички изрази на Бог, Божиите откровения и всичко, което Бог изисква от теб — и то стане твоя реалност и се превърне в твой живот, тогава, без дори да знаеш, твоята поквара ще бъде изчистена. И така, лошо или добро нещо е да те съдят? (Добро нещо.) Готови ли сте да приемете правосъдие? (Готови сме.) Тогава добре ли ще е да ви съдят всеки ден? Няма да ти бъде позволено да се храниш, да спиш или да почиваш както обикновено. Когато нещо се случи, Бог би ти казал да се отдръпнеш и би те съдил без конкретна причина. Добре ли ще е така? Би ли могъл да го издържиш? Хората не биха могли да издържат на това и Бог не би сторил такова нещо. Бог искрено желае да израснеш и да достигнеш зрялост. Ето защо има много стъпки в Божия съд. Понякога Той може да се гневи, а след това да ти предлага известна утеха. Понякога Той може да те поразява, а сетне да ти предлага милост. При все че Бог често се гневи, между проявите на гнева Му има интервали, които дават на хората време да си поемат дъх. Само когато Бог пряко съди и заклеймява хората по този начин, това ще спомогне за тяхното израстване в живота. За да се придобие истината си струва да се понесе малко страдание.

Хората, които имат само вярвания, далеч не са в състояние да удовлетворят Божиите намерения, а вярванията далеч не са адекватен заместител на истинската вяра в Бог. Ако имат вяра в Бог, основана на вярване, хората никога няма да могат наистина да се изправят пред Бог, камо ли наистина да Му се покорят и да имат богобоязливо сърце. Защо е така? Вярванията на хората нямат нищо общо с истината и далеч не отговарят на Божиите изисквания. Когато хората имат вярвания, това не означава, че разбират истината. С вяра в Бог, основана на вярвания, хората никога няма да разберат Божието дело и могат само да го прекъсват и смущават. Вярата, основана на вярвания, не означава, че хората ще проявят внимание към Божиите намерения, а още по-малко, че ще се покорят на Бог. И така, какво се случи с Петър след това? Преди да бъде разпнат, Господ Исус му рече: „Истина ти казвам, че тази нощ, преди да

пропее петелът, три пъти ще се отречеш от Мене“ (Матей 26:34). Какво отговори Петър? („Дори ако се наложи да умра с Тебе, пак няма да се отрека от Тебе“ (Матей 26:35).) Това разстрои Петър и той отрече, че ще направи това, което каза Господ, но в крайна сметка фактите потвърдиха думите на Господ Исус. Беше ли доверието на Петър по онова време по-голямо или по-малко от вашето? (По-голямо. Той отряза ухото на слугата на първосвещеника, за да защити Господ.) Това се дължеше на избухливост. Неговото познание за Господ Исус и признаването на Неговата идентичност отразяват степента на вярата на Петър в Господ Исус. Това му позволи да се бори отчаяно за Господ Исус, като рече: „С всеки, който докосне моя Господ, ще се боря с риск за живота си!“. Вярата му беше достигнала до това ниво, но дали Бог иска именно човешката избухливост? Със сигурност не. Вярата на Петър стигна дотам, че той би положил живота си за Господ, но тогава защо Петър все пак се отрече три пъти от Господ? Дали защото беше предопределен да стори това според пророчеството на Господ Исус? (Не.) Тогава каква беше причината? Защо беше толкова страхлив? Той беше в състояние да рискува живота си, борейки се с другите за Господ Исус, и да отреже нечие ухо. От любов към Господ Исус беше способен да изрече тези думи от дълбините на сърцето си и да ги изпълни, което показва изключителната му искреност. Тогава защо не се осмели да признае Господ, когато настъпи моментът? (Защото знаеше какви ще са последствията. Ако римските войници го бяха хванали тогава, той щеше да бъде убит. Боеше се да не го хванат, а също така се страхуваше от смъртта.) Основната причина беше желанието му да спаси живота си. Петър наистина имаше вярвания, но притежаваше ли елементите на истинската вяра? По това време Петър вече беше осъзнал, че Господ Исус е Христос, Синът на живия Бог и Самият Бог. Имаше толкова истинска вяра. Тогава защо все още беше толкова страхлив? (Липсваше му този духовен ръст.) Милееше за живота си и се боеше от смъртта, страданията и физическите мъчения. Независимо каква беше причината, накрая той все пак се отрече от Господ три пъти. Точно както каза Господ Исус: „Тази нощ, преди да пропее петелът, три пъти ще се отречеш от Мене“. Тези слова наистина се сбъднаха при Петър. Защо Господ Исус можа да каже такива неща и да стигне до такива заключения за Петър? (Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца.)

Какво проучи внимателно Бог в сърцето на Петър? (Духовният ръст на Петър и вярата му в Бог.) Господ Исус видя духовния ръст на Петър и степента на неговото доверие. При такъв малък духовен ръст, толкова ли е изненадващо, че той се отрече от Господ три пъти? Предвид духовния му ръст беше неизбежно да постъпи така в дадената ситуация. Защо по онова време той имаше само толкова малко доверие? (По онова време Петър е бил следвал Господ Исус в продължение на около три години, така че е бил преживял твърде малко от Божието дело.) След три години следване на Господ Исус, доверието му можеше да бъде само толкова голямо. Такъв беше духовният му ръст тогава. Повишаването на духовния му ръст беше постигнато чрез непрестанното задълбочаване на преживяването.

Добре ли е да се следва Бог без истинско доверие? Какво означава всъщност хората да имат истинска вяра в Бог? Казано по най-простичкия възможен начин, това е степента на твоето доверие във всички Божии слова и в цялото Божие дело и степента, в която можеш наистина да вярваш. По-конкретно, това е до каква степен можеш да вярваш и да признаваш в сърцето си изпълнението и начините на изпълнение на словата, изречени от Бог, нещата, които Бог е отредил, Божието върховенство, устройванията и подредбите на Бог, начина, по който Бог подрежда бъдещите крайни цели на хората, и всички други подобни неща, както и до каква степен наистина се доверяваш на тези неща. По онова време Петър дори не се осмеляваше да признае името на Господ Исус или своята връзка с Господ Исус. Той имаше само малко доверие и това малко доверие показваше действителния му духовен ръст. Какъв беше действителният му духовен ръст? (Той признаваше само, че Господ Исус е Христос, но знаеше малко за Бог.) Имаше толкова малък духовен ръст и не можеше да стигне по-далеч от това. И така, що се отнася до вас, до каква степен вярвате в Бог понастоящем? Вашата вяра по-силна ли е от тази на Петър? По-слаба ли е? Приблизително същата ли е? (Същата е по отношение на признаването на Христос. Разбираме малко повече от истината в сравнение с Петър, но тепърва ни предстои да навлезем в много от тези истини.) Ако вярата на хората в Бог се свежда само до това да признаят, че Той е Бог, да признаят, че Бог може да устрои и подреди всичко и че Той има върховенство над всички неща, над твоята съдба и

над твоя живот — ако признаваш само това, но имаш малко от елементите на вярата, още по-малко, почти никакви елементи на покорство и съвсем никакви елементи на очакване и търсене на Бог — каква вяра е това? Винаги казвате, че вярвате в Бог, вярвате, че Бог е върховният владетел на всичко и устройва всичко, че животът на хората им е даден от Бог и че ще направите всичко, което Бог поиска от вас, дори да дадете живота си за Бог. Но след това се натъкваш на ситуация като тази, преживяна от Петър, в която хората питат: „Това ли е твоят Бог?“. Ще размишляваш по този въпрос, като си мислиш: „Навсякъде наоколо има невярващи. Няма ли да ме арестуват, ако Го призная? Бог каза, че можем да използваме мъдрост в критични моменти и да се въздържаме да Го признаваме, така че ще използвам мъдрост и Бог няма да го запомни“. Ако милееш за живота си и си страхлив, няма да посмееш да признаеш Бог и дори може да се отречеш от Него. В такъв момент къде е доверието, поради което вярваш, че Бог е върховен владетел на всички неща? (То не съществува.) Истинско или фалшиво е било доверието, което си смятал, че имаш в обикновените времена? (Фалшиво.) Когато се случи нещо, което нарушава специално твоите представи или вкусове, а Божието намерение по въпроса все още не е напълно разкрито, Бог изисква от теб да се покориш по този въпрос. Той е нагласил тази среда така, че да можеш да си извлечеш поука. Как постъпваш ти тогава? Например, да речем, че имаш особено силна вяра и си особено благочестив и искрен, но Бог наглася среда, която не отговаря на твоите представи, и се отнася с теб като с невярващ. Тъй като се чувстваш онеправдан, очите ти ще се напълнят със сълзи и ще се оплачеш от Бог, като изречеш в сърцето си: „О, Боже, аз вярвам в Теб, живея за Теб, но Ти си ми нагласил такава среда, като тази, като ме поставяш сред невярващите и ме събираш с нечисти духове. Няма ли да се замърся от това? Аз съм отделен като свят човек, като човек, който принадлежи на Бог. Ти не биваше да подреждаш това така. Знаеш ли колко ми липсваш, колко много Те обичам? Не мога да бъда отделен от Теб. Не можеш да се отнасяш така с мен, не е честно спрямо мен!“. Какво ще кажете за това? Когато се сблъскаш с неща, които не отговарят на твоите представи, къде е твоето покорство? (То не съществува.) С какво заменяш покорството? (С оплаквания, погрешни схващания и съпротива.) Това истинско доверие ли е? Какво трябва да включва истинската вяра? Как се проявява тя? (Като

търсим Божиите намерения и се покоряваме на Бог.) Един единствен инцидент разкрива дали даден човек има истинско доверие.

Нека разговаряме по един въпрос, по който има най-голямо разминаване с човешките представи. Мойсей живя в пустинята четиридесет години. Четиридесет години са по-голямата част от живота на един човек. Ако някой доживее до осемдесет години, четиридесет години са половината от живота му. Каква среда за живот е пустинята? Пустинята беше не само изключително лоша среда за живот с многото трудности, пред които Мойсей трябваше да се изправи, но по-важният проблем беше, че през тези четиридесет години той нямаше никаква връзка с израилтяните, а и Бог не му се явяваше. Бог подреди тази среда за Мойсей, за да го облагороди. В съгласие ли е това с човешките представи? Ако на хората им липсва истинска вяра, как ще се прояви това като цяло? През първите две години те все още ще имат някаква сила в сърцата си и ще си мислят: „Бог ме изпитва, но аз не се боя. Имам Бог! Докато Бог не ме остави да умра, мога да живея докато ми остава дори един дъх. Живея чрез Бог. Имам доверие. Трябва да удовлетворя Бог!“. Те имат тази частица решимост, защото техни спътници все още са овцете. След няколко години обаче овцете намаляват, а през целия ден духа виещ вятър. В тишината на нощта хората ще се чувстват сами. Нямат с кого да споделят това, което е в сърцата им. Когато вдигнат поглед към небето, виждат само звезди и луната. Чувстват се още по-самотни в облачни и дъждовни нощи, когато дори луната не се вижда. Несъзнателно доверието им постепенно отслабва. Когато доверието им отслабне, се проявява сърце, изпълнено с оплаквания и погрешни схващания. Веднага след това вътрешното им състояние става все по-унило и животът им постепенно се обезсмисля. Постоянно имат чувството, че Бог не ги забелязва и че ги е изоставил. Поставят под въпрос съществуването на Бог и доверието им намалява все повече. Ако ти липсва истинска вяра, няма да издържиш изпитанието на времето или на средата. Ако не можеш да издържиш изпитанието, което Бог ти дава, Бог няма да ти говори или да ти се яви. Бог иска да види дали вярваш в Неговото съществуване, дали признаваш Неговото съществуване и дали имаш истинска вяра в сърцето си. Така Бог внимателно проучва дълбините на човешките сърца. В ръцете на Бог ли са хората, които живеят между небето и земята? Всички те са в

Божиите ръце. Това е точно така. Независимо дали си в пустинята, или на луната, ти си в ръцете на Бог. Така стоят нещата. Ако Бог не ти се е явил, как можеш да видиш съществуването и върховенството на Бог? Как можеш да позволиш на истината, че „Бог съществува и е върховен владетел на всички неща“ да се вкорени в сърцето ти и никога да не изчезне? Как можеш да превърнеш това твърдение в свой живот, в движеща сила на живота си и в доверие и мощ, които ти позволяват да продължиш да живееш? (Като се моля.) Това е практично. Това е пътят на практикуването. Когато преживяваш най-трудния си момент, когато най-малко си способен да почувстваш Бог, когато най-силно те боли и си най-самотен и когато ти се струва, че си отдалечен от Бог, кое е първото нещо, което трябва да направиш? Призови Бог. Призоваването на Бог ти дава сила. Призоваването на Бог ти позволява да почувстваш Неговото съществуване. Призоваването на Бог ти позволява да почувстваш Божието върховенство. Когато призоваваш Бог, когато Му се молиш и оставиш живота си в Божиите ръце, ще почувстваш, че Той е до теб и че не те е изоставил. Дали доверието ти ще нарасне, когато почувстваш, че Бог не те е изоставил, когато наистина почувстваш, че Той е до теб? Ако имаш истинско доверие, дали то ще избледнее и изчезне с течение на времето? Категорично не. Решен ли е вече проблемът с доверието? Могат ли хората да изпитват истинско доверие като просто носят със себе си Библията и стриктно запомнят стиховете дума по дума? Все още трябва да се молите на Бог и да се уповавате на Него да разреши този проблем. Как се справи Мойсей през тези четиридесет години в пустинята? По онова време нямаше Библия и около него имаше съвсем малко хора. С него имаше само овце. Мойсей определено беше воден от Бог. Въпреки че в Библията не е отбелязано как Бог го е водил, дали Бог му се е явявал, дали му е говорил и дали Бог е позволил на Мойсей да разбере защо го е накарал да живее в пустинята четиридесет години, неоспорим факт е, че Мойсей наистина оцеля, като живя четиридесет години в пустинята. Никой не може да отрече този факт. Как е могъл да оцелее сам в пустинята в продължение на четиридесет години, без да има някой край себе си, с когото да сподели това, което е в сърцето му? Без истинска вяра това би било невъзможно за когото и да било — това беше чудо! Колкото и да разсъждават по този въпрос, хората считат, че това никога не би могло

да се случи. Твърде несъвместимо е с човешките представи и фантазии. Но това не е легенда, не е фантастична приказка, а реален, неизменен и неоспорим факт. Какво показва на хората съществуването на този факт? Ако имаш истинска вяра в Бог, докато ти остава дори един дъх, Бог няма да те изостави. Това е един факт за съществуването на Бог. Ако имаш такова истинско доверие и такова истинско разбиране за Бог, тогава твоето доверие е достатъчно голямо. Независимо от средата, в която се намираш и от продължителността на престоя ти в тази среда, доверието ти няма да се изчерпи.

Мойсей беше в пустинята четиридесет години. Бог никога не му се яви и не му предостави приток на истината. Мойсей нямаше в ръцете си книги с Божиите слова, нямаше до себе си нито един от Божиите избраници, нито някой, с когото да сподели това, което е в сърцето му. Докато живееше сам в пустинята, той можеше да остане жив само като разчиташе на молитвите си към Бог. В крайна сметка така беше постигнато истинското доверие на Мойсей. И така, защо Бог стори това? Бог щеше да възложи на Мойсей поръчение и да го използва пълноценно и Бог трябваше да поработи върху него, затова го закали. Какво закали Бог у Мойсей? (Доверието му.) Бог искаше да доведе до съвършенство неговото доверие, а не да го закали. Онова, което Бог закалява, са добрите намерения на човека, онова, което се нарича решимост на човека и неговите способности и умения, както и неговата избухливост. Защо Мойсей напусна Египет в онзи момент? (Защото погуби един египтянин поради избухливост.) Можеше ли Бог да го използва по това време? (Не.) Какво щеше да стане, ако Бог го беше използвал тогава? Той мразеше египтяните и винаги възнамеряваше да действа импулсивно. Ако погубеше друг човек, това нямаше ли да създаде проблеми? Ако Бог беше поискал от него да отиде и да изведе израилтяните от Египет, а Моисей беше постъпил импулсивно, когато фараонът не се съгласи, това нямаше ли да предизвика неприятности? Бог щеше да каже: „Можеш ли ти да представляваш Бог, ако се държиш така?“. Ето защо, поради неговата избухливост, Бог не можеше да го използва. Избухливостта е сериозно табу за хората. Ако си избухлив, ако винаги искаш да вършиш нещата по своя естествен и импулсивен начин и ако винаги искаш да решаваш проблемите с човешки методи; ако нямаш истинска вяра в Бог и не се уповаваш на Бог, и не вярваш в Неговото

върховенство поради тази истинска вяра, Бог няма да може да те използва. Ако Бог се опита да те използва, не само че няма да постигнеш нищо, но всъщност ще объркаш нещата. Ето защо, след като Мойсей погуби египтянина, той избяга в пустинята. Бог използва средата на пустинята, за да закали волята му, избухливостта му, добрите му намерения, страстния ентусиазъм и импулсивността му, както и героизма, който го караше да защитава интересите на народа си и да се бори срещу несправедливостта. Това са все неща, които са присъщи на човешката воля, избухливост и натура. Защо Бог не уреди няколко израилтяни да го придружат? Ако с него имаше още един човек, той може би нямаше да разчита на Бог, а на друг човек. В крайна сметка в каква личност бе облагороден Мойсей в такава среда? Той можеше да се покори на Бог и имаше истинско доверие. Това показва, че естествената му избухливост се беше изчерпала. Когато излезе от пустинята, все още ли беше избухлив и изпълнен с героизъм? (Не.) Откъде е видно това? (Мойсей каза, че вече не е добър оратор.) Той вече не умееше да се изказва, така че дали все още имаше свои собствени намерения и импулси? (Не.) Погледнато по този начин, когато Бог иска да доведе до съвършенство един човек, да усъвършенства доверието му в Бог, независимо дали използва този човек, или не, Бог ще доведе до съвършенство разбирането на този човек за истината и за Божиите намерения и ще му позволи да се покори на Бог истински и напълно, без никакво подправяне, без това, което се нарича човешки героизъм, импулс, амбиция и възвишени страсти, без избухливост и без човешки добри намерения и ентусиазъм — без тези така наречени вярвания. Всеки се възхищава на тези неща, които произтичат от човешката воля, и се стреми към тях. Погледнато относително това са неща, които сърцата на хората наричат добри и положителни. Това са нещата, в съответствие с които всеки е готов да живее. Това са вярванията на хората. Когато хората са лишени от тези неща, те могат истински да се покорят на Бог и няма да действат и да говорят въз основа на човешките фантазии и човешката доброта. Когато хората отново застанат пред Бог, у тях ще има повече от елементите на истинската вяра в Бог. Кои са елементите на истинската вяра? Ще продължат ли те да съветват Бог и да казват: „Боже, нещата, които Ти вършиш, не са в съгласие с човешките представи и на хората им е трудно да приемат Твоите действия. Трябва да го направиш по този и този

начин“, и „Боже, казаното от Теб не звучи правилно. Тонът е неподходящ, подходът е погрешен, а словата, които Ти използваш, са неправилни.“? Тези неща са избледнели при тях и те вече няма да съветват Бог. Ще бъдат в състояние истински да се покорят на Бог, да притежават разум и да се боят от Бог. След четиридесет години смекчаване в пустинята Мойсей наистина почувства съществуването на Бог. В среда, в която простото оцеляване беше невъзможно за сам човек, той разчиташе на Бог, за да оцелява ден след ден, и продължаваше да се надява година след година, и изкара до края. Той наистина видя Бог. Това не беше случайност, нито легенда. В него нямаше нищо ненадейно или внезапно. Всичко беше истинско. Той видя реалното съществуване на Бог и разбра, че Божието върховенство над всички неща е реално. Щом Божието дело сред хората постигне такъв ефект, сърцата им ще се променят. Техните представи и фантазии ще изчезнат и те ще почувстват, че самите те са нищо и че не могат да направят нищо без Бог. В резултат на това няма да им се иска да упорстват да правят нещата по свой начин. Дали в този момент хората ще казват неща като: „Господи; това никак няма да стане с Теб.“? (Не.) Можем да кажем, че тогава хората няма да говорят въз основа на човешките представи, за да попречат на Бог, нито ще действат според човешката воля или ще упорстват да действат така, както те самите считат за удачно. На какво се основава животът на хората в този момент? Какво изживяват? Субективно, те могат да се покорят на Божието върховенство и на Божията подредба. Обективно, могат да оставят природата да следва своя ход, да чакат и да търсят Божиите намерения и да се покоряват на Бог във всичко, което Той иска от тях, без да правят индивидуален избор.

Как реагира Мойсей на поръчението, което му даде Бог, когато го изпрати да изведе израилтяните от Египет? (Той каза, че не е красноречив, а е бавен в речта и езика.) Единственото му леко опасение беше, че не е красноречив, а е бавен в речта и езика. Дали обаче се съпротивляваше на Божието поръчение? Как се отнесе към него? Той падна по очи. Какво означава да паднеш по очи? Означава да се покориш и да приемеш. Той падна по очи пред Бог, без да обръща внимание на личните си предпочитания, и не спомена да е изпитвал каквито и да било трудности. Каквото и да му беше наредил Бог, веднага щеше да го изпълни. Защо беше способен да приеме Божието поръчение, дори когато чувстваше, че нищо

не може да направи? Защото вътре в себе си имаше истинско доверие. Той вече беше изпитвал Божието върховенство над всички неща и събития, и през четиридесетте години, които преживя в пустинята, разбра, че Божието върховенство е всемогъщо. Затова с готовност прие Божието поръчение и тръгна да изпълнява това, което Бог беше заръчал, и дума повече не обели по въпроса. Какво означава тръгването му? Означава, че искрено се доверяваше на Бог, че наистина се уповаваше в Него и наистина Му се покоряваше. Той не беше страхлив и не направи свой избор, нито опита да откаже. Вместо това повярва напълно и изпълнен с доверие тръгна да изпълнява възложеното му Божие поръчение. Той вярваше в следното: „Щом Бог го е заръчал, то всичко ще бъде направено, както Той казва. Бог ми каза да изведа израилтяните от Египет, така че ще отида. Тъй като това е Божието поръчение, Той ще се хване за работа и ще ми даде сила. Трябва само да сътруднича“. Това беше прозрението на Мойсей. Хората, на които им липсва духовно разбиране, смятат, че могат сами да се справят с нещата, които Бог им възлага. Имат ли хората такива способности? Категорично не. Ако хората са страхливи, ще им липсва смелост дори да се срещнат с египетския фараон. В сърцата си те ще кажат: „Египетският фараон е дяволски цар. Той командва цяла армия и може да ме погуби само с една дума. Как мога да отведа толкова много израилтяни? Ще ме послуша ли египетският фараон?“. Тези думи съдържат отказ, съпротива и непокорство. Те показват липса на вяра в Бог, а това не е истинско доверие. Обстоятелствата по онова време не бяха благоприятни нито за израилтяните, нито за Мойсей. От човешка гледна точка извеждането на израилтяните от Египет просто беше невъзможна задача, защото Египет беше отрязан от Червено море и преминаването през него щеше да представлява голямо предизвикателство. Възможно ли е Мойсей наистина да не е знаел колко щеше да му е трудно да изпълни това поръчение? В сърцето си знаеше, но каза само, че е бавен в речта и езика и че никой няма да обръща внимание на думите му. В сърцето си не отхвърли Божието поръчение. Когато Бог каза на Мойсей да изведе израилтяните от Египет, той се просна по очи и го прие. Защо не спомена трудностите? Дали защото след четиридесетте години в пустинята не познаваше опасностите на човешкия свят или как се бяха развили нещата в Египет, или тогавашното тежко положение на израилтяните? Не

можеше ли да види ясно тези неща? Това ли се случваше? Определено не. Мойсей беше интелигентен и мъдър. Той знаеше всички тези неща, лично ги беше преживял и ги беше изпитал в човешкия свят и никога нямаше да ги забрави. Твърде добре ги знаеше. И така, знаеше ли колко беше трудно поръчението, което Бог му даде? (Да.) Щом знаеше, как можа да приеме това поръчение? Той имаше доверие в Бог. При целия си житейски опит, той вярваше в Божието всемогъщество, затова прие това Божие поръчение със сърце, изпълнено с доверие и без никакво съмнение. Какви преживявания имаше той? Кажете Ми. (В неговото преживяване всеки път, когато призоваваше Бог и се доближаваше до Него, Бог го водеше и напътстваше. Мойсей видя, че Бог никога не отстъпва от думата Си, и наистина Му се довери.) Това е един от аспектите. Нещо друго? (По време на четиридесетте си години в пустинята Мойсей наистина видя Божието върховенство, като призоваваше Бог и Му се молеше. Той успя да оцелее и да премине през всичко това и имаше истинска вяра в Божието върховенство.) Нещо друго? (Бог вече беше работил много върху Мойсей. Мойсей знаеше нещо за това как Бог е създал небето, земята и всички неща, как Бог е използвал потопа, за да унищожи света по времето на Ной, за Авраам и други подобни неща. Той написа тези неща в Петокнижието, което доказва, че е придобил прозрение за всички тези Божии дела и е знаел, че Бог е всемогъщ и всезнаещ. Затова вярваше, че тъй като Бог ще го води, начинанието със сигурност ще бъде успешно. Искаше да наблюдава Божиите дела, да види какво ще направи Бог чрез него и как ще му помогне и ще го води. Това беше доверието, което изпитваше.) Така беше. Какво ще кажете, дали през четиридесетте си години в пустинята Мойсей успя да изпита това, че нищо не е трудно при Бог и че човекът е в Божиите ръце? До голяма степен. Това беше най-истинското му преживяване. През четиридесетте години в пустинята толкова много неща го поставяха в смъртна опасност и той не знаеше дали ще оцелее. Всеки ден се бореше за живота си и молеше Бог да го закриля. Това беше единственото му желание. През тези четиридесет години най-дълбоко преживя именно Божието върховенство и закрила. По-късно, когато приемаше Божието поръчение, първото нещо, което почувства, трябва да е било: „При Бог нищо не е трудно. Щом Бог казва, че може да се направи, значи със сигурност може. Щом Бог ми е дал

такова поръчение, Той със сигурност ще се погрижи. Именно Той ще го направи, а не кой да е“. Преди да предприемат действия, хората трябва да планират и да се подготвят предварително. Първо трябва да се справят с предварителната подготовка. Бог трябва ли да прави тези неща, преди да действа? Не Му е необходимо. Колкото и да е влиятелно, способно или могъщо, колкото и да е необуздано, всяко сътворено същество е в Божиите ръце. Мойсей имаше доверие, знание и опит в това отношение, затова в сърцето му нямаше и капка съмнение или страх. Следователно неговото доверие в Бог беше особено истинско и чисто. Може да се каже, че той беше изпълнен с доверие.

Току-що говорих за това какво представлява истинската вяра. Какво ще кажете, дали в крайна сметка Бог държи на вярванията на хората или на истинската им вяра? (Той държи на истинската вяра на хората.) Това, на което Бог държи, е истинската вяра на хората. Какво представлява истинската вяра? Казано най-простичко и най-директно, това е истинското доверие на хората в Бог. Как изглежда истинското доверие на практика? Какво общо има то с всички дейности в реалния живот на хората? (Хората вярват, че Бог господства над всички неща и ги предопределя. Те вярват в Божието върховенство над всичко, с което се сблъскват, и считат, че за Бог няма нищо трудно.) (Хората вярват, че всяка дума, която Бог изрече, ще се сбъдне.) Помислете още над това. Как иначе ще се прояви истинското доверие? (Доверието на Мойсей е различно от това на обикновените вярващи. Когато е пишел Битие, той е вярвал, че Бог е сътворил небето и земята и всички неща чрез Своите слова, вярвал е, че небето и земята и всички неща са създадени чрез Божиите слова, вярвал е, че всичко, което Бог говори, се сбъдва, и че каквото Бог повелява, то се затвърждава, и е вярвал, че всички Божии слова ще се сбъднат и ще се изпълнят. В това отношение той е имал истинско доверие в Бог. Той не просто е вярвал в истинското съществуване на Бог. Той е вярвал, че небето, земята и всички неща са сътворени от Бог. В сърцето си той е бил напълно убеден, че Божиите слова постигат всичко, и е вярвал в Божието всемогъщество. Ако е нямал такова доверие в Бог, никога не би могъл да напише Битие. Тези слова са били също така вдъхновени или разкрити от Светия Дух и той е можел да види нещата ясно.) Какво ще кажете, дали реалното съществуване на Бог е факт, защото хората вярват в него? (Не.) Какъв факт

е реалното съществуване на Бог? (Независимо дали хората вярват или не, Бог съществува и съществува самостоятелно и е вечен.) Доверието в Бог трябва да почива най-малкото на тази основа: Бог не съществува поради твоето словесно признание за Него, нито пък не би съществувал, ако ти не го признаваше. По-скоро Бог съществува, независимо дали вярваш в Него или Го признаваш. Бог винаги ще е Създател и вечно ще господства над всички неща. Защо хората трябва да достигнат до това разбиране? Какво може то да промени у хората? Някои хора казват: „Ако вярваме в Теб, Ти си Бог, но ако не вярваме в Теб, Ти не си Бог“. Какви са тези слова? Това са слова на непокорство и заблуда. Бог казва: „Дори да не вярваш в Мен, Аз все още съм Бог и все още господствам над съдбата ти. Не можеш да промениш това“. Това е факт, който никой не може да отрече. Независимо колко един атеист отрича Бог или Му се съпротивлява, неговата съдба си остава под Божието върховенство и той не може да избегне Божието наказание. Ако напълно приемеш устроеното от Бог и Неговите подредби и им се покориш и можеш да приемеш всички истини, изразени от Бог, Божиите слова могат да променят начина ти на живот, да променят житейските ти цели и посоката на стремежа ти, да променят пътя, който избираш, както и смисъла на твоя живот. С устите си някои хора казват, че вярват в съществуването на Бог и че Бог господства над всички неща и над всичко, което съществува, но не могат да се покорят на устроеното от Бог и на Неговите подредби и не могат да разберат, че Бог устройва всеки отделен човек по различен начин. Тези хора винаги държат да преследват собствените си амбиции и желания и винаги искат да вършат велики дела, но се сблъскват с многократни неуспехи и накрая биват съсипани и остават съкрушени и кървящи. Едва тогава се предават. Ако наистина вярваха в Божието върховенство, щяха ли да действат по този начин? За тях това би било невъзможно. Как трябва да постъпят? Преди всичко трябва да разберат Божието намерение. В своето дело за спасение на човечеството Бог помага на хората да се отърват от покварения си нрав и да се освободят от влиянието на Сатана, да вървят по правилния път на живота и да живеят според Божиите слова. Ако хората наистина разберат Божието намерение, те ще следват Божиите изисквания в стремежа си към истината и в стремежа си да разберат Бог, като постигнат покорство пред Божието върховенство и Неговите подредби. Само по този начин те

могат да са в съгласие с Божието намерение. Има много хора, които вярват в Бог, но не са способни да Му се покорят. Те винаги искат да следват собствените си потребности, но в крайна сметка всички се провалят. Едва тогава изричат онова, което им е на сърце: „Това е съдба и никой не може да промени отреденото от Бог!“. В този момент, когато отново казват: „Вярвам в съществуването на Бог и вярвам, че Бог държи всичко в ръцете си“, тези думи различават ли се от онези, които изричаха преди? Те са много по-практични от доктрините, за които говореха преди. Преди това те само на думи признаваха и вярваха, че Бог господства над всички неща, но когато им се случеше нещо, те не можеха да се покорят на Бог, нито да практикуват истината въз основа на Божиите слова. В сърцата си те смятаха, че могат сами да осъществят въжделенията си. По този начин Божиите слова, в които вярваха в сърцата си, и доктрините, които бяха на езика им, не можеха да се превърнат в принципи на техните действия. Тоест те не вярваха, че Божиите слова са цялата истина и могат да постигнат всичко. Мислеха, че разбират истината, но не можеха да се покорят на Божието върховенство и подредби, така че това, което разбираха, бяха само доктрини и думи, а не истината реалност. С устата си казваха, че вярват в Божието върховенство, но в реалния живот не можеха да се покорят на Бог. Винаги вървяха по свои собствени пътища, винаги се стремяха да задоволят собствените си желания и нарушаваха Божиите изисквания. Това истинско покорство ли е? Има ли тук истинска вяра и истинско доверие? (Не.) Няма никак, което е наистина жалко! Какви са проявленията на истинско доверие в Бог? Хората с истинско доверие най-малкото вярват, че Божиите слова са истината, че те ще се сбъднат и ще се изпълнят, и считат, че практикуването според Божиите изисквания е правилният път в живота. В живота си те се молят на Бог и се уповават на Него, пренасят Божиите слова в реалния си живот, практикуват според Божиите слова във всички неща, стараят се да бъдат честни хора и изживяват реалността на Божиите слова. Те не само вярват в съществуването и върховенството на Бог, но също така се стараят да се покоряват на устроеното от Бог и на Божиите подредби в реалния си живот. Ако са непокорни, могат да се самоанализират, да приемат истината, да приемат Божията дисциплина и да постигнат покорство пред Бог. Ако практикуваш по този начин, истината, в която вярваш и

която признаваш, ще се превърне в твой живот реалност. Тази истина ще може да направлява мислите ти, да насочва живота ти и да определя посоката, в която ще се развива целият ти живот. В този момент у теб ще може да се зароди истинско доверие в Бог. Когато имаш истинска вяра в Бог и истинско покорство, това поражда истинско доверие. Това доверие е истинска вяра в Бог. Откъде идва тази истинска вяра? Тя се получава чрез практикуване и преживяване на Божиите слова, като по този начин се разбира истината. Колкото повече хората разбират истината, толкова повече се доверяват на Бог, толкова повече познават Бог и толкова повече Му се покоряват истински. Така хората се сдобиват с истинска вяра.

Какво прави Бог по време на процеса, в който хората се сдобиват с истинска вяра в Него? (Той просветлява, напътства, устройва средата, а след това взема истината и я вработва в хората.) Когато Петър беше смъмрен от Господ Исус, това беше Бог, който го разобличи, осъди и заклейми. Трябва ли хората да преживеят тези неща, преди да придобият истинско доверие в Бог? (Да.) Защо трябва да преживяват тези неща? Щеше ли това да е невъзможно без тях? Възможно ли е да пропуснем съда, разобличаването, порицанието, дисциплинирането, мъмренето и дори проклятието? (Не.) Да предположим, че Господ Исус беше обсъдил въпроса с Петър приятелски, вместо да го смъмря, казвайки: „Петре, знам, че изричаш тези думи с добри намерения, но в бъдеще не говори така. Не пречи на плана Ми поради добри човешки намерения. Не говори от името на Сатана и не действай като негов проводник. В бъдеще бъди по-внимателен и не говори безсмислени неща. Преди да заговориш, обмисли внимателно дали думите ти са правилни и дали няма да наскърбят или разгневят Бог“. Дали този начин на говорене би дал резултат? (Не.) Защо? Хората са твърде силно покварени от Сатана и корените на техния покварен нрав са твърде дълбоки. Те живеят според покварения си нрав. Всичките им мисли, действия, фантазии, представи, всички цели и посоки в живота им, както и мотивите за всичко, което казват и правят, произтичат от техния покварен нрав. Добре ли е, ако Бог не ги смъмри? Ще осъзнаят ли сериозността на този проблем? Може ли да се изкорени първопричината за техния грях? (Не.) Ако първопричината за техния грях не може да бъде изкоренена, могат ли хората да се покорят на Бог? (Не.) Сега ясно ли ви е дали когато Бог заклеймява и проклина хората,

това е нещо добро или лошо? (Нещо добро е.) Добре ли е Бог да разкрива хората? (Да.) Какво разкрива Той у хората? (Разкрива тяхната слабост, духовен ръст и доверие в Бог.) Той изцяло разкрива хората. Доктрините, които поддържаш, лозунга, който постоянно повтаряш, вярванията ти, външният ти плам и добрите ти намерения не са това, което Бог одобрява. Не са това, което Той иска. Независимо колко си пламенен или колко далеч отиваш, може ли това да покаже, че притежаваш истината? Може ли да покаже, че имаш истинска вяра в Бог? (Не.) Това не са нещата, които Бог одобрява. Човешката доброта и фантазиите на хората са безполезни. За да придобиете Божието одобрение и да имате истинска вяра в Бог, трябва да преживеете различните методи, чрез които Бог работи: разобличаване, съдене, заклеймяване, проклинане — понякога е нужно дори дисциплиниране и наказание. Трябва ли хората да се боят от тези неща? Това не са неща, от които те трябва да се страхуват. Те съдържат в себе си Божиите намерения, Божиите ревностни и грижовни намерения и Божията любов. Заслужава си да се понесе това страдание. Бог върши тези неща и използва тези методи, за да работи върху хората. Това показва, че Бог очаква нещо от тези хора и иска да придобие нещо от тях. Бог не върши тези неща случайно, без причина или въз основа на фантазии. Те напълно отразяват Божието намерение. Какво е намерението на Бог? Той иска да доведе хората до истинска вяра в Бог и да ги накара да приемат истината, да се отърват от покварения си нрав и да постигнат спасение.

Какво ще кажете, след като Петър се отрече от Господ три пъти, замисли ли се за собствената си вяра? (Да.) Хората с нормална човешка природа, тези, които се стремят към истината, ще се самоанализират, когато се натъкнат на неуспехи и несполуки. Петър със сигурност се е самоанализирал по този начин. Хората, които не обичат истината, никога няма да се самоанализират. Ако се сблъскат със ситуация като тази на Петър, те ще кажат: „Въпреки че три пъти се отрекох от Господ, това бяха изключителни обстоятелства. Кой не би се чувствал притеснен, уплашен и слаб при такива изключителни обстоятелства? Не е кой знае какво. Любовта ми към Господ е все така голяма, сърцето ми гори от плам, духът ми е силен и аз никога няма да напусна Господ, никога няма да Го изоставя! Да се отречеш от Господ три пъти е само малък недостатък и Бог вероятно няма да го запомни. В края на краищата, доверието ми в Бог е доста

голямо“. Какъв вид размисъл е това? Това ли е отношението на приемане на истината? Това ли е начинът да се постигне истинско доверие? (Не.) Какво щеше да стане, ако Петър си беше помислил: „Господи Исусе, Ти познаваш хората твърде добре, но как можа да се обзаложиш, че ще направя такова нещо? Не биваше да предсказваш, че ще се отрека от Теб. Вместо това трябваше да предскажеш, че ще Те призная три пъти. Това щеше да е чудесно и тогава щях да съм в състояние да Те следвам с високо вдигната глава. В допълнение, това щеше да покаже голямото ми доверие в Теб, а и Твоето предсказание щеше да се окаже вярно. И двамата щяхме да сме удовлетворени от това. Колко искрено вярвам в Теб. Ти трябва да ме доведеш до съвършенство и да ми придадеш достойнство. Не бива да ме упрекваш. Не бива да се отнасяш така с мен. Аз съм достолепният Петър. Не биваше никога да изричам думи, с които се отрича Бог. Това е твърде смущаващо и позорно! Защо ми причиняваш подобно нещо? Защо не на някой друг? Стореното от Теб не беше справедливо! Макар да признавам, че се отрекох от Теб, нужно ли беше да ме разкриваш по този начин, та всички да видят смущението ми? Накъде ще продължа оттук нататък? Мога ли все още да получа добра крайна цел в бъдеще? Това не означава ли, че си се отказал от мен? В сърцето си чувствам, че това не е справедливо“. Правилно или погрешно е да се спори с Бог по този начин? (Погрешно е.) Какво състояние е това? Тук Петър проявява неподчинение и недоволство. Петър се оплаква, че Божието дело не съответства на неговите представи и вкусове. Това е причината да загуби престижа и позициите си, поради което не може да стои с високо вдигната глава. Тук той прави човешки избор, има човешки оплаквания, неподчинение, съпротива и непокорство. Всички тези неща представляват покварен нрав. Да се мисли по този начин, да се действа по този начин, да се проявява подобно отношение и състояние е очевидно погрешно. Ако хората мислят и действат по този начин, а Бог не ги порицава, могат ли те да постигнат истинска вяра, след като бъдат разкрити? Могат ли да имат истинско доверие в Бог? (Не.) Какъв резултат очаква хората, които се оплакват от това, което Бог разкрива у тях, и от начина, по който Бог се отнася към тях в подобна ситуация, опълчват им се, съпротивляват им се и ги отхвърлят? Как се отразява това на живота на тези хора? Първото нещо, до което то води, е загуба. Какво е значението на „загуба“? В очите

на Бог ти си причина за твърде много проблеми, с които трябва да се справя. Каквото и да ти се случи, ти винаги имаш избор и винаги имаш свой собствен вкус, своя собствена воля, свое собствено мнение и свои собствени фантазии, представи и изводи. Тогава защо все още вярваш в Бог? За теб Бог е просто обект на твоето убеждение и на твоята духовна подкрепа. Ти не се нуждаеш от Бог, от Божиите слова, от Божията истина или от Божия ресурс за живот и със сигурност не изпитваш потребност от това Бог да извърши някакъв вид правосъдно дело върху теб, което ти причинява много болка. В отговор Бог казва: „Това е лесно, не е нужно да ти го причинявам. Има само едно нещо: ти трябва да Ме оставиш. Имаш право на собствен избор, а Аз също имам право да избирам. Ти можеш да избереш да не приемеш Моя начин да те спася, както и Аз мога да избера да не те спася“. Това означава ли, че ти и Бог нямате нищо общо помежду си? Това ли е Божията свобода? (Да.) Има ли Бог право да постъпва така? (Да.) Имат ли хората право да изберат да не приемат Божието спасение? (Да.) Хората също имат това право. Можеш да се откажеш от спасението, което Бог е приготвил за теб, или да го отхвърлиш, но в крайна сметка ти си този, който ще претърпи загуба. Не само че няма да бъдеш доведен до съвършенство от Бог, но Той също така ще те отритне и отстрани. В крайна сметка ще бъдеш наказан двойно. Това е изходът за теб. Това са неприятностите, които те очакват! Следователно хората, които искат да бъдат спасени, трябва да изберат да се покорят на Божието дело. Само по този начин хората могат да изградят истинско доверие към Бог и да придобият истинска вяра в Него. Такава вяра се формира постепенно в процеса на покорство пред Божието върховенство и Неговите подредби.

Покваренят нрав на хората се крие в намеренията, които са в основата на тяхната реч и действия, в техните възгледи за нещата, във всяка тяхна мисъл и идея, както и в техните виждания, разбирания, представи, схващания, желания и изисквания относно истината, Бог и Божието дело. Той се разкрива чрез думите и действията на хората, без те да го осъзнават. Тогава как постъпва Бог спрямо тези неща вътре в хората? Той нагласява различни среди, за да те разкрие. Той не само ще те разкрие, но и ще те съди. Когато разкриеш покварения си нрав, когато имаш мисли и идеи, които се опълчват на Бог, когато имаш състояния и възгледи, които си съперничат с Бог, когато имаш състояния, в които разбираш Бог погрешно

или Му се съпротивляваш и противопоставяш, Бог ще те порицае, ще те съди и накаже, а понякога дори ще те дисциплинира и ще те накаже. Каква е целта на дисциплинирането и порицанието ти? (Да ни накарат да се покаем и да се променим.) Да, целта е да те накарат да се покаеш. Онова, което се постига чрез твоето дисциплиниране и порицание е, че ти се дава възможност да направиш обрат в своя път. Целта е да те накара да разбереш, че мислите ти са човешки представи и че те са погрешни; мотивите ти са родени от Сатана, произтичат от човешката воля, не са съгласно истината, не съответстват на Бог, не могат да удовлетворят Божиите намерения, противни и омразни са на Бог, предизвикват Неговия гняв и дори Неговото проклятие. След като осъзнаеш това, трябва да промениш мотивацията и отношението си. А как се променят те? На първо място, трябва да се покориш на начина, по който Бог се отнася към теб, както и на средата и хората, на събитията и нещата, които Той наглася за теб. Не търси кусури, не поднасяй обективни извинения и не бягай от отговорностите си. На второ място, търси истината, която хората трябва да практикуват и в която трябва да навлизат, когато Бог върши своето дело. Бог иска от теб да разбираш тези неща. Той иска от теб да признаеш покварения си нрав и сатанинската си същност, за да можеш да се покориш на средата, която Той подрежда за теб, и в крайна сметка, да можеш да практикуваш в съответствие с Неговите намерения и изискванията Му към теб. Тогава ще си издържал изпитанието. След като престанеш да се съпротивляваш и да заставаш срещу Него, вече няма да спориш с Бог и ще можеш да се покориш. Когато Бог каже: „Махни се от Мене, Сатана“, ти отговаряш: „Ако Бог казва, че съм Сатана, значи съм Сатана. Макар да не разбирам какво съм сторил погрешно или защо Бог казва, че съм Сатана, Той ми заповядва да се махна от Него, така че няма да се колебая. Трябва да търся намеренията на Бог“. Когато Бог каже, че природата на твоите действия е сатанинска, ти казваш: „Признавам всичко, което казва Бог, приемам го изцяло“. Какво отношение е това? Това е покорство. Покорство ли е, когато си способен да приемеш с неохота словата на Бог, че си дявол и Сатана, но не можеш да приемеш — и не си способен да се покориш — когато Той ти казва, че си звяр? Покорството означава пълно съгласие и приемане, а не спорене или поставяне на условия. То означава да не се анализира причинно-следствената връзка, независимо

от обективните причини, а да се занимавате само с приемането. Когато хората са постигнали такова покорство, те са близо до истинската вяра в Бог. Колкото повече Бог действа и колкото повече ти преживяваш, толкова по-реално става за теб Божието господство над всички неща, толкова по-голямо ще става твоето доверие в Бог и толкова повече ще чувстваш, че „всичко, което Бог прави, е добро, нищо от това не е лошо. Не трябва да избирам и да подбирам, а да се покорявам. Моя отговорност, мое задължение, мой дълг е да се покорявам. Ето какво трябва да правя като сътворено същество. Ако не мога дори да се покоря на Бог, тогава какво съм аз? Аз съм звяр, аз съм дявол!“. Не показва ли това, че сега имаш истинска вяра? След като достигнеш до този етап, ще бъдеш неопетнен и за Бог ще бъде лесно да те използва, а и на теб ще ти е лесно да се покориш на устроеното от Бог. Когато получиш Божието одобрение, ще можеш да се сдобиеш с Неговите благословии. Така че има много поуки, които могат да се извлекат от покорството.

Петър истински се покоряваше на Бог. Когато Бог каза: „Махни се от Мене, Сатана“, той замълча и започна да се самоанализира. Днешните хора не могат да сторят това. Ако Бог каже: „Махни се от Мене, Сатана“, те ще кажат: „Кого наричаш Сатана? Не е хубаво да твърдиш, че съм Сатана. Кажи, че съм богоизбран — това би било много добре. Това мога да приема и да се покоря. Ако кажеш, че съм Сатана, не мога да се покоря“. Ако не можеш да се покориш, дали тогава имаш истинско доверие в Бог? Дали притежаваш истинско покорство? (Не.) Каква е връзката между покорството и истинското доверие? Само когато имаш истинска вяра, можеш да се покоряваш истински. Само когато можеш истински да се покориш на Бог, в теб постепенно може да възникне истинско доверие към Него. Придобиваш истинско доверие в процеса на истинско покорство пред Бог, но ако ти липсва истинско доверие, можеш ли наистина да се покориш на Бог? (Не.) Тези неща са свързани и това не е въпрос на правила или на логика. Истината не е философия, тя не е логична. Истините са взаимосвързани и абсолютно неподлежащи на разделяне. Ако кажеш: „За да се покориш на Бог, трябва да имаш доверие в Него, а ако имаш доверие в Бог, трябва да Му се покориш“, това е правило, фраза, теория, високопарно мнение! Въпросите, свързани с живота, не са правила. На думи постоянно признаваш, че Всемогъщият Бог е твоят

единствен Спасител и единственият истински Бог, но имаш ли истинско доверие в Бог? На какво се уповаваш, за да останеш непоколебим, когато се сблъскаш с мъки? Много хора приемат Всемогъщия Бог, защото Той е изразил толкова много истини. Приемат Го, за да влязат в небесното царство. Но когато се сблъскат с арести и мъки, много хора се отдръпват, много хора се крият в домовете си и не смеят да изпълняват дълга си. Тогава думите, които си изрекъл: „Вярвам в Божието върховенство, вярвам в Божия контрол над човешката съдба и в това, че моята съдба е в Божиите ръце“, отдавна са изчезнали безследно. За теб това е било просто лозунг. След като не се осмеляваш да практикуваш и преживяваш тези думи и не живееш според тях, дали наистина имаш доверие в Бог? Същността на вярата в Бог е не просто да се вярва в Божието име, а да се вярва във факта, че Бог господства над всички неща. Трябва да превърнеш този факт в свой живот, в действително свидетелство за своя живот. Трябва да живееш според тези думи. Това означава да оставиш тези думи да направляват поведението ти и да определят посоката и целите на действията ти, когато се сблъскаш с дадени ситуации. Защо трябва да живееш според тези думи? Например, да речем, че можеш да отидеш в чужда страна, където да вярваш в Бог и да изпълниш дълга си, и смяташ, че това е много добре. Големият червен дракон няма власт в чужбина и вярванията не са преследвани; вярата в Бог не е заплаха за живота ти, така че не е нужно да поемаш рискове. От друга страна, вярващите в Бог в континентален Китай са застрашени от арест по всяко време; те живеят в бърлогата на демона, а това е много опасно! И един ден Бог казва: „От няколко години вярваш в Бог в чужбина и си натрупал известен житейски опит. Има едно място в континентален Китай, където братята и сестрите не са постигнали зрялост по отношение на живота. Трябва да се върнеш и да бъдеш техен пастир“. Как би постъпил, когато се изправиш пред тази отговорност? (Бих се покорил и бих я приел.) Възможно е да я приемеш външно, но в сърцето си ще изпитваш безпокойство. Нощем в леглото си ще плачеш и ще се молиш на Бог: „Боже, Ти познаваш моята слабост. Духовният ми ръст е твърде малък. Дори да се върна на континента, не бих могъл да бъда пастир за Божиите избраници! Не можеш ли да избереш някой друг, който да отиде? Това поръчение достигна до мен и аз наистина искам да отида, но се страхувам, че ако го сторя, няма да го осъществя

добре, няма да съумея да изпълня дълга си задоволително и ще се проваля в реализирането на Твоите намерения! Не мога ли да остана в чужбина още две години?“. Какъв е изборът, който правиш? Не отказваш напълно да отидеш, но не си и напълно съгласен да го сториш. Това е мълчаливо избягване. Това покорство пред Бог ли е? Това е съвсем явно бунтарство срещу Бог. Това, че не искаш да се върнеш, означава, че изпитваш емоции с характер на съпротива. Известно ли е това на Бог? (Известно Му е.) Бог ще каже: „Не отивай. Не съм строг спрямо теб, просто те изпитвам“. По този начин Той те е разкрил. Обичаш ли Бог? Покоряваш ли се на Бог? Имаш ли истинско доверие? (Не.) Слабост ли е това? (Не.) Това е бунтарство, това е противопоставяне на Бог. Това изпитание е показало, че нямаш истинско доверие в Бог, нямаш истинско покорство и не вярваш, че Бог господства над всички неща. Ти казваш: „Докато се страхувам, имам основание да избера да не отида. Докато животът ми е в опасност, мога да откажа. Не съм длъжен да приемам това поръчение и мога да избера свой собствен път. Мога да бъда изпълнен с оплаквания и недоволство“. Какво е това доверие? Тук няма истинско доверие. Колкото и възвишени да са лозунгите, които скандираш, ще имат ли те някакъв ефект сега? Съвсем никакъв. Ще имат ли някакъв ефект клетвите ти? Ще има ли някаква полза, ако други хора разговарят за истината и полагат усилия да те убедят? (Не.) Дори ако с неохота отидеш на континента, след като те са се постарали да те убедят, ще бъде ли това истинско покорство? Бог не иска от теб да се покоряваш по този начин. Ако отидеш без желание, това ще е напразно. Бог няма да върши делото си в теб и ти няма да придобиеш нищо от това. Бог не принуждава хората да вършат някакви неща. Трябва да имаш желание. Ако не искаш да отидеш, ако искаш да поемеш по трети път и винаги се опитваш да избягаш, да откажеш и да се измъкнеш, тогава не трябва да го правиш. Когато духовният ти ръст е достатъчно голям и имаш такова доверие, ти доброволно ще поискаш да отидеш, казвайки: „Ще отида, дори и никой друг да не го направи. Този път наистина не се страхувам и ще рискувам живота си! Нима животът не е даден от Бог? Кое е толкова страшно в Сатана? Той е играчка в ръцете на Бог и аз не се боя от него! Ако не бъда арестуван, това ще се дължи на Божията благодат и милост. Ако обстоятелствата са такива, че бъда арестуван, то е, защото Бог го е позволил. Дори да умра в затвора, пак трябва да свидетелствам за

Бог! Трябва да имам тази решимост — ще предам живота си на Бог. Ще използвам това, което съм разбрал, преживял и опознал в живота си и ще разговарям за него с онези братя и сестри, на които им липсват разбиране и знания. Така те ще могат да имат същото доверие и решимост като мен и ще могат да застанат пред Бог и да свидетелстват за Него. Трябва да проявя внимание към Божиите намерения и да се нагърбя с това тежко бреме. Макар че носенето на това тежко бреме изисква да поемам рискове и да жертвам живота си, аз не се страхувам. Вече не мисля за себе си. Имам Бог, животът ми е в Неговите ръце и с готовност се покорявам на устроеното от Бог и на Неговите подредби“. След като се върнеш, ще трябва да страдаш в тази среда. Възможно е да остареш бързо, косата ти да посивее, а лицето ти да се сбръчка. Възможно е да се разболееш, да бъдеш арестуван и преследван или дори да се окажеш в смъртна опасност. Как трябва да се справиш с тези проблеми? Това отново е свързано с истинско доверие. Някои хора могат да се върнат в прилив на решителност, но какво ще правят, когато се сблъскат с тези трудности след завръщането си? Трябва да направиш решителната крачка и да вярваш в Божието върховенство. Дори ако видимо се състариш малко или леко се разболееш, това са незначителни неща. Ако съгрешиш срещу Бог и отхвърлиш Неговото поръчение, ще пропуснеш шанса си да бъдеш доведен до съвършенство от Него в този живот. Ако в живота си съгрешиш срещу Бог и отхвърлиш Неговото поръчение, това ще бъде вечно петно! Пропускането на тази възможност е нещо, което не можеш да откупиш с колкото и да е било години от младостта си. Каква е ползата от това да имаш здраво и силно тяло? Каква е ползата от това да имаш красиво лице и хубава фигура? Дори да доживееш до осемдесет години и умът ти все още да е остър, ако не можеш да разбереш смисъла дори на едно изречение, казано от Бог, няма ли това да е жалко? Би било изключително жалко! И така, кое е най-важното и най-ценното нещо, което хората трябва да получат, когато се изправят пред Бог? Това е истинска вяра в Бог. Каквото и да те сполети, ако първо се покориш, дори да имаш някакви малки погрешни представи за Бог в момента или да не разбираш напълно защо Бог действа по този начин, няма да бъдеш негативен и слаб. Както е казал Петър: „Дори ако Бог си играеше с хората като с играчки, какви оплаквания щяха са имат те?“. Ако ти липсва дори тази капчица доверие,

би ли могъл да си все така покорен както Петър? Много често онова, което Бог прави с теб, е уместно и разумно, съгласно твоя духовен ръст, твоите фантазии и представи. Бог действа в съответствие с твоя духовен ръст. Ако въпреки това не можеш да го приемеш, можеш ли да постигнеш покорството на Петър? Това би било дори още по-невъзможно. Затова трябва да се стремиш да вървиш в тази посока и към тази цел. Само тогава можеш да постигнеш истинска вяра в Бог.

Ако на хората им липсва истинска вяра, могат ли да се покорят на Бог? Трудно е да се каже. Само ако имат истинско доверие в Бог, могат истински да Му се покорят. Това е точно така. Ако не се покориш истински на Бог, няма да имаш повече възможности да получиш Божието просветление, напътствие или усъвършенстване. Отблъснал си всички тези възможности Бог да те доведе до съвършенство. Не ги искаш. Отказваш ги, страниш от тях и постоянно ги избягваш. Винаги избираш среда с удобства за плътта и без страдания. Това е проблем! Не можеш да преживееш Божието дело. Не можеш да преживееш Божието напътствие, Божието ръководство и Божията закрила. Не можеш да видиш Божиите дела. В резултат на това няма да придобиеш истината, нито истинско доверие — няма да придобиеш нищо! Ако не можеш да придобиеш истината, както и Божието слово, за да го превърнеш в свой живот, можеш ли да бъдеш придобит от Бог? Определено не. Кое е основното нещо, което възнамеряваш да придобиеш, като бъдеш просветлен, напътстван и доведен до съвършенство от Бог? Придобиваш истината и Божието слово. Това означава, че Божието слово се превръща в твоя реалност, в източник на твоя живот и в принцип, основа и критерий за твоите действия. Когато това е така, какво изживяваш? Все още покварен нрав? (Не.) Ще ти каже ли Бог: „Махни се от Мене, Сатана“? (Не.) Какво ще каже Бог? Какво е определението, което Бог даде на Йов? (Той се бои от Бог и отбягва злото. Той е съвършен човек.) Уместно е да се цитират тези слова тук. Ако искате да получите тази титла и това определение, което Бог даде на Йов, лесно ли ще бъде да го сторите? (Не.) Не е лесно. Трябва да удовлетвориш Божието сърце във всичко, да търсиш Неговите намерения навсякъде, да действаш в съответствие с Божиите намерения и да се покориш на устроеното от Него и на Неговите подредби. Ако само твърдиш, че ще се покориш на устроеното от Бог и на Неговата подредба, а после се

опитваш да анализираш защо те сполетяват определени обстоятелства, хора, събития и неща, ако се оплакваш, имаш погрешни разбирания и тълкуваш погрешно Божиите намерения, това би опечалило много Бог! Ако ти не искаш Бог, Той няма да иска теб. Няма да имате нищо общо помежду си. Няма ли да е проблем, ако нещата се развият по този начин? Тъй като не искаш да бъдеш Божие сътворено същество, Бог няма да бъде нито твой Върховен владетел, нито твой Бог. Как ще те определи Бог в крайна сметка? „Махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“. Искате ли тези думи да бъдат изречени за вас? (Не.) Какво означава това, ако бъде казано за вас? (Това означава, че сме заклеймени, отстранени и наказани от Бог.) Това съвсем не е добре! Когато сте заклеймени и отстранени от Бог, това не е като да бъдете заклеймени от водач или от някой, който има власт — това е Бог! Бог ти дарява живот и предоставя ресурс за живота ти. Сега, когато Бог не те иска, можеш ли да продължиш да живееш? (Не.) Какво означава това? Това обозначава крайният изход за теб, което не е добре. Това съвсем не е добър знак. Ако кажа, че даден човек се бои от Бог, отбягва злото и е съвършен човек, това е добър знак и Божията благословия със сигурност ще споходи такъв човек. Как трябва да разбирате думите, с които Бог оценява Йов? Ако мислиш за това какво е ял Йов, с какво се е обличал, как е вървял и какъв темперамент е имал и се опитваш да подражаваш на тези неща, подходът ти е грешен. Трябва бързо да се замислиш и да търсиш, разсъждавайки: „Как го е направил Йов? Какво е изживял, за да получи Божието одобрение? Бог казва, че Йов се е боял от Него и е отбягвал злото, че е бил съвършен човек. Това не е никак малко. Самият Бог го е казал. Трябва да следвам примера на Йов, да потърся начин да се боя от Бог и да отбягвам злото и да се стремя да стана човек, който също се бои от Бог и отбягва злото. Заради това Бог ще ме одобри и също ще ме назове с тази титла. Искам да съм съвършен човек в Божиите очи“. Това мислене е съгласно Божиите намерения.

30 декември 2016 г.

САМО ПОЗНАВАНЕТО НА ШЕСТТЕ ВИДА ПОКВАРЕН НРАВ Е ИСТИНСКО СЕБЕПОЗНАНИЕ

Каква е целта на вярата на човека в Бог? (Да бъде спасен.) Спасението е вечна тема на вярата в Бог. Та как може да се постигне спасението? (Като се стремим към истината и винаги живеем пред Бог.) Това е един вид практикуване. Какво може да се придобие, като се живее винаги пред Бог? Каква е целта? (Да изградим нормална връзка с Бог.) (Да се боим от Бог и да отбягваме злото, и да разбираме истината и да постигнем истинско познание за Бог.) Какво още? (Да търсим истината, да направим истината наш живот.) Тези неща често се казват по време на проповеди, те са духовни фрази. Какво друго? (Да преживяваме да бъдем кастрени от Бог заедно с Неговото правосъдие и наказание и Неговите изпитания и облагородяване, за да започнем да се самоанализираме и опознаваме, и да търсим истината, за да преодолеем покварения си нрав по време на този процес, както и да постигнем истинско познание за Бог, като най-накрая станем хора, които притежават истината и човешка природа.) Изглежда, че сте разбрали доста от проповедите през последните няколко години. Тогава могат ли тези неща, които разбирате, да се използват във вашите преживявания, за да разрешавате определени реални проблеми и трудности? Например неправилни мисли и идеи, случайна негативност и слабост, както и определени въпроси, свързани с представи и фантазии: могат ли тези неща да бъдат преодоляни бързо? Някои хора може и да са способни да разрешат няколко второстепенни проблеми, но все още може да се борят с главните, основополагащи проблеми. Въз основа на нивото на разбиране, което имате за истините днес, бихте ли могли да останете непоколебими, ако се сблъскате със същия вид изпитания като Йов? (Бихме решили твърдо да останем непоколебими, но не знаем какъв би бил истинският ни духовен ръст, ако нещо наистина ни се случи.) Не трябва ли обаче да знаете какъв е истинският ви духовен ръст, дори нищо да не ви се е случило? Да не знаете това е опасно! Знаете ли какви са практическите аспекти на тези често повтаряни духовни изрази и установени фрази? Разбирате ли какво наистина предполага всяка от тези фрази? Разбирате ли точно каква е истината в тях? Ако знаеш и си

преживял тези неща, тогава това доказва, че разбираш истината. Ако си способен само да повториш няколко духовни изрази и фрази, но те не са ти от полза, когато действително преживяваш нещо, и не са способни да разрешат неприятностите ти, тогава това доказва, че след всичките тези години на вяра в Бог ти все още не разбираш истината и не си имал никакви реални преживявания. Какъв е смисълът да ви казвам това? След като са стигнали дотук във вярата си в Бог, хората разбират малко повече от истината в сравнение с религиозните привърженици или невярващите, разбират някои от виденията на Божието дело и са способни да се придържат към няколко въпроса, свързани с правилата, и може да се каже, че имат известно разбиране и оценка за Божието върховенство, както и малко истинско възприятие за това върховенство — дали обаче тези неща са довели до промяна в техния живот нрав? Всеки от вас може като цяло да каже нещичко за често чуваните истини, които са свързани с виденията: виденията на Божието дело, целта на Божието дело и Божиите намерения за човечеството, а познанието, за което говорите, е много по-висше от това на религиозните привърженици — но може ли всичко това да донесе промяна във вашия нрав или дори частична промяна в този нрав? Способни ли сте да измерите това? Това е от съществено значение.

Наскоро бе направено общение за това как точно да се опознае Бог на земята, как да се взаимодейства с Бог на земята и как да се установи нормална връзка с Бог. Не са ли това най-практическите въпроси? Това са все истини, свързани с аспекта на практикуването, а целта на общението за тези неща е хората да се осведомят как да вярват в Бог, как да си взаимодействат с Бог и да изградят нормална връзка с Бог в ежедневието си. Що се отнася до истините, свързани с практикуването, и до всички истини, които сте чули, разбрали и можете да приложите на практика, способни ли са те да променят нрава ви? Може ли да се каже, че ако хората прилагат истината на практика по този начин и действително се стараят да постигнат това, тогава практикуват истината, и че ако са направили тези истини своя реалност, са способни да постигнат промени в нрава си? (Може.) Мнозина са слепи за това какво са промените в нрава. Те мислят, че това да си способен да повтаряш много духовни доктрини и да разбираш много истини представлява промени в нрава. Това е погрешно. От момента на разбирането на една истина до това да прилагаш тази

истина на практика и после да промениш нрава си има дълъг процес на житейско преживяване. Как разбирате промените в нрава? Във всичко, което сте преживявали до момента, имало ли е някакви промени във вашия живот нрав? Вие може да не сте способни да прозрете тези неща и всичко това е проблемно. Думата „промяна“ в израза „промяна в нрава“ всъщност не е много трудна за разбиране, така че какво е „нрав“? (Законът на човешкото съществуване, отровата на Сатана.) Какво още? (Това, което е естествено у човека, което е в неговия живот същност.) Вие продължавате да изтъквате тези духовни термини, но те са все доктрини и общи рамки и не съдържат никакви подробности. Това не е разбиране на същността на истината. Често говорим за промени в нрава и такива теми винаги се обсъждат от самото начало на човешката вяра в Бог, независимо дали човек посещава сбирки или слуша проповеди. Това са нещата, които хората трябва да се опитат да проумеят, когато вярват в Бог. Но колкото до това какво точно са промените в нрава, дали е имало промяна в собствения им нрав и дали е възможно да постигнат промяна — много хора са невежи за тези неща, никога не са се замисляли за тях, нито знаят откъде да започнат да мислят за тях. Какво представлява нравът? Това е основна тема. След като разбереш това, тогава повече или по-малко ще разбираш въпроси като това дали е имало промяна в нрава ти, до каква степен се е променил той, колко са били промените и дали е имало промяна в нрава ти, след като си преживял определени неща. За да обсъждаш промените в нрава, първо трябва да знаеш какво е нрав. Всеки знае думата „нрав“, всеки е запознат с нея, но не знае какво означава нрав. Какво точно е нрав не може да се обясни ясно само с няколко думи и не може да се обясни като съществително име, тъй като е твърде абстрактно и не е лесно за възприемане. Ще дам пример, който ще ви накара да разберете. И овцете, и вълците са животни. Овцете ядат трева, а вълците ядат месо. Това се определя от тяхната природа. Ако един ден овцата изяде месо, а вълкът изяде трева, ще се промени ли природата им? (Не.) Когато овцата няма трева за ядене и умира от глад, ако ѝ се даде месо, ще го изяде, но ще си остане много хрисима към теб. Това е нрав, това е природата същност на овцата. В какво отношение се проявява покорството на овцата? (Тя не напада хората.) Точно така — това е покорен нрав. Проявеният в овцата нрав е отстъпчивост и подчинение. Тя не е жестока, а е послушна и мила.

Вълците са различни. Техният нрав е жесток и те ядат всякакви дребни животни. Да срещнеш гладен вълк е много опасно, той може да се опита да те изяде дори ако не го предизвикаш. Нравът на вълка не е послушен или мил, а жесток и свиреп, без капка състрадание или жалост. Такъв е нравът на вълка. Нравът на вълка и овцата представлява тяхната природа същност. Защо казвам това? Защото нещата, които се разкриват в тях, се показват естествено, независимо от контекста, без човешки принос или подбуда. Те се разкриват естествено, без никаква нужда от допълнителен човешки принос. Жестокостта и безпощадността на вълците не е предизвикана от хората, нито пък добротата и хрисимостта на овцете им е втълпена от хората. Те са родени с тези неща, тези неща се разкриват естествено, те са тяхната същност. Това е нравът. Този пример дава ли ви някакво разбиране какво е нравът? (Да.) Това не е въпрос на понятие, не обясняваме някакво съществително име. В това има истина. Тогава каква е истината тук? Човешкият нрав е свързан с човешката природа. Както човешкият нрав, така и човешката природа са от Сатана, те са антагонистични и враждебни на Бог. Ако хората не получат Божието спасение и не се променят, тогава това, което ще изживяват и разкриват естествено, ще е единствено зло, негативно и нарушаване на истината — в това няма съмнение.

Току-що говорихме за нрава на овцете и вълците. Това са две напълно различни животни: всяко има своя нрав и неща, които се разкриват в него. Каква обаче е връзката с човешкия нрав? Като погледнем отново чрез този пример какво точно е човешкият нрав, какви видове покварен нрав съществуват? (Можем да знаем най-общо какъв вид нрав имат хората, като си взаимодействаме с тях. Например, докато говорим с някого, е възможно да усетим, че той говори със заобикалки, че винаги увърта, така че другите да не могат да кажат какво наистина има предвид, което означава, че в него има измамен нрав. Можем да получим обща идея от това какво обикновено казва и прави, от действията и поведението му.) Можете да видите определени проблеми с нрава във взаимодействието си с хората. Изглежда, че след като чухте този пример, имате обща идея за това какво е нравът. И така, кои видове покварен нрав имат всички хора? Кои видове нрав хората не осъзнават или са неспособни да усетят, но все пак без съмнение са видове покварен нрав? Например да кажем, че някои

хора са много сантиментални и Бог казва: „Ти си много сантиментален. Когато става въпрос за човек, когото харесваш или за нещо, свързано със семейството ти, независимо кой се опитва да разбере ситуацията им или какво наистина се случва, ти няма да издадеш нищо за тях и ще продължаваш да ги прикриваш. Това е сантименталност“. Те чуват това и го разбират, признават го и го приемат като факт. Признават, че Божиите слова са правилни, че Божиите слова са истината и благодарят на Бог, че е разобличил това за тях. Може ли нравът им да се види от това? Очевидно ли е, че приемат истината, приемат фактите, не се съпротивляват и са покорни? (Не. Зависи как действат, когато се сблъскат с проблеми и дали това, което казват и това, което правят, е едно и също.) На прав път сте. В този момент те приемат — но по-късно, когато им се случи нещо подобно, няма промяна в начина, по който действат. Това представлява един вид нрав. Какъв нрав? Тогава са слушали, после са мислили за това и са си казали: „Как може да не знам, че съм сантиментален, след като съм чул толкова много проповеди? Сантиментален съм, но кой не е? Ако не прикривам семейството си и близките си хора, кой ще го направи? Дори един способен човек се нуждае от подкрепата на трима други“. Това си мислят в действителност. Когато дойде време за действие, това, което си мислят и планират в сърцето си, и отношението им към Божиите слова се определя изцяло от техния нрав. Какво е отношението им? „Бог може да казва и да разобличава каквото Си иска и аз ще приема това, което се предполага да приема, когато съм пред Него, но решението ми е взето и нямам намерение да се отървавам от чувствата си“. Това ли е нравът им? Техният нрав се е показал и истинското им лице е било разобличено, нали? Нима са хора, които приемат истината? (Не.) Тогава какво е това? Това е непримиримост. Пред Бог те казват „амин“ и се преструват, че приемат. Сърцето им обаче остава недокоснато. Не приемат Божиите слова сериозно, не ги възприемат като истината, а още по-малко ги прилагат на практика като истината. Не е ли това един от видовете нрав? И не е ли нрав като този разкриване на определен вид природа? (Да.) Тогава каква е същността на този вид нрав? Непримиримост ли е? (Да.) Непримиримост: това е един вид човешки нрав и той се среща във всички хора. Защо казвам, че това е нрав? Това е нещо, което произтича от човешката природа същност. Не е необходимо да мислиш за него, не

е необходимо другите да те учат или да влияят на мислите ти, нито пък Сатана да те подвежда. Това се разкрива естествено в теб и произтича от твоята природа. Има някои хора, които независимо какви лоши неща правят, винаги обвиняват Сатана. Винаги казват: „Сатана вкара тази идея в главата ми, Сатана ме накара да го направя“. Приписват всичко лошо на Сатана и никога не признават проблемите в своята собствена природа. Това правилно ли е? Не си ли бил дълбоко покварен от Сатана? Ако не признаеш това, тогава как става така, че нравът на Сатана се разкрива в теб? Разбира се, има и моменти, когато Сатана внася смущение, включително когато хората са подвеждани и подстрекавани към нещо от зъл човек или от антихрист, или когато някой зъл дух действа и им изпраща мисли — но това са само изключения. През повечето време хората са насочвани от сатанинската си природа и разкриват всякакви видове покварен нрав. Когато хората действат според собствените си предпочитания и склонности, когато правят нещата по свой собствен начин, в съответствие със собствените си представи и фантазии, тогава те живеят според своя покварен нрав, а когато живеят според тези неща, те живеят според собствената си природа. Това са неоспорими факти. Когато хората са управлявани от своята сатанинска природа, когато живеят според сатанинската си природа, всичко, което се разкрива в тях, е собственият им покварен нрав. Това не може да се припише на Сатана, не може да се каже, че това са мисли, изпратени от Сатана. Понеже хората са били дълбоко покварени, те принадлежат на Сатана и понеже хората не са по-различни от Сатана и са живи демони, живи Сатани, следователно не трябва да приписваш всичко сатанинско, което се разкрива в теб, на Сатана. Не си по-добър от Сатана и това е твоят покварен нрав.

Какъв вид състояние има в хората, когато имат непримирим нрав? Те са основно упорити и самоправедни. Винаги се придържат към своите идеи, винаги мислят, че казаното от тях е правилно, напълно непреклонни са и не приемат чуждо мнение. Това е отношение на непримиримост. Те са като развалена плоча, не слушат никого, остават неизменно насочени към един курс на действие и настояват да го изминат докрай, независимо дали е правилен или погрешен. В това има някакво непокаяние. Както се казва в поговорката: „Мокър от дъжд не се бои“. Хората знаят отлично какво е правилно да направят и все пак не го правят, те твърдо отказват да

приемат истината. Това е един от видовете нрав: непримиримост. В какви ситуации разкривате непримирим нрав? Често ли сте непримирими? (Да.) Много често! И понеже непримиримостта е твой нрав, тя те придружава във всяка секунда от всеки ден на съществуването ти. Непримиримостта пречи на способността на хората да дойдат пред Бог, пречи на способността им да приемат истината и пречи на способността им да навлязат в истината реалност. А ако не си способен да навлезеш в истината реалност, може ли да настъпи промяна в този аспект от твоя нрав? Само с голяма трудност. Имало ли е някаква промяна в този аспект от вашия нрав, който е непримирим? И колко промяна е имало? Да кажем например, че някога си бил изключително инатлив, но сега вече е имало малко промяна в теб — когато се сблъскаш с някой проблем, имаш известно усещане за съвест в сърцето си и си казваш: „Трябва да практикувам малко истина по този въпрос. Тъй като Бог е разобличил този непримирим нрав — тъй като съм го чул и сега го познавам — трябва да се променя. Когато в миналото се сблъсквах няколко пъти с такива неща, следвах плътта си и се провалях, а не желая това. Този път трябва да практикувам истината“. С такава решимост е възможно да се практикува истината и това е промяна. Когато имате преживявания по този начин известно време и сте способни да прилагате повече истини на практика, и това носи по-големи промени, а непокорният ви и непримирим нрав се разкрива все по-малко и по-малко, настъпила ли е промяна във вашия живот нрав? Ако непокорният ви нрав видимо е намалял, а покорството ви към Бог е станало още по-голямо, тогава е имало истинска промяна. Така че до каква степен трябва да се промените, за да постигнете истинско покорство? Ще сте успели, когато няма и следа от непримиримост, а само покорство. Това е бавен процес. Промените в нрава не се случват за един ден, те отнемат продължителни периоди на преживяване, може би дори цял живот. Понякога е необходимо да се изстрадат много големи трудности — трудности, подобни на умиране и връщане към живота, трудности, по-болезнени и тежки от това да изрежат целия тумор от тялото ви. Така че доколко се е променил непримиримият ви нрав? Способни ли сте да измерите това? (Преди смятах, че определени неща трябва да се правят по определен начин. Когато хората ми даваха различна гледна точка, не слушах и едва след като се сблъсках с реални

спънки, се промених. Сега съм малко по-добре. Когато хората излагат различни възгледи, аз изпитвам съпротива, но по-късно съм способен да приема част от това, което казват.) Изменението на отношението е друг вид промяна. Това означава, че е имало малко промяна. Не е като преди, когато си знаел, че другият човек е прав, но си го отхвърлял и си отказвал да го приемеш, като все още се придържаш към своите склонности. Случаят вече не е такъв. В отношението ти вече е настъпил обрат. Доколко си се променил, след като си се променил в такава степен? Няма и десет процента. Десет процента промяна най-малкото означават, че след като другият човек е изразил своята различна гледна точка, ти нямаш чувства на противодействие или мисли на противопоставяне. Имаш нормално отношение. Макар че все се чувстваш неудобно в сърцето си, поне нямаш непримиримо отношение, можеш да обсъдиш това с човека, има известно покорство в практикуването ти и не правиш нещата само в съответствие със собствените си идеи. След това има моменти, когато се придържаш към собствените си идеи и моменти, когато си способен да приемеш какво казват другите. Промените в нрава се движат напред-назад. Трябва да преживееш неописуеми несполуки, за да постигнеш малко промяна, и неописуеми провали, за да успееш, и затова не е лесно да промениш нрава си без да преживееш няколко години на изпитания и облагородяване. Понякога, когато хората са в добро душевно състояние, те са способни да приемат правилните неща, които другите казват, но когато се чувстват потиснати, не търсят истината. Това не забавя ли нещата? Понякога, когато не се разбираш с партньора си, не търсиш истините принципи, а живееш според философиите на Сатана. Понякога, когато си сътрудничиш с другите и техните заложби са по-добри от твоите, а те са по-добри от теб, се чувстваш възпрян от тях и нямаш куража да отстояваш принципите, когато се сблъскаш с проблем. Понякога ти си по-добър от партньора си и той постъпва глупаво, а ти го гледаш отвисоко и не искаш да разговаряш за истината с него. Понякога искаш да практикуваш истината, но си възпрян от плътските чувства. Понякога ламтиш за удоволствията на плътта и макар че може да искаш да се опълчиш на плътта, не си способен на това. Понякога слушаш проповед и разбираш истината, но въпреки това не можеш да я приложиш на практика. Лесни ли са тези проблеми за разрешаване? Не са лесни за разрешаване от самия теб. Бог може само да

подложи хората на изпитания и облагородяване, да ги накара да страдат силно и най-накрая да почувстват празнотата в себе си без истината, сякаш не могат да живеят без истината. Това облагородява хората да развият вяра и ги кара да се чувстват така, че трябва да се домогват до истината, че сърцата им няма да намерят покой, докато не практикуват истината и че ще преживеят огромно мъчение, ако не могат да се покорят на Бог. Ето какъв е ефектът, постигнат от изпитанията и облагородяването. Ето колко трудни са промените в нрава. Защо ви казвам, че не са лесни? Може ли да е заради това, че не Ме е страх, че ще станете негативни? То е, за да ви покажа колко важни са промените в нрава. Бих искал всички да обръщате внимание на това, да спрете да се стремите към онези нереалистични, лицемерни и фалшиви духовни образи, да спрете винаги да следвате онези нереалистични духовни доктрини, практики и правила. Като правите това, ще си навредите и няма да имате никаква полза.

Току-що говорихме за един аспект от нрава: непримиримостта. Непримиримостта често е вид отношение, което е скрито в дълбините на човешките сърца. Обикновено отвън не е ясна, но когато е очевидна, ще е лесно да се забележи и хората ще кажат: „Те са твърде упорити! Изобщо не приемат истината — толкова са непримирими!“. Тези с непримирим нрав са обсебени от един подход и се придържат само към едно нещо, като никога не го пускат. Е, това единствената страна на човешкия нрав ли е? Разбира се, че не — има много други. Да видим дали можете да кажете какъв нрав ще ви опиша. Някои хора казват: „В Божия дом аз се покорявам единствено на Бог, защото само Бог притежава истината. Хората не притежават истината, те имат покварен нрав, не може да се разчита на нищо, което казват, затова се покорявам само на Бог“. Прави ли са, като казват това? (Не.) Защо не? Какъв вид нрав е това? (Надменен и самонадеян.) (Нравът на Сатана, архангелът.) Това е надменен нрав. Не казвайте винаги, че е нравът на Сатана или нравът на архангела, този начин на говорене е твърде общ и е неопределен и труден за разбиране от хората. По-точно е да се каже само, че това е надменен нрав. Разбира се, това не е единственият вид нрав, който те разкриват, просто надменният нрав се разкрива толкова очевидно. Като се каже, че това е надменен нрав, хората ще могат да го разберат лесно, затова този начин на говорене е най-подходящ. Някои хора имат някакви умения, някакви дарове, някакви

скромни способности и са извършили редица дела за църквата. Тези хора си мислят следното: „Вашата вяра в Бог предполага да прекарвате цял ден в четене, възпроизвеждане, писане, запаметяване на Божието слово като някой духовен човек. Какъв е смисълът? Можете ли да свършите нещо истинско? Как може да се наричате духовни хора, като не правите нищо? Вие нямате живот. Аз имам живот, всичко, което правя, е реално“. Какъв нрав е това? Те имат някои специални умения, някои дарове, могат да вършат малко добро и приемат, че тези неща са животът. В резултат те не се подчиняват на никого, не се страхуват да поучават никого, гледат отвисоко всички — надменност ли е това? (Да.) Това е надменност. При какви обстоятелства най-общо разкриват надменност хората? (Когато имат някакви дарове или специални умения, когато могат да правят някакви практически неща, когато имат капитал.) Това е една ситуация. Тогава хората, които не са надарени или нямат никакви специални умения, лишени ли са от надменност? (И те са надменни.) Човекът, за когото говорихме току-що, често ще казва: „Покорявам се единствено на Бог“, а като чуят това, хората ще си мислят: „Колко покорен на истината е този човек, той не се покорява на друго освен на истината, това, което казва, е правилно!“. Всъщност в тези привидно правилни думи има вид надменен нрав: „Покорявам се единствено на Бог“ ясно означава, че той не се покорява на никого. Питам ви, дали онези, които казват такива думи, наистина са способни да се покорят на Бог? Те никога не биха могли да се покорят на Бог. Онези, които са способни да изрекат такива думи, са несъмнено най-надменни от всички. Външно това, което казват, изглежда правилно, но всъщност това е най-коварният начин, по който се проявява надменният нрав. Те използват фразата „единствено на Бог“, за да се опитат да докажат, че са разумни, но всъщност това е като да заровят златото и да забодат отгоре знак с надпис „Тук няма заровено злато“. Не е ли глупаво това? Какво бихте казали, кой тип човек е най-надменен? Какви неща могат да кажат хората, които ги правят най-надменни? Вероятно сте чували някои надменни неща преди. Какво е най-надменното от тях? Знаете ли? Смее ли някой да каже: „Не се покорявам на никого — дори на небето или земята, дори на Божиите слова.“? Само големият червен змей, този зъл дявол, смее да каже това. Никой, който вярва в Бог, не би го казал. Ако обаче онези, които вярват в Бог, кажат: „Покорявам се

единствено на Бог“, те не са много по-различни от големия червен змей, те делят първо място в света, те са най-надменни от всички. Казвате, че всички хора са надменни, но има ли различия в надменността им? Къде виждате различията? Всички покварени човешки същества имат надменен нрав, но в тяхната надменност има различия. Когато надменността на човек е достигнала определена степен, той е загубил всякакъв разум. Разликата е дали в това, което някой казва, има разум. Някои хора са надменни, но все още притежават известен разум. Ако са способни да приемат истината, тогава все още имат надежда за спасение. Други са толкова надменни, че нямат разум — за тяхната надменност няма граници — и такива хора никога не биха могли да приемат истината. Ако хората са толкова надменни, че нямат разум, тогава губят всякакво усещане за срам и са само глупаво надменни. Това са все разкривания и проявления на надменен нрав. Как биха могли да кажат нещо като „покорявам се единствено на Бог“, ако нямаха надменен нрав? Със сигурност не биха го казали. Без съмнение, ако някой има надменен нрав, тогава той има проявление на надменност и несъмнено ще казва и прави надменни неща, ще му липсва всякакъв разум. Някои хора казват: „Аз нямам надменен нрав, но такива неща се разкриват в мен“. Има ли логика в такива думи? (Не.) Други казват: „Не мога да се сдържа. Веднага щом спра да съм внимателен, казвам нещо надменно“. Има ли логика в тези думи? (Не.) Защо не? Каква е първопричината за тези думи? (Че нямаме себепознание.) Не — те знаят, че са надменни, но като чуват другите да им се подиграват с думите „Как така си толкова надменен? За какво си толкова надменен?“, те се чувстват засрамени и именно затова казват такива неща. Чувството им за гордост не може да понесе това, те търсят извинение да го прикрият, да го маскират, да го разкрасят и да се измъкнат от ситуацията. Ето защо в думите им няма логика. Когато твоят надменен нрав все още не е преодолян, ти си надменен даже когато не говориш. Надменността е в природата на хората, тя е скрита в сърцата им и може да се разкрие по всяко време. И така, докато няма промяна в нрава, хората остават надменни и самоправедни. Ще ви дам пример. В църквата идва новоизбран водач и открива, че начинът, по който хората го гледат, и в изражението на лицата им няма ентусиазъм. Той си мисли вътрешно: „Не съм ли добре дошъл тук? Аз съм новоизбраният водач, как може да ми

показвате това отношение? Защо не сте впечатлени от мен? Бях избран от братята и сестрите, затова духовният ми ръст е по-голям от вашия, нали така?“. И в резултат на това казва: „Аз съм новоизбраният водач. Някои хора може да не ме приемат, но няма значение. Нека да си направим състезание кой е запаметил повече откъси от Божиите слова, кой може да разговаря за истините на виденията. Ще отстъпя позицията на водач на всеки, който може да разговаря за истините по-ясно от мен. Какво ще кажете?“. Що за тактика е това? Когато хората са безразлични към него, той е недоволен и иска да ги накара да страдат и да им го върне. Сега, когато е водач, иска да властва над тях — иска да е на върха. Какъв нрав е това? (Надменност.) Лесно ли се преодолява надменният нрав? (Не.) Надменният нрав на хората се разкрива много често. За някои хора, това да чуят другите да разговарят за ново просветление и разбиране е неудобно: „Защо нямам какво да кажа за това? Така няма да стане, трябва да помисля и да изляза с нещо по-добро“. И така те бълват един тон доктрина в опит да надминат другите. Що за нрав е това? Това е съревноваване за слава и придобивки. Това е също така надменност. Стане ли въпрос за нрава, можеш да седиш неподвижен, да не казваш и да не правиш нищо, но нравът все така съществува в сърцето ти и може дори да се разкрие в мислите и изражението ти. Дори ако хората се опитват да измислят начин да го потиснат или да го контролират и внимават много да не му позволят да се разкрие, ще бъде ли от полза това? (Не.) Някои хора незабавно осъзнават, когато кажат нещо надменно: „Отново разкрих надменния си нрав — колко унизително! Не трябва никога отново да казвам нищо надменно!“. Няма полза обаче да се кълнеш, че ще си държиш езика зад зъбите — това не зависи от теб, това зависи от твоя нрав. Следователно, ако не искаш надменния ти нрав да се разкрива, трябва да го изкорениш. Не става въпрос да коригираш няколко думи или да оправиш някой от начините, по които вършиш нещата, а още по-малко е въпрос на спазване на някакво правило. Става въпрос да разрешиш проблема с твоя нрав. Сега, след като говорих по темата какво точно е нравът, нямате ли по-дълбоко и по-проницателно разбиране за себе си? (Да.) Себепознанието не е въпрос на това да познаваш външната си индивидуалност, темперамент, лоши навици, невежите и глупави неща, които си направил в миналото — нищо подобно. То е по-скоро

да познаваш собствения си покварен нрав и злините, които си способен да направиш в противопоставянето си на Бог. Това е основното. Някои хора казват: „Имам избухлив характер и не мога да направя нищо, за да го променя. Кога мога да променя този нрав?“. Има други, които казват: „Никак не ме бива да се изразявам, не говоря добре. Всичко, което казвам, в крайна сметка обижда хората и наранява чувствата им. Кога ще се промени това?“. Прави ли са да казват това? (Не.) Къде е грешката им? (Не разпознават нещата в природата си.) Точно така. Индивидуалността не определя природата. Колкото и добра личност да има някой, той все пак може да има покварен нрав.

Току-що говорих за два аспекта на нрава. Първият беше непримиримост, вторият — надменност. Няма нужда да казваме твърде много за надменността. Всеки човек разкрива много надменно поведение и вие трябва само да знаете, че надменността е аспект на нрава. Има също и друг вид нрав. Някои хора никога не казват истината на никого. Те обмислят и изглаждат всичко в умовете си, преди да говорят с хората. Не можеш да разбереш кои от нещата, които казват, са верни и кои са неверни. Днес казват едно, а утре — друго, на един човек казват едно, а на друг — друго. Всичко, което казват, си противоречи. Как може да се вярва на такива хора? Много е трудно да се добие точна представа за фактите и от тях не можеш да измъкнеш и една пряма дума. Що за нрав е това? Това е измамност. Лесно ли е да се промени измамният нрав? Той се променя най-трудно. Всичко, което е свързано с нрава, е свързано с природата на човека, а нищо не се променя по-трудно от това, което е свързано с неговата природа. Поговорката „окраската на леопарда не може да се промени“ е съвсем вярна! За каквото и да говорят и каквото и да правят измамните хора, те винаги таят лични цели и намерения. Ако не таят, нищо няма да кажат. Ако се опиташ да разбереш какви са целите и намеренията им, те ще замълчат. Ако случайно допуснат да им се изплъзне нещо вярно, те ще се постараят да измислят начин да го изопачат, да те объркат и да ти попречат да узнаеш истината. Каквото и да правят измамните хора, те няма да допуснат никой да разбере цялата истина. Колкото и време да прекарват хората с тях, никой не знае какво се върти в главите им в действителност. Такава е природата на измамните хора. Колкото и да говори един измамен човек, останалите никога няма да разберат какви са намеренията му,

какво мисли в действителност и какво точно се опитва да постигне. Дори за родителите му е трудно да го разберат. Изключително трудно е да се опитваш да разбереш измамните хора, никой не може да разбере какво се върти в главите им. Ето как говорят и действат измамните хора: те никога не разкриват мислите си и не казват какво се случва в действителност. Това е вид нрав, нали? Когато имаш измамен нрав, каквото и да казваш или правиш — този нрав винаги е в теб, той те контролира, кара те да играеш игри и да мамиш, да си играеш с хората, да прикриваш истината и да се преструваш. Това е измама. В какви други конкретни видове поведение участват измамните хора? Ще дам пример. Двама души говорят и единият от тях разказва за себепознанието си. Този човек все говори за това как се е подобрил и се опитва да убеди в това другия, но не му казва истинските факти по въпроса. В това нещо се прикрива и това показва определен нрав — нрав на измамност. Нека видим дали можете да го разпознаете. Човекът казва: „Напоследък преживях някои неща и чувствам, че през годините вярата ми в Бог е била напразна. Не съм придобил нищо. Толкова съм беден и жалък! Напоследък поведението ми не е особено добро, но съм готов да се покая!“. И все пак малко след като казва това, у него не може да се види никакъв израз на покаяние. Какъв е проблемът тук? Той лъже и мами останалите. Когато другите го чуят да казва тези неща, си мислят: „Този човек преди не се стремеше към истината, но фактът, че може да каже такива неща сега, показва, че истински се е покаял. Няма съмнение в това. Не трябва да го възприемаме както преди, а в нова, по-добра светлина“. Ето как разсъждават и мислят хората след като чуят думите му. Само че настоящото състояние на този човек същото ли е, каквото той твърди? В действителност не е такова. Той не се е покаял истински, но думите му създават илюзията, че го е направил и че се е променил към добро, и че е различен отпреди. Той иска да постигне с думите си точно това. Като говори по този начин, за да заблуди хората, какъв нрав разкрива? Това е измамност, и е много подмолно! Всъщност той изобщо не осъзнава, че се е провалил във вярата си в Бог, че е беден и жалък. Той заимства духовни думи и език, за да заблуждава хората, да постигне целта си да създаде добро впечатление у другите и да имат добро мнение за него. Не е ли това измамност? Измамност е, а когато някой е твърде измамен, за него не е лесно да се промени.

Има и друг вид хора, които никога не са непринудени или открити в начина, по който говорят. Те винаги крият и маскират разни неща, трупат информация от хората на всяка крачка и ги подпитват. Винаги искат да знаят цялата истина за другите хора, но не казват това, което е в техните сърца. Никой, който си взаимодейства с тях, не може да се надява да открие някога цялата истина за тях. Такива хора не искат другите да знаят плановете им и не ги споделят с никого. Какъв нрав е това? Това е измамен нрав. Такива хора са изключително хитри, те са неразгадаеми за всички. Ако човек притежава измамен нрав, той без съмнение е измамен човек и е измамен по своята природа същност. Стреми ли се такъв вид човек към истината във вярата си в Бог? Ако не казва истината пред другите хора, способен ли е да говори истината пред Бог? Със сигурност не. Един измамен човек никога не казва истината. Той може да вярва в Бог, но истинска ли е вярата му? Какъв вид отношение има той към Бог? Той със сигурност има много съмнения в сърцето си: „Къде е Бог? Не мога да Го видя. Какво доказателство има, че Той е реален?“, „Бог господства над всичко? Наистина ли? Режимът на Сатана потиска неистово и арестува онези, които вярват в Бог. Защо Бог не го унищожи?“, „Как точно Бог спасява хората? Спасението Му реално ли е? Това не е много ясно.“, „Може ли един вярващ в Бог да навлезе в небесното царство или не? Трудно е да се каже без никакво потвърждение“. С толкова много съмнения за Бог в сърцето си, може ли такъв човек искрено да отдаде всичко на Него? Невъзможно е. Той гледа всички тези хора, които са се отрекли от всичко, което имат, за да следват Бог, които отдават всичко на Бог и изпълняват дълга си, и си мисли: „Аз трябва да си запазя нещо. Не мога да бъда толкова глупав като тях. Ако предложа всичко на Бог, как ще живея в бъдеще? Кой ще се грижи за мен? Трябва да имам план за спешни случаи“. Можеш да видиш колко „пресметливо“ измамни са тези хора, колко далеч напред мислят. Има някои, които щом видят как на сбирките другите се откриват за познанието за покварата си, как в общението предлагат нещата, скрити в сърцата им, и истинно казват колко пъти са извършили прелюбодеяние, си мислят: „Глупак! Това са лични неща, защо ги казваш на другите? Не може да измъкнете тези неща от мен!“. Ето такива са измамните хора — по-скоро биха умрели, отколкото да са откровени и да кажат на някого цялата истина. Някои хора казват: „Аз

прегреших и направих някои лоши неща, и се чувствам малко засрамен да ги кажа на хората очи в очи. Все пак това са лични неща, срамни са. Не мога обаче да ги пазя или прикривам от Бог. Трябва да кажа тези неща на Бог прямо и открито. Не бих посмял да кажа на другите хора мислите си или личните си въпроси, но трябва да ги кажа на Бог. Независимо от кого друг пазя тайни, не мога да пазя тайни от Бог“. Това е отношението, което един честен човек възприема към Бог. Но измамните хора са предпазливи към всички, не вярват на никого и не говорят честно с никого. Те не казват на никого цялата истина и никой не може да ги проумее. Това са най-измамните хора от всички. Всеки човек има измамен нрав. Единствената разлика е само в степента на измамността. Макар че може да откриваш сърцето си и да разговаряш за проблемите си на събирания, означава ли това, че нямаш измамен нрав? Не означава, ти също имаш такъв нрав. Защо казвам това? Ето един пример: може би ще си способен да проявиш откровеност в общението за неща, които не засягат гордостта или суетата ти, за неща, които не са срамни, и неща, за които няма да бъдеш кастрен, но ако си направил нещо, което нарушава истините принципи, от което всеки би се отвратил и възмутил, щеше ли да си способен да общуваш открито за него на събиранията? А ако си направил нещо неизразимо, щеше да ти е още по-трудно да проявиш откровеност и да разкриеш истината за него. Ако някой го разследва или се опита да ти припише вината за него, щеше да използваш всички средства, с които разполагаш, за да го скриеш, и щеше да се ужасиш, че този въпрос може да бъде разобличен. Винаги щеше да се опитваш да го прикриеш и да очакваш да ти се размине. Не е ли това измамен нрав? Може би вярваш, че ако не го кажеш на глас, никой няма да знае за него и че дори Бог няма как да узнае за него. Това е погрешно! Бог проучва внимателно най-съкровените кътчета на сърцата на хората. Ако не можеш да го възприемеш, значи изобщо не познаваш Бог. Измамните хора не просто мамят другите — те дори се осмеляват да се опитват да измамят Бог и да използват измамни средства, за да Му се противопоставят. Могат ли такива хора да постигнат Божието спасение? Божият нрав е праведен и свят, а измамните хора са онова, което Той ненавижда най-много. Затова за измамните хора е най-трудно да постигнат спасение. Хората с измамна природа са тези, които лъжат най-много. Те ще излъжат дори Бог, ще се опитат да Го измамят и упорито

отказват да се покаят. Това означава, че те не могат да постигнат Божието спасение. Ако някой разкрива покварен нрав само от време на време, ако лъже и подвежда хората, но е ясен и открит с Бог и се покайва пред Него, тогава този тип човек все още има надежда да постигне спасение. Ако ти наистина си човек с разум, трябва да се откриеш пред Бог, да говориш с Него от сърце и да се самоанализираш и опознаеш. Не трябва да лъжеш повече Бог, не трябва никога да се опитваш да Го заблуждаваш и още по-малко трябва да се опитваш да криеш нещо от Него. Факт е, че има някои неща, за които хората не трябва да знаят. Стига да си открит с Бог за тях, няма проблем. Когато правиш нещо, се увери, че не пазиш тайни от Бог. Можеш да кажеш на Бог всички онези неща, които не е подходящо да кажеш на другите хора. Човек, който прави това, е умен. Макар че може да има неща, за които не усеща нужда да се открива пред другите, това не трябва да се нарича измамност. Измамните хора са различни: те вярват, че трябва да крият всичко, че не могат да кажат нищо на другите хора, особено ако става въпрос за лични неща. Ако не им носи полза да кажат нещо, те не го казват дори на Бог. Не е ли това измамен нрав? Такъв човек е наистина измамен! Ако някой е толкова измамен, че не казва на Бог истината и пази всичко в тайна от Бог, дали изобщо е човек, който вярва в Бог? Има ли истинска вяра в Бог? Това е човек, който се съмнява в Бог и в сърцето си не вярва в Него. Тогава не е ли вярата му лъжлива? Той е неверник, лъжевярващ. Имате ли мигове, когато се съмнявате в Бог и се пазите от Него? (Да.) Да се съмняваш в Бог и да се пазиш от Него — какъв нрав е това? Това е измамен нрав. Всеки има измамен нрав в различна степен. Стига да можете да приемете истината, ще сте способни да постигнете покаяние и да се промените.

Някои хора разкриват покварен нрав, когато им се случи нещо, имат представи и идеи, имат предразсъдъци за другите хора, осъждат ги и ги злепоставят зад гърбовете им. Те могат да се самоанализират и да са напълно открити за тези неща, но когато правят определени срамни неща, искат да ги запазят за себе си и завинаги да ги затворят в сърцата си. Те не само че не говорят за тези неща с другите, но не казват и на Бог за тях, когато се молят. Те дори опитват всичко по силите си, за да измислят лъжи, за да потулят тези неща или да ги прикрият. Това е измамен нрав. Когато имаш такива мисли, когато живееш в такова състояние, трябва да се

самоанализираш и да видиш ясно, че не си честен човек, че нищо от това, което Бог описва като честен човек, не се изразява в теб, че си наистина и напълно измамен човек и че макар да си глупав, с лоши заложби и с бавен ум, пак си измамен човек. Това означава да се опознаеш. Най-малкото, което трябва да можеш да постигнеш в опознаването на себе си, е да си способен ясно да видиш и да разпознаеш очевидната поквара, която разкриваш, и да си способен да търсиш истината, за да се справиш с това. Ако наистина познаваш своя собствен измамен нрав, трябва често да се молиш на Бог, да се самоанализираш, да разпознаваш и разнищваш измамния си нрав в съответствие с Божието слово и да възприемаш същността му. Тогава ще имаш надежда да се отървеш от покварения си нрав на измамност. Някои хора не могат ясно да видят разликата между измамните хора и честните хора, което означава, че заложбите им са твърде лоши. Някои хора често използват лошите си заложби, глупост, невежество, липса на прозрение, несръчност с думите, липса на социални умения и предразположеност да бъдат мамени като доказателство за честност. Те винаги казват на другите: „Аз съм твърде честен и това много пъти е в мой ущърб, не знам как да се възползвам от другите — и все пак Бог ме харесва, защото съм честен човек“. Това правилни думи ли са? Такива думи са абсурдни. Те са създадени, за да подвеждат хората, те са безочливи и безсрамни. Как може хората, които са глупави и тъпи, да са честни? Това са две различни неща. Голяма грешка е да се отнасяш към глупавите неща, които си направил, като към честност. Всеки може да види, че дори глупаците са предразположени да са надменни и самонадеяни, да имат високо мнение за себе си. Независимо колко невежи са хората и колко им липсват заложби, те все пак могат да лъжат и да мамят другите. Нима всичко това не е факт? Глупаците и хората с лоши заложби наистина ли никога не правят нищо лошо? Наистина ли нямат покварен нрав? Със сигурност имат. Някои хора казват също, че са честни и се откриват за лъжите си пред другите, но не смеят да се откриват за срамните неща, които правят. Когато църквата се занимава с техните проблеми, те не са способни да го приемат и изобщо не се покоряват, като предпочитат да тършуват зад кулисите и да изтръгнат истината. Този тип измамен човек не приема изобщо истината и никак не се покорява, но въпреки това смята себе си за честен. Не е ли това абсолютно безсрамно

от негова страна? Това е пълна глупост! Този тип човек категорично не е честен, нито е простодушен. Глупавите хора са си глупави хора. Глупаците са си глупаци. Само простодушните хора, които не са измамни, са честни.

Как могат да се разпознаят измамните хора? Какви са видовете поведение на измамните хора? Независимо с кого общуват или си взаимодействат, те никога не позволяват на никого да изследва какво наистина става с тях. Винаги са нащрек с другите, винаги правят неща зад гърбовете им и никога не казват какво наистина мислят. Понякога може да говорят малко за себеопознаване, но не споменават възловите точки или ключови думи, и са ужасени да не им се изплъзне нещо. Те са много чувствителни към тези работи от страх, че другите може да забележат недостатъците им. Това е вид измамен нрав. Някои хора също целенасочено си слагат фасада, така че другите да мислят, че са простодушни, че могат да изтърпят страдание и да не се оплакват или че са духовни и че обичат истината и се стремят към нея. Те очевидно не са такива хора, но настояват да играят този театър пред другите. Това също е измамен нрав. Зад всичко, което казват и правят измамните хора, има скрито намерение. Ако нямаха никакви намерения, те нямаше да действат или да говорят. В тях има нрав, който ги ръководи да правят така и това е нравът на измамността. Лесно ли е да се променят хората, когато имат измамен нрав? Доколко сте се променили? Навлезли ли сте на пътя на стремежа към честността? (Да, това е посоката, в която работим.) Колко стъпки сте направили? Или сте заседнали на етапа на желанието да го направите? (Все още е нещо, което искаме да направим. Понякога, едва след като направим нещо, осъзнаваме, че е включвало измама, че сме се опитвали да създадем лъжливо впечатление у хората. Едва тогава осъзнаваме, че сме били измамни.) Вие осъзнавате, че това е да си измамен, но бяхте ли способни да осъзнаете, че това е вид покварен нрав? И откъде точно идват тези измамни неща? (От природата ни.) Точно така, от природата ви. А тези покварени неща смущават ли ви? Трудно е да се измъкнете от тях, трудно е да се справите с тях, трудно е да избягате и е много обезпокоително. Какво ги прави обезпокоителни? Какво в тях ти причинява болка? (Искаме да се променим, но се чувстваме много болезнено, когато не успеем.) Това е един аспект, но той не се смята за обезпокоителен. Когато един човек е контролиран от измамен нрав, той

може да лъже и да мами другите по всяко време и навсякъде, и независимо какво му се случва, ще мисли как да казва лъжи, за да мами и да подвежда другите. Дори да иска да се контролира, не е способен на това, то е неволно. Ето в това се крие проблемът. Това е проблем на нрава. По какви начини може да се разкрие един измамен нрав? Като изпитание, заблуда, предпазливост, както и подозрение, преструвка и лицемерие. Нравът, който разобличават и проявяват такива типове поведение, е измамност. След като разговаряхме по тези теми, имате ли по-ясно познание за измамния нрав? Има ли все още хора сред вас, които казват: „Аз нямам измамен нрав, не съм измамен човек, аз съм почти честен човек.“? (Не.) Има много хора, които не разбират напълно какво точно е честен човек. Някои казват, че честните хора са онези, които са простодушни и прями, които са тормозени и изолирани, където и да идат, или които са бавни и винаги говорят и действат на крачка след другите. Някои глупаци и невежи хора, които се занимават с такава глупост, че другите ги гледат отвисоко, също описват себе си като честни хора. И всички онези необразовани хора от по-ниските прослойки на обществото, които се възприемат като по-низши, също казват, че са честни хора. Къде е грешката им? Те не знаят какво е честен човек. Какъв е източникът на заблудата им? Основната причина е, че те не разбират истината. Те смятат, че „честните хора“, за които говори Бог, са глупаци и идиоти, че са необразовани, бавни в своя език и реч, тормозени и потискани, и лесно разигравани и мамени. Намекът е, че обектите на Божието спасение са онези безмозъчни хора на дъното на обществото, които често са подритвани от другите. Кого ще спаси Бог, ако не тези незначителни, бедни хора? Не вярват ли те точно в това? Наистина ли това са хората, които Бог спасява? Това е погрешно тълкуване на Божиите намерения. Хората, които Бог спасява, са онези, които обичат истината, които имат заложби и способност за възприемане, те са все хора, които имат съвест и разум, които са способни да изпълняват Божиите поръчения и да изпълняват добре дълга си. Те са хора, които са способни да приемат истината и да се отърват от покварения си нрав, и хора, които истински обичат Бог, покоряват се на Бог и почитат Бог. Макар че повечето от тези хора са от дъното на обществото, от семейства на работници и фермери, те определено не са объркани хора, глупаци или некадърници. Напротив, те са умни хора, които са способни да приемат,

да практикуват и да се покоряват на истината. Всички те са хора на справедливостта, които биха се отрекли от светската слава и богатства, за да следват Бог и да придобият истината и живота — те са най-мъдрите хора от всички. Те са все честни хора, които истински вярват в Бог и които наистина Му отдават всичко. Те могат да придобият Божието одобрение и благословии и да бъдат усъвършенствани да станат Неговия народ и стълбовете на храма Му. Това са хора от злато, сребро и скъпоценни камъни. Онези объркани, глупави, абсурдни некадърници са хората, които ще бъдат отстранени. Как възприемат неверниците и абсурдните хора Божието дело и Божия план за управление? Като сметище, нали? Тези хора не само са с ниски заложби, те са също и абсурдни. Независимо колко Божии слова четат, не могат да разберат истината и независимо колко проповеди чуят, те са неспособни да навлязат в реалността — ако са толкова глупави, как могат да бъдат спасени? Може ли Бог да иска такива хора? Независимо колко години са били вярващи, те все още не разбират никакви истини, все още говорят глупости и все пак се смятат за честни — нямат ли срам? Такива хора не разбират истината. Те винаги тълкуват погрешно Божиите намерения и все пак, където и да идат, опяват за своите погрешни тълкувания, като ги проповядват за истина и казват на хората: „Хубаво е да ви тормозят малко, хората трябва малко да изгубят, трябва да са малко глупави — това са обектите на Божието спасение и те са хората, които Бог ще спаси“. Хората, които казват такива неща, са отвратителни. Това ужасно опозорява Бог! Толкова е отвратително! Стълбовете на Божието царство и победителите, които Бог спасява, са все хора, които разбират истината и са мъдри. Това са онези, които ще имат дял в небесното царство. Всички онези, които са глупави и невежи, безсрамни и неразумни, които нямат и частица разбиране на истината, които са тъпаци и глупаци — не са ли до един некадърници? Как могат такива хора да имат дял в небесното царство? Честните хора, за които говори Бог, са онези, които могат да приложат истината на практика щом я разберат, които са мъдри и умни, които се разкриват прямо пред Бог и които действат в съответствие с принципите и се покоряват безусловно на Бог. Всички тези хора имат богобоязливи сърца, съсредоточават се върху това да правят нещата в съответствие с принципите и всички те се стремят към безусловно покорство пред Бог и обичат Бог в сърцата си.

Само те са истински честни хора. Ако някой дори не знае какво означава да си честен, ако не може да види, че същността на честните хора е да се покоряват безусловно пред Бог, да се боят от Бог и да отбягват злото, или че честните хора са такива, защото обичат истината, защото обичат Бог и защото практикуват истината — тогава този тип човек е твърде глупав и наистина му липсва проницателност. Честните хора категорично не са простодушните, обърканите, невежите и глупавите индивиди, които хората си представят. Те са хора с нормална човешка природа, които имат съвест и разум. Умното при честните хора е, че те са способни да слушат Божиите слова и да са честни и заради това са благословени от Бог.

Нищо няма по-голямо значение от Божието изискване към хората да са честни — Той иска хората да живеят пред Него, да приемат внимателната му проверка и да живеят на светло. Само честните хора са истински членове на човешката раса. Хората, които не са честни, са зверове, те са животни в човешки дрехи, не са човешки същества. За да се стараеш да бъдеш честен човек, ти трябва да постъпваш в съответствие с Божиите изисквания. Трябва да преминеш правосъдие, наказание и кастрене. Когато поквареният ти нрав е изчистен и си способен да практикуваш истината и да живееш според Божиите слова, едва тогава ще бъдеш честен човек. Хората, които са невежи, глупави и простодушни, категорично не са честни хора. Като изисква от хората да са честни, Бог иска те да притежават нормална човешка природа, да се отърват от измамността и маскировките си, да не лъжат или мамят другите, да изпълняват дълга си с отдаденост и да са способни истински да Го обичат и да Му се покоряват. Само тези индивиди са хората от Божието царство. Бог изисква хората да бъдат добри Христови воини. Какви са добрите Христови воини? Те трябва да са въоръжени с истината реалност и да са в единомислие с Христос. Те трябва да могат да възвисяват Бог и да свидетелстват за Него по всяко време и навсякъде и да могат да използват истината, за да воюват със Сатана. Те трябва да стоят на страната на Бог във всичко, да свидетелстват и да изживяват истината реалност. Трябва да са способни да унижават Сатана и да печелят великолепни победи за Бог. Това означава да си добър Христов воин. Добрите Христови воини са победители, те са онези, които побеждават Сатана. Като изисква хората да са честни, а не измамни, Бог не иска от тях да са глупаци, а да

се отърват от измамния си нрав, да постигнат покорство пред Него и да Му донесат слава. Именно това може да се постигне като се практикува истината. Това не е промяна в нечие поведение, не е въпрос да се говори повече или по-малко, нито се отнася до действията на човек. Отнася се по-скоро до намерението, което се крие зад речта и действията, мислите и идеите му, зад амбициите и желанията му. Всичко, което принадлежи към разкриванията на покварен нрав и грешките, трябва да се промени издъно, така че да се съобразява с истината. Ако човек иска да постигне промяна в нрава, той трябва да е способен да прозре същността на нрава на Сатана. Ако можеш да прозреш същността на един измамен нрав, че това е нравът на Сатана и лицето на дяволите, ако можеш да мразиш Сатана и да се отречеш от дяволите, тогава за теб ще е лесно да се отървеш от покварения си нрав. Ако не знаеш, че в теб има измамно състояние, ако не разпознаваш разкриванията на измамен нрав, тогава няма да знаеш как да търсиш истината, за да го изкорениш и за теб ще е трудно да промениш измамния си нрав. Трябва първо да разпознаеш какви неща се разкриват в теб и кой аспект на покварен нрав са те. Ако нещата, които разкриваш, са измамен нрав, ще ги мразиш ли в сърцето си? И ако го направиш, как трябва да се промениш? Трябва да кастриш намеренията си и да поправиш възгледите си. Първо трябва да търсиш истината по този въпрос, за да разрешиш проблемите си, да се стараеш да постигнеш това, което иска Бог и да Го удовлетвориш, и да станеш човек, който не се опитва да мами Бог или другите хора, дори онези, които са малко глупави или невежи. Да се опитваш да измамиш някой, който е глупав или невеж, е много неморално — това те прави дявол. За да си честен човек, трябва да не мамиш или лъжеш никого. Към дяволите и сатаните обаче, ти трябва да подбираш мъдро думите си. Ако не го правиш, се излагаш на възможността да бъдеш направен на глупак от тях и да посрамиш Бог. Само като подбираш думите си мъдро и като практикуваш истината, ще можеш да победиш и посрамиш Сатана. Хората, които са невежи, глупави и упорити, никога няма да могат да разберат истината. Те могат само да бъдат подвеждани, разигравани и тъпкани от Сатана, и в крайна сметка — погълнати.

Нека сега поговорим за четвъртия вид нрав. По време на сбирките някои хора могат да разговарят малко за собствените си състояния, но

когато стане въпрос за същността на проблемите, за техните лични мотиви и идеи, те стават уклончиви. Когато хората ги разобличат, че имат мотиви и цели, те като че ли кимат в знак на съгласие и го признават. Но когато хората се опитат да разобличат или разнищят нещо по-дълбоко, те не могат да го понесат, стават и си тръгват. Защо се измъкват в решителния момент? (Не приемат истината и не са готови да се изправят срещу собствените си проблеми.) Това е проблем на нрава. Когато не са готови да приемат истината, за да разрешат проблемите в себе си, не означава ли това, че изпитват неприязън към истината? Какъв вид проповеди най-малко искат да чуват някои водачи и работници? (Проповеди за това как да разпознаваме антихристите и лъжеводачите.) Правилно. Те си мислят: „Всички тези приказки за разпознаването на антихристите и лъжеводачите, и за фарисеите — защо се занимавате с това толкова много? Главата ми ще се пръсне“. Като чуят, че ще има разговор за разпознаването на лъжеводачите и работниците, те си намират извинение да напуснат. Какво имам предвид тук под „напуснат“? Отнася се до това да се измъкнат, да се скрият. Защо се опитват да се скрият? Когато другите хора излагат факти, ти трябва да слушаш: слушането е добро за теб. Отбележи си нещата, които са сурови или които намираш за трудно да приемеш. После трябва да мислиш често за тези неща, да ги възприемаш бавно и да се променяш бавно. Тогава защо ти е да се криеш? Такива хора усещат, че тези слова на правосъдие са твърде сурови и не са лесни за слушане, затова в тях нараства съпротива и антипатия. Те си казват: „Не съм антихрист или лъжеводач — защо продължавате да се занимавате с мен? Защо не говорите за другите хора? Кажете нещо за разпознаването на злите хора, не говорете за мен!“. Те стават уклончиви и изпитват антипатия. Какъв нрав е това? Ако не са готови да приемат истината и винаги разсъждават и спорят в своя защита, няма ли тук проблем с покварен нрав? Това е нрав на неприязън към истината. Водачите и работниците имат този вид състояние, ами обикновените братя и сестри? (И те го имат.) Когато всички се срещнат за пръв път, те до един са толкова любящи и имат голямо желание да повтарят думи и доктрини. Изглежда, че всички обичат истината. Но пред личните проблеми и действителните трудности мнозина занемяват. Например някои хора са постоянно възпирани от брака. Те вече не искат да изпълняват дълг или да се стремят към истината,

а бракът става най-голямото им препятствие и най-голямото им бреме. На сбирките, когато всеки разговаря за това състояние, те сравняват чуждите думи на общение със себе си и имат чувството, че другите говорят за тях. Казват: „Нямам проблем с вашето общение за истината, но защо ме намесвате? Нямате ли си никакви ваши проблеми? Защо говорите само за мен?“. Какъв нрав е това? Когато се събирате, за да разговаряте за истината, трябва да разнищвате реални проблеми и да позволявате на всеки да говори за своето разбиране на тези проблеми. Само тогава можете да опознаете себе си и да разрешите проблемите си. Защо хората не могат да приемат това? За какъв нрав говорим, когато хората са неспособни да приемат да бъдат кастрени и не могат да приемат истината? Не трябва ли да разпознавате това ясно? Това са все проявления на неприязън към истината — това е същността на проблема. Когато хората изпитват неприязън към истината, за тях е много трудно да приемат истината — а ако не могат да приемат истината, може ли да се поправи проблемът с покварения им нрав? (Не.) Тогава подобен човек, някой, който е неспособен да приеме истината — дали може да получи истината? Дали може да бъде спасен от Бог? Определено не. Хората, които не приемат истината, искрено ли вярват в Бог? Категорично не. Най-важният аспект на хората, които истински вярват в Бог, е да могат да приемат истината. Хората, които не могат да приемат истината, категорично не вярват искрено в Бог. Такива хора способни ли са да седят мирно по време на проповед? Способни ли са да придобият нещо? Няма как. Това е така, защото проповедите разобличават различните покварени състояния на хората. Чрез разнищване на Божиите слова хората придобиват познание и после, като продължават да разговарят за принципите на практикуване, получават път за практикуване и по този начин постигат ефект. Когато такива хора чуят, че състоянието, което се разобличава, е свързано с тях — че е свързано със собствените им проблеми — техният срам ги кара да избухват гневно и те може дори да станат и да напуснат сбирката. Дори да не напуснат, може да започнат да се чувстват вътрешно раздразнени и онеправдани и в този случай за тях няма смисъл да присъстват на сбирката или да слушат проповедта. Не е ли целта на слушането на проповед да разбереш истината и да разрешиш реалните си проблеми? Ако все се страхувате, че вашите проблеми ще бъдат

разобличени, ако непрестанно се страхувате, че ще ви споменат, защо изобщо вярвате в Бог? Ако вярата ви не може да приеме истината, вие не вярвате действително в Бог. Ако винаги се страхувате, че ще ви разобличат, как ще можете да разрешите проблема с покварата си? Ако не можете да разрешите проблема с покварата си, какъв е смисълът да вярвате в Бог? Целта на вярата в Бог е да приемете Божието спасение, да се отървете от покварения си нрав и да изживеете подобие на истинско човешко същество, а всичко това се постига чрез приемане на истината. Ако не можете изобщо да приемете истината или дори да бъдете кастрени или разобличавани, тогава за вас няма начин да получите Божието спасение. Кажете Ми тогава: колко хора има във всяка църква, които могат да приемат истината? Онези, които не могат да приемат истината, много ли са или са малко? (Много са.) Дали това е ситуация, която наистина съществува сред Божиите избраници в църквите, дали е реален проблем? Всички онези, които не могат да приемат истината и са неспособни да приемат да ги кастрят, изпитват неприязън към истината. Да изпитваш неприязън към истината е вид покварен нрав и ако този нрав не може да се промени, могат ли те да бъдат спасени? Определено не. Днес на много хора им е трудно да приемат истината. Това със сигурност не е лесно. За да преодолее това, човек трябва да преживее малко от Божието правосъдие, наказание, изпитания и облагородяване. Какво ще кажете тогава: за какъв нрав става дума, когато хората са неспособни да приемат да бъдат кастрени, когато не се сравняват с Божието слово или със състоянията, разобличавани по време на проповедите? (Нрав на неприязън към истината.) Това е четвъртият вид покварен нрав: неприязън към истината. Колко неприязън изпитват те? (Те не искат да четат Божиите слова или да слушат проповеди и не искат да разговарят за истината.) Това са най-очевидните проявления. Когато някой например ти каже: „Ти наистина вярваш в Бог. Оставил си настрана семейството и кариерата си, за да изпълняваш дълг, страдал си много и си платил значителна цена през последните няколко години. Бог благославя такива хора. Божието слово казва, че онези, които искрено отдават всичко на Бог, ще бъдат безкрайно благословени“, ти казваш „амин“ и приемаш такива истини. Но когато човекът продължи с думите: „Ти обаче трябва да продължиш да се стараеш за истината! Ако хората винаги имат мотиви в действията си и

винаги вилнеят в съответствие със своите намерения, тогава рано или късно ще накърнят Бог и ще си навлекат Неговата ненавист“, когато казва такива неща, ти не можеш да ги приемеш. Като чуваш да се разговаря за истината, ти не само си неспособен да я приемеш, но също се ядосваш и отговаряш язвително наум: „По цял ден разговаряте за истината, но не съм видял някой от вас да отива на небето“. Какъв нрав е това? (Да изпитваш неприязън към истината.) Когато разговорите се превърнат в практикуване, когато хората се захванат сериозно с теб, в теб се проявява крайно отвращение, нетърпение и противопоставяне. Това е да изпитваш неприязън към истината. А как се проявява основно този вид нрав на неприязън към истината? Като отказваш да приемаш да бъдеш кастрен. Да не приемаш да те кастрят е един вид състояние, което се проявява при този вид нрав. В сърцата си тези хора се противопоставят особено много, когато ги кастрят. Те мислят: „Не искам да чувам това! Не искам да чувам това!“ или „Защо не кастрите други хора? Защо сте нарочили мен?“. Какво означава да изпитваш неприязън към истината? Да изпитваш неприязън към истината е когато човек е напълно незаинтересован от нищо, свързано с положителните неща, с истината, с това, което иска Бог, или с Божиите намерения. Понякога човек се чувства отвратен от тези неща; понякога ги пренебрегва напълно; понякога възприема отношение на непочтителност и безразличие, не ги приема сериозно, отнася се към тях нехайно и пренебрежително; или се справя с тях с отношение, което е напълно лишено от отговорност. Основното проявление на неприязънта към истината не е само в това, че хората се чувстват отвратени, когато чуят истината. То включва и нежеланието им да практикуват истината, както и отдръпването им, когато дойде време да я практикуват, сякаш тя няма нищо общо с тях. Когато някои хора общуват по време на събирания, те изглеждат много оживени, обичат да изричат думи и доктрини и да правят високопарни изявления, за да подвеждат останалите и да ги спечелят на своя страна. Изглеждат пълни с енергия и в добро настроение, докато го правят, и продължават неспирно. Други пък по цял ден от сутрин до вечер са заети с въпроси на вярата, четат Божиите слова, молят се, слушат химни, водят си бележки, сякаш и за миг не могат да се откъснат от Бог. От зори до здрач са заети да изпълняват дълга си. Действително ли тези хора обичат истината? Нима нямат нрав на неприязън към истината? Кога

може да се види истинското им състояние? (Когато дойде време да практикуват истината, те бягат и отказват да приемат, когато ги кастрят.) Възможно ли е това да се дължи на факта, че не разбират това, което чуват, или на това, че не разбират истината и затова не искат да я приемат? Отговорът е: нито едно от двете. Управлява ги тяхната природа. Това е проблем на нрава. В сърцата си тези хора много добре знаят, че Божиите слова са истината, че са положителни и че практикуването на истината може да доведе до промени в нрава на хората и да ги направи способни да удовлетворят Божиите намерения, но те не ги приемат и не ги практикуват. Това означава да изпитваш неприязън към истината. При кого сте виждали нрав на неприязън към истината? (При неверниците.) Неверниците изпитват неприязън към истината, това е съвсем ясно. Бог няма как да спаси такива хора. А сред вярващите в Бог, в какви случаи сте виждали хората да изпитват неприязън към истината? Може би когато си разговарял с тях за истината, те не са ставали и не са си тръгвали, а когато общението е засягало собствените им трудности и проблеми, те са ги посрещали правилно — и въпреки това те все още имат нрав на неприязън към истината. Къде може да се види това? (Те често слушат проповеди, но не прилагат истината на практика.) Хората, които не прилагат истината на практика, без всякакво съмнение имат нрав на неприязън към истината. Някои хора са способни да практикуват малко от истината от време на време, така че имат ли те нрав на неприязън към истината? Такъв нрав се открива също и в онези, които практикуват истината, само че в различна степен. Да си способен да практикуваш истината не означава, че нямаш нрав на неприязън към истината. Практикуването на истината не означава, че твоят живот нрав незабавно се е променил — случаят не е такъв. Трябва да разрешиш проблема с покварения си нрав, това е единственият начин да постигнеш промяна в живот нрава си. Практикуването на истината еднократно не означава, че вече нямаш покварен нрав. Способен си да практикуваш истината в една област, но не непременно и в други области. Съответният контекст и причини са различни, но най-важното е, че все пак съществува покварен нрав, който е в основата на проблема. Следователно, след като нравът на някого се е променил, всичките му трудности, претексти и извинения, свързани с практикуването на истината — всички тези проблеми са разрешени и цялото му непокорство,

недостатъци и слабости са преодолени. Ако човешкият нрав не се промени, хората винаги ще имат затруднения да практикуват истината и винаги ще имат претекст и извинения. Ако искаш да си способен да практикуваш истината и да се покоряваш на Бог във всички неща, първо трябва да има промяна в нрава ти. Едва тогава ще си способен да разрешиш проблемите из основи.

За какво се отнася основно нравът на неприязън към истината? Нека първо обсъдим един вид състояние. Някои хора имат голям интерес да слушат проповеди и колкото повече слушат общения за истината, толкова повече се проясняват сърцата им и толкова по-въодушевени стават. Тяхното отношение е положително и инициативно. Доказва ли това, че нямат нрав на неприязън към истината? (Не.) Например на някои деца на седем или осем години им става интересно, когато чуят за вярата в Бог и те винаги четат Божието слово и посещават сбирките с родителите си, а някои хора казват: „Това дете няма нрав на неприязън към истината, то е много умно, родено е да вярва в Бог, избрано е от Бог“. То може наистина да е било избрано от Бог, но тези думи са само наполовина верни. Това е така, защото децата са още твърде малки и посоката на техния стремеж и целите им в живота предстои да се оформят. Когато техният мироглед и възгледите им за обществото все още не са оформени, може да се каже, че младите им души обичат положителните неща, но не можеш да кажеш, че те нямат нрав на неприязън към истината. Защо казвам това? Те са в детска възраст. Тяхната човешка природа е все още незряла, липсва им всякакво преживяване, хоризонтите им са ограничени и те не разбират изобщо какво е истината. Те просто имат вкус за положителните неща. Не можеш да кажеш, че обичат истината, а още по-малко, че притежават истината реалност. Нещо повече, децата нямат преживяване и затова никой не може да види какво е скрито в сърцата им, какъв вид природа същност имат. Хората решават, че децата обичат истината само защото се интересуват от вярата в Бог и слушат проповеди — което е проявление на невежество и глупост, защото децата нямат познание за това какво е истината и затова човек не може дори да спомене въпроса за това дали харесват истината или изпитват неприязън към нея. Да изпитваш неприязън към истината означава преди всичко липса на интерес и антипатия към истината и положителните неща. Да изпитваш неприязън към истината е когато

хората са способни да разбират истината и знаят какво са положителните неща, но въпреки това се отнасят към истината и към положителните неща с нагласа и състояние на съпротива, нехайност, антипатия, увъртане и безразличие. Това е нрав, при който изпитваш неприязън към истината. Съществува ли този вид нрав у всеки? Някои хора казват: „Макар да знам, че Божиите слова са истината, аз все пак не я харесвам, нито я приемам или най-малкото не мога да я приема точно сега“. Какъв е проблемът тук? Това е да изпитваш неприязън към истината. Нравът в тези хора не им позволява да приемат истината. Какви конкретни проявления има неприемането на истината? Някои хора казват: „Аз разбирам всички истини, но просто не мога да ги приложа на практика“. Това разкрива, че става въпрос за човек, който изпитва неприязън към истината и не обича истината, и затова не може да приложи никакви истини на практика. Някои хора казват: „Това, че съм бил способен да спечеля толкова много пари е нещо, над което господства Бог. Бог наистина ме е благословил, Бог е бил толкова добър към мен, Бог ми е дал големи богатства. Цялото ми семейство е добре облечено и нахранено и не трябва да се притеснява нито за дрехи, нито за храна“. Като виждат, че са били благословени от Бог, тези хора Му благодарят в сърцето си, те знаят, че Бог господства над всичко това и че ако не са били благословени от Бог — ако се бяха уповавали само на своите таланти — категорично нямаше да са спечелили всичките тези пари. Те наистина мислят това в сърцата си, наистина го знаят и наистина отправят благодарности към Бог. Но идва ден, когато бизнесът им пропада, за тях настъпват тежки времена и те обедняват. Защо става така? Защото се отдават на удобства и не мислят за това как да изпълняват правилно дълга си, а прекарват цялото си време в преследване на богатство, стават роби на парите, което засяга изпълнението на дълга им и следователно Бог им отнема това. В сърцето си те знаят, че Бог ги е благословил с толкова много и им е дал толкова много, и все пак нямат желание да се отплатят за Божията любов, да излязат и да изпълняват дълга си, а са плахи и непрестанно се боят да не бъдат арестувани, страхуват се да не загубят всички тези богатства и удоволствия и в резултат Бог им отнема тези неща. В сърцата им е ясно като бял ден, те знаят, че Бог им е отнел тези неща и че ги дисциплинира, и затова се молят на Бог и казват: „О, Боже! Ти ме благослови веднъж, значи можеш да ме благословиш и

втори път. Твоето съществуване е вечно и затова благословиите Ти също са с човечеството. Отправям благодарност към Теб! Каквото и да се случи, Твоите благословии и обещание няма да се променят. Ако вземеш от мен, аз все така ще се покорявам“. Думата „покоряване“ обаче звучи неубедително, когато я изричат. Те твърдят, че могат да се покорят, но след това те размислят и нещо не им дава мира: „Нещата бяха толкова добре преди. Защо Бог ми отне всичко? Нима да си стоя вкъщи и да изпълнявам дълга си не е същото като да съм навън и да изпълнявам дълга си? Че какво съм забавил?“. Те винаги се връщат към миналото. В тях има нещо като оплакване и неудовлетвореност от Бог и те постоянно се чувстват потиснати. Бог все още ли е в сърцата им? Това, което е в сърцата им, са парите, материалните удобства и добрите времена. Бог няма никакво място в сърцето им, Той вече не е техният Бог. Макар да знаят, че е истина, че „Бог даде и Бог отне“, те харесват думите „Бог даде“ и изпитват неприязън към думите „Бог отне“. Очевидно приемането на истината е избирателно при тях. Когато Бог ги благославя, те приемат това за истината — но веднага щом Бог им отнеме, не могат да го приемат. Не могат да приемат такова върховенство от Бог и вместо това се противопоставят и недоволстват. Когато от тях се иска да изпълняват дълга си, те казват: „Ще го направя, ако Бог ми даде благословии и благодат. Без Божиите благословии и докато моето семейство е в състояние на такава бедност, как мога да изпълнявам дълга си? Не искам!“. Що за нрав е това? Макар че в сърцето си те лично преживяват Божиите благословии и това, че Той им е дал толкова много, те не са готови да приемат, когато Бог взима от тях. Защо е така? Защото не могат да се откажат от парите и удобния си живот. Въпреки че може да не са вдигнали голям шум за това, че може да не са протегнали ръка към Бог и може да не са се опитали да си върнат със сила старите си активи, като се уповават на собствените си усилия, те вече са се отчаяли от действията на Бог, изцяло неспособни са да приемат и казват: „Наистина е необмислено Бог да постъпва така. Това е неразбираемо. Как мога да продължа да вярвам в Бог? Вече не желая да призная, че Той е Бог. Ако не призная, че Той е Бог, Той не е Бог“. Това вид нрав ли е? (Да.) Сатана има този вид нрав, Сатана отрича Бог по този начин. Този вид нрав е такъв, при който изпитваш неприязън към истината и мразиш истината. Когато хората изпитват неприязън към истината до такава степен, накъде

ги води това? То ги кара да противостоят на Бог и ги кара да противостоят упорито на Бог до самия край — което означава, че с тях е свършено.

Каква точно е природата на нрава на неприязън към истината? Хората, които изпитват неприязън към истината, не обичат положителните неща, нито нещо, което Бог прави. Да вземем например Божието дело на правосъдието от последните дни: никой не иска да приеме това дело. Малцина са готови да слушат проповеди за Бог, който разобличава хората, осъжда хората, наказва хората, подлага хората на изпитания, облагородява хората, укорява хората и дисциплинира хората, и все пак са доволни да слушат за Бог, който благославя хората, увещава хората и за обещанията Му към хората — никой не отхвърля тези неща. Точно както през Епохата на благодатта, когато Бог извърши своето дело на опрощаване, помилване, благославяне и даряване на благодат на човека, когато Той излекува болните и пропъди демоните, и даде обещания на хората — хората бяха готови да приемат всичко това, те всички възхваляваха Исус за великата Му любов към човека. Но сега, когато е дошла Епохата на царството и Бог извършва делото на правосъдието и изразява много истини, никой не го е грижа. Независимо как Бог разобличава и съди хората, те не го приемат и дори си казват: „Може ли Бог да прави такива неща? Не обича ли Бог хората?“. Ако ги кастрят, укоряват или дисциплинират, те имат още повече представи и си казват: „Как може това да е Божията любов? Тези думи на правосъдие и заклеймяване изобщо не са любящи, не ги приемам. Не съм толкова глупав!“. Това е нрав на неприязън към истината. Като чуят истината, някои хора казват: „Каква истина? Това е само теория. Изглежда толкова благородна, толкова могъща, толкова свята — но това са просто добре звучащи слова“. Не е ли това нрав на неприязън към истината? Това е нрав, при който изпитваш неприязън към истината. Този вид нрав във вас ли е? (Да.) Какво състояние току-що споменах, в което е най-вероятно да изпаднете, което виждате най-често и за което имате най-дълбоко разбиране? (Да не искаме да се сблъскваме с трудности, когато изпълняваме дълга си, да не желаем да бъдем съдени и наказвани от Бог, да искаме всичко да върви гладко.) Да отхвърляте Божието върховенство, да отхвърляте Божието дисциплиниране и укор, да осъзнавате ясно, че така Бог прави добро, но да му се противопоставяте в сърцето си: това е един вид проявление. Нещо друго? (Да сме щастливи, когато сме били

ефективни в изпълнението на дълга си, и да сме негативни, слаби и неспособни да съдействаме активно, когато не сме.) Какъв вид проявление е това? (Непримиримост.) Трябва да сте точни в това. Не се обърквайте и не прилагайте сляпо правила. Понякога човешките състояния са много сложни. Те не са просто един вид, а два или три вида, смесени заедно. Как тогава ги окачествяваш? Понякога един нрав ще се разкрие в две състояния, понякога в три, но въпреки че тези състояния са различни, в крайна сметка всички те произлизат от един и същи нрав. Вие трябва да разбирате този нрав на неприязън към истината и трябва да проучите какви са проявленията на това да изпитваш неприязън към истината. По този начин ще можете истински да разберете нрава на неприязън към истината. Ти изпитваш неприязън към истината. Знаеш много добре, че нещо е правилно — не става дума непременно за Божиите слова или истините принципи, а понякога за положителните неща, правилните неща, правилните думи, правилните предложения — но все пак казваш: „Това не е истината, това са просто правилните думи. Не искам да слушам — не слушам думите на хората!“. Какъв нрав е това? Тук има надменност, непримиримост и неприязън към истината — присъстват всички тези видове нрав. Всеки вид нрав може да породи много видове състояния. Едно състояние може да се отнася до няколко различни видове нрав. Ти трябва да си наясно с това от какъв вид нрав произлизат тези състояния. По този начин ще можеш да разпознаеш различните видове покварен нрав.

Всеки от четирите вида покварен нрав, за които току-що разговаряхме, е достатъчен, за да осъди хората на смърт — твърде крайно ли ще е да кажа това? (Не.) Как се появяват видовете покварен нрав у хората? Всички те идват от Сатана. Хората се изпълват с всички ереси и заблуди, които идват от Сатана, дяволи и известни и видни личности, и така се появяват различните видове покварен нрав. Тези видове нрав положителни или негативни са? (Негативни са.) Въз основа на какво казвате, че са негативни? (Въз основа на истината.) Понеже тези видове нрав нарушават истината и се противопоставят на Бог, и понеже са във враждебно противодействие на Божия нрав и всичко, което Бог има и което е Той, следователно, ако един от тези видове покварен нрав се открие в хората, те стават хора, които се противопоставят на Бог. Ако всеки от тези четири

вида покварен нрав се открие в даден човек, това е тревожно и той става враг на Бог и изходът му е сигурна смърт. Независимо какъв е нравът, ако го претеглиш с помощта на истината, ще видиш, че проявената му същност е насочена срещу Бог, противопоставена е на Бог и е враждебна към Бог. Следователно, ако твоят нрав не се промени, тогава няма да си съответстващ на Бог, ще мразиш истината и ще бъдеш враг на Бог.

Сега нека поговорим за петия вид нрав. Ще ви дам пример и вие може да се опитате да разберете точно какъв вид нрав е това. Представете си, че двама души говорят и единият от тях е прекалено прям в това, което казва, от което другият се обижда. Той си мисли наум: „Защо така нараняваш гордостта ми? Да не мислиш, че съм лесна плячка?“ и така в него се натрупва омраза. В действителност този проблем е лесен за разрешаване. Ако човек е казал нещо, което наранява друг човек, стига говорещият да се извини на слушащия, въпросът ще е решен. Но ако засегнатата страна не може да пренебрегне станалото и смята, че „никога не е късно за достойния мъж да си отмъсти“, какъв нрав е това? (Злоба.) Точно така — това е злоба и този човек има жесток нрав. В църквата някои хора биват кастрени, защото не изпълняват правилно дълга си. Нещата, които се казват, когато се кастри човек, често включват порицание и може би дори мъмрене. Това със сигурност го разстройва и той започва да търси извинения и иска да отвърне. Казва неща като: „Макар че ти ме кастри, като каза правилни неща, част от казаното беше наистина обидно и ти ме унижи и нарани чувствата ми. Вярвал съм в Бог всички тези години. Дори и да не съм имал постижения, съм понесъл несгоди. Как може да се отнасяш с мен по този начин? Защо не кастриш някой друг? Не мога да приема това и няма да се примиря с него!“. Не е ли това вид покварен нрав? (Да.) Този покварен нрав се проявява само чрез оплаквания, непокорство и враждебност, но предстои да достигне върха си, не е достигнал зенита си, макар вече да дава някои признаци и вече да се приближава до точката, в която ще избие. Какво е отношението на този човек скоро след това? Той не е покорен, чувства се раздразнен и предизвикателен, и започва да действа със злоба. Започва да възразява и да се опитва да се оправдава: „Водачите и работниците не винаги са прави, когато кастрят хората. Останалите от вас може и да са способни да го приемат, но аз не мога. Вие може да го приемете, защото сте глупави и мекушави. Аз

не го приемам! Нека да го избистрим и да видим кой е крив и кой — прав“. След това хората разговарят с него и казват: „Независимо от това кой е крив и кой е прав, първото, което трябва да направиш, е да се подчиниш. Възможно ли е изпълнението на дълга ти да не е опетнено ни най-малко? Всичко ли правиш както трябва? Дори ако правиш всичко както трябва, да те кастрят все пак е полезно за теб! Разговаряхме с теб за принципите толкова много пъти, но ти никога не ни послуша и избра просто да правиш сляпо това, което ти харесва, като причиняваш смущения в църковното дело и предизвикваш огромни загуби, затова как може да не приемаш кастрене? Думите може да са сурови и може да е трудно да се слушат, но това е нормално, нали? Тогава за какво спориш? Трябва ли просто да ти се позволи да правиш лоши неща, без да е позволено на другите да те кастрят?“. Но ще може ли той да приеме да го кастрят, след като чуе това? Няма. Просто ще продължи да възразява и да се съпротивлява. Какъв нрав разкри той? Дяволски нрав, жесток нрав. Какво всъщност имаше предвид? „Не търпя хората да ме дразнят. Никой не трябва да се опитва да пипне и косъм от главата ми. Ако ти покажа, че с мен не е лесно да се заяждаш, в бъдеще няма да смееш да ме кастриш. Няма ли да съм победил тогава?“. Какво ще кажете за това? Нравът беше разобличен, нали? Това е жесток нрав. Хората с жесток нрав не просто изпитват неприязън към истината — те мразят истината! Когато са подложени на кастрене, те или се опитват да избягат, или не му обръщат внимание — в сърцата си те са невероятно враждебни. Не само възразяват. Отношението им изобщо не е такова. Те са неотстъпчиви и се съпротивляват, дори се опитват да се карат като някакви харпии. В сърцата си те мислят: „Разбирам, че се опитваш да ме унижиш и целенасочено да ме засрамиш, и макар че не смея да ти противореча открито, ще намеря начин да ти го върна! Мислиш си, че можеш просто да ме кастриш и да ме сплашваш? Ще привлека всички на моя страна, ще те нароча и ще ти покажа какво означава да се отнасят зле с тебе!“. Това мислят в сърцата си, жестокият им нрав най-накрая се е разкрил. За да постигнат целите си и да излеят злобата си, те възразяват с всички сили, за да оправдаят себе си и да привлекат всички на своя страна. Едва тогава ще са щастливи и спокойни. И това ако не е злоба! Това е жесток нрав. Когато все още им предстои да бъдат кастрени, такива хора са като агънца. Когато са подложени на кастрене или когато истинското

им аз е разобличено, те незабавно се превръщат от агънца във вълци и свирепостта им се проявява. Не е ли това жесток нрав? (Да.) Тогава защо не се вижда през повечето време? (Не са били предизвикани.) Точно така, не са били предизвикани и интересите им не са били застрашени. Точно както един вълк няма да те изяде, когато не е гладен — ще кажеш ли, че не е вълк? Ако изчакаш да се опита да те изяде, за да го наречеш вълк, няма ли да е твърде късно? Дори ако още не се е опитал да те изяде, трябва да си винаги бдителен. Това, че вълкът не те е изял, не означава, че не иска да те изяде, просто не е дошъл моментът, а когато моментът дойде, вълчата му природа изригва. Кастренето разкрива всеки тип човек. Някои хора си мислят: „Защо кастрят само мен? Защо винаги нарочват мен? Да не ме възприемат като лесна плячка? Аз не съм човек, с когото можеш да се заяждаш!“. Какъв нрав е това? Как може те да са единствените, които са кастрени? Нещата не стоят наистина така. Кой от вас не е бил кастрен? Всички сте били кастрени. Понякога водачите и работниците са своенравни и безразсъдни в работата си или не я изпълняват според работните разпоредби — и повечето от тях са кастрени. Това се прави, за да се защити църковното дело и да се предотврати отклоняването на хората от правилния път. Не е насочено към конкретен човек. Това, което тези хора казват, очевидно е изопачаване на фактите и освен това е проявление на жесток нрав.

По какви други начини се проявява един жесток нрав? Как е свързан с това да изпитваш неприязън към истината? Всъщност, когато неприязънта към истината се проявява сериозно и носи чертите на съпротивляване и осъждане, това разкрива жесток нрав. Неприязънта към истината включва различни състояния — от липса на интерес към истината до неприязън към истината, което прераства в осъждане и заклеймяване на Бог. Когато неприязънта към истината е достигнала определена точка, хората са склонни да отричат Бог, да мразят Бог и да се противопоставят на Бог. Не са ли тези няколко състояния жесток нрав? (Да.) Следователно онези, които изпитват неприязън към истината, имат още по-сериозно състояние и в това има един вид нрав: жесток нрав. Например някои хора признават, че Бог господства над всичко, но когато Бог отнема от тях и интересите им претърпяват загуби, външно те не се оплакват или противопоставят, но вътрешно нямат

приемане или покорство. Отношението им е да седят безучастно и да чакат унищожението — което очевидно е състоянието на неприязън към истината. Има и друго, по-сериозно състояние: те не седят пасивно да чакат унищожението, а вместо това се съпротивляват на подредбите и устройванията на Бог и се съпротивляват на това, че Бог отнема от тях. Как се съпротивляват? (Като прекъсват и смущават делото на църквата или като саботират нещата в опит да установят свое царство.) Това е една форма. След като някои църковни водачи са освободени, те винаги прекъсват нещата и смущават църквата, докато водят църковен живот, съпротивляват се и не се подчиняват на нищо, което новоизбраният водач казва, и се опитват да го злепоставят зад гърба му. Какъв нрав е това? Това е жесток нрав. Това, което в действителност си мислят, е: „Ако аз не мога да съм водач, тогава никой друг няма да задържи тази позиция, ще ги прогонвам всички! Ако те премахна, аз ще бъда отново начело като преди!“. Това не е просто неприязън към истината, това е жестоко! Да се бориш за статус, да се бориш за територия, да се бориш за лични интереси и репутация, да не спираш пред нищо за отмъщението, да правиш всичко, което можеш, да упражняваш всичките си умения, да правиш всичко възможно, за да постигнеш целта си, да възвърнеш доброто си име, гордостта и статуса си или да удовлетвориш намерението си за отмъщение — всичко това е проявление на жестокост. Някои от поведенията на жестокия нрав включват това да казваш неща, които са смущаващи и прекъсващи, други — да правиш много лоши неща, за да постигнеш целите си. Дали с думите или с делата си, всичко, което такива хора правят, противоречи на истината и в нарушение на истината, и е все разкриване на жесток нрав. Някои хора са неспособни да различават тези неща. Ако погрешната реч или поведение не е явна, те не могат да разберат какво представлява. Но за хората, които разбират истината, всичко, което злите хора казват и правят, е зло и никога не може да съдържа нещо, което е правилно или съгласно истината. Може да се каже, че нещата, които тези хора казват и правят, са 100% зли и са категорично разкриване на жесток нрав. Каква е мотивацията на злите хора, преди да разкрият този жесток нрав? Какъв вид цели се опитват да постигнат? Как могат да правят такива неща? Можете ли да различите това? Ще ви дам пример. В нечии домове се случва нещо. Домовете са поставени под наблюдение от големия

червен змей и тези хора не могат да се приберат, което ги наранява силно. Някои братя и сестри ги приютяват и като виждат колко хубаво е всичко в домовете на домакините, тези хора си мислят: „Как така с твоя дом не се е случило нищо? Защо се случи с моя дом? Това не е честно. Не става така, трябва да измисля начин как нещо да се случи и с твоя дом, така че да не можеш да се върнеш в него. Ще те накарам да изпиташ същата трудност, от която страдах аз“. Независимо дали го направи или дали това ще стане реалност, или дали ще постигне целите си, той все пак има това намерение. Не е ли това вид нрав? (Да.) Ако не може да има хубав живот, той няма да позволи и на другите хора да имат. Каква е природата на такъв нрав? (Злоба.) Жесток нрав — тези хора са противни! Както се казва, прогнили до дъно. Това описва колко са жестоки. Каква е природата на този нрав? Опитайте се да разнищите какви са мотивите, намеренията и целите им, когато този нрав се разкрива у тях. Каква е отправната точка в разкриването на този нрав? Какво желаят да постигнат? Нещо се е случило в собствения им дом и те са добре осигурени в домовете на домакините си — защо биха искали да развалят това? Да не би да са щастливи само когато са вгорчили нещата за домакините си, така че и с тези домове на домакините да се случи нещо и те също да не могат да се приберат? В техен интерес е да защитават тези места, да не позволяват нещо да им се случи и да не вредят на домакините си, понеже това би означавало да навредят и на себе си. Тогава каква точно е целта му с това поведение? (Когато нещо не върви добре за него, той не иска да върви добре и за никой друг.) Това се нарича жестокост. Той си мисли следното: „Моят дом беше унищожен от големия червен змей и сега нямам дом. Ти обаче все още имаш хубав топъл дом, в който можеш да се върнеш. Това не е честно. Не мога да понеса това да виждам как имаш възможност да се върнеш у дома. Ще ти дам урок. Ще направя така, че и ти да не можеш да се върнеш у дома точно като мен. Това ще направи нещата справедливи“. Не е ли това действие злобно и злонамерено? Каква е природата му? (Жестокост.) Всичко, което злите хора правят и казват, е за постигане на някаква цел. Какви неща правят обикновено? Какво най-често правят хората с жесток нрав? (Те смущават, прекъсват и съсипват църковното дело.) (Опитват се да се подмазват, когато се срещат лице в лице с хората, но после се опитват да ги злепоставят зад гърба им.) (Нападат хората, отмъстителни са и се

нахвърлят злобно на хората.) (Разпространяват безпочвени слухове и клевети.) (Те злословят, съдят и заклеймяват хората.) Природата на тези действия е да смущава и съсипва делото на църквата и всички те са проявления на това да се противопоставяш на Бог и да Го нападаш, всички са разкривания на жесток нрав. Онези, които са способни да правят тези неща, са несъмнено зли хора и всички онези, които притежават определени проявления на жесток нрав, могат да се окачествят като зли хора. Каква е същността на един зъл човек? Тази на дявол и на Сатана. Това не е преувеличение. Вие способни ли сте на тези действия? На кои от тях сте способни? (Да сме осъдителни.) Тогава смеете ли да нападате или да си отмъщавате на хората? (Понякога имам такива мисли, но не смея да действам според тях.) Вие просто имате тези мисли, но не смеете да действате според тях. Ако някой с по-нисък статус те нарани, ще смееш ли да му отмъстиш? (Понякога да, способен съм на такива неща.) Ако този човек е наистина страховит, ако е красноречив и ти навреди, би ли посмял да му отмъстиш? Може би само малцина не биха се уплашили да го направят. Такива хора — хора, които набелязват слабите, но се боят от силните — имат ли жесток нрав? (Да.) Независимо какъв вид поведение е това и към кого е насочено, ако си способен да извършиш злодеянието да си отмъщаваш на другите братя и сестри, това доказва, че в теб има жесток нрав. Този жесток нрав не изглежда твърде различен отвън, но трябва да си способен да го различиш и трябва да си способен да различиш към кого го насочваш. Ако си свиреп към Сатана и си способен да укротиш и унижиш Сатана, това смята ли се за жесток нрав? Не. Това означава да защитиш нещо правилно и да си безстрашен в лицето на врага. Това означава да имаш чувство за справедливост. При какви обстоятелства това би се сметнало за жесток нрав? Ако тормозиш, тъпчеш и унижаваш добри хора или братята и сестрите, тогава това би било жесток нрав. Следователно трябва да притежаваш съвест и разум, да подхождаш към хората и нещата с принципи, да можеш да различаваш злите хора, дяволите, да имаш чувство за справедливост, трябва да си толерантен и търпелив към Божиите избраници и братята и сестрите, и трябва да практикуваш в съответствие с истината. Това е напълно правилно и съгласно Божиите намерения. Хората с жесток нрав не се отнасят с другите в съответствие с подобни принципи. Ако някой, независимо кой,

направи нещо, с което да им навреди, те ще се опитат да му го върнат — това е жестокост. В начина, по който действат злите хора, няма принцип. Те не търсят истината. Независимо дали действат от лична злоба или си набелязват слабите и се боят от силните, или дръзват да отмъщават на всеки, всичко това е жесток нрав и всичко представлява покварен нрав. В това няма съмнение.

Какво е най-очевидното проявление на човек с жесток нрав? Когато попадне на простодушен човек, когото е лесно да тормози, той започва да го тормози и да си играе с него. Това е обичайно явление. Когато човек, който е относително добросърдечен, види друг, който е простодушен и страхлив, той изпитва чувство на състрадание към него и дори да не може да му помогне, няма да го тормози. Когато видиш, че някой от братята и сестрите е простодушен, как се отнасяш към него? Тормозиш ли го, дразниш ли го? (Вероятно ще го гледам отвисоко.) Да гледаш отвисоко хората е начин да ги възприемаш, да ги виждаш, това е вид мислене, но как действаш и говориш с тях е въпрос на твоя нрав. Кажете Ми, как действате спрямо хората, които са плахи и страхливи? (Командоря ги и се заяждам с тях.) (Когато видя, че изпълняват недобре дълга си, ги дискриминирам и изолирам.) Нещата, които споменахте, са проявление на жесток нрав и са свързани с човешкия нрав. Има още много такива неща, затова няма нужда да изпадаме в подробности за тях. Попадали ли сте някога на такъв човек, човек, който е пожелавал смъртта на всеки, който го е обидил, и дори се е молил на Бог да го прокълне, да го изтрие от лицето на земята? Макар че никой човек няма подобна власт, в сърцето си той си мисли колко добре би било, ако я имаше, или се моли на Бог и иска от Него да направи това. Имате ли такива мисли в сърцето си? (Когато проповядваме евангелието и срещнем зли хора, които ни нападат и ни докладват на полицията, изпитвам омраза към тях и имам мисли като например „ще дойде ден, в който Бог ще те накаже“.) Това е доста обективен случай. Бил си нападнат, пострадал си, заболяло те е, твоята лична почтеност и самоуважение са били напълно стъпкани — при такива обстоятелства за повечето хора ще е трудно да го преодолеят. (Някои хора разпространяват безпочвени слухове онлайн за църквата ни, отправят много обвинения и когато ги чета, наистина се ядосвам, а в сърцето ми има много омраза.) Това жестокост ли е, или избухливост, или е нормална

човешка природа? (Това е нормална човешка природа. Да не мразиш демоните и враговете на Бог не е нормална човешка природа.) Точно така. Това е разкриване, проявление и реакция на нормалната човешка природа. Ако хората не мразят негативните неща или не обичат положителните неща, ако нямат критерии за съвест, тогава не са хора. При тези обстоятелства какви действия може да извърши човек, които да преминат в жесток нрав? Ако тази омраза и ненавист се преобразуват в определен вид поведение, ако загубиш всякакъв разум и действията ти преминат определена червена линия, която бележи човешката природа, ако дори си способен да убиеш човек и да нарушиш закона, тогава това е жестокост, това е да действаш избухливо. Когато хората разбират истината и са способни да различават злите хора и мразят нечестивостта, това е нормална човешка природа. Ако обаче се справят с нещата с избухливост, те действат без принципи. Различно ли е това от извършване на зло? (Да.) Има разлика. Ако човек е изключително лош, изключително жесток, изключително зъл, изключително неморален и ти изпитваш огромна антипатия към него и тази антипатия достигне точката, в която молиш Бог да го прокълне, тогава това е приемливо. Приемливо ли е обаче да вземеш нещата в свои ръце, ако Бог не действа след като си се молил два-три пъти? (Не.) Можеш да се молиш на Бог и да изразяваш своите възгледи и мнения, после да потърсиш истините принципи и в този случай ще можеш да се справиш правилно с нещата. Не трябва обаче да изискваш или да се опитваш да принудиш Бог да издейства отплата от твое име, още по-малко да позволяваш на избухливостта ти да те накара да правиш глупави неща. Трябва да подходиш рационално към въпроса. Трябва да си търпелив, да изчакаш времето на Бог и да прекарваш повече време в молитва към Бог. Виж как Бог действа с мъдрост към Сатана и дяволите и по този начин можеш да си търпелив. Да си рационален означава да повериш всичко това на Бог и да оставиш на Бог да действа. Това трябва да направи едно сътворено същество. Не действай с избухливост. Да действаш с избухливост не е приемливо за Бог и се заклеймява от Него. В такива моменти нравът, разкриван в хората, не е човешка слабост или мимолетен гняв, а е по-скоро жесток нрав. След като е определено, че е жесток нрав, ти си в беда и едва ли ще бъдеш спасен. Това е така, понеже хората с жесток нрав са способни да действат в нарушение на съвестта и разума, и

стават силно предразположени да нарушават закона и да престъпват управленските закони на Бог. Как може да се избегне това? Като минимум, има три червени линии, които не трябва да се пресичат. Първата е да не се правят неща, които са в нарушение на съвестта и разума, втората е да не се нарушава законът и третата е да не се нарушават Божиите управленски закони. Това включва да не правите нищо крайно или нещо, което ще смути делото на църквата. Ако се придържаш към тези принципи, най-малкото безопасността ти ще е осигурена и няма да бъдеш отстранен. Ако се съпротивляваш ожесточено, когато те кастрят, защото си извършил всякакви злини, това е още по-опасно. Възможно е да накърниш пряко Божия нрав и да бъдеш премахнат или отлъчен от църквата. Наказанието за накърняване на Божия нрав е много по-тежко от това за нарушаване на закона — тази съдба е по-лоша от смъртта. Нарушаването на закона включва най-много затворническа присъда. Няколко трудни години и излизаш, това е. Но ако накърниш Божия нрав, ще търпиш вечно наказание. Следователно, ако хората с жесток нрав нямат никаква рационалност, те са крайно застрашени, способни са да извършат зло и е сигурно, че ще бъдат наказани и ще получат възмездие. Ако хората имат малко рационалност, ако са способни да търсят истината и да ѝ се покоряват, ако могат да се въздържат да не извършват твърде много зло, те категорично имат надежда да бъдат спасени. За човек е от съществено значение да има рационалност и разум. Един човек с разум е вероятно да приеме истината и да се справи с кастренето по правилен начин. Човек без разум е в опасност, когато го кастрят. Да кажем например, че някой е много ядосан, след като е кастрен от водача. Склонен е да разпространява слухове и да напада водача, но не смее от страх, че ще създаде неприятности. Такъв нрав обаче вече съществува в сърцето му и е трудно да се каже дали този човек ще действа, или не. Докато този вид нрав съществува в нечие сърце, докато тези мисли съществуват, тогава, макар че е възможно човек да не действа според тях, той вече е в опасност. Когато обстоятелствата го позволят — когато получи възможност, той по всяка вероятност ще действа. Докато жестокият му нрав съществува, ако не се преодолее, рано или късно този човек ще извърши зло. А какви други ситуации има, в които човек разкрива жесток нрав? Кажете Ми. (Бях нехаен в дълга си и не постигнах резултати, и тогава бях освободен

от водача в съответствие с принципите и почувствах известна съпротива. Тогава, като видях, че той разкрива покварен нрав, помислих да напиша писмо, за да го докладвам.) Тази идея от нищото ли се появява? Съвсем не. Това произлезе от природата ти. Рано или късно нещата в човешката природа се разкриват, няма как да знаем при какви случаи или обстоятелства ще се разкрият и ще се задействат. Понякога хората не правят нищо, но това е защото ситуацията не им позволява. Ако обаче става въпрос за човек, който се стреми към истината, той ще е способен да търси истината, за да преодолее това. Ако не е човек, който се стреми към истината, ще направи каквото му харесва и веднага щом ситуацията го позволи, ще извърши зло. Следователно, ако покваренят нрав не се преодолее, е изключително вероятно човек да се забърка в неприятности и в този случай ще пожъне това, което е посял. Някои хора не се стремят към истината и постоянно са нехайни в изпълнението на дълга си. Те не приемат, когато ги кастрят, никога не се разкайват и накрая са изолирани, за да размишляват. Някои хора са премахвани от църквата, защото непрестанно смущават църковния живот и стават като гнили ябълки, а други са отлъчени, защото извършват всякакви злини. Следователно независимо от типа човек, ако някой често разкрива покварен нрав и не търси истината, за да го преодолее, той е способен да извърши злини. Човешкият покварен нрав не се състои само от надменност, но също и от нечестивост и жестокост. Надменността и жестокостта са просто общите фактори.

Тогава как да се разреши проблемът с разкриването на жестокия нрав? Хората трябва да осъзнаят какъв е техният покварен нрав. Нравът на някои хора е особено жесток, злобен и надменен и те са напълно безскрупулни. Това е природата на злите хора и тези хора са най-опасни от всички. Когато такива хора имат власт, дяволите имат власт, Сатана има власт. В Божия дом всички зли хора са разкривани и отстранявани заради извършването на всякакви злодеяния. Когато се опитваш да разговаряш за истината със зли хора или да ги кастриш, има голяма възможност те да те нападнат или да те съдят, или дори да ти отмъстят вследствие на това, че нравът им е толкова злобен. Това всъщност е много често срещано. Например може да има двама души, които се разбират много добре, които са много внимателни и загрижени един за друг, но накрая се разделят

заради едно-единствено нещо, което засяга интересите им, и те прекъсват всякакви отношения. Някои хора дори стават врагове и се опитват да си отмъщават един на друг. Всички те са много жестоки. Когато стане въпрос за изпълнението на дълга на хората, забелязали ли сте кои неща, които се проявяват и разкриват в тях, попадат в рамките на жестокия нрав? Такива неща със сигурност съществуват и вие трябва да откриете тяхната първопричина. Това ще ви помогне да различавате и разпознавате тези неща. Ако не знаете как да откриете първопричината за тях и да ги различите, никога няма да можете да различавате злите хора. След като някои хора са подведени от антихристите и попаднат под техния контрол, животът им страда и едва тогава научават какво е антихрист и какво е жесток нрав. Вашето разбиране на истината е твърде повърхностно. Вашето разбиране на повечето истини спира до нивото на това, което е изречено или написано, или разбирате само думите и доктрините, а те не съответстват изобщо на реалността. След като чуете много проповеди, изглежда, че в сърцето ви има разбиране и просветление, но когато се сблъскате с реалността, все още не можете да различите какви са нещата в действителност. Всички знаете на теория какви са проявленията на антихристите, но когато видите истински антихрист, не сте способни да го различите като такъв. Това е, защото имате твърде малко преживяване. Когато имаш повече преживяване, когато си бил достатъчно нараняван от антихристите, наистина ще си способен да ги различиш какви са наистина. Днес, макар че повечето хора слушат съвестно проповеди по време на сбирките и искат да се стремят към истината, след като чуят проповедта, те разбират само буквалното значение и не стигат по-далеч от теоретичното ниво, не са способни да преживеят този аспект, който е истината реалност. Следователно тяхното навлизане в истината реалност е много повърхностно, което означава, че им липсва способност за различаване на злите хора и антихристите. Антихристите имат същността на злите хора, но освен антихристите и злите хора, нямат ли и другите хора жесток нрав? В действителност няма човек, към който да можете да се отнасяте с лека ръка. Когато няма никакви проблеми, те са целите усмивки, но когато се сблъскат с нещо, което вреди на интересите им, се наежват. Това е жесток нрав. Този жесток нрав може да се разкрие във всеки момент, той е неволен. Та какво точно се случва тук? Дали е въпрос

на обсебване от зли духове? Или на превъплъщение на зъл демон? Ако е някое от тези две неща, тогава човекът има същността на зъл човек и не може да му се помогне. Ако неговата същност не е на зъл човек и просто има този покварен нрав, тогава състоянието му не е фатално и ако може да приеме истината, за него има надежда да бъде спасен. Тогава как може да се преодолее един жесток, покварен нрав? Първо, трябва да се молите често, когато се сблъсквате с неща и размишлявате върху мотивите и желанията, които имате. Трябва да приемете Божията внимателна проверка и да контролирате поведението си. Нещо повече, не трябва да разкривате никакви зли думи или поведение. Ако човек установи, че има неправилни намерения и злоба в сърцето си, че иска да извършва лоши неща, трябва да търси истината, за да ги преодолее, трябва да открие съответните Божии слова, за да разбере и разреши този въпрос, трябва да се моли на Бог, да търси Неговата закрила, да се кълне в Бог и да проклина себе си, когато не приема истината и извършва зло. Общението с Бог по този начин дарява закрила и спира човек да не върши зло. Ако нещо се случи на човек и се надигнат зли намерения, но той не им обръща внимание и просто оставя нещата да се развиват сами или приема за даденост, че това е начинът, по който трябва да действа, тогава той е зъл човек и не е някой, който искрено вярва в Бог и обича истината. Такъв човек все още иска да вярва в Бог и да следва Бог, да бъде благословен и да навлезе в небесното царство — възможно ли е това? Само си мечтае. Петият вид нрав е жестокостта. Това също е проблем, свързан с покварения нрав и това е горе-долу всичко по темата.

Трябва да сте запознати също и с шестия вид покварен нрав: нечестивост. Нека започнем със ситуацията, в която хората проповядват евангелието. Някои хора разкриват нечестив нрав, когато проповядват евангелието. Те не проповядват според принципа, нито знаят какъв тип хора обичат истината и притежават човешка природа. Търсят си само член от противоположния пол, с когото да си паснат, когото харесват и с когото се разбират. Не проповядват на хора, които не харесват или с които не се разбират. Няма значение дали човек спазва принципите за проповядване на евангелието — ако е някой, от когото се интересуват, те няма да се откажат от него. Другите хора може да им казват, че човекът не пасва на принципите за проповядване на евангелието, но те все пак

настояват да му проповядват. В тях има нрав, който контролира действията им и ги кара да удовлетворяват похотливите си желания и да постигат собствените си цели под претекст, че проповядват евангелието. Това не е нищо друго освен нечестив нрав. Има дори хора, които знаят много добре, че не е правилно да правят това и че това оскърбява Бог и нарушава управленските Му закони, и все пак не спират. Не е ли това вид нрав? (Да.) Това е едно проявление на нечестив нрав, но не само разкриването на похотливи желания може да се опише като нечестиво. Обхватът на нечестивостта е по-широк от плътската похот. Помислете: какви други проявления на нечестив нрав има? Тъй като е нрав, това е повече от начин на действие и включва много различни състояния, проявления и разкривания, които го окачествяват като нрав. (Следването на светските тенденции, да не се отказваш от нещата, свързани с тенденциите на света.) Да не се отказваш от нечестивите тенденции е един вид. Да си привързан към нечестивите тенденции на света, да ги преследваш, да се занимаваш с тях, да се стремиш към тях с голяма страст. Има хора, които никога не се отказват от тези неща, независимо как се разговаря с тях за истината, независимо как ги кастрят. Дори стигат до степен на заслепение. Това е нечестивост. И така, когато хората следват нечестиви тенденции, кои проявления показват, че те имат нечестив нрав? Защо обичат тези неща? Какво има в тези нечестиви светски тенденции, което им носи психологическо удовлетворение, което удовлетворява техните нужди, пристрастия и желания? Да кажем например, че харесват филмови звезди: какво в тези филмови звезди ги кара да са обсебени от тях и да ги следват? Това е пищността, стилът, външният вид и известността на тези хора, както и екстравагантният живот, за който те самите копнеят. Не са ли нечестиви всички тези неща, които следват? (Да.) Защо се казва, че са нечестиви? (Защото противоречат на истината и на положителните неща и не са съгласно това, което Бог иска.) Това е доктрина. Пробвайте да анализирате тези знаменитости и филмови звезди: техния начин на живот, държание, дори публичния им образ и облеклото, по които всички се прехласват толкова много. Защо водят такъв живот? И защо вдъхновяват другите да ги следват? Те влагат големи усилия във всичко това. Имат гримьори и лични стилисти, които създават образа им. Така че каква е целта им, като създават този свой образ? Да привличат хората, да ги

подвеждат, да ги карат да ги следват — и да извличат ползи от това. И така, независимо дали хората се прехласват по славата на тези филмови звезди или по външния им вид, или по живота им, това са истински глупави и абсурдни действия. Ако човек притежава рационалност, как може да се прекланя на дяволи? Дяволите са неща, които подвеждат, мамят и вредят на хората. Дяволите не вярват в Бог и не приемат истината по никакъв начин. Всички дяволи следват Сатана. Какви са целите на онези, които следват и почитат дяволите и Сатана? Те искат да подражават на тези дяволи, да моделират себе си според тях с надеждата, че един ден и те ще станат дяволи, точно толкова красиви и секси, колкото са тези дяволи и знаменитости. Харесва им да се наслаждават на това чувство. Независимо по коя знаменитост или изтъкната личност се прехласва човек, крайната цел е една и съща — да подвеждат хората, да подмамват хората и да карат хората да им се прекланят и да ги следват. Не е ли това нечестив нрав? Няма как да е по-очевидно, че това е нечестив нрав.

Нечестивият нрав се проявява и по друг начин. Някои хора виждат, че на сбирките в Божия дом винаги се чете Божието слово, разговаря се за истината и се обсъжда себепознанието, правилното изпълнение на дълга, как да се действа в съответствие с принципите, как да се боиш от Бог и да отбягваш злото, как да се разбира и практикува истината и различни други аспекти на истината. След като са слушали през всички тези години, те започват да се отегчават колкото повече слушат и започват да се оплакват, като казват: „Не е ли целта на вярата в бог да се придобият благословии? Защо винаги говорим за истината и защо разговаряме за божието слово? Няма ли край това? Писна ми!“. Те обаче не искат да се върнат в светския свят. Мислят си: „Вярата в бог е толкова скучна, отегчителна е — как мога да я направя малко по-интересна? Трябва да намеря нещо интересно“, затова разпитват наоколо: „Колко вярващи в бог има в църквата? Колко водачи и работници има? Колко са били освободени? Колко са младите студенти в университета и завършилите студенти? Знае ли някой броя им?“. Отнасят се към тези неща и тези данни като към истината. Какъв нрав е това? Това е нечестивост, която обичайно се нарича „подлост“. Те са чували толкова много истини, но нито една от тях не е предизвикала достатъчно внимание или съсредоточаване върху нея. Веднага щом някой има клюка или вътрешни новини, ушите им незабавно се наострят от

страх да не я пропуснат. Не е ли това подлост? (Да.) Какво характеризира подлите хора? Те нямат и най-малък интерес към истината. Интересуват се единствено от външни въпроси и неуморно и ненаситно търсят клюки и неща, които нямат никакво отношение към тяхното навлизане в живота или към истината. Мислят си, че като разбират тези неща, цялата тази информация, и като я държат в главата си, това означава, че притежават истината реалност, че изцяло са членове на Божия дом, че със сигурност ще бъдат одобрени от Бог и ще могат да навлязат в Божието царство. Мислите ли, че случаят е такъв? (Не.) Вие можете да прозрете това, но мнозина нови вярващи в Бог не могат. Те са фиксирани върху тази информация, смятат, че като знаят тези неща, това ги прави членове на Божия дом, но всъщност Бог ненавижда най-много такива хора. Те са най-суетните, повърхностни и невежи хора. Бог се е въплътил в последните дни, за да извърши делото на правосъдието и пречистването на хората, в резултат на което да даде на хората истината като живот. Ако хората обаче не се съсредоточават върху това да ядат и пият Божието слово и винаги се опитват да изровят клюки и нещо повече за вътрешните дела на църквата, дали се стремят към истината? Дали са хора, които вършат правилната работа? За Мен това са нечестиви хора. Те са неверници. Хора като тях могат също да се нарекат подли. Те винаги се съсредоточават само върху слуховете. Това задоволява любопитството им, но Бог ги ненавижда. Това не са хора, които истински вярват в Бог, още по-малко хора, които се стремят към истината. Простичко казано, те са слуги на Сатана, които идват да смущават делото на църквата. Нещо повече, хората, които винаги изследват и проучват Бог, са слуги и лакеи на големия червен змей. Бог мрази и се отвращава най-много от тези хора. Ако вярваш в Бог, защо не Му се доверяваш? Когато изследваш и проучваш Бог, истината ли търсиш? Търсенето на истината има ли връзка със семейството, в което Христос беше роден, или с обстановката, в която израсна? Хората, които винаги изследват Бог под микроскоп — нима не са отвратителни? Ако постоянно имаш представи за нещата, свързани с човешката природа на Христос, трябва да прекарваш повече време в стремеж към познание за Божиите слова. Само когато разбереш истината, ще можеш да разрешиш проблемите с представите си. Дали изследването на произхода на Христовото семейство или обстоятелствата около раждането Му

ще ти позволи да познаваш Бог? Дали това ще ти позволи да откриеш божествената същност на Христос? Категорично не. Хората, които искрено вярват в Бог, посвещават себе си на Божиите слова и на истината, само това води до познаване на божествената същност на Христос. Но защо онези, които постоянно проучват внимателно Бог, непрекъснато се занимават с подлост? Тези долнопробни хора, на които им липсва духовно разбиране, трябва да побързат и да се махнат от Божия дом! На сбирките и проповедите са били изразени толкова много истини, разговаряно е за толкова много — защо все още трябва да проучваш внимателно Бог? Какво означава това, че винаги проучваш внимателно Бог? Означава, че си изключително нечестив! Нещо повече, има дори хора, които мислят, че научаването на всички тези слухове им дава капитал и те обикалят и се перчат с това на другите. И какво се случва накрая? Те са противни и отвратителни за Бог. Хора ли са изобщо? Не са ли живи демони? Как може да са хора, които вярват в Бог? Те посвещават всичките си мисли на пътя на нечестивостта и изкривяването. Сякаш си мислят, че колкото повече слухове знаят, толкова повече са членове на Божия дом и толкова повече разбират истината. Такива хора са напълно нелепи. В Божия дом никой не е по-отвратителен от тях.

Някои хора непрестанно се съсредоточават върху нереалистични неща във вярата си. Например някои хора винаги изследват какво е царството, къде е третото небе, какъв е подземният свят и къде е адът. Винаги изследват тайнствата вместо да се съсредоточат върху навлизането в живота. Това е подлост, това е нечестивост. Независимо колко проповеди и общения чуват, има и такива хора, които все още не разбират какво е истината, нито осъзнават как трябва да я прилагат на практика. Винаги когато имат време, те проучват Божието слово, разглеждат подбора на думи, търсят някакъв вид сензация и също така винаги проучват внимателно дали Божиите слова са били изпълнени. Ако е така, те вярват, че това е Божието дело, а ако не — отричат, че това е Божието дело. Не са ли нелепи? Това не е ли подлост? Нима хората винаги са способни да видят, че Божиите слова са били изпълнени? Хората не са непременно способни да видят, когато някои от Божиите слова са изпълнени. За хората някои от словата Му изглежда не са били изпълнени, но за Бог те са били. Няма как хората да видят ясно тези неща. Те са щастливци, ако разберат

дори 20 процента. Някои хора прекарват цялото си време в изучаване на Божието слово, но не обръщат внимание на практикуването на истината или навлизането в реалността. Не е ли това пренебрегване на правилния дълг на човек? Чували са толкова много истини и все пак още не ги разбират и постоянно търсят доказателство дали пророчествата са се изпълнили, като считат това за свой живот и мотивация. Когато например някои хора се молят, те казват неща като: „Боже, ако желаеш да направя това, накарай ме да се събудя в шест сутринта. Ако не желаеш, остави ме да спя до седем часа“. Те често действат по този начин, използват това като свой принцип и го практикуват сякаш е истината. Това се нарича подлост. В своите действия те винаги разчитат на чувствата, съсредоточават се върху свръхестественото, осланят се на слухове и други нереалистични неща, постоянно съсредоточават енергията си върху низки неща. Това е нечестивост. Независимо как разговаряш за истината с тях, те мислят, че от истината няма полза и тя не е толкова точна както да се осланяш на чувствата или на потвърждение чрез сравнение. Това е подлост. Те не вярват, че Бог господства над човешките съдби и ги подрежда и макар да казват, че признават Божиите слова за истината, в сърцата си те все така не приемат истината и никога не виждат нещата чрез Божиите слова. Ако някой известен човек каже нещо, те вярват, че то е истината и се придържат към него. Ако някой гадател или физиогном им каже, че другата година ще бъдат повишени в ръководители, те му вярват. Нима това не е подлост? Те вярват във врачуването, гадателството и свръхестествените неща — единствено в тези низки неща. Това е точно както някои хора казват: „Аз разбирам всички истини, но просто не мога да ги приложа на практика. Не знам какъв е проблемът“. Сега имаме отговор на този въпрос: те са подли. Няма значение как разговаряте за истината с такива хора, нищо няма да стигне до тях, нито ще видите някакъв резултат. Тези хора не само изпитват неприязън към истината, но също и притежават нечестив нрав. Какво е най-важното проявление на това да изпитваш неприязън към истината? То е човек да разбира истината, но да не я прилага на практика. Той не иска да я чува, съпротивлява се и негодува срещу нея. Знае, че истината е правилна и добра, но не я прилага на практика, не желае да поеме по този път, нито да страда или да плаща цена, още по-малко да претърпява някакви загуби. Нечестивите хора не са

такива. Те мислят, че нечестивите неща са истината, че това е правилният път и преследват тези неща, опитват се да им подражават и постоянно съсредоточават енергията си върху тях. В Божия дом често се разговаря за принципите на молитвата: хората могат да се молят когато и където желаят, без никакви ограничения във времето, те просто трябва да дойдат пред Бог, да кажат словата в сърцето си и да търсят истината. Тези слова трябва да се чуват често и трябва да се разбират лесно, но как прилагат това на практика нечестивите хора? Всяка сутрин по първи петли те неизменно се обръщат на юг, падат на колене и поставят ръце на земята, като се просват в молитва пред Бог, доколкото могат. Мислят, че Бог ще може да чуе молитвата им само в такива моменти, защото тогава не е зает, има време и затова слуша. Не е ли това нелепо? Не е ли нечестиво? Други пък казват, че най-ефективното време за молитва е в един или два часа през нощта, когато е тихо. Защо казват това? Те също имат доводи. Казват, че по това време всички спят, а Бог има време да се занимава с техните дела само когато не е зает. Не е ли това абсурдно? Не е ли нечестиво? Независимо как разговаряш за истината с тях, те отказват да я приемат. Те са най-нелепите хора и са неспособни да разберат истината. Има други, които казват: „Когато хората вярват в бог, те трябва да вършат добри дела и да са мили, и не трябва да убиват или да ядат месо. Да се яде месо означава да се убива, да се извършва грях, а бог не иска хората да правят това“. Имат ли някакво основание тези думи? Казвал ли е някога Бог подобно нещо? (Не.) Тогава кой го каза? Това са думи на невярващ, на абсурден тип човек. Всъщност не е задължително хората, които казват това, да не ядат месо — или може би не ядат пред другите хора, но насаме си хапват доста. Тези хора са наистина добри в преструвките и разпространяват заблуди където и да отидат. Това е нечестивост. Такива хора са толкова долни. Те се отнасят към тези ереси и заблуди като към заповеди и правила и дори ги практикуват и се придържат към тях сякаш са истината или Божиите изисквания, като енергично и безсрамно учат другите да правят същото. Защо казвам, че начинът на тези хора да правят нещата, начинът, по който изразяват с думи нещата, и средствата, чрез които се стремят, са нечестиви? (Защото нямат никаква връзка с истината.) Значи всичко, което не е свързано с истината, е нечестиво? Такова разбиране е много проблематично. Има неща в човешкото ежедневие,

които не са свързани с истината. Ако кажем, че те са нечестиви, няма ли това да е изкривяване на фактите? Не може да се каже, че това, което не е заклеймено от Бог, е нечестиво. Само това, което е заклеймено от Бог, може да се опише като нечестиво. Ще е голяма грешка да се окачествi като нечестиво всичко, което не е свързано с истината. Дребните житейски потребности — ядене, сън, пиене, почивка например — те свързани ли са с истината? Нечестиви ли са тези неща? Това са все нормални нужди, те са част от дневния режим на хората и не са нечестиви. Тогава защо действията, които току-що споменах, бяха категоризирани като нечестиви? Защото онези начини да се правят нещата повеждат хората по път, който беше погрешен и абсурден — повеждат ги по пътя на религията. Да практикуват по този начин и да учат другите да действат така повежда хората по пътя на нечестивостта. Това е неизбежен резултат. Когато хората почитат нечестивите светски тенденции и вървят по пътя на нечестивостта, как завършват те? Те се покваряват, губят разума си, нямат срам и в крайна сметка са напълно завладени от светските тенденции и тръгват към унищожение, като не са по-различни от невярващите. Някои хора не само възприемат тези ереси и заблуди като правила, които да се следват, или заповеди, на които да се подчиняват, но и се придържат към тях като към истината. Това са нелепи хора, на които напълно им липсва духовно разбиране. В крайна сметка те могат само да бъдат отстранени. Може ли Светият Дух да действа в човек, чието възприемане за истината е толкова изопачено? (Не.) Светият Дух не действа в тези хора, което означава, че в тях действат злите духове, защото пътят, по който вървят тези хора, е пътят на нечестивостта, те са се впуснали по пътя на злите духове — което е точно това, от което се нуждаят тези зли духове. А какъв е резултатът? Тези хора са обсебени от зли духове. Преди казах следното: „Дяволите и Сатана бродят навсякъде като ревящи лъвове, търсещи кого да погълнат“. Когато хората вървят по кривия и нечестив път, те неизбежно ще бъдат грабнати от злите духове. Няма нужда Бог да те дава на злите духове. Ако не се стремиш към истината, няма да бъдеш защитен и Бог няма да е с теб. Бог няма да се грижи за теб, ако не може да те придобие и злите духове ще се възползват, за да се промъкнат и да те обсебят. Това е последствието, нали? Всички онези, които изпитват неприязън към истината и които непрестанно заклеймяват делото на Божието въплъщение, които следват

светските тенденции, които открито тълкуват неправилно Божиите слова и Библията, които разпространяват ереси и заблуди — всички тези неща, които правят, са родени от нечестив нрав. Някои хора се стремят към духовност и понеже разбирането им е изопачено, скалъпват много заблуди, за да подвеждат хората, заради което те стават утописти и теоретици, което също е извършване на подлост. Те са нечестиви хора. Като фарисеите — всичко, което правеха, беше лицемерно, не практикуваха истината и подвеждаха хората да им се възхищават и да им се прекланят. Когато Господ Исус се появи, за да извърши делото си, те дори Го разпънаха. Това беше нечестиво и накрая те бяха прокълнати от Бог. Днес религиозният свят не само осъжда и заклеймява появата и делото на Бог, но най-омразното е, че също така застава на страната на големия червен змей и действа в синхрон с нечестивите сили в преследването на Божиите избраници, и застава съвместно с него като враг на Бог. Това е нечестиво. Религиозният свят никога не е мразил нечестивите сили на Сатана, той не мрази и нечестивостта на държавата на големия червен змей, а вместо това се моли за тези сили и ги благославя. Това е нечестиво. Всяко поведение, което е свързано със Сатана и злите духове или им съдействa, може обобщено да се нарече нечестиво. Начините на практикуване, които са истински изкривени, зли, крайни и прекалени — те също са нечестиви. Някои хора непрестанно разбират погрешно Бог и тези погрешни разбирания не могат да се изчистят, независимо как се разговаря с тях за истината. Те винаги проповядват собствените си доводи, настояват на собствените си заблуди. Няма ли също и в това малко нечестивост? Някои хора имат представи за Бог. След като с тях е било разговаряно многократно за истината, те казват, че разбират и че техните представи са били изчистени, но после пак се придържат към представите си, винаги са негативни и се вкопчват здраво в собствените си извинения. Не е ли това нечестиво? Това също е вид нечестивост. Накратко казано, всеки, който е направил нещо неразумно и отказва да го приеме, независимо как се разговаря с него за истината, е подъл и е донякъде нечестив. Не е лесно за тези хора, които имат нечестив нрав, да бъдат спасени от Бог, защото не могат да приемат истината и отказват да се се освободят от нечестивите си заблуди. Те са наистина непоправими.

Току-що разговаряхме за общо шест вида нрав: непримиримост, надменност, измамност, неприязън към истината, жестокост и нечестивост. Даде ли ви разнищването на тези шест вида нрав ново знание и разбиране за промените в нрава? Какво точно са промените в нрава? Означава ли това да се отървете от определен недостатък, да поправите определено поведение или да промените определена индивидуалност? Категорично не. Тогава малко по-наясно ли сте с това за какво се отнася нравът? Могат ли тези шест вида нрав да бъдат описани като покварения нрав на човека, като природата същност на човека? (Да.) Тези шест вида нрав положителни или негативни са? (Негативни.) Направо са си покварен нрав, те са основните аспекти на човешкия покварен нрав. Няма нито един от тези видове покварен нрав, който да не е враждебен към Бог или към истината, и нито един от тях не е нещо положително. Следователно тези шест вида нрав са шест аспекта, които заедно наричаме покварен нрав. Видовете покварен нрав са природата същност на човека. Как може да се обясни „същността“? Същността се отнася до природата на човека. Природата на човека означава нещата, на които човек разчита за своето съществуване, нещата, които управляват начина, по който живее. Хората живеят според природата си. Независимо какво изживяваш, какви са целите и посоката ти, към какви правила се придържаш, твоята природа същност не се променя — това е неоспоримо. И така, когато не притежаваш истината и живееш, като се осланяш на тези видове покварен нрав, всичко, което изживяваш, е насочено срещу Бог, отклонява се от истината и противоречи на Божиите намерения. Сега трябва да разбереш това: могат ли хората да постигнат спасение, ако нравът им не се промени? (Не.) Това би било невъзможно. Тогава, ако човешкият нрав не се промени, може ли хората да съответстват на Бог? (Не.) Това би било изключително трудно. Що се отнася до който и да е от тези шест вида нрав, независимо от степента, в която се проявява или разкрива в теб, ако не си способен да се освободиш от възпиранията на тези видове покварен нрав, тогава каквито и да са мотивите или целите на действията ти и независимо дали действаш целенасочено, или не, природата на всичко, което правиш, ще е неизбежно срещу Бог и неизбежно ще бъде заклеймена от Бог, което е изключително сериозно последствие. Това ли иска в крайна сметка всеки вярващ — да бъде заклеймен от Бог? (Не.) И понеже това не е изход,

който хората искат, какво е най-важно да направят? Трябва да познават собствения си покварен нрав и покварена същност и да разбират истината, след което трябва да приемат истината — постепенно, малко по малко, като се отървават от тези видове покварен нрав в ситуациите, нагласени за тях от Бог, и като постигат съответствие с Бог и истината. Това е пътят към промените в нрава на човека.

Преди имаше хора, които смятаха промяната в нрава си за много лесна и проста. Те смятаха, че „стига да се принудя да не казвам неща, противни на Бог, или да не правя неща, които ще прекъснат или смутят делото на църквата, и стига да имам правилната гледна точка, стига сърцето ми да е правилно и да разбирам малко повече от истината, да полагам повече усилия, да страдам повече и да плащам по-висока цена, тогава след няколко години определено ще съм способен да постигна промяна в нрава си“. Звучат ли правдоподобно тези думи? (Не.) Къде е грешката на тези хора? (Нямат познание за своя покварен нрав.) Каква е целта да познаваш покварения си нрав? (Да се промениш.) А какъв е изходът на тази промяна? Че придобиваш истината. Да измериш дали е имало промяна в нрава ти, изисква да погледнеш дали действията ти съответстват на истината, или я нарушават, дали са родени от човешката воля, или от това да удовлетворяваш изискванията на Бог. Да видиш до каква степен се е променил нравът ти, означава да видиш дали можеш да се самоанализираш и да се опълчиш на плътта, мотивите, амбициите и желанията си, когато разкриваш покварен нрав, и дали можеш да практикуваш в съответствие с истината, когато правиш това. Степента, до която е стигнала твоята способност да практикуваш в съответствие с истината и с Божиите слова, и дали практикуването ти е напълно съгласно критериите на истината доказва колко голяма е била промяната в нрава ти. Това е пропорционално. Да разгледаме например непримиримия нрав. В началото, когато не е имало никаква промяна в нрава ти, ти не разбираше истината, нито осъзнаваше, че имаш непримирим нрав, и когато чу истината, си помисли: „Как може истината винаги да разобличава човешките недъзи?“. След като я чу, ти почувства правотата на Божиите слова, но ако след една-две години не си взел нито едно от тях присърце, ако не си приел нито едно от тях, тогава това е непримиримост, нали? Ако след две-три години не е имало приемане, ако не е имало промяна в

състоянието у теб и макар да не си изостанал в изпълнението на дълга си и да си страдал много, макар твоето непримиримо състояние да не е било изобщо преодоляно, нито да е отслабнало и в най-малка степен, тогава имало ли е някаква промяна в този аспект от нрава ти? (Не.) Тогава защо тичаш нагоре-надолу и работиш? Независимо от причината да го правиш, ти тичаш нагоре-надолу и работиш слепешком, защото си тичал нагоре-надолу толкова и си работил толкова много, но въпреки това не е имало и най-малка промяна в нрава ти. Докато не дойде ден, в който внезапно се сещаш: „Как така не мога да кажа и една дума за свидетелство? Живот нравът ми изобщо не се е променил“. В този момент усещаш точно колко сериозен е проблемът и си мислиш: „Аз съм наистина непокорен и непримирим! Не съм човек, който се стреми към истината! В сърцето си нямам място за Бог! Как може това да се нарече вяра в Бог? Вярвам в Бог от няколко години и все още не изживявам човешко подобие, нито пък сърцето ми е близо до Бог! Не съм приел Божиите слова присърце, нито усещам някакво угризение или склонност да се покая, когато извърша нещо погрешно — не е ли това непримиримост? Не съм ли непокорен син?“. Усещаш безпокойство. А какво означава, че усещаш безпокойство? Означава, че желаеш да се покаеш. Осъзнаваш собствената си непримиримост и непокорство. И в този момент твоят нрав започва да се променя. Без да разбираш, в съзнанието ти има определени мисли и желания, които искаш да промениш и повече не се намираш в задънена улица по отношение на Бог. Откриваш, че искаш да подобриш връзката си с Бог, че не искаш повече да си толкова непримирим, че искаш да можеш да практикуваш Божиите слова в ежедневието си, да ги практикуваш като истините принципи — имаш това съзнание. Добре е, че осъзнаваш тези неща, но означава ли това, че ще си способен да се промениш веднага? (Не.) Трябва да преминеш няколко години на преживяване, през които ще имаш все по-ясна осъзнатост в сърцето си и ще имаш силна нужда, и ще мислиш в сърцето си: „Това не е правилно, трябва да спра да си губя времето. Трябва да се стремя към истината, трябва да направя нещо правилно. В миналото пренебрегвах правилния си дълг, мислех само за материални неща като храна и дрехи и се стремях само към слава и придобивки. В резултат на това не придобих никаква истина. Съжалявам за това и трябва да се покая!“. В този момент ти поемаш по правилния път

на вярата в Бог. Когато хората започнат да се съсредоточават върху практикуването на истината, това не ги ли приближава с една стъпка към промени в нрава им? Независимо колко дълго си вярвал в Бог, ако можеш да усетиш собствената си мътност — че винаги просто си се носил по течението и след няколко години на мотаене наоколо не си придобил нищо и все още се чувстваш празен — и ако от това се чувстваш неприятно и започваш да се самоанализираш, и чувстваш, че да не се стремиш към истината е загуба на време, тогава в такъв момент ще осъзнаеш, че Божиите слова на увещаване са Неговата любов към човека и ще мразиш себе си, че не си слушал Божиите слова и че толкова много са ти липсвали съвест и разум. Ще изпитваш съжаление и ще искаш да постъпиш по нов начин и истински да живееш пред Бог, и ще си кажеш: „Не мога повече да наранявам Бог. Бог е изрекъл толкова много и всяка дума е била в полза на хората и с цел да ги насочи по правия път. Бог е толкова прекрасен и толкова достоен за човешката любов!“. Това е началото на човешката трансформация. Толкова е добре да имате такова преживяване! Ако си толкова безчувствен, че дори не знаеш тези неща, не си ли тогава в беда? Днес хората осъзнават, че ключът към вярата в Бог е да четат повече Божиите слова, че разбирането на истината е най-важно от всичко, че разбирането на истината и себеопознаването е от съществено значение и че само като са способни да практикуват истината и да я направят своя реалност, ще навлязат в правия път на вярата в Бог. Така че колко години на преживяване мислите, че ви трябват, за да имате това познание и чувство в сърцата си? Хората, които са съобразителни, които са проницателни, които имат силно желание за Бог — такива хора може да са способни да сменят изцяло посоката за една или две години и да започнат да навлизат. Но хората, които са объркани, които са безчувствени и тъпи, на които им липсва проницателност — те ще изживеят три или пет години в мъгла, без да осъзнават, че не са придобили нищо. Ако изпълняват дълга си с ентусиазъм, може да прекарат над десет години в мъгла и все още да нямат очевидни придобивки и да не са способни да говорят за свидетелствата си за преживяване. Едва след като ги отпратят или отстранят, те най-сетне се събуждат и си мислят: „Наистина нямам никаква истина реалност. Наистина не съм бил човек, който се стреми към истината!“. Не е ли пробуждането им в този момент малко закъсняло?

Някои хора се реят в мъгла, като постоянно се надяват да настъпи Божия ден, но изобщо не се стремят към истината. В резултат на това минават повече от десет години, без да имат някакви придобивки или да могат да споделят свидетелство. Едва след като ги кастрят сурово и ги предупредят, те най-сетне усещат как Божиите слова пронизват сърцето им. Колко непримирими са сърцата им! Как е нормално за тях да не бъдат кастрени и наказвани? Нормално ли е за тях да не бъдат дисциплинирани строго? Какво трябва да се направи, за да се осъзнаят, да реагират? Онези, които не се стремят към истината, няма да пролеят нито една сълза, докато не видят собствения си гроб. Едва след като са свършили огромно количество демонични и зли неща, започват да се осъзнават и си казват: „Дотук ли беше вярата ми в Бог? Не ме ли иска повече Бог? Заклеймен ли съм?“. Започват да размишляват. Когато са негативни, чувстват, че всички тези години на вяра в Бог са били загубени и се изпълват с негодувание, склонни са да се откажат от себе си като безнадеждни. Но когато дойдат на себе си, осъзнават следното: „Не наранявам ли просто себе си? Трябва да се изправя на крака. Казаха ми, че не обичам истината. Защо ми казаха това? Как мога да не обичам истината? О, не! Не само че не обичам истината, но дори не мога да приложа истините, които разбирам, на практика! Това е проявление на неприязън към истината!“. Като мислят така, те изпитват известни угризения и освен това донякъде се страхуват: „Ако продължавам така, със сигурност ще бъда наказан. Не, трябва бързо да се покая — Божият нрав не трябва да бъде накърняван“. В този момент намалява ли нивото на непримиримостта им? Сякаш игла е пронизала сърцето им. Те чувстват нещо. А когато имаш това чувство, сърцето ти трепва и започваш да проявяваш интерес към истината. Защо имаш този интерес? Защото се нуждаеш от истината. Без истината, когато те кастрят, не можеш да се покориш или да приемеш истината и не можеш да останеш непоколебим, когато се изправиш пред изпитание. Ако се случи да станеш водач, ще можеш ли да се въздържиш от това да си лъжеводач и от това да тръгнеш по пътя на антихриста? Няма да можеш. Можеш ли да преодолееш това да имаш статус и другите да те хвалят? Можеш ли да преодолееш нагласените за теб ситуации или изкушения? Познаваш се и разбираш себе си твърде добре и ще кажеш: „Ако не разбирам истината, не мога да преодолея всичко това — аз съм боклук, не съм способен на

нищо“. Що за мислене е това? Това е да се нуждаеш от истината. Когато си в нужда, когато си най-безпомощен, ще искаш само да разчиташ на истината. Ще чувстваш, че не можеш да разчиташ на никой друг и че само осланянето на истината може да разреши проблемите ти и да ти позволи да преминеш през кастренето, изпитанията и изкушенията и да ти помогне да преминеш през всяка ситуация. И колкото повече разчиташ на истината, толкова повече ще чувстваш, че истината е добра, полезна и ти помага най-много, и че може да разреши всичките ти затруднения. В такива моменти ще започнеш да копнееш за истината. Когато хората достигнат тази точка, техният покварен нрав започва ли да намалява или да се променя малко по малко? От момента, в който започнат да разбират и да приемат истината, започва да се променя начинът, по който виждат нещата, след което нравът им също започва да се променя. Това е бавен процес. В ранните етапи хората не могат да възприемат тези мънички промени, но когато наистина разбират и могат да практикуват истината, промените започват да стават съществени и хората могат да ги почувстват. От момента, в който хората започнат да изпитват копнеж по истината и глад да придобият истината, и желание да търсят истината, до момента, когато нещо им се случи и въз основа на тяхното разбиране за истината те са способни да я приложат на практика и да удовлетворят Божиите намерения, а не да действат според собствената си воля, и са способни да преодолеят мотивите си и собственото си надменно, непокорно, непримиримо и предателско сърце, тогава — малко по малко — истината не става ли техният живот? А когато истината стане твоят живот, надменният, непокорен, непримирим и предателски нрав у теб престава да бъде твоят живот и вече не може да те контролира. В този миг какво ръководи постъпките ти? Божиите слова. Когато Божиите слова са станали твоят живот, настъпила ли е промяна? (Да.) И след това колкото повече се променяш, толкова повече се подобряват нещата. Това е процесът, чрез който се променя човешкият нрав и постигането на този резултат отнема много време.

Колко точно време отнема промяната в нрава зависи от човека, няма определен период за това. Ако е човек, който обича истината и се стреми към нея, тогава промените в нрава му ще се видят до седем, осем или десет години. Ако е със средни заложби и също е готов да се стреми към

истината, може да са нужни петнайсет или двайсет години, преди да се видят промени в нрава му. Най-важна е решимостта му да се стреми към истината и колко е проницателен — това са решаващите фактори. Във всеки човек съществуват всички видове покварен нрав в различна степен, като те всички са природата на човека и всички са дълбоко вкоренени. Обаче чрез стремеж и практикуване на истината и чрез приемане на Божието правосъдие, наказание, кастрене, изпитания и облагородяване, могат да се постигнат различни степени на промяна във всеки вид нрав. Някои хора казват: „Ако случаят е такъв, промените в нрава не са ли само въпрос на време? Когато дойде моментът, ще знам какво представляват промените в нрава и ще съм способен на навлизане“. Такъв ли е случаят? (Не.) Категорично не. Ако е необходимо единствено време, за да се постигне промяна в нрава, тогава за всички онези хора, които са вярвали в Бог през целия си живот, би трябвало да е нещо нормално да са постигнали промяна в нрава си. Но така ли стоят наистина нещата? Придобили ли са истината тези хора? Постигнали ли са промени в нрава си? Не са. Хората, които вярват в Бог, са многобройни като козината на вола, но онези, чийто нрав се е променил, са редки като бели лястовици. За да постигнат истинска промяна в нрава си, хората трябва да разчитат на стремежа към истината. Те са доведени до съвършенство чрез уповаването на делото на Светия Дух. Промените в нрава се постигат чрез стремежа към истината. От една страна, хората трябва да плащат цена. Трябва да плащат цена за стремежа към истината и трябва с готовност да изтърпяват всякакво страдание, за да придобият истината. В допълнение те трябва да бъдат утвърдени от Бог като правилните хора — хора, които са добросърдечни и които наистина обичат Бог, за да може Светият Дух да действа в тях и да ги доведе до съвършенство. Сътрудничеството на хората е задължително, но придобиването на делото на Светия Дух е още по-съществено. Ако хората не се стремят към истината или не я обичат, ако никога не могат да проявяват внимание към Божиите намерения, а още по-малко да обичат Бог, ако нямат усещане за бреме към делото на църквата и никаква любов към другите — и особено ако нямат отдаденост, когато изпълняват дълга си — тогава те не са обичани от Бог и никога не могат да бъдат доведени до съвършенство от Бог. Затова хората не бива сляпо да прилагат правила, а да разбират Божиите намерения. Независимо какво казва или прави Бог,

те трябва да могат да се покорят и да защитят делото на църквата, сърцата им трябва да са правилни и само тогава Светият Дух може да действа в тях. Ако хората искат да се стремят да бъдат доведени до съвършенство от Бог, тогава трябва да имат боголюбиво сърце, богопокорно сърце, богобоязливо сърце и когато изпълняват дълга си, трябва да са предани на Бог и да Му носят удовлетворение. Само тогава ще могат да придобият делото на Светия Дух. Когато хората притежават делото на Светия Дух, те са просветлени, когато четат Божиите слова, имат път за практикуване на истината и принципи в изпълнението на дълга си, Бог ги напътства, когато са в беда и сърцата им са радостни и спокойни, независимо колко страдат. Като приемат напътствията на Светия Дух по този начин десет или двайсет години, те ще се променят без дори да забележат. Колкото по-скоро се променят, толкова по-скоро ще изпитат спокойствие. Колкото по-скоро се променят, толкова по-скоро могат да станат щастливи. Едва когато човешкият нрав се промени, хората могат да намерят истински покой и радост, само тогава могат да живеят истински щастливо. Онези, които не се стремят към истината, нямат духовен покой или радост, дните им стават все по-празни и все по-трудни за понасяне. За онези, които вярват в Бог, но не се стремят към истината, дните са изпълнени с болка и страдание. И така, когато хората вярват в Бог, нищо не е по-важно от придобиването на истината. Да се придобие истината означава да се придобие живота и колкото по-рано се придобие истината, толкова по-добре. Без истината човешкият живот е празен. Да придобиеш истината означава да намериш покой и радост, да си способен да живееш пред Бог, да бъдеш просветлен, напътстван и воден от делото на Светия Дух, да имат все повече светлина в сърцето си и вярата им в Бог да расте все повече. И така, изясни ли ви се истината, свързана с промените в нрава? (Да, сега разбираме.) Ако това наистина ви е ясно, тогава имате път и знаете как да постигнете резултат в стремежа към истината.

28 април 2017 г.

КАКВО Е ИСТИНАТА РЕАЛНОСТ?

Има много хора, които вярват в Бог, но малцина са онези, които се стремят към истината. Как можете да разпознаете дали някой се стреми към истината? Как можете да прецените дали даден човек се стреми към истината? Да предположим, че има човек, който вярва в Бог в продължение на седем-осем години. Той може да изрича много думи и доктрини, устата му е пълна с духовна лексика, той често помага на другите, изглежда много ентусиазиран, способен е да се отрича от неща и да изпълнява дълга си доста енергично. Но не се вижда да практикува много от истината, нито е способен да обсъжда реални преживявания за навлизане в живота, а още по-малко може да се забележи промяна в неговия живот нрав. Със сигурност може да се каже, че такъв човек не се стреми към истината. Ако някой наистина обича истината, след известен период от време ще бъде способен да говори за своето разбиране и поне в някои неща ще бъде способен да действа според принципите, ще има някакво преживяване на навлизане в живота и най-малкото ще покаже някакви промени в поведението си. Онези, които се стремят към истината, имат постоянно подобряващо се духовно състояние, вярата им в Бог постепенно нараства, имат някакво разбиране за това, което разкриват, и за своя покварен нрав, имат лично преживяване и истинско прозрение за това как Бог върши делото Си, за да спасява хората. Всички тези неща постепенно се въздигат у тях. Ако видите тези проявления в даден човек, можете да знаете със сигурност, че това е човек, който се стреми към истината. Хората са доста ентусиазирани, когато за пръв път повярват в Бог, но не знаят нищо за вярата в Бог. Мислят си, че да вярваш в Бог означава да бъдеш добър човек и да вървиш по правилния път. По-късно, след като ядат и пият Божиите слова и слушат проповеди и общения, те са способни да разпознават различни въпроси. Осъзнават, че хората имат покварен нрав и че трябва да търсят истината, за да се справят с него, че трябва да приемат Божието спасение, и разбират какво означава да вярваш в Бог. Постепенно придобиват известно разбиране за Божието дело и за намерението на Бог да спаси човечеството. Малко по малко това се натрупва и те постепенно поемат по правилния път на вярата в Бог. Тяхното разбиране и преживяване на истините реалности постепенно се

въздигат и те не зациклят в буквални тълкувания или в думи и доктрини. Ако човек е вярвал в Бог в продължение на няколко години и продължава да говори думи и доктрини, като често казва някои крилати фрази за вярата в Бог, и изглежда, че вярата му върви доста добре, но не може да говори за свидетелство за преживяване или за себепознание и не е способен да разпознава неверниците и злите хора, ако тези проблеми съществуват в него, това означава, че той не познава Божието дело, и може да се определи, че той не се е стремял към истината през няколкото години, в които е вярвал в Бог. Това е много ясен знак.

За да прецените дали даден водач или работник притежава истината реалност, първо погледнете дали неговото общение съдържа истинско свидетелство и нова светлина. Когато не сте виждали някои хора от няколко години, може да считате тяхното първоначално общение за ново и свежо, защото те могат да говорят с нова светлина, след като чуят проповед. Но след като прекарате два-три дни с тях, те отново започват да говорят за малки преживявания и свидетелства от миналото си, за това как Бог ги е спасил и как ги е дарил с благодат и благословии. След по-малко от седмица те повтарят онези повърхностни познания за преживяване, за които са говорили преди. Това напредък ли е? От пръв поглед можете да видите, че това не е напредък. След като са вярвали в Бог в продължение на няколко години, те са се въоръжили с много думи и доктрини и могат да кажат някои правилни неща, но когато нещо ги сполети, те все още се объркват и не могат да се справят с него. Не могат да намерят истините принципи, нито да разпознаят хората. Това напредък ли е? (Не.) Това не е напредък. Въпреки че изпълняват дълга си от няколко години, ако ги попитате дали са постигнали преданост към Бог, самите те не разбират. Във всеки случай идват навреме за всяко събиране и изглежда, че изпълняват дълга си нормално. Но ако ги попитате дали са претърпели истинско преобразяване, не могат да ви дадат ясен отговор. Това е проблем. Това показва, че те не разбират истината. Ако разбираха истината, щяха да са способни да видят ясно тези проблеми. Някои хора постигат някакви резултати в изпълнението на дълга си, но ако ги попиташ защо изпълняват дълга си, те могат само да кажат, че сътворените същества трябва да изпълняват дълга си, но не са наясно с подробностите. Ако ги попиташ дали притежават принципи на практикуване при

изпълнението на дълга си, те не могат да преценят това. Би ли казал, че могат да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите? (Не, не могат.) Това не е напредък. Това не означава ли, че са в беда? Ако ги попиташ как подхождат към това да бъдат кастрени, докато изпълняват дълга си, те казват, че слушат, подчиняват се и не се съпротивляват. Имали са този принцип преди няколко години, имат го и сега и той не се е променил. Във всеки случай те просто правят това, което им се казва. Ако ги попиташ дали са придобили някакво разбиране от това, че са били кастрени, дали са открили собственото си непокорно състояние и покварена природа или дали себепознанието им е станало по-дълбоко, те не знаят и не разбират нищо от това. Във всеки случай те се придържат към едно правило: когато се сблъскат с това да бъдат кастрени, те трябва да се подчинят, да приспособят манталитета си, да не се съпротивляват или да се оправдават, трябва да издържат и кротко да се подчинят. Такъв е бил техният възглед преди, а сега той важи с още по-голяма сила. Дали това е проявление на придобиване на истината? (Не.) В процеса на вярване в Бог тези хора не са навлезли в реалността на нито един аспект на истината и не са схванали твърдо принципите на нито един аспект на истината. Въпреки че им е казано: „Когато ви сполети нещо, трябва да практикувате истината, да схванете твърдо истините принципи и да не се отклонявате от този обхват“, те все още не знаят как да търсят истините принципи, когато ги сполети нещо, не са прецизни и се лутат по пътя. Изглежда, че се придържат към общата посока, че са послушни и слушат, че вършат добре текущата си работа, а не нехайно, и че могат да защитават интересите на църквата, но разбират ли детайлите на всеки аспект на истината? Могат ли да ги приложат на практика? Зависи от това дали хората имат истинско познание и преживяване за всеки аспект на истината. Те не познават връзката между всеки аспект на истината, нито знаят кои аспекти на истината и кое състояние са конкретно включени, когато нещо се случи, или какъв нрав е предизвикал това състояние. Ако двама души казват едно и също нещо, те не знаят какви са разликите в природата на тези двама души, нито как да се отнасят към тях. Това разбиране на истината ли е? Това не е разбиране на истината. Ако сте вярвали в Бог в продължение на три-пет години, но не познавате практическата страна на тези истини, и ако сте вярвали в Бог в продължение на осем-десет години

и все още не я познавате, значи не сте придобили истината. Какво ви липсва сега? Повечето хора вярват в Бог, сякаш защитават бойна линия, като си мислят, че стига да се придържат към думите „вяра в Бог“ до самия край, ще успеят. Те обаче не поемат инициативата да търсят или да приемат истината. Не изпълняват добре дълга си, не остават непоколебими в свидетелството си и в това да победят врага, Сатана. Те не са придобили истината и живота. Каква сериозна грешка! Колко жалко е да си вярвал в Бог в продължение на много години, без да имаш никакви житейски преживявания. Когато хората изпаднат в такова състояние, те само външно са заети ежедневно, придържат се към някои правила, не нарушават управленските закони в този обхват и завършват текущата си работа. В човешките очи това се счита за подходящо и ако това състояние се оцени с помощта на истината, те не са извършили ужасна грешка. Какво мислите за този начин на вярване? (Бог не го харесва.) Този отговор е просто доктрина. От твоя гледна точка този вид вярване не може да добие истината, защото никога не постигаш напредък. Когато за определен период от време Божият дом говори за истини, свързани с познаването на Бог, ти се съсредоточаваш върху това да опознаеш Бог. Когато говори за промяна на нрава, ти се съсредоточаваш върху промяната на нрава. Когато говори за познаване на въплътения Бог, ти се съсредоточаваш върху познаването на въплътения Бог. Когато говори за виденията на Божието дело, ти се съсредоточаваш върху истините, свързани с виденията. Когато говори за истини, свързани с проповядването на евангелието, ти се съсредоточаваш върху този аспект на истината. Слушаш и разбираш всичко, което казва Божият дом, така че когато никой не проповядва проповеди, за да те снабдява, ще имаш ли свой собствен път? Ще можеш ли все пак да се движиш напред? Как ще вървиш? Например, когато на събирания хората разговарят на тема какво е покорството пред Бог, ти казваш: „Нямам много дълбоко преживяване за това, просто чувствам, че покорството пред Бог е от решаващо значение“. Когато хората те попитат как практикуваш покорство пред Бог, ти казваш: „Да се покоряваш на Бог означава да мислиш за това какво казва Бог, когато те сполети нещо, и да практикуваш според Неговите слова“. Когато хората искат от теб да разговаряш в повече подробности и за това какво трябва да направиш, ако не си способен да се покориш, когато те сполети нещо, или какво да

направиш, когато са засегнати личните ти интереси, ти казваш: „Все още не съм преживял тези неща“. Това означава, че все още не си придобил навлизане. За известно време Божият дом говори за истините за познаването на Бог. Когато някой те попита дали си постигнал напредък в познаването на Бог, ти казваш: „Постигнах напредък. Мисля, че познаването на Бог е най-важното нещо във вярата в Бог. Ако хората не познават Бог, винаги ще накърняват Божия нрав, а ако винаги правят това, ще попаднат в мрака, ще са способни да говорят само повърхностни думи и няма да разбират никакви истини, ще бъдат точно като невярващите — винаги ще правят неща, които противоречат на истината, и винаги ще правят неща, които се съпротивляват на Бог“. Този човек отново те пита: „И така, откъде познаваш Бог? Когато преживяваш Божието дело, Божието върховенство и Божието напътствие в ежедневието си, кои неща осъзнаваш като Божие напътствие и в кои неща можеш ясно да почувстваш Божието върховенство? Как разбираш Божието върховенство? В реалния живот, въз основа на това, което усещаш и чувстваш, какъв аспект на Божия нрав виждаш в Неговото върховенство?“. Ако не си способен да кажеш нищо, това доказва, че нямаш никакво преживяване. Ако кажеш: „Има едно нещо, в което чувствам Божието напътствие“, това е просто някакво чувство и не означава, че имаш познание за Бог. В действителност, в реалния живот всичко се управлява, подрежда и отрежда от Бог. Ако хората са преживели много, те могат да почувстват, че нищо не е просто и че всичко се случва така, че да могат хората да си вземат поука, да видят Божието върховенство и Неговото всемогъщество и в крайна сметка да опознаят Божия нрав. Едва когато постигнеш този резултат, ще знаеш как да се покоряваш на Бог съгласно Неговите намерения, тогава ще имаш съвсем ясен път напред в практикуването си. С това ниво на преживяване не само вярата на човека става все по-силна, но най-важното е, че той има разбиране за Божия нрав и знае как да се покорява на Бог. Това е придобиване на истината.

Някои хора винаги имат отклонения в стремежа си към истината, винаги се съсредоточават върху празни приказки за някакви духовни доктрини и кухи теории, за да се перчат. Какво мислите за този вид стремеж? Независимо дали смятате, че сте хора, които се стремят към истината, или не, най-важният въпрос в момента е дали сте придобили

някои практически неща, а именно практическо знание? (Придобих известно знание.) Какво си придобил? Можеш ли да го оцениш? (Придобих известно разбиране и прозрение за това как хората са покварени от Сатана и за този зъл свят.) Придобил си малко знание. И така, може ли това знание да промени посоката на живота ти, целта в живота ти и принципите на постъпките ти в реалния ти живот? Независимо сред коя група хора живееш, може ли това знание или истините, които си разбрал, да повлияят на живота ти и на целта ти в живота? Ако не могат да те променят напълно, трябва да има поне някакви промени и някаква въздържаност в това, което казваш и правиш. В момента повечето от вас не са ли все още заседнали на това ниво по отношение на своя духовен ръст? (Да, така е.) За това е необходимо израстване. Ако разбирането ви за истината е твърде повърхностно, то не е достатъчно, нито е достатъчно да можете да говорите само малко за някаква доктрина и да сте малко въздържани. Трябва да разбираш истината, за да имаш път да я практикуваш и да можеш да промениш целта на твоя живот. Ако вече си приел в сърцето си истините, които разбираш, и проповедите, които си слушал, и ако те могат да повлияят на живота ти, да променят посоката и целта на постъпките ти и да променят принципите на постъпките ти, това не е ли малко по-добре от резултатите, постигнати чрез приемане на малко въздържание? В момента вие сте заседнали в приемането на въздържания и в спазването на правила — това ли е пътят за активно практикуване и навлизане? Категорично не. Ако завинаги останете в капана на приемането на въздържания или на спазването на правила, какви ще бъдат последствията? Ще бъдете ли способни да навлезете в истината реалност? Ще бъдете ли способни да претърпите истинска промяна? Освен това, докато се въздържате и следвате правила, получили ли сте някакви резултати от практикуването на истината? Абсолютно никакви. Затова най-важното все пак е да се съсредоточите върху разбирането на истината. Да се въздържате и да следвате правила не означава, че разбирате истината, а още по-малко, че практикувате истината. Да се въздържате и да следвате правила цял живот няма да доведе до постигане на резултата да разбирате истината и да практикувате истината. Това е безполезно! Затова независимо колко страдания понася човек от това, че се въздържа и следва правила, то няма ни най-малка стойност или значение.

След като сте слушали проповеди и сте разбрали истината, преживяхте ли някакви реални промени? Например да си мислите, че предишните ви стремежи към привидно истинни знания и теории, както и стремежът ви към слава, придобивки и статус не са вяра в Бог, а по-скоро принадлежат към религиозната вяра, че стремежът към слава, придобивки и статус е нещо противно, че ако живеете и постъпвате така, напълно ще се превърнете в демон, който трябва да отиде в ада, и че да живеете така е твърде болезнено. Притежавате ли това преживяване и знания? Какво лично преживяване имаш? Че стремежът към знания и слава, придобивки и статус е толкова изморително! Чувстваш, че има твърде много спорове, че има твърде много неприятности и че животът е изморителен и твърде болезнен, когато живееш сред невярващи. Казваш си: „Не мога да живея така. Ако живея като тях, ще ме боли толкова силно, колкото тях. Трябва да скъсам с техния начин на живот“. Това ли е твоето преживяване от първа ръка? Ти дълбоко си преживял, че поквареното човечество ни най-малко не приема истината, че всички се борят, кроят планове и се опитват да се мамят взаимно, че тайно си подливат вода и че се бият до проливане на кръв само заради малка печалба. Ти си преживял как никой от тях не иска да върви по правилния път на живота и че вместо това разчита на трикове и кроежи, за да върши нещата. Какво чувстваш най-силно, когато живееш в такава среда? Чувстваш, че в този свят няма справедливост или праведност, че е твърде нечестив и мрачен и че хората там живеят като демони. Мислиш, че ако се опиташ да бъдеш добър човек, това няма да е лесно и няма да можеш да го постигнеш. Считаш също, че ако искаш да се адаптираш към този свят, и ти ще трябва да станеш демон и да живееш като демон, за да можеш да се слееш с групите демони и да се присъединиш към социалните тенденции. За да се бориш за късче храна и за собственото си препитание и оцеляване, ще трябва да се съревноваваш с тях и да казваш и правиш неща, които са против волята ти. Би било толкова изтощително да живееш така всеки ден, но ако не живееш така, хората ще те отхвърлят и няма да има как да живееш. В този вид жизнена среда какво си преживял? Болка, мъка и безпомощност. Ти си преживял нечестивостта, жестокостта и мрака, които съществуват между хората, и не можеш да видиш светлината на човешкия живот. Когато ти повярва в Бог и се съсредоточи върху четенето на Божиите слова, какво преживя?

(Разбрах истината в сърцето си, почувствах, че е по-добре да вярвам в Бог, и почувствах утеха в сърцето си.) Докато живееш в Божия дом, се чувстваш блажен, имаш Божиите благословии и можеш да разбереш много истини. Когато си с братята и сестрите си, можете взаимно да си помагате и да се подкрепяте, да се отнасяте равноправно един към друг и да живеете в хармония. Всеки ден се чувстваш спокоен в сърцето си, волен и освободен. Не трябва да се тревожиш, че ще бъдеш измамен, и вече не си потискан и малтретиран от другите. Злодеите постепенно се разкриват и отстраняват и стават все по-малко на брой. В Божия дом царуват истината и Бог. Божиите избраници могат да говорят свободно и без ограничения, имат правото да избират и правото да разобличават злите хора. Онези, които не приемат истината и освен това са способни да вършат зло, постепенно биват премахвани. В Божия дом не съществуват явления, при които хората да са измъчвани или потискани. Ако има въпрос, всички го обсъждат. Ако има проблем, водачите и работниците разговарят за истината, за да го разрешат. Хората постепенно започват да разбират истината и все по-малко се случват такива беззакония. Всички Божии избраници могат да приемат истината, да бъдат въздържани от истината и да правят някои промени по отношение на думите и делата си. Ако някой върши зло, всеки може ясно да го види и да докладва за това. Следователно в Божия дом има все по-малко зли хора. Сега все повече чувствате, че средата в Божия дом е наистина добра — братята и сестрите се обичат помежду си и всеки, който има трудности или отклонения, може да получи помощ. Всеки, който има несгоди, може да ги разреши, а ако има проблеми, които не могат да бъдат разрешени, хората могат да се уповават на Бог, да се опрат на Него и да ги разрешат според Неговите слова. Животът в Божия дом ви кара да се чувствате блажени и обнадеждени, можете да видите светлината и да се наслаждавате напълно на Божията любов и Божието спасение. Тази среда е много благотворна за напредването на хората в живота. Като живеете в църквата, в тази среда, в която има истина, вие можете постепенно да разберете истината, сърцето ви постепенно ще става по-светло и вие ще се почувствате волни и освободени. Това са резултатите, които се постигат чрез разбирането на истината. Има една очевидна характеристика на хората, които са придобили истината: те са относително волни и освободени. Не е

необходимо да бъдат въздържани, истината ще повлияе на думите и делата им и ще промени начина им на живот и посоката на живота им. Когато в теб се появи богобоязливо сърце и когато имаш богобоязливо сърце, което те напътства, естеството на нещата, които вършиш, ще бъде напълно различно от това, което си правил преди, когато си възприел самоконтрола и въздържането. При тези обстоятелства ако получиш статус и имаш възможност и подходящи условия да измъчваш другите, дали пак би го направил? (Не.) Защо не? Дали защото не планираш да измъчваш хората, или защото нямаш способността да измъчваш хората? (Защото нравът ми ще се е променил.) Точно така, ти ще имаш богобоязливо сърце и ще имаш принципи и минимално ниво за действията си. В този момент, независимо от изкушенията, с които се сблъскваш, ти ще си способен да кажеш от сърце: „Вършенето на подобно нещо не е богоугодно и аз не мога да правя неща, които оскърбяват Бог“. Твоят духовен ръст естествено ще стигне до това стъпало и ти ще си способен да казваш такива думи. В момента можете ли да достигнете това стъпало по толкова естествен начин? (Все още не.) Това доказва, че истината все още не е започнала да действа вътре в теб. Тя просто въздържа поведението ти, но не може да въздържи твърдо сърцето ти или да промени посоката на живота ти, нито принципите и целта на постъпките ти.

Сега всички вие сте започнали да се съсредоточавате върху стремежа към истината във вярата си в Бог, така че на какво основавате постъпките си? На съвестта, на минималното ниво на постъпките и на морала. Колко далече са тези неща от истината? Свързани ли са съвестта, минималното ниво на постъпките и моралът с истината? Далече са от нея. В най-добрия случай това да постъпваш въз основа на съвестта, може да те направи добър човек, но то далеч не отговаря на Божието изискване. Божието изискване е хората да постъпват въз основа на истината и да живеят според Божиите слова. Когато човек, който вярва в Бог, може да схване истината, да разбере и да практикува истината и да се въздържа според принципите на истината, той ще е израснал. Ако не се стреми към истината, никога няма да израсне. Някои хора са започнали да се стремят към истината, имат решимост и казват: „Трябва да направя всичко възможно да се стремя към истината и да се старая да практикувам според Божиите слова и според истината, да върша нещата според правилата, да

действам с принципи и граници и да се въздържам от действия, които накърняват Божия нрав или които са грях спрямо Бог, без да е необходимо някой да ме управлява, да ме въздържа или да ме надзирава, за да правя това. Макар че никой не ме надзирава, ако вършенето на нещо ще накърни Божия нрав, ако в него няма богобоязливо сърце и ако ще оскърби Бог, категорично няма да го правя. Дори да имам тази идея в сърцето си, мога да се въздържа — не бива да я осъществявам“. Това състояние е активно и положително. Да кажем например, че Божият дом иска от някого да пази нещо ценно и само няколко души знаят за това. Когато другите хора знаят за това, този човек е способен да се грижи добре за тази вещ, да проявява загриженост за нея и да я пази от изгубване, повреждане, кражба или унищожаване. Едновременно с това е способен и да се въздържа от алчност и от чувство за собственост, и в сърцето си отделя напълно тази вещ като свята. Това не е ли добър човек? От днешна гледна точка може да се каже, че това е добър човек, защото няма идеи или мисли за присвояване на вещта. Ако отидем още една стъпка напред, той е способен да пази тази вещ с пълната преданост на поста си и да носи тази отговорност с цялото си сърце и по най-добрия възможен начин, и може да се каже, че отдава цялото си сърце и върши добре работата си. Един ден обаче нещата се променят. Някои от хората, които са знаели за тази вещ, са арестувани и хвърлени в затвора, а други са преместени на различни места. Този човек е единственият останал, който знае за тази вещ. При тези обстоятелства не се ли е променила средата му? Да, средата му се е променила и е дошло изпитанието. Първоначално сърцето му все така не се трогва и той все още пази сериозно и отговорно вещта, без да има други мисли. По-късно чува, че хората, които са знаели за нея, са изчезнали. Дори тогава продължава да си мисли: „Не мога да си правя никакви планове за тази вещ. Трябва да продължа да я пазя добре. Дори хората да не знаят за нея, Бог знае!“. Това не е ли добър човек? (Сега той все още изглежда добър човек.) Защо е така? Защото, когато се оценява по критериите за добър човек, ако човек може да достигне до това ниво, той вече е много добър. Един ден обаче в семейството му настъпва голяма криза, то спешно се нуждае от пари, но не разполага с достатъчна сума. Средата му отново се е променила, а когато средата се промени, отново е дошло време този човек да бъде изпитан. Отначало все още обмисля да вземе пари назаем,

но след два-три неуспешни опита сърцето му започва да се вълнува: „Нима не притежавам ценна вещ? Не е ли глупаво да ходя да вземам пари назаем, когато те са пред очите ми? Никой не знае, че пазя тази вещ. Освен това тя просто събира прах тук. Не е ли редно да я използвам? Защо пък не!“. След това му хрумва по-добра, логична мисъл: „Това не е ли подготвено за мен от Бог? Бог ми показва благодат, благодаря на Бог!“. Колкото повече мисли за това, толкова повече чувства, че това е правилното нещо, което трябва да направи. След като размишлява два-три дни, се чувства спокоен в сърцето си и съвестта му не го укорява. Накрая решава: „Просто ще използвам тези пари!“. Какво се случи? (Започна да настъпва промяна в мисленето му.) Как се стигна до тази промяна в мисленето му? (Тя беше причинена от средата.) И така, има ли проблем със средата? Дали средата го промени? (Не.) Тогава как можем точно да опишем това, което се случи? Когато средата му се промени два пъти преди това, защо сърцето му не се разколеба тогава? (Все още не беше настъпил моментът на крайна бедност и притеснение.) Преди да се стигне до този момент, истинските вътрешни мисли и истинският нрав на човека няма да бъдат разкрити. Можем ли да кажем, че към онзи момент този човек е предан на Бог? Или че обича истината? Можем да кажем това, защото когато пазеше приношението, той беше способен да го прави с цялото си сърце и с цялата си сила, без никакви други идеи или активни мисли. Той никога не кроеше никакви планове за тази вещ — какъв прекрасен човек! Когато обаче жизнената му среда се промени и той се почувства в капан без изход, у него се появиха активни мисли и той започна да крои планове за приношението. Всъщност не че преди това той нямаше такива мисли, но ги криеше в сърцето си. Когато се сблъска с подходяща среда, мислите му по естествен начин избиха на повърхността като изворна вода. Накрая той дори намери „основания“ за това, като каза, че това му е било подготвено от Бог. Когато откри тези „основания“, не беше ли разобличена неговата нечестива природа? Къде отидоха неговата преданост, доброта и чувство за справедливост? (Изчезнаха.) И така, дали предишните му проявления бяха просто една игра? Не бяха игра. Те също бяха естествени разкривания, но не бяха дълбоки. Бяха най-повърхностни разкривания, бяха явления на повърхностно ниво. Сред явленията на повърхностно ниво на човешката природа има някои илюзии и понякога хората не могат да ги прозрат и

лесно се подвеждат. Например някои хора изглеждат, сякаш изпълняват дълга си много добре в продължение на шест месеца или година, но след една година стават негативни. След две години може да избягат и да се върнат в мирския свят — някои, за да печелят пари, а други, за да живеят собствения си живот. Така че би било погрешно да ги определяш като хора, които искрено отдават всичко на Бог, въз основа на представянето си в рамките на шест месеца или една година. Поведението им през тези шест месеца или една година всъщност е илюзия, временен ентусиазъм. Когато се сблъскат с някои среди и изкушения, истинският им облик и нечистите им намерения, които стоят зад вярата им в Бог, се разобличават. Това не е ли факт? Те изобщо не са се променили. Какво точно иска да промени Бог в хората? Какви проблеми иска да разреши Бог, като кара хората да приемат истината? (Нещата в човешката природа.) Точно така, трябва да се разрешат нещата в човешката природа. Когато нищо не ги е сполетяло, хората имат основно минимално морално ниво и не се възползват от другите. Особено възрастните хора често казват: „Не пожелавай чуждото и не се разделяй със своето“. Тоест, не се разделяйте небрежно със собствените си вещи и не ставайте алчни и не таете алчни помисли към чуждите вещи. Именно това би трябвало да притежава нормалната човешка природа и то е далече от истината. И така, могат ли хората да го постигнат? (Не могат.) Хората не могат да постигнат дори него, но въпреки това казват, че човек не бива да има алчни помисли. Заграбването на чужди вещи, без дори да чакаш да се появят алчни помисли у теб — това е резултат от господството на собствената природа. Стига средата да го позволява, хората дори не е необходимо да мислят за него, а ще разкрият нечестивата си природа и своя жесток, алчен и измамен нрав. По отношение на човека, който присвои приношението в примера, който току-що споменах — кои от неговите идеи и проявления бяха измамни? (Той заграби Божието приношение, като същевременно твърдеше, че Бог го е подготвил за него и му е открил изход.) Това е измамно, това е самоизмама и мамене на другите. Той измами себе си и се опита да измами и Бог. Използва тези приятно звучащи думи, за да увърта и да успокои собствената си съвест, така че да избегне обвиненията ѝ. Нещо повече, той изфабрикува красива лъжа за себе си и искаше да използва тази лъжа, за да заблуди и да измами Бог. Това не е ли измамно?

(Да, така е.) Измамно е. Когато се сблъскаш с такава среда и твоята природа породи мисли и те накара да искаш да направиш нещо, преди всичко в теб ще се обади съвестта ти, а след това ще се задействат и истините, които разбираш, като ще те накарат да осъзнаеш, че подобно мислене няма да те доведе до никъде, че то е достойно за презрение и че е нечестиво, и че това, което мислиш и в което вярваш, не е истината. Въпреки че временно си подтикнат да направиш такова нещо, след като се помолиш на Бог, си мислиш: „Не мога да направя това. То ще оскърби Бог. Това е нечестиво! То е несъответстващо на истината и, ако го направя, не е ли това измама спрямо Бог? Никога не мога да направя това. То е нещо, което е отделено като свято, то принадлежи на Бог и по никакъв начин не трябва да бъде докосвано. Въпреки че никой не знае за това нещо и само Бог знае за него, и защото само Бог знае за него, категорично не мога да го докосна“. Ако човек може да мисли по този начин, тогава той притежава истински духовен ръст. Ако разчита на добрите си намерения и минималното морално ниво, ще може ли да се въздържи? Ще може ли да гарантира, че няма да открадне приношението? (Няма да може.) Какво трябва да притежава човек, за да постигне това? (Трябва да има боязън от Бог в сърцето си.) Единствено истините, които разбираш, познанието ти за Бог и боязънта от Бог в сърцето ти могат да възпрат сърцето и действията ти и да определят какъв път ще избереш и как да постъпиш в съответствие с Божиите намерения. Освен истината и Божиите слова, има ли нещо друго, което може да помогне на хората да постигнат това? Не, няма. Това е единственият начин. Той може да ти даде възможност да се боиш от Бог и да отбягваш злото. С каквито и среди да се сблъскваш, били те изпитания или изкушения, те не могат да променят твоята преданост към Бог и покорството ти пред Бог. Щом веднъж си затвърдил решимостта си, тя никога няма да се промени. Независимо колко трудна е средата, с която се сблъскваш, дори ако тя е особено голямо изкушение за теб, решимостта ти ще остане непроменена и принципите, според които вършиш нещата, ще останат непроменени. По този начин ще останеш непоколебим в свидетелството си и ще получиш истината. Бог повече няма да те подлага на изпитание по отношение на този въпрос. Ще си го преодолял и ще си останал непоколебим. В момента повечето хора могат ли да достигнат този духовен ръст? (Не могат.) Те все още не могат да го

достигнат, което доказва, че истината не е станала техен живот. Тогава какви неща има в живота им сега? Философиите на Сатана за светските дела, отровите на Сатана и някои човешки инстинкти, т.е. да се придържат към минималното морално ниво и човешките постъпки, както и някои духовни доктрини и изрази, които са придобили, след като са повярвали в Бог. След като са схванали тези неща, хората винаги си мислят: „Получих истината. Разбрах толкова много във вярата си в Бог. Промених се и придобих нещо“. Какво точно са придобили? Всъщност това са само повърхностни неща. Просто имат известна въздържаност в поведението си и то е малко по-сдържано. Освен това могат да разсъждават по по-положителен начин в ума и сърцето си и да мислят повече за положителни неща. Благодарение на влиянието на своята среда, на честото слушане на проповеди, на изпълнението на дълга си, както и на това, че контактуват все по-често с положителни неща, те биват повлияни по някакъв положителен начин. Това са ползите и промените, които средата на църквата носи на хората. Но колко големи и колко многобройни са промените, които истината носи на хората? Това зависи от техния стремеж. Ако наистина си човек, който се стреми към истината, тогава винаги ще придобиеш нещо по отношение на практическите аспекти на истината и на всеки етап ще придобиваш по малко и ще разбираш по малко. В сърцата си хората разбират и чувстват дали са придобили нещо, или не. Какво чувстват повечето хора сега? Че въз основа на добрите си намерения често усърдно и съзнателно вършат някои добри неща, неща, за които хората вярват, че притежават съвест и разум, и неща, които няма да доведат до това да бъдат обвинени или критикувани от другите. Макар че това са добри неща, не може да се каже, че те са практикуването на истината. Не е ли така? (Да, така е.) Повечето хора имат основополагащ принцип на действията си, който е да действат според съвестта си. Те смятат, че истината е твърде дълбока, твърде абстрактна и че изглежда твърде отдалечена от хората. Те не разбират добре истината и не могат да я обяснят ясно, затова просто действат според съвестта си и се справят как да е ден след ден. Някои хора дори изобщо нямат будна съвест и не вършат нещата според критериите на съвестта. Някои хора изпълняват дълга си, без да получават никакви резултати. Те просто паразитират и се наслаждават на Божията благодат, но не дават нищо в замяна, не изпитват

никаква вина в сърцето си. Имат ли тези хора съвест и разум? Ако попиташ такъв човек: „Какво мислиш за това, че живееш по този начин?“, ще отговори: „Божиите намерения са твърде високи, не мога да ги постигна. Във всеки случай аз съм човек, който искрено вярва в Бог, и не съм вършил зло. Чувствам мир в сърцето си“. Практикуват ли такива хора истината? Макар че изпълняват дълга си, отдават ли искрено всичко на Бог? От човешка гледна точка изглежда, че изпълняват дълга си, но изобщо не получават резултати от него. Може ли Бог да ги одобри? Те може да кажат: „Изпълнявам дълга си въз основа на съвестта си, не бездействам, не съм мързелив и плащам цена“. Но дали този критерий на съвестта представлява практикуване на истината? Когато имате време, трябва да разсъждавате, да измислите тема, по която да разговаряте заедно, и да видите как трябва да действате, за да практикувате истината. Не спирайте само до критерия на съвестта или до критериите да сте добри хора и да имате добро поведение. Не се задоволявайте с това да бъдете човекоугодници. Трябва да се стремите към истината и да навлезете във височината на истината. Само така можете да удовлетворите Божиите намерения и да навлезете в истината реалност. Ако винаги се стремиш да удовлетвориш съвестта си и си мислиш, че се справяш добре, стига да не нарушаваш моралните устои, тогава винаги ще оставаш в рамките на този обхват, когато правиш нещо, и няма да излизаш извън него, което означава, че истината никога няма да има нищо общо с теб. Ако твоите действия и думи никога нямат нищо общо с истината, можеш ли въпреки това да получиш истината? Ще ти бъде трудно да получиш истината.

В древни времена учените често изучаваха книгите с конфуцианските „Аналекти“, „Дао Дъ Дзин“ и „Триметрична класика“. По цял ден те клатеха глави, сякаш напяваха свещени писания, а класическите поговорки винаги бяха на устата им. След прочитането на няколко книги и наизустяването на няколко стихотворения от Тан и Сун, те се мислеха за начетени и прекарваха дните си в поучаване на другите, като се смятаха за много впечатляващи. През целия си живот не бяха способни да постигнат нищо справедливо и поведението им се основаваше само на тези няколко книги на мъдреци, които бяха прочели. Нищо не разбираха и нищо не можеха да проумеят. Лутаха се през живота, без да постигнат каквото и да било. И въпреки това в сърцата си все пак се чувстваха доволни от

себе си, като смятаха, че разбират много и превъзхождат всички останали. Има една фраза: „да се смяташ за по-голям светец от папата“ — тя е много правилна и вие категорично не бива да живеете в такова състояние. Някои хора винаги смятат, че в сърцата си имат знания, добронамереност и праведност. Следователно те смятат, че са по-големи светци от папата и мислят, че са напълно достойни да бъдат наричани „добър човек“ и „джентълмен“. Някои хора особено ценят предаността и биха поели и куршум за приятелите си. Някои хора особено ценят съвестта и са способни да осъществят думите: „За добротата в капката вода трябва да се отплатиш с цял извор“. Някои хора не се женят, а развиват съзнанието и тялото си чрез самоанализ и се стремят към безсмъртие. Някои хора се посвещават изцяло на изучаването на книгите на мъдреците и не обръщат внимание на външни въпроси. Дали тези така наречени „добри хора“ са наистина добри хора? Те живеят според познанието си и говорят и действат с малко съвест. Може ли тогава да се смята, че тези хора притежават истината реалност? Може ли наистина да се гарантира, че те няма да вършат зло? Някои хора имат добри намерения към другите и често предлагат милостиня и помощ, затова вярват, че са големи филантропи. Но точно ли е да се преценява дали един човек е добър или зъл, като винаги се разчита на твърденията на традиционната култура? Винаги да използваш нравствени норми, за да оценяваш другите и да се перчиш, означава да се смяташ за по-голям светец от папата. Притежават ли истината тези хора, които се смятат за „по-големи светци от папата“? Могат ли да приемат истината и да ѝ се покорят? Със сигурност не могат. Ако придобиеха власт и статус, биха ли могли да се противопоставят на Бог и жестоко да преследват хората, които вярват в Него? Напълно са способни да направят това, което показва, че все още имат злоба в природата си и че тяхната природа е тази на Сатана. Въз основа на това може да се определи, че всички онези, които винаги живеят според познанието и традиционната култура, са лицемери, които могат да вършат зло и да се съпротивляват на Бог. Някои хора вярват в Бог от няколко години, но учудващото е, че нямат никаква проницателност за традиционната култура и познание. Те не могат да разберат напълно, че по същество тези неща са сатанински философии, логика и закони и са познание и култура, които вредят на хората. Притежават ли такива хора истината реалност? Хората, които

не могат да прозрат традиционната култура и познание и нямат никаква проницателност за тях, са хора, които изобщо не разбират истината и които не притежават и ни най-малка истина реалност. Има хора, които смятат, че някои видове познание могат също така да помогнат на хората да бъдат добри и че тези видове познание наставляват хората да вършат добри неща. Това е много погрешно. Познанието не е животът; то е вид правило, то е в противоречие с истината и то е заблуда. Колкото и възвишени или задълбочени да са знанията на даден човек, той не може да прозре дори покварената същност на човечеството, нито собствената си природа, нито какво е покварено човечество. Тогава каква е ползата от неговите знания? Не е ли това най-повърхностната и подвеждаща доктрина? Подобно на конфуцианската теория и „Дао Дъ Дзин“ — думите в тези така наречени класически китайски книги на мъдреците са измамливи, те са дяволски думи, които подвеждат хората, те са лицемерни ереси и заблуди, те са сатанински отрови и логика. Някои хора се прекланят пред тези неща като пред истината. Дали все пак са вярващи в Бог? Ако вярваш в Бог в сърцето си и слушаш проповеди и четеш Божиите слова всеки ден, защо не можеш да разбереш истината? Защо не можеш да превърнеш истината в цел на стремежа си? Тези хора са най-глупавите и са крайно невежи хора, те са зверове в човешки дрехи, а не хора.

Какво е истината? На първо място трябва да констатираме, че философиите за светските дела определено не са истината и че девизите на известни и велики личности не са истината. Сред поговорките от конфуцианството и даоизма, доброто поведение и добрите постъпки, наследени и общопризнати от поквареното човечество, нещата и теориите, които направляват умовете на хората, и т.н. няма нито едно, което да е истината. Дали истината е да изпитваш удоволствие, като помагаш на другите? (Не.) С удоволствие да помагаш на другите и да даряваш за благотворителност — това са добри постъпки, а сърдечният човек поне е добродушен и способен да жали другите. Защо това не съответства на истината? (Помощта им за хората не почива върху определени принципи.) Когато помагаш на хората без принципи, това означава ли, че си добър човек? То означава, че човекоугодничиш и се опитваш да си в добри отношения с всички. Дали истината е да проявяваш синовна почит към родителите си? (Не.) Да имаш синовно отношение към родителите си е

правилно и положително. Защо обаче казваме, че то не е истината? (Защото хората не показват синовната си почит според определени принципи и не са способни да различат какви хора са всъщност техните родители.) Начинът, по който човек трябва да се отнася към родителите си, е свързан с истината. Дали трябва да се отнасяш синовно към тях, ако вярват в Бог и се отнасят добре с теб? (Да.) Как проявяваш синовно отношение? Отнасяш се към тях по различен начин от този, по който се отнасяш към братята и сестрите. Правиш всичко, което кажат, и ако са стари, трябва да останеш до тях, за да се грижиш за тях, а това ти пречи да излезеш и да изпълняваш дълга си. Правилно ли е да се постъпва така? (Не.) Какво трябва да правиш в такива моменти? Зависи от обстоятелствата. Ако все пак си в състояние да се грижиш за тях, докато изпълняваш дълга си близо до своя дом, и родителите ти не възразяват срещу вярата ти в Бог, тогава трябва да изпълняваш отговорността си като син или дъщеря и да им помагаш с работата. Грижи се за тях, ако са болни; утеши ги, ако нещо ги притеснява; ако финансовите ти възможности го позволяват, купи им хранителните добавки, които можеш да си позволиш. Какво обаче трябва да избереш да направиш, ако си зает с дълга си и няма кой да се грижи за тях и ако и те вярват в Бог? Каква истина трябва да практикуваш? Щом като синовното отношение към родителите не е истината, а само човешка отговорност и задължение, тогава какво трябва да направиш, ако твоето задължение противоречи на дълга ти? (Да отдам първостепенно значение на дълга си, да го поставя на първо място.) Задължението не е непременно дълг. Да избереш да изпълняваш дълга си е практикуване на истината, докато изпълнението на дадено задължение не е. Ако условията са налице, може да изпълниш тази отговорност или това задължение. Какво обаче трябва да направиш, ако обстоятелствата в момента не го позволяват? Трябва да кажеш: „Трябва да изпълнявам дълга си, т.е. да практикувам истината. Да се отнасям синовно към родителите си означава да живея според съвестта си и не е на височината на практикуването на истината“. Затова трябва да отдадеш първостепенно значение на дълга си и да го спазваш. Ако в момента нямаш дълг, не работиш далеч от дома и живееш близо до родителите си, тогава намери начин да се грижиш за тях. Направи всичко възможно, за да им помогнеш да живеят малко по-добре и да облекчиш страданието им. Зависи обаче и от това какви хора са твоите

родители. Какво трябва да направиш, ако родителите ти имат лоша човешка природа, ако постоянно ти пречат да вярваш в Бог и ако непрестанно те отдръпват от вярата в Бог и изпълняването на дълга ти? Каква истина трябва да практикуваш? (Отхвърляне.) В този момент трябва да ги отхвърлиш. Изпълнил си задължението си. Родителите ти не вярват в Бог, затова нямаш задължението да показваш синовна почит към тях. Ако вярват в Бог, тогава те са семейството ти, твоите родители. В противен случай вървите по различни пътища: те вярват в Сатана, кланят се на дяволския цар и вървят по пътя на Сатана; те вървят по различен път от хората, които вярват в Бог. Вече не сте едно семейство. Те приемат вярващите в Бог за свои противници и врагове, затова повече нямаш задължение да се грижиш за тях и трябва да ги изключиш напълно. Кое е истината: да се отнасяш синовно към родителите си или да изпълняваш дълга си? Разбира се, изпълняването на дълга е истината. Да изпълняваш дълга си в Божия дом не е просто да изпълниш задължението си и да правиш това, което трябва да се направи. Касае се за изпълнението на дълга на сътворено същество. В него се съдържа Божието поръчение; той е твое задължение и твоя отговорност. Това е истинска отговорност, а именно, да изпълниш своята отговорност и своето задължение пред Създателя. Това е изискването на Създателя към хората и то е големият въпрос на живота. Проявата на синовно уважение към родителите обаче е просто отговорност и задължение на сина или дъщерята. То определено не е Божие поръчение, камо ли да е в съгласие с Божието изискване. Следователно, ако съпоставим проявата на синовно уважение към родителите и изпълнението на дълга, няма съмнение, че единствено изпълнението на дълга е практикуване на истината. Изпълнението на дълга на сътворено същество е истината и то е неотменим дълг. Синовното уважение към родителите е синовно отношение към хора. Това нито означава, че човек изпълнява дълга си, нито че практикува истината. След като разговаряхме така за тези неща, трябва да сте способни самостоятелно да ги различавате и да знаете кое е истината и кое не е. Помислете сега какво друго има, което хората ценят и приемат за истината? (Терминът „положителна енергия“ често се използва в обществото. Той също е нещо негативно, а не истината.) Повечето от термините, за които говорят невярващите, са дяволски неща. Откъде произлиза терминът

„положителна енергия“? Всички тези популярни поговорки, странни теории или модерни думи, които се появяват в обществото, имат своя предистория. Знаете ли откъде е произлязла тази модерна дума? Социалният климат в Китай става все по-нечестив и хората се застъпват за нечестивостта. Те следват всичко, което казват или правят дяволите. Макар че някои хора не могат да понасят този факт и го коментират, от това няма полза и никой не реагира. Нечестивостта е станала тенденция в Китай и никоя група хора не може да спре тази нечестива тенденция. Всички чувстват, че с всеки изминал ден моралът в страната запада все повече. Злите демони държат цялата власт и напълно контролират страната и народа ѝ. Дяволите правят каквото си поискат и никой не може да ги спре. За да подведат и измамят обществото, властниците правят много благовидни неща, така че да объркат и измамят хората, и дори твърдят, че всички тези действия са свързани с положителната енергия. Ето от какво се е породила „положителната енергия“. Какво разбират невярващите под „положителна енергия“? Тя е онова, което наричат почтеност или вид добро поведение. Всъщност дали тази положителна енергия може да въздейства на обществото? Може ли да се справи с нечестивите тенденции, които го заливат? Може ли да спре насоката да се развиват нечестиви тенденции? Не може, тя не може да промени нищо. Защо не може да промени нищо? Изразът „положителна енергия“ звучи много силно. Защо тогава тя не може да промени нищо или да реши каквито и да е проблеми? Тя дори не може да промени или да реши проблема с пристрастяването на децата към навика да прекарват по цял ден в интернет. В миналото между хората все още имаше малко обич, малко съвест и разум, и между съседите имаше известно благоприличие, но сега е различно. Човешките взаимоотношения станаха променливи и непостоянни и всички хора са си като чужди. Хората дори не се интересуват, когато видят, че някаква злополука е сполетяла съседите им, нито се осмеляват да се намесят, ако чуят, че някой вика за помощ. Какъв е проблемът тук? Дали хората стават такива, понеже няма положителна енергия? Възможно ли е преди да е имало положителна енергия в обществото? Не, същото си беше. „Положителната енергия“ е просто термин, който звучи добре, и в него няма нищо практично. Това е безсмислена и напълно неефективна теория.

Кажи Ми кой е по-лош: хората в миналото или тези днес? (Днешните хора са по-лоши.) Как преценявате това? Вашата гледна точка е, че хората днес са коравосърдечни и им липсват семейна любов и истински приятелства, че никой не се интересува от преданост или съвест и че хората винаги казват: „Колко струва съвестта?“ „Какво за съвестта? Печеленето на пари е на първо място!“. Смятате, че хората са загубили съвестта си и че сега е нормално за тях да са непочтени, когато продават стоки, и да печелят мръсни пари, както и да вършат мошеничества и да мамят всеки, когото могат. За разлика от тях, вие вярвате, че опитните търговци в древността са имали принципи при продажбата на стоки, че са продавали стоките си на фиксирани цени, че са били честни с всички свои клиенти, както с младите, така и със старите, и че не са мамили никого. Затова смятате, че хората в миналото са били много по-добри, отколкото са сега. И така, за какво се отнася това „по-добри“? Всъщност то се основава на съвестта и на моделите на поведение, които изживяват. Ако оценяваш хората въз основа на тези неща, хората в миналото са били по-добри, отколкото днешните хора. Хората в миналото са били по-прости и по-откровени и са имали чувство за съвест и срам. Те са имали отправна точка за постъпките си и поне не са правили нищо, което да е твърде лишено от съвест, нито са правили нещо, което да кара хората да ги критикуват зад гърба им или което да им създаде лошо име. Хората днес не се интересуват от тези неща. Те нямат чувство за срам. Те искат само да печелят пари и да се прочуят. Затова се казва, че днешните хора са изцяло лоши. И така, как се е стигнало до това днешните хора да са изцяло лоши? Не са ли се размножавали хората просто от поколение на поколение, от древността до наши дни? Хората днес не се различават от тези в древността. Тяхната ДНК не се е променила, както и външният им вид. Просто условията на живот са по-добри, отколкото в древността. Днес хората учат по-сложни неща и владеят повече области, знанията им са по-задълбочени от тези на древните хора, притежават повече умения, отколкото древните хора, и имат капитала на надменността. Ако погледнем на това от тази гледна точка, точно ли е да кажем, че хората днес са по-лоши от хората в миналото? Как можем да преценим дали това твърдение е точно и дали е съгласно истината? Нека го разясним по следния начин: ако гледаш

исторически драми, независимо дали става въпрос за императорския двор, Дзянху[a] или за живота на обикновените хора, сюжетите ще бъдат изпълнени с конфликти. Това е истинската страна на човешката природа. Хората се борят помежду си за власт и за собствените си желания в борба на живот и смърт. В тях човешката природа се разобличава много задълбочено и ярко и тя е точно като на Сатана. И така, вярно ли е, че всички тези неща, които виждаш да се случват сега, са се случили само в един период от време? Дали хората се бият толкова ожесточено на определени места на земята, защото там има лош фън шуй и защото там се роят нечисти демони? Или пък тези хора имат лоши гени, които ги правят агресивни по природа? (Нито едно от двете.) Тогава как възникват тези конфликти? Всички те се водят в името на властта, статуса и личния интерес. Независимо от социалната прослойка, от високите до ниските слоеве, хората винаги са се борили и съревновавали непрекъснато, борили са се до изтощение и са се съревновавали с риск за живота си. Какво можем да разберем от тези явления? Ако се съди по тези микрокосмоси на развитието на цялата човешка история и от гледна точка на историческите факти, природата на човечеството никога не се е променяла. Докато хората живеят под властта на Сатана, съдържанието на живота, което се разиграва във всяка епоха и на всеки етап, остава същото, както и неговата същност. Това е така, защото целите, причините и първопричините за човешките конфликти винаги са едни и същи — всички те се водят в името на властта, статуса и в крайна сметка — на личния интерес. Всички средства на конфликта произтичат от един източник — природата и нрава на Сатана. Защо средствата и методите на човешкия конфликт са останали непроменени? Това се дължи изцяло на човешката природа. Хората си блъскат главите и търсят всякакви средства, за да се борят и да си вредят взаимно, като се надхитрят, мамят и лъжат един друг — използват всякакви измамни средства. Независимо дали става въпрос за големи политически борби, или за конфликти между скромни семейства, те винаги се борят за собствените си интереси. Това е истинското лице на човешката природа, истинският облик на човечеството. Човечеството,

[a] Дзянху е китайски термин, който се отнася до фантастичния свят на майсторите на бойните изкуства и престъпниците в древен Китай.

което се е развило до наши дни, е все същото човечество и все същият Сатана покварява това човечество. Въпреки че външната среда постепенно се променя, това не означава, че човешката природа се е променила. Въпреки че методите и средствата на човешките конфликти може би леко са се променили, войнствената природа на човека и отправната точка на тези конфликти изобщо не са се променили. Човекът все още има една природа и все още има една цел и един източник на тези конфликти — тези неща изобщо не са се променили. Вие казахте, че хората в миналото са били по-добри. В какво отношение са били по-добри? Те са били малко въздържани от традиционната култура, така че са били повече или по-малко способни да вършат някои добри неща. Сега човечеството се е развило до ден днешен и независимо колко високо е качеството на живот, колко знания и образование придобиват хората или колко широкообхватен е техният опит, човешката природа не се е променила. Освен това с развитието на обществото разкриванията на човешката природа стават все по-нечестиви, нагли и безскрупулни. Независимо колко слова изрича Бог или колко истини изразява, хората ги пренебрегват. Хората изобщо не обичат истината, а вместо това изпитват още по-голяма неприязън към истината и още по-голяма омраза към нея. Има ли сега хора, които да вършат добри неща в обществото? (Да, но по-малко, отколкото преди.) Тогава можеш ли да кажеш, че тези хора са добри и че не са станали лоши? (Не.) Със сигурност те не живеят във вакуум? Какви добри неща правят те? Това са просто добри постъпки и добри намерения. Ако им говориш по въпроси, свързани с вярата в Бог, като например за това да вярваш в Бог, за да бъдеш добър човек и да почиташ Бог, наблюдавай реакциите им. Ако чуят, че ще се стигне до преследването на хора от правителството, ако вярват в Бог, те ще се отнесат към теб като към враг и ще ти се присмиват. Ако бъдеш гонен и преследван и ако се опиташ да се скриеш за малко в домовете им, те ще те докладват и ще те предадат на правителството. Те ще закарат жертва на автомобилна катастрофа в болница, за да спасят живота ѝ, но и ще изпратят добър човек, който вярва в Бог, в ръцете на зли демони, за да бъде малтретиран или дори преследван до смърт. Как си обясняваме това? Кое поведение отразява тяхната природа? Второто е тяхната природа. Те спасяват други хора, но и поставят други хора в смъртоносни ситуации. Това хора ли са,

или са демони? Ако има само един ден, в който човек да не се отърве от сатанинската си природа, той ще е способен да върши зло и да се съпротивлява на Бог. Щом може да се съпротивлява на Бог, той не е добър човек. Правилно ли е това твърдение? (Да.) Какво е правилното в него? (Това, което практикува, не е истината. Колкото и добри да са външните му действия и поведение, природата му все още е враждебна към Бог.) Природата му е враждебна към Бог. Това твърдение е вярно. Как да обясним това твърдение? Защо казваме, че някой, който е враждебен към Бог, не е добър човек? (Бог е символ на всички положителни неща. Ако някой може да е враждебен към Бог, тогава всичко, което е вътре в него, е изцяло негативно.) На теория е така и това твърдение е вярно. Независимо колко добър или благочестив може да изглежда някой външно, независимо колко удоволствие извлича от това да помага на другите или колко любезен е с тях, ако изпитва неприязън и антипатия, когато чуе положителни неща, и ако не може да приеме истината, когато я чуе, а изпитва неприязън към нея, тогава какъв човек е той? Той не е добър човек. Хората, които са врагове на положителните неща и на истината, не са добри хора. По принцип може да се каже, че е така. Разбира се, в това има много подробности. Нека ти дам един пример и тогава ще разбереш защо това твърдение е истината. Някои хора например се отричат от семействата си, защото вярват в Бог и изпълняват дълга си. Заради това стават известни и правителството често претърсва домовете им, тормози родителите им и дори ги заплашва, за да ги предадат. Всички техни съседи ги обсъждат и казват: „Този човек няма съвест. Не го е грижа за възрастните му родители. Не само, че не ги почита, а и им създава толкова много проблеми. Той е непочтителен потомък!“. Дали тези думи съответстват на истината? (Не.) В очите на невярващите обаче всички тези думи не се ли считат за правилни? Невярващите си мислят, че това е най-правилният и разумен начин да се разглежда въпросът и че съответства на човешката етика и на нормите за човешките постъпки. Колкото и много да се съдържа в тези норми, като например как да проявяваме синовна почит към родителите си, как да се грижим за тях, когато остареят, и как да организираме погребенията им, или в каква степен да им се отплащаме, и независимо дали тези норми съответстват на истината или не, в очите на невярващите те са положителни неща, те са положителна енергия, те са правилни и се

считат за безупречни сред всички групи хора. За невярващите това са нормите, по които хората трябва да живеят, и ти трябва да правиш тези неща, за да те приемат в сърцата си като добър човек, който отговаря на критериите. Преди да повярваш в Бог и да разбереш истината, не беше ли и ти твърдо убеден, че да постъпваш така, означава да си добър човек? (Така беше.) Освен това, и ти използваше тези неща, за да се оценяваш и обуздаваш и изискваше от себе си да бъдеш такъв човек. Ако искаше да си добър човек, непременно щеше да включиш тези неща в нормите за постъпките си: как да почиташ родителите си, как да им спестяваш тревогите, как да им отдаваш уважение и репутация и как да прославиш предците си. Това бяха нормите за постъпките в сърцето ти и насоките на постъпките ти. След като си слушал Божиите слова и проповеди обаче, възгледите ти започнаха да се променят и ти разбра, че трябва да се отречеш от всичко, за да изпълниш дълга си на сътворено същество, и че Бог изисква от хората да се държат така. Преди да се увериш, че изпълняването на твоя дълг като сътворено същество е истината, ти мислеше, че трябва да почиташ родителите си, но чувстваше и че трябва да изпълняваш дълга си като сътворено същество, и изпитваше вътрешно раздвоение. От продължителното поене с Божиите слова и тяхното пастирство постепенно започна да разбираш истината и именно тогава разбра, че изпълняването на дълга ти на сътворено същество е напълно естествено и обосновано. Много хора успяха да приемат истината до днес и напълно да изоставят нормите за постъпките, които произлизат от традиционните човешки представи и фантазии. Когато напълно се избавиш от тези неща, вече няма да си възпиран от осъдителните и заклеймяващи думи на невярващите, когато следваш Бог и изпълняваш дълга си на сътворено същество, и лесно ще можеш да се отървеш от тях. И така, защо тези стари, традиционни представи изчезнаха от сърцето ти? Възможно ли е да е защото си станал лош? Дали сърцето ти се е ожесточило и дали е изчезнала съвестта ти? (Не.) Всъщност съвестта ти не се е променила, ти си все същият човек и личността, предпочитанията и нормите ти за съвест и морал не са се променили. И така, защо не се натъжаваш или не изпитваш болка от думите, с които невярващите съдят и заклеймяват, а чувстваш мир и радост в сърцето си? Това е доста голяма промяна. Как стана такъв? (Като ядох и пих от Божиите слова и разбрах

някои истини, придобих правилни критерии за оценка и успях да разпозная, че думите им са просто заблуди.) Невярващите съчиняват безпочвени слухове за нас и казват: „Щом започнат да вярват в бог, тези хора не се грижат за семействата си, не изпитват любов към тях и са особено студени — стават като студенокръвни животни“. Може и така да изглежда отстрани, но реалността не е такава. Тук има съществен проблем, който слепците не могат да видят. Действително ли е възможно истината да прави хората коравосърдечни, щом започнат да вярват в Бог? (Не.) И така, какво се случва всъщност? (Възгледите на вярващите по отношение на нещата са се променили; те са разбрали истината и са придобили проницателност.) Този резултат се постига с ядене и пиене на Божиите слова. Как се постига този резултат? Какво е променило възгледите ти за нещата? Кога започнаха да се променят? Божиите слова променят възгледите на хората, променят всичките им възгледи за живота и по различни въпроси, като ги правят различни от тези на невярващите.

В миналото хората винаги постъпваха според съвестта си и я използваха, за да оценяват всички. Постоянно трябваше да се подлагат на изпитанието на съвестта, винаги се плашеха от клюките и се страхуваха да не им се присмиват, да не си спечелят лоша слава или да не ги нарекат „безсъвестни, лоши хора“. Затова им се налагаше неохотно да казват и да вършат някои неща, за да се справят със средата. Как трябва да се измерват тези неща сега? (Според истините принципи.) Как стояха нещата, когато животът на хората беше окован от представите и заблудите на невярващите? Още като малък например родителите ти постоянно са ти втълпявали думи като тези: „Когато пораснеш, трябва да ни даваш повод за гордост; трябва да си чест за семейството ни!“. Какво бяха тези думи за теб? Насърчение или въздържане? Положително влияние или вид негативен контрол? В действителност те са вид контрол. Въз основа на някакво твърдение или някаква теория, считани от хората за правилни и добри, твоите родители поставят пред теб дадена цел, заставят те да живееш така, че да я обслужваш, и накрая губиш свободата си. Защо накрая губиш свободата си и попадаш под контрола на тази цел? Защото хората смятат, че да бъдат чест за семейството е нещо добро, което е редно да постигнат. Ако не споделяш тази мисъл или не се стараеш с делата си да бъдеш чест за семейството си, ще те възприемат като глупав никаквец

и неудачник, който не става за нищо, и хората ще те гледат отвисоко. За да успееш, трябва да учиш усърдно, да придобиваш все повече умения и да си чест за фамилията си. Така в бъдеще хората няма да те тормозят. Дали всичко, което правиш в името на тази цел, всъщност не са окови, които те ограничават? (Така е.) Тъй като родителите ти изискват да се стремиш към успех и да бъдеш чест за семейството и тъй като действат в твой интерес, за да живееш добре и за да се гордее с теб семейството ти, съвсем естествено е да търсиш такъв начин на живот за себе си. На практика обаче тези неща са своеобразни тревоги и окови. Когато хората не разбират истината, те мислят, че тези неща са положителни, че са истината и правилният път, и затова ги приемат за даденост и се съобразяват с тях или им се подчиняват и безусловно спазват наставленията и изискванията, които идват от родителите им. Ако живееш според тези думи, работиш усърдно и им посветиш младостта си и целия си живот, и накрая стигнеш до върха, живееш добре и даваш повод за гордост на семейството си, за другите може и да си възхитителен, но вътрешно ставаш все по-празен. Не знаеш какъв е смисълът на живота или каква крайна цел крие бъдещето, нито знаеш по кой път в живота трябва да поемат хората. Не си разбрал и не си придобил нищо за онези тайни на живота, за чиито отговори копнееш и които искаш да знаеш и да разбереш. Дали на практика не си погубен от добрите намерения на родителите си? Дали младостта и целият ти живот не са погубени от техните изисквания, които, по думите им, са „в твой интерес“? (Така е.) Дали тогава родителите ти са прави или грешат, като поставят изисквания „в твой интерес“? Възможно е искрено да мислят, че действат в твой интерес. Дали обаче разбират истината? Дали са я придобили? (Не.) Много хора прекарват целия си живот, вкопчени в думите на родителите си: „Трябва да ни даваш повод за гордост и да бъдеш чест за семейството“. Тези думи ги вдъхновяват и им влияят през целия им живот. Когато родителите кажат: „Това е в твой интерес“, то се превръща в стимул в живота на човека и му осигурява посока и цел, към която да се стреми. В резултат на това, колкото и бляскав, достоен и успешен да е животът му, той всъщност е погубен. Не е ли така? (Така е.) Дали това означава, че ако човек не живее според изискванията на родителите си, той не се погубва? Не. Той също има своя лична цел. Каква е тази цел? Тя е все същата, а именно: „да живее добре и да бъде гордост

за родителите си“, не защото те са му казали, а защото е възприел тази цел от другаде. Той пак иска да живее съгласно тези думи и да бъде гордост за семейството си, да стигне до върха и да стане благороден, достоен човек. Целта му не е различна; животът му пак е посветен на стремеж към тези неща. И така, когато хората не разбират истината и приемат много от така наречените правилни доктрини, правилни твърдения и правилни възгледи, които преобладават в обществото, те ги превръщат в посока, основа и мотивация за собствените си житейски усилия. В крайна сметка хората живеят безкомпромисно и безрезервно в името на тези цели, борят се цял живот, до смъртта, и дори тогава някои от тях все още не искат да се откажат. Колко жалък живот водят хората! Въпреки това, щом разбереш истината, дали тогава постепенно не изоставяш тези така наречени правилни неща, правилни учения и правилни твърдения, както и очакванията на родителите си към теб? Щом постепенно изоставиш тези така наречени правилни неща и твоят критерий за нещата вече не се основава на твърденията на традиционната култура, не означава ли това, че те вече не те сковават? И дали живееш свободно, ако не те сковават? И тогава може да не си напълно свободен, но поне оковите ще са разхлабени. При вярата си в Бог хората все още таят много представи, фантазии, намерения и примеси, както и философиите си за светските дела, измамни мисли, покварена природа и т.н. Когато това се промени и хората са способни да живеят изцяло според истината, те ще живеят пред Бог и ще бъдат истински освободени и волни.

Кое е най-важното, когато става въпрос за стремежа към истината и придобиването ѝ? Това е първо да разнищиш благовидните заблуди и поговорки, които преди си смятал за правилни и които принадлежат на традиционните представи, и да се отървеш от тях веднага щом напълно разбереш същността им. Тези неща са първият слой окови, които обвързват хората. Е, колко от тях все още пазите в сърцето си? Напълно ли се отървахте от тях? (Не съвсем.) Лесно ли е да се отървете от тези неща? Някои хора например искат да изпълняват дълга си, но също така смятат, че трябва да почитат родителите си, което касае чувствата. Ако просто продължиш да окастряш чувствата си, като си казваш да не мислиш за родителите и семейството си, да мислиш само за Бог и да се съсредоточиш върху истината, но все още не си в състояние да не

мислиш за родителите си, това не може да реши основния проблем. За да го разрешиш, трябва да разнищиш нещата, които си смятал за правилни, заедно с поговорките, знанията и теориите, които си наследил и които съответстват на човешките представи. Освен това, когато се справяш с родителите си, това дали изпълняваш задълженията си да се грижиш за тях като тяхно дете трябва да се основава изцяло на личното ти положение и на устроеното от Бог. Това не обяснява ли идеално въпроса? Когато напуснат родителите си, някои хора чувстват, че им дължат много и че не правят нищо за тях. Когато обаче живеят заедно, те изобщо нямат синовно отношение към родителите си и не изпълняват нито едно от задълженията си. Дали такъв човек има истински синовно отношение? Това е говорене на кухи думи. Каквото и да правиш, мислиш или планираш, тези неща не са важни. Важното е дали можеш да разбереш и наистина да вярваш, че всички сътворени същества са в Божиите ръце. Някои родители имат благословията и съдбата да могат да се радват на домашно блаженство и на щастието да имат голямо и просперираща семейство. Това е Божието върховенство и благословение, което Той им дава. Други родители нямат тази съдба. Бог не е устроил това за тях. Те не са благословени да се радват на щастливо семейство или на това, че децата им остават до тях. Това е устроено от Бог и хората не могат да го променят насила. Независимо от всичко, в крайна сметка, когато става въпрос за синовна почит, хората поне трябва да имат нагласа за покорство. Ако средата го позволява и ако имаш средствата да го направиш, тогава можеш да покажеш синовна почит на родителите си. Ако средата не го позволява и ти липсват средствата, тогава не се опитвай да го постигнеш насила. Как се нарича това? (Покорство.) Нарича се покорство. Как се стига до покорство? Каква е основата за покорството? То се основава на всички тези неща, които са уредени от Бог и са под Неговото върховенство. Макар да им се иска, хората не могат и нямат право да избират и трябва да се покоряват. Сърцето ти не е ли по-спокойно, когато чувстваш, че хората трябва да се покоряват и че всичко се устройва от Бог? (Така е.) Тогава съвестта ти все още ли ще изпитва угризения? Вече няма постоянно да изпитва угризения и няма да си подвластен на идеята, че не си се отнасял синовно към родителите си. Понякога все още може да мислиш за това, тъй като това са нормални мисли или инстинкти на човешката природа и никой не може

да ги избегне. Когато видят например, че майка им е болна, нормалните хора се натъжават и искат да страдат вместо нея. Някои хора казват: „Само майка ми да може да се излекува, бих дал няколко години от живота си!“. Това е положителната страна на човешката природа. Това е човешки инстинкт. В такъв случай проблем ли е да се чувстваш нещастен, когато видиш, че майка ти е болна и това те натъжава? Не, не е проблем, защото това е нещо, което нормалната човешка природа трябва да притежава. Да се чувстваш тъжен в сърцето си е хубаво нещо. То доказва, че имаш сърце и човешка природа. Бог е устроил нещата така, че майка ти да е най-близкият ти човек на този свят. Още ли си човек, ако тя е зле със здравето и изпитва болки, а ти си безразличен? Ако кажеш: „Изобщо не изпитвам чувства към нея, нито към нейната болка. Боли ме само когато Бог изпитва болка!“, вярно ли е това твърдение? Не е вярно. Лъжа е. Майка ти те е родила, толкова години те е отглеждала, тя е най-близкият ти човек и този, който те обича най-много. Когато тя е болна и страда, ако не чувстваш мъка в сърцето си, тогава сърцето ти трябва да е много закоравяло! Това не е нормално. Не се опитвай да бъдеш такъв човек. Да се натъжиш от това е съвсем нормално. Нормално ли е обаче да престанеш да изпълняваш дълга си поради това чувство на тъга и да се оплакваш от Бог? (Не, не е нормално.) Защо не е нормално? Защото мисленето ти не съответства на истината и не това трябва да има нормалната човешка природа. Не е нормално. Хората имат сатанинска природа, живеят според покварения си нрав, затова могат да нарушат истината и да загубят съвестта и разума си, точно както внезапно се разболяват психически. Това не е нормално. Как тогава се стига до него? Причинява се от покварения нрав на хората. Щом се разкрие поквареният им нрав, те по всяко време и навсякъде може да се противопоставят на Бог и може по прищявка да им хрумнат мисли, които не съответстват на истината и които се бунтуват срещу Бог. Така стоят нещата.

Всички покварени човешки същества изпитват чувства, които често ги ограничават, а това ги прави неспособни да се покоряват на Бог или да постъпват в съответствие с истините принципи. За да постигне покорство пред Бог, човек трябва да разреши проблема с чувствата. От кои чувства, които най-много пречат на хората да практикуват истината, трябва да се отърват? Кои чувства са част от това, което трябва да притежава

нормалната човешка природа, и не представляват проблем? Кои чувства принадлежат на покварения нрав? Тези неща трябва ясно да бъдат разграничени. Да кажем например, че някой тормози детето ти и като негов родител го защитаваш и тръгваш да търсиш семейството, което е тормозило твоето дете, за да се разбереш с тях. Дали това е нормално? Това е твоето дете, така че е правилно и нормално да го защитиш. Дали обаче поведението ти е правилно, ако твоето дете тормози други деца, ако тормози дори деца с добри обноски, а ти виждаш това, но не те интересува, и смяташ, че детето ти е страхотно, и дори тайно го учиш да удря други хора, а когато другите дойдат да се разберат с теб, ти продължаваш да защитаваш детето си? Не. Какъв е проблемът с това поведение? То се ръководи от чувствата. Защо казвам, че се ръководи от чувствата? Смяташ, че е недопустимо другите да тормозят твоето дете, и ако то пострада малко, веднага отиваш да разрешиш проблема и да търсиш обяснение. Защо тогава си затваряш очите за това, че твоето дете тормози чуждите деца? Дори го насърчаваш да удря другите. Нима това не е злонамерено? Хората, които правят това, имат злонамерен нрав. Как може да се обясни това от гледна точка на чувствата? Какво характеризира чувствата? Определено не е нищо положително. Това е съсредоточаване върху плътските отношения и задоволяване на плътските пристрастия. Фаворизирането, защитата на прегрешения, прекомерната любов, разглезването и угаждането — всичко това спада към чувствата. Някои хора придават голямо значение на чувствата и реагират на всичко, което им се случва, въз основа на чувствата си. В сърцето си прекрасно знаят, че това е погрешно, и въпреки това пак не са способни да бъдат обективни, а още по-малко да постъпват принципно. Способни ли са хората да практикуват истината, когато чувствата постоянно ги възпират? Това е изключително трудно! Неспособността на много хора да практикуват истината се дължи на чувствата. Те смятат, че чувствата са особено важни и ги поставят на първо място. Дали това са хора, които обичат истината? Определено не са. Какво представляват чувствата по същество? Те са вид покварен нрав. Проявленията на чувствата могат да се опишат с няколко думи: фаворизиране, безпринципна защита на други хора, поддържане на плътски отношения и пристрастност. Ето какво са чувствата. Какви са вероятните последици от това, че хората имат чувства и живеят според

тях? Защо Бог най-много ненавижда чувствата на хората? Някои хора винаги са възпирани от чувствата си, не могат да практикуват истината и въпреки че искат да се покорят на Бог, не могат, затова се чувстват измъчвани от чувствата си. Има много хора, които разбират истината, но не могат да я практикуват. Това също се дължи на факта, че са възпирани от чувствата си. Например някои хора излизат от домовете си, за да изпълняват дълга си, но винаги мислят за семейството си, денем и нощем, и не могат да изпълнят добре дълга си. Не е ли това проблем? Някои хора са тайно влюбени и в сърцата им има място само за този човек, което се отразява на изпълнението на дълга им. Това не е ли проблем? Някои хора се възхищават и боготворят друг човек, до такава степен не искат да слушат никого, освен този човек, че дори не слушат какво казва Бог. Дори ако някой друг общува с тях за истината, те няма да я приемат. Слушат само думите на този човек, на своя идол. Някои хора имат идол в сърцата си и не позволяват на други хора да говорят за техния идол или да го докосват. Ако някой заговори за проблемите на техния идол, те се ядосват и се впускат да защитят своя идол и да извъртят думите на този човек. Не допускат техният идол да понесе несправедливост, без да бъде защитен, и правят всичко по силите си, за да защитят репутацията му. Чрез техните думи грешките на идола им стават правилни и те не позволяват на хората да изричат верни думи или да ги разобличават. Това е пристрастност. Това се наричат чувства. Дали чувствата са насочени само към семейството? (Не.) Чувствата са доста широкообхватни. Те са вид покварен нрав, те не се отнасят само до плътските отношения между членовете на семейството, не са ограничени до този обхват. Те може да включват и твоя началник или някой, който е проявил благосклонност към теб, или ти е помогнал, или някой, който е в най-близки отношения с теб, или който се разбира с теб, или твой съгражданин, или приятел, или дори някой, на когото се възхищаваш — това не е строго определено. Тогава дали отървяването от чувствата е наистина толкова просто, колкото да не мислиш за родителите или семейството си? (Не.) Толкова ли е лесно да се отървеш от чувствата? Когато повечето хора достигнат 30-те си години и могат да живеят самостоятелно, домът не им липсва толкова много, а когато станат на 40 години, това става напълно нормално. Когато хората все още не са достигнали зряла възраст, те изпитват силен копнеж по дома и не могат

да напуснат родителите си, защото все още не притежават способността да оцеляват самостоятелно. Нормално е да ти липсва семейството ти и да ти липсват родителите ти. Това не е въпрос на чувства. Става въпрос за това, че когато отношението ти към нещата и гледната ти точка за тях се примесят с чувства, това се превръща във въпрос на чувства. Тъй като между теб и родителите ти има кръвна връзка на плътско ниво и вие сте живели заедно толкова много години, е нормално да ти липсват родителите ти. Някои хора казват, че родителите им изобщо не им липсват, но може би съвсем скоро са напуснали дома си и където и да погледнат, всичко е свежо и ново, най-накрая са се отървали от натякванията на родителите си и никой не се опитва да ги контролира, така че се чувстват щастливи. Но дали това, че се чувстват щастливи, означава, че нямат чувства? Не, не означава. Някои хора казват: „От няколко години вярвам в Бог и вече съм разбрал някои истини. Изпълнявам дълга си, без да ме възпират никакви чувства, и вече нямам чувства“. Реалистично ли е това твърдение? Това несъмнено са думи на човек, който не разбира истината. Когато хората слушат много проповеди, разбират някои думи и доктрини и могат да говорят за някои духовни теории, те си мислят: „Израснах в духовен ръст и разбрах много истини. Ако ме арестуват, няма да бъда Юда. Поне имам тази вяра и решимост. Това не е ли духовен ръст? Когато си спомня за моя ентусиазъм от времето, когато за първи път повярвах в Бог, бях готов да посветя целия си живот на Бог. Този ентусиазъм и тази клетва не са се променили и не са избледнели ни най-малко. Това не е ли напредък?“. Това повърхностно явление ли е? (Да.) Това са все повърхностни явления. Ако хората искат да постигнат истински напредък, те трябва да разбират истината. Може ли способността да се говори за доктрини и духовни теории да постигне истинска промяна? (Не, не може.) Ако не можете да разрешите дори собствените си проблеми и не можете да приложите нищо от истината на практика, можете ли да бъдете от полза за другите? Само слушането на проповеди и разбирането на доктрини е безполезно. Трябва да практикувате и да преживявате Божиите слова. Когато разберете истината, трябва да я практикувате. Само тогава ще притежавате реалност. Можете да разберете истината по-дълбоко само като я практикувате, можете да придобиете истината само когато наистина я разбирате, и можете да израснете само като придобиете истината.

Какво разбирате сега, след като разговарях с вас и ви помогнах да различите какво е истина и кои са правилните думи? (Че трябва да възприемаме нещата въз основа на истините принципи и че не можем да се отнасяме към обичайните, външно добри модели на поведение или към духовните доктрини като към истината.) Добрите модели на поведение и правилните твърдения не могат да променят човека. Независимо колко са правилни, те не само не са истината, но и нямат нищо общо с истината. Ако винаги се вкопчваш в тях и се отнасяш към тях като към истината, тогава никога няма да разбереш истината и никога няма да придобиеш истината. Това е единият аспект. Има и друг аспект, който е: могат ли духовните доктрини да помогнат на човек да разбере истината? (Не, не могат.) Защо? Макар че всички духовни доктрини може да се смятат за правилни думи, те не могат да постигнат резултата да променят покварения нрав на човека. И така, на какво точно може да се разчита, за да се промени поквареният нрав на човека? Някои хора казват, че трябва да се разчита на истината, други казват, че трябва да се разчита на разбирането и на приемането на истината, а трети казват, че трябва да се разчита на практикуването на истината. Правилни ли са тези думи? Буквално погледнато, във всички тях има нещо правилно, но всички те са най-плитките доктрини. Тези доктрини не могат да те спасят или да се справят с твоите трудности. Когато се изправиш пред ситуация и хората ти кажат, че трябва да приемеш истината, ти ще кажеш: „Как мога да я приема? Имам трудности и не мога да се избавя!“. Може ли тези доктрини да се превърнат в твой път за практикуване на истината? (Не, не могат.) Някои хора казват, че когато се сблъскаш с дадена ситуация, трябва да ядеш и да пиеш повече от Божиите слова. Чувал си това много пъти, но с кои от твоите трудности се е справило то? Правилно е да ядеш и да пиеш повече от Божиите слова, но кой аспект от Божиите слова трябва да ядеш и да пиеш? Как трябва да ги свържеш с трудностите си? След като ги свържеш с трудностите си, как да се справиш с тях? Какъв е пътят на практикуване? Кой аспект на истината трябва да използваш, за да преодолееш своите трудности? Не са ли това реални проблеми? (Да, така е.) Това са реалните проблеми. Следователно правилните доктрини не могат да се справят с практическите трудности на хората, а още по-малко могат да се справят с покварения нрав на хората. Какво точно може да се справи с покварения нрав на хората? Всеки

знае, че само истината може да разреши проблема с покварения нрав на хората, но ако хората не разбират каква е истината или ако не търсят и не приемат истината, може ли да бъде преодолян техният покварен нрав? (Не.) Следователно, за да преодолее покварения си нрав, човек трябва да преживее Божието дело. Това означава, че поквареният нрав може да бъде пречистен само чрез преживяване на Божия съд и наказание. Това изисква от хората да се стремят към истината и да сътрудничат на Божието дело, за да постигнат резултати. Ако не се стремиш към истината и се съсредоточиш само върху разбирането на духовни доктрини, без дори да знаеш дали те са истината или не, но ги приемеш за истина, това може ли да разреши проблема с твоя покварен нрав? Освен това, ако не разбираш истината, когато разкриеш покварен нрав, можеш ли да разпознаеш това? Можеш ли да го съпоставиш с Божиите слова за сравнение? Сто процента не можеш. Ти вероятно сляпо ще прилагаш правила, което още по-малко би могло да помогне за преодоляването на твоя покварен нрав. Кое е най-важното нещо при преодоляването на покварения нрав? Най-важното нещо е хората да разберат истината. В момента повечето хора считат доктрините за истината и не разбират каква е истината. Точно както в примера с чувствата, за който току-що споменах, първият подход на майката е да защити детето си от тормоз, което е оправдано. От ваша гледна точка „Това са чувства, не може да се постъпва така. Този вид поведение трябва да бъде критикувано и заклеймено“. Вие окачествявате неща, които не включват истината, които не са свързани с истината, и всъщност някои неща, които хората трябва да правят инстинктивно, като неща, които нарушават истината, а след това отхвърляте тези неща. Вие считате, че придържането към този принцип е практикуване на истината. А що се отнася до втория подход, при който майката приема тормоза, упражняван от детето ѝ над чужди деца, когато наистина става дума за разкриване на покварен нрав и практикуване на истината, ти си мислиш: „Щом това не е вършене на зло, не е толкова голям проблем“. Защо имаш такива мисли и такова разбиране? (Защото не разбираме истината.) В това се крие проблемът! И така, понеже не разбират истината, в много случаи хората избират подход, който считат за правилен, и си мислят, че практикуват истината. В много случаи, понеже не разбират истината, хората могат само да прилагат и да спазват правила, а когато се сблъскат

с проблеми, не знаят как да се справят с тях, затова считат спазването на правила за практикуване на истината. Могат ли хората, които вярват по този начин в Бог, да постигнат напредък в живота? Могат ли да постигнат разбиране на истината и да навлязат в реалността? Много хора вярват, че способността да се говори за думи и доктрини означава да се разбира истината и да се отговаря на критериите за вярващ в Бог. Защо тогава те все още разкриват покварен нрав по много въпроси? Защо не могат да разрешават практическите проблеми, с които се сблъскват? Това доказва, че способността да говориш думи и доктрини изобщо не е разбиране на истината. Независимо за колко доктрини можеш да говориш, това не доказва, че си получил истината. Трябва да си способен да разрешаваш практически проблеми и да откриваш принципите на практикуване — само това е истинско разбиране на истината. Много хора мислят, че щом могат да изпълняват дълга си, да страдат и да плащат цената, независимо колко покварен нрав разкриват, това не е голям проблем. Те си мислят, че щом изпълняват дълга си, щом могат да страдат и щом не се оплакват от Бог, те обичат Бог и принасят своята отдаденост. Има много случаи, в които хората показват някакви добри намерения, понеже не разбират истината, но всъщност прекъсват и смущават делото на църквата, и въпреки това си мислят, че защитават интересите на Бог и на Божия дом. Защо се случва това? Това се случва, защото хората не разбират истината и нямат практически познания за истината, което ги води до това постоянно да правят неща, които са в разрез с истината. Междувременно те си мислят, че постъпват правилно, че са практикували истината и че са удовлетворили Божиите намерения. Това е най-голямата им трудност. Макар че е трудност, винаги има начин да се справите с нея. Когато се сблъскаш с проблем и разкриеш покварен нрав, единственият начин е да се самоанализираш и да потърсиш истината, за да я разбереш. Щом имаш покварен нрав, тогава в теб ще възникват много видове състояния. Когато хората живеят в различни среди и състояния, те ще разкрият някои мисли, гледни точки и намерения — това са истинските им вътрешни състояния. Като наблюдаваш мислите, гледните точки и намеренията на хората, можеш да видиш техния нрав и да узнаеш каква е тяхната природа. Като се самоанализира и разпознава другите по този начин, човек лесно може да постигне резултати. Само като познаваш собствения си покварен нрав

и разбираш напълно неговата същност, можеш да постигнеш резултати за пълно себепознание. Тогава естествено ще имаш път за начина, по който трябва да търсиш истината, за да преодолееш покварения си нрав. Щом хората могат да приемат истината, покваренят им нрав може да бъде пречистен и проблемът с покварата им може лесно да се разреши. Ако хората не могат да приемат истината, тогава никога няма да постигнат промяна в своя живот нрав. Сега всички вие сте готови да се стремите към истината, затова трябва да се съсредоточите върху истината.

За да разрешим проблема с човешката природа, трябва да го изровим от корена му и от нрава на хората, а не от начините, по които те вършат нещата. Също така не бива да наблягаме на обективните причини и условия, а вместо това трябва да го сравняваме с истината. Истината, изразена в Божиите слова, е насочена към покварения нрав на хората. Да вземем споменатия преди това пример с чувствата: хората считат, че това, че понякога им липсват родителите им или че копнеят по дома си, са чувства. Дали те са същото като това, което Бог нарича чувства? (Не.) Тогава за чувствата, които ти възприемаш, не може да се говори по един и същи начин както за чувствата, за които говори Бог. Чувствата, за които ти говориш, принадлежат към нормалните човешки състояния, те не принадлежат към покварения нрав. Ако се отнасяш към своите плътски роднини като към идоли и това те кара да не следваш Бог или да не се покоряваш на Бог, тогава чувствата ти са твърде силни и това принадлежи към покварения нрав. Следователно това касае въпроса дали имаш чисто възприемане на истината. Когато се отнасяш към това, което считаш за копнеж по дома или за малко по-мило отношение към родителите си, като към чувства, това не е ли изопачено възприемане на истината? Всъщност това, което ти възприемаш, не е истината и не е съобразено с истината. То е просто външно явление. Какви са чувствата, за които говори Бог? Те са вторият подход на начина, по който майката се отнася към детето си, за който стана дума по-рано, а именно състоянието на фаворизиране и даване на безпринципна защита на някого. Това са чувствата, които Бог разобличава — разкриването на покварен нрав по този въпрос от майката. Не са ли тези два подхода коренно различни? Първият подход е нормално явление и не е необходимо да го кастрим, нито да се задълбочаваме в него, да го разнищваме, а още по-малко да го съпоставяме с истината

за сравнение, да практикуваме определен аспект на истината или да се избавим от нещо. Тогава правилен ли е този подход? Необходимо ли е да се действа по този начин? Не е необходимо. В този подход не става въпрос за правилно или погрешно. Вторият подход включва нрав. Какви проявления на чувства включва покваренят нрав? (Фаворизиране, безпринципна защита на другите, поддържане на плътски отношения и липса на справедливост.) Това са нещата, въплътени в думата „чувства“, за които говори Бог. Ако можеш да разбереш толкова много и наистина да свържеш тези неща със себе си, тогава трябва да положиш усилия, за да преодолееш този покварен нрав. Едва когато вече не си възпиран от тези чувства, всички твои действия ще бъдат практикуване на истината. Тогава състоянията, които разбираш като обхващащи чувствата, ще съответстват напълно на думата „чувства“, казана от Бог. Това е истината, която ще разбереш. Ако поискат от теб да разговаряш за това какво представляват чувствата и ти говориш за първия подход на майката, това е проявление на неразбиране на истината. Ако разговаряш за втория подход на майката и разнищиш нейния покварен нрав, тогава ти разбираш истината. Ако нещата, за които разговаряш, които преживяваш и които разбираш, са съгласно истината на Божиите слова и няма противоречия или несъответствия, това доказва, че разбираш Божиите слова, че си схванал смисъла им, че си ги разбрал и че можеш да ги практикуваш и да ги прилагаш. Тогава ще си придобил истината и живота, а от това се подразбира, че вече ще си навлязъл в истината реалност. От този момент, когато отново видиш нещо подобно, ще си способен да го разпознаеш и ще знаеш кой вид разкривания са нормални и кой вид разкривания са тези на покварения нрав, и ще си напълно наясно с това в сърцето си. По този начин няма ли твоите действия да бъдат точни? Няма ли действията ти да съответстват на истината? Няма ли да имаш истината реалност? Ако действаш точно и разбираш истината, тогава няма ли да могат разбирането и преживяванията, за които разговаряш, да помогнат на другите и да се справят с техните трудности? (Да, така е.) Това е практическата страна на истината.

Някои хора не изпълняват добре дълга си поради лошите си заложби, но винаги твърдят, че това е поради липсата на съвест. Кое обяснение е точно? (Че имат лоши заложби.) Понякога, когато човек изпълнява дълг,

той може да схваща основите на съответното професионално знание, но да не разбира по-сложните му аспекти, защото никога преди това не ги е изучавал. Водачът му го нарича нехаен, хитър и лентяй, но всъщност на него просто му липсват професионални знания и той все още не е научил тези неща, но вече се опитва да прави всичко по силите си. И въпреки това неговият водач казва, че е нехаен — това не е съгласно фактите. Това е безразборно използване на терминологията и безразборно лепене на етикети. Защо хората безразборно използват терминологията и лепят етикети на другите? Дали не е защото не разбират истината? Някои хора със сигурност ще кажат „да“, други ще кажат, че е така, защото имат лоши заложби и са твърде объркани, а трети ще кажат, че е така, защото човешката им природа е твърде зла и имат погрешните намерения. Кое е правилното обяснение? Всъщност и трите състояния съществуват и преценката трябва да бъде направена според конкретния случай. Ако причината е, че не разбират истината, но някой казва, че това е така, защото имат лоши заложби и са твърде объркани, тогава тези думи не са точни. Ако е ясно, че причината за това е тяхната зла човешка природа и скритите им мотиви, но някой казва, че причината е в лошите им заложби и в това, че са твърде объркани, това е изопачаване на фактите и вероятно ще даде възможност на злите хора да минат между капките. Има и други случаи, които възникват поради това, че хората не разбират истината, но други казват, че те се дължат на злата човешка природа на тези хора. Този начин на разглеждане на нещата не е точен и има вероятност те да се отнесат към добрите хора като зли хора, което ще има лоши последствия. Има много хора, които не могат да разпознаят тези неща и не могат да разберат напълно същността на проблема. Те сляпо прилагат правилата и правят заключения въз основа на собствените си идеи, а след това считат, че имат проницателност и че виждат ясно нещата. Не е ли това надменност и самоправедност? Ако някой има лоша човешка природа, ако поставя етикети и ако заклеймява хората безразборно въз основа на собствените си скрити мотиви, това е природата на зъл човек. Такива хора са малцинство. Повечето хора вършат такива неща, защото не разбират истината. Онези, които не разбират истината, безразборно прилагат правила и безразборно използват духовни термини. Например някои хора очевидно имат проблем с човешката си природа, винаги

търсят начини да се скатаят и да не полагат усилия, докато изпълняват дълга си, но онези, които нямат проницателност казват, че това са лоши заложби. Някои хора очевидно имат чувство за справедливост и когато видят нещо, което нарушава принципите, ще го поставят на разглеждане и ще защитят интересите на църквата, но често им се лепи етикет на надменни и самоправедни от хора, които не разбират истината, и дори към тях се отнасят като към зли хора, което е истински несправедливо по отношение на добрите хора. Някои хора очевидно имат малък духовен ръст и мигновено стават слаби, когато са възпирани от чувствата си, а хората, които не разбират истината, ги окачествяват като хора с твърде силни чувства и без искрено сърце за Бог. Ето какви са хората, които не притежават истината — без да се съобразяват с предисторията или с действителната ситуация, те продължават да прилагат безразборно правилата, като в един момент казват едно, а в следващия — друго. Могат ли такива хора да използват истината, за да разрешават проблеми? (Не могат.) Когато хора, които не разбират истината, се опитват да разрешават проблеми, те не могат да предпишат правилното лекарство. Все едно да се опитват да лекуват човек, който има болки в стомаха, като лекуват главата му. Те не могат да намерят първопричината за проблема. Те не разбират къде е първопричината за проблема или какво казват и за какво се отнасят Божиите слова. Това е неразбиране на истината. Сега много или малко от истината разбирате? (Малко.) Да кажем например, че някой попита: „Защо не можеш да се покориш, когато те сполети този проблем?“. Хората често казват: „Защото не познавам Бог!“. Правилно ли е това обяснение? Понякога е правилно, а понякога не е. В повечето случаи не е правилно и това е просто безразборно лепене на етикети. Хората схващат малко духовна терминология и след това я прилагат и използват безразборно, в резултат на което възникват много проблеми. Някои от тях са погрешни тълкувания, други са осъждане, а това води до вредни резултати и дори предизвиква хаос. Когато онези, които нямат духовно разбиране, научат нещо, те го прилагат и използват безразборно. За тях е най-вероятно да допуснат грешки и те са склонни да допускат принципни грешки. Докато хората, които имат способност за възприемане, може да направят няколко грешки, но тези грешки не са по принципни въпроси и те могат да си вземат поука от тези грешки. Ако хората имат абсурдно възприемане, ако

тълкуват неправилно Божиите слова, когато ги четат, ако имат отклонения във възприемането, когато слушат проповеди, и ако са склонни да намират грешки и да издребняват, това е много проблемно. За тях не само че е невъзможно да навлязат в истината реалност, но с течение на времето те ще започнат безразсъдно да вършат злосторничества и да предизвикват смущения в делото на църквата. Това е сериозно последствие.

Сега трябва да се замислите: дали думите, доктрините и духовните теории, за които често говорите, са истината? Разбирате ли истината, или разбирате само доктрини? Колко истини реалности има в това, което разбирате? Щом разберете тези неща, вие наистина ще имате самосъзнание и ще знаете колко струвате. Например много сте разговаряли за истините относно това как да бъдеш честен човек, но дали наистина сте ги разбрали? Вероятно вие можете да разговаряте за някои думи и да говорите за някакво разбиране, но в колко от тези реалности сте навлезли? Наистина ли сте честни хора сега? Можете ли да говорите ясно за това? Някои хора казват: „Да бъдеш честен човек означава да не лъжеш, да казваш всичко, което ти е на сърце, да не криеш нищо и да не избягваш нищо. Това е критерият за това да си честен човек“. Какво мислите за това твърдение? Отговаря ли то на истината? (Не.) Можете да говорите за думи и доктрини, но когато става въпрос за подробности от практикуването или за конкретни проблеми, не намирате думи. Това не е разбиране на истината. Хората не разбират истината, но винаги си мислят: „Вече разбирам много, но Бог не ме оползотворява. Ако Бог ме оползотворяваше и бях станал църковен водач, щях да мога да се погрижа всеки брат и сестра да разбира истината“. Не е ли това голямо самохвалство? Наистина ли имаш тази способност? Честни ли са хората, които могат да се хвалят и превъзнасят? Тези хора не разбират истината, но въпреки това се хвалят и се превъзнасят — не са ли жалки? (Да, те са жалки.) Сега вие слушате много проповеди, но ако никога не разберете истината, рано или късно ще тръгнете по същия път като фарисеите и тогава ще бъдете съвременни фарисеи. Не е ли това вероятно? (Да, така е.) Твърде вероятно е. Сатанинската природа на хората е дълбоко вкоренена. Ако те придобият някакво знание или образование и могат да проповядват някои правилни теории и възвишени проповеди, много вероятно е да станат фарисеи. Ако не искате да станете фарисеи или да вървите по пътя на фарисея,

единственият начин да избегнете това е да се стараете да разберете истината и да навлезете в реалността, както и да превърнете доктрините, които разбирате, в истината реалност. И така, какво се счита за истинско разбиране на истината за това да бъдеш честен човек? Трябва да размишлявате сами върху това и да разговаряте за него, когато имате свободно време. Какво точно представлява честният човек? Какви са критериите, които се изискват в Божиите слова за честните хора, за които Бог говори? Кои от тези критерии, които Бог изисква, хората могат да практикуват? Какъв е честният човек, за когото говори Бог? Срещу кой аспект от покварения нрав на хората е насочено това да си честен човек? Не си ли струва да се задълбочим сериозно в тези въпроси? Думите и истините, които Бог изисква от хората да практикуват, не са насочени към начините на вършене на нещата или към поведението на хората. Те са насочени към сатанинската природа и към сатанинския нрав на хората. Поради това за тези думи се казва, че са истината. Ако единствената им цел беше да променят поведението на хората и да ги научат как да мислят, тогава те нямаше да са истината, а щяха да са просто някаква теория. Може да се каже, че всеки възпитател би могъл да окаже известно влияние върху хората и да промени малко поведението им, а като приложи тези учения на практика и ги обобщи, поведението на хората може постепенно да се регулира. Има много такива знания, но тези неща не са истината, защото не могат да преодолеят покварения нрав на хората, нито да решат проблема с първопричината за греховете им. Само Божиите слова могат да пречистват поквара на хората и да я преодолеят, само Божиите слова могат напълно да преодолеят сатанинската природа на хората и следователно само Божиите слова са истината. Какво е истинското значение на истината на Божиите слова? Заслужава си често да размишляваме, да мислим и да разговаряме заедно за това. Никога не забравяйте следното: нещата, които могат да променят единствено поведението на хората, не са истината, а само знание и закони. Истината може да промени не само поведението на хората, но и техния покварен нрав. Нещо повече, тя може да промени техните идеи и представи и да се превърне в живот на човека. Такава е истината. Сега има твърде малко хора, които могат да прозрат ясно този въпрос. Много хора никога не осъзнават, че нещата, които регулират поведението и дават възможност на

хората да водят външно приличен живот, не са истината и че всички те са знания, доктрини и сатанински философии. Когато хората приемат тези неща, въпреки че външното им поведение става все по-благородно, достойно и изтънчено, сърцата им се изпълват с коварство и нечестивост и те стават все по-мрачни. Тези неща са отровите и теориите на Сатана, това са неща, които Сатана използва, за да подвежда и покварява хората. Те изобщо не са истината и не идват от Бог. Истина са само нещата, които позволяват на хората да станат честни, освободени и волни, които им позволяват да опознаят Създателя, да имат богобоязливи сърца и да се покоряват на устроеното и подреденото от Бог. Независимо каква гледна точка възприемаш и какъв път следваш, ако поведението ти се подобрява и придобиваш популярност, но имаш твърде малко богобоязливо сърце и твърде малко истинска вяра в Бог, а връзката ти с Бог е много слаба и сърцето ти се отдалечава от Бог, тогава нещата, в които се вкопчваш, не са положителни и определено не са истината. Ако избереш някакъв път или начин на живот и приемеш някои неща, и тези неща те накарат да станеш истински и честен, и те накарат да обичаш положителните неща и да мразиш нечестивите и негативните, и те накарат да имаш богобоязливо сърце и с готовност да приемаш върховенството и подредбите на Създателя, тогава тези неща са истината и те наистина идват от Бог. Можете да оценявате нещата според тези критерии. Има някои доктрини, които много хора са способни да изрекат и са изричали в продължение на много години. След като са изричали тези неща многократно обаче, вътрешният нрав на хората не се е променил, състоянията им не са се преобразили ни най-малко, и възгледите им, начините им на мислене и отправната точка и намеренията зад действията им не са се променили по никакъв начин. Затова трябва да побързате да се откажете от тези неща и да спрете да се вкопчвате в тях. Те определено не са истината. Когато хората за първи път започнат да практикуват някои думи, това им се струва тежко и трудно и те не могат да схванат принципите. Но след като ги преживяват и практикуват за определен период от време, те чувстват, че вътрешните им състояния са се подобрили, че сърцата им са се доближили до Бог, че имат богобоязливи и благоговейни пред Бог сърца, че не са толкова непримирими или непокорни, когато им се случват неща, че личните им намерения и желания не са толкова силни и че могат да се

покорят на Бог. Това състояние е положително. Тези думи са истината и са правилният път. Вие можете да разпознавате нещата въз основа на тези принципи. Няма да е лесно да определя истината в едно изречение. Ако я определя в едно изречение и вие можете да я разберете, след като я чуете, това би било добре. Но ако се отнасяте към нея като към правило и доктрина, която трябва да следвате, тогава това би било проблемно — това означава да нямате духовно разбиране. И така, дадох ви тези принципи и вие трябва да започнете да правите сравнения, да преживявате, да практикувате и да придобивате знание от преживяното според тези принципи. Не само трябва да действате и да постъпвате според тези принципи, но и да възприемате хората и нещата и да оценявате хората според тези принципи. Като преживявате и практикувате по този начин, вие ще знаете какво е истината. Ако хората не разбират какво е истината и ако не знаят, че Божиите слова са истината, тогава могат ли да придобият живот? Могат ли да получат промяна в своя живот нрав? Макар че външно изискванията, които Бог поставя пред хората в Своите слова, не са толкова високи като критерии и са съвсем прости, ако не разбираш какво е подразбиращото се значение на истината или колко практическо съдържание включва истината, а разбираш истината единствено като думи и доктрини, никога няма да си способен да навлезеш в истините реалности, в които Бог изисква от хората да навлязат.

26 май 2017 г.

НА КАКВО ТОЧНО РАЗЧИТАТ ХОРАТА, ЗА ДА ЖИВЕЯТ?

Кой аспект на истината искате най-много да чуете днес? Ще ви дам няколко теми, от които да избирате, и можем да разговаряме по всяка, която ви харесва. Ето първия въпрос: как опознавате себе си? Какъв е начинът да опознаете себе си? Защо трябва да опознаете себе си? Вторият въпрос е: съобразно какво са живели хората през всичките години на вярата си в Бог? Живял ли си съобразно Божието слово и истината, или си живял съобразно сатанински нрав и философии? Кое поведение показва, че живееш съобразно Божието слово и истината? Ако живееш съобразно сатанински нрав и философии, как ще се прояви и разкрие покварата ти? Третият въпрос е: какво е покварен нрав? По-рано обсъдихме шест аспекта на покварения нрав, затова ще говоря за това кои състояния са конкретните проявления на този покварен нрав. Сега изборът е ваш. Кой въпрос разбирате най-малко, но искате да разберете най-много и го намирате за най-труден за схващане? (Избираме втория въпрос.) Тогава ще разговаряме по тази тема. Помислете за миг. Съобразно какво са живели хората през всичките години на вярата си в Бог и какви неща включва тази тема? Основното в това изречение е думата „какво“. Какво е включено в обхвата на тази дума? Колко от това „какво“ можете да разберете? Нещата, които според вас са най-важни, които трябва да се практикуват при вярата в Бог и които човешките същества трябва да притежават попадат в обхвата на тази дума „какво“. Каквито и да са нещата, с които влизате в контакт в ежедневието си, каквито и да са нещата, които вашите заложби и способност за възприемане ви позволяват да разберете, които смятате, че са положителни, които смятате, че са близо до истината и са съобразени с нея, които смятате, че са реалността на положителните неща и които смятате, че са съгласно Божиите намерения, са нещата, съобразно които сте живели, докато сте следвали Бог и сте изпълнявали дълга си през тези години, така че можем да ги извадим на преден план и да разговаряме за тях. Кои са нещата, за които се сещате? (Мисля, че при вярата си в Бог просто трябва да страдам, да платя цена и да постигна резултати в дълга си, за да придобия Божието спасение.) Този възглед е нещо, което смяташ за положително. Тогава каква е разликата между

този възглед и възгледа на Павел? Същността не е ли еднаква? (Така е.) Същността е еднаква. Не е ли същността на този възглед просто една фантазия? (Да.) През годините си живял с тази фантазия и с това, което си смятал за правилно. Също така си разчитал на това, за да вярваш в Бог, да изпълняваш дълга си и да водиш църковен живот. Това е една ситуация. Първо трябва да провериш дали мислите и възгледите ти са правилни и дали имат основание в Божието слово. Ако смяташ, че са правилни и че имат основание, и че това, което правиш, е практикуване на истината, но всъщност грешиш, именно това ще обсъдим в нашето общение днес.

Най-простият начин да се разговаря за аспекта на истината относно точно това, съобразно което хората живеят, е да се започне с тема, която всеки може да разбере — историята на Павел — след което да я отнесете към вашето собствено състояние. Защо да говорим за Павел? Повечето хора знаят историята на Павел. Какви истории или теми за Павел има в Библията? Кои са например известните изказвания на Павел или какви са неговите характеристики, индивидуалност и силни страни? Кажете Ми. (Павел е получил образование от законоучителя Гамалиил, което му е донесло добра репутация, равносилна на завършване на престижен университет.) Казано на съвременен език, Павел беше студент по богословие, който завърши престижна богословска школа. Това е първата сравнително представителна тема за Павел, отнасяща се до неговия произход, ниво на образование и социален статус. Що се отнася до втората тема, кое е най-известното изказване на Павел? („Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“ (2 Тимотей 4:7-8).) Това е неговата мотивация за активността му. Казано на съвременен език, Павел страдаше и плати цената, работеше и проповядваше евангелието, но мотивацията му бе да придобие венец. Това е втората тема. Можете да продължите. (Павел е казал: „За мене да живея е Христос, а да умра — придобивка“ (Филипяни 1:21).) Това е също едно от класическите изказвания на Павел. Това е третата тема. Току-що споменахме три теми. Първата е, че Павел бе ученик на законоучителя Гамалиил, което е равносилно на възпитаник на семинария в днешно време. Той със сигурност бе по-вещ в Библията от обикновените хора. Павел имаше познания за Стария завет, тъй като завърши школа като тази. Това беше

образователната подготовка, която Павел получи. Как повлия това на бъдещото му проповядване и предоставяне на ресурс на църквите? Може би е имало някаква полза — но дали е причинило някаква вреда? (Да, причинило е.) Съответства ли богословското обучение на истината? (Не, не се равнява.) Цялото богословско обучение е нещо благовидно, празна теория. То не е практическо. Каква беше втората тема? (Павел е казал: „Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“.) Павел живя съобразно тези думи. Той се стреми съобразно тях. Бихме ли могли да кажем тогава, че те бяха намерението и целта на Павел в неговото страдание, в платената от него цена? (Да.) Казано просто, неговото намерение бе да бъде възнаграден, което означава, че той извървя своя път, плати своята цена и води своето добро войнстване, за да размени тези неща за венеца на правдата. Това идва да покаже, че годините стремеж на Павел бяха за това да бъде възнаграден и да придобие венеца на правдата. Ако това не беше неговото намерение и цел, щеше ли да е способен да понесе такова страдание и да плати такава цена? Щеше ли да е способен да извърши делото, което извърши, и да плати цената, която плати, благодарение на собствените си морални качества, амбиции и желания? (Не.) Да приемем, че Господ Исус му беше казал предварително: „Когато вършех делото Си на земята, ти Ме преследваше. Хората като теб са наказани и прокълнати. Каквото и да правиш, не можеш да поправиш такива грешки. Колкото и да се разкайваш, няма да те спася“. Каква нагласа щеше да има Павел? (Щеше да изостави Бог и да спре да вярва.) Не само че нямаше да вярва в Бог, но щеше и да се отрече от Бог, щеше да отрече, че Господ Исус бе Христос, и да отрече съществуването на Бог в небето. И така, съобразно какво живя Павел? Той не обичаше Бог искрено и не беше човек, който Му се покорява, така че защо бе способен да премине през толкова много мъки в проповядването на евангелието? Справедливо е да се каже, че основната му опора бе желанието му за благословии. Именно това му даваше сили. Освен това, когато Павел видя ярката Божия светлина по пътя за Дамаск, той бе ослепен. Падна проснат на земята, като целият трепереше. Беше почувствал Божието величие и Неговата страховитост, и се боеше да не би Бог да го порази, затова не посмя да откаже Божието поръчение. Трябваше да продължи да проповядва евангелието, колкото

и големи да бяха трудностите. Не би рискувал да се отпусне. Това беше част от причината. Най-голямата част обаче беше прекомерното му желание да бъде благословен. Би ли постъпил по този начин, ако не беше желанието да бъде благословен, ако го нямаше този лъч надежда? Със сигурност не. Третата тема е, че Павел свидетелства, че за него да живее е христос. Нека първо да разгледаме делото на Павел. Той имаше значителни религиозни познания. Имаше известност до някаква степен и доста отличително образование. Може да се каже, че беше по-учен от обикновените хора. И така, на какво разчиташе, за да върши делото си? (На своите дарове и силни страни, както и на познанията си за Библията.) По всичко личи, че може да е проповядвал евангелието и да е свидетелствал за Господ Исус, но свидетелстваше само за името на Господ Исус. Не свидетелстваше истински, че Господ Исус е проявление на Бог и върши Своето дело, че Господ Исус е Самият Бог. За кого тогава свидетелстваше Павел в действителност? (Той свидетелстваше за себе си. Той каза: „Защото за мене да живея е Христос, а да умра — придобивка“.) Какво предполагат думите му? Че не Господ Исус, бе Христос, Господ и Бог, а Павел. Павел бе способен да обикаля и да проповядва по този начин благодарение на своите намерения и амбиции. Каква беше амбицията му? Да накара всички хора — тези, на които проповядваше или тези, които чуваха за него, да потвърдят, че той живее като христос и бог. Това е един от аспектите, той живееше според желанията си. Освен това делото на Павел се основаваше на библейските му познания. Всичките му проповеди и думи показваха, че той познава Библията. Той не говореше за делото и просветлението на Светия Дух или за истините реалности. Тези теми не се срещат никъде в писмата му и той със сигурност нямаше този вид преживяване. Никъде в делото си Павел не свидетелстваше за словата, изречени от Господ Исус. Да вземем учението на Господ Исус за това как хората трябва да практикуват изповед и покаяние, например, или многото слова на поучения, които Господ Исус говореше на хората — Павел никога не ги проповядваше. Никоя част от делото на Павел нямаше връзка със словата на Господ Исус, а всичко, което проповядваше, бяха неща от богословското му обучение и теорията, която е изучавал. В какво се състоят тези неща от богословското му обучение и теория? Човешки представи, фантазии, философии и заключения, преживявания и поуки,

които хората обобщават, и т.н. Накратко, всички тези неща произтичат от човешкото мислене и отразяват човешките мисли и възгледи. Нищо от тях не е истината, а още по-малко е съгласно истината. Всички те противоречат на истината.

След като чухте примера с Павел, сравнете себе си с него. Що се отнася до темата, за която говорим днес, „Съобразно какво са живели хората през всичките години на вярата си в Бог“, напомня ли ви това за някои от вашите собствени състояния и поведение? (Това ме кара да се замисля за факта, че според мен ако никога нямам семейство, никога не предавам Божието поръчение, не се оплаквам от Бог, когато ме застигнат големи изпитания, накрая Бог няма да ме остави да умра.) Това означава да живееш, като се самозалъгваш, което донякъде се доближава до темата на днешното общение и засяга едно действително състояние. Това е възглед за практическия стремеж в реалния живот. Нещо друго? (Аз имам възглед: смятам, че стига във вярата си да следвам Бог до края, неминуемо ще бъда благословен и ще получа чудесен изход и крайна цел.) Много хора имат такъв възглед, нали? По принцип това е възглед, с който всеки може донякъде да се съгласи. Някой друг има ли различен възглед? Нека да го чуем. Ще ви обърна внимание на нещо: някои хора вярват в Бог от много години и въз основа на личните си преживявания, фантазии или някакъв вид преживяване и някои примери, които са получили от четенето на духовни книги, те обобщават някои подходи, свързани с практиката, като например как трябва да действат вярващите в Бог, за да станат духовни, как трябва да действат, за да практикуват истината, и т.н. Те смятат, че това, което правят, е практикуване на истината и че като правят тези неща, могат да удовлетворят Божиите намерения. Например, когато някои хора страдат от болест, този въпрос изисква търсене на Божието намерение и истината. Това е едно от най-основните неща, които вярващите в Бог трябва да знаят. Но как да практикуват? Те казват: „Тази болест е устроена от Бог и аз трябва да живея с вяра, затова няма да вземам лекарства, няма да ми слагат инжекции или да отида в болница. Какво мислиш за моята вяра? Силна е, нали?“. Този тип човек има ли вяра? (Да.) Вие сте съгласни с този възглед и това е начинът, по който вие също практикувате. Смятате, че ако сте болни, това да не си слагате инжекции, да не приемате лекарства или да не ходите на лекар е равносилно на практикуване на истината, за да

удовлетворите Божиите намерения. И така, на какво основание казвате, че това е практикуване на истината? Правилно ли е да се практикува по този начин? Каква е основата? Видяли ли сте, че е потвърдена? Не сте сигурни. След като не знаете дали това е в съответствие с истината или не е в съответствие с истината, защо настоявате да практикувате по този начин? Ако сте болни, просто продължавате да се молите на Бог, не си правите инжекции, не приемате лекарства, не посещавате лекар, а просто вътрешно се уповавате и се молите на Бог, като Го молите да ви избави от болестта или се оставяте на устроеното от Него — правилно ли е да практикувате по този начин? (Не.) Само сега ли мислите, че е неправилно, или и преди сте осъзнавали, че е неправилно? (В миналото, когато се разболеех, смятах, че посещението при лекар или приемането на лекарства е външен метод и че това е израз на безверие, затова разчитах на молитва или на други методи, за да се справя с въпроса.) Означава ли това, че ако Бог ти даде болест, а ти я лекуваш, тогава ти предаваш Бог и не се покоряваш на Божиите подредби за теб? (Това беше моята гледна точка.) Тогава смяташ ли, че този възглед е правилен или погрешен? Или все още си объркан и не знаеш дали е правилен или погрешен и смяташ, че в края на краищата винаги си действал по този начин и никой друг не ти е казал, че това е погрешно, и не се чувстваш виновен за това, така че просто продължаваш да практикуваш по този начин? (Винаги съм практикувал по този начин и не съм чувствал нищо конкретно.) Тогава чувствате ли се малко объркани, че правите така? Нека оставим настрана дали сте прави или не, но можем да сме сигурни поне в едно нещо, а именно, че практикуването по този начин не е в съгласие с истината. Защото, ако беше в съгласие с истината, щяхте поне да знаете кои принципи следвате и в обхвата на кой принцип попада такава практика. Но когато погледнем сега, виждаме, че хората действат по този начин въз основа на собствените си фантазии. Това е въздържане, което те сами си налагат. Освен това хората поставят това като критерий за себе си въз основа на собствените си фантазии, като смятат, че трябва да правят така когато са болни, но не знаят какво точно Бог изисква или има предвид. Те просто действат според метода, който сами си представят и определят, без да знаят какъв резултат ще има, като действат по този начин. Съобразно какво живеят хората, когато са в такова състояние? (Съобразно собствените си фантазии.) В тези фантазии има

ли някаква представа? Каква е тяхната представа? (Че могат да спечелят Божието одобрение, като практикуват по този начин.) Това е представа. Дали това е правилното разбиране на въпроса? (Не.) Тук има дефиниция и резултат: когато живеете с такава представа и с такива фантазии, вие не практикувате истината.

До този момент вече ще сте размишлявали доста върху темата „На какво точно разчитат хората, за да живеят“ и знаете горе-долу за какво ще се разговаря по тази тема. И така, нека поговорим за няколко вида състояния. Слушайте внимателно и размишлявайте, докато слушате. Каква е целта на това размишление? Да сравните състоянията, за които говоря, със собствените си състояния, да ги разберете и да знаете, че имате такива видове състояния и проблеми, а след това да търсите истината, за да ги преодолеете, като се стремите да живеете съобразно истината, вместо да живеете съобразно различни неща, които нямат нищо общо с нея. „На какво точно разчитат хората, за да живеят“ е тема, която засяга много неща, затова нека започнем с даровете. Някои хора могат да говорят ясно и красноречиво. Те разговарят и взаимодействат с хората посредством своето дар слово и убедителност, и са особено съобразителни. Знаят точно какво да кажат във всяка ситуация. В Божия дом също изпълняват дълга си с красноречие и съобразителност. Тяхното лъжливо сладкодумие превръща обикновените проблеми в незначителни въпроси. Изглежда, че са способни да разрешат много проблеми. С будния си ум, съчетан с опита им в обществото и проницателността им, те могат да видят какво става с всяко обикновено нещо, което им се случва. Достатъчни са само няколко техни думи, за да разрешат проблема. Другите хора им се възхищават, като си мислят: „Те могат да се справят с нещата толкова лесно. Защо аз не мога така?“. Освен това се чувстват много доволни от себе си и си мислят: „Ето, Бог ми е дал това красноречие и дар слово, този буден ум, тази проницателност и тази способност да реагирам бързо, така че няма нищо, с което да не мога да се справя!“. И точно тук се появява проблемът. Някой, който има дар слово и буден ум, може да използва силните си страни и способностите си, за да изпълнява някакъв дълг, а в хода на изпълнението на дълга си да решава някои проблеми или да прави някои неща за Божия дом, но ако изследвате подробно всичко, което прави, във вас ще остане само една въпросителна относно това дали всичко, което

прави, е в съгласие с истината, дали е в съгласие с истините принципи и дали удовлетворява Божиите намерения. Такива хора често не разбират истината или как да действат в съответствие с истината, но въпреки това изпълняват дълга си. Независимо от това колко добре изпълняват дълга си обаче, кое е това, на което разчитат? Коя е отправната точка на изпълнението на дълга им? Тяхното мислене, проницателност и дар слово. Има ли такъв човек сред вас? (Да.) Знае ли човекът, който в живота си се ръководи от своя ум, висок коефициент на интелигентност или дар слово дали това, което прави, е в съгласие с истините принципи? (Не.) Имате ли принципи, когато действате? Или казано по друг начин: когато действате, правите ли това според сатанински философии, според собствения си ум, според собствената си интелигентност и мъдрост — или го правите в съответствие с Божиите слова и истините принципи? Ако винаги действате според сатанински философии, според собствените си предпочитания и идеи, тогава в действията ви няма никакви принципи. Но ако сте способни да търсите истината и да действате в съответствие с Божиите слова, с истините принципи — тогава това означава да действаш с принципи. Има ли нещо в начина, по който говорите и действате сега, което да противоречи на истината? Противопоставяте ли се на принципите? Когато го правите, знаете ли го? (Понякога.) Какво правите в такива моменти? (Молим се на Бог, каляваме нашата решителност да се покаем и се кълнем в Бог, че никога повече няма да действаме по този начин.) А следващия път, когато ви се случи нещо подобно, отново ли постъпвате по този начин и отново ли калявате решителността си? (Да.) Винаги се връщате към каляване на решимостта си, когато ви се случат разни неща — е, след като решимостта ви е закалена, действително ли прилагате истината на практика? Действително ли действате с принципи? Ясно ли ви е? Много хора не търсят истината, когато им се случват разни неща, а живеят съобразно дребнавите си похвати, съобразно даровете си. Дали това да имаш глава на раменете и да говориш убедително е единственият вид дар, който съществува? Как по друг начин се проявява това да живееш съобразно дарове? Например някои хора много обичат да пеят и могат да изпеят цяла песен, след като са я чули два или три пъти. Следователно те имат дълг в тази област и смятат, че този дълг им е даден от Бог. Това чувство е правилно и точно. През годините те научават много

химни и колкото повече пеят, толкова по-добри стават. Има обаче един проблем, който не осъзнават. Какъв е той? Пеенето им става все по-добро, и те смятат този дар за своя живот. Не е ли това погрешно? Те живеят със своя дар ежедневно и като пеят химни всеки ден, смятат, че са придобили живота, но не е ли това само илюзия? Дори да си развълнуван от пеенето, дори други да му се наслаждават, а трети да имат полза от него, може ли това да докаже, че си придобил живота? Трудно е да се каже. Зависи от това доколко разбираш истината, дали можеш да практикуваш истината, дали имаш принципи в действията и дълга си, и дали имаш истинско свидетелство за преживяване. Само от тези аспекти можеш да прецениш дали хората притежават истините реалности. Ако притежават истините реалности, тогава са хора с живот, особено тези, които могат да се боят от Бог и да отбягват злото, както и онези, които могат истински да обичат Бог и да Му се покоряват. Ако даден човек има дарове и силни страни, а също така постига добри резултати в дълга си, но не се стреми към истината и живее само с даровете си, парадира с квалификациите си и никога не се подчинява на никого, може ли такъв човек да притежава живот? Разковничето за това дали някой притежава живот или не е дали притежава истините реалности. Как човек със силни страни и дарове може да придобие истината? Как може да живее, без да разчита на дарове? Как може да избяга от това да живее по този начин? Трябва да търси истината. Първо трябва ясно да знае разликата между това, което са даровете, и това, което е животът. Когато някой е надарен или има силна страна, това означава, че той по природа е по-добър в нещо или превъзхожда по някакъв начин другите, когато се сравнява с тях. Ти например можеш да реагираш малко по-бързо от другите, да разбираш нещата малко по-бързо от другите, да си овладял определени професионални умения или може да си красноречив оратор и т.н. Това са дарове и силни страни, които човек би могъл да има. Ако имаш определени силни страни и предимства, е много важно как ги разбираш и как се справяш с тези дарове и силни страни. Ако смяташ, че си незаменим, защото никой друг няма твоите силни страни и дарове, и че практикуваш истината, ако използваш своите дарове и силни страни, за да изпълняваш дълга си, правилно или погрешно е това виждане? (Погрешно.) Защо казваш, че е погрешно? Какво точно представляват силните страни и даровете? Как трябва да ги разбираш, да

ги използваш и да се отнасяш към тях? Факт е, че независимо какъв дар или силна страна имаш, това не означава, че притежаваш истината и живота. Ако хората имат определени дарове и силни страни, за тях е подходящо да изпълняват дълг, който оползотворява тези дарове и силни страни, но това не означава, че практикуват истината, нито означава, че правят нещата в съответствие с принципите. Ако примерно си роден с дарба да пееш, способността ти да пееш отговаря ли на практикуване на истината? Означава ли, че пееш в съответствие с принципите? Не означава. Да кажем например, че имаш вроден дар слово и си добър в писането. Ако не разбираш истината, може ли твоето писане да е в съгласие с истината? Означава ли това непременно, че имаш свидетелство за преживяване? (Не, не означава.) Следователно даровете и силните страни са различни от истината и не могат да бъдат сравнявани. Независимо какъв дар имаш, ако не се стремиш към истината, няма да изпълняваш добре дълга си. Някои хора често изтъкват дарбите си и като цяло смятат, че са по-добри от другите, затова гледат отвисоко на останалите хора и не са готови да си сътрудничат с тях, когато изпълняват дълга си. Винаги искат да имат контрол и в резултат на това често нарушават принципите при изпълнение на дълга си, а освен това работната им ефективност е много ниска. Даровете им са ги направили надменни и самоправедни, накарали са ги да гледат отвисоко на другите и са ги накарали винаги да смятат, че са по-добри от другите хора и че никой не е толкова добър, колкото тях, а поради това стават самодоволни. Нима тези хора не са погубени от своите дарове? Наистина е така. Хората, които са надарени и имат силни страни, най-вероятно са надменни и самоправедни. Ако те не се стремят към истината и винаги живеят съобразно даровете си, това е много опасно нещо. Независимо какъв дълг изпълнява човек в Божия дом, независимо какъв вид силна страна притежава, ако не се стреми към истината, тогава със сигурност няма да успее да изпълни дълга си. Каквито и дарове и силни страни да има човек, той трябва да изпълнява добре този вид дълг. Ако може също така да разбира истината и да прави нещата в съответствие с принципите, тогава неговите дарове и силни страни ще играят роля в изпълнението на този дълг. Тези, които не приемат истината, не търсят истините принципи и разчитат само на даровете си, за да вършат нещата, няма да постигнат никакви резултати в

изпълнението на дълга си и рискуват да бъдат отстранени. Ето един пример: някои хора са талантливи в писането, но не разбират истината и в нещата, които пишат, изобщо няма никаква истина реалност. Как това може да извиси духовно другите? То има по-малък ефект, отколкото при човек, който не е образован, но разбира истината, като говори за своето свидетелство. Много хора живеят сред дарове и смятат, че са полезни фигури в Божия дом. Кажете Ми обаче, ако никога не стигнат до това да се стремят към истината, все още ли са ценни? Ако някой има дарове и силни страни, но му липсват истините принципи, може ли да изпълнява добре даден дълг? Който наистина прозре този въпрос и го осмисли, ще знае как да се отнася към даровете и силните страни. Какво трябва да направиш, ако състоянието ти е такова, че винаги се хвалиш с даровете си и смяташ, че притежаваш истината реалност, че си по-добър от другите, докато тайно гледаш на тях отвисоко? Необходимо е да търсиш истината. Трябва да прозреш същността на това да се хвалиш с дарове. Не е ли върхът на глупостта и невежеството да се хвалиш с дарове? Ако някой говори убедително, означава ли това, че притежава истината реалност? Това, че някой има дарове, означава ли, че притежава истината и живота? Не е ли безсрамен някой, който се хвали с даровете си, въпреки че не притежава никаква реалност? Ако можеше да прозре тези неща, нямаше да се перчи. Ето още един въпрос: кое е най-голямото предизвикателство, пред което са изправени тези сравнително надарени хора, притежаващи силни страни? Имате ли преживяване с такова нещо или досег с него? (Най-голямото предизвикателство е, че винаги си мислят, че са по-добри от другите, че са добри във всяко отношение. Те са толкова надменни и самонадеяни. Гледат отвисоко на всички. За такива хора не е лесно да приемат и да практикуват истината.) Това е част от проблема. Какво друго? (Трудно им е да се избавят от своите дарове и силни страни. Винаги си мислят, че могат да разрешат много проблеми, като използват даровете и силните си страни. Те просто не знаят как да гледат на нещата в съответствие с истината.) (Надарените хора винаги мислят, че могат да се справят сами с нещата, така че когато им се случи нещо, на тях им е трудно да разчитат на Бог и не са готови да търсят истината.) Това, което казвате, са фактите и нищо друго освен фактите. Хората, които са надарени и имат силни страни смятат, че са много умни, че разбират всичко — обаче

не знаят, че даровете и силните страни не представляват истината, че тези неща нямат връзка с истината. Когато в действията си хората разчитат на даровете си и фантазиите си, техните мисли и мнения често противоречат на истината — те обаче не могат да видят това, те все още си мислят: „Вижте колко съм умен. Направих такъв умен избор! Такива мъдри решения! Никой от вас не може да се мери с мен“. Вечно живеят в състояние на нарцисизъм и самоодобрение. Трудно им е да смълчат сърцата си и да размишляват върху това, което Бог иска от тях, върху това каква е истината и какви са истините принципи. Затова им е трудно да разберат истината и макар да изпълняват дълга си, не са способни да практикуват истината и по този начин също им е много трудно да навлязат в истината реалност. Накратко, ако човек не може да се стреми към истината и да приеме истината, тогава независимо от това какви дарове или силни страни има, няма да е способен да изпълнява добре дълга си — относно това не може да има и най-малкото съмнение.

Даровете и силните страни могат да се разглеждат като един и същ вид нещо. Какви силни страни съществуват? Някои хора са особено вещи в определен вид технологии. Например някои мъже обичат да се занимават с джаджи, а има и хора, които са доста опитни с електрониката, които са до голяма степен в стихията си, когато става въпрос за използване на тези вътрешни компютърни кодове или софтуерни програми. Те могат да овладеят тези неща и да ги запомнят много бързо — т.е. способността им да разбират и запомнят тези неща е изключителна. Това е силна страна. Някои хора са добри в изучаването на езици. Независимо кой език учат, те го научават много бързо, а паметта им превъзхожда тази на обикновените хора. Някои хора са добри в пеенето, танците или изкуството, други са добри в гримирането и актьорството, трети могат да бъдат режисьори и т.н. Независимо от вида силна страна, щом някой се занимава с някаква работа, това засяга темата „На какво точно разчитат хората, за да живеят“. Защо е необходимо да разнищваме човешките дарове и силни страни? Защото хората обичат да живеят с даровете и силните си страни и ги смятат за капитал, за източник на препитание, за живот, както и за ценност, цел, към която да се стреми, и значимост на живота си. Хората смятат, че за тях е естествено да разчитат на тези неща, за да живеят, и ги възприемат като неотменна част от човешкия живот. Почти всеки човек днес живее

според своите дарби и силни страни. Според какъв вид дарби живее всеки от вас? (Мисля, че имам дар слово. Затова проповядвам евангелието с този дар — когато разговарям с някого, който изследва истинския път, мога да го приближа до себе си и той иска да чуе това, което казвам.) Е, хубаво ли е да имаш този дар или не е хубаво? (След като чух Божието общение, мисля, че този дар би ми попречил да търся истините принципи.) Казваш, че не е хубаво да имаш дар слово и че няма да искаш да използваш повече този дар, така ли? (Не.) Тогава какво казваш? Сега е необходимо да разберете какъв е фокусът на днешната дискусия, кои ваши проблеми ще разреши тя, какво е лошото и какво е хубавото на това да се живее с тези дарове. Трябва да сте наясно с тези неща. Ако не разбирате тези неща и ако в крайна сметка, след толкова много говорене, имате чувството, че правилните неща са погрешни, а погрешните неща също са погрешни и че всичко, което правите, е погрешно, можете ли да разрешите проблема с живеенето съобразно вашите дарове? (Не. Като разчитам на дар словото си, за да проповядвам евангелието, мисля, че намерението ми не е да изпълнявам добре дълга си, за да удовлетворя Бог, а вместо това да се изтъквам, да се възхищавам на себе си и да се чувствам добре в кожата си.) Ти току-що изрази причината защо е погрешно да живееш съобразно даровете си. Мислиш, че този дар е твоят капитал, реализация на твоята себестойност, а тези мисли и тази отправна точка са погрешни. Как можеш да решиш този проблем? (Трябва да знам, че моят дар е само инструмент за изпълнение на дълга ми. Целта на използването на моя дар е да изпълнявам добре дълга си и да завърша Божието поръчение.) След като мислиш по този начин, ще си способен ли изведнъж да практикуваш истината? (Не.) И така, как можеш да започнеш да практикуваш истината и да не живееш съобразно тези дарове? Ако при изпълнението на дълга си използваш даровете си, за да изтъкнеш личните си умения и способности, значи живееш съобразно даровете си. Ако обаче използваш даровете и знанията си, за да изпълняваш добре дълга си и да бъдеш отдаден, а после си способен да удовлетвориш Божиите намерения и да постигнеш резултатите, които Бог изисква, и ако размишляваш как да говориш и какво да казваш, за да можеш по-добре да свидетелстваш за Бог, и правиш повече, за да помагаш на хората да разберат и да са наясно с това какво дело върши Бог, а накрая помагаш на хората да приемат Божието дело,

тогава практикуваш истината. Тук има ли разлика? (Да.) Случвало ли ви се е някога да се увлечете, докато изтъквате своите дарове, силни страни или способности, и да забравите, че изпълнявате дълга си, а вместо това се перчите пред другите точно като някой невярващ? Някога случвало ли ви се е това? (Да.) А в такива ситуации какво е вътрешното състояние на човек? Това е състояние на угаждане, при което на човек му липсва богобоязливо сърце, въздържане или вина, при което в ума му няма цели или принципи, когато върши нещо, и при което вече е загубил елементарното достойнство и приличие, които един християнин трябва да има. В какво се превръща това? Превръща се в това, че той изтъква своите умения и компрометира почтеността си. В процеса на изпълнение на дълга си често ли преживяваш състояния, в които те е грижа само за изявата на твоите силни страни и дарове, и в които не търсиш истината? Когато се намираш в такова състояние, можеш ли да го осъзнаеш сам? Можеш ли да обърнеш посоката си? Ако можеш да го осъзнаеш и да обърнеш посоката си, тогава ще си способен да практикуваш истината. Ако обаче винаги си така и преживяваш това състояние отново и отново за дълъг период, тогава си човек, който живее изцяло съобразно даровете си и който изобщо не практикува истината. Откъде според вас идва вашето въздържане? От какво се определя силата на вашето въздържане? Тя се определя от това колко обичаш истината и колко мразиш злото или негативните неща. Когато си разбрал истината, няма да искаш да правиш зло, и когато мразиш негативните неща, също няма да искаш да правиш зло — и просто ей така се появява чувство на въздържане. Невъзможно е за хората, които не обичат истината, да мразят злите неща. Ето защо те нямат чувство на въздържане, а без него са податливи да отстъпят пред разпада, без въздържане. Те са своеволни и безразсъдни, и изобщо не се интересуват от това колко зло правят.

Има и друго състояние, което преживяват хората, които в своя живот разчитат на даровете си. Независимо какви силни страни, дарове или умения имат хората, ако те просто вършат нещата и се трудят, но никога не са търсили истината, нито са се опитвали да разберат Божиите намерения, сякаш концепцията за практикуване на истината не съществува в съзнанието им, а единственият им стимул е да свършат работата и да приключат с дадената задача, не е ли това да живееш изцяло съобразно

даровете и силните си страни, и съобразно собствените си способности и умения? В своята вяра в Бог те просто искат да се трудят, за да могат да придобият благословии и да заменят собствените си дарове и умения за Божиите благословии. Това е състоянието, в което се намират повечето хора. Повечето хора таят в себе си тази перспектива, особено когато Божият дом им възлага някакъв вид рутинна работа — всичко, което правят, е да се трудят. С други думи, те искат да разчитат на труда, за да постигнат целите си. Понякога това става чрез говорене или разглеждане на нещо. Понякога е чрез работа, при която използват ръцете си или чрез тичане напред-назад. Те смятат, че като правят така, имат голям принос. Ето какво означава да живееш, като разчиташ на даровете си. Защо казваме, че да живееш съобразно даровете и силните си страни, е по-скоро труд, отколкото изпълнение на дълга, да не говорим за практикуване на истината? Има разлика. Да кажем например, че Божият дом ти даде задача и след като я поемеш, ти мислиш как да я свършиш възможно най-скоро, за да можеш да докладваш на своя водач и да получиш неговата похвала. Възможно е дори да имаш сравнително съвестно отношение и да изготвиш план стъпка по стъпка, но си съсредоточен само върху приключването на задачата и изпълнението ѝ така, че другите да я видят. Възможно е да си поставиш критерий, докато я изпълняваш, като си мислиш как да свършиш задачата по начин, който те удовлетворява и те прави щастлив, и който отговаря на критерия за усъвършенстване, който търсиш. Независимо как поставяш критерии, ако това, което правиш, няма връзка с истината, ако не е направено след търсене на истината и след като си разбрал и потвърдил Божиите изисквания, и ако вместо това е направено на сляпо и с объркан ум, то е полагане на труд. Това е да правиш нещата, като разчиташ на собствения си ум, дарове, способности и умения, докато таиш нагласа на самозалъгване. Какъв е резултатът от това да правиш нещата по този начин? Може би си завършил задачата и никой не е посочил никакви проблеми. Ти си много щастлив, но да започнем с това, че в процеса на изпълнение на задачата не си разбрал Божието намерение. Второ, не си я изпълнил с цялото си сърце, ум и сила. Сърцето ти не е търсело истината. Ако беше потърсил истините принципи и беше потърсил Божието намерение, тогава твоето изпълнение на задачата щеше да е според критерия. Също така щеше да си способен да навлезеш

в истините реалности и щеше да си способен да разбереш точно, че това, което си направил, е съгласно Божието намерение. Ако обаче не вложиш сърце в това и изпълниш задачата по объркан начин, дори работата да бъде свършена и задачата изпълнена, няма да знаеш в сърцето си колко добре си я изпълнил, няма да имаш никакви критерии и няма да знаеш дали задачата е изпълнена съгласно Божието намерение или истината. В този случай ти не изпълняваш дълга си, а полагаш труд.

Всеки, който вярва в Бог, трябва да разбира Неговите намерения. Само онези, които изпълняват добре дълга си, могат да удовлетворят Бог, а само ако човек изпълни Божието поръчение, изпълнението на дълга му може да бъде съгласно критериите. Съществува критерий за изпълнение на Божието поръчение. Господ Исус каза: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Да „възлюбиш Бог“ е единият от аспектите на това, което Бог изисква от хората. В какво трябва да се прояви това изискване? В това, че трябва да изпълниш Божието поръчение. В практическо отношение това означава да изпълняваш добре дълга си като човек. И така, какъв е критерият за добро изпълнение на дълга? Той е Божието изискване да изпълняваш добре дълга си като сътворено същество с цялото си сърце, душа, ум и сила. Това би трябвало да е лесно за разбиране. За да изпълниш Божието изискване, трябва най-вече да вложиш сърцето си в своя дълг. Ако можеш да вложиш сърцето си в него, тогава ще ти е лесно да действаш с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила. Ако изпълняваш дълга си, като просто разчиташ на фантазиите на ума си и като разчиташ на даровете си, можеш ли да изпълниш Божието изискване? Категорично не. И така, какъв е критерият, който трябва да се спазва, за да изпълниш Божието поръчение и да изпълниш дълга си отдадено и добре? Той е да изпълняваш дълга си с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила. Ако се опиташ да изпълняваш добре дълга си без боголюбиво сърце, няма да се получи. Ако боголюбивото ти сърце става все по-силно и по-искрено, тогава естествено ще си способен да изпълняваш добре дълга си с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила. С цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум, с цялата си сила — това, което е на последно място, е „цялата си сила“, а „цялото си сърце“ е на първо място. Ако не изпълняваш дълга си с

цялото си сърце, как би могъл да го изпълняваш с цялата си сила? Ето защо, ако само се опитваш да изпълняваш дълга си с всички сили, не можеш да постигнеш никакви резултати — нито можеш да си на нивото на принципите. Кое е най-важното нещо, което Бог изисква? (С цялото си сърце.) Независимо какъв дълг или какво нещо ти повери Бог, ако само се трудиш, тичаш напред-назад и полагаш усилия, можеш ли да бъдеш в съгласие с истините принципи? Можеш ли да действаш в съответствие с Божиите намерения? (Не.) Тогава как можеш да си в съгласие с Божиите намерения? (С цялото си сърце.) Думите „с цялото си сърце“ се казват лесно и хората често ги казват. Как тогава можеш да правиш нещо с цялото си сърце? Някои хора казват: „Това е когато правиш нещата с малко повече усилие и искреност, мислиш повече, не позволяваш на нищо друго да занимава ума ти и просто се съсредоточаваш върху това как да изпълниш непосредствената задача, нали?“. Дали е толкова просто? (Не.) Затова нека поговорим за няколко основни принципа на практикуването. Според принципите, които обикновено практикувате или спазвате, какво трябва да направите първо, за да вършите нещата с цялото си сърце? Трябва да използвате целия си ум, да използвате енергията си и да влагате сърцето си в правенето на нещата, а не да бъдете нехайни. Ако човек не е способен да върши нещата с цялото си сърце, значи е загубил сърцето си, което е точно като да загубиш душата си. Мислите му ще блуждаят, докато говори, никога няма да влага сърцето си в това, което прави, и ще бъде небрежен, независимо какво прави. Следователно няма да е способен да се справя добре с нещата. Ако не изпълняваш дълга си с цялото си сърце и не влагаш цялото си сърце в него, ще изпълняваш зле дълга си. Дори да изпълняваш дълга си няколко години, няма да си способен да го вършиш по начин, който отговаря на критериите. Не можеш да правиш нещо добре, ако не влагаш сърцето си в него. Някои хора не са прилежни работници, винаги са непостоянни и капризни, целят се твърде високо и не знаят къде са оставили сърцето си. Имат ли такива хора сърца? Как можете да кажете дали даден човек има сърце или не? Ако някой вярва в Бог, но рядко чете Божиите слова, има ли сърце? Ако никога не се моли на Бог, независимо какво се случва, има ли сърце? Ако никога не търси истината, независимо с какви трудности се сблъсква, има ли сърце? Някои хора изпълняват дълга си много години, без да получат никакви ясни

резултати — те имат ли сърце? (Не.) Могат ли хората, които нямат сърце, да изпълняват добре дълга си? Как хората могат да изпълняват дълга си с цялото си сърце? На първо място трябва да помислиш за отговорността. „Това е моя отговорност, трябва да се нагърбя с нея. Не мога да избягам сега, когато съм най-необходим. Трябва да изпълня добре дълга си и да се отчета за него пред Бог“. Това означава, че имаш теоретична основа. Но дали само наличието на теоретична основа означава, че изпълняваш дълга си с цялото си сърце? (Не.) Все още си далеч от това да изпълниш Божиите изисквания за навлизане в истината реалност и за изпълнение на дълга с цялото си сърце. И така, какво означава да изпълняваш дълга си с цялото си сърце? Как хората могат да започнат да изпълняват дълга си с цялото си сърце? Първо трябва да помислиш: „За кого изпълнявам този дълг? За Бог ли го правя, за църквата ли или за някой човек?“. Това трябва да се установи ясно. Също така: „Кой ми възложи този дълг? Бог ли беше, или някой водач или църква?“. Това също трябва да се изясни. Това може да изглежда като дреболия, но все пак трябва да се търси истината, за да се разреши. Кажете Ми, дали някой водач или работник, или някоя църква ви възложи вашия дълг? (Не.) Това е добре, стига да си сигурен в сърцето си относно това. Трябва да потвърдиш, че Бог е този, който ти е възложил дълга. Може да изглежда, че ти е даден от църковен водач, но всъщност всичко идва от подредбите на Бог. Възможно е да има моменти, когато е ясно, че идва от човешката воля, но дори тогава първо трябва да го приемеш от Бог. Това е правилният начин да го преживееш. Ако го приемеш от Бог и съзнателно се покориш на Неговите подредби, и продължиш напред и приемеш Неговото поръчение — ако го изпиташ по този начин, ще имаш напътствието и делото на Бог. Ако непрекъснато смяташ, че всичко се прави от човека и идва от човека, ако преживяваш нещата по този начин, тогава няма да имаш Божията благословия или Неговото дело, защото си твърде коварен за това, твърде много ти липсва духовно разбиране. Нямаш правилната нагласа. Ако се отнасяш към всички въпроси с човешки представи и фантазии, няма да имаш делото на Светия Дух, защото Бог е този, който властва над всички въпроси. Независимо на кого Божият дом възлага да изпълни каквато и да е задача, тя идва от върховенството и подредбата на Бог и в нея са Божиите добри намерения. Трябва да знаеш първо това. Много е важно да го видиш ясно.

Само с разбиране на доктрината няма да стане. Трябва да потвърдиш в сърцето си: „Този дълг ми беше поверен от Бог. Аз изпълнявам дълга си за Бог — не за себе си, не за някой друг. Това е моят дълг като сътворено същество и той ми е поверен от Бог“. След като този дълг ти е поверен от Бог, как ти го е поверил Бог? Предполага ли това да правиш нещата с цялото си сърце? Необходимо ли е да търсиш истината? Трябва да търсиш истината, изискванията, критериите и принципите на поверения ти от Бог дълг и това, което се казва в Божието слово. Ако Неговите слова са дадени съвсем ясно, тогава е време да помислиш как да ги практикуваш и да ги направиш реални. Също така трябва да разговаряш с хора, които разбират истината, и след това да действаш в съответствие с Божиите изисквания. Ето това означава да го правиш с цялото си сърце. Освен това да кажем, че преди да изпълняваш дълга си, търсиш Божието намерение, започваш да разбираш истината и знаеш какво да правиш, но когато дойде време за действие, има несъответствия и противоречия между собствените ти мисли и истините принципи. Когато това се случи, какво трябва да направиш? Трябва да се придържаш към принципа на изпълнение на дълга си с цялото си сърце и да вложиш цялото си сърце в това да се покоряваш на Бог и да Го удовлетворяваш, без никакви лични примеси и със сигурност без да действаш по собствена воля. Някои хора казват: „Не ме интересуват тези неща. Този дълг все пак е поверен на мен, така че аз трябва да имам последната дума. Имам право да действам по собствена инициатива, ще направя това, което смятам, че трябва да се направи. Все още изпълнявам дълга си с цялото си сърце, така че какви недостатъци откриваш, че да се заяждаш?“. И тогава тези хора полагат известни усилия, за да измислят какво да правят. Въпреки че в крайна сметка работата е свършена, дали този метод на практикуване и това състояние са правилни? Дали това е изпълнение на дълга с цялото им сърце? (Не.) Какъв е проблемът тук? Това е надменност, това е да не признаваш правила, да си своеволен и безразсъден. Това изпълнение на дълга ли е? (Не.) Това е занимаване с лични начинания, а не изпълнение на дълга. Това означава, че просто правят нещо, което ги удовлетворява и което им харесва въз основа на собствената им воля, а това не е изпълнение на дълга им с цялото им сърце.

Току-що говорих основно за силните страни и даровете. Включват ли тези силни страни и дарове знанието? Има ли някаква разлика между

знанието и силните страни? Силната страна се отнася до дадено умение. Може да бъде област, в която човек е по-изявен от другите, част от неговите заложби, която е по-забележителна, това, в което е най-добър, или умение, в което е сравнително компетентен и сведущ. Всички тези се наричат силни страни и дарове. Какво представлява знанието? За какво точно се отнася знанието? Ако един интелектуалец е учил дълги години, прочел е много класици, изучил е определена професия или област на знанието в голяма дълбочина, постигнал е резултати и е овладял до съвършенство конкретни и задълбочени познания, това има ли нещо общо със силните страни и дарбите? Може ли знанието да бъде включено в категорията на силните страни? (Не.) Ако човек използва силни страни, за да върши работата си, възможно е той да е някой недодялан и селски човек, да му липсва висше образование, да не е прочел нито една известна книга или дори да не може да разбере Библията, но все пак може да има малко заложби и да е способен да говори красноречиво. Това силна страна ли е? (Да.) Този човек притежава такава силна страна. Означава ли това, че има знания? (Не.) Тогава какво означава знанието? Как се определя то? Нека го кажем така: ако човек е учил например педагогика, има ли знания за тази професия? Неща като това как да се образоват хората, как да се предават знания на другите, какви знания да се предават и т.н.? Той има знания в тази област, така че дали е интелектуалец в тази област? Може ли да се нарече талантлива личност, която притежава знания в тази област? (Да.) Нека използваме това като пример, ако човек е интелектуалец, занимаващ се с педагогика, какво обикновено ще прави, когато работи или ръководи църквата? Какви са обичайните му практики? Разговаря ли с всички така, както учителят разговаря с ученика? Няма значение тонът на гласа, който използва, важното е какво внушава на другите и на какво учи другите. Живял е с това знание много години и това знание в основни линии е станало част от живота му до такава степен, че по начина, по който постъпва и се справя със света, или във всеки аспект на живота му можете да видите, че притежава това знание и изживява знанието, което е усвоил. Съвсем нормално е да се види това. И така, на какво често разчитат такива хора, за да вършат работата си? На знанията, които са усвоили. Да кажем например, че чуят някой да казва: „Не мога да чета Божиите слова. Държа ги там, но просто не знам как да ги прочета. Как ще разбера

каква е истината, ако не мога да чета Божиите слова? Как ще разбера намеренията Му, ако не мога да прочета словата Му?“. Те казват: „Аз знам как, имам знания, така че мога да ти помогна. Тази глава е разделена на четири абзаца. Ако статията е повествование, обикновено има шест елемента: време, място, герои, причина за събитието, процес на развитие и заключение. Времето, в което е публикувана тази глава от Божието слово, е посочено накрая — октомври 2011 г. Това е първият елемент. Що се отнася до героите, в тази глава от Божието слово се споменава „Аз“, така че първото лице е Бог, а след това Бог споменава „вие“, което се отнася до нас. След това се разнищват състоянията на някои хора. Някои състояния са непокорни и надменни, което се отнася за хора, които са надменни и непокорни, които не вършат действителна работа, които пакостят, лоши и зли хора. Ходът на нещата е такъв, че хората вършат лоши неща. Има и някои други неща, които са свързани с различни аспекти“. Какво мислите за този метод на работа? Хубаво е, че с такава любов помагат на хората, но каква е основата на техните действия? (Знанието.) Защо привеждам този пример? За да помогна на хората да разберат по-ясно какво представлява знанието. Някои хора не знаят как да четат Божието слово, но са получили образование и вероятно са се справили добре с хуманитарните предмети в училище, така че е възможно да отворят някоя страница от Божието слово, да прочетат и да кажат: „Тази глава от Божието слово е изразена толкова добре! В първата част Бог говори прямо, а след това във втората тонът показва известно величие и гняв. В третата част всичко е разобличено конкретно и ясно. Ето такова трябва да е Божието слово. Четвъртата част — общото резюме — дава на хората пътя на практикуването. Божието слово е съвършено!“. Дали тяхното заключение и обобщение на Божието слово идва от познанието? (Да.) Въпреки че този пример може да не е много уместен, какво искам да разберете, като казвам това? Искам да видите ясно грозотата на това да използвате знанието в подхода си към Божието слово. Това е противно. Такива хора разчитат на знанието, за да четат Божието слово, така че могат ли да разчитат на истината, за да вършат нещата? (Не.) Категорично не.

Какво е характерно за начина, по който правят нещата хората, които живеят съобразно знанията си? На първо място, какви предимства смятат, че притежават? Това са техните знания и обучение, фактът,

че са интелектуалци, и фактът, че са работили в основани на знанието индустрии. Когато вършат неща, интелектуалците притежават стила, характеристиките и моделите на интелектуалците, така че те просто не могат да не внесат вид интелектуална нотка в нещата, които правят, което кара другите хора да им се възхищават. Ето така правят нещата интелектуалците. Винаги се съсредоточават върху този интелектуален маниер. Независимо колко слаби и нежни изглеждат външно, нещата вътре в тях със сигурност не са слаби или нежни и те винаги имат собствени възгледи за всичко. Винаги искат да се изтъкнат във всичко, да използват дребнавите си похвати и да анализират и да се справят с нещата въз основа на възгледите, нагласите и мисловните модели на знанието. Истината е нещо странично за тях и е нещо, което им е много трудно да приемат. Затова първото отношение на такъв човек към истината е да я анализира. На какво се основава неговият анализ? На знание. Ще ви дам един пример. Хората, които са изучавали режисура, притежават ли познания за режисурата? Независимо дали си изучавал режисура систематично по учебник или си я учил практически и си вършил такъв вид работа, с две думи имаш схващане за знанието в тази област. Независимо дали си изучавал режисура задълбочено или само повърхностно, ако се занимаваш с режисура в невярващия свят, усвоените от теб знания в тази област или опитът ти с режисурата биха били много полезни и ценни. Дали обаче притежаването на този вид знания означава, че със сигурност ще си способен да се справиш добре с филмопроизводството в Божия дом? Може ли усвоеното от теб знание наистина да ти помогне да използваш филми, за да свидетелстваш за Бог? Не е задължително. Ако продължаваш да наблягаш на това какво са те научили учебниците, и на правилата и изискванията на знанията в индустрията, можеш ли да изпълняваш добре дълга си? (Не.) Няма ли тук момент на раздор или конфликт? Когато истините принципи се сблъскат с този аспект на знанието, как разрешаваш това? Дали приемаш за свой водач знанията си или принципите на истината? Можете ли да гарантирате, че всеки кадър, всяка сцена и всяка творба, която заснемате, не е примесена с вашите знания или съдържа съвсем малко от примесите на тези знания, и че е напълно в съответствие с критериите и принципите, изисквани от Божия дом? Ако това не е възможно, тогава никое от придобитите от теб знания не е от

полза в Божия дом. Помислете върху това, каква е ползата от знанието? Кое знание е полезно? Кой вид знание противоречи на истината? Какво носи знанието на хората? Когато хората усвояват повече знания, стават ли по-набожни и притежават ли повече богобоязливо сърце, или стават по-надменни и самоправедни? След като са усвоили много знания, хората стават комплицирани, догматични и надменни. Има и още нещо пагубно, което те може би не осъзнават: когато са овладели много знания, хората стават хаотични отвътре и лишени от принципи, а колкото повече знания овладяват, толкова по-хаотични стават. Може ли в знанието да се намерят отговори на въпросите защо хората живеят и каква е стойността и смисълът на човешкото съществуване? Могат ли да се направят изводи за това откъде идват хората и накъде отиват? Може ли знанието да ти каже, че идваш от Бог и си сътворен от Бог? (Не.) И така, какво точно е това, което се обхваща от изучаването на знанието или се насажда в хората от знанието? Материални неща, атеистични неща, неща, които хората могат да видят, и неща на ума, които могат да разпознаят, много от които възникват от човешките фантазии и просто не са практически. Знанието също така насажда в хората философии, идеологии, теории, природни закони и т.н., и все пак има много неща, които то не може да обясни ясно. Например как се образуват гръмотевиците и мълниите или защо се сменят сезоните. Може ли знанието да ти даде тези истински отговори? Защо климатът в момента се променя и става анормален? Може ли знанието да обясни това ясно? Може ли да разреши този проблем? (Не.) То не може да ти обясни въпросите, свързани с източника на всички неща, така че не може да реши тези проблеми. Има и такива, които питат: „Защо някои хора се връщат към живота, след като умрат?“. Дало ли ви е знанието отговор на този въпрос? (Не.) Тогава какво ви казва знанието? То разказва на хората за много обичаи и правила. Например идеята, че хората трябва да отглеждат деца и да показват синовна почтителност към родителите си, е вид знание за човешкия живот. Откъде идва това знание? Традиционната култура учи на него. Какво тогава носи цялото това знание на хората? Каква е същността на знанието? В този свят има много хора, които са чели класиците, получили са високо ниво на образование, които са знаещи или са овладели някоя специализирана област на знанието. И така, имат ли такива хора правилната посока и цели по пътя на живота? Имат ли

отправна точка и принципи за постъпките си? Освен това знаят ли да почитат Бог? (Не знаят.) За да отидем още по-далеч, разбират ли някакъв елемент от истината? (Не разбират.) Тогава какво е знанието? Какво дава знанието на хората? Хората вероятно имат известно преживяване за това. В миналото, когато не са притежавали знания, отношенията между хората са били прости — дали сега, след като хората са придобили знания, все още са прости? Знанието прави хората по-комплицирани и те вече губят своята непосредственост. Знанието прави хората по-лишени от нормална човешка природа и без житейски цели. Колкото повече знания усвояват хората, толкова повече се отдалечават от Бог. Колкото повече знания усвояват, толкова повече отричат истината и Божието слово. Колкото повече знания имат хората, толкова по-крайни, твърдоглави и нелепи стават те. И какъв е резултатът? Светът постепенно става все по-мрачен и все по-зъл.

Преди малко споменахме как трябва да се разрешават възникналите конфликти или противоречия между прилагането на знанието и истините принципи. Какво правите, когато попаднете в такава ситуация? Някои от вас биха предложили доктрина: „Какво е трудното на това да практикуваш в съответствие с истините принципи? Какво толкова има, от което не може да се избави човек?“. Когато обаче нещо ти се случи, продължаваш както преди, като следваш собствената си воля, представите и фантазиите си, и въпреки че може да има моменти, когато би искал да практикуваш истината и да действаш в съответствие с принципите, изглежда, че просто не можеш да го направиш, независимо от всичко. Всеки знае, че на теория е правилно да се действа в съответствие с истините принципи. Наясно е, че знанието със сигурност не съвпада с истините принципи и че когато двете влязат в конфликт или противоречие, трябва да започне с практикуване в съответствие с истините принципи и да се избави от знанията си. Но дали е толкова просто, фактологически погледнато? (Не.) Не, не е толкова просто. И така, какви трудности има при практикуването? Как трябва да практикува човек, за да действа в съответствие с истините принципи? Това са практически проблеми, нали? Как трябва да бъдат решени те? На първо място, човек трябва да се покорява. Хората обаче имат покварен нрав и понякога не могат да принудят себе си да се покорят. Те казват: „Насила хубост не става“ — такъв е случаят и с опита ти да ме накараш

да се покоря, нали? Какво лошо има в това да действам, като използвам силата на знанията си? Ако настояваш да действам в съответствие с истините принципи, няма да се покоря“. Какво правиш в такива моменти, когато непокорният нрав е на път да причини неприятности? (Молиш се.) Понякога молитвата не може да реши проблема. Възможно е нагласата ти и начинът ти на мислене малко да се подобрят след молитвата, а ти донякъде да обърнеш посоката на състоянието си, но ако не разбираш съответните истини принципи или ти липсва яснота за тях, накрая може да се окаже, че покорството ти не е нищо повече от обикновена формалност. В такива моменти трябва да разбираш истината, да търсиш съответните истини и да се стремиш към способността да знаеш как това, което правиш, е от полза за делото на Божия дом, свидетелството за Него и разгласяването на Неговите слова. В сърцето си трябва да си наясно с тези неща. Какъвто и да е дългът ти, каквото и да правиш, трябва да започнеш с мисълта за делото и интересите на Божия дом, за разгласяването на Божиите слова или какво би трябвало да постигне изпълнението на дълга ти. Това е на първо място. Относно това никога няма място за двусмислие, нито за компромис. Ако в такива моменти правиш компромис, ти не изпълняваш дълга си искрено и не практикуваш истината — и което е по-лошо, ще е справедливо да се каже, че се занимаваш с личните си дела. Правиш неща за себе си вместо да изпълняваш дълга си на сътворено същество. Ако човек иска да изпълни Божието поръчение и да изпълни добре човешкия си дълг, истината, която трябва първо да разбере и да практикува, е тази, че трябва да удовлетвори Божиите намерения. Трябва да имаш това видение. Изпълнението на даден дълг не означава да вършиш неща за себе си или да се занимаваш с личните си дела, а още по-малко да свидетелстваш за себе си и да се самоизтъкваш, нито пък опира до твоята слава, придобивки и статус. Това не е целта ти. Всъщност става въпрос за това да изпълняваш добре дълга си и да свидетелстваш за Бог. Става въпрос за това да поемеш отговорността си и да удовлетвориш Бог. Става въпрос за това да изживееш съвестта и разума на нормалната човешка природа, да живееш по подобие на човешко същество, да живееш пред Бог. С такъв вид правилна нагласа човек лесно може да прескочи препятствието на това да живее съобразно своите знания. Дори и да останат няколко предизвикателства, те постепенно ще се изместят

в хода на този процес и обстоятелствата ще се променят към по-добро. И така, как изглежда вашето преживяване в момента? Подобрява ли се или е в застой? Ако винаги действате както ви казват знанията и мозъкът ви, и никога не търсите истините принципи, дали ще сте способни да израствате в живота? Стигнали ли сте до някакво заключение относно това? Изглежда, че всички сте все още доста объркани по въпроса за навлизането в живота и нямате конкретни принципи за това, което означава, че ви липсва по-дълбоко или по-автентично преживяване на принципите и пътя на практикуване на истината. Някои хора винаги действат съобразно знанията си, независимо какво им се случва. Те се придържат само към няколко истини принципи относно простите въпроси по начин, който обхваща голямата картина, като оставят знанията им да имат водеща роля през цялото време, а истините принципи — подчинена. Те практикуват по този своеобразен опосредстван, компромисен начин. Не изискват стриктно от себе си пълно покорство или действие, което да е в абсолютно съгласие с истините принципи. Правилно ли е това от тяхна страна, или не? Каква е опасността при този вид практикуване? Не създава ли то опасност за отклонение от посоката? За противопоставяне на Бог и накърняване на Неговия нрав? Това е нещото, което хората трябва най-много да проумеят. Сега ясно ли ви е каква е разликата между това да изпълняваш дълга си в Божия дом и това да си намериш работа в света и да изживееш някак живота си? Осъзнавате ли го ясно в сърцето си? Трябва да мислите по този въпрос и да го разглеждате често. Каква е най-голямата разлика между двете? Знаете ли? (Това да изпълняваш дълга си в Божия дом е свързано с придобиването на истината и предизвикването на промяна в покварения ни нрав. Това да си намериш работа в света е свързано с живота на плътта.) Доста близо сте, но има едно нещо, което не споменахте: да изпълняваш дълга си в Божия дом означава да живееш съобразно истината. Какво е значението на това да живееш съобразно истината? За хората това означава, че може да се промени нравът им и че в крайна сметка могат да бъдат спасени. За Бог това означава, че може да придобие теб — едно сътворено същество — и да признае, че ти си Негово творение. Тогава съобразно какво живеят хората, когато си намерят работа в света? (Сатанински философии.) Съобразно сатанински философии — погледнато събирателно, това означава, че живеят съобразно покварения

нрав на Сатана. Все едно дали преследваш слава, придобивки и статус, или богатство, или искаш да изживееш дните си и да оцелееш — живееш с покварен нрав. Когато си намериш работа в света, трябва да си блъскаш главата, за да се опиташ да изкараш пари. За да се изкатериш по стълбицата на славата, придобивките и статуса, е необходимо да зависиш изцяло от неща като конкуренция, бой, борба, жестокост, злоба и убийство — това е единственият начин да се задържиш на краката си. За да изпълняваш дълга си в Божия дом, трябва да живееш според Божиите слова и трябва да разбираш истината. Негативните неща, които са сатанински, не са просто безполезни — ти трябва и да се отървеш от тях. Нито едно сатанинско нещо не е устойчиво. Ако някой живее съобразно сатанински неща, той трябва да бъде съден и наказан. Ако някой живее съобразно сатанински неща и е твърдо решен да не се покае, той трябва да бъде отстранен и отхвърлен. Това е най-голямата разлика между изпълнението на дълга в Божия дом и намирането на работа в света.

Когато хората живеят съобразно знанията си, в какво точно състояние живеят? Какво е това, което преживяват най-дълбоко? Веднага щом научиш нещо в някоя сфера, се чувстваш компетентен и невероятен — и в резултат на това попадаш в оковите на знанията си. Приел си знанието за свой живот и когато нещо ти се случи, изплува именно това твое знание, за да ти диктува да направиш това и това. Искаш да се отървеш от него, но не можеш, защото то е гравирано в сърцето ти и нищо друго не може да го замени. Точно това означава и фразата „първите впечатления са и последните впечатления“. Има някои масиви от знания, които човек е по-добре изобщо да не е изучавал. Да ги изучиш е бреме и досада. Знанието обхваща много области: образование, право, литература, математика, медицина, биология и т.н., като всички те произтичат от практическите преживявания на хората. Те са форми на практическо знание. Хората не могат да живеят без тях и трябва да ги изучават. Има обаче някои форми на знание, които са отровни за човечеството — те са сатанински отрови, идват от Сатана. Вземете например социалните науки, чиито учения включват такива неща като атеизъм, материализъм и еволюционизъм, както и конфуцианство, комунизъм и феодални суеверия: това са все негативни форми на знание, които идват от Сатана, и чиято основна цел е да заразяват, разяждат и изкривяват човешката мисъл, да обвързват и

контролират мисленето на хората, за да могат накрая да ги покварят и да им навредят, и да ги унищожат. Например предаването на фамилното име и синовната почтителност, прославянето на семейството и формулата, която гласи: „Трябва да се развиваш, да уредиш дома си, да управляваш нацията и да донесеш мир на света“ — всичко това са учения на традиционната култура. А редом с тях има и различни богословски теории, актуални в гражданското общество, на будизма, даоизма и съвременната религия. Те също попадат в обхвата на знанието. Някои хора например са служили като пастори или проповедници, или са изучавали богословие. Какво произтича от усвояването на такива знания? Благословия или проклятие е това? (Проклятие.) Как се превръща в проклятие? Ако такива хора не говорят, няма проблем — отворят ли обаче устата си, излиза религиозна доктрина. Те винаги се опитват да проповядват духовна доктрина. Насаждат у хората лицемерните маниери на фарисеите, вместо да им позволят да разберат истината. Теологическото познание е свързано преди всичко с богословската теория. Коя е най-забележителната черта на богословската теория? Тя внушава на хората неща, които те смятат за духовни, а след като хората попият такива псевдодуховни неща, това е първото и последното им впечатление. Дори да си се вслушал в словата, които Бог изразява, в този момент няма да си способен да ги разбереш и ще бъдеш възпиран от знанието и теориите на фарисеите. Това е много опасно. Нима няма да е трудно на такъв човек да приеме истината? Да обобщим: ако живееш съобразно доктрината и знанието, и ако изпълняваш дълга си и действаш, като разчиташ на даровете си, може би ще си способен да направиш няколко неща, които изглеждат добри на другите. Но когато живееш в такова състояние, ти знаеш ли това? Можеш ли да разпознаеш, че живееш съобразно знанията си? Можеш ли да почувстваш до какви последствия би могло да доведе това да живееш съобразно знанието? Не оставаш ли с едно празно чувство в сърцето си, с усещането, че подобен живот няма никакво значение? А защо това е точно така? Тези въпроси трябва да бъдат изяснени. Ето къде сме по въпроса за знанието.

Преди малко обсъдихме въпросите за знанието и даровете. Има още един въпрос: много хора са стигнали от първоначалната си вяра в Бог до настоящия момент, без даже да знаят каква е истината и как трябва

да я практикуват и да се стремят към нея. През цялото това време те са живели по убеждение или съобразно човешките представи и фантазии. Казано по-просто, те живеят съобразно нещата, които смятат за правилни. Придържат се към тези неща вманиачено и дори ги приемат за истина. Смятат, че стига да упорстват в практикуването си докрай, ще бъдат победители и ще оцелеят занапред. Те вярват в Бог по силата на тази представа. Могат да страдат, да се откажат от семействата си и кариерите си, и да се избавят от нещата, които обичат — след което да съберат всичко в няколко правила, които практикуват все едно са истината. Когато например видят, че някой има трудни моменти или нечие семейство преминава през тежък период, те се заемат да му протегнат ръка за помощ. Интересуват се как е, наглеждат го и се грижат за него. Ако трябва да се свърши мръсна или трудна работа, те поемат инициативата да отидат и да я свършат. Мръсотията и трудностите не ги притесняват. Не са придирчиви. В отношенията си с хората не спорят с тях и правят всичко възможно да постигнат приятелско съгласие с всеки и с всички. Не се карат с другите и се научават да бъдат добронамерени и толерантни към хората, така че всеки, който прекара известно време с тях, ще каже, че са добри хора и истински вярващи. Когато става въпрос за Бог, те правят всичко, което Той иска от тях, и тръгват натам, където Той иска от тях. Те не се противопоставят. Съобразно какво живеят? (Съобразно своя хъс.) Това не е просто обикновена форма на хъс — те живеят с убеждение, което смятат за правилно. Такива хора няма да разберат истината дори след години вяра в Бог, нито ще знаят какво е да практикуваш истината или какво е да се покоряваш на Бог. Няма да знаят какво е да удовлетворяваш Бог, нито какво е да търсиш истината или какви са истините принципи. Няма да знаят тези неща. Те дори няма да знаят какво е да си честен човек и как да бъдеш такъв. Те смятат: „Всичко, което трябва да правя, е да живея по този начин и да продължавам да следвам. Каквито и проповеди да се четат в Божия дом, аз ще се придържам твърдо към моя начин на правене на нещата. Както и да се отнася Бог с мен, няма да се откажа от вярата си в Него, нито да Го изоставя. Мога да изпълнявам всякакъв дълг, който се иска от мен“. Те са с впечатлението, че могат да бъдат спасени, като практикуват по този начин. Колко жалко обаче, че макар да нямат някакъв голям проблем с нагласата си, те не разбират никакви истини, дори след

като са слушали проповеди толкова много години. Не разбират истината за покорството, нито знаят как да го практикуват, не разбират истината за това да бъдеш честен човек или истината за това да изпълняваш отдадено дълга си, нито какво означава да бъдеш нехаен. Не знаят дали лъжат или дали са измамни хора. Такива хора не трябва ли да бъдат съжалявани? (Трябва.) Съобразно какво живеят те? Възможно ли е да се каже, че живеят съобразно своето голо детинско сърце? Защо е възможно да се каже това? Защото, както те смятат: „Сърцето ми е на показ пред цялата вселена. Това не е ясно на хората. Те не могат да го видят — но Небето знае". Ето колко „искрено" е сърцето им: никой не може да го разбере и то е недостижимо за всички. Защо го наричаме „голо детинско сърце"? Защото тези хора имат някакъв вид настроение, някакъв сантимент и използват този личен сантимент или тези свои празни надежди, за да тълкуват какво трябва да прави вярващият в Бог и какво представлява дългът. Освен това прилагат такива сантименти към Божиите изисквания. Те смятат: „Всъщност Бог не изисква от хората да правят каквото и да било, нито да имат много умения или да разбират много от истината. Достатъчно е човек да има голо детинско сърце. Толкова е просто да вярваш в Бог — всичко, което трябва да правиш, е да продължаваш да действаш със силата на голото детинско сърце". И все пак лъжите им не спират, нито съпротивата им, нито непокорството им, нито представите им, нито предателството им. Каквото и да правят, не смятат, че то има значение, но си мислят: „Имам боголюбиво сърце. Никой не може да прекъсне връзката ми с Бог, никой не може да отслаби любовта ми към Бог и никой не може да посегне на моята преданост към Бог". Що за начин на мислене е това? Не е ли абсурден? Абсурден е и е достоен за съжаление. Има определено състояние на духа на такъв човек — пресъхнал, изчерпан и жалък. Защо „пресъхнал"? Защото, когато се изправи пред нещо просто — да кажем, че е излъгал — той не го знае, нито го осъзнава. Не изпитва никакво угризение. Няма каквото и да било чувство. До момента е следвал Бог без строги критерии, по които да мери всичко, което прави. Не знае какъв човек е, нито дали е измамен човек, нито дали наистина е бил способен да бъде честен човек, нито дали е способен да се покори на Божиите изисквания. Не знае нито едно от тези неща. До такава степен е жалък и пресъхнал духом. Защо казваме, че е пресъхнал духом? Защото не знае какво изисква Бог от него,

нито защо вярва в Бог, нито какъв вид човек трябва да се стреми да бъде. Не знае кои действия са лишени от разум или кои действия нарушават истините принципи. Не знае какво отношение да усвои към злите хора и какво отношение да възприеме към добрите хора. Не знае с кого трябва да взаимодейства и до кого да се приближи. Когато стане негативен, дори не знае в какво състояние е изпаднал. Ето какво е да си пресъхнал духом. Вие такива ли сте? (Да.) Не ми е приятно да чуя да казвате това, но това е състоянието, в което се намирате. Винаги сте емоционални и никой не знае това кога ще се промени.

Какво е да си емоционален? Ще разгледаме един пример. Някои хора чувстват, че много обичат Бог. По-конкретно, те се чувстват много почетени и двойно благословени за това, че са родени в последните дни, че са приели този етап от Божието дело и че са способни да чуят словата Му със собствените си уши и да преживеят лично Неговото дело. Следователно смятат, че трябва да намерят някакъв начин да изразят своето голо детинско сърце. И как го правят? Емоциите им избиват на повърхността, техният плам е готов да изригне внезапно, стават леко ирационални и емоциите им прерастват в ненормални. И от това се появява грозотата. Още в континентален Китай те се намираха в ужасяваща за вярата в Бог среда и живееха в потисничество. Тогава в тях имаше плам и те искаха да изкрещят: „Всемогъщи Боже, обичам Те!“. Но нямаше къде да го направят — не можеха, от страх да не бъдат арестувани. Сега са в чужбина и са свободни да вярват. Най-накрая имат място, където да дадат воля на своето голо детинско сърце. Имат нужда да изразят колко много обичат Бог. Затова излизат на улицата и намират някое място без много хора наоколо, където да крещят колкото си искат. Преди да могат да го направят обаче, те чувстват, че сякаш им липсва увереност да продължат. Поглеждат обстановката около себе си и някак си не могат да извикат. Какво им минава през ума? „Няма да се получи. Не е достатъчно да имаш само голо детинско сърце. Все още нямам боголюбиво сърце. Нищо чудно, че нямам какво да изкрещя“. И така, те се прибират вкъщи с тъга и болка, и се молят със сълзи на Бог: „О, Боже, не посмях да изкрещя „Обичам Те“, когато бях в обстановка, която не го позволяваше. Сега обстановката го позволява, но все още нямам увереност. Никакъв вик не излиза от мен. Изглежда, че духовният ми ръст и увереността ми са

твърде нищожни. Не притежавам живота“. От този момент нататък те се молят по този въпрос, подготвят се и се посвещават на това. Често четат Божиите слова и се трогват до сълзи от тях, а тези техни емоции и ентусиазъм кипят и се трупат в сърцето им. Това продължава, докато един ден не се почувстват достатъчно изпълнени с емоции, за да могат да излязат на градския площад, който събира хиляди души, и да извикат пред тълпата: „Обичам Те, Всемогъщи Боже“ — и въпреки това, когато отидат на площада и видят всички хора там, не могат да извикат. Вероятно все още не са извикали, дори сега. Но независимо дали са го направили или не, какво би означавало това? Да викаш по този начин дали е практикуване на истината? Дали е свидетелство за Бог? (Не.) Тогава защо толкова искат да изкрещят това? Те са убедени, че този техен вик ще бъде по-силен и по-резултатен от всеки друг метод на разгласяване на Божиите слова и свидетелстване за Бог. Ето какво означава да бъдеш човек с голо детинско сърце. Добро или лошо нещо е човек да има такива емоции? Нормално или ненормално е това? Може ли да се категоризира като попадащо в обсега на нормалната човешка природа? (Не.) Защо не? Каква е целта на Бог, когато кара хората да изпълняват дълга си и да разбират и практикуват истината? Дали целта е да извиси човешката емоция на любов към Него или човешката емоция на изпълнение на дълга? (Не.) Имате ли понякога такива емоции? А може би често? (Да.) Когато имаш такива емоции, чувстваш ли, че те се появяват внезапно и необичайно или че е трудно да ги потиснеш? Трябва да ги въздържаш, колкото и трудни за потискане да са те. Като оставим настрана всичко останало, това са просто емоции, а не постижения, които идват, след като хората разберат и практикуват истината или след като са следвали Божия път. Те са ненормално състояние. Може ли тогава това ненормално състояние да се причисли към крайното твърдоглавие? Различно е в зависимост от случая. Има различни степени. Някои състояния могат да се причислят към крайното твърдоглавие, а други стигат до нивото на абсурда. Нормално е човек от време на време да разкрие малко от това настроение. Тогава кои негови проявления са ненормални? Това да правиш нещо поради неудържима емоция. Когато човек живее всеки свой ден и се блъска заради това състояние, чете Божиите слова и разпространява евангелието също заради него, и изпълнява всякакъв и всеки дълг заради него — когато всичко се

върти около това нещо и то се превръща в стойността и значението на неговото съществуване и живот — това предвещава неприятности. Целта и посоката на този човек се изкривяват. Има някаква грозота в хората, които живеят съобразно голите си детински сърца. Има нещо твърдоглаво в тях и те имат ненормални емоции. Ако някой живее съобразно тези неща и често живее в такова състояние, може ли да разбере истината? (Не.) Ако не може да разбере истината, какво е неговото разположение на духа, когато слуша проповеди? С какво намерение чете Божиите слова? Може ли човек, който винаги вярва в Бог с голо детинско сърце и религиозна церемония, да разбере и придобие истината? (Не.) Защо не? Всичко, което прави, не се основава на истината, а на религиозна теория, на представи и фантазии. Не става въпрос и за стремеж към истината и практикуване на истината. Той изобщо не се интересува от това каква в действителност е истината или какво казват Божиите слова. Не се интересува от това сякаш всичко, от което се нуждае човек, за да вярва в Бог, е голо детинско сърце, сякаш всичко, което трябва да прави, е да се справя с нещата и да полага усилия в църквата. За него е толкова просто. Не схваща какво е да разбереш и да практикуваш истината, нито към какво да се стремиш, за да бъдеш спасен. Може би понякога мисли за тези неща, но просто не може да ги проумее. През цялото време си мисли: „Стига да имам хъс, да достигна повишено ниво на емоции и да мога да постоянствам докрай, като нищо ще бъда спасен“ и следователно, увлечен от повишените си емоции, върши само глупави неща — неща, които противоречат на истините принципи. В края на краищата е разкрит и отстранен. Изглежда, че повишените емоции все пак не са толкова хубаво нещо.

Има и друго безобразно състояние в това да живееш с голо детинско сърце, и то е, че някои хора винаги разчитат на ентусиазъм, за да вярват в Бог. Огънят в сърцата им никога не угасва. Смятат, че всичко, от което се нуждаят, за да вярват в Бог, е голо детинско сърце. „Не е необходимо да разбирам истината, не е необходимо да изследвам себе си, не е необходимо да идвам пред Бог, за да изповядам греховете си и да се покая — и със сигурност не е необходимо да приемам каквото и да било правосъдие, наказание, кастрене или порицание и критика от когото и да било“, смятат те. „Нямам нужда от тези неща. Всичко, което ми трябва, е голо детинско сърце“. Това е принципът на тяхната вяра в Бог. Те си мислят: „Не е нужно

да приемам правосъдие и наказание. Достатъчно ми е само да се чувствам добре в кожата си. Вярвам, че Бог със сигурност е доволен, че правя така. Ако аз съм щастлив, и Бог е щастлив — това е всичко, което е необходимо. Ще бъда спасен, ако вярвам в Бог по този начин". Не е ли това ужасно наивен начин на мислене? Вие някога бяхте в подобно състояние, нали? (Да.) Ако живеете докрай в подобно състояние, неспособни на никакво реформиране, тогава е справедливо да се каже, че не разбирате ни най-малко истината. Истината няма никакво отношение към вас. Не знаете целта или значението на Божието спасение на човека и не разбирате в какво се състои вярата в Бог. Каква е разликата между вярата в Бог и вярата в религията? Всеки си представя, че вярата в религията се дължи на това, че на този човек му липсва препитание, че може да има трудности вкъщи. В противен случай става дума за това, че иска да намери нещо, на което да се опре, да намери духовна храна. Вярата в религията често не е нищо повече от това да накараш хората да са добри, да са добронамерени, да помагат на другите, да са любезни с другите, да вършат повече добри неща, за да трупат добродетелност, да не извършват убийство или палеж, да не нарушават закона и да не извършват престъпления, да не вършат лоши неща, да не удрят хората и да не ги ругаят, да не крадат или ограбват, както и да не мамят и да не мошеничестват. Това е концепцията за „вяра в религията", която съществува в съзнанието на всеки. Доколко концепцията за вяра в религията съществува сега във вашите сърца? Дали тези неща, които се свързват с вярата в религията, са съгласно истината? Откъде точно идват? Знаете ли? Ако вярвате в Бог със сърце, което таи вяра в религията, какъв ще бъде резултатът? Това ли е правилният начин да се вярва в Бог? Има ли разлика между състоянието на вяра в религията и състоянието да имаш вяра в Бог? Каква е разликата между вярата в религията и вярата в Бог? Когато за пръв път си започнал да вярваш в Бог, може да си чувствал, че да вярваш в религията и да имаш вяра в Бог е едно и също нещо. Но днес, след като си вярвал в Бог от няколко години, какво точно смяташ, че е да имаш вяра? Има ли някаква разлика с вярата в религията? Вярата в религията означава да следваш някакви религиозни ритуали, за да донесеш щастие и утеха на духа си. Тя не е свързана с въпроси за това по какъв път вървят хората или как живеят живота си. Няма промяна във вътрешния ти свят. Ти си оставаш ти, а твоята природа

същност си остава същата. Не си приел истините, които идват от Бог, и не си ги превърнал в свой живот, а просто си извършил някои добри неща или си следвал церемонията и правилата. Просто си се занимавал с някои дейности, свързани с вярата в религията — толкова, това е всичко. И така, за какво се отнася вярата в Бог? Тя означава промяна в начина, по който живееш, означава, че вече е настъпила промяна в стойността на твоето съществуване и целите в живота ти. Първоначално си живял заради неща като това да почиташ предците си, да изпъкнеш сред тълпата, да имаш добър живот и да се домогваш до слава и придобивки. Днес си изоставил тези неща. Вече не следваш Сатана, но би искал да се отречеш от него, да се отречеш от тази зла тенденция. Следваш Бог, това, което приемаш, е истината, а пътят, по който вървиш, е този на стремеж към истината. Посоката на живота ти се е променила напълно. След като вярваш в Бог, подхождаш към живота по различен начин, имаш различен начин на живот, следваш Създателя, приемаш и се покоряваш на върховенството и подредбите на Създателя, приемаш спасението на Създателя и в края на краищата ставаш истинско сътворено същество. Не е ли това да промениш начина си на живот? Това е пълна противоположност на предишния ти стремеж, начин на живот, и на мотивите и значението, залегнали във всичко, което си правил — те са коренно различни, дори не могат да бъдат сравнени. Тук ще приключим по въпроса с разликата между вярата в Бог и вярата в религията. Можете ли да видите в себе си състоянието, при което имате „голо детинско сърце“, за което говорихме? (Да.) И така, живеете ли през повечето време съобразно голо детинско сърце или изпадате в това състояние само понякога? Ако е само понякога, това доказва, че вече си се отървал от това състояние и си започнал да се стремиш към истината, че си започнал да излизаш от това положение на нещата. Ако през повечето време все още живееш съобразно голо детинско сърце и не знаеш как да живееш според Божиите слова, според истината, нито как да се отървеш от оковите на голото детинско сърце и да излезеш от това състояние, това доказва, че не живееш пред Бог, че все още не знаеш какво е истината или как да я търсиш. Голяма ли е тази разлика? (Да.) Ако продължаваш да живееш по този начин, без ни най-малко да разбираш истината, тогава си в опасност — рано или късно ще трябва да бъдеш отстранен. А що се отнася до това как се появява това голо детинско сърце, ще трябва

да търсиш истината, да разнищиш състоянието си и да промениш това състояние. Защо човек би имал такова голо детинско сърце, какви последици ще има това да разчиташ на своя плам, за да вярваш в Бог, дали можеш да придобиеш истината, като вярваш в Бог по този начин, дали това ще укрепи вярата ти в Бог — в сърцето си трябва да си наясно по тези въпроси. Това изисква от теб да се явиш за сравнение, да премисляш и да търсиш решение.

Един вид хора са ентусиасти в сърцето си, когато вярват в Бог. Те нямат против да изпълняват всякакъв дълг, както и да се справят с известни трудности, но темпераментът им е нестабилен — те са емоционални и капризни, непоследователни. Действат единствено според настроението си. Когато са щастливи, вършат добре работата, която им е възложена, и се разбират добре с когото и да си сътрудничат и с когото и да общуват. Освен това са готови да поемат и повече дълг — какъвто и дълг да изпълняват, имат чувство за отговорност към него. Ето така действат, когато са в добро състояние. Възможно е да има причина да са в добро състояние: вероятно са били похвалени за това, че се справят добре с дълга си, и са спечелили уважението и одобрението на групата. А може би много хора оценяват работата, която са свършили, и те са се надули като балон, който става все по-голям с всяка похвала. И така, те продължават да изпълняват един и същ дълг всеки ден, но през цялото време така и не разбират Божиите намерения, нито търсят истините принципи. Винаги действат въз основа на своето преживяване. Дали преживяването е истината? Надеждно ли е да се действа въз основа на преживяването? Дали това е в съгласие с истините принципи? Да се действа въз основа на преживяването не е в съгласие с принципите. Неизбежно ще има моменти, когато това ще претърпи провал. И така, един ден тези хора не изпълняват добре дълга си. Много неща се объркват и те са подложени на кастрене. Групата не е доволна от тях. Тогава те стават негативни: „Повече няма да изпълнявам този дълг. Справям се лошо. Всички сте по-добри от мен. Аз съм този, който за нищо не става. Който желае да го изпълнява, да започва!“. Някой разговаря с тях за истината, но тя не достига до тях и те не разбират, като казват: „Какво толкова има да се разговаря за това? Не ме интересува дали това е истината или не — ще изпълнявам дълга си, когато съм щастлив, и няма да го изпълнявам, когато не съм. Защо да усложняваме

нещата? Сега няма да го изпълнявам, ще изчакам друг ден, когато съм щастлив“. Ето какви са тези хора през цялото време. Независимо дали в изпълнението на дълга си, четенето на Божиите слова, слушането на проповеди и посещението на сбирки, или във взаимодействието си с другите — във всичко, което се отнася до който и да е аспект от живота им, те разкриват състояние, което в един момент е облачно, а в следващия — слънчево, в един момент е въодушевено, а в следващия — унило, в един момент е студено, а в следващия — разгорещено, в един момент е негативно, а в следващия — положително. С две думи, състоянието им, добро или лошо, винаги е доста ясно изразено. Можеш да го видиш от пръв поглед. Те са непоследователни във всичко, което правят, като просто се отдават на темперамента си. Когато са щастливи, вършат работата си по-добре, а когато не са, са калпави — може дори да спрат да правят каквото и да било, и да се откажат. Каквото и да правят, те трябва да го правят според настроението си, според средата, според изискванията си. Изобщо нямат решимост да понасят трудностите, обгрижвани и разглезени са, истерични, неподвластни на разума, и не правят нищо, за да се овладеят. На никого не е позволено да ги обижда. Всеки, който го направи, става мишена за тяхното настроение, което идва като буря — а веднага след като премине, те са негативни и емоционално потиснати. Нещо повече, правят всичко въз основа на своите предпочитания. „Ако тази работа ми харесва, ще я свърша. Ако не ми харесва, няма да я свърша нито сега, нито никога. Който от вас желае, може да я свърши. Аз нямам нищо общо с това“. Що за човек е това? Когато е щастлив и състоянието му е добро, сърцето му се вълнува и казва, че иска да обича Бог. Толкова е развълнуван, че плаче, по лицето му се стичат горещи сълзи, ридае силно. Дали сърцето му наистина обича Бог? Състоянието да обичаш Бог със сърцето си е нормално, но като погледнеш нрава на такъв човек, неговото поведение и това, което разкрива, ще си помислиш, че е някое десетгодишно дете. Този негов нрав, неговият начин на живот, показва капризност. Такъв човек е непоследователен, не е отдаден, безотговорен и небрежен е във всичко, което прави. Никога не се подлага на трудности и не желае да поеме отговорност. Когато е щастлив, няма против да прави каквото и да било. Няма против малко трудности, а ако интересите му понесат удар, това също е в реда на нещата. Ако обаче е нещастен, няма да

направи нищо. Що за човек е това? Нормално ли е подобно състояние? (Не.) Този въпрос излиза извън рамките на ненормалното състояние — това е проявление на крайна капризност, крайна глупост и невежество, крайна детинщина. Какъв е проблемът с капризността? Някои хора вероятно ще кажат: „Това е нестабилност на характера. Такива хора са твърде млади и са преминали през твърде малко трудности, а индивидуалността им все още не е оформена, затова в поведението им често се наблюдава капризност“. Факт е, че капризността не се интересува от възрастта: понякога и четиридесетгодишните, и седемдесетгодишните също са капризни. Как може да се обясни това? Капризността всъщност е проблем на нрава на човека, при това изключително сериозен проблем! Ако някой изпълнява важен дълг, този проблем може да забави изпълнението му и напредъка на делото, като причини загуби за интересите на Божия дом. При обичайния дълг също може понякога да повлияе и да попречи на нещата. По никакъв начин не е от полза за другите, за самия човек или за делото на църквата. Дребните задачи, които изпълнява такъв човек, и цената, която плаща, излизат на чиста загуба. Особено капризните хора са негодни да изпълняват дълг в Божия дом, а има много такива хора. Капризността е най-често срещаното проявление на покварения нрав. На практика всеки човек има такъв нрав. А какво представлява този нрав? Естествено, всеки покварен нрав е една разновидност на нрава на Сатана, а капризността е покварен нрав. Казано по-меко, това е да не обичаш истината или да не я приемаш. Казано с по-силни думи, това е да изпитваш неприязън към истината и да я мразиш. Могат ли капризните хора да се покорят на Бог? Със сигурност не могат. Могат за известно време, когато са щастливи и имат полза, но когато са нещастни и нямат полза, изпадат в ярост и се осмеляват да Му се противопоставят и да Го предадат. Те ще си кажат: „Не ме интересува дали това е истината или не — важното е да съм щастлив, да съм доволен. Ако съм нещастен, каквото и да каже някой, няма да помогне! Какво значение има истината? Какво значение има бог? Аз съм шефът!“. Що за покварен нрав е това? (Да мразиш истината.) Това е нрав на омраза към истината, на неприязън към нея. Има ли в него елемент на надменност и самонадеяност? Елемент на непримиримост? (Да.) Тук става въпрос за още едно безобразно състояние. Когато такива хора са в добро настроение,

те са любезни с всички и отговорно изпълняват дълга си. Другите ги смятат за добри, покорни хора, за хора, които са готови да платят цената, които наистина обичат истината. Станат ли негативни обаче, те ще се откажат от дълга си, ще се оплакват и даже ще бъдат неподвластни на разума. Тук се проявява тяхната порочна страна. На никого не е позволено да ги упреква. Те дори ще кажат: „Разбирам всяка истина, просто не я практикувам. Достатъчно ми е само да съм си спокоен!“. Какъв нрав е това? (Жестокост.) Тези зли хора не просто са готови да се съпротивляват на всеки, който би могъл да ги кастри, а дори биха го наранили и биха му навредили досущ като зли демони. Никой не би се осмелил да се забърка с тях. Не е ли това крайно капризно и порочно от тяхна страна? Дали този проблем е свързан с младостта? Ако бяха по-възрастни, нямаше ли да са капризни? Ако бяха по-възрастни, щяха ли да бъдат по-дълбокомислени и рационални? Не. Това не е въпрос на тяхната индивидуалност или на тяхната възраст. В тях се крие дълбоко вкоренен покварен нрав. Те се ръководят от покварения нрав и живеят съобразно този покварен нрав. Има ли покорство в човек, който живее с покварен нрав? Може ли той да търси истината? Има ли част от него, която обича истината? (Не.) Не, няма нищо такова. Вие всички имали ли сте капризно състояние? (Да.) Щяхте ли да го сметнете за проблем, ако не разговаряхме за него? (Нямаше.) Сега, след като разговаряхме за него, смятате ли, че е доста сериозен проблем? (Да.) Някои случайни прояви на капризност се появяват по обективни причини. Това не е проблем на нрава. Всички проблеми на нрава и всяко разкриване на покварен нрав в действията на човек ще доведат до негативни последици. Ето един пример за обективна причина: да кажем, че днес някой го боли ужасно корем. Изпитва такава болка, че едва има сили да говори. Иска просто да си полегне за малко. Точно тогава идва друг човек и разменя няколко думи с него, но той отговаря с малко рязък тон. Дали това е проблем с нрава му? Не, не е. Държи се така просто защото е болен и изпитва болка. Ако се държеше така в нормални обстоятелства, ако говореше по този начин, това щеше да е проблем с нрава. В този случай тонът, с който говори, е рязък, защото болката му е стигнала до определен праг. Нормално е да се случват такива неща. Ако има обективна причина и всички признават, че да се говори или действа по такъв начин е простено и разумно, като се имат предвид обстоятелствата,

и че човешката природа просто е такава, тогава това е поведение и разкриване на нормална човешка природа. Вземете примера с човек, който е загубил роднина и започва да плаче от мъка. Това е съвсем нормално. И въпреки това има хора, които биха го осъдили и казали: „Този човек е сантиментален. През всичките тези години е вярвал в Бог, а още не може да се избави от привързаността си към семейството. Дори плаче, когато някой негов роднина почине. Колко глупаво!“. После става така, че умира майката на човека, казал това, и той плаче по-силно от всеки друг. Как трябва да се гледа на това? Не можеш сляпо да прилагаш правилата или да обобщаваш по този начин — някои неща имат обективни причини и те представляват поведение и разкриване на нормалната човешка природа. Какво е поведението и разкриването на нормалната човешка природа и какво не е — това се променя според обстоятелствата. Каквото и да е споменато относно това, съобразно което живее човек, казаното засяга в един аспект проблемите с нрава на хората, а в друг аспект става дума за проблеми във възгледите на хората, начините им на стремеж и пътищата им на стремеж. Изобщо не става въпрос за техния характер или индивидуалност, или за техните външни начини на вършене на нещата.

Има и друг вид състояние — това да живееш според философия за светските отношения. В своята вяра в Бог, повечето хора обичат да се стремят към слава, придобивки и статус, без да се съсредоточават върху стремежа към истината. Стига някой да има известни заложби и няколко идеи, той притежава набор от сатанински философии и правила за живот. Всеки има своето „нещо готово в запас“ по отношение на това как да живее щастливо, как да живее по начин, който го отличава и носи чест на фамилното му име и печели всеобщото одобрение. Какво е това нещо готово в запас? То е „върховна“ философия за светските отношения. На някои хора може да им се стори странно да чуят това: „върховна“ и „философия за светските отношения“ не си подхождат. Това е странно съчетание. И така, защо тук е използвана думата „върховна“? Човек с философия за светските отношения по принцип смята, че за да живее, трябва да разполага с определени правила за съществуване, т.е. с някои тайни за оцеляване. Той смята, че това е единственият начин да постигне целите си в живота. Разглежда тези правила за съществуване, тоест философията за светските отношения, като свои най-висши постулати — точно като

онези девизи, които хората често казват. Той отстоява и се придържа към своята философия за светските отношения така, сякаш е истината, без да изключва от тази нагласа дори Божиите избраници. Той смята: „Никой човек не може да се откъсне от светските отношения. Вие вярвате в Бог, нали? Следвате принципите, нали? Разбирате истината, нали? Добре тогава, аз имам философия за светските отношения, с която да се справям с вас. Вие сте педантични, нали? Спазвате истините принципи, нали? Е, аз не разбирам истините принципи и въпреки това мога да ви предразположа и да ви накарам да се въртите в кръг. Ще ви държа всички в орбитата си. Ще казвате, че съм добър човек, и няма да говорите зад гърба ми. Дори ще ви осъждам, когато не сте наблизо, ще ви погаждам лоши номера и ще ви продам — а вие няма изобщо да разберете“. Това е човек, който живее според философията за светските отношения. Какво се крие в тази философия за светските отношения? Увъртане, измама и тактика, а също така подходи и методи. Когато например види някой човек със статус, някой, който би могъл да му е от полза, той е много учтив, прави поклони и реверанси, и не пести хвалебствията си. С тези, които според него нямат какво толкова да предложат и не са толкова добри като него, той винаги говори снизходително и ги гледа отвисоко, което кара тези хора да чувстват, че той ги превъзхожда и трябва винаги да му се възхищават. Във вътрешния си свят той има система как да си играе с хората и да ги манипулира, както и начин, по който трябва да се отнася към всеки тип човек. Когато срещне някого, той знае от пръв поглед какъв тип човек е и как трябва да се държи и общува с него. В ума му веднага се появява съответната формула. Той е вещ и обигран в това. Не е необходимо да мисли за прилагането на тази философия за светските отношения — не му трябват предварителни скици или нечии инструкции. Има свои собствени методи. Някои от тях е измислил сам, други е научил от хората или ги е наблюдавал при хората, или ги е придобил под влиянието на хората. Възможно е никой да не му е казал за тези методи, но той може да си направи изводи за тънкостите и така научава своята философия за светските отношения, техниките, подходите и методите, схемите и сметките. Дали хората, които живеят съобразно тези неща, притежават истината? Могат ли да живеят съобразно истината? (Не.) Не могат. И така, какво влияние имат върху другите хора? Често се случва

другите да останат измамени и изиграни от тях, използвани и употребени за забавление и т.н. Тази философия за светските отношения не е непременно само от компетенцията на интелектуалците или на някаква група хора — факт е, че тя присъства у всеки.

По какви други начини се проявяват сатанинските философии? Някои хора са много добри в говоренето. Те предизвикват щастие и удовлетворение у хората, които си тръгват утешени, след като са ги чули да говорят, но такъв човек не върши никаква реална работа. Що за човек е той? Такъв, който манипулира хората с хубави думи. Някои водачи и работници работят известно време, а след това си мислят: „Дали Горното ме разбира? Познава ли ме Бог? Трябва да докладвам за няколко проблема, за да знае Горното, че работя. Ако Горното види, че докладваните от мен проблеми са съвсем реални и съществени, че са ключови въпроси, Горното сигурно ще ме цени много, като вижда, че мога да върша действителна работа“. И така, тези хора намират възможност да споменат проблемите. Оправдано е да ги споменават, това е здрав разум, а и делото го изисква. Това обаче не бива да бъде опетнено с личните им намерения. Можете ли да видите какво е намерението на този човек, когато докладва за тези проблеми? Какъв всъщност е проблемът с това негово намерение? Този въпрос изисква размисъл и проницателност. Ако споменава проблемите, за да изпълнява добре дълга си и да удовлетвори Бог, това би било оправдано. Би означавало, че е отговорен човек — някой, който е свършил действителна работа. В момента обаче има някои водачи и работници, които не вършат действителна работа, а са опортюнисти и я карат през просото, които лъжат началниците си и крият нещата от подчинените си. Въпреки това искат да са предразполагащи и изкусни, и да удовлетворяват всички. Като практикуват по този начин, не живеят ли съобразно сатанински философии? Ако е така, как трябва да се разреши проблемът? Какви истини трябва да се търсят, как да се познае и различи проблемът — тези неща трябва да се изяснят преди да може да се реши проблемът с покварените им намерения. Ето още един пример. Двама души си сътрудничат в даден дълг. Отиват в някоя църква в друг район, за да се справят с даден проблем там. Условията на живот там са сравнително лоши, обществената сигурност не е на ниво и това място крие някакъв риск. Единият от тях казва: „Хората в тази църква не ме харесват. Дори и

да отида, няма гаранция, че ще мога да реша проблема там. Теб обаче всички те харесват. Би било продуктивно ти да отидеш да разрешиш проблема“. Другият смята, че това е така, и тръгва. Като оставим всичко останало настрана, няма ли проблем с този, който си намери причини и оправдания да не отиде? Независимо дали неговите оправдания и причини са основателни или не, практикува ли той истината така? Мисли ли за своите братя и сестри? Не. Той лъже. Използва приятни думи, за да постигне собствените си цели. Нима това не е техника? Ако мислиш по този начин и действаш по този начин, не си се опълчил на плътта. Все още живееш съобразно сатанински философии. Но какво би станало, ако можеше да се опълчиш на себе си и да не живееш съобразно сатанински философии? Първоначално нямаше да искаш да отидеш в онази църква, за да се справяш с проблемите ѝ, но щеше да обмислиш: „Това не е правилно. Фактът, че мисля по този начин означава, че съм лош човек, че съм неетичен. Трябва да си върна думите назад възможно най-бързо. Трябва да му се извиня и да бъда откровен за покварата, която разкрих. Трябва да отида на онова място днес, дори това да означава, че ще умра там“. Всъщност не е сигурно, че ще умреш там. Откога смъртта идва толкова лесно? Животът и смъртта са предопределени от Бог. Общо взето, в такъв случай е необходимо да си непоколебим и да имаш способността да се опълчиш на себе си. Само тогава ще си способен да живееш съобразно истината. Ще ви дам още един пример. Двама души си сътрудничат в даден дълг. И двамата се страхуват да поемат отговорност за него, така че всичко се обръща в състезание по убедителност. Единият казва: „Ти иди и се погрижи за това“. Другият казва: „По-добре ще е ти да се заемеш с това. Моите заложби са по-скромни от твоите“. Това, което наистина си мислят, е следното: „Няма да има награда, ако се справя добре с това, а ако се справя зле, ще бъда кастрен. Няма да отида — не съм толкова глупав! Знам какво си намислил. Спри да се опитваш да ме накараш да отида“. Какво се получава накрая от тяхната размяна на реплики? Нито един от двамата не отива и в резултат на това делото се забавя. Не е ли това неетично? (Така е.) Не е ли забавянето на делото сериозна последица? Това е лош резултат. И така, съобразно какво живеят тези двамата? И двамата живеят съобразно сатанински философии. Те са възпирани и обвързани от сатанински философии и от собствените

си хитрости. Не са успели да практикуват истината и поради това изпълнението на дълга им не отговаря на критериите. То е нехайно и в него изобщо няма свидетелство. Да кажем, че двама души си сътрудничат в даден дълг. Единият се опитва да заеме доминираща позиция във всичко и винаги иска да има последната дума, а другият може да си помисли: „Той е коравият от двама ни. Той обича да поема инициативата. Добре, нека да има водещата роля във всичко, а когато нещо се обърка, именно той ще бъде кастрен. „Вятърът брули високите дървета!“. Няма да съм висок тогава. Просто нещата стоят така, че имам скромни заложби и не обичам да ме занимават с какво ли не. Той обича да е водещият, нали? Е, ако има нещо за правене, ще го оставя на него!“. Човек, който би казал такива неща, обича да бъде угодник, последовател. Какво разбирате за начина му на изпълнение на дълга? От какво се води в живота? (Философия за светските отношения.) Освен това си мисли и нещо друго. „Няма ли да ми се ядоса, ако му открадна светлината на прожекторите? Няма ли да сме неспособни занапред да си сътрудничим хармонично? Ако това се отрази на отношенията ни, ще ни е трудно да се разбираме. За мен ще е по-добре, ако го оставя да се оправя по неговия начин“. Не е ли това философия за светските отношения? Начинът, по който живеят такива хора, им спестява неприятности. Той им дава възможност да избягват поемането на отговорност. Занапред те ще са последователи във всичко, което им се налага да правят, без да се налага да поемат инициативата или да се набиват на очи, и без да се налага да мислят за някакви проблеми. Всичко се поема от някой друг, така че те няма да се изморяват. Готовността им да бъдат последователи доказва, че нямат чувство за отговорност. Те живеят според философията за светските отношения. Не приемат истината и не отстояват принципите. Това не е хармонично сътрудничество — това е да бъдеш последовател, да бъдеш угодник. Защо това не е сътрудничество? Защото не оправдават отговорността си в нищо. Не действат с цялото си сърце или с целия си ум, а е възможно да не действат и с цялата си сила. Ето защо казвам, че живеят съобразно философията за светските отношения, а не съобразно истината. Ето друг пример: някой прави нещо лошо, докато изпълнява дълга си, нещо, което нанася вреда на интересите на Божия дом. Ти виждаш това, но си мислиш: „Това не е моя работа. Не е навредило на

моите интереси. А освен това не аз съм този, който носи отговорност. Откъде накъде ще си пъхам носа в чуждите работи? Някой друг, който е готов, може да се погрижи за това. Всичко, което трябва да правя, е да се придържам към собствените си дела. Ако другите вършат лоши неща, това няма нищо общо с мен. Не ме интересува дали виждам нещо, не ме интересува дали са се отклонили от правилния път, а ако има загуби за делото на църквата, това няма нищо общо с мен". Не е ли това философия за светските отношения? (Така е.) Добри ли са намеренията на този човек? (Не.) Той живее съобразно сатанински философии. Някои хора правят това от време на време по определен въпрос. Други го правят често, без никога да търсят истината или да се самоанализират, и без да се справят с покварения си нрав. Тези два типа хора се намират в различни ситуации. Но независимо дали това се прави в отделни случаи или по всички въпроси, то засяга проблема с покварения нрав. Не става въпрос просто за нечии методи — става въпрос да живееш живота си съобразно сатанински философии. Има ли друга философия за светските отношения, която хората обикновено виждат и с която влизат в контакт? (Подкупване на други хора с дребни услуги, задоволяване на чужди предпочитания, хвалене на хората и угодничене им.) Задоволяването на предпочитанията на другите е една от техниките, един вид философия за светските отношения. Какво друго? (Да не се изказваш директно, когато видиш, че някой нарушава принципите с действията си, от страх да не нараниш чувствата му.) Да говориш индиректно, винаги да заобикаляш въпроса, винаги да подбираш приятни думи, които не засягат принципите или основния проблем — това е друг вид философия за светските отношения. Има ли и други? (Да ласкаеш и да се умилкваш на всеки, който има статус.) Това е подмазване и също е вид философия за светските отношения. Има хора, които по природа винаги се опитват да манипулират другите и да се възползват от тях. Те са особено коварни. Има и хора, които са предразполагащи и изкусни, където и да отидат. Когато казват нещо, то зависи от това на кого го казват. Много са съобразителни: знаят как да се отнасят с даден човек от първия момент, в който погледите им се срещнат. Такива хора са изключително лукави. Те не могат да живеят съобразно истината. По какви други начини се проявява философията за светските отношения? (Да не смееш да се изкажеш, когато видиш

проблем, защото се страхуваш да не поемеш вината, ако се окаже грешка, да наблюдаваш какво казват и правят другите и не изразяваш мнение, докато мнозинството вече не се е изказало.) Хората са склонни да се носят по течението, като мислят, че законът не може да бъде приложен, когато всеки е нарушител. Какъв вид проблем е това? Какъв вид нрав? Не е ли това измамен нрав? Да не смееш да отстояваш истините принципи, защото винаги искаш да си угодник и се страхуваш да не предизвикаш обида, но също така да се страхуваш, че ще бъдеш разобличен и отстранен заради това, че не практикуваш истината — това е сериозна дилема! Това е жалката участ на угодниците. Когато хората не практикуват истината, такива са грозните условия, които изживяват. Всички те носят демоничното подобие на Сатана. Някои от тези хора са коварни, други са вероломни. Някои са достойни за презрение, други са противни. Някои са низки, други — жалки. Живеете ли съобразно сатанински философии? Да ласкаете всеки, който е водач, като същевременно пренебрегвате водачите, които са били освободени и отстранени. Да се подмазвате на всеки, избран за водач, без значение кой е. Да казвате всякакви неща, от които ти се повдига: „Божичко, колко си хубава и добре сложена — олицетворение на красотата. Гласът ти има тембъра на някой водещ на новините и пееш като славей“, като търсиш начини да спечелиш благоразположението им. Да ги ласкаеш при всяка възможност. Да ги подкупваш с дребни услуги. Като цяло да наблюдаваш какво правят и говорят хората, и да измисляш начини да ги удовлетворяваш, когато видиш, че нещо им харесва. Това ли са тактиките, които имате? (Да. Понякога виждам, че някой водач или работник има някакви проблеми или недостатъци, но не смея да кажа нищо от страх, че ще ме обвинят и ще бъдат лошо настроени към мен.) Това е липса на принципи. Знаеш ли тогава дали правилно си идентифицирал тези проблеми и дали би било от полза за делото на църквата, ако говориш за тях? (Донякъде.) Знаеш донякъде — тогава какво трябва да направиш, за да се съобразяваш с истините принципи? Ако си сигурен, че си открил проблем и в сърцето си разбираш, че този проблем трябва да се реши, защото в противен случай ще забави делото, но въпреки това не си способен да се придържаш към принципите и се страхуваш да не обидиш другите хора, какъв проблем е налице? Защо би се страхувал да се придържаш към принципите? Това е въпрос от сериозно естество и той

засяга дали обичаш истината и дали имаш чувство за справедливост. Трябва да изразиш мнението си, дори да не знаеш дали е правилно. Ако имаш мнение или идея, трябва да я кажеш и да оставиш другите да преценят. От това ще има полза за теб и то ще допринесе донякъде за решаването на проблема. Ако си мислиш: „Няма да се занимавам. Ако кажа нещо правилно, няма да получа признание, а ако е погрешно, ще бъда кастрен. Не си заслужава“, не е ли това егоистично от твоя страна и не е ли достойно за презрение? Хората винаги гледат собствените си интереси и не са способни да практикуват истината. Това е най-трудното нещо, свързано с хората. Нима всички вие нямате в себе си куп такива философии за светските отношения и схеми? Във всеки човек има доста елементи от сатанински философии и те отдавна са го превзели. Затова не е чудно, че хората слушат проповеди години наред, без да разбират истината, и че навлизането им в истината реалност е бавно, а духовният им ръст остава винаги толкова малък. Причината е, че такива покварени неща им пречат и ги смущават. Съобразно какво живеят хората, когато трябва да практикуват истината? Живеят съобразно този покварен нрав, съобразно представи, фантазии и философия за светските отношения, както и съобразно даровете си. Когато живеят съобразно тези неща, за хората е много трудно да дойдат пред Бог. Защо е така? Товарът им е твърде голям, а хомотът твърде тежък. Когато човек живее съобразно тези неща, той е толкова раздалечен от истината. Тези неща ти пречат да разбереш истината и да практикуваш истината. Ако не разбираш истината, ще се увеличи ли вярата ти в Бог? (Не.) Вярата ти в Бог със сигурност няма да се увеличи, да не говорим за познанието ти за Него. Това е много печално и страховито нещо.

Това, съобразно което живеят хората, има връзка с техните възгледи за нещата, както и с техния нрав. Някои хора винаги се домогват към мечтите и желанията си. Това са хората с мечти. Някои винаги живеят съобразно желанията си. Какво включват желанията им? Съществува желанието за работа и за изява, а съществува и желанието за изтъкване. Като пример могат да се посочат тези, които обичат статуса. Без статус те няма да вярват в Бог. Без статус не би им хрумнало да правят каквото и да било, а да вярват в Бог също им е скучно. Живеят съобразно желанието си да преследват статуса, а дните им минават един след друг, подчинени на

това желание. Какъвто и статус да имат, той е доста ценен за тях. Всичко, което правят, е изцяло в името на статуса: да поддържат статуса си, да укрепват статуса си, да разширяват пълномощията си — всичко, което правят, по всякакъв начин има отношение към това тяхно желание. Те живеят съобразно желанието си. Има и други, които водят жалък живот в света. Те са простодушни хора, които винаги са угнетени, идват от лоши семейства, от лоша социална среда, без да има на кого да разчитат. Те са самотни и пренебрегвани, докато не започнат да вярват в Бог и тогава чувстват, че най-накрая са намерили опора. Имат домогване и то ги води във вярата им в Бог. Домогването им никога не се е променяло, дори до ден днешен. Те смятат: „Като вярвам в Бог, живея с достойнство и сила на характера. Като вярвам в Бог, мога да съм много по-добър от другите и да водя живот, който ги превъзхожда. Когато отида на небето, всички ще трябва да ми засвидетелстват уважение. Повече никой няма да ме гледа отвисоко“. Това тяхно желание, тази тяхна надежда е много куха и неопределена. Те смятат, че са водили такъв жалък живот в света поради семейни обстоятелства или по някаква друга причина. Като живеят в Божия дом, имат на какво да се осланят. Братята и сестрите не ги тормозят. Вече не са неудачници. Имат своята опора. Нещо повече, най-голямата им надежда е, че могат да придобият чудесна крайна цел за себе си след смъртта си или в този живот, където ще са способни да държат главата си високо вдигната. Това е тяхната цел. Те живеят съобразно това домогване и навсякъде и във всичко използват тази мисъл, това желание като своя мотивация. За тях е доста трудно да живеят съобразно истината. Такива хора водят жалък живот. Има и други, които желаят да се изтъкнат или да се изявят. Поради това много обичат да живеят в група, да правят това и онова, за да се издигнат в очите на другите в групата, което задоволява суетата им. Те смятат: „Може да не съм водач, но стига да мога да изложа силните си страни на показ пред групата и да давам вид, че блестя от обаяние, обгърнат с ореол, за мен си струва да вярвам в Бог. Именно за това живея. Не е по-лошо от това да си в света“. И така, ето за това живеят те от този момент нататък. Прекарват всичките си дни и години по този начин, без никаква промяна на първоначалното си намерение. Това ли означава да се живее съобразно истината? Със сигурност не. Такива хора живеят съобразно мечтите и желанията си, също като невярващите. Това

е проблем, който е свързан с възгледите на човека за нещата, както и с покварения нрав. Ако този проблем не бъде решен, няма как да се разбере или практикува истината и тогава е доста трудно да се живее съобразно нея.

Има и жени, които живеят според външността си, които винаги се смятат за хубави и мислят, че където и да отидат, всеки ги харесва, цени ги високо и ги одобрява. Където и да отидат, те чуват комплименти от хората и виждат усмихнати лица, насочени към тях. Доста са доволни от себе си и са самоуверени, като живеят така. Затова смятат, че като живеят по този начин, им се дава капитал, че в начина им на живот има голяма стойност — че най-малкото много хора ги оценяват. Нима няма и мъже, които също се занимават с това да живеят съобразно външността си? Да кажем, че си красив и в разговорите си със сестрите си остроумен, обаятелен и романтичен. Доста си доволен от себе си, всички имат високо мнение за теб и се въртят около теб. „Аз всъщност не се опитвам да изляза на среща с която и да било. Просто така живея и е прекрасно! Да практикувам истината — колко скучно!“. Има и други хора, които живеят от някакъв вид капитал, а за да имат капитал, трябва да притежават нещо реално, разбира се. Какво би могло да е това реално нещо? Някои хора например смятат, че вярват в Бог още от утробата на майка си. Вярвали са в Бог в продължение на петдесет или повече години и това е техният капитал. Когато видят някой брат или сестра, питат: „От колко години вярваш в Бог?“. „От пет години“, отговаря другият. Те са вярвали в Бог десет пъти по-дълго от този човек и като виждат това, си мислят: „Вярвал ли си в Бог поне приблизително толкова години, колкото аз съм вярвал? Толкова си млад. По-добре се дръж прилично — имаш да извървиш дълъг път!“. Ето така тези хора живеят от капитала си. Какви други видове капитал съществуват? Някои хора са служили като водачи и работници на всички нива. От дълго време се занимават с това, като вършат работа, обикалят и ходят по църквите, и имат много опит. Сравнително добре запознати са с работните разпоредби на Горното, както и с различните типове хора и области на работа в църквата. Затова смятат: „Аз съм водач ветеран с капитала на ветеран. Работя от много време и имам опит. Какво ли знаете всички вие? Вие сте деца. Колко дни сте работили? Толкова сте зелени. Нищо не знаете. Ами да, трябва да ме слушате, точно така!“.

Ето така продължават да проповядват по цял ден, без да казват нищо практично — всичко е думи и доктрини. Те обаче ще се оправдават: „Днес съм в лошо настроение. Има един антихрист, който предизвиква прекъсване и смущение, и това ми се отрази. Следващия път ще проповядвам както трябва“. Това показва истинската им същност, нали? Живеят от капитала си на ветерани и при това са безкрайно самодоволни. Колко отвратително наистина, колко противно! Това е единият вид капитал. Има и други, които са били хвърлени в затвора за това, че вярват в Бог, или са имали някакво друго изключително преживяване, или са изпълнявали изключителен дълг. Страдали са и това също им служи като своеобразен капитал. Защо хората винаги живеят от своя капитал? Тук има проблем: те смятат, че този капитал е техният живот. Стига да живеят от своя капитал, те са способни често да се възхищават и да се наслаждават на себе си, и да използват този капитал, за да нареждат на другите и да им влияят, което върши работа за извоюване на тяхната похвала. Те вярват, че като имат този капитал за основа, стига да се стремят към малко истина или да изпълняват добре дълга си и да са постигнали някои добри дела, тогава, подобно на Павел, могат да се сдобият с венеца на правдата. Със сигурност ще оцелеят. Със сигурност ще стигнат до добра крайна цел. Като живеят от своя капитал, те често се намират в едно самолюбиво, безкрайно самодоволно, удовлетворително самоуверено състояние. Смятат, че Бог приема техния капитал, че Той им се радва, че Той ще им позволи да останат до самия край. Не означава ли това да живееш от капитала си? Те разкриват тази нагласа на всяка крачка. В нещата, които разкриват, в нещата, съобразно които живеят, и в нещата, които проповядват на другите при всеки удобен случай, ясно се вижда какво се върти в главата им. Има и други, които са получили специална благодат или грижа от Бог, нещо, което никой друг няма — само те. Затова си мислят, че са специални, че са различни от всички останали. Те казват: „Вашата вяра в Бог е различна от моята. Бог започва, като ви дава много благодат и ви води. После, след като бавно сте започнали да разбирате няколко истини, Бог ви кастри, съди и наказва. Така е с всички ви. При мен е различно: Бог ми дава специална благодат. Той се отнася към мен със специална благосклонност, а тази специална благосклонност е моят капитал — това е моята гаранция и моят билет за царството“. Какво чувство изпитвате,

когато чуете да казват тези неща? Имат ли те познания за Божието дело? Имат ли познания за себе си? Никакви. Справедливо е да се каже, че не разбират истината и смятат, че могат да бъдат спасени без да се налага да се стремят към истината, да търсят истината или да приемат съд и наказание. Кои са тези хора, които имат подобни състояния? Те са от малцината, които са имали някакви видения, които са получили някаква специална защита и са избегнали беди. Или са умрели и са се върнали към живота, и имат някакво специално свидетелство или преживяване. Те възприемат тези неща като свой живот, като основа на това да живеят и ги използват за заместител на практикуването на истината. Нещо повече, те приемат тези неща като знаци и критерии за спасение. Това е капитал. Вие имате ли такива неща? Възможно е да нямате този вид специално преживяване, но ако сте изпълнявали определен дълг от много време и сте постигнали резултати, ще приемете, че имате капитал. Да кажем, че си изпълнявал дълга на режисьор от много време и си създал няколко добри творби. Това приема формата на капитал за теб. Възможно е все още да не разполагаш с такъв, защото не си създал никакви творби. Или пък може да си заснел два филма, които според теб не са лоши, но все още не смееш да ги разглеждаш като свой капитал. Липсва ти увереност в тях. Чувстваш, че все още нямаш достатъчно преживяване или капитал, затова си предпазлив, резервиран и смирен. Не смееш да се отпуснеш, а още по-малко да се държиш нахакано и да се перчиш наляво-надясно. И все пак си безкрайно доволен от себе си и непрекъснато се възхищаваш на себе си, а това са нещата, съобразно които живееш. Не е ли това жалката участ на покварено човечество?

Някои хора имат много злобен вид. Те са едри, набити и силни, и винаги гледат да тормозят другите. В речта си са доста високомерни и властни. Неотстъпчиви са към всички, независимо кои са. Затова хората малко се плашат, когато ги видят, и се отнасят към тях почтително, като се опитват да ги предразположат. Това ги кара да се възгордяват безкрайно. Смятат, че животът е песен и че всичко това е техен талант — мислят, че никой не би посмял да ги тормози, като живеят по този начин. Ако искаш да останеш непоклатим в тълпата, трябва да си самоуверен, да държиш съдбата в ръцете си, да си силен и издръжлив — това е техният принцип в живота. За да останат непоклатими сред другите, без никой да се осмелява

да ги тормози или да си играе с тях, нито да се осмелява да ги мами и използва, те свеждат нещата до следния принцип: „Трябва да бъда силен и твърд, ако искам да живея добре — колкото по-свиреп съм, толкова по-добре. Така никой никъде няма да си помисли да ме тормози“. И така, те живеят по този начин няколко години и както се оказва, наистина никой не смее да ги тормози. Най-накрая са постигнали целта си. В каквато и група да се намират, изражението им е сериозно, лицето им е безизразно, те наблягат на своята сериозност и се мръщят с хладно презрение. Никой не смее да говори около тях. Децата започват да плачат само като ги видят. Демони, преродени — това са те! Юмрукът е на почит — що за нрав е това? Нрав на жестокост. Където и да отидат, първото нещо, което правят, е да се научат как да лавират и да използват хората. Искат също да контролират хората и да ги укротяват. Мислят за начини да дадат урок на всеки, който не ги уважава, и търсят възможности да измъчват с хапливи думи всеки, който не им говори любезно. Не е ли злобно да се живее съобразно тези неща? Това, че се справят с нещата с помощта на юмруци, има някакъв ефект: много хора се страхуват от тях, което им проправя път. Но могат ли такива хора да приемат истината, като се има предвид, че живеят според своята прибързаност и злобен нрав? Могат ли наистина да се покаят? Това би било невъзможно, тъй като те одобряват сатанинските философии и използването на сила. Живеят само съобразно сатанински философии и използването на сила. Карат всеки да им се подчинява и да се страхува от тях, за да могат да беснеят на воля и да правят каквото си искат. Това, което ги притеснява, не е да имат лоша репутация, а да нямат зла репутация. Това е техният принцип. След като постигнат целта си по този начин, те си мислят: „Успях да остана непоколебим в божия дом и сред тези групи. Всеки се бои от мен. Никой не би посмял да ми се бърка. Всички се отнасят почтително към мен“. Те вярват, че са победили. Дали наистина е вярно, че никой не би посмял да им се бърка? Това, че никой не смее да им се бърка, е нещо външно. Как гледа всеки, дълбоко в сърцето си, на такива хора? Без съмнение така: дошло му е до гуша от тях, отвратен и омерзен е от тях, страни от тях и ги отбягва. Бихте ли искали да имате отношения с такъв човек? (Не.) Защо не? Той винаги ще мисли за начини да те измъчва. Дали ще си способен да понесеш това? Понякога, вместо да те заплашва със сила, той ще използва някои техники, за да те обърка, след

което ще те заплаши. Някои хора не могат да издържат на заплахата, затова молят за милост и се предават на Сатана. Злите хора говорят и действат с всички необходими средства. Плахите и боязливите се предават, а после ги следват в речта и действията си. Те стават съучастници на злия човек, нали? Какво ще направите, когато видите такъв зъл човек? Първо, не се страхувайте. Трябва да намерите начин да се справите с него и да го разобличите. Можете също да се обедините с братя и сестри, които наистина вярват в Бог, за да го докладвате. Страхът е безполезен — колкото повече се страхуваш от такъв човек, толкова повече той ще те тормози и ще издевателства над теб. Да се обединиш с другите и да докладвате злия човек е единственият начин да го накараш да се уплаши и да се засрами. Ако си твърде плах и ти липсва мъдрост, този зъл човек неизбежно ще безчинства спрямо теб. Колко нищожна е вярата на хората — колко е жалка! Всъщност дори някой зъл човек да се развихри, какво може да стори на хората? Би ли посмял да размахва небрежно юмруци и да пребие някого до смърт? Вече живеем в общество със закони. Не би посмял. Освен това, дяволски порочните хора са малко, изолирано малцинство. Ако някой има наглостта да тормози хората и да вилнее в църквата, достатъчно е двама-трима души да се обединят, за да го докладват и разобличат. Това би свършило работа. Нима не е така? Ако дори няколко Божии избраници са в единомислие, лесно могат да се справят с един зъл човек. Трябва да вярваш, че Бог е праведен, всемогъщ Бог, че Той се отвращава от злите хора и че ще подкрепи Своите избраници. Стига човек да има вяра, той не би трябвало да се страхува от един зъл човек — а с малко мъдрост и стратегия, ако може да се съюзи с други хора, злият човек естествено сам ще отстъпи. Ако наистина нямаш вяра в Бог, но се боиш от зли хора и смяташ, че можеш да попаднеш в лапите им и те да командват съдбата ти, тогава с теб е свършено. Няма да имаш свидетелство, няма да имаш какво да предложиш и ще водиш плах мизерен живот. Какво може да се направи в такава ситуация? Някои хора винаги живеят с дребнаво лукавство и си мислят: „Не знам къде е Бог и не съм убеден дали Горното е наясно с този въпрос. Ако подам сигнал и злият човек разбере, няма ли да ме тормози още повече заради това?“. Колкото повече си мислят за това, толкова повече се страхуват и искат да се снишат и да се скрият под масата. Може ли някой, който постъпва така, все пак да практикува истината и да

отстоява принципите? (Не.) Той е жалък страхливец, нали? Такива са повечето от вас. Преди известно време имаше един антихрист, който тормозеше някои хора. Те бяха достатъчно страхливи, за да се оставят да бъдат тормозени. Добро или лошо нещо е да бъдеш тормозен? От гледна точка на човека е лошо нещо: това означава да бъдеш онеправдан, да ти бъде причинена болка. Човек обаче може да извлече поука и полза, а това не е лошо нещо — добро е. Има обаче някои хора, на които им липсва мъдрост и са слабохарактерни. Когато някой ги измъчва и тормози, те не се съпротивляват, въпреки че са в правото си. Знаят, че този човек е лъжеводач, антихрист, но не го докладват, нито се осмеляват да го оборят и разобличат. Малодушна измет! Ако някой може да бъде възпрян, когато става дума за такива неща, това показва, че духовният му ръст е твърде малък, а вярата му е жалка: не знае как да се осланя на Бог, нито мисли за запазване на делото на църквата. Не разбира Божиите намерения. Божиите избраници имат правото да се противопоставят на злите хора и антихристите. Действията им по този начин са одобрени и благословени от Бог. Не е ли жалко, че не водиш война срещу Сатана и не го побеждаваш? Този човек очевидно е злодей, негативна сила. Той е Сатана, дявол, той е мръсен, зъл дух — и все пак ти си тормозен от него. И не само ти — има и много други хора, които също са тормозени. Това не е ли малодушие? Защо не можете да обедините сили, за да водите битка срещу него? Как само ви липсва интелигентност и мъдрост. Намерете няколко проницателни хора, които разбират истината, за да разнищят поведението на този човек. Направите ли това, повечето Божии избраници ще са способни да видят нещата такива, каквито са, и ще се надигнат. Няма ли тогава проблемът да е лесен за разрешаване? Когато следващия път се сблъскате с такова нещо, дали ще сте способни да се надигнете и да водите битка с антихристите? (Да.) Бих искал да видя с колко антихристи ще сте способни да се справите и за колко от тях ще се погрижите. Това е свидетелството на победителите. Сега казвате, че сте способни, но дали ще сте способни да отстоявате принципите, когато това наистина се случи? Може отново да се уплашите толкова много, че да се скриете под масата. Каква жалка, плачевна фигура показват тези хора, които не разбират истината, когато нещата ги сполетят — болезнено е да ги гледаш! Толкова е жалко! Не смеят да кажат нищо, когато ги тормозят, а страхът

остава в тях дълго след това. Обезумели са от страх. Колко малък е духовният ръст на човек, който не може да разпознае злия човек, когато го види. Той не разбира никакви истини. Не е ли жалък? Злите хора живеят съобразно силата на юмрука. Те живеят, като потискат хората, тормозят добрите и се облагодетелстват за сметка на другите. Живеят съобразно злобната си природа и жестокия си нрав, като карат другите да се боят от тях, да им се подмазват и да им отдават почит. Смятат, че е чудесно да се живее по този начин. Не са ли те върховни разбойници? Не са ли разбойници и бандити? Вие не сте зли хора, но имате ли такива състояния? Не живеете ли и вие съобразно такива неща? Когато някои от вас си сътрудничат с друг човек и видят, че той е млад, си мислите: „Нищо не разбираш. Мога да те тормозя, а ти не можеш да направиш нищо по въпроса. По-силен съм от теб и съм в по-добра позиция. По-едър съм от теб и юмруците ми удрят по-силно — така че мога да те тормозя“. На какво разчитат тези хора в живота? На силата на юмруците. Това е да живееш и действаш съобразно порочен нрав. Когато такива хора видят простодушен човек, те го тормозят, а когато видят страховит човек, се крият. Те нападат слабите и се страхуват от силните. Някои зли хора се страхуват от това да не бъдат изолирани, когато виждат, че другите ги отбягват, затова си избират няколко простодушни, страхливи хора, с които общуват и се сприятеляват. По този начин увеличават властта си, след което използват тези простодушни и страхливи хора, за да измъчват добрите хора, да нападат тези, които се стремят към истината, и да тормозят всеки, който е недоволен от тях или не им се подчинява. От това се вижда, че злият човек се сприятелява с няколко простодушни хора с умисъл и цел. Накратко, ако не можеш да приемеш истината или да размишляваш дали вършиш зло или добро в поведението и действията си, тогава независимо дали си добър или лош човек и независимо колко години си вярвал в Бог, няма да си способен на истинско покаяние. Възможно е да не си човек с порочен нрав — просто живееш съобразно сатанински философии. Може да не си сторил зло или може да имаш няколко добри дела зад гърба си, но все пак не живееш съобразно истината. Живееш съобразно неща, които нямат нищо общо с истината. В обобщение, докато имаш покварен сатанински нрав, тогава без значение колко години си вярвал в Бог, може да живееш съобразно неща, които

нямат нищо общо с истината. Тези неща може да са осезаеми, а може и да са неосезаеми. Може да ги осъзнаваш, а може и изобщо да не ги осъзнаваш. Може да идват отвън, а може и да са неща, които имат дълбоки здрави корени в твоя нрав — във всеки случай нито едно от тези неща не е истината. Всички те произлизат от самото покварено човечество — или по-точно казано, водят началото си от Сатана. И така, когато хората живеят съобразно тези сатанински неща, по какъв точно път вървят? Дали следват Божия път? Със сигурност не. Ако някой не практикува истината в действията и поведението си, тогава, строго погледнато, той не изпълнява дълга си на сътворено същество. Може и външно да изпълнява някакъв дълг, но между него и критерия за изпълнение на дълг има известна разлика, най-вече в това, че той е примесен с намеренията на този човек и с усещането за търговски сделки. Той може да изпълнява дълг, но не е отдаден или принципен, а такива действия със сигурност не дават практически резултати. Това идва да покаже, че при изпълнението на дълга си той всъщност е правил много неща, които нямат нищо общо с истината. Нито едно от тези неща няма допирни точки с истините принципи. Всички те са неща, направени в съответствие със собствените фантазии и предпочитания на този човек. Как изпълнението на дълга по този начин би могло да получи Божието одобрение?

Разговаряхме за тези състояния във всичките им аспекти. Можете ли сега да прецените съобразно какво живеете вие? Дали при изпълнението на дълга си или в ежедневието си живеете съобразно истината през голяма част от времето? (Не.) Винаги в нашето общение ви разобличавам докрай, а вие имате чувството, че живеете безславен живот. Загубили сте увереността си. Вече не сте толкова обаятелни. Има и много неща, на които се срамувате да дадете израз — вече не смятате, че е толкова обосновано да сте благословени или да стигнете до добра крайна цел в бъдеще. Какво може да се направи по този въпрос? Добре ли е да ви разобличавам такива, каквито сте били? (Да.) Каква е тогава целта на разобличаването ви докрай? Хората трябва да имат ясно знание за видовете състояния, в които живеят, за това в кои състояния живеят. Трябва да имат ясно знание за това по какъв път вървят, какъв е начинът им на живот, какво анормално поведение имат, какви неправилни неща вършат или дали могат да придобият истината и да дойдат пред Бог с

начина на живот, който водят сега. Това са най-важните неща. Възможно е да кажеш: „Съвестта ми е чиста относно това как живея. Никога не съм се чувствал неспокоен или недоволен от това и никога не съм се чувствал празен“. Но какво следва от това? Божието недоволство. Не следваш Неговия път. Пътят, по който вървиш, не е истинският път на човешкия живот, този, който Бог посочва за теб — вместо това си тръгнал по път, който в своето самозалъгване си открил с фантазиите си. Въпреки че си сновал напред-назад щастливо и си тичал насам-натам доста, какъв ще бъде в крайна сметка твоят изход? Именно твоите намерения и желания, и пътят, по който вървиш, ще ти навредят и ще те погубят — вярата ти в Бог е обречена на провал. Какво означава нечия вяра в Бог да се провали? (Означава, че човек няма да има изход.) Ако трябва да го разгледаме сега, това ще бъде последицата, че не си придобил истината. Ще си вярвал в Бог от години, но без да си се съсредоточавал върху придобиването на истината, и тогава ще дойде денят, когато по една или друга причина ще бъдеш разкрит и отстранен. И тогава ще е твърде късно за съжаления. Ти казваш: „Това за мен е разумен начин да живея! Чувствам се уверен, като живея по този начин, и сърцето ми е доста пълно и богато“. Това ще ти помогне ли тогава? Правилността на начина, по който вървиш по пътя на вярата в Бог, и начинът ти на живот, както и това дали нещата, съобразно които живееш, са правилни или не, зависят от резултатите. Тоест зависят от това дали накрая придобиваш истината, дали имаш истинско свидетелство, дали твоят живот нрав се е променил и дали си водил стойностен живот. Ако си постигнал всички тези резултати, тогава ще срещнеш Божието одобрение и похвалата на Божиите избраници, което доказва, че си на прав път. Ако не си постигнал тези положителни резултати и нямаш нито истинско свидетелство за преживяване, нито истинска промяна в своя живот нрав, това доказва, че не си на правилния път. Лесно ли е да се разбере това, казано по този начин? Накратко, по какъвто и начин да живееш, колкото и удовлетворяващ да е животът ти, и каквото и одобрение да получаваш от другите, това не е същината на въпроса. Ти казваш: „В начина, по който живея и практикувам, има толкова много неща, на които да се радвам. Имам силно чувство за благополучие, за почит към мен и това се потвърждава“. Не се ли заблуждаваш? Да кажем, че някой те попита: „Практикувал ли си това да си честен човек?

Какво е било предизвикателството за теб в това практикуване? Какви обстоятелства те затрудняват да бъдеш честен човек? Разкажи малко за това, ако имаш преживяване за него. Имаш ли свидетелство за това, че обичаш Бог? Имаш ли преживяване, че обичаш Бог и Му се покоряваш? Имаш ли преживяване за това, че нравът ти се е променил, след като си приел съд, наказание и кастрене? Какви специални неща си преживял по пътя на израстването си в живота, които са променяли непрекъснато живота ти и са го приближавали непрекъснато към целта, която Бог ти е определил и която Той изисква от теб да постигнеш?“. Ако нямаш ясни отговори за тези неща, ако не знаеш, това доказва, че не си на правилния път. Ясно е като бял ден.

Словата на общение по-горе са просто обикновени твърдения. Има някои незначителни моменти, които не изискват подробно разглеждане. Хората, които например вършат нещата с постоянство или с добротата на сърцето си, или с решимостта си да страдат, или с представите и фантазиите си и т.н. — нито едно от изброените не е живот съобразно истината. Всички са примери за хора, които живеят със самозаблуда, с покварен нрав, с човешката си доброта и с философиите на Сатана. Всички тези неща идват от човешкия мозък, а ако трябва да отидем по-далеч, и от Сатана. Да се живее съобразно тези неща няма как да удовлетвори Бог. Той не ги иска, независимо колко добри са те, защото това не е практикуване на истината. Да се живее съобразно тези неща означава да се живее съобразно сатанински философии и покварен нрав. Това е позорене на Бог. Това не е истинско свидетелство. Ако кажеш: „Знам, че тези действия са просто добросърдечност, което не е в съгласие с истините принципи. Това не е начинът, по който трябва да практикувам“ с истинско разбиране за това в сърцето си, с чувството, че е погрешно да се действа по този начин, тогава ще притежаваш знание. Гледната ти точка би се променила. Това е резултатът, който Бог иска. Трябва да знаеш къде се крие твоето изопачаване. Промени гледната си точка и се избави от представите си, за да започнеш да разбираш истината и Божиите намерения. След като го направиш, практикувай постепенно в тази посока и излез на правилния път. Това е единствената ти надежда да постигнеш целта, която Бог ти е дал. Ако не практикуваш и не навлезеш по пътя, който Бог изисква, но казваш: „Това правя в момента. Поне не

бездействам: изпълнявам своя дълг. Сигурен съм, че съм сътворено същество, и съм признал своя Създател“, това ще бъде ли полезно? Не, няма да е полезно. Противопоставяш се на Бог, непримирим си! Сега е моментът да избереш път в живота си. От основно значение е това, което трябва да правиш, да следваш пътя, по който Бог изисква от теб да вървиш. Първо, не действай въз основа на човешките представи и фантазии. Второ, не действай въз основа на човешките стремления. Трето, не действай въз основа на човешките предпочитания. И четвърто, не действай въз основа на човешката емоционалност. И най-важното, не действай въз основа на покварен нрав. Не трябва да губиш и миг, за да се отървеш от тези неща. Какъвто и капитал да имаш, целият той е нещо без стойност за Бог, евтин боклук, който е много далеч от реалността. Трябва да изхвърлиш тези неща едно по едно, да се избавиш от всички тях и тогава все повече ще започнеш да разбираш, че само това, което е придобито чрез осланяне на практикуването на истината, има стойност и е в съгласие с нивото, което Бог изисква от човека. Всичко, което идва от човека, е без стойност — в крайна сметка е безполезно, независимо колко голяма част от него си научил. Цялото е един евтин боклук, вехтории. Единствено истината, която Бог дарява на човека, е съкровище и живот. Тя има вечна стойност. Ти винаги се придържаш към собствените си неща, като си мислиш: „Отне ми години усърдно учене, за да усвоя уменията си. Родителите ми положиха толкова усилия заради мен, похарчиха толкова пари и отдадоха толкова много от кръвта на сърцата си — как мога да анализирам и да заклеймя това просто ей така? Това е огромна сделка, въпрос на живот и смърт! Ако ги няма тези неща, с какво ще живея?“. Колко си глупав. Живей с тези неща и си обречен да отидеш в ада. Трябва да живееш според Божиите слова. Промени начина си на живот. Пусни Божиите слова в себе си и разчисти тези твои стари неща. Трябва да ги разнищиш и опознаеш, да се откриеш и да ги покажеш на всички, за да може групата да придобие проницателност. Без да съзнаваш, ти ще намразиш тези неща, ще намразиш нещата, които някога си обичал, ще намразиш нещата, от които някога е зависело оцеляването ти, ще намразиш нещата, които някога си смятал, че са твоят живот и че са нещата, които си ценил най-много. Това е начинът да изолираш тези неща и да ги откъснеш напълно от себе си, това е пътят към истинското разбиране на истината

и посоката към практикуването на истината. Разбира се, това е сложен и труден процес, а също и болезнен. Това обаче е процесът, през който човек трябва да премине. Ако не го направи, не става. Преживяването на Божието дело е като лечение на болест: ако имаш тумор, единственият начин да се справиш с него е на операционната маса. Ако не легнеш на тази маса под ножа, който изрязва тумора и го отстранява, болестта ти ще остане неизлекувана и няма да оздравееш.

Много хора смятат честните хора за глупаци, като си мислят: „Те следват всичко, което казва Бог. Той казва да бъдеш честен човек и те наистина го правят. Говорят истината, без нито една лъжлива дума. Глупаци са, нали? Можеш да си честен човек, но само дотолкова, доколкото това не ти носи никакви загуби или щети. Не можеш просто да си казваш всичко! Да издадеш всичките си тайни — това е глупост, нали?“. Те смятат, че да бъдеш честен човек е глупост. Така ли е? Такъв човек е най-умният от всички, защото той смята: „Всички Божии слова са истината и да бъдеш честен човек е истината, така че за да спечелят Божието одобрение, хората трябва да бъдат честни. Затова каквото каже Бог, ще го направя. Колкото и далеч да иска Той да отида, ще отида. Бог изисква от мен да се покорявам и аз се покорявам — и ще продължа да се покорявам завинаги. Не ме интересува дали някой ще каже, че съм глупав — Божието одобрение ми е достатъчно“. Нима такъв човек не е най-умният от всички? Той е преценил точно кое е важно и кое не. Има някои хора, които преследват користни цели, и които смятат: „Да се покорявам във всичко би било глупаво, нали? Да го правиш, означава да нямаш самостоятелност, нали? Нима човек има достойнство, ако не притежава дори себе си? Със сигурност имаме някаква свобода на действие, за да запазим поне малко достойнство, нали? Не можем да се покоряваме напълно, нали?“. Ето как такива хора практикуват покорство по един крайно омаловажен начин. Може ли това да постигне критериите за практикуване на истината? Не — далеч е от тях! Ако не практикуваш истината в съответствие с принципите, а вместо това винаги избираш начини за компромис, които не завиват нито към истината, нито към Сатана, а държат средната лента на пътя, тогава практикуваш ли истината? Това е сатанинска философия — нещото, което Бог ненавижда най-много. Бог ненавижда това отношение на човека към истината. Той ненавижда вечните съмнения на хората в

истината и в Неговите слова, тяхното вечно недоверие към Неговите слова или това, че винаги възприемат дискриминационно, презрително и безочливо отношение. В момента, в който усвоиш такова отношение към Бог, като се съмняваш в Него, изразяваш недоверие, оспорваш, анализираш и Го разбираш погрешно, винаги Го изучаваш и се опитваш да Го претеглиш с ума си, Бог ще остане скрит от теб. А можеш ли все още да придобиеш истината, след като Бог е скрит от теб? „Мога!“ — казваш ти. „Всеки ден чета Божиите слова, постоянно съм по сбирки, всяка седмица слушам проповеди и след това всеки ден размишлявам върху тях и си водя записки. Освен това пея химни и се моля. Мисля, че Светият Дух върши Своето дело в мен“. Ще свърши ли работа това? Тези начини на вярване в Бог са добри, но не те са най-същественото нещо. Това, което е съществено, е да си правилен човек и сърцето ти да е правилно — само тогава Бог няма да скрие лицето Си от теб. Когато Бог не крие лицето Си от теб, а те просветлява и насочва през цялото време, и те кара да разбереш Неговите намерения и истината във всичко, така че в крайна сметка да придобиеш истината, тогава ще бъдеш много благословен. Но ако сърцето ти не е правилно и винаги се съмняваш в Бог, заемаш отбранителна позиция срещу Него, подлагаш Го на изпитание и Го разбираш погрешно с дребнавата си хитрост и мнения, или със своето обучение и сатанински философии, тогава имаш проблем. Някои хора стигат по-далеч от отбраната, изпитанието, съмненията и погрешното разбиране за Бог, като Му се противопоставят и си съперничат с Него. Те са се превърнали в Сатани. Те имат още по-голям проблем. Няма да разбереш истината, ако само схващаш буквалното значение на нейните слова и простата доктрина. Разбирането на истината не е лесна работа. Повечето хора полагат труд с тази заблуда и не се опомнят дори след като многократно им е било подчертавано. Те си мислят: „Всеки ден чета Божиите слова, слушам проповеди и разговарям, и изпълнявам дълга си година след година. Приличам на семенце в полето — дори да не го поливаш или наторяваш, то бавно ще порасне само от дъжда и наесен ще даде плод“. Това не е начинът, по който се случват нещата. От основно значение е компонентът на сътрудничество от страна на човека, неговият начин на сътрудничество, неговото сърце и отношение към истината и Бог. Това са нещата, които са жизнено важни. Нима тези неща не се отнасят и до това, съобразно

което човек живее? (Така е.) Ако винаги живееш съобразно човешките предпочитания и сатанински философии, винаги се предпазваш от Бог и не приемаш словата Му за истината, тогава Бог повече няма да се занимава с теб. А какво ще си способен да придобиеш тогава, когато Бог не се занимава с теб? Ако Създателят те е загърбил, тогава ти вече не си Негово сътворено същество. Ако Той те смята за дявол, за Сатана, тогава ще си способен ли все още да дойдеш пред Бог? Ще бъдеш ли все още обект на Неговото спасение? Ще имаш ли още надежда да бъдеш спасен? Това би било невъзможно. Следователно няма значение какъв е домашният ти живот, какви заложби имаш или колко големи са даровете ти, нито има значение каква работа вършиш в църквата, какъв дълг изпълняваш или каква е ролята ти. Няма значение какви прегрешения си направил в миналото или в какъв вид състояние се намираш в момента, нито до каква степен си израснал в живота или какъв е духовният ти ръст. Нито едно от тези неща не е най-важно. Най-важното е каква е връзката ти с Бог, дали постоянно се съмняваш в Него и Го разбираш погрешно или винаги Го изучаваш, дали сърцето ти е правилно настроено. Тези неща са съществени. Как могат хората да научат за тези съществени неща? За тази цел трябва винаги да се самоизследват, а не да ходят объркани, както правят невярващите, и да гледат видеоклипове на невярващия свят, да си пилеят времето и да се размотават, когато няма какво да правят. Как някой ще изпълнява дълга си, ако сърцето му не може да дойде пред Бог? Ако не направиш усилието да дойдеш пред Бог, Той няма да те накара да го направиш, защото Бог не принуждава хората да правят разни неща. Бог изразява истината, за да могат хората да я разберат и приемат. Ако хората не дойдат обратно пред Бог, как ще приемат истината? Ако са винаги пасивни, ако не търсят Бог или не се нуждаят от Него в сърцата си, тогава как Светият Дух ще върши Своето дело в тях? Затова, като се има предвид, че вярваш в Бог, не е ли от основно значение да поемеш инициативата да Го търсиш и да Му сътрудничиш? Това е твоя работа! Ако за теб вярата в Бог е просто странична дейност, извънкласно занимание, тогава имаш проблем! Има хора, които и сега остават вярващи и са изслушали множество проповеди, но все още смятат, че да вярваш в Бог означава да вярваш в религия, че това е някакво хоби за свободното време. Колко лекомислено гледат на вярата в Бог! Дори сега, на този етап, те още смятат

така. В своята вяра в Бог те не просто не са успели да установят нормална връзка с Него — те изобщо нямат връзка с Него. Ако Бог не те признава за Свой последовател, още ли се надяваш да бъдеш спасен? Не, не се надяваш. Ето защо е важно да установиш нормална връзка с Бог! На каква основа се гради тогава тази нормална връзка? На сътрудничеството на хората. И така, каква позиция или гледна точка трябва да усвоят хората? Какво трябва да бъде тяхното състояние? Що за решимост трябва да имат? Как се отнасяш към истината в сърцето си? Със съмнение? С проучване? С недоверие? С отхвърляне? Правилно ли е сърцето ти, ако имаш тези неща? (Не.) Ако искаш да имаш правилното сърце, що за отношение трябва да имаш? Сърцето ти трябва да е покорно. Каквото и да каже Бог, каквото и да изисква, трябва да си решен да се покориш без съмнения и без оправдания. Това е правилното отношение. Трябва да вярваш, да приемеш и да се покориш без никакви отстъпки. Постижимо ли е веднага това да не правиш отстъпки? Не — но трябва да се опиташ да навлезеш в това. Представи си, че Бог ти каже: „Ти си болен“, а ти отговаряш: „Не, не съм“. Това не би било проблем. Може би не го вярваш. Но после Бог казва: „Много си болен. Вземи някакво лекарство“, а ти отвръщаш: „Не съм болен, но не пречи да изпия някакво лекарство, както Ти казваш. Така или иначе няма да ми навреди, а ако съм болен, може би е за добро. Ще взема някакво лекарство“. Изпиваш го и физически усещаш разликата. Продължаваш да го приемаш в предписаната доза и след известно време усещаш все по-голямо физическо подобрение. Тогава ще повярваш, че болестта, за която Бог ти каза, наистина е била реална. Какъв резултат дава подобна практика? Излекуван си от болестта си, защото повярва на Божиите слова и им се покори. Въпреки че първия път не прие толкова от лекарството, колкото ти каза Бог, направи някакъв компромис за себе си и се отнесе с известно недоверие, неохота и неудоволствие, в края на краищата взе лекарството, както ти каза Бог, след което усети ползата от него. И така, ти продължи да го вземаш и колкото повече го пиеше, толкова повече нарастваше вярата ти и все повече чувстваше, че Божиите слова са правилни, а ти сгреши, и че не бива да се съмняваш в словата Му. А накрая, когато взе цялото лекарство, което Бог изискваше от теб, здравето ти се възстанови. В този момент вярата ти в Бог няма ли да стане още по-искрена? Ще знаеш, че Божиите слова са правилни, че

трябва да Му се покориш без отстъпки и да практикуваш словата Му без отстъпки. Какъв е смисълът на този пример? Болестта в него представлява покварения нрав на човека, а приемането на лекарството представлява приемането на Божия съд и наказание. Основното му послание е, че ако хората могат да приемат Божия съд и наказание, тяхната поквара може да бъде пречистена и те могат да стигнат до спасение. Ето това се постига чрез преживяване на Божието дело. Страхувате ли се да не се провалите? Може би казваш: „Трябва да търся съвършенство. Бог каза, че трябва напълно да се покоря, без отстъпки. Така че трябва да постигна пълно покорство пред Неговите слова още първия път, когато ги практикувам. Ако не успея да постигна това покорство този път, ще изчакам следващата възможност и сега просто няма да практикувам покорство“. Добър начин на мислене ли е това? (Не.) От позицията, в която се намира Бог, съществува процес на практикуване на истината от хората. Той дава шанс на хората. Когато някой има покварено състояние, Бог ще го разобличи и ще каже: „Ти си направил отстъпки, ти си непокорен, ти си бунтовен“. Каква тогава е целта на Бог, когато го разобличава? Да те накара да правиш все по-малко отстъпки и да практикуваш все повече покорство, да направи твоето възприемане все по-чисто и по-близко до истината, за да можеш наистина да се покориш на Бог. Наказа ли те Бог, докато те разобличаваше? Когато те кастри и те подлага на изпитания, Той просто те дисциплинира и укорява. Ти си разобличен до някаква степен, упрекнат до някаква степен и си накаран да почувстваш болка до някаква степен — но дали Бог ти е отнел живота? (Не.) Той не отне живота ти и не те предаде на Сатана. В това може да се види Неговото намерение. А какво е Неговото намерение? Той би те спасил. Понякога, след известни трудности, хората се отдръпват и си мислят: „Бог не ме харесва. Няма надежда за мен“. Имаш проблеми, ако винаги разбираш така погрешно Бог. Това е такова забавяне на израстването ти в живота. Така че, какъвто и да е моментът, дали си слаб или силен, дали състоянието ти е добро или лошо, каквато и да е степента на твоето израстване в живота — не е нужно да се тревожиш за тези неща сега. Мисли само за практикуването на словата, които Бог е казал, дори ако само правиш опити да ги практикуваш. Това също върши работа. Опитвай се усилено да сътрудничиш и прави това, на което си способен. Навлез в състоянието, за което се говори в Божиите слова. Виж

как се чувстваш, като практикуваш истините, които Бог е изразил, и дали имаш полза от това, както и дали имаш навлизане в живота. Трябва да се научиш да ратуваш за истината. Хората не разбират процеса на израстване в живота. Те винаги забравят, че хубавите неща стават бавно, като си мислят: „Ако не мога да постигна пълно покорство, просто няма да се покоря. Ще се покоря едва когато мога да го направя напълно. Няма да бъда безсрамен в това отношение. Това показва колко много кураж имам, колко почтеност и достойнство!“. Що за „кураж“ е това? Това е непокорство и непримиримост!

Помислете добре върху това, за което току-що разговаряхме. Завършихме нашето общение върху четири подтеми на въпроса: „Съобразно какво са живели хората през всичките години на вярата си в Бог?“. Те се осланят на своите дарове, за да живеят, на знанията си, на своите голи детински сърца, както и на сатанински философии. Разбирате ли това, което чухте за тези четири състояния? Можете ли да видите какво в тях се отнася до вас? Способни ли сте да възприемете това? Разговаряли ли сме за тези неща преди? Възможно е да имате ясна представа за някои състояния и да знаете нещо за тях, но не по начин, който се отнася до практикуването на истината или до темата на днешното ни общение. Днес разговаряхме за тези състояния в рамките на темата и от гледна точка на това „Съобразно какво са живели хората през всичките години на вярата си в Бог?“. Това се доближава малко повече до практикуване на истината и живот съобразно нея. Имам още един въпрос. Отбележете си го. Той е: кои са нещата, които обичаш най-много? Какво е отношението на Бог към нещата, които обичаш най-много? Ще отделим време за общение по този въпрос в бъдеще. Днес предимно разобличавахме няколко негативни състояния, които идват от нещата, съобразно които живеят хората. Не разговаряхме за това как да се практикува истината конкретно по отношение на тези негативни състояния. Въпреки че не сме разговаряли за това, знаете ли къде се крият грешките в тези състояния? Откъде произтичат проблемите? Част от какъв нрав са те? Как трябва да се практикува истината? Когато се появят такива неща, когато имате такива състояния и такива методи, знаете ли как трябва да използвате истината, за да ги пропъдите? Кои истини трябва да практикувате? Важното предварително нещо, което трябва да направиш сега, е да започнеш с разбиране на тези състояния

и със самоанализиране. Когато живееш в тези състояния, трябва поне да знаеш в сърцето си, че са погрешни. Обръщането на посоката им е стъпка, която идва, след като знаеш, че са погрешни. Ако не знаеш дали са правилни или погрешни, нито къде се крият грешките им, как би могъл да обърнеш посоката им? Затова първоначалната стъпка за теб е да си способен да разпознаеш дали тези състояния са правилни или погрешни. Едва след това можеш да разбереш как трябва да се практикува следващата стъпка. Днес разговаряхме само по въпроса за няколко от различните покварени състояния на човека в днешно време, а имаше толкова много за казване. Така че по отношение на това как точно бихте могли да започнете да живеете съобразно истината, помислете по този въпрос още малко самостоятелно. Би трябвало да сте способни да постигнете резултати.

5 септември 2017 г.

САМО ЧРЕЗ ПРАКТИКУВАНЕ НА ИСТИНАТА И ПОКОРСТВО НА БОГ МОЖЕ ДА СЕ ПОСТИГНЕ ПРОМЯНА В НРАВА

Голяма част от вас вярват в Бог от поне десет години, малко или много, така че на какъв етап от житейското си преживяване се намирате сега? На какъв етап се намира в момента вашият духовен ръст? (Когато се уловя, че постоянно разкривам покварен нрав, отсъждам, че не трябва да бъда един от Божия народ, а само обслужващ. Тогава ставам негативен и се тревожа, че не мога да получа спасение.) Да се страхуваш да отсъдиш, че си обслужващ: това е знак, че духовният ти ръст е детински и незрял. Да си с детински духовен ръст означава, че ти липсва преценка, че ти липсва нормалната способност да претегляш и обмисляш проблемите, че ти липсват мисловните процеси на възрастен човек и че винаги си възпиран от бъдещите си перспективи и съдба. Някой друг иска ли да каже няколко думи? (Когато възникнат отклонения при изпълнението на дълга ми, винаги се тревожа и се чудя дали Бог няма да ме разкрие и отстрани.) Защо се страхувате да бъдете отстранени? Това нещо, което смятате за „отстраняване“: какво означава то в крайна сметка? (Да не се стигне до добър край.) Когато приемате, че „да бъдеш отстранен“ означава, че не ти е позволено да изпълняваш дълга си или че губиш всеки шанс за спасение, който може да имаш, дали това, което си отсъдил, е същото като начина, по който Бог те вижда и начина, по който Той се отнася към теб? Тези, които имат детински духовен ръст, обикновено ще подхождат към всичко въз основа на човешките представи и фантазии, а не в съответствие с Божието слово или истината. Тези обаче, които са пораснали и са съзрели в живота, ще подхождат към всичко в съответствие с Божието слово и истината. Изследването на даден въпрос по този начин е много по-точно. Обичайно е при изпълнението на дълга си човек да се отклони или да попадне на трудности. Ако една грешка означава отстраняване, никой няма да може да изпълнява дълга си правилно. Трябва да разберете, че целият смисъл на изпълнението на дълга се състои в това покваренят нрав на човека да се пречисти чрез преживяването на Божия съд, за да може човек в процеса на изпълнението на дълга си да започне да разбира истината и да навлезе в реалността, и за да може човек в процеса на

изпълнение на дълга си да се освободи от влиянието на Сатана и да получи спасение. Ето защо Бог изисква от хората това — в процеса на изпълнение на дълга си да се научат как да търсят истината във всички неща и да решават проблемите в съответствие с Божието слово: това е необходим напредък в житейското преживяване. При обикновени обстоятелства никой индивид не е вещ във всичко, нито пък притежава всеобхватни умения, така че е почти невъзможно човек да избегне грешки при изпълнението на своя дълг. Но стига това да не е умишлен акт на смущение, то попада в рамките на нормалните очаквания. Ако обаче това се случи посредством човешка хитрост, ако е неблагоприятно последствие, предизвикано от умишлено злодеяние, тогава има нещо нередно с човешката природа на въпросното лице и това би било случай на умишлено смущение и разрушение. Тогава злият човек ще бъде напълно разкрит. По Своя преценка, Бог взема точна мярка и прави точна оценка на хората. Тоест, когато използва даден човек, когато го кара да направи нещо, Бог със сигурност поставя критерии, които този човек задължително трябва да изпълни. Бог не иска от теб да си свръхчовек, да си всемогъщ. Той по-скоро поставя изисквания към теб и ти връща отношение, основано на това, което е във възможностите на обикновените хора. В съответствие със знанията, с които разполагаш, с твоите заложби, с условията, в които живееш, и всички прозрения, които си придобил, включително това, което е в твоите възможности предвид настоящата ти възраст и преживяване, Бог ще определи най-точния и най-подходящия критерий за твоята оценка. Какъв е Божият критерий за оценка? Той е да се изследва намерението, принципите и целите на твоя начин на действие, да се види дали те отговарят на истината. Може би това, което правиш, отговаря на критериите, изисквани от други хора, а ти трябва да получиш отлична оценка за това. Как обаче те оценява Бог? Критерият, по който Бог те измерва, е дали си способен да отдадеш цялото си сърце, ум и сила, дали можеш да стигнеш до момента, в който да посветиш всичките си усилия и да бъдеш отдаден. Това е Божият критерий за оценка. Ако вече си посветил всичките си усилия, тогава Бог ще приеме, че си изпълнил критерия. Всички изисквания, които Бог поставя към хората, са в рамките на техните възможности да ги изпълнят и не се намират извън техния обсег.

Понякога Бог използва определен въпрос, за да те разкрие или да те дисциплинира. Означава ли това, че си бил отстранен? Означава ли, че е дошъл краят ти? Не. Това е все едно детето да не е слушало и да е сгрешило. Родителите му вероятно ще му се скарат и ще го накажат, но ако то не може да разгадае намерението на родителите си или да разбере защо правят това, ще разбере погрешно намерението им. Например те биха могли да кажат на детето: „Не излизай сам от къщи и не ходи навън сам“, но това влиза през едното ухо и излиза през другото, а детето все пак се измъква само. След като родителите разберат това, те му се карат и за наказание го карат да стои в ъгъла, за да помисли за поведението си. Без да разбира намеренията им, детето започва да се съмнява: „Родителите ми не ме ли искат повече? Наистина ли съм тяхно дете? Ако наистина не съм тяхно дете, това означава ли, че съм осиновен?“. Върху такива неща размишлява. Какви са всъщност намеренията на родителите? Те казват на детето си, че е твърде опасно да прави това и че не трябва да го прави. То обаче не слуша и думите им влизат през едното ухо и излизат през другото. Затова се налага да използват някаква форма на наказание, за да възпитат правилно детето си и да го накарат да се поучи от грешките си. Какво искат да постигнат родителите, като постъпват по този начин? Дали само да накарат детето да се поучи от грешките си? Този вид учене не е това, което в крайна сметка искат да постигнат. Целта им с тези действия е да накарат детето да прави това, което му казват, да се държи в съответствие с техните съвети и да не прави нищо като израз на неподчинение, което да ги накара да се тревожат — това би бил желаният резултат. Ако детето слуша родителите си, това показва, че е съзряло в разбирането си, и тогава родителите му ще имат по-малко грижи. Дали тогава няма да бъдат доволни от него? Ще се налага ли все още да го наказват по този начин? Няма да се налага повече. Същото е и да вярваш в Бог. Хората трябва да се научат да се вслушват в Божиите слова и да разбират Неговото сърце. Те не бива да разбират Бог погрешно. Всъщност в много случаи загрижеността на хората произтича от тяхната собствена корист. Най-общо казано, това е страхът, че те няма да имат изход. Те винаги мислят: „Ами ако Бог ме разкрие, ако ме отстрани и отхвърли?“. Това е твоето погрешно тълкуване на Бог. Това са само твои едностранчиви предположения. Трябва да разбереш какво е Божието намерение. Когато

Той разкрива хората, не го прави, за да ги отстрани. Той разкрива хората, за да изобличи техните недостатъци, грешки и тяхната природа същност, да ги накара да опознаят себе си и да станат способни на истинско покаяние. Затова разкриването на хората е с цел да помогне на живота им да израства. Ако хората нямат чисто разбиране, те са склонни да тълкуват погрешно Бог и да стават негативно настроени и слаби. Те дори могат да се поддадат на отчаянието. Всъщност, да си разкрит от Бог не означава непременно, че ще бъдеш отстранен. То е, за да ти помогне да опознаеш собствената си поквара и да те накара да се покаеш. Често, тъй като хората са непокорни и не търсят да намерят решение в истината, когато разкриват поквара, Бог трябва да ги дисциплинира. И така, понякога Той разкрива хората, като разобличава тяхната грозота и окаяност, кара ги да опознаят себе си, което помага на живота им да израства. Разкриването на хората има две различни последствия: за злите хора да бъдат разкрити означава да бъдат отстранени. За онези, които са способни да приемат истината, това е напомняне и предупреждение. Накарани са да се замислят за себе си, да видят истинското си състояние и да престанат да бъдат своенравни и безразсъдни, защото да продължават по същия начин би било опасно. Разкриването на хората по този начин има за цел да им напомни да не би, докато изпълняват дълга си, да станат обърканн и небрежни, да не приемат стремежа към истината насериозно, да се задоволяват само с няколко резултата и да си мислят, че изпълнението на дълга им е съгласно критериите, когато всъщност те далеч не са изпълнили Божиите изисквания, но въпреки това са все така самодоволни и смятат, че се справят добре. При такива обстоятелства Бог ще дисциплинира, ще предупреждава и ще напомня на хората. Понякога Бог разкрива тяхната грозота, което очевидно служи за напомняне. В такива моменти трябва да се самоанализираш: да изпълняваш дълга си по този начин, не е съгласно критериите, в теб има непокорство, има твърде много негативни елементи, всичко, което правиш, е нехайно и ако все така не се каеш, трябва да бъдеш наказан. От време на време, когато Бог те дисциплинира или те разкрива, това не означава непременно, че ще бъдеш отстранен. Към този въпрос трябва да се подходи правилно. Дори и да бъдеш отстранен, трябва да го приемеш, да му се покориш и да побързаш да размислиш и да се покаеш. В обобщение, какъвто и смисъл да има това да бъдеш разкрит,

трябва да се научиш да се покоряваш. Ако проявяваш пасивна съпротива и вместо да коригираш недостатъците си, продължаваш да вървиш от лошо към по-лошо, със сигурност ще бъдеш наказан. Ето защо, когато човек се занимава с въпросите на това да бъде разкрит, той трябва да проявява покорство, сърцето му трябва да е обзето от страх и той трябва да стане способен на покаяние: само тогава ще е в съгласие с Божиите намерения и само ако практикува по този начин, може да се спаси и да избегне Божието наказание. Затова разумните хора трябва да са способни да разпознават собствените си грешки и да ги коригират, като най-малкото стигат до момента, в който разчитат на съвестта си, за да изпълнят дълга си. Освен това трябва да се обърнат и към истината, като не само стигат до момента, в който поведението им е принципно, но и до момента, в който отдават цялото си сърце, цялата си душа, целия си ум и цялата си сила: само тогава те могат да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите, само тогава са хора, които наистина се покоряват на Бог. Какво трябва да приеме човек като критерий за удовлетворяване на Божиите намерения? Трябва да поставя действията си на основата на истините принципи, като главният аспект на това е да постави ударението върху интересите на Божия дом и върху делото на Божия дом, да има предвид цялостната картина и да не се съсредоточава върху определен аспект с риск да изпусне от поглед друг. Второстепенният аспект на това е да свърши правилно собствената си работа и да постигне желания резултат в съответствие с това, което се изисква от него, без да отбива номера по нехаен начин, без да позори Бог. Ако хората овладеят тези принципи, няма ли да се избавят от тревогите и погрешните си схващания? Оставиш ли настрана тревогите и погрешните си схващания, и повече нямаш никакви неразумни идеи за Бог, тогава негативните елементи бавно ще престанат да заемат господстващо положение вътре в теб, а ти ще подхождаш към този вид въпроси по правилния начин. Затова е важно да търсиш истината и да се стремиш да разбереш Божиите намерения.

Когато изпълняват дълга си, някои хора често са в състояние на негативност и пасивност или на противопоставяне и неразбиране. Те вечно се страхуват да не бъдат разкрити и отстранени, и вечно са възпирани от бъдещето и съдбата си. Не е ли това израз на малък духовен ръст? (Така е.) Някои хора винаги казват, че се страхуват, че няма да изпълнят добре

дълга си, а без да навлиза в подробности, човек би могъл дори да ги вземе за доста предани. За какво действително се тревожат те в сърцата си? Тревожат се, че ако не изпълняват добре дълга си, ще бъдат отстранени и няма да имат добра крайна цел. Някои хора казват, че се страхуват да не станат обслужващи. Когато другите чуят това, те го приемат, че като не искат да станат обслужващи, тези хора просто искат да изпълняват добре дълга си като част от Божия народ, и така погрешно ги смятат за хора с решимост. Всъщност в сърцата си тези хора, които се страхуват да не станат обслужващи, си мислят: „Ако стана обслужващ, накрая пак ще загина, няма да имам добра крайна цел и няма да имам място в небесното царство“. Това е подтекстът на думите им. Те се тревожат за своя изход и крайна цел. Ако Бог каже, че са обслужващи, те полагат по-малко усилия да изпълняват дълга си. Ако Бог каже, че са част от Неговия народ и че са одобрени от Него, те посвещават малко повече усилия да изпълняват дълга си. Какъв е проблемът тук? Проблемът е, че когато изпълняват дълга си в Божия дом, те не действат в съответствие с истината принцип. Винаги отчитат собствените си перспективи и съдба, и винаги са възпирани от определението „обслужващ“. В резултат на това не могат да изпълняват добре дълга си и въпреки че искат да практикуват истината, нямат силите да го правят. Винаги живеят в състояние на негативизъм и търсят скрития смисъл в Божиите слова, като се опитват да установят дали са Божият народ или обслужващи. Ако са Божият народ, тогава ще се постараят да изпълняват добре дълга си. Ако са обслужващи, тогава при изпълнението на дълга си ще са нехайни, като така предизвикват много негативни елементи, и ще бъдат възпирани от наименованието „обслужващи“, неспособни да се освободят. Понякога, след като са били сурово кастрени, те си казват: „Няма надежда за мен, явно съм си такъв. Просто ще правя каквото мога“. Така с пасивни, негативни и деградиращи мисли те се противят и продължават да изпълняват дълга си с неохота. Могат ли изобщо да изпълняват добре дълга си? Общението по време на сбирки винаги е свързано с истината — да обичаш Бог, да се покоряваш на Бог, да разчиташ на Божието слово в живота си, да бъдеш отдаден на Бог — обаче такъв човек не е способен да приложи нито едно от тези неща на практика. Той мисли само за собствените си бъдещи перспективи и съдба, вечно е възпиран от ненаситността си за благословии, неспособен да приеме нито

един аспект на истината. По този начин той е човек, който се противи и се противопоставя, който е негативен и изпълнен с недоволство, като в сърцето си винаги таи представи за Бог, издига бариери срещу Бог и държи Бог на разстояние. Винаги е нащрек срещу Бог, страхува се да не би Бог да прозре през него, да го овладее и да действа против неговите интереси. И в резултат на това винаги е неохотен и колеблив, хората отпред го влачат, а тези отзад го бутат напред, сякаш е затънал в кал и всяка една стъпка изисква толкова усилия, а това да си жив означава толкова много страдание! Как се стигна дотук? Стана така, защото човешкото сърце е твърде измамно, то винаги разбира погрешно делото, което Бог върши, за да спаси човечеството. Каквото и отношение да отдава Бог на хората, те винаги ще се съмняват, като си мислят: „Означава ли това, че Бог не ме иска повече? Накрая Бог ще ме спаси ли или не? Има ли смисъл за човек като мен да продължава със своя стремеж? Мога ли да вляза в царството?“. Хората постоянно таят негативни мисли като тези. Това няма ли да се отрази на способността им да изпълнят дълга си? Няма ли това да се отрази и на стремежа им към истината? Освен ако не се отърсят от всички тези негативни елементи, кога изобщо ще са способни да навлязат в правия път на вяра в Бог? Трудно е да се каже. И така, най-трудно е справянето с хората, които отказват да приемат истината, и в крайна сметка единственото, което може да се направи с тях, е да бъдат отстранени.

Сред поквареното човечество има хора, в чиито сърца дълбоко са се загнездили някои негативни елементи, например неща като репутация, суета, статус, слава и придобивки, и т.н. Когато вярвате в Бог, ако искате да приемете истината, това означава да водите непрестанна битка с тези негативни елементи и да преодолявате всякакво тежко преживяване и борба. Едва когато истината, вече възтържествувала в хората, стане живот, тази битка ще приключи. През този период, когато хората са започнали да разбират истината, като ядат и пият Божието слово, и са придобили схващане за Божиите намерения, те ще започнат да практикуват истината и да се опълчват на плътта. В момента, в който истината стане техен живот, за тях ще е възможно да я използват, за да се отърват от тези негативни елементи. Суетата и личният престиж, славата, придобивките и статусът, човешките апетити, нечистата умисъл на човека, погрешното разбиране

на Бог от хората, техния избор и предпочитания, тяхната самоправедност, надменност, измамност и какво ли още не — всички тези проблеми постепенно ще намерят решение, след като хората започнат да разбират истината. Процесът на зараждане на вярата в Бог всъщност не е нищо друго освен процесът на приемане на истината, процесът на използване на истината за преодоляване на плътта и процесът на непрестанно ядене и пиене на Божието слово, търсене на истината и използване на истината, която си разбрал, Божието слово, което си опознал, и истините принципи, които си възприел, за да разрешиш тези проблеми. Когато хората преживяват нещата по този начин, те ще имат навлизане в живота и постепенно ще бъдат преобразени. Тези покварени елементи присъстват във всички и няма нито един човек, който да не живее заради печалбата и славата. Всички човешки същества живеят за тези неща. Единствено начинът, по който всеки човек се справя с тях и изразява желание за тях, може да е различен. Но това, което хората разкриват, по същество е еднакво. Някои говорят на висок глас, други не. Някои се разкриват по очевиден начин, докато други се опитват да се скрият, като използват всевъзможни методи да прикрият нещата и да не ги извадят на показ, за да не могат другите да ги прозрат. Да не позволяваш на другите да те прозрат и да прикриваш нещата — мислиш ли, че като правиш това, Бог няма да разбере? Мислиш ли, че като правиш това, покваренят ти нрав ще изчезне? Покварената същност на всеки един човек е еднаква — каква е разликата между един човек и друг? Отношението, с което се подхожда към истината, може да е различно при отделните хора. Някои хора, щом приключат с изслушването на истината, са способни да я приемат. Приемат я така, както биха преглътнали лекарство, което е горчиво в устата, но е от полза за излекуването, като го използват за лечение на болестите и решаване на проблемите, които ги измъчват отвътре. При управлението на делата си, поведението си, изпълнението на дълга си, взаимодействието с другите и определянето на целта и посоката си в живота те търсят отговори в Божието слово и използват Божието слово, за да решават проблемите, които срещат в живота, като малко по малко практикуват това, което са разбрали. Например, когато Бог казва: „Всички вие трябва да се стремите да станете честни хора“, такъв човек ще се замисли: „Как да стана честен човек?“. Бог изисква от хората да

станат честни. Те трябва да изричат честни думи, да отворят сърцата си за общение с братята и сестрите, и да приемат внимателната Божия проверка. Това са принципите, които се включват, и такъв човек ще ги приложи на практика веднага след като ги чуе. Естествено, през периода на практикуването му ще има моменти, когато е възможно да залитне наляво или надясно, да не успее да намери правилните принципи, независимо колко усилено ги търси, и ще има моменти, когато в практикуването му ще има леки изкривявания. Но като непрестанно се стреми да отговори на този критерий да стане честен човек, след няколко години той ще е все по-близо до желания резултат. Колкото повече живее, толкова по-човечен става и толкова повече чувства, че е в присъствието на Бог, а напредъкът му в живота е все по-добър. Такива са хората, които са благословени от Бог. Такива са хората от първия тип.

След като приключихме с обсъждането на хората от първия тип, нека продължим да говорим за втория. Въпреки че и двата типа слушат проповеди и четат Божието слово, човек от първия тип е способен да схване истината и когато разкрива покварен нрав, е способен да се самоанализира и да говори открито, като казва: „Аз съм надменен и самоправеден. Обичам да се хваля, когато правя нещо, като винаги крия собствените си намерения и апетити, изпитвам удоволствие от статуса и извличам наслада от домогването до слава и придобивки“. Като казва това, той става способен на себепознание и на достигане до истината. При втория тип обаче е различно. Такъв човек може да признае в себе си, че е покварен, и когато е изправен пред кастрене, може дори да е способен да признае, че е сгрешил, но той просто няма да се поправи. Колкото и проповеди да слуша, колкото и думи и доктрини да разбира, той просто отказва да приложи истината на практика и продължава да прави това, което чувства, че трябва да прави. Такъв човек също е способни да се отвори за общение и да приеме кастрене, както и дисциплиниране от Бог. Но след като го приеме, той го счита за доктрина, приключва с него веднага щом го разбере, след което се връща към старите си навици и остава непроменен. Да вземеш истината и да я разглеждаш все едно е доктрина — какви ще са последствията за човек, който прави това? Той със сигурност ще сбърка спазването на правилата с практикуване на истината. Такъв човек не изпълнява дълга си в съответствие с Божието

слово или Божиите изисквания, а по-скоро се опитва да решава проблемите в съответствие с философията на Сатана за светските отношения и с такива начини и средства, каквито е обобщил за себе си. Въпреки че на думи може да признава Божието слово за истината, а философията на Сатана за заблуда, той все пак практикува сатанинската заблуда в реалния живот и дори чувства душевен покой, когато го прави. Човек, който признава Божието слово за истина и въпреки това не го прилага на практика — не е ли това човек, който мами Бог? Въпреки че може да признава Божието слово за истината, а философията на Сатана за заблуда, той вярва, че философията на Сатана може и да се окаже удобна, и затова възприема един компромисен метод, като избира да върви по средата между двете, и смята това за практикуване на истината. За да не застане нито на страната на Бог, нито на тази на Сатана, като по този начин не обижда никого от тях, той дори се намира за извънредно умен, като си мисли: „Аз съм човек, който изпълнява дълга си, а също и човек, който се стреми към истината, така че със сигурност ще мога да получа Божието одобрение“. Кажете Ми, дали това е човек, който практикува истината? (Не.) Той усърдно слуша Божието слово, старателно го записва и запомня, и дори прекарва време в размисли върху него, но какво всъщност прави с Божието слово? Каква е целта му, когато слуша Божието слово? (Той го използва, за да го разяснява на другите, с цел да се изтъкне.) Това е единият аспект. Нещо друго? (Приема го като правила, които трябва да се спазват.) Понякога го приема като правила, които трябва да се спазват, но какво друго? Тук има много ситуации. Някои хора превръщат Божието слово в правила, които трябва да спазват, като следват буквалния смисъл на Божиите слова и това е всичко. Когато например всички общуват за това как да бъдем честни хора, такъв човек общува наред с тях. А когато някой друг каже: „Къде е твоето действително преживяване на това да си честен човек?“, той отговаря: „А, чакай да проверя записките си“. Ако изобщо имаше някакво преживяване, нямаше ли просто да го разкаже? Ако наистина е негово собствено преживяване, защо му трябва да чете от сценарий? Това напълно го разобличава, че не притежава никаква реалност. А има и някои хора, които след като изслушат проповедите, смятат, че са ги разбрали, и които, ако могат да цитират няколко реда от доктрина, смятат, че са разбрали истината: не е ли това погрешен начин на

мислене? Такъв човек казва: „Аз съм способен да възприема истината, имам духовно разбиране, мога да разбера всеки аспект на Божието слово и всеки аспект на това, което съм чул за проповедите, а това означава, че притежавам истината реалност“. Той е сляп за факта, че Божието слово е истината, че то е това, което прави живота на човека, че истината не само трябва да се практикува, но и да се прилага за решаване на всеки проблем и трудност, които възникват в човека. Тъй като такъв човек е неспособен да приеме истината, когато се бунтува срещу Бог, той винаги се опитва да намери правдоподобни аргументи за поведението си. Без да осъзнава, че се бунтува срещу Бог, за него става невъзможно да търси истината, за да реши проблема със собственото си непокорство. В такъв случай как хората от този тип намират решение на своите трудности, знаете ли? Човек, който не приема Божието слово за истината принцип, след като изслуша Божието слово, ще размишлява по следния начин: „Наистина ли съм непокорен? Това е напълно оправдано при дадените обстоятелства. Всеки би мислил по същия начин, това е просто начин на мислене и не се брои за бунтарство. Ще бъде добре, ако следващия път не мисля по този начин, ще бъда добър и покорен!“. След това продължава да размишлява: „Ако мога да бъда покорен, това означава, че все още съм човек, който обича Бог, човек, на когото Бог се радва“. И така, по този начин той сам се освобождава от отговорност. Не анализира защо е способен да се бунтува срещу Бог или откъде идва бунтарството му, не се опитва да опознае себе си по този въпрос и независимо колко бунтарство е спотаил, не се самоанализира — това е човек, който не се стреми към истината. Тъй като такъв човек не смята истината за живот, независимо какво прави и независимо какво бунтарство или поквара разкрива, той не прави опит да се съпостави с истината или да намери някаква връзка с нея и да си извади поука. Това е достатъчно да потвърди, че той не обича истината и не е човек, който се стреми към истината. Когато е изправен пред проблем, той никога не изследва себе си, никога не посяга към истината, никога не се опитва да намери връзка с истината — нима не е досущ като невярващ? Колкото и години да е бил вярващ, той не е имал навлизане в живота и в най-малка степен, а всичко, което прави, е да продължава да спазва няколко правила и да се опитва да върши по-малко злодеяния: как може това да се нарече практикуване на истината? Как може този начин на

вярване в Бог да спечели Неговото одобрение? Сравнително много хора изповядват вярата си в Бог от десет или двадесет години и могат да цитират цял куп думи и доктрини. Чуе ли ги човек, който току-що е започнал да вярва, ще се впечатли силно, но въпреки това те не притежават и частица от истината реалност, нито са способни да споделят някакво автентично свидетелство за преживяване. Как се е получило така? Това да нямаш и частица автентично свидетелство за преживяване се превръща в проблем. Това означава да нямаш и частица навлизане в живота! Когато другите общуват с такъв човек относно истината, той ще каже: „Спестете си приказките, разбирам всичко и съм схванал всички доктрини“. Какво е основанието му да каже това? И какво не е наред с това изказване? Защо става така, че когато слуша проповеди и чете Божието слово, той може да схване само доктрината, но не и истината? Знае как да говори за доктрината, но не как да преживява Божието слово, в резултат на което не е способен, колкото и години да е бил вярващ, да реши нито един проблем. Как се е получило така? (Той не приема истината.) Точно това е. Защото не приема истината. Както в случая с лекаря, който редовно лекува пациентите си от техните болести, като им пише рецепти и им прави операции. Той може да разбира всеки един аспект от доктрината, която е в основата на медицинската практика, но въпреки това, когато самият той е диагностициран с рак, ще каже: „Никой няма да може да ме излекува от моята болест“. Когато някой му каже: „Трябва да се подложиш на химиотерапия, трябва да се оперираш!“, той ще отговори: „Не е нужно да ми казваш това, съвсем наясно съм“. Ако обаче, както е съвсем наясно, не предприеме никакви стъпки, за да се излекува, ще може ли да се оправи? Това, че е лекар, няма да му е от никаква полза. Човек, който разбира всеки аспект на доктрината, но въпреки това просто не я прилага на практика — той е от втория тип хора. По всичко изглежда, че човек от този тип приема да бъде кастрен, редовно да слуша проповеди и да участва в сбирки, и да показва ентусиазъм, когато върши работата си и изпълнява дълга си, когато понася трудности и отдава всичко. Има обаче един момент, с който такъв човек не успява да се справи, а този пропуск е от най-страшното естество: той никога не приема чутото от проповедите или Божието слово като истината, която трябва да се прилага на практика. Това означава, че той не приема истината. Какъв е основният проблем при

човек, който не приема истината? (Той не обича истината.) А каква е гледната точка на човек, който не обича истината, какво е неговото отношение към Бог? Защо такъв човек не обича истината? Основната причина е, че той не смята истината за такава. Погледнато от неговия ъгъл, истината е просто добра доктрина. Знае ли този тип човек как да разпознава ересите и заблудите на Сатана във всичките им разнообразни форми? Категорично не, защото всички ереси и заблуди на Сатана изглеждат на човека като добра доктрина. Дори злият човек, който върши злодеяния, търси добре звучащи причини да подведе другите, така че те да го подкрепят, да го одобрят и да смятат, че е прав. Ако някой, който вярва в Бог, вижда истината като добра доктрина, това просто би било твърде нелепо. На този тип хора не само им липсва способност за възприемане, но те могат и лесно да бъдат подведени от другите и да послужат за инструмент на Сатана. Ето защо казвам: който няма способност за възприемане на истината, той е човек без духовно разбиране. Той си мисли, че да разбираш истината означава да разбираш доктрината, а стига някой да знае как да декламира доктрини, това означава, че е разбрал истината. Този тип човек категорично няма да знае как да приложи истината на практика, нито ще може да възприеме какво означава принцип. Единственото, което може да направи, е да се опита да спазва правилата в съответствие със собственото си разбиране за доктрина. След като е вярвал в Бог от сравнително много години и след като е успял да разбере една немалка част от доктрината, той ще спазва още известен брой правила и ще направи още известен брой добри неща, или пък може да направи някаква жертва, като понася много трудности без оплаквания. Тези неща той смята за практикуване на Божието слово, за практикуване на истината. Всъщност колкото и да дава вид човек, че следва правилата, колкото и да страда, и каквато и цена да плаща, без да се оплаква, това не означава, че той практикува истината, а какво остава да се покорява на Бог.

С оглед на всичко казано, какъв е критерият за практикуване на истината? Как се измерва дали практикуваш истината или не? С оглед на всичко казано, дали си човек, който чува и приема Божието слово — как гледа на това Бог? Бог гледа следното: докато изповядваш вярата си в Бог и слушаш проповеди, взел ли си неправилното си вътрешно

състояние, бунтарството си срещу Бог и всички различни форми на покварения си нрав, и заменил ли си ги с истината? Променил ли си се? Променил ли си се само във външното си поведение и действия, или промяна е претърпял и твоят живот нрав? Бог те измерва въз основа на тези съображения. След като толкова години си слушал проповеди, толкова години си ял и пил от Божието слово, дали промените в теб са повърхностни или са от съществен характер? Променил ли си се в своя нрав? Намаляло ли е непокорството ти срещу Бог? Когато се сблъскаш с проблем и непокорството ти е разкрито, способен ли си на самоанализ? Способен ли си да покажеш покорство пред Бог? Променило ли се е по някакъв начин отношението ти към твоя дълг и поръчението, което Бог ти е възложил? Нараснала ли е отдадеността ти? Имаш ли все още примеси в себе си? Намеренията, амбициите, желанията и плановете, които криеш като личност — дали тези неща са били пречистени за времето, в което си слушал проповеди? Всичко това са критерии за оценка. В допълнение към горното, колко от твоите представи и погрешни схващания за Бог са били отстранени? Все още ли се придържаш към онези мъгляви представи, фантазии и заключения отпреди време? Все още ли таиш недоволство, съпротива или негативни емоции към изпитанията и облагородяването? Ако все още не си се заел истински с тези негативни елементи и ако все още не си претърпял някаква истинска промяна, това потвърждава един факт — че не си човек, който практикува истината. По същия начин, когато едно посято в земята семенце се полива и наторява, но въпреки това не успява да покълне след много дни, това доказва, че то няма живот. Например има хора, които вярват в Бог, защото преди винаги са били тормозени, изолирани и презирани, а сега вярват в Бог, за да могат в бъдеще да държат главата си високо. След като изповядва вярата си известно време, такъв човек продължава да крие тази умисъл, докато изпълнява дълга си и отдава всичко, и продължава да влага все повече енергия в това да отдава всичко, докато накрая стане водач в църквата и тогава чувства, че може да държи главата си високо. Вътрешно, с все още непреодолени намерения, той размишлява: „Ако стана още по-голям водач, няма ли това да ми позволи да държа главата си още по-високо? Вярата в Бог е пътят, по който да се върви!“. Идването му в Божия дом е било изцяло с цел придобиване на статус, за да може да държи главата

си високо, а неговите намерения са останали непреодолени през цялото време. Толкова много години е вършил работа, толкова много години е слушал проповеди, толкова много години е ял и пил от Божието слово, но въпреки това не е успял да се заеме с този единствен проблем. Като вярва в Бог по този начин, той не пренебрегва ли правилните си задачи? Човек слуша проповеди и чете Божието слово с цел да придобие истината, да придобие живота, а той е изповядвал вярата си толкова години, без да придобие нито един аспект от истината или живот. Това е проблем, който заслужава да бъде обмислен. Някои хора, макар и да не знаят как да разговарят за истината или да свидетелстват за Бог, все пак имат някакво практическо преживяване. Когато са изправени пред кастрене, те са способни на самоанализ и освен това могат да приемат истината и след това наистина да се покаят и да се променят донякъде. Това доказва, че тези хора имат истинска вяра. Независимо колко страдания или колко мъки ги сполетят, те не се отдръпват, а боголюбивите им сърца стават все по-истински. В управлението на делата те вече се ръководят от принципи, покварата, която разкриват, е намаляла значително и имат по-силно чувство за отговорност, когато изпълняват дълга си. Можеш ли да кажеш за такъв човек, че не разбира истината? Погледнато от ъгъла на промените в него, този човек несъмнено изживява истината реалност. Само по този начин той е попил Божието слово до дъното на сърцето си. Макар че може и да не притежава дар слово, той знае как да практикува истината и освен това се ръководи от принципи, когато се справя с делата, като прави всичко възможно, за да постигне конкретни цели, и понася всякакви трудности, без за момент да се оплаче. Това е доказателство, че Божието слово действа в него, постига своя ефект и започва да се превръща в негов живот.

Току-що говорихме за два типа хора. Поведението на първия тип хора е просто: чуе ли такъв човек Божието слово, той е способен да го приложи на практика. Човек от втория тип, след като е слушал Божието слово доста време, не се проваля напълно в прилагането му на практика. В собственото си съзнание той си въобразява, че го практикува, защото е изоставил семейството и професията си, и е пожертвал всичко от себе си. Има дори хора, които отдават целия си живот на Бог, като избират пътя на безбрачието, отхвърлят стремежа към богатство и принасят в жертва

всичко, но вътрешното им състояние никога не се променя. Тяхното недоволство, техните погрешни схващания, представи и фантазии спрямо Бог, както и надменният им нрав, тираничното и своеволното им поведение — всичко това остава непроменено завинаги и те продължават да живеят според философията на Сатана, като почти не се различават от невярващите. Този тип хора вярват в Бог само на думи и са малко по-добри от невярващите само затова, че не вършат големи злодеяния. Външно такъв човек изглежда добър. Той обаче не се стреми към истината и колкото и да слуша проповеди, не внася никаква промяна в своя живот нрав. Какво разбира този тип човек от Божието слово? Приема го за добра доктрина. Смята Божието слово за истината, но това, което смята за истината, всъщност е доктрина — нещо с характера на доктрина, нещо, което не е твърде лошо. Той може да спазва няколко правила, но неговият живот нрав никак не се променя. Това са хората от втория тип.

Сега ще продължа да говоря за третия тип хора — неверниците. Неверниците винаги са скептични по отношение на Бог. Такива хора, след като изслушат Божиите слова, вътрешно признават: „Тази проповед е вярна, това са словата, изречени от въплътения бог. Тази църква е изпълнена предимно с добри хора. Тя е добро място, където хората не са нито потискани, нито тормозени, където не проливат сълзи и не понасят болка. Това е същинско уютно гнездо, убежище. Тези хора идват откъде ли не, от различни страни и места, те са мили и грижовни, способни са да отворят сърцата си в общение и да се разбират помежду си в голяма хармония — всички са добри хора. Проповедите, изнасяни от горното, са добри и изпълнени с положителна енергия, а божиите слова до едно са истина и са положителни неща. Тези проповеди подхранват човешкия дух и му носят полза. Хората живеят в присъствието на бог, изпитват комфорт, радост и щастие. Усещането е, че все едно живеят в земен рай. Още по-добре би било, ако човек може да стане талантлива личност и да даде своя принос в божия дом“. Този тип хора гледат на Божиите слова и на съдържанието на проповедите като на положителни теории, учения и добри доктрини на известни фигури и велики хора — обаче прилагат ли ги на практика? (Не.) Защо не го правят? Защото практикуването на тези истини предполага известно ниво на трудност. Ще трябва да изтърпят трудности и да платят цена! Те смятат, че е достатъчно просто да знаят как

да изричат тези слова и че не е нужно да ги прилагат на практика, че човек не трябва да приема вярата в Бог толкова сериозно — точно както в религията, където вярата в Бог е просто едно хоби, при което няма нищо лошо да полагаш само малко усилия и да посещаваш сбирки. Такива хора не могат да приемат напълно и искрено Божиите слова, и дори си създават представи за тях. Например, когато Бог казва, че да си честен човек означава да наричаш нещата с истинските им имена и никога да не лъжеш, те просто не могат да го разберат, като си мислят: „Нима всички не лъжат? Да бъдеш открит с всеки, да си незащитен, да се покориш изцяло на бог — това не е ли глупаво?“. Те смятат, че да се действа по този начин е глупаво, че човек не може да се държи така. Признават, че Божието слово е истината, но да искаш от тях да практикуват в съответствие с Божиите слова е безполезно в техния случай. Затова такива хора се отнасят към Божието слово с апатия, като само признават, че всички Божии слова са правилни и представляват истината, но отказват да ги приемат и да ги практикуват. Когато Божият дом се нуждае от хора, които да положат известни усилия, те са готови да го направят, но с каква цел? Правят го, за да придобият благословии и да получат повече Божия благодат, а ако все пак получат възможност да навлязат в небесното царство, това би било още по-голям късмет. Такива са очакванията, които имат. Такова е убеждението им. Какво обаче да кажем за отношението им към истината и Божието слово? За тях Божието слово и истината са нещо избирателно и незадължително, нещо, което могат да проучват внимателно в свободното си време като начин за забавление и убиване на времето за отдих. Те просто не смятат Божието слово за истината или живота. Що за човек е това? Неверник. Неверниците отказват да признаят, че истината може да пречисти и спаси хората, и не разбират какво представляват истината и животът. Що се отнася до въпросите, свързани с вярата в Бог и получаването на спасение, както и с това как да се преодолее греховната природа на хората, те имат само смътно разбиране и не се интересуват от това. Те казват: „Хората не живеят във вакуум, докато сме живи, трябва да ядем нещо. Всъщност не сме много по-различни от животните. Ние, хората, сме просто по-висши животни, които съществуват единствено заради оцеляването си“. Що се отнася до истината, те са незаинтересовани и затова независимо от колко години са вярвали в Бог или колко проповеди

са чули, все още не могат ясно да кажат дали Божието слово е истината, дали вярата в Бог може да предостави спасение или какъв ще е бъдещият изход и крайна цел на човечеството. Ако не са наясно с тези въпроси, колко ли сериозно трябва да е объркването им! Не проявяват никакъв интерес към това как Бог върши делото Си да спасява хората, нито към това как хората получават спасение, като приемат Божия съд и наказание, нито към това как хората могат да постигнат покорство пред Бог, като навлязат в истината реалност. Ако трябва да говорим в подробности, не проявяват интерес към това как да си честен човек, как да изпълняваш дълга си и други подобни въпроси. Особено когато другите споменават, че хората трябва да имат пълно покорство пред Бог, те се чувстват още по-отвратени и си мислят: „Ако хората винаги се покоряват на бог, тогава какъв е смисълът да имат мозък? Хората се превръщат в роби, ако винаги се покоряват на бог“. Именно тук започват да се разкриват възгледите на неверниците. Те смятат, че покорството пред Бог е излишен акт, акт на самоунижение и загуба на достойнство, че Бог не бива да поставя такива изисквания пред хората и че хората не бива да ги приемат. Могат да приемат с неохота някои проповеди, като например тези, в които се обсъжда как хората могат да имат възможност да получат благодат, да правят добри неща и да имат добро поведение, но стане ли дума за усъвършенстването на Петър чрез приемането на стотици изпитания, те просто не могат да го проумеят. Мислят си: „Не означава ли това да си играеш с хората и да ги измъчваш? Вярно е, че бог господства над всичко, но дори да е така, не може да се отнася с хората по този начин!“. Не приемат Божието дело за истината. Разглеждат този метод, чрез който Бог спасява хората, като начина, по който робовладелец се отнася към робите си, като прави с тях каквото си иска — това е взаимовръзката, която виждат тези хора. Може ли такъв тип човек да разбере истината? (Не.) Има ли такива хора в църквата? (Да.) Ще напусне ли такъв човек сам църквата? (Не.) Защо няма да я напусне? Защото се надява на някаква щастлива случайност и си мисли: „Светът навън е мрачен и нечестив. Не е лесно да се оправиш. Има ли разлика къде убивам времето си? Спокойно мога да го правя и в църквата. Тук дори мога да се радвам на божията благодат, а и няма какво да загубя от тази сделка. Има много за ядене и пиене, а и хората тук са доста свестни — никой няма да ме тормози. Нещо

повече: когато изпълняваш дълга си, отдаваш всичко от себе си и плащаш цена, дори ще получиш благословии от бог. Това е сделка, в която няма какво да загубя!“. И така, след като обмисля всичко, той стига до заключението, че си струва да остане в църквата. Ако един ден това вече не му се струва полезно и чувства, че няма какво повече да получи, ще загуби интерес към вярата в Бог и ще поиска да напусне църквата. „Във всеки случай — мисли си той — не претърпях голяма загуба, нито пък се посветих с цялото си сърце и ум. Притежавам умения, наясно съм с професията си и имам диплома, така че все още мога да се оправям в света, точно както и преди. Бих могъл да посъбера пари или да си издействам държавна работа. Това би било чудесно!“. Ето така гледат тези хора на нещата. В очите на този тип хора словата, изречени от Бог, и истините, изразени от Бог, имат по-малка стойност дори от президентска реч — с такова презрение се отнасят те към Божиите слова. Когато хора от този тип отнесат такива възгледи към вярата в Бог и към полагането на труд „с готовност и желание“, като се установяват в Божия дом и дори убиват времето си там, без да имат желание да го напуснат — с каква цел правят това? С тази бегла надежда наум: „Ако бог покаже търпимост и се смили над мен, като ме допусне в царството, моите въжделения ще бъдат осъществени. Ако не мога да вляза в царството обаче, все пак ще съм се порадвал на значително количество от божията благодат, така че няма да съм на загуба“. Когато отнесат този вид нагласа на изчакване към вярата в Бог, могат ли да приемат истината? Могат ли да приложат истината на практика? Могат ли да почитат Бог като Създателя? (Не, не могат.) При такава нагласа какви състояния възникват в тях? Те често ще се оплакват от Бог и ще Го разбират погрешно. Ще подлагат всяко от Божиите действия на поредица от оценки, изследване и внимателна проверка, след което ще стигат до следното заключение: „Това не изглежда като нещо, което бог е направил. Само ако можеше това да не е нещо, което бог е направил“. В сърцата им се крият съпротива, внимателна проверка, преценка и нагласа на изчакване — може ли това да се нарече непокорство? (Да.) Тяхната поквара и непокорство вече не са като на нормален човек. Какъв тип са тези хора? (Неверници.) Как се държат неверниците? Те са враждебно настроени към Бог. Когато хората, които вярват в Бог, разкриват покварен нрав и понякога не се покоряват, Бог казва, че това е непокорен

нрав, че те имат непокорна същност. Какво обаче казва Той за онези, които не вярват? А какво да кажем за Сатана — би ли казал Бог, че Сатана е непокорен? (Не.) Тогава какво би казал Бог? Бог би казал, че той е врагът, че е Негова антитеза и е напълно враждебен към Него. Отношението на неверниците към Бог е такова на внимателна проверка и наблюдателно колебание, както и на съпротива, недоволство, противостоене и омраза. Колкото повече разговаряш за истината и покорството пред Бог, толкова повече неприязън ще изпитва такъв човек. Колкото повече разговаряш за това как да постигнете спасение и да бъдете усъвършенствани, като приемате Божието наказание, правосъдие и кастрене, толкова повече неприязън изпитват такива хора, като отказват да приемат каквото и да било от това. В момента, в който чуят общение по тези въпроси, започва да не ги свърта на местата им, стават нервни и неспокойни, все едно са седнали върху игленик или са мравки върху горещ котлон. Ако обаче ги оставите да отидат в някоя дискотека или бар, изобщо няма да са раздразнени, а ще са радостни. Биха почувствали, че престоят на такива места е безгрижен и радостен — ако можеха да живеят така, напълно би си заслужавало. Това, което ги дразни, е постоянно да чуват истината, затова отказват да слушат. Могат ли да приемат истината, ако дори не са готови да я слушат? Категорично не. Те носят в себе си негативни и изпълнени с противопоставяне и омраза състояния, и винаги проучват внимателно и наблюдават колебливо. Кое е това, което проучват внимателно? Винаги проучват внимателно Божиите слова. Вече не става въпрос за това, че имат малък духовен ръст — те са неверници и зли хора. Този тип хора от началото до края винаги ще противостоят на Бог, ще се занимават с внимателна проверка, ще показват наблюдателно колебание и съпротива, като изобщо няма да приемат истината и си мислят: „Този, който искрено отдава всичко на бог, е глупак. Този, който се стреми към истината и практикува истината, е глупак. Отричаш се от семейството си, не се грижиш за собствените си роднини и се съсредоточаваш единствено върху това да вярваш в бог. След цялата тази вяра накрая просто се оказваш в мизерия и си презрян. Виж колко са модерни невярващите, а ти с какво си облечен? Аз не съм толкова глупав като всички вас — трябва да имам нещо готово в запас. Най-напред ще се стремя към плътското удоволствие — това е да бъдеш реалист“. Това е истинското лице на

неверника. Когато Бог се яви за пръв път и започна да върши Своето дело, последователите Му бяха много малко — не повече от приблизително десет хиляди души — а само около хиляда души изпълняваха дълга си. По-късно, когато евангелската работа започна да се разпространява и да дава резултати, постепенно се увеличи броят на хората, които изпълняват дълга си. Някои хора, като видяха възможност да се изтъкнат и да покажат таланта си, също се присъединиха и започнаха да изпълняват дълга си. „Колко странно! — казах Аз — Делото на Божия дом вече е широко разпространено. Как стана така, че сега има толкова много хора, които изпълняват дълга си? Къде са се крили тези хора през всичките тези години?“. Всъщност тези хора отдавна са си пресметнали нещата: „Ако делото на божия дом се разпространи навсякъде, тогава ще дойда. Ако не успее да набере скорост, няма да дойда. Със сигурност няма да допринеса с никакви усилия за него!“. Що за хора са тези? Те са опортюнисти. Всички опортюнисти са неверници — те просто яхват вълната на въодушевлението. Външно изглежда така, сякаш хората са тези, които вършат делото на Божия дом, но всъщност Бог води и направлява всичко. Светият Дух е този, който действа. Това е сигурно извън всяко съмнение. Самият Бог върши Своето собствено дело. Неговата воля върви напред безпрепятствено. Никой човек не би могъл да извърши такова колосално дело, то надхвърля човешките възможности. Всичко това е резултат от властта на Божието слово и от собствената власт на Бог. Хората не могат да схванат това и си мислят: „Когато могъществото на Божия дом укрепне, аз ще имам своя дял. Така че да не забравите да запишете името ми в книгата на заслугите!“. Що за човек е това? По думите на невярващите, той има „зла умисъл“ — можем ли да кажем това за него? (Да.) Какви зловещи подбуди крият тези хора! Разбира се, ако човек може да приеме истината, в началото е възможно да има такива подбуди и възгледи или вярата му да е твърде слаба — Бог няма да си спомни за него. Когато разобличава тези възгледи и нагласи, Бог желае единствено да накара хората да вървят по правилния път в живота, да ги постави на правилния път на вярата в Бог, без да наблюдават колебливо и без да проучват внимателно. Бог не е нещо, което можеш да проумееш чрез внимателна проверка или което да откриеш с телескоп. Съществуването на Бог и Неговото дело на спасението не са резултати, до които можеш да стигнеш

с помощта на каквато и да е форма на изследване. Това са фактите. Независимо дали някой Го признава, вярва в Него или Го следва, фактът, че Бог върши такова велико дело, може да се види и докосне от всеки. Това, което Бог иска да постигне, не може да бъде възпрепятствано от никого и не може да бъде променено от никого, нито някаква сила може да застане на пътя му. Това е факт, който Бог е направил истина.

Точно говорехме за третия тип хора — неверниците. Този тип хора вярват в Бог с наблюдателно колебание, като имат опортюнистична нагласа и проучват внимателно. Ако няма никаква надежда да получат благословии, те ще сметнат, че е най-добре да се махнат и да си подготвят стратегия за оттегляне. Ако такъв човек започне да се самоанализира още сега и изпита някакво угризение, за него няма да е твърде късно. Винаги би имало лъч надежда чак до смъртта му. Ако обаче упорито отказва да се покае и продължава да е колебливо наблюдателен, като винаги противостои на Бог, тогава Бог със сигурност ще го смята за невярващ и ще го остави да се оправя сам насред бедствието. От гледна точка на човешката същност, първоначално човешкото същество не е нищо повече от шепа прах, в която Бог вдъхва живот, като така те превръща в жив човек от плът и кръв. Твоят живот идва от Бог. Когато Бог не те използваше, Той ти осигури храна, дрехи и всичко останало. Когато обаче Той наистина възнамерява да те използва, ти се опитваш да избягаш и постоянно вървиш срещу Бог, винаги си в опозиция на Него — може ли Бог все още да те използва? По право Бог би трябвало да те остави настрана. Независимо дали при сътворението на света в началото, дали в Епохата на закона или в Епохата на благодатта, или във времето чак до последните дни от настоящата епоха, Бог е изрекъл много слова на хората. Било то чрез вдъхновение, или чрез пряко общуване лице в лице, може да се каже, че Бог е изрекъл прекалено много слова, за да бъдат преброени. А каква е целта на Бог да изрече толкова много слова? Да помогне на хората да разберат и възприемат Божия замисъл, да узнаят Божиите намерения и да знаят, че след като придобият тези слова, ще могат да постигнат промяна в нрава си, да получат спасение и да придобият живот. Тогава хората могат да приемат тези слова. Когато изрича толкова много слова, Бог няма друга цел освен тази. А след като хората са приели тези слова и различните методи на Божието дело, какъв е резултатът, който ще постигнат накрая?

Ще станат способни да следват Бог до самия край и ще избегнат това да бъдат отстранени и изоставени по средата на пътя, като така има надежда да останат до края. Независимо дали Бог те дисциплинира, кастри или те разкрива, дали има моменти, когато се отрича от теб или те подлага на изпитание — без значение какво прави Бог, хората не могат да отрекат факта на Божиите ревностни и грижовни намерения, когато казва тези думи, нали? (Точно така.) Така че хората не бива да се заяждат с Бог за дреболии, като винаги размишляват за Бог въз основа на собствените си дребнави мисли и разбират погрешно Бог. Независимо какви погрешни възгледи си възприел някога, независимо какво може да е състоянието вътре в теб, стига да си способен да приемеш Божиите слова за свой живот и да ги превърнеш в принципите, които практикуваш, както и в посоката и целта на пътя, по който вървиш, постепенно ще можеш да удовлетвориш Божиите изисквания стъпка по стъпка. Какво е обезпокоителното тук? Обезпокоително е, когато хората слушат и се отнасят към Божиите слова като към доктрини, правила, обикновени фрази и лозунги, или дори разглеждат Божието слово като обект на внимателна проверка, а Бог като цел на внимателната си проверка и противопоставянето си — това е проблемно. Такива хора не са приемници на Божието спасение, Бог няма начин да ги спаси. Не става въпрос за това, че Бог не ги спасява, а че те не приемат Неговото спасение — това е всичко, което може да се каже, и то е факт.

Кое е най-важното нещо, което ще даде на човека способността да следва Бог до самия край и да постигне промяна в нрава? Приемането и практикуването на истината — това е най-важното и то е най-същественият аспект на практиката в стремежа към истината. Практикуването и преживяването на Божиите слова е най-важният аспект на практиката. Това е пряко свързано с навлизането в живота от човека. Човек, който искрено вярва в Бог, независимо с какви проблеми се сблъсква, трябва да се научи да търси и да практикува истината във всяка ситуация. Само това означава да се преживее Божието дело, а няколко години от този вид преживяване ще позволят на човек да разбере истината и да навлезе в реалността. Ето защо, независимо кога, човек не може да забрави този въпрос за практикуването и преживяването на Божиите слова. Изправиш ли се пред даден проблем, трябва винаги да размишляваш

вътрешно: „Какво трябва да направя, за да практикувам и преживявам Божиите слова по този въпрос? Кои аспекти на истината предполага този въпрос? Какво трябва да направя, за да практикувам истината?“. Това би означавало полагане на усилия в стремежа към истината и след няколко години практикуване и преживяване по този начин, бавно ще навлезеш в правилния път на вярата в Бог, ще вървиш по правилния път на живота и ще имаш посока. Винаги да използваш интелекта си, за да анализираш и внимателно да проучваш който и да било въпрос, с който се сблъскваш, и винаги да разчиташ на собствените си методи за разрешаване на нещата не е приложим подход. Ако практикуваш съгласно този метод, ще бъде невъзможно да постигнеш съответствие с Бог и промяна в нрава — никога няма да постигнеш тези неща, това е погрешният път. Безполезно е да търсиш спасение чрез преследване на слава, придобивки и статус. Безброй хора вече са се провалили и препънали по този път. Някои от тях бяха окачествени като лъжеводачи, а други като антихристи — всички бяха отстранени. Безполезно е да се стараеш да изпъкнеш в църквата. По-добре е да следваш пътя на Петър — стремежът към истината е най-безопасният и най-сигурният път. Сега виждаш ли кое е най-важното? Най-важното нещо е да се приеме и практикува истината. Четенето на Божието слово е с цел да се размишлява върху него и да се придобие истината. Не го проучвай внимателно, в никакъв случай не го проучвай внимателно, и не изпадай в настроение на противопоставяне или антагонизъм. Щом изпаднеш в този вид състояние, незабавно изследвай себе си и го преодолей. Тези въпроси с поквата, които съществуват вътре в теб, непрекъснато се преодоляват, състоянието ти става все по-добро, а ти разкриваш все по-малко поквара, което накрая дава резултат: връзката ти с Бог ще става все по-нормална, сърцето ти ще се бои от Бог все повече и ще се доближава до Бог все повече, ще изпълняваш дълга си все по-резултатно, а любовта ти към Бог и вярата в Него ще стават все по-големи. Това потвърждава, че си попил словата на Бог в сърцето си, където те са пуснали корени. Накрая ще видиш резултат и ще кажеш: „Като непрекъснато се самоанализирам и обръщам внимание на разкриването си на поквара, предотвратих всякакви непоправими последствия. В сърцето си изпитвам съжаление и се мразя за това, че съм служил като слуга на Сатана. За щастие Бог ме спаси, като ми позволи да

намеря обратния път, да приема истината и да Му се покоря. Вече не се тревожа дали ще бъда спасен, нито се тревожа за възможността по-късно да бъда премахнат и отстранен. Сега съм сигурен, че ще бъда приемник на Божието спасение, че съм на правилния път и че вярвам в истинския Бог, Създателя. Нямам никакви съмнения относно това“. Едва в този момент ще приемеш вярата в Бог в сърцето си и ще можеш да се осланяш на Него във всяка ситуация. Тогава наистина ще си навлязъл в убежище и повече няма защо да се тревожиш дали си само един обслужващ или дали ще загинеш в бедствие. Едва тогава сърцето ти ще се изпълни с мир и радост. Какво кара хората да изпитват тези тревоги? Причината е, че знаят твърде малко за Божието дело, имат твърде малко разбиране за истината и дори имат представи и погрешни схващания за Бог. Понеже не си разбрал Божиите намерения в Неговите слова и не си схванал Божиите намерения, винаги разбираш Бог погрешно. Тъй като винаги Го разбираш погрешно, постоянно се тревожиш и никога не се чувстваш сигурен. Понякога си в настроение на противопоставяне. Постепенно, макар и вероятно да не правиш големи грешки, продължаваш да правиш множество малки грешки, докато един ден изведнъж действително не направиш голяма грешка и наистина не бъдеш отстранен. Допускането на голяма грешка не е незначителен въпрос. Някои хора биват отстранени, премахнати или отлъчени, или не получават нищо от делото на Светия Дух — нима зад всичко това не стои някаква първопричина? Определено има първопричина. Въпросът тук е по кой път вървят те. Някои избират да следват пътя на Петър, който е пътят на стремеж към истината. Други избират да следват пътя на Павел, който е пътят на стремеж към венец и възнаграждение. Същността на тези два пътя е различна, както са различни последствията и изходът, до който водят те. Онези, които са отстранени, никога не вървят по пътя на стремежа към истината и практикуването на истината. Те винаги се отклоняват от този път и просто правят каквото си искат, като действат според собствените си желания и амбиции, защитават собствения си статус, репутация и гордост, и удовлетворяват собствените си желания — всичко, което правят, се върти около тези неща. Въпреки че също са платили цена, изразходвали са време и енергия и са работили от зори до мрак, какъв е крайният им резултат? Тъй като нещата, които са вършили, са окачествени като зло в Божиите очи, резултатът при

тях е отстраняване. Дали все още имат шанс да бъдат спасени? (Не.) Това е невероятно сериозна последица! Точно както когато хората се разболяват: едно леко заболяване, което не се лекува своевременно, може да се превърне в сериозно или дори да стане неизлечимо. Например, ако човек има настинка и кашлица, той бързо ще се оправи, ако получи нормално медицинско лечение. Някои хора обаче смятат, че имат силен организъм, и затова не вземат на сериозно настинката си, нито търсят лечение. В резултат на това тя се проточва дълго време и те се разболяват от пневмония. След като се разболеят от пневмония, те все още смятат, че са млади и със силна имунна система, затова не се лекуват месеци наред. Не обръщат внимание на ежедневната си кашлица, докато не се стигне до момент, в който тя става неконтролируема и непоносима, и започват да кашлят кръв. Затова отиват в болница за преглед, където установяват, че са развили туберкулоза. Другите ги съветват да се лекуват незабавно, но те все още смятат, че са млади и силни, че няма нужда да се притесняват, затова не търсят подходящо лечение. Докато накрая един ден тялото им не стане твърде слабо, за да ходят, а когато отидат в болницата за преглед, вече имат рак в късен стадий. Когато хората имат покварен нрав, който не лекуват, това също може да доведе до неизлечими последици. Да имаш покварен нрав не е нещо, от което да се страхуваш, но човек с покварен нрав трябва да търси истината, за да го преодолее своевременно. Само по този начин поквареният нрав може постепенно да бъде пречистен. Ако хората не се съсредоточат върху преодоляването му, той ще става все по-тежък, а те може да оскърбят Бог и да Му се противопоставят, и да бъдат отритнати и отстранени от Него.

Някои хора имат природата същност на антихрист, примерно хора като Павел. Те постоянно се съсредоточават върху придобиването на благословии, получаването на венец и спечелването на награди, и се опитват да правят сделки с Бог. Винаги искат да бъдат водачи и апостоли, които могат да контролират Божиите избраници, но накрая само принуждават Бог да ги отритне. Те вървят по пътя на противопоставяне срещу Бог, който е грешният път. Някои хора не обичат истината. Те знаят, че е погрешно да преследват слава, придобивки, статус и облаги, но въпреки това избират погрешния път. Бог търпеливо и с ревностни и грижовни намерения е насърчавал Своите избраници, като им е предлагал

всякакъв вид утеха, увещаване, подсещания, предупреждения, разобличаване, кастрене и порицания. Бог е изрекъл толкова много слова, но въпреки това хората не ги приемат сериозно, като се отнасят към тях все едно е вятър, който просто минава покрай ушите им. Те не практикуват словото, но все пак пазят собствения си статус, гордост и суета в съответствие със собствените си мотиви и желания. Кроят тайни планове навсякъде в своя собствена полза, планират и действат навсякъде заради собственото си име и собствените си перспективи, като си блъскат главата и не пестят средства. В сърцата си дори мислят: „Отдадох всичко на бог, за мен е запазен славен венец“ и дори изричат словата, казани от Павел. Всъщност те не знаят какъв е пътят, по който са поели, нито пък знаят, че са заклеймени от Бог. Когато един ден това доведе до голямо бедствие, ще знаят ли как да се покаят? Когато този момент настъпи, те ще се противопоставят, като казват: „Работя усилено и съм постигнал велики неща. Дори да нямам никакви постижения, аз съм понесъл несгоди. Ако не са несгоди, то е умора!“. Нещата, които са направили, не струват пукната пара — може ли това да са добри дела? Беше ли това изпълнение на дълга им? Беше ли практикуване на истината? Те се занимаваха с личните си дела. През този период се въоръжиха с множество слова и доктрини, които звучат дълбокомислено. Можеха да говорят и поучават, да тичат нагоре-надолу, като отдават всичко от себе си, но не вършеха никаква действителна работа. Справиха се добре с това да притеглят хората около себе си, като привличат всеки в орбитата си. Станаха царе на планината, без да има място за Бог в сърцата им. Нима това не е да вършиш зло? Тъй като изобщо не практикуваха истината, крайният резултат за тях би трябвало да е очевиден. Но дори в тази ситуация те все още искат венец. Как е възможно да са толкова нагли? Това се нарича безсрамна безочливост! Защо такива хора могат да спорят дори накрая, когато са отстранени? Те прекъсват и смущават делото на църквата, като извършват всякакви злини. Как е възможно все още да спорят с Бог и убедено да се защитават? Какъв проблем представлява това, че могат да се противопоставят на Бог по този начин? Смятате ли, че в тези свои действия се ръководят от някаква рационалност? Имат ли съвест и разум? Нормалните хора, след като са чули толкова много Божии слова — независимо как Бог се отнася към тях или дали това отношение отговаря

на техните представи — поне трябва да признаят, че Божиите слова са истината и всички те са правилни. Дори ако има някое изречение, което не отговаря на представите им, те не трябва да съдят Бог. Трябва да имат покорно сърце. Ако човек може да признае, че Божието слово е истината, и да се покори пред Бог, не означава ли това, че се отнася към Бог като към Бог? (Да.) В такъв случай, ако понякога възникнат някакви представи и погрешни схващания за Бог, не е ли лесно да се търси истината, за да бъдат преодолени? Разковничето е в това, че хората трябва да признават словата и делото на Бог — това е предварителното условие. Защо неверниците и антихристите, подобните на Павел хора, все още са способни да се противопоставят на Бог? (Те не се отнасят към Бог като към Бог.) Там се корени причината. Колкото и красноречиви да са те, колкото и усърдно да се трудят и да тичат нагоре-надолу, колкото и да страдат и колкото и висока цена да плащат, те никога не приемат Божието слово за истината — могат ли тогава да разберат истината? (Не.) Затова независимо как Бог се справя с тях, те или имат възражения, или отказват да капитулират. Напълно лишени са и от най-малката частица разум, която би трябвало да има едно сътворено същество, което потвърждава факта, че те никога не са приели истината. Ако през годините бяха успели да приемат Божиите слова за истината, да практикуват и да се вслушват в Божиите слова, нямаше да са толкова самонадеяни и съпротивляващи се. Нямаше да се съпротивляват на Божиите подредби и на начина, по който Бог се отнася с тях. Нямаше да имат такива настроения — най-много да се почувстват просто малко разстроени или не много весели. Нормално е всички покварени хора да имат слабости, но има някои граници, които трябва да спазват като минимум. Първо, не могат да се откажат от изпълнението на дълга си. „Независимо кога, независимо каква задача ми възложи Бог, независимо дали я изпълнявам добре, трябва да дам всичко от себе си, като полагам възможно най-много усилия. Дори ако Бог вече не ме харесва или ме гледа отвисоко, най-малкото трябва да поема задачата, която ми е поверена, и да я изпълня добре“. Това е разумно. Човек не може да изостави дълга си. Освен това не може да се отрече от Бог. „Независимо как Бог се отнася или се справя с мен, или как моите братя и сестри ме изключват или разобличават, или дори ако всички ме изоставят, мястото на Бог в сърцето ми остава същото, а мястото, което

трябва да заемам като човек, остава непроменено. Бог винаги остава моят Бог, Неговата същност и идентичност не се променят и аз винаги ще Го признавам за свой Бог“. Трябва да го има и този довод. Какво друго? (Без значение как Бог се отнася с нас и ни укорява, ние трябва да Му се покоряваме.) Това е абсолютният минимум, това е най-основната базова линия, която човек трябва да има. Ти казваш: „Не разбирам Божиите намерения и не разбирам защо Бог действа по този начин. Чувствам се малко онеправдан и имам някакви основания за това, но не казвам нищо, защото съм сътворено същество и трябва да се покорявам на Бог. Това е дългът на всяко сътворено същество. Въпреки че в момента не разбирам и не знам как точно да практикувам или да търся истината, все пак трябва да се покорявам“. Разумно ли е това? (Да.) Когато онези, които не приемат истината и на които им липсва разум, са подложени на кастрене, какви проявления имат? Те казват: „Нима ще бъда разкрит и отстранен? Ако нямам никакви изгледи, нито съдба, и ако не съм способен да постигна благословии, няма да вярвам!“. Има ли такъв човек истинска вяра в Бог? Връзката му с Бог не е нормална, а е такава на противопоставяне и антагонизъм. Този вид нрав е нравът на Сатана, който се противопоставя на Бог. Може ли този човек да признае Бог за своя Бог? В сърцето си може да казва: „Ако наистина е бог, защо не ме обича? Ако наистина е бог, защо не ме използва за нещо важно? Всичко, което виждам, е един човек — как би могло да има бог където и да е на този свят? Всички сте глупци. Къде е бог? В моето сърце бог съществува само ако вярвам в него. Ако не вярвам в него, той не съществува и не е бог“. Ето така се разкрива гледната точка на тези хора. През годините слушаха толкова много Божии слова. Ако бяха приели тези слова, щяха ли да развият подобни гледни точки? (Не.) Ако трябва да зададем по-сериозен въпрос, какво ще направят те сега? Ще подстрекават другите и ще предприемат своя ход: „Още ли вярваш? Как може да си толкова глупав? Не каза ли някой отдавна, че се задават катаклизми? Кога ще дойдат те? Не каза ли бог, че светът ще бъде унищожен? Къде е това унищожение? Ех, глупчо, претърпял си огромна загуба! Спри да вярваш! За какво вярваш? Виж колко съм умен, печеля по няколко хиляди юана месечно, а ти колко печелиш месечно? Погледни какво е популярно в света сега. Виждаш ли с какво съм облечен? Всичко е марково!“. Ето така ще подлъгват и подвеждат хората, като оставят някои

от тях в състояние на пълно объркване. Нима това не е зъл човек, който прониква в Божия дом, за да смущава църквата? Какво отношение имат такива хора при изпълнение на дълга си? „Изпълнявам дълга си, ако съм в настроение. Ако искам да го изпълнявам, ще го изпълнявам. Ако не искам, няма да го изпълнявам. Не е нужно да посвещавам сърцето и силите си на това. Изпълнението на дълга не означава да правя неща за себе си, а да правя неща за църквата. А аз дори не мога да видя никъде бог. Дори не знам дали бог си спомня за мен, а те въпреки това искат от мен да посветя сърцето си, силата си, ума си — какъв е смисълът? Достатъчно е просто да отбия номера, като смънкам няколко думи“. Това е гледната точка, която поддържат. Смятат, че е глупаво и не си заслужава човек да посвети силите, сърцето и ума си на изпълнението на своя дълг. Ако сега случайно срещнете такъв човек, дали ще се подведете и повлияете от него? Ако ви липсва основа и не разбирате истината, със сигурност ще се подведете и той ще ви повлияе, а с течение на времето ще стигнете до загуби.

Когато вярваме в Бог, трябва да е ясна целта на това защо ядем и пием Божиите слова, както и кои основни проблеми трябва да се разрешат, като правим това. Ако човек вярва в Бог от няколко години, без нито веднъж да се съсредоточи върху това да яде и пие Божиите слова, не само че проблемът с покварата му ще остане неразрешен, но той няма да разбере дори минимална част от истината, която трябва да разбере. И така, какви са последствията от това? Много е лесно човек да се подведе и да направи погрешен завой. Ако не разбира истината, най-вероятно ще се препъне. Когато е изправен пред проблем, когато е изправен дори пред най-малкия признак на неприятности, за него ще е лесно да загуби почва под краката си. Ето защо за хората е от голяма полза да четат повече Божиите слова и да разговарят по-често за истината. Има нещо, което Бог казва в Библията и което е много важно: „Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат“ (Матей 24:35). Какво внушават тези думи на хората? Какво означава, че Божиите слова няма да преминат? Без значение кога, истината и Божието слово винаги ще бъдат истината — това няма да се промени. Независимо дали става въпрос за стойността или значението на тези слова за хората, или за вътрешния смисъл и действителност на тези слова, те никога няма да се променят. Те ще си останат първоначалните слова и няма да се превърнат в други слова — същността на Божиите

слова не може да се промени. Например, Бог казва на хората да бъдат честни. Тези слова са истината и никога няма да преминат. Защо никога няма да преминат? В Божието изискване към хората да бъдат честни може да се види аспектът на Божията същност, който е верен, който е съществувал от незапомнени времена и ще продължи да съществува вечно. Той няма да се промени заради промени във времето, географията или пространството. Божията същност ще съществува завинаги. Каква е причината за това вечно съществуване на Божията същност? Защото тя е нещо положително и е същността, притежавана от Създателя. Тя никога няма да премине и завинаги ще остане истината. Ако преживееш всички тези истини, изразени от Създателя, и ги реализираш в твоето същество, ако приложиш всички тях на практика и ги изживееш, тогава няма ли да можеш да живееш като човек? Животът няма ли да има стойност? Би ли бил изоставен? Да преживееш и изживееш всички истини, които Бог ти е предоставил — не е ли това изходът за теб? Само този път може да позволи на човечеството да оцелее. Ако хората не могат да приемат истината и не следват пътя на стремеж към истината, те в края на краищата ще преминат и ще бъдат унищожени. Вероятно ще кажеш: „Нима сега не си живея добре?“. Но ако не си придобил истината, рано или късно ще бъдеш отстранен. „Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат“. Това изречение има толкова дълбоко значение. То е също така и най-голямото предупреждение за хората. Само Божиите слова са истината и само ако приемеш истината, можеш да устоиш. С други думи, ако ядеш и пиеш Божието слово, прилагаш го на практика и изживяваш някакво подобие на човешка природа, няма да бъдеш отстранен. Именно тук се крие стойността на Божиите слова! И така, могат ли Божиите слова да бъдат животът на човека? Какво означава тук живот? Означава, че можеш да живееш, спасен си. Ако приемеш тези думи, разбереш ги и ги практикуваш, в очите на Бог ставаш жив човек. Ако не си честен човек, а измамник, в очите на Бог не си нищо повече от ходещ труп, мъртвец, и като всичко останало ще преминеш и ти. Всичко, което няма нищо общо с Божиите слова или с истината, било то материално или нематериално, трябва да премине, когато Бог смени епохата и обнови света. Няма да преминат само Божиите слова и няма да преминат само всички неща, свързани с Божиите слова. Ето колко е важно практикуването на Божиите слова!

Хората знаят, че практикуването и преживяването на Божиите слова е важно, но те трябва да имат и път на практикуване. Това е пътят на навлизане в живота и те трябва да му отдават значение в сърцата си и да го преживяват всеки ден. Ако винаги се притесняваш, че ти липсва свидетелство за преживяване, и се страхуваш, че един ден ще бъдеш отстранен, тогава това е проблем. Онези, които не обичат истината, никога не практикуват и не преживяват Божиите слова. Това не е само защото нямат вяра. Основната причина е, че са предизвиквани от природата на Сатана. Искаш само да получиш благословии, но не обичаш истината. Ако се ръководиш от този мотив, за теб не може да има добър изход. Тогава какво трябва да направиш? Определено не можеш да го оставиш да се разпространява необуздано в теб. Трябва да търсиш истината и да се самоанализираш: „Защо не практикувам истината? Защо винаги се тревожа, че ще бъда отстранен? Това състояние не е правилно, трябва да го преодолея“. Нима не е напредък това да знаеш, че трябва да търсиш истината и да разрешаваш проблемите си? Това е нещо добро. Хората, които не знаят, че трябва да решат проблемите си, са безчувствени, глупави, непокорни и непримирими. Някои хора знаят, че това е проблем, но въпреки това не се опитват да го решат. Те си мислят: „Не е ли съвсем нормално да мисля по този начин? Защо трябва да преодолявам намерението си да получа благословии? Ако го преодолея, ще загубя“. Не е ли това непримиримост? Някои хора са безчувствени. Те не осъзнават, че желанието за получаване на благословии е проблем на намеренията и нрава. Мислят си: „Не е ли нормално хората, които вярват в Бог, да искат да бъдат благословени? Да имаш това намерение не се брои за проблем“. Правилни ли са подобни мисли и възгледи? Ако намерението на човек да получи благословии не е преодоляно и поквареният му нрав не е пречистен, може ли той наистина да се покори на Бог? Какви са последствията от това да се живее с покварен нрав? Това е все едно, когато някой не се чувства добре. Знае, че ще се разболее, затова бързо намира някакво лекарство, което да вземе. Други хора обаче са безчувствени. Те дори не знаят, че имат възпаление. Просто разказват наляво и надясно, че напоследък не се чувстват добре, без да осъзнават, че имат ранни признаци на разболяване и не го приемат сериозно. Някои хора дори си мислят: „Това е просто една настинка, какво толкова лошо може да ми причини?“.

Трябва да пият вода, но не го правят, трябва да вземат лекарства, но и това не правят. Просто решават да изкарат неразположението на крак. В резултат на това се разболяват и си остават в къщи няколко дни, което отлага справянето с немалко въпроси. Хората се отнасят към различните си състояния със същата нагласа, с която се отнасят и към болестите си. Някои хора могат бързо да разрешат дребни проблеми, но изобщо не разрешават големи проблеми. Като отлагат по този начин, покваренят им нрав остава непреодолян, което води до липса на навлизане в живота и загуба на живота им. Нима това не е глупаво и признак за невежество? Твърде глупавите хора не могат да придобият истината и стигат дотам, че се лишават от живота си. Като вярват в Бог по този начин, те никога няма да могат да получат Божието спасение.

Стремежът към истината трябва да започне със самоанализ и самопознание. Независимо пред каква ситуация е изправен човек, той винаги трябва да премисля вътрешното си състояние, като намира и преодолява всякакви свои погрешни мисли и възгледи или непокорни състояния, които има. След известно време, когато е изправен пред различно обстоятелство или събитие, той ще развие някои неправилни възгледи и състояния, и трябва да търси истината, за да ги преодолее. Като постоянно се самоанализира и опознава себе си, и постоянно преодолява собствените си неправилни възгледи и непокорни състояния, покваренят му нрав ще се разкрива все по-малко и за него ще бъде лесно да практикува истината. Това е процесът на израстване в живота. Независимо в каква ситуация изпада човек, той трябва да търси истината и независимо какво възнамерява или планира, трябва да се придържа към това, което е в съответствие с истината, а това, което не е в съответствие с истината, трябва да бъде премахнато. Освен това той трябва да се стреми към справедливост и трябва да се старае да намери истината, да има познание за Бог и да изпълнява Божиите изисквания. По този начин може по-често да намира собствените си недостатъци и разкриване на поквара, и да научи сърцето си да копнее за истината. След като има такива преживявания известно време, той ще може да разбере някои от истините, а вярата му в Бог ще става все по-голяма. Без да има такъв път на практикуване, не може да се каже, че практикува истината. Ако човек, който живее с покварен нрав, не изследва дали

думите и действията му са съобразени с истината или противоречат на принципите, а вместо това само проверява дали е нарушил закона или е извършил престъпления и това е всичко, като не обръща внимание на покварения си нрав и изобщо не се интересува от непокорното си състояние — и макар че външно може да не е нарушил закона или да не е извършил престъпления, остава фактът, че все още живее с покварен нрав под властта на Сатана — тогава такъв човек не е изживял истината реалност и не е човек, който ще получи спасение. Когато хората живеят няколко десетилетия в света и могат да разберат светските неща, те си мислят, че са умни, безпогрешни и неотразими, но в присъствието на истината покварените човешки същества са до едно глупави и с умствен дефицит, точно както незначителните хора завинаги ще бъдат пеленачета пред Бог. Стремежът към получаване на спасение не е проста работа. Той изисква да разбираш много истини, да израснеш до определен духовен ръст, да имаш решимост и подходяща среда, да практикуваш истината постепенно. По този начин човешката вяра ще се изгражда малко по малко, а съмненията и погрешните схващания за Бог ще намаляват все повече. С намаляването на съмненията и погрешните схващания за Бог се увеличава вярата на човек и когато той се озове в определени ситуации, ще е способен да търси истината. Когато разбере истината, ще е способен да практикува истината, ще има все по-малко негативни неща, ще има повече положителни неща, а времето, в което е способен да практикува истината и да се покорява на Бог, ще се увеличава. Това е да притежаваш истината реалност. Не показва ли това, че човек е пораснал и че сърцето му е станало все по-устойчиво? Какво се разбира под устойчивост? Това е, когато човек има истинска вяра, разбира истината, има способността да разпознава, може да разчита на Бог, за да победи плътта, има капацитета да победи греха, може да остане непоколебим в свидетелството си, има истинско покорство пред Бог, може да страда и да плати цена в името на практикуването на истината, може да изпълнява дълга си отдадено и е твърдо решен да се стреми към истината и да търси това да бъде доведен до съвършенство. Не показва ли това непрекъснато подобрение? По този начин човек може да тръгне по пътя на стремежа към истината и да бъде доведен до съвършенство. Нито едно обстоятелство или трудност няма да е в състояние да съкруши такъв човек и да го спре да следва Бог. Това е

човек, който е благословен най-много от Бог, човек, когото Бог се надява да придобие.

В какво състояние се намирате в момента? (Понякога, когато се сблъскваме с трудности, ставаме донякъде негативни, но сме способни да се стремим нагоре и се опитваме да ги превъзмогнем.) Да имаш духовен ръст означава да си способен да поемеш инициативата, за да превъзмогнеш трудностите си, когато ги осъзнаеш. Да знаеш, че имаш трудности, и въпреки това да не предприемаш нищо, за да ги превъзмогнеш или да реагираш на тях, да носиш в себе си негативно състояние, да изпълняваш дълга си по пасивен и нехаен начин — това е често срещаното и типично наблюдавано състояние. Има и нещо още по-лошо, което е да не знаеш какъв точно човек си и да не знаеш в какво точно състояние се намираш — да не знаеш дали състоянието ти е добро или лошо, правилно или погрешно, негативно или положително. Това е най-обезпокоителното. Такъв човек не познава в детайли проблемите на своето навлизане в живота, а да не говорим, че не знае откъде да започне да практикува истината. Той има само ентусиазъм, но не разбира никакви истини, нито притежава някаква проницателност, и не може да говори за никакво свидетелство за преживяване. Кога такъв човек ще може да свидетелства за Бог така, че всички да го чуят? Някои хора могат да говорят много думи и доктрини, но ако ги попиташ: „Ти свидетелстваш ли за Бог?“, те самите дори няма да знаят. Мислят си, че изпълняват дълга си отдадено, без никакви прояви на нехайство. Мислят си, че всичко при тях е добро и че са по-добри от другите хора във всичко. Когато другите са слаби, те дори ги наставляват: „Защо си слаб? Обичай Бог, хайде! Вече е настъпил този момент, а ти все още си слаб?“. Такъв човек очевидно не притежава реалност. Той не разбира нормалните състояния и процеса на промяна на нечий живот нрав. Просто повтаря често използвани фрази като „сега не е времето да бъдеш слаб!“ и „сега все още ли си загрижен за семейството си?“, като използва такива доктрини, за да подтиква другите и да ги поучава, без изобщо да разрешава никакви практически проблеми. Да не си способен да възприемеш собственото си състояние и да не си способен да опознаеш истински себе си е най-очевидното проявление на незрял духовен ръст. Да не си способен да практикуваш истината, а вместо това само да следваш някакви правила, е показателно за незрял

духовен ръст. Да желаеш да изпълниш дълга си и да вършиш нещата добре, но да не знаеш какви принципи да следваш и да правиш нещата само в съответствие със собствените си предпочитания, е показателно за незрял духовен ръст. Да слушаш свидетелството за преживяване на другите и да не си способен да проникнеш в него, нито да си способен ясно да кажеш какви ползи трябва да придобие човек от това или какви поуки да си извлече, е показателно за незрял духовен ръст. Да не си способен да преживяваш и да практикуваш Божието слово, и да не знаеш какво означава да възвисяваш Бог и да свидетелстваш за Него — всичко това са признаци на незрял духовен ръст. На какъв етап се намирате сега? (Склонни сме по-често да бъдем негативни.) Тази ситуация е още по-показателна за незрял духовен ръст. Хората, които са твърде глупави и невежи, нямат никакъв духовен ръст. Едва когато могат да разберат много истини, да прозрат нещата, да разрешат собствените си проблеми, да имат по-малко негативни състояния и повече нормални състояния, да поемат тежко бреме и да водят другите и да им предоставят ресурс, наистина ще имат духовен ръст. Трябва да се стремите към истината. Колкото повече се стремите, толкова повече ще растете. Ако не се стремите, няма да растете, а може дори да се върнете назад. За да вярвате в Бог, трябва да живеете съобразно истината. Като разбирате истината повече, придобивате духовен ръст. Ако не разбирате истината, няма да имате духовен ръст. Когато започнете да търсите истината и сте способни да разрешавате собствените си проблеми, духовният ви ръст ще се е увеличил.

15 октомври 2017 г.

ЧОВЕК МОЖЕ ДА ОПОЗНАЕ БОЖИИТЕ ДЕЛА ЕДВА СЛЕД КАТО РАЗБЕРЕ ИСТИНАТА

Бог притежава върховенство над съдбата на цялото човечество и над вселената и всички неща. Какъв факт за Божието върховенство виждат хората? Това, че независимо колко голям е светът или колко обширна е вселената, от макроскопичното до микроскопичното, Бог господства над всичко и устройва всички неща. Независимо от човешките желания, стремежи, изисквания или посоката, в която човек е склонен да се развива, от позицията на Бог, Неговото върховенство и устройване не се влияят ни най-малко от тези неща. Какъв е принципът, чрез който Бог господства над всички неща и ги устройва? На какво се основава той? Каква е Божията цел, като прави всичко това? Около какво се върти тя? (Върти се около Божия план за управление.) Този отговор е верен. Всичко, което Бог прави, се върти около Неговия план за управление. Тези думи звучат донякъде немислимо, но те имат по-дълбок оттенък. С това искам да кажа, че нито едно от делата, които Бог върши, не се влияе от човешките желания. Божието върховенство и устройване, начинът, по който Той устройва страните, народите или етническите групи, или нещата, които Той подрежда да се случат в дадена епоха, не се влияят от човешките желания. Бог не е ограничен във времето, пространството, географията или хората. Всичко, което Той прави, се извършва точно в съответствие с Неговия план и никой човек не може да го осуети или смути. Независимо дали имаш желание или не, и независимо какви са субективните желания на човечеството или на определена етническа група, никой човек и нищо не е в състояние да смути, да унищожи или да повлияе на това, което Бог е решил да направи. Какво научихте от това? (Научихме за Божията власт.) Това е Божията власт. От времето, когато Бог за пръв път сътвори човешките същества, до времето, когато те напредваха стъпка по стъпка, човечеството е обхващало Божиите избраници, езичниците и онези, които са настроени антагонистично към Бог. Бог гледа на всички тези типове хора като на човешки същества, но има ли разлика в начина, по който Бог се отнася към тези различни типове хора? Дали Бог води Своите избраници по определен начин? (Да.) Бог се отнася към Своите избраници

по различен начин в сравнение с отношението Му към другите хора. Сред Божиите избраници обаче, някои са способни да Го следват и да Му се покоряват, а други са непокорни и Му се противопоставят. Тогава как се отнася с тях Бог? Как гледа на тяхното отношение към Него? (Бог е милостив и любящ към онези, които Му се покоряват, но когато хората са непокорни или Му се противопоставят, Той проявява към тях праведния Си нрав.) Правилно. Независимо дали смяташ, че си един от Божиите избраници или един от Неговите последователи, или си допринесъл по някакъв начин към делото на Божия дом, от Своята позиция Бог не гледа тези външни неща. Бог има праведен нрав и е принципен в отношението си към хората: тези, които трябва да бъдат съдени, са съдени. Тези, които трябва да бъдат наказани, са наказани. А тези, които трябва да бъдат унищожени, са унищожени. Например, какво ви прави впечатление във факта, че евреите бяха прогонени от Юдея, а евангелието на Господ Исус за небесното царство бе разпространено сред езичниците? В съответствие с представите и фантазиите на хората, и в съответствие с юдаизма, само евреите са Божиите избраници. Те са безценните Божии деца и те са хората, за които Бог е най-загрижен. Те са зеницата на Неговото око. Според това, което казват хората, евреите са Неговите най-обични деца, а човек трябва да глези и да защитава любимото си дете и да не позволява то да бъде наранено или ощетено по какъвто и да е начин. Хората смятат, че независимо за какво се молят евреите, Бог ще им го даде и ще ги дари с повече, отколкото са поискали или са си представяли. Но дали Бог направи това? (Не, не направи това.) Тогава какво направи Той? Понеже евреите приковаха Господ Исус на кръста, Бог се разгневи силно и накара римляните да изпратят армии, които да завладеят Юдея и да прогонят евреите от родината им. Това беше сцена на голямо клане и кръвопролитие. Загинаха безброй хора и се проляха реки от кръв. Единственият начин, по който много евреи оцеляха, беше да избягат в различни страни по света. Въз основа на тези факти, каква същност виждате в Божия нрав? (Това, че Божият праведен нрав не търпи оскърбление.) Нека не започваме, като говорим за Божия нрав, нека първо използваме хората като пример. В реалния живот, ако някой има дете, обича го много и иска то да наследи имота му и всичко, което той притежава, какво ще направи? От една страна, ще бъде строг с него, за да може то да израсне като завършена

личност и да може да поеме завещаното от родителите му. Но най-важното е, че ще го защитава и няма да позволи то да се окаже на пътя на някоя беда или опасност. Целта на това е детето да може да живее и да наследи всичко, което имат родителите му. Какво мотивира хората да правят всичко това? Дали се отнасят по същия начин към децата, които не обичат, или към непознатите? По същия начин ли постъпват? (Не.) Очевидно е, че всичко, което хората правят за най-обичаното от тях дете, е мотивирано от егоизъм, от чувства и от лично желание. Тези неща са част от човешката природа същност. Има ли истина в чувствата и егоизма на хората? Има ли справедливост? (Не, няма.) Такива са проявленията на човечеството. Вижте обаче нещата, които Бог направи — Бог искаше Неговите избраници, евреите, да разпространят евангелието от Юдея до всички езически народи по света — в Азия, Европа, Африка и Америка. Как трябваше да го разпространят? Бог използва метод, чрез който чужди нашественици нападнаха и окупираха еврейските земи, прогониха живеещите там евреи — хората, които провъзгласиха Исус Спасителя — и ги принудиха да напуснат родината си и никога повече да не се завърнат. После евреите се заселиха в различни краища на света, където оцеляха и започнаха да разпространяват евангелието на Исус Спасителя, докато то постепенно достигна до всяка страна във света и до всички краища на земята. Това доказва един факт: че Божието дело е много практическо. Къде се проявява най-вече това? Във факта, че Бог използва много специален и необичаен метод, за да изтласка израилтяните към всички тези различни страни и да разпространи евангелието на Господ Исус. Ако Той беше оставил израилтяните да вземат решение да се преселят във всяка страна, да проповядват евангелието и да свидетелстват за Бог, те нямаше да могат да се отрекат от семействата си и родината на предците си. Бог сякаш ги порази, за да могат да излязат и да разнасят евангелието на Господ Исус. Това е цената, която Бог плати за евангелието на небесното царство. Той принуди Своите избраници да преживеят война, клане и изгнание. Евреите бяха принудени да се скитат по земята без дом, като разгласяваха евангелието във всяка страна. В очите на хората тези методи са твърде незагрижени за човека, но може ли Божията същност да се опише като „незагрижена за човека“? Очевидно не, тъй като тя не е груба към човека. Това е така, защото в Божия нрав и същност няма егоизъм или

плътски чувства. Той направи всичко това заради напредъка на цялото човечество, за да може следващата стъпка от напредъка на човечеството да е успешна и да се материализира в пълно съответствие със стъпките от Божия план за управление. Така че Бог трябва да направи това. Нямаше друг начин. Стъпките на Божието дело вече бяха стигнали до този момент и Неговите действия бяха донесли бързи и добри резултати, така че бяха напълно подходящи. Като разглеждаме Божията същност, само Бог би могъл да направи това, никоя друга страна или раса не би го направила. Божият нрав е праведен. Разглеждането на Божието отношение към евреите би трябвало да даде някакво просветление за Божиите избраници днес. Човекът бе сътворен от Бог и Бог изпитва любов, грижа, милост и нежна привързаност към човека, но когато Бог дава на хората мисия, какви са те в Неговите очи? Можете ли да разберете това ниво на значение? Някои хора казват: „От тази гледна точка хората нямат никаква стойност в очите на Бог. Те са просто пионки. Просто отиваш където Той ти каже и правиш каквото Той ти каже“. Правилни ли са тези думи? Не са. На пръв поглед изглежда, че това е така, но в действителност не е. Ако използваме човешките думи, когато Бог действа, Той не се занимава с това толкова много. Той не притежава традиционното мислене или представите на човека и не е ограничен от нищо. Всичко, което Бог прави, е освобождаващо, неограничаващо, публично, открито и справедливо. Един от аспектите е, че Той следва стъпките на Своя план за управление, така че всичко да напредва нормално. Друг аспект е, че Той прави това, за да могат хората в бъдеще да напредват и да се движат нормално напред в Божиите ръце, в съответствие с Неговия план за управление. Напредъкът на човека е тясно свързан с Божия план за управление. Ако Бог не действаше по този начин, като понесе болката да се откаже от нещо, което обича, за да предприеме тази стъпка, за човека щеше да е трудно да напредне дори малко. Ето защо казвам, че Бог е обмислил всеки избор, който прави, всяка стъпка, която предприема, и всяко нещо в Своето дело на управлението. То съдържа Неговото могъщество, власт и мъдрост. Винаги има някои неща, които Бог прави и които хората не разбират. Защо не могат да ги разберат? Защото хората имат представи. Някои от тези представи са фантазии, други са повлияни от традиционната култура и мислене на човека, а трети са егоистични желания и преценки на човека. Тези неща

оказват влияние върху разбирането на човека за Бог, както и върху възгледа му за Бог.

До какъв извод можете да стигнете относно прогонването на евреите от Юдея? (До извода, че за разлика от хората Бог няма егоистично сърце. Всичко, което Бог прави, е справедливо и е за напредъка на цялото човечество.) Ако тази ситуация се беше случила на вас и домовете ви бяха сполетени от кланета, реки от кръв, разруха и смърт, а семействата ви бяха разделени, какво щеше да е вашето разбиране? (В зависимост от нашата човешка природа и степента на покварата ни от Сатана може да имаме много погрешни схващания, оплаквания и погрешни тълкувания, но сега, чрез Божието общение осъзнаваме, че всичко, което Бог прави, притежава смисъл и носи Неговите намерения. Независимо колко страдания преживяваме, трябва с готовност да се покорим на всяко Божие устройване и да правим всичко по силите си да сътрудничим с Него, като разгласяваме и свидетелстваме за Божието дело от последните дни.) В лицето на тези факти има ли човек избор? Човекът няма право да избира това, което Бог е решил да направи. След като чуят тези думи, хората все още ли смятат, че Бог е любов? Те се обезсърчават и казват: „Ако хората нямат избор по отношение на тези факти, тогава каква точно е ролята им в делото на Божия план за управление?“. Знаете ли? (Ние сме сътворени същества.) Вие не сте просто сътворени същества. Вие действате като контрастиращи предмети. Вие сте обект на Божия съд и наказание, но по-важното е, че сте обект на Неговото спасение. Това е ролята, която имате. Каква е функцията ви като сътворени същества? Това е свързано с практиката и дълга на човека. Ти си сътворено същество и ако Бог ти е дал дар да пееш, а подредбите на Божия дом са такива, че да пееш, тогава ти трябва да пееш добре. Ако ти е даден дара да проповядваш евангелието, а подредбите на Божия дом са такива, че да проповядваш евангелието, тогава трябва да го правиш добре. Когато Божиите избраници те изберат за водач, трябва да поемеш поръчението на водачеството и да водиш Божиите избраници, които да ядат и пият Божиите слова, да разговарят за истината и да навлязат в реалността. Като правиш така, ще си изпълнил добре дълга си. Поръчението, което Бог дава на човека, е изключително важно и значимо! Така че как трябва да приемеш това поръчение и да изпълниш функцията си? Това е един от най-големите въпроси, пред които си изправен, и трябва

да направиш избор. Може да се каже, че това е решаващ момент, който определя дали можеш да придобиеш истината и да бъдеш усъвършенстван от Бог. Ако действаш, като разчиташ на собствената си воля и безразсъдно вършиш злосторничества, не само че няма да изпълниш Божието поръчение, но и ще смутиш делото на Божия дом. Впоследствие ще е необходимо да бъдеш наказан, точно както беше наказан Павел. Когато Бог ти каже да отидеш да направиш нещо, каква е функцията ти тогава? Тя е да изпълниш задачата добре и да не я оплескаш. Като правиш това, ти служиш добре. Без значение как ти казва Бог да служиш, трябва да го направиш добре и покорно. Като правиш така, ти си човек, който слуша и се покорява. Ако не служиш покорно, винаги имаш лична умисъл и винаги искаш да управляваш като цар, тогава си Сатана и антихрист, и трябва да бъдеш наказан. Някои хора не разбират истината или не се стремят към нея. Те полагат усилия само в работата си. Каква тогава е функцията им като сътворено същество? Просто да полагат труд. Тогава направете обобщение на това какъв точно е дългът, който сътворените същества трябва да изпълняват в Божиите очи, и какво човешко подобие трябва да изживяват. Това се отнася до вашата практика. В съответствие с представите и фантазиите на човека, Бог милее за сътворените същества в Неговите очи, цени ги, защитава ги, грижи се за тях и ги дарява с благодат. След това Той ги дисциплинира и кастри, обича ги в сърцето Си и ги държи в ръцете Си. В крайна сметка Бог има твърдото намерение да ги усъвършенства, да гарантира тяхната безопасност и да се погрижи нищо да не им се случи, докато не бъдат усъвършенствани. За тях именно това са сътворените същества в очите на Бог. Когато хората преживяват това, те си мислят: „Бог е изключително прекрасен! Колко велик е нашият Бог! Той е така достоен за нашата любов! Бог е милостив и любящ! Бог е чудесен!“. Но ако сравним това с фактите, дали това са единствените начини, по които Бог се отнася към сътворените същества? (Не.) Тогава как се отнася Бог към хората? Какви други представи и фантазии имат хората за нагласата, която Бог има в отношението си към човека? Има ли отношение, което хората не могат да приемат? Без съмнение това е Божият съд, наказанието, изпитанията, облагородяването, кастренето, дисциплината и лишенията. Що за хора са тези, които не могат да приемат Божия съд и наказание? Бихте могли да кажете, че те са хора, които не

приемат истината, и определено бихте могли да кажете, че хората, които не приемат истината, са неверници. Ако човек не може да приеме Божия съд и наказание, тогава това е равносилно на неспособност да приеме Божието дело. Какво е естеството на този проблем? То е, че човек не приема истината и отхвърля Божието дело. Такива хора ще преживеят само бедствия и наказания. Независимо какъв човек си, ако вярваш в Бог, но не приемаш истината, не можеш да бъдеш спасен. След като човек започне да вярва в Бог, независимо каква среда нагласява Бог за него, за да го разкрие, може ли той по време на процеса на разкриване да види Божиите благословии, благодат, грижа или закрила? (Не, не може.) На повърхността не може да ги види, но след като премине през изпитания и облагородяване, дали ще може да ги види? Със сигурност ще може. Така че има много хора, които могат да видят Божията закрила и благословии, след като са преживели Неговия съд и наказание. Обаче хората, които не обичат истината, изобщо не могат да видят тези неща. Те все още са се вкопчили в своите представи и фантазии, и са изпълнени със съпротива и непокорство към Бог. Именно такива хора са неверниците, злите хора и антихристите. Всичко, което те правят, е пример за това какво не трябва да се прави. Павел е един от примерите. Какво виждат хората, когато погледнат Павел? (Виждат, че Павел е вървял по пътя на антихриста и че неговата история служи като предупреждение за нас.) Павел не се стремеше към истината. Той вярваше в Бог само защото търсеше бъдеще и крайна цел за плътта си. Търсеше единствено да придобие награди и венец. Бог изрече толкова много слова, дисциплинира го, просветли го и го озари толкова много, но въпреки това той не Му се покори, нито прие истината. Винаги се бунтуваше срещу Бог и Му се противопоставяше, а накрая стана антихрист и беше заклеймен и наказан. Павел служи като пример за това какво не бива да се прави. Като изследват примера на Павел за типичния антихрист хората могат да видят, че той вървеше по пътя на противопоставянето на Бог и по пътя на унищожението. Мнозина са се поучили от това и са извлекли полза от него. Те са стъпили на пътя на стремежа към истината и на правилния път на вярващия. Какво е Божието намерение за хората, които могат да приемат истината и които са се възползвали от урока на Павел? (Спасение и любов.) Тогава какъв аспект на Божия нрав могат да видят хората от Божието разобличаване,

съд и заклеймяване на Павел? (Неговия праведен нрав.) Тогава в Божиите очи какъв е станал Павел като сътворено същество? Той се е превърнал в средство за обслужване. Всички хора са сътворени същества — както тези, които се възползват, така и тези, които са разкрити. Бог обаче се отнася към тези два типа хора по съвсем различен начин. В действителност в Божиите очи и двата типа хора са безполезни като мравки и червеи, но Бог се отнася към едните по-различно, отколкото с другите. Това е Божият праведен нрав. На какво се основава различното отношение на Бог към тези два типа хора? (На пътя, по който вървят.) Основава се на проявленията на човека, на неговата същност, на отношението му към истината и на пътя, по който върви. Външно изглежда, че Бог е безразличен към човека, че е безчувствен и че действията Му са безсърдечни. Според човешките представи и фантазии хората си мислят: „Бог не би трябвало да се отнася така с Павел. Той е направил и е страдал толкова много. Плюс това, той е бил верен и отдаден на Бог. Защо Бог се отнесе така с него?“. Правилно ли е хората да казват това? Съответства ли на истината? По какъв начин Павел е бил толкова верен или отдаден на Бог? Дали не изкривяват фактите? Павел е бил верен и отдаден, за да получи благословии за себе си. Дали това е вярност и отдаденост на Бог? Когато хората не разбират истината, не могат да видят ясно същността на даден проблем и говорят на сляпо въз основа на чувствата си, не се ли бунтуват срещу Бог и не Му ли се противопоставят? Нищо чудно, че всички обожават Павел! Онези, които са от Сатана, винаги обожават Сатана и дори говорят от негово име въз основа на чувствата си. Това означава, че макар да изглежда, че хората са се отделили от Сатана, те остават свързани. Всъщност, когато хората говорят от името на Сатана, те говорят и от свое име. Хората симпатизират на Павел, защото са като него и вървят по същия път като него. Според човешкия здрав разум Бог не е трябвало да се отнася така с Павел, но това, което Той направи, е точно обратното на човешкия здрав разум. Това е Божият праведен нрав и това е истината. Ако човек говори в съответствие с човешкия здрав разум, той може да каже: „Дори Павел да не е постигнал много, той все пак е понесъл много трудности, а ако не трудности, то той е понесъл изтощение. Трябваше да му се позволи да продължи да живее само заради броя на годините, през които е страдал. Дори ако е бил просто полагащ труд, щеше да е добре.

Той не би трябвало да бъде наказан или изпратен в ада“. Това е здравият разум и чувствата на човека — това не е истината. Кой е най-обичливият аспект на Бог? Това, че няма човешкия здрав разум. Всичко, което прави, е в съответствие с истината и Неговата същност. Той разкрива праведен нрав. Бог не се съобразява с твоите субективни желания, нито с обективните факти за това, което си направил. Бог те окачествява и отсъжда въз основа на това, което правиш, което разкриваш, както и въз основа на пътя, по който вървиш, и след това възприема най-подходящото отношение към теб. Така се стигна до изхода за Павел. Ако погледнем въпроса за Павел, изглежда така сякаш Бог е лишен от любов. Петър и Павел са сътворени същества, но докато Бог одобрява и благославя Петър, Той разобличава, анализира, съди и заклеймява Павел. Не можете да видите Божията любов в начина, по който Той определи изхода за Павел. И така, въз основа на това, което се е случило с Павел, можеш ли да кажеш, че Бог не изпитва обич? Не, не можеш, защото Бог много пъти го е дисциплинирал, озарявал го е и му е давал много шансове да се покае, но Павел упорито е отказвал и е вървял по пътя на противопоставянето на Бог. Така че накрая Той го заклеймява и наказва. Ако се погледне на този въпрос повърхностно, изглежда така сякаш хората нямат избор в Божието дело и спасение. Въпреки че Бог не се намесва в избора на хората, ако човек избере пътя на стремеж към благословии, Бог ще го заклейми и накаже. Изглежда така сякаш Бог не позволява на хората да избират своя собствен път, че им позволява да изберат само пътя на стремеж към истината и че само от Него зависи дали човек ще бъде осъден, пречистен или усъвършенстван. Не е ли абсурдна грешка и абсолютно нелепо Божието дело да се разглежда по този начин и да се отсъжда така за Бог? Човекът изобщо не осъзнава, че Божият нрав е праведен и свят. Той винаги избира да следва собствения си път — пътя на противопоставянето на Бог, но не иска да приеме Божия съд или заклеймяване. Това е напълно неразумно! Има много хора, които си мислят: „Хората не могат сами да избират как Бог да се отнася с тях, каква мисия да им възложи, каква работа да ги накара да свършат или какъв дълг да изпълнят. В крайна сметка всеки, който избере да върви по собствения си път, е заклеймен. Бог те благославя и одобрява само ако избереш пътя, по който Той те води, и ако избереш пътя на стремежа към истината“. Някои хора

виждат в това, че Бог е несправедлив и се намесва в свободния избор на хората. Но дали това е истината по въпроса? (Не.) Бог прави всичко това според принципа. Когато не разбирате фактите и истината, е лесно да разбирате погрешно и да съдите Бог, но когато разбереш фактите и истината, ще си помислиш, че тези погрешни разбирания са напълно безполезни и достойни за презрение и че никога не бива да виждат бял свят. В този момент ще разбереш, че всичко, което Бог върши, е правилно. Хората не могат да видят това, защото са твърде егоистични и глупави. Те не разбират истината и не могат да прозрат ясно нещата, затова отсъждат за Бог според собствените си представи и фантазии. Щом разбереш това, вече няма да защитаваш Павел или да разбираш Бог погрешно. Ще си кажеш: „Това, което Бог прави, е напълно правилно. Хората са тези, които са покварени. Те са ограничени и глупави. Не могат да виждат ясно ситуациите. Независимо дали човек прозира Божия праведен нрав или Неговата любов въз основа на този въпрос, всичко, което Бог прави, е правилно и разкрива Неговия праведен нрав и Неговата същност. Всичко това е в съответствие с истината и не е погрешно!“. Днес, когато Бог върши делото Си във вас и ви спасява, кой път трябва да изберете? Меси ли ви се Бог? Какъв избор трябва да направите? Трябва ли да се поучите от грешките на Павел? Трябва ли да бъдете като Петър и да следвате пътя на стремежа към истината? Как ще подходите към тези въпроси? Зависи от това дали разбирате истината. Какви проблеми ще разреши разбирането на истината? Целта на разбирането на истината е да преодолее покварения нрав на човека и различните трудности, с които той се сблъсква. Когато се изправяш пред проблеми, които не могат да бъдат разрешени, или с хора, събития и неща, които не съвпадат с твоите представи, истината ще започне да изпълнява ролята си в теб. И така, как случаят на Павел ти помага при личното ти навлизане в живота и при избора на твоя път? (Може да ни подтикне да застанем пред Бог и да се самоанализираме.) (Може да събори стени и да премахне погрешните разбирания между Бог и човека.) Това е една част от него и вие сте придобили нещо от тази дискусия. Най-важното нещо, което трябва да се разбере, е значението на избора на пътя за стремежа към истината и защо Бог благославя и одобрява онези, които го правят. Най-същественото нещо е да се разбере отговорът на този въпрос.

Току-що споменах как евреите бяха изпратени в изгнание и се разпръснаха из всички страни по света. Какво виждат хората в този факт? Каква истина разбират? Това събитие трябва да ги накара малко да се замислят. Първо, за това как трябва да практикуват и второ, чрез това събитие да разберат Божия нрав. Нека първо да поговорим за това как хората трябва да практикуват при тези обстоятелства. Нищо, което Бог прави, не се влияе от човешките желания. Бог има свой собствен план и свои собствени принципи на действие. Така че какво отношение трябва да имат хората? Независимо с каква ситуация се сблъскват или дали тя съвпада с техните представи, хората никога не трябва да застават в опозиция на Бог. Някои от тях казват: „Въпреки че съм непокорен и се противопоставям на Бог, не е ли достатъчно, че изпълнявам дълга си?“. Що за нагласа е това? Очевидно е неприемлива. Това не е истинско покорство. Тогава как точно трябва да практикуват „да не застават в опозиция на Бог“ и да прилагат това в действие? Има два принципа на практика: първият е инициативно да се търсят Божиите намерения, какви истини трябва да разбират хората и как да свършат своята част и да изпълнят Божието поръчение — това е активната страна на действията, които хората трябва да предприемат. Вторият принцип е да изследваш и установиш къде имаш погрешни разбирания за Бог, къде не Му се покоряваш, къде имаш представи и фантазии, и неща, които не са съответстващи на Него. Това ще гарантира, че си способен точно да практикуваш истината в хода на изпълнението на дълга си, да правиш нещата в съответствие с принципите, да изпълниш Божието поръчение и да бъдеш запомнен от Бог. Прости ли са тези принципи на практикуване? (Да, прости са.) Какво имам предвид под „прости“? Това, че логиката и думите са относително ясни. „Едно“ означава едно, а „две“ означава две. В момента, в който го чуеш, знаеш как да го практикуваш. Прилагането на практика в действителност обаче не е толкова просто, защото хората имат покварен нрав. Те винаги се опитват да дадат свои аргументи и имат много фантазии и представи, както и погрешни разбирания за Бог. Хората трябва да анализират тези неща и да приемат Божия съд и наказание, но това кара тези, които нямат духовно разбиране, да си измислят нови представи: „Всички хора казват, че Бог е любов, тогава защо Бог винаги разобличава и съди човешките мисли и представи? Не виждам любов в Бог. Виждам само, че

Божият нрав не търпи оскърбление“. Нима това не е една от човешките представи? Ако по време на развитието на човечеството Бог разкриваше единствено милост и загриженост, но никога праведност или гняв, както е в представите и фантазиите на покварените човешки същества, щеше ли да може човекът да оцелее до наши дни? (Не, нямаше да може.) Човекът отдавна щеше да е погълнат от Сатана. Когато се занимаваме с въпросите на демоните и Сатана, както и с покварените човешки същества, които се противопоставят на Бог, това, което показват Божиите проявления и разкриване, не е любовта, за която хората говорят, а е по-скоро праведен нрав. Това, което те показват, е омраза, ненавист, правосъдие, наказание и унищожение. Само по този начин Бог може да разкрие, че Неговият нрав е праведен, свят и не търпи оскърбление. Само по този начин може напълно да посрами Сатана и ефективно да защити човешкия род. Ето как Бог винаги е водил човечеството и едновременно с това го е спасявал.

Хората трябва често да изследват всичко в сърцето си, което не съответства на Бог или което представлява погрешно разбиране за Него. Как се появяват погрешните разбирания? Защо хората разбират погрешно Бог? (Защото е засегнат личният им интерес.) След като видят фактите за изгнанието на евреите от Юдея, те се чувстват наранени и казват: „Отначало Бог толкова много обичаше израилтяните. Той ги изведе от Египет и през Червено море, даде им манна небесна и изворна вода за пиене, после лично им даде закони, за да ги водят, и ги научи как да живеят. Божията любов към човека преливаше — хората, които живееха тогава, бяха толкова благословени! Как е възможно Божието отношение към тях да се промени коренно за миг? Къде отиде цялата Му любов?“. Хората не могат да преодолеят тези чувства и започват да се съмняват, като казват: „Бог любов ли е, или не? Защо първоначалното Му отношение към израилтяните вече не се забелязва? Любовта Му е изчезнала безследно. Има ли Той изобщо някаква любов?“. Оттук започват погрешните разбирания на хората. Какъв е контекстът, в който хората формират погрешни разбирания? Възможно ли е това да се дължи на факта, че Божиите действия не съответстват на представите и фантазиите на хората? Дали този факт е причината хората да разбират погрешно Бог? Дали причината хората да разбират погрешно Бог не е в това, че ограничават Неговата любов? Те си мислят: „Бог е любов. Следователно

Той трябва да се грижи за хората, да ги защитава и да ги обсипва с благодат и благословии. Ето това е Божията любов! Харесва ми, когато Бог обича хората по този начин. Особено добре видях колко много Бог обича хората, когато ги преведе през Червено море. Хората тогава са били толкова благословени! Иска ми се да мога да бъда един от тях!“. Когато си запленен от тази история, ти се отнасяш към любовта, която Бог е разкрил в онзи миг, като към най-висшата истина и като единствен показател за Неговата същност. Ограничаваш Го в сърцето си и отсъждаш, че всичко, което Бог е направил в онзи момент, е най-висшата истина. Мислиш, че това е най-прекрасната страна на Бог и тази, която най-много кара хората да Го уважават и да се боят от Него, и че това е Божията любов. В действителност самите Божии действия са били положителни, но заради твоето ограничаване те са се превърнали в представи в ума ти и в основа за отсъждането ти за Бог. Те те карат да разбираш погрешно Божията любов, сякаш в нея няма нищо друго освен милост, грижа, закрила, напътствие, благодат и благословии — сякаш това е всичко, което се съдържа в Божията любов. Защо толкова много цениш тези аспекти на любовта? Дали защото е свързана с личния ти интерес? (Да, така е.) С кои лични интереси е свързана тя? (С удоволствията на плътта и с удобния живот.) Когато хората вярват в Бог, те искат да получат тези неща от Него, но не и други неща. Хората не искат да мислят за съд, наказание, изпитания, облагородяване, страдане за Бог, отказване от неща и отдаване на всичко за Него или дори жертване на собствения живот. Хората просто искат да се радват на Божията любов, грижа, закрила и напътствие, затова отсъждат, че Божията любов е единствената характеристика на Неговата същност и е единствената Му същност. Дали нещата, които Бог е направил, когато е превел израилтяните през Червено море, не са станали източник на представите на хората? (Да, така е.) Това е формирало контекст, в който хората са си изградили представи за Бог. Ако са си изградили представи за Бог, тогава могат ли да постигнат истинско разбиране за Божието дело и Божия нрав? Очевидно е, че не само няма да го разберат, но и ще го тълкуват погрешно и ще си формират представи за него. Това доказва, че човешкото разбиране е твърде ограничено и не е истинско разбиране. Защото то не е истина, а по-скоро е вид любов и разбиране, което хората анализират и тълкуват от Бог въз основа на собствените си представи,

фантазии и егоистични желания. То не съответства на истинската същност на Бог. По какви други начини Бог обича хората освен чрез милост, спасение, грижа, закрила и чрез изслушване на молитвите им? (С укоряване, дисциплиниране, кастрене, съдене, наказване, изпитване и облагородяване.) Това е вярно. Бог показва любовта Си по много начини: чрез поразяване, дисциплиниране, укоряване и чрез съд, наказание, изпитания, облагородяване и т.н. Всичко това са аспекти на Божията любов. Само тази гледна точка е изчерпателна и е съгласно истината. Ако разбираш това, когато се изследваш и осъзнаеш, че имаш погрешни разбирания за Бог, тогава не си ли способен да разпознаеш изопачаванията си и да размишляваш над това къде си сгрешил? Не може ли това да ти помогне да преодолееш погрешните си разбирания за Бог? (Да, може.) За да постигнете това, трябва да търсите истината. Щом хората търсят истината, те могат да отстранят своите погрешни разбирания за Бог, а след като отстранят погрешните си разбирания за Бог, могат да се покорят на всички Божии подредби. Ако си способен да отстраниш своите погрешни разбирания за Бог, когато погледнеш към изгнанието на евреите от Юдея, ще си кажеш: „Отношението на Бог към човека, Неговото сътворено същество, не е отношение само на любов, а Той също така го води чрез поразяване и изгнание. Хората не бива да си дават избор в отношението си към Бог. Отношението трябва да бъде на покорство, а не на противопоставяне“. От гледна точка на човешките представи и фантазии Божието отношение към евреите изглежда незаинтересовано, но погледнато сега, Бог е свършил невероятна работа. Всичко, което Той разкрива, е праведен нрав. Бог може да дарява хората с благодат и благословии и да им дава насъщния хляб, но може и да им отнеме всичко. Такава е Божията власт, същност и нрав.

Много хора имат представи за изгнанието на евреите от Юдея, но хората, които търсят истината, могат да придобият просветление от това събитие. Ако човек има способност за възприемане, тогава това събитие ще го накара да види, че Божият праведен нрав не търпи оскърбление. Някои хора обаче нямат способност за възприемане. Ако смятат, че стореното от Бог не съответства на представите им, първо трябва да потвърдят, че Бог е праведен и че Неговият нрав не търпи оскърбление. Това е сигурно. След това трябва да се молят и да търсят истината, и

да видят какво са направили евреите, за да накърнят Божия нрав и да си навлекат Неговия гняв. Само по този начин хората могат да преодолеят напълно своите представи, да разберат Божия нрав чрез това събитие и да се покорят на Божието устройване и подредби. За хората не е лесна задача да разберат истината. Независимо дали преди това си получил Божията благодат и благословии, дали си извършил работа чрез приемане на Неговото напътствие и поръчение, дали си принесъл някакви неща или си се отказал от нещо — дори ако хората те смятат за човек, който е дал някакъв принос, при никакви обстоятелства не бива да гледаш на тези неща като на капитал. Това е първото нещо. Второто нещо е, че никога не трябва да гледаш на тези неща като на разменна монета, която можеш да използваш, за да влияеш на Бог и да диктуваш отношението на Бог към теб. Най-важното нещо е, че когато Божиите слова и Божието отношение към теб не отговарят на твоите представи или изглеждат безчувствени към теб, не трябва да Му се противопоставяш или да заставаш срещу Него. Това е третото нещо. Можете ли да постигнете тези три неща? Тези три неща се отнасят до реалността. Лесно ли е тези състояния да възникнат в хората? (Да, лесно е.) Защо възникват тези състояния в хората? Защо хората имат тези проявления? Бог управлява цялата човешка раса и господства над всички неща, но разглежда ли тези неща като капитал? Приписва ли си Бог заслуги за това? Има ли Бог такива разкривания, като казва: „Аз направих всички тези велики неща за вас. Защо не Ми благодарите?“. (Не, няма.) Тези неща не се въртят в ума на Бог. Тогава защо човек очаква признание от Бог за всяко дребно нещо, от което се отказва или за което отдава всичко, или за всеки дребен принос, който прави? Защо човекът притежава тези проявления и разкривания? Отговорът е прост. Защото човешкият нрав е покварен. Защо Бог не притежава тези проявления и разкривания? Защото Божията същност е истина, а истината е свята. Това е отговорът. Хората притежават тези проявления и разкривания, защото имат покварен нрав. Може ли този проблем да бъде разрешен? Могат ли трите неща, които току-що споменах, да разрешат този проблем? (Да, могат.) Не е лесно да се приложи на практика нито едно от трите неща, които споменах, но има решение. След като чуят тези три неща, хората вероятно ще си помислят: „Не ни е позволено да правим това и не ни е позволено да правим онова. От нас се очаква просто да бъдем празноглави

марионетки“. Така ли е наистина? (Не, не е така.) Тогава как е? Нека ви кажа: Бог не ти позволява да правиш тези неща заради собствената ти защита. Това е първото нещо. Твоят метод на стремеж не е съгласно истината и не е правилният път. Не повтаряй грешките на хората преди теб. Ако се отнасяш към нещата, от които се отказваш и за които отдаваш всичко, като към капитал и разменна монета, които можеш да осребриш, а после, когато Божието отношение към теб ти се стори незагрижено, ти заставаш срещу Него, тогава твоето отношение не е съгласно истината, в него няма човешка природа и то не е правилно. Дори да имаш хиляди причини, твоето отношение си остава погрешно. То по никакъв начин не е съответстващо на истината и е равносилно на противопоставяне на Бог. Това не е отношението, което човек трябва да има. Това е второто нещо. Третото нещо е, че ако се вкопчиш в тази нагласа, никога няма да разбереш истината или да я придобиеш. Не само че няма да придобиеш истината, но и ще причиниш загуба за себе си. Ще загубиш достойнството и дълга, които едно сътворено същество трябва да има. Ако си мислиш: „Държа си на моята нагласа и никой не може да направи нищо по въпроса! Смятам, че съм прав, така че ще отстоявам мисленето си. Идеите ми са разумни, затова ще ги отстоявам докрай!“, придържането към нещо по толкова непоколебим начин няма да ти е от никаква полза. Бог няма да промени отношението си заради твоята решителност или защото твърдо се придържаш към нещо. С други думи, Бог никога няма да промени отношението Си само защото ти държиш на своето такова. Напротив, Бог ще възприеме отношение към теб, което е съизмеримо с твоето непокорство и непоколебима съпротива. Това е четвъртото и най-важно нещо. Има ли нещо, което не разбирате във връзка с тези четири неща? Дали някое от нещата, които споменах, е само празни слова, които не отговарят на реалното състояние на човека и които не са от полза за практическата страна на човешкия живот? (Не, всички те са полезни.) Дали някое от нещата е само празна теория, а не път към практиката? (Не.) Полезни ли са тези четири неща по отношение на това как хората трябва да навлизат в истините реалности в ежедневието си? (Да, полезни са.) Ако имате ясно разбиране за тези четири неща, прилагате ги на практика и ги преживявате, връзката ти с Бог ще остане нормална. Тези четири неща ще те предпазват по време на различни изкушения или когато си изправен

пред всякакви хора, събития и неща. Когато си в непокорно състояние, помисли за тези аспекти на истината, сравнявай се с тях и практикувай по съответния начин. Ако отначало не си способен да ги приложиш на практика, трябва да се молиш и същевременно да разпознаеш защо Бог е постъпил така. Освен това трябва да премисляш и да разпознаваш какви покварени състояния и разкривания на поквара имаш, които те правят неспособен да практикуваш или да се покоряваш. Ако си способен да търсиш истината по този начин, състоянието ти ще остане нормално и ще навлезеш в тези истини реалности естествено.

Независимо какъв е въпросът, ако не разбираш истината, ще действаш или според представите и фантазиите си, или ще си непокорен и ще се противопоставяш. Това е сто процента сигурно. Понякога отвън може да не изглежда, че се противопоставяш на Бог, че вършиш лоши неща или предизвикваш прекъсване или смущение, но това не означава непременно, че действията ти са съгласно истината. Понякога може да действаш въз основа на представи и фантазии и макар че това може да не представлява смущение или да не причинява вреда, щом не е съгласно истината, действията ти са в разрез с Божиите намерения. Има и други случаи, в които може да имаш представи за Бог в ума си. Дори и никога да не ги изказваш с думи, вътрешно се придържаш към тези представи и фантазии, като си мислиш, че Бог трябва да прави това или онова, и отсъждаш за Него. Външно не си направил нищо лошо, но вътрешно си в състояние на постоянно непокорство и противопоставяне на Бог. Например преди малко говорих за това какво е да имаш представи и да ограничаваш Божията любов. Дори ако твоите представи и фантазии не са те накарали да създадеш някакви смущения или прекъсвания на Божието дело, състоянието ти доказва, че в сърцето си постоянно отсъждаш за Бог и Го разбираш погрешно. Какъв извод можем да направим от това? Че непрестанно се противопоставяш на Бог. Нима не казвам истината? (Да, Ти казваш истината.) Ако дойде ден, в който се случи нещо подобно на прогонването на евреите от Юдея, твоите представи ще те направят неспособен да кажеш „Амин“ на Божиите действия или да възхваляваш Бог и да развиеш боязън от Него и покорство пред Него като отговор на Неговите действия. Вместо това ще разбираш погрешно, ще се оплакваш и дори ще изпитваш лека съпротива срещу Бог в сърцето си. Дълбоко в

себе си ще Му кажеш: „Боже, не трябваше да правиш това. Беше толкова незагрижено! Как можеш да се отнасяш по този начин към творенията Си? Как можеш да се отнасяш по този начин към Своите избраници? Не мога да пея в Твоя възхвала или да приветствам Твоите действия, след като видях какво си направил. Вътрешно страдам и се чувствам изоставен, сякаш не мога да разчитам на този Бог, когото почитам безгранично. Този бог, в когото вярвам, не е такъв. Този бог, в когото вярвам, не бива да се отнася към сътворените си същества по този начин. Този бог, в когото вярвам, не е толкова хладнокръвен или жесток. Този бог, в когото вярвам, се отнася към хората нежно и внимателно, като към бебета, като ги кара да се чувстват изобилно благословени и изпълнени с топлина, а не ледено студени или безразлични като сега“. Когато тези жалби се зародят дълбоко в теб, ти не разглеждаш случващите се пред очите ти факти като дело на Бог. Ти не го признаваш, нито казваш „Амин“, а какво остава да го възхваляваш. Дали емоциите ти и състоянието ти като такива изразяват покорство пред Бог или изразяват противопоставяне? (Противопоставяне.) Очевидно е, че това не е истинско покорство. Тук няма покорство, а само оплакване, противопоставяне, неподчинение и дори гняв. Това ли е отношението, което едно сътворено същество трябва да има към своя Създател? Не, не е това. Сърцето ти е цялото едно противоречие. Мислиш си: „Ако Бог е направил това, защо сърцето ми не го одобрява? Защо мнозинството от хората не го приемат? Защо действията Му са толкова незагрижени за човека и защо са пълни с кръвопролитие и кланета?“. В този момент богът, който е в твоето сърце и Създателят, който действително съществува в реалния живот, са в противоречие един с друг и са изправени един срещу друг, нали? (Да, така е.) Тогава в кого трябва да вярваш? В този момент трябва ли да избереш да вярваш в бога, който отговаря на представите ти дълбоко в сърцето ти, или в Бог, който извършва реални действия пред очите ти? (В Бог, който извършва реални действия пред очите ни.) От гледна точка на субективните си желания хората са много склонни да вярват в Бог, който извършва реални действия пред очите им, но поради техните представи, егоистични желания и чувства те избират да прикрият бог в сърцето си и се принуждават да приемат Бог, който извършва реални действия пред очите им. Дълбоко в себе си обаче те все още не са способни да приемат всички факти за това какво прави

Създателят. Все още се крият и живеят в свой собствен малък свят, като неуморно разговарят и взаимодействат с бога, когото са измислили дълбоко в сърцата си, докато истинският Бог винаги им се струва неясен. Има дори хора, които си мислят: „Иска ми се истинският бог да не съществува. Моят бог е този, който си представям в сърцето си, който е изпълнен с любов и кара хората да усещат топлината му. Той е истински бог. Практическият бог не е този, който си представях, защото нещата, които прави, ме разочароват и не мога да усетя никаква топлина от него. По-специално не мога да пренебрегна това колко много хора са осъдени и отстранени от неговия съд и наказание“. Що за човек казва това? Това е нещо, което казват неверниците и онези, които не приемат истината. Това са всички различни състояния, които се появяват у хората, когато не разбират Божиите дела и когато има противоречие между техните фантазии и практическото дело на Бог. Та как възникват тези състояния? От една страна, хората имат покварен нрав. От друга страна, когато нещо се случи и фактите не отговарят на представите и фантазиите на хората, като така ги лишат от илюзиите им, разбият мечтата им и ги накарат да почувстват, че намеренията и желанието им за благословии не могат да бъдат удовлетворени, какво решават да направят те накрая? Да избягат, да направят компромис или упорито да се съпротивляват. Някои хора дори искат и вълкът да е сит, и агнето цяло, и казват: „Ще приема и двете страни. Бог, който първоначално беше в сърцето ми, е бог и е любов. А Единственият, който върши велики дела и упражнява власт пред очите ми, също е Бог. Ще приема и двамата, и няма да се откажа от нито един от тях“. Хората често живеят в подобно състояние, като поддържат и двата лагера. Често се увличат по идеята за бог в съзнанието си. Те тичат нагоре-надолу, отдават всичко, предлагат какво ли не и работят за този нереалистичен бог. Ще платят всякаква цена, за да изпълняват дълга си, дори да се откажат от собствения си живот и да пожертват всичко, което имат. Независимо какъв тип проявления имат хората, добри или зли са действията им в очите на истинския Създател, когато в умовете им съществува подобен бог? Дали това е покорство или противопоставяне? Ясно е, че това не са добри дела и не заслужават да бъдат запомнени. Това също така разкрива, че хората не са се покорили истински и не са се отдали изцяло. Те по-скоро са изпълнени със съпротива, непокорство и

противопоставяне. Именно защото имат такива състояния и често живеят в тези състояния, когато се събудят от съня си и заживеят в реалния свят, те осъзнават, че действията на Бог в реалния живот не са способни да удовлетворят техните психологически и духовни потребности. Неговите действия по-скоро водят до това, че хората са наранени по различни начини, чувстват, че Той е безразличен по различни начини и незагрижен за човека по различни начини. Има дори хора, които се съмняват, като казват: „Бог любов ли е? Все още ли обича хората? Казано е, че Бог е загрижен за човека и го обича като Себе Си. Къде виждате това? Защо аз никога не съм го виждал?“. Това е проблем! Хората често живеят в такива състояния, което води до това, че противоречието между човек и Бог става все по-крайно, а разстоянието между тях — все по-голямо. Когато хората виждат, че Бог прави нещо, което отговаря на техните представи, те си мислят: „Моят Бог е направил нещо разтърсващо. Той е Бог, в когото наистина искам да вярвам. Само Той е моят Бог. Готов съм да бъда Негово сътворено същество. Само Той е моят Създател“. Когато обаче в ежедневието им се появят трудности, негативизъм или слабости, а богът във въображението им не е способен да им помогне или да изпълни нуждите им през цялото време, вярата им в Бог отслабва или дори изчезва. Какво причинява всички тези състояния, проявления и разкривания, които хората имат? Това е така, защото хората изобщо не разбират Създателя. Ти не Го разбираш. Това е единствената причина. В това се коренят всички противоречия, отдръпвания и недоразумения между човека и Бог. Тогава как решават хората този проблем? Първо, те трябва да преобърнат представите си. Второ, в реалния живот трябва да преживеят, да изпитат, да търсят и да размишляват върху всяка точка от делото, което Бог извършва в тях, и да стигнат до момента, в който са способни напълно да се покорят на всяка подредба, която Бог им определя, и на всички хора, събития и неща, които Бог устройва за тях. Каква е целта на покорството? Да разпознаем и разберем всички тези истини.

Намирате ли темата, за която току-що разговаряхме, за дълбока? Можете ли да я разберете? Способни ли сте да я схванете? (Да, можем да я разберем.) Би трябвало да сте способни да я разберете на теория, но дали разбирането на теория е равносилно на разбиране и приемане на истината? (Не, не е.) Тогава какво е равносилно на разбиране и приемане на истината?

Трябва често да изследвате себе си в ежедневието си, но какво трябва да изследвате? (Да изследваме дали имаме състоянията и проявленията, за които говори Бог, и какви представи и погрешни разбирания имат хората за Бог.) Точно така. Трябва да изследваш тези неща. Трябва да изследваш каква поквара разкриваш и какви представи и фантазии имаш. Някои хора казват, че не могат да открият нищо чрез самоизследване. Това е лесно поправимо, като първо погледнеш другите. Другите хора са огледало на теб самия. Когато виждаш хора, които разкриват определен нрав или състояние, обърни огледалото, изследвай себе си и се сравни с тях. Виж дали имаш същите представи и фантазии, и дали се намираш в същото състояние. Ако е така, тогава какво трябва да направиш по въпроса? Трябва ли да се разголиш и да разнищиш тези неща, или да се вкопчиш в тях и да чакаш да „цъфнат и да вържат плод“? (Трябва да се разголим и да ги разнищим.) Трябва да изкараш тези неща на показ и да ги разнищиш, за да може всеки да има полза, за да може чрез това всеки да разпознае точно покварените състояния, да разбере истината, да намери изход и да разреши този вид проблеми заедно с другите хора. Какъв е смисълът да се разнищват представите и негативните състояния? (За да могат хората да намерят изход от своите представи и негативни състояния.) А какъв е смисълът да се намери изход? Да се придобие истината. Смисълът от това да се коригират представите ти е да можеш да признаеш, че те са погрешни и че не са нещо, което трябва да притежаваш. Трябва да се избавиш от тях, а не да се вкопчваш в тях. След това активно търси кое е правилно, какво действително представляват положителните неща и каква действително е истината. Когато приемеш положителните неща и истината, и ги разглеждаш като принципи на практиката, мисленето и гледните точки, които трябва да притежаваш, тогава настъпва промяна и ще си придобил истината. И така, как хората трябва да гледат на еврейското изгнание от Юдея в светлината на тези истини? Каква е общата представа на хората за това събитие? (Че Бог не е трябвало да изгонва евреите от Юдея и че е трябвало да ги защити. Че независимо от това как са Му се противопоставяли и въпреки факта, че са Го приковали на кръст, Той е трябвало да им опрости греховете завинаги и че само това представлява Божията любов.) Това са представите на човека. Не са ли абсурдни? Ако Бог действаше в съответствие с човешките представи, щеше ли все още

да има праведен нрав? Въпреки че хората бяха разтревожени от това, че са прогонени, тяхното противопоставяне и осъждане на Бог преминаха всякакви граници за Бог. Действията им не се различаваха от тези на Сатана, така че как можеше Бог да не се разгневи на това? Някои хора не могат да приемат истината и си мислят: „Как е възможно Бог да се отнася с хората по този начин? Хората не могат да приемат подобна любов, тя е толкова незагрижена за тях! Това не прилича на любов. Бог няма любов, щом така се отнася към евреите“. Това отрича Божията любов и е човешка представа. Какво представлява човешката представа? (Човек е отсъдил за Божията любов.) Да, когато хората отсъждат за нещо, това е представа и тя не е в съответствие с истината, нито пък е истина. За какво са отсъдили хората тук? Те са отсъдили за начина, по който Бог върши делото Си. Смятат, че Бог трябва да действа по определени начини, за да се нарекат те Божие дело, и че това са начините, по които Той трябва да действа. Хората са отсъдили за това как Бог върши делото Си и тази присъда е тяхната представа. И така, каква присъда са отсъдили хората за начина, по който Бог прави нещата? Какво в присъдата им ги кара да изпитват неприязън към начина, по който Бог действаше в тази ситуация, и ги кара да Го разбират погрешно и да се обръщат срещу Него? (Хората смятат, че Бог е трябвало да дари евреите с изобилие от благодат и благословии, но вместо това Той е действал извън тези представи и фантазии, и извън техните очаквания. Той е прогонил евреите и ги е накарал да се скитат по земята. Хората не разбират това и то е породило сериозни представи.) Много хора имат представи и погрешни разбирания за действията, които Бог предприе спрямо евреите. С други думи, хората изпитват неудобство от Божиите действия и смятат, че Той не е трябвало да постъпва по този начин. Това представа ли е? (Да, представа е.) В такъв случай, когато хората смятат, че Бог „не е трябвало“ да постъпва така, както постъпи, това не е ли отсъждане за Божиите действия? Откъде знаеш, че Бог не е трябвало да постъпи по този начин? На какво основание твърдиш, че Бог не е трябвало да постъпи по този начин? Ако смяташ, че Той не е трябвало да постъпи така, но Той е постъпил така, това означава ли, че Бог не е Бог? Означава ли това, че стореното от Бог е погрешно и не е съгласно истината? Не е ли човекът глупав в това отношение? Човекът е изключително глупав и невеж, надменен и самоправеден. Най-лесното

нещо за него е да си създаде представи за Бог и да отсъжда за Бог. Ако подобни хора не могат да приемат истината, това е много опасно и те най-вероятно ще бъдат отстранени.

Много хора имат представи и мнения за изгнанието на евреите от Юдея и не разбират Божиите намерения, но този проблем може да се реши много лесно. Ще ви кажа един прост начин да го направите. Слушайте и вижте дали може да отговори на тези ваши затруднения. На първо място най-простият начин е хората да разберат, че са сътворени същества и че е напълно естествено и обосновано сътворените същества да се покоряват на своя Създател. Би било голямо непокорство, ако сътворените същества постоянно таят представи за своя Създател и не могат да Му се покорят. Хората трябва да разберат, че има един основен принцип на отношението на Създателя към сътворените същества, който е и най-висшият принцип. Начинът, по който Създателят се отнася към сътворените същества, напълно се основава на Неговия план за управление и на нуждите на делото Му. Не Му е необходимо да се съветва с който и да е човек, нито да получава одобрението на който и да е човек. Той прави всичко, което трябва, и се отнася към хората така, както трябва, и, независимо какво прави или как се отнася към хората, всичко е в съответствие с истините принципи и принципите, по които действа Създателят. Като сътворено същество единственото, което човек трябва да прави, е да е покорен пред Създателя и не бива да прави никакъв собствен избор. Това е разумът, който сътворените същества трябва да притежават, и ако някой не го притежава, значи не е годен да се нарича човек. Хората трябва да разберат, че Създателят винаги ще бъде Създателят. Той има могъществото и е пригоден да устройва всяко сътворено същество и да господства над него, както Му е угодно, и не се нуждае от причина за това. Това е Неговата власт. Сътворените същества нямат правото и не са пригодни да преценяват дали нещо, което Създателят прави, е правилно или грешно, или как трябва да постъпва. Нито едно сътворено същество няма право да избира дали да приеме върховенството и подредбите на Създателя и нито едно сътворено същество няма право да поставя изисквания за това как Създателят да господства и да подрежда съдбата му. Това е най-висшата истина. Каквото и да е направил Създателят на Своите сътворени същества и както и да го е направил, единственото,

което сътворените човеци трябва да направят, е да търсят, да се покоряват, да опознават и да приемат всичко, направено от Създателя. Крайният резултат ще е, че Създателят ще изпълни своя план за управление и ще довърши делото Си, и планът Му за управление ще напредне без никакви препятствия. Междувременно, тъй като сътворените същества са приели върховенството и подредбите на Създателя и са им се покорили, те ще придобият истината, ще разберат намеренията на Създателя и ще опознаят Неговия нрав. Има още един принцип, за който трябва да ви кажа: каквото и да прави Създателят, каквито и проявления да показва и независимо дали върши велико или малко дело, Той все пак е Създателят, докато всички хора, които Той е създал, независимо какво са свършили и колко са талантливи или даровити, си остават сътворени същества. Що се отнася до сътвореното човечество, колкото и благодат и колкото и благословии или колкото и милост, любяща доброта или благосклонност да е получило от Създателя, то не бива да смята, че се отличава от масите, или да си мисли, че може да е равнопоставено на Бог и че е станало високопоставено сред сътворените същества. Колкото и дарби да ти е дал Бог или колкото и благодат да ти е дал, или колкото и мило да се е отнесъл към теб, и независимо дали ти е дал няколко специални таланта, нищо от това не е твой капитал. Ти си сътворено същество и затова винаги ще си останеш сътворено същество. Никога не бива да мислиш: „Аз съм малкият любимец в Божиите ръце. Бог никога няма да ме изостави, винаги ще се отнася към мен с любов, грижа и нежни ласки, с топъл шепот за утеха и увещание“. Напротив, в очите на Създателя ти си същият като всички останали сътворени същества. Бог може да те оползотвори, както пожелае, да те устрои, както пожелае и да подреди да изпълняваш каквато роля пожелае сред всякакви хора, събития и неща. Това трябва да знаят хората и те трябва да притежават такъв разум. Ако човек може да разбере и приеме тези слова, връзката му с Бог ще стане по-нормална и той ще установи най-легитимна връзка с Него. Ако човек може да разбере и приеме тези слова, той ще се ориентира правилно за положението си, ще заеме мястото си там и ще изпълнява своя дълг.

Какво мислите, след като чухте тези думи? Ще продължите ли да разбирате погрешно Бог? Някои хора казват: „Като се има предвид, че Бог се отнася към хората по този начин, когато Бог казва, че в Неговите

очи хората са като мравки, че са по-незначителни от ларви, изглежда, че това не е било само теоретично, а реалност! Бог не е толкова близък или интимен с човека, колкото хората си представят“. Сърцата на хората изстиват, сякаш вода е била хвърлена върху горящите им сърца, което кара самите хора да охладнеят. Как смятате, дали е по-добре сърцата им да изстинат, или е по-добре постоянно да имат погрешни схващания за Бог? (По-добре е сърцата им да изстинат.) Само като изстинат за известно време, могат да разберат Божия нрав. Разумът, който сътворените същества трябва да притежават, е да използват истината като свой принцип за всичко. Трябва да използват истината като основа на начина, по който гледат на всичко, и трябва да използват истината като свой принцип и основа за всичко, което правят. Това е правилният начин. Обратно на това обаче, хората винаги чувстват в сърцата си, че връзката им с Бог е като връзката им с друг човек и че взаимодействията им с Бог трябва да бъдат на равни начала. Дали това е добра ситуация? (Не, не е.) Какво не я прави добра? Хората са се поставили в грешната позиция. Те не се отнасят към Бог като към Бог. Това е така, защото имат твърде много погрешни разбирания за Бог, но Бог няма да промени отношението Си в резултат на погрешните разбирания или упорството на човека. Точно обратното — Той не само че няма да промени отношението Си, но ще продължи да върши Своето дело в хората в съответствие с принципите, точно както преди, и да подрежда и господства над живота на цялото човечество. Човекът обаче е склонен да си създава представи за Бог, да Му се противопоставя и да се бунтува срещу Него, затова трябва да страда много. Хората искат да се промъкнат точно до Бог и да изградят плътска връзка с Него, затова говорят за своите чувства, капитал, таланти, способности, колко са дали, за миналите си постижения и за всякакви други причини. Могат ли хората да придобият истината, когато винаги живеят в тези състояния? Не, не могат. Ако нямаш сърце, покорно на Бог, ако винаги имаш погрешни възгледи, ако не си способен да приемеш позицията на сътворено същество, ако имаш необуздани амбиции и ако винаги жадуваш за по-висока позиция, това в края на краищата ще те направи неспособен да подходиш правилно към дълга си или да разбереш точно Божиите изисквания и нагласи към теб. Въпреки че си постоянно облагородяван и постоянно страдаш, ти не си способен да се избавиш от

своите представи и фантазии, и дори си мислиш, че ти си този, когото Бог обича и за когото се грижи най-много. В резултат на това, когато ти се случи нещо реално и видиш, че Бог не действа по този начин и че ти просто се самозалъгваш, претърпяваш неуспех и понасяш удар. Оплакваш се и се чувстваш онеправдан. Чувствата ти също са засегнати. Заслужава ли си това страдание? (Не, не си заслужава.) Хората сами са си навлекли страдание заради самозалъгването си, представите и фантазиите си. Това е най-проблематичното нещо за тях и те трябва да обърнат посоката! Как трябва да направят това? Като признаят, че Бог е праведен към всички и че всички дела, които Бог извършва, са с цел да спаси човешката раса — Той няма друг план. Това, което хората трябва да направят, е да заемат позицията на сътворено същество, да се покорят на върховенството, устройването и подредбите на Създателя, да приемат и да се покорят на всичко, което Създателят прави, да търсят истината и Божиите намерения в тези неща, и да признават Божието поведение. Ако хората винаги използват собствените си представи, за да оценяват и отсъждат за Божиите действия, винаги предявяват неразумни изисквания към Бог и настояват Бог да прави нещата по техния начин, тогава те се бунтуват срещу Бог и не само са неспособни да разберат истината, но в края на краищата няма да им остане нищо друго, освен да бъдат отритнати и отстранени от Бог. Ако хората искат да бъдат благословени от Бог, единственото, което трябва да правят, е да търсят, да се покоряват, да признават и да приемат всичко, което прави Създателят. Това е единственият начин хората да разберат истината, да опознаят Бог, да постигнат истинско покорство пред Бог и да бъдат спасени.

18 май 2018 г.

КАК ДА СЕ РАЗПОЗНАЕ ПРИРОДАТА СЪЩНОСТ НА ПАВЕЛ

От доста време разговаряте за раздела от Божиите слова, озаглавен „Успехът или неуспехът зависят от пътя, по който върви човек“. Какви въпроси обсъжда този раздел и какви истини засяга? (Отнася се до пътя, по който човек върви като вярващ.) Темата се върти главно около пътищата, по които са поели Петър и Павел. Прав ли съм? След толкова дълго общение, Аз съм сигурен, че сте придобили нещо от него — вероятно много неща. Трябва да обобщите най-същественото от проповедите, които слушахте през този период от време, след това да подредите основните нишки на това и да преминете към преживяване съгласно този начин на мислене и важните неща и нишки, които сте обобщили. Това ще ви помогне да разберете как да преживявате Божието дело, как да изпълнявате правилно дълга си и как да свидетелствате добре в реалния живот. Надявам се, че след като приключите с обобщаването, навлизането ви в живота и духовният ви ръст ще направят голяма крачка напред. И така, когато обобщавате истините реалности, които трябваше да разберете от тази глава, с преживяването на Павел ли ще започнете, или с това на Петър? (С това на Павел.) Защо? (Като се самоанализираме въз основа на причините за провала на Павел, ще знаем дали вървим по пътя на Павел. След това ще разгледаме по какъв път е вървял Петър, за да имаме цел и посока, към която да се стремим.) Всъщност така трябва да бъде. Извлечете поуки и обобщете преживяванията от всичко, през което е преминал Павел, и от пътя, който е следвал. Разберете по какъв път е вървял, защо Бог изисква от вярващите да следват правилния път и кой е правилният път. Ако можеш да следваш пътя на стремежа към истината, ще си способен да избегнеш отклоняването от правия път в реални житейски ситуации, както и докато преживяваш Божието дело по време на изпълнението на дълга си. Също така ще си способен да избегнеш това да прекъсваш Божието дело, погрешно да попадаш на грешния път или накрая да си навлечеш наказание, както направи Павел.

Сега, с оглед на преживяванията на Павел, нека обобщим характеристиките на пътя, по който е поел, начина, по който е вярвал в Бог, и целите и посоката, към които се е стремил. Първо ще разгледаме

характера и нрава на Павел от тези гледни точки. Като съдим по живота на Павел и по историите за случилото се с него, има няколко аспекта на неговия нрав: надменност, самоправедност, измамност, омраза към истината, нечестивост и жестокост. Колкото и основни аспекта на нрава на Павел да са способни да видят или обобщят хората, ако говориш само за тези аспекти на неговия нрав, вероятно ще ти се стори доста кухо. Прав ли съм? Когато споменаваш тези аспекти на неговия нрав, те свързани ли са с неговите стремежи, с посоката на живота му и с пътя, който е следвал като вярващ? Когато говориш за неговата надменност, разполагаш ли с някакви факти, които да подкрепят това? Кое те кара да смяташ, че е надменен? Кое те кара да смяташ, че е измамен? Кое те кара да смяташ, че изпитва омраза към истината? Ако само обобщиш същността на тези аспекти на неговия нрав и не говориш за неговите стремежи, посоката на живота му и пътя, който е следвал като вярващ, тогава това са празни думи и няма да имат никаква положителна или благотворна стойност за хората днес. По-добре е да се говори от позиция на гледните точки, които се крият зад стремежите на Павел и неговия път. Не е лесен въпрос да се разбере същността на човека. Природата същност на човека не може да бъде изведена, когато той не върши нищо или просто върши няколко маловажни неща. Трябва да разгледаш как редовно разкрива себе си, както и намерението и мотивацията зад действията му, тоест да разгледаш неговите стремежи, желания и пътя, който следва. Още по-важен аспект е да се гледа как човекът се справя, когато е изправен пред ситуация, която Бог е нагласил за него, или когато Бог прави нещо лично на него, като например да го подложи на изпитание, да го облагородява и кастри, или когато Бог лично го озарява и напътства. Бог гледа главно тези аспекти. До какво се отнасят тези аспекти? Те се отнасят до принципите, според които човекът действа, живее, постъпва и взаимодейства със света, както и до целите и посоката на стремежите му, пътя, който следва, начина, по който живее, това, според което живее, и основата на неговото съществуване. Ето до това се отнасят. Затова казвам, че ако избягваме всички тези неща и просто говорим за природата същност на Павел, колкото и много да кажем или колкото и изчерпателни да бъдем, това са просто празни думи. Ако искаме да погледнем същността на Павел от всеки аспект на това, което той представлява, и да помогнем на хората днес или да им дадем огледало,

в което да видят себе си, тогава първо трябва да обобщим пътя, който Павел е следвал, целите, към които се е стремил, основата на неговото съществуване и отношението му към Бог. Ако разнищим всеки аспект на неговия нрав, като подходим към него от тези гледни точки, тогава нямаме ли основа? Общението и обобщаването по този начин е отчасти за да можете по-ясно да видите Павел, но най-вече за да могат хората днес, когато се изправят пред Божието спасение и върховенство, да знаят как да подходят към него и как трябва да се стремят към истината, така че да могат да избегнат това да следват стъпките на Павел и да избегнат това да се окажат наказани като него накрая. Това е най-ефективният метод.

Когато погледнете всички начини, по които Павел се е представял, трябва да сте в състояние да видите неговата природа същност и да сте напълно способни да заключите, че посоката, целите, източникът и мотивацията на неговите стремежи бяха погрешни и че тези неща бяха бунтовни и се противопоставяха на Бог, не бяха богоугодни и Той ги ненавиждаше. Кой е първият основен начин, по който Павел се представи? (Той се е трудил и е работил в замяна на венец.) Къде го видяхте да се представя по този начин или видяхте, че е в това състояние? (Чрез думите му.) Чрез неговите „известни сентенции“. Обикновено известните сентенции са положителни и са полезни и ползотворни за тези, които имат решителност, надежда и стремление. Те могат да насърчават и да мотивират такива хора. Каква обаче беше функцията на известните сентенции на Павел? Той имаше много такива. Можете ли да рецитирате някоя от по-известните? („Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“ (2 Тимотей 4:7-8).) Кой аспект от неговата природа същност представляват тези думи? Как трябва да го окачествим според истината? (Надменност, самоправедност и сключване на сделка с Бог.) Надменната му природа го подтикна да изрече тези думи — той не би тичал в състезанието, не би работил или дори не би вярвал в Бог, ако накрая нямаше венец. След като са изслушали толкова много проповеди, сега хората трябва да са способни да разпознаят разкритото от Павел проявление и състояние, но можете ли да го окачествите? Когато казваме „да обобщим“, имаме предвид да окачествим нещо. Думите, които използвате, за да окачествите нещо, са истинско разбиране. Когато можеш

да окачествиш нещо точно, това доказва, че виждаш въпроса ясно. Когато не можеш да окачествиш нещо, а само копираш окачествяванията на други хора, това доказва, че не го разбираш истински. Какъв начин на мислене или какво състояние подтикна Павел да каже тези думи в онзи момент? Какво намерение го подбуди да стори това? Каква е същността на неговите стремежи, която тези думи ви показват? (Да придобие благословии.) Той тичаше усърдно, отдаваше всичко и даваше толкова много от себе си, защото намерението му беше да придобие благословии. Това беше неговата природа същност и това се таеше в най-съкровеното кътче на сърцето му. Току-що, докато разнищвахте въпроса, казахте, че Павел е сключвал сделка с Бог. Какво отношение у Павел представлява това? В момента се опитваме да обобщим най-истинското отношение на Павел към венеца, получаването на благословии и вярата в Бог. Ние не се опитваме да обобщим дали Павел е сключвал сделка с Бог и дали е бил истински вярващ. Кажете Ми отново. (Той не е обичал истината и е бил презрителен.) Това не е отношение. То е част от неговия нрав. В момента говорим за отношението му. (Той е бил алчен.) Това е аспект от неговата природа същност, точно както намерението и желанието му да придобие благословии. Какво е отношение? Например Аз казвам, че постоянното ядене на пикантни неща е вредно за стомаха, а някой отговаря: „Знам, че яденето на пикантна храна е лошо, но обичам да ям пикантна храна! Какво мога да ям, ако не ям пикантна храна?“. Аз отговарям: „В името на твоето здраве, стига да не ядеш нищо пикантно, ще ти давам по пет долара на всяко хранене, за да си купуваш нещо друго за ядене“. Тогава той е истински щастлив и казва: „Добре, тогава няма да ям пикантна храна!“. Сключена е сделка и той я спазва. Защо обаче е способен да се въздържа от яденето на пикантна храна? Всъщност е заради парите. Ако не му давах пари, той нямаше да може да се контролира. Щеше да продължи да яде пикантна храна, точно както и преди. Той спря да яде пикантна храна само защото има какво да придобие от това — пари. Това е неговото отношение. Ето какво е скрито дълбоко в сърцето му. Дали е спрял да яде пикантна храна, защото практикува истината, прави това, което му е казано, или го прави, за да угоди на Бог? (Не.) Не, не е поради нито една от тези причини. Той не се е въздържал да яде пикантна храна, защото практикува истината или с оглед на здравето си. Отношението му

е нехайно и повърхностно. Той възприема това като сделка и го прави, за да се подмаже. Ако не постигне целта си и не получи парите, пак ще започне да яде каквото иска и дори може да яде повече от преди. Това може да не е най-подходящият пример, но какви прилики има, когато го сравним с Павел? (Подобно е на начина, по който Павел е бил мотивиран от това да получи благословии и е сключил сделка с Бог.) Павел виждаше подвизаването в доброто войнстване, тичането в състезанието, вършенето на работа, отдаването на всичко и дори поенето на църквата като разменна монета, която може да използва в замяна за венеца на правдата и като път към него. Затова, независимо дали страдаше, дали отдаваше всичко или тичаше в състезанието, независимо колко много страдаше, единствената цел в ума му беше да получи венеца на правдата. Той смяташе, че преследването на венеца на правдата и преследването на благословиите са подходяща цел на вярата в Бог, а страданието, отдаването на всичко, работата и тичането в състезанието са пътища към това. Цялото му външно добро поведение беше за показ. Той го правеше в замяна на получаване на благословии най-накрая. Това е първият от най-големите грехове на Павел.

Всичко, което Павел каза и направи, това, което разкри, намерението и целта както на работата му, така и на състезанието, в което тичаше, а също и отношението му към тези двете — има ли нещо в тези неща, което е в съответствие с истината? (Не, няма.) В него няма нищо, което да е в съответствие с истината, и нищо от това, което направи, не е съгласно това, което Господ Исус заръча на хората да правят. Размишляваше ли обаче над това? (Не, не е размишлявал.) Той изобщо никога не размишляваше над това, нито търсеше. Какво основание имаше тогава да допуска, че мисленето му е правилно? (Неговите представи и фантазии.) В това има един проблем. Как би могъл да превърне нещо, което си е въобразил, в цел, която ще преследва през целия си живот? Обмислял ли го е някога или запитвал ли се е: „Правилно ли е това, което мисля? Другите хора не мислят така, само аз мисля така. Това проблем ли е“? Той не само нямаше тези съмнения, но и записваше мислите си в писма и ги изпращаше до всички църкви, за да могат всички да ги прочетат. Какво е естеството на това поведение? В това има проблем. Защо той никога не се усъмни дали мисленето му е съгласно истината, не потърси истината или не го сравни

с казаното от Господ Исус? Вместо това той разглеждаше това, което си въобразяваше, и това, което в представите си смяташе за правилно, като цели, които трябва да преследва. Какъв е проблемът тук? Той се отнасяше към това, което си въобразяваше и което смяташе за правилно, като към истината и като към цел, която трябва да бъде преследвана. Не е ли това изключително надменно и самоправедно? Имаше ли Бог място в сърцето му все пак? Беше ли Павел способен все пак да се отнася към Божиите слова като към истината? Ако той не беше способен да се отнася към Божиите слова като към истината, тогава какво би било отношението му към Бог? И той ли искаше да бъде бог? В противен случай той нямаше да гледа на това, което си въобразяваше в собствените си мисли и представи, като на цели, които трябва да преследва, нито би преследвал своите представи или това, което си въобразяваше, сякаш са истината. Той вярваше, че това, което мисли, е истината и че то е съгласно истината и Божиите намерения. Той също така споделяше това, което смяташе за правилно с братята и сестрите в църквите и им го внушаваше, като караше всички да се придържат към нелепите неща, които казваше. Той подмени словата на Господ Исус със своите собствени думи и използваше тези свои нелепи думи, за да свидетелства, че за него да живее е христос. Не е ли това вторият голям грях на Павел? Този проблем е изключително сериозен!

През епохите имаше много хора, които приличат на Павел. Защо тогава използваме Павел като класически пример? Защото той е записан в Библията и ересите и заблудите, които той каза, както и самият той, имат огромно влияние върху всички християни. Може да се каже, че вредата, която той причини, е твърде голяма. Има толкова много подведени и отровени от него хора. Той не само отрови много поколения хора, но и отровата стига дълбоко. Колко дълбоко? (Всички християни го смятат за еталон и му подражават. Те практикуват думите му така, сякаш са Божии слова.) Ако провеждаш общение за словата на Христос и за Божиите слова, никой не обръща особено внимание на това. Но когато провеждаш общение за думите на Павел, хората веднага се изправят в столовете си и се заслушват. Какво означава това? (Че се отнасят към Павел като към христос.) Когато хората се отнасят към Павел като към христос, той е заел мястото на Господ Исус Христос в сърцата им. Това не е ли грях

с изключителни размери? (Така е.) Павел е най-големият антихрист на всички времена! Намерението на думите му е изключително очевидно; целите и коварството му са ясно изявени; същността му е изключително коварна и злобна. Естеството на това е сериозен проблем! Затова Аз трябваше да го повдигна и да го разнищя. Ако не го бях направил, хората щяха да продължат да бъдат подвеждани от него. За да разнищя проблемите на Павел обаче, трябваше да го накарам да служи на по-добра цел за хората днес, като пример за това какво не бива да се прави. Току-що обобщихме два от греховете на Павел. Кой беше първият? (Павел е разглеждал работата и тичането в състезанието като разменна монета, която може да замени за венец. Той е възприемал получаването на благословии и венец като подходяща цел, която трябва да преследва.) Това е вярно. Най-големият проблем на Павел беше, че той се отнасяше към тези неща като към цели, които трябва да преследва. От самото начало това беше сделка, която носеше със себе си непокорство и нечестива природа, но Павел я смяташе за подходяща цел, която да преследва. Това е най-сериозният проблем. Кой беше вторият? (Павел се е отнасял към нещата, които си е въобразявал и които в представите си е смятал за правилни, като към истината. Той никога не е размишлявал над това, нито е търсил нещо, свързано с него. Вместо това той е подвеждал хората и е карал братята и сестрите да се придържат към неговите думи и нелепи теории, като е карал хората да се отнасят към него като към христос.) Това е особено сериозен проблем. Отбележете си тези проблеми точно. След като приключим с обобщаването им, трябва да се сравните с тях. Когато обсъждаме дадена тема, първо трябва да говорим за този конкретен аспект на истината, след което да направим сравнения. Разнищването на начина, по който Павел се е проявил, служи като предупреждение за всички, а също така казва на хората, че трябва да изберат правилния път, след което да намерят точен път на практикуване и да избягват да следват стъпките на Павел. По този начин то е напълно ефективно.

Павел има още един сериозен грях, а именно, че вършеше работата си изцяло въз основа на своите умствени заложби, академични познания, богословски познания и теория. Това е нещо, което се отнася до неговата природа същност. Трябва да обобщите това и после да изследвате какво е отношението му към тези неща. Това е много съществен и важен грях

и хората трябва да го разберат. Помислете за момент кои от проявленията на Павел включва този грях. Чрез тези проявления вижте каква е неговата природа същност и добийте ясна картина за това, на което дълбоко в себе си е отдавал значение, какви са целите му. Намерението и целите му са в основата на причината, поради която е тръгнал надолу по грешния път. Това са най-важните неща, които трябва да разберете ясно. Какви дарби имаше Павел? (Павел е владеел добре много библейски познания от Епохата на закона.) По онова време съществуваше само Старият Завет. Павел беше запознат с тези писания и имаше много познания за тях, подобно на днешните преподаватели по богословие, пастори, проповедници и отци. Неговите богословски познания може би дори бяха по-обширни от техните, но той ги научи, след като се роди на света. Какво притежаваше Павел по рождение? (Вродените си способности.) По природа Павел беше умен, красноречив, изразяваше се добре и не се стесняваше да говори пред хора. Нека сега се съсредоточим върху разговора за неговите вродени способности, дарби, интелигентност, умения, както и за знанията, които усвои през целия си живот. Какво означава фактът, че той беше добър оратор? По какъв начин той се разкри и представи? Обичаше да бръщолеви за възвишени теории. Той постоянно говореше за дълбокомислени духовни доктрини, теории и познания, както и за известните си текстове и сентенции, които хората често споменават. Коя е тази една дума, която обобщава думите на Павел? (Празни.) Празните думи градивни ли са за хората? Когато чуят тези думи, те се чувстват окуражени, но след известно време поривът им затихва. Нещата, за които Павел говореше, бяха смътни и илюзорни, неща, които всъщност не можеш да изложиш с конкретни термини. В теориите, за които той говореше, не можеш да намериш никакъв път за практикуване или посока, в която да практикуваш. Не можеш да намериш нищо, което да можеш да приложиш точно в реалния живот — било то теории или основи, нито една от тях не е приложима в реалния живот. Затова казвам, че религиозните теории и духовните доктрини, за които той говореше, са празни, непрактични думи. С каква цел говореше Павел за тези неща? Някои хора казват: „Той винаги е говорил за тези неща, защото е искал да спечели повече хора на своя страна и да ги накара да му се възхищават и да го боготворят. Той е искал да заеме мястото на Господ

Исус и да придобие повече хора. Ако беше придобил много хора, нямаше ли да бъде благословен?“. По тази тема ли искаме да говорим днес? (Не.) Напълно нормално е човек, който не е бил кастрен, не е бил съден или наказван, не е преминал през изпитания или облагородяване, който има дарби като неговите и има природата същност на антихрист, да се перчи по този начин и да проявява поведението, което той проявяваше, така че няма да се задълбочаваме в този въпрос. В какво ще се задълбочим? В същността на този негов проблем, първопричината и мотивацията му да върши тези неща и това, което го подтикваше да действа по този начин. Независимо дали хората днес ще възприемат всички неща, за които той говореше, като доктрина, теории, богословско познание, вродени дарби или като собствената му интерпретация на нещата, в общи линии най-големият проблем на Павел е, че той се отнасяше към неща, които идваха от човешката воля, като към истината. Затова той се осмеляваше да използва тези богословски теории решително, смело и открито, за да спечели хората на своя страна и да ги учи. Това е същността на проблема. Този проблем сериозен ли е? (Да, сериозен е.) Към кои неща се отнасяше като към истината? Към дарбите, с които е роден, както и към познанията и богословските теории, които усвояваше през целия си живот. Неговите богословски теории бяха научени от учители, от четене на писанията и също така породени от това, което той разбираше и си въобразяваше. Той се отнасяше към представите и фантазиите на човешкото си разбиране като към истината, но това не беше най-сериозният проблем, имаше още по-голям. Той се отнасяше към тези неща като към истината, но по онова време смяташе ли, че тези неща са истината? Имаше ли понятие кое е истината? (Не, не е имал.) Тогава как се отнасяше той към тези неща? (Като към живот.) Той се отнасяше към всички тези неща като към живот. Той мислеше, че колкото повече проповеди може да изнесе или колкото са по-възвишени те, толкова по-велик би бил животът му. Той се отнасяше към тези неща като към живот. Сериозен ли е този проблем? (Да, сериозен е.) Какво влияние оказа това? (Това е оказало влияние върху пътя, който той е следвал.) Това е единият аспект на нещата. Какво още? (Той е смятал, че получаването на тези неща ще му донесе спасение и ще му позволи да влезе в небесното царство.) Това все така е свързано с получаването на благословии. Той смяташе, че колкото по-велик е

животът му, толкова по-големи са шансовете му да влезе в небесното царство и да се възнесе на небето. По какъв друг начин може да се нарече „възнасянето на небето“? (Да царува и да упражнява власт заедно с Бог.) Целта му да влезе в небесното царство беше да царува и да упражнява власт заедно с Бог, но това не беше крайната му цел, той имаше още една цел. Той говореше за нея. Как се изрази? („Защото за мене да живея е Христос, а да умра — придобивка“ (Филипяни 1:21).) Той каза, че за него да живее е христос, а да умре — придобивка. Какво означава това? Че ще се превърне в бог, след като умре? Амбицията му не знае граници! Проблемът му е толкова тежък! И така, погрешно ли е да разнищваме случая на Павел? Съвсем не. Той никога не биваше да се отнася към дарбите си и познанията, които усвои, като към живот. Това е третият му голям грях. Можете да видите природата същност на Павел във всеки един от тези три гряха. Характеристиките на неговата природа същност са разобличени във всеки от греховете. Нищо не е скрито или пропуснато. Неговата природа същност е представена във всички тях.

Сега ще разгледаме най-съществените и сериозни проблеми на Павел, които са най-представителни за него. Какви думи използваше често Павел в писмата, които пишеше? Отидете да погледнете какво се казва в оригиналния текст на Библията и ще го анализираме и разнищим, ще видим какво всъщност е било в ума му и защо Бог го ненавиждаше и мразеше. Защо накрая беше наказан един толкова известен и допринесъл за делото на ранните църкви човек като Павел? Как Бог оцени Павел в ума Си? Как го виждаше Бог? Защо Бог го оцени по този начин и защо отсъди по този начин? Въз основа на какво Бог окачестви Павел и определи неговия изход накрая? Избройте всички тези неща, за да могат хората да видят фактите за това как той се противопостави на Бог, за да не мислят, че е бил несправедливо заклеймен. Когато хората не разбират истината, те са най-вече склонни да определят хората въз основа на външния вид. Въз основа на какво хората определят другите според външния им вид? Част от това е традиционната култура и ученията на обществото. Друга част е домашното възпитание, черно-белите идеи и концепции, както и идеите и концепциите за правилно и погрешно. Друга част е училищното образование. Взети заедно, тези неща съставляват една изцяло сатанинска образователна система. Последствието от това, че Сатана внушава тези

неща на хората, е, че хората окачествяват кое е добро, кое е лошо, кое е правилно и кое е погрешно според собствените си представи и предпочитания. Каква е основата за всички тези окачествявания, които правят хората? В действителност те се основават на сатанински теории и философии. Тези основи, които хората имат, категорично не идват от Бог или от истината. Затова покварените хора грешат, независимо как окачествяват даден човек или събитие — това няма връзка с истината и не е съгласно Божиите намерения. То няма нищо общо с Бог или Неговите слова. Бог отсъжда за хората и събитията според нрава и същността Си. Какво е Божият нрав и същност? Това е истината. Истината е изразът на всички положителни неща и реалността на всички положителни неща. Бог отсъжда за всичко съществуващо и за всички хора, събития и неща, с които хората влизат в контакт, в съответствие с истината. Бог основава Своето отсъждане за хората на тяхната природа същност, на това, което мотивира действията им, на пътя, по който вървят, и на отношението им към положителните неща и истината. Това е основата на Божиите заключения. Божието отсъждане за всички събития и неща е основано на истината. На каква основа Сатана окачествява всички събития и неща? (Неговата собствена логика.) Сатанинската философия и логика, която е напълно противоположна на истината. Цялото човечество е покварено от Сатана. Хората не притежават истината; те представляват Сатана и са негово въплъщение. Те окачествяват всички неща в съответствие със сатанинските философии и логика. Следователно до какви заключения стигат, когато окачествяват нещата? До заключения, които са в пълно противоречие и противоположност на истината. Намерихте ли думите, които Павел често използва в писмата си? Прочетете ги. („Павел, с Божията воля призован да бъде апостол на Исус Христос“ (1 Коринтяни 1:1).) Виждате ли? Ето къде Павел нарежда Бог и Христос: „Павел, с Божията воля призован да бъде апостол на Исус Христос“. Къде е Павел в тази класация? (Трети.) Кой е първият в съзнанието на Павел? (Бог.) А кой е вторият? (Господ Исус.) Исус Христос. Кой е третият? (Самият Павел.) Това е самият той. „Павел, с Божията воля призован да бъде апостол на Исус Христос“. Павел често използва тази фраза и тя е съдържателна фраза. Поначало знаем, че Павел е апостол на Господ Исус Христос. И така, от гледна точка на Павел, кой е Господ Исус Христос?

Той е Човешкият Син и втори след Бог, който се намира в небето. Независимо дали наричаше Господ Исус Христос Учител или Го наричаше Господ, от гледна точка на Павел, Христос на земята не беше Бог, а по-скоро човек, който може да учи хората и да ги накара да Го следват. Каква беше функцията на Павел като апостол на такъв човек? Да проповядва евангелието, да посещава църквите, да изнася проповеди и да пише писма. Той вярваше, че върши тези неща от името на Господ Исус Христос. В сърцето си той си мислеше: „Ще ти помогна, като отида там, където не можеш да идеш, и ще погледна от твое име местата, на които не искаш да ходиш“. Това е понятието на Павел за апостол. В съзнанието си класифицираше и себе си, и Господ Исус като обикновени хора. Той виждаше себе си и Господ Исус Христос като равни, като човешки същества. В съзнанието му нямаше съществена разлика между позициите им, нито имаше разлика в идентичността им, да не говорим за служението им. Само имената, възрастта, семейните обстоятелства и произходът им бяха различни и те имаха различни външни дарби и познания. В мислите си Павел беше същият като Господ Исус Христос във всяко друго отношение и също можеше да се нарече Човешки Син. Единствената причина, поради която той беше втори след Господ Исус Христос, беше, че той самият беше апостол на Господ Исус. Той упражняваше властта на Господ Исус Христос и беше изпратен от Господ Исус Христос да посещава църквите и да върши църковна работа. Павел вярваше, че такава е позицията и идентичността му като апостол — така я тълкуваше. Освен това във фразата „Павел, … призован да бъде апостол на Исус Христос“ една от думите е „призован“. От тази дума можем да разберем начина на мислене на Павел. Защо използва четирите думи: „с Божията воля призован“? Той не мислеше, че е призован от Господ Исус Христос да бъде Негов апостол. Мислеше си: „Господ Исус христос няма властта да ми нарежда да правя каквото и да било. Не върша това, което той заповяда. Не върша нищо за него. По-скоро върша тези неща по волята на бог, който се намира в небето. Аз съм същият като господ Исус христос“. Това показва още нещо — Павел смяташе, че Господ Исус Христос е човешки син, точно като него. Четирите думи: „с Божията воля призован“ разкриват как дълбоко в сърцето си Павел отрича идентичността на Господ Исус Христос и се съмнява в нея. Павел каза, че е апостол на Господ Исус

Христос по Божията воля, че Бог му е наредил това, че е бил предопределен и утвърден от Бог и че е станал апостол на Господ Исус Христос, защото Бог го е призовал и е пожелал това. В съзнанието на Павел това беше връзката между самия него и Господ Исус Христос. Това обаче дори не е най-лошото. Кое е най-лошото? Това, че Павел смяташе, че е апостол на Господ Исус Христос по Божията воля, а не по волята на Господ Исус Христос, че не Господ Исус го е призовал, а Бог, който се намира в небето, го е накарал да го направи. Той смяташе, че никой няма властта или пригодността да го направи апостол на Господ Исус Христос, че само Бог, който се намира в небето, има това могъщество и че той е напътстван директно от Бог, който се намира в небето. И така, какво показва това? Дълбоко в сърцето си Павел вярваше, че Бог, който се намира в небето, е на първо място, а самият той е на второ. Къде тогава поставяше Господ Исус? (На същата позиция като себе си.) Това е проблемът. С устните си той провъзгласи, че Господ Исус е Христос, но не разбра, че същността на Христос е тази на Бог. Той не разбираше връзката между Христос и Бог. Именно тази липса на разбиране причини толкова сериозен проблем. В какво се състоеше сериозността на този проблем? (Той не е признавал, че Господ Исус е въплътен Бог. Той е отричал Господ Исус.) Да, това наистина е сериозно. Той отричаше, че Господ Исус Христос е въплътеният Бог, че когато слезе от небето на земята, Господ Исус Христос е плътта Божия и че Господ Исус е Божието въплъщение. Не означава ли това, че Павел отричаше съществуването на Бог на земята? (Да, така е.) Ако е отричал съществуването на Бог на земята, тогава би ли могъл да признае словата на Господ Исус? (Не, не би могъл.) Ако не е признавал словата Му, тогава би ли могъл да ги приеме? (Не, не би могъл.) Той не приемаше словата, ученията или идентичността на Господ Исус Христос. Би ли могъл тогава да приеме делото на Господ Исус Христос? (Не, не би могъл.) Той не приемаше делото, което Господ Исус Христос вършеше, нито приемаше факта, че Господ Исус Христос е Бог, но това не беше най-лошото. Кое беше най-лошото? Преди две хиляди години Господ Исус дойде на земята, за да извърши най-голямото от всички дела — делото на изкуплението в Епохата на благодатта, където Той се въплъти, стана подобие на греховна плът и беше прикован на кръста като принос за грях за цялото човечество. Това беше ли голямо дело? (Да, било е.)

Това беше делото на изкуплението на цялото човечество и беше извършено от Самия Бог, но Павел упорито го отричаше. Той отричаше, че делото на изкуплението, извършено от Господ Исус, беше извършено от Самия Бог, с което отрече факта, че Бог вече беше извършил делото на изкуплението. Сериозен проблем ли е това? Изключително сериозен е! Павел не само не потърси, за да разбере факта на разпятието на Господ Исус Христос, но и не го признаваше, а да не го признава означава да го отрича. Той не признаваше, че Бог е Този, Който е бил разпънат и е изкупил цялото човечество, нито признаваше, че Бог е служил като принос за грях за цялото човечество. Това означава, че той не признаваше, че цялото човечество беше изкупено, след като Бог извърши Своето дело, или че греховете на хората бяха опростени. В същото време той смяташе, че греховете му не са опростени. Той не признаваше факта, че Господ Исус е изкупил човечеството. От негова гледна точка всичко това беше изтрито. Това е най-сериозният проблем. Току-що споменах, че Павел е най-големият антихрист през последните две хиляди години. Този факт вече е разкрит. Ако тези факти не бяха записани в Библията и Бог беше казал, че Павел се е противопоставил на Бог и че е антихрист, щяха ли хората да повярват в това? Категорично нямаше да повярват. За щастие Библията пази писмени свидетелства за писмата на Павел и в тези писма има фактическо доказателство. В противен случай нямаше да има нищо, което да потвърди това, което Аз казвам, и вие бихте могли да не го приемете. Сега, когато извадим думите на Павел и ги прочетем, как Павел възприемаше всичко изречено от Господ Исус? Той смяташе, че изреченото от Господ Исус не е равно дори на една от собствените религиозни доктрини на Павел. И така, след като Господ Исус напусна този свят, въпреки че Павел евангелизираше, работеше, проповядваше и беше пастир в църквите, той никога не проповядваше словата на Господ Исус, камо ли да ги практикува или преживява. Вместо това той проповядваше собственото си разбиране за Стария завет, което представляваше остарели и празни думи. През последните две хиляди години тези, които вярват в Господ, го правят в съответствие с Библията и всичко, което приемат, са празните теории на Павел. В резултат на това хората са били заслепени от него в продължение на две хиляди години. Ако днес кажеш на група религиозни хора, че Павел е грешал, те ще

възразят и няма да го приемат, защото всички боготворят Павел. Павел е техният идол и техният основоположник, а те са синове и потомци на Павел, които проявяват синовно отношение. До каква степен са били подведени? Те вече са заели страната на Павел в противопоставянето на Бог. Те имат същите възгледи като Павел, същата природа същност и същия метод на стремеж. Те са напълно асимилирани от Павел. Това е четвъртият голям грях на Павел. Павел отричаше идентичността на Господ Исус Христос и отричаше делото, което Бог извърши в Епохата на благодатта след Епохата на закона. Това е най-сериозното нещо. Друго сериозно нещо е, че той поставяше себе си на равна нога с Господ Исус Христос. В епохата, в която живееше Павел, той срещна Господ Исус Христос, но не Го виждаше като Бог, а се отнасяше към Господ Исус Христос като към обикновен човек, сякаш беше просто още един член на човешкия род, човек, който имаше същата природа същност като покварените човеци. Павел по никакъв начин не се отнасяше към Господ Исус като към Христос, камо ли да се отнася към Него като към Бог. Това е много сериозен проблем. И така, защо Павел би направил това? (Той не е разбрал, че въплътеният Бог притежава Божията същност, така че не се е отнасял към Господ Исус Христос като към Бог.) (Той не е виждал словата на Господ Исус като истината, нито е виждал, че Господ Исус Христос е въплъщението на истината.) (На пръв поглед Павел е твърдял, че вярва в Господ Исус, но това, в което всъщност е вярвал, е нереалистичният бог, който се намира в небето.) (Той не е търсил истината, така че е бил неспособен да осъзнае, че Христос е истината и животът.) Продължавайте. (Павел е казал, че за него да живее е христос. Той е искал да стане бог и да заеме мястото на Господ Исус.) Всичко, което казахте, отговаря на фактите. Всеки от начините, по които Павел се проявяваше, и всеки от греховете му беше по-сериозен от предишните.

Нека анализираме следната фраза, изречена от Павел: „За мене се пази венецът на правдата“. Това са впечатляващи думи. Погледнете подбраните от него думи: „венец на правдата“. Обикновено е доста дръзко да се използва самата дума „венец“, но кой би се осмелил да използва „правда“ като атрибутивен израз, за да определи венеца? Само Павел би се осмелил да използва тази дума. Защо я използва? Тази дума има своя произход и тя е подбрана внимателно. Думите му имат дълбок подтекст!

Какъв подтекст? (С тази дума той се е опитвал да изнуди Бог.) Желанието да изнуди Бог е един от аспектите на това. Намерението му определено беше да сключи сделка, а също има и елемент на опит да се поставят условия на Бог за тази сделка. Освен това имаше ли някаква скрита цел, поради която той винаги проповядваше за този венец на правдата? (Той е искал да подведе хората и да им внуши мисълта, че ако той не получи венеца, Бог не е праведен.) В проповядването му за това има подстрекаващо и подвеждащо качество, което е свързано с желанията и амбициите на Павел. За да осъществи и да изпълни накрая желанието си да получи венец на правдата, той използваше тактиката навсякъде да проповядва за него. Отчасти проповядваше тези думи с цел да подстрекава и подвежда хората. Целта му беше да внуши определена мисъл на слушателите, а именно: „Човек като мен, който отдава толкова много, който толкова много пътува напред-назад и се стреми по начина, по който го правя аз, ще може да получи венеца на правдата“. След като чуеха това, хората естествено смятаха, че Бог е праведен само ако човек като Павел получи венец. Те смятаха, че трябва да се стремят, да пътуват напред-назад и да отдават всичко като Павел, че не може да слушат Господ Исус и че Павел е примерът, той е господ и той е посоката и целта, към която хората трябва да вървят. Те също така мислеха, че ако хората вършат нещата по начина, по който ги върши Павел, те ще получат същия венец, изход и крайна цел като него. От една страна, Павел подстрекаваше и подвеждаше хората. От друга страна, той имаше най-злобната цел. Дълбоко в сърцето си той си мислеше: „Ако не получа венец и се окаже, че това е само моята собствена фантазия и моето собствено самозалъгване, което е много малко вероятно, това ще означава, че всеки, който вярва в христос, включително и аз самият, е бил заблуден във вярата си. Това ще означава, че не съществува бог на земята, и аз ще отрека и съществуването ти на небето, боже, и ти няма да можеш да направиш нищо по въпроса!“. Това, което той намекваше, беше: „Ако не получа този венец, не само братята и сестрите ще те отрекат, но и аз ще ти попреча да придобиеш всички хора, които съм подстрекавал и които знаят тези думи. Също така ще им попреча да те придобият и в същото време ще отрека съществуването ти като бог, който се намира в небето. Ти не си праведен. Ако аз, Павел, не мога да получа венец, никой не би трябвало да го получи!“. Това беше злобната страна на

Павел. Това не е ли поведението на антихрист? Това е поведението на антихрист, на зъл демон: да подстрекава, да подвежда и да съблазнява хората, както и открито и шумно да протестира срещу Бог и да Му се противопоставя. Дълбоко в сърцето си Павел си мислеше: „Ако не получа венец, бог не е праведен. Само ако получа венец, то той е венец на правдата и само тогава божията правда наистина е праведна“. Ето откъде произхожда неговият „венец на правдата“. По този начин какво правеше той? Той открито подстрекаваше и подвеждаше онези, които следваха Бог. В същото време той използваше тези методи, за да протестира шумно и открито срещу Бог и да Му се противопоставя. С други думи, поведението му беше бунтовно. Какво беше естеството на това? На пръв поглед думите, които Павел използваше, изглеждат вежливи и правилни и сякаш няма нищо лошо в тях. Кой не би повярвал в Бог, за да получи венец на правдата и да бъде благословен? Дори хората без заложби вярват в Бог най-малкото за да отидат на небето. Те биха били щастливи дори ако там от тях се иска да метат улиците или да пазят някоя порта. Наличието на това намерение и цел във вярата на човека в Бог може да се счита за уместно и разбираемо. Това обаче не беше единствената цел на Павел. Той полагаше много усилия, изразходваше много енергия и вдигаше много шум, що се отнася до проповядването му за неговия венец на правдата. Нещата, които Павел каза, разобличиха злобната му природа, както и скритите, мрачни неща дълбоко в него. По онова време Павел много се прочу и имаше много хора, които го боготворяха. Той обикаляше навсякъде да проповядва тези теории и високопарни идеи, своите представи и фантазии, както и нещата, които беше научил по време на обучението си, и нещата, които беше извел с ума си. Когато Павел проповядваше тези неща навсякъде, колко голямо въздействие трябва да е имало това върху хората по онова време и колко сериозно трябва да им е навредило и да ги е отровило дълбоко в сърцата им? Също така, колко голямо въздействие е оказало това върху хората от по-късните поколения, които научиха тези неща от писмата му? Хората, които са чели думите му, не могат да се отърват от тези неща, колкото и дълго да се опитват — твърде дълбоко са били отровени! Колко дълбоко? Появи се феномен, наречен „ефектът на Павел“. Какво представлява ефектът на Павел? В религията има един феномен, при който хората се влияят от мислите, възгледите и доводите на Павел, както и от покварения

нрав, който той разкри. Това засяга особено хората, чиито семейства са вярвали в Бог от няколко поколения — семейства, които са следвали Христос в продължение на много десетилетия. Те казват: „Нашето семейство от поколения вярва в господ и не следва светските тенденции. Откъснали сме се от мирския свят и сме се отказали от семействата и кариерите си, за да отдадем всичко на бог. Всичко, което правим, е същото като това, което е правил Павел. Ако не получим венци или не отидем на небето, ще се разправяме с бог, когато той дойде“. Хората не изтъкват ли този довод? (Да, така е.) И тази тенденция е доста значителна. Откъде идва тази тенденция? (От това, което Павел е проповядвал.) Това е зловредният резултат от тумора, който Павел посади. Ако Павел не подстрекаваше хората по този начин и не повтаряше постоянно: „За мене се пази венецът на правдата“ и „За мене да живея е Христос“, тогава без фона на онази епоха от историята хората сега нямаше да знаят нищо за тези неща. Дори и да имаха такъв начин на мислене, нямаше да имат безочието на Павел. Всичко това се дължи на насърчението и подстрекателството на Павел. Ако дойде ден, в който те не са благословени, тези хора ще имат дързостта открито да предизвикат Господ Исус и дори ще искат да се изкачат до третото небе и да спорят с Господ по този въпрос. Това не е ли религиозният свят, който се бунтува срещу Господ Исус? Ясно е, че религиозният свят е сериозно повлиян от Павел! Сега, след като говорих дотук, нали можете да си направите извод за това какъв е бил петият грях на Павел? Що се отнася до обобщаването на произхода на „венеца на правдата“, за който говореше Павел, фокусът е върху думата „правда“. Защо той споменаваше „правда“? На земята това беше, защото той искаше да подстрекава и подвежда Божиите избраници, за да мислят като него. На небето той искаше да изнуди Бог с тази дума и шумно да протестира срещу Бог. Това беше целта на Павел. Макар че никога не изразяваше това на глас, думата „правда“ вече напълно издаваше целта му и склонността му да протестира шумно срещу Бог. Това вече беше излязло наяве. Всичко това са факти. Въз основа на тези факти, може ли природата същност на Павел да бъде обобщена като надменна, самоправедна, измамна и необичаща истината? (Не.) Тези термини не могат да я обобщят. Като изтъквам, разнищвам, анализирам и окачествявам тези факти, вие би трябвало да сте в състояние по-ясно и по-задълбочено да видите природата

същност на Павел. Това е резултатът, който се постига чрез анализиране на същността въз основа на фактите. Когато Павел протестираше шумно срещу Бог, той нямаше незначителен емоционален импулс, малко непокорен нрав или неспособност да се покори насаме. Това не беше обикновен проблем на разкриване на покварен нрав. По-скоро той ескалираше до открито прилагане на всякакви методи, за да подстрекава и подвежда хората чрез писма и на обществени места, така че всички заедно се надигнаха гневно, за да се противопоставят на Бог и шумно да протестират срещу Него. Павел не само протестираше шумно срещу Бог, но и подстрекаваше всички останали също да започнат да протестират срещу Бог — той не просто беше надменен, той беше зъл дявол! Този грях е по-сериозен от предишния. Хубаво ли е, или е лошо, че говорим за все по-сериозни грехове? (Хубаво е.) Защо е хубаво? (Защото придобиваме повече проницателност за Павел.) Когато имаш повече проницателност, ще си способен напълно да разкриеш и ясно да видиш различните проявления на Павел, разкриването му на поквара и истинското му лице. Дали ще сте постигнали нашата цел по този начин? (Не, няма.) Трябва да вземеш всички проявления на Павел, които обобщихме, както и основното им съдържание, теми и същност, и да направиш връзка между тях и себе си. Когато сте видели ясно колко голяма е разликата между пътя, по който вървите, и вашата собствена същност в сравнение с тази на Павел, напълно ще сте постигнали резултати и ще сте постигнали целта, с която разнищваме Павел. Има хора, които казват: „У мен няма никакви проявления на стремежа на Павел към венеца на правдата“. Твоите проявления и твоята същност може да не са толкова сериозни, колкото тези на Павел, но има известно припокриване между твоята и неговата същност. Той притежаваше такива проявления и ти притежаваш такива състояния. Може да се каже, че проявленията на Павел се оценяват с десет или дванайсет по скалата, а какво да кажем за теб? (Аз съм със седем или осем.) Павел постоянно разкриваше тези неща и постоянно беше изпълнен с тези неща. Въпреки че може да не разкриваш тези неща постоянно, все пак ги разкриваш често. Вероятно прекарваш половината си живот, като вършиш тези неща и живееш в тези състояния. Особено когато Бог те подлага на изпитания, когато Божието дело не отговаря на твоите представи, когато Той те кастри и когато средата, която Той нагласява за

теб, не отговаря на очакванията ти, това може да породи такива състояния у теб. Може шумно да протестираш срещу Бог и да Му се противопоставяш. В такива моменти нашият анализ за начина, по който Павел подстрекаваше и подвеждаше хората, може да ти бъде от полза. Защо? Защото сега умът ти осъзнава от колко сериозно естество са били проявленията на Павел. Те не са просто разкриване на покварен нрав, а по-скоро са дяволска природа същност, която се противопоставя на Бог. Когато у теб възникнат такива състояния, ще знаеш колко сериозен е този проблем. Тогава трябва да се отвърнеш, да се покаеш и да изоставиш това неправилно състояние. Трябва да се отдалечиш от него, да потърсиш истината и да потърсиш път на покорство пред Бог. Това е истинският път, който хората трябва да следват, и законът, към който трябва да се придържат сътворените същества. Това общение е в помощ на хората.

Павел има още една известна фраза. Коя е тя? („Защото за мене да живея е Христос, а да умра — придобивка“ (Филипяни 1:21).) Той не признаваше идентичността на Господ Исус Христос, не признаваше, че Господ Исус Христос е въплътеният Бог, който живее на земята, или факта, че Господ Исус Христос е Божието въплъщение. Напротив, Павел виждаше себе си като христос. Не е ли отвратително? (Така е.) Това е отвратително и същността на този проблем е много сериозна. Кой точно беше Христос в съзнанието на Павел? Каква беше Неговата идентичност? Как можеше Павел да бъде толкова обсебен от мисълта да бъде христос? Ако в съзнанието на Павел Христос беше обикновен човек с покварен нрав или незначителен човек, който играе незабележителна роля, който няма могъщество, няма благородна идентичност, нито способности или умения, които да превъзхождат тези на обикновените хора, щеше ли Павел все така да иска да бъде христос? (Не.) Със сигурност нямаше да иска. За себе си Павел смяташе, че е добре образован, и не искаше да бъде обикновен човек, той искаше да бъде свръхчовек, велик човек и да превъзхожда останалите. Как можеше да иска да бъде Христос, когото другите хора смятаха за смирен и незначителен? Като се има предвид това, какъв статус и роля имаше Христос в сърцето на Павел? Каква идентичност и статус трябва да има човек и каква власт, могъщество и осанка трябва да покаже, за да бъде христос? Това разобличава какво си въобразяваше Павел за Христос и какво знаеше за Христос, т.е. как

определяше Христос. Затова Павел имаше амбицията и желанието да бъде христос. Има конкретна причина, поради която Павел искаше да бъде христос, и тя отчасти се разкрива в неговите писма. Нека анализираме няколко въпроса. Когато Господ Исус извършваше делото, Той стори някои неща, които представляваха Неговата идентичност като Христос. Тези неща са символи и понятия, които притежаваше идентичността на Христос според Павел. Кои бяха тези неща? (Извършването на знамения и чудеса.) Именно. Тези неща бяха Христос, който изцеляваше хората от болестите им, пропъждаше демони и извършваше знамения, необикновени явления и чудеса. Макар Павел да признаваше, че Господ Исус е Христос, това беше само заради знаменията и чудесата, които Той извърши. Следователно, когато Павел проповядваше евангелието на Господ Исус, той никога не говореше за словата, които Господ Исус изрече, или за това, което Той проповядваше. В очите на Павел — един неверник, фактът, че Христос можеше да каже толкова много неща, да проповядва толкова много, да върши толкова много работа и да накара толкова много хора да Го следват, придаваше известна слава на идентичността и статуса на Господ Исус. Той притежаваше безгранична слава и благородство, поради което статусът на Господ Исус сред хората беше особено висок и знатен. Ето какво виждаше Павел. От това, което Господ Исус Христос проявяваше и разкриваше, докато вършеше делото, както и от Неговата идентичност и същност, това, което Павел виждаше, не беше Божията същност, истина, път или живот, нито Божията обичливост или мъдрост. Какво виждаше Павел? Казано на съвременен език, това, което виждаше, беше блясъкът на славата, и той искаше да бъде фен на Господ Исус. Когато Господ Исус говореше или извършваше делото, толкова много хора слушаха — колко славно трябва да е било това! Това беше нещо, което Павел бе очаквал дълго, той жадуваше за настъпването на този момент. Копнееше за деня, в който ще може да проповядва безкрайно като Господ Исус, Който караше толкова много хора да Го гледат с приковано внимание, с възхищение и копнеж в очите, както и да желаят да Го следват. Павел беше слисан от внушителната осанка на Господ Исус. Всъщност той не беше наистина слисан от нея, а по-скоро завиждаше за идентичността и осанката, на които хората се възхищаваха и обръщаха внимание, които те боготворяха и за които имаха високо мнение. Ето за

какво завиждаше той. И така, как би могъл да го постигне? Той не вярваше, че Господ Исус Христос е постигнал тези неща чрез Своята същност и идентичност, а вярваше, че това е заради Неговата титла. Затова Павел копнееше да бъде важна особа и да има роля, в която да може да носи името Христос. Павел положи много усилия, за да влезе в подобна роля, нали? (Да.) Какви усилия положи? Той проповядваше навсякъде и дори вършеше чудеса. В крайна сметка, за да окачести себе си, той използва една фраза, която удовлетворяваше вътрешните му желания и амбиции. Каква фраза използва, за да окачести себе си? („Защото за мене да живея е Христос, а да умра — придобивка".) Да живее е христос. Това е основното нещо, което той искаше да постигне. Основното му желание беше да бъде христос. Каква връзка има това желание с личните му стремежи и с пътя, по който вървеше? (Той е почитал властта и се е домогвал до възхищението на хората.) Това е теория. Трябва да говорите за някои факти. Павел практически проявяваше желанието си да бъде христос. Моето окачествяване за него не се основава само на една фраза, изречена от него. От стила, методите и принципите му на действие можем да видим, че всичко, което той правеше, се въртеше около целта му да стане христос. Това е коренът и същността на причината, поради която Павел каза и направи толкова много неща. Павел искаше да бъде христос и това повлия на неговите стремежи, на пътя му в живота и на вярата му. По какви начини се проявяваше това влияние? (В цялата си работа и проповядване Павел се е перчил и е свидетелствал за себе си.) Това е един от начините. Павел се перчеше на всяка крачка. Той даваше на хората ясно да разберат как е страдал, как е вършил нещата и какви са били намеренията му, така че когато хората чуеха това, те си мислеха, че прилича досущ на христос, и наистина искаха да го наричат христос. Това беше целта му. Ако хората наистина го бяха нарекли христос, той щеше ли да го отрече? Щеше ли да го отхвърли? (Не, не би го направил.) Определено нямаше да го направи — със сигурност щеше да бъде въодушевен. Това е един от начините, по които се проявяваше влиянието, което това оказваше върху стремежите му. Какви други начини имаше? (Той е писал писма.) Да, той написа няколко писма, за да бъдат предавани през вековете. В писмата си, в работата си и в целия процес на пастирството си над църквите той нито веднъж не спомена името на Господ Исус

Христос, нито свърши нещо в името на Господ Исус Христос, нито възвеличаваше името на Господ Исус Христос. Какъв негативен резултат имаше това, че той винаги работеше и говореше по този начин? Как повлия това на онези, които следваха Господ Исус? Това накара хората да отрекат Господ Исус Христос и Павел зае Неговото място. Той копнееше за това хората да попитат: „Кой е Господ Исус Христос? Никога не съм чувал за Него. Ние вярваме в Павел христос“. Така щеше да бъде щастлив. Това беше неговата цел и едно от нещата, към които се стремеше. Един от начините, по които това влияние се проявяваше, беше начинът, по който той работеше. Той бръщолевеше за кухи идеи и говореше безкрайно за празни теории, за да видят хората колко е способен и убедителен в работата си, колко много помага на хората и че има известна осанка, сякаш Господ Исус Христос се е явил отново. Друг начин, по който това влияние се проявяваше, беше, че той никога не възвеличаваше Господ Исус Христос и със сигурност не възвеличаваше името Му, нито свидетелстваше за словата и делото на Господ Исус Христос или за това как хората са се облагодетелствали от тях. Павел изнасяше ли проповеди за това как хората трябва да се покаят? Той със сигурност не го правеше. Павел никога не проповядваше за делото, което Господ Исус Христос свърши, за словата, които Той изрече, или за всички истини, на които Той учеше хората — Павел отричаше тези неща в сърцето си. Павел не само отричаше словата на Господ Исус Христос и истините, на които Той учеше хората, но се отнасяше към собствените си думи, работа и учения като към истината. Той използваше тези неща, за да замени словата на Господ Исус, и караше хората да практикуват собствените му думи и да се придържат към тях, сякаш са истината. Какво предизвика тези проявления и разкриване? (Желанието му да бъде христос.) Те бяха предизвикани от собственото му намерение, желание и амбиция да бъде христос. Това беше тясно свързано с неговата практика и стремежи. Това е шестият грях на Павел. Сериозен ли е той? (Да.) Всъщност всичките му грехове са сериозни. Всички те вещаят смърт.

Сега ще разговарям за седмия грях на Павел. Този е още по-сериозен. Преди Павел да бъде призован от Господ, той вярваше в юдаизма. Юдаизмът е вярата в Бог Йехова. Какво понятие имат за Бог онези, които вярват в Бог Йехова? Това е понятието за нещата, които преживяха

предците им, когато Бог Йехова ги изведе от Египет в добрата Ханаанска земя: как Бог Йехова се яви на Моисей, как порази Египет с десет напасти, как използва стълбове от облаци и огън, за да води израилтяните, как им даде Своите закони и т.н. Дали онези, които вярваха в юдаизма по онова време, смятаха, че всички тези неща са просто фантазия, представи и легенди, или смятаха, че са факти? По онова време Божиите избраници и тези, които бяха истински последователи, вярваха и признаваха, че Бог, който се намира в небето, съществува и е реален. Те си мислеха: „Фактът, че Бог е създал човечеството, е истина. Независимо колко отдавна се е случило, този факт остава истински. Не само трябва да вярваме в това, но трябва да сме убедени и да разгласяваме този факт. Това е наша отговорност и наше задължение“. Въпреки това, друга група хора, които бяха неверници, смятаха, че тези неща вероятно са само легенди. Никой не се опита да провери историите или да проучи дали са истински или измислени, те просто им вярваха наполовина. Когато се нуждаеха от Бог, те се надяваха, че Той е реален и че може да им даде това, което преследваха и за което се молеха и копнееха. Когато се молеха на Бог с надеждата да получат нещо, те се надяваха, че този Бог съществува. По този начин те просто се отнасяха към Бог като към психологическа патерица. Те не виждаха факта, че Бог спасява човека, нито приемаха истините, които Бог изрази. Това не беше истинска вяра в Бог; те вече бяха неверници. Как се проявяваха хората от най-нисшия тип? Всичко, което те правеха, беше да служат на Бог в църквата, да Му правят приношения, да следват всички ритуали и дори да вярват на всякакви легенди. Бог обаче не беше в сърцата им, а богът на техните представи и фантазии беше нереалистичен и кух. В какво вярваха такива хора? В материализма. Те вярваха само в неща, които можеха да видят. В техните очи не съществуваха нещата от легендите, неясните неща и всичко в духовния свят, което те не можеха да докоснат с ръце, да видят с очите си или да чуят с ушите си. Някои хора казват: „Тогава вярват ли в съществуването на неща, които не могат да видят, като микроорганизмите?“. Категорично вярват в тези неща. Категорично вярват в науката, електроните, микробиологията и химията. Неверниците вярват, че тези неща са по-истински от всичко останало. Те са истински материалисти. Говорим за това, за да анализираме тези три типа хора: истинските вярващи, полувярващите и материалистите, които

изобщо не вярват в съществуването на Бог. Някои хора казват: „Наистина ли има бог? Къде е той? Как изглежда? Чух, че бог е на третото небе. И така, колко високо е третото небе? Колко далеч е и колко е голямо? Хората казват също, че има рай и че той е павиран със златни тухли и нефритени плочки и че стените също са златни. Как може да има толкова прекрасно място? Това е глупост! Чух, че в Епохата на закона бог е дал законите си на божиите избраници и че скрижалите със законите все още съществуват. Това вероятно е само легенда, нещо, което управляващата класа използва, за да контролира народа“. Тази група хора има ли истинска вяра в Бог? (Не, няма.) Те не вярват, че Бог наистина съществува, или на факта, че Той е сътворил хората и е водил човечеството до днес. Защо тогава все още служат в църквата? (Защото те се отнасят към служенето на Бог като към работа и прехрана.) Точно така. Те го виждат като работа и прехрана. И така, от кой тип хора беше Павел? (От третия тип.) Това е свързано с неговата природа същност. Павел обичаше да бръщолеви за празни теории. Той обичаше празни неща, нереалистични неща и неща, които са фантазия. Той харесваше неща, които са дълбоки и трудни за разбиране и които не могат да бъдат изложени с конкретни термини. Той обичаше да премисля нещата, беше предубеден и неотстъпчив и имаше изопачено разбиране. Такива хора не са човеци. Ето каква личност беше той. Предвид нрава и природата същност на Павел, както и неговите предпочитания, надежди, стремежи и амбиции, макар че той служеше в църквата и беше ученик на известен учител, познанието, което усвои, за него беше само инструмент, с който да удовлетвори собствените си желания, амбиции и суета и да си намери прехрана, статус и положение в обществото. Предвид природата същност и стремежите на Павел, колко вяра имаше той в Йехова? Вярата му не беше обещание, а само празни думи. Той беше неверник, атеист и материалист. Някои хора питат: „Ако Павел е бил неверник, защо е станал апостол на Господ Исус Христос и е разгласявал евангелието от Епохата на благодатта?“. Кажете ми, как можа да извърви този път? Какво го подтикваше? Коя беше повратната точка за него, която го накара да поеме тази роля и даде на неверник като него способността да върви по такъв път и да извърши обрат? Какво имам предвид, когато говоря за „обрат“? Той се случи, когато Павел беше поразен по пътя за Дамаск — това беше обратът в живота му. Той преживя два вида обрати:

единият е, че премина от неверие в Бог към вярване, че Бог определено съществува, защото Господ Исус, когото първоначално преследваше, му се яви по пътя за Дамаск. Павел възкликна: „Кой си ти, господи?“. Всъщност дълбоко в себе си Павел не вярваше, че този Господ и Бог съществува, но нямаше как да не извика: „Кой си ти, господи?“. Какво каза Господ Исус? („Аз съм Исус, Когото ти преследваш“ (Деяния 9:5).) В момента, в който Господ Исус каза това, Павел се убеди в един факт: яви се Господ, когото той никога преди не беше виждал, когото не можеше да си представи и който беше по-могъщ, отколкото можеше да си представи. Как се убеди, че Господ е по-могъщ, отколкото той можеше да си представи? Защото когато Павел най-малко го очакваше, Исус, за Когото той категорично не вярваше, че е Бог, се яви точно пред него. Колко могъщ е Господ Исус? Павел се убеди във величината на Неговото могъщество, когато очите му бяха заслепени от светлината на Господ Исус. Тогава можеше ли той да бъде убеден, че Господ Исус е Бог? (Не.) Защо не? (Първо защото Павел не е вярвал, че Бог съществува.) Точно така, защото той изобщо не вярваше в съществуването на Бог. В момента всички вие имате вяра и основа в сърцата си, затова ако Бог ти се яви, дори и да е само Неговият глас или Неговият гръб, и ако Той ти проговори или назове името ти, ти ще бъдеш убеден в един факт: „Това е Богът, в Когото вярвам. Виждал съм Го и съм Го чувал. Бог се приближи до мен“. Ще бъдеш убеден, защото имаш вяра в сърцето си, мечтал си за този момент и не се страхуваш. Но това ли си помисли Павел? (Не.) Той никога не е имал вяра в сърцето си. Каква беше първата му мисъл? (Страх.) Той се страхуваше, защото това същество беше способно да го порази и да го убие! Това го плашеше и ужасяваше повече от ада, който той не можеше да види. Той беше обезумял от страх. Сърцето му изобщо нямаше вяра в Бог — може да се каже, че нямаше понятие за Бог. Следователно, когато Господ Исус вършеше Своето дело, независимо дали извършваше знамения и чудеса или изнасяше проповеди, независимо колко хора Го следваха, колко впечатляващ беше Той или колко голяма беше сцената, в съзнанието на Павел, Господ Исус не беше нищо повече от обикновен човек. Той гледаше отвисоко на Господ Исус и не изпитваше уважение към Него. Сега обаче обикновеният Човешки Син, на Когото той гледаше отвисоко, стоеше точно пред него, вече не в тялото на обикновен човек и не само с

глас, а със стълб от светлина! За него това беше момент, който никога нямаше да забрави и след милион години. Светлината беше ослепителна! Как Бог порази Павел? Когато Бог се приближи до Павел, Павел за миг беше ослепен и падна на земята. Какво се случваше? Доброволно и по собствена воля ли падна, или вече беше подготвен за това? (Не, той просто не е могъл да го понесе.) Човешкото тяло е просто плът; не може да го понесе. Когато Бог наистина се приближи до теб, Той няма да бъде в обикновеното физическо тяло, в което си виждал Господ Исус — толкова мил и отзивчив, толкова смирен и обикновен, направен от плът и кръв, някой, който ти изглежда незабележим и за когото не се и замисляш. Когато Бог наистина се приближи до теб, дори и да не те порази, няма да си в състояние да го понесеш! Първото нещо, което Павел почувства дълбоко в сърцето си, беше: „Бях доближен от господ Исус, когото преследвах и на когото гледах отвисоко. Тази светлина е толкова могъща!“. Бог каза ли му да се поклони? Рече ли: „Трябва да се поклониш.“? (Не, не го е казал.) Тогава защо Павел падна по очи на земята? (Бил е уплашен.) Не. Човечеството е сътворено от Бог и хората са толкова малки и слаби, че когато Божията светлина докосне плътта им, няма как да не паднат на земята. Бог е твърде голям и силен; Той е непосилен за техните способности и нерви и те не могат да го понесат. Павел не признаваше Господ Исус за Бог или Господ. Защо тогава да се покланя по собствено желание? Той беше паднал по очи. Беше лишен от всякакви способности и беше напълно парализиран. Първоначалната му гордост, надменност, напереност, самоправедност и самомнение изчезнаха в онзи миг. Бог дори не се бе явил на Павел в истинската Си личност. Просто Неговата светлина го огря и когато Павел я видя, това беше резултатът. Ето колко голямо въздействие имаше тя върху него. Това беше обратът на Павел. Ако този обрат нямаше уникален контекст или ако това не беше специален случай, тогава за един обикновен човек с човешка природа и съвест, който се стреми към положителни неща и който се стреми към истината, това би било нещо добро, защото когато човек види Бог, това оказва влияние върху стремежа на целия му живот. Като се съди по това, което е записано в Библията, през вековете рядко човек е чувал Бог да говори. Йов чу Бог да му говори от бурята, след като Бог го изпита. Йов прекара целия си живот в стремеж да се покори на Божиите подредби и да разбере Божието

върховенство, но Йов така и не видя Бог, докато не навърши седемдесет години. Той само преживя Неговото върховенство и все пак Йов имаше такава вяра. Вярата му не претърпя ли голям обрат, когато със собствените си уши чу Бог да му говори? (Да.) Този обрат беше възвисяване, момент, в който вярата му се усили още повече. За него това потвърди още повече, че цялото дело, което вършеше у хората Богът, в Когото той вярваше и на Когото се покоряваше, е правилно и добро и че хората трябва да Му се покоряват. Това не беше малък обрат, какъвто преживява обикновеният човек при преминаването му от съмнителна вяра към истинска вяра без съмнения. По-скоро това беше възвисяване, чрез което вярата му достигна по-високо ниво. Що се отнася до Павел, какъв обрат трябваше да предизвика Божието явяване под формата на поразяването му? Със сигурност не беше възвисяване, защото той никога преди това не беше вярвал в Бог, така че не може да се нарече възвисяване. И така, какво въздействие имаше това върху него? Това отново е свързано с неговите стремежи. Кажете Ми. (За да запази живота си, Павел поискал да полага труд, като проповядва евангелието, за да изкупи греховете си.) Това е точно така. Страхуваше се също и от смъртта и беше много хитър. Когато разбра, че Исус, когото беше преследвал, всъщност е Бог, той обезумя от страх и си помисли: „Какво да правя? Всичко, което мога да направя, е да се вслушам в заповедите на господ, иначе ще умра!“. От този момент нататък той прие Божието поръчение и започна да полага труд, като проповядваше евангелието, за да изкупи греховете си. Той си помисли: „Ако наистина успешно проповядвам евангелието и господ Исус е доволен, може дори да получа венец и награда!“. Това бяха сметките дълбоко в сърцето му. Мислеше, че най-сетне е намерил по-добър шанс да получи благословии. Павел прие поръчението на Господ, за да изкупи греховете си и да спаси живота си. С това намерение и с тази цел той повярва в Господ и Го прие. Откакто срещна Господ Исус по пътя за Дамаск и беше поразен, той направи обрат, който отбеляза ново начало за стремежите и живота му на вяра в Бог. Положително или негативно беше това ново начало? (Било е негативно.) Той не призна Божията праведност и прие поръчението на Господ Исус, като използва метода на сделката, който беше още по-хитър, неописуем и подмолен, само защото се страхуваше от Божието величие и от това да бъде поразен. Това е още

по-отвратително. Това обаче не е целта на Моето общение днес. От обрата на Павел, след като се сблъска с великата Божия светлина, и от различните начини, по които той се прояви, можем ясно да видим по какъв път вървеше Павел и що за човек показа, че е той неговата природа същност. Тези неща са напълно ясни.

Откакто беше поразен, Павел повярва, че Господ Исус Христос съществува и че Господ Исус Христос е Бог. Бог, в когото вярваше, мигновено се беше прехвърлил от Бог, който се намира в небето, към Господ Исус Христос — беше се прехвърлил към Бог на земята. От този момент нататък той не можеше да откаже поръчението на Господ Исус и започна неотклонно да полага труд за въплътения Бог — Господ Исус. Разбира се, целта, с която полагаше труд, отчасти беше да се опростят греховете му, но отчасти беше и да се удовлетвори желанието му да бъде благословен и да получи крайната цел, която искаше. Когато Павел каза „с Божията воля“, „Бог“ до Йехова ли се отнасяше или до Исус? Той малко се обърка и си помисли: „Вярвам в Йехова. Защо тогава бях поразен от Исус? Защо Йехова не спря Исус, когато ме порази? Кой точно от тях е бог?“. Той не можеше да разбере това. Във всеки случай той никога не смяташе Господ Исус за свой Бог. Дори и да Го признаваше на думи, в сърцето му все още имаше съмнение. С течение на времето той постепенно отново започна да вярва, че „само Йехова е Бог“, затова във всичките си по-късни писма, когато Павел пишеше „с Божията воля“, „Бог“ вероятно се отнасяше предимно за Бог Йехова. Тъй като Павел никога не заяви ясно, че Господ Исус е Йехова, винаги виждаше Господ Исус като Божия Син, наричаше Го Сина и никога не каза нещо от рода на „Синът и Отецът са едно“, това доказва, че Павел така и не призна Господ Исус за единствения истински Бог. Той се съмняваше и вярваше в това само половинчато. Предвид този негов възглед за Бог и неговия метод на стремеж, Павел не беше човек, който се стреми към истината. Той така и не разбра тайнството на въплъщението и никога не призна Господ Исус като единствения истински Бог. Въз основа на това не е трудно да се каже, че Павел беше човек, който се прекланяше пред властта и беше хитър и лукав. Какво ни показва за неговата вяра фактът, че Павел се прекланяше пред нечестивостта, властта и статуса? Той имаше ли истинска вяра? (Не.) Той нямаше истинска вяра. В такъв случай, действително ли съществуваше

този Бог, който той определи в сърцето си? (Не.) Защо тогава продължи да обикаля, да отдава всичко и да работи за Господ Исус Христос? (Той беше контролиран от намерението си да бъде благословен.) (Страхуваше се да не бъде наказан.) Отново се върнахме към този момент. Причината беше, че се страхуваше да не бъде наказан и че в пътта си имаше трън, който не можеше да отстрани, затова постоянно трябваше да обикаля и да върши работа, та да не би трънът в пътта му да го заболи повече, отколкото можеше да понесе. Като съдим по тези негови проявления, по думите му, по реакцията му на случилото се по пътя за Дамаск и по въздействието, което поразяването му по пътя за Дамаск оказа върху него след този факт, можем да видим, че в сърцето си той не е имал вяра. В общи линии човек може да е сигурен, че той е бил неверник и атеист. Неговата гледна точка беше: „Ще вярвам във всеки, който има власт. Ще изпълнявам поръчки и ще правя всичко възможно за всеки, който има власт и може да ме укроти. Ще последвам всеки, който може да ми даде крайна цел и венец и който може да удовлетвори желанието ми да бъда благословен. Ще го следвам до края“. Кой беше богът в сърцето му? Всеки можеше да бъде негов бог, стига да има повече власт от него и да може да го укроти. Не беше ли това природата същност на Павел? (Да.) Тогава кое беше съществото, в което той в крайна сметка повярва и което беше способно да го порази по пътя за Дамаск? (Господ Исус Христос.) „Господ Исус Христос“ беше името, което той използваше, но съществото, в което наистина вярваше, беше богът в сърцето му. Къде е неговият бог? Ако го беше попитал: „Къде е твоят Бог? Той в небето ли е? Той сред всички неща ли е? Той ли е Този, Който господства над цялото човечество?“, Павел би казал: „Не, моят бог е на пътя за Дамаск“. В действителност това беше неговият бог. По каква причина Павел беше способен да премине от преследването на Господ Исус Христос към това да работи, да отдава всичко и дори да жертва живота си за Господ Исус Христос — по каква причина беше способен да направи такъв голям обрат? Дали причината беше, че имаше промяна във вярата му? Дали се дължеше на това, че съвестта му се беше пробудила? (Не.) Каква беше тогава причината? Какво се промени? Психологическата му опора се промени. Преди психологическата му опора беше в небето. Това беше празно, нереалистично нещо. Ако то беше заменено с Исус Христос, Павел щеше да си помисли, че Той е

твърде незначителен — Исус беше просто един обикновен човек, Той не можеше да бъде психологическа опора, а Павел изпитваше още по-малко уважение към известни религиозни фигури. Павел просто искаше да намери някого, на когото да се осланя, който да е способен да го укроти и да го направи благословен. Той мислеше, че съществото, което срещна по пътя за Дамаск, е най-могъщото и че това е този, в когото трябва да вярва. Психологическата му опора се промени едновременно с промяната на вярата му. Предвид това, Павел наистина ли вярваше в Бог, или не? (Не.) Нека сега обобщим в едно изречение кое повлия на стремежите на Павел и на пътя, по който той вървеше. (Неговата психологическа опора.) Тогава как трябва да окачествим седмия грях на Павел? Във всяко отношение вярата на Павел беше психологическа опора; беше празна и нереалистична. Той беше абсолютен неверник и атеист. Защо един атеист и неверник като него не загърби религиозния свят? От една страна, в нереалистичното му въображение стоеше въпросът за крайната цел. От друга страна, стоеше въпросът за това да има прехрана в живота. В този живот той се домогваше до славата, придобивките, статуса и прехраната, а идеята да има крайна цел в идния свят беше неговата утеха. Тези неща съставляват изцяло корена и опората на това, до което се домогват и което разкриват такива хора, както и на пътя, по който вървят. От тази гледна точка какво беше Павел? (Неверник. Той е вярвал в нереалистичния бог.) (Атеист.) За да бъдем точни, той беше атеист и беше неверник и опортюнист, който се спотайваше в християнството. Не е ли подценяване, ако просто го наречеш фарисей? Ако погледнеш писмата, написани от Павел, и видиш, че на пръв поглед в тях се казва „с Божията воля“, би могъл да предположиш, че Павел смята Бог, който се намира в небето, за най-висшия и че само поради представите на хората или поради това, че са били невежи и не са разбирали Бог, те са разделили Бог на три нива: Отец, Син и Свети Дух, и че това е просто човешка глупост, а не много сериозен проблем, тъй като целият религиозен свят също мисли по този начин. Сега обаче, след като го анализирахме, това така ли е? (Не, не е.) Павел дори не признаваше съществуването на Бог. Това е атеист и неверник и трябва да бъде поставен под един знаменател с атеистите и невярващите.

Приключих с обобщаването на седемте гряха на Павел. Дайте Ми кратко обобщение за това кои са те. (Първият грях е, че Павел се е отнасял

към домогването до венеца на правдата и домогването до благословии като към подходящи цели. Вторият е, че Павел се е отнасял към своите фантазии и към нещата, които в собствените си представи е смятал за правилни, като към истината и ги е проповядвал навсякъде и така е подвеждал хората. Третият е, че Павел се е отнасял към своите дарби и знания като към живот. Четвъртият е, че Павел е отричал идентичността и същността на Господ Исус Христос и е отричал делото на изкуплението на Господ Исус. Петият е, че Павел е проповядвал: „За мене се пази венецът на правдата“ и открито е подстрекавал и подвеждал хората, като ги е карал да се опитват да принудят Божията ръка, да протестират шумно срещу Него и да Му се противопоставят. Шестият е, че Павел е вярвал, че за него да живее е христос. Той е отрекъл истините, които Господ Исус е изразил, заменил е словата на Господ Исус със собствените си думи и е карал хората да ги практикуват и да се придържат към тях. Седмият грях на Павел е, че той се е отнасял към вярата в Бог като към психологическа опора и е бил абсолютен атеист и неверник.) Нашият анализ на тези проблеми на Павел е толкова подробен, че може да накара всеки, който се прекланя пред Павел, да се опомни. Това е смислено. Кое от нрава и същността, които Павел разкри и прояви, и от личните му методи на стремеж очевидно се отнася до вас? (Всички те се отнасят.) Първият грях е да се отнасяте към домогването до венеца на праведността и домогването до благословии като към подходящи цели. Защо казвам, че това е погрешно и че хората трябва да го премислят и да го променят? Когато Павел се домогваше до венеца на праведността, домогваше се до благословии и се опитваше да влезе в небесното царство, той смяташе, че стремежът към тези облаги е уместен. Тогава кои от нещата, които разкривате, и от проявленията ви в реалния живот съответстват на това състояние? (Понякога се опитвам да върша важна работа и да давам принос в Божия дом. Мисля, че като се стремя към тези неща, Бог в крайна сметка ще ме усъвършенства. Отнасям се към работата, която върша, и дълга, който изпълнявам, като към списък с постижения.) Това е една част от тях. Да се отнасяш към дълга, който изпълняваш, като към списък с постижения, е същото като да се домогваш до венеца на праведността; това е от същия вид; то е същото състояние. За това работиш и страдаш. Ето кое управлява източника на твоето страдание и мотивацията за твоето страдание. Ако не разполагаше

с тези неща, които да те насочват, нямаше да имаш никаква енергия; щеше да си напълно изтощен. Някой има ли да добави нещо? (Отнасях се към минали случаи, когато се отказвах от нещата, отдавах всичко, страдах, бях арестуван и прекарах известно време в затвора и подобни неща като към личен капитал, като основа и причина да бъда благословен.) Това е само описание. Какво е скритото състояние тук? Какъв вид ситуация те довежда до това да изпаднеш в това състояние? Не би мислил по този начин без причина. Няма как винаги да мислиш така, когато ядеш, спиш или вършиш неща в ежедневието. Трябва да знаеш какви обстоятелства и ситуации те довеждат до това състояние. Кажете Ми. (Когато донякъде съм ефективен в дълга си, мисля, че съм обикалял за Бог, отдал съм Му всичко, трудил съм се и съм свършил много за Него. Точно като Павел мисля, че съм се подвизавал в доброто войнстване за Бог и съм дал своя принос. Това е моментът, в който моите амбиции и желания надигат глава.) Всъщност не че първоначално не си имал амбиции и желания. От самото начало те са били скрити в сърцето ти, а сега излизат на повърхността и се разкриват. Когато това се случи, вече не си смирен, думите ти не са заобиколни и се държиш нахакано. Неправилните възгледи на Павел бяха в основата на всичко, което той направи. Тъй като възгледите, залегнали във вярата му в Бог, бяха погрешни, това обуславяше и погрешната основа на действията му. Той обаче не осъзна това и дори смяташе, че е уместно, затова се стремеше в неправилна посока. По тази причина резултатът от неговите стремежи беше противоположен на намеренията му, те не дадоха добър резултат и той не придоби истината. Хората днес са същите. В крайна сметка тогава какво ще придобиеш, ако гледните точки, които се крият зад стремежа ти, и посоката на стремежа ти винаги са погрешни, но ти все така го смяташ за правилен метод на стремеж? Вероятно това ще те разочарова или ще раздуе природата ти. Например ако Бог те благослови по специален начин или дари нещо само на теб, ще си помислиш: „Ето, Бог е милостив към мен. Това доказва, че Бог признава всичко, което съм направил. Бог го е приел. Цените, които съм платил, и кръвта на сърцето ми, която съм отдал, не бяха напразни. Бог не се отнася несправедливо към хората“. Ето какво разбираш под това Бог да не се отнася несправедливо към хората, така разбираш Неговите благословии и приемане, но това разбиране е погрешно и изопачено.

Разковничето сега е как да трансформираш тези погрешни и изопачени намерения, възгледи и стремежи в правилни и чисти възгледи и мисли. Единствено това да вършиш нещата според правилните мисли и възгледи представлява практикуване на истината и това е единственият начин, по който можеш да придобиеш истината. Това е разковничето.

С честото слушане на проповеди сега хората започват да се самоанализират и да се съпоставят с Божиите слова. Те започват да разпознават проблемите, които срещат при изпълняването на своя дълг, и са способни да откриват ненормалните състояния, прекомерните желания и разкриването на поквара у себе си. Не са напълно невъзприемчиви. Единственият проблем е, че когато открият, че са в погрешно състояние или че разкриват поквара, те нямат способността да въздържат това и не търсят истината, за да го разрешат. Понякога те живеят според сатанинските философии, без да оскърбяват когото и да е, и мислят, че са доста добри. Те обаче не са се променили реално. Лутали са се, като са пропилявали дните си, и в резултат на това нямат истинско свидетелство за преживяване, за което да говорят, дори след като са вярвали в Бог в продължение на десетилетие, и се срамуват. Същественият проблем, който трябва да бъде решен сега, е как да промениш неправилната посока на стремежите си. Наясно си, че пътят на стремеж към истината е правилен, но въпреки това настояваш да се стремиш към слава, придобивки и статус. Как може да се постигне обрат по отношение на този проблем, така че да си способен да поемеш по пътя на стремежа към истината? Това е истински проблем, който вярващите трябва да разрешат. Трябва често да разговаряте за това как преживявате Божието дело и да видите кой има свидетелство за преживяване на стремежа към истината и чие свидетелство за преживяване е добро, след което да го приемете и да следвате примера, така че да се възползваш от него и да се освободиш от възпирането на покварения си нрав. Не е лесно да вървиш по пътя на стремежа към истината — трябва да разбираш себе си, а не само да разбираш прегрешенията си. Най-важното е да разбереш покварения си нрав, какво не е наред с предпочитанията и стремежите ти и до какви последствия може да доведе това. Това е най-важното нещо. Повечето хора се домогват до слава, придобивки и статус. Всеки ден мислят как да станат водачи, как да накарат другите хора да ги гледат с

възхищение, как могат да се перчат и как да живеят престижен живот. Ако хората са неспособни да премислят тези неща, не могат да видят ясно същността на този начин на живот и продължават да се лутат, докато кой знае колко години по-късно не се сблъскат с тухлена стена, не се препънат и най-накрая не се опомнят, няма ли това да забави важния въпрос за растежа на живота им? Хората могат да стъпят на пътя на стремежа към истината едва като видят ясно собствения си покварен нрав и пътя, който са избрали. Ако това е резултатът, който искат да постигнат, не е ли важно да разберат себе си? Някои хора ни най-малко не разбират себе си, но имат кристално ясно прозрение дори за най-дребната подробност от проблемите на другите и са особено проницателни. В такъв случай, когато разпознават другите, защо не използват това като огледало, за да изследват себе си? Ако винаги казваш, че другите хора са надменни, самоправедни и измамни и че не се покоряват на истината, но не можеш да видиш, че ти си същият, тогава имаш проблем. Ако никога не възприемаш собствените си проблеми и независимо колко проповеди за истината чуваш, макар и да разбираш чутото, не се съпоставяш с него, не желаеш да изследваш състоянието си и не си способен сериозно да се справиш със собствените си проблеми и да ги разрешиш, тогава няма да имаш навлизане в живота. Ако хората винаги са неспособни да навлязат в истините реалности, няма ли да имат чувство на празнота в сърцата си? Те няма да почувстват какво дело е извършил Бог в тях, сякаш нямат възприятие. Винаги ще бъдат в замъглено състояние и техните стремежи няма да бъдат насочени към правилната цел или посока. Те просто ще се стремят според собствените си предпочитания и ще вървят по свой собствен път. Това е точно като Павел, който отдава значение само на домогването до награди и венец и изобщо не приема и не практикува истината. Ако умът ти винаги е в неясно състояние и нямаш правилен път на стремеж, значи не си постигнал никакъв резултат, след като си слушал проповеди в продължение на няколко години, а истинският път така и не се е вкоренил в сърцето ти. Макар че може да знаеш как да говориш за много доктрини, това изобщо не може да разреши негативното ти състояние или покварения ти нрав. Когато се сблъскаш с каквото и да било затруднение, доктрината, която разбираш, няма да ти помогне да го преодолееш или безпроблемно да преминеш през него. Тя няма да ти помогне да промениш или да

коригираш състоянието си, няма да ти позволи да живееш с чувство за съвест, няма да ти даде волност и освобождение или да ти попречи да бъдеш възпиран от каквото и да било. Никога преди не си бил в такова състояние, така че това доказва, че принципно не си навлязъл в истините реалности. Ако искаш да навлезеш в истините реалности, да разбереш Божиите слова, да постигнеш истинска вяра в Бог, да познаваш Бог и да си сигурен, че Бог наистина съществува, тогава трябва да съпоставиш състоянието си с Божиите слова и след това да намериш път за практикуване и навлизане в Божиите слова. Някои хора четат Божиите слова и искат да се съпоставят с тях, но колкото и да се стараят, не могат да го направят. Например когато Бог прави разобличението, че нравът на човека е твърде надменен, те си мислят: „Аз съм много смирен и оставам на заден план. Не съм надменен“. За каква надменност говори Бог? Това е вид нрав, а не проявление на високомерна индивидуалност или говорене на висок глас или по особено нахакано. По-скоро се отнася до нещо в нрава ти — това е нрав, при който не отстъпваш пред нищо и презираш всичко, гледаш презрително и високомерно на всичко и не те е грижа за нищо. Ти си надменен, самонадеян и самоправеден, винаги мислиш, че си способен, и не слушаш никого. Дори и да чуеш думи на истината, те изобщо не те интересуват и смяташ, че истината е маловажна. Не смяташ, че е проблем, когато разкриваш покварен нрав, и дори мислиш, че никой не може да се мери с теб, винаги смяташ, че си по-добър от всички останали, и изискваш от другите да те слушат. Това е надменен, самоправеден човек. Такива хора нямат навлизане в живота и не притежават истини реалности.

Как трябва да се прецени дали човек притежава истини реалности? Разбира се, трябва да се направи точна оценка според Божиите слова. Първо погледни дали наистина разбираш себе си и дали наистина разбираш покварения си нрав. Например надменен ли е твоят нрав? Разкриваш ли надменен нрав, когато вършиш нещо? Ако не знаеш, значи си човек, който не разбира себе си. Ако човек не може да види ясно състоянието си, изобщо не разбира поквата, която разкрива, не основава думите и действията си на истината, не е проницателен в ситуациите, с които се сблъсква, и сляпо прилага правилата, когато разглежда всеки въпрос, но не знае дали е правилно или погрешно, то той е човек, който

изобщо не разбира истината. Ако разбираш истината, ще си способен да разбереш себе си, ще знаеш, че имаш надменен нрав, ще си способен да прозреш истинското си състояние, истински да се покаеш и да се промениш и ще знаеш как да практикуваш истината. Но ако не се стремиш към истината, изобщо не разбираш практическата страна на истината на Божиите слова, не размишляваш над покварената същност на хората, която Бог разобличава, или не се съпоставяш с тях, тогава завинаги ще бъдеш объркан човек. Само истината може да те направи проницателен и способен да различаваш правилно и погрешно, черно и бяло. Само истината може да те направи умен и здравомислещ, да ти даде мъдрост и да ти даде способността ясно да различаваш положителните от негативните неща. Ако не можеш ясно да различиш тези неща, завинаги ще бъдеш объркан човек; винаги ще бъдеш в объркано, невежо и заблудено състояние. Такива хора няма как да разберат истината и колкото и години да вярват в Бог, те са все така неспособни да навлязат в истините реалности. Ако полагането им на труд не е на ниво, тогава им остава единствено да бъдат отстранени. Един много известен човек например прави нещо и повечето хора смятат, че това е нещо добро, но ако го погледне някой, който разбира истината, той ще има проницателност и ще определи, че в действията му са скрити зли намерения — че това е фалшива доброта, хитрости и измама и че само зъл човек или дяволски цар може да направи нещо подобно. Какво е основанието да се каже това? Същността на това „добро нещо“ е била окачествена според истината. Без значение какво казват другите хора, ти можеш да видиш ясно същността му само като използваш истината, за да го оцениш. Ако то е добро, значи е добро; ако е лошо, значи е лошо. Оценяването му според Божиите слова ще бъде напълно точно. Но ако не разбираш истината, у теб ще се породят представи и ще кажеш: „Защо го разобличават и заклеймяват за това, че върши нещо добро? Не се отнасят справедливо с него!“. Ето така ще го оцениш. Не истината е твоята основа за оценяване по този въпрос, а по-скоро неща, въобразени от ума ти. Ако винаги разглеждаш нещата според човешките представи и фантазии, никога няма да си способен ясно да видиш същността на проблемите, само ще бъдеш подведен от външния вид. Когато не притежаваш истината, каквото и да гледаш, възгледът ти винаги ще бъде объркан, замъглен, смътен и неясен, но въпреки това си

мислиш, че имаш прозрение и дълбочина на мисълта. Това е абсолютна липса на самосъзнание. Ако Бог каже например, че даден човек е зъл и трябва да бъде наказан, а ти кажеш, че той е добър човек и е извършил добри неща, думите ти не са ли напълно противоположни на Божиите слова и в разрез с тях? Ето какво се случва, когато хората не разбират истината и нямат проницателност. Някои хора вярват в Бог от много години, но не разбират истината. Те не са добросъвестни по никакви въпроси и има много неща, които не могат да прозрат ясно. Лесно се подвеждат от лъжеводачи и антихристи. Каквато и ситуация да възникне, стига да има зъл човек, който причинява смущение, всички те се объркват и без да съзнават, говорят така, както би говорил злият човек. Опомнят се едва когато злият човек бъде разобличен и разкрит. Такива хора често живеят в объркано душевно състояние и имат същността на объркан човек. Такива хора нямат никакви заложби. Те не само не разбират истината, но могат да бъдат подведени по всяко време и затова няма как да навлязат в истините реалности. Има такива хора във всяка църква — когато някой лъжеводач върши работа, те го следват. Когато някой антихрист подвежда хората, те го следват. Казано накратко, те ще следват водача, независимо кой е този човек; те са като жена, която следва съпруга си във всичко, което той прави. Ако водачът е добър човек, тогава следват добър човек; ако водачът е лош човек, тогава следват лош човек. Те нямат собствено мнение или позиция. Затова не очаквайте от такива хора да бъдат способни да разберат истината или да навлязат в реалността. Пак добре, ако могат да полагат малко труд. Светият Дух работи у хора, които обичат истината. Всички хора, които обичат истината, са хора със заложби, които поне са способни да разберат Божиите слова и да разберат проповедите и общението в Божия дом. Колкото и ереси и заблуди да сее и разпространява религиозният свят и без значение как нечестивата сила на антихристите клевети, заклеймява и преследва църквата, хората, които обичат истината, все така са убедени, че Божиите слова са истината, и вярват, че проповедите, общението и свидетелството за преживяване на Божия дом са съгласно истината и са реални свидетелства. Ето какво означава да имаш способност за възприемане. Ако осъзнаваш, че всички слова, които Бог изрича, са истината и живот реалности, които хората трябва да притежават, това осъзнаване доказва, че вече разбираш част от

истината. Ако възприемаш, че всички истини, които Бог изразява, са положителни неща и са истини реалности и си сигурен, че това е така, и напълно признаваш, че това е така, тогава разбираш Божието дело. Не е лесно да се разбере истината; това е постижимо само за хората, просветлени от Светия Дух. Тези, които наистина разбират истината, вече признават дълбоко в сърцата си, че всичко, което Бог е направил, е положително, че всичко е истина и че всичко е толкова ценно за човечеството. Хората, които наистина разбират истината, могат ясно да видят, че всичко в невярващия свят е негативно и противоречи на истината. Колкото и добре да звучат техните теории, те подвеждат хората и им вредят. Всичко, което Бог прави, е положително, то е истината и е спасение за хората. Всичко, което правят Сатана и дяволите, е негативно, погрешно и нелепо и подвежда хората и им вреди. То е точно обратното на това, което прави Бог. Ако сте напълно наясно с това, тогава имате проницателност. Ако си способен също да се стремиш към истината, да приемеш съда и наказанието на Божиите слова, да разбереш себе си чрез Божиите слова и да се съпоставяш с тях, да видиш поквата си такава, каквато е в действителност, да преодолееш покварения нрав, който разкриваш във всяко обстоятелство, което Бог създава за теб, и в крайна сметка си способен не само да разбереш себе си, но и да проявяваш проницателност по отношение на другите и можеш да различиш кой наистина вярва в Бог, кой е неверник, кой е лъжеводач, кой е антихрист и кой подвежда хората — ако си способен точно да оцениш и разпознаеш тези неща — това означава, че разбираш истината и имаш известна реалност. Да кажем например, че твоите роднини или родители са вярващи в Бог и са премахнати поради злодеяние, създаване на смущения или пълно неприемане на истината. Ти обаче не проявяваш проницателност към тях, не знаеш защо са били премахнати, чувстваш се изключително разстроен и винаги се оплакваш, че Божият дом няма любов и не е справедлив към хората. Трябва да се молиш на Бог и да търсиш истината, след което въз основа на Божиите слова да прецениш що за хора са тези роднини. Ако наистина разбираш истината, ти ще си способен да ги определиш точно и ще видиш, че всичко, което Бог върши, е правилно и че Той е праведен Бог. Тогава няма да се оплакваш, ще бъдеш способен да се покоряваш на Божиите подредби и няма да се опитваш да защитаваш

роднините или родителите си. Тук не става въпрос за прекъсване на родството ви. Просто трябва да определиш що за хора са те и да го направиш така, че да проявяваш проницателност към тях и да знаеш защо са били отстранени. Ако в сърцето ти тези неща наистина са ти ясни и възгледите ти са правилни и са съгласно истината, тогава ще си способен да застанеш на страната на Бог и възгледите ти по въпроса напълно ще съответстват на Божиите слова. Ако не си способен да приемеш истината или да възприемаш хората според Божиите слова и все така заставаш на страната на взаимоотношенията и гледната точка на плътта, когато възприемаш хората, тогава никога няма да си способен да се отървеш от тази плътска връзка и все така ще се отнасяш към тези хора като към свои роднини — по-близки дори от твоите братя и сестри в църквата. В такъв случай по този въпрос ще има противоречие и дори конфликт между Божиите слова и твоите възгледи за семейството ти и при такива обстоятелства за теб би било невъзможно да застанеш на страната на Бог и ще таиш представи и погрешни разбирания за Бог. Следователно, ако хората искат да постигнат съответствие на Бог, преди всичко техните възгледи по въпросите трябва да бъдат съгласно Божиите слова; те трябва да са способни да възприемат хората и нещата въз основа на Божиите слова, да приемат, че Божиите слова са истината, и да са способни да загърбят традиционните човешки представи. Независимо с какъв човек или въпрос се сблъскваш, трябва да си способен да поддържаш същите гледни точки и възгледи като Бог и твоите гледни точки и възгледи трябва да бъдат в хармония с истината. По този начин възгледите ти и начинът, по който подхождаш към хората, няма да бъдат враждебни към Бог и ще бъдеш способен да се покориш на Бог и да съответстваш на Бог. Такива хора никога повече не биха могли да се противопоставят на Бог. Точно те са хората, които Бог иска да придобие.

Първата стъпка при навлизането в истините реалности е да се самоанализирате според Божиите слова и да съпоставите всички свои различни състояния с Неговите слова. Ако искате да навлезете по-дълбоко, трябва да разнищите и да разберете покварения си нрав в по-голяма дълбочина. Какво трябва да направите, след като сте го разбрали? Трябва да намерите начин да практикувате и да навлезете, както и да помислите как да практикувате истината и да се отървете от покварения си нрав. Това

е правилният път. Някои хора стават негативни, след като придобият разбиране за себе си. Те плачат и ридаят, че са били отстранени и са обслужващи и контрастиращи предмети и дори не искат да изпълняват дълга си. Що за хора са това? Това са нелепи хора и са безсрамно неразумни. И така, кой е най-добрият начин да се оправи това? Най-малкото не бива да плачат или да вдигат шум, а освен това не бива да се отказват или да се оплакват от Бог. Най-важните неща, които трябва да направят, са да потърсят истината и да разберат какво всъщност е Божието намерение, кой начин на действие е най-разумен и какъв път трябва да изберат. Това са най-важните неща. Най-лесно е хората да изгубят разума си, когато постоянно са контролирани от намерението да бъдат благословени. Онези, на които им липсва разум, са най-жалки, а тези, които във всичко избират да се покорят на Бог и се стремят единствено да удовлетворят Бог, са най-разумните и съвестни хора. Когато човек е разобличен от Бог, как трябва да се справи с това и какъв избор трябва да направи? Той трябва да търси истината и при никакви обстоятелства не бива да се обърква. За теб е добре да преживееш Божия съд и наказание и да видиш поквата си такава, каквато е в действителност. Защо тогава си негативен? Бог те разобличава, за да придобиеш разбиране за себе си и за да те спаси. Всъщност покварения нрав, който разкриваш, произтича от твоята природа. Не че Бог иска да те разобличи, но ако не те разобличи, няма ли пак да разкриваш покварения си нрав? Преди да повярваш в Бог, Той все още не те беше разобличил. В такъв случай всичко, което изживяваше, не беше ли сатанински покварен нрав? Ти си човек, който живее според сатанински нрав. Не бива да си толкова потресен от тези неща. Когато разкриеш малко поквара, това те плаши до смърт и си мислиш, че за теб всичко е свършено, че Бог не те иска и че всичко, което си направил, е напразно. Не реагирай прекалено остро. Бог спасява покварените хора, а не роботите. Какво имам предвид под покварени хора? Имам предвид хора, които разкриват сатанински покварен нрав, които са надменни и самоправедни, които не приемат истината, способни са да се съпротивляват на Бог и да се бунтуват срещу Него, да бъдат враждебни към Него и които са способни да следват стъпките на Павел. Този вид човеци спасява Бог. Ако искаш да приемеш Божието спасение и да постигнеш спасение, трябва да се изправиш срещу покварения нрав,

който съществува в сърцето ти, да се изправиш срещу покварения нрав, който разкриваш ежедневно, и всеки ден трябва да търсиш истината и да се самоанализираш, да се съпоставяш с Божиите слова, да практикуваш разпознаване и разнищване на покварения нрав, който разкриваш, и да се бориш с него. Някои хора се борят с него няколко пъти, но губят битката и казват: „Защо винаги разкривам надменност? Защо другите хора не го правят?“. Всъщност всеки разкрива надменност. Когато други хора я разкриват, ти не го знаеш, но те го знаят. Или може да се окаже, че самите те не знаят кога разкриват надменност, но Бог знае. Освен това има и друг проблем, който хората трябва да помнят: Бог поправя покварения нрав на хората. Той не поправя начина, по който вършат нещата. Бог не мрази моментното намерение, което имаш, докато вършиш нещо, или определен начин на вършене на нещата, или ако понякога си мързелив или не плащаш цена. Не това са нещата, които Бог мрази. Това, което Бог мрази, е поквареният ти нрав. Всеки път, когато почувстваш, че разкриваш покварен нрав, трябва сам да го осъзнаеш, преди Бог да те дисциплинира. Не бива да гадаеш дали Бог те мрази или те е отстранил. Трябва да си наясно с проблема си, след това да потърсиш как трябва да се покаеш и кой начин на практикуване на истината ще доведе до промяна. Това е проявление на нормален разум. Това, което първо трябва да осъзнаеш, е: „Тези мои думи не са разумни и разкриват надменност. Не съм способен да изпълнявам тази задача, но въпреки това се превъзнасям и казвам, че мога. Тогава това не е ли просто голямо самохвалство? Самохвалството и превъзнасянето показват, че имам надменен нрав“. Бог не те заклеймява за самохвалство. Означава ли това обаче, че можеш просто да се избавиш от това? Не, не можеш да се избавиш от него. Трябва да го разнищиш и да си кажеш: „Защо толкова много ме бива да се хваля и превъзнасям? Защо се перча с неща, които не мога да върша, или неща, които дори не знам дали мога да направя? Защо имам тази слабост?“. Това не е слабост. Слабостта е лош навик на повърхностно ниво. Самохвалството е един от начините, по които се разкрива надменният нрав. Именно сатанинският ти нрав те направлява да живееш в такова състояние — изцяло си направляван от нрава си. Ако можеш да го потиснеш и да не разкриваш надменен нрав, това означава ли, че вече нямаш надменен нрав? Означава ли това, че е поправен? Съвсем не е толкова просто. Не преставаш да бъдеш надменен

просто като промениш начина, по който вършиш нещо, като спазваш външно правилата и се държиш добре, не си нахакан и имаш културни обноски. Това са само маски и добавят нови проблеми към това, че си надменен, а резултатът е още по-проблемен. Ако искаш да поправиш надменността си и да поправиш всевъзможните видове покварен нрав, трябва да търсиш истината, за да го поправиш, когато изпълняваш дълга си. Това е правилният начин. Да предположим например, че водачът уреди да изпълняваш определен дълг и след като го изслушаш, пренебрежително казваш: „И преди съм изпълнявал такъв дълг. Лесна работа!“. Веднага след това обаче осъзнаваш, че си разкрил надменност и че този начин на мислене е погрешен, и бързаш да се помолиш и да коригираш мисленето си, като казваш: „О, Боже! За пореден път разкрих надменност. Моля те да ме кастриш. Готов съм да изпълня добре дълга си“ — това е първото нещо, което трябва да направиш. Тогава как трябва да се отнасяш към дълга си? Ти си мислиш: „Правя това за Бог и го правя в Негово присъствие, затова трябва да подходя внимателно. Не мога да го объркам. В противен случай ще бъде толкова неловко!“. След това го обмисляш и си казваш: „Не, това не е правилно. Защо трябва да се страхувам от това да не се почувствам неловко?“. Това състояние също не е правилно. Започнал си да се отклоняваш от пътя. Как трябва да го коригираш? В коя посока е правилно да се върви? Това отново е свързано с практикуването на истината, за да се оправят проблемите. Би трябвало да си помислиш: „Не се страхувам от това да не се почувствам неловко. Най-същественото е, че не бива да навредя на делото на църквата“, и състоянието ти ще бъде променено към по-добро. Но ако тогава си помислиш: „Ами ако навредя на делото на църквата и ме кастрят? Няма да имам гордост“, състоянието ти отново ще бъде неправилно. Как може да се поправи това? В сърцето си трябва да си помислиш: „Никога не отдавам значение на дълга си, мързи ме да го изпълнявам и съм толкова надменен. Заслужавам да ме кастрят. Трябва да се моля на Бог и да Го оставя да върши делото Си. Аз съм костелив орех, но Бог е всемогъщ и за Него няма нищо невъзможно, така че ще се осланям на Бог“. Това е правилно. Това е правилният начин да практикуваш. Бог ти е дал определени таланти и ти е позволил да придобиеш известни познания, но придобиването на тези познания не означава непременно, че можеш да изпълняваш добре дълга си.

Това не е ли факт? (Да, така е.) Как човек стига до това заключение? (Чрез преживяване.) Това преживяване ти даде урок и прозрение. А именно, че това, което Бог дава на хората, не е нещо, което те притежават изначално, нито е техен капитал. Бог може да им отнеме това, което им е дал, по всяко време. Когато Бог иска да те разкрие, колкото и да си талантлив в нещо, ще го забравиш и няма да си способен да го използваш — ще бъдеш нищо. Да кажем, че по това време се молиш: „Боже, аз съм нищо. Аз имам тази способност само защото Ти ми я даде. Умолявам Те да ми дадеш сила! Моля Те, благослови ме и ме напътствай, за да не вредя на Твоето дело“. Това ли е правилният начин да се молиш? (Не, не е.) Какво трябва да промениш в този момент? Казваш: „О, Боже! Готов съм да се покоря на Твоите подредби. Не може винаги да мисля, че съм прав. Макар че знам някои неща в тази сфера на работа и имам известни умения в нея, това не означава непременно, че мога да изпълня добре задачата. Тъй като покваренят ми нрав причинява смущение, имам навика да върша нещата нехайно и небрежно и не приемам сериозно дълга си. Не съм способен да се контролирам и не мога да се овладея. Умолявам Те да ме закриляш и да ме напътстваш. Готов съм да Ти се покоря, да направя всичко по силите си и да Ти отдам славата“. Ако изпълняваш добре дълга си и отдаваш осемдесет процента от заслугите на Бог и двайсет процента на себе си, това уместно ли е? (Не, не е.) Не е разумно да се делят нещата по този начин. Ако Бог не вършеше делото Си, би ли могъл да изпълниш добре дълга си? Категорично не, защото не само ти липсва истината, но и имаш покварен нрав. Каквото и покварено състояние да съществува в сърцата на хората, те винаги трябва да се самоанализират и да търсят истината, за да го поправят. След като покваренят им нрав бъде пречистен, състоянието им ще бъде нормално.

Понякога в човешкото сърце се появява погрешна мисъл или идея и тя смущава сърцето му. Той затъва в това състояние и не може да излезе от него за ден-два. Какво трябва да прави човек в такъв момент? Трябва да потърсиш истината, за да оправи ситуацията. Първо трябва да изясниш как е възникнала погрешната мисъл или идея, как те е завладяла, направила те е негативен и потиснат и те е накарала да разкриеш всевъзможно непокорство и неприлично поведение. След това, когато осъзнаеш, че тези неща са продиктувани от покварения ти нрав и че

Бог го ненавижда, трябва да притихнеш пред Бог и да се молиш: „Боже, дисциплинирай ме и ми позволи да науча уроците, от които се нуждая. Не се страхувам да бъда разкрит, нито се страхувам да се чувствам неловко или да изгубя достойнството си. Единственото, от което се страхувам, е, че действията ми нарушават Твоите управленски закони и не са угодни за Теб“. Това е правилният път, но имаш ли духовния ръст да го извървиш? (Не.) Ако нямаш духовния ръст, това означава ли, че не можеш да се молиш в тази посока? Тъй като това е правилният път, трябва да се молиш в тази посока. Сега духовният ръст на хората е малък, те често трябва да идват пред Бог, да се осланят на Бог и да оставят Бог повече да ги закриля и повече да ги дисциплинира. Когато духовният им ръст нарасне и те могат да поемат на плещите си бреме и да изпълняват повече задачи, Бог няма да има нужда да се тревожи толкова много и няма да има нужда постоянно да ги закриля, дисциплинира, да ги подлага на изпитания или да ги наблюдава. Това касае сърцето и Бог гледа сърцата на хората. Бог не се интересува колко добре се държиш или колко си послушен външно. Той гледа твоето отношение. Може цял ден да не кажеш нищо, но какво отношение имаш в сърцето си? „Този дълг ми е даден, затова имам отговорността да го изпълня добре, но имам навика да бъда необуздан и винаги правя каквото си искам. Знам, че имам този проблем, но не мога да се контролирам. Дано Бог нагласи средата ми и да премахне заобикалящите ме хора, събития и неща, които биха могли да ме смутят, да повлияят на изпълнението на дълга ми или да повлияят на практикуването ми на истината, така че да не изпадам в изкушение, да мога да приема Божиите изпитания и да мога да приема Неговото дисциплиниране“. Трябва да имаш сърце, което доброволно се покорява. Когато тези мисли са в сърцето ти, как може Бог да не ги види? Как може Той да не им обърне внимание? И така, Бог действа. Понякога, когато се молиш така веднъж или два пъти, Бог не ти обръща внимание. Когато Той подлага на изпитание работата и искреността на човека, Той няма да каже нищо, но това не означава, че стореното от теб е било погрешно. В никакъв случай не бива да подлагаш Бог на изпитание. Ако винаги подлагаш Бог на изпитание и казваш: „Правилно ли постъпвам? Видя ли това, Боже?“, тогава си в беда. Това е неправилно състояние. Просто се съсредоточи върху предприемането на действия. Независимо дали Бог те дисциплинира,

води, подлага на изпитание или напътства, не обръщай внимание. Просто се съсредоточи върху това да полагаш усилия над истината, която разбираш, и да действаш съгласно Божиите намерения. Това е достатъчно. Що се отнася до това какъв ще бъде резултатът, в много случаи това не е твоя отговорност. За какво трябва да поемеш отговорност? За това да изпълняваш дълга, който трябва да изпълняваш, да отделяш необходимото време и да плащаш необходимата цена. Това е достатъчно. Всичко, което касае истината, трябва да бъде изследвано и трябва да се положат усилия, за да се разбере. Най-същественото е хората да вървят по пътя, по който трябва да вървят. Това е достатъчно. То е това, което трябва да правят хората. Що се отнася до това какво ниво на духовен ръст имаш, през какви изпитания трябва да преминеш, какво дисциплиниране трябва да преживееш, какви ситуации трябва да преживееш и как Бог господства, не е нужно да обръщаш внимание на тези неща. Бог ще го направи. Ти казваш: „Аз съм с нисък духовен ръст. Не ме подлагай на никакви изпитания, Боже, страхувам се!“. Бог би ли го направил? (Не, не би го направил.) Няма нужда да се тревожиш. Ти казваш: „Аз съм с толкова голям духовен ръст и имам предостатъчно вяра. Боже, защо не ме подложиш на няколко изпитания? Подложи ме на изпитания, както направи с Йов, и отнеми всичко, което имам!“. Бог не би направил това. Ти не познаваш собствения си ръст, но Бог знае добре и е много наясно. Той може да види сърцето на всеки човек. Могат ли хората да видят Божието сърце? (Не, не могат.) Хората не могат да видят Божието сърце. Как тогава разбират Бог и си сътрудничат с Него? (Чрез Неговите слова.) Като разбират словата Му, изпълняват добре дълга си и стриктно се придържат към мястото си на хора. Какво представлява дългът на хората? Това е работата, която хората трябва да вършат и която са способни да вършат. Това са задачите, които Бог ти е дал. Какво включват задачите, които са ти дадени? Сферата на работа, с която си запознат, тези задачи, които църквата ти възлага, тези задачи, които трябва да изпълняваш, и тези задачи, които са в рамките на способността ти за изпълнение. Това е част от него. Друга част е свързана с въпроса за навлизането в живота. Трябва да си способен да практикуваш истината и да се покориш на Бог. Просто се съсредоточи върху това да практикуваш истината и да навлезеш в нея. Не обръщай внимание на оценката на другите за теб или на това как

те вижда Бог. Не е нужно да обръщаш внимание на тези неща, нито се налага да обръщаш внимание на тези неща — това не са нещата, с които трябва да се занимаваш. Хората нямат думата по отношение на своето щастие, нещастие, дълголетие, всички неща, които преживяват през живота си, късмета си или живота си. Никой не може да промени тези неща. Трябва да си наясно с това. Бог господства над тези неща. Хората категорично трябва ясно да осъзнаят и да разберат това в сърцата си. Не се занимавай с нищо от името на Бог, не се опитвай да решаваш какво иска да направи Бог. Просто се съсредоточи върху успешното справяне с това, което трябва да свършиш, това, в което трябва да навлезеш, и пътя, по който трябва да вървиш. Това е достатъчно. Що се отнася до това каква ще бъде бъдещата ти крайна цел, ти имаш ли думата по този въпрос? (Не.) Тогава как можеш да разрешиш този проблем? От една страна, като всеки ден правиш добре всичко, което трябва да правиш, и изпълняваш добре дълга си като личност. Това е поръчението, което Бог дава на всеки. Дошъл си на този свят и Бог те е водил през цялото време — независимо дали ти е дал различни видове дарби, или те е развил и ти е дал талант или способност, това показва, че Бог ти е дал поръчения. Съвсем очевидно е какво поръчение ти е дал Бог и няма нужда Бог да ти казва изрично. Например, ако знаеш английски, тогава Бог определено има изисквания към теб в тази сфера. Това е твой дълг. Няма нужда Бог да зове от небето и изрично да ти казва: „Твоят дълг е да превеждаш и ако не го изпълниш, ще те накажа“. Няма нужда да казва това. Това вече ти е пределно ясно, защото Бог ти е дал нормална рационалност, мисловни процеси и мислене, както и способността да разбираш този език. Това е достатъчно. Това, което ти е дал Бог, е това, което ти казва да правиш, и това ти е пределно ясно в сърцето ти. В процеса на изпълнение на дълга си и в процеса на приемане на Божието поръчение ти трябва да приемеш всичко, което Бог ти е направил, включително положителното напътствие, поенето и ресурса, които Той ти е дал. Например като често ядеш и пиеш Божиите слова, слушаш проповеди, живееш църковен живот, общуваш за истината и хармонично си сътрудничиш с другите, докато изпълняваш дълга си. От друга страна, чрез индивидуалното навлизане в живота — това е най-важното. Някои хора винаги искат да знаят дали имат живот и дали са постигнали някакви резултати. Добре е да премисляте тези неща за

момент, но не се съсредоточавайте върху тях. Това е като ежегодното засаждане на култури — никой фермер не казва колко добив трябва да има тази година и че ако не постигне този резултат, ще се откаже от живота. Фермерите не са толкова глупави. Всички те сеят семена в подходящия сезон, след това ги поливат, торят ги и се грижат за тях нормално. След това, когато сезонът е подходящ, реколтата им е осигурена. Трябва да имаш такава вяра; това е истинска вяра в Бог. Не бъди толкова пресметлив с Бог, като казваш: „Напоследък положих известни усилия. Ще ме възнагради ли Бог?“. Не е приемливо винаги да искаш награди, както офис служителят иска заплатата си в края на месеца. Не е приемливо винаги да искаш заплати. Вярата на хората е твърде слаба и те нямат истинска вяра в Бог. Щом видиш ясно, че пътят на следването на Бог е пътят към спасението и че това е истинският живот, че това е правилният път, който хората трябва да следват, и животът, който сътворените същества трябва да имат, просто се съсредоточи върху това да се стремиш към истината и да търсиш навлизане в реалността, да слушаш Божиите слова и да вървиш и да действаш в посоката, която Бог ти сочи. Точно така. Недей винаги да питаш Бог: „Боже, колко време остава до момента, в който ще съм Те следвал до края на пътя? Кога ще бъда спасен? Кога ще бъда възнаграден и ще получа венец? Кога ще настъпи Божият ден?“. Всичко това са състояния, които хората имат. Дали обаче от това следва, че са правилни? (Не.) Някои хора казват: „Законът не може да бъде приложен, когато всеки е нарушител“, но тази поговорка е заблуда, не е издържана и не е съгласно истината. Фактът, че всеки има тези състояния, доказва, че всеки има покварен нрав, затова всички те трябва да поправят този проблем и да преодолеят това препятствие. В сърцето си винаги трябва да изследваш себе си, а не да се съсредоточаваш върху това как се справят другите, и докато изследваш себе си, трябва да коригираш всички свои покварени състояния. Умовете на хората са динамични и винаги мислят активно — в един момент те клонят наляво, а в следващия — надясно. Начинът им на мислене винаги е малко ненадежден. Те не вървят по правилния път. Настояват да следват другите, да следват нечестивите тенденции в света и да вървят по грешен път. Това е природата същност на хората и те не биха могли да я контролират, дори и да искат. Щом не можеш да я контролираш, тогава не я контролирай. Когато на повърхността

изплува неправилно намерение или възглед, поправи го. Така поквата, която разкриваш, постепенно ще намалее. И така, как можеш да я поправиш? Като се молиш и постоянно придобиваш разбиране за тези неща и ги променяш. Понякога, както и да се опитваш да промениш тези неща, те пак изплуват на повърхността, затова не им обръщай внимание и просто върши това, което трябва да правиш. Това е най-лесният метод. И така, какво трябва да правят хората? Да изпълняват добре дълга си и да се придържат към дълга си. Не можеш да отхвърлиш поръчението, което Бог ти е дал; трябва да го завършиш добре. Освен това, по отношение на индивидуалното навлизане в живота, трябва да направиш всичко възможно, за да се стремиш към истината, докато изпълняваш дълга си, и да работиш усърдно, за да постигнеш възможното за теб ниво на навлизане. В крайна сметка това дали отговаряш на критериите, ще бъде решено от Бог. Собствените чувства и отсъждания на хората са безполезни. Хората не могат да решат собствената си съдба и не са способни да оценят поведението си или да определят какъв ще бъде изходът им накрая. Само Бог може да оцени и да определи тези неща. Трябва да вярваш, че Бог е праведен. Ако заимствам думите на невярващите, трябва да се осмелиш да действаш, да се осмелиш да дадеш сметка за действията си, да се осмелиш да се изправиш пред фактите и да можеш да се нагърбваш с отговорност. Хората, които имат съвест и разум, трябва да изпълняват добре дълга си и да поемат отговорност.

От решаващо значение е хората често да изследват себе си, както е от решаващо значение хората да приемат Божията внимателна проверка. Също така е от решаващо значение хората да търсят истината, да постигнат обрат в състоянията и възгледите си и да излязат от тях, когато изследват себе си и открият, че имат неправилни състояния или възгледи. По този начин, без да го осъзнаваш, ще преживяваш все по-малко неправилни състояния и ще ставаш все по-проницателен към тях. След като постигнеш обрат на неправилните си състояния, положителните неща у теб ще се увеличат и ти ще изпълняваш дълга си с все по-голяма чистота. Макар че външно начинът, по който говориш, и индивидуалността ти ще бъдат същите като преди, твоят живот нрав ще се е променил. Как ще си проличи това? Ще бъдеш способен да следваш истините принципи, когато вършиш нещо и изпълняваш дълга си, и ще бъдеш способен да

поемаш отговорност за тези неща. Когато видиш другите да вършат нещо нехайно, ще се ядосваш, а когато видиш нечестиви явления, както и негативни, неправилни и нечестиви практики, които разкриват покварен нрав, ще ги ненавиждаш. Колкото повече гледаш тези неща, толкова повече отвращение ще изпитваш и ще ставаш все по-проницателен към тях. Когато видиш хора, които вярват в Бог от много дълго време и които говорят много ясно за думи и доктрини, но не вършат никаква истинска работа и им липсват принципи, ще се ядосваш и ще ненавиждаш това. По-специално, когато видиш водачи и работници, които не вършат истинска работа, които винаги говорят за думи и доктрини и които вярват в Бог от години, но не са се променили, ще имаш проницателност към тях, ще си способен да ги разобличиш и да докладваш за тях и ще притежаваш чувство за справедливост. Не само ще мразиш себе си, но и ще мразиш, когато се случват тези нечестиви и несправедливи неща. Това ще докаже, че у теб е настъпила промяна. Ще си способен да погледнеш на проблемите и да се отнасяш към хората, събитията и нещата около себе си през призмата на истината, от Божията страна и през призмата на положителните неща — това ще покаже, че у теб е настъпила промяна. Тогава все още ли ще имаш нужда Бог да те оценява? Не, ти сам ще си способен да почувстваш това. В миналото например, ако видеше някой да върши нещо нехайно, си мислеше: „Това е нормално. Аз съм същият. Ако той не правеше нещата по този начин, тогава щях да изглеждам така, сякаш аз върша нещата нехайно“. Всички вършеха нещата нехайно и затова ти смяташе, че се справяш доста добре. Сега вече не мислиш така. Вместо това си мислиш: „Да се вършат нещата нехайно е неприемливо. Делото на Божия дом е важно. Беше достатъчно непокорно от моя страна, че вършех нещата нехайно. Защо се държите така, както се държах аз, и също вършите нещата по този начин?“. Мислиш си, че преди си бил толкова невеж и незрял, че начинът, по който си виждал нещата, е бил толкова достоен за презрение и срамен, и че няма как да дадеш отчет за това на Бог и съвестта ти не може да го преодолее. Това, че си способен на такива мисли и чувства, доказва, че истината и Божиите слова вече са пуснали корени и са покълнали вътре в теб. Призмата, през която гледаш на нещата, и критериите, по които оценяваш нещата, са се променили. Ти вече си напълно различен човек в сравнение с преди, когато си живял в

покварения си нрав. Вече реално си се променил. Променили ли сте се малко сега? (Малко.) Сега сте се променили малко и от време на време, когато видите хора, които вършат нещата нехайно, не искат да практикуват истината и винаги се отдават на физически удобства, не мислите, че това е нещо добро. Въпреки това, ако бъдеш помолен да отидеш да им помогнеш и да ги подкрепиш, сатанинските философии пак ще те възпират. Макар да откриваш този проблем у хората, ти не смееш да кажеш каквото и да било от страх да не ги оскърбиш и дори си мислиш: „Никой не ме е избрал за ръководител на екип, затова няма нужда да си пъхам носа в чуждите работи“. Когато се сблъскаш с тези несправедливи и негативни неща, в речта и действията си ти не си способен да застанеш на страната на истината или да поемеш отговорност. Просто си затваряш очите и си мислиш, че това е чудесен начин да се постъпва, като стоиш настрана от пререканията. Мислиш си: „Ако нещо се обърка, то няма да има нищо общо с мен. Избягвам неприятната ситуация“. Ако все още имаш такива възгледи, ще бъдеш ли способен да практикуваш истината? Ще имаш ли навлизане в живота? С такива възгледи в сърцето си ти си неверник и не можеш да приемеш истината. Ето защо възгледи като този не могат да останат, без да бъдат коригирани. Ако искаш да навлезеш в живота, от една страна, трябва да си способен сам да се контролираш. От друга страна, преди всичко трябва да приемеш Божията внимателна проверка. Ако забележиш, че в сърцето ти има укор, трябва да се самоанализираш и да разбереш откъде идва този укор. Ако можеш да почувстваш, че Бог те проучва внимателно, и вярваш, че Бог те проучва внимателно, тогава трябва да приемеш Неговата внимателна проверка. Само като изпитваш често угризения и се чувстваш неспокоен в сърцето си и задължен на Бог поради това, че си в тези състояния, ще имаш мотивацията да практикуваш истината и да навлезеш в истината. Има някои критерии за навлизане в истините реалности и практически проявления на това. До каква степен сте навлезли в тях сега? (Когато възникне ситуация, мога да видя много недостатъци в себе си, но прекарвам много време затънал в това състояние. Не знам как да възприема гледната точка на истината, за да анализирам или да разбера какви проблеми имам. Нямам ясна проницателност по отношение на себе си. Не виждам ясно себе си и често не мога да видя ясно състоянията на

другите хора.) Ако не можеш ясно да видиш себе си, тогава не можеш ясно да видиш другите. Това твърдение е вярно. Когато други хора имат проблем, ти си мислиш, че той няма нищо общо с теб, но всъщност състоянията си съответстват и са еднакви. Ако не можеш ясно да видиш собственото си състояние, няма да си способен да разрешиш проблемите си, камо ли да разрешиш проблемите на другите. Щом разрешиш проблемите си, ще си способен много ясно да видиш проблемите на другите и веднага да ги оправиш. Ако искаш да навлезеш в живота, трябва да се придържаш към следните две неща: едното е, че трябва да изпълняваш добре дълга си, а другото е, че докато изпълняваш дълга си, трябва често да изследваш себе си, да търсиш истината, за да постигнеш обрат по отношение на различните си неправилни възгледи, мисли, позиции, намерения и състояния и да излезеш от всевъзможните неправилни състояния. Ако имаш силата да излезеш от тях, ще победиш Сатана и ще се отървеш от покварения си нрав. Тогава ще си постигнал обрат. Ти ще си излязъл от своите негативни състояния и няма да бъдеш възпиран или контролиран от тези състояния. Това само по себе си е стъпка напред. Първо трябва да разрешите този проблем. Какви негативни състояния имате? Някои хора си мислят: „Просто съм такъв. Не мога да направя нищо, за да поправя надменния си нрав. Във всеки случай Бог знае за това и аз смятам, че Той вече ме е окачествил. Толкова много пъти съм опитвал да се променя, но все още съм същият. Просто съм си такъв“. Имаш лошо мнение за себе си, но това е негативно състояние; донякъде е начин на мислене, при който се оставяш на отчаянието. Не си търсил истината, за да разрешиш този проблем. Защо тогава си мислиш, че си безнадежден? Хората често живеят в такива състояния. Едно моментно разкриване на поквара — и те си мислят, че са окачествени и че са такъв тип хора. Това е негативно състояние; то трябва да претърпи обрат и ти трябва да излезеш от него. Какви други негативни състояния имате? (Често живея в състояние, в което върша нещата въз основа на дарбите и заложбите си и ми липсва навлизане в живота. Това състояние е много сериозно.) Когато хората вършат нещата въз основа на своите дарби и заложби, те винаги обичат да се съревновават с другите, като си мислят: „Как така ти можеш да завършиш тази задача, а аз не мога? Трябва да работя усърдно и да вложа усилия в тази задача, да се опитам да я свърша

по-добре от теб!“. Тук се е появила дяволската ти природа. Какво трябва да се направи по този въпрос? Когато вършиш нещо, ако имаш тази мотивация или отправна точка, не ѝ обръщай внимание. Това е моментно разкриване или моментна невежа мисъл. Не действай според нея и всичко ще бъде наред. Трябва да вършиш нещата здраво стъпил на земята и по начина, по който трябва да се правят. Ако срещнеш трудност, поеми инициативата да разгледаш как другите хора са се справили с нея. Ако са се справили добре, говори с тях и се учи от тях. По този начин ще постигнеш обрат на неправилните си състояния. Ако имаш тези мисли и разкриваш поквара в себе си, но не действаш по този начин, тогава покваренят ти нрав ще бъде възпрепятстван. Но ако имаш тези мисли и действаш по този начин, а действията ти са дори по-лоши от мислите ти, то това вещае проблеми и ще обърка нещата. Покваренят нрав на хората е това, което Бог мрази най-много.

Божият подход към покварения ти нрав не е да те кара да го криеш, да го прикриваш или да го маскираш. По-скоро Той ти позволява да го разкриеш, като те разобличава и те кара да придобиеш познания за нрава си. Щом го опознаеш, това ли е всичко? Не. След като го опознаеш и знаеш, че е погрешно да вършиш нещата според покварения си нрав и че това е задънена улица, трябва да дойдеш пред Бог, да Му се помолиш и да потърсиш истината, за да преодолееш покварения си нрав. Бог ще те просветли и ще ти даде правилен път на практикуване. Божиите слова казват какво трябва да правят хората, но хората имат покварен нрав и понякога не искат да правят това, което Бог казва. Те искат да вършат нещата по свой начин. Тогава какво прави Бог? Бог ти дава свобода и известно време ти позволява да действаш по този начин. Като продължаваш да действаш по този начин, ще удариш на камък и ще почувстваш, че си сбъркал. Тогава ще се върнеш при Бог и ще потърсиш какво трябва да направиш. Бог ще каже: „В сърцето си разбираш Моите изисквания. Защо тогава не слушаш?“. И ти ще кажеш: „Тогава ме дисциплинирай, Боже!“. Бог ще те дисциплинира и ще те боли, затова ще си помислиш: „Бог не ме обича. Как може да бъде толкова жесток към мен? Толкова е безсърдечен“. Бог ще каже: „Добре, тогава повече няма да го правя. Продължавай да вършиш нещата, както възнамеряваш“, и ти ще се върнеш на пътя, на който си бил преди. Ще вършиш неща, отново ще удариш на камък и ще

разсъждаваш: „Има нещо нередно в това, което правя. Трябва да се върна и да изповядам греховете си. Задължен съм на Бог“. Ще се върнеш отново при Бог и ще се молиш и ще търсиш, ще разбереш, че това, което Бог казва, е правилно, и след това ще правиш това, което Бог казва. Но когато го правиш, ще си мислиш: „Това ще нарани гордостта ми. Може би първо ще се погрижа за гордостта си“. Тогава отново ще бъдеш в беда и отново няма да си на нужната висота. С течение на времето ще се връщаш така напред-назад отново и отново. Ако хората могат да се самоанализират, винаги да разпознават отклоненията в себе си, да размишляват над покварения си нрав и да го разбират, и след това да търсят истината, за да го преодолеят, тогава в хода на това преживяване духовният им ръст също ще расте непрекъснато. Хората, които имат сърца, които са готови да практикуват истината и да обичат положителните неща, постепенно ще преживяват по-малко неуспехи и провали, тази част от тях, която е богопокорна, ще се увеличава и частта от тях, която обича истината, ще се увеличава. Ето защо Бог ти позволява да се проваляш и да се бунтуваш, докато преживяваш истината и я практикуваш. Той не гледа тези неща. Не че Бог вече няма да те иска или че ще те изпрати в ада, или ще те осъди на смърт за това, че не си Го послушал веднъж. Бог не прави това. Защо се казва, че Божията любов е изключително голяма, когато Той спасява хората? Тук се проявява Божията любов. Тя се проявява в толерантността и търпението Му към хората. Той постоянно е толерантен към теб, но не е снизходителен към теб. Божията толерантност се изразява в това, че Той познава духовния ръст на хората, знае вродените им способности, знае какво разкриват хората при определени обстоятелства и какво могат да постигнат въз основа на духовния си ръст и ти позволява да разкриеш тези неща, като ти дава определен обхват и те приема, когато се върнеш при Него и искрено се покаеш, като същевременно разпознава искреността на твоето покаяние. Следователно, когато се върнеш и попиташ Бог дали е правилно да постъпваш по този начин, Бог ще продължи да ти казва и да ти дава отговор. Бог търпеливо ще ти каже, че е правилно да постъпваш по този начин, и ще ти даде потвърждение. Когато обаче отново промениш решението си и кажеш: „Боже, не искам да правя това. Нямам полза от това и то ме кара да се чувствам нещастен и неудобно — все пак мисля, че трябва да върша нещата по своя начин, така няма да изгубя достойнството

си, ще бъда хитър и хлъзгав и ще мога да удовлетворя себе си във всяко отношение — първо ще удовлетворя личните си желания“, Бог ще каже: „Можеш да избереш да не достигаш изискваното ниво, но ти си този, който в крайна сметка ще изгуби от това, а не Аз“. Когато Бог те спасява, понякога ти позволява да бъдеш своенравен по този начин. Това е Неговата толерантност и това е милостта, която Той проявява към хората. Хората обаче не бива да се самозабравят, когато виждат Неговата милост, и да се отнасят към търпението и толерантността Му като към вид неспособност или да ги виждат като извинение да се бунтуват срещу Бог и да не се вслушват в словата Му. Това е непокорство и нечестивост от страна на хората. Хората трябва ясно да видят това. Толерантността и търпението, които Бог ти показва, се простират безгранично. Ако можеш да почувстваш ревностните и грижовни Божии намерения, това е добре. Не че Бог е неспособен да използва крайни мерки, за да те спаси — трябва да разбереш, че зад Божиите действия стоят принципи. Той върши нещата по много начини, но не използва крайни мерки. Защо е така? Бог ти позволява да преживееш всякакви несгоди, премеждия и мъки, както и много провали и неуспехи. Накрая, докато преживяваш тези неща, Бог те кара да осъзнаеш че всичко, което Той е казал, е правилно и че то е истината. Едновременно с това, Той те кара да осъзнаеш, че всичко това, което си мислиш и си въобразяваш, както и представите, знанията, философските теории, философиите и нещата, които си научил на този свят и на които са те учили твоите родители, са погрешни и че тези неща не могат да те насочат към правилния път в живота и не могат да те водят към разбиране на истината и идване пред Бог. Ако продължаваш да живееш с тях, то вървиш по пътя на провала, както и по пътя на съпротивляването срещу Бог и предателството към Него. Накрая Бог ще те накара да видиш това ясно. Този процес е нещо, което трябва да преживееш, и само така може да се постигнат резултати, но за Бог това е и болезнена гледка. Хората са непокорни и имат покварен нрав, затова трябва да понесат малко страдание и да преживеят тези неуспехи. Без това страдание не биха могли да се пречистят. Ако човек действително има сърце, което обича истината, ако действително е готов да приеме различните Божии методи на спасение и да плати цената, тогава няма нужда да страда толкова много. Всъщност Бог не иска да прави така, че хората да страдат толкова много и

да изпитват толкова много неуспехи и провали. Хората обаче са твърде непокорни и не искат да правят това, което им се казва, не искат да се покорят и не са способни да вървят по правилния път или да използват преки пътища. Вървят само по собствения си път, бунтуват се срещу Бог и Му се съпротивляват. Хората са покварени неща. Единственото, което Бог може да направи, е да ги предаде на Сатана и да ги поставя в различни ситуации, за да ги калява непрестанно, и така им дава възможност да придобият различен опит, да научат различни уроци и да постигнат разбиране за същината на всички видове нечестиви неща. След това, когато хората погледнат назад, те ще осъзнаят, че Божиите слова са истината, ще признаят, че Божиите слова са истината, и ще признаят, че Бог е реалността на всички положителни неща и че е Този, Който наистина обича хората, тревожи се за тях и може да ги спаси. Бог не иска хората да страдат толкова много, но хората са твърде непокорни, искат да поемат по грешния път и да преминат през това страдание. Бог няма друг избор, освен да ги поставя в различни ситуации, за да ги калява постоянно. До каква степен се каляват хората в крайна сметка? До степен, в която казваш: „Преживях всякакви ситуации и сега най-сетне разбирам, че освен Бог, няма човек, събитие или нещо, които могат да ми помогнат да разбера истината, да ме накарат да ѝ се наслаждавам или да навляза в истините реалности. Ще бъда човек, който наистина е покорен пред Бог само ако практикувам покорно според Божиите слова, заемам покорно мястото си на човек и спазвам статуса и дълга си като сътворено същество; само ако приемам покорно Божието върховенство и Неговите подредби, ако не се оплаквам повече, не поставям прекомерни изисквания към Бог и мога искрено да се покоря на Създателя“. Когато хората достигнат това ниво, те искрено се прекланят пред Бог и вече не е необходимо Той да им нагласява повече ситуации, които да изживяват. И така, по кой път искате да поемете? В своите субективни желания никой не иска да страда и никой не иска да преживява неуспехи, провали, трудности, разочарования или несгоди, но няма друг начин. Хората имат сатанинска природа и са твърде непокорни, а мислите и възгледите им са твърде сложни. Всеки ден сърцето ти е в постоянно противоречие, борба и смут. Разбираш малко истини, навлизането ти в живота е повърхностно и нямаш сила да преодолееш представите, фантазиите и покварения нрав на плътта.

Единственото, което можеш да направиш, е да избереш обичайния подход на човека: постоянно да преживяваш провали и разочарования, постоянно да падаш, да се сблъскваш с трудности и да се вургаляш в калта, докато дойде ден, в който да кажеш: „Уморих се. Омръзна ми. Не искам да живея така. Не искам да преживявам тези провали. Готов съм покорно да дойда пред Създателя, ще слушам какво казва Бог и ще правя това, което казва. Това е единственият правилен път в живота“. Едва в деня, в който бъдеш напълно убеден и признаеш поражението си, ще си способен да дойдеш пред Бог. Разбрахте ли нещо за Божия нрав от това? Какво е Божието отношение към хората? Каквото и да прави Бог, Той иска най-доброто за тях. Независимо какви ситуации нагласява или какво иска да правиш, Той винаги желае да види най-добрия резултат. Да кажем, че преживяваш нещо и се сблъскваш с неуспехи и провали. Бог не иска да те вижда обезкуражен, когато се провалиш, не иска да мислиш, че с теб е свършено и че те е сграбчил Сатана, след което да се предадеш, никога повече да не стъпиш на крака и да изпаднеш в униние — Бог не иска да види този резултат. Какво иска да види Той? Че макар да си се провалил в този случай, ти си способен да търсиш истината и да се самоанализираш, да откриеш причината за провала си, да приемеш урока, на който те е научил този провал, и да го помниш в бъдеще, да знаеш, че е грешно да постъпваш така, че единственото правилно нещо е да практикуваш според Божиите слова, и да осъзнаеш: „Аз съм лош човек. Имам покварен сатанински нрав. В мен има непокорство. Далеч съм от праведните хора, за които говори Бог, и нямам богобоязливо сърце“. Ясно си видял този факт, осъзнал си истината по въпроса и чрез този неуспех и този провал си придобил известен разум и си съзрял. Това иска да види Бог. Какво означава съзряване? Означава, че Бог може да те придобие, че можеш да бъдеш спасен, че можеш да навлезеш в истините реалности и че си поел по пътя на богобоязливостта и отбягването на злото. Бог се надява да види как хората поемат по правилния път. Той върши всичко с ревностни и грижовни намерения и всичко това представлява Неговата скрита любов, но хората често не могат да го почувстват. Хората са тесногръди и изключително дребнави. Щом не могат да се радват на Божията благодат и благословия, те се оплакват от Бог, стават негативни и действат раздразнително, но Бог не ги упреква. Той просто се отнася с тях като с

невежи деца и не е придирчив към тях. Той им нагласява обстоятелства, които им позволяват да разберат как се получават благодатта и благословиите, да разберат какво означава благодатта за човека и какво може да извлече от нея. Да кажем, че обичаш да ядеш нещо, за което Бог казва, че е вредно за здравето ти, когато прекалиш с яденето му. Ти не слушаш и настояваш да го ядеш, и Бог ти позволява да направиш този свободен избор. В резултат на това се разболяваш. След като го преживееш няколко пъти, осъзнаваш, че словата, които Бог изрича, всъщност са правилни, че това, което Той казва, е вярно, че трябва да практикуваш според Неговите слова и че това е правилният път. И така, какво произтича от неуспехите, провалите и страданието, които изживяваш? От една страна, можеш да оцениш ревностните и грижовни намерения на Бог. От друга страна, изпълваш се с убеждение и увереност, че Божиите слова са правилни и че всички те са практични, и вярата ти в Бог расте. Освен това, като преживяваш този период на провал, стигаш до осъзнаване на истинността и точността на Божиите слова, виждаш, че те са истината и разбираш принципа на практикуване на истината. И така, преживяването на провал е нещо добро за хората, но в същото време ги кара да страдат — това е един вид закаляване. Ако обаче такова каляване накрая ти помогне да се върнеш пред Бог, да разбереш Неговите слова и да ги приемеш в сърцето си като истината, и да опознаеш Бог, тогава каляването, неуспехите и провалите, които си понесъл, няма да са били напразни. Това е резултатът, който Бог иска да види. Някои хора обаче казват: „Щом Бог е толкова търпелив към хората, просто ще се отпусна, ще върша нещата както ми харесва и ще живея така, както си искам“. Това приемливо ли е? (Не е.) Това, което сътворените същества трябва да правят, е да практикуват според правилния път, към който ги е насочил Бог, и да не се отклоняват от него. Ако не са способни да бъдат в пълно съгласие с Божиите намерения, стига да не престъпват истината и да могат да приемат внимателната Божия проверка, положението е приемливо. Това е минималният критерий. Ако се отклониш от истината, не се молиш и не търсиш, значи си се отдалечил твърде много от Бог и вече си преминал в опасна зона. Когато си твърде далеч от Бог, не изпълняваш дълга си в църквата и вече си напуснал мястото, където Бог работи за спасението на хората, Светият Дух ще спре да работи върху теб.

Тогава няма да имаш никакъв шанс и за никакво спасение не може и дума да става. За теб Божията любов е само празни думи.

Когато вярваш в Бог, първо трябва да разбереш Бог, да разбереш Неговите намерения и отношението Му към човека. По този начин ще знаеш в крайна сметка Бог коя истина иска да разбереш и в коя иска да навлезеш и ще разбереш кой път трябва да следваш. След като знаеш тези неща, трябва да направиш всичко по силите си, за да сътрудничиш на това, което Бог иска да направи, и това, което Той иска да постигне в теб. Ако наистина не можеш да сътрудничиш и енергията и силата ти са изчерпани, тогава просто такова е положението. Бог няма да принуждава хората. Сега обаче хората не влагат цялата си сила в тези неща. Ако не вложиш цялата си сила в практикуване на истината, а вложиш цялата си сила в получаване на благословии и венец на правдата, тогава си се отклонил от правилния път. Трябва да вложиш усилията си в това да практикуваш истината и да изпълниш своята част в мисиите и дълга, които Бог ти дава. Трябва да се раздаваш и да отдаваш всичко за тези неща с цялото си сърце. Тогава ще си в съгласие с Божиите намерения. Бог не обръща внимание на хората, които не се грижат правилно за дълга си, но това, че не им обръща внимание, не означава, че зад Неговите действия не стоят принципи. Когато Бог не им обръща внимание, това показва, че Той е толерантен, приемащ и търпелив. Той знае какви неща хората трябва да преживеят в живота си, какво са способни да постигнат тези сътворени същества и на какво не са способни, какво могат да постигнат определени типове хора на определена възраст и какво не могат. Бог има най-голяма яснота за тези неща, много по-голяма от самите хора. Но само защото Бог е наясно за тези неща, това не означава, че можеш да кажеш: „Добре тогава. Просто прави каквото искаш, Боже. Не е нужно да мисля за нищо. Мога просто да седя по цял ден и да чакам манната да падне от небето. Няма проблем Бог да се справи с всичко“. Хората трябва да направят всичко по силите си, за да сътрудничат, когато изпълняват своите отговорности, и за нещата, които трябва да правят, нещата, в които трябва да навлязат, нещата, които трябва да практикуват, и нещата, които хората имат вродената способност да постигнат. Какво означава човек да направи всичко по силите си, за да сътрудничи? Това означава, че трябва да вложиш време и енергия в дълга си, да страдаш и да платиш цена за него.

Понякога гордостта, суетата и личният ти интерес трябва да претърпят загуби и ти трябва напълно да се избавиш от копнежа си за крайна цел и желанието си да бъдеш благословен. От тези неща би трябвало да се избавиш, затова трябва да се избавиш от тях. Бог например казва: „Не жадувай за плътски удобства, защото те не са полезни за израстването ти в живота“. Ти не си способен да Му се покориш и след като си преживял няколко провала, си мислиш: „Бог е прав. Защо не мога да го приложа на практика и да се опълча на плътта? Неспособен ли съм да се променя? И Бог ли ме вижда така? Няма ли да ме спаси? Просто ще се откажа и ще оставя всичко да се разпадне. Просто ще бъда полагащ труд и до края ще полагам труд“. Приемливо ли е това? (Не, не е.) Хората често са в това състояние. Или се домогват само до благословии и венец, или пък — след като са преживели няколко случая на провал — си мислят, че не могат да се справят със задачата и че Бог също е отсъдил за тях. Това е погрешно. Ако можеш да постигнеш обрат на нещата навреме, да промениш сърцето и ума си, да се избавиш от злото, извършено от ръцете ти, да се върнеш пред Бог, да се изповядаш и да се покаеш пред Бог, да признаеш, че действията ти и пътят, по който вървиш, са погрешни, и да признаеш собствените си провали, след което да практикуваш според пътя, който Бог ти е посочил, без да се отказваш да се стремиш към истината, независимо колко си омърсен, тогава постъпваш правилно. В хода на преживяване на промените в нрава си и спасението си хората непременно ще се сблъскат с много трудности. Като например това да не са способни да се покорят на ситуациите, нагласени от Бог, както и собствените им разнообразни мисли, възгледи, фантазии, покварен нрав, знания и дарби, или собствените им разнообразни проблеми и недостатъци. Трябва да се бориш с всевъзможни трудности. Щом преодолееш тези безброй трудности и състояния и битката в сърцето ти приключи, ти ще притежаваш истините реалности, тези неща вече няма да те сковават и ще бъдеш освободен и волен. Един от проблемите, с които хората често се сблъскват по време на този процес, е, че преди да открият проблемите в себе си, те си мислят, че са по-добри от всички останали и ще бъдат благословени, дори и никой друг да не бъде благословен, точно като Павел. Когато открият затрудненията си, те мислят, че са нищожества и че за тях всичко е приключило. Винаги има две крайности. Трябва да

преодолееш и двете крайности, за да не се отклоняваш нито в едната, нито в другата посока. Когато се сблъскаш с някаква трудност, дори и вече да си наясно, че проблемът е напълно неразрешим и трудно ще бъде оправен, трябва да го посрещнеш правилно, да дойдеш пред Бог и да Го помолиш да ти помогне да го оправиш, и като търсиш истината, да отхапваш малко по малко от него, както мравките, които оглозгват кост, и да постигнеш обрат на това състояние. Трябва да се покаеш пред Бог. Покаянието е доказателство, че имаш сърце, което приема истината, и покорно отношение, което означава, че има надежда да придобиеш истината. И ако на фона на това се появят още трудности, не се страхувай. Бързо се помоли на Бог и се осланяй на Него. Бог тайно те наблюдава и те чака и стига да не се отклоняваш от обстановката, потока и обхвата на Неговото дело на управлението, има надежда за теб — категорично не бива да се отказваш. Ако всичко, което разкриваш, е нормален покварен нрав, тогава, стига да си в състояние да го разбереш, да приемеш истината и да практикуваш истината, ще дойде ден, когато тези проблеми ще бъдат решени. Трябва да имаш вяра в това. Бог е истината. Защо трябва да се страхуваш, че този твой малък проблем не може да бъде решен? Всичко това може да бъде решено. Защо тогава да бъдеш негативен? Бог не се е отказал от теб. Защо тогава да се отказваш от себе си? Не бива да се отказваш и не бива да бъдеш негативен. Трябва да се изправиш пред проблема, както подобава. Трябва да знаеш нормалните закони за навлизане в живота и да си способен да видиш разкриването и проявлението на покварен нрав, както и случайната негативност, слабост и объркване, като нормални неща. Процесът на промяна на нрава на човека е дълъг и включва множество повторения. Когато си наясно по този въпрос, ще си способен да се изправиш правилно пред проблемите. Понякога покваренят ти нрав се разкрива сериозно и отвращава всеки, който го види, а ти мразиш себе си. Или понякога си твърде невъздържан и си дисциплиниран от Бог. Това не е повод за страх. Щом Бог те дисциплинира, щом Той все още се грижи за теб и те закриля, все още върши делото Си в теб и винаги е с теб, това доказва, че Бог не се е отказал от теб. Не се страхувай дори когато ти се струва, че Бог те е изоставил и че си потънал в мрак. Докато си още жив и не си в ада, още има надежда за теб. Обаче ако си като Павел, който упорито следва пътя на антихрист, а накрая засвидетелства, че животът за

него е христос, тогава за теб всичко е приключило. Ако успееш да се съвземеш, още има надежда за теб. Каква надежда имаш? Че можеш да дойдеш пред Бог, че можеш да Му се молиш и да търсиш с думите: „О, Боже! Моля Те, просвети ме, за да разбера този аспект от истината и от пътя за практикуване“. Стига да си един от Божиите последователи, имаш надежда за спасение и можеш да стигнеш до самия край. Достатъчно ясни ли са тези думи? Още ли се поддавате на негативността? (Не.) Когато хората разбират Божиите намерения, пътят им е широк. Ако не разбират намеренията Му, пътят им е тесен, в сърцата им цари мрак и те нямат път, който да следват. Ето какви са хората, които не разбират истината. Те са тесногръди и дребнави, все се оплакват от Бог и Го разбират погрешно, в резултат на което колкото по-далеч отиват, толкова повече се губи пътят им. Всъщност хората не разбират Бог. Човешкият род отдавна щеше да бъде унищожен, ако Бог се отнасяше към хората така, както те си представят.

Седемте гряха на Павел представляват разкриване, типично за поквареното човечество, но Павел беше само най-тежкият случай. Неговата природа същност вече беше определена — той беше такъв човек. Този покварен нрав обаче е общ за всички покварени хора. Всеки човек го има в различна степен. Всички тези състояния произтичат от покварения нрав. Макар да не си от същия тип хора като Павел, ти също притежаваш този покварен нрав. Просто не го проявяваш толкова сериозно, колкото него. В днешно време състояния от този вид, които повечето от вас имат, се разглеждат от Бог като разкриване на покварен нрав. Павел обаче не просто разкри покварен нрав. Той беше на пътя на противопоставянето срещу Бог и упорито отказваше да се покае. Той беше осъден и заклеймен. Той имаше демонична природа и по отношение на тази негова мразеща истината демонична природа не можеше да му се помогне. След това трябва да разговаряте за тази беседа и да се съпоставяте с нея. Целта на това е да разпознаете тежестта на допуснатите от Павел грешки, след което да разкриете всички покварени състояния като тези на Павел, които имате вие, и стъпка по стъпка да ги поправите. Смисълът на поправянето на този покварен нрав е хората да станат способни да живеят с нарастващо човешко подобие и нарастващо съответствие с Бог. Само като се поправи този покварен нрав, хората могат наистина да дойдат

пред Бог, да са съответстващи с Него, да бъдат истински сътворени същества и да накарат Бог да ги гледа с удовлетворение. Правите ли съпоставки със себе си? (В това отношение доста не ни достига.) Това, което ви липсва най-много, е истината. Истината е това, в което трябва да навлезете. Сега имате доста неща вътре в себе си, но повечето от тях са покварени и лоши. Имате известни нелепи познания, твърде дребнави сте, винаги мислите за сключване на сделки и търговия, имате изобилие от негативни неща и ставате негативни, когато не изпълнявате добре дадена задача или изпитвате затруднение. Когато видиш, че Божието дело не е съгласно твоите желания, у теб се надигат негативни емоции и ти се противопоставяш на Неговото дело и се бориш срещу него. Когато постигнеш някакъв малък резултат в работата си, ти се главозамайваш и се самозабравяш. Ставаш надменен и не си знаеш мястото във вселената, мислиш си, че превъзхождаш всички останали, и в замяна искаш Бог да ти даде венец и награда. Също така се осмеляваш да бъдеш невъздържан на обществени места. Казано накратко, тези състояния съответстват на състоянията на Павел — те са едни и същи и Бог ги ненавижда.

Обобщихме и окачествихме основните седем гряха на Павел. В крайна сметка Павел стана обект на наказание. Когато Бог реши изхода на Павел, дали го основа само на един от греховете му? (Не.) Като вземем всичко това заедно, това беше изходът, който той трябваше да има; това беше начинът, по който трябваше да свърши. Фактите са точно пред вас; не можете да ги отречете. Ако сред вас има такива, които вървят по път като този на Павел от началото до края, проявяват всичките седем гряха на Павел и не могат да търсят истината, за да ги преодолеят, какъв ще бъде вашият изход накрая? (Същият като на Павел.) Ще станеш антихрист, зъл демон като Павел и ще трябва да бъдеш наказан. Когато бъдеш наказан, не обвинявай Бог, че е неправеден. Вместо това трябва да възхваляваш Божията праведност и да кажеш: „Бог е праведен! Бог разобличи седемте гряха на Павел и словата Му ги обясниха. Аз бях този, който не навлязох в словата Му!“. Сега нещата са различни от това, което беше преди две хиляди години. Бог ясно и разбираемо казва на хората за всяка истина и тя е написана за теб, за да я чуеш и да я разбереш, както и да видиш, че Бог върши делото Си и постига нещата в реалния живот по този начин. Ако все още си неспособен да навлезеш в истината и не можеш да поправиш

покварения си нрав според Божиите слова, не обвинявай Бог, че те е наказал според праведния Си нрав. В Откровението на Йоан Бог каза: „У Мен е наградата, която давам, да отплатя на всеки според каквито са делата му“ (Откровение 22:12). Бог отплаща на хората според това, което правят. Това е Божият праведен нрав. Тези, които вярват в Бог, трябва да се самоанализират и да разбират себе си в контекста на Божиите слова и в контекста на седемте гряха на Павел, които Бог разобличи, и да постигнат истинско покаяние. Ето какво одобрява Бог.

14 юни 2018 г.

В ЖИВОТА МОЖЕ ДА СЕ НАВЛЕЗЕ САМО С ПРАКТИКУВАНЕ НА ИСТИНАТА

Откъде трябва да започне човек, когато прави първата стъпка към навлизането в живота? Какво трябва да има той, за да постигне навлизане в живота? Какви са най-съществените и важни неща, към които трябва да се стреми и които трябва да придобие човек, за да навлезе в истините реалности? Мислили ли сте някога върху тези въпроси? Какво представлява навлизането в живота? Навлизането в живота е промяна в ежедневния живот на човек, в неговите действия, в житейската му посока и в целта на стремежа му. В миналото той е бил глупав и невеж, действал е винаги в съответствие с мислите, представите и фантазиите си, но чрез Божието разобличаване, поене и приток сега човек може да разбере, че трябва да действа в съгласие с Божиите слова. В допълнение, в резултат на Божиите слова този човек е претърпял промяна в ежедневието си по отношение на възгледите и стила на постъпките си и справянето със света и по отношение на посоката и целите в живота си. Това е навлизане в живота. Каква е основата на навлизането в живота? (Словата на Бог.) Правилно. Навлизането в живота е неделимо от словата на Бог. То е неделимо от истината. Всяко слово, което Бог изрича, е истината. Какво се проявява в хората, които са постигнали навлизане в живота? (Те са способни да се уповават на Божиите слова, за да живеят.) Правилно. Те са способни да се уповават на Божиите слова, за да живеят. Всички техни действия, реч, мисли за проблеми, гледни точки, позиции и възгледи се уповават на Божиите слова и на истината. Тези проявления показват, че такива хора са постигнали навлизане в живота. Тогава с какво най-вече е свързано навлизането в живота? (С Божиите слова.) Свързано е с Божиите слова и с истината. Тогава може ли някой да определи човек с навлизане в живота като човек, който се стреми към истината, и човек, който истински се стреми към истината, като човек с навлизане в живота? (Да.) Каква е целта на определянето на нещата по този начин? В каква посока трябва да насочим общението си? (Към стремежа към истината.) Стремежът към истината е основната тема, по която искам да разговарям с вас днес. Понастоящем вие не сте много наясно с връзката между навлизането в живота и стремежа към истината — това не е много явно за

вас. Аз винаги разговарям за навлизането в живота и промените в нрава, и разнищвам пътя на Павел. Каква е основната тема, до която се свежда всичко това? Тя е стремежът към истината. Независимо дали разнищвам пътя, следван от Павел, или говоря за пътя към съвършенството, следван от Петър — независимо за какво говоря, в крайна сметка, какъв път целя да накарам всички да следват? (Пътят на стремеж към истината.) Когато хората са способни да се стремят към истината, да навлязат в истините реалности, да живеят в съответствие с Божиите слова, да разбират Божиите намерения и да вършат нещата в съответствие с принципите на Божиите слова, тогава не са ли ясни целите, към които хората се стремят, и пътищата, които следват? (Да, ясни са.) Стремежът към истината е тема, която е невъзможно хората да избегнат, когато вярват в Бог, опитват се да променят нрава си и се стремят към спасение. Само онези, които се стремят към истината, са истински вярващи и могат да постигнат спасение. Някои хора са пламенни и желаят да отдадат всичко на Бог, но не са непременно хора, които се стремят към истината. Макар че всеки иска да се стреми към истината, някои хора имат лоши заложби, липсва им способност за възприемане и не могат да схванат истината. Някои хора нямат духовно разбиране. Колкото и да слушат проповеди, те никога не разбират, нито разбират, когато четат Божиите слова. Те винаги възприемат нещата изопачено и се опитват да прилагат правила. Това са хора, които нямат духовно разбиране. В църквата има хора, които имат духовно разбиране, и такива, които нямат духовно разбиране. Има хора с лоши заложби, на които им липсва способност за възприемане, и такива с добри заложби, които имат чисто възприемане на Божиите слова. Има хора, които се стремят към истината, и такива, които не се стремят. Всички тези различни типове хора имат различни състояния и проявления и трябва да можете да ги различавате ясно.

Нека да започнем, като обсъдим първия тип хора — онези, които нямат духовно разбиране. Например ако разговаряме за даден аспект на истината и след като приключим общението върху този аспект от истината и човешките състояния, отношения, намерения и проявления, има някои хора, които не разбират казаното, не разбират за какво сме разговаряли, хора, които не могат да се съпоставят с него и не знаят каква връзка имат тяхното поведение и проявления, техният покварен нрав и тяхната природа

същност с истината, за която сме разговаряли. Те също не знаят какво общо има това с нещата, към които се стремят в живота си, или защо е била изнесена тази проповед — всичко, което разбират от нея, е доктрина и в нея те разчитат правила. Когато някой ги попита какво са разбрали, те казват: „Макар че днес разговаряхме по много теми, основната беше една: ако нещо се случи, молете се повече“. Има други, които казват: „Разбирам. Бог кара хората да са добри, да не правят лоши неща и да подготвят много добри дела. Бог харесва това“. Има и други, които казват: „Бог казва на хората, че трябва да отдават всичко на Бог и да плащат по-висока цена“. Разбрали ли са те Божиите слова? (Не.) Всички тези хора мислят, че са разбрали словата Му, но всъщност те търсят опипом в мрака и се хващат само за едно изречение от словата Му. Тяхното разбиране е твърде едностранчиво и те изобщо не разбират какво е имал предвид Бог. За хората, които не разбират Божиите слова, независимо колко казва Бог, всичко, което те виждат, са правила, доктрина, един вид теория, един вид гледна точка или един вид изказване. Когато стане въпрос за прилагането му на практика, как го прилагат на практика? Например когато говорим за истината за покоряването пред Бог, след като слушат, те казват: „Ще направя това, което Бог ми каже. Това означава да слушам словата Му и да Му се покорявам“. Не е ли това твърде опростено? Това е всичко, което те могат да разберат. Те не разбират кой начин на практикуване на Божиите слова е истинско покорство пред Него, как да търсят Божиите намерения и да постигнат покорство пред Бог, как да следват насоките на Светия Дух и как да практикуват истината в съответствие с Божиите слова, да не говорим как да застанат на страната на Бог и да защитават църковното дело. Колкото повече нещо е свързано с истините, които са ключови за покоряването пред Бог, толкова по-неспособни са те да го схванат. Всичко, което знаят да правят, е да следват правила. Това означава да нямаш духовно разбиране. Освен да следват правилата и да заседнат в коловоза на собственото си мислене, хората, които нямат духовно разбиране, са неподатливи на разума. Какъв е основният израз на хората, които нямат духовно разбиране? (Да следват правила.) Той е да следват правила. Те често взимат някое изречение или събитие и го определят като правило или метод за следване. Тогава тези хора отнасят ли се към истината по същия начин? (Да.) Онези, които нямат духовно разбиране, помнят един аспект

от проявленията на истината, за който ти разговаря днес. Те определят онези думи и поведения като правила, които трябва да се практикуват, и ги наизустяват дума по дума. После, следващия път, когато попаднат в различна ситуация, ако никой не разговаря, те ще използват онези предишни методи и правила безразборно и ще ги приложат на практика. Това е конкретно проявление на хората, които нямат духовно разбиране. Как се чувстват такива хора, докато следват правилата? (Уморени.) Те не се чувстват уморени. Ако се чувстваха така, щяха да спрат. Те чувстват, че практикуват истината. Не чувстват, че следват набор от правила, нито чувстват, че нямат духовно разбиране. Още по-малко чувстват, че нямат разбиране за истината или че нямат разбиране за това какво са истините принципи. Напротив, те мислят, че са разбрали практическата страна на истината, както и принципите на този аспект от истината. В същото време мислят, че са разбрали Божиите намерения и че ако действат съгласно с техните правила, ще са навлезли в този аспект от истината реалност, ще са удовлетворили Божиите намерения и ще са приложили истината на практика. Не мислят ли така хората, които нямат духовно разбиране? (Да, така е.) В съгласие ли е този начин на мислене със стандартите, изисквани от Бог? Да се практикува като се следват правила, проявление на стремежа към истината ли е всъщност? (Не, не е.) Защо не? (Защото, когато нещо се случи, те не търсят истината и не полагат усилия да размишляват по въпроса. Те просто се придържат упорито към начина, по който винаги са правили нещата.) Точно така действат хората, които нямат духовно разбиране — те упорито се придържат към старите начини, мързеливи са, не търсят истината, когато се случи нещо, и не мислят върху нещата, нито ги изследват. Също така, дори ако ги изследват, способни ли са да разберат какво означават? (Не.) Защо не разбират? (Защото нямат духовно разбиране.) Правилно. Това, до което се свежда въпросът, е, че хора като тях нямат духовно разбиране и никога няма да разберат истината.

Всъщност в сърцата си хората, които нямат духовно разбиране, искат да се стремят към истината, но подхождат към това погрешно. За да сме точни, те се уповават основно на следването на правила, спазването на ограниченията и придържането към доктрина или прилагането на начините, по които другите хора правят нещата, и имитирането на техните думи. Тогава каква е същността на такъв човек? Защо той се отнася към

следването на правила като към практикуване на истината и мисли, че практикуването по този начин е стремеж към истината? Защо възниква този проблем? Има първопричина — можете ли да я видите? (Те се отнасят към възгледите, представите и фантазиите си като към истината. Те не разбират Божиите слова и не схващат истински Божиите намерения.) Това е една част. Какво още? (Те са надменни и самоправедни, и когато се случи нещо, не търсят истината. Отнасят се към нещата, които мислят за правилни, като към истината.) Някои хора, които нямат духовно разбиране, са такива, но проблемът не се корени в това. Какво кара такива хора да се проявяват по този начин? Хората, които нямат духовно разбиране и обичат да следват правила, слушат проповедите много добросъвестно, особено когато засягат практиката им. Например как да изпълняват дълга си и как да правят добре нещата, които трябва да правят. Те са внимателни, но основният проблем е, че не могат да съпоставят своето състояние с това, което чуват в проповедите. Например ако в тях се говори за човешкото непокорство, след като го чуят, те мислят: „Непокорен? Не и аз! Ако на хората не е позволено да са непокорни, тогава ако в бъдеще попадна на ситуация като тази, не трябва да се обаждам. Трябва просто да я понеса и да разчета тона и изражението на хората. Ще се ослушвам какво казват хората около мен и как правят нещата и ще ги следвам. Така няма да съм непокорен, нали?“. След като изслушат една проповед, заключенията, до които стигат, са просто набор от собствената им логика и методи на практикуване. Те нямат реакция на всички състояния, разобличени в проповедта, и не могат да ги съпоставят със себе си. Умът им е объркан. Какво имам предвид под „объркан“? Те не знаят за какво всъщност става въпрос в проповедта. Вътрешно си мислят: „За какво се разговаря? Защо не е изложено с по-прости термини? Днес темата на общението е тази, а утре ще е нещо друго“. От тяхната гледна точка практикуването на истината е лесно: просто прави, каквото искат от теб. Що се отнася до всички състояния и покварен нрав, които са изобличени в проповедта, те не могат да се съпоставят с тях. Умът им е замъглен и не може да реагира, когато стане въпрос за това какви мисли, идеи и различен вид покварен нрав разкриват хората при всякакви обстоятелства в процеса на навлизане в живота. Те не могат да различат подробностите, нито да направят съпоставка със себе си. Как се чувстват хората, които не могат

да направят съпоставка със себе си, след като са слушали истината? (Те мислят, че става дума за други хора и че това няма нищо общо с тях.) Така е. Това е основната им черта. Те не могат да направят съпоставка със себе си. Когато виждат слова, изобличаващи покварените състояния на хората, те мислят, че става въпрос само за другите хора. Те могат да признаят, когато се разобличават обикновени или разпространени проблеми на хората, но когато става дума за словата, отнасящи се към покварения нрав или човешката същност, те категорично не ги приемат. Няма да ги признаят при никакви обстоятелства — сякаш признаването им ще означава, че са заклеймени. Това е проблемът, който споделят всички хора без духовно разбиране. Когато се сблъскат с Божието разобличаване на всеки вид състояния и проявления, които имат хората, и всеки начин, по който тяхната природа същност се разкрива, те не приемат нищо от това, нито го съпоставят със себе си, нито размишляват. Вместо това те често взимат тези слова и проблеми и ги проектират върху другите хора, като мислят, че нямат нищо общо с тях самите. Такива хора не само не приемат истината, но нямат и нормални мисловни процеси, думите им са уклончиви и заобиколни, а въпросите, на които отговарят, не са тези, които са им зададени. Например ако ги питаш дали вече са яли, те казват, че не искат вода. Ако ги питаш дали им се спи, те отговарят, че не са жадни. Често са в такова объркано състояние и с такава объркана нагласа. Така се проявяват хората, които нямат духовно разбиране. Във всяка църква има хора, които нямат духовно разбиране. Макар че имат сходни проблеми помежду си, те имат и леки различия. Има ли хора, на които изцяло им липсва духовно разбиране? (Да.) Хора, които са вярвали в Бог по-малко от три години, са много ненаясно с неща като вярването в Бог, навлизането в живота, стремежа към истината, стремежа към промяна на нрава им и усъвършенстването им. Те се уповават само на страстта да изпълняват дълга си, правят това или онова за Бог, и са на етап да полагат усилие и да се трудят. Те не разбират нещата, свързани с навлизането в живота, и нямат абсолютно никаква концепция за навлизането в живота и стремежа към истината. Те просто обичат да правят нещата външно и се отдават на страстта си към това. Това са хората, на които изцяло им липсва духовно разбиране. Може ли някой, на когото изцяло му липсва духовно разбиране на този етап, да бъде окачествен като човек, който не се стреми

към истината? (Не.) Те не са вярвали в Бог достатъчно дълго, затова още не могат да бъдат окачествени така. Тъй като все още са на етапа на страстта, не разбират нищо за целите на Божия план за управление, за човешкия път към спасението или за различните пътища, които всеки вид хора следват, затова липсата им на духовно разбиране може да бъде простена. Тя е нещо нормално. Колкото до тези, които вече разбират какво е навлизането в живота и вече са започнали да се запознават с всички истини, отнасящи се до навлизането в живота и промяната в нрава, има ли сред тях такива, на които напълно да им липсва духовно разбиране? (Да, има.) Те все още съществуват. Дори ако някой, на когото напълно му липсва духовно разбиране, желае в сърцето си да се стреми към истината, той не може да я постигне, затова може да се каже със сигурност, че няма как хората, на които напълно им липсва духовно разбиране, да са хора, които се стремят към истината. И няма абсолютно никакъв начин техните проявления да са на хора, които се стремят към истината.

Какви са различните начини, по които се проявяват хората, които имат духовно разбиране, и онези, които нямат духовно разбиране? Хората, които нямат духовно разбиране, са по принцип неосъзнати и невежи за истините, за които разговаря Бог, както и за състоянията, контекста и указанията в словата Му, и не могат да се съотнесат с тях. Онези, които имат духовно разбиране, са точно обратното. Например ако разговарям за човешкото непокорство и че в непокорството има непримиримост, егоистичност и упорита глупост, както и погрешно разбиране за Бог, и противопоставяне и противодействие срещу Него, когато говоря за състоянията, спадащи към тази тема, независимо дали давам пример, дали говоря за някоя страна на истината, дали засягам състояние, което съществува в сърцето ти, или разговарям по теми за истините принципи, ако ти наистина разбираш чутото, тогава си човек, който има духовно разбиране. Ако разбираш чутото и си способен да го приложиш на практика, тогава си човек, който практикува истината. Когато хората, които имат духовно разбиране, чуват Божиите слова, те са способни на чисто възприемане и могат дори да разберат истината. Независимо за какво говори Бог, те са способни да продължат и да направят съпоставка между своето състояние и Божиите слова и да намерят път за практикуване. Това е проявлението на това да имаш духовно разбиране. След като хората,

които имат духовно разбиране, прочетат Божиите слова, тяхното сърце се озарява и те придобиват нещо от тях. Духът им е особено свободен и те усещат, че има път, който могат да следват. Следователно всеки път, когато слушат проповед, те придобиват нещо от нея и всеки път, когато четат Божиите слова, те се обогатяват. Така се проявява духовното разбиране. Независимо за какво разговаря Бог, след като онези, които имат духовно разбиране, го чуят, в ума им се появяват образи и когато Бог разобличава човешките състояния, те могат да направят съпоставка. Когато Той говори за погрешните разбирания за Бог, те прилагат това към своето състояние и осъзнават: „Това мое изискване и тези фантазии, които имам, са всъщност погрешни разбирания за Бог“. Те са направили връзката. Когато Той говори за противопоставянето и противодействието спрямо Бог, ако те имат същите тези емоции, живеят в същите състояния и имат този нрав и същност в себе си, могат да ги съпоставят. Какъв вид неща могат да използват, за да съпоставят? Мислите, идеите или действията и поведенията, които показват. Всички тези неща могат да бъдат използвани за съпоставяне. Когато хората могат да разберат какво казва Бог и да разберат за какво точно говори Той, и да знаят какво тяхно поведение, разкривания, проявления, състояния и същност отговарят на тези, които Бог е разобличил, и за които се говори в проповедите, тогава те са проявили духовно разбиране. Можете ли да кажете дали имате духовно разбиране или не? (Понякога имам, а понякога нямам.) Това може да се поправи, но ако нямате изобщо никакво, това вещае беда. Ако през повечето време знаете за какво говорят Божиите слова, дори ако не можете да ги съпоставите със себе си, но знаете, че имате такива състояния, или сте ги забелязали в други хора и знаете този аспект от истината и как трябва да навлезете в нея, това вече се смята за духовно разбиране. Способен ли е обаче такъв човек да проявява духовно разбиране всеки път, когато чуе проповед? Не, понякога той има духовно разбиране, а понякога няма, тъй като навлизането в живота засяга много аспекти на истината. Има някои истини, които разбираш и в които си навлязъл, и други, които не разбираш и в които още не си навлязъл. Има някои истини, с които не си се срещал изобщо и за които дори не си чувал. Сега вече си ги чул, но е трудно да кажеш дали можеш да ги разбереш или не, и дори може да имаш представи или погрешни разбирания за тях. Това обаче е нормално. Ако има някои

аспекти на истината, които разбираш, тогава това са аспектите, за които имаш духовно разбиране. Ако има някои аспекти на истината, които не разбираш — те са аспектите, за които нямаш духовно разбиране. Ако има някои аспекти от истината, за които никога не си чувал и които още са ти доста чужди, или за които дори имаш представи, това са аспектите, в които още повече ти липсва духовно разбиране. Трябва да преминеш период на преживяване, докато разбереш истината, преди да постигнеш духовно разбиране в тези аспекти. Например някои хора имат погрешни разбирания за Бог, но все пак мислят: „Не разбирам погрешно Бог. Никога не съм разбирал погрешно Бог. Не бих могъл да обичам достатъчно Бог! Затова как мога да Го разбирам погрешно?“. Това са думите, които изричат хората без духовно разбиране. А може да кажеш: „Хората често разбират погрешно Бог, но те не могат да го контролират. Погрешното разбиране избуява по всяко време и навсякъде. В този момент обаче аз изглежда не осъзнавам никакви аспекти, в които съм имал погрешни разбирания за Бог или съм бил в противоречие с Него. Трябва да премислям внимателно нещата, да имам преживявания и да се моля на Бог и да Го помоля да нагласи ситуации, за да ми разкрие тези неща“. Това е идеално. Това е желанието, което трябва да имате в ума си — трябва да продължавате да се стремите към подобрение. Ако някой каже: „Аз никога не съм разбирал погрешно Бог. Това се отнася за други хора“ — фактът, че може да каже нещо толкова абсурдно, показва, че няма духовно разбиране. Какъв нрав разкриват най-вече хората, които нямат духовно разбиране? Надменност и упорита глупост. Какво е упорита глупост? Означава, че сте едновременно глупави и упорити. Как се проявява тя по-конкретно? (Те не осъзнават покварения нрав, който всеки друг може да види, и мислят, че не го притежават. Те са също особено самоправедни и мислят, че имат право.) Те не само мислят, че нямат този аспект на поквара, те също мислят, че се справят добре. Вътрешно са контролирани от своя надменен нрав и мислят, че никога не биха направили нещо подобно. Независимо какво казват другите хора, докато те самите не осъзнаят, видят или преживеят нещо, те мислят, че няма нужда да размишляват над него и да го разбират или да го приемат. Това е упорита глупост. Как можем да опишем упоритата глупост по друг начин? Това е, когато сте неподатливи за разума. Има ли и други термини? (Тъпота.) Да, упоритата

глупост е свързана предимно с тъпотата — те са едновременно глупави и упорити. Например другите хора казват: „Трябва да внимаваш. Ако винаги пиеш студена вода, това може да забави храносмилането ти и да те заболи стомахът“. А те отговарят: „Моето тяло е в отлично здраве. Нищо ми няма. Тревожиш се напразно“. Не е ли това упорита глупост? (Да.) Те изглеждат много упорити и глупави, защото не са преживели нещо и все пак са толкова самоправедни. Защо казвам, че са упорити и глупави? Защото нямат преживяване и все пак смеят да противоречат на това, което някой с преживяване им казва. Те не потвърждават точността на тези думи, нито си взимат поука от тях. Вместо това мислят, че са много прави, и не приемат това, което им казват другите хора. Това е упорито и глупаво, както и надменно и самоправедно. В своето навлизане в живота Петър беше способен да се учи от провалите на другите. Какво казват Божиите слова? (Бог казва, че Петър „усвоявал доброто от отминалите времена и отхвърлял лошото“ (Словото, Т.1 – Явяването и делото на Бог. Как да опознаем реалността).) Упоритите и глупави хора не могат дори да приемат нещата, които се случват пред очите им, и не се учат от тях. Хората възприемат това като глупаво, но то всъщност е проблем с нрава им — причинено е от надменен нрав.

Нека се върнем към темата за това как се проявяват онези, които имат духовно разбиране, и как се проявяват онези, които нямат духовно разбиране. Какво казах току-що за основния начин, по който се проявяват хората с духовно разбиране? Кажете Ми. (Хората, които имат духовно разбиране, могат да разбират кои човешки състояния разобличават Божиите слова и да ги съпоставят със своите собствени мисли, идеи, действия и поведение в ежедневието. Те могат да разберат какво казва Бог.) Изброихте повечето основни моменти. Когато хората, които имат духовно разбиране, прочетат Божиите слова на откровение, те са способни да ги съпоставят със себе си и да разпознаят за кои истини говорят Божиите слова, в какво трябва да навлязат хората, какъв човешки нрав изобличават словата Му и какви човешки състояния и проявления изобличават словата Му. Те са способни да отнесат всички тези неща към себе си и да ги осъзнават. Така се проявява духовното разбиране. По-рано, когато разговарях за това как се проявяват хората, които имат духовно разбиране, повдигнахме въпроса дали те имат духовно разбиране по

всички въпроси. Имат ли? (Не. По отношение на някои неща те могат да се съпоставят със състоянията, които Божиите слова изобличават, и така проявяват духовно разбиране. От друга страна, по въпросите, за които още нямат преживявания, те не са способни да направят сравнение със себе си, затова нямат духовно разбиране.) Ако още не са преживели нещо и са неспособни да направят сравнение със себе си, тогава те нямат духовно разбиране. Тогава какво се случва, ако има неща, които са преживели, но нямат разбиране за истините, които се съдържат в тях, и не ги приемат, нито ги признават като истина — смята ли се това за духовно разбиране? (Не.) Това също не е духовно разбиране. Ако те не разбират, че нещата, които чуват, са истината — смята ли се, че имат духовно разбиране? (Не.) Има ли някой от вас, който проявява себе си по този начин? Например когато стане въпрос за истините за покорството, някои хора казват: „Ние трябва да се покорим по този въпрос. Хората няма какво да се хвалят и е техен дълг и задължение да бъдат покорни“. След като чуеш това, ти си мислиш: „Какъв вид истина е това? Да съм покорен и по този въпрос? Както аз виждам нещата, тук няма нужда да съм покорен!“. Не ви ли липсва духовно разбиране по този въпрос? (Да.) Всъщност колко дълбоки или плитки са преживяванията ви няма нищо общо с това. То е просто въпрос на това дали имате духовно разбиране или не. Ще ви дам пример. Когато Йов бил подложен на изпитание, какво казал? („Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21).) След като хората го чуят да казва това, могат ли да разберат истината в думите му? (Не.) Тогава имат ли хората духовно разбиране по въпроса? (Не.) Не, нямат. Всеки човек е способен да преживее тези две неща, че Бог дава и отнема, нали? (Да.) Ти вече си ги преживявал, но не разбираш истината, която се съдържа там, и в такъв случай имаш ли духовно разбиране по тези въпроси? (Не.) Не, нямаш. Каква истина се съдържа в думите, изречени от Йов? (Че Бог господства и властва над всичко.) Тя е, че Бог господства над всички събития и всички неща, и решението да даде или да отнеме е Негово. Тогава какво трябва да практикуват хората? (Покорство.) Правилно. Те трябва да се покорят, да приемат и да славят Божието върховенство. Когато хората разберат тези слова и истината, която се съдържа в тях, те имат духовно разбиране по този въпрос. Ако хората не разбират истината, съдържаща се в тези слова, тогава те нямат

духовно разбиране по този въпрос. В момента вие имате ли духовно разбиране за думите на Йов? (Не.) Ако това, което разбираш, е доктрина, ти казваш: „Йов е имал добро преживяване. Бог казал, че Йов е праведен човек, затова всичко, което е направил, със сигурност трябва да е било съгласно истината и е можело да удовлетвори Божиите намерения“. Ти разбираш доктрината. Кога тази доктрина ще стане твоя истина реалност? (Когато Бог действително нагласи обстоятелства, при които да отнеме от мен, и аз съм способен да Му благодаря и да Го славя, да се покоря на Бог, а не да се оплаквам и така да практикувам този аспект от истината.) Ти си способен да я практикуваш, но дали практиката ти следва правила и имитира другите, или е истинско разбиране, дълбоко в сърцето ти, на Божието върховенство? Тук има разлика, нали? Кое от двете е навлизане в истината реалност? Сега има много хора, които след като видят примера, даден от Йов, са способни да кажат същото, което и той е казал, но когато казват тези неща, дали просто му подражават, или техните думи, като тези на Йов, са изречени при разбирането за истината и факта, че Бог господства над човечеството — разбиране, дошло след няколко десетилетия на преживявания? Кое от тези е истината реалност? (Това, което идва от преживяването, е реалност.) Само нещата, които чувстваш и разбираш чрез преживяването, са истината реалност. Подражаването на неща, които другите казват, не е реалност. Фразата, която Йов е изговорил, има аспект на реалност в себе си, но когато същата фраза е изговорена от хора, които подражават на думите му, тя става лозунг, който те използват, за да се престорят и маскират като духовни хора. Тези хора са религиозни измамници. Някои хора, които са избрани за водачи в църквата и носят отговорност и статус, често разговарят с братята и сестрите за думите, изговорени от Йов: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“. Как се чувстват хората, които слушат? Това, което изпитват е: „Тези думи са от Бог. Те са били дадени чрез просветлението на Светия Дух и Божието напътствие. Те са изключително практични“. По-малко от година след това онези водачи са освободени заради неспособността си да вършат реална работа, забавят навлизането в живота на Божиите избраници и забавят напредъка на църковното дело — и след това стават негативни и се оплакват. Такива хора казват същите думи като Йов, но не са преживели същото като Йов и нямат дълбоко преживяване или

разбиране на тези думи. Следователно, когато ги изричат, те подражават ли им или говорят искрено? (Подражават им.) Щом стане въпрос за това какво мислят дълбоко в себе си, когато говорят, думите им включват техните лични чувства и са искрени. Имат желание, когато Бог им дава неща, да са винаги способни да Го славят и да Му благодарят за благословиите и даровете, които им е дал, а когато Бог им отнема неща, те изобщо да не се оплакват, но да са способни да славят Бог като Йов и да благодарят на Бог за напътствията и върховенството Му. Това обаче е само желание и все още не е нещо, което са преживели. Когато позицията и титлата им изчезнат и те станат просто редови вярващи, превръщат ли думите си в дела? (Не.) Не мога да кажа, че те изобщо не превръщат думите си в дела. Зависи какъв тип хора са. Хората, които се стремят към истината, използват тези думи, за да оценяват собственото си поведение, и ги използват като насока за преживяването си. Те са способни да ги отнесат към себе си и да открият в тях път за практикуване. Те не са твърде притеснени или негативни и са способни да изпълняват дълга си нормално. За разлика от тях хората, които не се стремят към истината и вместо това рецитират лозунги, са в беда. Те се проявяват различно. Кои са най-очевидните начини, по които сте виждали да се разкриват хората от този вид? (След като ги освободят, някои водачи не се опитват да се опознаят и не се покоряват. Те мислят, че освобождаването им е било нечестно, стават негативни и се оплакват. На следващите избори се борят, за да възстановят позицията си, и в крайна сметка стават антихристи и са отлъчени.) Това е най-тежкият случай. Какви други проявления има? (Някои хора просто работят обикновена работа, след като ги освободят, и не изпълняват дълг.) Какъв вид хора са това? Защо се хвалеха и рецитираха лозунги преди това? Те рецитираха нещата, за да ги чуят другите, и използваха тези лозунги, доктрини и сладкодумия, за да се разкрасят, да спечелят хората и да получат обожанието им. Това беше целта им. Какви други проявления има? (Преди да бъдат освободени, някои водачи и работници външно изглежда, че се стремят много, и казват „Йехова даде, Йехова отне“, но след като бъдат освободени, те са негативни и не могат да се съвземат, и дори нападат и се сърдят на хората, като мислят, че всичко, което са отдали и посветили на Бог преди, е било напразно, сякаш Божият дом им е задължен.) Хората, които казват тези неща и действат по

този начин, имат сериозен проблем. Първо, човек трябва да различава природата на изричането на тези неща. Те не се стремят към истината, те просто подражават на думите на Йов. Те създават красива корона за главите си и се представят за духовни хора, за да се изтъкват и да подвеждат хората. Не е ли това проявление на подигравка с истината и богохулство? Кажете Ми, какъв вид хора са тези, които щом загубят славата, придобивките и статуса си, реагират особено силно, изпадат рязко в негативност, спират да изпълняват дълга си и влошават допълнително ситуацията, като се отписват като безнадеждни, и дори спират да вярват? (Това са хората с лоша човешка природа и злите хора.) Точно така. Хората с лоша човешка природа и злите хора определено не са хора, които се стремят към истината, но ако хората с добра човешка природа не се стремят към истината, те също ли ще се проявяват по този начин? Със сигурност да. Освен че злите хора се проявяват по този начин, има и друга ситуация, пряко свързана с това, към което се стремят хората, и пътя, по който вървят. Дори ако на повърхността изглежда, че хората, които не обичат истината, имат някаква човешка природа, от нея няма да произтече нищо добро и всички те имат зли същности, способни са да нарушават истината и да се противопоставят на Бог и ако имат статус, са способни да вършат зло. Има и друг, по-сериозен проблем — такива хора особено енергично се стремят към статус. Ако не им позволяват да получат статус или да бъдат водачи, сякаш им отнемат живота. Могат ли да го приемат? Когато имат статус, независимо колко страдат или колко лошо отношение понасят, те имат желание. Не може да се каже обаче, че това са хора, които се стремят към истината просто защото имат желание или защото страдат и плащат цена. Това би било грешно. Те се стремят към слава, придобивки и статус. Стремят се към ползите от статуса. По какъв начин това прилича на Павел? (Той се е стремил към корона.) Правилно. Той се е стремил към корона, към короната на праведността. Към това се стремят хората като Павел — те възприемат стремежа към корона като подходящ стремеж и като стремеж към истината. След това ще имате ли някаква проницателност за този тип хора? (Да.) Да предположим, че някой напада и се сърди на хората, след като е бил освободен и е загубил статуса си, и не обръща никакво внимание, нито говори на братята и сестрите, които вижда, и когато го помолят да проповядва евангелието, казва: „Няма да проповядвам

евангелието. Няма да ти служа! Мислиш за мен само когато имаш нужда, но когато нямаш, ме избутваш настрани и ме освобождаваш. Не съм толкова глупав!“. Какви думи са това? Лесно ли е да се различат? Как този човек е вярващ? Той не е никакъв истински вярващ или добър човек. Кой тип хора имат най-силната реакция, след като ги освободят? (Хората, които се стремят към слава, придобивки и статус.) Току-що казахте, че хората от този тип имат лоша човешка природа или че не се стремят към истината или навлизането в живота. Това свързано ли е със същността на проблема? (Не.) Това, което казахте, изглежда има някакъв смисъл, но няма връзка със същността на проблема. То не е същността на проблема. Току-що казахте, че причината някои хора да се оплакват и да се отписват, след като ги освободят, е това, че имат лоша човешка природа. Защо казвам, че това е доктрина? Защото някои хора имат относително добра човешка природа и искрено се посвещават и отдават всичко на Бог, те просто не се стремят към истината, а винаги се стремят към престиж и статус. В резултат на това, когато в крайна сметка бъдат освободени, реагират извънмерно. Това показва, че начините, по които проявяват себе си, не са само проблем на лоша човешка природа, а проблем с техния нрав — нравът им е толкова тежко покварен! Някои хора обобщават това с една фраза: „Този човек не се стреми към истината. Това е причината“. Това твърдение е прекалено обширно. Има много начини, по които може да се прояви това, че не се стремиш към истината: например да се оплакваш, да не изпълняваш отдадено дълга си и т.н. Човек не може да обясни всеки проблем само с фразата „те не се стремят към истината“. Това е прекалено обширно и не е конкретно. Това е обяснение, основано на доктрина.

Сега ще разговарям за това как се проявява липсата на духовно разбиране. Какво отношение имат хората без духовно разбиране към истината? Как подхождат към собственото си състояние, проявления и покварата, която разкриват? Способни ли са да притежават проявленията на човек, който се стреми към истината? (Не.) Какъв е най-големият проблем тук? (Те не разбират кои човешки състояния или проявления изобличават Божиите слова и не са способни да използват тези неща, за да ги отнесат към себе си.) Те най-вече не могат да правят сравнения със себе си. Може ли да се каже, че разбират истината, ако не са способни да правят

сравнения със себе си? (Не.) Ти говориш за едно нещо, но те винаги говорят за нещо напълно противоположно. Те са винаги в противоречие с теб и спорят с теб. Няма общ фокус по въпроса, който ти и те обсъждате, и не става въпрос за едно и също, но те все пак мислят, че са доста обосновани. Така се проявяват онези, които нямат духовно разбиране. Хората, които нямат духовно разбиране, не могат да разберат истината. Способни ли са те да се стремят към истината? (Не.) Това е обезпокоително. Ако те не са способни да се стремят към истината, могат ли да имат навлизане в живота? (Не.) Онези, които не се стремят към истината, не могат да имат навлизане в живота. Това е безусловно. Ако човек вярва в Бог от няколко години, но изобщо не разбира истината, дали тогава той е човек, който се стреми към истината? Със сигурност не. Някои хора казват: „Това невинаги е така. Макар че някои хора не разбират истината, те са много пламенни и се отричат от всичко, за да отдават всичко на Бог. Как може те да не са хора, които се стремят към истината?“. Правилен ли е този възглед? Когато оценяваме дали някой се стреми към истината, не можем да гледаме само дали се е отрекъл от всичко, за да отдаде всичко на Бог. Основното, което трябва да гледаме, е на какво отдава значение в сърцето си. Ако сърцето му отдава значение на практикуването на истината, навлизането в истината и придобиването на истината и ако е ефективен в навлизането в живота, тогава е човек, който се стреми към истината. Ако се е отрекъл и е отдал всичко, за да придобие корона и награда, и се е отричал и е отдавал всичко дълги години, страдал е много, но не е бил способен да разбере истината или да навлезе в реалността, и не е успял да разбере Бог, тогава дали неговото отричане и отдаване действително е стремеж към истината? Очевидно е, че той не е човек, който се стреми към истината, защото неговото отричане и отдаване няма за резултат разбиране на истината или навлизане в истината реалност. Следователно фактът, че се отрича и отдава, не означава, че се стреми към истината. Такива хора са точно като Павел. Павел е прекарал половината си живот да проповядва и да работи за Господ, но той не е придобил истината, нито е придобил Господ. Тогава можеш ли да кажеш, че Павел е човек, който се е стремил към истината? Когато стане въпрос за това дали човек се стреми към истината, е от съществено значение да видим дали целта, към която се стреми, и намерението му придават значение

на придобиването на истината. Ако той наистина придава значение на полагането на усилия за истината и е ефективен в неща, като практикуването на истината и навлизането в реалността, само тогава той е човек, който се стреми към истината. Всеки, който истински се стреми към истината, е способен да практикува истината и само онези, които практикуват истината, имат навлизане в живота. Ако някой казва, че е човек, който се стреми към истината, но не практикува истината, тогава ще кажете ли, че този човек има навлизане в живота? Той със сигурност няма. Как би могъл някой, който не практикува истината, да има навлизане в живота? Това е напълно невъзможно. Ако той мисли, че е човек, който се стреми към истината и има навлизане в живота, тогава трябва да го попитате: „Какво е доказателството за твоето навлизане в живота?“. Не е достатъчно просто да приемете думите му. Ако няма доказателство, това, което казва, не е убедително. Ако казваш, че ти си човек, който се стреми към истината, колко истини разбираш? Колко истини си приложил на практика? В кои аспекти на истините реалности си навлязъл? Можеш ли да говориш за твоето свидетелство за преживяване? Ако не можеш да говориш за твоето свидетелство за преживяване, тогава мамиш и подвеждаш хората, като казваш, че си човек, който се стреми към истината. Защо казвам, че Павел не е бил човек, който се стреми към истината? Защото писмата, които Павел пише, не съдържат каквито и да е свидетелства за житейско преживяване. Той не е бил способен да говори за истинско разбиране на Бог, камо ли да говори за любов или за покорство пред Господ Исус. Той дори не е имал разбиране за своя собствен покварен нрав. Просто е казвал, че е най-големият грешник. Казвал е това въз основа на факта, че е бил наказан заради противопоставянето си на Господ Исус. Като е казвал, че е най-големият грешник, той просто е признавал факта, че е съгрешил, като се е противопоставял фанатично на Господ Исус. Означава ли това, че той истински е разбирал собствения си покварен нрав и същност? (Не.) Ето защо казвам, че когато става въпрос за това в какво се състои стремежът към истината и какъв човек има навлизане в живота, то трябва да се определи въз основа на това дали той разбира истината и практикува истината, вместо на това какво сам казва. Сега разбирате ли какво ви казвам? Защо разговаряме в такива подробности? Необходимо ли е? (Да.) Защо е необходимо? Разговарям по

този начин, за да разнищя погрешните ви възгледи, да поправя това, което погрешно смятате за вярно, да ви помогна да намерите изход, да се избавите от нещата, които погрешно смятате за верни и така да навлезете в пътя на истинския стремеж към истината. Тогава хората ще имат истинско навлизане в живота и ще са способни да постигнат истински стремеж към истината. Хората, които нямат духовно разбиране, не разбират въпросите на навлизането в живота или на промяната в нрава. Те мислят, че вече са променили много аспекти от себе си и са постигнали навлизане в живота. Например те са променили някои лоши навици: не ядат твърде много, не спят твърде много, не са мързеливи и са по-усърдни отпреди, затова мислят, че това означава, че имат навлизане в живота. Има други хора, които мислят как преди все са хокали хората, но вече не го правят. Вече могат да казват хубави и конструктивни неща на хората и понякога могат да им помагат. Понеже могат да правят това, те смятат, че вече практикуват истината и са претърпели промяна. Някои хора мислят, че имат навлизане в живота, защото могат да се откажат от стремежа към слава, придобивки, статус и физически удоволствия. Това е общ проблем за всички хора. Те са практикували това, което разбират, което мислят за правилно и добро в съответствие с техните представи, и вече са се справили с много лоши навици и проблемни черти на плътта си или са променили режима на живота си заради вярата си в Бог и стремежа към истината. В същото време те са се отрекли от много плътски ползи, отрекли са се от семейството и работата си и са изоставили брака си и светския живот. Мислят, че са се променили и са спасени, и казват: „Можех ли да допусна да изгубя всичко това, ако не вярвах в Бог? Можех ли да направя толкова голяма промяна?“. Не е ли това най-погрешната представа, която вярващите имат? (Да, така е.) Независимо дали хората имат духовно разбиране, или не, всички те имат това погрешно схващане. Защо казвам, че това е погрешно схващане? Защо казвам, че тук има сериозен проблем? Главно защото хората вярват в Бог, но не разбират намеренията Му, което означава, че не разбират какво точно изисква Бог от хората. Вместо това те мислят в съответствие с човешките представи и фантазии, вярват, че като могат да се избавят от семейството, работата, чувствата, светския живот, зависимостите на плътта и дори от собствеността си, това означава, че имат навлизане в живота. Това е погрешно разбиране.

Всъщност Божието намерение е, че когато хората вярват в Бог, те трябва да преодолеят покварения си нрав, да решат проблема със съпротивата си срещу Бог и да преодолеят първопричината на греховете, които извършват. За да направят това, хората трябва да разбират истината и да разбират Божия нрав, преди да могат да се отърват от покварения си нрав и да постигнат истинско покорство пред Бог. Това изисква Бог от хората, а също така това е и резултатът, който Той възнамерява да постигне, като извършва делото на спасението. Хората не знаят нищо за Божието дело, не виждат целта и ефекта, който Той иска да постигне с делото Си, затова подменят истината с човешки представи и фантазии и приемат човешките стремежи и това, което са способни да постигнат, за Божиите намерения и това, което Той изисква от хората. Това е погрешната представа, която хората имат, когато вярват в Бог. Нещата, които са способни да постигнат, само показват страстта им и когато те се отричат от неща, всъщност се опитват да сключат сделка с Бог — правят го в замяна на награда и корона. Те мислят, че такива сделки наистина си струват и че получават изгода от тях. Това е причината да се отричат от всичко. Отричането от неща не означава, че имат истините реалности, нито че са способни да се покорят на Бог. Макар да се отричат и да се отдават, разбират ли действително истината? (Не, не я разбират.) Ако не разбират истината, тяхното отричане и отдаване опетнено ли е? Със сигурност. Тогава към какво точно се стремят, като се отдават и страдат по този начин? Такива хора никога не се интересуват каква е истината или какви са Божиите изисквания. Те винаги мислят, че тези неща нямат нищо общо с тях. В сърцата им каквото и да мислят, е правилно, каквото и да мислят, е добро и каквото и да мислят, е навлизането в живота. Това и практикуват и след като го практикуват, мислят, че Бог го е запомнил. Те гледат на тези неща като на разменна монета и капитал. Това проявления на стремежа към истината ли са? (Не.) Това е погрешно схващане, оформено от хора, които не се стремят към истината. Това е един от начините, по които хората с погрешно разбиране на навлизането в живота тълкуват нещата. Тогава как човек оценява и доказва, че тези неща не са проявление на стремежа към истина и че тези хора нямат навлизане в живота? Какви факти могат да се използват, за да се потвърди, че нещата, които казват, са погрешни? (Те действат без истините принципи.) Това е част от нещата. Те действат въз основа на

своите представи. Отвън изглеждат като истински вярващи. Способни са да се отричат от нещата и да се отдават, но са безпринципни в действията си. Защо са безпринципни? Защото не се стремят към истината, възгледите им за нещата са все така същите като на невярващите и представите и фантазиите им си остават. Подобни хора имат един основен проблем. Покоряват ли се на обстоятелствата, които Бог нагласява? Разбират ли защо Бог е нагласил тези обстоятелства? (Не.) Това достатъчно ли е да докаже, че нямат истинско навлизане в живота? (Да.) Те са направили много промени в лошите си навици и проблемни черти, и са направили много жертви. В крайна сметка обаче, когато ги изпитат, те не само не разбират Божието намерение, но и още са способни да се оплакват и не могат да се покорят. Какъв проблем е това? Че те нямат навлизане в живота. Хората, които нямат навлизане в живота, нямат истините реалности, не е ли така? (Да.) Когато се случи нещо, те се уповават напълно на своите представи, фантазии и естествени предпочитания. Когато станете наистина сериозни с тях и поискате да се покорят, те изобщо не са покорни. Те се уповават само на човешките доводи, извинения и фантазии и търсят всякакви начини да се защитят и да постигнат целта си на непокорство пред Бог и отричане на Божието дело. Има дори сериозни случаи, в които хората не само са неспособни да се покорят, но и все още се опитват да измислят всякакви начини да докажат, че техните представи и фантазии са правилни, че методите и пътищата, които измислят, са правилни и че Божиите действия и устройства не са непременно правилни. Това разкрива, че те нямат никакво навлизане в живота. Всичко, което правят, всичко, което дават от себе си и което променят в себе си, не е навлизане в живота, това са просто зли навици, които повече не съществуват. Личните навици, режим и начинът им на живот малко са се променили и характерът на някои хора дори може да се е променил. Те говорят по-внимателно и по-възпитано, а външното им поведение може да е по-нормално, но когато вършат нещата, те нямат никаква истина реалност и никога не правят нещата в съответствие с Божиите слова или истината. Това са само техните собствени лични фантазии и желания. Те нямат истинско разбиране за Бог, знаят само как да говорят за малко духовна теория и не могат да се отърсят от човешките представи, фантазии и чувства. Какво мислите, жалки ли са тези хора?

(Да.) Много такива хора ли има? (Да.) Откъде знаете, че са много? (Защото аз съм един от тях.) Това засяга нещо във вас, нали? Тогава поговорете за вашите преживявания в това отношение. (Аз ще споделя преживяване. Един брат ми посочи моите недостатъци пред много други братя и сестри и в този момент се почувствах унизен. За да възстановя гордостта си, се опитах да се защитя и оправдая. Не приех коментарите на брата.) Бил си възпрян от гордостта си. Защо хората винаги са възпирани от гордост? Защото хората с достойнство винаги са обидчиви, заради това ли? (Не.) Всъщност хората го правят, защото искат да поддържат идеален образ в очите на другите. Грижат се за своя статус и искат да се представят като съвсем идеални, без недостатъци. Искат да оставят идеално впечатление в ума на хората и да не позволят на хората да видят истината за това какви са в действителност. Това е последствие от надменен нрав. Разрешен ли е този проблем сега? (Не още. Все още го разкривам често.) Ако човек е способен да се самоанализира и разпознае своя покварен нрав, тогава това лесно ще се промени. Ако не се самоанализира, не е способен да разпознае покварения си нрав, безчувствен е към проблемите си и няма осъзнаване, тогава ще е трудно да се промени. Ако той вече има осъзнаване и усеща, че надменният му нрав е сериозен, че в стремежите му има отклонения и че е все още далеч от стремежа към истината, а когато го кастрят, е негативен по няколко дни и винаги търси начини да възстанови гордостта си във всяка ситуация, тогава може ли този човек да се промени? За него е трудно да се промени. Затова как трябва да разреши този проблем? Стига просто да приеме истината и да се самоанализира, този човек все още има надежда да разреши проблема. Ако не може да приеме истината, тогава няма начин да го разреши. Ключът е в това, че хората трябва да имат решимост и желание да се стремят към истината. Когато имат сърце, което жадува силно за истината, те ще могат да обичат истината и да я приемат, и ще имат силата да практикуват истината и да се опълчат срещу плътта. Само чрез приемане на истината хората могат да поправят напълно проблема с покварения нрав и след като покваренят им нрав бъде поправен, те ще могат да практикуват истината и ще имат навлизане в живота.

Онези хора, които нямат духовно разбиране и винаги тълкуват погрешно истината и навлизането в живота, смятат, че стремежът към

истината е лесен, че той е единствено промяна на няколко лоши навици или проблемни черти, или понякога отказване от нещата, които са в техен интерес, че стига да не вършат зло и да постоянстват във вярата си до края, те са придобили живот и могат да разменят тези неща за Божиите награди и благословии. Хора, които се стремят към истината, ли са онези, които основават вярата си в Бог на подобни възгледи? (Не.) Могат ли хората, които не се стремят към истината, да имат навлизане в живота? (Не.) Има много хора, които изобщо не са наясно какво е навлизането в живота. Те смятат, че човек има навлизане в живота просто като полага някакво усилие, като изпълнява някакъв дълг, като променя някои лоши навици и проблемни черти, като прави, каквото му казват и се покорява малко. Те възприемат навлизането в живота по прекалено опростен начин. Ще променят ли живот нрава си, като вярват в Бог по този начин? (Не, те просто се променят външно, а същността им не се променя.) Сега вие вече малко сте се променили, но това промени във външното ви поведение ли са или имате и някои промени в живот нрава си? Открили ли сте решение за неправилните си възгледи за навлизането в живота, започнали ли сте да придобивате навлизане в живота? Способни ли сте да оцените кои части от вас са се променили и кои не са? Ако са ти възложили да изпълняваш дълг и от самото начало си бил неспособен да се покориш, до каква степен си способен да се покориш сега? Например ти си брат и ако са те помолили да приготвяш храна и да миеш съдовете на другите братя и сестри всеки ден, би ли се покорил? (Така мисля.) Може би би могъл за кратко, но ако те помолят да изпълняваш този дълг дългосрочно, ще се покориш ли? (Мога да се покорявам понякога, но с течение на времето може и да не успявам да го правя.) Това означава, че не си се покорил. Какво кара хората да не се покоряват? (Хората не се покоряват, понеже имат традиционни представи в сърцата си. Те мислят, че мъжете трябва да работят извън дома, а жените трябва да вършат домашната работа, че готвенето е женска работа, а мъжът се излага като готви. Ето защо не е лесно да се покорят.) Правилно. Що се отнася до разделението на труда, има полова дискриминация. Мъжете мислят: „Ние, мъжете, трябва да сме навън и да работим за издръжката. Жените трябва да се занимават с неща като готвене и пране. Ние не трябва да бъдем принуждавани да го правим“. Но сега има особени обстоятелства и ти си помолен да вършиш тези неща, тогава какво

правиш? Какви затруднения трябва да преодолееш, преди да можеш да се покориш? Това е най-важната част на този въпрос. Ти трябва да преодолееш своята полова дискриминация. Няма работа, която трябва да се върши от мъжете, и няма работа, която трябва да се върши от жените. Не разделяй труда по този начин. Дългът, който хората изпълняват, не трябва да се определя според техния пол. Ти можеш да разделяш труда по този начин в своя дом и ежедневие, но сега това се отнася до дълга ти, затова как трябва да го тълкуваш? Трябва да получиш този дълг от Бог и да го приемеш, и да промениш неправилните възгледи, които имаш. Трябва да кажеш: „Вярно е, че аз съм мъж, но в Божиите очи аз съм член на църквата и сътворено същество. Ще направя каквото ми възлага църквата, нещата не се разделят според пола“. Първо, ти трябва да се откажеш от неправилните си възгледи, после да приемеш дълга си. Приемането на дълга ти истинско покоряване ли е? (Не.) През следващите дни, ако някой каже, че твоята храна е твърде солена или че няма достатъчно вкус, или каже, че не си приготвил нещо добре, и не иска да го яде, или ти каже да направиш нещо ново, ще можеш ли да го приемеш? В този момент ти ще се почувстваш неудобно и ще помислиш: „Аз съм самоуважаващ се мъж и вече съм се принизил да приготвям храна за всички тези братя и сестри, а те все пак изтъкват всички тези проблеми. Никаква гордост не ми остана“. В този момент ти не искаш да се покориш, нали? (Не.) Това е затруднение. Всеки път, когато не можеш да се покориш, причината е разкриването на покварен нрав и това създава проблем, и те прави неспособен да практикуваш истината и да се покориш на Бог. В този момент сърцето ти ще бъде в конфликт — мислите ти те контролират и те карат да смяташ, че си загубил авторитета си, и вътрешно си разстроен. Какво трябва да направиш тогава? (Да потърся истината.) Как търсиш истината? Ти трябва да се молиш: „Боже, независимо какво искат от мен другите хора, ще се отнасям към това като към мой дълг. Независимо на кого служа външно или за кого върша нещо, ще приема всичко това от Бог. Това е мой дълг и трябва да се покоря. Не ми е нужна гордостта ми. В Божия дом дългът не се разделя на високопоставен и нископоставен, на такъв с висок статус и такъв с нисък, на дълг за мъже и дълг за жени, на дълг за възрастни и дълг за младежи. Има просто дълг, който се върши добре, и дълг, който не се върши добре, дълг, който е

изпълнен с отдаденост, и дълг, който не е“. След като си изоставил гордостта, статуса, положението и достойнството си, изоставил ли си напълно себе си? (Не.) Все още имаш реакция. Понякога хората няма да те зачитат, ще мислят, че си глупав и ще се отнасят с теб като с по-низш, и ще казват: „Мъж, който е доволен да готви, не става за нищо! Аз никога не бих го направил“. Те ще те водят в грешната посока, ще втълпят неправилни идеи и представи в теб и ще повлияят на практиката ти. Те виждат положителни неща, като това да придаваш важност на навлизането в живота, да си нормален човек и да си отдаден на дълга си, като форма на унижение и следователно се отнасят към теб като към по-низш и те съдят. Ако не можеш да го понесеш, незабавно ще изпаднеш в негативност и ще помислиш, че този дълг винаги те кара да губиш достойнството си пред останалите и кара хората да се отнасят към теб като към по-низш и да те командарят. Така няма да се покориш отново, нали? Когато никой не се отнася с теб като с по-низш и не те съди, ти мислиш, че вече можеш да се покоряваш, че вече имаш навлизане в живота, че имаш някаква истина реалност и някакъв духовен ръст. Правилен ли е този начин на мислене? Тогава защо, когато някой те съди и духовният ти ръст е поставен под съмнение, ти ставаш негативен и мислиш: „Колко още трябва да продължавам да готвя, преди това да свърши? Този човек винаги ме гледа отвисоко. Не е правилно да ме гледа отвисоко и аз не мога да го приема!“? Проблемът се е завърнал. Когато не можеш да приемеш това, в същото време оплакваш ли се и казваш ли: „Как може водачът да ми назначава такъв вид дълг? Защо избра точно мен вместо някой друг? Изглеждам ли лесен за тормозене? Хората ме тормозят, водачът не ме гледа благосклонно и Бог не ме защитава.“? Твоят непокорен нрав отново е надигнал глава. Какъв е проблемът тук? Може ли да е това, че духовният ти ръст е твърде малък? Не можеш да издържиш дори това малко оскърбление и то те прави негативен и се оплакваш. Това ли е да имаш истините реалности? Нямаш никакви истини реалности. Има много простичък начин да разрешиш този проблем. Трябва да помислиш в сърцето си: „Независимо кой ме гледа отвисоко или с презрение, трябва да изпълнявам дълга си. Не мога да изоставя Божието поръчение. Не правя това заради другите хора, нито за да мислят другите нещо за мен — каква полза има другите да мислят нещо за мен? Трябва да изпълня дълга си, за да удовлетворя Бог“.

Ето как трябва да мислиш в сърцето си. Сега, когато готвиш, не се ли чувстваш самоуверен? Решен ли е тогава проблемът? Всъщност не е напълно решен. В крайна сметка ти постоянно си в състояние на конфликт, постоянно изпадаш в слабост и негативност и после се съвземаш отново; постоянно се закаляваш. Изследвал си всяко състояние и не желаеш винаги да живееш по този изтощителен начин. Не искаш тези трудности винаги да те тормозят, да те смущават или да те възпират. Искаш да изпълняваш дълга си лесно и просто. Тогава как постигаш това? Трябва непрестанно да търсиш истината, непрестанно да се придържаш към убежденията си и да практикуваш в съответствие с Божиите слова е винаги правилно. Казваш: „Никой не може да ме смути. Това е мой дълг, това е Божието поръчение за мен. Това е моя отговорност и задължение. Независимо кой ми се подиграва, опитва се да ме провокира или ме изкушава, то е напразно. За мен е чест да мога да изпълнявам дълга си и ако мога да се справя, цялата слава е за Бог. Ако не мога да се справя, съм посрамил себе си. Който ми се подиграва и гледа отвисоко на този дълг, не е човек, който се стреми към истината“. Не е ли това факт? (Така е.) Това е факт. Когато Йов преминаваше през изпитания, Сатана го смущаваше и го изкушаваше, но поколеба ли се е Йов? (Не.) Защото истината, Божиите слова и Божият път бяха в сърцето му. Когато се сблъскаш с обстоятелства и изпитания, дали ще можеш да отстояваш истината и поръчението, което Бог ти е дал, зависи от степента, в която познаваш, възприемаш и приемаш истината. Някои хора винаги се съмняват в истината и не могат да постигнат сигурност за нея или, що се отнася до дълга им, никога не са сигурни как да правят нещо и дали това е правилният начин. Те никога не могат да се придържат към нещата, които са правилни. Винаги са смущавани от някои хора, събития и неща и когато лоши хора, зли хора, демони или сатани се промъкнат до тях и казват неща, които ги изкушават или смущават, те стават слаби и се подвеждат. Не означава ли това, че имат малък духовен ръст? (Да.) Лесно ли се поправя малкият духовен ръст? На теория да. Зависи от това дали можеш да си сигурен, че пътят, който следваш, е воден от Бог. Когато изпълняваш дълга си, трябва да практикуваш истината и да приемаш Божието поръчение. Това е ключово. Единственото, от което трябва да се боиш, е да имаш пристрастен възглед за своя дълг в сърцето си, да мислиш, че ще изгубиш достойнството си

заради дълга си и няма да ставаш за нищо. Когато имаш пристрастни възгледи и на всичкото отгоре другите те смущават, нещата стават още по-трудни. Когато сърцето ти е объркано, не можеш да изпълняваш дълга си добре. Когато Йов беше подложен на изпитания, много хора около него го смущаваха. Какво каза жена му? („Похули Бога и умри“ (Йов 2:9).) С това имаше предвид „не вярвай. Ако това, в което вярваш, е наистина бог, щяха ли да ти се случват тези неща?“. Какво каза Йов? („Ти говориш, както говори някоя от безумните жени“ (Йов 2:10).) Йов заклейми жена си, защото вече беше сигурен, че Бог е истинският Бог, че Бог е направил това, че това е Неговото върховенство и че това е Божие дело. Йов беше толкова сигурен, тогава защо днес, когато хората разберат истината, не могат да се придържат към истинския път и да остават непоколебими в свидетелството си? Това е, защото човешките сърца са твърде опетнени. Хората не само не разбират истината, но не са и хора, които обичат истината или търсят истината. Следователно, независимо колко много слова и доктрини могат да изговарят хората или колко звучни лозунги могат да тръбят, в крайна сметка те не могат да останат непоколебими. Веднага щом някой в църквата каже нещо малко по-различно или някой каже неща, които са смущаващи или подвеждащи, или които заклеймяват или унижават, те мислят, че им се подиграват и ги унижават, и са напълно съсипани. Ако хората проявяват себе си по този начин, ако непрестанно са във вътрешен конфликт и винаги нагаждат възгледите си, но в същото време постоянно приемат Божието върховенство и подредби, продължават да разбират истината, постепенно навлизат в различни аспекти на истината, навлизат във всички истини и в крайна сметка са способни да избегнат да бъдат смущавани, засягани или контролирани от който и да е тип човек, събитие и нещо, и твърдо вярват, че истините принципи, които практикуват, са правилните, тогава те са променили нрава си.

Днес все още ли е възможно да ви възпират всякакви хора, събития и неща, докато изпълнявате дълга си? Способни ли сте да се придържате към истината и да вършите всичко в съответствие с принципите? (Не.) Тогава какви трудности изпитвате обикновено? (Понякога, когато видя някого да върши нещо, което накърнява интересите на Божия дом, му обръщам внимание на това, но щом видя, че не го приема или че има лошо отношение, се страхувам да започна спор, затова

правя компромиси.) Правилно ли е да се прави компромис, или не? (Не е правилно, но се страхувам, че ако настоявам по въпроса, ще избухне спор, който ще разруши мира, и хората няма да останат с добро впечатление от мен.) Компромисът ли е единственият начин, ако искате да избегнете споровете? В кои ситуации можете да направите компромис? Ако става въпрос за дреболии, като например личния ви интерес или гордостта ви, тогава няма нужда да спорите за това. Можете да предпочетете да бъдете толерантни или да направите компромис. Ала по въпроси, които могат да засегнат делото на църквата и да накърнят интересите на Божия дом, трябва да се придържате към принципите. Ако не спазвате това правило, значи не сте предани на Бог. Не е ли егоистично и долно от ваша страна, ако предпочетете да направите компромис и да изоставите истините принципи, за да запазите репутацията си или да съхраните отношенията си с другите? Не е ли признак, че се отнасяте безотговорно към вашия дълг и не сте предани на Бог? (Така е.) В такъв случай, как трябва да практикувате, ако, докато изпълнявате дълга си, настъпи момент на всеобщо разногласие? Ожесточеният спор по този въпрос ще реши ли проблема? (Не.) Как тогава трябва да го разрешите? В тази ситуация някой, който разбира истината, трябва да пристъпи към разрешаването му, като първо повдигне въпроса и позволи на двете страни да споделят мнението си. Тогава всички заедно трябва да потърсят истината и след като се помолят на Бог, съответната истина в Божиите слова трябва да се изведе за общение върху нея. След общение за истините принципи и след изясняване, и двете страни ще успеят да се подчинят. Хората трябва да се научат да се подчиняват на истината. Ако повечето хора са способни да ѝ се подчинят, но няколко души не ѝ се подчиняват или не могат да бъдат вразумени, то те не приемат истината и имат природата на зли хора и Божиите избраници лесно ще ги разпознаят. Това е най-добрият начин да се реши въпросът със споровете в църквата. Използването на истината за разрешаване на проблемите е важен принцип и човек не може да прави безпринципни компромиси. Вие правите компромис със Сатана, ако сте способни да пожертвате интересите на Божия дом в името на това да запазите личните си отношения, гордостта и користните си интереси. Това е безпринципно и в него няма преданост към Бог. Ако всеки се бори да спаси собствената си репутация и набляга на личните си съображения,

дали това е нагласа за търсене на истината? Такова отношение ли трябва да има човек към своя дълг? (Не.) За да може да постигне преданост при изпълнението на дълга си, човек не бива да се бори за слава или придобивки, а трябва да остави властта в ръцете на Бог и истината трябва да му е господар. Интересите на Божия дом и ефективната работа са най-важни. Не е ли правилен този принцип? (Така е.) Ако всички вие сте способни да го спазвате, за какво остава да спорите с хората? Няма да има никакви спорове. Онези, които винаги защитават собствените си интереси и изобщо не практикуват истината, не са добри хора, а онези, които постоянно предават интересите на Божия дом, за да спечелят благоволението на другите, са още по-лоши. Всички те са неверници и хора, които предават Бог. Смятате ли, че е проблем, ако човек е донякъде неотстъпчив и влиза в противоречия и спорове с другите, за да защити интересите на Божия дом и ефективността на делото на църквата? (Не.) Тъй като намерението му да защити интересите на Божия дом е правилно. Това е човек, който заема страната на Бог и се придържа към истините принципи. Той е богоугоден човек. Да имаш силна и решителна нагласа, когато защитаваш интересите на Божия дом, е признак за непоколебима позиция и спазване на принципите и Бог го одобрява. Хората може да чувстват, че има проблем в тази нагласа, но той не е голям и не е свързан с разкриване на покварен нрав. Не забравяйте, че е най-важно да се придържате към истините принципи.

Навлизането в живота е най-важното нещо. С какво основно е свързано навлизането в живота? (Със стремежа към истината.) Точно така. Свързано е основно със стремежа към истината. Само хората, които се стремят към истината, имат навлизане в живота. Ако хората искат да имат навлизане в живота, тогава това засяга практикуването на истината. Как човек трябва да различава дали някой се стреми към истината? Какъв тип човек не се стреми към истината? Знаете ли? Първият тип, за който говоря, е човек, който няма духовно разбиране. Каква е същността на хората, които нямат духовно разбиране? (След като прочетат словата от Бог, които разобличават покварения човешки нрав, те не могат да направят връзка между Божиите слова и собствените си състояния и проявления. Те мислят, че Бог говори за другите хора.) Те най-вече не могат да сравнят себе си с Божиите слова, но знаят ли това? (Не.) Хората, които нямат

духовно разбиране, са неспособни да осъзнаят тези неща. Сърцата им са все още жизнерадостни, те мислят, че разбират много Божии слова, но всъщност за тях всяко слово е просто правило. Те си мислят: „Направих това, което Бог ме помоли да направя. Отрекох се от това, от което Той ме помоли да се отрека, и също така отдадох всичко, както Той помоли. Като се покорявам на Бог по този начин, съм спасен“. След като вярват по този начин няколко години, те мислят, че имат капитал, точно както Павел каза: „Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“ (2 Тимотей 4:7-8). Както и да го наречете, Павел нямаше никакво духовно разбиране. Това наистина е жалко. Достатъчно обезпокоително бе, че той нямаше духовно разбиране, но на всичкото отгоре не се стремеше към истината. Отнасяше се към цялата си доктрина, лозунги, фантазии, представи, знание и философии, сякаш те бяха истината, и ги използваше за основа, от която да разширява собствените си стремежи. В резултат на това, независимо какво правеше, той не изживяваше истините реалности и каквото и да правеше, не беше съгласно Божиите намерения. Този негов проблем беше тежък! Павел обира точките, когато става въпрос за липса на духовно разбиране, не е ли така? (Да.) Обичат ли истината хората, които нямат духовно разбиране? Съвсем не, защото хората, които нямат духовно разбиране, са неспособни да схванат истината и ако не схващат истината, няма как да могат да я обичат. Как се проявяват хората, които нямат духовно разбиране? Основното им проявление е, че независимо как разговарят хората за Божиите слова с тях, те все още не разбират, и независимо колко ясно хората разговарят с тях за истината, те все още са неспособни да я схванат. Това е пряко свързано с твърде малките им заложби. Могат ли хората, които нямат духовно разбиране, да се стремят към истината? Не могат, дори да искаха. Хората, които нямат духовно разбиране, не могат да разберат за какво говори Бог, не знаят какви състояния разобличава Бог и не могат да ги сравнят със себе си. Те се отнасят към всички Божии слова като към правила, изрази, лозунги и доктрина и никога не знаят, че Божиите слова са истината. Какъв е проблемът тук? Проблемът е, че техните заложби са твърде малки, те не притежават никаква способност за възприемане и проявяват липса на духовно разбиране.

Вторият тип са хората, които имат духовно разбиране. Хора, които имат духовно разбиране, могат да разбират истината, да я сравняват със себе си, когато ядат и пият Божиите слова, и да разбират какво разобличават Божиите слова, какви истини има в Божиите слова и какво изисква Бог. Способността за разбиране равна ли е на това да имат навлизане? (Не.) Тогава, когато казвам, че те могат да разбират, какво се има предвид? За какво се отнася? (Те могат да правят сравнение между Божиите слова и себе си.) Способността да правят сравнения със себе си е част от това. Те признават човешкия покварен нрав и всеки вид състояние, което Бог разобличава. Тогава способни ли са да знаят какво изисква Бог? Те трябва да го знаят до известна степен — да познават Божиите изисквания, да знаят за какви принципи се говори в Божиите слова и какви са намеренията Му. Те са наясно с тези неща и ги разбират, ето защо се наричат хора, които имат духовно разбиране. Когато хората, които имат духовно разбиране, ядат и пият Божиите слова, те могат да ги сравняват със себе си, да разбират за какво се отнасят Божиите слова и какви са изискванията на Бог. Това показва, че този вид хора притежават заложбите и способността да възприемат истината. Тогава притежаването на заложби и способност означава ли задължително, че те имат навлизане в живота? (Не.) Има няколко различни сценария. Някои хора могат да разбират Божиите слова и притежават заложби и способност да възприемат словата Му, но никога не са ги сравнявали със себе си. Те просто правят сравнение между Божиите слова и другите хора, търсят недостатъци в другите, използват слабостите им срещу тях, заяждат се за техните състояния и се опитват да четат мислите им, сякаш са детектор. Когато нямат какво друго да правят, размишляват върху това, което другите хора мислят, опитват се да открият какво мислят в сърцата си хората, какви мисли и идеи имат в сърцата си, какво е намерението им, каква е целта им, каква е мотивацията им, на какво се надяват и какъв покварен нрав разкриват, докато правят нещо. Каква е целта им при откриването на тези неща? Да сравняват Божиите слова с другите хора, после да разрешават техните проблеми. Например средата, в която живее „г-н Смит“, каква е семейната му история, колко години е вярвал в Бог, какви проблеми обикновено има, какви слабости има, когато се стреми към промяна в нрава си, какви трудности често среща, когато се случва нещо, в какви ситуации е лесно

за него да стане негативен, колко добре изпълнява дълга си, как подхожда към Божиите слова и дали духовният му живот е нормален — те имат ясно разбиране за всички тези неща. Те са много интелигентни, но, за жалост, не прилагат интелекта си на правилните места. Разрешават проблемите на другите хора, но сами не практикуват истината. Този вид хора често са водачи или работници, или хора с известни отговорности. Проблематичен ли е този начин на стремеж на този вид хора? (Да.) Този начин на стремеж е проблематичен, и то много. Колко много? Ние трябва да разговаряме за това. Този вид хора имат духовно разбиране, могат да разбират Божиите слова и знаят как да правят сравнения с Божиите слова, но никога не са правили сравнение между Божиите слова и себе си. Вместо това, те сравняват Божиите слова с другите хора. Каква е целта им, като правят сравнение с другите хора? (Да се изтъкнат.) Точно така. Те се изтъкват, за да удовлетворят желанията и необузданите си амбиции, за да подсигурят статуса си и да станат по-способни да завладяват човешките сърца. Фактът, че могат да направят това, е свързан с природата им и е пряко свързан с това към какво се стремят, когато вярват в Бог. Ако човек съди за тях по факта, че влагат цялото си сърце в нещата и вършат работата си в пълен размер, и от факта, че са способни да схванат много добре всички различни състояния, които другите хора имат, може ли да каже, че те са хора, които се стремят към истината? Не е задължително. Тогава как можем да кажем дали някой е човек, който се стреми към истината? Ако някой е особено отговорен, когато става въпрос за навлизането в живота на братята и сестрите, ако влага много сърце и усилия в нещата, ако върши работата си много добре, често търси истината по отношение на всяко състояние, което братята и сестрите имат, и после разрешава проблемите, като е способен да изпълнява дълга си по този начин, водач, който отговаря на критериите, ли е? Съдейки по тези техни проявления и разкрития, може ли човек да е сигурен, че това са хора, които се стремят към истината? (Не е задължително.) Защо? (Те могат да решават проблемите на другите, но никога не са правили сравнения между Божиите слова и себе си.) Ако никога не са разрешавали своите собствени проблеми, тогава как разрешават проблемите на другите? (Те се уповават на думи и доктрини, за да ги разрешават.) Те разбират някои думи и доктрини, хитри са, имат добра памет, реагират бързо на нещата и веднага щом чуят

проповед, могат незабавно да отидат и да се похвалят с нея пред другите. Съдейки по тези неща, имат ли те навлизане? (Не.) Да разрешават чуждите трудности, но никога да не разрешават своите собствени, не е проявление на стремеж към истината. Тези хора просто използват доктрина и Божиите слова или всякакви видове тактики и методи, за да убеждават и уверяват другите. Използват думи и доктрини, които разбират, или имитират и повтарят думи за житейски преживявания, за да помагат на хората с трудностите. Те използват тези методи, за да разрешават трудностите на другите вместо да използват това, през което са преминали лично и своите действителни преживявания, за да ги разрешат. Това доказва, че такива хора не са хора, които се стремят към истината. Какво предоставят те на другите хора? (Доктрина.) Защо казваме, че е доктрина? Защото не идва от техните преживявания, не е нещо, през което те са преминали, и не е тяхното истинско разбиране. С какво всъщност поят те другите? С доктрина, с изрази и думи, които убеждават и утешават хората. Те също така използват човешки методи, тактики и хитрини и независимо от всичко мислят, че да отговарят на човешките въпроси е да разрешават проблеми и че така вършат работа. Съдейки по техните проявления, по нещата, които предоставят на другите, по начина, по който работят, и пътя на техния стремеж, те хора, които се стремят към истината ли са? (Не.) Те не са хора, които се стремят към истината. Не е ли малко неискрено да използват истината за разрешаване на проблеми, когато те самите нямат навлизане? (Да.) Неискрено е, лицемерно е и мами другите. Тогава могат ли такива хора да изпълняват дълга си добре? (Не.) Защо не? Защото те не се стремят към истината, а между изпълняването на дълга добре и разбирането на истината има пряка връзка. Например, човек трябва да разбира истината, за да пои в църквата. Човек трябва да разбира истината, за да разрешава проблеми. Трябва също да разбира истината, за да се справя с проблемите. Разбирането на истината е още по-необходимо, за да бъдат прозрени хората. Всеки аспект на църковното дело е свързан с истината. Ако човек не разбира истината, той няма да изпълнява добре съществената църковна работа и ще върши приемливо само общи задачи. Следователно, ако един водач не се стреми към истината, независимо колко зает е той, колко тича или колко страда, той няма да върши добра работа и ще е неспособен да изпълнява дълга си в пълната степен на

работата и отговорностите. Когато работи, той тича от място на място без причина, вижда къде има проблеми и ги поправя опростенчески. Когато някой среща някаква трудност, той разговаря с него с малко доктрина, и когато някой е негативен и слаб, го окуражава и увещава. Това са нещата, които прави. Мисли, че ако държи под око хората, които води, стига всички да са заети и да не безделничат, значи върши работата си добре, и че ако може да обикаля навсякъде, да наглежда всички и проверява и насочва работата, ако никой не го докладва или разобличава, ако може да проповядва и да говори, където и да иде, и ако всичко върви гладко, без спънки, значи изпълнява дълга и отговорностите си. Това е да си вършиш работата от позицията на статуса, без да използваш истината, за да разрешаваш проблеми в практическия смисъл. Такива водачи придават значение на това да вършиш работа, и докато придават значение на работата, може да не направят нищо за статуса си — всичко, което вършат, е да използват доктрина и лозунги с едничката цел да увещават този човек или да окуражават онзи, като се ангажират постоянно с тази работа. Мислят, че докато не безделничат, всичко е наред. Първото нещо е, че те не могат да се отпуснат, второто е, че трябва да бъдат прилежни, и третото е, че трябва да могат да понасят страдание. Те се суетят по цели дни — ако някъде има проблем, той трябва да бъде решен при първа възможност и те трябва винаги да разпитват дали някой има някакъв проблем. Мислят, че като правят това, се стремят към истината. В действителност означават ли непременно тези проявления, че те се стремят към истината? Означават ли непременно, че имат навлизане в живота? Това все още е под въпрос. Това е първото проявление на хората, които имат духовно разбиране, но не се стремят към истината.

Второто проявление на хората, които имат духовно разбиране, но не се стремят към истината, е да са способни да разбират Божиите слова, да разбират практичната страна на това, което казват словата Му и да могат да ги сравнят със себе си, но никога да не ги прилагат на практика. Този вид хора не правят нещата според Божиите слова или според истините принципи, нито се въздържат. Когато нещо се случи, те просто искат да накарат хората да им се покорят и да ги слушат, но те самите не искат да се покорят на истината. Отнасят се към практикуването на истината и покоряването на истината като към отговорност, задължение и дълг на

другите хора и като нещо, което другите трябва да правят. Отнасят се към себе си като към нещо отделно. Независимо колко разбират или колко много от Божиите слова могат да свържат със себе си, мислят, че всичко, което Бог казва, е насочено към другите хора и няма нищо общо с тях. Тогава какво е това, което правят? Те са също и много заети. Ходят на църква и гледат кой има критики към тях, после си го отбелязват. След това напъват мозъците си, за да измислят начини да го „поправят“. Казват: „Нека се открием и да разговаряме. Каквото и да мислите в себе си, каквито и мнения и критики да имате за мен, само ми ги кажете и аз ще направя всичко по силите си да се променя и да правя нещата различно“. Каква е целта им като се променят? Да накарат другите хора да ги харесват. Освен това те виждат кой има критики към тях и кой не им се покорява и после намират съответни откъси от Божиите слова, за да „поправят“ това. Казват: „Бог е господарят, когато Божият дом избира водачи и работници. В Божия дом истината е властта. Този, когото братята и сестрите избират за водач, е когото Бог пожела и вие трябва да се покорите. Ти не се покоряваш на мен, а на напътствията на Светия Дух и на истината. Ако не се покориш, ще бъдеш наказан!“. Като чуят това, някои хора разбират, че водачът тълкува погрешно Божиите слова и изкривява фактите, за да подвежда хората, и не го слушат. Когато водачът види, че тези хора не му се покоряват, той си мисли: „Ти отказваш да ми се покориш, така ли? Имам други начини да се справя с теб. Ще сваля копринените ръкавици“. Водачът казва на хората, които не му се покоряват: „Завършихте ли задачата, която ви дадох?“. А те отговарят: „Остава още малко, за да бъде свършена. Няма да причини никакво забавяне“. Водачът казва: „Как това, че остава още малко, не е вече забавяне? В Божиите очи малко е много. Това е проявление на липса на отдаденост. Това ли наричаш изпълнение на дълга?“. Всъщност това ли наистина иска да каже водачът? Каква цел таи в сърцето си? Той иска да принуди другите хора към покорство, иска да ги победи и да им смачка фасона, но не може да го каже открито. Ако го направи, братята и сестрите ще го прозрат и ще го разобличат, затова трябва да намери правдоподобна причина и извинение за нещата. Трябва да потиска хората по „почтен и разумен“ начин, така че след като бъдат потиснати, това да не е очевидно за другите, да накара въпросните хора да се подчиняват и да постигне своята цел да подсили позицията си и да

затвърди статуса си. Какъв нрав е това? (Тези хора са коварни и пресметливи.) Те са коварни, пресметливи, злобни и правят нещата заради статуса. Не обръщат внимание на нещата, които не засягат статуса им, и не влагат никакви усилия в тях, но когато стане въпрос за неща, които засягат славата, придобивките, статуса, гордостта и позицията им в църквата, те се вкопчват в тях и не ги пускат, и започват да стават сериозни. Когато разговарят за истината на обичайните си сбирки, те понякога ще познават себе си, ще се сравняват с Божиите слова и ще разобличават своя покварен нрав, но зад това има цел, има намерение: да накарат другите да ги почитат, да им завиждат и да ги тачат, и да затвърдят статуса си. Те имат необуздани амбиции и цел. Ако не е в името на статуса им, не обелват и дума. Ако не е в името на подсигуряване на статуса им, не правят нищо — всичко, което правят, е в името на статуса им. Ще си счупят гърба в името на статуса, но ако е за църковното дело, когато открият проблеми, няма да ги разрешат, щом другите хора докладват проблеми, няма да ги разгледат, и няма да си мръднат и пръста, за да се погрижат за каквото и да било. Виждат как другите хора са заети да изпълняват дълга си, но те не правят нищо. Какви хора са това? (Низки и подли хора, които живеят само за слава, придобивки и статус.) Хора, които живеят заради статуса, стремят ли се към истината? Способни ли са да се стремят към истината? (Не.) Трудно е да се каже. Ако имат малко усещане за съвест, ако имат усещане за срам, ако имат достойнство и почтеност и ако са способни да приемат истината след като преживеят малко наказание и правосъдие, след като преживяват кастрене или след като бъдат подлагани на изпитание и облагородявани, тогава може и да могат да променят нещата. Но ако са безчувствени, недосетливи, непримирими и не приемат изобщо истината, тогава независимо колко разбират, от полза ли е то? (Не.) Независимо колко разбират, то няма да е способно да разчувства сърцето им. Независимо колко заети изглеждат външно, колко далеч пътуват, колко жертват, от колко се отказват и колко отдават, могат ли такива хора, които само говорят и действат в името на статуса, да бъдат приети за хора, които се стремят към истината? В никакъв случай. Те ще платят всякаква цена заради статуса. Заради статуса ще изстрадат всякакви трудности. Заради статуса няма да спрат пред нищо. Те се опитват да намерят някаква мръсотия за другите, да ги натопят или да ги тормозят и

да ги тъпчат. Те не се страхуват дори пред опасността от наказание и възмездие, действат в името на статуса, без всякаква мисъл за последствията. Към какво се стремят такива хора? (Към статус.) Къде е сходството им с Павел? (В стремежа към корона.) Те се стремят към короната на праведността, стремят се към статус, слава и придобивки и вместо да се стремят към истината, смятат стремежа към статус, слава и придобивки за оправдан. Каква е най-съществената черта на такива хора? Че във всяко отношение те действат в името на статуса, славата и придобивките. Този вид хора, които правят нещата в името на слава, придобивки и статус, са най-умели в подвеждането на другите. Когато ги срещнеш за първи път, не можеш да ги прозреш. Виждаш, че доктрината, която говорят, звучи добре, това, което казват, изглежда практично, работата, която уреждат, е много подходяща и изглежда имат някакви заложби, и ти им се възхищаваш доста. Този вид хора са готови и да плащат цена, когато изпълняват дълга си. Те работят усилено всеки ден, но никога не се оплакват, че са уморени. В тях няма и грам крехкост. Когато другите хора са слаби, те не са. Също така не ламтят за удобствата на плътта и не са придирчиви към храната. Когато техният домакин приготви нещо специално за тях, те го отказват и не го изяждат. Ядат само ежедневни храни. Всеки, който види тези хора, им се възхищава. Тогава как човек може да различи дали те правят нещата в името на статуса? Първо, човек трябва да провери дали те са хора, които се стремят към истината. Къде ще е очевидно това? (В тяхното намерение и отправна точка, когато вършат нещата.) Това е една част. Най-вече ще си личи в целта, към която се стремят. Ако е в името на придобиване на истината, те ще придават значение на честото четене на Божиите слова, разбирането на истината и опознаването на себе си чрез Божиите слова. Ако често разговарят за опознаването на себе си, ще могат да видят, че им липсват твърде много неща, нямат истината и естествено ще се опитват да се стремят към истината. Колкото повече хората опознават себе си, толкова повече са способни да се стремят към истината. Онези, които винаги казват и правят нещата в името на статуса, очевидно не са хора, които се стремят към истината. Когато ги кастрят, те не го приемат — страхуват се много, че репутацията им страда. Тогава способни ли са те да приемат Божиите слова на правосъдие и наказание и да се самоанализират? Могат ли

наистина да разберат отклоненията в преживяването си? Ако нямат никое от тези проявления, тогава човек може да е сигурен, че те не се стремят към истината. Кажете Ми какви други проявления имат хората, които не обичат истината и се стремят към статус? (Когато другите ги критикуват, те не го приемат и вместо това започват да се защитават, оправдават се и привеждат основания. Говорят, за да поддържат гордостта и да запазят статуса си. Ако някой не ги подкрепя, те го нападат и съдят.) Когато хората нападат и съдят другите, и говорят и се защитават в името на собствената си гордост и статус, намерението и целта зад действията им очевидно е погрешна и те живеят изцяло заради статуса. Може ли този вид хора, които казват и правят всичко в името на статуса, да проявяват внимание към Божиите намерения? Могат ли да приемат истината? Съвсем не. Те мислят, че ако проявяват внимание към Божиите намерения, трябва да практикуват истината, а ако практикуват истината, трябва да страдат и да плащат цена. Така ще загубят радостта, която идва от статуса, и няма да могат да се наслаждават на ползите от статуса. Следователно те избират просто да се стремят към слава, придобивки и статус и да се стремят към получаване на награди. По какви други начини се проявяват хората, които се стремят към статус? Какви други неща правят? (Ако видят някой талантлив човек около себе си, на когото стремежът към истината се удава повече и който е достоен за развиване, и когото братята и сестрите са по-склонни да подкрепят, тогава от страх, че тези хора ще станат и ще ги заместят, и ще заплашат статуса им, те мислят как да ги потиснат и намират всякакви основания и извинения да ги принизят. Най-обичайният начин е да ги окачествят като твърде надменни, самоправедни и винаги възпиращи другите и да накарат хората да вярват, че тези неща са истина, и да не позволят на Божия дом да ги повиши или развива.) Това е най-честото проявление. Има ли други, които искате да добавите? (Те винаги обичат да свидетелстват за себе си и да се изтъкват. Винаги говорят чудесни неща за себе си, никога не говорят за грозната си страна и ако направят нещо лошо, не размишляват върху действията си и не ги анализират.) Те винаги говорят как страдат и плащат цена, как Бог ги напътства, и изтъкват приноса си. Това е също и част от начина, по който се проявява защитата и укрепването на статуса им. Хората, които се стремят към статус и правят нещата в името на статуса, имат и друга,

най-очебийна, черта, която е, че независимо какво се случва, те винаги искат да имат последната дума. Стремят се към статус, защото искат да имат последната дума. Искат да са тези, които ще управляват, и единствените хора с власт. Независимо от ситуацията, всички трябва да ги слушат и независимо какъв е проблемът, трябва да идват при тях, за да търсят и молят за посока. Това, на което искат да се наслаждават, са ползите от статуса. Независимо от ситуацията, те трябва да имат последната дума. Независимо дали това, което казват, е правилно или грешно, дори ако е грешно, те все още трябва да имат последната дума и да накарат другите да слушат и да им се подчиняват. Това е тежък проблем. Независимо от ситуацията, те трябва да имат последната дума. Независимо дали е ситуация, която разбират или не, те трябва да се намесят в нея и да имат последната дума. Независимо какъв е проблемът, за който разговарят водачите и работниците, те трябва да вземат решението и другите нямат свобода да говорят. Независимо какво решение предложат те, трябва да накарат всички да го приемат и ако другите не го приемат, те се ядосват и ги кастрят. Ако някой изрази критика или мнение, дори да е прав и да е съгласно истината, те трябва да измислят всякакви начини да го оборят. Особено добри са в софистиката, ще убедят другите хора със сладки приказки и в крайна сметка ще ги накарат да свършат нещата по техния начин. Трябва да имат последната дума във всичко. Никога не преговарят с другите съработници или партньори. Те не са демократични. Това е достатъчно, за да докаже, че са прекомерно надменни и самоправедни, не могат изобщо да приемат истината и изобщо не се покоряват на истината. Ако, когато се случи нещо голямо или критично, и някой е способен да накара всеки да направи оценка и да изрази мнението си, и в крайна сметка да се съгласят с начин на практикуване според мнението на мнозинството и да гарантират, че няма да увредят работата в Божия дом и че това ще е от полза за работата като цяло — ако отношението им е такова, тогава те са хора, които пазят делото на Божия дом и хора, които могат да приемат истината, защото зад това да правят нещата по този начин стоят принципи. Но дали хората, които се стремят към статус, вършат така нещата? (Не.) Как ги вършат те? Когато нещо се случи, не ги е грижа какви съвети дават другите. Те вече имат готов начин или решение, дълго преди други да са споделили съвета си. В сърцата си те вече са

решили какво ще е това, което ще направят. На този етап, независимо какво казват хората, те няма да го приемат. Дори ако някой ги порицае, изобщо не ги е грижа. Не проявяват внимание към истините принципи, независимо дали са от полза за църковното дело и дали братята и сестрите могат да ги приемат. Тези неща не са в сферата на тяхното внимание. На какво обръщат внимание те? Те трябва да имат последната дума. Искат те да вземат решенията по този въпрос. Той трябва да бъде разрешен по техния начин. Те трябва да проверят дали този начин е полезен за техния статус или не. Това е гледната точка, от която възприемат нещата. Това хора, които се стремят към истината ли са? (Не.) Когато хората, които не се стремят към истината, правят неща, те винаги проявяват внимание към своя статус, слава и придобивки. Те винаги обмислят как това ще им е от полза. Това е отправната точка на действията им.

Някои хора имат духовно разбиране, но не се стремят към истината. Действително има такива хора. Колкото до основните им проявления, първият вид е да правят нещата заради самите неща. Те обичат да работят и не могат да седят мирно. Докато са заети да вършат нещо, те са щастливи и имат усещане за постижение и усещане за присъствие. Вторият вид проявление е да правят нещата заради статус. Хората от този тип имат особено силни амбиции и желания. Те винаги искат да контролират другите и да ги спечелят на своя страна и винаги желаят да заместят Бог. С кои стремежи на Павел се свързва желанието да заместят Бог? (Със стремежа му да стане Христос.) Целта им в преследването на статус не е просто да са знатни хора, хора със статус, които другите почитат. Крайната им цел е да спечелят на своя страна хората и да ги контролират, да накарат другите да ги почитат и да се отнасят с тях като с Бог, и да накарат всички да ги следват, да им се покоряват и да вярват в тях. Какво се подразбира от всичко това? Че те биха станали Бог в човешките сърца. Това не е стремеж към истината, а по-скоро стремеж към Сатана. Стремежът към статус очевидно не е стремеж към истината, също както и стремежът към работа или към репутация не е стремеж към истината. Какви други проявления има? (Те се стремят към благословии.) Правилно. Те плащат цена, отдават всичко от себе си, страдат и могат да се отрекат от личните си интереси във всякакви неща, но правят това, за да бъдат благословени. Те проявяват себе си по този начин единствено в името на това да бъдат благословени и

да имат добра крайна цел. Това също не е стремеж към истината. Това е третият начин, по който се проявяват хората, които имат духовно разбиране, но не се стремят към истината. Също като Павел, те правят неща и страдат, за да бъдат благословени и в името на своята крайна цел, като не пестят усилия. Целта на действията им е ясна: съсредоточават се изключително върху това да правят всичко, което е най-важно и съществено за получаване на благословии. Докато получават одобрение и подкрепа от братята и сестрите си, всичко е наред. Съсредоточават се единствено върху това как ги възприемат всички, как ги вижда Горното и дали да са в Божието сърце. Стига да е сигурно, че ще бъдат благословени и възнаградени, всичко е наред. Само че те никога не използват истината, за да оценяват това, което правят, и никога не се отказват от желанието си да бъдат благословени. Не се покоряват на Божието устройване и подредби. Ако направят нещо лошо и бъдат кастрени, ако Горното не е доволно от тях и виждат, че няма надежда да бъдат благословени или може би да получат добра крайна цел, те ще станат негативни и ще се откажат от дълга си, като повече няма да искат да го изпълняват. Има и някои, които просто не искат да вярват, които мислят, че няма смисъл да се вярва в Бог. Трите начина на стремеж по-горе са все пътищата, които следват онези, които не се стремят към истината. Във всяка църква доста хора от този тип и всички те са хора, които не обичат истината. Независимо какъв дълг изпълняват, те винаги го свързват с личния си интерес, с получаване на благословии и възнаграждаване и никога не го свързват със своето навлизане в живота, с разбиране на истината или промяна в нрава. Независимо колко години са вярвали в Бог или колко години са изпълнявали дълг, те никога не са се стремили към самопознание, никога не са се стремили към навлизане в живота и никога не са търсили любов към Бог или покорство пред Него. Каквото и да правят, те не търсят истината. Независимо каква поквара разкриват, не правят връзките между нея и истината в Божиите слова. Каквото и да правят, намеренията им са егоистични и низки, все насочени към осигуряване на благословии и лични придобивки. Независимо как ги кастрят, те не се самоанализират и продължават да мислят, че са прави. Хората от този вид рядко са негативни. Не ги плаши никакво страдание, ако това означава, че ще бъдат благословени и ще навлязат в царството. Те наистина имат постоянство,

но за тях е много трудно да приемат истината. По-скоро биха умрели, отколкото да се самоанализират и да придобият познание за себе си, и мислят, че се справят доста добре. Хората, които имат духовно разбиране, но не се стремят към истината, имат и друго проявление: някои са слушали много проповеди, но не се интересуват от истините, които изразява Бог, или от словата Му, които разобличават различни човешки състояния. Дори да разбират тези неща, те не се интересуват. Тогава, щом не се интересуват, защо все още вярват в Бог? Те определено имат някакъв вид неясни и нереалистични мисли в сърцето си. Казват: „Не знам какво е способен да направи Бог на земята. Не мога да кажа. Изглежда, че Той е способен основно да разговаря за истината. Не разбирам съвсем тези така наречени истини, но при всички положения нещата, които Той казва, са доста добри и карат хората да следват правилния път. Само че не мога да кажа дали Той е наистина Бог или не“. Щом като се съмняват в Бог толкова много, защо стоят в Божия дом вместо да си тръгнат? Защото имат неясна представа и фантазия в сърцето си. Мислят си: „Ако продължавам да се мотая тук, може в крайна сметка да избегна смъртта и накрая да навляза на небето и да получа големи благословии“. Така, докато другите се стремят към промяна в нрава и приемат да бъдат кастрени, те се молят на Бог на небето с думите: „О, Боже, преведи ме през тези трудности и ме направи способен да приема да бъда кастрен. Готов съм да се покоря на устройствата и подредбите Ти“. Ти чуваш, че думите, с които се молят, не са погрешни, но те никога не признават, че имат покварен нрав или че грешат. В сърцата си те само признават Бог на небето. Колкото до Бог на земята — въплътения Бог — и Божиите слова на правосъдие, те не им обръщат внимание, тъй като тези неща нямат нищо общо с тях. Ето колко опростени и празни са техните вярвания в Бог. Независимо че другите говорят за покварения нрав на хората и нуждата да се стремят към промяна в нрава, те размишляват: „Как така всички вие сте толкова покварени, а аз не съм?“. Те мислят, че са идеални и безпогрешни, и нямат покварен нрав. Понякога са предубедени или гледат отвисоко другите, но смятат това за нормално, като мислят, че е просто лоша мисъл, която ще изчезне, ако я потиснат. Или, когато виждат другите хора да се бунтуват срещу Бог, мислят: „Аз никога не съм се бунтувал срещу Бог. Любовта в сърцето ми към Него никога не се е разколебавала“. Те просто казват тези

няколко изречения и не се самоанализират, нито знаят как да действат съгласно принципите. Това хора, които се стремят към истината, ли са? (Не.) Тогава защо все още мислят толкова добре за себе си и смятат, че този начин на вярване в Бог не е лош? Какво се случва тук? Това показва, че те не обичат истината. Какви хора са това според човешките представи? По какви начини проявяват себе си? Те са красноречиви, хитри, учат бързо и имат силна способност да разбират нещата. Те разбират какво казваш, веднага щом думите напуснат устата ти, и са особено бързи в разбирането на доктрината. Но независимо какво разбират, посоката и целта на стремежа им да получат благословии остават непроменени. Нещо повече, те се отнасят към истините, които разбират, като към теологични теории или като вид догма или учение. Не мислят, че те са истината и следователно не ги практикуват или преживяват, какво остава да ги прилагат в живота си. Те само приемат и проповядват доктрините, които харесват и които съответстват на техните представи и фантазии, като мислят, че са придобили нещо. Способността да проповядват доктрини и мнозина да им се възхищават е най-голямото нещо, което са придобили от вярването в Бог. Колкото до това дали практикуват истината или имат някакво самопознание, те мислят, че това са банални неща с малко значение и че най-същественото е да са способни да проповядват духовни доктрини, да отговарят на въпроси и да карат другите хора да им се възхищават, и това ги прави достойни да се наслаждават на ползите от статуса. Следователно те не обръщат внимание на практикуването на истината, не се самоанализират и се задоволяват само с това да могат да изнасят възвишени проповеди. Този проблем е относително тежък, още по-тежък, отколкото е при хората, които нямат духовно разбиране, защото те знаят ясно, че това е истината, но не я практикуват, нито я преживяват. Това са хора, които изпитват неприязън към истината и си играят с нея. Не е ли природата на този проблем много сериозна?

Сега вие сте способни да различавате хората, които имат духовно разбиране, но не се стремят към истината, нали? Проявявате ли себе си като такъв вид хора по някакъв начин? (Да, основно в това, че правя нещата в името на статуса.) Казвате неща в името на статуса и правите неща в името на статуса — всичко се върти около статуса. Това е проблем. Възможно ли е да се стремите към истината така? Какви са проявленията

на това да се действа заради статуса? Те включват основно съсредоточаване върху собствения авторитет, репутация и достойнство, както и върху статуса, който човек има в сърцата на другите — дали те ще го почитат и обожават. Каквото и да правят, те обръщат внимание само на тези аспекти и никога не възхваляват, нито свидетелстват за Бог. Например, когато човек, който не се стреми към истината, срещне нов вярващ, той мисли в сърцето си: „Ти вярваш в Бог само от няколко години, не разбираш нищо“, и го гледа отвисоко. Ако новият вярващ иска да търси истината, той първо ще огледа външността му, начина, по който говори и дали го харесва. Ако новият вярващ има лоши заложби, той няма да иска да разговаря за истината. Просто ще му предложи няколко окуражителни думи и ще остави нещата така. Какъв е проблемът тук? (Тези хора мислят, че са били вярващи от много години и имат капитал, затова парадират със старшинството си.) Това е проявление на отстояването на статуса им. Когато някой парадира със старшинството си, той се чувства упълномощен да говори от позицията на статуса — статус, който сам си е дал, не му е даден от другите. Хора, които работят и говорят по този начин, хора, които се стремят към истината ли са? (Не.) Проявявате ли се самите вие по този начин? Казвате: „Вярвам в Бог от десет години. Не е ли обидно за мен да ме накарате да си сътруднича с някой, който вярва само от две години? Дори не искам да говоря с него. И една дума ще ме изтощи. Той не разбира нищо!“. Причината за това е, че сте завладени от надменен нрав. Ако ти нямаш сърце, което цени статуса, ако не подреждаш хората според преживяването или старшинството им и не мислиш, че имаш капитал, тогава би ли се отнасял с някого по този начин? Ясно е, че заради наличието на покварен нрав в теб, проявленията на начина, по който се отнасяш с хората, не са от полза за другите, което изобличава покварения ти нрав, стремежите ти и това, което лежи дълбоко в сърцето ти. Има и друго проявление на действията в името на статуса. Например някои хора са придобили професионално познание или са експерти в определена област. Но когато се обсъжда тази област, ако другите говорят първи, те се разстройват и мислят: „Как можете да говорите без разум? Няма да разпознаете величието и да го видите пред себе си!“. Те казват: „Дипломирах се с тази специалност от университета и посветих цялото си проучване на тези въпроси. След като завърших, работих в тази област

няколко години. Откакто повярвах в Бог, съм изоставил тази професия вече над десет години, но си спомням всичко за нея и със затворени очи. Не обичам да говоря за това, изглежда сякаш се хваля“. Какво мислите за тези думи? Това са думи на интелектуалци от невярващия свят и са изречени въз основа на сатанински философии, които ги карат да изглеждат начетени и да печелят всеобщото одобрение. Те твърдят, че не искат да се изтъкват, но правят точно това, просто по-умело. Споменават капитала, който имат, например броя години, в които са учили тази професия, и какво са придобили, и използват този метод, за да изпратят посланието, че са експерти в тази област. Да си експерт в дадена област означава ли, че задължително я разбираш? Това ли е подходът, който трябва да приложиш, ако си експерт, който върши работа в Божия дом? (Не.) Тогава какво трябва да направиш? (Да търся истината, да обсъждам и да търся заедно с братята и сестрите.) Всички трябва да търсят заедно. Казваш: „Трябва да бъда честен. Упражнявах тази професия няколко години и знам малко за нея, но не знам принципите зад това как Божият дом я използва. Не знам дали познанието, което имам, е полезно за Божия дом — можем да го обсъдим заедно. Ще ви кажа малко за основите на тази област“. Това е рационален начин на говорене. Макар че си познават професията, те са скромни и не са горделиви. Не се преструват, а наистина искат да свършат добра работа и да споделят наученото и това, което знаят, с всички, без да спестяват нищо. Те правят това изцяло, за да изпълнят добре дълга си, независимо от това как другите ги възприемат или как се отнасят с тях. Изпълняват дълга си изцяло в името на удовлетворяването на Бог и в името на придобиването на истината и изживяването на човешко подобие. Следователно те взимат предвид интересите на Божия дом и обръщат внимание на навлизането в живота на братята и сестрите във всеки аспект от изпълнението на дълга си. Независимо какво правят, те първо разговарят с всички, после го обсъждат съвместно, за да постигнат консенсус, като позволяват на братята и сестрите да допринесат с идеи и усилия, обединени за доброто изпълнение на задачата. Какво мислите за този подход? Само хората, които се стремят към истината, биха постъпили по този начин. Макар че те всички вярват в Бог, онези, които се стремят към истината, и онези, които не се стремят, се проявяват по различни начини. Кой вид хора е отвратителен? (Хората,

които не се стремят към истината са отвратителни.) Няма нужда да се изтъкваш, ако знаеш малко за някоя професия, а няма и нужда да омаловажаваш или възпираш другите, ако знаеш малко за тази професия. Някои хора се възгордяват, когато станат водачи или работници, вървят и говорят претенциозно, дори възприемат официален тон. Този начин на работа е още по-отвратителен. Дори да имаш някакъв статус, няма нужда да се перчиш или да си надут. Трябва да действаш отговорно, за да водиш братята и сестрите да изпълняват задълженията си добре. Това е твоя отговорност и нещо, което трябва да постигнеш. Нещо повече, ако имаш човешка природа и си отдаден, трябва да поемаш отговорност, когато правиш нещата. Как трябва да поемаш отговорност? Като разговаряш ясно по темите, които хората не разбират, темите, по които хората са склонни да правят грешки или да бъдат подвеждани, и да поправяш всякакви грешки и отклонения, които възникват, ти гарантираш, че всеки може да върши нещата по правилния начин, така че повече да не прави грешки или да не бъде възпиран от другите. По този начин ти си изпълнил своята отговорност. Това означава да си отговорен и отдаден в дълга си. След като си постигнал това, могат ли другите хора все още да казват, че се стремиш към статус? Не, не могат. Принципите, които практикуваш, са вече правилни, какъвто е и пътят ти. Това са проявленията на онези, които се стремят към истината. Така трябва да практикуват хората, които се стремят към истината. Обратното е просто безкрайно позорно поведение. Желанието да се изтъкнеш и да бъдеш високо уважаван, но също и да се сдържаш и да криеш това, което знаеш, страхът, че ако другите знаят тези неща, повече няма да можеш да се отличиш или да бъдеш почитан — това е толкова непокорно! Такива хора пренебрегват интересите на Божия дом и дори стоят настрани и гледат, като се подсмихват вътрешно: „Нека да видим, ако аз не говоря, дали някой може да обясни ясно този въпрос! Дори ако кажа нещо, няма да кажа всичко. Ще разкрия малко днес и малко утре, и пак няма да ви кажа истината. Ще ви оставя да се чудите сами. Не е толкова лесно да измъкнете нещо от мен! Ако ви кажа всичко, което разбирам, и ви накарам да го разберете, тогава няма да ми остане нищо и вие ще сте по-добри от мен. Как ще ме възприемате тогава?“. Какъв тип същество би мислило така? Такъв човек е злобен! Той няма нищо добро. Това честен човек ли е? (Не.) Правил ли е някой от вас така? (Аз. Особено

след като бях проповядвал евангелието по-дълго и бях получил някакви резултати, се чувствах сякаш имам активи и капитал. Когато другите хора ме питаха дали знам някакви добри начини или дали имам добър опит, който да споделя, отричах. Живеех според сатанинската отровна поговорка „Щом ученикът научи всичко, което знае учителят, учителят ще загуби своето препитание“. Страхувах се, че другите ще ме надминат и че ще загубя статуса си.) Страхът, че другите ще ви откраднат славата, не се преодолява лесно. Славата и придобивките са цели, на чието постигане хората посвещават целия си живот, но са също и две ками в сърцето — ще ти струват живота!

Някои хора, които са правили полезни неща за църковното дело и братята и сестрите, мислят, че са дали своя принос за църквата и имат някакъв статус в нея. Всеки път когато застават пред другите, те споменават добрите неща, които са направили, така че всички да имат напълно ново познание и разбиране за тях — разбиране за техния капитал и статус и за тяхната репутация и място в църквата. Защо го правят? (За да се изтъкнат и да парадират.) И каква е целта на парадирането? Да се утвърдят. И какво могат да направят, като се утвърдят? (Да накарат другите да им се възхищават.) Да накарат другите да им се възхищават, да ги хвалят и да ги тачат. След като постигнат тези неща, как се чувстват вътрешно? (Наслаждават им се.) Наслаждават се на ползите от статуса. Стремите ли се и вие към тези неща? Какво създава тези мисли, идеи и начин на разсъждение у хората? Какво ги причинява? Какъв е източникът им? Източникът им е покваренят човешки нрав. Човешкият покварен нрав кара хората да се разкриват по този начин и подтиква този вид стремежи. Някои хора в Божия дом често изпитват чувство на превъзходство. В какви отношения? Какво в тези начини ги кара да чувстват превъзходство? Например някои хора могат да говорят чужд език и мислят, че това означава, че имат дарба и са опитни, и че ако Божият дом ги загуби, вероятно ще е много трудно да разшири работата си. В резултат на това те искат да карат хората да им се възхищават навсякъде, където идат. Какъв метод прилагат хората от този тип, когато се срещнат с други? В сърцето си те приписват всякакви различни рангове на другите хора, които изпълняват различен дълг в Божия дом. Най-високо стоят водачите, втори са хората със специални таланти, после идват хората с

обикновени таланти и на дъното са онези, които изпълняват всякакви видове поддържащ дълг. Някои хора се отнасят към способността да се изпълнява важен дълг и специален дълг като към капитал и смятат, че това е като да имаш истините реалности. Какъв е проблемът тук? Не е ли това абсурдно? Изпълняването на някакъв специален дълг ги прави надменни и надути и те гледат всички отвисоко. Когато срещнат някого, първото, което винаги правят, е да го питат какъв дълг изпълнява. Ако човекът изпълнява обикновен дълг, те го гледат отвисоко и мислят, че не е достоен за вниманието им. Когато този човек иска да разговаря с тях, те са привидно сговорчиви, но вътрешно си мислят: „Искаш да разговаряш с мен? Ти си просто никой. Виж какъв дълг изпълняваш — достоен ли си да говориш с мен?“. Ако дългът, който човекът изпълнява, е по-важен от техния, те го ласкаят и му завиждат. Когато видят водачите или работниците, те са раболепни и ги ласкаят. Принципни ли са те в отношението си към хората? (Не. Те се отнасят с хората според дълга, който изпълняват, и според различните рангове, които им определят.) Те класифицират хората според тяхното преживяване и старшинство и според техните таланти и дарби. Какви факти се разкриват от това, че класифицират хората по този начин? Това разкрива собствените им стремежи, навлизане в живота, природа същност и характер. Когато някои хора виждат по-висш водач, те кимват с глава и леко се покланят, и са любезни. Когато видят някой, който има някакви способности, който е надарен, умел в говоренето, който е изпълнявал важен дълг в Божия дом или когото Горното е повишило и възприема като важен, те говорят по особено любезен начин. Когато видят някой с малки заложби или който изпълнява обикновен дълг, те го гледат отвисоко и се отнасят с него сякаш е невидим — отнасят се с него по различен начин. Какво си мислят вътрешно? „Дори да вярваш в Бог, човек като теб си остава от простолюдието, но ти все пак искаш да говориш с мен, сякаш си на моето ниво, и да разговаряш с мен за навлизане в живота и за това как да сме честни хора. Ти не си подходящ да го правиш!“. Какъв нрав е това? Надменност, жестокост и нечестивост. Има ли много хора от този тип в църквата? (Да.) Вие такъв тип хора ли сте? (Да.) Различното отношение към хората въз основа на това кои са — никое от тези неща не е проявление на човек, който се стреми към истината. Към какво се стремят такива хора? (Те се стремят към статус.) Човешкото поведение,

разкриване и обичайни проявления могат да покажат всички мисли, възгледи, намерения и стремежи, които имат хората, както и пътя, по който вървят. Това, което разкриваш и редовно проявяваш, е това, към което се стремиш — твоите стремежи са разобличени. Макар хората от този тип да имат духовно разбиране, да могат да разбират Божиите слова, да правят връзка със словата Му и да сравняват словата Му със своите състояния, каквото и да се случи, те не търсят истината и не подхождат към него, като използват истината на Божиите слова като свои принципи. Вместо това те подхождат към станалото и действат въз основа на своите собствени представи, фантазии, намерения, цели и желания, както и предпочитания. Могат ли такива хора да навлязат в истините реалности? (Не.) Техните сърца все още таят принципите и начините, които прилагат хората, които не вярват, за да се справят със света. Те все още класифицират хората според тяхното преживяване и старшинство и определят всякакви различни рангове на хората в Божия дом. Те не използват истината, за да оценяват хората, а вместо това оценяват хората като използват възгледите и критериите на онези, които не вярват. Това ли е стремежът към истината? (Не.) Макар че изглеждат като хора, които разбират истината, когато говорят и проповядват, може ли да се види каквато и да е част от истината реалност в начина, по който изпълняват дълга си? (Не.) Тогава това хора, които имат навлизане в живота ли са? (Не.) В тях има твърде много покварени неща и те не са на ниво, що се отнася до изпълняването на изискванията за спасение. Ако те винаги се отнасят към тези неща като към капитал, тогава колко от Божиите слова, които разбират, могат да приложат на практика? Съдържат ли наистина сърцата им истината или Божиите слова? Каква тежест има за тях навлизането в живота и промяната в нрава им? Какво точно е пуснало корени в сърцата им? Със сигурност са всички сатанински философии и наследени от човека неща, както и техните представи и фантазии за вярата в Бог. Ако тези неща се вкоренят твърде дълбоко в човешките сърца, за хората ще е изключително трудно да приемат истината. Те винаги ще обмислят как гледа на тях Горното, дали Горното ги оценява, дали са в Божието сърце и дали Бог ги познава. Те гледат на другите хора по същия начин: наблюдават дали Горното ги оценява и дали Бог е доволен от тях — отнасят се с хората въз основа на това кои са те. Когато сърцето

им винаги поставя значимост върху тези неща, колко голям ефект може да има истината върху тях? Към какво всъщност се стремят хората, които винаги живеят в такива състояния и живеят с тези философии за светските отношения? Могат ли те да навлязат в истините реалности? (Не.) Тогава според какво живеят живота си? (Живеят според сатанински философии за светските отношения.) Те живеят според сатанински философии и все пак мислят, че имат познание, че са учени и мъдри и изпитват доста вътрешна радост. Като какъв виждат те Божия дом? (Като общество.) Те го виждат като общество. Все още не са изоставили този възглед. Тогава как поправят тези проблеми? Не е въпрос само на това хората да четат Божиите слова и да могат да признаят фактите, които Бог разобличава. Те също трябва да преживяват кастрене, изпитания и облагородяване. Трябва също да познават своята природа същност, да виждат ясно същността на капитала, дарбите, познанието и квалификациите, да се избавят от тези неща, да приемат истините в Божиите слова и да живеят според истината. Едва тогава проблемът с покварената природа може да се разреши.

Стремежът към истината не е нещо лесно. Хората трябва да се научат да гледат на нещата според Божиите слова. В миналото хората са имали много погрешни възгледи. Ако те не търсят истината, няма да ги осъзнаят и ще продължават както преди, като мислят, че са прави, като са надменни и самоправедни, и дори когато ги кастриш, те все още няма да признават грешката си. Много е трудно да се промени гледната точка, от която хората, които не се стремят към истината, виждат нещата. Например, когато някои хора видят, че в църквата има човек, който е ръководил компания, в сърцата им се надигат чувства на възхищение и уважение. Те завиждат, възхищават се, тачат и дори почитат тези хора. Такъв човек има статус в сърцата им. Какво трябва да се направи в такава ситуация? Ти трябва да прозреш този човек и да се отнасяш с него в съответствие с истините принципи, и да видиш дали той е човек, който обича истината и се стреми към истината, и дали е човек, който е достоен за уважение. Ако след като си общувал с него и си го прозрял, откриеш, че той не е такъв човек, в сърцето си повече няма да му се възхищаваш и няма да го уважаваш силно. Ти трябва да се отнасяш с него и да общуваш с него по обичайния начин. Какво означава да се отнасяш с него по обичайния начин? Означава да можеш да се отнасяш правилно с него. Човешките сърца са пълни със

собствените предпочитания, желания и стремежи на хората и техните ценности се разкриват чрез многобройни незначителни поведения. Ако има някой, когото те тачат, думите им ще са особено тактични и любезни когато говорят за него, и ще се отнасят към него особено уважително. Какво показва това? Че този човек има статус в сърцата им и те му се възхищават. Освен това има и други неща, които казват. Те често казват: „Този човек е бил чиновник. Ако той дойде в Божия дом и се отнасяме с него като с обикновен човек, това би означавало да се отнасяме с него несправедливо“. В съзнанието си те смятат, че Божият дом не отдава значение на талантливите индивиди. Такава елитна персона е могла да се смири и да дойде в Божия дом, да бъде вярващ и да изпълнява дълг, а никой не я почита и не я повишава, и Горното не се е постарало специално да я представи на братята и сестрите. Ти ги питаш как върви дългът на този човек и те казват: „Този човек е притежавал компания и е ръководил няколко хиляди души. За него да свърши малко работа е нищо. В божия дом няма никой, който да е с повече заложби от него. Той е от елита. В божия дом няма хора от елита“. Какъв вид изказване е това? Те мислят, че в мирския свят има елит, но в Божия дом няма. Хората в Божия дом имат истината — имат ли истината хората в мирския свят? Казваш, че в мирския свят има елит, тогава защо не вярваш в елита? Защо идваш тук да вярваш в Бог? Ти имаш представи за Бог и трябва да побързаш да се върнеш в мирския свят. Фактът, че тези хора са способни да кажат такива неща, не означава ли, че това е гласът на Сатана? Това е гласът на Сатана. Те вярват в Бог и идват в Божия дом, но възхваляват Сатана. Само дето не казаха: „Ако конкретен известен човек вярва в бог, той ще е онзи, който има най-високи заложби. Ако той не може да бъде усъвършенстван, тогава за нас останалите няма никаква надежда. В неговите очи ние сме нищо“. В техните сърца и очи хората, които вярват в Бог, не са толкова добри, колкото известните хора, предприемачите и чиновниците в мирския свят. Само тези хора са елит и само те могат да имат влияние. Когато четете между редовете на казаното от тях, те хора, които се стремят към истината ли са? (Не.) Независимо колко проповеди изслушат, възгледите и мислите им, мненията им за света и мненията им и възгледите им за известните хора и елити не се променят. Придобили ли са те истината? Имат ли навлизане в живота? (Не.) Какви са тези хора? (Неверници.) Те

са неверници! Те са Юди и предатели! В техния ум Бог не е най-висшият и истината не е най-висшата. По-скоро светската власт, престиж, слава и придобивки са най-висшите. Такъв човек е предател. Това са мислите и възгледите на Юда. Мислите и логиката на Сатана. Макар че тези хора могат да разбират истината, техните мисли и възгледи няма да се променят. Това, към което се стремят, е репутация, статус и власт. Когато ти си около някой такъв човек, изражението му, когато говори с теб, не е правилно и ти създава определено усещане: че с този човек е трудно да се сближиш и обикновеният човек е невидим за него. Ето защо тези хора са способни да имат толкова много представи за Бог. Независимо колко много истини може да изрази Бог, в сърцата им винаги има бариера между тях и Бог. Те мислят, че нормалната човешка природа на въплътения Бог е обикновена и изобщо не е велика или могъща. Ето защо са способни да тачат познанието и дарбите и да идолизират високопоставените личности. Когато надменните, самомнителни и самонадеяни хора като тях, които са изпълнени със сатанински нрав, видят Христос, който има нормална човешка природа и е изпълнен с истината, как могат да се поклонят и да Го почитат? Те си мислят вътрешно: „Ти си бог. Ти имаш само истината. Ти нямаш познание. Аз имам дарби, моето познание е по-напредничаво от твоето; моите таланти са по-развити от твоите; моята способност да се справям с нещата е по-силна от твоята и аз говоря по-добре с външния свят от теб“. Когато свършат някаква работа в църквата, имат малко капитал или направят някакъв принос, те мислят още по-малко за Бог. Това човек, който се стреми към истината ли е? (Не.) Хората, които не се стремят към истината, имат безброй прояви на грозно поведение и нямат и един грам разум. Затова тези хора често са привличани от външните явления на хора, събития и неща — в един миг те мислят, че Бог е прав, в друг мислят, че греши; в един момент си мислят, че има Бог, в друг — че няма Бог. В един миг мислят, че Бог е Онзи, който господства над небесата, земята и всички неща, в следващия се съмняват, че Бог господства над небесата и земята и всички неща. Сърцето им винаги е изпълнено с конфликт и борба. Макар че вторият тип хора имат духовно разбиране и разбират истината в най-повърхностния смисъл на значението ѝ — което е просто думи и доктрини, но все пак се смята, че имат някакви способности за възприемане, — макар да са способни да разбират някои истини, те никога

не ги прилагат на практика. Какви са техните проявления? Стремеж към работа, стремеж към благословии, стремеж към задоволяване на собствената им нереалистична вяра и духовна подкрепа и стремеж към репутация и статус. Това е вторият вид хора.

Третият тип са хората, които имат духовно разбиране и се стремят към истината. Хората, които имат духовно разбиране, могат да разбират какво казват Божиите слова, да вземат различните състояния, разобличени в Божиите слова, и да ги сравняват със себе си и да разпознават какво е проблематичното в тяхното състояние. Но това, че можеш да правиш сравнения, не означава, че си човек, който се стреми към истината. Ако практикуваш и навлизаш, след като направиш сравнение със себе си, само тогава си човек, който се стреми към истината. Ако хората могат да разбират Божиите слова и да използват принципите на Божиите слова, които разбират, като основа, върху която наистина да навлязат, как такива хора проявяват себе си по отношение на стремежа към истината? От една страна, те могат да приемат Божието поръчение и да изпълняват дълга си добре. От друга, могат да търсят истината, когато се сблъскат с обстоятелствата, нагласени от Бог, и да постигнат покорство. Друг аспект е, че в ежедневието си те придават значение на проучването на всяка страна от своите състояния и разкривания и са способни да ги сравняват със себе си според Божиите слова, да разрешават проблеми и могат да стигат до точката, в която са принципни в начина, по който подхождат към всеки въпрос, и имат път за практикуване във всяко нещо. Например последния път разговарях и разнищвах седемте големи гряха на Павел, вие трябва да сте способни да ги сравните със себе си, наистина да ги разбирате и да практикувате и да навлезете. Сравняването и навлизането в живота са сложно взаимосвързани. Да можете да правите сравнения със себе си е портал към навлизането в живота. Как навлизаш, след като си преминал през портала, ще зависи от това дали разбираш този аспект от истината. Когато разбираш един аспект от истината, ти можеш да навлезеш в един аспект от реалността, а когато разбираш два аспекта от истината, можеш да навлезеш в два аспекта от реалността. Ако просто разбираш доктрината и нямаш принципите на навлизането, тогава няма да можеш да навлезеш в реалността. Следователно е ключово първо да разбереш много истини. Как можеш да ги разбереш? Трябва да четеш

много Божии слова, да размишляваш над словата Му, да намираш връзки между тях и своя реален живот и дълга, който изпълняваш, да намираш принципи на практикуване и да намираш път за практикуване. Тогава ще е лесно да навлезеш в реалността. Ако има действителни проблеми, трябва да ги сравниш със съответни откъси от Божиите слова и да ги разрешиш. Ако имаш представи и погрешни схващания за Бог, тогава е още по-необходимо да правиш сравнения с Божиите слова, да можеш да прозираш по какъв начин всъщност тези представи или погрешни схващания са погрешни и каква е природата на проблемите, които представляват. Трябва да можеш да анализираш тези проблеми, после да търсиш съответните истини, за да ги оправиш. Това е пътят към навлизането в живота. Павел свършил толкова много работа, но имал ли е път за навлизане в живота? Съвсем не. Какъв беше първият от седемте големи гряха на Павел? Той разглеждаше стремежа към венец и стремежа към благословии като подходящи цели. По какъв начин е грешно приемането на стремежа към благословии за цел? То противоречи напълно на истината и не съответства на Божието намерение да спаси хората. След като да бъдат благословени не е подходяща цел, към която да се стремят хората, каква е подходящата цел? Стремежът към истината, стремежът към промяна в нрава и способността за покоряване на всичко, устройвано от Бог, и на всички Негови подредби: това са целите, към които хората трябва да се стремят. Да кажем например, че кастренето ти създава представи и погрешни разбирания, и ти ставаш неспособен да се покориш. Защо не можеш да се покориш? Защото усещаш, че твоята крайна цел или мечтата да бъдеш благословен е разклатена. Ставаш негативен и разстроен и искаш да обърнеш гръб на работата си и да се откажеш от дълга си. Каква е причината за това? Има проблем с твоя стремеж. Тогава как може да се преодолее това? Задължително е незабавно да изоставиш тези погрешни идеи и незабавно да потърсиш истината, за да разрешиш проблема с покварения си нрав. Трябва да си кажеш: „Не бива да обръщам гръб на работата си, трябва да продължавам да изпълнявам добре дълга си, както е длъжно да прави едно сътворено същество, и да обърна гръб на желанието си да бъда благословен“. Когато се откажеш от желанието си да бъдеш благословен и тръгнеш по пътя на стремежа към истината, от раменете ти пада тежест. Ще бъдеш ли все още способен на негативност?

Макар че все още има моменти, когато си негативен, не позволяваш на това да те възпира и в сърцето си продължаваш да се молиш и бориш, като променяш целта на стремежа си от стремеж към благославяне и получаване на крайна цел в стремеж към истината, и си мислиш: „Стремежът към истината е дълг на едно сътворено същество. Няма по-голяма жътва от това да разбера определени истини днес, това е най-голямата благословия. Дори ако Бог не ме иска и нямам добра крайна цел, и надеждите ми да бъда благословен са разбити, все пак ще изпълнявам правилно дълга си, задължен съм. Каквато и да е причината, няма да позволя тя да повлияе върху правилното ми изпълнение на моя дълг, няма да позволя тя да ми попречи да довърша Божието поръчение. Това е принципът, според който се държа“. И не сте ли надхвърлили възпиранията на плътта така? Някои могат да кажат: „Ами ако съм още негативен?“. Тогава отново търси истината, за да го преодолееш. Колкото и пъти да изпаднеш в негативност, ако просто продължаваш да търсиш истината, за да я преодолееш, и продължаваш да се стремиш към истината, бавно ще изплуваш от своята негативност. И един ден ще почувстваш, че нямаш желание да придобиваш благословии и не си възпиран от крайната си цел и изход, и че е по-лесно и по-свободно да живееш по този начин. Ще почувстваш, че животът, който имаше преди, когато всеки ден живееше заради придобиването на благословии и заради крайната си цел, беше изтощителен. Всеки ден да работиш, говориш и да напъваш мозъка си в името на придобиването на благословии — какво би придобил от това в крайна сметка? Каква е стойността на такъв живот? Ти не се стремеше към истината, а губеше най-добрите си дни за незначителни неща. В крайна сметка не придоби никаква истина и не можеше да изречеш никакво свидетелство за преживяване. Стана за смях, напълно опозорен и провален. И каква всъщност е причината за това? Тя е, че намерението ти да придобиеш благословии беше твърде силно, че изходът и крайната ти цел занимаваха сърцето ти и те обвързваха твърде силно. И все пак, когато дойде денят, в който се измъкнеш от оковите на твоите перспективи и съдба, ти ще можеш да оставиш всичко зад себе си и да последваш Бог. Кога ще можеш да се избавиш напълно от онези неща? С непрестанното задълбочаване на твоето навлизане в живота ще постигнеш промяна в нрава си и тогава ще можеш да се избавиш от тях напълно. Някои казват:

„Мога да се освободя от тези неща когато си поискам“. Това съответства ли на природния закон? (Не.) Други казват: „Разбрах всичко това за една нощ. Аз съм обикновен човек, не съм сложен или крехък като останалите от вас. Вашите амбиции и желания са твърде големи, което показва, че сте по-дълбоко покварени от мен“. Такова ли е положението? Не е. Цялото човечество има една и съща покварена природа, неразличима по своята дълбочина. Единствената разлика между хората е в това дали имат човешка природа или не и какъв вид хора са. Онези, които обичат и приемат истината, са способни на относително дълбоко, ясно познание за своя покварен нрав, а другите погрешно смятат, че такива хора са дълбоко покварени. Онези, които не обичат или не приемат истината, винаги мислят, че нямат поквара и че с малко по-добро поведение ще станат святи. Тази гледна точка е очевидно необоснована — всъщност не се касае за това, че покварата им е повърхностна, а за това, че те не разбират истината и нямат ясно познание за същността и истината на своята поквара. Накратко, за да вярва в Бог, човек трябва да приеме истината, да практикува истината, да навлезе в реалността и да постигне промяна в своя живот нрав, преди да може да промени неправилната посока и път на стремежа си и преди да може напълно да разреши проблема със стремежа към благословии и вървенето по пътя на антихристите. По този начин човек може да бъде спасен и усъвършенстван от Бог. Всички истини, които Бог изразява, за да съди и пречиства хората, работят в тази посока.

Сега, има ли сред вас някой, който все още има желание да бъде Бог? (Не.) Коя е причината да нямате това желание: защото не смеете или защото нямате надежда или подходящ произход и обкръжение? Трудно е да се каже. Първо, сигурно е, че няма човек, който да желае да се стреми активно да бъде Бог. Обаче, ако при специални обстоятелства имаше хора, които те почитат, превъзнасят те, често те ласкаят и хвалят, ако ти имаше статус в сърцата им и те несъзнателно те утвърждаваха като някакъв идеален и могъщ образ — макар да не свидетелстваха, че си Бог, и да знаеха, че си човек, ако все пак те тачеха, подчиняваха ти се и се отнасяха с теб сякаш си Бог — как щеше да се чувстваш вътрешно? Нямаше ли да изпитваш извънредна наслада и задоволство? (Да.) Това е достатъчно да докаже, че ти все още имаш това желание. Всеки, който има покварен нрав, има и желание да бъде Бог. Просто, когато никой не

се отнася с теб като с Бог, ти чувстваш, че не си достатъчно пригоден. Когато почувстваш, че си пригоден, че обстоятелствата са подходящи и условията са достатъчни, ти ще се повишиш до тази позиция. Или може би няма ти да се повишиш, но когато другите постоянно те издигат, още ли ще бъдеш скромен? Ти ще приемеш издигането „без резерви“. Какво се случва тук? Природата на Сатана се е укрепила дълбоко в хората и остава непреодоляна — хората никога не искат да са хора, те винаги искат да са Бог. Може ли човек да е Бог просто като го пожелае? Сатана все искаше да бъде Бог и какво се случи с него? Беше запратен от небето на земята. Такава беше съдбата на Сатана заради това, че искаше да бъде Бог. Кажете Ми, какво чувствам Аз по отношение на собствената Ми идентичност, статус и същност? Вие със сигурност не знаете. Не чувствам нищо. Всичко е много нормално. Въплътеният Бог е особено практичен и нормален. В Него няма нищо свръхестествено, Той няма някакви особени чувства. Ти знаеш какво мислиш, знаеш какво харесваш, знаеш в какво семейство си роден, на колко си години и какво образование си получил; знаеш как изглеждаш. Нормално ли е обаче да знаеш каква е вътрешната ти същност или е нормално да не знаеш? (Нормално е да не знам.) Нормално е да не изпитваш никакви чувства към това. Щеше да е свръхестествено, ако имаше. Нямаше да е плътско и нямаше да е нормална човешка природа. Свръхестествеността не е нормална. Онези, които винаги се държат по ненормални начини и имат ненормални чувства, са зли духове, не смъртни същества. Някои хора Ме питат дали знам кой съм. Кажете Ми, бих ли могъл да знам? Трябва ли да знам? Имам логиката и начините на мислене на нормалната човешка природа. Имам нормални мисли и нормален рутинен плътски живот. Имам съвестта, рационалността и преценката на нормалната човешка природа и имам принципите на постъпките, справянето с нещата и взаимодействието с другите. Всички тези неща са ясни. По отношение на това как да правя нещата, как да се отнасям с различните хора, как да помагам на хората и на кои хора да помагам, имам всички тези принципи. Животът с нормална човешка природа и вършенето на нещата, които трябва, е нормална човешка природа. В това няма нищо свръхестествено. Бог не върши свръхестествени неща. Нормално е да не знам. Ако знаех, това щеше да вещае неприятности. Защо щеше да вещае неприятности?

Ако знаех, това щеше да Ме натовари с бреме, твърде много неща щяха да бъдат замесени и щяха да са в противоречие, защото частта, която знам, нямаше да е от плътта и от материалния свят, щеше да е свръхестествена и щеше да противоречи на всичко от този свят. Точно както някои хора могат да виждат неща, които се случват в духовния свят. Те живеят в плътта и в материалния свят, но все пак виждат нечовешки, безплътен свят. Могат да виждат двата свята и да казват някои странни неща. Това не е нормално. Това ще повлияе на мислите и работата на другите хора. Освен това хората, които вярват в Бог и се стремят към истината, все пак трябва да знаят малко по въпросите от духовния свят. Има много неща, които хората няма как да знаят, но да не ги знаят всъщност не е загуба. И да знаят, и да не знаят е еднакво добре. Бог вече е ограничил обхвата на нещата, които смъртните същества могат да разберат, да знаят и да почувстват. Бог не казва и едно изречение по-малко от това, което трябва да знаеш — Той ти казва всичко и не позволява да ти липсва знание. Той обаче старателно спира достъпа до това, което няма нужда да знаеш. Той няма да ти каже и няма да обърква мислите и ума ти. Друг аспект на това е, че за смъртните същества нещата от духовния свят са един вид тайнство, странни феномени или неща от различен свят. В сърцата си хората искат да знаят нещичко за тях, но какво можеш да направиш с това познание? Можеш ли да го потвърдиш? Можеш ли да си част от него? Много неща от духовния свят са тайни и не могат да бъдат разкрити предварително. Това е нещо, в което никой не може да участва — да имаш ограничено познание е достатъчно. Бог господства над този свят и тази човешка раса, и съществуват твърде много тайнства. Това, което трябва да разберем, са Божиите слова и истини, и Неговите намерения. Трябва да навлезем в истините реалности, да постигнем покорство пред цялото върховенство на Бог, до което човек има достъп, да го разберем и да го разпознаем и после да станем способни да се боим от Бог, да признаем Бог като твой Създател, да признаем факта, че Бог господства над всичко и накрая да сме способни да изречем онези слова, които е казал Йов: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21). Какво трябва да преживеят хората, за да постигнат този резултат? Те трябва да преживеят правосъдие и наказание, да бъдат кастрени, изпитвани и облагородени и да преживеят всеки вид обстоятелства, които Бог подрежда, и чрез които

да познаят Божиите дела, да познаят Неговия нрав, да разберат същността на Създателя и да могат да правят сравнения между себе си и словата на Бог, които са прочели, или проповедите, които са чули. В крайна сметка, независимо как Бог се отнася с тях, дали им отнема или дава, те постигат справедливо и точно разбиране на Божиите дела и им се покоряват и ги приемат по начин, който подхожда на рационалността на сътворените същества. Това се стреми да постигне Бог.

Нека се върнем на темата на днешното общение. Проявленията на хората, които се стремят към истината, и проявленията на хората, които не се стремят към истината, са основно следните три типа. Направил съм подробно разграничаване на тези три типа хора: първият тип са хората, които нямат духовно разбиране; вторият са хората, които имат духовно разбиране, но не се стремят към истината; третият тип са хората, които имат духовно разбиране и се стремят към истината. За кой от тези три типа хора има надежда да навлезе в истините реалности и може да постигне спасение? (Третият тип.) Кой тип човек има надежда да навлезе в истините реалности, което означава, че може да се развие и да се промени в човек, който има истините реалности? (Вторият тип.) В такъв случай хората от първия тип всъщност осъдени ли са на смърт? Могат ли хора, които нямат духовно разбиране, да се превърнат в хора, които имат духовно разбиране или които имат половинчато разбиране? За онези, които имат половинчато разбиране, има някаква надежда. Те са малко по-добре от онези, които изобщо нямат духовно разбиране. От тези три типа хора кой има по-голяма надежда да бъде спасен? (Третият.) А вторият тип хора? (Зависи от личния им стремеж. Ако те могат наистина да преобърнат нещата, да се покаят и да се стремят към истината, тогава могат да имат надежда да бъдат спасени.) Нека бъда откровен с вас. Вие все още не сте напълно наясно с втория тип хора. Макар че вторият тип хора имат духовно разбиране, всички те са хора, които не се стремят към истината и това е критично. Независимо дали имат духовно разбиране, или не, докато не се стремят към истината, те изобщо не могат да постигнат спасение. Това, на което искам да наблегна тук, е първият тип хора, онези, които нямат духовно разбиране. Да кажем, че те нямат духовно разбиране, но имат добра човешка природа и могат с готовност да отдават всичко на Бог, да обръщат внимание на това, което Бог казва, и да имат покорно

сърце — просто да нямат способност за възприемане по отношение на истината, но да могат да разбират част от Божиите слова и да се сравняват с тях, и после да практикуват и да навлизат в тях. Такива хора имат надежда да бъдат спасени. След като известно време преминават през такова преживяване, те може постепенно да започнат да имат духовно разбиране. Колкото по-внимателно четат Божиите слова, толкова повече Светият Дух ги просветлява; те са способни да сравняват това, което разбират от Божиите слова, със своите състояния, да приемат Божието кастрене, правосъдие, наказание, изпитания и облагородяване, да плащат цената за това и накрая да постигнат някои съответни промени в нрава си. Такива хора също са смятани за хора, които се стремят към истината. Тъй като са приемани за хора, които се стремят към истината, имат ли те надежда да бъдат спасени? (Да.) Имат, следователно такива хора не могат да бъдат предадени на смърт. И обратно, трудно е да се каже какъв ще е изходът за типа хора, които могат да разбират истината и я сравняват със себе си, но никога не навлизат в нея. Каква е първопричината за този проблем? (Отношението им към истината.) Отношението им към истината, което е на непочтителност и пренебрежение. Какво значи „пренебрежение“? Означава да не приемаш истината. Означава да гледаш истината отвисоко. Означава да не признаваш Божиите слова като истината и да не ги приемаш сериозно. Независимо колко разбират от това, което чуват, те не практикуват истината. И независимо от степента, до която се сравняват с нея, дори ако знаят какъв тип хора са, те все още не се покайват. Макар да знаят, че практикуването на истината е най-същественият аспект от вярването в Бог, думата „практика“ за такива хора е несъществена. Такива хора не могат лесно да бъдат спасени.

Сега, как трябва да определим стремежа към истината? Какво точно е стремеж към истината? Кой може да Ми каже? (Да си способен да приемеш Божиите слова, да използваш Божиите слова, за да се самоанализираш и да се сравняваш с тях, и също да имаш навлизане в живота. Само това се смята за стремеж към истината.) Точно така. Само като си способен да приемеш истината и да практикуваш истината, си човек, който се стреми към истината. Ако хората не приемат Божиите слова и не могат да се самоанализират, тогава няма да имат навлизане в живота и не са хора, които се стремят към истината. Следователно има пряка зависимост

между стремежа към истината и навлизането в живота. Ако човек е способен да говори много думи и доктрини, но никога не е практикувал истината, няма истинска вяра в Бог и дори ако знае ясно, че нещо е Божие върховенство и подредба и че идва от Бог, не се покорява и се противопоставя, осъжда и продължава да се бунтува, и все още живее според сатанински философии и прави нещата в съответствие със своите предпочитания, тогава той не е човек, който се стреми към истината. Някои хора имат духовно разбиране и могат да разбират Божиите слова, но не обичат истината, затова не я практикуват — такива хора не са от онези, които се стремят към истината. Някои хора искат да се стремят към истината, но имат твърде лоши заложби и не са способни да я достигнат. В резултат на това те вярват в Бог много години, но не могат да разберат истината. Те хора, които се стремят към истината, ли са? Не. Какви основни проявления имат хората, които не се стремят към истината? Най-важните проявления са, че те не четат Божиите слова и не искат да се молят на Бог, камо ли да разговарят за истината, и дори не искат да присъстват на сбирките или да слушат проповеди. Когато слушат проповеди, те имат чувството, че сякаш всяка дума е насочена към тях и ги разобличава, което ги кара да се чувстват притиснати и притеснени. Затова винаги когато е време да се слушат проповеди, те просто искат да спят или да водят празни разговори. Има доста такива хора. Те вярват в Бог само за да бъдат благословени, не за да приемат истината, да придобият истината, да се отърват от покварата си, да изживеят човешко подобие или да постигнат спасение от Бог. Първопричината за проблема е основно в това, че те не обичат истината и не се интересуват от истината. Те вярват в Бог само за да придобият благословии. Това е единствената цел на копнежа им. В името на придобиването на благословии те могат да полагат труд и да се отказват от неща, но не могат да приемат истината и не се интересуват от истината. Те мислят, че е достатъчно да разбират доктрините, че да правят по-малко зли дела означава, че са се променили и че полагането на труд, отказването от неща и на всичкото отгоре страданието ги прави достойни да бъдат благословени. Това е техният възглед за вярата в Бог. Следователно независимо колко много години вярват, независимо колко доктрини разбират и могат да проповядват и независимо колко много думи, които се съобразяват с истината, излизат от устата им, те никога не са способни

да практикуват истината, нравът, който разкриват, остава своеволен, угоднически и невъздържан, те защитават собствената си гордост и интереси на всяка крачка, те са особено себични и низки и дори когато са порицавани или кастрени, не могат да го приемат и нямат и грам покорство. Такива хора правят каквото си искат. Те не обсъждат нещата с другите, преди да предприемат действие, и дори да ги обсъждат с другите, то е само когато нямат друг избор и е само формално — говорят завоалирано, със заобикалки и накрая все пак карат другите да направят каквото те казват. Какъв нрав разкрива този начин на действие? (Измамност.) Не е само измамност. Тук има нещо още по-тежко. Независимо колко приятно звучат думите им, когато съветват другите и обясняват, че това са подредбите на Божия дом, и карат другите хора да се покоряват, когато става въпрос за тях самите, те не действат по този начин. Вместо това са непримирими и бунтовни, не се покоряват и са неспособни да приемат Божиите устройства и подредби. Освен това, как се проявяват те, когато си взаимодействат с другите? Те действат в съответствие с философиите за светските отношения, търсят предимство на всяка крачка и защитават личните си връзки. Хората от този тип имат нрав, който е особено коварен. До какво се свежда това коварство? Свежда се до нечестивост. Обикновено за хората не е лесно да разпознаят нечестивия нрав. Когато хората с нечестив нрав говорят с другите, винаги има елемент на проверка и подпитване за информация. Те не казват нещата направо и дори да се разкрият, целта им е просто да те накарат да говориш каквото ти е на сърце — те никога не показват нищо истинско от себе си. Някои хора казват: „Как може да казваш, че никога не показват нищо истинско от себе си? Те винаги разговарят с хората за покварения нрав, който разкриват“. Какво е значението на това късче общение? Те не казват на никого какво наистина мислят вътрешно. Също така използват всякакви тактики и методи или всякакви изрази, за да прикриват енергично и да маскират кои са, представяйки на хората един фалшив образ. Ако някои хора разберат какви са наистина и научат за лошите неща, направени от тях, те просто се преструват и казват няколко думи на разкаяние, възприемат подвеждащи методи, за да накарат хората да вярват, че са се покаяли и променили. Ако отново направят нещо лошо и то бъде разобличено, като позволи на другите да видят, че те са всъщност зли хора, ще си напрегнат мозъка и ще

измислят всичко възможно, за да прикрият този факт и да накарат хората все още да се отнасят с тях като към брат или сестра. Какъв нрав е това? Нечестив нрав. Хората, които имат този вид нечестив нрав, не само не приемат истината по никакъв начин, но са и умели в преструването и винаги измислят хитра защита или оправдание за себе си. Те са лицемерни фарисеи. Това, от което този тип хора се страхуват най-силно, са хората, които разговарят за истината, хората, които отварят сърцата си, за да опознаят и разнищят себе си, или хората, които разобличават истинското състояние на нещата и така разобличават тях. Всеки път когато някой разговаря за истината, те са особено раздразнени и не искат да слушат, сърцата им се противопоставят и тя ги отблъсква. Така напълно се разобличава тяхната грозна страна на изпитващи неприязън към истината. Освен че разбират истината, но не я практикуват, този тип хора имат и друг проблем, който е, че имат нагласа на съпротива срещу положителните неща и правилните възгледи и пренебрежение към тях, особено към словата, които са съобразени с истината. Когато става въпрос за нещо положително или за някакви думи, които са съобразени с истината, ако не е нещо, което те смятат за добро, или ако не е изговорено от тях, а от друг, те не го приемат. Какъв нрав е това? Безразсъдност, непримиримост и глупост. Как трябва да прецените дали човек се стреми към истината? Основното е да проверите какво разкрива и проявява той в обичайното изпълнение на дълга си и в действията си. От това можете да разберете нрава на човек. От неговия нрав можете да видите дали е постигнал някаква промяна и дали е придобил някакво навлизане в живота. Ако някой разкрива единствено покварен нрав, когато действа, и няма съвсем нищо от истините реалности, той определено не е човек, който се стреми към истината. Имат ли навлизане в живота хората, които не се стремят към истината? Не, със сигурност нямат. Нещата, които правят всеки ден, старанието им, отдаването на всичко, страданието, цената, която плащат — независимо какво правят, то е просто полагане на труд и те са полагащи труд. Независимо колко години човек е вярвал в Бог, това, което има най-голямо значение, е дали обича истината. Може да разберете какво обича и към какво се стреми човек от това какво харесва да прави най-много. Ако повечето от нещата, които човек прави, съответстват на истините принципи и Божиите изисквания, тогава той обича истината и се

стреми към нея. Ако може да практикува истината и нещата, които прави всеки ден, са в изпълнение на дълга му, тогава той има навлизане в живота и притежава истините реалности. Действията му по някои въпроси може да са неподходящи и той може да не схваща истините принципи точно, или може да има упорити предразсъдъци в това отношение, или понякога може да е надменен и самоправеден, да настоява на своя начин и да не успява да приеме истината, но ако по-късно може да се покае и да практикува истината, това доказва без съмнение, че има навлизане в живота и се стреми към истината. Ако в хода на изпълнение на дълга си някой разкрива единствено покварен нрав, лъжлива уста, горделивост, самоугаждане, прекомерно високомерие, ако сам си е господар и прави, каквото му харесва, и т.н., и ако независимо от това колко години е вярвал в Бог или колко проповеди е изслушал, накрая няма и най-малка промяна в покварения си нрав, тогава със сигурност той не е човек, който се стреми към истината. Има много хора, които са вярвали в Бог дълги години, привидно не са зли хора и дори донякъде имат добро поведение. Те вярват в Бог доста страстно, но живот нравът им не се променя изобщо и те нямат дори малко свидетелство за преживяване, което да споделят. Не са ли такива хора жалки? След толкова много години на вярване в Бог те не могат да разкажат дори най-малко свидетелство за преживяване. Това са просто полагащи труд. Те наистина са жалки! Накратко, за да оцените дали човек се стреми към истината и има навлизане в живота, трябва да погледнете неговия нрав и същността, която разкрива и изразява, и да видите дали има промяна в нрава им. Постоянното изричане на думи и доктрини и поддържането на маска и измама не може да продължи дълго. Те вредят единствено на себе си, без да измамят другите. Онези, които не могат да приемат истината и не се стремят към нея, рано или късно ще бъдат разкрити и отстранени. Само тези, които приемат и практикуват истината, могат да придобият навлизане в живота и да имат промяна в нрава.

Приключих с общението за това какво е навлизането в живота, какво е стремежът към истината и всички различни проявления на хората, които се стремят към истината. Хората трябва да се сравняват с тези неща и когато разбират истината, трябва да я прилагат на практика. Каква е най-голямата трудност за мнозинството хора, които вярват в Бог? Тя е, че

разбират истината, но не я практикуват. Макар че след като прочетат Божиите слова, могат да се сравняват с тях и са способни да придобият малко познание за себе си, защо не могат да приложат истината на практика? Повечето хора не могат да намерят причината. Например всички хора имат надменен нрав — всички те са особено надменни и самоправедни. Повечето хора са способни да разпознаят това, но могат ли да избегнат разкриването на своята надменност? Това не се постига лесно. Трудното е, че макар да са способни да се сравняват с Божиите слова, когато ги четат, да признават, че имат надменен нрав и да имат път за практикуване, когато и да правят нещо, те често имат собствени предпочитания, намерения и цели и не могат да видят, че всички те са свързани с покварения им нрав. Те трябва да научат да са прозорливи за тези неща и трябва да разбират истината, да поправят това, което трябва да се поправи, и да се избавят от това, от което трябва да се избавят. Тоест те не бива повече да правят нещата в името на своите намерения, желания, гордост, статус и интереси. Те трябва да прекъснат хода на злодеянието си и да се въздържат от изричането на поредното изречение или извършването на поредното дело заради собствените им интереси. Ако направиш това, вече ще си придобил сърце на покаяние и ще си започнал да променяш негативната си страна. Ако проявиш още повече инициативност и освен че не говориш в своя полза, можеш също и да разнищиш себе си, да позволиш на братята и сестрите да видят проявлението на твоя надменен нрав, така че да могат да се поучат от него, да придобиеш някои уроци, да се възползваш от тях и да намериш път за практикуване, това ще е още по-добре. Какво е трудното? Трудното е да се избавиш от всичките си намерения, цели, необуздани амбиции, желания и интереси, да не правиш нещата заради себе си и да не се занимаваш или суетиш заради себе си. Павел каза, че е свършил пътя си. Заради кого е изминал този път? (Изминал го е, за да може да бъде благословен и да получи венец.) Но на Павел му липсваше това разбиране. Той вероятно все още си мислеше, че изминава пътя заради Бог и за да изпълни Божието поръчение, със сигурност не и заради себе си. Ето защо се осмели да се изтъква и да свидетелства за себе си по толкова самохвален и безочлив начин. Той очевидно защитаваше себе си и се оправдаваше. В същото време това е и най-доброто доказателство, че той свидетелстваше, че за него да

живее това е христос. Той открито свидетелстваше за себе си и се противопоставяше на истината; богохулстваше против истината. Сега има много хора, които тачат Павел, сърцата им са изпълнени с желания и необуздани амбиции и всички те искат да свидетелстват за себе си: „Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“ (2 Тимотей 4:7-8). Като правят това, не дават ли свобода на желанията и необузданите си амбиции, като им позволяват постоянно да се раздуват и ги разкриват във всяка ситуация, за да ги осъществят? Ако не можеш да преодолееш желанията си, тогава за теб всичко е приключило, ти няма да можеш да навлезеш в истините реалности. Каква е същността на този проблем? (Трябва да се опълчим на намеренията си.) Опълчването на намеренията ти е негативен начин на практикуване. Ти трябва да можеш също и да ги разобличаваш активно, точно както разобличаваш другите хора. Ако кажеш нещо като: „Ще ви кажа истината за себе си — имам твърде прекомерни амбиции и искам да спечеля благоразположението ви. Точно сега се разкривам пред всички вас. Готов съм да се опълча на плътта. Няма да бъда съучастник на Сатана. Целта ми като се разобличавам по този начин е да ви позволя да видите истинското ми лице ясно, за да не благоговеете пред мен“, какъв ще е ефектът от този начин на практикуване? Всички със сигурност ще ти се възхищават. Няма ли това да е много по-добре от почитта и уважението, които би получил в замяна на използването на всякакви низки тактики? (Да.) Това поне е положително. Макар че всеки ще изпитва някакво възхищение към теб, ще те почитат ли? Може би някои ще го направят, но ти трябва да намериш начин да ги накараш да изоставят това поведение. Винаги разобличавай себе си, като казваш: „Аз съм също и непокорен и моето непокорство е по-тежко от вашето. Аз съм също и измамен и нечестив. Когато говорех онзи път, имах наум цел, която беше да ви накарам да ме почитате и да не ме гледате отвисоко“. След като всички чуят това, не само, че няма да те гледат отвисоко в сърцата си, но и ще те уважават повече. Това е открит начин на практикуване. Само хората, които обичат истината, ще направят това. Хората, които не обичат истината, са неспособни да направят това, каквото и да става. Ако в сърцето си мислиш, че да направиш това е наистина хубаво, че е огромна привилегия, че удовлетворява Бог, и се стремиш да действаш така; ако имаш силно

желание в сърцето си и вярваш, че трябва да направиш това и че това е човекът, който трябва да бъдеш — открит, честен, в чиито думи не могат да се намерят лъжи, човек, който се опълчва изцяло срещу своя покварен нрав и Сатана — само тогава ще си типът човек, който наистина живее в светлината. И ако си привлечен от това и обичаш да бъдеш такъв човек, тогава ще можеш да обичаш истината, да навлезеш в истината и да се откажеш от онези неща, които са от Сатана. Но ако все още се интересуваш от своите намерения, цели, необуздани амбиции, желания и интереси и ако все още упорито си склонен да се стремиш към знание, слава, придобивки и статус, тогава тези неща все още имат място в сърцето ти. Казваш: „Нека да карам полека, докато не постигна подходящ духовен ръст, после ще видим“. Това е да си угаждаш и да си напълно неспособен да се опълчиш на себе си. Като си угаждаш по този начин, забавяш своето навлизане в живота, и не само че проблемите ти от това, че жадуваш плътски наслади и се отдаваш на ползите от статуса, не са преодолени, но са станали и още по-упорити. Тогава могат ли нещата в сърцето ти, които принадлежат на Сатана, да бъдат старателно пречистени? Може ли житейското ти преживяване все още да се задълбочи и животът ти да продължи да расте? Можеш ли все още да постигнеш усъвършенстване от Бог? Ти вече си паднал в плътските наслади и ползите от статуса са те обвързали здраво — можеш ли още да се освободиш от тях? Ти не искаш да се освободиш; бавно ставаш човек, който подвежда хората. Това ще е обезпокоително и грехът ти ще бъде тежък. Защо за Павел нещата са свършили по този начин? Защото той изобщо не се стремеше към истината. Той винаги се стремеше към домогванията и копнежите си и искаше да контролира Божиите избраници, така че те всички да следват него и да правят като него. Той също искаше да използва усилената работа и плащането на цена като механизъм за сключване на сделка с Бог и за придобиване на награди и венец. В крайна сметка беше наказан от Бог. Ако пътят, който някой следва, е точно същият като този на Павел, тогава не може да му се помогне и с него е напълно свършено. Всеки, който е същият тип човек като Павел, е антихрист, който няма да се покае за нищо на света. Ако ти имаш част от състоянията на Павел, но целта, към която се стремиш, е малко по-различна от тази на Павел, тогава трябва незабавно да се покаеш и може би ще успееш навреме. Ако постъпваш, както

постъпи Павел, ако почиташ Павел и си съвсем същият като Павел, тогава не само, че си неверник, но искаш да бъдеш Бог и да бъдеш Христос. Не е ли това да искаш да си на равна нога с Бог? В сърцето си ти почиташ един нереалистичен бог в небето; искаш да си на равна нога с Христос и дори се отнасяш към дарбите и познанието си като към живот, и се отнасяш към неправилните стремежи като към правилни. По целите, към които се стремиш, и по начина на стремежа ти все повече заприличваш на Павел и те все по-точно съответстват на стремежите на Павел. Това вещае неприятности за теб. Ти си напълно безнадежден и не можеш да бъдеш спасен. Трябва да правиш като Петър и да следваш пътя на стремежа към истината, да се опълчиш изцяло срещу плътта и срещу онези неща, които са от Сатана, и едва тогава ще имаш надежда да бъдеш спасен. Имате ли сега път за получаване на спасението? (Постоянно да разобличаваме себе си и да се избавим от себе си.) Първо, трябва да се избавите от личните си намерения, цели, желания и необуздани амбиции. Независимо дали се стремиш активно или стремежът ти е по негативен и пасивен начин, трябва да се избавиш от тези неща и да се научиш да се покоряваш. Това е от най-голямо значение. Ако решиш да действаш по определен начин, когато ти се случи нещо, ти първо трябва да прецениш защо го правиш по този начин. Ако е заради гордост и статус, тогава спри веднага и намали темпото. Трябва да се помолиш: „Боже, не желая да правя това. Искам да се опълча срещу него, но ми липсва сила. Моля те, дай ми силата, защити ме и спри злодеянието ми на място“. Тогава, без да осъзнаеш, ще имаш силата. Понякога способността на хората да преодоляват греха, да се опълчват на плътта и на покварения си нрав, идва от тяхното искане и решимост и от тяхното желание да обичат истината. Понякога това изисква Божието дело, изисква уповаване на Бог — хората не могат да напуснат Бог. Понякога разбираш истината, имаш път за следване и мислиш, че можеш да живееш независимо, но когато се сблъскаш с нови обстоятелства, не знаеш как да практикуваш — трябва да се молиш на Бог и да се уповаваш на Него. Човешките животи са пълни с възходи и падения. Може да се каже, че хората не могат никога да са без Бог. Независимо колко много истини разбират, те не могат да Го напуснат. Независимо колко много моменти на негативност имат, или колко много моменти на пасивност, те в крайна сметка не могат да оставят Божието

водачество и напътствие. Колкото повече се покоряваш на Бог, толкова повече ще се увеличават твоите истини реалности. Докато твоите истини реалности се увеличават, това означава, че твоето навлизане в живота ще става все по-дълбоко и по-дълбоко. Докато навлизането ти в живота се задълбочава, това означава, че нравът ти се променя все повече и повече. Когато нравът ти се е променил много, това означава, че си придобил духовен ръст. Твоят духовен ръст е показателен за навлизането ти в живота. Когато имаш духовен ръст, ти можеш да преодолееш контрола и обвързаността на твоя покварен нрав над теб, способността ти да преодоляваш греха ще стане по-силна и сърцето ти ще е силно. Няма да имаш само емоционално желание, надежда и амбиция, повече няма да се задържаш на това ниво. Вместо това ще се въздигнеш и ще израстеш до възрастен човек, ще станеш човек, който има истината и човешка природа. Това е пътят на стремежа към истината и е също резултатът от стремежа към истината. Можете ли да видите посоката? Можете ли да видите надеждата? (Да.) Това е добре.

Навлизането в живота е процес, който не свършва никога. Трябва да преживееш цял живот, за да придобиеш от него и да претърпиш промяна. Дори ако вървиш по пътя на стремежа към истината, ако все още жадуваш за плътски удоволствия и за ползите от статуса, пак ще се препъваш и ще се проваляш. Сега пътят ти е правилен и си намерил твоята посока. Вече си различил ясно онези неща, които са неправилни и негативни. Между теб и тези неща има граница. Колкото до положителните неща, ти вече си разбрал и придобил доста от тях и вече можеш да разбереш и да приемеш доста от тях. Това, което остава, след като си придобил прозрение за тези погрешни, нечестиви и негативни неща и действия, е напълно да прогониш тези неща от сърцето си, напълно да ги изоставиш и да им се опълчиш и после да практикуваш според принципите на истината. По този начин ще имаш навлизане в живота. Всъщност навлизането в живота не е трудно. То просто зависи от това дали наистина обичаш истината. Ако наистина обичаш истината, тези негативни неща няма да могат да те победят. Понякога може да си негативен и слаб, но все още ще си способен да продължаваш напред. Ако не обичаш истината или ако не обичаш истината толкова силно, а просто се съсредоточаваш върху външни формалности, ако отдаваш малко от себе си и посвещаваш малко

от себе си, като да си способен да ставаш рано и да лягаш късно, за да изпълняваш дълга си; ако просто се придържаш към етапа на полагането на труд и не искаш да се сдобиеш с разбиране за истината или да навлезеш в реалността, а просто си доволен да отдаваш всичко на Бог и да не извършваш големи прегрешения, и се застоиш и не се движиш напред, какви ще са последствията? Ти със сигурност няма да получиш Божието одобрение. Ако искаш стремежът ти към истината да бъде успешен и наистина искаш да придобиеш живот, това не е проста работа. Трябва да се избавиш от своите интереси и да изоставиш всички неподходящи стремежи, като стремежа към слава, придобивки и статус, стремежа към благословии или стремежа към венец или награди. Трябва да се избавиш от всичко това. Ако наистина обичаш истината и се наслаждаваш на размишленията над Божиите слова, тогава навлизането в живота няма да е трудно за теб. Стига да разбираш истината, ти естествено ще имаш път и няма да имаш много трудности.

21 юни 2018 г.

ЧОВЕК МОЖЕ ДА ТРЪГНЕ ПО ПРАВИЛНИЯ ПЪТ НА ВЯРАТА В БОГ САМО КАТО ПРЕОБЪРНЕ ПРЕДСТАВИТЕ СИ (1)

Вярвали сте в Бог през всичките тези години и макар че разбирате някои истини, в сърцето на всеки от вас има собствени тълкувания, вярвания и фантазии — и всички те са в пълен разрез с истината и с Божиите намерения и им противоречат. Какви са тези неща? Това са представите на хората. Макар че човекът не притежава никаква истина, умът му е способен да създаде много представи и фантазии и всички те не съответстват на истината. Всичко, което е в противоречие с истината, се отнася до представите и фантазиите на човека. И така, как се появяват представите на човека? Има много различни причини. Отчасти това се дължи на обуславянето на традиционната култура, както и на разпространяването и втълпяването на знания, на влиянието на обществените тенденции и семейните учения и т.н. В Китай — държава, в която от хиляди години властва атеизмът — какво разбиране и определение за Бог имат хората? Макар че Бог е невидим и неосезаем, Той наистина съществува, Той може да прелита тук и там във въздуха, да идва и да си отива без следа, да се появява и да изчезва внезапно, може да преминава през стени без ограничение от материя или пространство, има огромни способности и е напълно всемогъщ — това са представите и фантазиите на хората за Бог. И така, как се появяват представите и фантазиите на хората? Те са свързани предимно с възпитанието и обуславянето на традиционната култура. Учението на атеизма съществува в Китай от хилядолетия и отдавна е посяло атеистичните си семена в най-съкровените кътчета на сърцата на хората. През това време Сатана и всички видове зли духове са извършили много знамения и чудеса сред хората, за да ги подведат и контролират. Тези неща се разпространяват надлъж и нашир сред хората и имат ужасно въздействие. Тези зли духове действат безразсъдно, за да подвеждат, заблуждават и вредят на хората, и така хората са развили много представи и фантазии за Бог. В заключение, представите и фантазиите на хората произлизат изцяло от нечестивото обществено обуславяне и индоктриниране от страна на Сатана. От древни

времена до днес, поколение след поколение, хората са приемали учението на Сатана и са получавали разпространението и индоктринирането на традиционната култура и знания, и така са си създали всевъзможни представи и фантазии. Макар че тези неща не са оказвали пряко влияние върху работата, обучението и нормалния живот на хората, именно тези представи и фантазии са огромно препятствие пред това хората да приемат и да се покорят на Божието дело. Дори когато хората са приели Божието дело, тези неща все още представляват голяма пречка за опознаването и покоряването на Бог, което води до това те да имат много слаба вяра, често да се чувстват негативно настроени и слаби и да им е много трудно да остават непоколебими в изпитанията дори след много години, прекарани във вяра в Бог. Това са последствията от съществуването на представите и фантазиите.

Повечето хора вярват, че вярата в Бог означава да правиш добри неща и да бъдеш добър човек. Например те вярват, че човек е вярващ в Бог само ако дава милостиня на бедните. Ако някой прави множество добри неща и другите го хвалят, той благодари на Бог от сърце и казва на хората: „Не ми благодарете. Трябва да благодариш на Бог на небето, защото именно Той ме научи да правя това“. След като получи похвали от хората, той се чувства толкова доволен и утешен и вярва, че вярата в Бог е нещо добро, че хората са го утвърдили и че със сигурност и Бог ще го утвърди. Откъде идва това чувство на утешение? (От неговите представи и фантазии.) Дали чувството му на утешение е истинско, или фалшиво? (Фалшиво е.) Но за него то е истинско и той се чувства много приземен, практичен и реален, защото това, към което се е стремял, е чувството на утешение. Как се появява това чувство на утешение? Това фалшиво впечатление е възникнало поради неговите представи и именно представите му са го накарали да мисли, че така трябва да изглежда вярата в Бог, че той трябва да постъпва по този начин, че трябва да действа по този начин, че Бог непременно ще бъде доволен от него, защото е направил тези неща, и че накрая непременно ще постигне спасение и ще влезе в небесното царство. Откъде идва това „непременно“? (От представите на хората.) Техните представи и фантазии им дават тази сигурност и това фалшиво впечатление и ги карат да се чувстват толкова удобно. А как в действителност Бог оценява и определя този въпрос? Това е само вид

добро поведение, извършено в съответствие с представите на хората и с тяхната човешка доброта. Един ден този човек прави нещо, което противоречи на принципите, и бива кастрен, а след това открива, че Божиите критерии за оценка на добрите хора не са такива, каквито си ги е представял, и че в Божиите слова не се казва нищо подобно, и затова се съпротивлява и си мисли: „Нима не съм добър човек? През всичките тези години бях добър човек и никой никога не каза, че не съм добър човек. Само Бог казва, че не съм добър човек!“. Тук няма ли проблем? Как се е появил този проблем? Той се е появил поради неговите представи. Кой е главният виновник за това? (Представите.) Основният виновник са представите на хората. Представите на хората често ги карат да разбират погрешно Бог и често да поставят всевъзможни изисквания пред Бог и да Го съдят, да имат всевъзможни критерии за оценка на Бог. Те карат хората често да използват определени погрешни мисли и възгледи, за да оценяват дали нещата са правилни, или погрешни, дали някой е добър, или лош, и за да преценяват дали някой е предан на Бог и дали има вяра в Бог. Каква е първопричината за тези грешки? Това са представите на хората. Представите на хората може да не влияят на това с какво се хранят или как спят, може да не влияят на нормалния им живот, но те съществуват в съзнанието и в мислите им, вкопчват се в тях като сянка и ги следват през цялото време. Ако не си способен да ги преодолееш навреме, те постоянно ще контролират мисленето ти, преценката ти, поведението ти, познанието ти за Бог и отношението ти с Бог. Сега ясно ли виждаш това? Представите са основен проблем. Това, че хората имат представи за Бог, е като стена, която стои между тях и Бог, която им пречи да видят истинското лице на Бог, която им пречи да видят истинския нрав и истинската същност на Бог. Защо е така? Защото хората живеят сред представите си и сред фантазиите си и използват представите си, за да определят дали Бог е прав, или не, както и за да оценяват, съдят и заклеймяват всичко, което Бог прави. В какво състояние често изпадат хората, когато правят това? Могат ли те наистина да се покорят на Бог, когато живеят сред представите си? Могат ли да имат истинска вяра в Бог? (Не, не могат.) Дори когато хората действително се покоряват малко на Бог, те го правят според собствените си представи и фантазии. Когато човек се осланя на своите представи и фантазии, това се петни с лични неща, които са от Сатана и от света, и

които са в разрез с истината. Проблемът с представите на хората за Бог е сериозен. Това е основен въпрос между човека и Бог, който спешно трябва да бъде разрешен. Всеки, който идва пред Бог, носи представи, носи всякакви подозрения към Бог. Или може да се каже, че носи безброй погрешни разбирания за Бог пред лицето на всичко, което Бог му дарява, пред лицето на подреденото и устроеното от Него. И какво ще стане с отношението между него и Бог? Хората постоянно разбират Бог погрешно, постоянно са подозрителни към Бог и постоянно използват собствените си критерии, за да оценяват дали Бог е прав, или не, за да оценяват всяко Негово слово и дело. Какво е това поведение? (Това е бунтарство и непокорство.) Точно така, хората се бунтуват срещу Бог, предизвикват Го и Го заклеймяват, хората съдят Бог, хулят Го и се състезават с Него, а в по-тежки случаи искат да дадат Бог на съд и да влязат в „решителна борба“ срещу Него. Кое е най-тежкото ниво, до което могат да достигнат представите на хората? Това е отричането на Самия истински Бог, отричането на това, че Неговите слова са истината, и заклеймяването на Божието дело. Когато представите на хората достигнат това ниво, те естествено отричат Бог, заклеймяват Бог, сипят хули срещу Бог и предават Бог. Те не само отричат съществуването на Бог, но отказват да приемат истината и да следват Бог — това не е ли плашещо? (Да, така е.) Това е плашещ проблем. Може да се каже, че представите са напълно вредни за хората, без нито една полза. Затова днес разговаряме и разнищваме какво представляват представите и какви представи таят хората — това е толкова необходимо. Какви представи възникват у вас обикновено? Кои от вашите мисли, разбирания, преценки и възгледи представляват ваши представи? Не си ли заслужава да помислите върху това? Поведението на хората не се свързва с представите им, но мислите и възгледите, които стоят зад това поведение, са пряко свързани с представите им. Представите на хората не излизат извън обхвата на Божието дело. Първо: различните представи, които хората имат по отношение на вярата в Бог. Тоест хората имат различни фантазии и определения за вярата в Бог, за това какво трябва да придобият от вярата си в Бог и по какъв път трябва да вървят във вярата си в Бог, и така стигат до най-различни представи. Второ: представите на хората за въплъщението на Бог. Хората имат дори още повече фантазии и определения за въплъщението и така естествено се стига

до това да имат много представи — тези неща са взаимосвързани. Трето: представите, които имат хората за Божието дело. Хората имат различни фантазии и определения за истината, която Бог изразява, за нрава, който Бог разкрива, и за начина, по който Бог върши делото Си, и така се стига до това да имат много представи. Можем да разбием тези три точки още по-подробно, но те по принцип обхващат всички представи на хората, така че нека разговаряме за тях една по една.

Сега да поговорим по първата точка — за различните представи, които хората имат за вярата в Бог. Този вид представи са донякъде широки по обхват. Независимо дали хората са чужди на вярата в Бог, или са вярвали в Бог и преди, те имат много представи и фантазии, когато за пръв път започнат да вярват в Бог. Когато за пръв път започнат да четат Библията, хората усещат прилив на вълнение в сърцата си и си мислят: „Ще бъда добър човек. Ще попадна в рая“. След това започват да имат най-различни фантазии и определения или установени идеи за вярата в Бог и със сигурност стигат до това да имат различни представи. Например хората си представят най-различни неща за това какви трябва да бъдат, след като започнат да вярват в Бог. Някой казва: „След като започна да вярвам в Бог, повече няма да пуша, да пия или да играя хазарт. Няма да ходя на тези нечестиви места. Ще говоря учтиво с хората и ще ходя с усмивка на лице“. Какво е това? Това представа ли е, или е начинът, по който хората трябва да се държат? (Това е начинът, по който хората трябва да се държат.) Това е израз на нормална човешка природа и хората трябва да се държат по този начин. Това не е представа, нито фантазия — този начин на мислене е напълно рационален и разумен. Някой по-възрастен брат казва: „Аз съм стар и съм вярвал в Бог през всичките тези години. Трябва да давам пример на младите хора с начина, по който говоря и правя нещата. Не трябва да се кикотя или да се държа неподобаващо за възрастта си. Трябва да изглеждам достоен и културен, да имам поведение на изискан джентълмен“. Затова когато говори на младите хора, той има сериозно изражение и бълва литературни думи и фрази, а когато младите хора го видят, се чувстват неудобно и не искат да се доближат до него. Братята и сестрите танцуват и възхваляват Бог на събирания, а старият брат счита, че трябва да контролира похотта в очите си и да гледа само това, което е подобаващо, затова се въздържа да гледа, но все пак мърмори

в сърцето си: „Тези млади хора живеят толкова свободно. Защо аз живея с чувство на огорчение? Все пак е необходимо човек да се чувства малко огорчен, когато вярва в Бог, защото кой ме е накарал да остарея толкова!“. Казва си, че не трябва да гледа танцьорите, но все пак ги поглежда крадешком и е ясно, че се преструва. Как се появява тази преструвка? Как се стига до това смутно състояние? Дотук се стига, защото има фантазия за поведението и израженията, които би трябвало да има, когато вярва в Бог, и подвластни на тази фантазия, речта и действията му стават потайни и притворни. Например, когато пеят на събирания, някои хора пляскат с ръце по време на песента, отпускат се, но този стар брат е претръпнал и притъпил сетивата си като мъртвец, без никаква жизненост или човешко подобие. Той вярва, че понеже е стар, трябва да изглежда като старец, а не да се държи като дете, което е наивно и кара хората да му се смеят. Накратко, всичко, което изразява, е само преструвка и той просто се заставя да си придава важност. Израстват ли духовно другите хора, когато станат свидетели на такова притворно поведение? (Не.) Как се чувстваш ти, когато видиш това? Първо, чувстваш, че той е лицемерен, и това те кара да се чувстваш неудобно. Второ, чувстваш, че той е фалшив, появява се и чувство на гадене и отвращение, а когато говориш с него, се чувстваш задушен и възпрян, неспособен си да говориш свободно. Ако не внимаваш, ще ти изнесе лекция: „Вижте в какво сте се превърнали вие, младежите, толкова дълбоко сте покварени! Храните се добре и носите хубави дрехи, храните се така, както ние правехме това на Нова година и на други празници, но пак сте придирчиви и недоволни. Когато бяхме малки, единственото, което имаше за ядене, бяха житна плява и диви билки“. Той се хвали със старшинството си и изнася лекция на другите, а младите хора го избягват. Той не разбира това и дори критикува младите, че не уважават по-възрастните и се държат лошо. Не са ли именно тези неща, които той казва, обременени с представи и човешка воля, не са ли те в несъгласие с истината и не са ли те неспособни да послужат за духовно израстване на другите? Всичко това обаче е дреболия. Това, което е от особено значение, е следното: може ли той да разбере истината, като действа по този начин? (Не.) Това полезно и благотворно ли е за навлизането в истината реалност? (Не.) Като практикува и се държи по този начин, като живее така ден след ден, може ли това да му позволи да живее пред Бог? Замислял ли се е

някога: „Моето разбиране за вярата в Бог съгласно истината и Божиите изисквания ли е? Какво изисква Бог? Какъв тип човек обича Бог? Има ли някакво несъответствие между моето разбиране и това, което Бог изисква?“. Със сигурност той никога преди не се е замислял върху тези въпроси. Ако тогава си ги беше задал, дори да не беше стигнал до отговорите, нямаше да се държи по такъв глупав начин. Каква е тогава първопричината да действа по този начин? (Представите.) А каква е първопричината за появата на представите му? Първопричината е, че има погрешно разбиране за това как хората, които вярват в Бог, трябва да се държат и да се изразяват. А как се е появило това погрешно разбиране? Какъв е неговият източник? Това се дължи на обуславянето на традиционната култура и поученията, давани от учителите в училище. Например младите хора трябва да уважават старите и да се грижат за децата, а възрастните хора трябва да се държат подобаващо за тяхната възраст и т.н. Затова той развива различни странни поведения, като понякога се държи странно, понякога има странни изражения, но във всеки случай не изглежда съвсем нормално. Независимо дали се държи странно, или има странно изражение, щом не разбира истината или Божиите изисквания и не търси истината, тогава това, което прави, със сигурност ще бъде далече от истината. В един толкова прост въпрос — просто някакво външно поведение — хората вършат тези абсурдни неща, защото имат вкоренени в сърцата си представи. Когато хората не разбират истината, когато не разбират Божиите слова и когато не разбират Божиите намерения, тогава те няма да разбират какви са критериите, които Бог изисква от тях. Когато възрастните хора не разбират критериите, които Бог изисква от хората, те проявяват странно поведение и имат странни изражения и абсурдни действия. Когато младите хора не разбират изискваните от Бог критерии и когато вярата им в Бог се основава на техните представи и фантазии, тогава те също проявяват определени неправилни изражения и поведения. Какви неправилни поведения и изражения проявяват? Например някои млади хора виждат в Божиите слова това, че Бог изисква от хората да живеят чисто и открито, бодро и весело, като деца, и си мислят: „Винаги ще бъдем малки деца пред Бог и никога няма да пораснем, затова трябва да ходим и да говорим като деца. Сега вече знам как да бъда един от Божиите избраници и последовател на

Бог и сега разбирам какво е да бъдеш като дете. Преди бях измамен и се правех на толкова изтънчен, претръпнал и тъпоумен, но в бъдеще трябва да се държа по-бодро и по-весело“. След това наблюдават как се държат младите хора в обществото в днешно време и след като стигнат до определен извод как да се държат, започват да го практикуват сред братята и сестрите, като говорят на всички с детски глас, напрягат гърлата си, когато говорят, и говорят със сладък, детски тон. В ума си мислят, че само този вид глас е детски глас, но едновременно с това правят някои странни жестове, които карат хората да се чувстват невероятно неловко и неудобно. Те не са разбрали какво има предвид Бог под това да бъдеш чист и открит, бодър и весел като дете, и всичко, което правят, е само външно поведение — преструване, подражаване и маниерничене. Разбирането на такива хора е изопачено. Какъв е най-големият проблем тук? Те не само не са способни да разберат точно смисъла на Божиите слова, но точно обратното — смесват Божиите слова с поведението, действията и тенденциите на невярващите. Това не е ли грешка? Те не идват да търсят пред Бог, не четат Божиите слова и не търсят истината. Вместо това анализират и изучават нещата, като използват собствения си интелект, или търсят теоретична основа сред невярващите, в традиционната култура или в научното познание. Това не е ли грешка? (Да, така е.) Това е най-голямата грешка. Къде в знанието на невярващите има истина? Ако търсите основа за това как да се държите, можете да търсите истината само в Божиите слова. Във всеки случай, независимо от това до какво ниво на разбиране могат да достигнат хората, всяко едно от Божиите слова и всяко едно от Неговите изисквания към човека са практически и подробни и съвсем не са толкова прости, колкото изглеждат в човешките представи и фантазии. Божиите изисквания към човека не са украшение за външния им вид, не са прости поведения, още по-малко са просто начин на действие, а по-скоро са критериите, които Бог изисква от хората. Те са принципите и критериите, според които човек трябва да се държи и да действа, и тези принципи са онова, което хората трябва да овладеят и да притежават. Ако не разговарям ясно по тези подробни проблеми, тогава хората ще разберат само някаква доктрина и ще им бъде трудно да навлязат в истината реалност.

Това, за което току-що разговаряхме, са представите и фантазиите на хората за вярата в Бог по отношение на тяхното външно поведение. Какви други неща знаете вие по отношение на външното поведение? Когато говорим за представи, те правилни ли са, или са погрешни? (Погрешни са.) Положителни ли са, или са негативни? (Негативни са.) Те определено противоречат на Божиите изисквания и на истината. Те не са в съгласие с истината. Независимо дали хората си ги измислят от нищото, или имат някаква основа, във всеки случай нито една от тях няма нищо общо с истината. И така, каква е целта на общението за тези представи и тяхното разнищване? Тя е, първо, да накараме хората да осъзнаят какво представляват представите и едновременно с това, като знаят, че това са представи, да им позволим също да разберат какво е истината, преди да навлязат в нея. Целта е да се позволи на хората да разберат същността на истината, която е те да дойдат истински пред Бог. Независимо колко разумни са твоите представи или колко голяма основа имат те, все пак това са представи. Те не са истината, нито могат да заместят истината. Ако считаш представите за истината, тогава истината няма да има нищо общо с теб, ти няма да имаш нищо общо с вярата в Бог и вярата ти ще бъде безполезна. Независимо колко много работиш или колко пътища изминаваш заради Бог, или колко висока цена плащаш за Бог, какъв ще бъде крайният резултат, ако правиш всичко това въз основа на своите представи и фантазии? Нищо от това, което правиш, няма да има нищо общо с истината или с Бог. Бог ще го заклейми и няма да го одобри — това са полезните и вредните резултати. Сега трябва да разберете колко важно е човек да преодолее представите и фантазиите си.

Каква е първата стъпка за преодоляване на вашите представи? Това е да прозрете и да разпознаете какво представлява представата. Когато Божият дом за пръв път започна да снима филми, в екипа филмови продукции се случи нещо отблъскващо, свързано с представите на хората. Спирам се на този въпрос, за да го разнищя сега, не за да заклеймя някого, а за да ви дам възможност да станете по-проницателни, така че да си спомняте за този въпрос и да задълбочите разбирането си за представите чрез него, както и да знаете колко вредни за хората са представите. Ако не говоря за този въпрос, тогава може да си помислите, че той не е нещо важно. Обаче след като го разнищя, вие със сигурност ще кимнете

с глава и ще се съгласите, че това е нещо важно. Когато става въпрос за правене на филми, възниква въпросът какъв цвят и стил на облекло да се избере. Някои хора бяха особено консервативни и по-специално използваха тъмно сиво и каки. Бях озадачен от това и се чудех за какво става дума. Защо избираха тези цветове за облеклото? Всички тъмно сиви и каки цветове правеха цялата сцена особено мрачна и когато я видях, се почувствах много неудобно. Защо не са избрали нещо по-цветно? Вече бях казал, че дрехите може да бъдат цветни и че стилът трябва да е подходящ и елегантен. Защо тогава хората поставяха Божиите слова и изискванията на Божия дом на заден план и не им обръщаха внимание, а вместо това избираха тъмно сиви и каки тъкани за направата на дрехите? Защо се държаха по този начин? Не си ли струва да се замислим върху това? Каква беше първопричината за това? Хората не разбираха истината, не се вслушваха в казаното и не бяха покорни — първопричината бе, че хората имат в себе си природа, която предава Бог. Каква е тази природа? Какъв е този нрав? Най-същественото е, че хората не обичат истината и могат да откажат да приемат истината, а сърцата им са закоравели. Хората казват, че са готови да се покорят на Божиите подредби и че са готови да търсят истината, но когато вършат нещата, ги вършат просто в зависимост от собствените си предпочитания, за да постигнат собствените си цели. Ако ставаше въпрос за личния ти живот, тогава нямаше да е голям проблем да правиш всичко, както ти се иска, тъй като това се отнася само до твоето навлизане в живота. Обаче сега ти изпълняваш дълга си в църквата и последствията от това, че действаш по този начин, засягат Божието дело и Божията слава, а това засяга репутацията на църквата. Ако хората постъпват безразсъдно според собствената си воля, има опасност да опозорят Бог. Божият дом не се намесва в начина, по който хората се обличат — принципът е да изглеждате прилично и подходящо, така че това да спомага за духовното израстване на другите, когато те ви виждат. Подходящо ли е обаче някой да предложи да се носи тъмно сиво и каки, когато се снима филм? Каква беше същността на този проблем? Тя беше в това, че хората вършеха нещата въз основа на своите представи и смятаха тъмно сивото и какито за знак и символ на човек, който вярва в Бог и Го следва. Може да се каже, че те определяха тези цветове като цветове, които са в съгласие с истината, с Божиите намерения и с Божиите

изисквания. Това беше грешка. В тези цветове сами по себе си няма нищо лошо, но ако хората вършат неща въз основа на своите представи и превръщат тези цветове в някакъв символ, тогава това е проблем. Това последствие беше предизвикано от представите на хората, а тези идеи и практики се появиха, защото тези представи бяха в сърцата на хората. Хората се отнасят към тези представи и фантазии, сякаш са истината, считат тъмно сивото и какито за символ на облеклото на вярващите в Бог, а същевременно поставят истината, Божиите слова и Божиите изисквания настрана и ги изключват, като ги заменят с представите и критериите на хората — това бе първопричината на проблема. Всъщност изборът на цветове и стилове на облеклото е нещо външно, което няма нищо общо с истината, но тези абсурдни неща се случиха заради представите на хората и създадоха определено негативно въздействие, затова беше необходима истината, за да се разреши въпросът.

Във вярата на хората в Бог, независимо с какъв въпрос се сблъскват или пред какъв проблем се изправят, у тях постоянно възникват представи и те продължават да ги използват. Винаги живеят сред представите си и са възпирани, обладавани и контролирани от представите си. В резултат на това мислите, поведението, начинът на живот, принципите на поведението им, житейската насока и целите на хората, както и начинът, по който се отнасят към Божиите слова и към Божието дело, са все оцветени от техните представи и те изобщо не са свободни и волни с истината. Понеже вярват в Бог по този начин и винаги се вкопчват в представите, след 10 или 20 години, та чак до днес, представите, които хората са имали в началото, остават непокътнати. Никой не ги е разнищвал, самите хора никога не са ги изследвали, а още по-малко са приемали да бъдат кастрени. Хората никога не са се заемали сериозно с тях и затова, независимо колко дълго са вярвали в Бог, жънат ли резултати, или не? Определено не жънат резултати. Отношението между човек и Бог постепенно се подобрява чрез процеса на постоянно разнищване и разбиране на представите, а след това и на тяхното преодоляване — няма ли в това практическа страна? (Да, така е.) Ако твоите представи обаче остават постоянно на етапа, на който са били, когато за пръв път си започнал да вярваш в Бог, тогава може да се каже, че отношението ти с Бог изобщо не се е подобрило. Когато става въпрос за вярата в Бог, кои други представи, на които разчитате, за да живеете,

не сте преодолели? Кои представи винаги считате за правилни, за неща, които са в съгласие с истината, и за които вярвате, че не представляват проблем? Кои представи могат да влияят на поведението ти, на стремежа ти и на възгледите ти за вярата в Бог, което да доведе до това да си винаги равнодушен в отношението си с Бог и в него да няма нито близост, нито отдалеченост? Погрешно вярваш, че много обичаш Бог, че вярата ти в Бог и предаността ти към Него са пораснали, че решимостта ти да страдаш е пораснала, докато всъщност според Бог ти изобщо нямаш ни най-малката истина реалност. Всички вие трябва да разнищите този въпрос и всеки от вас със сигурност ще има много представи, на които разчита, за да живее, които все още са налице и които не е преодолял. Това е много сериозен проблем.

Дадох три примера за представите, които хората имат относно вярата в Бог, така че сега вие осъзнавате ли по-добре какви представи имате относно вярата в Бог? (Да.) Тогава Ми кажете какви други представи и фантазии могат да попречат на хората да практикуват истината и да повлияят на изпълнението на дълга им и на нормалните им отношения с Бог, т.е. представи, които могат да попречат на хората да дойдат пред Бог и които имат пряко въздействие върху това те да познаят Бог? (Една доста силна представа, която имам, е това, че вярвам, че ако мога да изпълнявам нормално дълга си всеки ден, тогава, като вярвам в Бог по този начин, мога да постигна спасение.) Да вярваш, че можеш да постигнеш спасение, като изпълняваш дълга си, е представа и фантазия. И така, важно ли е да изпълнявате дълга си според критериите? Могат ли хората, които не изпълняват дълга си съгласно критериите, да постигнат спасение? Ако някой безразсъдно извършва злосторничества в дълга си, тогава това означава прекъсване и смущаване на Божието дело. Не само че човек, който прави това, не може да постигне спасение, но и ще бъде наказан. Вие не сте способни да мислите за тези неща, не ги разбирате и не ги виждате ясно, но въпреки това продължавате да казвате неща като: „Щом изпълнявам дълга си, мога да постигна спасение и да вляза в небесното царство“. Това съгласно Божиите слова ли е? Тази идея е просто самозалъгване. Как бихте могли да постигнете това толкова лесно? Може ли неприемането на истината да се счита за вяра в Бог? Може ли някой да постигне спасение, без да се отърве от покварения си нрав? У вас има

толкова много неща, свързани с представите и фантазиите. Всевъзможните фантазии, разбирания и определения, които не са в съгласие с истината — всичко това спада към представите. Какви други представи имате? (Мисля, че колкото по-важен е дългът, който изпълнявам, и колкото повече постижения имам, които свидетелстват за Бог, толкова повече заслуги ще спечеля, толкова повече Бог ще ме одобрява и толкова по-големи ще бъдат благословиите ми в бъдеще.) Това също е представа. Накратко, хората си въобразяват и извеждат всички представи от нищото. Макар че може и да имат някаква основа, те не произтичат от никаква основа в Божиите слова или в истината, а по-скоро са идеи, основани на самозалъгването на хората, и са породени от желанието им да бъдат благословени. Когато хората вършат неща, завладяни от такава мисъл, те вършат какви ли не неща и плащат много висока цена, преди накрая да открият, че са допуснали грешка и са нарушили принципите, че нещата не са такива, каквито са си ги представяли, и така стават негативни. Един ден, когато погледнат назад и осъзнаят, че са вървели по път, като са разчитали на своите представи и фантазии, вече са изгубили толкова много време и искат да се върнат назад, но това е невъзможно. Какви други представи имате, които все още не сте преодолели? (Смятам, че щом вярвам в Бог и Му отдавам всичко, то Бог трябва да ме благослови и да ми даде предимства. Когато имам проблем и призовавам Бог, съм склонен да мисля, че Бог трябва да ми отвори път, и тъй като вярвам в Бог, всичко трябва да върви гладко. Затова, когато изпълнявам дълга си и се сблъскам с трудна ситуация, не разбирам Бог и Му се противопоставям, и считам, че Бог не трябва да позволява да ми се случват такива неща.) Повечето хора имат такава представа. Това е вид разбиране, което хората имат по отношение на вярата в Бог. Те мислят, че човек вярва в Бог, за да придобие предимства, но ако не ги придобие, тогава този път е непременно погрешен. И така, преодоляна ли е вече тази представа? Започнали ли сте да я поправяте? Когато тази представа контролира поведението ти или влияе на посоката ти напред, потърсил ли си истината, за да я преодолееш? Хората често ограничават вярата в Бог в сърцата си и считат, че щом вярват в Бог, значи всичко трябва да е спокойно, или си мислят: „Отдавам всичко на Бог и изпълнявам дълга си за Бог, така че Бог трябва да благослови семейството ми, да благослови цялото ми семейство със спокойствие, да направи така,

че да не се разболявам и цялото ми семейство да бъде щастливо. И макар че аз изпълнявам дълга си, това е Божие дело, така че Бог трябва да поеме цялата отговорност за него, да подреди всичко добре и да направи така, че да не срещам никакви трудности, опасности или изкушения, когато изпълнявам дълга си. Ако се случи нещо подобно, то може би не е дело на Бог“. Това са все човешки представи. Хората са склонни да имат такива представи, когато не разбират Божието дело. Често ли се появяват тези представи, докато изпълнявате дълга си? (Да.) Ако винаги вярваш, че твоите представи и фантазии са просто нормални и разумни и че нещата трябва да бъдат такива, и не търсиш истината, за да ги преодолееш, тогава няма да си способен да придобиеш истината и няма да имаш никакво навлизане в живота. За теб истината няма да има никаква стойност или значение, а твоята вяра в Бог също ще бъде безсмислена. Ако във вярата си в Бог хората често ядат и пият Божиите слова, посещават събирания, слушат проповеди и водят особено нормален духовен живот, но въпреки това действат, държат се и изпълняват дълга си, като разчитат на своите представи, основават всичко на своите представи и ги използват, за да оценяват правилността или неправилността на всевъзможни неща, тогава тези хора не живеят ли в своите представи? Независимо колко много проповеди слушат или колко много ядат и пият Божиите слова, могат ли хората, които живеят в своите представи, някога да се променят изобщо? Може ли някога да се подобрят отношенията им с Бог? (Не.) И така, одобрява ли Бог този вид вяра? (Не.) Той със сигурност не го одобрява. Затова е толкова важно да разнищваме представите у хората.

Повечето хора нямат никакви представи, когато са яли и пили до насита и всичко е наред, или когато спазват традиционните религиозни церемонии, но когато Бог върши Своето дело и изразява истината, възникват всякакви представи. Хората нямат никакви представи, когато не изпълнят дълга си, и обикновено само посещават събирания, но когато Бог изиска от тях да изпълняват дълга си или когато срещнат трудности при изпълнението на дълга си, тогава възникват много представи. Хората нямат представи, когато физически се чувстват добре и се наслаждават на живота, но когато се разболеят или се сблъскат с мъки, представите възникват естествено. Например преди да повярва в Бог, работата и семейният живот на даден човек вървят гладко, но след като започне да

вярва в Бог, се случват някои неща, които не му харесват. Понякога е съден, дискриминиран, тормозен и дори арестуван, измъчван и оставен с трайни увреждания, което го кара да се чувства неспокоен и да си мисли: „Защо нещата не вървяха добре през годините, в които вярвам в Бог? Вярвам в истинския Бог, но защо Бог не ме закриля? Как може Бог да вижда, че ме бият зли хора и ме тъпчат дяволи, и да не се интересува от това?“. Нима хората не си създават такива представи? Каква е причината за създаването на тези представи? Хората вярват: „Щом сега вярвам в Бог, значи Му принадлежа и Бог трябва да се погрижи за мен, да се погрижи за храната и жилището ми, да се погрижи за бъдещето и съдбата ми, както и за личната ми безопасност, включително за безопасността на семейството ми, както и да гарантира, че всичко при мен ще върви добре, че всичко ще мине спокойно и без инциденти“. И ако фактите не са такива, каквито хората изискват и си представят, те си мислят: „Да вярваш в Бог не е толкова хубаво или толкова лесно, колкото си го представях. Оказва се, че все още трябва да изтърпявам всички тези преследвания и мъки и да преминавам през много изпитания във вярата си в Бог — защо Бог не ме закриля?“. Правилно ли е това мислене, или е погрешно? В съгласие ли е то с истината? (Не.) Тогава това мислене не показва ли, че те поставят неразумни изисквания към Бог? Защо хората, които имат такова мислене, не се молят на Бог или не търсят истината? Естествено, че зад това, че Бог кара хората да се сблъскват с такива неща, стоят Неговите добри намерения. Защо хората не разбират Божиите намерения? Защо не могат да сътрудничат на Божието дело? Бог умишлено кара хората да се сблъскват с такива неща, за да могат да търсят истината и да придобият истината, и за да живеят, като се уповават на истината. Хората обаче не търсят истината, а вместо това винаги измерват Бог въз основа на собствените си представи и фантазии — това е техният проблем. Ето как трябва да разбирате тези неприятни неща: никой не изживява целия си живот без страдание. За някои хора това е свързано със семейството, за други — с работата, за трети — с брака, а за четвърти — с физическо заболяване. Всеки трябва да страда. Някои хора казват: „Защо хората трябва да страдат? Колко хубаво би било да живеем цял живот спокойно и щастливо. Не може ли да не страдаме?“. Не — всеки трябва да страда. Страданието кара всеки човек да преживява безбройните усещания на

физическия живот, независимо дали те са положителни или негативни. Страданието ти дава различни чувства и преживявания, които за теб са всичките твои житейски преживявания. Това е единият аспект и той има за цел да направи хората по-опитни. Ако в това можеш да търсиш истината и да разбереш Божието намерение, тогава ще се приближаваш все повече до критерия, който Бог изисква от теб. Другият аспект е отговорността, която Бог дава на човека. Каква отговорност? Това е страданието, през което трябва да преминеш. Ако можеш да поемеш това страдание и да го понесеш, тогава това е свидетелство, а не нещо срамно. Когато се разболеят, някои хора се страхуват, че други хора ще разберат за това. Мислят си, че да се разболееш е нещо срамно, а всъщност няма от какво да се срамуваш. Като нормален човек, ако по време на болестта си способен да се покориш на Божиите подредби, да понесеш всякакви страдания и все пак си способен да изпълняваш нормално дълга си, ако си способен да изпълняваш поръченията, които Бог ти дава, тогава това нещо добро ли е, или е лошо? Това е нещо добро, това е свидетелство за твоето покорство пред Бог, това е свидетелство за това, че изпълняваш предано дълга си, и това е свидетелство, което посрамва и побеждава Сатана. И така, всяко страдание трябва да бъде прието и понесено с покорство от всяко сътворено същество и от всеки един от Божиите избраници. Ето как трябва да го разбираш, да си вземеш поука от него и да постигнеш истинско покорство пред Бог. Това е съгласно Божието намерение и представлява Божието желание. Това е, което Бог подрежда за всяко сътворено същество. Да бъдеш поставен от Бог в тези ситуации и условия е равносилно на това Той да ти даде отговорност, задължение и поръчение и затова ти трябва да ги приемеш. Истината не е ли такава? (Такава е.) Щом идва от Бог, щом Бог поставя такова изискване пред теб и щом има такова намерение за теб, значи това е истината. Защо се казва, че е истината? Защото ако приемеш тези слова за истината, тогава ще си способен да преодолееш покварения си нрав, представите си и бунтарството си, така че когато отново се сблъскаш с трудности, да не вървиш срещу Божиите желания и да не се бунтуваш срещу Бог, тоест ще си способен да практикуваш истината и да се покоряваш на Бог. По този начин ще си способен да свидетелстваш, което носи позор на Сатана, и ще си способен да придобиеш истината и да постигнеш спасение. Ако се

ръководиш от собствените си представи и идеи, като си мислиш: „Сега вярвам в Бог, така че Бог трябва да ме благослови. Трябва да бъда човек, който е благословен“, как тогава разбираш ти тази благословия? Благословията, която разбираш, е да имаш живот в разкош и благоденствие, да имаш всичко, което искаш за ядене и пиене, да нямаш болести, да се родиш с всичко, да имаш всичко наготово и да се наслаждаваш на богат материален живот, без да се налага да работиш за него. Нещо повече, това означава да живееш спокоен живот, в който всичко върви гладко, да живееш в изключителни удобства, без никаква болка — именно това ти считаш за благословия. Но, като го погледнем сега, това благословия ли е? Това не е благословия, а бедствие. Да вървиш по пътя на отдаването на плътски удобства, ще те накара да се отдалечаваш все повече и повече от Бог, както и ще стане причина да затъваш все по-дълбоко в този нечестив свят, без да си способен да се освободиш. Когато Създателят те призове, има много неща, от които не си готов да се откажеш, и ти не можеш да се избавиш от тези плътски удобства. Дори ако Бог ти даде поръчение и поиска от теб да изпълниш дълг, ти прекалено много се грижиш за себе си: днес не се чувстваш добре, утре не си в добро настроение, липсват ти родителите, липсва ти партньорът ти, всеки ден мислиш само за плътски неща, не изпълняваш добре нито един дълг, но искаш да имаш повече забавления от другите. Ти живееш като паразит — можеш ли да практикуваш истината? Можеш ли да свидетелстваш? Не, не можеш. Хората имат толкова много фантазии относно вярата в Бог. Въобразяват си, че след като повярват в Бог, ще имат богатство и спокойствие през целия си живот, че всички техни роднини ще се възползват заедно с тях, а очите им ще заблестят от завист, че никога няма да бъдат бедни и че никога няма да се разболеят или да ги сполети някакво бедствие. Такива фантазии карат хората да имат много неразумни изисквания към Бог. Когато стигнеш дотам да имаш неразумни изисквания към Бог, нормално или ненормално е твоето отношение с Бог? Със сигурност е ненормално. И така, тези представи и фантазии карат ли те да застанеш на страната на Бог или срещу Бог? Те могат само да те накарат да застанеш срещу Бог, да се състезаваш с Бог и да Му се съпротивляваш, и дори да предадеш и да изоставиш Бог, и това поведение става все по-сериозно. С други думи, щом хората имат тези представи, те вече не са способни да поддържат

нормални отношения с Бог. Когато хората започнат да имат представи за Бог, тогава в сърцата им се пораждат чувства на бунтарство и негативизъм. В такива моменти те трябва да търсят истината, за да преодолеят тези представи. Когато разберат истината, когато разберат поръчението, което Бог им дава, и многобройните изисквания, които Бог има към вярата им в Него, когато разберат тези неща и могат да се държат и да действат в съответствие с Божиите изисквания, тогава техните представи и фантазии ще бъдат преодолени по този начин. Щом разберат истината, те естествено ще се откажат от своите представи и в този момент отношенията им с Бог ще станат по-нормални. Преодоляването на представите е равносилно на преодоляването на погрешните разбирания за Бог. Казано по друг начин, само когато се избавят от представите си и ги преодолеят, те ще разберат каква е истината и какви са Божиите изисквания.

Какви други представи има в сърцата ви, които могат да повлияят на изпълнението на дълга ви? Какви представи често ви повлияват и ръководят в живота ви? Когато ти се случват определени неща, които не са по вкуса ти, твоите представи се появяват естествено и тогава ти се оплакваш на Бог, спориш и се състезаваш с Бог, и те довеждат до бърза промяна в твоето отношение с Бог: от това, което си бил в началото, когато си чувствал, че много обичаш Бог, че си Му много предан и че си искал да Му посветиш целия си живот, изведнъж в сърцето ти настъпва промяна, не искаш повече да изпълняваш дълга си и да си отдаден на Бог, съжаляваш за вярата си в Бог, съжаляваш, че си избрал този път, и дори се оплакваш, че си избран от Бог. Какви други представи са способни внезапно да предизвикат промяна в отношението ти с Бог? (Когато Бог нагласи ситуация, за да ме изпита и да ме разкрие, и аз чувствам, че няма да имам добър изход, си създавам представи за Бог. Чувствам, че вярвам в Бог и следвам Бог, и че винаги съм изпълнявал дълга си, така че докато не се отричам от Бог, Той не би трябвало да ме изостави.) Това е един вид представа. Често ли имате такива представи? Какво е вашето разбиране за това да бъдете изоставени от Бог? Смятате ли, че ако Бог ви остави, това означава, че Бог не ви иска и няма да ви спаси? Това е друг вид представа. И така, как се появява подобна представа? Дали идва от въображението ви, или има някаква основа? Откъде знаеш, че Бог няма да ти даде добър изход? Бог лично ли ти е казал това? Ти сам си направил отсъждане с

подобни мисли. Сега вече знаете, че това е представа. Основният въпрос е как да я преодолеете. Хората всъщност имат много представи за вярата в Бог. Ако можете да осъзнаете, че имате представа, тогава трябва да знаете, че тя е погрешна. И така, как трябва да се преодолеят тези представи? Първо, трябва ясно да видите дали тези представи идват от знание или от сатанински философии, къде е грешката, къде е вредата и след като видите ясно това, ще сте способни естествено да се избавите от представата. Това обаче не е същото, като да я преодолеете напълно. Все пак трябва да търсите истината, да видите какви са Божиите изисквания и след това да разнищите представата според Божиите слова. Когато можете ясно да разпознаете, че представата е погрешна, че тя е нещо абсурдно и че напълно не е съгласно истината, това означава, че в общи линии сте преодолели представата. Ако не търсиш истината, ако не сравняваш представата с Божиите слова, няма да си способен ясно да разпознаеш в какво отношение тя е погрешна, и съответно няма да си способен напълно да се откажеш от нея. Дори да знаеш, че това е представа, ти все още няма непременно да си способен да се избавиш напълно от нея. При тези обстоятелства, когато твоите представи противоречат на Божиите изисквания, и макар вероятно да осъзнаваш, че те са погрешни, но сърцето ти продължава да се е вкопчило в тях, и когато със сигурност знаеш, че представите ти са в противоречие с истината, но в сърцето си продължаваш да вярваш, че представите ти са основателни, ти няма да си човек, който разбира истината, а хора като теб нямат навлизане в живота и имат твърде малък духовен ръст. Например, хората са особено чувствителни към собствения си изход и крайна цел, както и към корекциите на възложения им дълг и към това да бъдат освободени от дълга им. Някои хора често стигат до погрешно заключение за тези неща, като си мислят, че щом бъдат освободени и вече нямат статус, или ако Бог каже, че вече не ги харесва и не ги иска, значи всичко за тях е приключило. Това отсъждат. Те вярват, че: „Няма смисъл да вярвам в Бог, Бог не ме иска и изходът ми вече е определен, така че какъв е смисълът да живея повече?“. Други, като чуят такива мисли, ги смятат за разумни и достойни — но какъв начин на мислене е това в действителност? Това е бунтарство срещу Бог, това е оставяне на отчаяние. Защо се оставят на отчаяние? Защото не разбират Божиите намерения, не могат да видят

ясно как Бог спасява хората и нямат истинска вяра в Бог. Знае ли Бог кога хората се оставят на отчаянието? (Да.) Бог знае, и как тогава се отнася към такива хора? Хората си създават някаква представа и казват: „Бог е отдал много от кръвта на сърцето Си, извършил е много работа във всеки човек и е положил много усилия. За Бог не е лесно да избере и да спаси даден човек. Бог ще бъде толкова наранен, ако човекът се остави на отчаяние, и ще се надява всеки ден той да може да се съвземе“. Това е смисълът на повърхностно ниво, но в действителност това е и представата на човека. Бог заема определено отношение към такива хора: ако се оставиш на отчаянието и не се опитваш да продължиш напред, Той ще ти позволи да избереш сам. Няма да те принуди да направиш нещо против волята ти. Ако кажеш: „Все още искам да изпълнявам дълга си на сътворено същество, да правя всичко възможно, за да практикувам това, което Бог иска, и да удовлетворя Божиите намерения. Ще използвам всичките си дарби и таланти, а ако не съм способен на нищо, тогава ще се науча да се покорявам и да бъда послушен. Няма да изоставя дълга си“, Бог казва: „Ако желаеш да живееш по този начин, тогава продължавай да следваш, но ти трябва да правиш това, което Бог иска. Критериите, изисквани от Бог, и Неговите принципи не се променят“. Какво означават тези слова? Те означават, че само хората могат да изоставят себе си. Бог никога не би изоставил някого. За всеки, който в крайна сметка е способен да постигне спасение и да съзре Бог, който установява нормално отношение с Бог и който може да дойде пред Бог, това не е нещо, което може да се постигне, след като се провалиш или бъдеш кастрен един-единствен път, или след като бъдеш съден и наказан един-единствен път. Преди Петър да бъде доведен до съвършенство, той е бил облагородяван стотици пъти. От онези, които остават след полагането на труд до самия край, няма да има нито един, който да е преживял изпитания и облагородяване само осем или десет пъти, преди да стигне до края. Независимо колко пъти някой е изпитван и облагородяван, това не е ли Божията любов? (Да, така е.) Когато можете да съзрете Божията любов, тогава можете да разберете Божието отношение към човека.

Когато четат Божиите слова и виждат, че в словата Си Бог заклеймява хората, някои хора си изграждат представи и изпитват съпротива. В Божиите слова се казва например, че не приемаш истината и затова Бог не

те харесва или не те приема, че си злодей и антихрист, че се ядосва само като те погледне и че не те иска. Хората четат тези слова и си мислят: „Тези слова са насочени към мен. Бог е решил, че не ме иска, а щом ме е изоставил, и аз повече няма да вярвам в Него“. Когато четат Божиите слова, някои хора често си изграждат представи и погрешни разбирания, защото Бог разобличава покварените състояния на хората и казва някои неща, с които заклеймява хората. Те стават негативни и слаби и си мислят, че Божиите слова са насочени към тях, че Бог се отказва от тях и че няма да ги спаси. Стават толкова негативни, че им се доплаква, и повече не искат да Го следват. Всъщност това е погрешно разбиране на Бог. Когато не разбираш значението на Божиите слова, не бива да се опитваш да отсъждаш за Бог. Нито знаеш какви хора изоставя, нито при какви обстоятелства се отказва от тях или ги оставя настрана. За всичко това има принципи и обстоятелства. Ако не вникваш напълно в тези подробни въпроси, ще си много склонен към свръхчувствителност и ще отсъждаш за себе си въз основа на едно Божие слово. Дали това не е проблемно? Коя е основната черта у хората, която Бог заклеймява, когато ги съди? Бог съди и разобличава покварения им нрав и покварената им същност, Той осъжда сатанинския им нрав и сатанинската им природа, различните проявления и поведението на бунтарство и противопоставяне срещу Бог. Осъжда хората за неспособността им да Му се покоряват, за това, че постоянно Му се противопоставят и че винаги имат свои собствени мотиви и цели. Подобно осъждане обаче не означава, че Бог е изоставил хората със сатанински нрав. Ако не ти е ясно, значи нямаш способност за възприемане и по това приличаш донякъде на психично болните хора, които винаги са подозрителни към всичко и разбират неправилно Бог. Такива хора са лишени от истинска вяра. Как тогава ще могат да следват Бог докрай? И едно-единствено осъдително твърдение на Бог да чуеш, ти си мислиш, че щом са осъдени от Бог, хората са изоставени от Него и вече няма да бъдат спасени, и затова ставаш негативен и се поддаваш на отчаянието. Това е неправилно разбиране на Бог. Всъщност Той не е изоставил хората. Те са Го разбрали неправилно и сами са се изоставили. Нищо не е по-рисковано от това хората да изоставят себе си, както се случва в думите на Стария завет: „Безумните умират от нямане на разум“ (Притчи 10:21). Няма по-глупаво поведение от това да се предадеш на отчаянието. Понякога

четеш Божии слова, които сякаш отсъждат за хората, но всъщност не отсъждат за никого, а са израз на намеренията и мненията на Бог. Това са слова на истината и на принципа и не отсъждат за никого. Словата, изречени от Бог в моменти на гняв или ярост, също представляват Божия нрав. Тези слова са истината и освен това са принципи. Хората трябва да го разберат. Когато Бог казва това, целта Му е да позволи на хората да разберат истината и принципите, а в никакъв случай не е да отсъди за когото и да е. Това няма нищо общо с крайната цел и наградата на хората, камо ли с последното им наказание. Това са просто слова, изречени, за да съдят и кастрят хората. Те са резултат от гнева Му към хората, които не отговарят на Неговите очаквания. Тези слова идват от Божието сърце и са изречени, за да събудят и подсетят хората. И все пак някои хора падат и се отричат от Бог заради едно-единствено Негово осъдително изказване. Такива хора не знаят кое е добре за тях, не се поддават на разума и изобщо не приемат истината. Някои хора известно време се чувстват слаби, а след това отново идват пред Бог с мисълта: „Това не е правилно, трябва да продължа да следвам Бог и да правя това, което Той изисква. Ако не Го следвам или не изпълнявам добре дълга си, животът ми ще е безполезен. За да изживея смислен живот, трябва да следвам Бог“. Как да Го следват тогава? Трябва да изживеят Божието дело. Ако не изживяваш Божието дело, а само казваш, че вярваш в Бог, това не означава, че Го следваш. Порано не изпълняваше отдадено дълга си и не искаше да приемеш малко да те скастрят. Такова ли трябва да е отношението на човека, когато приема Божието дело? Що за нрав е това да не приемаш да те кастрят и постоянно да се оплакваш, когато страдаш малко? Човек трябва да се самоанализира, да види какво изисква Бог и да прави това, което Той изисква. Ако Бог каже, че не си достатъчно добър, значи не си достатъчно добър и не бива да използваш представите и фантазиите си, за да отсъждаш за нещата или да се противопоставяш на Бог. Трябва да се подчиниш и да признаеш, че не си достатъчно добър. Дали тогава няма да имаш път за практикуване? Може ли човек да изостави Бог, когато е способен да практикува истината и да Му се покорява? Не, не може. Има моменти, в които си убеден, че Бог се е отказал от теб, но всъщност Той не се е отказал от теб, а просто те оставя настрана, за да можеш да се самоанализираш. Бог може да те намира за отблъскващ и да не иска да ти обръща внимание, но не те е

изоставил. Има хора, които полагат усилия да изпълняват дълга си в Божия дом, но поради същността им и различните неща, които се проявяват в тях, Бог вижда, че не обичат истината и че изобщо не я приемат, и затова наистина ги изоставя. В действителност те не бяха избрани, а известно време само полагаха труд. В същото време Бог прави всичко възможно, за да дисциплинира някои хора, да ги укорява и съди, и дори да ги осъди и прокълне, и при това се отнася към тях по различни начини, които противоречат на човешките представи. Някои хора не разбират Божието намерение и смятат, че Бог се заяжда с тях и ги наскърбява. Мислят, че няма достойнство в това да живеят пред Бог, не искат повече да Го наскърбяват и напускат църквата. Дори смятат, че постъпват разумно, и така Му обръщат гръб, но всъщност Бог не ги е изоставил. Такива хора нямат представа какво е Божието намерение. Донякъде са свръхчувствителни и стигат дотам, че се отказват от Божието спасение. Имат ли съвест наистина? Има моменти, в които Бог отбягва хората, и моменти, в които за известно време ги оставя настрана, за да могат да се самоанализират, но Бог не ги е изоставил, а им дава възможност да се покаят. Бог наистина изоставя само злите хора, които извършват много злодеяния, неверниците и антихристите. Някои хора казват: „Чувствам, че съм останал без делото на Светия Дух и отдавна не съм получавал Неговото просветление. Дали Бог ме е изоставил?“. Това е погрешно схващане. Тук има и проблем с нрава — хората са свръхемоционални, винаги следват собствените си разсъждения, непрекъснато своеволничат и са нерационални. Не е ли това проблем с нрава? Казваш, че Бог те е изоставил и няма да те спаси. Дали тогава е определил изхода ти? Бог просто ти е казал няколко гневни думи. Как можа да кажеш, че се е отказал от теб и че не те иска повече? Има случаи, в които не можеш да почувстваш делото на Светия Дух, но Бог нито те е лишил от правото да четеш словата Му, нито е определил твоя изход, нито е прекъснал пътя ти към спасението. За какво тогава си толкова разстроен? В лошо състояние си, има проблем с мотивите, мисълта и гледната ти точка, душевното ти състояние е изкривено и въпреки това не се опитваш да разрешиш тези проблеми, като потърсиш истината, а вместо това постоянно тълкуваш неправилно Бог и се оплакваш от Него, прехвърляш Му отговорността и дори казваш: „Бог не ме иска, затова вече не вярвам в Него“. Нима не

се държиш неразумно? Нима не се държиш неразумно? Този тип хора са прекалено емоционални, нямат никакъв разум, неподатливи са на никакъв разум. Вероятността да приемат истината е най-малка за тях и те много трудно ще постигнат спасение.

Спомнете си тези думи: Петър беше доведен до съвършенство, като беше облагороден стотици пъти. Във вашите представи и фантазии да бъдеш облагороден стотици пъти означава да живееш впечатляващ живот, изпълнен с неописуеми несгоди в следване на Бог, и накрая да бъдеш разпънат на кръст с главата надолу. Това не е така. Това е само човешка представа. Защо казвам, че това е човешка представа? Защото хората не разбират какво представляват Божиите изпитания и че всяко изпитание е подредено и извършено от Божията ръка. Хората не разбират това „стотици пъти“ или защо Бог е облагородил Петър стотици пъти, или как се е стигнало до това „стотици пъти“, или каква е била първопричината — хората не познават тези неща, а винаги разчитат на своите представи и фантазии, за да разберат нещата, в резултат на което разбират Бог погрешно. Хората не са способни да разберат някои Божии слова, които не са преживели. В реалния живот, ако това, което Бог прави с всеки човек, е да го благославя, да го напътства и да му говори спокойно, тогава изпитанията завинаги биха били само празни думи за хората и нищо повече от дума, определение, понятие. Бог обаче често върши това дело върху теб: веднъж те кара да се разболееш, друг път те кара да се сблъскаш с нещо неприятно, да се обезкуражиш и да станеш слаб, трети път те кара да се сблъскаш с трудна ситуация, с която ти е трудно да се справиш и не знаеш как да постъпиш правилно — какво представляват тези неща за теб? Що се отнася до всички тези неприятни неща, до всички тези страдания, трудности или несгоди, и дори до изкушенията на Сатана, ако винаги можеш да ги разглеждаш като изпитания, дадени ти от Бог, всяко от които е едно изпитание сред стотици, и ако можеш да ги приемеш и да търсиш истината в тях, тогава състоянието ти ще се промени и отношението ти с Бог ще се подобри. Ако обаче, когато се сблъскваш с изпитания, ги отхвърляш, постоянно се опитваш да се скриеш от тях, противиш им се и им се противопоставяш, тогава тези „стотици изпитания“ завинаги за теб ще бъдат само празни думи, които никога няма да бъдат осъществени. Например някой таи лошо отношение

към теб и ти, без да знаеш причината за това, се чувстваш нещастен. Ако живееш в рамките на своята избухливост и плът, тогава имаш извинение да не се държиш добре с тях — зъб за зъб, око за око. Но ако живееш пред Бог и искаш да приемеш да бъдеш доведен до съвършенство и спасен от Бог, тогава трябва да разглеждаш всичко това, с което се сблъскваш, като изпитание от Бог и да го приемеш. В действителност това е един от различните начини, по които Бог те изпитва. След като разговаряме по този начин, чувствате ли се сега много по-освободени и облекчени в сърцата си? Ако можете да практикувате в съответствие с тези слова, да сравнявате поведението и възгледите си с тези слова, тогава това ще ви помогне много, когато става въпрос да се покорите на устроеното и подреденото от Бог в ежедневието ви.

Кои са основните аспекти, свързани с днешната дискусия за представите на хората относно вярата в Бог? Един от тях е аспектът на външното поведение на хората, които се държат фалшиво като фарисеите, държат се толкова изискано и благородно. Друг аспект е този на храната, облеклото, жилището и пътуването. Още един аспект е разбирането на хората за вярата в Бог — те считат, че щом като вярват в Бог, трябва да бъдат благословени и да получат предимства. Какво беше преживяването на Йов по този аспект? Когато изпитанията сполетяха Йов, той бе способен да се увери, че те идват от Бог, че не е направил нищо лошо и че това не е наказание от Бог, а по-скоро това е Бог, който го изпитва, и това е Сатана, който го изкушава — така го разбра той. А как го разбраха приятелите на Йов? Те вярваха, че това бедствие трябва да е сполетяло Йов, защото е направил нещо лошо и е обидил Бог. Това, че можеха да мислят по този начин, показва, че таяха представи за вярата в Бог. Защо разбирането на Йов се различаваше от това на останалите? Защото Йов беше видял ясно какво се случва и затова не беше таил никакви представи за него. Докато Бог извършваше делото Си над Йов, Йов придоби преживяване и опозна Божието дело, а тези човешки представи и идеи вече не се срещаха у Йов. И така, когато Божията ръка се стовари върху Йов, той погрешно ли разбра това? (Не.) Той не го разбра погрешно и затова не се оплака. Той не го разбра погрешно и затова не се бунтува. Той не го разбра погрешно и затова бе способен истински да се покори. Не е ли така? (Да, така е.) Защо е така? Ако хората казват „амин“ на Божиите слова в

сърцата си, ако приемат Божиите слова за реалността на положителните неща, като нещо, което е правилно, като критерий, като върховен принцип и като принципи, които трябва да прилагат на практика, тогава те ще се покоряват и няма да разбират погрешно. Винаги когато хората си създават погрешни разбирания относно словата, които Бог изрича, или делата, които Бог върши, има израз на това — какъв е този израз? (Те не желаят да ги приемат.) И какво се крие зад това нежелание да приемат Божиите слова и дела? Става дума за това, че те имат свои собствени идеи, а тези идеи противоречат и влизат в сблъсък с Божиите слова и тогава хората си създават погрешни разбирания и представи за Бог, като вярват, че нещата, които Бог казва, не са непременно правилни. Понякога дори да изглежда, че хората ги приемат, това все пак е само преструвка и не е истинско приемане. Като търси истината, човек трябва да мисли изцяло в съответствие с Божиите слова и изисквания, да се съгласява с Божиите слова в сърцето си и само тогава може да съответства на Бог. Ако не приемаш тези неща в сърцето си, ако ги разбираш погрешно и дори им се противопоставяш и противиш, това показва, че вътре в теб има нещо. Ако можеш да разнищиш това нещо в теб и да потърсиш истината, тогава представите ти могат да бъдат преодолени. Ако имаш изопачено разбиране, ако нямаш духовно разбиране или способност за възприемане, ако просто не си способен да сравняваш представите си с Божиите слова, ако не си способен да ги познаеш и разнищиш и не си наясно кога в теб възникват представи, тогава представите ти ще бъдат непреодолими. Някои хора прекрасно знаят, че таят в сърцата си представи за Бог, но въпреки това продължават да твърдят, че нямат такива, понеже се страхуват, че ако проговорят, ще загубят достойнството си и ще ги гледат отвисоко. Ако някой ги попита: „Ако не си разбрал погрешно Бог, как така не можеш да Му се покориш?“, те отговарят: „Не знам как да практикувам“. Що за проявление е това? Ако нямаш духовно разбиране, ако не си способен на проницателност и не знаеш как да се самоанализираш, когато имаш проблем, тогава няма да си способен да преодолееш своите представи или своето погрешно разбиране за Бог. Когато се случват неща, които не са свързани с твоите представи, ти се чувстваш много спокоен и не може да се види, че имаш някакъв проблем. В момента, в който обаче се случи нещо, което засяга твоите представи,

у теб се надига съпротива срещу Бог. Как се проявява тази съпротива? Понякога може да се чувстваш силно възмутен, а с течение на времето, когато това чувство не бъде преодоляно, погрешното ти разбиране за Бог се затвърждава още повече, а покваренията ти нрав се разраства и ти започваш да даваш израз на своите представи и да съдиш Бог. В момента, в който съдиш Бог, това вече не е проблем на мисленето или поведението, а по-скоро е разкриване на сатанински нрав. Ако някой проявява малко съпротива или му липсва покорство в поведението от чисто невежество, тогава Бог не осъжда това. Ако някой директно се съпротивлява на Бог от своя нрав и Му се съпротивлява нарочно, тогава това ще му донесе неприятности и той се съпротивлява на Бог. Когато някой нарочно се съпротивлява на Бог, тогава това е оскърбление срещу Божия нрав. Затова, когато хората имат представи, трябва да ги преобърнат. Само когато преодолеят представите си, те могат да разрешат погрешните разбирания между себе си и Бог. И само когато погрешните разбирания между тях и Бог са преодолени, те ще могат истински да се покорят на Бог. Някои хора казват: „Нямам представи и недоразуменията между мен и Бог са преодолени. Вече не мисля за нищо“. Достатъчно ли е това? Целта на преобръщането на представите не е само те да бъдат преобърнати, а по-скоро да се практикува в съответствие с Божиите изисквания и с истината, да се постигне покорство пред Бог и да се удовлетвори Бог. Някои хора казват: „Щом нямам погрешни разбирания за Бог, това е достатъчно, всичко ще е наред и ще съм в безопасност“. Това не е истинско практикуване на истината, нито е истинско покорство — проблемът все още не е разрешен. Ако проблемът наистина беше разрешен, тогава хората не само нямаше да имат погрешни разбирания за Бог, но и щяха да знаят какво изисква Бог и какви са Неговите намерения по отношение на нещата, които им се случват. Те не само щяха да са способни да разнищват собствените си представи, но и щяха да са способни да помагат на хората с представи да се научат как да търсят истината, да са способни да практикуват истината и да отговарят на Божиите изисквания. Нима тогава нямаше да са в съгласие с Божиите намерения? Крайната цел при преобръщането на представите е да се разберат Божиите намерения и да се навлезе в истината реалност — това е ключово. Казваш, че не си си създал никакви погрешни разбирания за Бог, така че разбираш ли истината?

Ако не разбираш истината, тогава дори да нямаш никакви представи или погрешни разбирания за Бог, ти все още не си човек, който се покорява на Бог. Да нямаш погрешни разбирания не означава, че разбираш Бог, а още по-малко означава, че си способен да Му се покоряваш. Хората нямат представи или погрешни разбирания за Бог, когато всичко е наред, но това не означава, че те изобщо нямат представи или погрешни разбирания за Бог. Когато им се случи нещо, което засяга личните им интереси, техните представи възникват естествено и те ще си създадат погрешни разбирания за Бог и дори ще се оплакват. Могат ли хората да се покоряват на Бог, когато смятат личните си интереси за толкова важни? Защо когато се случи нещо, което засяга личните интереси на някого, след това у него възникват представи и погрешни разбирания и той се бунтува срещу Бог и му се съпротивлява? Така се случва с хората, които имат сатанинска природа и сатанински нрав. Когато се случи нещо, което засяга личните им интереси, те вече не са способни да се покоряват на Бог, а освен това те не могат да се покоряват на Бог и когато се случи нещо, което е в разрез с техните собствени представи и фантазии. Представите и погрешните разбирания на хората за Бог възникват с тяхното положение. Ако не са способни да търсят и приемат истината, тогава представите им никога няма да бъдат преобърнати и отношенията им с Бог никога няма да се нормализират отново. Онези, които таят представи, но не търсят истината, за да ги преодолеят, няма да бъдат спасени от Бог, независимо колко години са вярвали в Него.

Спасяването на човека от Бог не е само празни думи. Той изразява всички тези истини, за да разреши различните неща на поквареното човечество, които са в разрез с истината — неговите представи, фантазии, знания, философии, традиционна култура и т.н. Като разнищва тези неща, Той позволява на човека да разбере кои неща са положителни, кои неща са негативни, кои неща идват от Бог, кои идват от Сатана, каква е истината и каква е философията и логиката на Сатана. Когато хората са способни да видят тези неща такива, каквито са в действителност, те естествено ще изберат да следват правилния път в живота и ще са способни да практикуват истината, да правят това, което Бог иска, и да разпознават негативните неща. Това е, което Бог иска от човека, и това е и критерият, по който Той усъвършенства и спасява хората. Някои хора

казват: „Бог разнищва човешките представи, но аз нямам представи. Хората, които имат представи, обикновено са хитри стари лисици или пък теолози и фарисеи. Аз не съм такъв“. Какъв е проблемът в това, че си способен да кажеш подобно нещо? Тези хора не познават себе си. Независимо как се разговаря за истината, те не я прилагат към себе си, като си мислят, че не са такива. Това е невежество и те нямат никакво духовно разбиране. Бихте ли могли да разсъждавате по този начин? Днес повечето хора не мислят така. Когато човек е ял и пил много от Божиите слова и може да разбере някои истини, тогава е способен да види ясно, че всеки притежава неща като представи и фантазии и че всеки притежава покварен нрав. Няма нищо срамно в това да се разнищват тези неща. След като ги разнищят, те също така вярват, че това ще помогне на другите да развият проницателност, а те самите ще израснат и ще могат да разберат истината по-бързо. Поради това всички те са способни открито да се саморазнищват. Каква е целта на разнищването на представите? Тя е да се загърбят тези представи, да се преодолеят погрешните разбирания между човек и Бог, а след това да се даде възможност на хората да се съсредоточат върху това, което Бог иска от човека, да знаят как да навлязат в пътя на спасението и да знаят какво да правят, за да практикуват истината. Когато често практикуват по този начин, накрая се постига желаният ефект: единият аспект е, че хората ще започнат да разбират Божиите намерения и ще станат способни да се покорят на Бог, а другият аспект е, че ще имат имунитета да отхвърлят и да се съпротивляват на много негативни неща, като например на нечестивите представи и фантазии и на нещата, които произтичат от знанието. Когато се сблъскаш с религиозен интелектуалец, с теолог, с религиозен пастор или със старейшина, можеш да ги прозреш, като разговаряш с тях, и си способен да използваш истината, за да опровергаеш безбройните им представи, фантазии, ереси и заблуди. Това показва, че си способен да разпознаеш негативните неща, че си разбрал някои истини, че притежаваш определен духовен ръст и затова не се плашиш, когато се изправиш пред тези религиозни водачи и личности. Знанията, науката и философиите, за които говорят — дори всичките им идеологии и теории — са несъстоятелни, защото си прозрял думите и доктрините, представите и фантазиите на религията и тези неща вече не могат да те заблудят. Но все още не сте стигнали там. Когато се сблъскате

с тези религиозни измамници и фарисеи или с всеки, който има малко статус, се плашите. Знаете, че това, което казват, е погрешно, че се състои от представи и фантазии, породени от знанието, но не знаете как да го отхвърлите, не знаете откъде да започнете да го разнищвате или с какви думи да разобличите тези хора. Не показва ли това, че все още не сте разбрали истината? (Така е.) Затова трябва да се въоръжите с истината и, след като я разберете, ще можете да се саморазнищвате и ще знаете как да имате проницателност по отношение на хората. Когато сте разбрали истината, ще сте способни да виждате ясно другите хора, но ако не разбирате истината, никога няма да сте способни да ги виждате ясно. За да прозирате хората и нещата, трябва да разбирате истината. Без истината като ваша основа, като ваш живот, няма да сте способни да проникнете дълбоко в нищо.

Когато хората са преобърнали различни представи и фантазии, те имат познание и преживяване за Божиите слова и в същото време са навлезли в реалността на Божиите слова. В процеса на навлизане в реалността на Божиите слова различните представи и фантазии, които възникват у хората, се преобръщат една по една и настъпва промяна в познанието на хората за Божието дело, за Божията същност и за различните нагласи, които Бог има към хората. Как се стига до тази промяна? Тя настъпва, когато хората загърбят различните си представи и човешките фантазии, когато загърбят различните идеи и гледни точки, които идват от знанието, философията, традиционната култура или от света, и вместо това приемат различните гледни точки, които идват от Бог и които са свързани с истината. Когато хората приемат Божиите слова за свой живот, те навлизат също така в реалността на Божиите слова и са способни да разглеждат и да мислят върху въпроси, като използват истината, както и да разрешават проблеми, като използват истината. След като хората преодолеят различните си представи и погрешни разбирания за Бог, те могат незабавно да подобрят отношението си с Бог, като същевременно проправят пътя си към навлизането в живота. Когато хората постигнат такива промени, какво става с отношението им с Бог? То се превръща в отношение между сътворени същества и Създател. В отношенията на това ниво няма съревнование, няма изпитвания и има много малко бунтарство. Хората са много по-покорни, разбиращи, почитащи, предани

и честни към Бог и наистина се боят от Него. Това е промяната, която настъпва в живота на хората, когато преодолеят своите представи. Ако сте способни да постигнете този вид промяна, тогава готови ли сте да преодолеете своите представи? (Да.) Но преодоляването на човешките представи е много болезнен процес. Хората трябва да се отрекат от себе си, трябва да загърбят представите си, да загърбят нещата, които считат за правилни, да загърбят нещата, които упорито търсят, да загърбят нещата, които са считали за правилни и към които са се стремели и са жадували през целия си живот. Това означава, че хората трябва да се опълчат на себе си, трябва да загърбят знанията, философиите — дори начина си на съществуване — които са научили от света на Сатана, и да ги заменят с друг начин на живот, чиято основа и корен е истината. Поради това хората трябва да понесат голямо страдание. То може да не е физическа болест или несгодите и трудностите на ежедневието, но може да дойде от промяна на всичките видове възгледи за различните неща и за човечеството в твоето сърце, или дори може да дойде от промяна на различните аспекти на знанието ти за Бог, която преобръща изцяло твоите знания и възгледи за света, за човешкия живот, за човечеството и дори за Бог.

Току-що разговаряхме за представите на хората относно вярата в Бог и дадохме няколко примера, за да можете да добиете основно понятие за този аспект на истината. След това може отново да разсъждавате върху него и да разговаряте заедно за него, да правите изводи и постепенно да премисляте, разбирате и разнищвате различните представи за вярата в Бог, преди да ги преодолеете стъпка по стъпка. Накратко, хората имат много фантазии и представи за вярата в Бог. Например, независимо дали става въпрос за живота на хората, брака, семейството или работата, в момента, в който възникне някаква трудност, те си създават представи за Бог и след това се оплакват от Него и Го съдят, като винаги мислят в сърцето си: „Защо Бог не ме закриля или не ме благославя?“. То е подобно на това, което винаги казват невярващите: „Небето е несправедливо“ и „Небето е сляпо“. Но тези неща не се случват случайно. Когато животът е спокоен и щастлив, хората никога не изричат и една дума на благодарност към Бог и дори могат да Го отричат и да се съмняват в Неговото съществуване. Когато обаче ги застигне бедствие, те държат Бог отговорен за него

и започват да Го съдят и хулят. Някои хора дори смятат, че вече не е необходимо да учат нищо или да работят, щом вярват в Бог, че Бог ще им подготви всичко, когато дойде времето, и че ако имат някаква трудност, могат да се помолят на Бог и да Му поверят проблема си и Той ще го разреши вместо тях. Вярват, че ако се разболеят, Бог ще ги излекува, че ако ги сполети бедствие, Бог ще ги защити, че когато настъпи Божият ден, всички ще променят формата си, и че ако Бог прави знамения и чудеса, всичко ще бъде наред — това са фантазии и представи, които хората имат. Що се отнася до свързаните с видовете дълг професионални знания, които хората трябва да усвояват, те трябва да ги усвояват в съответствие с това, което е необходимо за изпълнението на дълга им. Това се нарича прагматизъм и отдаденост на същинската им задача и човек не бива просто да мечтае и да разчита на въображението си. Това, което Бог изисква от хората, е нещо, което хората трябва да правят, това е дългът, който хората трябва да изпълняват. Това в никакъв случай не може да се промени и към него трябва да се подхожда съвестно — това е в съгласие с истината и това е гледната точка, която хората трябва да имат към дълга си. Това не е представа, това е истината и нещо, което Бог изисква. Има много случаи, когато нещата, които Бог върши, са в противоречие с фантазиите на хората. Ако хората могат да загърбят представите си, да търсят Божиите намерения и да търсят истините принципи, тогава ще са способни да преминат през тези неща. Ако си упорит и упорито се придържаш към своите представи, тогава това е равносилно на неприемане на истината, на неприемане на нещата, които са правилни, и на неприемане на Божиите изисквания. Ако не приемаш истината или нещата, които са правилни, не може ли да се каже тогава, че се противопоставяш на Бог? Истината и положителните неща идват от Бог. Ако не ги приемаш, а се вкопчваш в своите представи, тогава очевидно ти се противопоставяш на истината. Тук ще приключим нашето общение относно представите на хората за вярата в Бог. Това, което остава, е да го приложите към себе си въз основа на тези принципи и на словата, за които разговаряхме тук днес. Представите относно вярата на хората в Бог са най-често срещаните и най-основните измежду трите вида представи. Истините, свързани с тези представи, в действителност не са толкова дълбоки и затова тези представи би трябвало да са лесни за преодоляване.

Сега ще разговаряме за представите на хората за въплъщението. Хората имат много представи също и за въплъщението. Когато не са виждали въплътения Бог, те имат много фантазии, нали? Например те вярват, че въплъщението трябва да разбира всичко и да вижда всичко ясно. Накратко, те смятат, че въплътената плът на Бог трябва да е изключително съвършена, че Той е твърде добър за такива като тях и че е недостижим. Когато хората не са срещали Бог, тези техни фантазии са представи и те възникват според определени преценки или въз основа на знанията, религиозните вярвания и възпитанието на традиционната култура, които хората имат. След като срещнат Бог, хората си създават нови представи: „А, ето как изглежда Христос, ето как говори и ето каква е Неговата индивидуалност. Как може Той да е различен от това, което си мислех? Моят бог не би трябвало да е такъв“. Всъщност хората нямат никаква представа и не могат да си обяснят какъв би трябвало да бъде Бог. Докато постоянно си създават тези представи, те също така постоянно се самоотричат и се кастрят, като вярват, че не е правилно да таят представи и фантазии, че нещата, които Бог прави, са правилни, но те все още не могат да ги разберат. Представите им се проявяват непрекъснато и в сърцата им се води битка, като си мислят: „Това, което Бог прави, е правилно. Не бива да тая представи“. Но те не са способни да загърбят напълно представите си и все още не са убедени, затова в сърцата им няма спокойствие. Те си мислят: „Човек ли е Той, или е Бог? Ако е Бог, тогава Той не изглежда така, а ако е човек, тогава не би било възможно да изрази толкова много истини“. Те са в безизходица. Искат да намерят някой друг, с когото да разговарят, но им е трудно да говорят за това, страхуват се, че ще им се присмеят или че другите ще кажат, че са много глупави, че са лишени от вяра или че разбирането им е изопачено, и затова единственото, което могат да направят, е да потиснат това, което чувстват. Във всеки случай, независимо дали някой е видял Бог, или не, щом в сърцето му се създават представи и погрешни разбирания за Бог, тогава има проблем с разбирането му. Бог изразява толкова много истини и разговаря по тези въпроси много ясно и разбираемо, така че хората да могат да бъдат напълно убедени в сърцата си и със слова. Когато хората все още са способни да си създават представи и погрешни разбирания в подобна ситуация, това вече не е толкова прост проблем. Някои хора имат

представи, защото нямат духовно разбиране. Някои хора имат представи поради изопаченото си разбиране. А някои хора си създават представи, защото не обичат истината и не я разбират изобщо. Какъвто и да е случаят, щом убежденията и идеите на хората не съответстват на Божиите слова, на Божието дело и на Божията същност и щом пречат на хората да вярват в Бог, да познават Бог и да се покоряват на Божието дело, или щом карат хората да имат идеи и гледни точки, които поставят под съмнение, разбират погрешно, отричат Бог и Му се съпротивляват, тогава това са все представи и всички те са в разрез с истината.

А сега ще използвам някои конкретни примери за общението с вас. Може би много от вас са чували истории за Мен. Когато за пръв път си започнал да вярваш в Бог или си се оказал в определена ситуация, някой може да ти е разказал някои истории, които са накарали сърцето ти да се изпълни с емоции или са те трогнали до сълзи. Например някой каза, че веднъж на Нова година всички други се прибрали вкъщи, за да прекарат там Новата година, а Христос вървял сам по улиците, във вятър и сняг, без да има къде да отиде. След като чуха тази история, някои хора се развълнуваха изключително много и казаха: „Наистина е трудно Бог да дойде и да живее в света! Човечеството е толкова покварено и всички отхвърлят Бог, затова Бог страда по този начин. Изглежда, че е вярно това, което Бог казва, че „лисиците си имат леговища и небесните птици — гнезда; а Човешкият Син няма къде глава да подслони“. Тези думи се сбъднаха. Бог е толкова велик!“. Те вярват, че величието на Бог се е породило от тази история, и това е изводът, който си правят от тази история. Когато се трогвате до сълзи, след като чуете тази история, чудили ли сте се някога защо хората искат да слушат такива истории? Защо се трогват от такива истории? Хората имат някаква представа за Божията плът, имат някакво изискване към Неговата плът и имат някакъв критерий за оценка на Неговата плът. Каква е тази представа? Тя е, че ако Бог идва във въплътена плът, тогава Той трябва да страда. Бог каза: „Лисиците си имат леговища и небесните птици — гнезда; а Човешкият Син няма къде глава да подслони“. Ако тези думи не се бяха сбъднали, ако условията на живот на Човешкия Син не бяха такива и Той не беше страдал по този начин, а вместо това се радваше на щастие, тогава хората нямаше да Му се възхищават и нямаше да се чувстват мотивирани, а след това нямаше да

искат да изпълняват дълга си и нямаше да са готови да страдат дори и малко. Хората вярват, че Бог трябва да страда и че само чрез страдание Той може да служи за пример и модел на човечеството. Те вярват, че когато Бог идва на света, Той не може да се радва на голямо богатство и ранг — тези неща принадлежат на света. Бог е дошъл на света специално за да страда и само след като е страдал Той може да накара човечеството да онемее, да се почувства трогнато от страданието Му и да Му се възхити, и след това да Го последва. Хората таят подобна представа за Бог, поради което се идентифицират с истории като тази и ги намират лесни за приемане. И така, бихте ли искали да знаете дали тази история е вярна? Надявате ли се, че е вярна, или се надявате, че не е вярна? Трудно ли ви е да отговорите на този въпрос? Ако е вярна, тогава хората биха сметнали, че тя до голяма степен е съгласно техните представи. Ако не е вярна, това би ли унищожило героичния пример в най-съкровените части на сърцето ви? Би ли имало това въздействие върху вас? Би ли било това удар за вас? Всъщност не е важно дали това е вярно, или не. Кое е важното? Да се разнищят представите на хората. Всеки има представа и критерий, по които оценява въплътения Бог, Неговия живот, жизнената Му среда, Неговото качество на живот, Неговата храна, облекло, жилище и придвижване, и тази представа е, че когато бог дойде, той трябва да страда. Освен това в сърцата на хората христос със сигурност трябва да е влиятелен и достоен за поклонение, възхищение и обожание: той трябва да може да чете изключително бързо и никога да не забравя нищо, което е зърнал някога, трябва да има някакви изключителни способности, които са недостъпни за нормалните хора, и дори трябва да е способен да извършва знамения и чудеса, което да го прави достоен за следване и достоен за титлата „могъщия бог“. Ако човешките представи и фантазии се сбъдваха в реалния живот, хората щяха да бъдат толкова енергични и уверени във вярата си. Ако нещата, които се случват в действителност, са в разрез с представите и фантазиите им, като например това да видят, че Христос все още е преследван от властите, тогава те си мислят: „Бог все още търпи болката да бъде преследван — това не е героят и спасителят, когото си представях!“. И тогава си мислят, че не си струва да вярват в Бог. Това не е ли породено от техните представи? Как се появяват тези представи? Единият аспект е, че възникват от фантазиите на хората, а

другият аспект е, че хората се влияят от образите на известни и велики личности, което ги кара да създават неправилни определения за Бог. Хората вярват, че животът на известните и великите личности е прост, че при тях четката за зъби може да издържи 20-30 години, а една дреха може да бъде поправена и дори носена цял живот. Някои известни и велики хора се хранят, без да разхищават нищо, дори облизват чинията си, след като приключат с яденето, вдигат и изяждат всички парченца паднала храна, и така хората си създават необикновено впечатление за тези велики хора в сърцата си и използват тези впечатления, за да оценяват въплътения Бог. Ако въплътеният Бог не отговаря на техните впечатления, тогава си създават представи, но ако въплътеният Бог отговаря напълно на техните впечатления, тогава не си създават представи. Дали е в съгласие с истината хората да сравняват Христос с тези неща? Дали нещата, които правят тези известни и велики хора, са в съгласие с истината? Тяхната природа същност като тази на светците ли е? Всъщност всички тези знаменити и велики хора са демони и дяволски царе и нито един от тях няма същността на нормална човешка природа. Макар да може да изглежда, че имат някои достойнства, когато се използват човешки представи за оценката им, по отношение на тяхната природа същност и на действията им всички те са по същество дяволи и сатани. Като се взема образа на дяволите и сатаните, за да бъде сравняван с въплътения Бог, не означава ли това, че се хули Бог? Сатаните и дяволите винаги умеят да се прикриват най-добре. Всичко, което казват и вършат външно, е в съгласие с представите и фантазиите на хората и те винаги казват само приятно звучащи неща. Но това, което планират в сърцата си, и това, което правят зад кулисите, са все срамни дяволски неща и ако никой не ги разобличи, никой не може да ги разгадае. Всичко, което говорят сатаните и дяволските царе, е лицемерно и подвеждащо, и някои хора, които разбират истината, ще са способни да видят ясно това. Някои хора винаги сравняват образа на великите хора, които са дяволи, с въплътения Бог и когато няма съвпадение, се чувстват неудобно, създават си представи и никога не се избавят от тях. Има ли много такива хора? Несъмнено има много такива. Някои хора все още са загрижени дали историята, която разказах току-що, е вярна, или не. Когато за пръв път я чух, бях озадачен, че Аз, за когото тя се отнася, не знаех какво уж Ми се беше случило. Това беше голяма шега и голяма лъжа. Не

беше вярна. В тази ситуация, макар че нямаше много братя и сестри, които бяха приели този етап от новото дело, все пак имаше хора, които го приеха, когато Бог започна да изрича словата Си за пръв път. Нещо повече, всички те бяха вярващи в Исус и бяха дошли да приемат този етап от делото. Всички те бяха готови да проявят любов и категорично никога не биха могли да затръшнат вратата в лицето на Христос. Със сигурност никога не биха могли да го направят. На Нова година някои хора Ме поканиха в домовете си. Освен това, при толкова много братя и сестри, в чий дом можех да отида и да не бъда приет? Като се разказваше това, изглеждаше все едно братята и сестрите са непокорни и че никой никъде няма да Ме приеме. Това бе опит да се набедят братята и сестрите и да се изфабрикуват безпочвени слухове за тях! Всичко това беше напълно неоснователно и явно беше изфабрикувано от определени хора със скрити мотиви, но все пак вие наистина го повярвахте. Как можахте да повярвате в това? Причината беше, че хората имат определени представи за въплъщението, имат тези изисквания по отношение на своите чувства, желания и психологическа нагласа, и затова са готови да слушат такива истории. Някои хора се възползваха от този шанс, за да изфабрикуват тези истории, а след това направиха всичко възможно, за да ги разпространяват и тиражират, да ги разкрасяват, а след това да правят изводи и да си измислят неща. Накрая все повече и повече хора започнаха да слушат техните измислици и да считат тези неща за истински. Ако не бях разяснил този въпрос, вие никога нямаше да сте способни да различите истинското от фалшивото, докато сте живи. Сега разбирате ли? Това просто никога не се е случило.

Сега ще ви разкажа някои неща, за да можете чрез тях да разберете какви представи съществуват за въплъщението и Христос. Когато не беше минало много време от започването на този етап от новото Божие дело, църквата трябваше да напише няколко химна и аз също написах един. По онова време за въплътения Бог вече беше свидетелствано. След като прочетоха Моя химн, някои хора го сметнаха за чудесен, но имаше един човек, който каза нещо много странно: „Как така написа този химн толкова бързо? Как измисли толкова много думи?“. Като чух това, се почувствах много озадачен и си помислих: „Нужни ли са думи, за да се напише песен? Трябва ли човек да има широки познания? Какво

тогава според него са всички тези думи, които съм изразил?“. Той имаше представа, идея, вярваше, че тези думи, които въплъщението изразява, са просто думи и пасажи — той не мислеше, нито разбираше, че тези слова са истината. Той намираше всичко, което въплъщението правеше, за много неясно. Тъй като не разбираше истината, той използваше думите на невярващите, за да ги обясни, и хората се чувстваха неудобно и бяха отвратени, когато чуваха това. Този човек нямаше духовно разбиране и дори сега има такива хора. И така, с какви видове представи е свързан този въпрос? Този човек не отричаше въплъщението, нито отричаше Христос. Той използваше една представа, за да оцени случилото се. Той вярваше, че Христос трябва да е с широки познания и образован и че когато е сред други хора, трябва да е способен да ги убеди напълно. Дори Христос да не е много образован, все пак Неговите заложби, таланти и способности трябва да са по-добри от тези на другите, т.е. Той трябва да е по-добър от другите хора в определени неща или да се различава от тях по определени начини, за да е достоен да бъде Бог и Христос. Той вярваше, че Христос може да бъде Христос, ако е пригоден за това. Той не вярваше, че Христос може да бъде Христос, само ако притежава същността на Христос, и затова каза подобно нещо. Какви пречки създава подобен вид представа за вярата на хората в Бог и за навлизането им в живота? Хората ще използват ума си, за да анализират Божиите слова, да анализират и да изучават Божията плът, и те винаги Го изучават и си мислят: „Логично ли е това, което казва този човек? В съгласие ли е с нормалното мислене? Съгласно граматическите правила ли е? Откъде е научил това?“. Те не търсят истината в Божиите слова, не възприемат Божиите слова от гледна точка на приемането на истината и не приемат Божиите слова за истината. Вместо това те използват ума си и знанията си, за да анализират, изучават и поставят под въпрос. Без значение какви възгледи или понятия използват хората, за да оценят този човек или да подходят към него, какъв е крайният резултат? (Не могат да придобият истината.) Те със сигурност не могат да придобият истината. Има и друг аспект, който не си разбрал, а именно, че хората не са способни да установят дали Той е въплъщението, или не е — не е ли това от решаващо значение? (Да, така е.) Много хора установяват, че Той наистина е Бог, че Неговите слова са истината и животът и че те идват от Бог, като слушат

проповедите, които Той произнася, и някои тайнства, които разкрива. Ако обаче хората винаги изучават Бог със своите представи и никога не приемат словата Му като истината, тогава какъв е крайният резултат? Те винаги ще поставят под въпрос идентичността и същността на този човек и Неговото дело, т.е. няма да могат да проверят дали този човек е човек, или Бог, като си мислят, че може би този човек е пратеник, изпратен от Бог, или може би пророк, защото хората не са способни да кажат нещата, които Той казва. Някои хора не признават, че този човек е Бог, защото в тях има много ограничения и окови, както и много представи, които не съответстват на тази плът. Когато не съответстват на тази плът, тези хора не търсят истината, а продължават да се вкопчват в представите си и така в крайна сметка затъват. Когато кажеш на такъв човек да положи усилия във вярата си, той таи много представи, от които не може да се избави, а когато му кажеш да напусне, той започва да се бои, че няма да бъде благословен. Има ли такива хора? Вие такива хора ли сте? Макар че повечето от вас са потвърдили, че този човек наистина е въплътен Бог, всъщност вие го потвърждавате само 80 или 90 процента, а все още има 10 или 20 процента съмнения и въпросителни. Може да се каже, че в общи линии сте го потвърдили, а останалите съмнения и въпросителни не са толкова спешни въпроси. Преодоляването на тези представи е постижимо, но може да създаде много проблеми, ако тези представи и въпроси не бъдат преодолени своевременно. Що се отнася до вашите представи, как трябва да се отнасям към вас, за да бъдете доволни, за да мислите, че това е направено от Бог и че така трябва да се отнася Бог към хората? Трябва ли да говоря меко и след това да съм загрижен за вас, и да се интересувам от вас по всеки един въпрос? Ако един ден открия, че някои от вас са извършили нещо абсурдно, и ви порицая, разоблича и ви съдя строго, и ако накърня самоуважението ви, ще почувствате ли, че не съм като Бог? Вие вярвате, че Бог е най-нежният, най-любящият и че Бог е изпълнен с любяща доброта, тогава какво мога да направя, за да бъда богът от вашите представи и фантазии? Ако сега все още продължавате да предявявате такива изисквания към Бог, значи нямате никакъв разум и наистина не познавате Бог.

Ще ви кажа още нещо за представите относно въплъщението. Преди двадесет години, когато бях в Китай, още не бях навършил 20 години,

а на тази възраст хората не са много опитни и зрели в речта си и в действията си. Те говорят и действат като млади хора и това е нормално. Ако говореха и действаха като стари хора, това нямаше да е нормално. Нормално е хората във всяка възрастова група да бъдат като хората в съответната възрастова група. Бог създаде човечеството и предначерта нормален модел на израстване на човека. Разбира се, Самият Бог в плътта не прави изключение и Той също живее и преживява живота в съответствие с този модел. Този модел е дошъл от Бог и Бог няма да го наруши. Следователно преди въплътеният Бог да достигне 20-годишна възраст, някои от Неговите постъпки определено приличаха на постъпки на млад човек. Например, когато веднъж се местехме, някои братя и сестри оставиха след преместването си химикалки и тетрадки. Мислех си, че ще е жалко да ги изгубим, а братята и сестрите също така имаха нужда да си водят записки, затова ги опаковах и ги разделих между няколко сестри. Някой тогава си създаде представа и каза: „Който иска тези неща, може сам да дойде и да си ги вземе. Държиш се като дете, като ги раздаваш!“. Ето какво каза той. Важен или маловажен е този въпрос? Ако някой прецени, че нормален човек се държи като дете, това би било нещо нормално, би било твърдение и никой не би му обърнал внимание и не би го взел насериозно. Никой не би си помислил, че това твърдение е представа или гледна точка, а просто би го приел такова, каквото е. Какъв беше подходът му, когато Ми каза това? Какво беше естеството на казаното от него? В неговите представи и фантазии, макар че въплътеният Бог все още не беше навършил 20 години, Той все пак трябваше да се държи като старец, да седи тържествено всеки ден с очи, вперени напред, да изглежда като мъдър, опитен старец, който никога не се шегува или не бъбри, и който е особено стабилен и уравновесен. В момента, в който се държах или правех нещо, което противоречеше на това, което би направил един старец, като например това че раздадох химикалките и тетрадките на някои сестри, някой заклейми действията Ми, че са като действия на дете, а не като тези на христос и не като на бога в съзнанието му, защото въплътеният Бог не трябваше да се държи в никакъв случай като дете. Не беше ли това определяне на въплътения Бог от негова страна? Дали това определяне е вид заклеймяване и осъждане, или е вид признателност и утвърждаване? (Това е заклеймяване и

осъждане.) Защо това е вид заклеймяване? Възможно ли е, като казва, че въплътеният Бог е като дете, този човек да отрича Бог? Какво не беше наред с казаното от него? Какъв беше основният проблем при създаването на тази негова представа? (Той отричаше нормалната човешка природа на въплъщението и отричаше нормалността и практичността на Бог. Това е подобно на казаното току-що от Бог, че въплъщението е точно като сътвореното човечество, с нормален модел на растеж. Този човек обаче считаше Бог за особено свръхестествен и затова не разбираше въплъщението. Същността на това представлява отричане и заклеймяване на Бог и то представлява богохулство.) Точно така, неговото отричане бе същността на проблема. Защо той отрече въплътения Бог по този начин? Защото в сърцето си таеше представа за въплътения Бог, като си мислеше: „Ти си бог, затова не можеш да разкриеш нормалната си човешка природа съгласно нормалното остаряване. Още нямаш 20 години, а трябва да си зрял и опитен като 50-годишен. Ти си бог, затова трябва да живееш в нарушение на модела на растеж на нормалната човешка природа. Трябва да си свръхестествен, трябва да си различен от всички останали и само тогава можеш да бъдеш христос и богът, който имаме в съзнанието си“. Това беше представата, която той имаше. И какво беше последствието от тази представа? Щеше ли да се разкрие представата му, ако това нещо не беше се случило? Никой не знае. Просто той беше разкрит чрез този въпрос. Ако беше имал представа по този въпрос, но беше помислил, че хората не са способни да разберат докрай това, което Бог е направил, и не беше говорил безразсъдно, тогава щеше да има възможност да търси и това щеше да е простимо. Хората не разбират истината и има много неща, които не са способни да разберат докрай. Макар че хората не разбират докрай тези неща, някои хора обаче съдят и заклеймяват, докато други не говорят безразсъдно, а вместо това чакат и търсят истината — няма ли тук разлика в природата? (Да, така е.) И така, каква беше природата на неспособността на този човек да разбере докрай? Той веднага премина към заклеймяване, а това е сериозен проблем. Щом хората си създадат представи, в тях възниква съмнение и дори заклеймяване и отричане по отношение на въплътения Бог, а това е изключително сериозно.

Току-що дадох три примера за представи за въплъщението. Тези три примера показват определени проблеми и вие трябва да се опитате

да откриете каква е истината в тях. Каква е първата представа? (Хората отсъждат за въплътения Бог, като използват своите определения за велики хора, и вярват, че Бог трябва да страда, за да бъде модел за човечеството.) Това е представа, която хората имат. Тяхната представа е, че въплътеният Бог трябва да страда повече и да дава пример, да бъде модел за човечеството. Каква е втората представа? (Хората вярват, че Христос трябва да има широки познания и да е образован, повече от обикновените хора, и едва тогава Той е Христос.) Много хора сега все още вярват, че Божиите слова и Божието дело идват от Неговото знание и от Неговите дарби или от определени неща, които Той е овладял и разбрал — това е представа. А каква е третата представа? (Хората вярват, че Христос не би трябвало да има никакво разкриване на нормална човешка природа.) Ако трябва да бъда по-конкретен, това означава, че въплътеният Бог трябва да бъде свръхестествен и трябва да се различава от всички останали, както и да има свръхестествени способности. Ако Христос беше обикновен и нормален във всяко отношение, вярата на хората в Бог щеше да бъде слаба и те щяха да се съмняват в Бог и дори да Го отричат — всички обичат свръхестествения бог. Полезно ли е за вашето разбиране на истината да ви разказвам тези истории? (Да.) Би трябвало да е полезно. Може би ще ви се стори абстрактно, ако разговарям за този аспект на истината без никаква фактическа основа, и няма да знаете за какво всъщност се отнася той. Това, което ви разказах обаче, са няколко конкретни примера и след като ги чухте, вие ги считате за практични и лесни за разбиране, и чрез тези истории сте способни да разберете някои истини. Но дали сте способни да се научите как да използвате истината, за да оценявате и да подхождате към други неща, когато се сблъскате с тях? Ако можете да прилагате истината, това показва, че имате духовно разбиране и разбирате истината в тези истории. Ако не можете да я прилагате, тогава нямате духовно разбиране и не сте разбрали истината в тези истории. Ако в обстоятелствата на тези истории можеш да откриеш тяхната истина, да знаеш какви са Божиите намерения, да знаеш какво трябва да разбереш, да разнищиш и в какво да навлезеш, и какви истини трябва да търсиш и да придобиеш, тогава ти имаш духовно разбиране. Ако когато приключа да разказвам тези истории, много се заинтересуваш от тези неща и ги запомниш, но загърбиш истината, тогава ти нямаш духовно разбиране.

Ако наистина можете да разберете истината в тези истории, тогава няма да съм ги разказал напразно. Щом това ви помага да разбирате истината, ще дам някои практически примери. Без значение какъв е въпросът, Аз ще го разнищя. Щом това ви помага да имате разбиране и да сте способни да разберете истината и да видите нещата ясно, тогава нямам нищо против да разказвам много такива истории. Всъщност не искам да ви разказвам тези неща и наистина не искам да ви разказвам истории за това кое е правилно и кое е погрешно, но ако тези неща ви помагат да навлезете в истината, тогава ще ви ги разказвам. Щом това ви помага да разберете истината, нямам нищо против да говоря малко повече. Ако обаче не ви харесва това, че не спирам да говоря, тогава няма да имам друг избор, освен да говоря по-малко.

Какви представи трябва да се преобърнат от тези истории, които ви разказах? Първо, трябва да разберете следното — когато става въпрос за въплътения Бог, как Бог по същество определя човешката природа на тази плът? Той е обикновен и нормален и може да живее сред поквареното човечество и да се занимава с всички дейности на нормалната човешка природа, Той не е от различен вид. Той може да помага на хората, да ги напътства и да ги води. Независимо дали става въпрос за нормалната Му човешка природа, или за Неговата божествена същност, или за индивидуалността Му — независимо от аспекта — Той със сигурност трябва да е способен да се справя с делото, което извършва, и със служението, което изпълнява. Това е критерият, по който Бог оценява Христос и въплъщението. Това е критерий за Неговото дело и критерий за Неговото определяне. Когато Господ Исус вършеше Своето дело, Неговата човешка природа, в сравнение с въплъщението сега, притежаваше някои свръхестествени аспекти. Той можеше да извършва чудеса: Той можеше да прокълне смокинята, да смъмри морето, да накара морето и вятъра да утихнат, да изцелява болни и да прогонва демони, да нахрани пет хиляди души с пет хляба и две риби и т.н. Наред с това обаче Неговата нормална човешка природа и основни нужди изглеждаха съвсем нормални и практически. Той не се е родил на 33 години и половина и след това да бъде разпнат. Той живя 33 години и половина и живя всеки ден, всяка година, всяка минута и всяка секунда, докато накрая беше разпнат и по този начин завърши делото на изкуплението на човечеството. Едва след

като живя 33 години и половина в този свят, въплъщението завърши това дело — не е ли това практическо? (Да, така е.) Това е практическо. Що се отнася до етапа на делото, което Бог извършва сега, всичко, което Той ви казва, и всяка истина, за която разговаря, се основава на вашия духовен ръст, на вашето ниво на израстване в живота и на цялата среда, нагласена от Бог, и затова Аз обмислям кои истини ще бъдат най-подходящи за общение с вас и кои истини искам да разберете. Външно изглежда, че този плът разсъждава върху тези неща, но в действителност едновременно с това действа Божият Дух. Докато този човек сътрудничи, Божият Дух напътства всичко. Ако погледнеш на този въпрос по този начин, няма да се съмняваш в същността на този плът или в Неговата идентичност — никога няма да поставяш тези неща под въпрос. Нещата, които правя с вас, и изискванията, които имам към вас, никога не могат да противоречат на целия план на Божия Дух за управление. Те напредват заедно, движат се в една и съща посока и се подпомагат взаимно. Ако Божият Дух не носеше този плът, Той нямаше да може да говори с вас лице в лице, вие нямаше да можете да чуете какво казва Той и нямаше да можете да разберете какво изисква Той от вас. Ако обаче съществуваше само този плът и Божият Дух не беше вътре в Него, щеше ли този плът да може да извърши някакво дело? Със сигурност нямаше да може. Ако Бог не беше станал плът, тогава никое човешко същество нямаше да може да върши това дело. Затова този нормална плът трябва да живее всеки ден, всеки месец и всяка година, да живее миг след миг по този начин, като човешката Му природа постоянно съзрява, преживяването Му постоянно се увеличава, като едновременно с това непрекъснато се стреми да бъде способен да върши делото, което се изисква от Божия план за управление. При изпълнението на този етап от делото Аз започнах да работя в църквата, когато още не бях навършил 20 години, и влязох в контакт с братя и сестри. Започнах да посещавам събирания, да давам общения и да ходя сред църквите, и влязох в контакт с всякакви типове хора. Оттогава досега чувствам, че езиковите Ми способности и способността Ми да възприемам хората и нещата непрекъснато растат. По какъв начин това нарастване на способностите Ми се различава от вашето положение? Вие трябва да преживявате чрез словата, които изричам, и чрез истините, за които разговарям, и докато преживявате, постепенно се убеждавате, че словата,

които изричам, са от Бог, че са истина, че са правилни и че са слова, които могат да ви позволят да постигнете промяна в нрава и да постигнете спасение. Що се отнася до Мен, докато вие напредвате, Аз ставам все по-задълбочен. Докато разбирането Ми за вас продължава да расте, Аз също така непрекъснато правя така, че нещата, които искам да кажа, да са способни стъпка по стъпка да предоставят ресурс за нуждите ви. Някои хора казват: „Ти искаш да предоставяш ресурс за нуждите ни, да правиш така, че духовният ни ръст постепенно да расте, да ни даваш възможност да се променяме и да напредваме все повече по пътя на спасението, а отношението ни с Бог да става все по-близко, и как точно възнамеряваш да го направиш?“. Не е нужно да се тревожите за това. Никога не искам нищо, нито трябва да постя или да се моля, или да моля за нещо, сякаш се моля за дъжд, така че Бог бързо да Ми даде някакви слова, които да ви предоставя. Не е нужно да правя това. Тъй като тази плът е Самият Бог и Той изпълнява това служение, следователно Той изразява истината, за да предостави ресурс на хората — това е разликата между въплътената Божия плът и поквареното човечество. Затова не е нужно да се старая да разбирам от какво се нуждаете вие. Но това, което искам да ви предоставя като ресурс и за което искам да разговарям с вас, определено е нещо, от което се нуждаете. Вие просто трябва да се движите напред съобразно Моите слова и дело и вашето състояние ще започне да се подобрява, а заедно с това и животът ви ще напредва все повече. В същото време, докато ви поя, Божият Дух ще върши Своето дело в сътрудничество. Всъщност именно Божият Дух си сътрудничи с човешката природа на Бог, а Неговата човешка природа си сътрудничи с Неговата божествена същност — всички Те вършат делото Си едновременно. Аз съм тук и ви поя, а Божият Дух е сред вас, върши делото Си, просветлява ви и ви озарява, след това нагласява ситуациите и създава условията за вас, така че да можете да навлезете в различни истини. Човешката Му природа и божествената Му същност си взаимодействат по този начин. И така, има ли човешко същество, което да може да постигне това сътрудничество между плътта и Духа? Категорично не. Следователно, ако не се опиташ да опознаеш цялостното управление на Бог и не се отнасяш към тази плът от този аспект на истината, завинаги ще си неспособен да разбереш каква точно е същността на тази плът, какво представлява тази плът и как точно

Той извършва делото Си. Ако не можеш да разбереш тези неща, тогава никога няма да си сигурен дали Той е човек, или Бог. Ако обаче можеш да видиш ясно това ниво или да достигнеш това ниво в преживяването си и да го оцениш, тогава ще знаеш, че докато Божията плът — Христос — върши делото Си на земята, Светият Дух Му сътрудничи и върши същото дело, а това е нещо, което никой сред цялото човечество не може да постигне. И докато Духът върши делото Си, плътта сътрудничи на делото на Духа. Те се допълват, съгласуват и никога не са в конфликт помежду си. Някои хора казват: „Понякога, когато се сблъсквам с изпитания, Светият Дух ме просветлява, за да се поуча. Ти обаче изразяваш други истини. За какво всъщност става дума?“. Тук просто няма никакво противоречие или конфликт. Христос изразява истината постепенно и в подходящия ред, докато Светият Дух води всеки в преживяването му в различна степен — няма универсален подход. Христос проповядва, като дава общение за истината въз основа на ключовите въпроси, които съществуват реално за Божиите избраници, а напътствията на Светия Дух се основават и на индивидуалните обстоятелства. Тук няма никакво противоречие или конфликт. Хората имат различен духовен ръст по различно време и на различни етапи, докато цялото дело, което Бог извършва, е в истината, която Той изразява, т.е. истината, пътят и животът, за които говори Бог. Неговото дело не излиза извън този обхват — всичко в него е истина. На какво се основават истините, с които Светият Дух те просветлява, и светлината, която Той ти позволява да разбереш? Те се основават на тези истини, които Христос изразява сега, т.е. истината, пътят и животът, които Той сега ти позволява да разбереш. Някои хора казват: „Нямаме нужда от Теб в тази плът. Достатъчно е, че имаме Светия Дух, за да ни просветлява и напътства. Можем да имаме ново просветление и светлина по същия начин и без Теб, можем да навлезем в новата епоха по същия начин и можем да постигнем спасение по същия начин“. Разумно ли е да се каже това? (Не.) Религиозните хора вярват в Исус от две хиляди години и Светият Дух ги напътства от две хиляди години, а какво са придобили те? Само евангелието на изкуплението и просто са се наслаждавали на много благодат от Бог, но не са способни да придобият тези истини, които Бог изразява в последните дни. Следователно, ако въплътената Божия плът не беше тук в последните дни и не изразяваше толкова много истини, какво

бихте могли да придобиете вие? Ти би бил просто един от онези религиозни хора, които придобиват голямо просветление от Светия Дух и много благодат, или Бог би те избрал и би те ползотворил, и ти би могъл да бъдеш пророк или апостол, но ако не приемеш тези истини, които Божието въплъщение изразява в последните дни, тогава няма да има никакъв начин да бъдеш доведен до съвършенство, да влезеш в небесното царство или да получиш Божието одобрение.

Сега вие сте способни да приемете въплъщението, но все още имате определени представи за същността на въплъщението и никога не сте сигурни, че въплъщението е практическият Бог. Ако сега вляза в разговор с вас и вие откриете, че Аз също не разбирам някои неща от външния свят, бихте ли си създали представи? Някои хора не биха могли да преодолеят това и биха си помислили: „Ти също не го разбираш. Това не би трябвало да се случва. Ти си въплътеният Бог, така че би трябвало да разбираш всичко. Не би трябвало да има нещо, което Ти да не знаеш, и нещо, което Ти да не можеш да направиш. Макар да не можеш да бъдеш навсякъде едновременно, все пак Ти би трябвало да знаеш всичко!“. Не е ли това представа, която хората имат? (Да, така е.) Това също е представа. Каква е концепцията зад нормалната човешка природа на въплъщението? Тя се състои в това, че в начина, по който въплъщението мисли, има нормална човешка логика — тя не е свръхестествена, не е неясна и не е куха. Той може да постигне това, което може да бъде постигнато с мисленето на нормалната човешка природа посредством учене, макар че не е задължително да знае повече за тези неща от някого с експертни познания, и това е нормално. Освен това Той говори и действа в съответствие с логиката и мисленето на нормалната човешка природа, а не по свръхестествен начин. Например мисленето на нормалната човешка природа протича стъпка по стъпка и по същия начин мисли и въплъщението. Защо Неговата нормална човешка природа е такава? Разумно ли е това? (Да.) Защо казвате, че това е разумно? Колко стъпала взема наведнъж нормалният човек, когато се изкачва по стълби? (Едно.) По едно стъпало на крачка. Това е нормалният начин за изкачване на стълби. Ако взема много стъпала наведнъж само с една крачка и вляза направо в дома, вие ще можете ли да направите това? (Не.) Не, няма да можете. А ако настоявам, какво ще направите? Ще можете ли да го постигнете? (Не.) Не,

няма да можете. Това се основава на нуждите на онези, към които е насочено делото. Аз разговарям за истината по този начин, като избирам една тема и един основен въпрос и след това правя всичко възможно да говоря конкретно и пълно, да разказвам истории, да давам примери, да повтарям нещата отново и отново, но дори и като говоря по този начин, има много хора, които не разбират и не схващат смисъла. Така че, ако не говоря толкова подробно и не обяснявам всичко по най-задълбочен и обобщен начин, тогава вие няма да можете да придобиете или да разберете нищо и това дело би било безсъдържателно и непрактическо. Вие можете да напредвате, като с всяка крачка изкачвате по едно стъпало, така че Аз ще ви водя напред, като с всяка крачка също ще изкачвам по едно стъпало, и по този начин вие можете да вървите в крак с Мен. Ако с една крачка изкачвам четири стъпала, какъв би бил резултатът? Вие никога няма да можете да вървите в крак с Мен. Ако Моето мислене беше по-развито и можеше да се движи напред с голяма бързина, без вие изобщо да сте способни да го достигнете, въплъщението щеше да се обезсмисли. Ето защо, независимо колко нормална и практическа е тази плът — може дори да изглежда, че Той не притежава способностите на Божия Дух — всичко това е заради нуждите на човечеството. Тъй като хората, на които сега Бог предоставя ресурс, са хората, които са били покварени от Сатана, които не разбират никаква истина и които не са способни да възприемат истината, като се превръща в плът, Той трябва да притежава най-основното мислене на нормалната човешка природа. В какво се състои това най-основно мислене? То се състои в това, че когато Той говори, хората със средни заложби и дори тези с лек недостиг на заложби могат да Го разберат. Стига мисленето им да е нормално, всеки може да разбере това, което Той казва и за което говори, да разбере истините, които Той проповядва, и тогава може да приеме истината. Само по този начин всяка стъпка от делото, което Бог извършва, и всички слова, които Той изрича, могат да постигнат въздействие и да доведат до резултати. Това не е ли реалистично? (Да, така е.) И така, ако хората се вкопчват в представите си и не се избавят от тях, като казват: „В миналото някои императори са били надарени с необикновена памет и са можели да прочетат десет реда с един поглед. Не трябва ли и Бог да е такъв? Ако Ти не притежаваш тези дарби, ние няма да можем да Те следваме, защото Ти си твърде обикновен. Би било чудесно,

ако изглеждаше като някоя значима личност“, какъв извод си правите от това? Хората са били покварени от Сатана до такава степен на невежество, че са непоправими. Освен че имат някакво нормално човешко мислене и заложби и че Бог ги е избрал и върши делото Си върху тях, че хората имат някакво сърце да следват Бог и малко съвест и разум — освен това те не разбират нищо друго. Не само че не разбират никакви истини, но дори не разбират какво е нормална човешка природа, какво е покварен нрав, как възникват представите и фантазиите, как да ги преодоляват, как хората трябва да се отнасят към Бог или най-малкото каква съвест и разум трябва да притежават и т.н. Независимо колко лесен за разбиране език използва Бог, хората не го разбират добре и имат само повърхностно разбиране. Кажете Ми, когато се сблъскате с група покварени хора, които не разбират нищо, които се противопоставят на Бог, какъв вид същност, какъв вид човешка природа и какъв вид нормално човешко мислене трябва да притежава въплътеният Бог, за да е способен да поведе такива хора пред Бог? Кажете Ми, какво трябва да направи Бог? Някои хора казват: „Нима Бог не е всемогъщ? Защо не покаже много знамения и чудеса, за да завоюва хората?“. Това е представа, която се поддържа в сърцата на повечето хора. Те не поставят под съмнение дали поквареният нрав може да бъде разкрит и преодолян чрез показване на знамения и чудеса и чрез свръхестествени средства. Може ли истината да бъде вкоренена в хората със свръхестествени средства? Това би ли убедило Сатана? (Не.) Това, че сега казвате „не“, може би е вид доктрина, но когато преживеете до определен ден, тогава ще разберете колко безчувствени и глупави, колко непокорни, колко непримирими, колко нечестиви са хората и колко не обичат истината. Когато преживеете до определен ден, тогава ще разберете, че цялото човечество се нуждае именно от плътта на въплътения Бог, от тази плът на нормалната човешка природа. Затова ако все още имаш всевъзможни представи и фантазии, това отношение, което имаш, е безотговорно, а за Бог означава богохулство. То означава, че отричаш и поставяш под въпрос Божието ревностно и грижовно намерение да спаси човечеството. Ако си мислиш: „Ние имаме знания, образование и ум. Родени сме в последните дни, а някои от нас са получили висше образование в света и имат определен семеен произход. Ние сме модерни, образовани хора и имаме основание да отхвърлим такъв един изключително обикновен

и нормален Христос, когото всички гледат отвисоко. Имаме основание да си създадем представи за Теб“, тогава какъв е този проблем? Това е бунтарство и непознаване на разликата между доброто и злото! Хората могат да преодолеят представите си, след като са възникнали, но ако след като са ги преодолели, хората все още упорито отказват да приемат Божието въплъщение или нормалната човешка природа като присъща на Христос, тогава това ще им създаде неприятности и ще им попречи да постигнат спасение. Когато преживееш до определен ден, ще разбереш, че колкото по-нормално е Божието въплъщение, Неговата нормална човешка природа, всичко, което Той притежава и което разкрива, толкова по-голямо е нашето спасение, и колкото по-нормални са те, толкова повече те са това, от което се нуждаем. Ако Божието въплъщение беше свръхестествено, тогава нито един от онези, които живеят на земята, не би могъл да постигне спасение. Именно поради Божието смирение и скритост, поради нормалността и практичността на този на пръв поглед незабележителен Бог, човечеството има шанса за спасение. Тъй като в хората има непокорство, сатанински покварен нрав и покварена същност, в тях се пораждат всякакви представи, погрешни разбирания за Бог и съпротива срещу Бог. Дори се случва така, че в резултат на тези представи хората често гордо или самоуверено отричат този Христос и отричат Неговата нормална човешка природа — това е голяма грешка. Ако желаеш да постигнеш спасение, ако желаеш да получиш Божието спасение и Божия съд и наказание, първо трябва да загърбиш различните си представи, фантазии и погрешни определения за нормалната човешка природа на Христос, да загърбиш различните си възгледи и мнения за Христос и трябва да измислиш начин да приемеш всичко, което идва от Него. Само тогава словата, които Той изрича, и истините, които Той изразява, постепенно ще намерят навлизане в сърцето ти и ще станат твой живот. Ако искаш да Го следваш, трябва да приемеш всичко, свързано с Него. Независимо дали става въпрос за Неговия Дух, за Неговите слова или за Неговата плът, трябва да приемеш всичко това. Ако наистина си Го приел, тогава не бива да Му се противопоставяш, като винаги Го разбираш погрешно и се бунтуваш срещу Него въз основа на представите си, а камо ли да се вкопчваш в своите представи, винаги да се съмняваш в Него и дори да Му се противиш и да Му се противопоставяш. Подобно отношение

само ще ти навреди и няма да има никаква полза за теб. Можете ли да приемете това, което казвам? (Да.) Това е добре, затова сега побързайте да потърсите истината, за да преобърнете представите си. Този въпрос се отнася до покварения нрав и ако не го преодолееш, тогава трябва да умреш от покварения си нрав.

А сега, що се отнася до формата, в която Бог върши Своето дело в последните дни, въпреки факта, че някои хора си създават определени представи и фантазии за това, тези фантазии и представи до голяма степен са неспособни да попречат на вярата им в Бог и хората няма да кажат между другото, че не вярват в Бог или че отричат Бог. Какъв е този феномен? Това е резултатът, постигнат от Божиите слова. Хората са завоювани от Божиите слова и от Божието дело и в общи линии могат да приемат Христос за свой Бог. В този смисъл хората в общи линии са положили основите на истинския път и са сигурни и уверени в него. Когато е постигнат този резултат, тогава преодолени ли са погрешните разбирания на хората относно Бог? (Не, не са.) Това, че погрешните им разбирания не са преодолени, доказва, че те все още имат много фантазии, изисквания и представи за въплътената Божия плът и за Христос. Тези представи могат да направляват мислите ти, да определят посоката и целите на стремежа ти, а често могат да влияят и на състоянието ти. Когато въпросите, с които се сблъскваш, не засягат твоите представи, ти все още си способен да ядеш и да пиеш Божиите слова и да изпълняваш нормално своя дълг. В момента, в който нещо влезе в противоречие с твоите представи, излезе извън рамките на твоите представи и възникнат противоречия, как ще го преодолееш? Даваш ли свобода на представите си, или ги кастриш, въздържаш ги и им се опълчваш? Някои хора имат представи, когато им се случи нещо, и не само че не се избавят от представите си, но отиват и разпространяват представите си сред другите и намират подходяща възможност да ги извадят наяве, така че и другите да започнат да имат представи. Някои хора освен това спорят, като казват: „Вие казвате, че всичко, което Бог прави, е смислено, но аз не мисля, че тази конкретна случка има някакъв смисъл“. Уместно ли е да се каже това? (Не.) Какъв е правилният път, по който трябва да се поеме? Когато някои хора имат представи за Бог, те могат да осъзнаят, че отношението им с Бог не е нормално, че са си създали погрешни разбирания относно

Бог и че ще стане много опасно, ако не ги преобърнат, че вероятно ще се съпротивляват на Бог, ще поставят под въпрос Бог и дори ще предадат Бог. Тогава те се молят на Бог и се отказват от представите си. Първо отричат собствената си неправилна гледна точка, след което търсят истината, за да я преобърнат. По този начин те лесно могат да започнат да се покоряват на Бог. Ако някой си създаде представи, но все още вярва, че те са правилни, и ако в крайна сметка е неспособен напълно да се избави от представите си или да ги преобърне, тогава с течение на времето тези представи ще оказват влияние върху навлизането му в живота. В тежки случаи той може дори да се бунтува срещу Бог и да Му се противопоставя, а за последиците от това не си струва да се мисли. Ако става дума за човек, който се стреми към истината, който вече разбира някои истини и който от време на време си създава представи за нещата, това не е толкова голям проблем и представите му няма да имат голямо влияние върху него. Понеже той притежава истината вътре в себе си, като тя насочва мислите и поведението му и го напътства в изпълнението на дълга му, представите му няма да окажат никакво въздействие върху неговото следване на Бог. Може би някой ден ще слуша проповед или някакво общение и ще разбере, и представите му ще се преобърнат. Някои хора си създават представи за устроеното и подреденото от Бог и след това не им се иска да изпълняват дълга си, не полагат усилия при изпълнението му, винаги са в негативно състояние, а в сърцата си таят съпротива, недоволство и негодувание — правилно ли е това поведение? Лесно ли е да се преодолее подобно нещо? Да предположим например, че се считаш за умен, но аз ти кажа, че си глупак и че нямаш духовно разбиране. Като чуеш това, ти се ядосваш и му се съпротивляваш, и си казваш в сърцето си: „Никой никога не е дръзвал да каже, че нямам духовно разбиране. Днес за първи път чувам това и не мога да го приема. Ще мога ли да ръководя църквата, ако нямам духовно разбиране? Ще мога ли да върша толкова много работа?“. Възникнало е противоречие, нали? Какво трябва да направиш? Лесно ли е за хората да се самоанализират, когато им се случи това? Какъв тип човек може да се самоанализира? Човек, който приема истината и търси истината, може да се самоанализира. Ако ти си човек, който притежава разум, когато ти се случи това, трябва първо да отречеш себе си. Да се отречеш от себе си, означава да признаеш, че не притежаваш истината. Дори да имаш някакви

идеи и гледни точки, те не са непременно верни. Следователно да практикуваш отричане от себе си при такива обстоятелства е правилно, то не е нещо унизително за теб. След като си се отрекъл от себе си, ще се почувстваш спокоен в сърцето си, ще се държиш много по-добре и отношението ти ще се коригира. Когато чуеш Бог да казва, че си глупак и че нямаш духовно разбиране, трябва да се смълчиш пред Бог и да приемеш словата Му с нагласа на покорство. Макар че все още нямаш никакво съзнание или разбиране за Божиите слова и не знаеш дали са правилни, или не, в рамките на вярата си трябва да признаеш това: „Бог е истина, така че как би могъл да каже нещо погрешно?“. Макар това, което Бог е казал, да се различава от това, което ти мислиш, трябва да приемеш Божиите слова въз основа на вярата. Дори да не ги разбираш, трябва да ги приемеш за истината. Със сигурност е правилно да се постъпи така. Ако хората не приемат Божиите слова за истината, когато не ги разбират, това е толкова лишено от разум и тези хора трябва да се засрамят от това. Така че да се покориш на Бог, никога не може да бъде погрешно. Това не е доктрина, това е нещо практическо и тези слова идват от преживяване. След това, когато си способен да възприемеш Божиите слова за истината и да ги приемеш, ти трябва да започнеш да се самоанализираш. Чрез изпълнение на дълга си и взаимодействие с другите ще откриеш, че не само нямаш духовно разбиране, но си и невероятно глупав, че имаш много дефекти и недостатъци, и ще откриеш, че имаш сериозен проблем. Не означава ли това, че ще си способен да разбереш и приемеш казаното от Бог? Трябва да приемеш тези слова първо като правило, определение или понятие, а след това в реалния живот трябва да измислиш начин да се съпоставяш с Неговите слова, да ги разбираш и преживяваш. След като си правил това известно време, ще започнеш да имаш точна оценка за себе си. Когато това се случи, все още ли ще имаш погрешно разбиране за Бог? Още ли ще отказваш да приемеш Божията оценка за теб, ако между теб и Бог няма разногласие по този въпрос? (Не.) Ти ще си способен да я приемеш и вече няма да си непокорен. Когато можеш да приемеш истината и да разбереш напълно тези неща, тогава ще си способен да направиш крачка напред и да постигнеш напредък. Ако не приемаш истината, тогава винаги ще стоиш на едно място и няма да постигнеш никакъв напредък. Важно ли е да приемеш истината? (Да, важно е.) Хората трябва да се

откажат от представите си относно Бог и не бива да таят враждебност или съпротива към нещата, които Бог казва, или да им се противопоставят — само това може да се нарече отношение на приемане на истината. Някои хора стават негативни и слаби, защото са освободени. Не искат да изпълняват дълга си и винаги са пасивни и мудни в работата. Отвън изглежда, че това е така, защото нямат статус и ценят статуса твърде много, но в действителност не в това е причината. Те се чувстват слаби и негативни просто защото Божията оценка за тях или оценката, която братята и сестрите имат за тях, не съвпада със собствената им оценка за самите тях, защото тя е по-лоша от това как те самите оценяват и разбират себе си. Ето защо те се чувстват несигурни и огорчени и в крайна сметка решават да бъдат неубедени и враждебни, да се отпишат като безнадеждни, като си мислят: „Не каза ли Ти, че не съм достатъчно добър? Тогава ще Ти покажа и изобщо нищо няма да правя“. Резултатът от това е, че те предизвикват забавяния в дълга си, оскърбяват Бог, а навлизането им в живота спира — това е значителна загуба.

Някои хора казват: „Не мога да приема, когато христос казва, че съм лош. Бих го приел, ако богът на небето каже, че има нещо лошо в мен. Въплътеният бог има нормална човешка природа, преценките му може да са погрешни и нещата, които прави, не може да бъдат 100 процента правилни. Има някои въпроси относно това дали той може да греши в оценката си и заклеймяването на хората или в начина, по който се справя с тях и прави подредби за тях. Така че не се страхувам от това, което христос — богът на земята — казва за мен, защото той не може да ме заклейми или да определи изхода ми“. Съществуват ли такива хора? Със сигурност има такива хора. Когато ги кастря, те казват: „Богът на небето е праведен!“. Когато се занимавам с тях, те казват: „Аз вярвам в бог, а не в някакъв човек!“. Използват тези думи, за да Ме отблъснат. А какви са тези думи? (Те са отричане на Бог.) Точно така, те са отричане на Бог и предателство спрямо Бог. Това, което имат предвид, е: „Това не зависи от теб, а от бога на небето“. В своите представи и в своето разбиране за Бог тези хора никога няма да осъзнаят какво е отношението между въплътения Христос и Бог на небето, т.е. каква е връзката между плътта и небесния Дух. В техните очи този незначителен човек на земята винаги ще бъде просто човек и независимо колко истини изразява този човек,

колко проповеди произнася, Той все още е човек. Дори да направи някои хора пълноценни и да им донесе спасение, Той все още ще бъде на земята, Той все още ще бъде човек и няма да е способен да надмине Бог на небето. Затова тези хора вярват, че вярата в Бог трябва да бъде вярата в Бог на небето. За тях само вярата в Бог на небето е истинската вяра в Бог. Такива хора вярват това, което им е угодно. Те вярват по всякакъв начин, който ги прави щастливи, и си представят Бог такъв, какъвто те искат да бъде. Те следват собственото си въображение и когато става въпрос за въплътения Христос: „Ако този бог на земята се отнасяше малко по-добре с мен, ако се грижеше нещата да вървят добре за мен, тогава щях да го уважавам и да го обичам. Ако не е добър с мен, ако има проблем с мен, ако има лошо отношение към мен и винаги ме кастри, тогава той не е моят бог. Избирам да вярвам в бог на небето“. Хората с такова отношение не са малцинство. Към тях спадате и вие, защото вече съм се сблъсквал с такива хора. Когато всичко е наред, те са доста мили с Мен и Ми служат внимателно. Но щом ги освободя, те се обръщат срещу Мен. Така че когато са били добри към Бог, наистина ли са вярвали, че това е Бог и Христос? Не. Това, в което те се вглеждат, е идентичността и статусът на Бог, всяка тяхна стъпка не е нищо друго освен ласкателство към статуса и идентичността на Бог. През цялото време в сърцата си те определят като истински бог само неясния бог на небето. Независимо колко истини изразява този Бог на земята или колко поучителен и полезен е Той за човека, самият факт, че живее в нормалната Си човешка природа и е с плътско тяло, означава, че Той няма как да бъде богът на небето, и независимо как тези хора ласкаят, служат и почитат този Бог на земята, в сърцата си те все още вярват, че бог на небето е единственият истински бог. Какво мислите за този възглед? Справедливо е да се каже, че такъв възглед съществува дълбоко в сърцата на много хора, че той е заровен дълбоко в подсъзнанието им. Едновременно с приемането на ресурса и пастирството на Христос те също и наблюдават, изучават и поставят под въпрос Христос — като същевременно очакват с нетърпение момента, когато праведният бог на небето ще дойде, за да съди всичко, което са извършили. А защо искат богът на небето да ги съди? Защото искат да следват своите предпочитания, представи и фантазии, за да дадат пълна свобода на желанието си бог на небето — богът на тяхното въображение — да се отнася с тях така, както им е угодно, докато Бог на

земята няма да прави това. Бог на земята само изразява истината и казва истините принципи. И те си мислят: „Любовта на бог на небето към човека е безкористна, безусловна и безгранична, докато щом кажеш или направиш нещо нередно и бог на земята разбере за това, той те използва като негативен пример в проповедите си и започва да те разнищва — така че хората трябва да бъдат по-внимателни, да се прикриват повече и да не му позволяват да разбере, когато се случва нещо нередно“. Кажете Ми, не съм ли способен да разнищя нещата, които се опитвате да скриете от Мен? Не е нужно да разнищвам нещата, които правиш. Ще разнищя твоя нрав и твоите състояния. Не е необходимо да вземам за пример нещата, които правиш. Все още мога да разговарям за истината и да изнасям проповеди за разрешаване на проблеми точно по същия начин, и все още мога да давам възможност на хората да разбират истината. В сърцата си неверниците вярват, че тази плът, този Бог, не може да знае нещата, които очите Му не виждат, камо ли да знае нещо, свързано с духовния свят или с истината. Те вярват, че Той дори не може да види нещата, които хората са способни да извършат, когато са обладани от своя покварен нрав, и че Той не може да разбере напълно покварената същност на човека — това е логиката и това са разсъжденията на неверниците. Те винаги подхождат към Христос с отношение на изучаване, съмнение и дори неверие, а също така използват критериите за оценка на човека, както и знанията, които разбират, и нещата, които си представят, за да оценяват Христос. Например, когато разговарят с другите, някои хора вярват, че другите хора не знаят какво мислят те в сърцата си или какъв нрав имат, говорят и с Мен по този начин и се отнасят с Мен така, както биха се отнесли с обикновен човек, като си мислят, че не знам нищо — не е ли това израз на тяхното непознаване на Бог? Те лъжат другите хора и другите хора нямат нищо против, лъжат и Мен по този начин, кикотят се и се отнасят с Мен като с равен, винаги искат да се отнасят с Мен като със свой приятел. Вярват, че могат да постъпват така, защото Ме познават, и си мислят, че Аз вероятно не знам нищо. Не е ли това човешка представа? Това е човешка представа, това е човешко невежество, а зад това невежество се крие сатанински нечестив нрав. Именно този нечестив нрав кара хората да си създават представи. Кажете Ми, трябва ли да живея с някого, да прекарвам всяка минута в наблюдение на мислите и възгледите му и

напълно да възприема миналото му, за да разоблича или да прозра природата му? (Не.) Не, не трябва, но вие не бихте могли да постигнете това. Макар че общувате с хората и живеете с тях всеки ден, все още не сте способни да прозрете тяхната природа същност. Независимо какво ви се случва, вие сте способни да видите само повърхността на нещата, но не и тяхната същност. Вие бихте могли да имате малко проницателност за някого, само ако Бог ви го разкрие напълно, иначе няма да сте способни да го прозрете, дори да сте общували с него в продължение на няколко години. Аз мога да контактувам с някого ден-два и той да направи някои неща, да каже някои неща и да изрази някои възгледи, и тогава в общи линии Аз знам какъв човек е той. Има обаче някои хора, които все още не са направили нищо, с които не съм общувал и заедно с които не съм се занимавал с нищо, но въпреки това Си поставям въпросителна за тях и в момента, в който те се сблъскат с някакъв въпрос и изразят някакъв възглед, тяхната природа същност се разобличава веднага. Много хора казват: „Можеш ли да ги прозреш веднага щом се разобличи тяхната природа същност? На какво се основава Твоето прозрение? Как така ние не можем да ги прозрем?“. Ако не разбираш истината, тогава няма да си способен да правиш оценка на хората и никога няма да имаш необходимите критерии за това. Ако нямаш тези критерии, няма да си способен да прозреш хората. Аз обаче имам тези критерии. От една страна, Аз разбирам истината, затова съм по-проницателен и по-бърз, когато става въпрос да направя оценка на някого, а от друга страна, Божият Дух върши Своето дело. Някои хора си мислят: „Когато хората са живели дълго време на този свят, те са способни да прозрат нещата и хората“. Това не е истинско прозрение. Какво прозират те? Видовете измами, които съществуват в това общество, като например политическите измами, бизнес измамите, финансовите измами или измамите, свързани с порнографията. Тези неща могат да бъдат избегнати от хора, които са ги преживели и са чували повече за тях. Хората, които са преминали през тези неща и са ги преживели в по-малка степен, често биват измамени, но след като биват по-сериозно излъгани, те придобиват преживяване и са способни да ги прозрат. Така те прозират нещата. Когато става въпрос обаче за човешката поквара, за природата и същността на човека, която е била покварена от Сатана, ако хората не притежават истината, тогава никога няма да имат

мъдростта да прозрат тези неща и никога няма да са способни да прозрат нрава, който различните типове хора разкриват зад даден въпрос, или източника на проблема. Ако не можеш да прозреш тези неща, тогава няма да знаеш как да се справиш с въпроса или със свързаните с него хора, събития и неща — няма да имаш начин да се справиш с него и няма да имаш мъдростта да се справиш с него. Ето защо, когато се сблъскаш с такъв въпрос, се чувстваш много объркан и разтревожен и ти е трудно да се справиш с него. Ако разбираш ясно истината, тогава ще си способен да прозреш покварения нрав на хората и същността на техния покварен нрав. Като видиш покварения нрав, който разкриват, ще опознаеш същността им и тогава ще знаеш какво представляват те, какъв тип хора са, ще знаеш как да се предпазваш от тях, как да ги разпознаваш и ще знаеш как да се справиш с този въпрос. Не е ли това източникът на мъдростта? (Да, това е.) И така, Христос може да прозира човека и му предоставя ресурс — какъв е източникът на всичко това? Казано на доктринален език, всичко това идва от Божия Дух. Казано на по-практически език, причината е, че Христос притежава истината, която идва от Бог. Ето така стоят нещата. Когато един ден започнете да притежавате истината реалност като свой живот, тогава ще имате мъдрост и ще сте способни да прозирате хората.

Има и друг аспект на човешките представи, а именно представите, които хората си създават за Божието дело. Как се създават представите на хората за Божието дело? Някои от тях идват от предишното им възприемане на вярата, а други — от собствените им фантазии за Божието дело. Например хората са си представяли Божието дело на съда като голям бял трон на небето, от който Бог съди безчет народи. Днес всички знаете, че подобни фантазии са нереалистични — такива неща са невъзможни. Във всеки случай, хората имат много фантазии за Божието дело, управление и отношение към човека и повечето от тези фантазии идват от човешките пристрастия. Защо казвам това? Защото хората не искат да страдат. Те винаги искат да следват Бог до самия край с лекота, да се наслаждават на обилна благодат, да наследят Неговите благословии и след това да влязат в небесното царство. Каква прекрасна мисъл! Най-разпространената и екстравагантна идея, която поквареното човечество има за Божието дело, е че влизаш в небесното царство с каляска. Освен това когато хората се сблъскват с Божието дело, в повечето случаи те не са способни да го

разберат. Не знаят каква е истината, която се съдържа в него, нито каква е Божията цел при извършването на това дело и защо Бог се държи с човека по този начин. Например преди описвах Божията любов, като използвах думите „огромна“ и „необятна“, но мисля, че по всяка вероятност вие никога не сте разбирали какво точно имам предвид под тези две думи. Каква беше Моята цел, когато използвах тези две думи? Исках да привлека вниманието на всички, така че да се впуснете и да размишлявате над тях. Външно тези думи изглеждат кухи. Те наистина имат определено значение, но колкото и да се замислят над тях хората, единственото, което могат да измислят, е: „Огромен — това означава безграничен като небето. Това ми казва, че Божието сърце е безгранично, че любовта Му към човечеството не знае граници!“. Божията любов не е любов, която може да се побере в представите на човешкия ум. Хората не са способни да си представят тази любов, те не трябва да използват наука и знания, за да тълкуват тази дума, а трябва да използват друг метод, за да го оценят и преживеят. В крайна сметка ти започваш да усещаш истински, че Божията любов е различна от любовта, за която говорят хората, че истинската Божия любов е различна от всеки друг вид любов, различна е от любовта, както я разбира цялото човечество. И така, каква точно е тази Божия любов? Как трябва да разбирате Божията любов? Първо, не трябва да се отнасяте към нея с представите и фантазиите на човека. Вземете например майчината любов: майчината любов към децата е безусловна, тя е изключително закриляща и топла. Божията любов към човека, която чувствате в момента, има ли същото ниво на усещане и значение като майчината любов? (Да.) Тогава това е проблем — то е погрешно. Трябва да разграничаваш Божията любов от любовта на родителите, на съпруга, на съпругата или на децата, на твоите роднини, от загрижеността на приятелите и да опознаеш Божията любов по нов начин. Какво точно представлява Божията любов? В Божията любов няма плътски чувства и тя не се влияе от кръвни връзки. Тя е чисто и просто любов. Тогава как хората трябва да разбират Божията любов? Защо сме се захванали да обсъждаме Божията любов? Божията любов е въплътена в Божието дело, така че хората да я признаят, да я приемат и да я преживеят, и в крайна сметка да осъзнаят, че това е Божията любов, както и да признаят, че това е истината, че Божията любов не е празни думи, нито някаква форма на

поведение от страна на Бог, а тя е истината. Когато я приемеш като истината, ще си способен да разпознаеш този аспект на Божията същност в нея. Ако се отнасяш към нея като към някаква форма на поведение, ще ти е трудно да я разпознаеш. Какво се има предвид под „поведение“? Да вземем например майките: те жертват младостта и кръвта на сърцето си, за да отгледат децата си, и им дават всичко, което поискат. Независимо дали детето ѝ е постъпило правилно, или погрешно, или по какъв път е поело, майката се раздава безкористно, задоволява нуждите на детето си, но никога не го учи, не му помага и не го напътства как да следва правилния път, просто постоянно се грижи за него, обича го и го закриля до степен, че в крайна сметка детето не може да различи кое е правилно и кое е погрешно. Това е майчината любов или всяка друга любов, родена от плътта, чувствата и плътските отношения на човека. Божията любов, от друга страна, е точно обратното: ако Бог те обича, Той изразява това, като често те укорява, дисциплинира и кастри. Макар че дните ти може да преминават в неудобства, сред укори и дисциплина, след като преживееш това, ще откриеш, че си научил много, че имаш проницателност и мъдрост по отношение на взаимодействието ти с други хора, а също и че си започнал да разбираш някои истини. Ако Божията любов беше като любовта на майката или бащата, както ти си я представяш, ако Той беше толкова педантичен в грижите Си и беше неизменно снизходителен, би ли могъл да придобиеш тези неща? Не би могъл. И така, Божията любов, която хората могат да възприемат, е различна от истинската Божия любов, която те могат да преживеят в Неговото дело. Хората трябва да подхождат към нея според Божиите слова и да търсят истината в Неговите слова, за да разберат какво означава истинска любов. Ако не търсят истината, как някой, който е покварен, би могъл да си състави ей така, от нищото, разбиране за това какво е Божията любов, каква е целта на Неговото дело в човека и къде се крият Неговите ревностни и грижовни намерения? Хората никога не биха разбрали тези неща. Това е най-вероятното погрешно разбиране на хората за Божието дело и това е аспектът на Божията същност, който хората разбират най-трудно. Хората трябва да го преживеят дълбоко и лично и практически да се ангажират с него и да го оценят, за да бъдат способни да го разберат. Обикновено, когато хората казват „любов“, те имат предвид да дадеш на някого това, което му харесва,

а не да му дадеш нещо горчиво, когато той иска нещо сладко, или дори ако понякога му дадеш нещо горчиво, то е, за да излекуваш болестта му. Накратко, тя включва егоизма, чувствата и избухливостта на човека; включва цели и мотиви. Но независимо от всичко, което Бог върши в теб, независимо как те съди и наказва, укорява и дисциплинира или как те кастри, дори ти да Го разбираш погрешно и дори се оплакваш от Него в сърцето си, Бог с неизменно търпение ще продължава да върши делото Си в теб. Каква е крайната цел на Бог, когато прави това? Той използва този метод, за да те събуди, така че един ден да можеш да разбереш Божиите намерения. Но когато Бог види този резултат, какво е придобил? Всъщност Той не е придобил нищо. И защо казвам това? Защото всичко твое идва от Бог. Бог няма нужда да придобива каквото и да било. Всичко, от което се нуждае, е хората да следват правилно и да навлизат в съответствие с това, което Той изисква, докато Той извършва Своето дело, в крайна сметка да са способни да изживеят истината реалност, да живеят с подобието на човек и повече да не бъдат подвеждани, залъгвани и изкушавани от Сатана, да са способни да се опълчат на Сатана, да се покоряват на Бог и да Му се покланят, и тогава Бог е доволен и Неговото велико дело е завършено. Какво придобива Бог? Бог придобива теб и ти можеш да възхваляваш Бог. Но какво означава за Бог твоята възхвала? Нима Бог няма да бъде Бог, ако ти не Го възхваляваш? Нима Бог няма да бъде всемогъщ, ако ти не Го възхваляваш? Ако не възхваляваш Бог, ще се промени ли Неговата същност или Неговият статус? (Не.) Не. Може да се каже, че само това е любовта и делото на Бог. Има ли такъв смисъл вашето разбиране, че Божията любов е огромна и необятна? (Не.) Вашето разбиране не е достигнало до тази точка. Дори когато някой съкруши Божието сърце, а другите си мислят, че няма начин Бог да го спаси, какво е Божието отношение, когато той се самоанализира, когато осъзнае грешката в държанието си и се покае, остави настрана злото в ръцете си и приеме Неговото спасение? Бог въпреки това го приема. Щом хората поемат по правилния път, Бог няма да държи сметка за прегрешенията им. Това е Божията любов. Каква представа на човека трябва да се поправи тук? Това е представата за начина, по който Бог обича. Хората трябва да загърбят различните си представи и фантазии. Те трябва да търсят истината и да я разберат, за да са способни да се избавят от представите

си. Лесно е да се загърбят представите, но не е лесно да се постигне цялостна промяна в тях. Ако в бъдеще се сблъскаш с подобен въпрос и отново си създадеш представа, що за проблем е това? С това се доказва, че тази представа е дълбоко вкоренена в теб. Макар че по някои въпроси можете да преобърнеш представите си, като разговаряш за истината, по други въпроси няма да си способен да се избавиш от тях. Може да е лесно да се избавиш от една представа, но не е лесно да накараш хората да преобърнат напълно представите си. Човек трябва да разбере много истини, преди да е способен да разреши напълно проблема с представите си. Това изисква от хората да търсят истината в нещата, с които се сблъскват, практически да преживяват и да оценяват Божията любов, и изисква Бог да извърши много дела, за да могат хората да Го познаят. Само когато хората познаят Бог, проблемът им със таенето на представи и фантазии за Бог може да бъде напълно отстранен.

Това, което трябва да анализирате сега, са представите за Божието дело и какви са тези представи, и най-вече да обобщите различните си фантазии, съпротиви и изисквания относно Божието дело, Божието върховенство и Божиите подредби, и относно начина, по който Бог работи. Тези неща може да ти попречат да се покориш на устроеното и подреденото от Бог, може да те накарат да разбираш погрешно и да чувстваш съпротива срещу всичко, което Бог е направил с теб. Тези представи са много сериозни и си струва да бъдат анализирани. Например някои хора четат Божиите слова, които съдят и заклеймяват хората, и си създават представи, и казват: „Бог казва, че не обича хора като мен, така че може би няма да ме спаси“. Това не е ли представа? Каква ще бъде последицата от тази представа? Независимо каква поквара имаш или какъв човек си, ти знаеш, че Бог не обича хората, които се бунтуват срещу Него, така че защо не се покаеш? Ако приемеш истината, ако се отървеш от поквата си и напълно се покориш на Бог, тогава Той няма ли да те харесва? Защо отсъждаш за Бог, като казваш, че Той няма да те спаси? Тези негативни мисли, които имаш, ще ти попречат да следваш Бог и да изживееш Неговото дело, ще те накарат да останеш в застой и да се оставиш на отчаянието, и дори да отхвърлиш Бог. Антихристите и злите хора се появяват в някои църкви и създават смущения, като по този начин подвеждат някои хора — дали това е нещо добро, или лошо? Дали

това е Божията любов, или Бог си играе с хората и ги разкрива? Не можете да разберете това, нали? Бог привежда всички събития и неща в Своя служба, за да усъвършенства и спаси онези, които иска да спаси, и това, което онези, които искрено търсят и практикуват истината, придобиват в крайна сметка, е истината. Някои, които не търсят истината, обаче се оплакват, като казват: „Не е правилно Бог да върши делото Си по този начин. Той ме кара да страдам толкова много! Почти се присъединих към антихристите. Ако това наистина е подредено от Бог, как може Той да позволи на хората да се присъединят към антихристите?“. Какво се случва тук? Това, че не следваш антихристите, доказва, че имаш Божията закрила. Ако се присъединиш към тях, това е предателство към Бог и Той вече не те иска. Така че, хубаво или лошо е, че тези антихристи и зли хора предизвикват смущения в църквата? Отстрани изглежда, че е нещо лошо, но когато тези антихристи и зли хора бъдат разкрити, тогава ти ставаш по-проницателен, те биват изчистени и твоят духовен ръст пораства. Когато в бъдеще отново срещнеш такива хора, ти ще имаш проницателност за тях още преди да са показали истинското си лице и ще ги отхвърлиш. Това ще ти позволи да си извадиш поуки и да извлечеш ползи. Ще знаеш как да разпознаваш антихристите и повече няма да бъдеш подвеждан от Сатана. И така, кажете Ми, не е ли хубаво да има антихристи, които да смущават и да подвеждат хората? Едва след като преживеят до този етап, хората ще могат да разберат, че Бог не е действал в съответствие с техните представи и фантазии и че Той позволява на големия червен змей да създава неистови смущения и на антихристите да подвеждат Божиите избраници, за да може да използва Сатана в Своя служба, за да усъвършенства Божиите избраници, и едва тогава хората ще разберат Божиите ревностни и грижовни намерения. Някои хора казват: „Два пъти съм подвеждан от антихристи и все още не мога да ги различавам. Ако се появи още по-хитър антихрист, отново ще бъда подведен“. Тогава нека това се случи отново, за да можеш да го изживееш и да си извадиш поука — Бог трябва да прави нещата по този начин, за да може да спаси човечеството от влиянието на Сатана. Тук могат да се използват две фрази, за да се опише начинът, по който Бог върши делото Си, и те са, че различните начини, по които Бог върши делото Си, са необикновени и отвъд въображението на обикновените хора. Защо определям Божието дело, като използвам

тези две фрази — „необикновено“ и „отвъд въображението“? Защото поквареното човечество не може да разбере тези неща и не разбира истината, нито начина, по който Бог върши делото Си, или мъдростта на Бог в борбата Му срещу Сатана — цялото човечество дава на заето за тези неща. Тогава как хората все още могат да таят идеи и представи? Това е така, защото получават малко знания, разбират някоя доктрина и имат свои предпочитания, и така си създават определени представи и фантазии. Когато обаче става дума за духовния свят и за делото, което Бог върши, те изобщо не разбират тези неща. В последните дни Създателят се изправя директно пред цялото човечество и изрича Своите слова. Това се случва за пръв път от сътворението на света. Тоест Той се изправя пред цялото човечество и открито извършва дела по този начин, огласява Своя план за управление, а след това го прилага и осъществява сред човечеството — това се случва за пръв път в историята. Хората не познават и са чужди на този свят на Божията мисъл, на Божията същност и на начина, по който Бог действа, затова е нормално да таят представи за тези неща, но това не означава, че те съответстват на истината. Независимо колко нормални са представите на хората, те все пак са в разрез с истината, не съответстват на Божиите слова и са в противоречие с Божиите намерения. Ако тези представи не бъдат преобърнати своевременно, те ще бъдат огромна пречка за хората да изживеят Божието дело и за собственото им навлизане в живота. Затова, когато става въпрос за човешки представи, колкото и те да са в съгласие с фантазиите и идеите на хората, щом не съответстват на истината и на Божиите слова, тогава всички те противоречат на истината и се противопоставят на Бог, и не съответстват на Него. Независимо доколко представите на хората са съгласно техните фантазии, те винаги трябва да се опитват да ги различават. В никакъв случай не бива да приемат сляпо своите представи. Какво трябва да приема човечеството? Човечеството трябва да приема Божиите слова, истината и всички положителни неща, които идват от Бог. Що се отнася до нещата, които принадлежат на Сатана, независимо колко добри или колко съответстващи на собствените им фантазии са тези неща, хората не бива да ги приемат, а да ги отхвърлят. Само по този начин хората могат да постигнат покорство към Бог и да изпълнят изискванията на Създателя.

Представите на хората могат да бъдат преобърнати само чрез Божиите слова и чрез използване на истината. Те не могат да бъдат загърбвани чрез проповядване на доктрина и чрез увещания — не е толкова лесно. Хората не се ангажират с праведните неща, а са склонни да се вкопчват в различни представи или в нечестиви, изопачени неща, които трудно загърбват. Каква е причината за това? Причината е, че имат покварен нрав. Независимо дали човешките представи са големи, или малки, дали са сериозни, или не, ако хората нямат покварен нрав, тези представи са лесни за преобръщане. В крайна сметка представите са просто начин на мислене. Но поради видовете покварен нрав на хората, като надменност, непреклонност и дори нечестивост, представите се превръщат във възпламенител, който кара хората да се съпротивляват на Бог, да Го разбират погрешно и дори да Го осъждат. Кой все още може да се покорява на Бог и да Го възхвалява, когато има представи за Него? Никой. Като таят представи, хората просто се съпротивляват на Бог, оплакват се от Него, съдят Го и дори Го заклеймяват. Това е достатъчно, за да се покаже, че представите възникват в рамките на покварения нрав, че появата на представи е разкриване на покварен нрав, а всички видове разкрит покварен нрав се проявяват в бунт и противопоставяне срещу Бог. Някои хора казват: „Имам представи, но не се противопоставям на Бог“. Това са измамни приказки. Дори да не казват нищо, в сърцата си те все още се съпротивляват и поведението им е съпротивляващо се. Могат ли такива хора все пак да се покоряват на истината, когато са такива? Това е невъзможно. Ръководени от покварен нрав, те се вкопчват в представите си — това е причинено от покварения им нрав. И така, щом се преодолеят представите, се преодолява и поквареният нрав на хората. Ако поквареният нрав на хората е преодолян, тогава много от техните незрели, детински мисли и дори нещата, които вече са се превърнали в представи, не са проблем за тях. Те са само мисли и не влияят на изпълнението на дълга ти или на покорството ти пред Бог. Представите и поквареният нрав са свързани. Понякога една представа е в сърцето ти, но не ръководи действията ти. Когато не накърнява непосредствените ти интереси, ти не ѝ обръщаш внимание. Това, че не ѝ обръщаш внимание, не означава обаче, че в представата ти няма покварен нрав, и когато се случи нещо, което е в противоречие с твоята представа, ти се вкопчваш

в нея с определено отношение — отношение, в което господства твоя нрав. Този нрав може да бъде непреклонност, може да бъде надменност и може да бъде жестокост. Той те кара да се провикваш към Бог и да казваш: „Моята гледна точка е многократно научно потвърдена. Хората са се застъпвали за нея в продължение на хиляди години, така че защо аз да не мога? Нещата, които Ти казваш и които са в противоречие с човешките представи, са погрешни, така че как можеш все още да твърдиш, че те са истината, че те са над всичко останало? Моята гледна точка е най-висшата сред всички човешки гледни точки!“. Една представа може да доведе до това да се държиш по този начин, до такива шумни заплахи. От какво е предизвиквано това? (От покварен нрав.) Точно така, то е предизвикано от покварен нрав. Има пряка връзка между представите и покварения нрав на хората и техните представи трябва да бъдат преобърнати. След като хората преобърнат представите си за вярата в Бог, за тях става лесно да се покорят на работните разпоредби в Божия дом и така по-спокойно да изпълняват добре дълга си, да не поемат по заобиколни пътища, да не прекъсват и смущават, и да не правят нищо, което позори Бог. Ако хората не преобърнат представите и фантазиите си, за тях става лесно да вършат неща, които предизвикват прекъсвания и смущения. В по-сериозни случаи представите на хората могат да породят у тях всякаква съпротива срещу Божието въплъщение. Като говорим за представи, те със сигурност са погрешни възгледи, които са в противоречие с истината, напълно се противопоставят на истината и могат да предизвикат у хората всякакви чувства на съпротива срещу Бог. Тази съпротива те кара да поставяш под съмнение Христос и да станеш неспособен да Го приемаш или да Му се покоряваш, като същевременно се отразява и на твоето приемане на истината и на навлизането ти в истината реалност. В още по-сериозни случаи различните представи на хората за Божието дело ги карат да отричат Божието дело, начините, по които Бог върши делото Си, както и Божието върховенство и Божиите подредби — в този случай те нямат никаква надежда за спасение. Независимо за кой аспект на Бог хората имат представи, зад тези представи се крие техният покварен нрав и те могат да доведат до влошаване на този покварен нрав, като дават на хората още по-голямо извинение да се отнасят към Божието дело, към самия Бог и към Божия нрав, като използват собствения си покварен нрав. А това не

ги ли окуражава да се противопоставят на Бог със своя покварен нрав? Това е последицата за човека от представите.

Макар че и преди често сме говорили за човешките представи, никога не сме разговаряли систематично и подробно за това за какви аспекти и въпроси хората таят представи и какъв вид представи си създават. Чрез днешното общение и разнищване точка по точка по този начин ви дадох ясна насока, която да следвате, за да знаете какъв вид представи имате и за да можете след това да имате път за тяхното преобръщане една по една. Ако хората могат да преобърнат тези представи една по една, всички аспекти на истината ще им стават все по-ясни. По този начин и пътят им напред ще става все по-ясен, а пътят, по който вървят във вярата си в Бог, ще става все по-солиден и светъл, колкото по-далеч отиват.

20 септември 2018 г.

ЧОВЕК МОЖЕ ДА ТРЪГНЕ ПО ПРАВИЛНИЯ ПЪТ НА ВЯРАТА В БОГ САМО КАТО ПРЕОБЪРНЕ ПРЕДСТАВИТЕ СИ (2)

Що се отнася до проблема за представите, миналия път разговаряхме по три въпроса: първият беше свързан с представите за вярата в Бог, вторият — с представите за въплъщението, а третият — с представите за Божието дело. Приключихме обсъждането на първите два въпроса и говорихме за някои доста основни понятия по отношение на третия въпрос. Що се отнася до представите, свързани с този въпрос, или до съдържанието, свързано с тези представи, след това размишлявахте ли внимателно какво друго съдържание е свързано с тези представи и се отнася до тази истина? Нито една истина не е толкова проста, колкото буквалното ѝ значение. Всички истини имат свой собствен реален смисъл, който се съдържа в тях, и всички те се отнасят до навлизането в живота на хората, както и до всички аспекти на тяхното ежедневие и вярата в Бог. И така, от ежедневието си проумяхте ли някакво съдържание, свързано с този аспект на истината? Когато слушате общения за този аспект на истината, вие можете да разберете само част от него, в буквален смисъл, и да имате известна проницателност по отношение на очевидни представи. След това, чрез по-нататъшно размишление, молитва и търсене, както и чрез общение с вашите братя и сестри въз основа на вашите преживявания, би трябвало да сте способни да придобиете малко по-дълбоко и по-практическо разбиране. Разглеждайки тези три истини в буквалния смисъл, коя от тях засяга в най-голяма степен покварения нрав на хората, тяхното разбиране на Божия нрав и практическото им навлизане? Коя истина е най-задълбочена и проникновена? (Третата истина.) Третата истина е малко по-задълбочена. Първата касаеше представите за вярата в Бог, а тези представи са доста очевидни и повърхностни неща. Втората касаеше представите за въплъщението, които включват някакво съдържание, което хората могат да видят и да разберат, и с което могат да се сблъскат и над което могат да размишляват в живота. Третата касаеше представите за Божието дело, които се отнасят до покварения нрав на хората — тази последна истина е малко по-дълбока. И така, какво

точно представляват представите за Божието дело? Какви представи имат хората за Божието дело? Как трябва да разбират и да се отнасят към тези представи и как трябва да ги преодоляват? Това е съдържанието на днешното общение.

Когато представите на хората за Божието дело прераснат от прилагането на разсъждения и преценки до поставянето на изисквания към Бог, до изразяването на екстравагантни желания към Бог, до съпротивата срещу Него и до някои оценки или осъждания на Неговото дело, тогава тези представи вече не са просто гледна точка или убеждение, а са свързани и с покварения нрав на хората. Щом станат свързани с покварения нрав, това е достатъчно, за да накара хората да се противопоставят на Бог, да Го съдят и дори да Го предадат. Следователно не е голям проблем, ако представите на хората за Бог не стигат по-далеч от фантазиите и догадките. Но ако те прераснат в гледна точка и отношение към Божието дело, ако се превърнат в неразумни изисквания към Бог или в осъждане и заклеймяване на Бог, или се изпълнят с намерения, желания или необуздани амбиции, тогава това вече не са обикновени представи. Защо казвам, че вече не са обикновени представи? Защото тези представи и мисли са свързани с навлизането ти в живота, с разбирането ти за Божието дело, с това дали можеш да приемеш и да се покориш на Божието върховенство, дали можеш да признаеш Бог за свой Върховен владетел и за Създателя, а всичко това има пряко въздействие върху твоята позиция и отношение към Бог. Погледнато по този начин, сериозен ли е проблемът, ако хората имат такива представи? (Да.) За да разнищим тези представи, ако го направим от теоретична гледна точка, те може да изглеждат малко абстрактно или някак доста далеч от вашето ежедневие. Затова нека поговорим още малко за различните видове житейски ситуации на хората, които можем да видим в ежедневието или сред човечеството, или за тяхната съдба, или за различните им възгледи и нагласи към живота и към Божието върховенство, и към устроеното от Него, така че да разнищим представите на хората и да им позволим да видят как Бог господства над човечеството и го устройва, и какви са действителните обстоятелства на Божието дело. Това е тема, по която не е толкова лесно да се разговаря. Ако общението е твърде теоретично, хората ще сметнат, че е кухо, но ако се занимава твърде много с незначителни въпроси или ако е твърде близко

до реалния живот на хората, те ще го сметнат за много повърхностно и ще възникнат проблеми от този род. Което и от двете да изберем, нека все пак разговаряме по този въпрос по начин, който е съвсем прост и лесен за разбиране, а именно чрез разказване на история. Чрез сюжета и героите на историята, както и чрез житейската философия, отразена в самата история, и чрез явленията, които хората виждат, те могат да разберат някои от начините и методите, по които Бог върши делото Си, както и погрешните възгледи, които имат в реалния живот по отношение на Божието дело, Божието върховенство и устроеното от Него във всичко, или някои неправилни неща, в които хората се вкопчват — за хората е някак по-лесно да разбират, когато се разговаря по този начин.

Ето я и историята. Имаше някога едно момиченце, което се роди в не особено богато семейство. Още от съвсем малко то имаше едно желание: не искаше да бъде богато или заможно в живота, а искаше единствено да има на кого да разчита. Беше ли това желание твърде екстравагантно? Искаше ли твърде много? (Не.) Но за съжаление баща му почина, преди то да навърши пълнолетие, така че на практика нямаше на кого да разчита в живота. Беше изгубило основния човек, на когото можеше да разчита в този живот, единственият човек, на когото в младото си съзнание считаше, че може да разчита. Не беше ли обзето младото му съзнание от голяма мъка? Да се случи такова нещо, трябва да му е причинило голяма мъка. Носеше ли то травма в сърцето си? Определено носеше травма. Как се появи тази травма? Причината беше, че в младото си съзнание момичето все още не беше готово и казваше: „Мога да бъда независима, мога да се грижа за себе си, не е нужно повече да разчитам на родителите си“. Както се казва, тепърва му предстоеше да разпери криле. В наивните си мисли още не се беше замисляло какво да прави с бъдещето си и как ще оцелее без родителите си. Именно в тази ситуация, преди да беше осъзнало тези неща, баща му почина, което означаваше, че средствата му за препитание вече ги нямаше и че времената щяха да станат още по-трудни от сегашните. Можете да си представите какви трябва да са били дните му след това. То водеше труден живот с майка си и с малкия си брат, като едва свързваше двата края. Колкото и да се терзаеше обаче, животът трябваше да продължи, затова то просто се препъваше напред заедно с майка си и брат си. Няколко години по-късно момичето беше пораснало и можеше

самостоятелно да изкарва пари, за да осигурява прехраната на майка си и брат си, но те все още в никакъв случай не живееха охолно. През цялото това време най-съкровеното му желание не се беше променило. То имаше нужда от някого, на когото да разчита, но от какъв тип човек? Какъв точно беше този, на когото искаше да разчита? Опишете Ми го. Какво означава „някой, на когото да разчита“ в най-простия смисъл? Означава някой, който би могъл да ѝ даде средства за живот, както и храна и дрехи, без да ѝ се налага да ходи и едва-едва да изкарва прехраната си сама, нито да страда по някакъв начин. Някой, на когото най-малкото би могла да се опре, когато нещата се объркат, някой, който винаги да я подкрепя, както се казва — на такъв човек се надяваше да разчита. Дори да не може да ѝ помогне или да я подкрепи финансово в живота, то поне винаги, когато нещо се обърка или когато почувства мъка, щеше да има рамо, на което да се облегне, някой, който да ѝ помогне да премине през трудните моменти и да се справи с бурята — това беше желанието ѝ. Беше ли прекалено много да иска това? Беше ли нереалистично това желание? Не беше нещо прекалено и не беше нереалистично желание. Нима много хора не си пожелават нещо толкова просто като това? Много малко хора могат да кажат, че са се родили, без да разчитат на никого освен на себе си. Повечето хора, които живеят на този свят и в една общност, се надяват да имат приятел или някого, на когото да разчитат, и това момиче не правеше изключение.

Докато се обърнеш, младата жена достигна брачна възраст, но все още искаше да намери някого, на когото да може да разчита, някой надежден човек. Този човек не трябваше да е особено богат или да ѝ осигури разкош, нито да е отличен събеседник. Трябваше просто да е до нея, за да я подкрепя, когато е в беда, когато я сполети трудност или болест, дори само да ѝ каже няколко утешителни думи и нищо повече. Дали това желание можеше да се сбъдне лесно? Това не е сигурно. Никой не знае дали желанията на хората са това, което Бог е планирал да им даде или да осъществи в тях, или дали в крайна сметка желанията им вече не са предначертани в съдбата им. Следователно никой не знаеше дали желанието на тази млада жена може да се сбъдне, а и тя самата не знаеше това. Тя обаче продължаваше да се държи за това желание, докато преминаваше към следващия етап от живота. В този момент се чувстваше

много притеснена и неспокойна, но така или иначе, денят все пак беше настъпил. Тя не знаеше дали човекът, за когото планираше да се омъжи, наистина е някой, на когото може да разчита до края на живота си, но все пак искрено се надяваше в сърцето си: „Този човек би трябвало да е човек, на когото мога да разчитам. Последните двадесетина години от живота ми бяха достатъчно трудни. Ако накрая се свържа с човек, на когото не може да се разчита, остатъкът от живота ми ще бъде още по-труден. На кого другиго бих могла да разчитам?“. Чувстваше се огорчена, но нямаше какво да направи, затова просто продължи да се надява. За да оцелеят, когато хората не знаят защо са тук в този живот и как трябва да преминат през него, те се втурват напред с този вид желание и неизвестна надежда. Когато този момент настъпи, тя не знаеше какво ще бъде бъдещето ѝ. Бъдещето беше неизвестно. Младата жена продължи напред. Много факти обаче често противоречат на желанията на хората. Засега няма да коментираме защо Бог подрежда съдбата на хората по този начин — дали това е Божият промисъл, или причината е, че поквара та и невежеството на хората са довели дотам, че исканията и изискванията им са диаметрално противоположни на съдбата, която Бог е подредил за тях, така че желанията им често не могат да се сбъднат и нещата често не се развиват така, както те са се надявали — нека засега не обсъждаме всичко това. Първо, да продължим със самата история.

След като младата жена се омъжи, тя навлезе в следващия етап от живота, като упорито се придържаше към желанието си. Какво я очакваше на този етап от живота? Тя не знаеше, но не можеше да го избегне само защото се страхуваше от неизвестното. Трябваше да се стегне и да продължи напред, и все пак трябваше да преживее всеки ден. В този важен повратен момент от живота ѝ най-накрая се появи съдбата, която Бог беше подредил за нея — и тя беше противоположна на това, за което тя копнееше. Уютният семеен живот, за който копнееше, с обикновено легло, малко бюро, обикновена, чиста стая, съпруг и деца — този прост живот, който искаше, никога не можа да се осъществи. След като се омъжи, съпругът ѝ цяла година отсъстваше от дома по работа, така че трябваше да живеят разделени. Какви перспективи предлага такъв живот за една жена? Да бъде тормозена и подложена на дискриминация. Да се сблъска с такава жизнена среда беше още един удар по живота и съдбата ѝ. Това

беше нещо, което никога не си беше представяла, а също и нещо, което никога не беше искала да види или с което да се сблъска. Но сега фактите напълно се разминаваха с нейните желания и фантазии. Това, което не искаше да види или да преживее, всъщност ѝ се беше случило. Съпругът ѝ отсъстваше от дома по работа през цялата година. Тя трябваше да бъде независима както в живота, така и във финансово отношение. Трябваше да ходи и да печели пари, за да плаща сама сметките. Нямаше никой, който да ѝ помага в живота, и трябваше да разчита на себе си за всичко. В такава жизнена среда тази жена имаше ли в крайна сметка човек, на когото можеше да разчита, или изобщо нямаше такъв човек? (Изобщо е нямала такъв човек.) Дали след като се омъжи, желанието ѝ се сбъдна, или се разби на пух и прах? (Разбило се е на пух и прах.) Очевидно във втория важен етап от живота ѝ надеждата ѝ отново се разби на пух и прах и тя нямаше на кого да разчита. Човекът, на когото мислеше, че може да разчита в живота, не беше до нея и изобщо не можеше да разчита на него. На човека, когото смяташе за свой източник на сила, за своя опора и за човек, на когото може да разчита, изобщо не можеше да се разчита. Трябваше да прави всичко сама, да се справя с всичко и да посреща всичко сама. През най-трудните моменти тя можеше само да се скрие в леглото и да плаче под завивките, без да има с кого да сподели неприятностите си. Заради достойнството си, амбициозността си и от самоуважение тя често показваше страховита външност и се представяше за силна жена, но дълбоко в себе си всъщност беше много крехка. Тя се нуждаеше от подкрепа и копнееше за някого, на когото да разчита, но това желание все още не се беше сбъднало.

Няколко години по-късно тя се местеше от място на място с няколкото си малки деца, наемаше къщи и живееше живот без постоянно местопребиваване. По този начин едно от най-основните ѝ изисквания за живота постепенно се рушеше, малко по малко, с течение на годините. Всичко, което беше искала, бе да има малка стая с легло, малка маса за писане и печка за готвене, а семейството ѝ да може да се храни около масата, да отглежда няколко кокошки и да води прост живот. Не очакваше да бъде богата или заможна. Стига животът да е прост, спокоен и семейството да е заедно, това ѝ беше достатъчно. Сега обаче всичко, което можеше да прави, бе да живее на принципа „ден за ден“

с деца на ръце. Не само, че нямаше на кого да разчита, но още по-лошо, тя трябваше да се превърне в човека, на когото разчитат собствените ѝ деца. Освен това тя си мислеше, че след като животът в този смъртен свят е толкова болезнен, може би ще намери начин да преодолее тази болка, като например стане будистка монахиня или намери място, където да култивира духовните си добродетели, далеч от човешкото общество и далеч от това страдание, без да разчита на никого и без никой да разчита на нея, защото да живееш по този начин беше твърде уморително и болезнено. Но кое беше единственото нещо, което я крепеше и я караше да продължава напред? (Децата ѝ.) Точно така. Ако нямаше деца, може би всеки ден, в който живееше, щеше да е още по-болезнен, но щом се сдоби с деца, тя пое отговорности и се превърна в човека, на когото те разчитаха. Когато децата ѝ казваха „мамо“, чувстваше, че бремето върху раменете ѝ е твърде тежко, че не може просто така да загърби отговорностите си и че не може да разчита на другите, но че тя можеше да бъде тази, на която другите да разчитат — това, мислеше си тя, можеше да се разглежда и като източник на радост от живота, като отношение към живота и като мотивация да живееш. По този начин тя издържа още около десет години в името на децата си. Дали дните ѝ се струваха дълги? (Да, така е било.) Защо ѝ се струваха дълги? (Защото е живяла тежък живот, затова дните са ѝ се стрували дълги.) Знаете от опит, че тези думи звучат като думите на човек, който е изпитал това. Дните бяха тежки и мъчителни, затова изглеждаха изключително дълги. Всичко, което тя преживя, беше като някакво мъчение дълбоко в сърцето ѝ, затова тя трябваше да живее, броейки дните, а не беше лесно да се премине през такъв вид живот. Дори след като децата пораснаха, желанието ѝ пак не се промени. Тя все още имаше това желание дълбоко в сърцето си: „Децата са по-големи и вече не е толкова трудно да се грижа за тях. Ако съпругът ми можеше да бъде с нас и семейството да се събере отново, тогава животът ни щеше да бъде още по-добър“. Чудесната ѝ фантазия се върна и, точно както казват невярващите, това отново подхрани надеждите ѝ. Когато не можеше да заспи през нощта, тя си мислеше такива неща, като: „Сега, когато децата са пораснали, ако успеят да влязат в колеж, евентуално да си намерят добра работа и да печелят пари, тогава животът ще бъде по-лесен, а положението с храната, дрехите и жилището ще е по-добро, отколкото е

сега. А ако съпругът ми се върне, животът ще бъде още по-добър и ще има на кого да разчитам! Някога загубих двамата души, на които разчитах, но сега имам повече хора, на които да разчитам. Небето беше доста добро към мен! Изглежда, че предстоят по-добри дни“. Тя вярваше, че предстоят по-добри дни. Това добро или лошо нещо е? Никой не знае. Никой не знае каква е съдбата на човека в живота или какво му предстои. Всички хора се препъват в живота по този начин, вкопчени в красивите си желания.

Минаха десет години, съпругът ѝ беше преместен на друга работа и семейството най-накрая се събра отново, което беше нещо добро. И така, можеше ли накрая съпругът ѝ да се превърне в човек, на когото тя да може да разчита? Можеше ли той да споделя с нея част от болката в живота ѝ? Тъй като никога не бяха живели заедно, нито бяха общували на дълбоко ниво, тя изобщо не познаваше добре съпруга си. През следващите дни тя и съпругът ѝ започнаха да се учат да живеят заедно и придобиха по-дълбоко разбиране един за друг. Въпреки това желанието ѝ не се промени. Тя се надяваше, че този мъж може да стане човекът, на когото да разчита, човекът, който да я утешава и да облекчава болката ѝ, независимо от всичко. Въпреки това обаче нещата не се развиха така, както ги беше замислила. Този съпруг, с когото никога не беше общувала на дълбоко ниво, този мъж, когото изобщо не разбираше, просто не можеше да се превърне в човека, на когото тя да разчита. Причината беше, че способностите за оцеляване на двамата, техните характери, възгледите им за живота, ценностите и отношението им към децата, семейството и родините им бяха напълно различни. Двамата постоянно се караха и непрекъснато се препираха за неща. Дълбоко в себе си тази жена се надяваше, че би могла да продължи да търпи, за да може евентуално съпругът ѝ да разбере нейната доброта, нейното търпение и нейните несгоди, а след това да бъде емоционално трогнат от нея и да възстанови връзката си с нея, но желанието ѝ все така не се сбъдваше. Според нея, дълбоко в сърцето ѝ, съпругът ѝ беше ли човек, на когото тя можеше да разчита? Можеше ли той да се превърне в човек, на когото тя да разчита? (Не.) Всеки път, когато тя се сблъскваше с трудности, съпругът ѝ не само не успяваше да я утеши и да облекчи болката ѝ, но всъщност увеличаваше болката ѝ, като я караше да се чувства още по-разочарована и безпомощна. В този момент какви бяха най-съкровените ѝ чувства и разбиране за

живота? Това бяха разочарование и болка, които я караха да се пита: „Има ли наистина Бог? Защо животът ми е толкова труден? Всичко, което искам, е да имам някого, на когото да разчитам, твърде много ли искам? Имам само това дребно желание. Защо все още не се сбъдва за всичките тези години, които съм преживяла? Изискванията ми не са прекомерни и нямам никакви необуздани амбиции. Искам просто някого, на когото да се опра, когато нещата се объркат, това е всичко. Защо дори такова дребно желание не може да бъде изпълнено?“. Тази ситуация продължи няколко години. Очевидно животът на това семейство не беше много хармоничен, в него често имаше кавги. Както децата бяха тъжни и нещастни, така и родителите им. В семейството нямаше нито спокойствие, нито радост и дълбоко в сърцето си всеки изпитваше само страх, силна тревога и ужас, както и болка и безпокойство.

Няколко години по-късно най-накрая настъпи обрат и евангелието на Господ Исус стигна до нея. Тя почувства, че желанието ѝ най-накрая може да се сбъдне. „Няма нужда да разчитам на баща си, на съпруга си или на когото и да било около мен“, помисли си тя. „Стига да се уповавам на Господ Исус, мога да бъда спокойна и да имам на кого наистина да разчитам, да намеря истинско спокойствие и щастие и тогава животът ще се превърне в по-малко изпитание“. След като прие евангелието на Господ Исус, тази жена стана много по-щастлива и, разбира се, животът ѝ стана много по-спокоен. Макар че отношението на съпруга ѝ към нея не се промени и той все още беше толкова суров, колкото и преди, все още я пренебрегваше и не ѝ показваше никакво внимание, грижа или загриженост, нито дори търпение, благодарност или толерантност, въпреки всичко, тъй като имаше спасението на Господ Исус в сърцето си, отношението ѝ към всичко това се промени. Тя вече не спореше и не се опитваше да вразумява съпруга си, защото беше разбрала, че човек няма какво да придобие от спорове за всички тези неща. Когато нещата се обърквaха, тя говореше с Господ Исус и сърцето ѝ ставаше много по-открито. По този начин семейният ѝ живот изглеждаше сравнително спокоен. Но добрите моменти не продължиха дълго и животът ѝ взе друг обрат. След като започна да вярва в Господ Исус, тя проповядваше евангелието с пламенност, прегърна църковния живот и подкрепяше братята и сестрите си. Съпругът ѝ обаче не одобряваше това. Той започна

да я преследва и често да я укорява, като казваше неща от рода на: „Искаш ли още да живееш с мен? Ако наистина не искаш, да се разделим!“. На нея не ѝ оставаше нищо друго, освен просто да се моли на Господ и да се примири с това. Макар че подобни дни бяха трудни и болезнени, травмата в сърцето ѝ беше много по-малка от преди, а освен това тя можеше да черпи утеха от молитвата. Всеки път, когато беше скръбна, се молеше на Господ. По този начин сърцето ѝ имаше на кого да се уповава и придоби временно удовлетворение, а тя почувства, че животът ѝ е много по-добър.

Постепенно децата пораснаха. Тъй като децата бяха живели с нея от малки и привързаността им към нея беше донякъде по-силна, тази жена считаше, че: „Сега, когато децата ми пораснаха, вече не е необходимо да разчитам на съпруга си, мога да разчитам на децата си“. На пръв поглед изглеждаше, че тя вече е започнала да се уповава на Господ Исус и е поверила сърцето си, семейството си и дори бъдещето и перспективите си в Неговите ръце. Но всъщност дълбоко в себе си тя все още се беше вкопчила в това желание по отношение на хората, които можеше да вижда и с които имаше отношения, и се надяваше, че това желание един ден ще се сбъдне. Тъй като хората не могат да видят къде е Господ Исус, те казват, че Господ Исус е до тях и в сърцата им, но тя си мислеше, че Господ не може да бъде докоснат или видян, така че това я караше да се чувства неспокойна. Мислеше си, че ще е достатъчно просто да се уповава на Господ Исус, за да я преведе през значими събития и сериозни проблеми, но че в реалния живот все пак ще трябва да разчита на децата си. През цялото това време желанието ѝ не се беше променило и тя не се избави от него. Сега тя вярваше в Господ Исус, но защо това желание все още не се беше променило? Има множество причини за това. Едната е, че не разбираше истината и не познаваше или не разбираше много добре Божието върховенство и устройване. Това е обективната причина. Субективната причина е, че тя беше страхлив човек. Макар че вярваше в Бог, след като беше преживяла толкова много болка, тя все още нямаше ясно прозрение за значението на вярата в Бог или за съдбата на хората, за устроеното от Бог и за начина, по който Създателят върши делото Си. Кои неща показват, че тя нямаше ясно прозрение за тези неща? На първо място, тя винаги обвързваше собственото си щастие и дълбокия си копнеж за по-добър живот с другите, като се надяваше, че желанието ѝ може да

се сбъдне благодарение на помощта или протегнатите ръце на другите. Това погрешен възглед за живота и съдбата ли беше? (Да.) Този възглед беше погрешен. Като родител, грешка ли е да възлагате надеждите си на децата си, като се надявате, че те ще проявяват синовно отношение към вас и ще могат да ви подкрепят, когато пораснат? Това не е погрешно и не е прекомерно изискване. И така, какъв е проблемът тук? Тя постоянно искаше да живее добър живот, като разчита на децата си, да прекара остатъка от живота си, като разчита на децата си, и винаги разчиташе на това да се наслаждава на неща от децата си. Какво беше погрешното във възгледа ѝ, като постъпваше така? Защо имаше тази идея? Какво стоеше в основата на този възглед, който тя имаше? Хората винаги прекомерно се надяват на определен начин на живот и на определен критерий за живот. Това означава, че още преди хората да разберат как Бог е предначертал живота им или каква е съдбата им, те вече са планирали какъв трябва да бъде критерият им за живот, т.е. че трябва да бъдат щастливи, да имат спокойствие и радост в живота си, да бъдат богати и заможни, да имат хора, които да им помагат и на които да разчитат — хората вече са планирали своя собствен жизнен път, своите житейски цели, своята крайна цел в живота и всичко останало. Във всичко това има ли вяра в Бог? (Не.) Не, няма. Тази жена винаги имаше възглед за живота: ако разчитам на този и този човек, животът ми ще стане по-спокоен, по-щастлив и по-богат. Ако разчитам на този и този човек, животът ми ще стане по-уреден, по-сигурен и по-радостен. Тази гледна точка правилна ли е, или е погрешна? (Погрешна е.) След толкова много години тя вече беше достигнала етапа на вяра в Господ Исус, но все още не беше видяла ясно какво представлява човешкият живот. Тя все още имаше свои собствени намерения и планове, изчисляваше бъдещия си път и планираше бъдещия си живот. От сегашна гледна точка правилно или неправилно беше това отношение към живота и този вид планиране? (Неправилно е било.) Защо? (Защото тя е преследвала собственото си домогване и желания, а не това, което Бог изисква от хората.) Това, което преследваше, нямаше нищо общо с Божието предначертание. Още преди да знае какво ще направи Бог, тя първо беше решена да намери някого, на когото да разчита. На този етап щеше да разчита на този човек, а на следващия — на онзи. По този начин тя загуби упованието си в Бог и започна да разчита единствено на

хората, а не на Бог. С оглед на това, че непрекъснато имаше това желание и тези планове, дали имаше Бог в сърцето си? (Не.) И така, в известен смисъл, каква беше причината за болката, която произлезе от всичките ѝ борби? (Причината е била в нейното желание.) Това е безусловно вярно. И така, как се появи нейното желание? (Заради това, че не е вярвала в Божието върховенство и в устроеното и подреденото от Бог.) Точно така. Тя не разбираше как се случва съдбата на хората, нито разбираше как действа Божието върховенство. Това е коренът на проблема.

Нека продължим историята. Когато децата на тази жена пораснаха, някои от тях си намериха работа, а други се установиха, ожениха се и разбира се, трябваше да напуснат родителите си и да водят самостоятелен живот, и не можеха да се събират често с тях. И така, какъв беше следващият проблем, с който се сблъска тази жена? Желанието ѝ да разчита на децата си сякаш беше на ръба да бъде разбито на пух и прах за пореден път. Това беше поредната болезнена трагедия, поредният удар в житейското ѝ преживяване. Поради най-различни причини децата ѝ не можеха да живеят до нея и да ѝ правят компания, нито да я посещават често и да се грижат за нея. Затова надеждата ѝ, че децата ѝ могат да бъдат до нея, за да проявяват синовност и да се грижат за нея, и желанието ѝ да разчита на децата си, за да може да се отпусне и да живее по-удобно и щастливо — всичко това ѝ се изплъзваше все повече. Така загрижеността, тревогата и копнежът ѝ за децата ѝ ставаха все по-силни. Не беше ли това друг вид болка? С напредването на възрастта ѝ и с натежаването на годините малко по малко болката ѝ ставаше все по-дълбока, както и копнежът по децата ѝ. Минаха много години и макар че хората, на които тази жена разчиташе на всеки етап от живота си, бяха различни, всички те я напускаха в определеното време, като напълно разбиваха желанията или заблудите ѝ и я караха да се чувства изключително измъчена и изтерзана дълбоко в себе си. Какво ѝ донесе това? Накара ли я да размишлява над живота? Или да размишлява как Създателят подрежда съдбата на хората? Ако се има предвид нормалното мислене на хората, след като са слушали някои проповеди и са разбрали някои истини, те би трябвало да знаят някои неща за Създателя, за живота и за съдбата на хората. Поради различни причини и поради проблема със самата главна героиня в тази история обаче, до този момент тя все още не можеше да проумее и нямаше

никаква идея за това, което е преживяла и с което се е сблъскала на всеки етап от живота си, нито какъв е нейният проблем, и дълбоко в сърцето си все още копнееше за някого, на когото да разчита. И на кого точно трябва да разчита? Вярно е, че Бог е Този, на когото хората се уповават, но Бог не е само за това хората да се уповават на Него, това не е всичко, което Той представлява. По-важно е хората да знаят как да се разбират със Създателя, как да познаят Бог и да Му се покорят — това не е просто отношение на това да разчиташ на някого и той да разчита на теб.

След като тази жена изгуби упованието си в децата си и достигна преклонна възраст, тя прехвърли надеждите си към съпруга си, който се превърна в последната ѝ сламка, за която да се хване. Трябваше да разчита на него за основните си нужди и за да продължи да живее. Трябваше да намери начини да накара съпруга си да живее още няколко години, за да може да извлече някаква полза за себе си. Именно на него разчиташе. След като беше живяла толкова дълго, старата жена имаше посивели коси, набръчкано лице и почти всичките ѝ зъби бяха изпопадали. Макар че външният ѝ вид се беше променил, това, което си оставаше същото, беше, че на всеки етап от живота си тя беше удряла на камък и макар че много пъти беше удряла на камък, имаше едно и също постоянно желание — да има на кого да разчита. Друго нещо, което не се промени, беше заблудата ѝ по отношение на Божиите обещания към хората, както и някои заблуди относно самата нея, относно човечеството и относно нейната съдба и перспективи. Макар че дълбоко в нея тези заблуди ставаха все по-размити и далечни, може би тя все още пазеше искрица надежда дълбоко в сърцето си: „Ако през оставащите ми години съм способна да живея щастливо с някого, на когото мога да разчитам, или ако доживея до деня, в който Божието дело приключи и Бог бъде прославен, тогава този живот няма да е бил напразен“. Такъв беше животът на тази жена. И това е краят на историята. Какво трябва да бъде заглавието на тази история? („На кого да разчитам?“.) Това е доста добро и подтикващо към размисъл заглавие.

Да се върнем към темата на нашето общение — какво общо има тази история с представите на хората за Божието дело? Коя част от нея е свързана с представите на хората за Божието дело? С какви представи е свързана тя? Споделете вашите мисли. (Хората считат, че Бог трябва да осъществява нещата според техните очаквания и планове. Такъв вид

представа имат хората.) В рамките на своите представи те смятат, че щом желанията им са добри и положителни, Създателят трябва да ги изпълни и че те не трябва да бъдат лишавани от правото да се стремят към красив живот. Това е представа. Дали изпълнението на Създателя е в съгласие с желанията на човека, с неговите надежди, с неговите фантазии? (Не е.) По какъв начин тогава действа Създателят? Независимо от това кой си ти и независимо какво си планирал, колко съвършени и благородни са твоите фантазии или доколко те съответстват на реалността на твоя живот, Бог не гледа нито едно от тези неща, нито им обръща внимание. По-скоро нещата се осъществяват, устройват и подреждат според Божиите предначертани методи и закони. Това е Божият праведен нрав. Някои хора си мислят: „След безбройните несгоди, които съм преживял в живота си, нямам ли право на добър живот? Когато дойда пред Създателя, няма ли да съм пригоден да поискам и да очаквам красив живот и красива крайна цел?“. Това не е ли човешка представа? Какво означават за Бог тези представи и тези породени от човека мисли? Това са неразумни искания. Как се появяват такива неразумни искания? (Хората не познават Божията власт.) Това е обективната причина. Каква е субективната причина? Тя е, че имат непокорен нрав и че не желаят да търсят истината или да се покорят на върховенството на Създателя или на подреденото от Него. Дали животът, който Създателят подрежда за мнозинството от хората, е изпълнен с несгоди, или е щастлив и безгрижен? (Изпълнен е с несгоди.) По-голямата част от хората водят живот в несгоди, изпълнен с твърде много трудности и твърде много болка. Каква е целта на Създателя, като подрежда несгоди за хората през целия им живот? Какво е значението им? От една страна, такива подредби имат за цел да позволят на хората да преживеят и да опознаят Божието върховенство, Божиите подредби и власт. От друга страна, основната цел на Бог е да позволи на хората да преживеят живота в неговата реалност и по този начин да осъзнаят, че съдбата на човека се контролира от Божията ръка и не се решава от никой човек, нито се променя в резултат на промени в субективната воля на хората. Каквото и да прави Създателят и какъвто и живот или съдба да е подредил за хората, Той ги кара да размишляват над живота и над това каква е истинската съдба на човека и докато размишляват върху всичко това, ги кара да дойдат пред Бог. Когато Бог изразява истината и казва на хората какво

представлява всичко това, Той ги кара да дойдат пред Него, да приемат това, което Бог казва, да преживеят това, което Бог казва, да разберат каква е истинската връзка между всичко, което Бог казва, и всички неща, които хората преживяват в реалния си живот. Той им позволява да проверят практичността, точността и валидността на тези истини, след което те ги придобиват и признават, че човекът е контролиран от ръката на Създателя и съдбата на човека се ръководи и подрежда от Бог. Щом хората разберат всичко това, те вече няма да имат никакви непрактични планове за живота си и няма да имат планове, които да противоречат на желанията на Създателя, нито на това, което Той е отредил и подредил. По-скоро те ще имат все по-точна оценка и разбиране или възприемане и план за това как трябва да живеят живота си и по какъв път трябва да поемат. Това е целта и значението на многото несгоди, които Създателят подрежда в живота на хората.

Да се върнем към историята. След като главната героиня преживя много несгоди, какво бе нейното разбиране за това защо е понесла несгоди и болка в този живот и защо Създателят е устроил и подредил нещата по този начин? Можете ли да видите това от историята? Придоби ли тя разбиране за тези неща? (Не.) Защо не го придоби? (Защото на всеки етап от живота ѝ и във всеки повратен момент от живота ѝ, когато желанията ѝ са разбити за пореден път, тя не е размишлявала и не си е направила извод защо мечтата на живота ѝ никога не може да се сбъдне. Ако е можела да размишлява и да търси истината, е щяла да се промени. Тя обаче не е разбирала върховенството на Създателя и е можела само решително да упорства в мечтата си и да се надява, че един ден съдбата ѝ внезапно ще се промени, което е невъзможно. По време на този процес тя непрекъснато се е противопоставяла и борила, откъдето идва и огромната ѝ мъка.) Така беше. Понеже беше избрала погрешен път, но не знаеше за това. Смяташе го за правилен път, за свой основателен стремеж и основателно желание, и след това работи усилено, бори се и воюва в тази посока. Никога не се усъмни дали желанието ѝ е реалистично, или не, нито се усъмни в правилността му. Вместо това упорито следваше тази посока, без никога да се промени или да направи обрат. Каква беше тогава целта на това Бог да ѝ даде толкова много несгоди в живота? Бог не направи всичко това случайно. В живота на всеки човек Бог му подрежда някои изключителни

и някои болезнени преживявания. Всъщност Създателят използва този метод и тези факти, за да ти каже, че не трябва да продължаваш по този начин, че този път не води доникъде и че това не е пътят, по който трябва да поемеш. Какво неосезаемо виждате в това? Това е Бог, който избира път за хората, и това е и начинът, по който Бог говори на хората, Неговият начин да спасява хората и да ги накара да излязат от своите погрешни представи и упорити методи. Това е и начинът, по който Бог ти казва: пътят, който си избрал, е блато, огнена яма, път, от който няма връщане назад, и ти не трябва да вървиш по него. Ако продължиш да вървиш по този път, ще продължиш да страдаш. Това не е правилният път в живота, не е пътят, по който трябва да поемеш, и не е пътят, който Бог е предначертал за теб. Ако си умен, след като преживееш несгоди, ще се замислиш: „Защо преживях такава несгода? Защо ударих на камък? Дали този път не е неподходящ за мен? И така, по какъв път трябва да вървя и каква посока да поема в живота?“. Докато размишляваш, Бог ще ти даде някакво вдъхновение и напътствие или ще ти посочи правилната посока, в която трябва да направиш следващата си стъпка. Бог постоянно те напътства, за да можеш по-практично и точно да схванеш пътя напред, който Той е планирал за теб в реалния живот. Така ли постъпи главната героиня в историята, която току-що ви разказах? (Не, тя никога не е размишлявала.) Какъв нрав прояви тя? (Непреклонност.) Непреклонност — тя може да създаде толкова проблеми. От времето, когато беше дете, до времето, когато се превърна в сивокоса старица, желанието ѝ да има на кого да разчита никога не се промени. Било то преди да чуе Божието евангелие и да придобие прозрения за това как Създателят е създал небесата, земята и всички неща, или когато Божието евангелие дойде при нея и Бог ѝ каза истината за всичко това, желанието ѝ не се промени от началото до края — това е най-печалният аспект. Хората имат мисли и идеи. Каква беше целта на Бог да създаде всичко това за хората? Целта беше те да могат да възприемат и осмислят хората, събитията, нещата и средите, които Бог подрежда за тях. Като хора, които притежават съвест и разум, те ще разберат намеренията на Създателя в по-голяма или по-малка степен и в различна дълбочина, когато оценяват със сърцето си всички тези неща, които Бог е устроил. Това е един от начините, по които Бог върши делото Си, който е особено практичен и

реален. Но тъй като хората са твърде надменни и непреклонни и не могат лесно да приемат истината, за тях е трудно да схванат намеренията на Създателя. Как се проявява непреклонността на хората? Независимо какво казва или прави Бог, хората продължават да се вкопчват в собствените си неща. Техният манталитет е следният: „Искам да планирам живота си. Имам идеи, имам акъл, образован съм и мога да контролирам живота си. Мога да видя източника на всичко в живота си и мога напълно да устроя всичко това, така че да планирам собственото си щастие, собственото си бъдеще и собствените си перспективи“. Когато ударят на камък, те казват: „Този път не успях, следващия път ще опитам отново“. Вярват, че така трябва да живеят хората и че ако човек няма състезателен дух, ще бъде изключително безполезен и слаб в живота. Какво стои в основата на тяхната упоритост? Каква е причината за нея? Тя се състои в това, че вярват, че непременно трябва да бъдат силни, а не слаби хора, и че не бива да бъдат обрулени от живота, още по-малко да бъдат гледани отвисоко от другите, и че хората трябва да бъдат независими и да имат състезателен дух, да притежават решителност и да се ползват с уважението на другите. Тези видове нрав, тези идеи и тези мисли взимат надмощие в поведението им, така че всеки път, когато се изправят пред трудностите, затрудненията или болката, които Бог им устройва, те избират същия начин, както преди: да упорстват със собствените си мисли, да не правят обрат и категорично да упорстват докрай в това, което смятат за добро, правилно и полезно за себе си, и да бъдат хора със състезателен дух. Точно този непреклонен нрав ги кара да правят много невежи и непрактични преценки, и да развиват много разбирания и възприемания, които не се съобразяват с реалността.

Току-що говорих за един аспект на човешкия нрав — непреклонността. Поради непреклонността на хората, когато се сблъскат с болезнените обстоятелства и затруднения, които Създателят нагласява за тях, тяхното отношение не е да се покорят, а по-скоро да се придържат твърдо към това, което им носи полза, и да не го изоставят. Как Бог се отнася към такова поведение? Божието дело е независимо от волята на хората, така че как Бог се отнася към подобни действия на хората? Бог определено няма да каже: „Този път ти се провали, така че си обречен. Хора като теб не са добри и не те искам повече“. Бог не се е отказал от хората. Той

продължава да използва един и същи начин, като подрежда различни среди и различни хора, събития и неща, така че хората да преживяват една и съща болка и да се сблъскват с едни и същи затруднения. Каква е целта на това? (Кара хората да се вразумят.) Кара хората да размишляват, да се вразумят и да изоставят упоритите си възгледи. Отново и отново Бог използва Своите уникални методи, за да разговаря с хората по този начин и да взаимодейства с тях по този начин. В крайна сметка какъв е резултатът, който Бог иска да постигне чрез този метод на действие? Бог напътства хората, като ги кара да преминават през различни затруднения, мъки и дори болести и семейни нещастия през целия им живот. Като кара хората да преживеят това страдание, целта е да ги подтикне постоянно да размишляват и да разбират в душата си, и да проверяват дълбоко в себе си: „Това подреденото от Бог ли е? Как трябва да извървя бъдещия си път? Трябва ли да променя посоката? Трябва ли да търся пътя на истината? Трябва ли да променя начина си на живот?“. Бог прави така, че хората да преживеят всякакви болки, мъки, нещастия и затруднения, за да получат след това потвърждение дълбоко в сърцата си, че има Върховен владетел, който господства над съдбата им, и че те не могат да бъдат своенравни, надменни или упорити, а трябва да се научат да се покоряват — да се покоряват на средата, да се покоряват на съдбата и да се покоряват на всичко, което се случва около тях. Преди да чуеш ясните Божии слова, Бог използва тези начини и факти, за да те накара да преживееш всякакви среди, хора, събития и неща и да те накара непрекъснато да потвърждаваш дълбоко в сърцето си, че съдбата на хората е подредена от Бог, че никой човек не господства над нея и че хората не могат да господстват над собствената си съдба. Постоянно имаш това разбиране или глас дълбоко в сърцето си и постоянно потвърждаваш, че всичко, което преживяваш, не е причинено от някой човек, нито се случва случайно, нито е причинено от обективни причини или обстоятелства, а Бог е този, който невидимо господства над всичко. Не е случайно, че човек среща друг човек и нещо се случва, или че попада в среда, която променя живота му. Не е случайно, че човек бива сполетян от болест и след това получава големи благословии. Това е Бог, който говори на всеки човек по този уникален начин: Бог господства над съдбата на хората, Бог бди над хората и ги напътства всеки ден, и Той напътства всеки човек всеки ден и през целия му живот.

Освен че дава на хората да разберат, че Той господства над съдбата на човечеството, над всичко, свързано с живота на хората, над крайната цел на човечеството и над абсолютно всичко, свързано с човечеството, какво друго иска да постигне Бог? Това е да направи така, че някои непрактични представи, фантазии и изисквания, които хората имат към Бог Създателя, постепенно да избледнеят, да изчезнат и те да се отърват от тях, а след това постепенно да достигнат до момента, в който да могат ясно да разпознаят и да разберат начините, по които Създателят напътства човечеството, и начините, по които Създателят подрежда съдбата на целия живот на хората. От тези неща хората тогава могат да видят, че Бог има нрав и че Бог е жив и жизнен. Той не е глинена статуя, нито робот, нито е неодушевено същество, както хората си представят, а по-скоро Той притежава живот и видове нрав. От една страна, това кара хората да разберат начините, по които действа Създателят, и ги кара да се избавят от всякакви представи, фантазии и някои празни разсъждения и логика, които не отговарят на действителността. Накратко, това кара хората да се избавят от всички празни представи и фантазии по отношение на Божието дело. От друга страна, след като се избавят от тези представи и фантазии, хората могат да приемат и да се покорят на Божието дело и на върховенството на Бог. Това е малък резултат в един смисъл, но в друг смисъл има резултат, който не сте видели, и той е най-големият и най-дълбокият. Какъв е този резултат? Той е, че Бог използва тези начини, за да каже на хората, че всичко, което Той прави и постига върху тях, го прави в особено практическо и реално състояние. Щом хората разберат това, те ще се отърват от някои празни и илюзорни неща, действително ще се подчинят и ще се покорят на подредбите на Създателя и след това действително ще се изправят пред всичко, което е нагласено от Създателя в реалния живот, вместо да използват някакви празни теории или религиозни понятия, или теологични знания, за да си представят Създателя или за да се справят с някои неща в живота. Това е резултатът, който Бог иска да види, и това е, което иска да постигне в хората. Следователно на първия етап, преди да чуеш гласа на Създателя и да разбереш ясните слова на Създателя относно различни истини, начинът, по който Бог върши делото Си върху хората, е да подреди за теб различни ситуации, през които да преминеш и които да преживееш. Когато получиш някакво потвърждение, когато

изпиташ някакви чувства по отношение на тези неща дълбоко в сърцето си, когато се развълнуваш от тях и ги възприемеш, Бог ще ти каже с ясни слова какво представлява животът, какво представлява Бог, как са се появили хората и по какъв път трябва да поемат. По този начин, въз основа на вярата, че хората произлизат от Бог и са създадени от Бог, както и на вярата, че има Върховен владетел сред небесата, земята и всички неща, хората след това поемат по пътя на вярата в Бог и впоследствие стигат до приемане на Божия съд и наказание и до приемане на Божието спасение и усъвършенстване — ефективността на това е още по-добра. А сега, кои са всички хора, които приемат Божието дело от последните дни? Най-малкото те признават съществуването на Бог и вярват, че целият вселенски свят е подчинен на Божието върховенство. Те също така вярват в съдбата и в това, че човешкият живот е предначертан от Бог, и освен това вярват в съществуването на духовния свят и в съществуването на рая и ада, както и в това, че съдбата на хората е предопределена. Измежду тези хора Бог е избрал Своите избраници, които обичат истината и които могат да приемат истината. Те могат да разберат Божия глас и да приемат Божието дело. Това е един начин и един принцип, по който Бог върши делото Си.

Току-що говорихме за това как Бог върши делото Си върху хората и за начините, по които Бог действа. Засегнахме само тези неща, без да кажем нищо за това какви са представите на хората или какви изисквания те поставят към Бог. Нека сега разговаряме по въпросите в този аспект. Тъй като в това общение споменахме, че хората имат някакви кухи и неясни представи и разбирания за Божието дело, нека намерим някои примери, с които да докажем това, и да поговорим малко както за положителните, така и за негативните примери. На тази основа няма ли тогава хората да са способни да разберат кои фантазии са съвсем кухи и доста неясни и са представи за Божието дело? Ако започнем с историята, която ви разказах по-рано, главната героиня в нея премина през редица болезнени преживявания в живота. След всяко болезнено преживяване, като използваше Своите собствени методи, Бог продължи да подрежда и устройва съдбата ѝ и да я насочва по пътя напред. Макар че тя не разбираше, не знаеше и не размишляваше, Бог все още правеше това, точно както винаги го е правил. На този етап тя показа ли някакви

мисли относно начина, по който Създателят върши делото Си? Може ли да се каже, че тези мисли са вид представа? Какви точно са тези мисли и този вид представа? На първо място, по отношение на самата героиня, тя имаше едно желание. Тя не очакваше да бъде богата или заможна в живота, искаше единствено да има на кого да разчита. Чрез разнищване и анализ можем да видим, че това желание беше погрешно. От една страна, то противоречеше на съдбата, която Бог устройва и подрежда за хората, а от друга, то не беше и практическо. И така, предоставил ли е Бог определение или твърдение за това нейно желание? Според фантазиите на хората за Бог би било много лесно Той да накара човек да разбере нещо от някаква доктрина, нали? Ако Той искаше да го накара да разбере, нямаше ли този човек просто да разбере? Тази жена изпитваше желание да има някого, на когото да разчита — Бог можеше да я накара да не изпитва това желание или да я накара да промени това желание — Бог направи ли това? (Не.) Не, Бог не направи това. Тогава не са ли човешките мисли от този тип всъщност представи? Не са ли свръхестествени? И кухи? Това, че такива мисли могат да възникват у хората, е естествено явление. Защо казвам, че е естествено явление? Бог е създал човека със свободна воля. Човекът има ум, мисли и идеи. След като е бил покварен от Сатана, човекът се е потопил в звуците и гледките на света и след като е бил възпитаван от родителите, обуславян от семейството и образован от обществото, в мислите на човека възникват много неща — неща, които се раждат от сърцето на човека и всички те се появяват по естествен начин. Как се създават тези неща, които се появяват по естествен начин у човека? На първо място, човек трябва да има способността да се замисля за проблемите — това е основата, която трябва да има, за да е способен да породи тези неща. След това тези мисли постепенно се оформят чрез обуславянето от средата — например от това, че човек бива възпитаван от семейството и обществото, както и че е движен от собствения си покварен нрав, желания и необуздани амбиции. Когато става въпрос за такива формирани мисли и идеи, независимо дали са в съгласие с реалността, дали са кухи или каквито и да било други, няма да ги окачествяваме сега. Вместо това ще говорим само за това как Бог се отнася към подобни мисли. Заклеймява ли ги Бог? Бог не ги заклеймява. И как тогава подхожда Той към тях? Той не премахва такива мисли от хората. Те таят представа

и фантазия, мислят, че с едно леко докосване на великата, безформена ръка на Бог мисленето им ще се промени. Не е ли тази представа неясна, свръхестествена и куха? (Да, така е.) Това е представата, която хората имат за начина, по който Бог върши делото Си. В дълбините на сърцето си хората често имат фантазии за Божието дело и за методите, с които Бог действа, макар че не ги изразяват гласно. Хората си представят, че Създателят се приближава леко до човека и с едно махване на великата Си ръка и с един дъх, или с хрумването на някаква мисъл, негативните неща в човека ще изчезнат за миг с безмълвната тишина на силен вятър, който разнася облак. Как се отнася Бог към тези човешки идеи, към тези неща, които поражда човешкият ум? Бог не ги премахва със свръхестествени, кухи методи, а като нагласява средата на човека. Каква среда нагласява Той? Тя не е куха — Бог не прави нищо свръхестествено, с което да нарушава всички закони. По-скоро Той нагласява среда, която принуждава човека да разбере въпроса и да размишлява непрестанно, след което Бог използва всякакви хора, събития и неща, за да осветли пътя на човека и така този човек стига до разбиране. Бог не променя съдбата му. Той просто добавя няколко случки към хода на съдбата му и по този начин му дава възможност да разбере тези неща. Всички представи на човека са свръхестествени, кухи, неясни, несъответстващи на действителността — те са откъснати от реалността. Да кажем например, че някой е гладен и би искал да се нахрани. Има хора, които биха казали: „Бог е всемогъщ, достатъчно е да духне върху мен и ще се заситя. Наистина ли трябва да готвя? Би било чудесно, ако Бог можеше да направи малко чудо, така че да не се чувствам гладен“. Не е ли това нереалистично? (Да, така е.) Ако кажеш на Бог, че си гладен, какво би ти казал Той? Бог би ти казал да намериш някаква храна и да я сготвиш. Ако кажеш, че нямаш храна и не можеш да готвиш, какво би направил Бог? Той би ти казал да се научиш да готвиш. Това е практическата страна на Божието дело. Когато се сблъскате с нещо неясно за вас и вече не отправяте празни молитви, не се уповавате смътно на Бог по самоуверен начин, нито възлагаш надеждите си на тези представи и фантазии, които имаш за Бог, тогава ще знаеш какво трябва да правиш — ще знаеш своя дълг, своята отговорност и своето задължение.

Току-що говорих за един аспект, а именно, че когато хората не разбират средата, която Бог нагласява, какво прави Бог? Той продължава

да нагласява среда. Той прави това, за да продължат хората да разбират върховенството на Създателя и каква е тяхната съдба чрез житейския опит, както и за да знаят дълбоко в себе си, че желанията им се различават от тяхната съдба и от подредбите на Създателя. Той прави това, за да се научат хората постепенно да се избавят от собствените си желания и да се покоряват на всичко, което Създателят е устроил. Това е доста лесно за разбиране. Другият аспект е, че когато ясните Божии слова стигнат до хората, те си създават някои допълнителни представи и фантазии. Какви представи? „Божиите слова са хлябът на живота и истината. Божиите слова са Самият Бог. Когато чуя Божиите слова, колкото и да съм глупав, веднага ставам интелигентен. Щом чета повече Божии слова, заложбите ми ще се подобряват и уменията ми ще се увеличават“. Какви са тези мисли, които хората имат? Това са техните представи. И така, това ли е начинът, по който Бог върши делото Си? (Не.) Тъй като това са представите на човека, те определено са в разрез с Божието дело и му се противопоставят. В това е скрит един факт. Бог говори с човека лице в лице и му казва какво трябва и какво не трябва да прави, какъв път трябва да поеме, как трябва да се покорява на Бог и в какви принципи трябва да навлезе в рамките на различните аспекти на делото. Бог ясно казва на човека всички тези неща, но човекът често продължава да чака и да очаква, че Бог ще му каже какви са Неговите истински намерения чрез средства, различни от Неговите слова, с надеждата, че ще е способен да постигне немислими досега резултати и че ще стане свидетел на чудеса. Не е ли такава човешката представа? (Такава е.) В действителност какво прави Бог? (Бог нагласява практическа среда, през която хората да преминат и да преживеят Божиите слова.) Какво прави Бог, ако хората все още не разбират намеренията Му, след като Той им нагласи тази практическа среда? (Той просветлява и напътства хората.) Какво трябва да направиш ти, ако Той не те просветлява и напътства? (Да практикувам според Божиите слова и да правя това, което Бог казва.) Точно така. От времето, когато Бог започна Своето дело, до сега колко слова е изрекъл Бог на хората лице в лице? Те са толкова много, че дори да прекарате няколко години в четенето им, пак няма да стигнете до края. Но колко слова придобиват хората? Ако човек придобие твърде малко от тях, какво доказва това? То доказва, че човекът не е положил достатъчно усилия над Божиите слова и не ги е слушал. Има

хора, които казват: „Слушах“. Дали обаче си възприел Божиите слова? Разбра ли ги? Съсредоточи ли се върху тях? Не си се съсредоточил върху тях, така че Божиите слова вече са преминали покрай теб. Следователно, когато Бог използва ясен език, за да каже на човека как да действа, как да живее, как да Му се покори и как да преживее всяко събитие, а човекът все още не разбира, Бог не прави нищо друго, освен да му нагласи среда, да му даде някакво специално просветление или да го накара да премине през някакви специални преживявания. Това е краят на онова, което Бог може, трябва и желае да направи. Има хора, които питат: „Нима Бог не иска всеки човек да бъде спасен и никой да не пада в погибел? Ако Бог използва такъв метод на действие, колко хора ще могат да бъдат спасени?“. В отговор Бог би попитал: „Колко хора се вслушват в словата Ми и следват Моя път?“. Колкото, толкова — това е Божият възглед и методът на Неговото дело. Бог не прави повече от това. Каква е представата на човека по този въпрос? „Бог съжалява това човечество, загрижен е за него, така че трябва да поеме отговорност докрай. Ако човек Го следва докрай, той неминуемо ще бъде спасен“. Правилна или погрешна е тази представа? В съгласие ли е тя с Божиите намерения? В Епохата на благодатта е било нормално хората да имат такива представи, защото не са познавали Бог. В последните дни Бог е казал на хората всички тези истини и им е изяснил принципите на Своето дело за спасяването на хората, така че е много нелепо, ако хората все още имат тези представи в сърцата си. Бог ти е казал всички тези истини, така че ако накрая все още казваш, че не разбираш Божиите намерения и не знаеш как да практикуваш, и ако все още изричаш такива бунтовни и предателски думи, може ли такъв човек да бъде спасен от Бог? Има хора, които винаги си мислят: „Бог върши такова велико дело, би трябвало да придобие повече от половината хора по света и да използва големия брой хора, мощната сила и значителния брой високопоставени личности, за да свидетелстват за Божията прослава! Колко прекрасно би било това!“. Това е представата на човека. В Библията — както в Стария, така и в Новия завет, колко са общо спасените и доведените до съвършенство? Кой в крайна сметка беше способен да се бои от Бог и да отбягва злото? (Йов и Петър.) Единствено тези двамата. Според Бог да се боиш от Него и да отбягваш злото всъщност означава да отговаряш на критерия да Го познаваш, да познаваш Създателя. Хора като Авраам и

Ной бяха праведни в Божиите очи, но все пак бяха на едно ниво под това на Йов и Петър. Разбира се, тогава Бог не вършеше толкова много дела. Той не предоставяше на хората ресурс, както го прави сега, нито изричаше толкова много ясни слова, нито вършеше делото на спасението в такива големи мащаби. Може и да не е придобил много хора, но това все пак е в рамките на предначертаното от Него. Какъв аспект от нрава на Създателя може да се разпознае в това? Бог се надява да придобие много хора, но ако много хора всъщност не могат да бъдат придобити — ако това човечество не може да бъде придобито от Бог, докато Той върши Своето дело на спасението — тогава Бог по-скоро би го изоставил и отхвърлил. Това е вътрешният глас и възглед на Създателя. В тази връзка какви изисквания или представи има човекът към Бог? „Щом искаш да ме спасиш, Ти трябва да си отговорен докрай, Ти си ми обещал благословии, така че трябва да ми ги дадеш и да ми позволиш да ги придобия“. В човека има много „трябва“ — много искания — и това е една от неговите представи. Други казват: „Бог върши такова велико дело — шестхилядолетен план за управление — ако накрая придобие само двама души, това би било такъв срам. Няма ли тогава действията Му да са напразни?“. Човекът смята, че не би трябвало да е така, но Бог е щастлив да придобие дори двама души. Истинската цел на Бог е не само да придобие тези двама души, а да придобие повече от това, но ако хората не се събудят и не разберат, и ако всички те разбират погрешно и се противопоставят на Бог, и ако всички те са безнадеждни и безполезни, тогава Бог би предпочел да ги няма. Такъв е Божият нрав. Някои хора казват: „Не става така. Няма ли тогава Сатана да се смее?“. Сатана може и да се смее, но не е ли все пак победен от Бог враг? Бог все пак е придобил хора — няколко сред тях, които могат да се опълчат на Сатана и да не страдат от неговия контрол. Бог е придобил истински сътворени същества. Дали онези, които не са били придобити от Бог, са пленени от Сатана? Вие не сте доведени до съвършенство — но способни ли сте да следвате Сатана? (Не.) Някои хора казват: „Дори Бог да не ме иска, аз пак няма да последвам Сатана. Дори той да ми предложи благословии, няма да ги приема“. Дори онези, които Бог не е придобил, не следват Сатана — нима по този начин Бог не придобива слава? Хората имат представа за броя на хората, които Бог придобива, или за мащаба, с който ги придобива. Те вярват, че Бог не бива да придобива само онези

малцина. Това, че у човека може да се породи такава представа, се дължи на факта, че от една страна, той не може да вникне в ума на Бог и не може да разбере какъв човек Той иска да придобие — между човека и Бог винаги има разстояние. От друга страна, що се отнася до собствената му съдба и бъдеще, за човека да има такава представа е начин да се утеши и да се освободи. Човекът вярва: „Бог е придобил толкова малко хора — колко славно би било Той да придобие всички нас! Ако Бог не отхвърли нито един човек, а завоюва всички, и накрая всички бъдат доведени до съвършенство, и говореното за Божието избиране и спасяване на хората не остане без резултат, нито Неговото дело на управлението, тогава няма ли Сатана да бъде унизен още повече? Няма ли Бог да придобие по-голяма слава?“. Той може да изрече това отчасти поради факта, че не познава Създателя, и отчасти поради егоистичните си подбуди: той се тревожи за бъдещето си, затова го прикрепя към славата на Създателя и така сърцето му се чувства спокойно, като си мисли, че може и вълкът да е сит, и агнето да е цяло. Освен това той също така смята, че „придобиването на хора и унижаването на Сатана от Бог е силно доказателство за поражението на Сатана. Това е все едно да убиеш три заека с един куршум!“. Хората наистина умеят да измислят как да извлекат полза за себе си. Тази представа е доста хитроумна, нали? Хората имат егоистични подбуди и дали в тези подбуди няма нещо бунтарско? Не се ли поставя някакво изискване към Бог? В него има неизразено противопоставяне на Бог, което гласи: „Ти ни избра, Ти ни води, толкова много труд положи за нас, дари ни Твоя живот и Твоята цялост, дари ни Твоите слова и истината и ни накара да Те следваме през всичките тези години. Каква загуба би било, ако не можеш да ни придобиеш накрая“. Подобно извинение е опит да се изнудва Бог, да се задължи Той да ги придобие. В него се казва, че ако Бог не ги придобие, те няма да загубят и че Бог е този, който ще претърпи загуба — правилно ли е това твърдение? В рамките на това твърдение има както изисквания на човека, така и негови фантазии и представи: Бог върши толкова велико дело, така че Той трябва да придобие някакъв брой хора. Откъде идва това „трябва“? То идва от представите и фантазиите на човека, от неговите неразумни изисквания и суета, заедно с известен примес от неговия непримирим и жесток нрав.

За подобни човешки представи трябва да се разговаря от друга гледна точка. Има хора, които си мислят: „След като Създателят не се интересува колко хора придобива и смята, че ще придобие просто толкова хора, колкото придобие, след като отношението на Създателя е такова, как трябва да Му сътрудничим? Може ли просто да вярваме небрежно и да не приемаме този въпрос толкова на сериозно? Във всеки случай Бог също не го приема на сериозно, така че не е необходимо да се отнасяме толкова сериозно към удовлетворяването на Божиите изисквания, нито да го смятаме за наше основно занимание или за наш доживотен стремеж. Сега, когато познаваме Божиите мисли, не трябва ли да променим начина си на живот?“. Правилно или погрешно е това виждане? (Погрешно е.) Щом Божието отношение е изяснено на хората и те го разбират, те трябва да се избавят от представите си. След като се избавят от представите си, какво трябва да направят хората и как трябва да избират, как трябва да разбират и да се справят с този въпрос, така че да имат възгледа и отношението, които най-вече трябва да заемат? На първо място, що се отнася до възгледите им, хората трябва да се опитат да разсъждават върху тях. След като човек вярва в Бог, той има смътна фантазия за почит и уважение към Него. Той си мисли, че „Бог е всемогъщ, всесилен и щом е избрал група хора измежду това покварено човечество, със сигурност ще бъде способен да ги направи пълноценни. Следователно ние неминуемо ще бъдем благословени, това е сигурно“. Зад такава „сигурност“ не се ли крие нагласата за опитване на късмета? Да желаеш да придобиеш благословии и Божието одобрение, без да се стремиш към истината или да се подложиш на Божия съд и наказание — това е отношението, което човек най-малко трябва да заема. Не възприемайте нагласата за опитване на късмета си — късметът е големият враг. Какъв начин на мислене е това да опитваш късмета си? Кои от вашите състояния, мисли, идеи, отношение, представи и възгледи се основават на нагласата за опитване на късмета? Можеш ли да откриеш това? Ако наистина го откриеш и видиш, че съществува такъв начин на мислене — да опитваш късмета си, за да придобиеш благословии, как трябва да подходиш, за да го промениш? Как трябва да го преодолееш? Това са практически въпроси. Трябва да прозреш какво представлява нагласата за опитване на късмета. Трябва да я преодолееш. Ако не я преодолееш, тя вероятно ще те препъне

и ще страдаш. И така, какви неща включва нагласата за опитване на късмета? Има хора, които си мислят: „Вярвам в Бог и дори се отрекох от семейството и кариерата си. Независимо от всичко, дори да не съм служил похвално, работих усилено, а дори да не съм работил усилено, се изтощих напълно, така че стига да следвам Бог докрай, може би ще стана един от победителите, един от спасените, един от благословените, един от хората на Божието царство“. Това е нагласата на човек, който опитва късмета си. Не е ли всеки човек с такава нагласа? Най-малкото мнозинството от онези, които оставят всичко зад гърба си, за да следват Бог и да изпълняват дълга си на пълен работен ден, имат този вид нагласа. Не е ли нагласата на човек, който опитва късмета си, вид представа? (Да, така е.) Защо казвам, че е вид представа? Защото когато не си разбрал или възприел намерението и отношението на Създателя по този въпрос, ти просто субективно очакваш добър резултат и се стремиш субективно, и именно така подхождаш към този въпрос. Това е вид представа. За Създателя такава представа не е ли вид изнудване? Не е ли това неразумно изискване? Все едно да кажеш: „Щом съм Те последвал и щом съм загърбил всичко и съм дошъл в Божия дом, за да изпълнявам дълга си на пълен работен ден, трябва да бъда смятан за човек, който се е покорил на подредбите на Създателя, нали? И така, мога ли сега да имам обещаващо бъдеще? Бъдещето ми не бива да е неизвестно — то трябва да се вижда ясно“. Това е начин на мислене на човек, който опитва късмета си. Как се преодолява такъв начин на мислене? Човек трябва да познава Божия нрав. Сега, след като разговарях по този начин, всеки трябва да разбере принципно следното: „Значи това мисли Бог. Това е Божият възглед и Неговото отношение. И така, какво трябва да направим?“. Хората трябва да загърбят нагласата си да опитват късмета си. За да загърбят тази нагласа, достатъчно ли е да кажат: „Загърбих я и повече няма да имам такива мисли. Ще се отнасям сериозно към дълга си, ще поемам отговорност и ще работя по-усърдно.“? Не е толкова просто — когато човек развие нагласата да опитва късмета си, в него се появяват някои мисли и практики и нещо повече, ще се разкрият и някои видове нрав. Тези неща трябва да бъдат преодолени чрез търсене на истината. Някои казват: „Ако съм разбрал Божиите намерения и отношение, не съм ли се отървал от нагласата да си опитвам късмета?“. Що за приказки са това? В тях липсва духовно разбиране, това са празни

приказки. Как тогава се разрешава този проблем? Трябва да помислиш: „Какво трябва да направя, ако Бог ми отнеме всичко? Дали всичко, което посвещавам на Бог и отдавам на Него, е доброволно, или това са опити да се спазаря с Него? Ако имам намерение да се спазаря с Него, тогава това не е добре. Ще трябва да се моля на Бог и да търся истината, за да го преодолея“. Освен това докато практикуваш и докато изпълняваш дълга си, трябва да разбереш кои истини принципи не разбираш, кое от това, което правиш, противоречи на Божиите изисквания и намерения, кой вид път е погрешен и е пътят на бедствието, и кой вид път е този, който може да срещне Божието одобрение. Какви други неща включва начинът на мислене на хората, които опитват късмета си? Има хора, които, след като са се разболели от тежка болест, биват спасени от Бог и вече не боледуват. Те си мислят: „Всички вие вярвате в Бог, за да преследвате благословии. Аз съм различен. Именно голямата любов на Бог ме доведе тук. Той ми даде специални обстоятелства и специални преживявания, които ме накараха да повярвам в Него, така че Той ме обича повече, отколкото обича вас, отнася се към мен с особена благодат и накрая аз ще имам по-голям шанс за оцеляване от вас“. Те смятат, че имат необикновена, специална връзка с Бог — че отношението им с Него е различно от това на обикновените хора. Заради специалните си преживявания те се чувстват изключителни и необикновени и затова продължават да имат някакъв вид сигурност, че ще успеят. Определят се като несъмнено различни от другите и са уверени в способността си да оцелеят — това също е нагласа на човек, който опитва късмета си. Има и други хора, които са се заели с някаква важна работа и чийто статус е висок. Те страдат малко повече от другите, биват кастрени малко повече от другите, занимават се повече от другите и говорят малко повече от другите. Те си мислят: „Бог и Неговият дом са ме поставили на важна позиция и аз се ползвам от благоволението на моите братя и сестри. Каква чест е това. Не означава ли това, че ще бъда благословен преди другите?“. Това също е нагласа на човек, който опитва късмета си, и е вид представа.

Току-що говорих за някои практически проявления и състояния на това да опитваш късмета си. Какви други състояния, проявления или неща, които често възникват и обичайно съществуват в съзнанието на хората, са свързани с опитването на късмета? Освен онези хора, които

имат специални преживявания, висок статус и които са оставили всичко зад гърба си, за да отдадат всичко на Бог на пълно работно време, има и такива, които са пригодни, които изпълняват някои специални видове дълг и които имат някакви специални таланти — всички тези хора имат този начин на мислене — да опитват късмета си. Какво означава „пригодни“? Например някои, които проповядват евангелието, вярват, че ако спечелят 10 души, ще са дали 10 плода и ще имат 10 процента шанс да бъдат благословени, както и че ако дадат 50 плода, ще имат 50 процента шанс, а ако дадат 100 плода, ще имат 100 процента шанс. Това е вид представа, вид пазарене и преди всичко е опитване на късмета. Ако могат да оценяват Божието дело, като се придържат към тези представи и тази нагласа за опитване на късмета, това вяра в Бог ли е? По какъв път поемат те? Няма ли нещо нередно в техния стремеж? Защо се появяват тези неща у тях? Защо те се придържат към тях и отказват да се избавят от тях? Някои казват, че това е така, защото не познават Бог. Вярно ли е това? Това са празни приказки. И така, каква точно е причината? Хората, които винаги се придържат към подобни възгледи и нагласи, които имат такива представи и са особено упорити във вкопчването си в тях — те сериозно ли полагат усилия в Божиите слова? (Не.) Те винаги имат нехайно отношение към Божиите слова, т.е. имат отношението и възгледа на човек, който гледа през мъгла. Те си мислят, че във вярата си в Бог е достатъчно единствено да знаят колко много са страдали за Бог и каква висока цена са платили, колко заслуги са спечелили, какви специални таланти имат, колко са умели, колко висок е техният статус, какви „моменти на другарство в мъки“ са преживели с Бог, какви специални преживявания са имали и какви специални неща им е дал Бог, или каква благодат и благословии им е дал, които са различни от това, което е дадено на другите хора — смятат, че това е достатъчно. Независимо колко силно се вкопчват в тези възгледи, те никога не са размишлявали дали тези техни възгледи са правилни, на кои Божии слова и на кои принципи от Божието дело противоречат тези възгледи, или дали тези възгледи са били потвърдени от Бог, дали Бог върши делото Си по този начин или дали осъществява нещата по този начин. Те никога не са се интересували от тези въпроси. Досега са разсъждавали, размишлявали и мечтали само в собствените си умове. И така, в какво се е превърнала истината за тях? Тя се е превърнала

в украшение. Макар че тези хора вярват в Бог, тяхната вяра няма нищо общо с Бог или с истината. И така, с какво е свързана тяхната вяра? Тя е свързана само с представи, фантазии и със собствените им желания, както и с бъдещите им благословии и крайни цели. Те не са положили усилия в истината, затова накрая се стига до тези резултати.

Сега, след като чрез днешното общение сте придобили известно разбиране за начина, по който Бог върши делото Си, или за Божиите възгледи и отношение, може ли това да има някакво въздействие и да доведе до някакви резултати, когато става въпрос за вашия стремеж да познавате Бог, за стремежа ви към истината и за стремежа ви към навлизане в живота? Може ли това да преобърне погрешните ви възгледи, така че да се избавите от собствените си представи? (Да.) Какво трябва да направят хората? (Да се избавят от представите си и да действат според критериите, които Бог поставя.) Трябва да разбереш, че щом Бог е поставил такива изисквания и определения, Той непременно ще ги изпълни. В крайна сметка факт е, че Божиите слова няма да бъдат осуетени — всички те ще бъдат осъществени и изпълнени. Ако мислиш, че Бог може да не изпълни непременно нещата, за които говори, това е човешка представа и фантазия, а също така е поставяне под съмнение и осъждане на Бог. Има хора, които казват: „Как може Бог да прави това? Как би могъл да се задоволи само със спасяването на толкова хора, колкото спасява? Нима Божията любов не е голяма и безкрайна? Божието търпение е безкрайно, Божието великодушие и Божията милост също са безкрайни“. Те си намират всевъзможни оправдания, за да не се стремят към истината, оставят си удобен изход, за да могат да вървят по собствения си път, и пренебрегват Божиите слова и Божието дело, както и явяването на Създателя. Те много добре знаят в сърцата си, че това е истината, и все пак се надяват да не е така. В това, което правят, има елемент на липса на вяра, както и елемент на съревнование със Създателя, на опит за съпротива срещу Него и на изнудване на Създателя. Защо ви говоря тези неща? Има хора, които казват: „Целта на това е да ни събуди, да ни уплаши или да ни накара да разберем, че онези, които искат да се отдръпнат, могат просто да се отдръпнат, че онези, които станат слаби или негативни, могат просто да си останат слаби или негативни, и че онези, които искат да живеят свой собствен живот, могат просто да живеят свой собствен живот. Божието

дело няма да продължи много дълго, а освен това Бог няма нужда от толкова много хора, така че нека просто си вървим по своя път!“. Така ли стоят нещата? (Не.) Независимо какво казва Бог или как го казва, това, което Бог кара хората да разберат, са Неговите намерения и това, което Той ги кара да възприемат, е истината. Така че какъв път трябва да следват хората? Те трябва да следват Божия път. Какво трябва да премислят хората и какво трябва да се стараят да преодолеят? Всички представи, фантазии и изисквания, които са враждебни на Бог. Всички тези неща са в разрез с истината. Трябва да се избавиш от тези неща, да пропъдиш тези неща от сърцето си и повече да не бъдеш повлиян или контролиран от тях. Трябва да си способен наистина да дойдеш пред Бог и да приемеш съда, наказанието и кастренето на Божиите слова, трябва да се пречистиш от покварения си нрав и да постигнеш покорство пред устроеното от Бог и пред Неговите подредби. Освен това трябва постоянно да анализираш онези неща в себе си, които не съответстват на Бог и противоречат на истината, да анализираш покварения си нрав, неправилните си възгледи по различни въпроси и различните човешки представи и фантазии. Щом премислиш и разбереш ясно тези неща и потърсиш истината, за да ги преодолееш веднъж завинаги, ти ще си поел по правилния път на вярата в Бог и едва тогава ще си способен да се подчиниш на Бог и да се покориш на устроеното от Него и на Неговите подредби.

Все още не сме приключили с разнищването на последната част от историята „На кого да разчитам?“, за която току-що говорихме. След като човек започне да вярва в Бог, той идва пред Бог да се моли, да търси Божиите намерения, да приема Божието просветление и озарение, да приема Божието напътствие и да слуша всяко слово, изречено от устата на самия Бог. През този период Бог използва ясни слова, за да разкаже на хората за Своите намерения и за всичко, което трябва да разберат. Бог не иска от теб да разбираш доктрини и думи, нито иска да изучаваш теология. Бог не използва тези слова, за да те възпитава да се държиш добре или да бъдеш добър човек, или да бъдеш човек с копнежи и амбиции — Бог не иска от теб да бъдеш такъв човек. Бог иска да използва Своите слова, за да те накара да разбереш откъде идват хората, как трябва да живеят и какъв път трябва да следват. След като чуят тези слова обаче, хората не мислят над тях и продължават да се придържат упорито към собствените

си възгледи, към собствените си желания и дори се придържат упорито към собствените си принципи на постъпките си. Например някои хора казват: „Родих се с желанието да бъда добър човек и не мисля, че съм много далеч от това да бъда добър човек. Не правя лоши неща, не вредя на хората, нито ги мамя или се възползвам от тях, а откакто започнах да вярвам в Бог, станах още по-добър човек. Винаги казвам истината, държа се искрено с другите и се подчинявам на Бог и на църковните подредби, когато изпълнявам дълга си — това не е ли достатъчно?“. Много ли са хората с подобно мислене? Могат ли вярващите действително да изпълнят Божиите изисквания, като разчитат на този начин на мислене? Има много истини, които Бог изисква от хората да разберат, и много поуки, които трябва да извлекат. По-специално истините относно виденията са истини, които вярващите в Бог трябва да притежават, и са неща, които са основополагащи. Ако те дори не разбират тези истини, могат ли да постигнат спасение? Ако разчитат само на фантазиите си и се харесват такива, каквито са, а не се стремят към истината, все още ли са достойни да приемат Божия съд и наказание или Неговите изпитания и облагородяване? Могат ли да получат Божието пречистване и да бъдат доведени до съвършенство от Него? (Не.) Със сигурност не могат. Броят на хората в църквата, които не се стремят към истината, вероятно е повече от половината или дори отгоре. Когато се замислите за тази ситуация, бихте ли разсъждавали така: „Бог е казал толкова много, но хората все още не разбират, така че защо Бог не просветли тези невежи и глупави хора? Защо Бог не каже нещо повече, не свърши още малко работа и не вложи повече усилия в тях? Защо Светият Дух не ги трогва и не ги дисциплинира, така че тези невежи хора вече да не са невежи, а глупавите хора да не са глупави? Защо Бог не прави това?“. Това е погрешно. Нима Бог не е казал достатъчно? Много хора казват, че Бог говори твърде много, че говори твърде подробно и дори че се повтаря твърде много. И така, знае ли някой защо Бог трябва да говори по този начин? Защото хората са твърде непримирими и непокорни, никога не приемат Божиите слова и не полагат усилия за истината — Бог няма да принуждава такъв тип хора. Ако хората не приемат Божиите слова, как се отнася Бог към тях? Бог никога не прави нищо насила, това е начинът, по който Той върши делото Си. Бог вече е изрекъл толкова много слова, че хората дори не могат да ги прочетат

всичките, тогава как може Той да принуждава хората? Защо хората не разбират Божиите ревностни и грижовни намерения? Главната героиня в разказа, която цял живот изпитваше болка, също четеше Божиите слова и слушаше проповедите Му, и дори отдаде всичко и изпълняваше дълга си в църквата на пълно работно време, но накрая не разбираше на кого точно може да разчита, нито как се бе появило желанието ѝ и дали то би могло да се сбъдне, или не — в този случай задължително има проблем. В действителност от гледна точка на Бог това е много прост проблем. Само трябва да смениш посоката и да се движиш в посоката, която Бог ти е дал, и към пътя, за който Бог ти е казал, и да вярваш, да приемаш, да се покоряваш и да практикуваш неотклонно, без никакви съмнения или опасения. Но хората не могат да правят това. Те се вкопчват силно в собствените си представи, фантазии и надежди, и в заблудите, скрити в сърцата им. Те дори считат тези неща за последната сламка, за която да се хванат, или още по-лошо — за основата, на която разчитат за своето съществуване, като загърбват Божиите слова и посоката, която Бог им е дал, и ги пренебрегват. И така, какво прави Бог в това отношение? Ако не признаваш и не приемаш добрите неща, които са ти дадени, Бог ти ги отнема. Какво е придобил човек, щом тези неща му бъдат отнети? Нищо. Затова дълбоко в сърцето си тази героиня вече не знаеше отговорите на въпросите: „Наистина ли Бог е Този, на когото мога да се уповавам? На кого всъщност мога да разчитам? На кого мога да разчитам, за да оцелея, да придобия благословии и да придобия бъдещата си крайна цел?“. Тя вече ставаше все по-объркана по тези въпроси. В крайна сметка какво съжаление остана дълбоко в сърцето ѝ? Че нямаше на кого да разчита, на кого да се довери. Колко трагичен и нещастен беше животът ѝ! Беше объркана относно значението на подредбите на Създателя за хората в този живот, не знаеше какво е то. След като беше преминала през живота по този начин и беше достигнала преклонна възраст и все още не можеше да разбере всичко това, нито да стигне до точен извод, нито да определи точна посока и цел в живота — когато тя не можеше да придобие нищо от това, какво направи Бог по въпроса? Той тегли черта на живота на този човек. Бог вече беше направил всичко, което можеше да се направи. Бог беше нагласил среда, беше я просветлявал и напътствал, и дори ѝ беше дал мотивация да продължи да живее, когато изпитваше най-голяма болка

или когато беше изправена пред ситуации на отчаяние. Бог ѝ беше дал възможност да живее до този момент с най-голяма любов и подкрепа. И с каква цел? За да я накара да направи обрат. Каква е целта на това да направиш обрат? Да разбереш, че няма човек, на когото да разчиташ, че не трябва да разчиташ на никого, че не трябва да се опитваш сам да създаваш щастлив живот, че не трябва да допускаш да се пораждат желания и че освен Създателят никой не може да устройва съдбата ти или да упражнява контрол над нея, дори ти самият. Какъв е изборът, който трябва да направиш? Да дойдеш пред Създателя без никакви оплаквания или предварителни условия, да слушаш какво казва Той и да следваш Неговия път. Независимо дали става дума за болка, или болест, всичко това е част от човешкия живот, която трябва да се преживее. Когато Бог е на път да тегли черта на живота на даден човек и той не разбира всичко това, какво друго прави Бог? Той вече не прави нищо, което означава също така, че Бог се е отказал от този човек. Защо Бог вече не прави нищо? Защото човекът винаги е живял в собствените си представи, живял е в собствените си желания и упоритост и се е отнасял към всичко, което Бог е устроил, с непримиримост и упоритост, и със самоправедност и състезателен дух. Следователно, когато животът на човек е на път да приключи и той е преминал стъпка по стъпка през тези среди или процеси, които Бог е нагласил, но познанието му за Създателя изобщо не се е променило и той изобщо няма никакво разбиране за съдбата на човешкия живот, тогава е очевидно какво представлява животът му и Създателят вече няма да се намесва, нито ще направи нещо. Това е начинът, по който Бог действа.

Какви представи и фантазии възникват у хората в резултат на Божия начин на действие? Когато някои хора виждат, че Бог отстранява други хора, в тях се пораждат представи и те си казват: „Този човек е преживял толкова много болка в живота си, нима Създателят няма да се смили над него?“. Какво означава смиляването? (Даването на благодат.) Може ли даването на благодат да определи съдбата на човека? Може ли да промени съдбата му? Може ли да промени възгледите му? (Не.) Следователно независимо колко благословии, благодат и материални удоволствия дарява Създателят на даден човек, ако тези неща не могат да го подтикнат или да му помогнат да разбере Божиите намерения или да поеме по правилния път в живота, и накрая да поеме по пътя, който Бог посочва на хората, както

и да разбере какво представляват всички неща, които хората преживяват в живота си, тогава цялото дело, което Бог е извършил върху него, ще бъде напразно и очевидно ще бъде теглена черта на периода от живота, в който този човек е вярвал в Бог. Какви представи обикновено възникват у хората? „Бог е толерантен и търпелив, а любовта Му е мощна и необятна. Защо Той не може да обича такъв човек?“. Как се проявява Божията любов? Наистина ли Бог обича този човек, или не го обича? Дали Божията любов е довела до някакви резултати у този човек? Когато няма резултати, как се проявява Божията любов? Как се проявява Божият нрав? Как Бог върши делото Си? Всъщност преди Бог да направи каквото и да било, Той вече е избрал този човек, вършил е делото Си върху него и е вложил мисъл в предначертаването на целия му живот и в устройването му по Своя начин. Зад всичко това стоят Божиите намерения. Не е ли това Божията любов? (Да, така е.) Това вече е Божията любов. Докато този човек преминава през всеки процес в живота си, Бог му показва милост и грижа, закриля го, дава му мотивация, нагласява някакви среди и постоянно го закриля, за да изпълни мисията си в този живот. По време на този процес, независимо колко упорит, твърдоглав, надменен или непримирим е този човек, Бог непрекъснато му помага да преминава гладко през живота си по Божия начин, с любовта и великодушието на Създателя и с Божията отговорност. Независимо колко опасности и изкушения среща в живота си или дори колко пъти се чувства отчаян и иска да се самоубие, Бог го напътства през този живот по Своя начин. Без Божието напътствие животът му със сигурност не би преминал гладко, защото ще бъде изпълнен с всякакви съблазни, изкушения или опасности. Така че всичко това е Божия любов. В представите си хората смятат, че в Божията любов не бива да има такива мъки, изпитания и други неща, които противоречат на техните чувства. В действителност Бог непрекъснато дарява милост, благодат и благословии на хората по любящ и толерантен начин. В крайна сметка Той също така изразява истината с голямо търпение и любов, така че хората да я разберат и да придобият живот. Той използва различни методи, за да постигне резултати, като напътства хората стъпка по стъпка, така че да разберат човешкия живот и да знаят как да живеят смислено. Каква е целта на Бог да върши делото Си по този начин? Казано на по-повърхностно ниво, Неговата цел е хората да са способни да се отърват от всяка болка, която

ги сполетява в живота, както и от всяка болка, която те самите причиняват. На по-дълбоко ниво целта на Бог е да направи така, че хората да живеят щастливо, да изживеят живота си като нормални, истински хора, и да живеят под напътствието на Създателя. Всеки обаче има свобода. Бог създаде свободната воля и вродената способност на хората да мислят. По-късно хората приеха много неща от този свят и от това общество, като например знанията, традиционната култура, обществените тенденции, семейното възпитание и т.н. Бог винаги е ненавиждал тези неща, които идват от Сатана, и ги разобличава, така че хората да разберат абсурдността и лицемерието на тези неща и тяхното пълно несъответствие с истината. Бог обаче никога не изолира хората, нито ги държи далеч от тези сатанински неща. Вместо това Той им позволява да ги преживяват и да ги разпознаят такива, каквито са в действителност, и по този начин да придобият правилни житейски преживявания и правилно разбиране. Когато целият процес приключи и Бог направи всичко, което е трябвало да направи, хората придобиват толкова, колкото са способни да придобият. Така че в този последен етап какви представи възникват у хората? Че Бог е изоставил някого, което кара хората да считат, че Бог не се интересува от техните чувства. И в този момент хората усещат, че мъничкото светла надежда, която този човек е бил способен да възложи на Бог, е разбита, и считат, че това е донякъде жестоко. Когато хората усетят това чувство на жестокост, техните представи също са разобличени. Ти искаш да бъдеш добър човек и да помогнеш на този човек да бъде спасен. Полезно ли е това? Този човек е вярвал в Бог толкова много години, без изобщо да се стреми към истината, и не е придобил нищо. Ти искаш да го съжалиш и да му помогнеш, но можеш ли да му предоставиш истината? Можеш ли да му дариш живот? Ти просто не можеш да направиш това, така че защо имаш представи за Бог? Делото, което Бог върши, е справедливо и разумно за всеки. Ако този човек лично не приема истината и не се покорява на Божието дело, как можеш да се оплакваш, че Бог не го спасява? Тук със сигурност има доста човешки представи. Хората таят толкова много представи за Божието дело, като например: „След като Бог е направил толкова много, защо не завърши напълно този последен етап? Изглежда, Бог не иска да направи това, нито то трябва да бъде направено от Бог. След като Бог е извършил такова велико дело, Той трябва да

позволи на всички, които вярват в Него, да бъдат спасени. Само такова постижение би било съвършеният резултат от Божието дело. Защо Бог отстрани този човек? Това противоречи на Божията любов и милост към хората и вероятно хората ще го разберат погрешно! Защо Бог би постъпил по този начин? Не е ли това вид незаинтересованост към чувствата на хората?“. Точно такъв е Божият праведен нрав. Това е праведният нрав на Бог. Просто го преживейте и един ден ще разберете.

Това, за което говорихме, е свързано с някои от представите и фантазиите на хората за Божието дело. Някои от тях са човешки фантазии, а други са човешки изисквания към Бог, т.е. хората смятат, че Бог трябва да направи това и че Бог трябва да направи онова. Когато Божието дело не съответства на твоите представи и противоречи на твоите изисквания или фантазии, ще се почувстваш разстроен и тъжен и ще си помислиш: „Ти не си моят бог, моят бог не би бил такъв като тебе“. Ако Бог не е твоят Бог, тогава кой е твоят бог? Когато тези неща не са преодолени, хората често живеят в тези състояния и представи и в съзнанието си често приемат тези представи и изисквания, за да оценяват Божието дело, да преценяват дали вършат нещата правилно, или погрешно, и да преценяват правилността на пътя, по който поемат — това ще доведе до неприятности. Ти следваш път, който няма нищо общо с Божиите изисквания, така че дори да изглежда, че следваш Бог и да изглежда, че слушаш проповедите Му и словата Му, дали крайният резултат ще бъде постигане на спасение? Не. Следователно, за да постигнеш спасение чрез вяра в Бог, не е вярно, че като приемеш Божието дело и навлезеш в църковния живот, ти със сигурност ще бъдеш един от тези в рамките на Божието дело на управлението и един от тези, които Бог ще спаси и усъвършенства, и това не означава, че ти вече си спасен или че със сигурност ще бъдеш спасен. Това не е така. Това са само човешки представи и фантазии, както и човешки разсъждения и преценки.

Вие обобщете — какви са човешките представи, свързани с тази история, която току-що ви разказах? След като ги обобщите, просто ги прочетете на глас. (Боже, ние обобщихме четири представи: първо, хората считат, че ако имат желание и стремежи, които са разумни и не отиват твърде далеч, Бог трябва да ги изпълни. Второ, хората считат, че ако Бог е платил такава висока цена, за да върши делото Си върху тях и въпреки това

те все още не разбират, Бог трябва да извърши някакво свръхестествено дело, за да ги просветли незабавно и да им даде да разберат правилния път в живота, вместо да ги кара да изтърпяват толкова много несгоди в живота, да ги кара да се лутат сами и лично да преживяват и да се подлагат на различни неща. Трето, хората имат представи за Божия праведен нрав. Те считат, че щом Бог е платил такава висока цена, като върши делото Си върху тях, в крайна сметка трябва да има краен резултат, а именно, че те трябва да бъдат придобити от Бог. Четвърто, зад вярата на хората в Бог се крие нещо като нагласа да разчиташ на късмета си.) Има ли още такива? Кой може да Ми каже? (Друга представа е, че щом Бог е работил през всичките тези години и е извършил толкова голямо дело, Той би трябвало да придобие повече хора, а ако придобие само няколко души, това не е Божие дело.) Това са пет представи. Има ли още такива? (Сетих се за една, а именно, че когато хората имат някакви специални преживявания, като например да бъдат арестувани и преследвани, и в процеса на това имат истинско взаимодействие с Бог и истинско свидетелство, те считат това за вид капитал и си мислят, че тъй като имат такова свидетелство за преживяване, могат да спечелят Божието одобрение и така шансовете им за оцеляване ще бъдат по-големи.) (Също така хората считат, че колкото повече труд полагат и колкото по-висока цена плащат, толкова повече ще спечелят Божието одобрение и толкова по-голяма е вероятността да бъдат спасени.) С други думи, хората считат, че шансовете им да спечелят Божието одобрение се основават на това каква цена плащат и че двете неща трябва да са правопропорционални, а не обратно пропорционални или без връзка помежду си, и че трябва да са свързани — това е представа. Това прави седем. Какво друго? (Има и друг аспект, а именно, че хората смятат, че ако Бог иска от тях да разберат истината, Той би могъл да ги просветли, за да ги накара да разберат, и че не бива да подлага хората на изпитание, да ги лишава или да ги кара да страдат, защото Бог обича хората, а това, че ги кара да страдат, не е любов.) Това е представа за Божията любов. Какви други представи има? (Хората считат, че ще е по-добре, ако Бог придобие всички. Сатана ще бъде унижен и освен това Бог ще придобие човечеството. Но всъщност това е егоистичен и достоен за презрение начин на мислене на хората, и е в полза на самите тях.) Те имат съвършена фантазия за резултатите от Божието дело. Това е

представа. Освен тази егоистична и достойна за презрение цел на хората, те вярват, че всичко, което Бог върши, трябва да има начало и край и че резултатът трябва да е съвършен, да е в съгласие с техните желания, да е съгласно техните представи и съгласно копнежа им за красиви неща. Когато Божието дело приключи обаче, фактите често не са съгласно фантазиите на хората и резултатът от всичко това може да не е толкова съвършен, колкото хората си го представят. Разбира се, хората не искат да видят, че няма да останат много хора, когато Божието дело приключи, точно както в Епохата на закона, когато имаше малко вярващи като Йов, които се бояха от Бог и отбягваха злото. Хората считат, че резултатите от Божието дело не би трябвало да са такива, защото Бог е всемогъщ, и така те определят Божието всемогъщество. Това определение за Божието всемогъщество само по себе си е представа, понятие за перфекционизъм, което хората си въобразяват, и няма нищо общо с това, което Бог иска да направи, и с принципите, по които Бог върши Своето дело. Какви други представи има? (Когато хората вярват в Бог, те не размишляват над пътя, по който вървят, нито за това как могат да се отърват от покварата и да постигнат спасение. Вместо това те смятат, че Бог е всемогъщ и че ако Бог каже, че ще накара хората да се променят, те ще се променят.) Бог казва на хората как да се променят, но хората не прилагат словата Му на практика и не се променят сами, дори непрекъснато искат да си спестят усилията и искат Бог да ги промени. Това е вид празно фантазиране и вид представа. Има ли други? (Хората считат, че някой, който е страдал много и много пъти е удрял на камък в живота си, накрая би трябвало да има добър изход и че Бог не бива да се отказва от него. В крайна сметка, когато този човек не е придобит от Бог и Той иска да се откаже от него, хората ще възприемат позицията на „добрия човек“, когато разглеждат всички тези неща, които Бог е направил, и ще считат, че действията на Бог са твърде несъобразени с техните чувства и твърде жестоки.) Какъв е проблемът тук? Вие описахте само някои въпроси и някои от вашите основани на възприятия разбирания, без да споменете, че това е проблем, свързан с представите. Каква е основната представа на хората тук? Те считат, че Бог спасява човека въз основа на това колко окаян е той и колко много е страдал. Хората считат, че когато Бог накрая решава изхода на човека, Той трябва да покаже милосърдното Си сърце и великодушието,

толерантността, любовта и съжалението Си, защото този човек е страдал толкова много и животът му е толкова окаян. Независимо дали човекът разбира истината, или не, и независимо от това колко се покорява на Бог, хората считат, че Бог не трябва да взема предвид тези неща, а че по-скоро трябва да вземе предвид колко окаян е човекът и че е изпитал много болка, че се е вкопчил толкова упорито в мечтата си, и да направи изключение за него, като му позволи да бъде спасен — това е представата на хората. За хората има много „трябва“ и те използват всички тези „трябва“, за да определят какво трябва да прави Бог и да определят Божиите действия. Когато фактите разкрият, че Бог не е постъпил по този начин, между хората и Бог възниква разногласие и у хората се заражда погрешно разбиране за Бог. И така, само погрешно разбиране ли е това? От него се поражда и непокорството на хората. Това са злините и последиците, които представите носят на хората.

Основната тема, която обсъждаме, са представите. Посредством историята, за която току-що говорихме, хората могат да видят, че главната героиня използва много представи, за да оцени всичко, което Бог беше устроил, и в резултат на всичко, което се случи с главната героиня, и на начина, по който Бог се отнесе към нея, хората развиват много мисли и изисквания към Бог — всички те са представи. Кажете Ми, какви други представи имат хората? (Хората мислят, че след като Бог е извършил толкова голямо дело, Той би трябвало да придобие повече хора. Но Бог казва, че ако може да придобие само няколко души, тогава това е всичко, което ще придобие, поради което хората считат, че на Бог не Му харесва да придобива толкова много хора, и затова спират да се стремят.) Представите оказват въздействие върху стремежа на хората. Тук трябва да се направи корекция. Не че Бог не харесва да придобива толкова много хора. Той наистина харесва това. Тук има един въпрос. Когато Бог накрая определя изхода на хората, на какво основание Бог казва, че повече няма да върши делото Си върху тях, а вместо това се отказва от тях? В това отношение Бог има критерий, който е и принцип, и предел. Ако ти имаш представи за този критерий, принцип или предел или не можеш да го видиш ясно, в теб ще възникне някаква съпротива срещу Бог или фантазии за Него. Някои хора казват: „Бог положи толкова много усилия за нея, но тя не се промени и не се избави от желанието си, а дори се вкопчи упорито

в него и не дойде пред Бог, затова Бог се отказа от нея“. Това ли е основната причина, поради която Той се отказа от нея? (Не.) Тогава коя беше основната причина? В края на тази история, когато главната героиня остаря, макар че външният ѝ вид се промени и тя остаряваше с течение на годините, а времената се променяха, това, което остана непроменено, беше нейното желание и тези нейни почти размити заблуди. И така, какво я накара да продължи да се вкопчва в такова едно желание? (Непримиримият, непокорен нрав.) Точно така, именно фактът, че не обичаше истината, не се стремеше към истината, не приемаше Божиите слова и не практикуваше истината, я доведе до такъв резултат. Нейният покварен нрав на надменност, непримиримост и упоритост я накараха да продължи да се вкопчва в собственото си желание и домогвания и ѝ попречиха да се избави от домогванията си. Каква беше причината за това? Причината беше в нейния покварен нрав. И така, когато Бог вижда, че човек е стигнал до края на пътя, а нравът му все още е непримирим, надменен и упорит, какво означава това? В хода на Божието дело, въпреки че този човек отстрани изглежда, че следва Бог и изпълнява дълга си, той не практикува и не преживява Божиите слова във всичко, което прави, и по същество изобщо няма навлизане в живота. И така, дали такива хора наистина приемат и се покоряват на Божието дело? (Не.) Точно така. Това води до окончателното им изоставяне от Бог. Те са преминали целия си житейски път и въпреки че по време на живота си са дошли пред Бог и са възприели, че Създателят е този, който е устроил всичко това, и че Създателят е този, който подрежда съдбата на хората, в периода, в който са следвали Бог и са слушали Божиите слова, техният непримирим, надменен и упорит нрав изобщо не се е променил, дори в самия край, така че този резултат е очевиден сам по себе си. Това е окончателният Божи критерий — Божият принцип — въз основа на който Бог се отказва от някого. Независимо какви възгледи имат хората или какви оценки дават на този принцип и на този Божи критерий, Бог няма да се повлияе от хората и ще направи това, което трябва да направи. Ако не се занимаваш с този човек и не разбираш каква е най-съкровената същност на този човек и какъв е неговият нрав, а съдиш за него само по външния му вид, никога няма да разбереш принципа и корена на Божиите действия и ще издаваш присъди за Божиите действия и за Неговата присъда спрямо този човек.

Позволете Ми да ви попитам: защо Бог би отредил подобно отношение на един толкова жалък човек, човек, който е преживял всякаква болка в живота си, човек, който е преживял цял живот в болка? Защо Бог би се отказал от него? Този резултат е нещо, което никой не иска да види, но той наистина е факт и действително съществува. Каква е причината Бог да се отнася към него по този начин? Ако Бог беше вършил делото Си върху такъв човек още десет години, щеше ли той да се промени, ако съдим по стремежа му, по нрава му и по пътя, по който поема? (Не.) Ако Той беше вършил делото Си върху него още 50 години и го беше оставил да живее малко по-дълго, щеше ли той да се промени? (Не.) Защо не би се променил? (Неговата природа същност определя, че той не е човек, който се стреми към истината, така че независимо колко години още ще вярва в Бог, той няма да се промени.) Кой може да го каже по по-конкретен начин? (Пътят, по който той е поел, е погрешен, това не е пътят на стремежа към истината. Това означава, че колкото и години да вярва в Бог, това ще е безсмислено. Дори да вярва в Бог още 10 или 20 години, пътят, по който върви, и посоката на живота му няма да се променят.) Точно така е. Той има представи и фантазии в себе си. Той не се стреми към истината, не се стреми към разбиране на истината, нито се стреми към навлизане в истината. Всичко, към което се стреми, е привидността за непрекъснато следване, но същността остава напълно непроменена. Той вярва в Бог в продължение на 10 или 20 години, без да се стреми към истината, или в продължение на 30 или 50 години и все още не се стреми към истината, а това, което в крайна сметка разкрива и изживява, никога не се променя. Това се определя от неговата природа същност и точно такъв вид нрав има той. Този нрав никога не се е променил и неговите представи и фантазии за Бог никога не са се променили. И така, има ли Бог принципи за справяне с такъв човек? Да, разбира се. Хората винаги се преструват на добри и си мислят колко са толерантни и велики. Но дали твоята толерантност е толкова голяма, колкото Божията? Дали любовта ти е толкова голяма, колкото Божията любов? (Не.) И така, какво представлява Божията толерантност? Как можеш да разбереш, че Бог е толерантен и любящ? Бог използва различни начини, които са полезни за хората, за да ги доведе пред Себе Си, да ги накара да слушат словата Му и да разбират словата Му, да ги накара да вървят през живота и да практикуват по начина, по

който Той изисква. Но онзи човек не приема и се вкопчва упорито в своите възгледи до самия край. Тогава Бог отказва ли се от него в хода на житейските му преживявания? (Не.) Бог не се отказва. Във всеки етап от живота му, във всичко, което Той прави за него, и във всичко, което Той изисква от него да преживее, Бог приема сериозно отговорността Си до самия край. Каква е целта на Бог, когато поема отговорност до самия край? За да може да види добър резултат, да може да види резултат, който е удовлетворителен и угоден за човека, за да може той да се радва на истинското щастие, което желае — това е Божията толерантност. Но какъв е резултатът, който Бог вижда накрая? Вижда ли Бог резултата, който иска да види накрая? (Не.) Той не го вижда, вече не се вижда никаква надежда. Какво означава, когато Бог не вижда никаква надежда? Означава, че Бог вече няма никаква надежда за този човек. Казано с човешки думи, Той е отчаян. Ако има искрица надежда, тогава Бог няма да се откаже. Това е Божията толерантност и Божията любов. Бог на практика упражнява Своята толерантност и любов върху хората, а не казва просто празни думи. В крайна сметка това, което Бог вижда в този човек, е, че покварения му нрав не се е променил, че упоритостта му все още продължава и че желанието му остава в дъното на сърцето му. Макар че човекът иска да бъде благословен, когато дойде пред Бог, той не се избавя от нищо. Вместо това цял живот държи на това нищожно желание, цял живот се вкопчва в него и го стиска здраво цял живот. Привидно човекът се предава на Бог, предава на Бог живота си и всички свои близки. Но каква е реалността? Той иска сам да отговаря, да отговаря за хората около себе си, да отговаря за родните си и да отговаря за себе си, и освен това иска те да разчитат един на друг — в действителност той изобщо не предава всичко това на Бог. Независимо как ще погледнете на това, посоката, в която този човек поема, не е посоката на следване на Божия път, нито е посоката на съзнателно изпълнение на Божиите изисквания. Той изобщо не поема в посоката на следване на Божия път. Той е страдал толкова много и е преживял толкова много необикновени неща в живота си, но това все още не го е накарало да се откаже от красивата и щастлива картина на живота, която си е нарисувал, нито го е накарало да размишлява по някакъв начин. Що за човек е той? Такива хора са твърде непримирими. Ако хората не се стремят към истината и не следват правилния път в живота, тогава

крайният резултат е такъв. Накрая това, което Бог направи, вече беше всичко, което можеше да направи. То вече беше надхвърлило фантазиите на хората и беше отишло отвъд онова, което те могат да постигнат. Бог е дал на хората твърде много. Предвид покварата на хората, техния нрав и отношението им към Бог, те не заслужават тези неща и не заслужават тези благословии. Но нима Бог се отказва? Бог върши много работа, преди да се откаже. Бог безрезервно им дарява Своята любов, Своята милост, Своята благодат и благословии. Но след като получат тези неща от Бог, какво е отношението им в замяна? Те все още Го отбягват и стоят далеч от Него, и често вътрешно се съмняват в Него, предпазват се от Него, съпротивляват Му се и се отказват. Защо човекът постоянно иска да разчита на другите, за да си създаде щастлив живот? Той не може да се застави да повярва в Бог. Не вярва, че Бог може да поведе хората по правилния път и да ги направи щастливи. Винаги смята, че собственият му път е правилен. Ако Бог можеше да му помогне и да го поведе към осъществяване на целите му според пътя, който си е избрал, и според неговите изисквания, той щеше да приеме и да се покори. Бог обаче изразява истината, за да накара хората да се върнат при Него, така че да могат да приемат истината и да изживеят смислен живот, а това е в противоречие с представите на човека. Затова той иска да върви по свой път и да живее свой живот. Счита, че трябва да разчита само на себе си и на другите и че не може да постигне целите си, като се уповава на Бог. Тъй като хората не разбират Божиите намерения и се вкопчват само в собствените си представи, те се отдалечават все повече от Бог. Само тези, които виждат, че Бог е истината, пътят и животът, които виждат, че хората са крайно покварени и се нуждаят от Божието спасение, които виждат, че само всичко, което Бог прави, е истината и че всичко това е в името на спасяването на човечеството от влиянието на Сатана и довеждането му до красива крайна цел — само такива хора могат да отправят взор към Бог, да се уповават на Него, да Го следват докрай и никога да не Го напускат.

Това, за което току-що разговаряхме, беше Божието отношение към човека, а също и различните начини, по които Бог върши делото Си сред хората и върху хората. Ако хората развият представи за тези неща, трябва често да ги изследват, да размишляват, да ги разберат и след това да направят обрат. Каква е целта на това да направиш обрат? Ако хората

осъзнаят, че това са представи и фантазии, ако осъзнаят как Бог върши нещата в действителност, има ли все още вероятност да развият някои още по-погрешни и изопачени представи за Бог? Все още е възможно, тъй като хората са непокорни и имат активни мисли, така че е вероятно да развият най-различни представи за Бог. Една представа поражда друга, която на свой ред поражда други, и така постоянно се появяват най-различни представи. В същото време, докато развиват представи за Бог, хората непрекъснато Го разбират погрешно, също и размишляват, а след това непрекъснато разбират истината и в този процес постепенно започват да опознават Бог. Каква е причината, поради която хората не могат да постигнат познание за Бог? Те не знаят какво представляват представите и не разпознават представите в себе си, нито размишляват над своите представи, нито някога се избавят от тях. Те се съсредоточават само върху това да се вкопчват в тях и никога не полагат усилието да научат или да разберат как Бог върши делото Си или каква е същността на Божието дело. По този начин, в допълнение към покварения нрав на хората, между Бог и хората се появява още едно нещо, което също влияе върху спасението на хората. Следователно, докато се справят със собствения си покварен нрав, хората трябва да придобият по-прецизно и по-подробно разбиране за това какво представляват човешките представи. Каква е целта на разбирането и преобръщането на човешките представи? Дали тя е хората да се избавят от тях? Целта е хората да могат да навлязат в истината реалност възможно най-бързо, да разберат какво точно представлява това, в което Бог иска хората да навлязат, и да разберат как Бог върши нещата. Ако Бог вършеше нещата по начина, по който ти си представяш, би ли могло Божието дело върху теб да бъде ефективно? Не, не би могло. Например има някои неща, за които Бог никога не те просветлява. Вместо това Той посочва изрично как да ги свършиш, а ти просто трябва да отидеш и да ги свършиш. Но ти винаги чакаш Бог да те трогва и да те просветлява, и в резултат на това чакане работата се забавя, ти не изпълняваш дълга си правилно и накрая те освобождават. От какво е причинено това? (От представите.) Ако го разгледаме сега, представите на хората влияят ли на тяхното навлизане? (Да.) До каква степен те влияят върху него? Най-малкото те влияят на разбирането на хората за истината и на навлизането им в реалността. В най-лошия случай те влияят на правилния избор на хората и лесно ги

карат да поемат по грешния път. Много вероятно е хората да разбират погрешно Бог, когато имат представи. Например, Бог ги кастри, съди и наказва изцяло за да постигне положителни резултати, така че хората да придобият по-добро разбиране за себе си и да се покаят истински. Хората обаче смятат, че Бог умишлено се изправя срещу тях и че нарочно иска да ги разкрие и отстрани. Без значение какво казва или прави Бог, те винаги мислят най-лошото за Него и вярват, че Бог не изпитва любов към тях, и дори се отнасят към онези, които практикуват истината, като към глупаци. Бог показва на хората правилния път и им позволява да практикуват истината и да живеят в светлината, но вместо това те избират да живеят в мрака според сатанинските философии и сатанинската логика. Така пътят, по който вървят, не е пътят на спасението. Ако ти настояваш да вървиш срещу Бог, не се ли отклоняваш все повече от Божието дело? Когато все повече се отклоняваш от пътя на спасението, ти ще бъдеш напълно отстранен. В Библията има една поговорка: „Безумните умират от нямане на разум“ (Притчи 10:21). Смъртта нещо сериозно ли е? В контекста на последните дни да умреш не е нещо сериозно, но да погинеш е нещо сериозно. Да умреш не означава да погинеш, докато да погинеш непременно означава, че нямаш изход — че си мъртъв завинаги. В миналото се казваше, че хората могат да умрат от глупост. Но в днешно време глупостта не е нещо кой знае колко важно. Кой не върши глупости? Да умреш също не е кой знае колко важно нещо, защото да умреш не означава непременно да погинеш. И така, защо хората погиват? Хората погиват заради упоритостта и твърдоглавието си, което е нещо много по-сериозно от това да умреш от глупост, защото няма изход. Защо казвам, че упоритостта и твърдоглавието могат да доведат хората до погиване? Това е свързано с въпроса за пътя, по който хората поемат. Какъв вид нрав е упоритостта? Непримиримост. Ако човек има непримирим нрав, това може да създаде много проблеми. Понякога хората не разбират и просто искат да вършат нещата по този начин, а понякога разбират, но пак искат да вършат нещата по този начин, без да следват Божиите изисквания. Освен това твърдоглавието също е вид нрав — тоест неподатливост на разум — и включва надменност и жестокост. Ако тези два вида нрав не се променят, те в крайна сметка могат да доведат човека дотам да погине. Това прост въпрос ли е? Можете ли да го приложите към себе си? Трябва

да разберете до какви постъпки може да доведе надменният и жестокият нрав на човека. Всичко, което хората вършат, независимо кои са те, се върши пред Бог, Създателя, и Бог ще съди хората според Своя праведен нрав. И така, за хората с надменен и жесток нрав какви са последствията от нещата, които вършат? Защо може да се каже, че последствията са необратими? Всички вие би трябвало да разбирате това, нали? Добре тогава, няма да говорим повече за представите, свързани с тази история.

Що се отнася до представите на хората за Божието дело, можете ли да се сетите дали има и други, за които не сме говорили? Дали представите, за които чухте днес, са единствените, които хората имат по отношение на Божието дело? Ако говорим за съд, наказание, изпитания, облагородяване, кастрене, както и за разкриване и усъвършенстване на хората, с какво съдържание е свързано това? Какъв тип хора Бог кастри, съди и наказва? Какъв тип хора биват изправени пред изпитания и облагородяване? При извършването на тези дела и при използването на тези начини на действие върху хората Бог има принцип и обхват, които се основават на духовния ръст на хората, на техния стремеж, на тяхната човешка природа и на степента, до която те разбират истината — днес няма да говоря подробно за това. В обобщение, Бог кастри и дисциплинира хората, съди ги и ги наказва, и ги подлага на изпитания и облагородяване — Бог върши делото Си върху хората в съответствие с тези няколко стъпки. Принципът на Божието дело върху хората и това на коя стъпка се извършва то се основава на ръста на човека. На всички вас този термин „ръст“ може да ви се стори до известна степен кух. Той се измерва главно въз основа на това доколко човек разбира истината, дали отношенията между него и Бог са нормални, а също и въз основа на това до каква степен човек се покорява на Бог. Ако направим разграничение на тази основа, дали повечето хора сега са изправени пред съд, наказание, изпитания и облагородяване? За някои хора може би е още рано за тези стъпки, те могат да ги видят, но не могат да ги постигнат, докато за други хора подобна гледка е донякъде плашеща. Накратко, тези пътища са стъпките, които Бог предприема, за да спаси хората и да ги доведе до съвършенство, и Бог установява тези няколко стъпки въз основа на точни определения на всички различни аспекти на човека. Никое дело, което Бог върши върху хората, не е произволно. Бог върши Своето дело

стъпка по стъпка и принципно. Той разглежда твоя стремеж и твоята човешка природа, както и твоята възприемчивост и отношението, с което се справяш с всички типове хора, събития и неща в твоето ежедневие, и т.н. Въз основа на тези неща Той определя как да върши делото Си върху хората и как да ги напътства. Бог се нуждае от определен период от време, в който да наблюдава човека. Той не стига до прибързана присъда въз основа на едно или две неща — Бог никога не е толкова прибързан във всяко от нещата, които прави върху който и да е човек. Някои хора казват: „Страхувам се от онзи начин, по който Бог е подложил Йов на изпитание. Ако някога това наистина се случи с мен, няма да мога да свидетелствам за Бог. Ами ако Бог действително ме лиши от всичко по този начин? Какво ще правя?“. Не се притеснявай, Бог никога няма да постъпи с теб толкова произволно, не бива да се страхуваш. Защо не бива да се страхуваш? Преди да се страхуваш, ти трябва първо да се убедиш в това с някакъв факт и да се замислиш за своя ръст. Имаш ли вярата на Йов, покорството на Йов и боязънта от Бог на Йов? Имаш ли степента на преданост и безпрекословността на Йов в следването на Божия път? Прецени тези неща и ако нямаш никое от тях, можеш да бъдеш сигурен, че Бог няма да те подложи на изпитания и облагородяване, защото ръстът ти не отговаря на тях и далеч не е достатъчен. Хората също така имат някои представи и фантазии — както и подозрения, страх или отношение на избягване и предпазливост — относно Божиите изпитания и облагородяване. След като хората придобият задълбочено разбиране за тези неща и за това как Бог върши делото Си, техните представи за Божието дело постепенно ще изчезнат и те ще се съсредоточат върху стремежа към истината и върху полагането на усилия в Божиите слова. Той изрича тези слова именно за да постигне тази цел. За да следваш Бог, трябва да разбереш как Бог върши делото Си и как спасява хората. Ако наистина си човек, който се стреми към истината, тогава иди и прави нещата според Божиите изисквания. Не гледай на Бог през цветни лещи и не използвай собствения си ограничен ум, за да проумееш Божията помисъл. Трябва да разбереш какви точно са принципите на Божието дело, какви са принципите, въз основа на които Бог се отнася към хората, до каква степен Бог върши делото Си върху човека и какъв е Божият критерий за оценка. След като разбереш тези неща, какво трябва да направиш оттам нататък? Това, което Бог иска да

види, не е да се откажеш от стремежа си към истината, нито иска да види отношението на човек, който сам се отписва като изгубена кауза. Той иска да види, че щом веднъж си разбрал всички тези истински факти, можеш да тръгнеш и да се стремиш към истината по по-непоколебим, по-смел и по-убеден начин, като ясно осъзнаваш, че Бог е праведен Бог. Когато стигнеш до края на пътя, стига да си достигнал критерия, който Бог е определил за теб, и да си на пътя към спасението, Бог няма да се откаже от теб. Това е в общи линии всичко засега относно представите на хората за съда, наказанието, изпитанията, облагородяването и кастренето. Има още и много подробни аспекти — твърде много, за да бъдат обяснени ясно в този кратък разговор. Необходимо ще е да дам някои примери за това как хората проявяват и разкриват тези представи в ежедневието, както и да разкажа някои кратки истории и да включа няколко прости герои и сюжети, за да можете да разберете или да тълкувате представите на хората чрез тези примери от реалния живот и за да можете да осъзнаете, че тези неща са представи, които са в разрез с реалността и в пълно противоречие с принципите и критериите на Бог. Бог дори не прави това, тогава защо ти продължаваш да мислиш и да правиш догадки на сляпо? Ако постоянно живееш в собствените си представи и фантазии, никога няма да тръгнеш по пътя на стремежа към истината според Божиите изисквания и винаги ще си далеч от Божиите изисквания. Ако продължаваш така, няма да имаш път за практикуване и винаги ще си подложен на възпирания. Където и да отидеш, на всяка крачка ще удряш на камък, няма да знаеш какво да правиш и нищо няма да върви гладко в ни най-малка степен. В резултат на това накрая дори няма да имаш право да получиш Божия съд и наказание. Колко печално би било това!

Когато става въпрос за вяра в Бог, никой досега не е бил сериозен с вас. Сега е времето да бъдете сериозни, защото това е критичният момент! Времето изтича, така че не се отнасяйте към вярата в Бог като към нещо, с което можете да си играете. Бог е решил да направи хората пълноценни и да ги спаси, и Той иска да завърши това дело докрай. Как ще го извърши докрай? Като казва на хората всички аспекти на истината, така че те да могат ясно да я възприемат и да не се отклоняват от правия път. Бог ще те дисциплинира, когато се отклоняваш от правия път. Ако често се отклоняваш по свой собствен път, Бог ще продължава да те

дисциплинира, докато не се върнеш в правилния път. Накрая, ако Бог е направил всичко, което може, а ти все още не си изпълнил Божиите изисквания, кого другиго можеш да обвиняваш? Можеш да обвиняваш само себе си. Тогава единственото, което остава на хората, е да се бият в гърдите и да плачат горчиво. Кое е най-важното, когато става въпрос за това хората да разбират истината? Те трябва да приемат истината, а след като я приемат, да са способни да я търсят и да я свързват с ежедневието си. Само така хората могат постепенно да постигнат истинско разбиране на истината. Когато слушаш проповеди и разбираш буквалния им смисъл, си мислиш, че разбираш — това в действителност не е разбиране на истината. Това е само разбиране на доктрина. Щом разбереш буквалното значение на проповедите, трябва да го свържеш в реалния живот със собственото си състояние и със собственото си навлизане, за да можеш да опознаеш себе си и да си способен да практикуваш истината. Единствено това означава, че навлизаш в истината реалност. Ако не практикуваш по този начин, истината няма нищо общо с теб, Божиите слова нямат нищо общо с теб и съответно Бог няма нищо общо с теб. Ако не практикуваш истината, няма да придобиеш нищо!

11 октомври 2018 г.

ЧОВЕК МОЖЕ ДА ТРЪГНЕ ПО ПРАВИЛНИЯ ПЪТ НА ВЯРАТА В БОГ САМО КАТО ПРЕОБЪРНЕ ПРЕДСТАВИТЕ СИ (3)

Днес продължаваме да разговаряме по темата за представите. Вече два пъти разговаряхме по тази тема, а днес ще разговаряме по нея още веднъж, за да я завършим. По отношение на нещата, за които разговаряхме преди, след това вие трябва да разговаряте помежду си, след което да разсъждавате за тези неща и да ги преживявате малко по малко. Тези теми не могат да се възприемат напълно само за ден-два. Човек може да започне да ги разбира само постепенно, като ги преживява и чувства в живота си. Това, което можете да проявите сега само въз основа на паметта, е просто едно назубряне. Яденето и пиенето на Божиите слова изисква преживяване. Човек може наистина да разбере и да вникне, едва след като известно време преминава през преживяване в реалния живот. Представите на хората се състоят главно от представите им за Бог и за Божието дело. Тези два вида представи в най-голяма степен влияят върху стремежа на хората, върху начина, по който възприемат нещата, върху тяхното разбиране за Бог и отношението им към Него, а още повече върху пътя, по който вървят във вярата си в Бог, както и върху посоката и целите, които избират за живота си. Въз основа на предишните ни две общения сега можете ли да определите какво точно означават представите? Фантазиите за вярата в Бог са вид представа. Тези фантазии се проявяват предимно в някои повърхностни модели на поведение в речта и държанието на хората, както и в детайли от ежедневието им, като хранене, облекло, жилище и транспорт. Това е най-елементарното ниво. Ако отидем още една крачка напред, ще видим някои фантазии за стремежа на човек да вярва в Бог и за пътя, по който върви в това отношение, както и някои изисквания, фантазии и погрешни разбирания на хората, свързани с Божието дело. Какво включват тези погрешни разбирания? Защо се наричат погрешни разбирания? Когато казваме погрешно разбиране, това определено не е правилна мисъл. По-скоро е нещо, което не съвпада с фактите, не съответства на истината и е несъвместимо с Божието дело и с Божия нрав, и което противоречи на Божието дело и на Божия нрав.

Или е нещо от човешката воля, породено от представите, фантазиите и знанията на хората, което няма нищо общо със Самия Бог или с Божието дело. Когато се появят такива представи, фантазии, погрешни разбирания и изисквания, това означава, че представите на хората за Бог и за Божието дело са достигнали своя връх. Какво се случва с отношенията между хората и Бог в този момент? (Между тях се образува преграда.) Между хората и Бог има преграда. Това сериозен проблем ли е? (Да.) Когато се образува такава преграда, това означава, че представите и фантазиите на хората са много сериозни. Когато между хората и Бог се образува преграда, това означава, че те са недоволни от някои от нещата, които Бог е направил, че вече не искат да споделят с Бог, да се отнасят към Бог като към Бог или да се покоряват на Бог. Започват да поставят под съмнение Божията праведност и Божия нрав. Какви проявления следват непосредствено след това? (Съпротива.) Ако хората не търсят истината, това погрешно разбиране не само създава преграда в сърцата им, но и незабавно води до съпротива — съпротива срещу истината, срещу Божиите слова и срещу Божието върховенство. Те стават недоволни от това, което Бог е направил, и казват: „Това, което Ти правиш, е неуместно. Нито го одобрявам, нито съм съгласен с него!“. Скритото послание е: „Не мога да се покоря. Това е моят избор. Искам да изразя различен възглед, искам да изразя мнение, което е различно от Божиите слова, от истината и от Божиите изисквания“. Що за поведение е това? (Това е шумен протест.) След съпротивата се поражда шумен протест и противопоставяне. Това е ескалация. Когато покваренят нрав на човека вземе връх, една-единствена представа може да създаде преграда и погрешни разбирания между него и Бог. Ако това не се преодолее своевременно чрез търсене на истината, преградата нараства и се превръща в дебела стена. Ти вече не виждаш Бог или Неговото истинско съществуване, камо ли Неговата божествена същност. Започваш да се съмняваш дали въплътеният Бог наистина е Бог, губиш интерес към яденето и пиенето на Божието слово и вече не искаш да се молиш на Бог. Така връзката ти с Бог става все по-далечна. Защо хората могат да проявяват такова поведение? Защото считат, че това, което Бог е направил, е наранило сърцата им, накърнило е достойнството им и е унизило почтеността им. Наистина ли е така? (Не.) Какво всъщност се случва тогава? (Това се случва, понеже желанията на

хората не са били удовлетворени и ситуацията, с която са се сблъскали, е засегнала собствените им интереси.) Това е така, защото хората имат покварен нрав. Когато прекомерните им желания не бъдат удовлетворени незабавно, те се съпротивляват на Бог и са крайно недоволни, че Той е вършил делото Си по начин, който не е съобразен с човешките представи. Те не признават, нито приемат, че това, което Бог върши, е истината, че то е Божията любов и че е с цел да спаси хората. Те развиват представи и погрешни разбирания за това, което Бог е направил, което означава, че покваренят им нрав е поел контрол над тях. След като се появят тези прегради, какви са проявленията на всички видове покварен нрав, които хората разкриват, когато живеят според представите си? Те не търсят, не чакат и не се покоряват, а още по-малко се боят от Бог или се покайват. Те първо проучват внимателно и съдят, после заклеймяват и накрая идва съпротивата. Не са ли тези модели на поведение точно обратното на положителните проявления като търсене, чакане, покорство, приемане и покаяние? (Да, така е.) Тогава всички тези модели на поведение са негативни неща. Те са разкриването на покварен нрав. Именно техният покварен нрав контролира действията и мислите им, както и отношението, намеренията и възгледите им при преценяването на хора, събития и неща. Коя е следващата стъпка, която хората предприемат, когато започнат да проучват внимателно, да анализират, да съдят, да заклеймяват и да се съпротивляват? (Противопоставяне.) Тогава идва противопоставянето. Кои са някои от проявленията на противопоставянето? (Да са негативни, да обръщат гръб на дълга си.) От една страна, са негативни. Отпускат се в работата си по негативен начин и обръщат гръб на дълга си и се отказват от него. Какво още? (Разпространяване на представи.) (Произнасяне на присъди.) Произнасянето на присъди, разпространяването на представи — това са все някои от проявленията на шумното протестиране и противопоставянето срещу Бог. Какво още? (Те може да предадат Бог и да предадат истинския път.) Това е най-сериозното от всичко. Когато някой достигне до този етап, дяволската му природа изплува напълно, той изцяло отрича и предава Бог и във всеки един момент може да се отвърне от Бог.

Кои от споменатите току-що са различни проявления на поведение, посредством което хората протестират шумно срещу Бог и Му се

противопоставят? (Отпускане в работата по негативен начин, загърбване на работата и отказване от дълга си.) (Съдене на Бог.) Съдене на Бог и на Неговото дело. (След това идва разпространяването на представи и накрая — предаването на Бог.) Нека се спрем по-подробно на тези неща. Разпространяването на представи свързано ли е с някакво оплакване? (Да.) Понякога разпространяването на представи е примесено с оплакване, неща като: „Това, което прави бог, не е праведно“, „Вярвам в бог, а не в някакъв човек“ и „Вярвам, че бог е праведен“. В тези думи има нотка на оплакване. Отпускането в негативен план, разпространяването на представи и осъждането на Бог са доста сериозни модели на поведение, но най-сериозно е предателството. Тези четири модела на поведение са съвсем очевидни, доста сериозни и са от естество, което пряко се съпротивлява на Бог. За кои конкретни проявления на тези модели на поведение се сещате, кои от тях сте виждали или дори кои от тях сами сте проявявали? (Има и подстрекателство. За да дават воля на недоволството си от Бог, някои хора подстрекават още повече хора да Му се противопоставят.) Това е проявление на разпространяване на представи. Има ли такива, които външно изглеждат покорни, но по време на молитви казват: „Нека Бог да го разкрие. Това, което правя, е правилно, с времето всичко ще се разкрие. Знам, че Бог е праведен.“? Тези думи може и да звучат правилно, дори уверено обосновани, но в тях се крият непокорство и недоволство спрямо Бог. Това е вътрешно противопоставяне, това е негативно отпускане и негативно противопоставяне. Има ли други аспекти? (При негативното отпускане хората също се оставят на отчаянието, вдигат ръце от безсилие и вярват, че те просто са такива, че това е просто тяхната природа. Те смятат, че никой не може да ги спаси, така че ако Бог иска да ги унищожи, така да бъде.) Това е форма на мълчаливо противопоставяне. Действителното им състояние е негативно и те считат, че Божиите действия са неразбираеми и че хората не могат да ги проумеят истински, затова нека Бог да прави каквото иска. На пръв поглед изглежда, че са се покорили на устроеното от Бог и на Неговите подредби, но всъщност дълбоко в сърцата си те силно се съпротивляват на Божиите подредби и са изключително недоволни и непокорни. Те вече са признали, че това е Божие дело, и не предявяват никакви допълнителни изисквания. Защо тогава казваме, че това е нагласа на противопоставяне? Защо го окачествяваме по този начин? Всъщност в

съзнанието си те не искат да заклеймят и този въпрос, не искат да отсъждат с думите: „Това, което Бог е направил, е погрешно. Не го приемам. Мога да се покоря на други неща, които Бог е направил, но не и на това. Във всеки случай поради това ще се отпусна в работата си по негативен начин“. В подсъзнанието им състоянието им не е такова, те нямат такава осъзнатост. В сърцето си те са просто някак непокорни, недоволни или възмутени. Някои хора дори биха могли да заклеймят действията на Бог като погрешни, но от дълбините на сърцето си, от гледна точка на субективните си желания, те всъщност не искат да заклеймят Бог в съзнанието си, тъй като в крайна сметка това, в което вярват, е Бог. Тогава защо казваме, че това поведение е поведение на противопоставяне, че е негативно отпускане и че носи елементи на негативност? Негативността сама по себе си е форма на съпротива и противопоставяне, която има няколко проявления. Първо, когато развиват състояния като това да се отдават на отчаяние и да се отпускат по негативен начин, хората могат ли да осъзнаят в сърцето си, че тези състояния са погрешни? (Да.) Всеки може да осъзнае това, с изключение на онези, които са вярвали само две-три години и рядко слушат проповеди. Те не разбират тези въпроси. Но щом човек е вярвал в Бог поне три години, често слуша проповеди и разбира истината, той може да има това осъзнаване. Когато осъзнаят, че такива състояния са погрешни, какво трябва да направят хората, за да избегнат състоянието на противопоставяне? Първо, те трябва да търсят. Какво да търсят? Да търсят защо Бог е устроил нещата по този начин, защо са ги сполетели такива ситуации, какви са Божиите намерения и какво трябва да направят. Това са положителни неща, такива проявления трябва да имат хората. Какво още? (Приемане, покорство и избавяне от собствените идеи.) Лесно ли е да се избавите от собствените си идеи? (Не.) Ако мислиш, че си прав, няма да си способен да се избавиш от тях. Необходими са определени стъпки, за да се стигне до етапа на избавяне. И така, какви практики са най-уместни и подходящи в този случай? (Молитва.) Ако молитвата ти се състои само от няколко празни изречения и само отбиваш номера, проблемът няма да бъде разрешен. Ти се молиш: „О, Боже, искам да се покоря. Моля Те, подреди и устрой моите обстоятелства така, че да мога да се покоря. Ако все още не мога да се покоря, тогава ме укори“. Дали изричането на няколко празни изречения като това води до

промяна на погрешното ти състояние? То изобщо не го променя. Ти се нуждаеш от метод на практикуване, за да постигнеш обрат. И така, как можеш да практикуваш, за да обърнеш нещата? (Човек трябва активно да търси Божиите намерения, вътрешно да признае, че греши, а Бог е прав, и да е способен да се отрече от себе си.) Това са два метода на практикуване: активно търсене на Божиите намерения и вътрешно признаване, че Бог е прав, а самият той греши. И двата метода са доста добри, и двата казват правилните неща, но единият е по-практически. Кой от тях е практически? Кой е празно говорене? (Активното търсене на Божиите намерения е нещо практическо.) Често Бог няма директно да ти каже намеренията Си. Освен това Той няма да те озари внезапно със светлина, която да ти позволи да разбереш, нито ще те поведе да ядеш и пиеш точно съответните Божии слова, които трябва да разбереш. Тези методи са твърде нереалистични за хората. Може ли тогава този подход на активно търсене на Божиите намерения да бъде ефективен за вас? Ефективният метод е най-добрият метод. Той е най-реалистичният и практически метод. Неефективният метод, колкото и добре да звучи, е теоретичен и остава само на думи, а не дава резултати. И така, кой от тях е практически? (Вторият — да признаеш, че Бог е истината, а ти самият грешиш.) Правилно, да признаеш грешките си — това означава да имаш разум. Някои хора казват, че не осъзнават, че грешат. В такъв случай трябва да си разумен и да си способен да се избавиш и да се отречеш от себе си. Някои хора казват: „Мислех, че съм прав, и сега все още мисля така. Освен това много хора ме одобряват и се съгласяват с мен, а аз не чувствам никакъв укор в сърцето си. Освен това намерението ми е правилно. Как тогава мога да греша?“. Съществуват няколко причини, които ти пречат да се избавиш и да се отречеш от себе си. Какво трябва да направиш в този случай? Каквито и причини да имаш да мислиш, че си прав, ако това „правилно“ противоречи на Бог и е в разрез с истината, тогава ти просто грешиш. Независимо колко покорно е отношението ти, независимо как се молиш на Бог в сърцето си или дори ако на думи признаваш, че грешиш, но дълбоко в себе си продължаваш да се бориш срещу Бог и да живееш в състояние на негативност, същността на това все така е противопоставяне на Бог. Това доказва, че все още не си осъзнал, че грешиш, че не приемаш факта, че грешиш. Когато хората развиват погрешни разбирания и представи за Бог, те първо трябва да

признаят, че Бог е истината и че хората не разполагат с истината и със сигурност те са тези, които грешат. Това някаква формалност ли е? (Не.) Ако приемеш тази практика само като формалност, повърхностно, тогава можеш ли да започнеш да осъзнаваш собствените си грешки? Никога. Себеопознаването изисква няколко стъпки. Първо, трябва да определиш дали действията ти са съгласно истината и принципите. Не гледай първо намеренията си. Има случаи, когато намеренията ти са правилни, но принципите, които практикуваш, са погрешни. Често ли се случва подобна ситуация? (Да.) Защо казвам, че принципите ти на практикуване са погрешни? Възможно е да си търсил, но вероятно изобщо не си разбрал какво представляват принципите. Вероятно изобщо не си търсил и си основавал действията си единствено на добрите си намерения и на ентусиазма си, както и на фантазиите и преживяванията си, и в резултат на това си допуснал грешка. Можеш ли да си представиш това? Не можеш да го предвидиш и си допуснал грешка. А нима след това не си бил разкрит? Ако продължаваш да се състезаваш с Бог, след като си бил разкрит, къде се крие грешката? (Тя се крие в това, че не признавам, че Бог е прав, а настоявам, че аз съм прав.) Ето в какво си сгрешил. Най-голямата ти грешка не е в това, че си направил нещо погрешно и че си нарушил принципите, вследствие на което си причинил загуба или други последици, а че след като си направил нещо погрешно, все още упорито продължаваш да се придържаш към собствените си разсъждения и си неспособен да признаеш грешката си, продължаваш да се противопоставяш на Бог въз основа на своите представи и фантазии, да отричаш Неговото дело и истините, които Той е изразил — това е най-голямата и най-сериозната ти грешка. Защо се казва, че подобно състояние на човека е състояние на противопоставяне спрямо Бог? (Защото човекът не признава, че това, което върши, е погрешно.) Независимо дали хората признават за правилно Божието върховенство и всичко, което Бог върши, и независимо какво е тяхното значение, ако хората не могат първо да признаят, че самите те грешат, тогава тяхното състояние е състояние на противопоставяне спрямо Бог. Какво трябва да направи човек, за да коригира това състояние? Първо, човек трябва да се отрече от себе си. Това, което току-що казахме за необходимостта първо да се търсят Божиите намерения, не е толкова практическо за хората. Някои хора казват: „Ако не е толкова практическо,

това означава ли, че търсенето не е необходимо? Някои неща, които могат да бъдат потърсени и разбрани, не трябва да бъдат търсени — мога просто да прескоча тази стъпка“. Това ще свърши ли работа? (Не.) Не е ли невъзможно да бъде спасен човек, който действа по този начин? Такива хора възприемат нещата по изопачен начин. Търсенето на Божиите намерения е малко далечно и не може да бъде постигнато веднага. За по-кратък път е по-реалистично първо човек да се избави от себе си, като знае, че действията му са погрешни и не са съгласно истината, и след това да търси истините принципи. Това са стъпките. Те може да изглеждат прости, но прилагането им на практика е свързано с много трудности, тъй като хората имат покварен нрав, както и всякакви фантазии, всякакви изисквания, а също и желания, които им пречат да се отрекат от себе си и да се избавят от себе си. Тези неща не са лесни за изпълнение. Няма да се задълбочаваме в тази тема. Да продължим да обсъждаме темата за представите, която разглеждахме в последните две общения.

Преди малко основният акцент на нашето общение беше как представите могат да доведат до погрешни разбирания за Бог, които от своя страна създават преграда между хората и Бог, а тази преграда ги кара да развият съпротива срещу Бог. Какво е естеството на тази съпротива? (Противопоставяне.) Това е противопоставяне, непокорство. Следователно, когато хората развиват противопоставяне срещу Бог и шумно протестират срещу Него, това не е нещо, което се случва изведнъж. То има корени. То е същото, както когато човек внезапно открие, че се е разболял и че болестта му е много сериозна. Той се чуди как състоянието му се е влошило толкова бързо. Всъщност болестта му е присъствала в тялото му дълго време и вече е била пуснала корени — той не се е разболял от нея в деня, в който е разбрал за нея. По-скоро това е бил само денят, в който я е открил. Какво имам предвид, като казвам това? Дали способността да се бунтуваш срещу Бог, да Му се противопоставяш, да протестираш шумно срещу Него е нещо, което всеки може да предвиди, когато за пръв път започне да вярва в Бог? Категорично не. Това ли е първоначалното намерение на всеки човек, който вярва в Бог, но накрая протестира шумно срещу Него и Му се противопоставя? Някой някога казвал ли си е: „Не вярвам в Бог заради благословии. Просто искам да протестирам шумно срещу Бог и да Му се противопоставям, след като Го

видя, след което да стана известен, да се прочуе името ми и животът ми да си е струвал.“? Някой имал ли е някога такива планове? (Не.) Никой никога не е планирал по този начин, дори и най-глупавият, тъп или зъл човек. Всички хора искат искрено да вярват в Бог, да бъдат добри, да слушат Божиите слова и да правят всичко, което Бог иска от тях. Макар че не могат да постигнат абсолютно покорство пред Бог, те могат поне да изпълнят минималните изисквания на Бог и да Го удовлетворят, доколкото им позволяват способностите. Какво хубаво желание. Как се е стигнало до това да протестират шумно срещу Бог и да Му се противопоставят? Самите хора изпитват нежелание и не знаят как е станало това. Когато се стигне до шумно протестиране и противопоставяне срещу Бог, вътрешно те се чувстват зле и са разстроени, като си мислят: „Как може хората да правят това? Дори другите да постъпват така, аз не биваше да го правя!“. Точно както казва Петър: „Дори и всички да се съблазнят поради Теб, аз никога няма да се съблазня“ (Матей 26:33). Думите, които Петър изрече, идваха от сърцето му, но поведението му не можеше да отговори на желанията и въжделенията му. Човешката слабост е нещо, което самите хора не могат да предвидят. Когато действително ги сполети някаква ситуация, тяхната поквара бива разобличена. Природата същност и покваренят нрав на човека могат да контролират и да диктуват мислите и поведението му. С покварения нрав могат да възникнат различни представи, както и различни желания и изисквания, което води до всякакъв вид непокорно поведение. Това оказва пряко въздействие върху отношението между човек и Бог и влияе пряко върху навлизането му в живота и преобразяването на нрава му. Когато хората за пръв път започнат да вярват в Бог, намеренията им не са такива, нито е нещо, което в сърцата си хората са готови и се надяват да правят. Такива последици се дължат на представите на хората за Бог. Ако тези представи не се преобърнат, перспективите, съдбата и крайната цел на човека може да станат проблемни.

За да преодолее своите погрешни разбирания за Бог, човек трябва да преобърне своите представи за Бог, за Божието дело, за Божията същност и за Божия нрав. За да преодолее тези представи, човек първо трябва да ги разбере, да ги опознае и да ги осъзнае. И така, какви точно са тези представи? Това ни връща към основната тема. Трябва да започнем с някои практически примери, за да преобърнем тези представи и проявления на

хората, като направим Божиите намерения видими от тези случаи и дадем на хората възможност да видят дълбоко в Божието сърце какъв е Неговият нрав и каква е Неговата същност и как Той се отнася към хората, както и как хората си представят, че Той трябва да се отнася към тях, и да им дадем възможност да разграничат, да изяснят и да сравнят последните две гледни точки, което може да доведе до разбиране и приемане на начина, по който Бог се отнася към хората и господства над тях, както и до разбиране и приемане на Божията същност и нрав. След като хората имат ясно разбиране за начина, по който Бог господства над хората, и за Неговото дело, те вече няма да си създават представи за Бог. Преградата между Бог и тях също ще изчезне, а в сърцата им вече няма да възникват състояния на противопоставяне или шумен протест, насочени срещу Бог. Тези проблеми на непокорство и съпротива срещу Бог могат да бъдат преодолени директно чрез четене на Божиите слова и чрез общение за истината. Независимо кой аспект на представите се преобръща, трябва да се започне с четене на Божиите слова и с общение за истината. Всичко трябва да е свързано с истината, всичко включва истината. И така, какви са тези представи, които хората имат? Нека започнем с обсъждане на Божието дело, като използваме конкретни примери, за да изясним принципите, които стоят зад Божието дело, както и принципите и методите, чрез които Бог се отнася към хората и господства над тях. Един пример може да засегне метода на Божието дело. Той може да засегне и метода, по който Бог категоризира даден човек, и как Бог определя изхода му. Или може да засегне Божия нрав и Божията същност. За да изясним тези въпроси, смятате ли, че би било уместно, ако говорим празни приказки за това какъв е Бог, какво е направил и как се е отнасял към хората през шестте хиляди години на Своето дело? Бихте ли могли лесно да приемете това? Или ако говорехме за това как например Бог върши делото Си в продължение на шест хиляди години и във втория етап на Своето дело действа в Юдея и ако обсъждахме как Бог се отнася към еврейския народ тогава и как можем да наблюдаваме Божия нрав от това — щеше ли това да улесни разбирането? (Не.) Например, ако говорехме за това как Бог господства над този свят: как се отнася към хората от различни етноси, какво мисли Бог, как разграничава териториите им и защо ги разделя на различни места — по-специално защо някои добри хора са разположени на места, които не са

идеални, а някои зли хора — на много по-добри места, и какви принципи използва Бог, за да разпределя нещата по този начин, и разглеждахме Божиите методи за господство над човечеството от тази тема — това би ли улеснило разбирането? (Не.) Не са ли тези теми доста отдалечени от преобразяването на нрава на хората и навлизането им в живота в тяхното ежедневие? Не са ли те доста абстрактни? (Да, така е.) Защо казваме, че са далечни и абстрактни? Защото в реалния живот разбирането само на истини, свързани с видения, като например подробностите за това как Бог господства над човечеството и го напътства, изглежда малко отдалечено от проблемите, с които се сблъскваме в ежедневието си, и не е от особено значение. За да разгледаме проблеми от реалния свят, трябва да започнем с примери, които можете да чуете, да видите и да почувствате в живота си, и след това от там да разширим вашето прозрение. Независимо какви истории разказвам или кои хора и какви събития включват тези истории — дори ако те може да се отнасят до неща, които си правил в миналото — крайният резултат от тези истории е да ти помогнат да разбереш истини, свързани с темата, която се обсъжда днес. Всяка разказана история служи на определена цел и е свързана с ценността, която трябва да предаде, и с истината, която изразява.

Да започнем нашата история. Това е Първият случай. Преди много време една църква изпрати шише сироп за кашлица с обяснението: „Бог винаги ни говори и проповядва, а понякога кашля, когато говори твърде много. За да направим проповядването на Бог по-гладко и да намалим кашлицата, изпращаме малко сироп за кашлица“. Когато шишето пристигна, един човек го видя и каза: „Твърди се, че това е сироп за кашлица, но кой знае какво лекува наистина. Не можем просто да го дадем на бог да пие — може да е вреден. Това е лекарство, а във всяко лекарство има някакви токсини. Може да има странични ефекти при пиенето му!“. Онези, които го чуха, си помислиха: „Той е доста загрижен. Е, тогава не можем да го дадем на Бог“. По онова време нямах нужда от него, затова си мислех да го запазя за по-късно и въпросът приключи дотук. Но дали историята свършва дотук? Не, историята на това лекарство започна в онзи ден. Един ден някой откри, че същият този човек сам пие сиропа за кашлица, и до разкриването му, сиропът беше останал наполовина. Можете лесно да се досетите какво се случи след това. Той изпи целия

сироп. Това е самата история. Поразсъждавайте какво общо има това с представите, които обсъждаме днес. Преди всичко Ми кажете: шокира ли ви историята, провокира ли ви? (Да.) Какво мислите, след като я чухте? Какво ви провокира? По принцип тези, които са провокирани, ще си помислят: „Олеле, това е било нещо, принесено на Бог. Как може някой да го изпие?“. Това е първото нещо, което ги провокира. Второто нещо е: „Той е продължил да го пие. Не мога да повярвам, че е изпил всичко!“. Освен че сте били провокирани, за какво още се сещате? По отношение на това, което е направил този човек — всички тези негови модели на поведение, т.е. всяко едно събитие в цялата тази история — замисляте ли се каква би могла да бъде Божията реакция? Какво би направил Бог? Какво трябва да направи Бог? Как трябва да се отнесе Бог към такъв човек? И не е ли това мястото, от което започват да възникват човешките представи? Да оставим настрана съдържанието на това, което ви провокира, и да поговорим за това дали самото преживяване на това, че сте били провокирани, може да ви бъде от някаква полза. Когато са провокирани, хората просто изпитват известно неудобство на съвестта, но не могат да говорят ясно за това. След това може да се появят заклеймяване и упрекване, насочени към човека в историята, които се коренят в моралната справедливост, морала, богословските теории или думите и доктрините, но тези неща не са истината. Ако искаме да стигнем до истината, това са човешките представи, които се създават по отношение на самото събитие, или изискванията за това, което Бог трябва да направи — това са проблемите, които трябва да се разрешат. В тази история представите и мислите на хората за това какво трябва да направи Бог в такава ситуация, са от решаващо значение. Не се съсредоточавай само върху емоционалната си реакция. Това, че си провокиран от нещо, не може да преодолее бунтарството ти. Ако един ден в Божиите приношения намериш нещо, което особено много ти харесва или от което се нуждаеш, и си много изкушен, ти би могъл да го вземеш за себе си. В този случай изобщо няма да се чувстваш провокиран. Това, че си провокиран, е само функция на съвестта, резултат от етичните норми на човечеството. То не е функция на истината. Когато можеш да преодолееш представите, които се пораждат от тази ситуация, ще разбереш истината в нея. Ще си преобърнал всички представи и погрешни разбирания, които имаш по отношение на

Бог по тези въпроси и в този вид ситуации, ще разбереш истината и ще придобиеш нещо. Затова сега помислете какви видове представи биха могли да развият хората в тази ситуация. Кои от тези представи биха могли да те накарат да разбереш Бог погрешно, да образуват преграда между теб и Него или дори да те накарат да Му се противопоставяш? Именно за това трябва да разговаряме. Кажете Ми, когато се случи това събитие, този човек почувства ли някакво угризение на съвестта? (Не.) Как можеш да разбереш, че не е почувствал угризение? (Изпил е целия сироп за кашлица.) Това е доста лесно за анализиране, нали? От първата до последната глътка той не прояви въздържаност и не се спря. Ако беше опитал и след това беше спрял, това щеше да се приеме за изпитване на самообвинение, защото той щеше да спре, да се въздържи и да не продължи. Но този човек не направи това. Той изпи цялото шише от начало до край. Ако имаше още, щеше да продължи да пие. Това показва, че той не е изпитал абсолютно никакво угризение на съвестта. Така стоят нещата от човешка гледна точка. А сега да видим как Бог гледа на този въпрос? Ето какво трябва да разберете. От начина, по който Бог се отнася към тази ситуация, от това как я оценява и определя, можете да видите Божия нрав, Божията същност, а също и да разпознаете принципите и методите, по които Бог действа. В същото време това би могло да разкрие някои човешки представи, което да накара хората да си кажат: „Значи това е Божието отношение към хората. Така Бог се отнася с хората. Преди не съм мислил по този начин“. Фактът, че не си мислил по този начин, разкрива преградата между теб и Бог, както и това, че можеш да развиеш погрешни разбирания за Бог и че имаш представи за начина, по който Бог върши делото Си и по който действа в това отношение. И така, какво направи Бог, когато беше изправен пред тази ситуация? Човекът каза: „Това е лекарство. Във всяко лекарство има някаква токсичност. Не можем да позволим на Бог да го изпие. Може да има странични ефекти“. Какво намерение, каква цел се криеха зад думите му? Истински или лъжовни бяха тези думи? Те не бяха истински. Те бяха измамни, фалшиви и неискрени. Последващите му действия и това, което той разкри, ясно показа какво се случва в сърцето му. Бог направи ли нещо по отношение на фалшивите му думи и действия? (Не.) Откъде знаем, че Бог не е направил нищо? Когато изрече тези думи, той не беше искрен, той

лъжеше. Бог просто наблюдаваше отстрани, без да извършва нито положителното дело на напътствие, нито негативното дело на укоряване. Понякога хората изпитват угризение на съвестта — това е Бог, който върши делото Си. Изпита ли този човек угризение в онзи момент? (Не.) Той не само че не изпита угризение, но и говореше високопарно. Бог не го упрекна. Той просто наблюдаваше. Защо Бог наблюдаваше? Дали наблюдаваше, за да види как ще се развият фактите? (Не.) Не е задължително. Точно когато човек е изправен пред някаква ситуация, преди да направи избор какво да направи или преди фактите да са се оформили, Бог разбира ли този човек? (Да.) Бог разбира не само обвивката му, но и това, което е скрито в сърцето му, — дали сърцето му е добро, или зло, дали е истинско, или фалшиво, какво е истинското му отношение към Бог, дали носи Бог в сърцето си, дали има истинска вяра — Бог вече знае тези неща. Той има убедителни доказателства и винаги наблюдава. Какво направи Бог, след като този човек каза това? Първо, Бог не го упрекна. Второ, Бог не го просветли или не му даде да разбере, че това е приношение, че хората не бива да го докосват небрежно. Трябва ли Бог изрично да казва на хората да имат тази осъзнатост? (Не.) Тази осъзнатост трябва да присъства в нормалната човешка природа. Някои може да кажат: „Някои хора просто не знаят. Ти не би ли им казал? Няма ли да разберат, ако просто им кажеш? Незнанието освобождава човека от грях — точно в този момент те не знаят. Ако знаеха, нямаше да допуснат тази грешка, нали? Няма ли така да ги предпазиш?“. По този начин ли постъпи Бог? (Не.) Защо Бог не постъпи по този начин? От една страна, този човек трябваше да е наясно с понятието, че „това е приношение за Бог, че хората не могат да го докосват“. От друга страна, ако не знаеше за него, защо Бог не му каза? Защо Бог не го осведоми, за да го предпази от това да извърши подобно нещо и да се сблъска с такива последици? Бог нямаше ли да разкрие по-добре искреността Си в спасяването на хората, ако му беше казал това? Това нямаше ли да разкрие по-добре Божията любов? Тогава защо Бог не го направи? (Бог е искал да го разкрие.) Да, Бог искаше да го разкрие. Когато се сблъскваш със ситуации, не е случайност, че се сблъскваш с тях. Определена ситуация може да означава твоето спасение или твоето унищожение. През това време Бог наблюдава, остава безмълвен, не нагласява никакви обстоятелства, за да те подтикне, нито те

просветлява с думи като: „Не бива да правиш това. Последиците ще бъдат невъобразими“ или „Да се постъпва по този начин е лишено от разум и човешка природа“. Хората нямат такава осъзнатост. Липсата на такава осъзнатост се дължи, от една страна, на това, че Бог изобщо не ги е подканил в този момент — Бог не е действал. От друга страна, ако човек наистина има съвест и притежава някаква степен на човешка природа, тогава Бог щеше ли да действа на такава основа? (Да.) Точно така. Бог ще го дари с такава благодат. Но защо Бог пренебрегна тази конкретна ситуация? Една от причините е, че този човек нямаше съвест и разум, нямаше достойнство, почтеност и нормална човешка природа. Той не се стремеше към тези неща. Не носеше Бог в сърцето си и не беше истински вярващ в Бог. Затова Бог искаше да го разкрие чрез тази ситуация. Понякога това, че Бог разкрива някого, е форма на спасение, а понякога не е — Бог умишлено действа по този начин. Ако ти си човек със съвест и разум, разкриването ти от Бог служи като изпитание и форма на спасение. Но ако ти липсват съвест и разум, разкриването ти от Бог ще означава да бъдеш отстранен и унищожен. И така, ако погледнем сега на това, какво означаваше за Бог да разкрие този човек? Означаваше той да бъде отстранен. Това не беше благословия, а проклятие. Някои хора казват: „Той направи такава голяма грешка и това е доста срамно. От момента, в който започна да пие тайно сиропа за кашлица, не можеше ли Бог да подреди някакви обстоятелства, за да го накара да спре, така че да не допуска тази грешка и съответно да не се налага да бъде отстранен?“. Това ли направи Бог? (Не.) Как постъпи Бог? (Той остави ситуацията да се развие от само себе си.) Бог остави нещата да се развият сами — това е един от Неговите принципи. След като отвори шишето със сиропа за кашлица, имаше ли някаква разлика в природата му между първата и последната глътка, която той отпи? (Не.) Защо нямаше разлика? (В същността си той просто е такъв тип човек.) Тази ситуация изцяло разкри неговата човешка природа, неговия стремеж и неговата вяра.

В ерата на Стария завет Исав изтъргува първородството си за купа вариво от леща. Той не знаеше кое е важно и ценно: „Какво толкова ценно има в първородството? Ако го изтъргувам, това няма да има никакво значение. Все пак ще съм жив, нали?“. Ето какво си мислеше в сърцето си. Може да изглежда, че подходът му към проблема е доста реалистичен,

но това, което загуби, бе Божието благословение, а последиците от това са невъобразими. Сега в църквата има много хора, които не се стремят към истината. Те не приемат сериозно Божиите обещания и Божиите благословии. Не е ли това същото по своята същност, както когато загубиш първородството си? Не е ли дори по-сериозно? Защото Божието спасение на хората е еднократна възможност. Ако някой пропусне тази възможност, всичко свършва. Имаше дори един човек, който в крайна сметка беше отстранен само заради едно шише сироп за кашлица — нещо, което той изтъргува срещу изхода да бъде унищожен. Това е просто неразгадаемо! В действителност обаче в това няма нищо неразгадаемо. Защо казвам това? Това събитие може да изглежда като нещо незначително. Ако такова събитие се случи сред хората, то няма да се счита за нещо особено. Подобно на извършването на престъпление, например кражба или причиняване на вреда на други хора, най-много да бъдеш наказан след смъртта и след това да се преродиш като човек чрез няколко цикъла на прераждане. Това няма да има голямо значение. Но дали ситуацията, за която говоря сега, е толкова проста? (Не.) Защо казваме, че не е проста? Защо си струва да се обсъжда тази ситуация? Нека започнем с това шише сироп за кашлица. Всъщност това шише сироп за кашлица не беше нещо много ценно, но след като беше принесено на Бог, същността му се промени. То се превърна в приношение. Някои хора казват: „Приношенията са отделени като святи. Приношенията не принадлежат на хората. Хората не бива да докосват приношенията“. Да се каже това също е вярно. Какво е приношение? Приношението е нещо, което човек посвещава на Бог. Независимо какво е то, всички такива неща се наричат приношения. Тъй като принадлежат на Бог, те вече не принадлежат на човека. Каквото и да е предложено на Бог — било то пари или материални неща, и каквато и да е неговата стойност — то принадлежи изцяло на Бог и не е на разположение на човека, нито може да се използва от него. Как могат да се осмислят Божиите приношения? Те принадлежат на Бог, само Той може да се разпорежда с тях и, преди да получи Неговото одобрение, никой не може да докосва тези неща или да има намерения спрямо тях. Има хора, които казват: „Ако Бог не използва нещо, защо не ни е позволено да го използваме? Ако след време то се развали, няма ли да е жалко?“. Не, дори тогава няма да е жалко. Това е принцип. Приношенията

са неща, които принадлежат на Бог, а не на човека. Големи или малки, независимо дали са ценни, или не, щом човек ги посвети на Бог, тяхната същност се променя, независимо дали Бог ги иска. След като едно нещо се превърне в приношение, то е сред притежанията на Създателя и е на Негово разположение. Какво включва начинът, по който човек се отнася към приношенията? Той включва отношението на човека към Бог. Ако отношението на човека към Бог е нагло, пренебрежително и нехайно, то отношението на този човек към всички неща, които Бог притежава, със сигурност ще бъде подобно. Има хора, които казват: „Има някои приношения, от които никой не се интересува. Не означава ли това, че те принадлежат на този, който се добере до тях? Независимо дали някой го знае, или не, в сила е принципът „който намери нещо, има право да го запази“, който се добере до тези неща, е техен собственик“. Какво мислите за този възглед? Съвсем ясно е, че той е неправилен. Какво е Божието отношение към приношенията? Независимо какво се принася на Бог и дали Той го приема, или не, след като нещо е окачествено като приношение, всеки човек, който има последващи намерения за него, може да се окаже, че е „стъпил на мина“. Какво означава това? (Означава, че накърнява Божия нрав.) Точно така. Всички вие знаете това понятие, но защо не осъзнавате същността на този въпрос? И така, какво казва този въпрос на хората? Той им казва, че Божият нрав не търпи накърняване от страна на хората и че те не бива да се заиграват с Неговите неща. Например по отношение на Божиите приношения — ако някой ги вземе за свои или ги похаби и разпилее, тогава има вероятност да накърни Божия нрав и да бъде наказан. Божият гняв има своите принципи. Той не е такъв, какъвто хората си го представят — че Бог се нахвърля върху всеки, който допусне грешка. По-скоро Божият гняв се отключва, когато някой оскърби Бог по отношение на критични, важни въпроси. Особено когато става въпрос за отношението към Божието въплъщение и Божиите приношения, хората трябва да проявяват предпазливост и да имат богобоязливо сърце. Само така могат да бъдат сигурни, че няма да накърнят Божия нрав.

Някои хора са убедени във вярата си в Бог и са способни да отдадат всичко на Бог и да платят цената, като се представят добре във всички аспекти, с изключение на един. Като вижда изобилието от ресурси в Божия дом и като знае, че Божиите избраници принасят не само пари,

но и храна, дрехи и различни лекарства, наред с други неща, такъв човек си мисли: „Божиите избраници принасят толкова много неща на Бог, а Бог не може да използва всичко това Сам. Макар че някои от тях са необходими за разпространението на евангелието, все пак няма да бъдат използвани всички. Как трябва да се постъпва с тези неща? Може би на водачите и работниците им се полага дял в някои от тях?“. Той става неспокоен и разстроен по този въпрос, чувства в себе си „бреме“ и започва да разсъждава: „Сега, когато отговарям за тези неща, трябва да използвам част от тях. В противен случай дали всички тези приношения няма да отидат зян, когато светът бъде заличен? Разпределянето им между водачите и работниците е справедливо. Всички в Божия дом са равни. Тъй като сме се посветили на Бог, тогава Божиите неща са и наши, а нашите са и Божии. Не е страшно, ако използвам някои от Божиите приношения. Така или иначе това е част от Божията благословия. Какво пречи направо да използвам някои от тях“. Той се изкушава от такива мисли. Желанията му набъбват малко по малко, той започва да ламти за приношенията и започва да взема неща, без да изпитва угризения в сърцето си. Мисли си, че никой няма да узнае, и се успокоява, като казва: „Отдал съм всичко на Бог. Да се наслаждавам на някои приношения не е нещо кой знае какво. Дори ако Бог узнае, Той ще ми прости. Сега просто ще се насладя малко“. В резултат на това той започва да краде приношенията, като накърнява Божия нрав. Външно той намира много оправдания за себе си, като например: „След известно време тези неща ще се развалят, ако не се консумират! Бог Сам не може да използва всички тези неща, а ако се разпределят по равно, ще има твърде много хора и няма да има достатъчно за всички. Защо аз да не се погрижа за това? Освен това какво ще стане, ако всички тези пари не могат да бъдат изразходвани до края на света? Всеки от нас трябва да вземе своя дял, което също е отражение на Божията любов и благодат! Макар че Бог не е заявил това и няма такъв принцип, защо да не бъдем активни? Това действие е в съответствие с принципите!“. Той си измисля много благовидни причини и след това започва да предприема действия. Но щом започне, нещата излизат извън контрол и в сърцето му има все по-малко угризения. Той дори може да счита, че това е обосновано, като си мисли: „Ако Бог няма нужда от това, аз трябва да го използвам. Това не е реален проблем“. Ето къде се объркват нещата. Вие как мислите,

това голям проблем ли е, или не? Сериозно ли е? (Да.) Защо казваме, че е сериозно? Заслужава ли си да провеждаме общение по този въпрос? (Да.) Кое го прави ценен за общение? (Той засяга Божия нрав и освен това засяга изхода и крайната цел на човека.) Въпросът е важен, естеството му е сериозно. А сега за какво трябва да ви предупредя? Никога не разглеждайте благосклонно идеята да вземате приношения. Някои хора казват: „Това не е правилно. Приношенията, направени от братята и сестрите, са предназначени за Божия дом, за църквата. Това означава, че те са обща собственост на всички“. Вярно ли е това твърдение? Как се стига до подобно твърдение? Тази теория е скалъпена от човешка алчност. Какво друго включва тази тема? Има нещо, което все още не сме засегнали — какво е то? Някои си мислят: „Божият дом е голямо семейство. За да отразява доброто семейство, в него трябва да има любов и толерантност. Всички трябва да споделят храната, напитките и ресурсите и всички тези неща трябва да се разпределят по равно. Например всеки трябва да има дрехи и те трябва да се разпределят и използват по равно. Бог не показва предпочитания към някого. Ако някой не може да си позволи дори чорапи, а Бог има няколко излишни чифта, Той трябва да му предложи помощ. Освен това тези Божии приношения идват от братята и сестрите. Бог вече има толкова много, не трябва ли част от тях да се разпределят на бедните? Няма ли това да е отражение на Божията любов?“. По този начин ли мислят хората? Не са ли това човешки представи? Хората насилствено се домогват до Божието имущество, като същевременно евфемистично го наричат Божията благодат, Божиите благословии и великата Божия любов. Те винаги искат да делят нещата с Бог по равно, искат да разделят всичко по равно, винаги настояват за егалитаризъм. Те смятат, че това е символ на всеобщото единство, на човешката хармония и пълноценното съществуване, и смятат, че това е състояние на нещата, което трябва да се прояви. Не са ли това човешки представи? Те смятат, че никой не бива да остава гладен, особено в Божия дом. Ако някой е гладен, Бог трябва да използва приношенията Си, за да му помогне. Бог не трябва да пренебрегва този въпрос. Не е ли това „трябва“, в което хората вярват, вид представа? Не е ли това човешко изискване към Бог? Някои хора, след като са повярвали в Бог, казват: „Толкова години вярвам в Бог и нищо не съм придобил. Семейството ми все още живее в бедност. Това не бива

да се случва. Бог трябва да бъде добър към мен, да ме благослови, за да мога по-добре да Го прославям“. Понеже семейството ти е бедно, ти не се стремиш към истината. Надяваш се да промениш оскъдните си условия чрез вярата в Бог и използваш прославянето на Бог като извинение за това да се пазариш с Него. Това са човешки представи и фантазии. Това са прекомерните желания на човека. Дали вярването в Бог с такива мотиви не е форма на пазарене с Бог? Имат ли съвест и разум онези, които се пазарят с Бог? Дали те са хора, които се покоряват на Бог? Категорично не. Тези хора нямат съвест и разум, не приемат истината, отритнати са от Бог и са неразумни хора, които не могат да постигнат Божието спасение.

Някои хора си мислят: „Когато хората имат някакви неправилни мисли или действия, които нарушават Божиите управленски закони и накърняват Божия нрав, Бог трябва да се намеси, за да ги спре. Това е Божието спасение, това е Божията любов“. Не са ли това представите и фантазиите на хората? Така ли Бог върши делото Си, за да спасява хората? Бог спасява хората, като изразява истината. Дали човек може да бъде спасен, зависи от това дали може да приеме истината. Освен това има едно нещо, което Бог счита за още по-важно, и това са съвестта и човешката природа на хората. Ако в рамките на твоята човешка природа няма съвест, почтеност и разум — тоест, когато те сполети нещо, съвестта ти и рационалността ти не могат да функционират нормално, не могат да те въздържат и да регулират действията ти, не могат да коригират намеренията и възгледите ти — тогава Бог определено няма да направи нищо. За да те промени Бог, Той първо позволява на съвестта ти и на рационалността ти да функционират. Когато изпиташ угризение на съвестта, ти ще разсъждаваш: „Това, което правя, е погрешно. Как би ме възприел Бог?“ и това ще те отведе до по-нататъшно търсене и активно, положително навлизане. Ако обаче човек няма дори тази първоначална стъпка, ако не притежава съвест и ако в сърцето му по принцип няма угризение, тогава какво ще направи Бог, когато този човек се сблъска с нещо? Бог няма да направи нищо. И така, каква е основата, на която стъпват всички тези слова, които Бог изрича, и всички изисквания и истини, на които Бог учи хората? Те се основават на предпоставката, че хората имат съвест и рационалност. Що се отнася до споменатия по-рано човек, ако той имаше съвест и притежаваше определено ниво на

рационалност, какви действия щеше да предприеме, след като види онова шише сироп за кашлица? Какво поведение щеше да прояви? Когато му хрумнеше мисълта: „Това е дадено на бог, значи би трябвало да е доста добро. Вместо да оставя бог да го изпие, защо да не го изпия аз?“, какво би направил тогава, ако имаше съвест? Щеше ли да отвори шишето и да отпие първата глътка? (Не.) Как щеше да се появи това „не“? (Поради това, че е имал чувство за съвест.) Контролиран от съвестта си, тя щеше да влезе в действие и нямаше да има следваща стъпка по този въпрос, и той нямаше да отпие първата глътка. Резултатът от въпроса щеше да бъде съвсем друг и изходът щеше да бъде съвсем различен. Той обаче нямаше съвест или рационалност — напълно беше лишен от тях. Така че какво се случи в резултат на това? След като му хрумнаха такива мисли, без съвестта изобщо да го въздържа, той безскрупулно отвори шишето и отпи първата глътка. Не само че след това не изпита никакво угризение или самообвинение, но всъщност това му хареса. Мислеше, че му се е разминало: „Вижте колко съм умен, като се възползвам от възможността. Всички вие сте глупаци, не ги разбирате тези неща. Опитът винаги надделява над младостта! На никого от вас не му е хрумвала тази идея, никой от вас не е имал наглостта да го направи, но аз го направих. Какво е най-лошото, което може да се случи? Вече отпих първата глътка, кой ще узнае?“. Считаше, че е спечелил предимство, и се чувстваше вътрешно удовлетворен. Дори си мислеше, че е облагодетелстван, че това е Божията благодат. След като направи тази грешка, той продължи да я повтаря и тя излезе извън контрол, а след това продължи, докато не изпи цялото шише. През цялото това време съвестта му не изпита никакво самообвинение или угризение. Съвестта и рационалността му никога не му казаха: „Това не ти принадлежи. Дори Бог да не го изпие, дори Бог да го изхвърли или да го даде на някое куче или котка, щом Бог не е казал, че е за теб, тогава не бива да го използваш. Не ти се полага да му се наслаждаваш“. Съвестта му не му каза това, защото той нямаше съвест. Какво представлява човекът без съвест? Той се определя като звяр. Хората без съвест се държат по този начин. В самото начало им хрумват такива мисли и те продължават да действат по този начин до края, без да изпитат и капка угризение на съвестта. Възможно е досега този човек отдавна да е забравил случката. Или, ако има добра памет, може все още да си я спомня и да счита, че е

постъпил правилно по онова време. Той никога не счита, че е постъпил погрешно, и не осъзнава тежестта и естеството на това, което е направил. Не може да го осъзнае. Точно ли е Божието отсъждане за тези хора? (Да.) Когато Бог отсъжда, разкрива и отстранява такива хора, като им дава такъв изход, на какви принципи и на каква основа е това отсъждане? (Въз основа на тяхната природа същност.) Човек, на когото му липсва чувство за съвест и рационалност, притежава ли условията да приеме и да практикува истината? Притежава ли той такава същност? (Не.) Защо казваме, че не я притежава? Когато започне да изразява възгледите си по този въпрос, дълбоко в сърцето му къде е неговият бог? Кой е богът в сърцето му? Къде стои той? Носи ли той Бог в сърцето си? Със сигурност можем да кажем, че такъв човек не носи Бог в сърцето си. Какво се подразбира от това, че човекът не носи Бог в сърцето си? (Той е неверник.) Точно така. Той не е истински вярващ в Бог. Той не е брат или сестра. Той е просто неверник. Кое негово поведение показва, че е неверник? Без Бог в сърцето си, той действа и говори изцяло според собствените си прищевки, въз основа на собствените си представи, фантазии и предпочитания, без влиянието на съвестта. Когато не разбира истината, съвестта му не се вълнува. Той действа единствено въз основа на собствените си предпочитания, единствено с цел лична изгода и полза. Има ли място за Бог в неговото сърце? Няма никакво място. Защо казвам това? Защото мотивациите, изходните точки, посоките и дори разкриването на неговите действия и думи са насочени все към обслужване на собствените му интереси. Той действа и говори въз основа на това, което вярва, че ще бъде полезно за него самия. Всичко, за което се замисля, е насочено към собствените му интереси и цели и той функционира, без да изпитва угризения и без да проявява въздържане. Ако се съди по това поведение, като към какво се отнася той към Бог? (Като към въздух.) Точно така, абсолютно вярно. Ако можеше да чувства Божието присъствие и това, че Бог проучва внимателно сърцето на човека, че Бог е до хората, че непрекъснато ги проучва внимателно, дали в действията му щеше да липсва каквото и да е въздържане? Щеше ли да проявява такава безразсъдна дързост? Категорично не. Тук възниква един въпрос: дали богът, в когото той вярва, действително съществува? (Не.) Това е същността на проблема. Бог, в когото той вярва, не съществува. Неговият бог е просто въздух.

Следователно, независимо как устно твърди какъв е Бог, независимо как се моли на Бог, независимо колко години е вярвал, какво е направил или колко е пожертвал, неговата природа е напълно разобличена въз основа на речта и поведението му, на отношението му към Бог и на отношението му към всички неща, свързани с Бог. Той се отнася към Бог като към въздух. Не е ли това хулене на Бог? (Да, така е.) Защо това се смята за богохулство? Той си мисли: „Казват, че бог проучва внимателно сърцето на човека, но къде е бог? Защо не съм го почувствал? Казват също, че кражбата на приношения ще бъде наказана от бог, но аз не съм видял някой да понесе възмездие за крадене на приношения“. Той отрича съществуването на Бог. Това е хулене на Бог. Той казва: „Бог дори не съществува. Как би могъл да върши някакво дело? Как би могъл да спасява хората? Как е укорявал хората? Кого е наказал някога? Никога не съм виждал това да се случва, така че всичко, което се принася на бог, може да се използва свободно. Ако случайно намеря нещо днес, то е мое — ще го считам за начин, по който бог ме облагодетелства. То е на този, който го види или намери. Ето на кого бог е показал благосклонност“. Що за логика е това? Това е логиката на Сатана, на разбойниците. Това е дяволската природа на човека, която излиза наяве. Има ли такъв човек истинска вяра? (Не.) След като е слушал толкова много проповеди, той бълва такъв порой от дяволски думи. Има ли той изобщо някаква основа в истината? (Не.) И така, какво е получил, след като е изслушал всички тези проповеди? Той не е приел Божиите слова, не счита Божиите слова за истината и не се отнася към Бог като Бог. Това е всичко, което може да се каже по този въпрос.

Някои хора в сърцата си наистина вярват, че има Бог, и нямат ни най-малко съмнение относно въплъщението на Бог. Но въпреки че Го следват от няколко години, изтърпели са някои несгоди и са платили известна цена, дълбоко в сърцата си те нямат и най-малкото разбиране за Бог. В действителност това, в което вярват, е все още един нереалистичен бог, един въображаем бог. Те определят Бог просто като въздух. Как се отнася Бог към тези хора? Той просто ги пренебрегва. Някои хора се питат: „Ако Бог ги пренебрегва, защо те остават в Божия дом?“. Те полагат труд. Как трябва да се схваща полагането на труд? Човек, който полага труд, не се интересува от истината или по-скоро има толкова малки заложби, че не може да я достигне. Той се отнася към Бог и към истината като към нещо

празно и нереалистично, но за да получи благословии, може да разчита само на това да положи някакви усилия в замяна. Макар че външно не се съпротивлява пряко на Бог, не проклина Бог или не се противопоставя на Бог, същността му все пак е подобна на тази на Сатана — тази, която отрича Бог и Му се съпротивлява. Всеки, който не обича истината, е негоден. В сърцето си Бог е решил да не спасява такива хора. По отношение на тези, които Бог не възнамерява да спасява, дали все пак ще се занимава сериозно с тях? Дали Бог би им казал: „Ти не разбираш този аспект на истината, трябва да слушаш внимателно. Ти не разбираш този аспект на истината, трябва да положиш повече усилия и да разсъждаваш върху него.“? Освен това Бог знае, че тези хора не разбират истината и не се отнасят към Бог като Бог. Трябва ли Бог да им покаже някои чудеса и знамения, за да разберат за Неговото съществуване, или да ги просветли и озари повече, за да разберат, че има Бог? Бог ще действа ли по този начин? (Не.) Бог има принципи, според които върши тези неща. Той не постъпва по този начин спрямо всекиго. По отношение на онези, които могат да приемат истината, Бог винаги върши делото Си. Какво е отношението на Бог към онези, които не могат да приемат истината или не са способни да я достигнат? (Той ги пренебрегва.) Според представите на хората, ако Бог пренебрегва някого, то този човек се скита наоколо като просяк. Човек не може да го види да се стреми към истината, нито може да види Бог да извършва някакво действие върху него. Той просто полага труд и не разбира истината. Това ли е всичко, което може да се каже по въпроса? Всъщност тези хора също може да се насладят на някаква Божия благодат и благословии. Когато попаднат в опасни ситуации, Бог също ще ги предпази. Когато са тежко болни, Бог също ще ги излекува. Той може дори да им даде някои специални таланти или при някои специални обстоятелства Бог може да извърши върху тях някои чудотворни действия или да направи някои специални неща. Тоест, ако тези хора наистина могат да отдадат всичко на Бог и да полагат труд, без да предизвикват смущения, Бог ще бъде безпристрастен в отношението си към тях. Какви са представите на хората по този въпрос? „Бог няма да спаси тези хора, така че Той просто ще ги използва, както Му е угодно, и после ще ги изхвърли“. Така ли ще постъпи Бог? Не. Не забравяйте Кой е Бог. Той е Създателят. Сред всички хора, независимо дали са вярващи или невярващи,

от всякакво вероизповедание или етнос, в очите на Бог всички те са Негови сътворени същества. Ето защо Господ Исус казва: „Защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите“. Това твърдение е принцип на начина, по който действа Бог — Създателят. Независимо какъв изход в крайна сметка Бог дарява на някого въз основа на неговата същност или дали Бог ще го спаси, или няма да го спаси, преди да му даде този изход, независимо от неговата същност, щом той може да изпълнява някакви задачи и да полага някакъв труд в Божия дом и за Божието дело, Божията благодат остава непроменена. Той все така ще се отнася към него според Своите принципи, без никакво пристрастие. Това е Божията любов, принципът на Неговите действия и Неговият нрав. Според същността на тези хора обаче техните възгледи и отношението им към Бог винаги са такива, че те Го считат за нереалистичен и мъгляв, сякаш Той съществува, но все пак не съществува. Те не могат нито да признаят реалното съществуване на Бог, нито да го преживеят, и в крайна сметка те все още не са сигурни в истинското съществуване на Бог. Така че по отношение на тях Бог може да направи само толкова, колкото трябва, като им предостави известна благодат, даде им няколко благословии и закрила в този живот, позволи им да почувстват топлината на Божия дом и да се насладят на Божията благодат, милост и любяща доброта. И това е всичко — това са всички благословии, които ще получат в този живот. Някои хора казват: „След като Бог е толкова толерантен и те също се радват на Божията благодат и благословии, няма ли да е по-добре да направим още една крачка напред и да им позволим да получат и Божието спасение?“. Това е човешка представа, Бог не действа по този начин. Защо не го прави? Може ли да поставиш Бог в сърцето на човек, в чието сърце няма място за Него? Не можеш. Независимо за колко истина ще разговаряш с него или колко слова ще му кажеш, това няма да има значение. Това няма да промени неговите представи и фантазии за Бог. Следователно всичко, което Бог може да направи за такъв тип човек, е да му предостави известна благодат, благословии, грижи и закрила. Има хора, които казват: „След като може да се радва на Божията благодат, ако Бог го просветли и озари допълнително, няма ли тогава той да признае истинското съществуване на Бог?“. Могат ли такива хора да разберат истината? Могат ли да практикуват истината? (Не.) Ако не могат да практикуват истината, това определя, че не могат да

бъдат спасени. Следователно Бог няма да се занимава с безсмислено или безполезно дело. Някои хора казват: „Това не е правилно. Понякога те също са подложени на дисциплина или имат някакво просветление от Бог и придобиват някаква истина от Него“. Това отново се отнася до Божието дело. Какво трябва да притежават онези, които Бог иска да спаси, за да бъдат спасени от Бог, за да бъдат обект на Неговото спасение? Хората трябва да разбират това. Бог също го знае. Той не спасява всекиго просто така. Дори ако Бог покаже някакви чудеса, знамения и могъщество, за да накара хората да Го признаят, може ли тези хора да бъдат спасени по този начин? Не става така. Бог има критерии за спасяването на хората. Човек трябва да притежава истинска вяра, както и да обича истината. Затова и делото, което Бог върши върху хората, включващо съд, наказание, изпитания и облагородяване, също има своите критерии. Някои хора казват: „Често се сблъскваме със съд и наказание. Дали сблъскването със съд и наказание, изпитания и облагородяване е знак, че ще бъдем спасени от Бог?“. Дали това е така? (Не.) Как можете да сте сигурни, че не е така? Тъй като някои хора не отговарят на условията да бъдат спасени от Бог, дали Бог все пак би им наложил съд, наказание, изпитания и облагородяване? Тук се повдига въпросът за това върху кого Бог налага Своя съд, наказание, изпитания и облагородяване. Това включва и погрешните разбирания на хората. Кажете Ми, може ли човек, който дори не знае кой е Бог, къде е Бог или дали Бог изобщо съществува, да получи Божия съд и Божието наказание? Може ли човек, който смята Бог за обикновен въздух, да получи Божия съд и Божието наказание? Може ли човек, чието сърце е напълно лишено от Бог, да получи Божиите изпитания и облагородяване? Определено не. И така, с какво могат да се сблъскат понякога такива хора? (С дисциплина.) Точно така, с дисциплина. Онези, които считат Бог за обикновен въздух, които по принцип не признават съществуването на Бог и не вярват в съществуването Му, със сигурност няма да получат Божия съд и Божието наказание или Неговите изпитания и облагородяване. Може да се каже, че хората с такава същност и с такова поведение не са обект на Божието спасение. Те не могат да приемат Божието спасение, но не поради това, че Бог не ги спасява — това се определя от тяхната природа същност, която изпитва неприязън към истината и мрази истината. На тях им липсва правилното отношение да

обичат и да приемат истината, и поради това те не отговарят на условията да бъдат спасени. Тогава как Бог се отнася към тях, когато те проникват в Божия дом с надеждата за благословии? Освен че им предоставя някои благословии, благодат и им предлага грижи и закрила, какви методи използва Бог, за да изпълни ролята Си на Създател? Бог отправя напомняния, предупреждения и увещания чрез Своите слова. Впоследствие Той ги кастри, укорява и дисциплинира. Делото, което Бог извършва върху тях, приключва дотук. Всичко е в рамките на този обхват. Какъв е резултатът от тези Божии действия върху хората? Това им позволява да спазват покорно въздържанието, да се държат прилично, докато полагат труд в Божия дом, без да предизвикват смущения или да вършат зло. Може ли това, което Бог прави, да накара тези хора отдадено да изпълняват дълга си? (Не.) Защо не може? Могат ли благодатта, благословиите, грижите и закрилата, които получават — заедно с напомнянето на Божиите слова, кастренето, укора и дисциплината и т.н. — да доведат до промяна в техния нрав? (Не.) Те не могат да доведат до промяна в техния нрав, така че какъв резултат постига Божието дело върху тях? То ги прави донякъде въздържани в поведението им, помага им да спазват правилата и ги кара външно да имат някакво човешко подобие. Нещо повече, това ги прави сравнително покорни. Те с неохота ще приемат да бъдат кастрени в името на Божията благодат и благословии и ще са способни да вършат нещата според правилата и управленските закони на Божия дом, и това е всичко. Постигането на всичко това означава ли, че практикуват истината? Те все още не са на нужната висота, защото това, което правят, е в общи линии само според принципите на управленските закони на Божия дом, както и според някои строги насоки. Това е само промяна в поведението, нищо повече. Може ли тогава да се каже, че след като тези хора са променили поведението си, още по-добре би било да им се позволи да променят и нрава си? (Те не са способни на това.) Те не са способни на това и не могат да го постигнат — това е една от причините. А коя е основната причина? Тя е, че по принцип те не носят Бог в сърцата си. Те не вярват в съществуването на Бог. И така, тези хора могат ли да разберат Божиите слова? Някои от тях могат и казват: „Божиите слова са добри, но за съжаление не мога да ги прилагам на практика. Практикуването им ми се струва дори по-мъчително от подлагането на открита сърдечна

операция“. Когато собствените им интереси са накърнени или когато трябва да действат против волята си, те се чувстват напълно дезориентирани и не могат да ги изпълняват. Дори да се изтощят напълно, те просто не могат да прилагат Божиите слова на практика. Освен това те никога не признават и не приемат факта, че Божиите слова са истината. Те не могат да възприемат това. Не разбират защо Божиите слова са истината. Например, когато Бог казва на хората да бъдат честни, те казват: „Добре, ще бъда честен човек, щом Ти казваш, но защо това да си честен човек се счита за истината?“. Те не го знаят и не могат да го приемат. Когато Бог казва на хората, че трябва да Му се покорят, те се питат: „Може ли да се печелят пари от това, че се покоряваш на Бог? Дали Бог дава благословии за това, че Му се покоряваш? Може ли това да промени крайната цел на човека?“. Те не считат, че всичко, което Бог казва или прави, е истината. Те нямат понятие какво е значението на Божиите слова и на Божиите изисквания към човека и не могат да разпознаят кои действия са правилни и са съгласно истините принципи. Всичко, което идва от Бог — идентичността на Бог, същността на Бог, Божиите слова, Божиите изисквания — всички тези неща според тях не могат да бъдат определени като Божии притежания и същество. Те не знаят, че Бог е Създателят. Не разбират какво е Създателят или какво е Бог. Не е ли това проблемно? Но някои хора се държат точно така. Други казват: „Това не може да е правилно. Ако те имат такива мисли и възгледи, как могат все още да изпълняват с желание дълга си в Божия дом?“. Тук терминът „с желание“ трябва да бъде в кавички. Как трябва да се обясни това? От една страна, те изпълняват дълга си, защото са принудени от обстоятелствата или поради нуждата си от благословии. От друга страна, те считат, че нямат друг избор, освен неохотно да се примирят с това за момента, като изпълняват някои видове дълг и полагат малко усилия. В сърцата си вярват, че точно това трябва да правят, но тъй като не се интересуват от истината, те могат да полагат усилия и да изпълняват дълг само в замяна на Божиите благословии. С този начин на мислене могат ли да приемат истината? (Не.) Те дори не разбират какво е истината. Как тогава биха могли да я приемат?

Божието дело на правосъдието в последните дни е за да сложи край на тази епоха. Дали човек може да бъде спасен, или не, зависи в голяма степен от това дали може да приеме Божия съд и наказание и дали може

да приеме истината. Някои хора признават, че Божиите слова са истината, но не приемат истината. За тях да приемат истината е все едно да им бъде трансплантирано сърце. Ето колко мъчително би им се сторило това. Като се има предвид начинът, по който този тип хора се отнасят към истината, като отказват да я приемат независимо от всичко, Бог не е Този, Който е виновен, че не ги е спасил — те могат да обвиняват само себе си, че не са приели истината. Те нямат тази благословия. Божието спасяване на хората от влиянието на Сатана не е толкова просто, колкото хората си го представят. От една страна, онези, които вярват в Бог, трябва да приемат да бъдат укорявани и кастрени чрез Божиите слова. Това е един етап. От друга страна, те трябва да приемат и Божия съд и Божието наказание, Божиите изпитания и облагородяване. Съдът и наказанието са един етап. Изпитанията и облагородяването са още един етап. Някои хора могат неохотно да приемат да бъдат кастрени, като си мислят, че са постигнали покорство, а след това не напредват повече и не се стремят към истината. Други особено силно обичат истината и могат да понесат всякаква болка, за да получат истината. Те могат не само да понесат укора на Божиите слова, но и да навлязат в етапа на приемане на Божия съд и на Божието наказание. Те считат, че приемането на Божия съд и наказание е Божие възвеличаване, Божия любов и славно дело. Те не се страхуват от страданието. След като преживеят съд и наказание, тези хора могат да приемат и изпитания и облагородяване и все така да се стремят към истината. Независимо колко големи са изпитанията и облагородяването, те все още могат да видят Божията любов и могат да принесат себе си, за да удовлетворят Бог. Колкото и да са кастрени, те не считат това за несгода. Вместо това те считат, че това е още по-голяма любов от Бог. След като преживеят още много изпитания и облагородяване, накрая те постигат цялостно пречистване и усъвършенстване. Това означава да преживееш Божието дело до най-високия етап. А сега Ми кажете има ли разлика между онези, които вярват в Бог и преживяват само един етап на Божия укор чрез Неговите слова, и онези, които преживяват два етапа — Божия съд и наказание, както и изпитания и облагородяване? Със сигурност има разлика. При някои хора Бог спира, след като само ги е укорил, и оставя останалото на техния собствен избор и осъзнатост. Ако те не приемат истината и не изберат правилния път, какво показва

това? Може да се каже, че Бог няма как да спаси такива хора. Някои хора често говорят за това, че страдат от работа, от перспективи, от къща, от партньор, от чувства — за тях всичко е въпрос на страдание, а какъв е крайният резултат? (Той не е свързан с истината.) Точно така, той не е свързан с истината, не е свързан с Божието дело. Това, което правиш в този случай, е просто безцелно да страдаш. Просто се бориш и чакаш времето да мине, без никакъв процес на отправяне на молитви към Бог или търсене на истината. Това не е видът „страдание“, свързан с облагородяването, защото не е Божие дело и няма нищо общо с Него. Ти просто сам страдаш, а не се подлагаш на Божието облагородяване. Но все още си мислиш, че Бог те облагородява. Ти си прекалено голям оптимист. Това е просто пожелателно мислене! Ти дори не си пригоден да бъдеш облагородяван от Бог. Ти дори не си преминал през етапа на наказанието и съда, а очакваш от Бог да те подложи на изпитания и облагородяване? Възможно ли е изобщо това? Не е ли това неосъществима мечта? Могат ли обикновените хора да издържат на изпитания и облагородяване? Може ли обикновеният човек да приеме това? Дали това е нещо, което Бог дарява на обикновения човек? Категорично не. След като Бог укори даден човек, ако този човек, поради своя надменен нрав, поради своята непримиримост, измамност, нечестивост или какъвто и да било друг нрав, бъде съден, дисциплиниран или изрично укорен от Бог по един или много въпроси, което да го накара да осъзнае защо Бог го дисциплинира — и впоследствие развие истинско разбиране за Бог и за себе си, нравът му претърпява истинска промяна и тогава той постепенно придобива истинско покорство пред истината — само това е процесът, чрез който Бог съди и наказва хората. Въз основа на какво Бог извършва това дело? Има едно условие — човек, който получава такова дело, трябва да е способен да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите в Божия дом. Само две неща се изискват за подобно изпълнение: покорство и отдаденост. Първо, човекът трябва да има съвест и разум. Само хората със съвест и разум отговарят на условията за приемане на истината. Когато такива хора със съвест и разум получат Божия укор, те са способни да търсят истината и да се покоряват. Едва след това Бог пристъпва към делото на правосъдието и наказанието. Това е последователността на Божието дело. Ако някой в Божия дом обаче никога не може да изпълнява дълга си отдадено, не показва ни най-малко

покорство пред Божието върховенство и не успява да изпълни дълга си по начин, който отговаря на критериите, то когато се сблъска със злочестини, той бива разкрит или кастрен и най-много да изпита Божия укор и дисциплиниране. Той не бива подлаган на Божия съд и наказание, да не говорим за изпитания и облагородяване. С други думи, той по принцип не участва в Божието дело по усъвършенстването на хората.

Съдържанието, за което току-що разговаряхме, се отнася за Божието дело за спасяването и усъвършенстването на хората, за методите и обектите на Божието дело, както и за това върху кои хора Бог върши Своето дело на правосъдие и наказание, изпитания и облагородявания. Засегнахме и степента на навлизане в живота на хората, когато са подложени на това Божие дело, както и вида на същността и условията, които хората трябва да притежават като минимум, за да приемат Божия съд и наказание. И така, какви са представите на хората в това отношение? Хората си мислят: „Щом човек следва Бог, щом е приел тази стъпка от Божието дело, той непременно ще бъде подложен на Божия съд и наказание. Скоро след това ще дойдат и изпитанията и облагородяванията от Бог. Затова често се сблъскваме с изпитания, облагородявания и кастрения и биваме лишени от семейство, обич, статус и перспективи. Впоследствие непрекъснато страдаме заради обичта, статуса и перспективите“. Точни ли са тези твърдения? (Не.) Хората могат да превърнат една-единствена дума от Божиите слова и от Божието дело в нещо, което според тях е духовен термин — защо е така? В действителност начинът, по който страдат, е просто борба, просто оставяне на течението на времето. Този начин няма абсолютно никакво значение. Но хората го считат за изпитания и облагородявания, като казват, че това е Божието облагородяване. Което е груба грешка. Това е нещо, което хората насила налагат на Бог, а то изобщо не представлява Божиите намерения. Не е ли това погрешно разбиране на Бог? Наистина това е погрешно разбиране. И как се развива подобно погрешно разбиране? Понеже хората не разбират истината, те развиват такива погрешни разбирания въз основа на собствените си фантазии. Впоследствие ги пропагандират и разпространяват нагло навсякъде, което в крайна сметка води до различни твърдения за „страданието“. Затова често чувам някои хора да казват: „Еди-кой си беше освободен и след това стана негативен. Той е „страдалец поради изгубен статус“!“.

Страдалец поради изгубен статус не означава, че е преживял изпитания и облагородявания. Това е просто човек, който губи статус, страда от емоционално разочарование и се бори с вътрешната си болка по време на неуспех. Тъй като това, което хората наричат „страдание“, и това, което Бог нарича облагородяване, са две различни неща, какво всъщност означава истинското облагородяване? На първо място, това означава хората да разберат, че Бог извършва много подготвителна работа, преди да ги подложи на изпитания и облагородявания. От една страна, Той избира хората. Той избира хора на място. По-рано обсъдихме какъв тип човек е считан за човек на място в очите на Бог и на какви условия трябва да отговаря. Първо, той трябва да има поне съвест и разум в човешката си природа. Второ, той трябва да е способен да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите, да го изпълнява отдадено и покорно. След това той трябва да премине през години на кастрене, дисциплиниране и укоряване. Вие може да не сте много наясно какво означават дисциплинирането и укоряването, тъй като тези понятия може да не са лесноразбираеми за вас. Те може да изглеждат сравнително неосезаеми и абстрактни за хората. Но когато става въпрос за това да бъдеш кастрен, то е нещо, което хората могат да чуят и почувстват. Има специфичен език и определен тон, така че хората знаят какво се случва. Ако някой върши нещо нередно, върви срещу принципите, безразсъдно върши злосторничества или взема едностранни решения, които вредят на интересите на Божия дом или на работата на църквата, и бъде кастрен, именно това означава да бъдеш кастрен. Какво тогава означават укоряването и дисциплинирането? Например, ако някой не е подходящ за ръководител на екип и му липсва отдаденост, ако върши неща, които нарушават истините принципи или църковните правила, и впоследствие бъде освободен, това ли е укоряването? Това наистина е форма на укоряване. Независимо дали на пръв поглед изглежда, че с него се занимава църквата, или че е освободен от някой водач, в Божиите очи това е Негова заслуга и той е част от Неговото дело. Това е форма на укоряване. Също така, когато хората са в добро състояние, те обикновено са изпълнени със светлина и могат да имат свежи прозрения. Когато обаче работата им се проваля поради някакви състояния или конкретна причина и те бъдат разкрити, това не е ли форма на укоряване? Това също е форма

на укоряване. Считат ли се тези неща за съд и наказание? На този етап те все още не се считат за съд и наказание, затова със сигурност не може да се считат за облагородявания и изпитания. Те са просто укор, получени по време на изпълнението на нечий дълг. Проявленията на укоряването понякога включват сблъскване с болест или многократно обърквене на задачи, или изгубване на ориентация в неща, в които някога човекът е имал умения, без да знае какво да прави. Всичко това е укоряване. Разбира се, понякога укоряването идва чрез подкани от близки хора или чрез това, което се разкрива от определено събитие, което кара човека да се смути и да се оттегли в дълбоко самоизследване и размисъл. Това също е укоряване. Дали получаването на Божия укор е нещо добро, или нещо лошо? (То е нещо добро.) Теоретично погледнато, то е нещо добро. Независимо дали хората могат да го приемат, или не, то е нещо добро, тъй като най-малкото доказва, че Бог поема отговорност за теб, че Бог не те е оставил и че Бог върши делото Си върху теб, като те подканя и напътства. Фактът, че Бог върши делото Си върху теб, потвърждава, че Бог все още няма намерение да се откаже от теб. Една от последиците от това е, че Бог може да продължи да те укорява и дисциплинира или, ако се справяш добре и си на правилния път, Той ще те подложи на съд и наказание. Но нека не избързваме твърде много. Засега Бог многократно ще те укорява и дисциплинира. След това, понеже се стремиш към истината, имаш покорство и си човек на място, Бог ще те подложи на съд и наказание. Това е началната стъпка. Повечето хора вече са преживели просто да бъдат кастрени. Само новодошлите все още не са преживели това. В повечето случаи хората действат въз основа на съвестта си, изпитват вътрешен упрек, чувстват Божиите слова, които ги подканят в ушите или в сърцата им: „Не бива да правя това. Това е непокорство“. Това са Божиите слова, които ги подканят, увещават и предупреждават. Формите на кастрене, които хората преживяват, са различни: то може да дойде от водачи и работници, от братя и сестри, от Горното и дори направо от Бог. Много хора са преживели тези неща, но по-малко хора са преживели Божието укоряване и дисциплиниране. Какво означава по-малко в случая? Това означава, че много повече хора са далеч от получаването на Божия съд и наказание — а какво да кажем за Божиите изпитания и облагородявания? Те са още по-далеч от тях. Пропастта е още по-дълбока, разстоянието

е още по-голямо. Преди хората са си казвали: „Бог ме съди и наказа — излезе ми пришка в устата“, „Бог ме съди и наказа, допуснах грешка, казах нещо нередно и имах главоболие в продължение на дни. Сега разбирам какво е Божият съд и наказание“ — не са ли това погрешни разбирания? Този вид погрешно разбиране на Бог е най-разпространеното. Повечето хора разбират Бог погрешно. Това погрешно разбиране води и до някои негативни последици, като кара хората да считат, че произнасянето на една-единствена грешна дума ще доведе до Божието дисциплиниране. Това е просто погрешно разбиране на Бог и е напълно несъвместимо с това, което Бог върши. С такива погрешни разбирания за Бог може ли човек в крайна сметка да изпълни Божиите изисквания? Определено няма да успее.

Повечето хора вече са преживявали Божието укоряване и дисциплиниране, били са кастрени и са получавали подканяне и увещание от Божиите слова, но това е всичко. Тук възниква един въпрос: защо хората не са преживели Божия съд и наказание, дори след като са преживели до тази стъпка? Защо кастренето, подканянето от Божиите слова или дисциплинирането и укоряването не се считат за съд и наказание? От гледна точка на подканянето от Божиите слова, кастренето, укоряването и дисциплинирането, които хората са преживели, какъв е постигнатият резултат? (Те са придобили задръжки във външното си поведение.) В поведението им са настъпили някои промени, но това показва ли промяна в нрава? (Не.) Това не представлява промяна в нрава. Някои хора казват: „Толкова години вярваме в Бог и сме слушали толкова много проповеди, но нашият нрав все още не се е променил. Не сме ли онеправдани? Имаме само малка промяна в поведението си. Не е ли това много жалко? Кога Бог ще започне да ни спасява? Кога ще получим спасение?“. Нека тогава обсъдим какви придобивки са получили и какви промени са направили онези, които са преживели тези различни аспекти на Божието дело. Току-що някой спомена за промени в поведението. Това е общо твърдение. За да бъдем по-конкретни, при първото си идване в църквата и поемането на дълг хората не са били кастрени и са бодливи като трънливи храсти, искат да имат последната дума за нещата. Те си мислят: „Сега, когато вярвам в Бог, имам права и свобода в църквата, така че ще действам, както намеря за добре“. В крайна сметка, след като са

преминали през поредица от кастрения и дисциплинирания и след като са чели Божиите слова, слушали са проповеди и са чули общения за истината, те вече не смеят да се държат по този начин. Всъщност те не са станали напълно послушни. Просто са придобили капчица разум и са разбрали някои доктрини. Когато другите казват неща, които са съобразени с истината, те могат да признаят, че казаното е правилно и, макар да не разбират добре тези неща, могат да ги приемат. Тогава не са ли те вече много по-послушни, отколкото са били преди това? Фактът, че приемат тези неща, показва, че поведението им е претърпяло някакви промени. Как са настъпили тези промени? Те са се появили благодарение на увещанията и подканянията, както и на утехата от Божиите слова. Понякога такива хора се нуждаят от известно дисциплиниране, от известни кастрения, както и от известно общение за принципи, в което да им се каже, че едно нещо трябва да се прави по определен начин и не може да се прави по друг начин. Те си мислят: „Трябва да го приема. Там е изложена истината. Кой би посмял да ѝ се противопостави?“. В Божия дом Бог е велик, истината е велика и е на власт. С тази теоретична основа някои хора са се пробудили и са придобили разбиране за това какво означава да имаш вяра в Бог. Да вземем например някой, който първоначално е бил варварин, разпуснат, напълно необуздан, който не е познавал правилата, вярата в Бог, Божия дом, църквата и принципите за изпълнение на дълга си: когато такъв човек — който не знае нищо — дойде в Божия дом с доброта и ентусиазъм, изпълнен с „велики“ въжделения и надежди, и там бъде подканян и увещаван, поен, хранен и кастрен от Божиите слова, и отново и отново бива укоряван и дисциплиниран, постепенно в човешката му природа ще настъпят някои промени. Какви са тези промени? Той започва да разбира нещо от принципите на това как да постъпва и да узнава, че в миналото по-скоро му е липсвало човешко подобие, че се е държал варварски, надменно, предизвикателно и възмутително, че не е говорел като истински човек и е действал без правила, не е знаел как да търси истината. Мислел си е, че да имаш вяра в Бог, е просто въпрос на това да правиш всичко, което Бог иска, и да ходиш там, където Той ти казва. С други думи той е носил в себе си варварска енергичност, като през цялото време е вярвал, че това е отдаденост и любов към Бог. Сега този човек отрича всички тези неща и

знае, че те са плод на човешката фантазия, че са просто добро поведение, а някои от тях дори са произлезли от Сатана. Вярващите в Бог трябва да се вслушват в Неговите слова и да поставят истината над всичко друго, да я оставят да упражнява властта си във всички неща. Казано накратко, всички хора вече теоретично са разбрали и признали, и в дълбините на сърцата си са приели, че тези слова, които Бог е изрекъл, са верни — че те са истината, реалността на положителните неща — независимо колко дълбоко са се вкоренили в сърцата им и колко голяма роля са изиграли тези слова. Впоследствие, след като преминат през определена степен на неосезаемо укоряване и дисциплиниране, в съзнанието им възниква някаква наченка на истинска вяра. От първоначалните им нереалистични фантазии за Бог до чувството, което имат сега — че има Бог и че Той е съвсем практически — след като хората са имали тези чувства при вярата си в Бог, тогава техните мисли и възгледи, начините им на гледане на нещата и етичните им норми, както и начинът им на мислене постепенно ще започнат да се променят. Бог например изисква от хората да бъдат честни. Макар че все още можеш да лъжеш и да бъдеш измамен, дълбоко в себе си ти знаеш, че измамността е погрешна и че да лъжеш и мамиш Бог е грях, че е нечестив нрав — но не можеш да се сдържиш. Да кажем например, че в момента ти все още имаш надменен нрав. Понякога не можеш да се въздържаш, често разкриваш този нрав и често се бунтуваш срещу Бог, винаги искаш да доминираш и да действаш еднолично, да имаш последната дума. Но също така знаеш, че това е покварен нрав, и можеш да се молиш на Бог за него. Макар да няма забележимо преобразяване, поведението ти постепенно е започнало да се променя. Дори без да си подложен на съд и наказание и макар че нравът ти не се е променил, истината и Божиите слова постепенно озаряват дълбините на сърцето ти, като същевременно напътстват и променят поведението ти, карат те да живееш все повече като човек и постепенно пробуждат съвестта ти. Ако направиш нещо, което предава съвестта ти, ще почувстваш неудобство в сърцето си. Повдигането на този въпрос те кара да почувстваш нещо. Не си така безчувствен, както преди, изпитваш съжаление и си готов да се поправиш. Дори да не можеш веднага да промениш нрава си в това отношение, ако това засяга състоянието ти, ти можеш да осъзнаеш, че се намираш в това състояние. Имаш вътрешна

осъзнатост и тази осъзнатост води до промяна в поведението ти. Тази промяна е единствено промяна в поведението. Макар че се случва и продължава да се случва, тя не представлява промяна в нрава. Тя категорично не е промяна в нрава. Някои хора може да изпитат безпокойство, след като чуят това, и да си кажат „Такава значителна промяна, а все още не е промяна в нрава? Тогава какво представлява промяната в нрава? Кои промени спадат към промяната в нрава?“. Засега да оставим това настрана. Да продължим да обсъждаме промените, които хората вече са постигнали и които са следствия и резултати от Божиите слова и от всичко, което Той е извършил в хората. Хората работят усилено, за да променят своите мисли и възгледи, които не са съобразени с истината. Когато се сблъскат с въпроси, те ще имат осъзнатост, ще сравняват въпроса с истината и ще казват: „Този въпрос не е съгласно истината, но аз все още не мога да се избавя от моето виждане. То все още съществува“. Ти само си осъзнал и си научил, че твоето виждане не е съобразено с Божиите слова. Може ли това да докаже, че твоето виждане вече се е променило или че си се избавил от него? Не може. Твоето виждане не се е променило и ти не си се избавил от него, което доказва, че твоят покварен нрав остава непокътнат и не е започнал да се променя. Единствено твоето съзнание, най-съкровените кътчета на сърцето ти вече са приели Божиите слова и ги считат за истината. Но това е само теоретично и субективно желание — Божиите слова все още не са се превърнали в твой живот и все още не са станали твоя реалност. Когато Божиите слова станат твоя реалност, ти ще се избавиш от своите възгледи и ще се отнасяш към всички хора, събития и неща, както и към всичко, което се случва около теб, като използваш възгледите на Божиите слова.

Сега на какъв етап е навлизането ви в живота? Вече си започнал да разбираш, че възгледите ти са погрешни, но все още разчиташ на тях, за да живееш, и ги използваш, за да оценяваш Божието дело. Използваш мислите и възгледите си, за да съдиш обстоятелствата, които Той нагласява за теб, и в отношението си към Божието върховенство използваш мислите и възгледите си. Това съгласно истините принципи ли е? Не е ли абсурдно? Хората разбират само малка част от доктрината, но искат да оценяват Божиите действия. Не е ли това невероятно надменно? Сега ти просто признаваш, че Божиите слова са добри и правилни, и ако погледнем

външното ти поведение, не правиш неща, които очевидно противоречат на истината, още по-малко такива, с които да съдиш Божието дело. Ти си способен също така да се покориш на подредбите за работата в Божия дом. Това е да се превърнеш от невярващ в последовател на Бог с благоприличието на светец. Преобразяваш се от човек, който определено живее според философиите на Сатана и съгласно сатанинските понятия, закони и познания, в човек, който, след като е чул Божиите слова, счита, че те са истината, приема ги и се стреми към истината, превръща се в човек, който може да приеме Божиите слова за свой живот. Такъв е този процес — нищо повече. През този период твоето поведение и начините, по които вършиш нещата, със сигурност ще претърпят някои промени. Колкото и да се променяш, това, което се проявява в теб, за Бог не е нищо повече от промени в поведението и методите ти, промени в най-съкровените ти желания и решимост. То не е нищо повече от промени в мислите и възгледите ти. Сега може да си способен да принесеш живота си на Бог, когато събереш сили и имаш порив, но не можеш да постигнеш абсолютно покорство пред Бог по въпрос, който намираш за особено противен. Това е разликата между промяната в поведението и промяната в нрава. Вероятно доброто ти сърце ти дава възможност да пожертваш живота си и всичко за Бог, като кажеш: „Готов съм и желая да дам кръвта и живота си за Бог. В този живот не съжалявам за нищо и не се оплаквам от нищо! Отказах се от брака, от светските перспективи, от всякаква слава и богатство и приемам тези обстоятелства, които Бог ми е нагласил. Мога да издържа на всички подигравки и клевети на света“. Но в момента, в който Бог ти нагласи обстоятелство, което не отговаря на твоите представи, ти можеш да се изправиш срещу Него, да протестираш шумно срещу Него и да Му се съпротивляваш. Това е разликата между промяната в поведението и промяната в нрава. Възможно е също така да можеш да пожертваш живота си за Бог и да се откажеш от хората, които обичаш най-много, или от нещото, което обичаш най-много, с което сърцето ти най-трудно може да понесе да се раздели, но когато си призован да говориш на Бог от сърце и да бъдеш честен човек, ти е доста трудно и не можеш да го направиш. Това е разликата между промяната в поведението и промяната в нрава. От друга страна, може би не се отдаваш на плътски удобства в този живот, не ядеш хубава храна, нито носиш хубави дрехи, всеки ден работиш до

скъсване и до изтощение в дълга си. Можеш да понесеш всякаква болка, причинена ти от плътта, но ако Божиите подредби не са в съгласие с твоите представи, не можеш да разбереш това и в теб се пораждат недоволство срещу Бог и погрешни разбирания за Него. Отношението ти с Бог става все по-ненормално. Винаги се съпротивляваш и се бунтуваш, неспособен си да се покориш напълно на Бог. Това е разликата между промяната в поведението и промяната в нрава. Готов си да дадеш живота си за Бог, но защо не можеш да Му кажеш една честна дума? Готов си да оставиш настрана всичко, което е извън теб, но защо не можеш да бъдеш единствено предан към поръчението, което Бог ти е дал? Готов си да се откажеш от живота си за Бог, но когато разчиташ на чувствата си, за да вършиш нещата и да поддържаш отношенията си с другите, защо не можеш да се самоанализираш? Защо не можеш да заемеш позиция за отстояване на църковната работа и на интересите на Божия дом? Дали си някой, който живее пред Бог? Вече си дал обет пред Бог да отдаваш всичко на Него през целия си живот и да приемеш всяко страдание, което те сполети. Защо тогава един случай на освобождаване от дълга ти те кара толкова дълбоко да потънеш в негативизъм, че да не можеш да излезеш от това състояние дни наред? Защо сърцето ти е изпълнено със съпротива, недоволство, погрешно разбиране и негативизъм? Какво се случва? Това показва, че сърцето ти най-много обича статуса и това е свързано с твоето слабо място. Затова когато бъдеш освободен, падаш и не можеш да се изправиш. Това е достатъчно доказателство, че макар поведението ти да се е променило, твоят живот нрав не се е променил. Това е разликата между промяната в поведението и промяната в нрава.

Повечето хора сега проявяват известно добро поведение, но много малко от тях търсят истината или я приемат, а почти никой не проявява истинско покорство. От тази гледна точка много хора просто преживяват промени в поведението си и промени в мислите и възгледите си, имат желание и въжделение да приемат Божието върховенство и да му се покорят и не таят оплакване в сърцата си. Кажете Ми, тези хора преживявали ли са Божия съд и наказание? (Не.) За съжаление, свидетелствата за преживяване, които преди това споделихте, не включват Божия съд и наказание. Всички те не отговарят на Божиите изисквания. Щом все още не си преживял Божия съд и наказание, значи

твоят нрав не е започнал да се променя. Ако твоят нрав не е започнал да се променя, значи промените, които чувстваш, са само поведенчески. Тези поведенчески промени може да се отдадат на твоето собствено съдействие, да се дължат отчасти на твоята добра човешка природа и да са следствия от Божието дело. Наистина ли мислиш, че Бог ще стигне само дотам в спасяването на хората? (Не.) Тогава какво ще направи Бог по-нататък? Кое е основното дело, с което Бог се занимава, когато спасява хората? (Съд и наказание.) Основният метод, който Бог използва, за да спасява хората, е съдът и наказанието. Но за съжаление почти никой все още не е способен да приеме Божия съд и наказание. Следователно Божието дело за спасяването на хората, за усъвършенстването им и за промяната в техния нрав все още не е започнало официално. Защо още не е започнало официално? Защото това Божие дело все още не може да се осъществи върху хората. Защо не може да се осъществи? Защото с оглед на сегашното състояние на хората, на техния духовен ръст и на това, на което са способни в момента, те все още далеч не отговарят на нивото, изисквано от Бог, така че Бог не може да продължи делото Си. Това означава ли, че Бог ще прекрати делото Си? Не, Бог чака. Какво още прави Той, докато чака? Той пречиства църквата, като я изчиства от хората, които смущават и прекъсват, от антихристите, от злите духове, от злите хора, от неверниците, от онези, които не вярват истински в Него, и от онези, които дори не могат да полагат труд. Това се нарича прочистване на полето. Нарича се също и пресяване. Прочистването на полето ли е основното занимание на Бог през този период? Не, през този период Бог ще продължи да върши делото Си върху вас чрез подканяне със слова, чрез поене, подхранване, кастрене, укоряване и дисциплиниране. До каква степен? Едва след като хората се сдобият с основните условия за приемане на съда и наказанието, Бог ще започне делото Си на правосъдие и наказание. Сега Ми кажете, въз основа на вашите предположения и преценки, на какви условия трябва да отговарят хората, преди Бог да започне делото на правосъдие и наказание? Както виждаш, Бог прави всичко, когато му дойде времето. Той не върши делото Си безразборно. Неговото дело на управлението следва плана, който Той е съставил, като Той прави всичко стъпка по стъпка, а не безразборно. И какви са тези стъпки? Всяка стъпка от делото, което Бог върши върху хората, трябва

да доведе до резултат и когато види, че е настъпил такъв резултат, Той прави следващата стъпка от делото Си. Бог знае до какъв резултат може да доведе делото Му, какво трябва да каже и да направи. Той върши делото Си според това, от което хората се нуждаят, а не безразборно. Бог върши всяко дело, което ще бъде ефективно върху хората, а което е несъществено от гледна точка на ефективността, Бог със сигурност не го върши. Например, когато има нужда от негативни нагледни уроци, чрез които Божиите избраници да развият проницателност, в църквата се появяват лъжехристи, антихристи, зли духове, зли хора, хора, които смущават и прекъсват, като позволяват на Божиите избраници да развият проницателност. Ако Божиите избраници разбират истината и могат да разпознават такива хора, тогава тези хора са служили и тяхното съществуване вече няма стойност. В този момент Божиите избраници ще се надигнат, за да ги разобличат и докладват, и църквата веднага ще ги изчисти. Цялото Божие дело има своите стъпки и всички тези стъпки са подредени от Бог въз основа на потребностите на човека в живота му и на духовния му ръст. От какво наистина се нуждаят хората и защо в църквата се появяват антихристи и зли хора? Хората обикновено са объркани по отношение на тези въпроси и не разбират какво се случва. Някои хора, които не разбират Божието дело, таят представи и дори се оплакват, като казват: „Как може антихристи да се появят в Божията църква? Защо Бог не се погрижи за това?“. Едва когато прочетат Божиите слова, в които се казва, че тези събития са предназначени, за да могат хората да научат уроци и да развият проницателност, те получават прозрение и разбират Божиите намерения. Първоначално на хората им липсва проницателност за злите хора. Когато църквата отлъчи такива зли хора, другите таят представи. Те считат, че отлъчените са направили много приношения и са били способни да понесат несгодите, затова считат, че не е трябвало да бъдат отлъчени. Тогава те започват да се съпротивляват на това, което Бог е направил. Но след период на преживяване хората придобиват разбиране за истината и развиват способността да разпознават злите хора. Сега, когато зъл човек бъде отлъчен, те вече не таят представи и не се съпротивляват. Когато отново видят зъл човек да извършва злодеяния, те могат да го разпознаят и всички си сътрудничат, за да докладват за този човек и да го премахнат, преди да е нанесъл значителни вреди. Тези

зли хора вече нямат опора в Божия дом. Как се постига това? Как се появява тази проницателност у хората? Това е Божие дело. Без Божието дело хората не биха могли да разберат тези неща. Божието дело следва определена последователност и стъпките на тази последователност се определят от потребностите на човешкия живот. Но самите хора не са наясно от какво всъщност се нуждаят, те са объркани. Следователно Бог може само да продължи Своето дело, като подрежда многобройни уроци, от които хората да се учат, дава им възможност да навлязат в истината реалност и да постигнат резултатите, които Той изисква. Независимо дали хората разбират това, или не, Бог неуморно продължава делото Си — това е Божията любов. Съвсем същото е и когато Бог кастри някого: ако сгреши, Бог го кастри. Ако сгреши отново, Той го кастри отново. Ако се разкрие отново, Бог го кастри още веднъж. Той работи търпеливо, докато човекът наистина придобие разбиране, вече не е безчувствен и стане толкова чувствителен, че сякаш докосва оголена жица, когато отново се сблъска с подобни ситуации, и вече не допуска грешки. Тогава това е достатъчно и Бог ще прекрати делото Си. Когато отново се сблъскаш с тези въпроси, можеш да се справиш с тях самостоятелно и в съответствие с принципите, Бог вече няма нужда да се тревожи. Това доказва, че си разбрал Божиите слова и Божията истина, приел си ги в сърцето си и те са станали твой живот. В този момент Бог прекратява делото Си. Това са стъпките на Божието дело и след като ги преживееш, ще видиш Божията същност и мъдрост. Това е неоспоримо и абсолютно сигурно.

Току-що споменахме, че стъпките на Божието дело са свързани с промяна в нрава на хората. Божието дело не означава да се позволи на хората да претърпят малка промяна в поведението си, да разберат някои правила и да имат някакво човешко подобие, след което тези неща да бъдат обявени за голям успех. Ако беше така, делото щеше да е приключило още в Епохата на благодатта. Какво иска Бог? (Промяна в нрава на хората.) Правилно, промяната в нрава е това, което хората, които наистина са спасени, трябва да притежават. Това, което Бог иска, не е просто промяна в поведението на хората, а нещо по-важно — промяна в техния нрав. Това е критерият, въз основа на който да бъдеш спасен. Току-що бяха споменати и някои промени в поведението, като например способността да се откажеш от нещата и да пожертваш живота си за

Бог — това са ясни промени в поведението. Но ако хората не са отдадени на Божиите поръчения, ако все така могат да действат нехайно и да си служат с измама, това означава, че все още не е настъпила промяна в нрава им. Сега хората имат само похвално поведение. Изглежда, че в по-голяма степен се приближават до поведението на светец, държат се с по-човешка природа и имат някакво достойнство и почтеност. Независимо колко добро поведение показва някой обаче, ако то не е свързано с практикуването на истината и не е изживяно от неговата съвест, разум и нормална човешка природа, тогава то няма нищо общо с промяната в нрава и не е това, което Бог иска. Погледнато по този начин, в контекста на сегашното ви поведение, независимо доколко спазвате правилата, доколко сте послушни, по какъв начин бихте могли да пожертвате живота си или колко голяма е решимостта ви, успели ли сте да удовлетворите Бог? Изпълнили ли сте Божиите изисквания? (Не.) Дали Божиите изисквания са твърде високи? Някои хора си мислят: „Хората сега са толкова послушни, как така все още не са изпълнили Божиите изисквания?“. Как мислите, дали това послушание е покорство? (Не.) Точно така. Това послушание сега е просто наличие на малко рационалност, а всичко това е резултат от Божието дисциплиниране. Това е изцяло следствието, постигнато от Божието дисциплиниране. Едва след като Бог ревностно изрече толкова много слова, съвестта на хората се пробуди, чувството за съвест на хората се раздвижи и те започнаха да изживяват някакво подобие на човешка природа, да имат някакви правила в начина, по който вършат нещата, да могат да се допитват за всичко, което правят, и да изпитват някакви угризения, когато действат против принципите. Накратко, промените в поведението не отговарят на условията за получаване на Божия съд и наказание. Бог не иска промяна в поведението на хората. И така, какво иска Бог? Той иска промяна в техния нрав. А какви точно са проявленията на промяната в нрава? До каква степен трябва да се промени човек в различни аспекти, за да бъде пригоден за Божия съд и наказание? Той трябва да се промени до такава степен, че Бог да може да види представянето му във всички аспекти — най-вече да види дали може да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите, дали може да приеме да бъде кастрен, дали може да търси истината във всичко, дали може да следва Бог, когато е изправен пред мъки и изпитания,

и дали като цяло може да приема и да се покорява на всичко, което Бог казва. Дори когато другите не го наблюдават и когато е изправен пред изкушения, той трябва да може да се въздържа от извършването на лоши неща, да не извършва никакво зло. В Божиите очи такива хора отговарят на критерия. Те са пригодни да получат официално Неговия съд и наказание, което представлява следващата стъпка от Божието дело на спасяването и усъвършенстването. Какъв сигнал, какъв критерий има тук — вие знаете ли? (Това, за което си помислих, е, че чрез Божието укоряване и дисциплиниране човек може постепенно да възстанови съвестта и разума си и, заедно с някои промени в поведението си, в крайна сметка може да бъде способен да изпълнява дълга си отдадено. Тогава Бог може да започне делото на правосъдието и наказанието на този човек.) Съгласни ли сте всички вие с това твърдение? (Да.) Добре, но това е само едно от условията. Преди Бог да извърши делото на правосъдието и наказанието върху някого, Бог ще оцени този човек. Как го оценява? Бог има няколко критерия. Първо, Той наблюдава какво е отношението му към Божиите поръчения, т.е. какво е отношението му към дълга, който трябва да изпълнява, дали може да изпълнява дълга си с цялото си сърце, по най-добрия възможен начин и отдадено. Казано накратко, Той наблюдава дали хората могат да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите — това е първият аспект. Това е пряко свързано с живота на вяра в Бог и с ежедневната работа, с която се занимават хората. Защо Бог поставя този аспект като условие, като критерий за оценка? Каква е причината за това — вие знаете ли? Когато Бог поверява на някого задача, отношението на този човек е от решаващо значение — по този начин Бог го оценява. Тази задача му е поверена от Бог. Как би се отнесъл към нея човекът със съвест, за разлика от човека без съвест? Как би се отнесъл към нея един рационален човек, за разлика от един ирационален човек? Има разлика между тях. Съвестта и рационалността са черти, които трябва да присъстват в човешката природа. Освен това да имаш само малко чувство за съвест или малко рационалност не е достатъчно. Ако хората възвърнат съвестта и рационалността си, тогава ще заприличат ли на човешки същества? Постигнали ли са по този начин истината реалност? Не, това все още не е достатъчно. Бог наблюдава и пътя, който хората изминават в периода на изпълнение на дълга си. Какъв път

изминават хората, за да изпълнят изискваното от Бог ниво? Първо, минималният критерий е да не извършват зло и да имат покорство, докато изпълняват дълга си. Ако човек е способен да върши зло, той е напълно загубен. Той не е от типа хора, които Бог иска да спаси. Освен това в отношението си към Божиите поръчения, освен че трябва да пристъпва към тях със съвест и рационалност, още по-необходимо е да търси истината и да разбира Божиите намерения. Независимо от обстоятелствата, независимо дали въпросът, с който се сблъскваш, е съобразен с твоите представи и фантазии, ти трябва да имаш отношение на покорство. На този етап това, което Бог желае, е твоето покорно отношение. Ако просто признаеш, че Божиите слова са цялата истина и са правилни, това отношение на покорство ли е? Категорично не. Каква е практическата страна на отношението на покорство? Тя е следната: трябва да се накараш да приемеш Божиите слова. Макар че твоето навлизане в живота е повърхностно, а духовният ти ръст е недостатъчен и познанията ти за практическата страна на истината все още не са достатъчно дълбоки, ти все още можеш да следваш Бог и да Му се покоряваш — това е отношението на покорство. Преди да можеш да постигнеш пълно покорство, първо трябва да възприемеш отношение на покорство, т.е. трябва да приемеш Божиите слова, да вярваш, че те са правилни, да приемеш Божиите слова за истината и за принципите на практикуване и да си способен да ги отстояваш като правила, дори когато не схващаш добре принципите. Това е вид отношение на покорство. Тъй като сега твоят нрав все още не се е променил, ако искаш да постигнеш истинско покорство пред Бог, първо трябва да имаш нагласа на покорство и решимостта да се покоряваш, като си казваш: „Ще се покорявам, независимо какво върши Бог. Не разбирам много истината, но знам, че когато Бог ми каже какво да правя, ще го направя“. Бог вижда това като отношение на покорство. Някои хора казват: „Ами ако това, на което се покорявам, е погрешното нещо?“. Нима Бог е способен да греши? Бог е истина и праведност. Бог не допуска грешки. Бог просто върши много неща и те не съвпадат с представите на хората. Трябва да кажеш: „Независимо дали това, което Бог върши, съвпада с моите представи, аз просто ще се съсредоточа върху това да слушам, да се покорявам, да приемам и да следвам Бог. Това трябва да правя като сътворено същество“.

Дори ако има хора, които те съдят, че се покоряваш сляпо, не бива да им обръщаш внимание. Сърцето ти е уверено, че Бог е истина и че трябва да се покоряваш. Това е правилно и това е нагласата, с която човек трябва да се покорява. Само хора, които притежават такава нагласа, могат да придобият истината. Ако нямаш такава нагласа, но си кажеш: „Нищо не ми убягва. Никой няма да ме заблуди. Аз съм твърде проницателен и не могат да ме накарат да се покоря на нищо! Каквото и да ми се случи, трябва да го проуча и анализирам. Само когато то е съобразено с моите възгледи и мога да го приема, тогава ще се покоря“ — това отношение на покорство ли е? Това не е отношение на покорство. Това е липсваща нагласа на покорство, без намерение за покорство в сърцето на човека. Ако кажеш: „Дори да е бог, пак ще трябва да го проуча. Дори кралете и кралиците получават същото отношение от мен. Това, което ми казваш, е безполезно. Вярно е, че съм сътворено същество, но не съм глупак — така че не се отнасяй с мен като такъв“, тогава за теб всичко е приключило. Липсват ти условията да приемеш истината. На такива хора им липсва каквато и да било рационалност. Те не притежават нормална човешка природа, така че не са ли зверове? Как без рационалност човек може да постигне покорство? За да постигне покорство, човек първо трябва да притежава нагласа на покорство. Само с нагласа на покорство човек изобщо може да има каквато и да било рационалност. Ако няма нагласа на покорство, тогава той няма никаква рационалност. Хората са сътворени същества. Как могат да разгадаят Създателя? Цялото човечество не е било способно да разшифрова нито една от Божиите идеи в продължение на 6 000 години, така че как хората могат да разберат веднага какво върши Бог? Ти не можеш да разбереш. Има много неща, които Бог върши от хиляди години и които Бог вече е разкрил на човечеството, но ако не ги беше разяснил на хората, те все още не биха ги разбрали. Може би сега ти разбираш словата Му в буквален смисъл, но след двадесет години ще ги разбереш истински поне малко. Ето колко голяма е пропастта между хората и това, което Бог изисква. В този контекст хората трябва да притежават рационалност и нагласа на покорство. Хората са просто мравки и ларви, но искат да разгадаят Създателя. Това е най-неразумното нещо. Някои хора винаги се оплакват, че Бог не им казва за Своите тайнства и не им обяснява истината директно, а винаги кара хората да търсят. Но да се казват тези

неща е неправилно и неразумно. Колко от всички тези слова, които Бог ти е казал, разбираш? Колко от Божиите слова можеш да приложиш на практика? Божието дело винаги се случва на стъпки. Ако Бог беше казал на хората преди 2 000 години за Своето дело от последните дни, щяха ли да го разберат? В Епохата на благодатта Господ Исус стана подобие на греховната плът и беше принос за грях за цялото човечество. Ако Той беше казал това на хората по онова време, кой щеше да разбере? А сега хора като вас разбират някои концептуални теории, но по отношение на истини като истинския нрав на Бог, намерението на Бог да обича човечеството и произхода на нещата, които Бог е извършил по онова време, и плана зад тях, хората никога няма да са способни да разберат. Това е тайнството на истината, това е същността на Бог. Как хората могат да Го разгадаят? Напълно неразумно е да желаеш да разгадаеш Създателя. Ти си твърде надменен и надценяваш способностите си. Хората не бива да желаят да разгадаят Бог. Засега е добре, ако могат да разберат част от истината. Що се отнася до теб, разбирането на част от истината вече е достатъчно постижение. Следователно рационално ли е да имаш нагласа на покорство? Това е нещо напълно рационално. Нагласата и отношението на покорство са минимумът на това, което всяко сътворено същество трябва да притежава.

Колко време отнема да постигнеш това да отговаряш на критериите, да бъдеш отдаден при изпълнението на дълга си и да притежаваш нагласа на покорство? Трябва ли да минат определен брой години? Няма конкретно определен срок и това зависи от стремежа на човека, от неговата решимост и от степента на копнежа му по истината. То зависи и от изначалната му съвест, разум, заложби и прозрение. Веднага след придобиване на отношение на покорство ще настъпят допълнителни промени в речта, действията и поведението му. Какви са тези промени? В Божиите очи сега ти си в общи линии честен човек. Какво означава да си в общи линии честен човек? Означава, че елементът на умишлената лъжа в речта и в поведението ти е намалял, че осемдесет процента от това, което казваш, е вярно. Понякога поради немарливост, обстоятелства или по някаква друга причина лъжеш неволно и това е толкова неприятно, все едно си глътнал мъртва муха. Изпитваш безпокойство в продължение на няколко дни. Признаваш грешката си и се покайваш пред Бог, а след това

настъпват промени — лъжите ти стават все по-малко и състоянието ти се подобрява. В Божиите очи ти си в общи линии честен човек. Някои хора казват: „Ако някой в общи линии е честен, не се ли е променил нравът му?“. Така ли стоят нещата? Не, това е само промяна в поведението. В Божиите очи способността да бъдеш честен човек включва не само промяна в държанието и поведението, но и съществени промени в начина на мислене и във възгледите за нещата. Такъв човек вече не възнамерява да лъже или мами и в това, което казва и прави, няма абсолютно никаква лъжа или измама. Думите и делата му стават все по-истински, с все повече честни думи. Например, когато те попитат дали си направил нещо, дори ако признанието ти би довело до това да ти ударят шамар или да те накажат, ти пак си способен да кажеш истината. Дори ако признаването ѝ води до понасяне на значителна отговорност, до смърт или унищожение, ти си способен да кажеш истината и си готов да практикуваш истината, за да удовлетвориш Бог. Това показва, че отношението ти към Божиите слова е станало доста непоколебимо. Независимо кога, изборът на което и да е от нивата за практикуване, изисквани от Бог, вече едва ли е проблем за теб. Можеш по естествен начин да го постигнеш и да го прилагаш на практика, без да те въздържат външни обстоятелства, напътствия на водачи и работници или без чувството, че Божията внимателна проверка е близо до теб. Способен си да правиш тези неща сам, без никакво усилие. Без възпиранията на външните обстоятелства и не от страх от Божието дисциплиниране, нито от страх от угризения на съвестта и със сигурност не от страх от подигравки или надзор от страна на другите — не заради някое от тези неща — ти можеш активно да изследваш собственото си поведение, да оцениш неговата правилност и да прецениш дали то съответства на истината и дали удовлетворява Бог. В този момент, по отношение на това да бъдеш честен човек, ти си покрил нивото, изисквано от Бог, и в общи линии отговаряш на критериите. Да бъдеш в общи линии честен човек е третото основно условие за приемането на Божия съд и наказание.

Току-що разговаряхме за трите условия за приемането на Божия съд и наказание: първото е да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, второто е да имаш отношение на покорство, а третото е да бъдеш в общи линии честен човек. Как се оценява това трето условие?

Какви са критериите? (Човек по-рядко лъже умишлено и казва истината по-често.) Това означава да си способен да казваш истината през по-голямата част от времето. Всички вие би трябвало да сте способни да оцените това, нали? Да бъдеш честен човек е третото условие за приемане на Божия съд и наказание. Второто е да имаш отношение на покорство, което включва някои подробности, най-вече да не проучваш внимателно или да анализираш Божието дело, а да имаш само нагласа на покорство. Освен това то включва старанието да бъдеш честен човек, да достигнеш момент, в който лъжите ти намаляват и през повечето време можеш да говориш истината, като изразяваш истинските си чувства. Най-важният аспект тук е субективното сътрудничество на хората, което означава да напредват активно и да се стремят да достигнат до истината. Да имаш нагласа на покорство е резултат, постигнат на субективния фронт. Да можеш да станеш честен човек — да бъдеш в общи линии честен човек — също е субективен въпрос и е резултат от усърдния стремеж на човека. Има още едно основно условие за приемането на Божия съд и наказание. Първо ще ви дам подсказка и ако мислите в посока на това, което ви казвам, ще можете да го схванете. От началото до края на вярата в Бог много ли грешки са допуснали хората в този живот? Имало ли е много прояви на непокорство срещу Бог? (Имало е много такива прояви.) И така, какво трябва да направи човек, когато допусне грешка или е непокорен? (Трябва да има покайващо се сърце.) Да имаш покайващо се сърце е признак за човек със съвест и разум. Да имаш съвест и разум са минималните качества, които трябва да притежава получателят на Божието спасение. Тези, които нямат съвест и разум, не могат да постигнат Божието спасение. Ако човек никога не може да се покае, след като е допуснал грешка, що за човек е той? Може ли човек, който никога не може да се покае, да следва Бог докрай? Може ли да има истинска промяна? (Не.) Защо не? (Защото му липсва покайващо се сърце.) Точно така, и това ни води към последното условие: човекът трябва да има покайващо се сърце. Докато следват Бог, поради глупостта и невежеството си и поради различните видове покварен нрав, хората често се разкриват като непокорни и понякога разбират погрешно Бог или се оплакват от Него. Те се отклоняват от пътя, а някои дори си създават представи за Бог, стават негативни, за известно време се отпускат в работата си и губят вярата си.

Непокорното поведение възниква на всеки етап от живота на хората. Те носят Бог в сърцата си и знаят, че Той върши делото Си, когато нещо се случи, но понякога не могат да се примирят с този факт. Макар че на пръв поглед са способни да се покорят, дълбоко в себе си те просто не могат да го приемат. Какво показва, че дълбоко в себе си те не могат да го приемат? Един от начините, по които това се проявява, е, че макар да са наясно с всичко, те просто не са способни да загърбят това, което са направили, и да дойдат пред Бог, за да признаят грешките си и да кажат: „Боже, сгреших. Повече няма да постъпвам така. Ще търся Твоите намерения и ще направя това, което Ти искаш да правя. Не съм Те слушал, духовният ми ръст беше малък, бях глупав и невеж и често непокорен. Сега вече съм наясно с това“. Какво отношение имат хората, ако могат да признаят грешките си? (Искат да направят обрат.) Ако хората имат съвест и разум и копнеят за истината, но никога не умеят да се самоанализират и да направят обрат, след като са допуснали грешки, а вместо това вярват, че миналото е минало, и са сигурни, че не грешат, тогава какъв вид нрав показва това? Какъв вид поведение? Каква е същността на такова поведение? (Да си непримирим.) Такива хора са непримирими и, независимо какво се случва, те ще следват този път. Бог не харесва такива хора. Какво каза Йона, когато изрази Божиите слова пред ниневийците? („Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде съсипана“ (Йона 3:4).) Как реагираха ниневийците на тези думи? Когато видяха, че Бог ще ги унищожи, те побързаха да вземат вретище и пепел, да изповядат греховете си пред Него и да напуснат пътя на злото. Ето какво означава да се покаеш. Ако човек е способен да се покае, това му отваря огромна възможност. Каква е тази възможност? Това е възможността да продължи да живее. Без истинско покаяние ще ти бъде трудно да продължиш напред както в изпълнението на дълга си, така и в стремежа си към спасение. На всеки етап, било то, когато Бог те дисциплинира или укорява, или когато ти напомня и те увещава, щом между теб и Бог е възникнало противоречие, а ти не постигаш обрат и продължаваш да се вкопчваш в собствените си идеи, възгледи и нагласи, тогава, макар че стъпките ти са насочени напред, противоречието между теб и Бог, погрешното ти разбиране на Бог, оплакванията и непокорството ти срещу Него не се поправят и сърцето ти никога не се обръща. Тогава, от своя страна, Бог ще те отстрани. Макар и да не си се отказал от текущия

си дълг и все още да се придържаш към дълга си, и да си донякъде предан към това, което Бог ти е възложил, и за хората да изглежда приемливо, има още едно нещо: спорът между теб и Бог се е превърнал в траен възел. Не си използвал истината, за да го разрешиш и да придобиеш истинско разбиране за Божиите намерения. В резултат на това погрешното ти разбиране на Бог се задълбочава и все си мислиш, че Бог е сбъркал и че си онеправдан. Това означава, че не си постигнал обрат. Непокорството ти, представите ти и погрешното ти разбиране на Бог все още продължават да съществуват, което те води до това да нямаш нагласа на покорство, все да се бунтуваш срещу Бог и да Му се противопоставяш. Такъв тип човек се бунтува срещу Бог, противопоставя Му се и упорито отказва да се покае. Защо Бог отдава такова значение на обрата при хората? Какво трябва да е отношението на сътвореното същество към Създателя? Отношение, с което признава, че каквото и да прави Създателят, то е правилно. Ако не го признаеш, думите, че Създателят е истината, пътят и животът, за теб ще са само празни приказки. Можеш ли все още да постигнеш спасение, ако е така? Не можеш. Няма да бъдеш пригоден, а Бог не спасява хора като теб. Има хора, които казват: „Бог иска хората да имат покайващи се сърца и да знаят, че трябва да постигнат обрат. В много неща обаче не съм постигнал обрат. Още ли имам време да го направя?“. Да, все още има време. Освен това някои казват: „В кои неща трябва да постигна обрат? Миналото е минало и забравено“. Щом нравът ти не се променя, щом не узнаваш кое в действията ти не е в съгласие с истината и не съответства на Бог, възелът, който съществува между теб и Него, все още не е развързан и проблемът не е решен. Този нрав е в теб самия и идеята, гледната точка и отношението, което се бунтува срещу Бог, са вътре в теб. Щом възникнат подходящите обстоятелства, тази твоя гледна точка отново ще се появи, а противоречието ти с Бог отново ще пламне. Така че, макар и да не можеш да поправиш миналото, трябва да поправиш това, което предстои. Как да го поправиш? Трябва да постигнеш обрат и да загърбиш идеите и намеренията си. Щом имаш това намерение, естествено и отношението ти ще е покорно. А по-точно, това е отношение, при което човек се връща при Бог, Създателя, и признава и утвърждава факта, че Създателят е истината, пътят и животът. Ако успееш да се обърнеш, това показва, че можеш да загърбиш онова, което смяташ за правилно, или онова, което поквареното

човечество колективно приема за правилно, а вместо това признаваш, че Божиите слова са истината и положителното. Ако отношението ти е такова, това е доказателство, че признаваш идентичността на Създателя и Неговата същина. Така гледа Бог на въпроса и затова смята, че обратът у хората е особено важен.

Има хора, които казват: „Ако човек не е направил нищо погрешно, за какво му е да прави обрат?“. Дори в момента да не си направил нищо погрешно, първо трябва да разбереш истината за покаянието. Това е нещо, с което трябва да се въоръжиш. Щом разбереш истината, ще откриеш, че някои неща, които си извършил, са били неуместни, и ще откриеш проблеми, които са свързани с твоите намерения и начин на мислене — т.е. проблеми с твоя нрав. Тези неща ще изплуват на повърхността, без да ги осъзнаваш, и ще те накарат да видиш, че твоята връзка с Бог всъщност не е обикновена връзка между хората и Бог. Бог все още е Бог, но ти си сътворено същество, което не отговаря на критериите. По тези въпроси, по които хората не са успели да останат на полагащото им се място и не са успели да постигнат това, което трябва — тоест, когато се провалят в дълга си — това ще се превърне във възел вътре в тях. Това е изключително практически проблем, който трябва да бъде разрешен. И така, как да го разрешим? Какво отношение трябва да имат хората? Преди всичко те трябва да са готови да направят обрат. И как трябва да се приложи на практика тази готовност да направят обрат? Даден човек, например, е водач в продължение на няколко години, но тъй като има малки заложби, не върши добре работата си, не може да вижда ясно всяка ситуация, не знае как да използва истината, за да разрешава проблемите, и не може да върши истинска работа. Затова той бива освободен. Ако след освобождаването си е способен да се покори, да продължи да изпълнява дълга си и е готов да направи обрат, какво трябва да направи? Преди всичко той трябва да разбере следното: „Бог е бил прав да постъпи така, както е постъпил. Моите заложби са толкова малки и толкова дълго време не съм вършил никаква истинска работа, а вместо това само съм задържал работата на църквата и навлизането в живота на братята и сестрите. Имам късмет, че Божият дом не ме отлъчи веднага. Наистина съм бил доста безсрамен, като съм стоял на позицията си през цялото това време и дори съм си вярвал, че съм свършил толкова много работа. Колко неразумно от

моя страна!“. Да си способен да изпитваш омраза към себе си и чувство на разкаяние: дали това е израз на готовността да направиш обрат, или не е? Ако човек е способен да го каже, това означава, че е готов. Ако каже в сърцето си: „Толкова дълго време, в позицията си на водач, винаги съм преследвал предимствата на статуса, винаги съм проповядвал доктрина и съм се въоръжавал с доктрина, не се стремях към навлизане в живота. Едва сега, когато бях освободен, виждам колко съм непригоден и колко много ми липсва. Бог постъпи правилно и аз трябва да се покоря. В миналото имах статус и братята и сестрите се отнасяха добре с мен. Наобикаляха ме, където и да отидех. Сега никой не ме забелязва и съм изоставен. Така ми се полага, това е възмездието, което заслужавам. Нещо повече, как би могло едно сътворено същество да има някакъв статус пред Бог? Колкото и висок статус да има човек, той не е нито изходът, нито крайната цел. Бог ми дава поръчение не за да мога незаслужено да се възползвам от влиянието си или да се наслаждавам на статуса си, а за да мога да изпълнявам дълга си, и аз трябва да правя, каквото мога. Трябва да имам отношение на покорство към Божието върховенство и към подредбите на Божия дом. Въпреки че покорството може да е трудно, трябва да се покоря. Бог е прав да постъпва така, както постъпва, и дори да предположим, че имах хиляди, десетки хиляди оправдания, нито едно от тях не би било истината. Покоряването пред Бог е истината!“. Точно това са изразите на готовността да направиш обрат. И ако някой притежава всичко това, как Бог би могъл да оцени такъв човек? Бог би казал, че това е човек със съвест и разум. Висока ли е тази оценка? Тя не е прекалено висока. Наличието на съвест и разум само по себе си не отговаря на критериите за довеждане до съвършенство от Бог, но що се отнася до този тип човек, това вече не е малко постижение. Да си способен да се покориш е ценно. След това как човекът трябва да се стреми така, че Бог да промени мнението Си за него, зависи от това кой път ще избере. Ако не се е покаял истински и понеже няма статус, не е отдаден в дълга си и винаги е нехаен, тогава за него всичко е напълно свършено. Той ще бъде отстранен. Ако все още таи недоволство и се оплаква: „По времето, когато бях водач, страдах толкова много и дори да нямах постижения, понасях несгоди. Казват, че не съм вършил истинска работа, но аз вършех доста. Независимо дали съм постигнал някакви резултати, или не, поне не съм бездействал.

Само защото не съм бездействал, Бог не бива да ме отстранява с лека ръка. Дори и без статус, все още ме карат да правя това и онова — не си ли играят с мен?“ — ако след като е бил освободен, не му е останал ентусиазъм да изпълнява какъвто и да било дълг, има ли в това някаква отдаденост или покорство? Той няма нито отдаденост, нито покорство, нито готовност да направи обрат. Няма нищо от това. Не е ли това жалко? Всичко това е твърде жалко. Той е вярвал напразно през всичките тези години. Слушал е проповеди толкова много години, но не е практикувал никаква истина, винаги е поучавал другите с думи и доктрини, но самият той не е бил способен да направи нищо — така е вярвал в Бог. Проповядвал е доста доктрини на другите, но в крайна сметка не може да разреши дори собствените си проблеми. Това е толкова жалко! И той все още иска да получи Божия съд и наказание? След като бъде освободен, той продължава да се съревновава с Бог и да понася мъчения, без да показва никакво покорство. Не е ли това просто сляпо страдание? Твоето страдание е безполезно! Ако оставим настрана всичко останало и погледнем само факта, че си се разярил и си се конфронтирал, когато църквата те е отстранила от поста ти — само въз основа на това ти не си достоен да бъдеш човешко същество, не си достоен да бъдеш Божие сътворено същество. И тогава за какво точно спориш? Каквито и аргументи да имаш, те са безполезни. Ти вярваш от толкова много години, но ти липсва дори тази частица покорство. Къде са плодовете на твоята вяра през годините? Жалко, противно, отвратително! Беше ти даден статус и ти се отнасяше към него като към чиновническа роля. Наличието на статус означава ли, че нравът ти се е променил? Не е ли това просто Божията благодат? Бог те е удостоил с това поръчение, но ти си го приел като чиновническа роля — не е ли това отвратително? Има ли чиновници в Божия дом? Никой сред светиите през епохите не е бил чиновник. В продължение на две хиляди години хората са почитали Павел, но никой никога не е казвал, че Павел е заемал някакъв чиновнически пост. Следователно терминът „чиновник“ не издържа. Той не е нито награда, нито поръчение от Бог и ти трябва да се избавиш от него. Ако постоянно се опитваш да бъдеш чиновник, Бог ще одобри ли това? Това ще ти позволи ли да постигнеш спасение? Определено не. Току-що споменахме, че за да приеме Божия съд и наказание, човек трябва да има готовност да направи обрат. Важно

ли е това? (Да.) Изключително важно е да имаме такова отношение! Ако желаеш да установиш връзка между Спасителя и спасения, между теб и Създателя, и ако искаш Бог да те спаси, трябва да коригираш позицията си и да установиш мястото и статуса на Бог в сърцето си. Каква е тогава твоята позиция? (На сътворено същество.) Кой е сътворено същество? Това е човек, а не звяр. Във всеки един момент трябва да помниш, че си сътворено същество, обикновено човешко същество, и не бива да забравяш полагащото ти се място. Когато Бог ти даде малко благодат, малко благословия, тогава ти забравяш кой си. Когато в Своето смирение и скритост Бог споделя някои чистосърдечни думи, за да те утеши, Той те въздига. И въпреки това ти искаш да застанеш на равна нога с Бог и да се издигнеш — кое нещо би направило това? Би ли го направил човек? (Не.) Бог не признава сътворено същество като теб — ти можеш да се отдръпнеш настрана! Ако не те признава, Бог ще те усъвършенства ли? Ти не отговаряш на условията да бъдеш доведен до съвършенство от Бог. Не е ли изяснена вече същността на дискусията до този момент? И така, много е важно да си готов да направиш обрат. Това е състояние на ума и същевременно е отношение. Това отношение е важен принцип на практикуване, който човек трябва да притежава, за да получи Божието спасение и усъвършенстване. Не си мисли, че си толкова велик, толкова благороден, нито допускай, че си напълно прав и непогрешим. Ти не си велик, славен или прав. Ти си нищожно, низко, сътворено същество от човечеството, покварено от Сатана. Ти трябва да приемеш спасението на Създателя. Ти все още не си спасен, не си съвършен. Ти трябва да притежаваш този разум.

Съществуват четири условия за приемане на Божия съд и наказание: да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, да притежаваш нагласа на покорство, да бъдеш относително честен човек и да имаш покайващо се сърце. Запомнете тези четири условия и когато се сблъскате със ситуации, се съпоставяйте с тях. Ако дадена ситуация изисква покорство, тогава практикувайте покорство. Божието слово изисква от хората да имат отношение на покорство. Ако се съпоставиш с Божиите слова и откриеш голямо несъответствие, какво трябва да направиш? Направи това, което ти казва Бог, следвай Божиите слова, без да анализираш или да спориш. Ако се опитваш да спориш, Бог ще се

отврати от теб. Какво ще направиш, ако Бог се отврати от теб? Има една коригираща мярка, която незабавно ще доведе до обрат. Не наранявай Божието сърце по незначителен въпрос, а след това не продължавай да нараняваш Божието сърце и да пренебрегваш Бог. Хората са нищо. Ако пренебрегваш Бог, Той няма да те иска повече. Какво ще направиш, ако Бог те пренебрегва и не те иска? Ти казваш: „Ще направя обрат. Боже, не ме изоставяй, не мога да се справя без Теб“. Но само да кажеш това, е безполезно. Бог не се нуждае от твоите сладки приказки. Той ще разгледа какво е твоето отношение, твоето практикуване, пътя, по който ще вървиш след това, и твоето представяне. Не си мисли, че Бог е обикновен човек, когото можеш да трогнеш с няколко сладки приказки. Бог не е такъв, Той гледа твоето отношение. След като си направил обрат, Бог вижда, че си се превърнал от непримирим в покорен човек и можеш да приемеш истината, без да се състезаваш с Бог. Твоята непримиримост е претърпяла промяна, знаеш кой си и признаваш своя Бог. Малко след това Бог ще започне да върши някакво дело върху теб. Някои хора казват: „Не съм почувствал, че Бог възнамерява да направи нещо“. Не разчитай на чувствата си. Точни ли са твоите чувства? Бог е извършил толкова много дела върху теб — почувствал ли си нещо от това? Почувствал ли си кога Бог е бил с разбито сърце? Не си знаел нищо — може би дори си се чувствал щастлив някъде другаде. Затова не тълкувай чувствата на Бог въз основа на своите собствени чувства и не оценявай чувствата на Бог спрямо своите собствени чувства. Това е безполезно. Ако Бог те пренебрегне, а ти не почувстваш нищо и не получиш просветление или признание, какво трябва да направиш? Запомни едно: трябва да продължиш да изпълняваш отговорностите и дълга, които едно сътворено същество трябва да изпълнява, и все така трябва да говориш искрено, както се полага. Не се връщай към предишните си лъжи само защото Бог те пренебрегва или не те иска повече, като говориш сега, както си говорил тогава. Ако го направиш, с теб е напълно свършено. Това е състезаване с Бог и противопоставяне на Бог. Трябва да се придържаш твърдо към дълга си и да се покоряваш, както подобава. Каква е ползата от това? Когато Бог види, че си направил обрат, сърцето Му ще омекне и гневът и яростта Му към теб постепенно ще преминат. Преминаването на Божия гняв не е ли добър знак за теб? Това означава, че е настъпил

повратният момент в живота ти. Когато престанеш да живееш въз основа на чувствата си, когато престанеш да се опитваш да наблюдаваш Божието изражение и когато престанеш да поставяш прекомерни искания към Бог да заяви Своята позиция, а вместо това заживееш според словата, изречени от Бог, според дълга и принципите на практикуване, които Бог ти е поверил, и според пътя, който Бог ти е казал да практикуваш и по който да вървиш; ако живееш според всичко това и независимо от това как Бог се отнася към теб и дали Той ти обръща внимание, продължаваш да правиш това, което се полага — тогава Бог ще те признае. Защо ще те признае Той? Защото независимо от това, какво прави Бог с теб, дали ти обръща внимание, или не, дали ти дава благодат, благословии, озарение, просветление, грижа или закрила, и независимо колко от това чувстваш ти, ти все още можеш да Го следваш докрай. Ти си се придържал стриктно към позицията, която едно сътворено същество трябва да заема без промяна. Ти си приел Божиите слова за цел и посока на твоя живот и си приел Божиите слова за истината и за най-висшите думи на мъдрост в живота си. Каква е същността на такова поведение? Тя се състои в това да признаеш в сърцето си, че Създателят е твоят живот, че Той е твоят Бог. По този начин Бог е успокоен, а ти се превръщаш в нормален човек, който живее в Божието присъствие. Такъв човек притежава основните условия за промяна на нрава. Въз основа на това може ли разбирането и промените, постигнати от хората, да се считат за промяна на нрава? Те все още не са достатъчни. Следователно ти трябва да имаш признание за идентичността на Създателя, а също и отговорно отношение към собствения си дълг. Освен това трябва да имаш отношение, което да може да приеме истината и да ѝ се покори. След като притежаваш тези качества, Бог ще започне делото на правосъдие и наказание върху теб. Спасяването започва от този момент. Някои хора казват: „Ако притежаваме тези качества, означава ли това, че нравът ни вече се е променил? След като сме се променили толкова много, какво друго остава да съди и наказва Бог?“. Какво съди и наказва Бог? Това е природата същност на хората, която е техният покварен нрав. Ако човек притежава тези четири условия и е способен да ги удовлетвори, кой аспект от покварения му нрав се е променил напълно? Нито един. Има само лека промяна в поведението, но тя не е достатъчна. Не е настъпила коренна промяна. Това означава, че

преди Бог да започне Своето дело на правосъдие и наказание върху теб, твоето себепознание винаги е повърхностно и незадълбочено. То няма да съответства на твоята покварена същност. Далече е от нея, разликата е доста съществена. Следователно, преди Бог да започне Своето дело на правосъдие и наказание, независимо колко добър, откровен и спазващ правилата си мислиш, че си, или колко покорно отношение си мислиш, че имаш, трябва да знаеш едно нещо: твоят нрав все още не е започнал да се променя официално. Начините ти на практикуване и твоите методи показват само промяна в поведението и представляват основната човешка природа, която човек, който ще бъде спасен от Бог, трябва да притежава. Честност, покорство, способност да се направи обрат, отдаденост — това са нещата, които трябва да съществуват в човешката природа. Разбира се, това включва и съвестта и разума. Ти трябва да притежаваш тези качества, преди Бог да извърши Своето дело на правосъдие и наказание. Щом човек притежава всички тези четири условия — да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите, да има нагласа на покорство, да бъде относително честен човек и да притежава покайващо се сърце — Бог ще започне Своето дело на правосъдие и наказание върху него.

Сега би трябвало вече да имате някаква идея в ума си за начина, по който Бог конкретно извършва делото на правосъдие и наказание върху хората. Например, що се отнася до нечестивостта, хората често изпитват Бог, необяснимо искат да Го проучват внимателно и таят подозрения, съмнения и въпроси относно Божиите слова. Те правят догадки относно истинското отношение на Бог към хората и винаги искат да знаят за него. Не е ли това нечестиво? Знаят ли хората в момента кои техни състояния или модели на поведение показват този вид нрав? Хората не са наясно. По време на периода на съд и наказание Бог ще те накара да проявиш откровеност, да разкриеш себе си и различните си състояния, така че да придобиеш яснота за тях в сърцето си. Разбира се, когато се разкриваш, може да не се чувстваш твърде засрамен. Най-малкото, това ще ти позволи да разбереш защо Бог те съди и наказва. Ще видиш, че Божиите слова на съд и Неговото разобличаване са действителни, което напълно ще те убеди и ще те накара да видиш, че те са точни без изключение. Тогава ще ти стане ясно, че всичко това са неща, които съществуват в самия теб. Те не са просто някакъв вид поведение или моментно разкриване, а самият

твой нрав. След това, по време на периода, в който Бог извършва Своето дело на правосъдие и наказание, непрекъснато ще бъдеш разкриван и ще бъдеш кастрен заради твоя покварен нрав, което ще те накара да страдаш и да понесеш облагородяване. Например, да бъдеш подозрителен към Бог е израз на нечестивост. Хората често са подозрителни към Бог, но никога не осъзнават, че това е нечестиво. Този проблем трябва да бъде разрешен. Когато Бог те съди и наказва, ако си подозрителен към Бог, Той ще ти даде да разбереш, че това е нечестиво. Ти живееш в нечестив нрав, като използваш този нечестив нрав, за да се отнасяш към Бог, в когото вярваш, да се състезаваш с твоя Бог и да хвърляш подозрения върху твоя Бог — и сърцето ти ще изпитва агония. Не искаш да правиш това, но не можеш да се спреш. Тъй като имаш този покварен нрав, Бог ще нагласи обстоятелствата така, че да те облагороди, като те накара несъзнателно да изоставиш представите и фантазиите си, логическото си мислене и мислите и идеите си. В този момент ще страдаш, това е истинското облагородяване и именно заради този покварен нрав ти биваш облагородяван. Как се случва облагородяването? Ако считаш, че това не е покварен нрав, ако вярваш, че нямаш такива проявления или състояния и че не си такъв човек, ако чувстваш, че този аспект на покварения ти нрав не съществува в теб, когато Бог те съди, ще бъдеш ли облагороден? (Не.) Когато признаеш, че си разкрил покварен нрав, когато знаеш, че Бог те е съдил, и когато можеш да съпоставиш покварения си нрав с Неговия съд, но все още рационализираш и продължаваш да живееш в този покварен нрав и си неспособен да се освободиш — ето така се случва облагородяването. Знаеш че Бог не харесва и ненавижда твоя покварен нрав и че си далече от това да отговаряш на Божиите изисквания. Ясно знаеш, че грешиш и че Бог е прав, но не можеш да приложиш истината на практика, нито можеш да следваш Божия път — в този момент възниква твоята болка. Вие сега изпитвате ли такава болка? (Не.) Тогава най-малкото не сте преживели облагородяване по отношение на покварения си нрав. Изпитвате само известна болка от това, че сте упреквани и дисциплинирани, когато допускате грешки или прегрешения, но това категорично не е облагородяване. Да предположим, че можете да навлезете в такъв живот, да поемете по такъв път и кажете: „Вече не страдам заради обич или статус, а наистина понасям облагородяване.

Осъзнах, че наистина не съответствам на Бог, покваренят ми нрав е дълбоко вкоренен и не мога да се отърва от него. Нека Бог ме облагороди и разкрие“. Когато живееш в такова състояние, ти си на пътя на спасението. Като казвате това сега, всички вие можете да копнеете за настъпването на този ден и да го очаквате с нетърпение, но не знам колко от вас могат действително да бъдат достатъчно благословени, за да се радват на такова отношение. Това е изключително добро нещо и огромна благословия. Не е лесно да бъдеш спасен. Ако Създателят наистина гледа благосклонно на теб, избере те и ти позволи да бъдеш Негов последовател, това е само първата стъпка към спасението. Ако Създателят гледа благосклонно на теб и казва, че си пригоден да получиш Неговия съд и наказание, това е само втората стъпка. Ако можеш да излезеш от Божия съд и наказание, да достигнеш състояние, в което нравът ти се промени, и да започнеш да съответстваш на Създателя, като поемеш по пътя на това да се боиш от Бог и да отбягваш злото, това е крайният изход. Е, кой от вас ще бъде достатъчно благословен, за да достигне този ден, кой ще бъде благословен да получи такова спасение? Може ли това да се разпознае от външния вид на човека? От заложбите на човека? От нивото на образование? (Не може.) Може ли да се определи въз основа на това какъв дълг изпълнява човек сега? Или от семейството, в което е роден? Нито един от тези фактори не може да го разкрие. Някои хора казват: „Моето семейство вярва в Господ от три поколения. Аз повярвах още в утробата на майка си, така че със сигурност ще бъда спасен“. Това са глупости и невероятно невежество. Бог не разглежда такива неща. Фарисеите са вярвали в Бог в продължение на поколения, а какво е станало с тях сега? Бог дори не ги иска за Свои последователи. Те са напълно отстранени. Нямат отношение към Божието дело на спасението и нямат никакво участие в него.

Въпросът за това дали човек може да приеме Божия съд и наказание е пряко свързан с ключовия въпрос за промяната на нрава. Хората обаче са склонни да таят много представи за Божия съд и наказание. От съществено значение е да се разговаря често за истината според Божиите слова, за да се разрешат тези проблеми. Това е най-необходимото. Защо Бог съди и наказва хората? До каква степен е било покварено човечеството? Какви проблеми целят да разрешат съдът и наказанието и какви резултати постигат? Какви са критериите, които Бог изисква от хората? Ако тези

истини не бъдат разбрани, няма да е лесно човек да приеме съда и наказанието. Той лесно ще развива представи за Бог, както и непокорство и съпротива, дори може да хули Бог и да стане враждебен към Него. Как Бог спасява хората? Кой може да приеме Божия съд и наказание? Кой може да поеме по пътя на стремежа към истината и усъвършенстването? Кой ще бъде отстранен от Божието дело на последните дни? Ако има ясно общение за тези истини, няма ли да бъдат преодолени представите на хората за съда и наказанието? Те ще бъдат преодолени поне в общи линии — всички останали проблеми може да бъдат разрешени само чрез лично преживяване. Те ще бъдат преодолени по естествен път, когато истината бъде разбрана. Някои хора казват: „Греховете ни са опростени, тогава защо все още трябва да преживяваме съд и наказание?“. Опрощаването на греховете е Божия благодат. То прави хората пригодни да дойдат пред Бог. Съдът и наказанието обаче имат за цел да спасят напълно хората от греха и от влиянието на Сатана. Двете неща не си противоречат. В Епохата на благодатта Бог дава на хората изкупление и опрощава греховете им. В Епохата на царството Бог съди хората и пречиства покварения им нрав. Това са два етапа на Божието дело. Много нелепи хора в религията винаги таят представи за съда и наказанието. Те твърдо се придържат към фразата „оправдаване чрез вяра, след като греховете са опростени“ и категорично отказват да приемат Божия съд и наказание. Трябва ли да се спори с такива хора? Ако срещнете такива хора и ако те могат да приемат Божиите слова и истината, можете да разговаряте за истината с тях и да им четете Божиите слова. Ако те категорично отказват да приемат истината, няма нужда да се занимавате с тях. Те категорично не са приемници на Божието спасение. Бог спасява само онези, които могат да приемат Неговите слова и истината. Бог категорично няма да спаси онези, които категорично не могат да приемат Божиите слова и истината. Онези, които могат да приемат истината, лесно могат да преодолеят своите представи, независимо колко много са те. Просто трябва да четат повече Божии слова и да търсят повече истината. Хората, които могат да приемат истината, са онези, които имат човешка природа, съвест и разум. Преди да приемат Божия съд и наказание, те ще развият много представи и много неправилни мисли, както и някои негативни състояния. Най-често срещаното негативно състояние е: „Отдадох всичко

на Бог и изпълних дълга си. Би трябвало да бъда защитаван и благославян от Бог във всичко. Защо ме налегнаха мъки?“. Това е най-често срещаното състояние. Има и друг вид състояние: когато човек види, че другите живеят в добри условия и се наслаждават, а самият той живее в трудности и бедност, той се оплаква, че Бог е неправеден. Може дори да се окаже, че когато вижда, че другите постигат по-добри резултати в изпълнението на дълга си, той става завистлив и негативен. Той е негативен и когато семействата на другите са хармонични и сплотени, ако другите имат по-големи заложби от него, ако изпълнението на дълга му е уморително или ако нещо не върви по начина, по който той иска. Казано накратко, при всякакви обстоятелства, които не са съобразени с неговите представи и фантазии, той става негативен. Ако този човек има някакви заложби и може да приеме истината, трябва да му се помогне. Стига да разбере истината, проблемът с неговата негативност може лесно да се разреши. Ако не търси истината, остане негативен и винаги таи представи за Бог, тогава Бог ще го остави настрана и няма да му обръща внимание, защото Светият Дух не върши безполезно дело. Такива хора са твърде своенравни, не приемат истината, винаги таят представи за Бог и винаги имат свои собствени изисквания. Това е лишено от всякакъв разум и ги прави донякъде неподвластни на разума. Те могат да разберат истината, но не я приемат. Не прилича ли това на умишлено извършване на престъпления? Затова Бог не им обръща никакво внимание. Някои хора казват: „Често съм негативен, а Бог ме пренебрегва. Това означава, че Бог не ме обича!“. Подобно твърдение е нелепо. Знаеш ли кого обича Бог? Знаеш ли как се проявява Божията любов? Знаеш ли кого Бог не обича и кого дисциплинира? В Божията любов има принципи. Тя не е такава, каквато хората си я представят — постоянно да търпи хората и да проявява милост и благодат към тях, да спасява всички, независимо кои са те, да прощава на всички, каквито и грехове да са извършили, и накрая да въведе в Божието царство всички без изключение. Не са ли това само представи и фантазии на хората? Ако беше така, нямаше да има нужда Бог да върши делото на правосъдието. Има принципи за това как Бог се държи с хората, които често са негативни. Когато хората постоянно са негативни, е налице проблем. Бог е казал толкова много, изразил е толкова много истини и, ако човек наистина вярва в Бог, след като прочете Божиите слова и разбере

истината, негативните неща в него ще стават все по-малко. Ако хората винаги са негативни, със сигурност те изобщо не приемат истината и затова, щом се сблъскат с нещо, което е в разрез със собствените им представи, те ще станат негативни. Защо не търсят истината в Божиите слова? Защо не приемат истината? Със сигурност защото таят представи и погрешни разбирания за Бог и освен това никога не търсят истината. И така, Бог ще им обърне ли все пак внимание, когато подхождат към истината по този начин? Такива хора не са ли неподвластни на разума? Какво е отношението на Бог към онези, които са неподвластни на разума? Той ги отхвърля настрана и ги пренебрегва. Вярвай, както си искаш. Дали ще вярваш, или не, зависи от теб. Ако наистина вярваш и се стремиш към истината, тогава ще придобиеш истината. Ако не се стремиш към истината, тогава няма да я получиш. Бог се отнася справедливо към всеки човек. Ако нямаш отношение на приемане на истината, ако нямаш отношение на покорство, ако не се стараеш да изпълниш Божиите изисквания, тогава можеш да вярваш, както си искаш. Освен това, ако предпочиташ по-скоро да си тръгнеш, можеш да го направиш веднага. Ако не искаш да изпълняваш дълга си, Божият дом няма да те принуждава. Можеш да отидеш, където пожелаеш. Бог не призовава такива хора да останат. Това е Неговото отношение. Ти очевидно си сътворено същество, но при все това никога не искаш да бъдеш сътворено същество. Винаги искаш да бъдеш архангелът, не желаеш да се покориш на Бог и винаги искаш да бъдеш на равна нога с Бог. Това е нагло противопоставяне на Бог. Това е нещо, което накърнява Божия нрав. Очевидно е, че ти си само един обикновен човек, но винаги искаш специално отношение, да имаш статус и да бъдеш някой, искаш да бъдеш по-добър от другите във всяко отношение, да получаваш големи благословии и да превъзхождаш всички. Това показва липса на разум. Как Бог гледа на хората, които нямат разум? Как Бог ги оценява? Такива хора са неподвластни на разума. Някои хора казват: „Щом Ти казваш, че съм неподвластен на разума, значи няма да полагам повече труд!“. Кой те е молил да полагаш труд? Ако не желаеш да го правиш, Бог няма да те принуждава. Бързо си тръгвай — Божият дом няма да те задържа. Дори да желаеш да полагаш труд, Божият дом има изисквания. Ако положеният от теб труд не отговаря на критериите и изпълнението на дълга ти носи твърде много неприятности на Божия дом, причинява

повече вреди, отколкото да носи ползи, Божият дом със сигурност ще те отстрани. Дори ако желаеш да полагаш труд, Божият дом няма да те иска. Ако хората желаят да полагат труд, ако могат да приемат истината и ако могат да приемат да бъдат кастрени, тогава те са пригодни да останат в Божия дом. Ако могат да се стремят към истината, ако могат да приемат Божия съд и наказание и ако могат да бъдат спасени и усъвършенствани, това е огромна благословия. Не си мисли, че Бог те умолява и че Му е необходимо да те съди и наказва. Бог няма да те умолява. Бог спасява и усъвършенства хората избирателно, с конкретна цел и въз основа на принципи. Не всички, които вярват в Бог, могат да постигнат спасение от Него — множина са призвани, но малцина са избрани. Трябва да отговаряш на няколко от Божиите критерии — да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, да имаш нагласа на покорство, да бъдеш относително честен човек и да имаш покайващо се сърце — и едва тогава Бог официално ще започне да те съди и наказва, да те пречиства и усъвършенства. Някои казват: „Да преживееш съд и наказание означава да страдаш!“. Вярно е, че ще страдате, но трябва да сте пригодни за това. Ако не си пригоден, ти дори не си годен да страдаш! Мислиш ли, че Божието дело и Божието усъвършенстване на хората са толкова прости? Тези, които отказват да приемат съда и наказанието или които бягат от съда и наказанието, в крайна сметка ще бъдат държани отговорни за действията си. Независимо за кого става въпрос или какво е отношението му към Бог, ако то не е съобразено с това, което Бог изисква, Бог няма да се намеси и ще го остави да си върви по своя път. Божиите слова са още там. Ако можеш да направиш това, което Той ти казва, тогава го направи. Ако искаш да го направиш, тогава го направи. Ако не искаш да го правиш или не можеш да го направиш, Бог няма да те принуди. Мислиш ли, че Бог ще те умолява? Мислиш ли, че Бог ще те дисциплинира? Бъди сигурен, че Бог в никакъв случай няма да го направи. Бог ще каже: „Ако не ти харесва да приемеш истината, ако изпитваш неприязън към Божия съд и наказание, тогава добре. Ти вече се наслади на известна благодат, така че бързо се връщай в света, бързо си тръгвай. Няма да те принуждавам. Ти не си пригоден да се наслаждаваш на благословиите на небесното царство и не можеш да ги получиш, дори и да искаш“. Какво означава, че Бог не принуждава хората да приемат Неговия съд и наказание? Това означава,

че ако хората не приемат Божия съд и наказание, Бог нито дисциплинира, нито укорява, нито напомня, нито увещава. Няма да има просветление или озарение от Светия Дух. На пръв поглед изглежда, че тези хора живеят в доста удобства. Те не са дисциплинирани за това, че изпълняват нехайно дълга си, нито за негативното си отпускане в работата, нито за това, че съдят небрежно Бог. Дори когато разбират погрешно Бог, оплакват се от Бог и се съпротивляват на Бог, те не чувстват нищо в сърцата си, докато не извършат голямо зло като например кражба или злоупотреба с приношенията, но въпреки това остават неосъзнати. Хората, които извършват такива големи злини, с години продължават да не се самоанализират, да нямат ни най-малко покаяние, никакво предчувствие за това какво наказание или изход ще ги сполети. Нормалният човек би трябвало да има някакво предчувствие, но те нямат, защото Бог не върши абсолютно нищо в тях. Божието бездействие е вид отношение. Какво представлява то? Можете ли да си представите какво мисли Бог в сърцето си? Той напълно се е отказал от такива хора. Защо Бог се отказва от такива хора? Той презира такива хора. Те са по-незначителни от перо, от мравка, за тях не си струва да се говори и по този начин се решава техният изход. Един ден, когато такъв човек каже: „Искам да бъда сътворено от бог същество, приемам те за мой господар, за мой бог“, Бог ще го иска ли? Бог няма да го иска. Някои хора казват: „Съжалявам за това, връщам се назад“. Твърде късно ли е за тях? Твърде късно е. Тъй като природата им е дяволска и никога няма да се промени, Бог не спасява такива хора. Колкото и да съжаляват, колкото и жално да плачат, могат ли да се променят? Могат ли да се покаят истински? Категорично не. Така че независимо дали се стремиш към истината, или не, щом истински вярваш в Бог, трябва да разбираш управленските закони на Божия дом. Недопустимо е да си правиш планове за Божиите приношения. Недопустимо е дори да си помислиш да ги откраднеш или да ги използваш. Щом предприемеш такива действия, ще предизвикаш голямо бедствие, което ще се отрази на твоя изход. След като изходът ти бъде определен, ще бъде безполезно да мислиш за това какво е казал Бог или какви са Божиите изисквания и да изпитваш съжаление — ще бъде твърде късно. Точно сега Божието дело все още не е приключило, но изходът на някои хора вече е определен. Бог не е възвестил този въпрос, нито е казал на някого. Тези хора все още си мислят, че се справят добре,

все още си губят времето в безделие. Дори когато смъртта чука на вратата им, те са напълно неосъзнати. Те са шайка обърканн хора и непрокопсаници.

Ще продължа с още два случая. В предишния случай ставаше въпрос за мъж, а двамата главни герои в тези случаи са две жени водачи. Като чуе това звание, човек веднага разбира, че статусът им не е нисък. При все това хората с такъв статус могат да извършат големи злини. Една от тези две жени имаше отношения с невярващ, чийто бизнес беше на ръба на фалита поради недостатъчен капитал. Тъй като тази жена служеше като водач в църквата и имаше контрол над финансовите ресурси, невярващият поиска да вземе пари назаем от нея. Без да потърси помощ от Горното, тя еднолично се съгласи да му заеме стотици хиляди юана. Пари, които принадлежат на хора, могат да бъдат давани назаем, но Божиите пари са приношение и всеки, който се докосне до Божието приношение, трябва да понесе наказание. Тя тихомълком злоупотреби с приношението и сумата не беше незначителна. След злоупотребата църквата предприе действия срещу нея, като поиска от нея да работи, за да върне парите. Ето как се справи църквата. Това беше човешки метод. Тя успя да върне парите и външно изглеждаше, че отношението ѝ е достойно. Това означава ли, че е направила обрат? (Не.) Действията ѝ бяха доста дръзки, подобно на безразсъден тъпак, което е показателно за нейния нрав и отношението ѝ към Бог. Може ли такъв човек да възприеме истината в чист вид? Може ли тя да е способна да действа с разум? Тя се осмели да посегне на Божиите приношения и се отнесе с тях като със свои собствени пари. Без Божието указание как да разпредели средствата или без да заяви, че те не бива да се пипат, тя нямаше нито принципи, нито граници в сърцето си. Тя вярваше, че като водач има право да контролира тези пари, и се осмели да ги присвои. След присвояването как Бог се справи с това? Дори не се наложи Бог да си мръдне пръста. Църквата я наказа. Само тези стотици хиляди юана определиха нейния изход: тя беше завинаги отрязана от Бог и отхвърлена настрана. Защо Бог направи това? Това представлява Божия гняв. Разбира се, това е и аспект на Божия нрав. Бог не търпи оскърбление. Ако накърниш Божия нрав, ти си преминал границата. Това предвидено ли е в управленските закони? (Да.) Божиите избраници са наясно с това: злоупотребата с Божиите приношения е накърняване на Божия нрав. Когато тази жена присвои приношението, Бог намеси ли

се? Бог не се намеси, не я спря и не каза нищо, нито я въздържа, порица или предупреди, когато тя предприемаше действия — парите просто бяха дадени назаем. Тя се чувстваше доста доволна от себе си, преди проблемът да бъде разобличен, и църквата се справи с нея. Тя започна да плаче и да хленчи, а след това веднага започна да работи, за да върне парите. Всъщност от парите ли се интересуваше Бог? Не. Това, от което Той се интересуваше, не бяха парите, а отношението, което жената разкри към Него по този въпрос. От това се интересуваше Бог. Да накърниш Божия нрав точно заради пари — не заслужава ли това смърт? Това се нарича да си получиш заслуженото! Ако си малко негативен или слаб, или понякога има известно опорочаване, докато изпълняваш дълга си, или понякога заставаш от позицията на определен статус и се наслаждаваш на ползите от него, Бог вижда това като разкриване на покварен нрав. Но когато посягаш на Божиите приношения, без да се консултираш с Него, или злоупотребяваш с тях, без да получиш Неговото разрешение, какъв е този проблем? Това е кражба на приношенията. И за какъв вид нрав свидетелства това? Това е нравът на архангела, нравът на Сатана. Не е ли предателство да крадеш Божиите приношения? (Да, така е.) Какво беше направил Сатана, че Бог го сметна за предателство? (Той се е опитвал да стане Бог.) Що се отнася до жената, която обсъждаме, тя искаше да контролира Божиите приношения. За кого се смяташе тя? (Тя си е мислела, че е Бог.) Точно така, тя се виждаше като Бог и именно там сгреши. Ето защо казваме, че е накърнила Божия нрав. Сериозно ли е естеството на това? (Да.) Точно ли е нашето окачествяване? (Точно е.) Тя вече няма изход. Тя няма изход — така изглеждат нещата сега и така ги определя Бог. От гледна точка на това какви наказания ще преживее тя след това, това са въпроси на бъдещето. Това е историята на първата жена. Тя беше наистина дръзка, способна да измами тези над нея и под нея, действаше безразсъдно, без да обмисля последствията, беше едновременно глупава и нагла. Тя имаше ли поне малко покорство или желание за стремеж? (Не.) Тя искаше да контролира Божиите приношения, Божиите притежания, без ничие съгласие и без да обсъжда този въпрос или да разговаря по него с когото и да било. Тя се зае да се справи с този въпрос еднолично и ето какви бяха последствията. Някои хора може да кажат: „Самото докосване на Божиите приношения означава ли, че човек накърнява Неговия нрав?“.

Така ли е? Не. Църквата има принципи за разпределяне на Божиите приношения и ако ти действаш според тези принципи, Бог няма да се намеси. Ако вече имаш принципите и не ги следваш, а по-скоро настояваш да действаш безразсъдно и да вършиш нещата по свой начин, тайно сам да се справяш с тези въпроси, тогава ти накърняваш Божия нрав. Това е историята на първата жена.

Историята на втората жена водач също е свързана с приношенията. Ето какво се случи: църквата купи къща, която да служи за място за поклонение и която се нуждаеше от известен ремонт. Ремонтът включва проектиране и закупуване на материали, което струва пари. Тъй като това е работа на Божия дом, която включва Божието управление, похарчените пари естествено са от Божия дом и са Божие приношение. Тези пари се използват разумно, законосъобразно и правилно според принципите на Божия дом. Към онзи момент тази жена беше водач и отговаряше за този проект. Тя избра нов вярващ, непознат на никого, да дойде и да ръководи проекта. Този човек беше като невярващ. По-късно тя се сговори с този невярващ, като купи много скъпи вещи и прахоса много пари. Не е ли това измама с пари на Божия дом? Това е измама и прахосване на Божиите приношения! Този невярващ спечели доста пари от проекта. Това имаше ли нещо общо с жената? (Да.) Тя го улесни, като позволи на невярващия да върши такива неща. Когато някой откри проблема и искаше да съобщи за него, тя яростно го възпрепятстваше и го заплашваше. Тя предаде интересите на Божия дом, като накърни тези интереси и причини също така значителни загуби на приношения. През този период Бог порица ли я? (Не.) Тя не беше наясно. Как можем да разберем, че не е била наясно? Има някои факти, които го доказват. От самото начало тя ясно виждаше какво планираше да направи невярващият, но не го спря, а вместо това го търпеше и мълчаливо го одобряваше, като непрекъснато наливаше пари. В резултат на това разходите бяха раздути, а крайната работа не отговаряше на критериите. Тя ясно виждаше това, но продължаваше да налива още пари. Бог действаше ли в този момент? Бог не действаше. Какви са представите и фантазиите на хората по този въпрос? Хората смятат, че Бог трябва да отговаря за собствените си пари и че е трябвало да я спре. Това е човешка представа, но Бог не действаше по този начин. След като ремонтът приключи и след разследване Божият дом откри, че

голяма част от приношенията са изгубени. Как трябваше да се постъпи с тази жена? Бог не направи нищо. Църквата се зае с нея, а друга жена започна да възстановява парите. Какво беше естеството на нейните действия? Като водач тя не само беше безотговорна и не провери разходите на приношения, но също така се сговори с външен човек, за да измами Божия дом и да вземе Божиите приношения с измама. Този случай е още по-тежък от предишния. И така, какъв е изходът на такъв човек в Божиите очи? Унищожение — дали ще бъде наказана, или не, е въпрос на бъдещето. Такъв човек може един ден да бъде поставен от Бог в обиталище на зли духове и мръсни демони, физическото му тяло да бъде унищожено в този живот, а душата му да бъде опетнена и осквернена от мръсни демони и зли духове. Що се отнася до следващия живот, той е твърде далеч, за да говорим за него. Такъв е изходът. Защо Бог се справя по този начин с такъв човек? Защото тя накърни Божия нрав. След като е накърнила Божия нрав, може ли Бог все пак да я обича? Не остава нито любов, нито милост, нито любяща доброта — само гняв. Когато се спомене за нейните действия, Бог я мрази и ненавижда. Защо я ненавижда до такава степен? Защото тя съзнателно извърши грехове, макар че знаеше кой е истинският път. За нея не само че вече няма принос за грях, но тя трябва да се изправи и пред наказанието на Божия гняв. Няма изход, крайна цел или шанс за спасение — за нея няма нищо от това. Ето какво означава да бъде накърнен Божият нрав. Ето какво се случва, когато човек накърни Божия нрав.

Кажи Ми, лесно ли е да накърниш Божия нрав? В действителност няма толкова много възможности, нито толкова много ситуации, в които това може да се случи. Възможностите са малко, шансовете — нищожни, но защо все пак хората успяват да накърнят Божия нрав при толкова оскъдни възможности и малки вероятности? Всяка от тези две жени е вярвала в Бог в продължение на повече от двадесет години, слушала е проповеди в продължение на много години и дълго време е служила като водач и работник. Защо тези две жени бяха могли да допуснат толкова сериозни грешки? От гледна точка на човешката природа на тях им липсваше човешка природа, съвест и рационалност. От гледна точка на вярата им в Бог те не притежаваха истинска вяра, не носеха Бог в сърцето си. Как се проявяваше тази липса на Бог в сърцето им? В действията им

нямаше чувство на боязън, нямаше граница. Те не разсъждаваха: „Какво ще стане с мен, след като направя това? Ще има ли последици? Хората може и да не знаят за това, но какво ще стане, ако Бог узнае? Трябва да поема отговорност за този въпрос, тъй като той засяга моя изход“. Те не мислеха за тези неща — това не води ли до неприятности? Ако не са мислели за тези неща, имали ли са съвест или разум? (Не.) Така те бяха способни да накърнят Божия нрав, бяха способни да допуснат толкова големи грешки. Ако човек притежава нормално човешко мислене, той ще има този начин на мислене — когато някой поиска да вземе пари назаем, той би се замислил: „Да вземе пари назаем? Това са Божии пари. Ако дам назаем Божии пари, само за да спечеля моментно уважение, какво ще стане, ако не може да ги върне? Как ще възстановя тези пари? Дори да мога, що за поведение е това да дам тези пари назаем? Може ли Божиите пари да се пипат толкова небрежно? Те не може да бъдат пипани така небрежно. Ако ги пипна, какво ще бъде естеството на това действие?“. Той ще обмисля тези неща и няма да даде парите назаем импулсивно, само защото някой го е помолил. Ако не го обмисля или дори ако го направи, но не е обмислил последствията, какво говори това за неговото виждане за Бог? По какъв начин вярва той? Той изобщо не признава съществуването на Бог, което е ужасяващо! Тъй като не признава съществуването на Бог, той не признава, че Бог ще определи изхода му, и не признава, че Бог ще му въздаде възмездие. Той не се страхува от това, не вярва във възмездието. По принцип, ако някой има петдесет-шестдесет процента вяра, той би действал предпазливо и би проявил въздържаност. Ако има тридесет процента вяра, той също може да е въздържан донякъде, но щом се появи възможност, той все пак ще го направи. Ако възможностите са малко или не са назрели достатъчно, той ще може да се въздържи и да се ограничи малко. Човек, който няма никакъв елемент на вяра обаче, би се осмелил да прави всякакви лоши неща, като действа безразсъдно, без да обмисля последствията, подобно на звяр. На пръв поглед той изглежда като човек, но това, което прави, не е нещо, което хората следва да правят. Най-малкото може да се каже, че той е звяр, а още по-сериозно — че е мръсен демон и зъл дух, който идва, за да прекъсва и смущава Божието дело, който се е специализирал в това да саботира Божието дело. Точно ли е Божието категоризиране на тези хора? (Да.) То е изключително

точно. Няма нищо погрешно в това, което Бог върши, а всичко, което Бог върши, е прецизно. Освен това Божиите действия, Божието определяне на изхода на хората не се основават на моментно представяне. Тези две жени вярваха в Бог в продължение на двадесет години и въпреки това някак си се озоваха в това положение, като по този начин подпечатаха собствения си изход. Как се случи това? Това не е нещо, което се е случило за една нощ. От гледна точка на техния стремеж към вярата и пътя, който бяха избрали, те не бяха хора, които се стремяха към истината. Това е единият аспект. Другият е, че те изобщо не се интересуваха от истината. Ако имаха дори капка интерес, тяхната човешка природа щеше да претърпи промяна. А какво щеше да им донесе такава промяна в човешката природа? Тя би означавала, че те щяха да действат с въздържание и да спазват допустимите граници, да имат критерий за оценка и да преценяват нещата с разума и мисловните процеси на нормален човек. Ако видеха, че нещо е неуместно, щяха да се въздържат. Тези две жени обаче никога не се стремяха към истината, липсваха им дори тези основни граници и начин на мислене. Те се осмеляваха да правят всичко и именно тази тяхна природа ги доведе до тяхната гибел, дори до тяхната смърт. По тази причина пътуването им на вяра в Бог завърши по такъв начин.

След като чухте тези два случая, вие какво мислите? Някои хора казват: „Днес придобих много. Получих най-висшата истина, а именно: не докосвайте Божиите неща. Не си и помисляйте за това, не посягайте към тях. Ако посегнете към тях, от това няма да излезе нищо добро“. Наистина ли е така? Това ли е истината? (Не.) Не е важно дали посягаш към Божиите неща, а какво е отношението ти към Бог в сърцето ти. Ако се боиш от Бог и изпитваш известно страхопочитание към Него, ако наистина вярваш в Неговото съществуване и искрено обмисляш собствения си изход, има неща, които няма да направиш. Дори няма да помислиш за тях. Следователно няма да бъдеш подложен на този вид изкушение. То никога няма да те сполети. Полезен ли е страхът? Страхът е безполезен. Какво направи Бог, докато тези две жени вършеха тези неща? Бог остави нещата да се развиват по естествен път, като постави тези двама дяволи — тези двама нечовеци, чиито сърца изобщо не се страхуваха от Бог — в изкушението на Сатана, за да може да бъдат напълно разкрити и унищожени. Не е ли това Божието отношение? Това е праведният Божи нрав и той не бива да се

приема с лека ръка! Хората използват човешки средства, за да се справят с другите и да раздават възмездие на другите, като отвръщат на злото със зло. Но Бог не прави това. Бог си има Собствена граница, Собствени принципи и начини. Когато Бог въздава възмездие на някого, Той прави така, че той да не почувства нищо. Този човек не знае, но в Божиите очи въпросът вече е решен. Години по-късно последвалото страдание малко по малко ще излиза на повърхността. След като Бог е лишил този човек от Своята благодат, благословии, просветление, озарение и цялото отношение, което Бог предоставя на нормалния човек, той е станал напълно обезчовечен. В Божиите очи той вече не е сътворено същество, а звяр, той е нещо съвсем различно. Бог казва: „Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите“. Добър или зъл е този човек? Той не е нито едното, нито другото. В Божиите очи, в Неговите записи този тип хора са заличени, тях ги няма, те са нечовеци. Какво е определението за нечовек? (Скот, звяр в човешки дрехи.) Някои хора дори може да им завиждат, като казват: „Те работят и печелят пари навън, живеят с невярващи. Животът им е много по-удобен, отколкото това да страдат в църквата, като изпълняват дълга си от сутрин до вечер“. Казвам ти, че дните на тяхното страдание тепърва предстоят. Ако им завиждаш, можеш да им подражаваш. Божият дом не налага никакви ограничения. Страданието не се ограничава само до физическата болка от определена болест. Ако вътрешното страдание на човека достигне определена степен, то е неописуемо, като например ударите по психиката, особено когато човекът е подложен на Божието наказание — това е по-лошо от смъртта, по-мъчително е. То е вид душевна мъка. Тези две жени се оказаха в такава ситуация, защото с безразсъдните си злосторничества накърниха Божия нрав. В представите на хората изглежда, че независимо какви грешки правят или какво вършат, стига да могат да се върнат пред Бог, за да се изповядат и покаят, Бог може да им прости. Това би доказало, че Божията любов е огромна, че Той наистина обича човечеството. Това е човешка представа и тя показва, че разбирането на хората за Бог е изпълнено с твърде много фантазии и твърде много човешка воля. Ако Бог се ограничаваше от човешките представи, тогава Божиите действия щяха да бъдат без принципи и Бог щеше да бъде без никакъв нрав. Такъв Бог не съществува. Именно защото Бог наистина съществува, защото е жив и жизнен и е неоспоримо

и конкретно реален, Той има различни проявления. Тези проявления са видими в различните Му дела и различното отношение към хората и са доказателство за Неговото истинско съществуване. Някои казват „Самите хора не осъзнават кога се справят с тях. Как тогава можем да видим съществуването на Бог?“. Точно случаите, за които споменах, позволяват на хората да видят Божието отношение и Божия нрав, както и Божиите принципи при вършенето на нещата и справянето с хората. Не е ли това доказателство за реалното съществуване на Бог? (Да, така е.) Ако този Бог не съществуваше, ако Той наистина беше само въздух, тогава всичко, което Той прави, щеше да бъде без принципи или граници, щеше да бъде неоткриваемо, недосегаемо, кухо, неприложимо в живота на хората и без значение за техния живот, действия и всички техни проявления. То би било само теория, аргумент, празно говорене. Точно защото този Бог съществува, множеството неща, които върши, позволяват на хората да видят Неговото отношение.

Основната част от различните представи и фантазии, които хората имат за Божието дело, в общи линии е обхваната в нашето общение. Какъв е акцентът на основната част? Става въпрос за различните представи, фантазии и идеи, които хората имат относно Божия съд и наказание, както и за различните представи и фантазии за това какво представлява промяната на нрава. Освен това хората имат и многобройни фантазии за принципите, които стоят зад Божието дело на съда и наказанието, и за нивата, които Бог изисква от хората. Като цяло за хората тези понятия са объркани и неясни. Какво представлява тази липса на яснота? Тя означава, че хората все още не разбират истината, нито разбират истините, свързани с делото, което Бог върши върху тях. Чрез днешното общение вече имате ли основно определение за съда и наказанието, както и за нивата, които Бог изисква от хората? (Да.) След като имате това разбиране, какво трябва да направите по-нататък? Преди всичко трябва да признаете, че Бог има такива критерии. Тези критерии гъвкави ли са? Могат ли да бъдат по-високи или по-ниски, отколкото са в действителност? (Не.) Защо не? От Епохата на благодатта досега можем да видим от хората, които Бог е усъвършенствал, че тези критерии са строги и добре определени. Бог никога няма да ги промени. Той не ги промени преди две хиляди години и не ги е променил досега. Просто сега ще има повече хора, които са

усъвършенствани, защото Бог говори толкова много. По онова време Той работеше в по-малък мащаб и не казваше изрично на хората повече истини. Сега Той е казал на хората повече истини и ги е осведомил в по-голяма степен за Своите намерения, и Бог е изразил всички нива, които изисква, както и истините, които хората трябва да знаят. В същото време Божият Дух също работи в сътрудничество сред хората по този начин. Взети заедно тези два аспекта доказват, че през този период Бог възнамерява да усъвършенства повече хора — това е група хора, а не само един или двама. Ако се съди по тази информация, повечето от вас имат ли надежди, че ще бъдат усъвършенствани? Някои казват, че не са сигурни, но дори да не сме сигурни, нека опитаме. По-добре е да се провалим, отколкото да молим за милост сега. Що за поведение е това да се моли за милост в този момент? Това е страхливо, безполезно, некомпетентно, достойно за презрение поведение, което позори Бог. Не трябва да сте страхливци! Условията и критериите за усъвършенстване са заявени ясно и простичко на хората. Остава единствено въпросът как да практикувате и как да сътрудничите на Божието дело. Независимо колко пъти се проваляш през този период, стига да не накърняваш Божия нрав, не бива да се обезкуражаваш или да се отказваш. Продължавай да се стремиш нагоре. Някои казват, че заложбите им са лоши. Нима Бог не знае, че заложбите им са лоши? Признанието им за лошите им заложби вече е нещо добро в Божиите очи, защото поквареното човечество е надменно и самоправедно и много малко хора признават, че заложбите им са лоши. Признаването на този факт е нещо добро, то е добър израз. Някои разказват за преживяванията си, като осъзнават, че човешката им природа е бедна и лоша. Защо други не осъзнават това? Признаването на твоята бедна човешка природа, на твоята лоша човешка природа показва, че си разбрал Божиите слова и си ги свързал със себе си. То показва, че имаш вяра в Божието дело на спасението, че имаш решимостта и готовността да удовлетвориш Бог — най-малкото, че си бил способен да признаеш това вярно твърдение. Кой от невярващите казва сега, че е лош? Дори когато е лош, той твърди, че е добър, твърди, че злодеянията му са велики прояви на добро и че са велико добродетелно поведение, като нагло изопачава доброто и злото. Затова, независимо от неуспехите, с които се сблъсквате, независимо от провалите или препъванията, трябва да сте способни да

видите, че надеждата е пред вас. Кой е пред вас? Това е Бог! С помощта на Божиите слова, които напътстват и водят хората, те могат да поемат по правилния път.

Днес разговаряхме за три казуса, в които се разясняват различните представи и фантазии на хората за Божието дело. Всички ли разбрахте това, което беше предадено? (Да.) Способността ви да разбирате показва, че притежавате заложби и способности да приемете истината — за вас има надежда да разберете и да получите истината. Защо тези истини не могат да бъдат обяснени ясно само за един или два часа, или за два или три часа? Защото трябва да се изложи много предварително съдържание, за да може да се говори за подробностите, които следват. Без предварително да се постави някаква основа, няма да сте способни да се справите с последващото съдържание. Ако говорех кратко, без никакво предварително съдържание, щеше да ви е трудно да го следите. Затова разговарям за няколко примера, след което ги обсъждам както от положителна, така и от негативна гледна точка, за да ви помогна да ги разберете и да ги разпознаете, да знаете какво точно се случва с тези въпроси и как човек трябва да ги възприема без примес. Ако можете да постигнете това, тогава Моето говорене не е било напразно. От момента, в който започнеш да имаш някаква идея за тези истини, след като ги чуеш, до момента, в който имаш задълбочено разбиране, в който от дълбините на сърцето си осъзнаеш защо Бог казва тези неща, коя част от твоя собствен покварен нрав участва в тези истини, изречени от Бог, и защо Бог иска да ти каже тези неща, е необходим определен етап, за да достигнеш това ниво на разбиране. Необходимо е да свържеш тези истини със собствения си покварен нрав, реч, поведение, мисли и идеи, т.е. да ги приложиш към реалната си ситуация и несъзнателно и постепенно ще започнеш да ги разбираш и схващаш. Ако не ги сравниш със своя собствен случай, а си водиш бележки днес, преглеждаш ги и ги запомняш утре, а след това ги обявяваш на онези, които никога не са ги чували, може да си мислиш, че си ги получил, но всъщност не си. От деня, в който можеш да бълваш доктрини, тези истини вече не са истини за теб и ти става трудно да схванеш истината, сякаш истината е изчезнала напълно. Щом истината се превърне в обикновена доктрина за теб, става трудно тя да ти окаже въздействие. Трябва да превърнеш истината в своя собствена

реалност, постепенно да приложиш практическия аспект на всяка истина върху себе си чрез търсене и общение и накрая да разбереш кои състояния включва тази истина и какво обхваща тя, за да разбереш смисъла, който се крие зад изречените от Бог слова. Това е началото на разбирането на истината. Какво разбирате сега? (Доктрини.) Когато хората за първи път се докоснат до истината, това, което разбират, е вид доктрина. Разбирането на доктрината обаче не е просто нещо. То изисква и определени заложби и способност за възприемане. То изисква също така да имаш смълчано и съсредоточено сърце, за да можеш да слушаш проповедите с пълно внимание. Открих, че когато слушат проповеди, някои хора си мислят: „Това, за което Ти говориш, е безполезно, не желая да слушам. Искам да слушам проповеди, а не да слушам за събития“. Те вярват, че онова, за което говоря, е кое е правилно и кое е неправилно. Тъй като носят този възглед, те не могат да възприемат това, което чуват, стават сънливи, не могат да разберат и не могат да проумеят. Такива хора не притежават способността да възприемат истината, заложбите им са лоши. Някои хора, които наричат себе си духовни, не желаят да слушат, когато Ме чуят да разказвам истории. Пият вода или се прозяват и все не ги свърта на едно място. Те си мислят: „Историите, които разказваш, са за външни неща. Това е твърде повърхностно, не мога да го приема. Ти трябва да говориш повече за духовния свят. Това би ми допаднало“. Точно такова отношение имат някои хора. Когато дълги години са изпълнявали ролята на водач, те обичат да говорят за възвишени проповеди, за високопарни теории и за думи от третото небе. Колкото повече говорят, толкова по-ентусиазирани стават. Но ако говорим за въпроси на църквата, за практически преживявания или особено за разнищване на динамиката на човешката психика, те винаги намират това за повърхностно и скучно. Що за нрав е това? Тези хора притежават ли истината реалност? Могат ли такива хора да разрешават реални проблеми в работата си? Харесвате ли такива хора? Общението за истината не може да бъде откъснато от реалността. Могат ли хора, които не се интересуват от реалността, да обичат истината? Не мисля, че е възможно. Такива хора изпитват неприязън към истината, а това е много опасно.

8 ноември 2018 г.

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ДЪЛГА СЪГЛАСНО КРИТЕРИИТЕ?

По време на последното събиране основната тема на общението бяха четирите основни условия за усъвършенстване на човека чрез приемане на съд и наказание. Кои са тези четири основни условия? (Първото условие е изпълнението на дълга по начин, който отговаря на критериите. Второто е да притежаваш нагласа на покорство пред Бог. Третото условие е да бъдеш относително честен човек. И четвъртото е да имаш покайващо се сърце.) В рамките на всяко от тези четири условия има някои подробности, както и конкретни практики и специфични препратки. Всъщност тези четири теми се обсъждат от години. Ако днес отново говорим за тях, дали това ще се счита за преекспониране на стари теми? (Не.) Защо да не се счита за такова? Защото съдържанието на всяко едно от тези четири условия включва реалността на истината и навлизането в живота, които са неизчерпаеми теми. Повечето хора все още не са достигнали момента на навлизане в реалността на истината. Те разбират само повърхностното значение на истината, разбират само няколко прости доктрини. Макар че са способни да разговарят за някои реалности, те не успяват да навлязат в истините реалности. Така че независимо за кой аспект на истината става въпрос, за него трябва да се разговаря често и да се слуша често. По този начин разбирането на хората за различните истини ще се задълбочи чрез тяхното реално преживяване и преживяванията им ще стават все по-точни.

Току-що обобщихме четирите основни условия за това човек да бъде доведен до съвършенство чрез приемането на съд и наказание. А сега да започнем обсъждането на първото условие: изпълнението на дълга по начин, който отговаря на критериите. Някои хора казват: „Всички обсъждания през последните две години бяха посветени на изпълнението на дълга. По-конкретно, как да изпълняваме дълг, как да го изпълняваме добре, кои принципи да спазваме, докато го изпълняваме — в сърцето си познавам тези неща като петте си пръста, те не биха могли да бъдат по-ясни. И през последните няколко години ежедневието ми е изцяло посветено на истините, свързани с изпълнението на моя дълг. Откакто

започнах да изпълнявам дълга си, търсех, ядях и пиех, и слушах истини, свързани с него, но дори и сега тази тема продължава да се обсъжда. Отдавна вече я разбирам в сърцето си. Всъщност не става ли въпрос за това просто да изпълняваш добре дълга си? Не означава ли изпълнението на дълга по начин, който отговаря на критериите, просто да следваш онези принципи, които вече бяха споменати преди? Обичай Господ, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Търси принципите, не действай според собствената си воля и сътрудничи хармонично, докато изпълняваш дълга си. Синхронизирай изпълнението на дълга си с навлизането в живота — това е всичко, което може да се каже по този въпрос“. Нещата, с които се сблъсквате и които преживявате в ежедневието си, съдържат само тези теми, така че това е всичко, което разбирате. Независимо колко от това разбирате, все пак днес ние трябва да обсъдим тази истина. Ако нещо бъде повторено, това ще е от полза и за вас и ще можете да го обмислите отново. Ако е нещо, което не е обсъждано преди, тогава го приемете. Независимо дали се повтаря, или не, трябва да слушате внимателно. Помислете за какви истини става въпрос тук, дали тези истини носят някаква полза за вашето навлизане в живота и дали могат да ви помогнат да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите. Затова наистина е необходимо да се върнем отново към темата за изпълнението на дълга съгласно критериите.

Що се отнася до изпълнението на дълга съгласно критериите, нека първо да оставим настрана значението на думата „съгласно критериите“ и вместо това да поговорим за това какво е дълг. Накрая вие ще знаете какво е дълг, какво се счита за „съгласно критериите“ и как трябва да се изпълнява дългът. Ще имате път на практикуване за изпълнението на дълга по начин, който отговаря на критериите. И така, какво е дълг? (Дълг е това, което Бог поверява на човека да върши, той е нещо, което трябва да върши едно сътворено същество.) Това твърдение е само наполовина вярно. На теория в него няма нищо погрешно, но при по-внимателно изследване това обяснение е непълно. Трябва да има предварително условие. Нека се задълбочим в тази тема. За всеки вярващ и невярващ това как живее живота си, какво прави в този човешки свят и каква е житейската му съдба — не са ли всички тези неща предопределени от Бог? (Да, така е.) Например някои хора се занимават с музика в този свят. Тяхната мисия в живота е

да създават музика. Може ли тази мисия да се счита за техен дълг? (Не.) Някои хора са извършили необикновени неща в света, повлияли са на цялото човечество, дали са принос и дори са променили една епоха. Това е тяхната мисия в живота. Може ли тази мисия в живота да се нарече техен дълг? (Не.) Но не е ли тази мисия в живота и това, което са направили през живота си, нещо, което им е поверено от Бог? Не е ли това нещо, което едно сътворено същество трябва да прави? (Да.) Точно така. Бог им е възложил мисия, поверил им е това поръчение и в рамките на цялото човечество, като част от това човечество, те имат нещо, което трябва да свършат, отговорност, която трябва да изпълнят. Независимо в коя област се занимават — било то изкуство, бизнес, политика, икономика, научни изследвания и т.н. — всичко това е предопределено от Бог. Има обаче един елемент на различие. Независимо какво Бог е предопределил, тези хора са извън Божието дело на управлението. Те са считани за невярващи и онова, което правят, е външно за Божието дело на управлението. И така, могат ли техните отговорности, поръчението, което са приели, и мисията в живота им да се нарекат дълг? (Не.) Те не изпълняват дълг, защото това, което правят, не е свързано с Божието дело за спасяването на човечеството. Всички хора на този свят приемат пасивно поръчението на Създателя и мисията, която Той им е дал, но мисията, която приемат онези, които не вярват в Бог, и отговорностите, които изпълняват, не са дълг, защото не са свързани с Божия план за управление на спасяването на човечеството и нямат никакво участие в него. Те не приемат Бог и Бог не върши делото Си върху тях, затова независимо какви отговорности поемат и независимо какво поръчение приемат или каква мисия изпълняват в този живот, не може да се каже, че те изпълняват своя дълг. И така, какво точно представлява дългът? Какви предпоставки трябва да се добавят, за да се обясни ясно, точно и изчерпателно това понятие и истината в това отношение? Разбрахте ли някое понятие от общението ни току-що? Кое понятие? Че по отношение на всеки човек от човечеството, независимо колко голяма мисия е приел той или какво е нивото на промяната, която е извършил, или каква е степента на приноса му към човечеството, тази мисия и тези поръчения не могат да бъдат наречени дълг. Това е така, защото те не са свързани с Божия план за управление на спасяването на човечеството. Те са просто мисии. Независимо дали човек действа

активно или пасивно, единственото, което прави, е да изпълнява мисия. Това е предопределено от Бог. С други думи, щом действията му нямат нищо общо с Божия план за управление и нищо общо с Божието дело за спасяването на човечеството, тогава изпълнението на такива мисии не може да се нарече изпълнение на дълг. Това със сигурност е извън всякакво съмнение. И така, що е дълг? Ето как трябва да се разбира той: дългът е поръчението и мисията, дадени от Бог в рамките на Неговото дело на управлението за спасяването на човечеството. Не е ли пълно и точно да го кажем по този начин? Само това, което е точно, е истината. Това, което е неточно и едностранчиво, не е истината, а е просто доктрина. Без пълно възприемане и задълбочено осъзнаване на това какво е дълг, няма да знаеш точно какви са истините, свързани с дълга. По-рано хората може би са имали много погрешни схващания в разбирането си за дълга. Това е така, защото не са разбирали истината, което е довело до най-различни представи и неясноти. След това хората са използвали тези представи и неясноти, за да си обяснят дълга, и впоследствие са се отнасяли към него въз основа на тези идеи. Някои хора например смятат, че тъй като целият живот на човека е предопределен от Бог — в какво семейство се ражда, дали е богат или беден в живота и каква кариера преследва, всичко това е предопределено от Бог — тогава всичко, което човек прави през живота си, и нещата, които постига, са все поръчения, дадени от Бог, и са негова мисия. Само защото това включва мисия, те считат, че това следователно е дълг. Те объркано вярват, че това е дълг — не е ли това погрешно разбиране? Някои хора, които се женят и имат деца, казват: „Да имаш деца е Божие поръчение, което Той ни е поверил, това е нашата мисия. Наш дълг е да отгледаме децата си до зряла възраст“. Не е ли това погрешно разбиране? А има и други, които казват: „Ние сме поставени на тази земя, за да се занимаваме със земеделие. Тъй като това е нашата съдба, по-добре е да се справяме добре с него, защото това е нашето поръчение и нашата мисия, дадени ни от Бог. Независимо колко обедняваме или колко трудно ни става, не можем да се оплакваме. Да обработваме земята добре през този живот е наш дълг“. Те отъждествяват съдбата на човека с неговата мисия и дълг. Това не е ли погрешно разбиране? (Да, така е.) Наистина е погрешно разбиране. А има и някои хора, които се занимават с бизнес в света и казват: „Преди не бях успешен в нищо, но след като се

захванах с бизнес, животът ми стана добър и стабилен. Изглежда, че Бог е предопределил да се занимавам с бизнес в този живот, за да подкрепям семейството си чрез него. Така че, ако в този живот се справям добре в бизнеса и разширявам дейността си, като осигурявам прехрана на всеки член на семейството си, тогава това е моята мисия и може би тази мисия е моят дълг“. Не е ли това погрешно разбиране? Хората считат, че ежедневните им дела, начинът, по който изкарват прехраната си, начинът на живот, който постигат, и качеството на живот, на което се радват — все неща, свързани с мисията им — са техен дълг. Това е неправилно, то е изопачено разбиране за това какво е дълг.

И така, какво тогава е дългът? Възприемането на този въпрос на повечето хора съдържа някои отклонения и донякъде е изопачено. Ако Божият дом ти подреди да отидеш да засадиш зърно и зеленчуци, как ще се отнесеш към тази подредба? Някои хора вероятно не са способни да я разберат и казват: „Земеделието е свързано с прехраната на семейството. То не е дълг. Понятието за дълг не включва този аспект“. Защо възприемат нещата по този начин? Това е така, защото не разбират истините, свързани с изпълнението на дълга, и не разбират какво е дълг. Ако човек наистина разбере този аспект на истината, той ще пожелае да отиде и да обработва земята. Ще знае, че в Божия дом земеделието не се извършва заради прехраната на семейството, а за да се позволи на онези, които изпълняват дълг на пълен работен ден, да продължат да го изпълняват нормално. Всъщност това също е дадено от Бог поръчение. Самата работа може да не е по-значима от едно сусамово семенце или дори от една песъчинка, но независимо от значимостта ѝ, това е задача, която се върши в рамките на Божието дело на управлението. Бог ти казва, че сега от теб се изисква да свършиш тази задача — ти как разбираш това? Трябва да я приемеш като свой дълг и трябва да я приемеш, без да си намираш оправдания. Ако просто се покориш пасивно и отидеш да се занимаваш със земеделие, защото така е било подредено за теб, това няма да е достатъчно. Тук има един принцип, който трябва да разбереш: църквата ти подрежда да се занимаваш със земеделие и да засаждаш зеленчуци, не за да забогатееш, нито за да можеш да се справиш и да издържаш семейството си. Това е така, за да се задоволят нуждите от работа в Божия дом по време на катаклизмите. Това е така, за да се гарантира, че всички

онези, които изпълняват дълг на пълен работен ден в Божия дом, имат ежедневна прехрана, така че да могат да изпълняват дълга си нормално, без да задържат работата на Божия дом. Затова се счита, че някои от хората, които се занимават със земеделие в църквата, изпълняват дълга си. Естеството на земеделието в църквата е различно от земеделската работа на обикновените фермери. Какво е естеството на земеделската работа на обикновените фермери? Обикновените фермери се занимават със земеделие, за да осигурят прехраната на семействата си и да оцелеят. Това Бог е предопределил за тях. Това е тяхната съдба, така че те се занимават със земеделие поколение след поколение. То обаче няма нищо общо с дълга им. Сега ти си дошъл в Божия дом и също се занимаваш със земеделие, но това е изискване на работата в Божия дом. Това е вид отдаване на всичко за Бог. Това е нещо различно по своето естество от обработването на собствената земя. Става въпрос за изпълнение на твоите отговорности и задължения. Това е дългът, който човек трябва да изпълнява. Това е поръчението и отговорността, които са ти поверени от Създателя. За теб това е твоят дълг. И така, когато сравняваш този дълг със светската си мисия, кое е по-важно? (Моят дълг.) Защо това е така? Дългът е това, което Бог изисква от теб да изпълняваш, това е нещо, което Той ти е поверил. Другата, основната причина е, че когато поемеш дълг в Божия дом и приемеш Божието поръчение, ти ставаш свързан с Божието дело на управлението. В Божия дом винаги, когато нещо е подредено да бъде свършено от теб, било то трудност или уморителна работа, и независимо дали ти харесва, или не, това е твой дълг. Ако можеш да го считаш за поръчение и отговорност, които Бог ти е дал, то тогава ти си свързан с Неговото дело за спасяването на човека. И ако това, което правиш, и дългът, който изпълняваш, са свързани с Божието дело за спасяването на човека, и ти можеш сериозно и искрено да приемеш поръчението, което Бог ти е дал, как ще се отнася Той към теб? Той ще се отнася към теб като към член на Своето семейство. Това благословия или проклятие е? (Благословия.) Това е голяма благословия. Някои хора се оплакват, когато понасят малко несгоди, докато изпълняват дълга си. Това е да си благословен, без да го знаеш! Понасянето на несгоди, за да изпълняваш добре дълга си и за да прославяш Бог, ще бъде запомнено от Бог. Каквито и несгоди да понасяш при изпълнението на дълга си, в това са Божиите благословии и Бог те

проучва внимателно. Ако не знаеш, че трябва да разчиташ на Бог и да се уповаваш на Бог, и дори се оплакваш от Бог и искаш да изоставиш работата си, когато понесеш малко несгоди, нима не си глупав? Това е да си първокласен глупак. В този момент е изключително важно да разбереш истината, да признаеш, че това е твой дълг и че той трябва да бъде приет от Бог. Сега имате ли ново разбиране или ново прозрение за това какво представлява дългът? Разбрали ли сте го задълбочено? Важен ли е дългът за получаването на спасение? (Да.) Колко е важен? Може да се каже, че има пряка връзка между изпълнението на дълга и получаването на спасение. Независимо от това какви мисии изпълняваш в този живот, ако не си изпълнил дълга си, ти нямаш нищо общо с получаването на спасение. С други думи, независимо колко велики подвизи си извършил в този живот сред другите хора, ти просто си изпълнявал мисия. Ти не си изпълнил дълга си на сътворено същество, така че нямаш нищо общо с получаването на спасение или с Божието дело за управлението на човечеството.

В Божия дом постоянно се споменава за приемането на Божието поръчение и за правилното изпълнение на дълга. Как възниква дългът? Ако говорим в по-общ план, той възниква в резултат на Божието дело на управлението, което носи спасение на човечеството. Ако говорим по-конкретно, тъй като Божието дело на управлението се развива сред човечеството, се появяват различни видове работа, които изискват от хората да изпълнят своята част и да ги свършат. Това е породило отговорности и мисии, които хората трябва да изпълняват, и тези отговорности и мисии са дългът, който Бог дава на човечеството. В Божия дом различните задачи, които изискват хората да изпълнят своята част, са дългът, който те трябва да изпълняват. И така, има ли разлики в дълга по отношение на по-добро и по-лошо, възвишено и низко или голямо и малко? Такива разлики не съществуват. Щом нещо е свързано с Божието дело на управлението, щом е изискване на делото на Неговия дом и се налага от разпространяването на Божието евангелие, тогава то е дълг на човека. Това е произходът и определението на дълга. Ако нямаше Божие дело на управлението, щяха ли хората на земята — независимо как живеят — да имат дълг? Не. Сега виждате ясно. С какво е свързан дългът на човека? (Свързан е с Божието дело на управлението за спасяването на

човечеството.) Точно така. Има пряка връзка между дълга на хората, дълга на сътворените същества и Божието дело на управлението за спасяването на човечеството. Може да се каже, че без Божието спасяване на човечеството и без делото на управлението, което въплътеният Бог е започнал сред хората, те не биха имали никакъв дълг, за който да се говори. Дългът произтича от Божието дело. Именно него Бог изисква от хората. Ако погледнем на него от тази гледна точка, дългът е важен за всеки човек, който следва Бог, нали? Той е много важен. Казано в по-общ смисъл, ти участваш в делото на Божия план за управление. Казано по-конкретно, ти сътрудничиш на различните видове Божии задачи, които се изискват в различни моменти и сред различни групи от хора. Независимо какъв е твоят дълг, той е мисия, която Бог ти е дал. Понякога от теб може да се изисква да се грижиш за важен предмет или да го пазиш. Това може да е сравнително дребен въпрос, за който може да се каже само, че е твоя отговорност, но това е задача, която Бог ти е дал. Ти си я приел от Него. Ти си я приел от Божиите ръце и това е твой дълг. Ако говорим за същината на въпроса, твоят дълг ти е поверен от Бог. Той включва най-вече проповядване на евангелието, споделяне на свидетелство, правене на видеоклипове, да си водач или работник в църквата или може да е работа, която е дори по-опасна и по-важна. Независимо от това, щом тя е свързана с Божието дело и с нуждите на работата по разпространяването на евангелието, хората трябва да я приемат като дълг от Бог. Казано в още по-широк смисъл, дългът е мисията на човека, поръчението, поверено му от Бог. По-конкретно казано, това е твоята отговорност, твоето задължение. С оглед на факта, че това е твоята мисия, че е поръчение, поверено ти от Бог, и че е твоя отговорност и задължение, изпълнението на твоя дълг няма нищо общо с твоите лични дела. Дългът няма нищо общо с личните дела — защо засягаме тази тема? Защото хората трябва да разберат как да се отнасят към своя дълг и как да го възприемат. Дългът е поръчението, което сътворените същества приемат, и мисията, която трябва да изпълняват в рамките на Божието дело на управлението. Хората са наясно с общата постановка, но какво да кажем за по-дребните детайли? Как трябва да подхожда човек към дълга си, за да се счита, че има правилно разбиране? Някои хора се отнасят към дълга си като към своите лични дела. Това ли е правилният принцип? (Не.) Защо е погрешен? Да вършиш

неща за себе си не е изпълнение на дълга. Изпълнението на дълга не означава да вършиш неща за себе си, а по-скоро да вършиш работата, която Бог ти е поверил — има разлика между двете. Какъв е принципът, когато става въпрос за това да вършиш неща за себе си? Това означава да правиш, каквото ти хрумне, без да се съветваш с другите и без да се молиш на Бог или да търсиш Бог. Това означава да действаш според собствените си прищевки и без да се съобразяваш с последствията, стига то да ти е от полза. Приемлив ли е този принцип за изпълнение на дълга ти в Божия дом? (Не.) Някои хора казват: „Аз не приемам дори собствените си дела толкова на сериозно или не влагам толкова много усилия в тях. Отнасям се към дълга си така, все едно е моя лична работа, и този принцип със сигурност е уместен“. Това ли е правилният начин за приемане на дълга? Определено не. Какво трябва да бъде тогава отношението на човека към дълга? (Да го приеме от Бог.) „Да го приеме от Бог“. Тези пет думи са лесни за произнасяне, но как в действителност ще приложиш на практика съдържащата се в тях истина зависи от това как се отнасяш към своя дълг. Току-що определихме какво е дълг. Дългът идва от Бог, той е поверено от Бог поръчение, свързан е с делото на Неговия план за управление и със спасяването на човека. От тази гледна точка дългът ти има ли нещо общо с твоите лични принципи на поведение? Има ли той нещо общо с твоите лични предпочитания, с твоите житейски навици или с твоите обичайни житейски дейности? В ни най-малка степен. Тогава с какво е свързан дългът? Той е свързан с истината. Някои хора казват: „Щом ми е възложен този дълг, значи той е моя лична работа. А аз имам най-висшия принцип за изпълнение на дълга, който никой от вас не притежава. Бог изисква от хората да изпълняват добре дълга си с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Но в допълнение към това аз имам още по-висш принцип, а именно да се отнасям към дълга си като към своя основна грижа, да го изпълнявам усърдно и да се стремя към най-добрия резултат“. Правилен ли е този принцип? (Не.) Защо е неправилен? Ако приемаш дълга си от Бог и в сърцето си си наясно, че Той ти го поверява, как трябва да се отнасяш към това поръчение? Този въпрос е свързан с принципите за изпълнение на дълга. Не е ли много по-възвишено човек да се отнася към дълга си като към Божие поръчение, а не като към лична работа? Това не е едно и също

нещо, нали? Ако се отнасяш към дълга си като към въпрос на Божие поръчение, като към изпълнение на дълга си пред Бог и като към удовлетворяване на Бог чрез изпълнението на дълг, тогава твоят принцип за изпълнението на дълга не е просто да се отнасяш към него като към своя лична работа. Какво е отношението, което трябва да имаш към дълга си и което да може да се нарече правилно и съгласно Божиите намерения? Първо, не можеш да анализираш от кого е подреден дългът, от кое ниво на ръководство е възложен — трябва да го приемеш от Бог. Не можеш да анализираш това, а трябва да го приемеш от Бог. Това е условие. Освен това, какъвто и да е дългът ти, не прави разлика между високо и ниско ниво. Да предположим, че кажеш: „Макар че тази задача е поръчение от Бог и че е дело на Божия дом, ако я изпълня, хората може да ме гледат отвисоко. Другите получават възможност да вършат работа, която им позволява да изпъкнат. На мен ми е дадена тази задача, която не ми позволява да изпъкна, а ме кара да полагам големи усилия зад кулисите, което е несправедливо! Няма да изпълнявам този дълг. Моят дълг трябва да бъде такъв, че да ми дава възможност да изпъкна пред другите и да ми позволява да си създам име — но дори да не си създам име или да не изпъкна, все пак трябва да имам изгода от него и да се чувствам спокоен физически“. Приемливо ли е това отношение? Да бъдеш придирчив, означава да не приемаш неща от Бог. Означава да правиш избор според собствените си предпочитания. Означава да не приемаш своя дълг. Означава отказ от дълга ти, проявление на твоето непокорство спрямо Бог. Подобна придирчивост е примесена с твоите лични предпочитания и желания. Когато се съобразяваш със собствената си изгода, с репутацията си и т.н., отношението ти към дълга ти не е отношение на покорство. Какво отношение трябва да имаш към своя дълг? Първо, не бива да го анализираш, като се опитваш да установиш кой ти го е възложил. Вместо това трябва да го приемеш от Бог, като Божие поръчение и като свой дълг, и трябва да се подчиниш на устроеното и подреденото от Бог и да приемеш дълга си от Бог. Второ, не прави разлика между високото и ниското ниво и не се интересувай от естеството му, от това дали ти позволява да изпъкнеш, или не, дали се извършва пред очите на обществото, или зад кулисите. Не се замисляй върху тези неща. Съществува и друго отношение: на покорство и на активно сътрудничество. Ако считаш, че можеш да

изпълняваш определен дълг, но също така се страхуваш да не допуснеш грешка и да не бъдеш отстранен, поради което си плах, в застой и не можеш да постигнеш напредък, тогава това отношение на покорство ли е? Например, ако твоите братя и сестри те изберат за свой водач, тогава ти може да се чувстваш задължен да изпълняваш този дълг, защото си избран, но да не си активен по отношение на този дълг. Защо не си активен? Защото ти се въртят мисли за това и считаш, че: „Да бъдеш водач изобщо не е хубаво нещо. То е като да ходиш по ръба на пропаст или да стъпваш по тънък лед. Ако свърша добре задачата си, няма да има награда, но ако я свърша лошо, ще бъда кастрен. А да бъда кастрен дори не е най-лошото от всичко. Ами ако ме освободят или отстранят? Ако това се случи, тогава не свършва ли всичко за мен?“. В този момент започваш да изпитваш противоречия. Какво е това отношение? Това е предпазливост и погрешно разбиране. Това не е отношението, което хората трябва да имат към дълга си. Това е негативно отношение. И така, какво трябва да бъде положителното отношение? (Трябва да бъдем с открито сърце, да сме прями и да имаме смелостта да поемем бреме.) То трябва да бъде отношение на покорство и активно сътрудничество. Това, което казвате, е малко празно. Как може да бъдеш с открито сърце и да си прям, когато се страхуваш по този начин? И какво означава да имаш смелостта да поемаш бреме? Каква нагласа ще ти даде смелостта да поемаш бреме? Ако винаги се страхуваш, че нещо ще се обърка и няма да си способен да се справиш с него, и имаш много вътрешни пречки, тогава изначално ще ти липсва смелост да поемаш бреме. „Да бъдеш с открито сърце и да си прям“, „да имаш смелостта да поемеш бреме“ или „никога да не отстъпваш, дори пред лицето на смъртта“, за което говорите — всичко това звучи малко като лозунги, скандирани от разгневени млади хора. Могат ли тези лозунги да разрешават практически проблеми? Това, което е нужно сега, е правилното отношение. За да имаш правилно отношение, трябва да разбереш този аспект на истината. Това е единственият начин да разрешиш вътрешните си затруднения и да си позволиш да приемеш безпроблемно това поръчение, този дълг. Това е пътят на практикуване и само това е истината. Ако използваш термини като „да бъдеш с открито сърце и да си прям“ и „да имаш смелостта да поемеш бреме“, за да се справиш със страха, който изпитваш, това ще бъде ли ефективно? (Не.) Това показва,

че тези неща не са истината, нито са път на практикуване. Може да кажеш: „Аз съм с открито сърце и съм прям, аз съм с неукротим духовен ръст, в сърцето ми няма други мисли или замърсители и имам смелостта да поема бреме“. Външно поемаш дълга си, но по-късно, след като си разсъждавал известно време, все още чувстваш, че не можеш да се нагърбиш с него. Може би все още изпитваш страх. Освен това е възможно да видиш как другите биват кастрени и да се уплашиш още повече, като някой, който се страхува от сянката си. Все повече ще чувстваш, че духовният ти ръст е твърде малък и че този дълг е като огромна, непреодолима бездна, и в крайна сметка все още няма да си способен да се нагърбиш с него. Ето защо скандирането на лозунги не може да разрешава практически проблеми. Как всъщност можеш да разрешиш този проблем? Трябва активно да търсиш истината и да възприемеш отношение на покорство и сътрудничество. Това може напълно да разреши проблема. Плахостта, страхът и безпокойството са безполезни. Има ли някаква връзка между това дали ще бъдеш разкрит и отстранен и дали си водач? Ако не си водач, ще изчезне ли твоят покварен нрав? Рано или късно трябва да разрешиш проблема със своя покварен нрав. Освен това, ако не си водач, тогава няма да имаш повече възможности да практикуваш и ще напредваш бавно в живота, с малко шансове да бъдеш усъвършенстван. Макар че има малко повече страдание в това да си водач или работник, то носи и много придобивки и, ако можеш да вървиш по пътя на стремежа към истината, ще можеш да бъдеш усъвършенстван. Каква голяма благословия е това! Затова трябва да се покориш и да сътрудничиш активно. Това е твой дълг и твоя отговорност. Независимо от пътя напред, трябва да имаш покорно сърце. Това е отношението, с което трябва да изпълняваш дълга си.

Темата за изпълнението на дълга не е непозната за никого. Тя не е нова. За онези, които вярват в Бог обаче, тази тема е много важна. Тя е истина, която трябва да бъде разбрана и в която трябва да се навлезе. Сътворените същества трябва да изпълняват добре дълга си, преди да бъдат одобрени от Създателя. Затова е много важно хората да разберат какво означава да изпълняваш дълга си. Изпълнението на дълга не е някаква теория, нито лозунг. То е аспект на истината. И така, какво означава да изпълняваш дълга си? И какви проблеми могат да бъдат разрешени чрез разбирането

на този аспект на истината? Най-малкото разбирането му може да разреши въпроса за това как трябва да приемаш Божието поръчение, как трябва да се отнасяш към него и какво отношение и каква решимост трябва да имаш, когато изпълняваш поръчението, което Бог ти е поверил. Може също така да се каже, че същевременно то ще разреши и някои ненормални отношения между хората и Бог. Някои хора възприемат изпълнението на дълга си като капитал, а други — като свои лични задачи, а някои възприемат изпълнението на дълга си като своя лична работа и начинания, или възприемат дълга си като вид развлечение, забавление или любимо занимание за убиване на времето. Казано накратко, каквото и отношение да имаш към дълга си, ако не го приемеш от Бог и ако не се отнасяш към дълга си като към задача, която едно сътворено същество в рамките на Божието дело на управлението трябва да изпълни или по която трябва да сътрудничи, тогава това, което правиш, не е изпълнение на дълга ти. Правилно ли е да се отнасяш към дълга си като към семеен бизнес? Правилно ли е да се отнасяш към него като към част от личната си работа или като към любимо занимание? Правилно ли е да се отнасяш към него като към личен въпрос? Нито едно от тези неща не е правилно. Защо е необходимо да се споменават тези теми? Какъв проблем ще бъде разрешен чрез общението по тези теми? Ще се разреши проблемът с неправилното отношение на хората към техния дълг и с безбройните начини, по които те изпълняват дълга си нехайно. Отношението на хората към дълга им ще се промени само чрез разбиране на аспекта на истината, който се отнася до изпълнението на дълга им. Отношението им постепенно ще стане съответстващо на истината, ще отговаря на Божиите изисквания и ще бъде в съгласие с Неговите намерения. Ако хората не разбират аспекта на истината, който се отнася до изпълнението на дълга, в отношението им към дълга им и към принципите, които стоят зад него, ще се появят проблеми и те няма да са способни да постигнат резултата от изпълнението на дълга. Дългът е задача, поверена на човека от Бог, и е мисия, която трябва да изпълни. Въпреки това дългът определено не е твое лично начинание, нито е трамплин, който да ти помогне да се откроиш в тълпата. Някои хора използват дълга си като възможност да изпълнят свое лично начинание и да създават клики, други — за да задоволяват желанията си, трети — за да запълват празнотите, които чувстват в себе

си, а четвърти — за да задоволяват нагласата си да разчитат на късмета, понеже мислят, че щом изпълняват дълга си, ще имат място в Божия дом и в прекрасна крайна цел, което Бог подрежда за човека. Подобно отношение към дълга е неправилно, то се ненавижда от Бог и спешно трябва да се преодолее.

Що се отнася до това какво е дълг, как хората трябва да се отнасят към него и какво отношение и възгледи трябва да имат към него, по тези въпроси до голяма степен вече беше разговаряно в общение. Всички вие трябва внимателно да разсъждавате върху тях. Разбирането на истините в тези аспекти е от най-голяма важност и спешност. Коя е истината, която най-много трябва да разберете точно сега? От една страна, вие трябва да разберете истините, свързани с виденията в този аспект. От друга страна, трябва да разбереш къде имаш погрешни разбирания и изопачено възприемане на тези истини в практикуването и в реалния живот. Когато се сблъскаш с въпроси, свързани с истините за изпълнението на дълга, ако тези думи и истини могат да се справят с вътрешното ти състояние, това доказва, че ти истински и изцяло си разбрал съдържанието, за което разговаряхме в общение. Ако не доведат до справянето ти с трудностите, с които се сблъскваш ежедневно по въпроси, свързани с изпълнението на дълга си, това показва, че ти не си навлязъл в тези истини. След като сте чули тези истини, обобщили ли сте ги и размишлявали ли сте над тях? Дали всеки път, когато си водите бележки, в момента ги разбирате, но с течение на времето ги забравяте, сякаш никога не сте ги чували? (Да, така е.) Това е така, защото на вас самите ви липсва дори най-малко навлизане. Това, което практикувате, като цяло няма нищо общо с тези истини и е напълно несвързано с истината. Всъщност тези истини за изпълнението на дълга са най-основните истини, които човек трябва да разбере и в които трябва да навлезе в процеса на вярване в Бог. Ако след като сте чули думите на истината, все още сте смутени и объркани, тогава вашите заложби са твърде малки и ви липсва какъвто и да било духовен ръст. Ти можеш само да четеш Божиите слова, само да се молиш и да посещаваш събирания. Правиш всичко, което се иска от теб, точно като човек, който се занимава с религиозна вяра. Това означава, че нямаш никакво навлизане в живота и абсолютно никакъв духовен ръст. Какво означава да нямаш никакъв духовен ръст? Означава, че в процеса на вярване в Бог и в

изпълнение на дълга си, щом някой те подведе, ти го следваш и преставаш да вярваш в Бог. Ако направиш нещо нередно и някой те кастри мъничко, и ти говори малко по-строго, ти може да се откажеш от вярата си. Ако се сблъскаш с неуспехи или различни трудности в живота си, може да се оплачеш от Бог и, като видиш, че Той не ти дава благодат или не разрешава трудностите ти, може да се отвърнеш от Него, да напуснеш Божия дом и да престанеш да вярваш. Ако си навлязъл в някои аспекти на истината за изпълнението на дълга — тази най-основна истина — това доказва, че вече си свързан с истината, че вече си свързан с истината реалност и че си направил известно навлизане. Ако нямаш нищо от тази истина реалност, дори някаква частица, това доказва, че истината все още не се е вкоренила в сърцето ти.

Току-що разговарях за това какво е дълг, както и за произхода и възникването на дълга, за да могат хората да разберат какво точно представлява дългът. Какви са ползите от това да сте запознати с тези въпроси? След като хората разберат истината за това какво е дълг, те ще са наясно с важността на дълга. Най-малкото дълбоко в себе си ще почувстват, че трябва да имат правилно отношение към дълга и че не могат да действат произволно. Най-малкото това схващане ще присъства в съзнанието им. Макар че дългът е това, което трябва да изпълняваш, и е поръчението и мисията, дадени ти от Бог, той не е твое лично дело, нито е твоя лична работа. Това може да звучи противоречиво, но в действителност е истината. Всяко нещо, което е истината, има своята практическа страна, свързана с практикуването и с навлизането на хората, както и с Божиите изисквания. Не е нещо празно. Така стои въпросът с истината. Само чрез преживяване на тази истина и навлизане в реалността ѝ можеш все повече да разбираш този аспект на истината. Ако винаги поставяш истината под въпрос, ако продължаваш да изпитваш съмнения, да проучваш внимателно и да анализираш, тогава за теб истината никога няма да е истина. Няма да е свързана с твоя реален живот и няма да може да промени нищо в теб. Ако човек приема истината от дълбините на сърцето си и ако я приема като напътствие за живеене и действане, като напътствие за своите постъпки и вяра в Бог, тогава истината ще промени живота му. Ще промени целите на живота му, посоката в живота му и начина, по който взаимодейства със света. Това е ефектът на истината.

Разбирането на това какво е дълг със сигурност ще бъде от голяма полза и ще помогне на хората да изпълняват дълга си. Най-малкото човек ще знае, че дългът е много важен за всеки, който вярва в Бог, и че той има още по-голямо значение за онези, които се интересуват от това да бъдат спасени и усъвършенствани или имат желание или въжделение да постигнат това. Това е най-основната истина, която всеки трябва да разбере, за да бъде спасен, и също така е най-основната истина, в която човек трябва да навлезе. Ако не разбираш какво е това дълг, тогава няма да знаеш как да изпълняваш правилно своя дълг, нито ще познаваш правилното отношение, с което да приемеш и да се отнасяш към своя дълг. Това е опасно — от една страна, няма как да бъдеш способен да изпълняваш добре дълга си и ще действаш произволно и нехайно. От друга страна, би могъл да правиш неща, които ще прекъсват и смущават делото на църквата, или дори ще извършваш злодеяния, които нарушават Божиите управленски закони. Казано донякъде консервативно, ти може да бъдеш изолиран за размишление, а в тежки случаи може да бъдеш отстранен. Следователно това какво е дълг, макар че е много основен аспект на истината, е свързано със спасението на човека. То не е без значение — то е нещо много важно. След като разбереш какво е дълг, това не означава само да си запознат с дадена доктрина. Търсеният резултат е да се даде възможност на хората да възприемат Божиите намерения и да се отнасят към своя дълг с правилното отношение. При изпълнението на какъвто и да е дълг не може да се постигне резултат само с полагането на усилия. Винаги да се мисли, че дългът може да бъде изпълнен правилно само с полагането на усилия, показва липса на духовно разбиране. Всъщност изпълнението на дълга включва много елементи, включително наличието на правилна нагласа, принципи на практикуване и истинско покорство, както и притежаването на духовна мъдрост. Едва когато има тези аспекти на истината, човек може да изпълнява добре дълга си и напълно да разреши проблема с нехайното изпълнение на дълга. Онези, които нямат правилно отношение към дълга си, са хора, на които им липсва истината реалност. Те са хора, на които им липсва богобоязливо сърце и които са лишени от съвест и разум. Така че, за да следва Бог, човек трябва да разбере важността на изпълнението на дълга. Това е от решаващо значение за следването на Бог.

След като разбереш какво е това дълг и какъв е неговият произход, ще направиш разграничение между естеството на дълга и естеството на работата в обществото. Каква е разграничителната линия между отношението ти към работата, поверена ти от Божия дом като дълг, и отношението ти към нея като към светска работа? Ако се отнасяш към нея като към дълг, тогава трябва да търсиш Божиите намерения и истината. Ще кажеш: „Това е мой дълг, така че как трябва да подходя към него? Какво изисква Бог? Какви са църковните правила? Трябва да съм наясно с принципите, които стоят в основата му“. Само ако практикуваш по този начин, ще имаш правилно отношение към третирането на дълга си. Само това е отношението, което хората трябва да имат към своя дълг. Но какво отношение трябва да имат хората, когато се занимават със светска работа или с въпроси в личния си живот? Тогава нужно ли е да се търсят истината или принципите? И тогава би могъл да търсиш принципите, но те ще се отнасят само до печеленето на повече пари, до воденето на добър живот, до натрупването на богатство, до постигането на успех и до получаването както на слава, така и на придобивки — само такива принципи. Тези принципи са изцяло светски и принадлежат към настоящите тенденции. Това са принципите на Сатана и на това нечестиво човечество. Какви са принципите за изпълнение на дълга? Те определено трябва да отговарят на Божиите изисквания. Те са тясно свързани с истината и Божиите изисквания и са неотделими от тях. За разлика от тях професиите или задачите, с които се занимават хората в света, нямат нищо общо с истината или с Божиите изисквания. Щом си способен, щом си готов да понасяш несгоди и си достатъчно усърден, зъл и дързък, можеш да се откроиш в обществото и дори да направиш голяма кариера. Тези принципи и философии обаче не са необходими в Божия дом. В Божия дом, независимо от това какъв вид дълг изпълняваш, независимо от естеството на този дълг, независимо дали той се счита за висок, или нисък, благороден или скромен, дали привлича много внимание, или е незабележим, дали ти е поверен от Бог, или ти е възложен от църковен водач — независимо от това каква работа ти възлага Божият дом, принципите, към които се придържаш, когато вършиш работата си, не бива да надхвърлят принципите на истината. Те трябва да са свързани с истината, да са свързани с Божиите изисквания и да са свързани

с правилата и работните подредби на Божия дом. Накратко, трябва да се прави разграничение между дълга и работата, с която човек се занимава в света.

Защо разговаряме за разликата между изпълнението на дълга и занимаването със светска работа? Важно ли е това? (Да.) В какво се състои важността? Тя е свързана с отношението на хората към изпълнението на дълга им. Не пренасяй отношението и принципите, които имаш в светската си работа, в сферата на изпълнението на дълга. Какви са последствията, ако го направиш? (Действаш в съответствие със собствените си желания.) Да действаш в съответствие със собствените си желания е често срещан проблем. Това означава да не искаш да се допитваш до другите при изпълнението на задачите, да искаш да имаш последната дума и да правиш каквото ти е угодно, като смяташ, че когато се действа по този начин, това носи удобство и удовлетворение, без каквото и да било чувство за потиснатост или нещастие. В допълнение този проблем често води до интриги, ревност, спорове и до формирането на клики, както и до търсенето на награди и признание, до перчене, до нехайни действия, до безотговорност, до мамене на онези над и под теб и до създаване на собствено царство. Казано накратко, изпълнението на дълга е различно от това да се занимаваш със светска работа. Изпълнението на дълга е изискване от Бог и е подредено от Бог — това е най-голямата разлика между изпълнението на дълга и занимаването със светска работа. Изпълнението на дълга трябва да се извършва според Божиите изисквания и въз основа на истините принципи. То не е лична инициатива на човека, нито са негови лични дела и със сигурност не е нечия лична работа. То няма връзка с лични интереси, репутация, статус, влияние или бъдещи перспективи. То е свързано единствено с навлизането в живота от хората и с промяната на техния нрав, както и с Божието дело на управлението. За разлика от него, когато се занимавате със светска работа, вие изцяло вършите лични дела. Независимо дали изпълняваш дадена задача, или управляваш бизнес, независимо колко голяма цена плащаш, независимо колко можеш да отхвърлиш или колко страдания понасяш — било то в емоционален или физически аспект — или дали си тормозен, унижаван или погрешно разбиран, или дори да си подложен на огромен обществен натиск, всичко, което правиш, се върти около твоята лична воля, въжделения,

амбиции и желания. То е само от такова естество. Това естество е просто осъществяване на собствената инициатива и участие в личното начинание. Сред човечеството няма нито един човек, който да излезе напред и да каже: „Аз извършвам обществена служба в името на човечеството. Искам да действам съгласно божествените постулати и принципи, дадени от Небето“. Няма такъв човек. Дори някой да излезе напред и да каже: „Искам да извърша най-алтруистичното и най-великото начинание за човечеството, да създам благоденствие и да направя някои добри неща за хората“, целта му не е толкова чиста. Той го прави заради славата. Това не е ли вършене на лични дела? Всичко това е в интерес на личните дела. Независимо колко добре звучат думите му, колко страдания е понесъл, колко висока цена е платил, колко голям принос е направил и дали е променил човечеството, дали е преобразил една ера или е поставил началото на нова епоха, каквото и да направи, целта му не е в името на другите, а в името на самия него. Всички покварени човешки същества постъпват по този начин. Независимо дали някой прави нещо голямо или малко, намерението му е или за слава, или за придобивки. Какво е естеството на действията му? То е вършене на лични дела. Имат ли личните дела нещо общо с Божието управление? Няма абсолютно никаква връзка с него. Някои хора казват: „Това не е вярно. Някои хора идват на този свят и променят цяла епоха. Не е ли и това предопределено от Бог? Не е ли то свързано и с Неговото управление?“. Свързани ли са тези неща? (Не.) Защо казвате, че няма връзка? (Защото няма нищо общо с Божието дело на управлението за спасяването на човечеството.) Добре казано. Ако няма нищо общо с Божието дело за спасяването на човечеството, тогава то не е свързано с Божието управление. Това твърдение обаче е само наполовина вярно. Тук има и друго предварително условие, същностен въпрос. Ако не е свързано с Божия план за управление, тогава всичко това са просто човешки лични дела. Това е един аспект, но нека да добавя нещо за вас: естеството на това, което прави този човек, е за лична слава и придобивки. Крайният бенефициент е самият той. Естеството, принципите и крайният резултат от всичко, което прави, за кого е? (За самия него.) То е за самия него — и в по-прикрит смисъл за кого? (За Сатана.) Правилно, за Сатана. Какво е естеството на това да правиш неща за Сатана? (Да бъдеш враг на Бог.) А каква е изначалната същност на това да бъдеш враг

на Бог? Защо казваме, че това означава да бъдеш враг на Бог? (Изходната точка, произходът и принципите на действията му са все в разрез с Божиите слова.) Това е един от аспектите и това е основен въпрос. Изходната точка, произходът и принципите на това, което прави, са все от Сатана и са нечестиви, така че какъв е крайният резултат? За кого свидетелства? (За Сатана.) Правилно, той свидетелства за Сатана. В цялата човешка история има ли историк или писател, който да е приписвал постиженията на това, което хората са направили във всяка епоха, на Създателя? (Не.) Само посочват, че това са наследствата или великите постижения, оставени от великите начинания на човечеството. В очите на човечеството кого представляват тези велики хора и известни личности, които оставят тези неща след себе си? Покварените хора се покланят на всички известни или велики личности, или на онези, които са направили значителен принос за човечеството. Мястото, което те заемат в сърцата на хората, е мястото, което хората считат за позицията на Бог. Не е ли това същността на въпроса? (Да, така е.) Току-що обсъдихме, че произходът, мотивите, отправните точки и принципите зад действията на хората вкупом се коренят в сатанинската логика и не са съгласно истината. Хората постигат нещо с човешки средства или чрез своите дарби и стават известни сред другите, а крайната последица е, че човечеството приписва всичко това на Сатана. Точно по същия начин, по който много хора сега се покланят на известни и велики личности от историята като Конфуций и Гуан Ю. Колкото и велики да са делата, извършени от тези личности, ако говорим принципно, всъщност Бог е този, който е подредил тези различни герои да дойдат на този свят и да извършат конкретни дела в различни епохи. В цялата писмена човешка история обаче — древна или съвременна, няма нито един случай, който да свидетелства за делата на Създателя. Само в Библията са записани някои елементи от двата етапа на Божието дело в Епохата на закона и в Епохата на благодатта, но дори записаните там Божии слова са доста ограничени. Всъщност Бог е изрекъл много слова и е извършил многобройни дела, но записаното от хората е крайно ограничено. За разлика от това има безброй книги, които отразяват известни и велики личности, свидетелстват за тях или ги възхваляват. Не изяснява ли това същността на въпроса, който току-що обсъдихме? Току-що споменахме, че известните и велики личности в историята са

действали за себе си. По същество те са действали за Сатана. Това показва, че те не са изпълнявали дълга си, а по-скоро са вършили личните си дела и са се занимавали с личните си начинания. Какво е естеството, същността на всяка работа, която хората извършват в света? (Вършене на лични дела.) Защо се счита, че вършат лични дела? Каква е първопричината? Защото свидетелстват за Сатана. Всички техни принципи и мотиви за действие идват от Сатана и нямат нищо общо с истината или с Божиите изисквания. Но какво е естеството на дълга? То се отнася до работа, извършвана в съответствие с Божиите изисквания, което означава, че работата трябва да се основава на истината, да се извършва в съответствие с истините принципи и да се изпълнява съгласно Божиите изисквания. Резултатът е, че хората могат да свидетелстват за Бог, да притежават покорство пред Бог и да Го познават. Те имат по-дълбоко разбиране за Създателя и по-истинско покорство пред Него, а още повече те могат да правят това, което сътворените същества трябва да правят. Това е най-голямата разлика между двете неща. Когато хората поемат дълга си според Божиите изисквания, отношението им с Бог става все по-нормално. А може ли всяка работа, с която хората се занимават в света, да постигне този ефект? Определено не, резултатът е точно обратният. Колкото повече години човек прекарва в това да се занимава със светска работа, толкова повече се бунтува срещу Бог и толкова повече се отдалечава от Него. Колкото по-добре върви собственото му начинание, толкова повече се отдалечава от Бог. Колкото по-успешно става собственото му начинание, толкова повече се отклонява от Божиите изисквания. Следователно естеството на изпълнението на дълга и естеството на занимаването със светска работа е напълно различно.

Току-що обсъдихме разликата между дълга на човека и човек, който се занимава със светска работа. Какъв аспект на истината има за цел да помогне на хората да разберат това обсъждане? Независимо какъв дълг получаваш, трябва да го изпълняваш така, както Бог иска. Например, когато си избран за водач на църква, твоят дълг е да изпълняваш работата на църковен водач. А какво трябва да правиш след като си приел тази работа за свой дълг? Първо, да знаеш, че само изпълнението на работата ти като водач е изпълнението на твоя дълг. Ти не служиш като някакъв чиновник във външния свят. Ако станеш водач и след това мислиш за себе

си като за чиновник, това е отклонение. Но ако си кажеш: „След като съм станал църковен водач, не бива да се държа снизходително, трябва да се поставям под всички останали, трябва да ги направя по-високи и по-важни от мен“, тази нагласа също е погрешна. Както и да се преструваш, е безполезно, ако не разбираш истината. Нищо друго, освен правилното разбиране на твоя дълг, няма да свърши работа. Първо, трябва да оцениш важността на работата на църковния водач: една църква може да има няколко десетки членове и ти трябва да мислиш как да водиш тези хора пред Бог, как да позволиш на повечето от тях да разберат истината и да навлязат в истината реалност. Трябва да отделяш също така повече време за поене и подкрепа на онези, които са негативни и слаби, за да им попречиш да бъдат негативни и слаби и да им дадеш възможност да изпълняват дълга си. Трябва да напътстваш и всички, които са способни да изпълняват дълга си, да разберат истината и да навлязат в реалността, да действат според принципите и да изпълняват правилно дълга си и така да постигат по-голямо въздействие. Има определени хора, които вярват в Бог от няколко години, но имат доста зла човешка природа, и винаги прекъсват и смущават делото на църквата — тези хора трябва да бъдат кастрени, когато е необходимо. Онези, които упорито отказват да се покаят, трябва да бъдат премахнати. С тях трябва да се справяте според принципите и според правилните по отношение на тях подредби. И, разбира се, най-важното от всичко: някои хора в църквата притежават относително добра човешка природа и някакви заложби и са способни да се заемат с определен аспект от работата. Всички такива хора трябва да бъдат развивани, без да се отлага, възможно най-рано. За да станат компетентни, ще им е необходимо обучение, и те няма да са способни да вършат нищо добре, ако никога не получат обучение. Не са ли това задачите, които един водач или работник спешно трябва да изпълни добре? Ако ти си станал водач, а не държиш сметка за тези въпроси и не изпълняваш работата по този начин, можеш ли да изпълняваш добре дълга си? (Не.) Като водач е изключително важно да организираш всеки един аспект от делото на църквата: на първо място, най-важният въпрос е да развиваш талантливи хора. Издигай тези, които са с добра човешка природа и притежават заложби, развивай ги и ги обучавай. На второ място, води братята и сестрите към навлизане в истината реалност и им

дай възможност да се занимават със самоанализ, да опознават себе си, да разпознават ересите и заблудите, да разпознават хората и да изпълняват добре дълга си — това е част от навлизането в живота. На трето място, дай възможност на мнозинството от онези, които могат да изпълняват дълга си, действително да го правят (като изключиш онези с лоша човешка природа) и се погрижи те да постигат резултати в изпълнението на дълга си, а не просто да действат нехайно. На четвърто място, незабавно се справяй с тези, които прекъсват и смущават делото на църквата. Ако те отхвърлят истината след общение, трябва да бъдат кастрени. А ако продължават да не се покайват през цялото време, трябва да бъдат изолирани за размисъл и дори да бъдат премахнати или отлъчени. На пето място, дай възможност на Божиите избраници да разпознават неверниците, лъжеводачите и антихристите, като се погрижиш те да не бъдат подвеждани и да могат да навлязат в правилния път на вярата в Бог възможно най-скоро. Всичките гореизброени пет точки са важни и са присъщите задачи на ръководството. Именно изпълнението на тези пет аспекта на работа прави човека църковен водач, който отговаря на критериите. Освен това към специалните обстоятелства също трябва да се подхожда правилно. Например негативността и слабостта на някои хора може да са временни и ти трябва да се отнасяш към тях по уместен начин. Не можеш да правиш обобщаващи преценки. Ако някой е временно негативен и ти го окачествиш като „краен песимист“ или „хронично негативен“, и кажеш, че Бог вече не го иска, това не е уместно. Освен това всеки трябва да изпълнява ролята си и да допринася според възможностите си. Трябва да се вземат подходящи мерки за изпълняването на дълга, в зависимост от дарбите, талантите, заложбите и възрастта на хората, както и от продължителността на вярата им в Бог. Този подход трябва да се адаптира към различните видове хора, за да им позволи да изпълняват дълга си в Божия дом и да впрегнат най-голямото изпълнение на функцията си. Ако вземеш предвид тези съображения, тогава ще развиеш бреме и винаги ще трябва да се съсредоточаваш върху това да наблюдаваш. Да наблюдаваш какво? Не този, който изглежда добре, за да можеш да взаимодействаш повече с него, не този, който според теб е грозен, за да можеш да го отхвърлиш, не този, който изглежда, че има способност и е със статус, за да можеш да му се подмажеш, и със сигурност не този,

който не ти се кланя, за да можеш да се опиташ да го измъчваш. Нито едно от тези неща. Тогава какво трябва да наблюдаваш? Трябва да разпознаваш хората въз основа на словата, отношението и изискванията на Бог към различните типове хора и да се отнасяш към тях въз основа на принципи. Това е съобразено с истината. Първо категоризирай всички типове хора в църквата: онези, които имат добри заложби и способност да приемат истината в една категория, онези, които имат малки заложби и са неспособни да приемат истината — в друга категория, онези, които могат да изпълняват дълга си — в трета категория, и онези, които не могат да го изпълняват — в четвърта категория. И накрая, онези неверници, които винаги се оплакват, разпространяват представи, изпадат в негативизъм и предизвикват смущения трябва да бъдат поставени в друга категория. След като категоризираш всички и напълно осъзнаеш истинското състояние на всяка група според Божиите слова, след като видиш ясно кой може да бъде спасен и кой — не, тогава ще си способен да прозреш всички типове хора. Ще разбереш Божиите намерения и ще знаеш кого Бог иска да спаси и кого иска да отстрани. Всичко това не възниква ли поради твоето бреме? Не е ли това правилното отношение, което трябва да имаш към дълга? Ако притежаваш това правилно отношение и в теб възникне бреме, тогава ще можеш да вършиш работата си добре. Ако не се отнасяш към дълга си по този начин, а вместо това гледаш на изпълнението на дълга си като на чиновническа позиция и винаги си мислиш: „Да си водач е същото като да заемаш чиновническа позиция. Това е благословия от Бог! Сега, когато имам статус, хората трябва да ме слушат и това е нещо хубаво!“ — ако си мислиш, че да бъдеш водач е същото като да си чиновник, тогава си в беда. Ти определено ще ръководиш с маниера на чиновник и по начина, по който работят чиновниците. Можеш ли тогава да изпълняваш правилно делото на църквата? С такъв възглед ти несъмнено ще бъдеш разкрит и отстранен. Винаги ще си представяш, че си чиновник, че където и да отидеш, ще си заобиколен от хора, и че хората ще се съобразяват с всичко, което казваш. Освен това че ще получаваш пръв правото на всякакви предимства в църквата. Каквато и работа да има църквата, ще трябва само да даваш нареждания, а на теб самия няма да ти се налага да правиш нищо. Какъв е този начин на мислене? Не е ли това отдаване на предимствата на статуса? Не е ли това покварен нрав? Всички

онези, които не се стремят към истината, изпълняват дълга си въз основа на сатанински нрав. Много водачи и работници са били разкрити и отстранени, защото винаги са изпълнявали дълга си въз основа на сатанински нрав, без да приемат дори намек за истината. Понастоящем някои водачи все още се държат по този начин. След като станат водачи, вътрешно се чувстват някак въодушевени и малко самодоволни. Трудно е да се опише чувството, но във всеки случай считат, че са се справили доста добре. След това обаче разсъждават: „Не мога да бъда самонадеян. Самонадеяността е признак на надменност, а надменността е предвестник на провала. Трябва да съм сдържан“. На пръв поглед се държат сдържано и казват на всички, че това е въздигане и поръчение от Бог, че нямат друг избор, освен да го вършат. Вътрешно обаче тайно се радват: „Най-накрая съм избран. Кой казва, че заложбите ми не са добри? Ако заложбите ми бяха малки, как щях да бъда избран? Защо не беше избран някой друг? Изглежда, че наистина имам предимства пред другите“. Когато този дълг се стовари върху тях, това са нещата, за които първо си мислят в сърцата си. Те не разсъждават: „След като този дълг се стовари върху мен, как да го изпълня? Кой е този, който е свършил добра работа в миналото, от когото трябва да се поуча? Какви са Божиите изисквания за изпълнението на този дълг? Съществуват ли такива изисквания в работните разпоредби на църквата? Никога не съм се притеснявал за тези аспекти от работата на църквата, но сега, когато съм избран за водач, какво трябва да направя?“. Всъщност, щом имаш решимостта и можеш да търсиш истината, път има. Ако се отнасяш към работата като към свой дълг, ще бъде лесно да я свършиш добре. Някои хора стават водачи и си казват: „Тези хора сега са поверени на мен? Как ще се съберат и каква работа ще им бъде подредена, ще зависи от мен? Олеле, сега усещам тежък товар върху сърцето си“. Какво означават тези думи? Изглежда сякаш той може да постигне велики неща. Всичко това са празни приказки и доктрини. Такъв тип човек не е ли малко лицемерен? Някой от вас казвал ли си е някога такива неща? (Да.) Тогава всички вие също сте доста лицемерни. Такова поведение обаче е нормално за хората. Дори тези, които стават дребни чиновници, трябва малко да се поперчат. Изведнъж чувстват, че личната им стойност се е покачила, и щом вкусят някакъв статус, слава и придобивки, сърцата им се преобръщат като развълнувано море и те се превръщат в други хора.

Целият им покварен нрав и всички техни прекомерни желания са разкрити. Всеки има това негативно поведение. Това е обща черта на поквареното човечество. Всяко покварено човешко същество я има. Някои хора, след като станат водачи, вече не са сигурни как трябва да ходят. Други не са сигурни как трябва да говорят с хората. Разбира се, те не са сигурни как трябва да говорят не поради плахост, а по-скоро поради това, че са несигурни как трябва да се държи един водач. Други, след като станат водачи, не са сигурни какво да ядат или с какво да се обличат. Има всякакви модели на поведение. Някой от вас проявява ли такова поведение? В различна степен всички вие със сигурност го проявявате. И така, колко време ще отнеме да преминете през тези състояния и модели на поведение? Една-две години, три-пет години или десет години? Това зависи от решимостта на човека да се стреми към истината и от степента, в която се стреми към нея.

В процеса на търсене на истината разбирането на някои хора за истината е правопропорционално на тяхното навлизане. Двете неща са равностойни. Хората могат да навлязат в толкова истина, колкото са способни да разберат. Дълбочината на тяхното разбиране на истината е и дълбочината на тяхното навлизане, както и дълбочината на тяхното възприемане, на техните чувства и преживявания. Някои хора обаче разбират много доктрини, но практикуването и навлизането им са равни на нула. Затова независимо колко проповеди са слушали, те никога не са способни да се справят с вътрешните си затруднения. Когато се сблъскат с дребен въпрос, тяхната грозна страна веднага излиза наяве и те не могат да я контролират, колкото и да се опитват. Както и да я прикриват, поквата им въпреки това се разкрива. Те остават неспособни да приемат истината или да търсят истината за решения. Дори се научават да си създават фалшив облик, да мамят и да лицемерничат. През цялото това време не се отървават от покварения си нрав и той не се променя. Такъв е резултатът от това, че не се стремят към истината. Така че в крайна сметка всичко опира до онази същата фраза: много важно е да се стремиш към истината. Същото важи и за изпълнението на дълга. Независимо какъв дълг получаваш, независимо какъв дълг ти се падне, дали е дълг, който изисква голяма отговорност, или е по-прост дълг, или дори не е много видим, ако си способен да търсиш истината и да се отнасяш към дълга

според истините принципи, тогава ще си способен да изпълняваш добре дълга си. Освен това в процеса на изпълнение на дълга си ще преживееш различни степени на израстване както по отношение на навлизането ти в живота, така и по отношение на промяната на нрава ти. Ако обаче не се стремиш към истината и се отнасяш към дълга си просто като към свое собствено начинание, като към своя собствена задача или ако се отнасяш към него като към свое предпочитание или лична работа, тогава си в беда. Има разлика между това да се отнасяш към дълга си като към свое собствено начинание и това да се отнасяш към него според истините принципи. Когато се отнасяш към дълга си като към свои лични дела, какво преследваш? Преследваш слава, придобивки и статус и очакваш другите да изпълнят твоите изисквания. Какъв ще бъде крайният резултат от изпълнението на дълга ти по този начин? От една страна, изпълнението на дълга ти по този начин няма да отговаря на критериите. То е равносилно на безплодни усилия. Дори външно да си положил големи усилия, ти не си потърсил истината, така че плодовете на твоя дълг ще бъдат лоши и Бог няма да е доволен. От друга страна, ти често ще извършваш прегрешения, често ще прекъсваш и смущаваш, и често ще допускаш грешки, които ще водят до неблагоприятни последици. Сега много хора далеч не успяват да изпълнят дълга си. Те действат своенравно и произволно и в общи линии не постигат никакви резултати, а понякога дори причиняват загуби на делото на църквата. Изпълнението на дълга ти по такъв начин наистина прекъсва и смущава работата на църквата. Това е поведението на същински зъл човек. Онези, които постоянно подхождат нехайно към изпълнението на дълга си, трябва да бъдат разобличени, за да могат да се самоанализират. Ако наистина могат да се самоанализират, да признаят грешките си и да намразят себе си, може да останат и да продължат да изпълняват дълга си. Но ако никога не признаят грешките си и продължат да се защитават и оправдават, да твърдят, че в Божия дом няма любов и че с тях се отнасят несправедливо, това е знак, че са упорито непокайващи се и че те трябва да бъдат премахнати от църквата. Каква е първопричината за прекъсванията и смущенията на тези хора? Дали е в това, че умишлено са планирали да прекъсват и смущават? Не, главната причина е в това, че изобщо не обичат истината и човешката им природа е много лоша. Някои от тези хора имат известни заложби и могат да разберат истината, но те не

приемат истината ни най-малко, камо ли да я практикуват. Човешката им природа е изключително подла. Какъвто и дълг да изпълняват, те винаги предизвикват прекъсвания и смущения, съсипват делото на църквата и допринасят за много неблагоприятни последствия с ужасно влияние. Няма съмнение, че тези хора са неверници и че всички те са зли хора. Това е основната причина, поради която биват отстранени. Сега повечето хора могат да разпознаят неверниците. Когато видят различните модели на поведение на тези хора, те се ядосват. Как може тези хора да се считат за вярващи в Бог? Те са слуги на Сатана, изпратени да прекъсват и смущават делото на църквата. Някои от тях са чисти използвачи и спадат към категорията на онези, които обичат лесното и мразят работата. Те не искат да вършат никаква работа, но въпреки това искат да се хранят добре всеки ден. Не са ли те паразити? Те са дори по-низши от кучетата пазачи. Поради това тези хора бяха отстранени. Хората, които искрено вярват в Бог, са всички хора, които с готовност и желание изпълняват дълга си. Макар че повечето хора не знаят какво всъщност означава дълг, най-малкото в сърцето си те знаят, че хората трябва да изпълняват дълга си и че са готови да правят това. Но дали готовността да изпълняваш дълга си означава следователно, че човек практикува истината? Означава ли тази вътрешна готовност, че човек е изпълнил добре дълга си? Категорично не. Човек трябва да прилага истината на практика и да отговаря на критерия да действа според принципите, за да се счита, че е изпълнил добре дълга си. Преди да си приложил истината на практика, независимо колко вяра твърдиш, че имаш, или каква готовност и желание казваш, че имаш — способен си да рискуваш живота си, не се колебаеш да преминеш през огън и вода — всичко това са само лозунги, които не служат за нищо. Въз основа на тази готовност трябва също така да действаш според истините принципи. Ти казваш: „Не обичам особено истината, нито се стремя към нея и не съм променил много своя нрав, докато изпълнявах дълга си. Но има едно нещо, към което съм се придържал: правя всичко, което ми е казано да правя. Не предизвиквам прекъсвания и смущения. Може да не съм способен да постигна покорство, но наистина слушам“. Няма ли да може да остане в църквата и да изпълнява нормално дълга си човек, който може да върши това? Но онези зли хора и неверници, които бяха премахнати, не можаха да изпълнят дори това най-ниско изискване и

дори причиниха смущения. На такива неверници или зли хора не бива да се позволява да останат в църквата, за да изпълняват дълга си. Божиите избраници трябва да разпознават неверниците и злите хора. В противен случай лесно ще бъдат подведени от тях. Всеки човек със съвест и разум трябва да възприеме отношение на отхвърляне на неверниците и злите хора.

Изпълнението на дълга е най-важният аспект на вярата в Бог. Първо, човек трябва да разбере какво е дълг, а след това постепенно да придобие истинско преживяване и разбиране за него. Какво е минималното отношение, което човек трябва да има към дълга си? Ако кажеш: „Божият дом ми даде този дълг, така че той ми принадлежи. Мога да правя, каквото си искам, защото това е моя работа и никой не може да се меси“, това приемливо отношение ли е? Категорично не. Ако това е твоето отношение, докато изпълняваш дълга си, ще имаш неприятности, защото отношението ти не е съгласно истините принципи. Отношението ти е на човек, който прави, каквото си иска, вместо да търси истината, камо ли да има богобоязливо сърце. Ако човек е твърде своенравен, той донякъде ще се отнася небрежно към същинската си работа, докато изпълнява дълга си. Какво отношение трябва да има човек, когато изпълнява дълга си? Той трябва да има богопокорно сърце и да удовлетвори Бог. Ако не изпълни повереното му от Бог поръчение, той чувства, че е разочаровал Бог. А ако не изпълни дълга си правилно, той чувства, че не е достоен да се нарече човек. Да имаш такова отношение, докато изпълняваш дълга си, те прави предан. За да изпълняваш добре дълга си, първо трябва да знаеш какво изисква Бог, да търсиш истината и да търсиш принципите. След като си се уверил, че поръчението, което Бог ти е дал, е твоят дълг, трябва да търсиш, като си мислиш: „Как мога да изпълня добре дълга си? Кои истини принципи трябва да практикувам? Какво изисква Бог от хората? Каква работа трябва да свърша? Как трябва да действам, така че да изпълня отговорностите си и да съм предан?“. На кого да си предан? На Бог. Трябва да си предан на Бог и да изпълняваш отговорностите си към другите. Трябва да изпълняваш дълга си според Божиите слова и според истините принципи и да се придържаш неотклонно към дълга си. Какво означава да се придържаш неотклонно към дълга си? Например, ако ти е даден дълг за година или две, но досега никой не те е проверил,

какво трябва да направиш? Ако никой не те проверява, означава ли това, че дългът ти е отпаднал? Не. Не обръщай внимание на това дали някой те проверява или дали някой инспектира това, което правиш. Тази задача е поверена на теб, така че тя е твоя отговорност. Трябва да обмислиш как трябва да се свърши тази задача и как може да се свърши добре и именно така трябва да я свършиш. Ако винаги чакаш другите да те проверяват, да те надзирават и да те подканят, това ли е отношението, което трябва да имаш към дълга си? Какво е това отношение? Това е негативно отношение. Това не е отношението, което трябва да възприемеш към дълга си. Ако възприемеш това отношение, изпълнението на дълга ти със сигурност няма да отговаря на критериите. За да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, първо трябва да имаш правилно отношение и отношението ти трябва да бъде съгласно истините принципи. Това е единственият начин да гарантираш, че изпълняваш добре дълга си.

Що се отнася до това какво е дълг, какво е отношението на човека към него, както и каква е разликата между изпълнението на дълга и извършването на каквато и да е светска работа, нашето общение по тези теми засега ще приключи дотук. Всички трябва да разсъждавате върху съдържанието, за което разговаряхме. Например защо обсъждаме връзката между изпълнението на дълга и вършенето на лични дела? Какъв резултат се цели с обсъждането на тези теми? В положителен аспект това може да осигури на хората правилен път, правилна посока и правилни принципи за изпълнение на дълга им. В негативен аспект то може и да помогне на хората да разпознаят кое поведение се счита за вършене на лични дела. Тези два аспекта са както взаимосвързани, така и различни един от друг. Разбирането на тези два аспекта не е свързано с разбирането на думите на истината. Трябва да възприемеш за кои състояния и проявления става въпрос. След като имаш задълбочено разбиране за тези състояния и проявления и можеш да ги разпознаеш, следващия път, когато у теб се появят тези неправилни състояния и проявления, ако си човек, който се стреми към истината, ще търсиш истината, за да намериш изход от това. Ако не разбираш този аспект на истината, може да вършиш лични дела и да си мислиш, че отдаваш всичко на Бог, дори да вярваш, че изпълняваш дълга си и си много отдаден. Такива последствия ще възникнат от неразбирането на истината. Например в процеса на изпълнение на

дълга ти, когато се разкрият някои от твоите мисли и методи, както и намеренията и мотивите, които стоят зад действията ти, осъзнаваш, че не изпълняваш дълга си и че вече си се отклонил от принципите и от обхвата на изпълнението на дълга. Естеството се е променило и в действителност ти вършиш лични дела. Само когато разбереш тези истини, ще можеш да намериш изход от това и да сложиш край на подобни мисли, действия и проявления. Ако обаче не разбираш истината и вършиш лични дела, докато изпълняваш дълга си, ще забравиш за факта, че вече си нарушил принципите. Подобно например на Павел. След като толкова години е работил и тичал напред-назад, накрая той стига до това да крещи на Бог и да казва: „Ако не ми дадеш венец, значи не си бог!“. Виждаш ли, той все още можеше да произнася такива думи. Ако хората днес, след като са разбрали истината, продължават да следват пътя на Павел, значи не са хора, които обичат истината. Ако ти си човек, който искрено вярва в Бог, разбирането на истината е от решаващо значение за теб. Без да разбираш истината, определено живееш въз основа на сатанински нрав. В най-добрия случай просто ще се придържаш към някои правила и ще избягваш да извършваш очевидни прегрешения, и все още ще си мислиш, че практикуваш истината. Това би било доста жалко. Така че, ако някой желае да се стреми към истината и целта му е да навлезе в истината реалност, той първо трябва да разбира истината. Целта на разбирането на истината е хората да могат точно да възприемат другите хора и събития, да бъдат проницателни, да имат принципи за действие, да имат път за практикуване и да постигнат покорство пред Бог. Когато разбираш истината, ти можеш да разпознаваш всякакви хора, събития и неща, да избираш правилния път на практикуване, да говориш и да действаш според принципите, да се отървеш от покварения си нрав и да постигнеш покорство пред Бог. Ако не разбираш истината, тогава пътят, по който вървиш, със сигурност ще бъде погрешен и няма да имаш никакво навлизане в живота, нито ще може да бъдеш спасен. Някои хора са особено добри в това да се прикриват, да изглеждат така, сякаш се стремят към истината, но нямат принципи в действията си и всичко, което правят, предизвиква прекъсвания и смущения и създава много проблеми за делото на църквата. Такива хора не могат да бъдат спасени. Следователно честото слушане на проповеди и честото ядене и пиене на Божиите слова не е

с цел повърхностно ангажиране или изпълване на сърцето, нито е с цел човек да се въоръжи с доктрини или да практикува красноречие. Целта е човек да се въоръжи с истината и да постигне разбиране на истината. Това, което току-що обсъдихме, всъщност не е особено задълбочено по отношение на истината за познаването на Бог. То е най-основната истина. Разбирането на истината от хората е ограничено, то варира по дълбочина и зависи от заложбите на човека. Някои хора възприемат по-задълбочено, т.е. те имат способността да възприемат. Други възприемат съвсем повърхностно. Независимо от дълбочината на възприемането, най-важно е практикуването на истината. Истината обаче не може да се дели на голяма или малка, на благородна или нисша, нито може да се дели на дълбока или плитка. Това означава, че истината може да се категоризира като най-основна или най-елементарна, но не може да се дели по степен на дълбочина. Просто хората я възприемат и преживяват с различна дълбочина. Всичко, което се докосва до същността на истината, е еднакво задълбочено и не е нещо, което всеки може да преживее напълно или да притежава изцяло. За какъвто и аспект на истината да става въпрос, хората трябва да започнат от най-плиткия слой на възприемането и практикуването ѝ, след което постепенно да напредват от плиткия към дълбокия слой, за да достигнат до истинско разбиране на истината и да навлязат в реалността. Най-плитката част от истината е това, което може да бъде разбрано буквално. Ако хората не могат да я практикуват или да навлязат в нея, тогава те разбират само някои думи и доктрини. Простото разбиране на думи и доктрини далеч не е на нивото на истината. Хората, които не разбират истината, винаги считат способността да обясняват буквалното значение за разбиране на истината. Това е просто човешко невежество. Ако твоето практикуване на истината се състои само в следване на правилата и стриктното им прилагане без никакви принципи, не си мисли, че това е практикуване на истината и навлизане в реалността. Ти все още си далече от нея. Ако продължиш да практикуваш и да преживяваш още няколко години и откриеш много повече светлина, която ще ти е достатъчна да практикуваш и да преживяваш още няколко месеца или години, а по-късно, с още повече преживяване, ако можеш да откриеш още по-нова светлина, като напредваш по този начин от плиткото към дълбокото, стъпка по стъпка, тогава ти наистина си навлязъл в истината

реалност. Само човек, който е навлязъл напълно в истината реалност, е човек, който е получил истината. Дори ако един ден изживееш реалността на истината и може да се каже, че си получил истината, в действителност това, което си преживял и опознал, все още е ограничено. Не можеш да кажеш, че ти си истината, нито можеш да твърдиш като Павел, че „за мене да живея е Христос“ (Филипяни 1:21), защото истината е твърде дълбока, а това, което човек може да преживее и да разбере за няколко десетилетия от живота си, е крайно ограничено. Очевидно тогава разбирането на истината е постижимо за хората до известна степен, но получаването на истината никак не е лесно. Ако някой не може да разбере или да приложи на практика дори най-плитките истини, тогава това е човек, който не обича истината и определено му липсва духовно разбиране. Хората, които са съвсем далече от истината, не могат да бъдат спасени. Онези, които никога не разбират истината, не могат да изпълняват добре дълга си. Те са прахосници на живот, те са зверове в човешки дрехи. Някои хора мислят, че разбират истината само защото разбират някои доктрини. Ако наистина разбират някои истини, защо тогава не могат да изпълняват добре дълга си? Защо нямат принципи в действията си? Това показва, че разбирането на доктрините е безполезно. Разбирането на повече доктрини не означава разбиране на истината.

След като общувахме по темата за дълга, сега ще преминем към въпроса за неговото изпълнение съгласно критериите. По въпроса за изпълнението на дълга съгласно критериите акцентът се поставя върху фразата „съгласно критериите“. И така, какво означава „съгласно критериите“? В това отношение също има истини, които трябва да се търсят. Съгласно критериите ли е просто да се свърши сносно една работа? За конкретните детайли как да разбирате фразата „съгласно критериите“ и как да се отнасяте към нея, трябва да разберете много истини и да общувате повече за истината. Трябва да разберете истината и принципите в хода на изпълнението на дълга ви. Едва тогава ще можете да започнете да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите. Защо хората трябва да изпълняват дълга си? След като са повярвали в Бог и са приели Неговото поръчение, те имат своя дял в отговорността и задължението към делото на Божия дом и към мястото на Божието дело, а на свой ред, поради тази отговорност и задължение,

те са станали част от Божието дело, един от получателите на Неговото дело и на Неговото спасение. Съществува доста съществена връзка между спасението на хората и начина, по който изпълняват дълга си, дали могат да го изпълняват добре и дали могат да го изпълняват по начин, който отговаря на критериите. Тъй като си станал част от Божия дом и си приел Неговото поръчение, сега имаш дълг. Не е твоя работа да казваш как трябва да се изпълнява този дълг. Бог е този, който трябва да го каже, истината е тази, която трябва да го каже, и това се определя от критериите на истината. Затова хората трябва да знаят, да разбират и да са наясно как Бог измерва дълга им, въз основа на какво го измерва — това е нещо, което също си струва да се търси. В Божието дело различните хора получават различен дълг. Тоест хората с различни дарби, заложби, възраст и условия получават различен дълг по различно време. Независимо какъв дълг си получил и в кой момент и при какви обстоятелства е станало това, твоят дълг е само отговорност и задължение, което трябва да изпълниш, а не са твои лични дела, а още по-малко е твое предприятие. Стандартът, който Бог изисква за изпълнението на дълга ти, е то да бъде „съгласно критериите“. Какво означава да бъде „съгласно критериите“? Означава да отговаря на Божиите изисквания и да постигне Неговото удовлетворение. Бог трябва да каже, че е съгласно критериите, и дългът да получи Неговото одобрение. Само тогава изпълнението на дълга ти ще бъде съгласно критериите. Ако Бог каже, че не е съгласно критериите, независимо колко дълго си изпълнявал дълга си или колко висока цена си платил, той не е съгласно критериите. Тогава какъв ще бъде резултатът? Всичко това ще бъде класифицирано като полагане на труд. Само малка част от полагащите труд с отдаденост ще оцелеят. Ако хората не са отдадени при полагането на труд, тогава няма надежда за оцеляване. Нека го кажа направо, те ще бъдат унищожени при катаклизмите. Ако човек никога не отговаря на критериите при изпълнението на дълга си, ще му бъде отнето правото да изпълнява дълг. След като това право бъде отнето, някои хора ще бъдат отхвърлени. След като бъдат отхвърлени, с тях ще се справят по друг начин. Дали „да се положат грижи по друг начин“ означава да бъдат отстранени? Не е задължително. Бог гледа най-вече дали човекът се е покаял. Затова начинът, по който изпълнявате дълга си, е от решаващо значение и хората трябва да се отнасят към него сериозно и съвестно.

Тъй като изпълнението на дълга ви е пряко свързано с вашето навлизане в живота и в истините реалности, както и с важните неща като вашето спасение и усъвършенстване, във вярата си в Бог трябва да се отнасяте към изпълнението на дълга си като към първо и най-важно нещо. Не може да сте обърканн по този въпрос. В процеса на изпълнение на дълга си различните хора ще проявяват множество различни модели на поведение. Тези различни модели на поведение са видими не само за хората, но и за Бог. Не само църквата присъжда точки и оценява. Накрая Бог също ще дава точки и оценки на всички онези, които изпълняват дълга си. Някои хора в общи линии отговарят на критериите, докато други изобщо не отговарят. Някои хора, които не отговарят на критериите, ще продължат да бъдат под наблюдение, докато някои вече ще са окончателно окачествени от Бог. Кои са хората, които Бог счита, че не отговарят на критериите? Това са онези, които имат лоша човешка природа, които нямат съвест и разум и които непрекъснато изпълняват дълга си нехайно. Независимо на колко Божия благодат се наслаждават, те не мислят за отплата и са лишени от благодарност. Разбира се, това естествено включва и злите хора. Може да се каже, че всеки с лоша човешка природа, който няма съвест и разум, не изпълнява дълга си съгласно критериите. Онези, които са очевидно зли, неизбежно ще извършат безброй зли действия, докато изпълняват дълга си. Докато не бъдат премахнати, те ще продължават да извършват зло. Такива хора трябва да бъдат премахнати незабавно. Разбира се, има и някои хора, които изглежда имат някакво подобие на човешка природа и които не изглежда да са лоши хора, но изпълнението на дълга им е нехайно и не дава никакви резултати. След като бъдат кастрени и получат общение за истината, ще зависи какво в крайна сметка е представянето им и дали искрено са се покаяли, или не. По отношение на такива хора Бог все още чака и наблюдава. Що се отнася до онези, които имат лоша човешка природа и им липсват съвест и разум, както и до онези, които са очевидно зли, Бог вече е произнесъл стигнал до присъда за тях и ги е окачествил — те трябва да бъдат напълно отстранени.

А сега нека разговаряме за това какви са проявленията на изпълнението на дълга по начин, който не отговаря на критериите. Първо ще разговарям за един пример и всички вие можете да разпознаете дали този човек изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите, и в съответствие

с Божиите изисквания. Имаше един човек, който беше избран за водач в църквата и беше настанен да живее в едно полувярващо семейство, в което някои членове бяха вярващи, а други — не. Всички от семейството имаха обаче една особена черта, която се състоеше в това, че бяха особено умели в разчитането на настроението и в ласкаенето на онези, които имат власт. Какво щеше да породи неволно тази черта за водача? (Тя щеше да породи изкушение.) Тя породи изкушение. Това благословия или нещастие беше за него? Дали беше благословия или нещастие, предстои да разберем. Нека продължим. След като настани водача в дома си, това семейство му сервираше месо и добра храна на всяко хранене. Защо приеха водача по този начин? От любов ли? Дали щяха да приемат братята и сестрите по този начин? Определено не. Когато водачът беше там, те му приготвяха месо всеки ден. Накрая водачът, възхитен от храната, каза на семейството: „Цялото ви семейство обича Бог. Майка ти може да влезе в царството, синът ти може да влезе в царството, ти и съпругата ти също можете да влезете в царството. В бъдеще цялото ти семейство може да влезе в царството“. Като чу това, семейството се въодушеви и си помисли: „Цялото ни семейство може да влезе в царството, дори невярващите сред нас могат да влязат. Изглежда, че месото, което му давахме, не е било напразно. Трябва да продължим да му го поднасяме“. В действителност това семейство почти не разбираше какво означава влизането в царството, но знаеше, че това е нещо добро. Кой от онези, които вярват в Бог, не би искал да влезе в небесното царство и да получи благословии? Те си мислеха: „Щом водачът казва, че можем да влезем в царството, значи можем, нали? Думата на водача е окончателна. Все пак водачът представлява Бог!“. След това колкото повече водачът им казваше, че могат да влязат в царството, толкова по-пищни ястия му предлагаха те. Постепенно този водач вече не искаше да посещава други семейства, защото те не му предлагаха тези хубави неща и не го ласкаеха по този начин. Не след дълго водачът започна да напълнява все повече. Главата му също стана по-дебела и от „човешка глава“ се превърна в „свинска глава“. По време на едно събиране на колегите той веднага беше забелязан. Те не го бяха виждали само от месец, но той беше напълнял толкова много, че те незабавно го разпитаха за работата му. Откриха сериозни проблеми и го кастриха строго, като разнищиха същността на проблема му, преди

накрая да освободят от длъжност този лъжеводач. По-нататъшното разследване разкри още проблеми: този лъжеводач не вършеше никаква истинска работа и всеки ден се отдаваше на предимствата на своя статус. Той облагодетелстваше тези, които го ласкаеха, като ги повишаваше, а потискаше онези, които не му предлагаха подаръци. Дори изискваше от жена си да му носи повече пилешко месо за ядене. И така, какво мислите за изпълнението на дълга на този лъжеводач? Какво беше отношението му към неговия дълг? В действителност той не си вършеше работата. По-скоро сякаш беше отишъл някъде само за да бъде чиновник. В противен случай как би могъл да натрупа толкова много килограми? Има две причини за това: от една страна, той умишлено избираше приемни семейства, в които можеше да яде месо, като оставаше при тях и непрекъснато си угаждаше. От друга страна, той определено нямаше чувство за бреме, докато изпълняваше дълга си, и не понасяше никакви несгоди. Ако един водач или работник има чувство за бреме, като види голямото натоварване на църквата и многото проблеми, които се нуждаят от спешно разрешаване, няма ли да се разтревожи и обезпокои? Това безпокойство би го подтикнало към действие. Той веднага би започнал да се занимава с тези проблеми, да влага енергия и да понася някои несгоди. Физически той щеше да отслабне. Това е природен закон. При какви условия човек би продължил да яде повече и да наддава на тегло? То би могло да се случи поради това, че по цял ден се храни до насита и не се съсредоточава върху нищо друго, че е освободен от бреме, че се държи високомерно, откъснат от общността и от работното място, че се отдава на плътски удобства. Само тогава човек би могъл да продължи да наддава на тегло и да се превърне от „човешка глава“ в „свинска глава“ за малко повече от месец. И така, доколко добре този водач изпълняваше дълга си? Естеството на ролята му на водач се беше променило. Вече не ставаше въпрос за изпълнение на дълга му, а за отдаване на удобства и на предимствата на статуса. Той се държеше като държавен чиновник. Не само че избягваше истинската работа, но се занимаваше и със злосторничество. Ако някой не го ласкаеше или не му предоставяше вкусна храна, той го потискаше. Нещо повече, подстрекаваше братята и сестрите да се присъединят към него в кастренето му и накрая си навличаше обществения гняв. Хората започнаха да изпитват отвращение

от него и да се дистанцират от него. Като оставим настрана причините за освобождаването му, да обсъдим просто дали е изпълнявал дълга си съгласно критериите. Отдаването на предимствата на статуса и липсата на реална работа е най-сериозният проблем. Той не служеше на Божиите избраници. Държеше се с тях като чиновник и по никакъв начин не изпълняваше дълга си. В работата си като водач той нямаше и капка отдаденост при изпълнението на дълга си, а още по-малко му посвещаваше сърцето си и енергията си. Влагаше сърцето си и енергията си само за ядене, пиене и забавление. Блъскаше си главата и мислеше как да се отдава на предимствата на статуса си, и не разговаряше за истината с приемното семейство, за да ограничи този вид ласкателно поведение от страна на домакините. Нещо повече, той заблуждаваше семейството и казваше, че само такъв дълг на домакин ще позволи влизане в царството и спечелване на награди. Не е ли това вършене на зло? Ако така се отнасяше към приемното семейство, какво би направил с делото на църквата? Как би се отнасял към Божиите избраници? Със сигурност щеше да е изпълнен с измама и нехайство. Този човек знаеше ли наистина какво е дълг? Знаеше ли какво представлява работата, която Бог му е поверил? За какво приемаше това поръчение? Приемаше го като капитал и като основа за отдаване на предимствата на своя статус, в резултат на което извърши множество злини, смути църковния живот и причини загуба на навлизането в живота на братята и сестрите. Такова изпълнение на дълга не само не отговаря на критериите, но се е превърнало и в извършване на злодеяния. Ако човек по никакъв начин не изпълнява дълга си съгласно критериите, това може ли да бъде запомнено от Бог? (Не може.) Очевидно не може, което е доста жалко. Жалко е да не разбираш истината — още по-жалко ли е да разбираш истината, но да не я практикуваш? (Да, така е.) Това е първият случай, случаят с „човешката глава, която се превърна в свинска глава“. Този случай е относително прост: той включва отдаване на предимствата на статуса, изпълнение на дълга без капка отдаденост и липса на поне мъничко богобоязливо сърце. Този водач се отнасяше към дадения му от Бог дълг като към капитал, за да се отдава на предимствата на своя статус. Това е лесно за разпознаване. Запомнете наименованието на първия случай, за да можете в бъдеще да правите сравнение, да разпознавате другите и да се мотивирате. Какво мислите за този случай, за

който говорих? Ненавиждате ли такива хора и такива действия? (Да.) Ако приемете Божието поръчение, бихте ли могли да извършите такива действия? Ако бихте могли да имате повече разум от този лъжеводач и да бъдете донякъде въздържани, и ако бихте могли да се стремите към истината, тогава все още има някаква надежда. Но ако бихте могли да се отдавате на ядене и пиене и на предимствата на статуса като него, тогава ще бъдете разкрити и отстранени. Ще бъдете чисто и просто лъжеводачи и хора, които Бог ненавижда. Сега вие имате известна проницателност и разбирате някои истини. Степента, в която можеш да се въздържаш и да се контролираш, определя колко надежда имаш за спасение. Тези две неща са в правопропорционална зависимост. Ако не можеш да се въздържаш и продължаваш да действаш според собствените си предпочитания, ако живееш в покварен нрав и се отдаваш на предимствата на статуса, ако си доволен и опиянен, когато някой те ласкае, без никакъв самоанализ или истинско покаяние, тогава надеждата, която имаш, че ще получиш спасение, е нулева.

Сега нека поговорим за друг случай. В процеса на разпространяване на евангелието много хора в църквата отиват на различни места, за да проповядват евангелието. Работата по проповядването на евангелието е дълг за всеки човек. Независимо как се отнасяш към него или дали смяташ, че този дълг е добър или не, като цяло той е поръчение, дадено от Бог на хората. Когато говорим за Божиите поръчения към хората, това включва отговорността на хората, а също така и техния дълг. Понеже включва дълга на хората, то включва и начина, по който човек изпълнява дълга си. В процеса на проповядването на евангелието някои хора търсят специално богати райони и заможни домакинства. Когато видят някой да кара хубава кола или да живее в голяма къща, те изпитват завист и ревност. Ако намерят домакинство, което да ги настани в дома си добре, те се застояват и таят алчно сърце. Мислят, че щом са допринесли за процеса на проповядване на евангелието, трябва да се наслаждават на известна благодат. И така, в какво се превръща тяхното проповядване на евангелието? Всичко, което правят, е да се отдават на плътски удоволствия, като разменят полагането на труд за физическа наслада, и това се превръща в продаване на труда им. След две-три години те са придобили някои хора чрез проповядване на евангелието там и дори са

основали църква, вследствие на което са натрупали известен капитал. Тогава започват да прекаляват и когато вече „славно“ се завърнат в родния си град, сияят и на практика са се превърнали в модерни хора. Донасят висококачествени домакински уреди и електронни продукти и са облечени в изискани дрехи от главата до петите. Местните хора вече не ги разпознават и си мислят, че сигурно са забогатели някъде. Няма ли проблем в този случай? Те са вярващи от толкова много години и винаги са изпълнявали дълга си далеч от дома. Първоначално в дома им не е имало нищо ценно, но сега се завръщат с всичките тези изискани дрехи и хубави уреди, които хората им дават. Те са и добре облечени, и добре оборудвани. Считат това за Божия благодат. Но откъде всъщност са се взели тези неща? Може да се каже, че те са били разменени за усилията им по проповядването на евангелието. Някакви други хора са видели дългогодишната им вяра и усърдния им труд по проповядването на евангелието, затова са дали на този човек няколко хубави неща. Това „даване“ на милостиня ли е? Това състрадание ли е? Ако тези хубави неща са получени заради проповядването на евангелието, дадени са им от други хора заради ласкателство, уместно ли е този човек да ги счита за Божия благосклонност или за Божия благодат? Казано направо, той се възползва от възможността да проповядва евангелието, за да се сдобие с тези неща. Ако винаги се оплаква от бедността си пред другите, а същевременно споменава, че харесва тази или онази вещ, и след това хората неохотно му я дават, това не прилича ли на изнудване или шантаж? Някои хора, които проповядват евангелието, обичат да казват на другите: „Ние, евангелските работници, сме божии вестители, изпратени сме от бог. Вие получавате божието евангелие от нас — каква огромна благословия и предимство придобивате! Предвид колко сте богати и на колко голяма божия благодат сте се наслаждавали, не трябва ли да покажете някаква благодарност? Не следва ли да споделите с нас някои от излишните или неизползваните си неща?“. След подобно убеждаване някои хора, от смущение, в крайна сметка се поддават, а евангелските работници считат, че това е напълно обосновано. Дали тези, които дават, наистина го правят охотно? Независимо дали даващите го правят охотно, такива ли неща трябва да получават евангелските работници? (Не.) Някои се обосновават: „Защо да не ги получавам? Работил съм усилено, за да проповядвам евангелието. Не е ли

получаването на тези няколко неща просто божия благодат?“. Какво правиш, когато проповядваш евангелието? Това начин да си изкарваш прехраната ли е? Проповядването на евангелието не е сделка. Това е твой дълг. Когато изискваш неща от хората, ти по същество изискваш неща от Бог. Но тъй като не можеш да стигнеш до Бог и не смееш да Го помолиш, вместо това се обръщаш към хората и ги подвеждаш, като им говориш за множество духовни теории. Считаш, че си спечелил заслуги, като си придобил някои хора чрез проповядването на евангелието, и че имаш право да получиш някаква компенсация за усилията си. Не смяташ, че ще изглежда добре директно да поискаш пари, затова искаш неща в замяна, като вярваш, че по този начин усилията ти не са били напразни. Дали това е изпълнение на твоя дълг? (Не е.) Естеството на твоите действия се е променило. В какво си превърнал проповядването на евангелието? Използвал си Божието евангелие за търговски цели и си го разменял за тези материални неща. Що за поведение е това? (Опортюнизъм.) Това опортюнизъм ли е? Като се нарече опортюнизъм, омаловажава ли се неговата сериозност? В действителност това не е ли вършене на зло, не е ли това злодеяние? (Да, така е.) Защо се счита за злодеяние? Проповядването на евангелието е изпълнение на дълг и свидетелстване за Бог. Като свидетелстваш за Бог, едновременно с това ти донасяш евангелието на определен човек и Бог придобива този човек, а ти по този начин си изпълнил мисията си. Каквото и да трябва да получиш за изпълнението на мисията си, Бог ще ти го даде. Не е нужно да го искаш от някого, нито има причина някой да разменя милостиня за това евангелие. Божието евангелие е безценно. То не може да се купи с каквато и да било сума пари, нито може да се разменя за нещо. Когато използваш проповядването на евангелието като възможност за придобиване на материални облаги, ти губиш свидетелството си. Този подход е богохулен и е признак за опозоряване на Бог. Освен това какво е естеството на това да караш хората да са ти благодарни, след като им проповядваш евангелието? Това е кражба на Божията слава! Божието евангелие и Божието дело не са стоки. Бог дарява свободно Своето евангелие на човека. То е безплатно и не включва никакви сделки. Въпреки това хората превръщат Божието евангелие в стока, която продават на другите, като изискват от тях пари и материални неща. В това липсва свидетелство и се опозорява Божието

име. Не е ли това злодеяние? (Да, така е.) Това наистина е злодеяние. Това изпълнение на дълга съгласно критериите ли е? (Не е.) По-сериозно ли е естеството му от това на случая, за който току-що говорихме — „човешката глава, която се превърна в свинска глава“? (Да.) В какво се състои неговата сериозност? (В опозоряването на Бог.) Това е опозоряване на Бог, хулене на Бог и открадване на Божията слава. Да вземеш Божието евангелие и да го продаваш на хората, да им го предлагаш, сякаш е някаква стока, след което да печелиш прекомерно и да търсиш лична изгода от това — що за същества биха направили това? Това са бандити и зли хора, които се държат по сатанински начин! Бог несъмнено е създал небето, земята и всички неща, както и човечеството, но Сатана и злите духове подвеждат хората, като казват, че те са тези, които са създали човешките същества, небето и земята, и карат хората да им се покланят като на Бог и на Създател. Не е ли това открадване на Божията слава? Това е грях, това е злодеяние, това е противопоставяне на Бог. Дали продаването на евангелието от хората е същото като поведението на Сатана? (Да, така е.) С каква цел продават евангелието? Да накарат другите хора да ги смятат за вестители на евангелието, сякаш евангелието произлиза от тях и те имат властта да вземат решения. Това не е ли открадване на Божията слава? (Да, така е.) Какъв грях е извършен с открадването на Божията слава? Какво е неговото естество? Това е злодеянието на противопоставянето на Бог. Това е поведение на хулене на Бог. Дали проповядването на евангелието по този начин все пак се счита за изпълнение на нечий дълг? Това изцяло е извършване на зло. То е противопоставяне на Бог. Проповядването на евангелието по този начин изобщо не е свидетелстване за Бог, така че то не е изпълнение на дълга, а си е чисто вършене на зло. Някои хора казват: „Проповядването на евангелието е толкова тежка работа. Получаването на някои хубави неща е справедливо. Това не се счита за нещо лошо сред невярващите“. Правилно ли е това твърдение? Зависи от това какви са намеренията ти, за какво жадуваш и какво е естеството му. Ако го правиш за лична изгода, това, което продаваш, е Божието евангелие, това, което продаваш, е истината, а това, което в крайна сметка придобиваш, е твоята собствена облага — тогава това наистина е злодеяние. Пресилено ли е да се окачествиви като злодеяние? (Не.) Ни най-малко не е пресилено. Когато някой е получил своя дълг и го е изпълнил, но след това възникнат такива

последствия, кой е виновен? (Самият човек.) Той може да вини само себе си. И така, как са се появили тези последствия? Това е пряко свързано с нечестивата човешка природа. Някои хора не се стремят към истината, но имат чувство за срам, почтеност и съвест, така че не биха направили такива неща. Ако някой все пак извърши такива действия, това показва, че на този човек му липсва човешка природа, че е алчен и че има жесток нрав. Това води не само до неспособност да изпълни дълга си по начин, който отговаря на критериите, но в действителност се превръща във вършене на зло. Някои хора казват: „Как може това да бъде окачествено като вършене на зло? Човекът е успял да придобие доста хора чрез проповядването на евангелието. Тъй като е постигнал ясни резултати в проповядването на евангелието, поведението му не може да се окачести като вършене на зло, нали?“. Правилно ли е това твърдение? (Не.) Защо е неправилно? Проповядването на евангелието е негов дълг, негова отговорност. Какво намерение и цел стоят зад този негов дълг? От какви принципи се ръководи неговият дълг? Отговорен ли е той за своите действия? Въз основа на тези фактори може да се определи дали човекът изпълнява дълга си, или върши зло. Макар че е изпълнявал дълга си, отправната точка за изпълнението е погрешна. Той не е действал според принципите и е извършил много злодеяния. Липсва и най-малко проявление на практикуване на истината. Каква е същността на този вид проповядване на евангелието? (Продаване на евангелието.) Как трябва да бъде наречен този случай? Случаят с „продаването на евангелието“. Само като чуете тези думи, знаете, че естеството на въпроса е много сериозно. Как е възможно някой да продава Божието евангелие? Естеството на този въпрос за продаването на евангелието е много сериозно. Така че всеки път, когато се спомене за продаване на евангелието, не трябва ли хората да знаят какъв е проблемът, какви са състоянията, какви са моделите на поведение и методите? Това е вторият случай и естеството на този случай е по-сериозно от това на предишния.

Следващият случай също е един от тези, които се случиха по време на проповядването на евангелието. В миналото Божият дом беше установил някои принципи и методи за проповядване на евангелието, включително методи, които се отнасят до проявата на любов и сприятеляването. Това позволи на някои хора да открият пропуски, от които да се възползват.

Кои хора се възползваха от тези пропуски? Хора с нечестива човешка природа, които не обичат истината. В процеса на проповядването на евангелието наистина има някои нечестиви хора, които се възползват от тази възможност, за да си намерят интимни партньори и да влязат в романтични и интимни отношения. Когато се случват такива неща, те си мислят, че има причини за тях, а всъщност това са тези нечестиви хора на Сатана, които се възползват от пропуските. Като се възползват от възможността при проповядването на евангелието да осъществят контакт с противоположния пол, когато тези хора намерят някой подходящ или предпочитан човек, те правят всичко по силите си, за да намерят възможност да общуват с него и да го съблазнят. На пръв поглед изглежда, че това е с цел да придобият хора чрез проповядване на евангелието, но в действителност това е с цел да задоволят личната си похотливост. Те вършат всички тези неща под претекст, че проповядват евангелието, под претекст, че разпространяват Божието дело, под претекст, че свидетелстват за Бог и се посвещават на Бог, както и под претекст, че изпълняват дълга си. Никой не прави тези неща неволно. Всъщност те са напълно наясно, но упорито се преструват на обърканости. Когато върши тези неща, всеки човек знае в сърцето си, че те са греховни, те са ненавиждани от Бог и Бог не ги позволява, но не може да контролира плътската си похотливост и се опитва усилено да намери извинения и оправдания за греховете, които извършва. Може ли това да прикрие собствените му проблеми? Ако извършиш такива грехове веднъж или два пъти и след това се покаеш, Бог все пак може да ти прости, но ако упорито отказваш да се промениш, ти си в опасност. Някои хора може да се почувстват малко неспокойни всеки път, когато извършват такъв грях, като се чудят: „Мога ли да бъда спасен, ако постъпвам по този начин?“. Но след това си мислят: „Това не е голямо зло. Най-много е просто разкриване на поквара. Няма да го правя отново. Това няма да повлияе на моя изход и на моята крайна цел“. Дали това отношение към извършването на прегрешение е отношение на истинско покаяние? Ако в сърцето му няма дори угризение, дали няма да продължи да извършва нови прегрешения? Мисля, че това е много рисковано. Може ли такъв човек да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите? В изпълнението на дълга му все още има елементи на „частна операция“. Той смесва „публичното и частното“, което е голямо

подправяне! Това несъмнено ще накърни Божия нрав. Не може да се смята, че тези хора „отговарят на критериите“ при изпълнението на дълга си. Това е по-сериозно от искането на неща или от продаването на евангелието. Защо е по-сериозно? То е отвратително. Това е търговия с плът и похот. И така, какво е естеството на този проблем? Това е самоволно съгрешаване въпреки познаването на истинския път. Думата „самоволно“ променя естеството на проблема. Всъщност те знаят, че правилата и принципите в работните подредби са предназначени да накарат хората да практикуват мъдрост и да попречат на Сатана да придобие лостове за влияние над тях. Целта е да доведат хората пред Бог, но те се възползват от пропуските и използват възможностите, за да разгърнат на воля нечестивата си похотливост. Това се нарича съзнателно извършване на грях. Какво казва Библията за това? („Защото ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове“ (Евреи 10:26).) Ако дори приносът за грях на кръста вече не е налице, тези хора имат ли все още някакво отношение към спасението? Това зависи от ситуацията. Някои хора постъпват по необходимост или се самобичуват вътрешно, но са принудени да постъпят по този начин поради обстоятелствата в дадения момент. Ако това не се случи твърде много пъти, не повече от три пъти, те може да бъдат опростени. Какво означава, че може да бъдат опростени? Това означава, че при първото нарушение, ако могат да се вразумят, да потърсят истината, да покажат признаци на разкаяние и да се върнат назад, без да извършат отново нарушение, като същевременно поискат да изпълнят дълга си, може да им бъде даден шанс да изкупят греховете си. В такива случаи все още има надежда за спасение, но колко е тя, зависи от личния стремеж. Никой не може да направи окончателна преценка за теб, никой не може да ти даде гаранции. Това зависи основно от твоя собствен стремеж. Няма да ти давам обещания, че стига да не извършиш отново този грях, със сигурност ще бъдеш спасен. Няма да ти дам такова обещание, защото не знам как ще се представиш в бъдеще. Ако надхвърлиш броя пъти, за които е възможно опрощение, ако многократно откажеш да се промениш и в процеса на проповядването на евангелието нямаш добри дела, които да компенсират злодеянията ти, тогава с теб е напълно свършено. Ти си извършил толкова много зло, без следа от добри дела. Проповядвал си евангелието само за да се занимаваш

безразсъдно с интимни отношения, а не за да изпълняваш добре дълга си — това няма нищо общо с изпълнението на дълга ти. Тук вече не става въпрос за наличие или липса на принос за грях. Като какви трябва да бъдат окачествени такива хора? Те трябва да бъдат окачествени като мръсни демони и зли духове. Те не са нормални човешки същества. Те не просто извършват грехове. Те нямат нищо общо с изпълнението на дълга си. Има ли все още надежда за тяхното спасение? Няма. Такива хора са изритани от Божия дом. Те са изключени и Бог няма да ги спаси. Това, което правят и начинът, по който се държат, не само че не засяга техния дълг, но дори не може да се счита за въпрос на изпълнение на дълга съгласно критериите. Крайният резултат и изходът за такива хора ще се определят въз основа на тяхното окачествяване. Този случай не е ли доста отвратителен? Неговото естество е дори по-сериозно от това на втория случай, който току-що обсъдихме. Сред тези хора има такива, чиито случаи са с по-сериозно естество. Могат ли те да се върнат назад? Могат ли да имат покайващо се сърце и да спрат да вършат такива неща, и все още да полагат труд, като проповядват евангелието в Божия дом? Има ли такива хора? (Не.) Могат ли те доброволно да полагат труд? (Не.) Всъщност някои от тези хора са придобили някакви хора през времето, когато са проповядвали евангелието. Но сега на какво се равнява цялата тази работа, която са извършили? Тя се равнява на полагане на труд, а не на изпълнение на дълга им. Всъщност на тези хора не са им липсвали усилия, но пътят, по който са поели, е определил съдбата и изхода им. Дали всеки от онези, които също проповядват евангелието, ще се сблъска с такива изкушения? Може да се каже, че всеки ще се сблъска с такъв вид изкушения в различна степен и в различни ситуации, но означава ли това, че всеки от тях ще се поддаде на изкушението и ще извърши грях? (Не.) Не всеки може да извърши грях, не всеки може да се занимава с такива дейности — това заклеймява онези, които наистина се занимават с такива дейности, и по този начин те биват разкрити. Това показва, че нещо не е наред с техния нрав и с тяхната човешка природа. Кого могат да винят за това, че имат такъв изход? (Самите себе си.) Те могат да винят само себе си и никой друг.

Някои хора, независимо какви прегрешения са извършили по време на проповядването на евангелието, никога не търсят истината, за да се

справят с тях, не се молят на Бог и никога не се занимават със самоанализ, което показва, че те упорито не се покайват. Накрая тези хора биват отстранени. Чувал съм за човек, който, докато проповядвал евангелието, обсебил една жена и дори не ѝ позволявал да си намери партньор и да се омъжи. Естеството на това прегрешение е много тежко. Що за човек е това? (Зъл човек.) Могат ли такива зли хора да останат в Божия дом? (Не.) В Божия дом няма място за такива тирани. Те позорят Бог! Като вършат такива неща, те влияят върху възприемането на Бог от безброй хора и карат толкова много хора да Го разбират погрешно! Хората ще кажат: „Как може някой, който вярва в Бог, да върши такива неща?“. Това вече е позор за Бог. Ако църквата не отлъчи такива хора и не се справи с тях, а вместо това ги остави да продължат да проповядват евангелието и им даде шанс да се покаят, това е напълно погрешно. Този човек не е нарушител за първи път. Поведението му е сериозно по своето естество и той трябва направо да бъде отлъчен. В противен случай това би опозорило Бог и би дало на Сатана повод да съди и заклеймява Божия дом. Затова на Сатана не може да се дава възможност да придобие лостове за влияние. Тези, които обичайно са разпуснати, трябва да бъдат отлъчени от църквата. Такива хора са разпуснати духове, които вече са опозорили Бог, и Бог категорично няма да ги спаси. Независимо колко ефективно проповядват евангелието или колко хора са придобили, ако не вървят по правилния път, те са унищожили и погубили себе си. На такива хора не е позволено да виреят в Божия дом. Те са цел за изключване. И така, дали делата им се считат за изпълнение на дълга им? Не, всичките им саможертви са напълно заличени в Божиите очи и Бог няма да ги запомни. Не само че няма нищо, което да отговаря на критериите в техните саможертви, но и естеството на изпълнението на дълга им се е променило и се е превърнало във вършене на зло. Как Бог постъпва с онези, които вършат зло? Той ги изключва. Какво означава да бъдеш изключен? Означава, че те са извадени от хората, които Бог е избрал и подготвил да спаси — те не принадлежат към тях. Вместо това са категоризирани към злите духове, мръсните демони и неспасените. Какви са шансовете им да постигнат спасение? (Нулеви.) Въпреки че са изпълнявали дълга си и все пак са следвали Бог, накрая този тип хора стигат до този момент и биват отстранени. Така че, виждаш, че това са още един тип хора. По-сериозно ли е естеството на този случай

от това на предишния? (Да.) То е още по-сериозно. То е прицелен. Този случай трябва да се слее с третия. Той попада в категорията на специален, типичен случай в третия пример и е прицелен. Как трябва да се нарича този случай? „Нечестивите хора ще бъдат изключени“, нека се спрем на това заглавие. За трите типа хора в тези три случая изпълнението на дълга им в общи линии се равнява на полагане на труд без никакъв резултат. Какво означава да полагаш труд без резултат? Означава, че са превърнали дълга си в просто полагане на труд — и дори тогава не са полагали добре труда си или не са изпълнявали правилно дълга си. Не са се отнесли към дълга си като към дълг и дори са извършили различни прегрешения и злодеяния и накрая са били отстранени, без да получат добър изход. Естеството и на трите случая е много сериозно.

Има и друг случай, чието естество също е доста сериозно. Имаше един човек, който дълги години изпълняваше дълга си и външно изглеждаше, че се стреми към истината и искрено отдава всичко на Бог. Той се отрече от брака и семейството си, както и от кариерата и перспективите си, отиде на много места, за да изпълнява дълга си, и освен това вършеше някаква работа, от която имаше малки последствия. В процеса на изпълнение на дълга си обаче той разбра малко истини, защото не се стремеше действително към истината и си мислеше, че се справя добре само защото можеше да говори за някои думи и доктрини. Още по-сериозното беше, че този човек изобщо не практикуваше истината. Така че изпълнението на дълга му се свеждаше само до проповядване на някои доктрини и до следване на някои правила, като обикновено се държеше любезно с другите и не оскърбяваше никого. По отношение на начина, по който трябваше да се изпълнява работата на църквата, и на все още съществуващите проблеми той не беше внимателен, не положи усилия и не потърси истината, за да разреши тези проблеми. Накратко казано, отношението му към работата беше повърхностно и безразлично. Изглеждаше сякаш не се отпускаше, но не се и преуморяваше. Не изглеждаше да върши нещата нехайно, но резултатите от работата му не бяха особено добри. В един конкретен инцидент, поради небрежността и нехайното му отношение, той причини загуба на Божиите приношения от над 10 милиона юана. Какво точно означава сумата от 10 милиона юана? Като чуят за такава сума, обикновените хора биха я сметнали за астрономическа.

Ще ахнат от изненада и няма да посмеят да мислят за нея, тъй като никога през живота си не са виждали толкова много пари. Но този „стар господин“, след като причини загуба за над 10 милиона юана в приношения, не изпита угризение, не показа и намек за покаяние и не се натъжи. Когато църквата го отлъчи, той взе да се оплаква. Що за същество би направило това? Нека обсъдим два въпроса. Първо, тази сума беше изгубена, докато ти работеше, и независимо чия е вината, ти носиш отговорност. Твоя беше отговорността да я опазиш, но ти не го направи. Това е занемаряване на отговорността, защото това не са човешки пари. Това е приношение и хората трябва да се отнасят към него с най-голяма преданост. Ако има загуба на приношения, как трябва да мисли човек? Дори смъртта не би била достатъчна компенсация! Колко струва един човешки живот в пари? Ако загубата е твърде голяма, дори отказът от живот няма да е достатъчен, за да се изплати тя! Основното е, че естеството на този въпрос е твърде сериозно. Този „стар господин“ не взе на сериозно загубата на толкова много приношения. Този човек е страшно отвратителен! За него загубата на над 10 милиона юана в приношения е като загуба на стотина юана. Той изобщо не докладва за това на Горното, изобщо не изпита угризения по този въпрос и не каза на хората около себе си: „Нека да анализираме как загубихме тези пари и какво трябва да се направи. Трябва ли да ги възстановим, или да намерим друго решение? Или може би трябва да информираме Горното, да признаем отговорността, да подадем оставка и да се помолим на Бог да изповядаме греховете си?“. Той нямаше дори такова отношение. Това не е ли отвратително? (Да, така е.) Крайно отвратително е! Способността му да извърши такова голямо злодеяние разкрива отношението му към неговия дълг и към Бог. Второ, след като беше отлъчен, той не само че не прие това, не изповяда греха си, нито се покая, а дори се оплака. Такъв човек е неподвластен на разума. Помислете само за какво евентуално би могъл да се оплаква. Той се оплакваше: „Вярвам в бог повече от 20 години, никога не съм се женил, отказах се от толкова много неща, изтърпях толкова много страдания, а сега ме отлъчват, отхвърлят ме. Ще си намеря собствено място!“. Не след дълго се ожени. Кажете Ми, ако един нормален човек — човек със съвест и човешка природа — имаше поне мъничко чувство за съвест, щеше ли да се ожени толкова бързо? Щеше ли да е в настроение за това? По принцип човек с

поне мъничко съвест и човешка природа, когато се сблъска с такъв тежък проблем, би се замислил дори за смъртта, като си каже: „Животът ми свърши, как можах да извърша такава постъпка, след като вярвам в Бог повече от 20 години? Сам съм си виновен и заслужавам да бъда отлъчен! Какви ти 10 милиона. Аз не мога да си позволя да възстановя дори един милион. Дори да ме продадат, няма да мога да компенсирам тази сума, животът ми не струва нищо!“. Защо тогава го направи, като знаеше, че нямаш толкова пари? Не знаеш ли, че парите бяха приношение, посветено на Бог? Тези пари не бяха твои. Твоя отговорност беше да ги пазиш. Това не беше нещо, което няма никакво отношение към теб. Това беше нещо, което ти трябваше да пазиш в безопасност. Това беше най-важното нещо и твоята небрежност беше занемаряване на отговорността. След като го изгуби, ти със сигурност не можеш да избягаш от отговорността за него. Като човек, който вярва в Бог, нямаше ли задължение и отговорност да пазиш тези приношения в безопасност и да предотвратиш всякакви произшествия? Не трябваше ли да сведеш до минимум риска от това нещо да се обърка? Ако не можеш да направиш дори това, тогава какъв си ти? Не си ли жив демон? (Да, така е.) Това е ужасно отвратително и лишено от човешка природа! Нещо повече, след като беше отлъчен, той не само че престана да вярва в Бог и се ожени, но и смути вярващите в семейството си — естеството на това действие е още по-сериозно. Той изпълняваше дълга си в продължение на много години, изостави много неща, направи много жертви, свърши немалко работа, пое рискове и излежа присъда в затвора. Но тези външни фактори не определят съдбата на човека. Какво я определя? Пътят, който човек избира. Ако беше поел по пътя на това да се стреми към истината, нямаше да свърши по този начин и нямаше да причини такава голяма загуба на Божия дом. Не беше никак случайно, че се случи такова сериозно произшествие, което беше пряко свързано с характера му и с пътя, който този човек избра. Смятате ли, че Бог е наясно с пътя, по който върви той? (Да.) Бог знае. И така, дали този инцидент имаше за цел да го разкрие или да го отстрани? Той имаше за цел както да го разкрие, така и да го отстрани. От човешка гледна точка изглеждаше, че той изпълнява добре дълга си, с отдаденост, с отдаване на всичко, с готовност да плати цената и със способност да понася несгодите. Тогава защо Бог би направил нещо подобно с него? Защо Бог би го

разкрил? Какво е трябвало да бъде разкрито? Дали това е било просто, за да се разкрие неговият изход? Не, това е трябвало да разкрие вярата му, да разкрие човешката му природа, да разкрие същността и природата му — всичко това сега е разкрито. Може ли Бог все пак да спаси такъв човек? Има ли Бог дори искрица надежда за него? Бог няма абсолютно никаква надежда за такъв човек. Останала ли е у Бог някаква любов или милост към него? Абсолютно никаква. Някой може да каже: „Ако Бог няма никаква любов или милост към него, тогава само праведност, величие и гняв ли остават?“. Точно така. Такъв зъл човек не се нуждае повече от любов или милост и няма нужда от тях, защото е накърнил сериозно Божия нрав. Всичко, което е останало от Бог за него, е праведност, величие и гняв. Неговият изход няма нищо общо с Божието дело на управлението, няма абсолютно нищо общо с Божието дело за спасяването на човечеството. Той е отстранен и премахнат. Следователно, независимо къде се намира този човек сега, в Божиите очи той не е нищо друго, освен жив мъртвец, ходещ труп, който живее сред мръсни демони и зли духове, сред онези, които носят човешки лица, но притежават зверски сърца и които са зверове в човешки дрехи. Това са неговите качества и той е изключен от погледа на Създателя. С оглед на неговия изход и окончателното му отношение към това важно събитие, настъпило в живота му, дали изпълнението на дълга му през цялото това време има нещо общо с фразата „съгласно критериите“? (Не.) Откъде знаеш, че изпълнението на дълга му не отговаряше на критериите още преди да се случи това събитие? Чрез преценка и заключение ли, или направи тази оценка, като наблюдаваше същността му? (Чрез наблюдаване на същността му.) Това е правилното. Вземете за пример Павел — ако той се беше стремял към истината, ако можеше да се стреми да бъде доведен до съвършенство като Петър, нямаше да изрече такива богохулни думи. За всеки изход си има причина. Изходът, с който се сблъска този човек, си има своите основополагащи причини. Фактът, че този човек беше способен да стигне до този момент днес, и отношението му към Бог, отношението му към приношенията и отношението му към собствените му злодеяния са достатъчни, за да могат хората да видят ясно по какъв път вървеше той и каква беше в действителност вярата му в Бог. Това напълно разкрива неговата същност и пътя, на който се намираше. Ако се намираше на пътя

на стремежа към истината, на пътя на това да се бои от Бог и да отбягва злото, и ако можеше истински да се отнася към своя дълг като към своя отговорност и задължение, как щеше да се справи с тази ситуация, когато тя неизбежно му се случи? Определено нямаше да има отношението, което има сега — на съпротива и оплакване. Демоничната му страна беше разкрита. Природата същност дълбоко в душата му беше напълно разобличена. Той не е човешко същество, той е дявол. Ако беше човек, нямаше да завърши по този начин, след като беше вярвал в Бог повече от 20 години. Ако беше човек, колко ли щеше да съжалява за тази голяма загуба на приношенията? Колко ли сълзи щеше да пролее? Колко ли силно щеше да се разтрепери? Щеше да се чувства неизбежно отговорен и виновен за ужасен грях, щеше да вярва, че не може да му бъде простено, и щеше да чувства, че трябва да се покае и да изповяда греховете си пред Бог. Най-малкото, дори църквата да го беше отлъчила, той нямаше да спре да вярва, нито да предаде Бог, камо ли да смути вярата на семейството си в Бог. Какво можем да разпознаем от различните последващи модели на поведение на този човек? Че той е неверник, че не обича истината и че човешката му природа също е злонамерена. Това е четвъртият случай. Как трябва да наречем този случай? („Случаят със загубата на десет милиона в приношения“.) Трябва да добавим към това и неговата реакция и да го наречем „Загубата на десет милиона в приношения без признаци на покаяние“. Това наименование не е ли по-добро? То служи като предупреждение за другите. Най-малкото то кара хората да осъзнаят в какво се крие сериозността на неговите действия.

Настъпването на всички тези събития, различните модели на поведение, показани от тези хора, както и отношението им към Бог след настъпването на тези събития възникнаха и бяха разкрити в процеса на изпълнението на дълга им. Следователно до известна степен пътят, по който човек поема, когато вярва в Бог, и крайният му изход са силно свързани с изпълнението на неговия дълг. Дори може да се каже, че съществува пряка връзка. Темата за изпълнението на дълга трябва да бъде вечна тема и истината относно този аспект също трябва да бъде вечна тема. Именно истината е това, което хората трябва да разберат най-основно, и това е темата, която трябва да се обсъжда непрекъснато в процеса на житейското израстване на хората и на вярата им в Бог. Това е така, защото

тя е неразривно свързана с промените в нрава на хората, с навлизането им в живота и с вида на пътя, по който вървят, както и с това какъв краен изход имат. Днес разговаряхме обстойно за изпълнението на дълга, както и за няколко случая. Основната цел на това общение е да ви накарам да разберете как да изпълнявате дълга си по начин, който Бог одобрява, какви са последствията, ако вършите зло, и колко е важно да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите. Събитията в тези случаи ставаха все по-сериозни и все по-страшни, но те не са измислени от Мен. Те наистина се случиха сред онези, които вярват в Бог и които са в редиците на изпълняващите дълга си. Какво означава това? Някои хора казват: „Е, няма проблем, ако не изпълняваме дълга си, но когато го изпълняваме, винаги възникват проблеми. Така че става ли просто да не изпълняваме дълга си?“. Каква е тази линия на мислене? Не е ли това същото, като да се откажете да се храните от страх да не се задавите? Не е ли това глупаво? Трябва да се научиш да търсиш истината, за да разрешиш тези проблеми. Това е активното отношение и отношението, което трябва да има един нормален човек. Ако се страхуваш, че при изпълнението на дълга си може да възникнат проблеми, които ще доведат до това да бъдеш заклеймен, отлъчен, отстранен или изключен, и накрая до това да загубиш всяка надежда за постигане на спасение, и ако просто спреш да изпълняваш дълга си или възприемеш негативен, враждебен подход към него, що за отношение е това? (Лошо.) Някои други казват: „Нашата човешка природа е твърде лоша за изпълнение на дълга, така че защо просто да не полагаме труд със задоволство? Бог няма високи изисквания към онези полагащи труд и не съществуват никакви критерии или принципи — достатъчно е само да полагаме усилия. Да правим каквото се иска от нас, да бъдем послушни, да не поемаме никакви съществени отговорности и да нямаме никакви амбиции да станем водачи или работници. Най-голямото благословение би било да сме способни просто да останем до края“. Как ви се струват тези мотиви? Не са ли те доста низки и подли? Могат ли такива неамбициозни хора да получат Божието спасение? Може ли полагането на труд на човек без човешка природа да отговаря на критериите? Полагането на труд на тези без човешка природа не може да отговаря на критериите. Те няма да станат преданите полагащи труд, които ще получат възможност да останат.

Броят на примерите, споменати през последните няколко пъти в общението, е сравнително голям. Тези събития са лесни за запомняне, но истините, за които разговарях, са трудни за разбиране. Все пак има полза от това: чрез обсъждането на тези събития можете да си спомните или да разберете малко от истините, засегнати в тях. Ако не говорехме за тези случаи, постигането на такъв резултат вероятно би изисквало повече усилия. Обсъждането на тези случаи служи едновременно като стимул и предупреждение и помага на хората да намерят правилния път въз основа на тях. То ви напътства в това да знаете по кой път да вървите във вярата си, за да избегнете нарушаването на Божиите управленски закони, допускането на големи грешки или поемането в погрешна посока. Основната цел е да се помогне на хората да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите. След като чухте за тези четири случая, как се чувствате? Имате ли ново разбиране за изпълняването на дълга по начин, който отговаря на критериите? Лесно ли е за хората да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите? (Не е лесно.) В какво се състои трудността? Дали хората продължават да допускат грешки, защото не разбират истината и не могат да намерят принципите? (Не.) Тогава в какво се състои трудността? Тя се състои в следното: хората не обичат истината и не се стремят към нея. В процеса на изпълнението на дълга си, ако хората не се стремят към истината и не я практикуват, в съчетание с техния жесток, нечестив и надменен нрав, това лесно може да доведе до определени последствия и резултати, които те не очакват или не искат да видят. Някой предвижда ли лош изход за себе си? (Не.) Има ли хора, които се надяват просто на посредствен изход, като считат, че стига да избутат до края, без да умрат, всичко е наред? (Да.) Що за хора са тези? Това са хора, които не се стремят към истината. Те просто отмерват времето до смъртта. При такива хора изпълнението на дълга им със сигурност е напълно нехайно, поради което те лесно допускат грешки или извършват грях и им е много трудно да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите. Какъв тип хора могат да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите? (Онези, които се стремят към истината.) Кой друг? (Хората с човешка природа.) Какво включва човешката природа? (Съвест и разум.) Онези, които имат съвест и разум, които притежават човешка природа, лесно ще изпълняват дълга си по

начин, който отговаря на критериите, ако се стремят към истината. Някои хора казват: „Ти продължаваш да говориш за тези сериозни негативни примери на хора, които не изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите, и това ни кара да губим увереност. Кога изобщо ще започнем да изпълняваме дълга си по начин, който отговаря на критериите? Има ли някакви положителни примери за това?“. Нека тогава обсъдим нещо положително. Понастоящем много хора започват да се съсредоточават върху това да се стремят към истината, а също и да стават по-усърдни при изпълнението на дълга си. Например някои хора могат да си сътрудничат хармонично с другите, докато изпълняват дълга си. Какво означава хармонично сътрудничество? Ето едно от проявленията му: не става въпрос само за това всички да се разбират добре външно, без конфликти и интриги. Хармоничното сътрудничество означава, че когато се сблъскваш с различни проблеми в работата — независимо дали имаш прозрение за тях и дали твоята гледна точка е правилна, или не — ти все пак можеш да се съветваш и да разговаряш с другите, да търсиш истините принципи и след това да постигнете общо съгласие. Това е хармонично сътрудничество. Каква е целта на постигането на общо съгласие? Целта е да изпълняваш по-добре дълга си, да вършиш по-добре работата на църквата и да си способен да свидетелстваш за Бог. Ако искаш изпълнението на дълга ти да отговаря на критериите, тогава в процеса на изпълнението на дълга си първо трябва да постигнеш хармонично сътрудничество. В момента има хора, които вече се опитват да практикуват хармонично сътрудничество. След като са разбрали истината, макар че не са в състояние да я практикуват напълно и макар че по пътя имат провали, слабости и отклонения, те все пак се стремят към истините принципи. Затова имат надежда да постигнат хармонично сътрудничество. Например понякога може да си мислиш, че това, което правиш, е правилно, но си способен да не бъдеш самоправеден. Можеш да обсъждаш с другите и да разговаряте за истините принципи заедно, докато те станат ясни и очевидни, така че всички да разберат и да са съгласни, че по този начин ще се постигне най-добрият резултат. Също и че това не излиза извън рамките на принципите, че се вземат предвид интересите на Божия дом, че се защитават интересите на Божия дом във възможно най-голяма степен. Практикуването по този начин е

съобразено с истините принципи. Въпреки че крайният резултат може да не е винаги такъв, какъвто си си го представял, пътят, посоката и целта на твоето практикуване са били правилни. А как Бог вижда това? Как Бог определя този въпрос? Бог ще каже, че изпълнението на твоя дълг отговаря на критериите. Това, че отговаря на критериите, означава ли, че дългът ти е бил изпълнен в съответствие с Божиите намерения? Не, не означава. Това, че отговаря на критериите, все още е далеч от това да удовлетвориш Божиите намерения, да получиш Божието признание и да практикуваш при пълно придържане към Божиите изисквания. Това, че отговаря на критериите, означава просто, че си на правилния път, че намеренията ти са правилни и посоката ти е правилна, но че ти все още не си достигнал високия критерий да действаш според истините принципи, както изисква Бог. По отношение на покорството да кажем например, че Божият дом подрежда за теб да направиш нещо в процеса на изпълнение на дълга си. Как трябва да практикуваш, за да отговориш на критериите при изпълнението на дълга си? Когато за пръв път чуеш задачата, може да имаш някакви мнения. Но след известно обмисляне си мислиш: „Бог е казал, че трябва да се научим да търсим и да се покоряваме по въпроси, които не разбираме. Така че трябва да търся. Макар че не разбирам истината или не знам как трябва да практикувам, задачата се е паднала на мен, затова ще трябва да се подчиня и да се покоря. Дори да става въпрос единствено за спазване на правила, на първо място трябва да ги спазвам“. Ако можеш да практикуваш по този начин, то това отговаря на критериите. Но има ли разминаване между това „съгласно критериите“ и получаването на Божието признание? (Да.) Това разминаване се определя от степента, в която разбираш истината. Въпреки че можеш да се покориш, ти не разбираш Божиите намерения и не си установил напълно истините принципи или не си ги приложил на практика. Ти просто си се придържал към правилата. Придържал си се към основните неща, които човек трябва да прави, според критериите на съвестта и правилата, така че по отношение на изпълнението няма проблеми, нито има нещо нередно по отношение на естеството на твоите действия. Това обаче не отговаря на критерия за практикуване на истината. Ти все още не разбираш Божиите намерения. Ти само пасивно си спазвал дълга си. Не си го изпълнявал правилно според истините принципи. Не си достигнал ниво, на което да

можеш да свидетелстваш за Бог или да удовлетвориш Божиите намерения. Не си изпълнил критерия за свидетелстване. Следователно изпълнението на дълга ти по този начин просто отговаря на критериите и все още не отговаря на Божието одобрение.

По какъв стандарт се определя дали човек е изпълнил дълга си по начин, който отговаря на критериите? Ако пътят на изпълнение на дълга е правилен, посоката е правилна и намерението е правилно; ако изходната точка е правилна и принципите са правилни — ако тези аспекти са правилни, то неговото изпълнение на дълга е съгласно критериите. Много хора го разбират на теория, но се объркват, когато нещо действително им се случи. В обобщение ще ви кажа един принцип: не постъпвайте своеволно и едностранчиво, когато сте изправени пред някаква ситуация. Защо не можете да постъпвате своеволно и едностранчиво? От една страна, да се постъпва така не съответства на принципите за изпълняване на дълга. От друга страна, дългът не е твое лично дело; не го вършиш за себе си, не се занимаваш с лични дела и това не е твоя лична работа. В Божия дом, каквото и да правиш, не се занимаваш със свое собствено предприятие. Това е делото на Божия дом, това е Божие дело. Постоянно трябва да го помниш и осъзнаваш и да казваш: „Това не е мое лично дело; аз изпълнявам своя дълг и своята отговорност. Аз върша дело на църквата. Това е задача, която Бог ми е поверил, и аз я върша заради Него. Това е мой дълг, а не мое лично дело“. Това е първото нещо, което хората трябва да разберат. Ако се отнасяш към дълга си като към свое лично дело и не търсиш истините принципи, когато действаш, и ако го изпълняваш съгласно личните си мотиви, възгледи и дневен ред, тогава е много вероятно да допуснеш грешки. В такъв случай, как трябва да действаш, ако правиш много ясно разграничение между дълга си и личните си дела и си наясно, че това е дълг? (Да търся това, което Бог иска, и да търся принципи.) Точно така. Ако нещо ти се случи и не разбираш истината, и имаш някаква представа, но нещата все още не са ти ясни, тогава трябва да намериш братя и сестри, които разбират истината, за да разговаряш с тях. Това означава да търсиш истината и преди всичко така трябва да се отнасяш към дълга си. Не бива да вземаш решение въз основа на това, което смяташ за подходящо, а след това да отсечеш и да кажеш, че случаят е приключен — това лесно води до проблеми. Дългът не е твое лично

дело и независимо дали са големи или малки, въпросите на Божия дом не са ничие лично дело. Щом се отнася до дълг, значи не е твоя лична работа, не е твое лично дело, а засяга истината и се отнася до принципа. В такъв случай кое е първото нещо, което трябва да направите? Трябва да потърсите истината и принципите. И ако не разбирате истината, първо трябва да потърсите принципите, а ако вече разбирате истината, лесно ще определите принципите. Какво трябва да направиш, ако не разбираш принципите? Има начин: можеш да разговаряш с онези, които ги разбират. Недей винаги да приемаш, че разбираш всичко и винаги си прав. Така лесно ще допускаш грешки. Що за нрав е това, ако постоянно искаш да имаш последната дума? Това е надменност и самоправедност, то означава да действаш своеволно и едностранчиво. Някои хора си мислят: „Аз съм с висше образование, по-културен съм от вас, имам способността за възприемане, а всички вие сте с малък духовен ръст и не разбирате истината, затова трябва да ме слушате, каквото и да казвам. Само аз мога да вземам решения!“. Що за възглед е това? Ако имаш подобни възгледи, ще се сблъскаш с неприятности и никога няма да изпълняваш добре дълга си. Как можеш да изпълняваш добре дълга си без хармонично сътрудничество, когато винаги искаш да си този, който има последната дума? Такова изпълнение на дълга ни най-малко няма да отговаря на критериите. Защо казвам това? Винаги искаш да възпираш другите и да ги накараш да те слушат; не приемаш нищо от това, което те казват. Така проявяваш пристрастие и упорство, както и надменност и самоправедност. По този начин не само че няма да успееш да изпълниш добре дълга си, но и ще пречиш на другите да изпълнят добре своя дълг. Това е следствие от надменния нрав. Защо Бог изисква хората да си сътрудничат хармонично? От една страна, това помага да се разкрие поквареният нрав на хората и така им дава възможност да опознаят себе си и да се отърват от покварения си нрав — то е от полза за навлизането им в живота. От друга страна, хармоничното сътрудничество е от полза и за делото на църквата. Тъй като на всеки му липсва разбиране на истината и всеки има покварен нрав, ако не може да има хармонично сътрудничество, хората няма да са способни да изпълняват добре дълга си, което ще се отрази на делото на църквата. Последствията от това са тежки. В обобщение, за да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите, човек трябва да се научи

да сътрудничи хармонично и когато е изправен пред някаква ситуация, да разговаря за истината, за да намери решение. Това е от съществено значение — то е от полза не само за делото на църквата, но и за навлизането в живота на Божиите избраници. Някои хора просто не могат да разберат това; те винаги си мислят, че хармоничното сътрудничество е твърде проблемно и че понякога общението за истината не води лесно до резултати. Тогава тези хора предизвикват съмнения, като казват: „Наистина ли е необходимо хармонично сътрудничество, за да се постигне изпълнение на нечий дълг съгласно критериите? Когато се сблъскаме с някаква ситуация, дали е сигурно, че съвместното общение на всички ще доведе до резултати? Мисля, че всичко това е просто формална процедура и е безсмислено да се следват тези правила“. Правилно ли е това мнение? (Не.) Какъв проблем разкрива то? (Има проблем в отношението на такива хора към изпълняването на дълга.) Някои хора имат надменен и самоправеден нрав, те не искат да разговарят за истината и винаги държат да имат последната дума. Дали някой толкова надменен и самоправеден може да си сътрудничи хармонично с другите? Бог изисква хората да си сътрудничат хармонично при изпълняването на дълга си, за да преодолее покварения им нрав, да им помогне да се научат на покорство пред Божието дело, докато изпълняват дълга си, и да се отърват от покварения си нрав и така да постигнат изпълнение на дълга си съгласно критериите. Да отказваш да си сътрудничиш с другите и да искаш да действаш своеволно и едностранчиво, като караш всички да те слушат — такова ли трябва да е твоето отношение към дълга ти? Отношението ти към изпълнението на дълга е свързано с твоето навлизане в живота. Бог не се интересува от това какво ти се случва, колко работа вършиш, колко усилия полагаш всеки ден. Той гледа какво е отношението ти към тези неща. А с какво са свързани отношението, с което ги вършиш, и начинът, по който ги вършиш? Свързани са с това дали се стремиш към истината, както и с навлизането ти в живота. Бог наблюдава навлизането ти в живота и пътя, по който вървиш. Ако вървиш по пътя на стремежа към истината и ако имаш навлизане в живота, ще си способен да си сътрудничиш в разбирателство с останалите, когато изпълняваш дълга си, и лесно ще го изпълняваш по начин, който отговаря на критериите. Дали обаче вървиш по пътя на навлизането в живота, ако, докато изпълняваш дълга си,

постоянно подчертаваш, че имаш капитал, че си разбираш от работата, че имаш опит, че проявяваш внимание към Божиите намерения и се стремиш към истината повече от всеки друг, и ако въз основа на това смяташ, че си достоен да имаш последната дума и затова не обсъждаш нищо и с никого, все постъпваш своеволно, вършиш лични дела и все искаш да си „единствен и неповторим“? Не. Това е стремеж към статус и е следване на пътя на Павел, но не е път за навлизане в живота. Начинът, по който Бог кара хората да вървят по пътя на навлизането в живота и по пътя на стремежа към истината, не включва такива модели на поведение и не показва тези проявления. Какъв е показателят за изпълнение на дълга по начин, който отговаря на критериите? (Да търсиш истината във всичко, да си способен да действаш в съответствие с принципите.) Точно така. За да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, няма значение колко години си вярвал в Бог, колко дълг си изпълнил, нито колко много си допринесъл за Божия дом, още по-малко значение има колко опитен си в дълга си. Основното, което Бог гледа, е пътят, по който върви човек. С други думи, Той гледа отношението на човека към истината и принципите, посоката, произхода и отправната точка зад действията му. Бог се съсредоточава върху тези неща. Именно те определят пътя, по който вървиш. Ако в процеса на изпълнението на дълга ти тези положителни неща изобщо не могат да се забележат у теб, а принципите, пътят и основата на действията ти са твоите собствени мисли, цели и кроежи, отправната ти точка е да защитаваш собствените си интереси и да опазваш репутацията и положението си, начинът ти на действие е да вземаш решения и да действаш сам и да имаш последната дума, никога да не обсъждаш нещата с другите или да не си сътрудничиш хармонично с тях, никога да не слушаш съвети, когато си допуснал грешка, камо ли да търсиш истината. Тогава по какъв начин ще те види Бог? Ти все още не отговаряш на критерия, ако изпълняваш дълга си по този начин, и не си стъпил на пътя на стремежа към истината, защото докато изпълняваш дълга си, не търсиш истините принципи и винаги действаш, както си искаш, и правиш това, което ти се харесва. Това е причината, поради която повечето хора не изпълняват дълга си съгласно критериите. И така, как трябва да се разреши този проблем? Бихте ли казали, че е трудно да постигнете изпълнение на дълга съгласно критериите? Всъщност не е. Хората само трябва да са

способни да възприемат смирена нагласа, да притежават малко разум и да заемат подходяща позиция. Независимо колко си образован, какви награди си печелил или какво си постигнал и независимо колко висок е статусът или рангът ти, трябва да се откажеш от всичко това, трябва да слезеш от високото си място — всичко това е без значение. В Божия дом, колкото и славни да са тези постижения, те не може да са по-висши от истината, защото тези повърхностни неща не са истината и не могат да заемат мястото ѝ. Трябва да си наясно по този въпрос. Ако казваш: „Аз съм много надарен, имам много буден ум и бързи рефлекси, много съм схватлив и паметта ми е изключително добра, така че съм компетентен да вземам окончателното решение“, ако все използваш тези неща като актив и ги приемаш за ценни и позитивни, това е проблем. Ако тези неща са заели сърцето ти, ако са пуснали корени в него, ще ти е трудно да приемеш истината, а за последствията от това е страшно и да се помисли. Затова първо трябва да отхвърлиш и да се отречеш от нещата, които обичаш, които изглеждат хубави и които са ти скъпи. Те не са истината, а напротив, могат да ти попречат да навлезеш в нея. Най-належаща сега е необходимостта да търсиш истината при изпълняването на своя дълг и да практикуваш според нея, така че изпълнението на дълга ти да отговаря на критериите, защото изпълняването на дълга по начин, който отговаря на критериите, е просто първата стъпка по пътя за навлизане в живота. Какво означава „първата стъпка“ тук? Означава да започнеш пътуване. Във всичко има по нещо, с което да започнеш пътуването, нещо, което е най-основно, най-фундаментално, а да отговаряш на критериите при изпълнението на дълга е начин да постигнеш навлизане в живота. Ако начинът, по който изпълняваш дълга си, само изглежда подходящ, но не съответства на истините принципи, значи не изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите. Как тогава да се работи по този въпрос? Човек трябва да работи върху истините принципи и да ги търси; най-важното е да се въоръжи с тях. Безполезно е просто да подобриш поведението и темперамента си, ако не се въоръжиш с истините реалности. Може и да имаш някаква дарба или умение. Това е добре, но единственият начин да го използваш правилно е да го прилагаш при изпълняването на дълга си. Доброто изпълнение на дълга не налага подобряване на човешката ти природа или на индивидуалността, нито изисква да загърбиш дарбата или

таланта си. Необходимо е нещо друго. Най-важното е да разбереш истината и да се научиш да се покоряваш на Бог. Почти неизбежно е да разкриваш покварен нрав, докато изпълняваш дълга си. Как трябва да постъпваш в такива моменти? Трябва да търсиш истината, за да разрешиш проблема и да постъпиш в съответствие с истините принципи. Ако го направиш, доброто изпълнение на дълга ти няма да представлява проблем за теб. В която и сфера да е дарбата или умението ти, или в която и област да имаш някакви професионални познания, най-правилно е да ги използваш при изпълнението на дълга си. Това е единственият начин да го изпълняваш добре. Единият аспект е да разчиташ на съвестта и разума, за да изпълняваш дълга си, а другият е необходимостта да търсиш истината, за да преодолееш покварения си нрав. Като изпълнява дълга си така, човек получава навлизане в живота и става способен да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите.

Както изглежда сега, изпълнението на дълга съгласно критериите е неразделно от търсенето на истината и от постъпването според истините принципи. Ако човек не може да търси истината, за да разреши проблемите, и да достигне нивото да действа според принципите, тогава той не може да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите. Изпълнението на дълга съгласно критериите се обяснява по този начин. То се определя по този начин. Високи ли са изискванията на Бог към човека? В действителност те не са високи. Той просто иска от теб да имаш правилно отношение, намерение и възглед в действията си. Въз основа на това можеш да получиш делото на Светия Дух и да задълбочиш себепознанието си. Тогава ще си способен да преминеш през изпитания и облагородявания, което ще ти позволи да навлезеш в по-дълбоки истини и да претърпиш промени в нрава си. Преди да преминеш през изпитания и облагородявания, въз основа на твоето разбиране на истината, Бог ще ти даде известен съд и наказание. Но каква е основата за съда и наказанието, както и за изпитанията и облагородяването? Основата е в това дали си започнал да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите — с други думи, дали си постигнал навлизане в живота. Твоето навлизане в живота не е отделено от работата и отговорностите ти в църквата. Ако прекарваш цял ден вкъщи в четене на Божиите слова и говориш празни приказки за изпълнението на дълга си и навлизането си

в живота, това е нереалистично и безплодно. Това прилича на диванните стратези — по цял ден говориш за това, че изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, че приемаш Божието поръчение, но без да се посветиш или да отдадеш всичко от себе си и със сигурност без да страдаш или да преживяваш несгоди. Дори понякога да си трогнат до сълзи от пеенето на химни или от четенето на Божиите слова, това няма да доведе до никакъв резултат. От тази гледна точка има ли връзка между това да започнеш да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, и постигането на спасение? Или това е свързано с получаването на Божия съд и наказание? Те са свързани. За да получи Божия съд и наказание, човек трябва да постигне изпълнение на дълга си съгласно критериите. Защо Бог поставя такъв стандарт и защо изисква от хората да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите? Защото Бог използва изпълнението на дълга ти, за да прецени степента на навлизането ти в живота. Ако си започнал да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, това означава, че навлизането ти в живота вече е достигнало стандарт, който те прави пригоден да приемеш съда и наказанието, което също така означава, че отговаряш на условията да приемеш Божието дело на усъвършенстването върху себе си. И така, какви условия е поставил Бог на човека, за да постигне това? В Божиите очи изпълнението на дълга ти трябва да се възприема като отговарящо на критериите, което с други думи означава, че има основен път и посока за навлизането ти в живота, които Бог признава и счита за отговарящи на критериите. Как Бог проверява това? Главно чрез изпълнението на дълга ти. След като си заслужил Божието признание, като си изпълнявал дълга си по начин, който отговаря на критериите, веднага започва следващата стъпка: Бог ще започне да те подлага на съд и наказание. Независимо какви грешки допускаш, ти ще бъдеш дисциплиниран. Като че ли Бог е започнал да те наблюдава отблизо. Това е нещо добро — то означава, че Бог те е счел за достоен, че вече не си в опасност и че си човек на място, който в никакъв случай няма да извърши безобразни злодеяния. От една страна, Бог ще те закриля. От друга страна, субективно погледнато, пътят, по който си поел, целите и посоката на живота ти са вкоренени в истинския път. Няма да оставиш Бог, нито ще се отклониш. След това Бог със сигурност ще те усъвършенства. Тази благословия е върху теб.

Така че, ако някой иска да получи тази благословия и да върви по пътя на усъвършенстването, първото изискване е да постигне изпълнение на дълга съгласно критериите. Бог наблюдава как се представяш в Божия дом, както и задачите, поръченията и мисиите, които ти дава, за да разбере отношението ти към Бог и към истината. Чрез това отношение Бог преценява точно по кой път вървиш. Ако си на пътя на стремежа към истината, тогава изпълнението на дълга ти ще отговаря на критериите, а ти със сигурност ще имаш и навлизане в живота и промяна на нрава в различна степен. Всичко това се постига по време на процеса на изпълнението на твоя дълг. Преди Бог официално да те усъвършенства, ти можеш да стигнеш до тук, като разчиташ на човешкото усилие. Без Божието дело можеш да достигнеш само до това ниво. Би било трудно да се стремиш по-нататък. Можеш да разчиташ само на себе си да постигнеш това, което е по силите ти и в рамките на човешките ти способности, като например да се въздържаш чрез волята, да понасяш страдания, да плащаш цени, да се отричаш от неща, да се справяш с чувствата си, да изоставяш света, да разпознаваш злите тенденции, да се опълчваш на плътта, да изпълняваш отдадено дълга си, да разграничаваш и да не следваш човек. Когато постигнеш всичко това, ти си пригоден да бъдеш усъвършенстван от Бог. В общи линии Бог не се намесва в това, което хората могат да постигнат. Той непрекъснато те снабдява с истината, непрекъснато те пои, подкрепя те да разбереш истината, казва ти как да възприемеш истината в различни аспекти и как да навлезеш в истините реалности. След като си ги разбрал и си навлязъл в тях, Бог ще ти даде сертификат за пригодност и шансът ти да бъдеш спасен ще бъде 80 процента. Преди да достигнеш 80 процента обаче, трябва да вложиш цялата си енергия и кръвта на сърцето си. Не може да живееш този живот напразно. Някои хора казват: „Вече двадесет години вярвам в Бог. Вложил ли съм цялата си енергия?“. Това не се измерва с броя на годините. Някои казват: „Вярвам в Бог от пет години и вече разбирам някои истини. Знам как да изпълнявам дълга си по начин, който отговаря на критериите, и се стремя в тази посока. Вече съм наясно с някои начини и сякаш се чувствам донякъде спокоен и утешен в сърцето си“. Това чувство в общи линии е точно, но означава ли, че имаш 80-процентов шанс да бъдеш спасен? Не. Колко си достигнал в действителност? Между 10 и 15 процента. Защото в процеса

на постигане на изпълнение на дълга ти съгласно критериите все още трябва да преживееш многократно кастрене, трябва да преживееш много обстоятелства. В тези обстоятелства Бог ще те излага на доста неща в положителен план. В процеса на излагането ти на тези хора, събития и неща — тоест при тези практически обстоятелства — Бог ти позволява да разбереш някои истини. Защо ти позволява да разбереш истини чрез тези хора, събития и неща? Ако не преминеш през тези преживявания, разбирането ти за истината завинаги ще остане на нивото на думите, доктрините и лозунгите. След като преживееш различни обстоятелства в живота, онези доктрини, които преди това си разбирал или си бил способен да възприемеш и да схванеш в паметта си, ще се превърнат във вид реалност. Тази реалност е практическата страна на истината и именно нея трябва да разбереш, и именно в нея трябва да навлезеш.

Какви са шансовете някой да бъде спасен, когато все още не е започнал да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите? Най-много 10 до 15 процента, защото той не разбира истината и по никакъв начин не може да има истинско покорство. Може ли човек, който не разбира истината, да действа съгласно принципите? Може ли да се отнася сериозно и отговорно към дълга си? Категорично не. Всички онези, които не разбират истината, определено действат според собствената си воля, вършат нещата нехайно, смесват много егоистични мотиви и действат въз основа на собствените си предпочитания. Дори ако можеш да говориш за много доктрини и да бълваш теории и лозунги, това не означава, че притежаваш истината реалност, така че шансовете ти да бъдеш спасен не са големи. За да постигнеш истинско спасение, да се освободиш от влиянието на Сатана и да живееш според Божието слово, следващата стъпка е да полагаш усилия по отношение на различни истини. Каква е целта на тези усилия? Да навлезеш по-точно и по-стабилно в истината реалност. Само когато си навлязъл в истината, можеш да поемеш по правилния път на живота си. Ако знаеш само как да бълваш доктрини и лозунги, но не схващаш истините принципи за изпълнението на дълга си и дори си способен да действаш безразсъдно въз основа на собствените си прищевки, тогава ти липсва истината реалност и все още си далече от нея. След като човек е преживял много неща по време на изпълнението на дълга си и осъзнава, че не разбира истината, както и колко много

неща му липсват, той започва да полага усилия за истината. Постепенно преминава от бълване на доктрини и лозунги към истинско разбиране, към точно практикуване на истината и към истинско покорство пред Бог. По този начин надеждата му да бъде спасен се увеличава и шансовете му стават по-големи. На какво се основава това увеличение? (Основава се на степента, в която той разбира истината.) Степента, в която човек разбира истината — независимо дали става дума за задълбочено разбиране или за повърхностно разбиране — не е най-важният фактор. Най-важното е дали човек може да практикува истината и да постигне навлизане в истината реалност, след като разбере истината. Само чрез практикуване на истината можеш да я разбереш. Никога няма да разбереш истината, ако не я практикуваш. Да разбираш само думи и доктрини не е същото като да разбираш истината. Колкото повече практикуваш истината, толкова повече реалност имаш, толкова повече се променяш и толкова по-добре разбираш истината. Вследствие на това и надеждата ти да бъдеш спасен съответно ще се увеличи. Ако в процеса на изпълнението на дълга си, в положителен план, се отнасяш към дълга си по правилния начин, никога не го изоставяш, независимо от обстоятелствата, с които се сблъскваш, и дори когато другите изгубят вяра и спрат да изпълняват дълга си, ти продължаваш неотклонно да се придържаш към своите вяра и дълг и никога не ги изоставяш от началото до края, като оставаш непоколебим и отдаден на дълга си до края, тогава ти наистина се отнасяш към дълга си като към дълг и си напълно отдаден. Ако можеш да постигнеш този стандарт, значи по същество си започнал да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите. Това е в положителен план. Преди да постигнеш този критерий обаче, в негативен план, трябва да можеш да устоиш на различни изкушения. Какъв проблем е, когато някой не може да устои на изкушенията в процеса на изпълнение на дълга си, затова го изоставя и бяга, и предава своя дълг? Това е равносилно на предателство към Бог. Да предадеш Божието поръчение означава да предадеш Бог. Може ли човек, който предава Бог, все пак да бъде спасен? С този човек е свършено. Всяка надежда е изгубена, а дългът, който преди това е изпълнявал, е било просто полагане на труд, което е изчезнало в небитието с неговото предателство. Затова е важно човек да се придържа неотклонно към дълга си. Когато правим това, има надежда. Чрез отдадено

добро изпълняване на дълга си човек може да бъде спасен и да спечели Божието одобрение. Кое всеки счита за най-трудната част от това да се придържаш неотклонно към дълга си? То се изразява в това дали човек може да остане непоколебим, когато е изправен пред изкушение. Какво включват тези изкушения? Пари, статус, интимни отношения, чувства. Какво още? Ако някой вид дълг носи рискове, дори рискове за живота ти, и изпълнението на този дълг може да доведе до арест и затвор или дори до преследване до смърт, можеш ли въпреки това да изпълняваш дълга си? Можеш ли да проявиш упоритост? Лекотата, с която могат да бъдат преодолени тези изкушения, зависи от това дали човек се стреми към истината. Тя зависи от способността му постепенно да различава и разпознава тези изкушения, докато се стреми към истината, да разпознава тяхната същност и сатанинските измами, които стоят зад тях. Това изисква също така да разпознаваш собствения си покварен нрав, своята природа същност и своите слабости. Освен това човек трябва постоянно да моли Бог да го закриля, за да може да устои на тези изкушения. Ако може да им устои и да се придържа неотклонно към своя дълг, без предателство или бягство независимо от обстоятелствата, тогава вероятността да бъде спасен достига 50 процента. Лесно постижими ли са тези 50 процента? Всяка стъпка е предизвикателство, изпълнено с опасности. Не е лесно да бъдат постигнати! Има ли хора, които смятат, че стремежът към истината е нещо много трудно, поради което намират живота си за твърде изтощителен и предпочитат да са мъртви? Кой тип хора се чувстват по този начин? Така се чувстват неверниците. Само за да оцелеят, хората могат да си блъскат главата, да понасят всякакви несгоди и въпреки това да се вкопчват упорито в живота при бедствия, без да се отказват до последния си дъх — ако вярваха в Бог и се стремяха към истината със същата енергия, несъмнено щяха да постигнат резултати. Ако хората не обичат истината и не желаят да се стремят към нея, те са негодни! Стремежът към истината не е нещо, което може да се постигне само с човешки усилия. Той изисква човешки усилия в съчетание с делото на Светия Дух. Той изисква Бог да нагласява различни среди, за да подлага хората на изпитание и да ги облагородява, а Светият Дух да върши делото Си, за да ги просветлява, озарява и напътства. Страданията, които хората изтърпяват, за да получат истината, са напълно оправдани. Подобно на

алпинистите, които рискуват живота си, за да покорят върхове, те не се страхуват от несгодите в стремежа си да достигнат предела, дори до степен да рискуват живота си. Вярването в Бог и постигането на истината по-трудно ли е от изкачването на планина? Какъв тип хора са онези, които желаят благословии, но не са готови да страдат? Те са негодни. Не можеш да се стремиш към истината и да я получиш без решимост. Не можеш да го направиш без способността да страдаш. Трябва да платиш цена, за да я получиш.

Хората вече са започнали да разбират определението за „отговаряне на критериите“, стандартите за „отговаряне на критериите“, причината, поради която Бог е определил този стандарт за „отговаряне на критериите“, връзката между изпълнението на дълга по начин, който отговаря на критериите, и навлизането в живота и други подобни фактори, свързани с истината за изпълнението на дълга съгласно критериите. Ако след това стигнат дотам, че да могат да се придържат неотклонно към дълга си, независимо от времето и мястото, без да се отказват от него, и ако могат да устоят на всякакви изкушения, а след това да възприемат всичките различни истини, които Бог изисква във всичките различни ситуации, които Той нагласява за тях, да придобият познание за тях и да навлязат в тях, тогава според Бог това в общи линии отговаря на критериите. Съществуват три основни елемента за постигането на изпълнение на дълга по начин, който отговаря на критериите: първо, да имаш правилно отношение към своя дълг и да не се отказваш от него в нито един момент. Второ, да си способен да устоиш на всякакви изкушения, докато изпълняваш своя дълг, и да не се препъваш. Трето, да си способен да разбереш всеки аспект на истината, докато изпълняваш своя дълг и навлизаш в реалността. Когато хората постигнат тези три неща и са отговорили на изискванията, тогава първата предпоставка за приемането на съда и наказанието и за усъвършенстването — изпълнението на дълга по начин, който отговаря на критериите — ще бъде изпълнена.

Що се отнася до изпълнението на дълга съгласно критериите, част от смисъла на понятието „отговаряне на критериите“ е обсъждано и преди. Как беше дефинирано в общи линии понятието „съгласно критериите“ в предишните обсъждания? (Като вършене на нещо според принципите.) Това „отговаряне на критериите“, което обсъждаме днес, се е издигнало

до Божиите намерения и до стандарта, който Бог изисква от човека. Защо Бог изисква от хората да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите? Това е свързано с Божието намерение да спаси хората и с Божия стандарт за спасяването и усъвършенстването на хората. Ако не започнеш да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, Бог няма да те усъвършенства. Това е най-важното условие за усъвършенстването на хората от Бог. Следователно това дали човек може да бъде усъвършенстван от Бог, зависи в решаваща степен от това дали неговото изпълнение на дълга отговаря на критериите. Ако изпълнението на дълга ти не отговаря на критериите, тогава Божието дело на усъвършенстването на хората няма нищо общо с теб. Сега някои хора са на правилния път в изпълнението на дълга си и посоката им също е правилна, но все още не може да се счита, че изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите. Защо? Защото хората разбират твърде малко от истината. Това е както когато някои деца, които искат да споделят някои домашни отговорности с родителите си, но вероятно нямат нужния духовен ръст, за да го направят. В кой момент ще имат духовния ръст, за да споделят наистина някои домашни отговорности? Тогава, когато могат да правят някои неща, без да карат възрастните да се тревожат. Тогава те могат да участват в домакинския дълг — тогава могат да го направят. Макар че вече можеш да правиш някои неща, ти все още оставаш на етапа на влагане на усилия и полагане на труд, защото истината, която разбираш, е твърде повърхностна, истината, която можеш да приложиш на практика, е твърде малка, и принципите, които можеш да схванеш, са твърде малко. Често се намираш в процес на лутане, често действаш в състояние на замаяност, така че за теб е много трудно да потвърдиш дали това, което правиш, е съгласно Божиите намерения. В ума ти винаги цари неяснота. Може ли тогава изпълнението на дълга ти да се счита за отговарящо на критериите? Все още не може, защото разбираш твърде малко от истината и навлизането ти в живота не е достигнало нивото, което Бог изисква. Духовният ти ръст е твърде малък. Какво означава духовният ръст на човека да е твърде малък? Някои казват, че става въпрос за повърхностно разбиране на истината, но всъщност не става въпрос само за повърхностно разбиране на истината. То е пряко свързано и с незрялата човешка природа или с лошите заложби на човека,

с наличието на твърде много негативни неща. Например, ако сега върху теб се стовари дълг, а ти не знаеш как да го изпълняваш, може да почувстваш, че си безполезен и че не можеш да проявиш внимание към Божиите намерения. Вследствие на това ставаш негативен и слаб, чувстваш, че Божиите подредби са лоши и че не можеш да направиш нищо, и че със сигурност ще бъдеш отстранен. Тогава вече не искаш да изпълняваш дълга си. Не е ли това проявление на малък духовен ръст? Освен това сега има много млади братя и сестри, които все още не са женени. Ако срещнат красив мъж или жена, те може да се почувстват запленени и няколко разменени погледа помежду им могат да породят чувства. Дали при пораждането на такава силна обич могат да продължат да изпълняват дълга си добре, когато започнат да ходят на срещи? Това е изпадане в изкушение. Не е ли това показателно за малък духовен ръст? Наистина е така. Освен това някои хора имат някакви специални дарби и изпълняват някакъв специален дълг в Божия дом. Това ги кара да считат, че имат някакъв капитал, поради което искат да си придадат важност и винаги искат да се изтъкват. Щом се изтъкват, те губят принципите при вършенето на нещата. И ако другите ги похвалят дори малко, те със сигурност ще загубят принципите си при вършенето на нещата, ще станат самодоволни и ще забравят за дълга си. Това също е изпадане в изкушение. Не е ли това показателно за малък духовен ръст? Дори дребни неща могат да накарат човек с малък духовен ръст да се препъне. Например някои хора работят като актьори в Божия дом. Благодарение на външния си вид и харизмата си те се появяват в няколко филма и след това се чувстват така, сякаш са придобили малко слава. Те си мислят: „Сега съм си създал някакво име. Ако това беше в мирския свят, нямаше ли хората да ми искат автограф? Защо никой в Божия дом не ми иска автограф? Изглежда, че е по-добре да играя в друг добър филм“. Когато обаче не получат главна роля в следващия филм, им се иска да се оттеглят от работата и да се откажат от дълга си, като ги считат за безсмислени. Винаги искат да играят главни роли и да бъдат известни актьори, а когато не успеят да го постигнат, те стават унили, мрачни и дори обмислят да напуснат. Това означава да имаш малък духовен ръст. Да имаш малък духовен ръст означава, че не си пригоден за значителни отговорности. Дори да ти е възложен дълг от Бог, ти пак не можеш да заслужиш доверието Му. С една

погрешна мисъл или с нещо, което е против желанията ти, можеш да се откажеш от дълга си и да се обърнеш срещу Бог. Това не е ли също показателно за малък духовен ръст? (Да, така е.) Това е изключително малък духовен ръст. С такъв малък духовен ръст и с такива модели на поведение колко далече е човек от това да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите? В какво се изразява разминаването? То се изразява в това колко човек обича истината. Има и някои хора, които в процеса на изпълнение на дълга си разбират, че най-близкият член на семейството им се е разболял. След това спират да посещават събиранията и пренебрегват дълга си, като смятат, че пропускането на дълга им за няколко дни е нещо незначително — в крайна сметка, ако членът на семейството им умре, той ще си отиде завинаги. Но те не се замислят за това, че изпълнението на дълга им е въпрос от решаващо значение, свързан с придобиването на живот, че това е единственият шанс за постигането на спасение. Те поставят чувствата и семейството си над дълга си и над постигането на спасение. Не е ли това показателно за малък духовен ръст? Техният духовен ръст е твърде малък! Това показва, че те не разбират същинските житейски дела и не умеят да се занимават със същинските задачи. Дали размерът на духовния ръст зависи от възрастта на човека? Не зависи. Покварените човешки същества, независимо дали са мъже или жени, независимо от възрастта, от мястото на раждане или от националността, всички те имат един и същ покварен нрав. Всички те притежават природата на Сатана, могат да се бунтуват срещу Бог и да Му се съпротивляват, като извършват всякакви злини. Ако човек не се стреми към истината, може ли да има истинско покаяние? Никога. Той няма да се промени. Някои хора се разболяват и крещят, че се уповават на Бог и не се страхуват от смъртта, но същевременно чувстват, че не могат просто така да седят и да не правят нищо. Мислят, че ако не изпълнят дълга си, със сигурност ще умрат, затова веднага отиват да изпълняват дълга си. Гледат кой дълг е свързан с най-натоварените задачи и е най-важен, кой е ценен от Бог и бързат да се захванат с него. През целия процес на изпълнение на дълга си те продължават да се чудят: „Може ли тази болест да бъде излекувана? Силно се надявам, че може. Посветил съм живота си, не трябва ли да бъда излекуван?“. В действителност болестта, която имат, е неизлечима. Независимо дали изпълняват дълга си или не, те ще умрат.

Въпреки че са дошли да изпълняват дълга си сега, Бог наблюдава сърцето на човека — с такъв малък духовен ръст и с такъв мотив, могат ли да изпълняват дълга си добре? Категорично не. Хората от този тип не се стремят към истината и човешката им природа не е добра. Те винаги се съобразяват със собствените си малки кроежи. Щом болестта им се изостри или се почувстват дори малко зле, те започват да си мислят: „Наистина ли Бог ме благослови? Наистина ли се е грижил за мен и ме е закрилял? Изглежда, че не е, затова няма да изпълнявам повече дълга си“. В момента, в който се почувстват малко неразположени, искат да се откажат от дълга си. Имат ли някакъв духовен ръст? (Не.) Затова не си мислете, че само защото различни хора могат да седят тук и да слушат проповеди или могат да се отрекат от семействата и кариерите си, за да изпълняват дълга си на някаква позиция в Божия дом — да вършат работа, свързана със своите професионални умения или области на познание, — те непременно изпълняват дълга си. Това не означава също, че всички, които изпълняват дълга си, го правят с желание, а още по-малко, че всички, които изпълняват дълга си, притежават определен духовен ръст. Външно хората изглеждат заети и сякаш вършат нещата с желание и отдават всичко на Бог въз основа на искрена вяра в Бог. В действителност дълбоко в сърцата си всеки от тях често е слаб. Те често таят мисли да се откажат от дълга си, често имат свои собствени планове и още по-често се надяват, че Божието дело ще приключи скоро, за да могат бързо да получат благословии. Тяхната цел е точно такава. Това, с което Бог възнамерява да се справи, са тези човешки слабости, непокорството и малкият духовен ръст, както и невежите мисли и действия на хората. Когато всички тези въпроси бъдат преодолени и вече не представляват проблем, когато нищо от възникналите проблеми не може да повлияе на способността ти да изпълняваш дълга си, тогава това е достатъчно и твоят духовен ръст е израснал. Пътят, по който в крайна сметка ще върви човек, и степента, в която ще го извърви, не се определят от това колко силно скандира лозунги, нито от мимолетните му емоции или желания. По-скоро това зависи от стремежа му и от степента на любовта му към истината.

В какви ситуации ще се откажете от дълга си? Дали когато се изправите пред смъртта? Или когато се сблъскате с някои дребни разочарования в живота? Някои хора имат много изисквания по отношение на изпълнението

на дълга им. От една страна, те не трябва да бъдат излагани на вятър или слънце, а работната им среда трябва да е удобна. Не могат да понесат дори малък повод за оплакване. Освен това трябва често да бъдат със съпруга си (или съпругата си), да живеят в свят за двама, а също така да имат свой личен живот, като например да излизат да се забавляват, да ходят на почивка и т.н. И всичко това трябва да ги удовлетворява. Ако са дори малко неудовлетворени, в сърцата си ще се почувстват неудобно и непрестанно ще негодуват, и дори ще смущават другите, като разпространяват представи. Някои хора, които разбират истината, могат да разпознаят, че тези хора не са добри, че са неверници, и ще странят от тях. Но има и такива, които не разбират истината. Те имат малък духовен ръст и им липсва проницателност, и те ще бъдат засегнати от смущенията на тези хора. Кажете Ми, трябва ли такива злодеи да бъдат премахнати от църквата? (Да.) Този тип хора, които постоянно смущават и прекъсват работата на църквата, трябва да бъдат премахнати, за да бъдат защитени онези, които имат малък духовен ръст и които са невежи. При какви обстоятелства вие самите бихте изоставили дълга си и бихте напуснали без предизвестие? Например, докато проповядваш евангелието, виждаш някой, който е много красив и говори обаятелно, и колкото повече го гледаш, толкова повече обожанието ти се увеличава, и си мислиш: „Колко чудесно би било да не изпълнявам дълга си и да си намеря партньор като този!“. Щом мислиш по този начин, ти си в опасност. Лесно ще се поддадеш на изкушението. А щом си мислил твърде много за това, ти определено ще се стремиш към тази връзка. Но когато най-накрая спечелиш този човек, осъзнаваш, че той също е покварено човешко същество и в крайна сметка не е толкова страхотен, но тогава вече е твърде късно за съжаление. След като някой попадне в изкушението на романтичните обвързвания, не е лесно да се измъкне. Няма да е лесно да се върне назад, без да загуби една-две години или от три до пет години. През тези три до пет години, които си загубил, колко истина ще пропуснеш? Колко голяма ще бъде загубата за твоя живот? С колко много ще се забави израстването ти в живота? Има и такива хора, които виждат, че други хора печелят много пари в мирския свят, носят маркови дрехи, похапват и попийват добре, и сърцето им започва да се вълнува. Те също искат да отидат да печелят пари. Така възниква изкушението. Всеки човек, чийто ум започва да

препуска лудо, когато се сблъска със ситуации, и мисли да изостави дълга си, не е способен да устои на изкушението. Той е в опасност. Това е признак за малък духовен ръст. Чувстваш се разстроен и недоволен, когато видиш някой друг да яде някаква хубава храна. Чувстваш се недоволен и когато видиш някой друг човек с добър партньор. И ставаш нещастен, когато видиш някой, който е приблизително на твоята възраст и е почти толкова привлекателен, колкото теб, но е облечен по-добре от теб и дори е известен. Започваш да си мислиш, че ако не беше изоставил образованието си, ако беше завършил и беше намерил кариера, със сигурност щеше да се справяш по-добре от него. Винаги, когато се сблъскаш с тези ситуации, си тревожен в продължение на дни. Тези изкушения са вид възпиране, вид раздразнение за теб, което показва, че твоят духовен ръст е малък. Когато проповядвате евангелието и срещнете подходящ представител на противоположния пол от типа „висок, богат и красив“ или жена, която е със светла кожа, богата е и е красива, може да не сте способни непременно да избегнете изкушението. Какво означава, че може да не сте способни да го избегнете? Означава, че духовният ти ръст не е достигнал ниво, на което можеш да преодолееш различните изкушения, че не можеш да ги избегнеш, затова сърцето ти е завладяно и подлъгано. Това, за което мислиш, за което разсъждаваш в ума си, дори това, за което мечтаеш и обсъждаш с другите, всичко е свързано с тези въпроси. То се отразява на изпълнението на дълга ти. Докато разговаряш за истината, другите имат много какво да кажат, докато ти допринасяш все по-малко и губиш интерес към вярата в Бог. Не означава ли това да бъдеш подлъган? Това е изпадане в изкушение и е опасно. Някои хора считат, че човек е изпаднал в изкушение едва когато е започнал да се среща с някого или е излязъл с него, но докато стигне до този момент, с него вече е свършено. Могат ли да възникнат подобни ситуации, ако вие се сблъскате с такива въпроси? (Не знам.) Ако не знаете, това доказва, че духовният ви ръст е малък. Защо това доказва, че духовният ви ръст е малък? От една страна, ти никога не си се сблъсквал с такива въпроси, така че не знаеш как би реагирал. Не се владееш. От друга страна, когато се сблъскаш с подобна ситуация, нямаш правилното отношение и подход да се справиш с такъв проблем. Ако не можеш да потърсиш истината, за да разрешиш проблема, това означава, че си пасивен. Пасивността доказва, че имаш

малък духовен ръст и че си невеж. Макар че може би не съблазняваш активно другите, другите със сигурност може да те съблазнят, което носи изкушение по твоя път. Ако не можеш да го преодолееш, това е проблем. Например, какво става, ако някой ти предложи пари и статус или ако се появи още по-добър човек и се опита да те съблазни? Ще бъде ли лесно да преодолееш това? Какви са шансовете ти да успееш да го преодолееш? Казват, че някои хора, след като получат само два шоколада от някого, който ги харесва, се влюбват и обмислят да започнат връзка с този човек — толкова малък е техният духовен ръст. Дали става въпрос за това, че не е вярвал в Бог достатъчно дълго? Не е задължително. Някои хора са вярващи повече от десетилетие и все още могат да изпаднат в изкушение, когато се сблъскат с подобни ситуации. Независимо дали се сблъскват с това за първи, втори или трети път, те все още могат да бъдат съблазнени. Каква е причината за това? Духовният им ръст е малък и те наистина нямат разбиране за някои истини. Защо нямат разбиране? Защото не се стремят към истината, винаги са обърканi. Според тях тези въпроси не са съществени. Те си мислят: „Ако наистина се появи подходящ партньор, защо да не мога да се оженя? Просто все още не съм срещнал подходящия човек, а и никой не ме впечатлява, така че просто ще се справям как да е“. Това половинчато справяне не е отношение на стремеж към истината, не е вървене по пътя на постигането на спасение и усъвършенстване — не е това отношение. Те просто искат да избутат някак си — т.е. да се носят по течението, да живеят ден за ден и да отидат там, където ги отведе животът. И ако наистина дойде ден, в който не могат да продължат, така да бъде. Те не се интересуват от Божието намерение да спаси хората или от делото, което Бог върши за това спасение. Нещо повече, те не търсят искрено и различните истини, свързани с Божието спасяване на човека, нито приемат това присърце. Някой може да каже: „Но той винаги присъства на проповедите. Как можеш да кажеш, че не го приема присърце?“. Но това само да спазваш ритуала за посещаването на събирания и да слушаш проповеди е нещо различно от това да приемеш истината. Има много хора, които слушат проповеди, но колко от тях действително практикуват истината? Още по-малко са онези, които поемат по пътя на стремежа към истината. Има много хора, които се съсредоточават единствено върху разбирането на доктрини и върху обогатяването на собствените си

представи и фантазии, когато слушат проповеди. Онези, които обичат истината, слушат с цел да я търсят и да я приемат. Те са способни да слушат проповеди и да се самоанализират, като сравняват чутото със собствените си състояния, и се съсредоточават върху справянето със своя покварен нрав. Те се придържат към практическите аспекти на истината. Те наблягат на практикуването и на преживяването на тези аспекти и на придобиването на истината. Следователно онези, които обичат истината, слушат проповеди, за да получат живот, за да разберат истината и за да се преобразят. Те приемат истината в сърцето си и когато я практикуват, разбраното от истината им носи полза. Разбирането на истината осигурява път. Що се отнася до онези, които не се стремят към истината, те слушат проповеди по объркан начин. Те ще изслушат цялата проповед от началото до края, а когато след това ги попиташ какво са разбрали, ще кажат: „Разбрах всичко. Водих си точни бележки за всичко“. Но ако ги попиташ как това им помага, те само неопределено ще кажат, че то им помага донякъде. Всъщност това помага ли им? Не, защото те не са усвоили истините на проповедта. Защо не са ги усвоили? Защото не са ги приели, как биха могли да ги усвоят? Някои хора казват: „Как може да не са ги усвоили? Как може да не са ги приели? Те слушаха много внимателно и дори си водеха бележки“. Някои хора си водят бележки само формално, а не защото копнеят за истината. Някои хора, които разговарят за истината, не я приемат непременно. Зависи от това дали сърцата им наистина копнеят за истината. Какво означава тогава наистина да приемаш истината? Това означава, че след като прочете Божиите слова, човек може да ги съобрази със собствените си състояния, със собствените си дела, с принципите на вярата в Бог, с дадените от Бог поръчения и отговорности, както и с пътя, по който върви. Той може да се самоанализира по отношение на всички тези неща, да ги разпознае ясно, да постигне разбиране на истината, а след това да я практикува и да навлезе в нея. Само такъв човек приема истината, само такъв човек се стреми към истината.

Току-що бяха обсъдени проявленията на хората с малък духовен ръст. В процеса на постепенното разбиране на истината хората постепенно ще разрешават проблемите със своя малък духовен ръст като глупост, невежество, плахост и слабост. Какво означава слабост? Означава, че елементът на вярата ти в Бог е особено малък. Вярата ти в Бог е съвсем

минимална. В духа на доктрината ти вярваш, че Бог може да осъществи всичко и че Той господства над всички неща, но когато се сблъскаш с реални ситуации, не се осмеляваш да се довериш на Бог. Не се осмеляваш да Му предадеш всичко чистосърдечно и не можеш да се покориш — това е слабост. Глупостта, невежеството, плахостта и непокорството на хората, тези негативни неща, могат да бъдат преодолени само постепенно или подобрени в различна степен чрез търсене на истината при изпълнението на дълга. Какво означава подобрение? Означава, че тези негативни неща постепенно ще се преодоляват. Резултатите от изпълнението на дълга ти стават все по-добри, а когато се сблъскаш със ситуации, можеш да понасяш повече, отколкото преди. Например в миналото, когато се сблъскваше с такива ситуации, поради малкия си духовен ръст щеше да бъдеш слаб, щеше да станеш негативен и това дори щеше да се отрази на отношението ти към изпълнението на твоя дълг. Щеше да се разгневиш безпричинно, да се откажеш от дълга си, да бъдеш нехаен и да не проявяваш отдаденост. Сега, когато се сблъскаш с такива ситуации, степента на твоята отдаденост към изпълнението на дълга ти не намалява. Ако имаш трудности или слабости в сърцето си, можеш да потърсиш истината, за да ги преодолееш. Това означава, че въпросът за навлизането ти в живота вече няма да оказва влияние върху изпълнението на дълга ти. Настроенията ти, състоянието ти и слабостта ти вече няма да влияят на определената за теб работа, нито ще влияят на отговорностите, дълга и задълженията ти. Не е ли това увеличаване на способността ти да се справяш с въпросите и с външните събития? Това е израстване в духовен ръст. Някои хора са много щастливи, ако ги помолят да играят главна роля, и дори не стъпват на земята от щастие. Но ако ги помолят да играят второстепенна роля, нямат желание, стават мрачни и ходят с наведена глава. Някои хора винаги искат да изпъкнат, когато проповядват евангелието, но не могат да разговарят за истината. Те не се обучават, но въпреки това винаги искат да застават на високи места и да показват лицата си. Това истинско покорство ли е? Това ли е правилното отношение към изпълнението на дълга? Когато нагласата на човека е неправилна и състоянието му е погрешно, той трябва да търси истината за преодоляването на тези неща и в крайна сметка да е способен да търси и да практикува истината, независимо каква ситуация възниква. Това

означава да имаш житейско преживяване. Щом можеш да различаваш всички видове въпроси, значи си придобил имунитет. Независимо с какво се сблъскваш и кога се случва то, това няма да повлияе на изпълнението на дълга ти, нито изпълнението ти ще бъде повлияно от някакъв дребен проблем, лека промяна в настроението или промени в хора, събития, неща и обстоятелства. Способността ти да преодоляваш греха и да преодоляваш различни обстоятелства и настроения ще стане по-силна — това означава, че духовният ти ръст е израснал. Как израства духовният ръст? Това е резултатът, който се постига, когато хората постепенно навлизат в истината реалност, като търсят истината, за да разрешават проблемите. Щом си разбрал някои истини и тези истини се превърнат в твой живот, щом станат основа на твоите постъпки, щом се превърнат в твоя възглед за наблюдаване на нещата и щом станат твоя пътеводна светлина, тогава ти си издръжлив. Няма да ставаш слаб толкова често. Например ти щеше да си много щастлив, ако преди това те бяха направили водач. Ако те бяха освободили, щеше да бъдеш негативен в продължение на месец-два, нямаше да искаш да правиш нищо, което се иска от теб, щеше да изпълняваш всяка задача с негативно отношение, да действаш нехайно, дори до степен да се откажеш напълно. Сега, ако възнамеряват да те освободят, ти би казал: „Дори да бъда освободен, това няма да ми повлияе. Няма да бъда негативен нито за ден. Ако днес бъда освободен, ще продължа с това, което трябва да правя утре. Приемам устроеното и подреденото от Бог и Му се покорявам“. Това е издръжливост. Как се постига тази издръжливост? Ако не се стремиш към истината и, когато се сблъскаш с проблеми, не търсиш истината за разрешаването им и не се съсредоточаваш върху това да действаш съгласно принципи, ще имаш ли този духовен ръст? Никога няма да бъдеш устойчив, ако живееш според философиите на невярващите за светските отношения. Само ако живееш съгласно истината, можеш постепенно да се избавиш от горделивостта, статуса и суетата, така че в крайна сметка нищо да не може да те събори и нищо да не може да ти повлияе да изпълняваш добре дълга си. Това е да имаш духовен ръст. То е да си устойчив. Когато си издръжлив и твоят духовен ръст е пораснал, не изпълняваш ли дълга си все повече по начин, който отговаря на критериите? Когато изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, не означава ли това, че вече имаш

определен духовен ръст? Какво включва този духовен ръст? Истинска вяра в Бог, истинско покорство пред Бог и преданост към Бог, както и способността да се отнасяш правилно към дълга си. Да приемаш всичко от Бог и да си способен да се покоряваш на Бог, да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Това са проявленията на израстването на духовния ръст.

Сега почувствахте ли в съзнанието си, че спасяването ви трябва да бъде поставено на дневен ред и че вече не можете да се обърквате по този въпрос? Разбирането на всяка една истина е изключително важно за това да бъдеш спасен. Не можеш да се обърквaш по отношение на нито една истина. Да вярваш в Бог не е просто да полагаш някакви усилия, да обикаляш насам-натам, да понасяш някакви страдания и да си способен да упорстваш в изпитанията, без да се препъваш. Ако хората, които вярват в Бог, наистина считат, че това да бъдеш спасен е важен житейски въпрос, и се отнасят към получаването на истината като към важен житейски въпрос, тогава те могат да се избавят от всичко. За тях ще бъде лесно да се избавят. Ако някой все още не е почувствал колко важно е да бъде спасен, тогава това е глупаво и невежо. Вярата му е твърде слаба и той все още живее в опасна ситуация. Ако някой не обича истината, ще му бъде трудно да постигне изпълнение на дълга си съгласно критериите. Това е така, защото за да постигне изпълнение на дълга си съгласно критериите, човек трябва да разбере много истини и също така да навлезе в много истини. В процеса на разбиране на истината и на навлизането в нея изпълняването на дълга му постепенно ще стане съгласно критериите. Различните му слабости и настроения постепенно ще се променят, а различните му състояния също постепенно ще се подобряват. В процеса на разбирането на истината и на навлизането в истината реалност, той все повече ще е наясно в себе си за виденето относно вярата в Бог и относно това да бъдеш спасен, а в същото време желанието и изискването за спасение ще стават все по-неотложни. Какво се разбира под неотложност? Това означава, че можеш да почувстваш, че спасението е неотложен въпрос, че е изключително важен въпрос и че ако не преодолееш покварения си нрав, това може да бъде много опасно и ти няма да си способен да постигнеш спасение. Това е вид нагласа, която носи усещане за неотложност. В началото нямаш понятие за това, че биваш спасен или усъвършенстван. Постепенно започваш да разбираш, че хората имат покварен нрав и

се нуждаят от Бог, за да ги спаси. Откриваш, че хората живеят в грях, хванати в капана на покварен нрав, без свобода, живеят живот, изпълнен с изключително страдание, и че рано или късно ще бъдат пометени от злите тенденции на Сатана. Осъзнаваш, че хората сами не могат да останат непоколебими — независимо колко си издръжлив или решителен, не можеш да гарантираш, че ще следваш Бог до края — и че трябва да се стремиш към истината, трябва да преживееш съд, наказание, изпитания и облагородявания, за да разбереш истината и да се опознаеш, и едва тогава ще имаш решимостта да следваш Бог до края. Именно в този момент започваш да изпитваш някаква неотложна нужда да бъдеш спасен. Разбирането на истината е от решаващо значение за това да бъдеш спасен. Стремежът към истината е важен въпрос, който човек никога не бива да изоставя или да пренебрегва. Дали се стремиш към истината, или не, има пряка връзка с това да бъдеш спасен и е неразривно свързано с това дали можеш да бъдеш усъвършенстван от Бог. В процеса на изпълнение на дълга ти всички проблеми и трудности, с които се сблъскваш, трябва да бъдат разрешени чрез търсене на истината. Твоите слабости, невежество и глупост постепенно също ще се променят. Какво означава тази промяна? Тя означава, че способността ти да преодоляваш греха е станала по-силна, а ти ставаш все по-чувствителен към покварения си нрав и към нечестивите неща. В сърцето си придобиваш повече проницателност и чувство за тези въпроси. В момента на някои хора все още им липсва тази осъзнатост и те не чувстват нищо, когато видят грях, нечестивост или сатанински неща — това е неприемливо и показва, че техният духовен ръст все още е недостатъчен. Някои други хора нямат никакви чувства, никаква проницателност и дори следа от истинска омраза към различните модели на греховно поведение и към различните грозни аспекти на Сатана. Нито имат някаква осъзнатост или проницателност, или още по-малко омраза към собствените си действия и поквата, която разкриват, както и към покварения нрав и грозните неща дълбоко в сърцата им — тези хора все още са далеч от това да имат духовен ръст. Колкото и голямо да е разминаването обаче, независимо колко слаб е човек или колко малък е духовният му ръст в момента, това не е проблем, защото Бог е предоставил на хората път и посока за разрешаването на тези проблеми. Докато постепенно започваш да изпълняваш дълга си по начин, който

отговаря на критериите, същевременно ти се стремиш към разбиране на истината и навлизане в истините реалности. Докато се стремиш да разбереш истината и да навлезеш в истините реалности, способността ти да преодоляваш греха става все по-силна, а способността ти да разпознаваш нечестивите неща също се увеличава, като по този начин ти преодоляваш своята слабост и непокорство в различна степен. Например, когато духовният ти ръст е малък и се сблъскаш с някаква ситуация, дори да знаеш, че тя не е добра, въпреки това ти може да си възпиран и обвързан от нея и дори да участваш в нея. Когато разбереш истината и можеш да практикуваш някои истини, освен че ще ненавиждаш тези неща в сърцето си, ти ще ги отхвърлиш и ще откажеш да участваш в тях. В същото време ще помогнеш и на другите да се освободят от тях. Това е напредък. Това е израстване на духовния ръст. Кои са белезите на израстването на духовния ръст? На първо място, човек е отдаден в изпълнението на дълга си, без повече нехайно поведение. На следващо място, вярата му в Бог става по-истинска и по-практическа и той има истинско покорство пред Бог. Освен това човек може да разпознава и преодолява изкушенията и смущенията на Сатана. Сатана вече не може да го подвежда или да го контролира и той може да се освободи от влиянието на Сатана. С това човек наистина е изпълнил критерия да бъде спасен.

След днешното общение знаете ли как да оцените дали вашето изпълнение на дълга ви отговаря на критериите? Ако знаете, това доказва, че донякъде разбираш тези истини и си постигнал напредък. Ако не знаете, това доказва, че не си разбрал казаното и си изостанал. Необходима ви е яснота по два аспекта: единият е способността да оценявате себе си, а другият е да знаете как да изпълнявате дълга си, така че да отговаря на критериите и да познавате пътя. Преди това през повечето време нашите обсъждания бяха съсредоточени върху изпълнението на дълга и малко се споменаваше за изпълнението на дълга съгласно критериите. Днес основното обсъждане беше за стандартите за изпълнение на дълга по начин, който отговаря на критериите. В общи линии разговаряхме доста ясно за стандартите за това и за различните истини, свързани с този аспект. Освен това какви въпроси трябва да се избягват и какви принципи трябва да се отстояват в процеса на изпълнението на дълга, както и кои са грешките, които не бива да се допускат — всичко това е много важно.

По-специално не крадете приношения, не се впускайте безразсъдно в романтични връзки и не се противопоставяйте на работните разпоредби. Ако допуснеш тези грешки, тогава с теб е напълно свършено. За теб няма надежда да бъдеш спасен. Затова не поемай по грешен път, не върви по пътя на зъл човек. Щом стъпиш на този път, наистина няма надежда. Никой не може да те спаси. Ако Бог не те спаси, тогава със сигурност не можеш и сам да се спасиш. Ако някой стигне дотам, това е сериозен проблем. Няма да е лесно да се върне. По същество това е път към нищото.

28 ноември 2018 г.

ПРОПОВЯДВАНЕТО НА ЕВАНГЕЛИЕТО Е ДЪЛГ, КОЙТО ВЯРВАЩИТЕ СА ДЛЪЖНИ ДА ИЗПЪЛНЯТ ДОБРЕ

На последната среща говорихме за изпълнението на дълга по начин, който отговаря на критериите. Постигането на това е първото и най-основното от четирите фундаментални условия, които се изискват за усъвършенстването на човека от Бог. Последния път участвахме в общение относно определението и принципите на изпълнението на дълга. Освен това обсъдихме някои примери, като разговаряхме за различните външни признаци, които показват, че хората не изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите, така че Божиите избраници да могат ясно да видят, че такива проблеми трябва да бъдат коригирани, и да разберат отношението, което Бог възприема към онези, които изпълняват дълга си по такъв начин. След като разговаряхме за това, вие придобихте общо разбиране как да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите, на какво да обръщате внимание, какви неща не можете да правите и какви действия биха могли да накърнят Божия нрав и да доведат до унищожение. Като участвате в общение за това как да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите, можете ли концептуално да видите и разберете нещо от истината по този въпрос? Когато изпълняват различните си дългове, какви принципи трябва да спазват всички разнородни типове хора и какви истини трябва да практикуват? Имате ли ясно разбиране за тази специфика? (Не разбираме ясно това.) Тогава е необходимо да поговорим за него с повече подробности. Трябва да изложим по-подробни категоризации, за да обсъдим какво означава да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите.

Делото на Божия дом е разделено на няколко основни категории. Работата, която е на преден план в цялото дело на Божия дом, е тази за проповядване на евангелието. Разпространяването на евангелието включва огромен брой хора, засяга широк кръг неща и е свързано с голямо количество работа. То е първата категория на делото и е най-важната задача в цялостното дело на църквата. Работата по разпространяване на евангелието е първата важна задача от Божия план за управление. Ето защо то трябва да бъде категоризирано като първа категория на делото. И

така, каква титла носят тези, които изпълняват този дълг? Евангелските работници. Що се отнася до втората категория, кой е най-важният дълг във вътрешното дело на църквата? (Този на водачите и работниците.) Правилно, това е дългът на водачите и работниците на всички нива в църквата, включително надзорниците и ръководителите на различни екипи. Този дълг е от основно значение и цялото дело, което вършат тези хора, е важно. Това е втората категория. Що се отнася до дълга на третата категория, кои видове дълг са относително важни в работата за разпространяването на евангелието? (Някои специални видове дълг.) Да, третата категория включва хора, които изпълняват различни специални видове дълг, включително работа с текст, превод, музика, филмопроизводство, изкуство и работа, свързана с външни дела. Тези от четвъртата категория изпълняват предимно обикновени видове дълг, свързан с логистичната работа, като например дълг на домакин, готвене и покупки. Не е необходима подробна категоризация на тези видове дълг. Петата категория е за онези хора, които могат да изпълняват някакъв дълг само в свободното си време поради семейната си ситуация, физическото си състояние или други подобни причини. Тези хора изпълняват дълга си по най-добрия начин, който способностите им позволяват. Това е петата категория. Останалите, които не изпълняват своя дълг, са поставени в шестата категория. Тези хора нямат нищо общо с изпълнението на дълга, така че защо трябва изобщо да бъдат посочени в някаква категория? Тъй като се броят за част от членовете на църквата, те са посочени в тази последна категория. Ако са слушали много проповеди, способни са да разберат истината и доброволно поискат да изпълняват дълг, трябва да позволим на такива хора да го изпълняват и да им дадем възможност за покаяние, стига да имат искрена вяра и да не са хора с изключително ниски заложби или зли хора и при условие че обещаят да не причиняват смущения. Всички членове на църквата в основни линии попадат в шестте категории, които споменахме току-що. Единствените, които остават, са новите вярващи. Не може да се каже, че те не изпълняват дълга си. По-скоро, тъй като са с малък духовен ръст и имат само повърхностно разбиране за истината, те не могат да правят нищо. Дори някои от тях да имат добри заложби, те не разбират истината или принципите и затова все още не могат да изпълняват никакъв дълг.

Могат да започнат да изпълняват дълг, след като са вярвали в Бог две-три години. Тогава можем да ги причислим към различните категории хора, които изпълняват дълг. В заключение, вече ясно очертахме шестте категории. Първата категория е за евангелските работници. Втората категория е за водачите и работниците на всички нива в църквата. Третата категория е за онези, които изпълняват специален дълг. Четвъртата категория е за онези, които изпълняват обикновен дълг. Петата категория е за онези, които изпълняват дълг, когато им позволи времето. Шестата категория е за онези, които не изпълняват дълг. Какви принципи са залегнали в основата на подреждането на тези категории? Тези категории са разделени в съответствие с естеството на работата, необходимото време за извършване на работата, работното натоварване и важността на работата. Когато преди това говорихме за изпълнението на дълг, ние обсъдихме основно различните аспекти на истината за изпълняване на дълг. Общението ни засегна истините принципи, които всички хора трябва да следват при изпълнение на дълга си. Не разграничихме никакви категории и не обсъдихме подробно кои принципи трябва да спазва всеки от тези типове хора, нито пък конкретните истини, върху навлизането в които трябва да се съсредоточат. Сега ще разговаряме по-обстойно за този аспект на истината, като ще обсъдим последователно всяка категория, за да е ясно.

Първо ще открия нашето общение относно истините, които трябва да разбират евангелските работници. Кои са основните истини, които евангелските работници трябва да разбират и с които трябва да се въоръжат? Как трябва да се отнасяш към този дълг, за да го изпълняваш добре? Трябва да си въоръжен с някои истини за видението, необходимо за проповядване на евангелието, и трябва да овладееш принципите на проповядване на евангелието. След като си овладял тези принципи, с какви други истини трябва да се въоръжиш, за да преодолееш представите и проблемите на другите? Как трябва да се отнасяш към онези, които изследват истинския път? Най-важното нещо е да се научиш на проницателност. На кого можеш да проповядваш евангелието и на кого не можеш: това е първият принцип, който трябва да разбереш. Ако проповядваш евангелието на хора, на които не може да се проповядва, това не само ще е напразно усилие, но може и лесно да създаде скрити

опасности. Това трябва да бъде разбрано. Освен това дори хората, на които може да бъде проповядвано евангелието, няма да го приемат, ако просто кажеш няколко думи или говориш за някои задълбочени доктрини. Не е толкова лесно. Може да се окаже, че говориш, докато устата ти не пресъхне и езикът ти не прегори, и да изгубиш всякакво търпение, като ти се иска да изоставиш онези, които разучават истинския път. При такива обстоятелства какво е най-важно да притежаваш? (Любов и търпение.) Трябва да имаш любов и търпение. Ако ти липсва всякакво чувство на любов, тогава със сигурност нямаш и търпение. Освен че трябва да разбираш истината по отношение на видението, да проповядваш евангелието изисква също така голяма любов и голямо търпение. Само по този начин можеш да изпълняваш правилно дълга за проповядване на евангелието. Как се определя дългът за проповядване на евангелието? Как гледаш на дълга за проповядване на евангелието? По какво се различават евангелските работници от онези, които изпълняват други видове дълг? Те свидетелстват за Божието дело от последните дни и свидетелстват за идването на Бог. Някои хора казват, че са вестители на евангелието, че са изпратени с мисия, че са ангели, слезли отгоре. Могат ли да се определят по този начин? (Не могат.) Каква е мисията на евангелските работници? Какъв е техният образ в съзнанието на хората? Каква е ролята им? (Евангелисти.) Евангелисти, вестители, какво друго? (Свидетели.) Повечето хора биха ги определили по този начин. Но дали тези определения всъщност са точни? Общоприетите термини са „евангелист“ и „свидетел“ — „вестител на евангелието“ е по-престижна титла. Тези три термина могат да се чуят често. Независимо как хората разбират и определят титлите на онези, които изпълняват този дълг, всички тези титли са неразривно свързани с думата „евангелие“. Кой от тези три термина е по-уместен и по-подходящ за дълга на проповядване на евангелието, което го прави по-рационална титла? (Евангелист.) Повечето хора смятат, че титлата на евангелист е по-подходяща. Някой съгласен ли е с титлата на свидетел? (Да.) А какво ще кажете за титлата „вестител на евангелието“? (Не.) Почти никой не е съгласен с титлата „вестител на евангелието“. Нека първо да обсъдим дали е подходяща титлата „евангелист“. Евангелистът е този, който проповядва пътя. Да „проповядваш“ означава да разгласяваш, да разнасяш, да предаваш и да оповестяваш нещо. А какъв е „пътят“, за който проповядват

евангелистите? (Истинският път.) Това е добре казано. „Пътят“ е истинският път на Божието дело и на Божието спасение на човека. Ето така обясняваме и определяме термина „евангелист“. А сега да поговорим за свидетеля. За какво свидетелства даден свидетел? (За Божието дело от последните дни.) Не е погрешно да се каже, че свидетелят свидетелства за Божието дело от последните дни. Тези две титли изглеждат относително подходящи. А какво ще кажете за „вестител на евангелието“? За какво се отнася „евангелие“? Това е добрата новина и радостната вест за Божието дело, за Божието спасение на човека и за завръщането на Бог. Как можем да обясним „вестител“? Едно добро обяснение на „вестител“ е някой, изпратен от Бог, някой, който е пряко изпратен да проповядва евангелието, или определен човек, когото Бог изпраща в определен момент, за да предаде Божиите слова или някакво важно послание. Това е вестител. Дали онези, които проповядват евангелието, играят такава роля? Дали извършват такъв вид дело? (Не.) Тогава какъв вид дело извършват? (Те свидетелстват за Божието дело от последните дни.) Дали тяхното свидетелство за Божието дело от последните дни е мисия, която са приели пряко от Бог? (Не.) Тогава как може да се обясни тази мисия? (Това е дългът на сътворените същества.) Това е дългът на хората. Независимо дали Бог те е натоварил, казал ти е или ти е възложил да разгласяваш Неговото ново дело и евангелието, ти имаш отговорността и задължението да разкажеш на повече хора за евангелието, да го разпространяваш и да го предаваш на повече хора. Имаш отговорността и задължението да дадеш възможност на повече хора да узнаят тази новина, да дойдат пред Бог и да се върнат в Божия дом. Това е дългът и отговорността на хората, така че да не може да се счита, че те са били проводени и изпратени от Бог. Следователно думата „вестител“ не е подходяща тук. Какво е естеството на тази дума? Тя е лъжлива, преувеличена и празна. Думата „вестител“ е твърде преувеличена, за да бъде подходяща. От времето на Стария завет до наши дни, от началото на Божието дело на управлението до наши дни ролята на вестителя в общи линии никога не е съществувала. С други думи, такава роля не е участвала в делото на Божия план за управление за спасението на човечеството през цялата му продължителност. Как могат обикновените хора да понесат на плещите си това, което се има предвид с думата „вестител“? Никой не може да поеме на плещите си такава работа.

Следователно тази роля не е достъпна за човека и никой не може да бъде свързан или асоциран с тази дума. Вестителят според разбиранията на хората е някой, който е изпратен от Бог да направи нещо или да предаде послание. Такъв човек има съвсем малко общо с великото и всеобхватно дело на Бог да управлява човечеството. Тоест ролята на вестителя е почти несъществуваща на трите етапа от Божието дело. Затова в бъдеще не използвайте тази дума. Наивно е да се говори по този начин. Може ли даден човек да поеме на плещите си титлата „вестител на евангелието“? Не може. Първо, той е от плът и кръв. Освен това е член на поквареното човечество. Що за същество е вестителят? Знаете ли? (Не знаем.) Не знаете, но въпреки това се осмелявате да използвате това название. Това е да се представяш за друга личност. Може да се каже категорично, че вестителите нямат нищо общо с човечеството, а човешките същества не могат да имат нищо общо с думата „вестител“. Човечеството не може да я поеме на плещите си. Вестителите на евангелието, слизането на вестители отгоре и делото на вестителите — всичко това в основни линии приключи по времето на Авраам в Стария завет. Това вече е отминало и свършено. Още от времето, когато Бог официално извърши делото за спасението на човечеството, човечеството трябва да престане да използва думата „вестител“. Защо тази дума не бива да се използва повече? (Човекът не може да я понесе на плещите си.) Въпросът не е дали човекът може да я понесе на плещите си, а по-скоро това, че вестителите нямат нищо общо с поквареното човечество. Сред поквареното човечество няма такава роля, нито пък има такава титла. Нека се върнем към думата „евангелист“. Ако трябва да дадем обективно, точно и задълбочено определение на „посоката“, за която проповядва той, как бихме я определили? (Божието слово.) Това е относително общо понятие. По-конкретно, отнася ли се то само до евангелието и посланието на Божието дело в днешни дни? (Не.) Тогава какво всъщност разгласяват евангелските работници? До каква степен работата на евангелските работници е свързана с „пътя“? Що за дело всъщност попада в обхвата на техния дълг? Те просто предават някаква основна информация на потенциалните приемници на евангелието — например че Бог е дошъл в последните дни, делото, което е извършил, Божиите слова и Божиите намерения — за да могат хората да чуят и приемат тази информация, след което да се върнат при

Бог. След като доведат хората пред Бог, тяхната отговорност да проповядват евангелието е изпълнена. Дали нещо от това, което се има предвид под „посока“, се съдържа в информацията, която те предават? Тук понятията „информация“ и „евангелие“ са общо взето равносилни. И така, имат ли нещо общо с „посоката“? (Не.) Защо няма такава връзка? За какво точно се отнася „посоката“? Най-простата дума, която можем да използваме като обяснение, е „път“. Понятието „път“ обхваща в себе си определението за „посока“, което е по-специфично. Ако трябва да говорим по-конкретно, „посоката“ са всички слова, предоставени от Бог за спасението на човечеството, за да освободи хората от покварения им сатанински нрав и да им позволи да се измъкнат от оковите и мрачното влияние на Сатана. Точно и конкретно ли е това описание? Като погледнем думата „евангелист“ сега, дали тя е подходящо определение за онези, които изпълняват дълга за проповядване на евангелието? (Не е подходяща.) Дългът на евангелиста стига много по-далеч от проповядването на евангелието. Само онези, които познават Бог и свидетелстват за Бог, могат да поемат на плещите си тази титла. Може ли един обикновен човек, който проповядва евангелието, да поеме на плещите си работата на евангелиста? Категорично не. Да проповядваш евангелието не е нищо повече от това да разгласяваш добрата новина и просто да свидетелстваш за Божието дело. Тези хора изобщо не могат да носят на плещите си делото на евангелистите, не могат да изпълняват дълга на евангелистите, така че не могат да бъдат наричани евангелисти. Титлата на евангелиста дава по-високо положение, а тези, които проповядват евангелието, не са достойни за тази титла. Тази титла не е уместна за тях. Сега единственият термин, който остана, е „свидетел“. Какво е това, за което свидетелства даден свидетел? (Божието дело от последните дни.) Уместно ли е да се каже, че той разгласява Божието дело от последните дни и свидетелства за него? Ако трябва точно да се определи значението на „свидетел“, то следва да се отнася за човек, който свидетелства за Бог, а не за човек, който свидетелства за евангелието. Ами ако наречем тези хора, които проповядват евангелието, свидетели на Бог? Способни ли са да свидетелстват за Бог? (Не могат.) Как можем да обясним термина „свидетел“, използван тук? При внимателно разучаване, думата „свидетел“ също не е подходяща. Тъй като онези, които проповядват евангелието, само разгласяват изречените от Бог слова на всички хора,

които жадуват за Божиите слова, и разказват Божието слово на хората, които приветстват Божието явяване, това не достига истинската значимост на думата „свидетел“. Защо казвам, че не това означава да свидетелстваш? Свидетелстването включва това, за което човек разговаря и което разгласява, за да даде възможност на хората да опознаят Бог и да доведе тези хора пред Него. В момента тези, които проповядват евангелието, просто водят хората в църквата, в Божието работно място на земята. Те не свидетелстват за Божия нрав, за това, което Бог притежава и представлява, нито за делото на Бог. Подходяща ли е за тях титлата „свидетел“? Ако трябва да сме точни, тя не е нито подходяща, нито уместна. Ето, вече разучихме и обмислихме всичките три термина — вестители на евангелието, евангелисти и свидетели — като установихме, че всички те са неподходящи за евангелски работници. Независимо дали тези термини идват от религията или са обичайно използвани от членовете на Божия дом, тези титли не са нито подходящи, нито уместни. Сега стигаме до следния въпрос: важни ли са титлите? (Важни са.) Наистина ли са важни? Примерно ако истинското ти име е било Джон Смит, а сега се казваш Джеймс Кларк, променил ли си се? Не си ли оставаш същият? Това означава, че титлата или името, които използваш, не са важни. Ако това няма значение, защо анализираме тези думи? Анализирах тези думи, за да могат хората да придобият точна представа за дълга за проповядването на евангелието, да определят точно какво всъщност представлява този дълг и да знаят как трябва правилно да изпълняват този дълг и да се отнасят към него. Първо е необходимо да определиш собствената си позиция в рамките на този дълг. Това е много важно. Следователно тази титла трябва да е точна.

Току-що направих груб анализ на няколко титли или термини, отнасящи се до тези, които изпълняват дълга за проповядване на евангелието. Всички титли и определения за свидетели, евангелисти и вестители на евангелието са неточни. Защо са неточни? Защото хората, които просто проповядват евангелието, не извършват някакво съществено дело, достойно за тези названия. Те не свидетелстват за Божиите дела, за Божието дело или за Божията същност. Това не е делото, което извършват, нито пък дългът, който изпълняват. Следователно не са достойни да бъдат наричани с титлата „свидетел“. Титлата „евангелист“ също е от такова естество, да не говорим

за „вестител на евангелието“. Последната титла е лишена от смисъл и не се основава на абсолютно нищо. Тя не е нищо друго освен помпозно звучаща титла, която хората си дават сами. Откъде е дошла титлата „вестител“? Нима тя не е породена от надутостта на надменния нрав на човека? (Да.) Не е ли това просто желанието да си дадеш помпозна титла? Когато човек се увенчава с подобен вид титла, това поведение не е проявление на притежаван разум. Други титли са още по-малко подходящи и прилягащи, затова няма да ги изброяваме и анализираме поред. Тъй като тези титли са неподходящи, нека погледнем какво наистина представлява същността на дълга за проповядване на евангелието. Как в дадена религия хората наричат това да спечелиш някого чрез проповядване на евангелието? (Да събереш плод.) Когато тези, които проповядват евангелието, спечелят някой човек, те казват, че са събрали плод. Когато се срещат и разговарят, те винаги обсъждат колко плод са събрали с проповядване на евангелието на това и онова място. Те се съизмерват помежду си, за да видят кой е събрал повече плод и от какъв сорт е този плод. Защо правят такива сравнения? Като сравняват количеството плод така повърхностно, какво всъщност сравняват? Сравняват заслугите си и пригодността си да навлязат в небесното царство. Ако правят такива сравнения помежду си, разглеждат ли те делото за проповядването на евангелието като свой дълг? Защо отдават такова значение на плода, който са събрали? Те смятат, че този плод е свързан по някакъв начин с отиването им на небето, с получаването на благословии и със спечелването на награди. Ако плодът няма никаква връзка с тези неща, биха ли правили тези сравнения всеки път, когато се срещнат? Биха се сравнявали в други отношения. Биха се сравнявали във всяко отношение, свързано с получаването на награди и навлизането в небесното царство. Тъй като спечелването на хора и събирането на плод при проповядването на евангелието са свързани с отиването на небето и получаването на награди, за да постигнат тези неща, на хората никога не им омръзва да се сравняват кой е спечелил повече хора и е събрал повече плод при проповядването на евангелието. Тогава в сърцата си те пресмятат начини да спечелят повече хора и да съберат повече плод, за да подобрят пригодността и увереността си по отношение на навлизането в небето и получаването на награди. В това проличава нагласата на всякакви типове хора по отношение на проповядването на

евангелието. Дали тяхната нагласа и мотивация относно проповядването на евангелието представлява желание да изпълнят добре дълга си като сътворени същества? (Не.) Това е неправилна гледна точка. Тяхната цел не е да изпълнят добре дълга си, не е да изпълнят Божието поръчение, а да получат награди. Да изпълняваш дълга си по такъв начин, все едно правиш сделка, очевидно не е в съответствие с истината, а в нарушение на истината. Това не е съгласно Божието намерение, а нещо, което Му е омразно. Независимо от количеството плод, събрано от тези хора, то няма отношение към крайната им цел. Те разглеждат проповядването на евангелието като професия, като път или мост към придобиването на благословии и награди. Намерението на такива хора при изпълнението на дълга им и приемането на това поръчение не е да изпълнят Божието поръчение или да изпълнят добре дълга си, а само да придобият благословии и награди. Следователно за хора като тези, независимо колко плод събират, те не са нито свидетели, нито евангелисти. Делото, което извършват, не е изпълнение на дълг, а просто полагане на труд и усилия с цел да придобият благословии за себе си. Най-сериозният проблем тук е не просто че целта на проповядването на евангелието е да придобият благословии и награди, а че използват факта, че печелят хора чрез проповядването на евангелието, като разменна монета, която предлагат на Бог срещу награди и срещу благословията да навлязат в небето. Не е ли това много сериозен проблем? Каква е същността на този проблем? Те излагат евангелието за продан, „продават“ го в замяна на благословии. Това не прилича ли малко на опит за сключване на сделка с Бог? Това е същността на техните намерения и практики, и природата на техните действия. Продаването на евангелието в замяна на награди изглежда е проблемът, който се среща сред така наречените „евангелисти“ в религиозния свят. Тогава дали онези, които сега изпълняват дълга на проповядването на евангелието в Божия дом, споделят същия проблем? (Да.) Кой е същественият проблем и при едните, и при другите? Той е, че продават евангелието в замяна на Божието удовлетворение и признаване, така че да постигнат целта си да придобият благословии и да притежават красива крайна цел. Когато това е представено по този начин, някои от вас може да не са убедени, но много хора в действителност се държат по този начин.

След като спечелят хора на своя страна, много евангелски работници смятат, че са способни да спасяват хора и че са изпълнили голяма служба, и често казват на хората, които са приели евангелието от тях: „Ако не ти бях проповядвал евангелието, никога нямаше да си способен да повярваш в Бог. Благодарение на моето любящо сърце ти имаше късмета да приемеш евангелието“. А след като тези хора са приели евангелието от него, същият този тип човек винаги ще се сети да ги попита: „Кой беше този, който проповядваше евангелието до теб?“. Хората ще размислят по този въпрос и ще си кажат: „Вярно е, че ти ми проповяда евангелието, но това беше дело на Светия Дух — не можеш да си приписваш заслугата за него“. И няма да искат да отговорят. Когато не отговорят, задалият въпроса ще се ядоса и ще продължи да ги разпитва. Каква умисъл се крие зад постоянното му задаване на въпроси? Той иска да си приписва заслуги. Сред тези, които проповядват евангелието, има и такива, които успешно ще проповядват евангелието на някого, но ще откажат да предадат този човек на църквата, когато той отговори на условията да навлезе в нея. Има евангелски работници, които успешно ще проповядват евангелието на няколко души и няма да ги предадат на църквата, и такива, които успешно ще проповядват евангелието на 20 или 30 души — достатъчно, за да основат църква — и също няма да ги предадат. Защо не предават тези хора на църквата? Те казват: „Тези хора все още нямат много солидна основа. Нека изчакаме, докато получат солидна основа, докато вече нямат съмнения, докато вече не могат да бъдат лесно подведени, тогава ще ги предам на църквата“. След половин година тези хора ще имат някаква основа и ще отговарят на принципите за навлизане в църквата, но тези евангелски работници все така няма да ги предадат. Те искат сами да водят тези хора. Каква умисъл се крие зад това? Ако нямаше някаква облага, която да придобият от това, щяха ли да искат да водят тези хора? Каква облага търсят? Те се стремят да получат лична изгода и предимства от тези хора. Ако ги предадат на църквата, не биха могли да получат тези предимства. Следователно трябва да имате проницателност по този проблем. Точно както много пастори и старейшини в религиозния свят знаят съвършено добре какъв е истинският път, но не го приемат и не позволяват на вярващите да го приемат. Всъщност те правят това заради собствената си слава и придобивки. Ако вярващите приемат истинския път, тези пастори

и старейшини не биха могли да се възползват от тяхната вяра. Тези евангелски работници се страхуват, че след като приелите евангелието от тях се присъединят към църквата, те ще бъдат забравени и следователно вече няма да могат да извличат облага от вярата им. Ето защо не предават тези хора на църквата. Кога подобни евангелски работници ще предадат тези хора? Когато всички тези хора ги слушат и им се подчиняват — тогава ще ги предадат на църквата. След като тези хора навлязат в църквата, някои от тях, които имат сравнително добра човешка природа, чисто възприемане и обичат истината, ще слушат проповеди често, ще започнат да разбират някои истини и по този начин ще могат да разпознаят тези хора, които са им проповядвали евангелието. Тогава ще кажат: „Онзи човек изглежда антихрист, като Павел“. Следващия път, когато се срещнат, те няма да обърнат внимание на тези евангелски работници. Когато бъдат пренебрегнати, тези евангелски работници ще се ядосат и ще кажат: „Ти си неблагодарен! Ако не бях ти проповядвал евангелието, щеше ли да започнеш да вярваш в бог? Щеше ли да намериш истинския път? Нима сега, когато имаш някой друг, който да те води, си забравил този, който те въведе?“. Те искат на тях да се гледа като на хора, на които трябва да сте задължени. Имат ли разум хората, които говорят по този начин? (Не.) Ако някой може да си позволи да каже това, в него със сигурност няма нищо добро. Защо казвам това? Когато разгласяват Божието евангелие, на кого принадлежат спечелените от тях хора? (На Бог.) Въпреки че може да работят усилено, за да проповядват евангелието, спечелените от тях хора принадлежат не на тях, а на Бог. Тези, които приемат евангелието, искат да следват Бог, а не да вярват в онези, които са им проповядвали евангелието, обаче този тип евангелски работници не им позволяват да се присъединят към църквата и да следват Бог. Вместо това искат да държат тези хора в хватката си, да ги контролират и да накарат тези хора да ги следват. Не е ли това пладнешки обир на проповядването на евангелието? Този тип евангелски работници пречат на хората да дойдат пред Бог, като правят така, че тези хора трябва да минат през тях, за да дойдат пред Бог, и така, че цялата комуникация трябва да се извършва чрез тях. Нима не се опитват да извлекат облага от тяхната вяра? Нима не искат да контролират тези хора? (Да.) Що за поведение е това? Това е чисто поведение на Сатана! Това означава, че един антихрист е показал истинското си лице и иска да

контролира църквата и Божиите избраници. Хора от този тип могат да бъдат открити в църквите навсякъде. При сериозни случаи е възможно да контролират десетки или дори стотици хора. При по-леки случаи, когато успешно проповядват евангелието на няколко души, те просто непрекъснато ще изискват благодарност от тях, ще напомнят на тези хора за дълга им към тях винаги, когато се срещнат, и винаги ще споменават неща от времето, когато тези хора са започнали да вярват за пръв път. Защо винаги споменават такива неща? За да може онези хора да не забравят тяхната добрина, да не забравят чие проповядване им е дало възможност да навлязат в Божия дом и на кого трябва да се признае заслугата за това. Те таят намерение, когато повдигат такива въпроси, и ако то не бъде постигнато, хокат тези хора. Кое е първото нещо, което казват, за да ги нахокат? (Че са неблагодарни.) Има ли разум в тези техни думи? (Не.) Защо казвате, че им липсва разум? (Защото тези евангелски работници не стоят на полагащото им се място. Проповядването на евангелието е техен дълг, това е нещо, което се очаква от тях да правят. И въпреки това, след като успешно са проповядвали евангелието на хората, те виждат в това принос, който са направили, а не свой дълг.) Те винаги смятат, че са допринесли, като успешно са проповядвали евангелието на хората. Това е погрешно. От една страна, те не стоят на полагащото им се място. Бог е този, който спасява хората, а хората могат само да съдействат за това. Какво може да постигне човек, ако Бог не извършва делото Си? От друга страна, успешното проповядване на евангелието сред други хора не е техен принос. Те не са направили никакъв принос, това е техен дълг. Бог е този, който иска да придобие хората, а евангелските работници просто Му оказват малко съдействие. Спасяването и придобиването на хората е Божие дело и то няма нищо общо с евангелските работници. Те не могат да правят тези неща. Като проповядват евангелието, те просто изпълняват задачата да го предадат, просто предават Божието евангелие от последните дни на други хора. Не може да се каже, че това е някаква добрина, която те оказват на хората, така че ако тези хора не им обръщат внимание, те не са неблагодарни. Не се ли случват често такива неща, докато хората изпълняват дълга си да проповядват евангелието? Разкривал ли се е във вас този вид поквара? (Разкривала се е.) В тежка форма ли беше това разкриване? Стигали ли сте дотам, че да хокате другите?

Стигали ли сте дотам, че да мразите другите? Стигнали ли сте дотам, че да желаете да проклинате и контролирате хората? Ти желаеш да контролираш и да имаш надмощие над всеки, който приеме евангелието от теб. Искаш да вземеш тези хора за себе си, вместо да ги предадеш на Бог. Очакваш всеки, който приеме евангелието от теб, да бъде твоя предана рожба. Имате ли такива мисли? Много хора се отнасят към проповядването на евангелието като към това да събираш плод. Те смятат, че всеки, който приеме евангелието от тях, става техен плод и техен последовател и трябва да ги следва послушно и да се отнася с тях като със свой Бог и свой господар. Вие мислите ли по този начин? Дори да не стигате до такава явна крайност, все пак притежавате този аспект на покварен нрав. Защо е така? Това в основни линии се свежда до тези две точки: от една страна, хората не стоят на полагащото им се място и не знаят кои са. От друга страна, те не смятат проповядването на евангелието за свой дълг. Ако се отнасяш към проповядването на евангелието като към свой дълг, ще разбереш, че независимо какво правиш, независимо на колко хора проповядваш или колко хора печелиш, това е просто изпълнение на дълга на едно сътворено същество; че това е отговорност и задължение, което трябва да изпълниш, и че не е някакъв голям принос, който трябва да се обсъжда. Разбирането на въпроса по този начин е съгласно истината. Защо обаче някои хора, които проповядват евангелието, са способни да контролират онези, които приемат евангелието от тях, и смятат тези хора за свои собствени? Това е защото по природа са твърде надменни и самоправедни и им липсва дори мъничко разум. А също и защото не разбират истината и не са преодолели този аспект от покварения си нрав. Ето защо могат да правят такива глупави, надменни и варварски неща, които отвращават другите хора и са омразни на Бог.

Когато хората правят нещо, когато притежават малко капитал или допринасят с нещо, те искат да се перчат с това, искат да контролират хората, искат да обменят направеното от тях за награди или да си осигурят добра крайна цел. Някои биха стигнали дотам да се опитат да сключат сделка, като използват Божието евангелие. Каква сделка искат да направят? Ето един пример. Когато подобен човек пристигне в дома на потенциален приемник на евангелието и види, че семейството му е бедно, той си мисли, че вероятно няма да има полза от спечелването на този човек

чрез проповядване. В резултат на това се чувства незаинтересован от него или дори го дискриминира. Всеки път, когато види този човек, се чувства недоволен и казва на своя водач: „Този човек няма да е способен да повярва в Бог. А дори и да повярва, не би могъл да придобие истината“. Това е извинението, което използва, за да избегне да му проповядва евангелието. Не след дълго някой друг отива да проповядва евангелието на този човек и той го приема. Как може да обясни това първият евангелски работник? Как би могъл да каже, че този човек няма да повярва в Бог? Как би могъл да е толкова своеволен? Как би могъл да знае дали някой ще повярва, или не, ако не му проповядва евангелието? Не би могъл да знае. Защо не спечели този човек? Не го спечели, защото беше предубеден към него, гледаше го отвисоко и не показа любящо сърце към него. Като изпълняваше дълга си по този начин, той занемаряваше отговорността си. Не показа любящо сърце и не успя да изпълни задължението си. Това заслуга или недостатък е в Божиите очи? (Недостатък.) Това категорично е прегрешение. Защо се стигна до това прегрешение? Не е ли защото той не можеше да получи никакви ползи от този потенциален приемник на евангелието? Когато видя, че проповядването на евангелието до този човек няма да му донесе никаква облага, той почувства неприязън към него и му отмъсти, като не искаше да му позволи да получи спасение, а след това намери всякакви причини и оправдания да избегне да му проповядва евангелието. Това е сериозно занемаряване на отговорността и сериозно прегрешение! Да откажеш да проповядваш евангелието на някого, когато от това не можеш да получиш никаква облага — що за отношение е това? Не е ли това типично проявление на човек, който продава евангелието? (Да.) По какъв начин продава евангелието? Обяснете подробностите и процеса. (Този евангелски работник е решил дали иска да проповядва евангелието на някого въз основа на това дали може да извлече полза. Това е все едно да се отнасяш към Божието евангелие като към стока и да го продаваш, за да получиш желаните ползи. Когато е видял, че не може да придобие ползи, той е отказал да проповядва евангелието.) Той счита Божието евангелие за свой собствен частен актив. Ако види някого от богато и влиятелно семейство, който е добре нахранен и добре облечен, си мисли: „Ако му проповядвам евангелието, мога да остана в дома му и освен това да имам хубава храна за ядене и хубави дрехи за носене“, след което решава да

проповядва евангелието на този човек. Що за поведение е това? Това е типичен пример за човек, който продава евангелието. Този евангелски работник се отнася към Божието евангелие и радостната вест за новото Божие дело като към стока и свой собствен частен актив, като мами и изиграва другите на всяка крачка, за да си осигури облага и каквито неща са му нужни. Дали това означава да изпълняваш дълга си? Това се нарича да въртиш бизнес и да печелиш от амбулантна търговия с евангелието. Амбулантната търговия означава продажба на неща, които човек притежава, чрез търгуване и получаване в замяна на пари или материални неща, които иска. И така, как търгува с евангелието такъв човек? Зависи от това дали може да получи предимства от потенциалните приемници на евангелието. Значението на това е следното: „Ще ти проповядвам евангелието, ако това е изгодно за мен. Ако няма облага за мен, ще намеря извинение да не ти го проповядвам. Това ще е просто сделка, която не се е получила“. Защо не се е получила тази сделка? Не се е получила, защото евангелският работник не е можел да спечели от нея. Как наричаме този тип хора? Наричат се „пътуващи мошеници“. Те нямат нищо истинско, което да предложат, обаче ходят навсякъде, за да мамят и изиграват другите, като разчитат на думите си, за да им донесат пари и да получат печалби. Като проповядват евангелието по този начин, изпълняват ли те своя дълг? Те просто вършат зло. Действията им нямат нищо общо с изпълнението на техния дълг, защото те не смятат проповядването на евангелието за свой дълг и не го разглеждат като своя отговорност или задължение, или като поръчение, възложено им от Бог. По-скоро го разглеждат като работа, професия, която извършват в замяна на нещата, от които се нуждаят, за да задоволят собствените си интереси и да отговорят на собствените си искания. Има дори някои хора, които не искат да си тръгват, когато отидат в богати райони да проповядват евангелието, защото там се хранят добре, обличат се добре и отсядат на хубави места. Те започват да се жалват пред приемниците на евангелието за това колко са бедни: „Вижте как сте заобиколени тук от Божията благодат и благословии. Всяко семейство има собствена кола, живее в собствена малка вила и се облича добре. Дори ядете месо всеки ден. Това не е възможно там, откъдето идваме ние“. След като чуят това, приемниците на евангелието казват: „След като мястото, в което живеете, е толкова обедняло, идвайте и отсядайте често

тук при нас“, след което дават на тези евангелски работници някои неща. Това е прикрита форма на изпросване и изнудване за пари и материални блага от хората. На какво се основава тяхното изнудване? „Ние сме ви проповядвали Божието евангелие безплатно. Изпълнили сме Божието поръчение. Получили сте такива големи благословии, затова трябва да се отплатите за Божията любов и да ни дадете малко подаяние. Нима не заслужаваме това?“. По този начин те използват различни средства, за да изнудват хората прикрито, пряко или косвено за материални блага и пари. Използват проповядването на евангелието като възможност да търсят лични облаги. Първото проявление на това е да продават евангелието, което е най-сериозно по своя характер. Второто проявление е прикритото изнудване. Ето защо в редиците на хората, които изпълняват дълга да проповядват евангелието, джобовете на някои неусетно започват да се издуват, докато проповядват евангелието, и те стават заможни. Някои хора казват: „Не е ли хубаво да си заможен? Не е ли това Божия благословия?“. Глупости! Разчиташ на собствените си хитрости и похвати, за да изнудваш и измъкваш с измама неща от хората, а после твърдиш, че това е Божия благословия. Какво е естеството на такива думи? Те са богохулство. Това не е Божия благословия. Бог не благославя хората по този начин. Тогава защо би се зародила подобна идея в някого? Това е резултатът от неговите амбиции и неговата алчна сатанинска природа.

Всички онези, които проповядват евангелието, страдат много. Понякога са преследвани и нападани от тълпи религиозни хора или дори предавани на режима на Сатана. Ако са малко непредпазливи, има вероятност да бъдат арестувани от големия червен змей. Тези, които обичат истината обаче, могат да подходят правилно към такива неща, докато онези, които не обичат истината, често ще се оплакват и от най-малкото страдание. Някои от евангелските работници са казвали неща като: „Проповядвах евангелието на един човек и след като говорих толкова дълго, той дори не ми даде чаша вода. Не искам да му проповядвам“. Проблем ли е това, че някой не им е дал чаша вода? В думите на тези евангелски работници се крие определен нрав. Подразбира се, че проповядването на евангелието си заслужава само когато е приятно и носи облага. Ако е свързано със страдание или ако човек не получава дори чаша вода за пиене, тогава не си заслужава. В това има умисъл да се изпроси нещо и да се сключи

сделка. Ако начинът, по който човек проповядва евангелието, винаги има характер на сделка, дали този човек искрено отдава всичко на Бог? Ако не може да понесе дори това малко страдание при изпълнение на дълга си, а някоя дреболия може да го накара да стане негативен, може ли да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите? Той ще каже също: „Не само че не ми дадоха никаква вода, но не ми дадоха и никаква храна на обяд“. Проблем ли е, ако някой не е позволил на тези евангелски работници да останат и да хапнат с него? Те проповядват евангелието от няколко години и винаги обръщат внимание на това как ги приемат хората, какво им дават за ядене и пиене и какви подаръци получават — защо е така? Нима не знаят как да се отнасят към хората, които проучват истинския път? Това е проблем на техния характер. Имат ли поне малко любов към хората в сърцата си? И защо все още не разбират различните страдания, които трябва да понасят онези, които проповядват евангелието, и как трябва да практикуват истината? Защо изобщо не са приложили това на практика? Нима е проблем, ако хората, на които проповядваш евангелието, не ти дадат вода за пиене или нещо за ядене? Това не е проблем. Проповядването на евангелието сред хората е изпълнение на нашето задължение. Това е наш дълг. Няма никакви допълнителни условия. Хората, на които проповядваш, не са длъжни да те хранят, да ти сервират или да ти се усмихват. Не са длъжни да слушат всичко, което казваш, и да ти се подчиняват. Нямат такова задължение. Ако можеш да мислиш по този начин, това е обективно и рационално. Тогава ще си способен правилно да подхождаш към тези неща. И така, как трябва да се отнасяме към хората, които изследват истинския път? Стига да отговарят на принципите за проповядване на евангелието, определени от Божия дом, ние имаме задължението да го проповядваме на хората, на които може да се проповядва, а дори и да имат лошо отношение и да не приемат евангелието, трябва да проявяваме търпение. Колко дълго и до каква степен трябва да сме търпеливи? Докато не те отхвърлят и не откажат да те пуснат в дома си и колкото и да се опитваш да обсъдиш нещата с тях, не се получава, нито има полза да им се обаждаш или да молиш друг да ги кани, а те те пренебрегват. В такъв случай няма как да им проповядваш евангелието. Тогава ще си изпълнил своето задължение. Това означава да изпълняваш дълга си. Докато има поне малка надежда,

трябва да помислиш за всички възможни начини и да направиш всичко възможно да им четеш Божиите слова и да свидетелстваш за делото Му пред тях. Да речем например, че поддържаш контакт с някого от две до три години. Много пъти си опитвал да проповядваш евангелието и да свидетелстваш за Бог пред него, но той няма никакво намерение да го приеме. Въпреки това възприемането му е доста добро и той наистина е човек, на когото може да се проповядва евангелието. Какво трябва да направиш? На първо място, в никакъв случай не трябва да се отказваш от него. Вместо това трябва да поддържаш нормални отношения с него, да продължаваш да му четеш Божиите слова и да свидетелстваш за Божието дело пред него. Не се отказвай от него; бъди търпелив до края. В един момент той ще се пробуди и ще започне да изследва истинския път. Следователно практикуването на търпение и устояването докрай е много важно при проповядването на евангелието. А защо да го правиш? Защото това е дългът на сътвореното същество. Тъй като си в контакт с него, имаш задължението и отговорността да му проповядваш Божието евангелие. От момента, в който за първи път чуе Божиите слова и евангелието, до момента, в който се обърне, има много етапи, а това отнема време. Този период изисква да си търпелив и да изчакаш да дойде денят, в който той ще се обърне и тогава ти трябва да го доведеш пред Бог, обратно в Неговия дом. Това е твое задължение. Какво е задължение? Това е отговорност, от която не може да се избяга и която е неотменим дълг на човека. Това е точно както майка се отнася с детето си. Какво е задължението на майката, независимо колко непослушно или пакостливо е детето, или ако е болно и не иска да яде? Като знае, че това е нейно дете, тя е привързана към него, обича го безрезервно и внимателно се грижи за него. Няма значение дали детето я признава за своя майка, или не, и няма значение как се отнася с нея — тя все така остава до него, закриля го, без да го изоставя нито за миг, неизменно го чака да повярва, че е негова майка и да се върне в прегръдката ѝ. Така тя постоянно бди над него и се грижи за него. Ето какво означава отговорност; ето какво означава неотменим дълг. Ако евангелските работници практикуват по този начин, като таят подобно любящо сърце за хората, те ще спазват принципите за проповядване на евангелието и ще бъдат съвсем способни да постигат резултати. Ако винаги се оправдават и говорят за условията си, няма да

са способни да проповядват евангелието и няма да изпълняват дълга си. Някои хора, които проповядват евангелието, винаги са придирчиви относно потенциалните приемници на евангелието, които имат твърде много въпроси и трудности и чиито заложби са лоши, в резултат на което не са готови да страдат и да платят цената, за да ги спечелят. Ако обаче собствените им родители и роднини имат много трудности и скромни заложби, те все пак са способни да се отнасят към тях с любящо сърце. Не означава ли това, че не се отнасят справедливо към хората? Имат ли тези хора любящи сърца? Дали са хора, които проявяват внимание към намеренията на Бог? Категорично не. Когато проповядват евангелието, винаги търсят всякакви причини и оправдания, които могат да намерят въз основа на обективни условия, за да не проповядват евангелието на хората, или пък, когото и да видят, не го намират за приятен и го считат за по-нисш от себе си, и винаги смятат, че няма на кого да проповядват евангелието — в резултат на това накрая не проповядват успешно евангелието на нито един човек. Има ли принципи при проповядването на евангелието по този начин? Такъв човек изобщо не мисли за Божиите намерения или за Божиите изисквания. Всеки, който може да признае, че Божиите слова са истината, и всеки, който може да приеме истината, е човек, на когото може да се проповядва евангелието, освен ако не е очевидно зъл човек или нелеп типаж. Ако хората наистина могат да проявяват внимание към Божиите намерения, те ще изпълняват дълга си и ще се отнасят към хората с принципи. Независимо какви проблеми имат хората, които проучват истинския път, или доколко разкриват покварения си нрав, стига да могат да признаят и приемат истината, трябва неуморно да им четете Божиите слова и да свидетелствате за Божието дело. Това е принципът, който трябва да се следва при проповядването на евангелието.

Чувал съм, че някои от онези, които проповядват евангелието, нямат никаква любов в сърцата си. Докато се занимават с представите и въпросите на хората, които проучват истинския път, тези евангелски работници многократно участват в общение. Когато обаче тези хора все още не разбират и продължават да задават въпроси отново и отново, тези евангелски работници не могат повече да понесат това и започват да ги поучават. „Задавате твърде много въпроси. Не разбирате истината, независимо колко разговарям с вас. Заложбите ви са твърде ниски, нямате

способност за възприемане и не можете да придобиете истината и живота. Всички вие сте полагащи труд“. Някои хора не могат да понесат такива думи и за известно време стават негативни. Хората се различават един от друг. Някои виждат, че Божиите слова са истината, когато проучват истинския път. Дори да имат някакви представи и проблеми, те ги разрешават, докато четат Божиите слова. Тези хора са толкова чисти, че лесно могат да приемат истината. Те сами четат Божиите слова, търсят и проучват, а когато после някой разговаря с тях, с готовност приемат истинския път и се присъединяват към църквата. Други хора обаче имат много въпроси. Те трябва да проучват, докато не намерят яснота във всички отношения. Дори да има само една точка, която не са проучили, докато не им се изясни, те няма да приемат истинския път. Тези хора са внимателни и предпазливи във всичко, което правят. Някои от евангелските работници нямат никаква любов в сърцата си към такива хора. Какво е тяхното отношение? „Можеш да вярваш, а можеш и да не вярваш! Няма да си голяма загуба за Божия дом, нито пък ще си някаква голяма придобивка. Ако не вярваш, просто си тръгни! Как може да имаш толкова много въпроси? Вече ти беше отговорено на всички.“ Всъщност тези евангелски работници не отговарят ясно на въпросите, поставени от тези потенциални приемници на евангелието, не разговарят ясно за истината, не разсейват напълно съмненията в сърцата на тези хора, а искат от тях да изоставят представите си и да приемат евангелието възможно най-бързо. Нима това е нещо, което хората могат да бъдат принудени да направят, дори и да не желаят? Ако някой каже откровено, че не разбира, тогава трябва да му прочетеш няколко пасажа от Божиите слова, свързани с неговите проблеми и представи, а след това да разговаряте за истината, за да му дадеш възможност да разбере. Някои потенциални приемници на евангелието обичат да стигат до корена на нещата. Такива хора искат да установят всичко. Те не искат да ти създават затруднения, не се заяждат на дребно, нито придирят, просто приемат нещата сериозно. Когато попаднат на такива сериозни хора, някои от евангелските работници не могат да отговорят на въпросите им и чувстват, че са станали за смях. В резултат на това не искат да разговарят с такива хора, като казват: „Толкова години съм проповядвал евангелието, но никога не съм имал такъв трън в петата!“. Тези евангелски работници наричат такива хора трън в петата. Всъщност

тези евангелски работници имат само половинчато разбиране за който и да е аспект на истината, говорят за някакви велики доктрини и празни думи и се опитват да накарат хората да ги приемат за истината. Нима това не поставя другите в трудно положение? Ако другите не разбират и задават подробни въпроси, те не са доволни и казват: „Обясних ти трите етапа на Божието дело и ги обясних ясно. Ако все още не можеш да разбереш, след като съм казал толкова много, трябва сам да четеш Божиите слова, за да преодолееш представите си. Божието слово е точно пред очите ти. Ако го прочетеш и разбереш, тогава вярвай. Ако не можеш да го разбереш, тогава не вярвай!“. След като чуят това, потенциалните приемници на евангелието си мислят: „Ако продължавам да задавам въпроси, може да изгубя шанса си да бъда спасен и няма да съм способен да получа благословии. Тогава няма да задавам въпроси, а просто бързо ще се съглася с него и ще вярвам!“. След това тези хора продължават да посещават сбирки и да слушат внимателно проповеди, като постепенно започват да разбират някои истини и постепенно преодоляват представите си. Независимо как се развива вярата им сега, дали това е подходящ начин да се проповядва евангелието? Може ли да се каже, че тези евангелски работници са изпълнили своята отговорност? (Не може.) Когато проповядвате евангелието, първо трябва да изпълнявате своята отговорност. Трябва да следваш съвестта и разума си, за да правиш всичко, което можеш и което трябва. Трябва да отговаряш с любов на всякакви представи, които човекът, изследващ истинския път, може да има, и да даваш отговори на всякакви въпроси, които той повдига. Ако наистина не можеш да отговориш, можеш да намериш няколко уместни откъса от Божиите слова, които да му почетеш, или му покажеш уместни видеоклипове със свидетелства за преживяване или някои уместни филми за свидетелства от евангелието. Този подход е напълно способен да постигне резултати; най-малкото ще си изпълнил отговорността си и съвестта ти няма да те измъчва. Но ако си нехаен и неподготвен, има риск да забавиш нещата и няма да е лесно да спечелиш този човек. Когато проповядва евангелието сред други хора, човек трябва да изпълнява своята отговорност. Как трябва да се разбира думата „отговорност“? Как точно трябва да бъде въведено и приложено на практика? Е, трябва да разбереш, че след като си приветствал Господ и си изживял Божието дело от последните дни, ти си

длъжен да свидетелстваш за Неговото дело пред онези, които копнеят за Неговата поява. И така, как да проповядвате евангелието сред тях? Било то в интернет или в реалния живот, трябва да го проповядвате по начин, който печели хора и дава резултати. Проповядването на евангелието не е нещо, което се прави, само когато имаш желание и когато си в добро настроение, и нещо, което не се прави, когато не си в добро настроение. То не е и нещо, което да правиш според личните ти предпочитания, като сам решаваш кой да получи предимство, като проповядваш евангелието само на онези, които харесваш, а не го проповядваш на онези, които не харесваш. Евангелието трябва да се проповядва според Божиите изисквания и според принципите на Неговия дом. Трябва да изпълняваш добре отговорността и дълга си на сътворено същество, като правиш всичко, на което си способен, за да свидетелстваш пред онези, които изследват истинския път, за истините, които разбираш, Божиите слова и Божието дело. По този начин изпълняваш отговорността и дълга на сътворено същество. Какво трябва да прави човек, когато проповядва евангелието? Трябва да изпълнява своята отговорност, да прави всичко възможно и да е готов да плати каквато и да било цена. Възможно е да проповядваш евангелието едва отскоро, да нямаш достатъчно преживяване, да не си много красноречив и да нямаш високо ниво на образование. Всъщност тези неща не са от решаващо значение. Най-важните неща са да избираш подходящи пасажи от Божиите слова и да разговаряш за истини, които попадат право в целта и могат да решат проблеми, и отношението ти да е искрено и да трогва хората, така че независимо какво казваш, потенциалните приемници на евангелието да са готови да те слушат, особено когато говориш за реалните си преживявания и говориш от сърце. Ако успееш да накараш потенциалните приемници на евангелието да те харесват, и да ги накараш с готовност да се свързват с теб, да разговарят с теб и да те слушат да свидетелстваш, тогава това е успех. Когато се отнасят към теб като към довереник, с готовност слушат всичко, което казваш, намират всички аспекти на истината, за които разговаряте, за добри и много практически, и са способни да ги приемат всички, тогава можеш лесно да ги придобиеш. Това е мъдростта, която трябва да притежаваш, когато проповядваш евангелието. Ако не можеш да помагаш на хората с любящо сърце и не можеш да им бъдеш довереник, усилието

да придобиваш хора, когато проповядваш евангелието, ще ти се стори твърде голямо. Защо се получава така, че тези, които говорят просто и открито, които са прями и отзивчиви, са особено ефективни в проповядването на евангелието? Защото всеки харесва такива хора и е готов да взаимодейства и да изгражда приятелства с тях. Ако подобни хора разбират истината и разговарят за истината по особено практически и ясен начин, ако могат търпеливо да общуват с другите за истината, да разрешават различните проблеми, трудности и пораждащи недоумение неща, които те имат, да проясняват сърцата им и да им носят голяма утеха, другите ще ги харесват и ще им вярват в сърцата си, ще ги приемат като свои довереници и с готовност ще слушат всичко, което казват. Ако хората винаги издигат себе си на пиедестал и поучават другите, като се отнасят с тях като с деца и ученици, другите вероятно ще ги смятат за досадни и ще изпитват антипатия към тях. Следователно мъдростта, която трябва да притежаваш, за да проповядваш евангелието, е следната: започни с това да направиш добро впечатление на другите, като говориш по начин, който е приятен за твоите слушатели, и с това да направиш така, че те да придобият нещо и да извлекат някаква полза след като те изслушат. По този начин твоето проповядване на евангелието ще върви гладко, ще процъфтява и ще постигне резултати. Дори ако някои хора не приемат евангелието, те ще видят, че си добър човек и с готовност ще се свържат с теб. Тези, които проповядват евангелието, трябва да знаят как да общуват с хората. Създаването на широк кръг от приятели е добър път, по който да се тръгне. Освен това има още едно нещо, което е от изключителна важност. Независимо на кого проповядваш евангелието, първо трябва да свършиш много подготвителна работа. Трябва да се въоръжиш с истината, да овладееш принципите, да имаш способността да разпознаваш хората и да използваш мъдри методи. Трябва постоянно да практикуваш извършването на тази подготвителна работа. Преди всичко, в разговорите си с хора, които са в процес на изследване, трябва да разбереш и да схванеш от каква среда идват, към кое вероизповедание принадлежат, какви са основните им представи, дали са интроверти или екстроверти, как действат способностите им за възприемане и характерите им. Това е решаващото. След като имаш ясно схващане за потенциалните приемници на евангелието във всяко едно отношение, твоето проповядване на евангелието ще е много

по-ефективно и ще знаеш как да предпишеш правилното лекарство, за да преодолеят те своите представи и проблеми. Ако се сблъскаш с изкушения от зли хора, атеисти или дяволи, ще си способен да ги усетиш, да ги разпознаеш такива, каквито са, и набързо да ги изоставиш. Четенето на Божиите слова може да разкрие всички типове хора. Злите хора и атеистите ще бъдат отвратени, когато ги чуят, а дяволите мразят да слушат Божиите слова. Само онези, които жадуват за истината, ще се заинтересуват. Те ще търсят истината и ще задават въпроси. Ето така можеш да се увериш, че те са потенциални приемници на евангелието. След като се уверим в това, можем да ги ангажираме със систематично общение за истината. Когато разговаряме за истината, можем напълно да схванем заложбите на тези потенциални приемници на евангелието, колко добре могат да възприемат истината и какво е състоянието на техните характери. По този начин ще знаем върху кои хора да работим и как да разговаряме за истината. Независимо колко усилия полагаме, те няма да бъдат напразни. В процеса на проповядване на евангелието, ако не разбираш и не схващаш ситуацията на другата страна и не предписваш правилното лекарство, няма да е лесно да спечелиш хора. Дори да се случи да спечелиш няколко души, това ще е само случайност. Тези, които разбират истината и прозират до същността на нещата, са способни да направят по-малко грешни стъпки при проповядването на евангелието или да ги избегнат напълно. Те проповядват на хората, на които трябва да проповядват, и не проповядват на хората, на които не трябва. Преди проповядване преценяват точно и избягват извършването на безполезна работа. По този начин те изпълняват дълга си с по-голяма ефективност и по-малко напразни усилия, като постигат добри резултати. Затова, ако искаш да проповядваш евангелието ефективно, въоръжи се с истината и свърши достатъчно подготвителна работа. Какво ще стане, ако срещнеш религиозен човек, който познава добре Библията, обаче ти не си чел Библията? Какво можеш да направиш? В този момент за теб е твърде късно да се въоръжиш с истината на Библията, така че трябва бързо да го запознаеш с евангелски работник, който разбира Библията. Предай този човек на някого, който разбира Библията. Това е съгласно истините принципи. Ако се опиташ да се перчиш слепешката, като все пак му проповядваш евангелието, този човек няма да приеме евангелието. Този резултат ще бъде причинен от твоята безотговорност.

Освен това трябва да намериш време да се въоръжиш с известни познания за Библията, когато не работиш. Да проповядваш евангелието, без да знаеш нищо за Библията, просто не става. Много от въпросите, задавани от изследващите хора, са свързани със словата в Библията. Ако разбираш Библията, можеш да използваш истината на Библията, за да разрешиш тези въпроси. Независимо какви представи поддържат потенциалните приемници на евангелието, можеш да намериш съответните стихове от Библията и Божии слова, за да преодолееш техните представи. Желаният резултат може да се постигне само по този начин. Следователно проповядването на евангелието изисква известни познания за Библията. Например трябва да знаеш кои пророчества в Стария завет и кои стихове в Новия завет свидетелстват за Божието завръщане и Божието дело от последните дни. Трябва повече да четеш тези слова, повече да ги обмисляш и да ги пазиш в сърцето си. Освен това трябва да разбереш как религиозните хора разбират тези стихове в Библията, да обмисляш по какъв начин да разговаряш, за да ги доведеш до точно и чисто разбиране на тези стихове, и след това да включиш тези стихове от Библията, за да ги насочиш към разбиране на Божието дело от последните дни. Това ли означава да свършиш подготвителната си работа? Точно това означава да свършиш подготвителната работа. Трябва да разбираш потребностите на различните типове хора, които проучват истинския път, след което да извършиш някаква подготвителна работа в съответствие със ситуацията. Само тогава ще си способен да направиш всичко, което можеш, и да изпълниш отговорностите си. Това е твоята отговорност. Някои хора ще кажат: „Не е нужно да правя всичко това. Трябва само да прочета Библията няколко пъти. Независимо на кого проповядвам евангелието, винаги казвам едни и същи неща. Словата, които използвам, за да проповядвам евангелието, са постоянни и не се променят. Аз ще използвам тези слова, а хората могат да вярват или да не вярват. Хората, които не вярват, няма да получат благословии. Те не могат да се оправдаят с мен. В края на краищата аз съм изпълнил своята отговорност“. Изпълнили ли са тези хора своята отговорност? Каква е ситуацията на изследващия човек, каква е възрастта му, нивото му на образование, семейното му положение, хобитата, личността, човешката природа, ситуацията със семейството му и т.н.? Не знаеш нищо за тези неща, но въпреки това отиваш и му

проповядваш. Не си свършил никаква подготвителна работа и не си положил никакви усилия. И все пак твърдиш, че си изпълнил отговорността си? Не означава ли това просто да заблуждаваш хората? Да се отнасяш към дълга си по този начин показва нехайно и безотговорно отношение. Това е небрежно отношение. Проповядваш евангелието с такова отношение, а когато не успееш да спечелиш някого, казваш: „Ако той не вярва, това е просто лош късмет за него. Освен това му липсва духовно разбиране, така че дори и да вярваше, нямаше да е способен да придобие истината или да бъде спасен!“. Това е безотговорно. Ти бягаш от отговорността си. Очевидно не си свършил добре подготвителната си работа. Очевидно е, че не си изпълнил отговорността си, че не си изпълнил дълга си отдадено. И въпреки това се оправдаваш, като посочваш всевъзможни причини и се опитваш да избягаш от отговорността си с думи. Що за поведение е това? Нарича се измама. За да избягаш от отговорността си, правиш преценки и отсъждаш за хората и говориш безотговорни глупости. Това се нарича надменност и самоправедност, лукавство и злоба. Нарича се също така измама. Означава да се опитваш да измамиш Бог.

Ако Бог ти е поверил дълга да проповядваш евангелието, трябва да приемеш Божието поръчение почтително и покорно. Трябва да се стремиш да се отнасяш с любов и търпение към всеки човек, който изследва истинския път, и да бъдеш способен да понасяш трудности и мъка. Бъди усърден и отговорен в проповядването на евангелието; предоставяй ясно общение за истината и стигни до момента, в който си способен да дадеш отчет за действията си пред Бог. Това е отношението, което човек трябва да има към дълга си. Ако някой, който изследва истинския път, се обърне към теб за истината, а ти го отблъснеш, не си способен да разговаряш с него за истината искрено и да разрешиш проблема му, и дори си намираш оправдания, като казваш: „Сега не съм в настроение. Които и да са те, колкото и силно да жадуват за истината или за явяването и делото на Бог, това не е моя работа. Не зависи от мен дали те могат да вярват. Ако Светият Дух не започне да работи, колкото и да се подготвям, няма да има никаква полза — затова няма да полагам усилия! Както и да е, вече казах всички истини, които разбирам. Дали могат да приемат истинския път, е Божа работа. Това няма нищо общо с мен“, що за отношение е това? Това е безотговорно и непримиримо отношение.

Нима не са мнозина тези, които проповядват евангелието така? Може ли изобщо такова проповядване на евангелието да отговаря на критериите? Може ли да възхвалява Бог и да свидетелства за Него? Не, ни най-малко. Подобно проповядване на евангелието е просто изпълняване на някакъв труд и дори не се доближава до изпълнението на дълга. И така, как може да се проповядва евангелието по начин, който отговаря на критериите? Независимо кой изследва истинския път, ти трябва първо да свършиш подготвителна работа и да се въоръжиш с истината, а след това разчиташ на любов, търпение, великодушие и чувство за отговорност, за да изпълниш добре този свой дълг. Бъдете неподправени и правете всичко, което можете и трябва да правите. Проповядването на евангелието по този начин отговаря на критериите. Ако обстоятелствата не ти позволяват да разпространяваш евангелието или ако човекът, който проучва истинския път, откаже да слуша и си тръгне, вината не е твоя. Направил си каквото трябва и съвестта ти не ще те обвини. Това означава, че си изпълнил своята отговорност. Възможно е някои хора да отговарят на принципите за човек, на когото може да се проповядва евангелието, но моментът да не е подходящ. Все още не е настъпило Божието време. В този случай делото на проповядването на евангелието трябва да се остави настрана за известно време. Оставянето настрана на делото означава ли, че не проповядваш евангелието на дадения човек? Не означава, че не проповядваш евангелието, а само това, че изчакваш подходящото време, за да го направиш. На кои други хора не бива да се проповядва? Например когато някой човек говори на езици — не за един-два дни или дори за една-две години, а за дълго време — и може да говори по този начин по всяко време и навсякъде, този човек е зъл дух и евангелието не може да му бъде проповядвано. Има и хора, които външно изглеждат добри, но след повече въпроси и допълнително разбиране установявате, че са извършили прелюбодеяние с много хора. Ако хора като тях бъдат доведени в църквата, това ще причини много неприятности. Те вероятно ще причинят смущение за Божиите избраници, затова евангелието не трябва да им се проповядва. Има и някои религиозни пастори, които изискват твърде много усилия, за да приемат истината. Дори и да са готови да я приемат, те все пак имат условия. Приемливо е само ако служат като водачи и работници. Повечето хора от този тип

са антихристи. В съответствие с принципите, евангелието не бива да им се проповядва. Само ако са готови да полагат труд, като проповядват евангелието, и са способни да доведат много други хора, е позволено да се проповядва евангелието на хора като тях. Ако човешката природа на даден човек е твърде зла и само по външния му вид можете да кажете, че е зъл човек, тогава този тип хора никога няма да приемат истината и никога не ще се покаят. Дори някой като тях да навлезе в църквата, той ще бъде отлъчен, затова евангелието никога не бива да му се проповядва. Да проповядваш на такъв човек би било равносилно на това да доведеш Сатана, да доведеш дявол в църквата. Друга ситуация възниква, когато някои непълнолетни имат желание да вярват в Бог. В някои демократични страни обаче непълнолетните трябва да получат съгласието на своите настойници, ако искат да участват в църковния живот и да изпълняват дълга си. Не пренебрегвай това изискване. То налага разумно решение и е необходима мъдрост. В Китай, стига един от родителите да води такова непълнолетно лице към вярата в Бог, няма никакъв проблем. Ако някой млад човек, който вече не е непълнолетен, може да възприеме истината и иска да вярва в Бог, но родителите му са против и го ограничават, той може да се отрече от семейството си и да дойде в църквата, за да вярва в Бог и да Го следва, освободен от възпирането и пречките на родителите си. Това е напълно правилно. Това е същата ситуация като при Петър, когато започна да вярва в Бог. В заключение, независимо от ситуацията е позволено да се проповядва евангелието, стига обективните условия да го позволяват и това да не нарушава закона. Към този въпрос трябва да се подхожда в съответствие с истините принципи и повелите на мъдростта.

Когато някой проповядва евангелието, как може да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите? Първо, трябва да е способен да възприема и разбира истината относно проповядването на евангелието. Само когато разбира истината, той може да притежава правилните възгледи, да знае как да се отнася с погрешните или абсурдни възгледи и да знае как да се справя с делата и да се отнася към проблемите в съгласие с истините принципи. Тогава ще е способен да разпознае различните неправилни практики и практиките на антихристите, които нарушават истините принципи. Така той естествено ще разбере кои истини принципи трябва да овладее, за да изпълнява дълга си да проповядва евангелието. За

да изпълнява този дълг, коя е истината от основно значение, която трябва да разбере най-напред? Трябва да разбереш, че разгласяването на вестта за Божието дело е отговорност и задължение на всеки от Божиите избраници. Това е поръчение, което Бог е поверил на всички. Това е източникът на този дълг. Някои хора казват: „Аз не съм в евангелския екип, така че имам ли такава отговорност и задължение?“. Всички те имат тази отговорност и задължение. Истината относно този аспект на дълга е полезна на всички. Не знам дали сте забелязали определено явление при разпределянето на различния персонал в църквата. Някои хора бяха някога водачи, но след това бяха освободени, защото не можеха да изпълняват реална работа. След като бяха освободени, тъй като не притежаваха никакви умения или вещина, те не можеха да изпълняват специален дълг. Затова накрая бяха причислени към евангелския екип, за да проповядват евангелието или да поят новодошлите, или да изпълняват някакъв обикновен дълг. Ако по същия начин не успеят да изпълнят никакъв друг дълг в църквата, какво трябва да се случи с тях? Такива хора са измет и трябва да бъдат отстранени. Следователно ако бъдеш освободен като църковен водач поради некомпетентност и нямаш някакви специални таланти или умения, тогава трябва да бъдеш подготвен да проповядваш евангелието. Ако можеш да проповядваш евангелието и да изпълняваш дълга си като част от евангелския екип, тогава истината за изпълнението на дълга съгласно критериите има отношение към теб. Ако не успееш да изпълняваш дълга си да проповядваш евангелието, истината за изпълнението на дълга съгласно критериите няма отношение към теб, а в Божия дом, по време на Божието дело, делото за изпълнението на дълга не те засяга. В сърцето си трябва ясно да знаеш всичко, което това предполага. Ако не изпълняваш никакъв дълг, каква връзка имаш с Божието дело? Ето защо, независимо от вида на дълга, който човек изпълнява, естествено е най-добре, ако той може да постоянства докрай и да изпълнява добре дълга си. Някои хора казват: „Не искам да проповядвам евангелието, защото това винаги води до контакти с непознати. Има всякакви лоши хора, които са способни на всевъзможни лоши неща. По-специално религиозните хора се отнасят към онези, които разгласяват Божието евангелие от последните дни, като към врагове и са напълно способни да ги предадат на режима на Сатана. Те са по-лоши от невярващите. Не бих могъл да понеса тази болка. Могат да ме

пребият до смърт, да ме осакатят или да ме предадат на големия червен змей. Това ще ме довърши“. Понеже не можеш да понесеш тази трудност и духовният ти ръст е толкова малък, трябва добре да изпълняваш делото на сегашната си работа. Това би бил мъдрият избор. Разбира се, още по-добре би било, ако можеш да изпълняваш различни задължения, както и да проповядваш евангелието. Проповядването на евангелието не е отговорност само на членовете на евангелския екип, а е отговорност на всеки. Тъй като всеки е чул от Бог добрата новина и радостната вест за новото Божие дело, всеки има отговорността и задължението да разгласява това евангелие, така че повече хора да дойдат в Божия дом, след като чуят благата вест, и да дойдат пред Бог, за да приемат Неговото спасение. Това ще позволи на Божието дело да достигне своя край възможно най-скоро. Такова е Божието поръчение, такова е Неговото намерение.

Някои евангелски работници проповядват усърдно евангелието по цял ден, но въпреки това не успяват да спечелят нито един човек след няколко години проповядване. Какво се е случило? Изглеждат толкова заети и сякаш изпълняват дълга си с голямо внимание. Тогава защо не са спечелили никого? Истината, която трябва да се разбере за дълга да се проповядва евангелието, всъщност е подобна на истините, които трябва да се разберат за другите видове дълг. Ако някой проповядва евангелието няколко години, без да спечели никого, това означава, че този човек има проблеми. Какви са тези проблеми? Основният проблем е, че не разговаря ясно за истината на видението при проповядването на евангелието. Защо общението му е неясно? Или защото заложбите му са твърде лоши за това, или защото по цял ден е зает с нещо без сериозна причина и така няма време да чете Божиите слова или да размишлява върху истината, не разбира нищо от истината и не може да преодолее никакви представи, ереси или заблуди. Ако и двете неща са налице, може ли този човек да изпълнява дълга си да проповядва евангелието? Боя се, че ще му е много трудно да спечели хора. Независимо колко години работи за проповядването на евангелието, той няма да види очевидни резултати. За да проповядваш евангелието, първо трябва да разбираш истината на видението. Независимо какви въпроси задават хората, стига да разговаряш за истината по начин, от който им става ясно, можеш да отговориш на въпросите им. Ако не разбираш истината на видението и не можеш да

говориш ясно, независимо как разговаряш, тогава няма да постигнеш резултати, колкото и да проповядваш евангелието. Ако не разбираш истината, трябва да се съсредоточиш върху търсенето на истината и общението за истината. Ако четеш повече Божиите слова, слушаш повече проповеди, разговаряш повече за истината за проповядването на евангелието и винаги работиш усилено, за да разговаряш за истината на видението, така че действително да разбираш истината на видението и да си способен да преодоляваш най-често срещаните представи и проблеми на религиозните хора, тогава ще си способен да постигнеш някакви резултати вместо изобщо никакви резултати. Следователно неспособността да се разбере истината на видението на Божието дело е една от причините хората да не могат да постигнат резултати, когато проповядват евангелието. Освен това не можеш да схванеш или да разбереш въпросите, задавани от онези, които издирват истинския път, и не можеш да надникнеш в сърцата им, за да намериш къде се крият най-големите им проблеми и да определиш основните проблеми, които им пречат да приемат истинския път. Ако не можеш да си сигурен за тези проблеми, тогава не можеш да проповядваш евангелието или да свидетелстваш за Бог пред други хора. Ако само практикуваш проповядване на евангелието с помощта на празни теории, няма да се получи. Започнат ли хората, които издирват истинския път, да задават въпроси, няма да си способен да им отговориш. Ще си способен само да ги претупаш нехайно, като говориш за някакви доктрини. Ще спечели ли хора този начин на проповядване на евангелието? Със сигурност не. Много пъти, когато хората не могат да приемат охотно истинския път, който издирват, то е защото не даваш ясни отговори на въпросите им. В този случай те ще се чудят защо ти, който си вярвал толкова отдавна, не можеш да дадеш ясно обяснение на тези въпроси. В сърцата си те ще се съмняват дали това е истинският път, затова няма да се осмелят да повярват или да го приемат. Нима това не е истинската ситуация? Това е втората причина, поради която хората може да не постигнат резултати при проповядването на евангелието. Ако искаш да проповядваш евангелието, но не можеш да разрешиш действителни проблеми, тогава нямаш начин за проповядване на евангелието на хората. Ако не разбираш истината, как можеш да разрешиш проблемите им? Ето защо, ако искаш да постигнеш

резултати в проповядването на евангелието, трябва да работиш усилено, за да търсиш истината и да разбираш задълбочено всички въпроси, повдигнати от хората, които издирват истинския път. По този начин можеш да отговориш на въпросите им, като се включиш в общение с тях относно истината. Някои евангелски работници винаги търсят някаква обективна причина, която да им послужи за оправдание, като казват: „Толкова ми е трудно да се оправя с тези хора. Всеки един от тях е посклонен към изопачавания от предишния и никой от тях не приема истината. Непокорни и непреклонни са и винаги се придържат към религиозни представи“. Такива евангелски работници няма да работят усилено, за да разрешат трудностите и проблемите на тези хора, затова ще се провалят всеки път, когато се опитат да проповядват евангелието. На тях им липсва и най-малката частица любов и не могат да постоянстват много дълго в този дълг. Отстрани изглежда, че са много заети, но всъщност не са положили достатъчно усилия за всеки човек, който издирва истинския път. Те не се отнасят по сериозен и отговорен начин към въпросите, които тези хора задават. Не търсят истината, за да намерят решение, да разрешат тези въпроси стъпка по стъпка и накрая да спечелят онези хора. Вместо това просто карат как да е. Независимо колко хора изпускат, те продължават да се придържат към същия подход. Работят няколко дни, а след това си взимат няколко дни почивка. В какво превръщат проповядването на евангелието? Превръщат го в игра, във вид социално взаимодействие. Мислят си: „Днес ще се срещна с този тип хора и ще си прекарам наистина добре. Утре ще се срещна с онзи тип хора и ще бъде ново и интересно“. Накрая никога няма да спечелят никого. Никога не изпитват срам или усещане за бреме поради този неуспех да спечелят някого. Като проповядват евангелието по този начин, могат ли да изпълнят добре своя дълг? Не са ли нехайни и не се ли опитват да измамят Бог? Някой, който винаги е проповядвал евангелието по този начин, не изпълнява истински своя дълг, защото изобщо не е изпълнил отговорността си. Той е нехаен във всичко. Какви други причини водят до неуспех в спечелването на хора, когато се проповядва евангелието? Кажете Ми. (Евангелието не се проповядва в съответствие с принципите.) Действително се случва хората да се интересуват само от бройката, когато проповядват евангелието. Такива хора не проповядват в съответствие с принципите и

често не успяват да спечелят хората. Случва се също така някои хора от евангелския екип да се борят ревностно за потенциални приемници на евангелието, като си мислят, че този, който проповядва евангелието на повече хора, ще спечели повече признание. Когато потенциалните приемници на евангелието ги видят да се състезават по този начин, те няма да се извисят духовно. Вместо това в умовете им ще се породят представи: „Вие, вярващите в Бог, не сте единни, между вас има ревност и раздори“. Тогава няма да искат да вярват. Това е препъникамък. Дали това също е част от причината, поради която не успяват да спечелят хора, когато проповядват евангелието? (Да.) Някои потенциални приемници на евангелието са живели дълго време в обществото и се пазят от всякакви типове хора, особено от непознати. Ако няма посредник, който да ги запознае, те ще бъдат нащрек, когато срещнат някого за пръв път. Например ако току-що си срещнал непознат, със сигурност няма да му кажеш небрежно името, адреса и телефонния си номер. Когато се запознаеш с него, когато започнете да се опознавате, когато знаеш, че той не е зложелателен към теб, ще се сприятелите. Едва тогава ще му дадеш тази информация. Въпреки това някои от евангелските работници не могат да разберат хората и затова когато хората са предпазливи спрямо тях, наричат тези хора измамни и нечестиви. Заклеймяват защитната им нагласа, като прехвърлят собствената си отговорност върху другите. Нима тези евангелски работници не са също предпазливи спрямо непознати? Защо не заклеймяват себе си, а се смятат за мъдри, когато са предпазливи? Не е справедливо да се отнасяш към хората по този начин. Някои евангелски работници искат от потенциалните приемници на евангелието лична информация веднага след като ги срещнат. Ако някой не иска да им я даде, такъв тип евангелски работници няма да искат да проповядват на този човек. Що за нрав е това? Това е злобен нрав. Те се ядосват и отказват да проповядват евангелието само защото някой не се съобразява с изискванията им по такъв дребен въпрос. Колко достойно за презрение е това! Защо искаш да проповядваш евангелието на другите? Не е ли, за да изпълняваш дълга си? Ако действаш както ти харесва, това все още ли е изпълнение на дълга ти? Не е ли това чисто полагане на труд? Как трябва да се отчетеш за себе си пред Бог? Ако никога не се покаеш, Бог ще те заклейми и ще те отстрани. Ти сам си навличаш неприятности.

Чух за случай, в който членове на два евангелски екипа се срещнали с потенциален приемник на евангелието. След това влезли в спор, като и двамата твърдели, че са се свързали първи с този човек. Каква е ползата от такъв спор? Дали е въпрос на невежество? Това е нещо, което не бива да се прави. Тогава какво е правилното нещо, което да се направи? Всички трябва да обсъдят въпроса заедно. Няма значение кой пръв е осъществил контакт. Когато установите, че сте се свързали с един и същ човек, проповядвайте евангелието заедно, поделете си работата и си съдействайте. Ако първоначално сте планирали, че ще отнеме два месеца, за да проповядвате успешно евангелието на този човек, опитайте се да го направите само за месец, тъй като имате повече хора. След това всеки трябва да разговаря за проблемите и трудностите на потенциалния приемник на евангелието, за тези аспекти на истината, които всеки е необходимо да търси, за да разреши тези въпроси, за това как двата екипа трябва да си сътрудничат и т.н. Каква е целта на това? Да спечелите този човек и да изпълните дълга си. Когато всички са в единомислие, разговарят заедно и насочват всичките си усилия към една и съща цел, Светият Дух ще ги просветли и води. Когато са единни, хората лесно могат да постигнат нещо и ще получат Божиите благословии и напътствие. Ако обаче не действаш така и ако винаги си в противоречие с Божия дом, като винаги се занимаваш с лични дела, винаги се съобразяваш със своите лични придобивки и загуби, а когато проповядваш евангелието се интересуваш само от това ти лично да спечелиш хора, без да си сътрудничиш хармонично с другите, ще си способен ли да изпълниш дълга си по начин, който е в единомислие с всеки друг? Понякога хората могат да изпълняват дълга си сами, но друг път е необходимо всички да си сътрудничат заедно в хармония, за да изпълняват правилно делото на църквата. Ако всеки действа самостоятелно и не си сътрудничи хармонично, това ще обърка делото на църквата. Кой ще поеме отговорността за това? Всеки е отговорен, а главният надзорник носи по-голям дял от отговорността. Когато объркаш делото на църквата, ти не само че не успяваш да изпълниш правилно дълга си, но също така извършваш голямо зло, като си навличаш Божието омерзение и отвращение. Тогава си се забъркал в неприятности. Ако Бог те заклейми като зъл човек или антихрист, който смущава делото на църквата, ще стане още по-лошо. Със сигурност ще бъдеш разкрит

и отстранен, и дори ще трябва да получиш наказание. Ако изоставиш дълга си, на какво се равнява това? Няма да имаш дял в Божието дело и няма да получиш Божието спасение. Ще бъдеш един от невярващите и животът ти ще изгуби смисъл. За какво живееш днес? Каква стойност носиш на евангелския екип? Как можеш да отразиш стойността си като личност? Трябва да изпълняваш отговорностите си по практичен и реалистичен начин, да изпълняваш добре дълга си и да си способен да дадеш уверения на Бог, като кажеш: „Спечелил съм някои хора, като проповядвам евангелието. Правил съм всичко по силите си. Въпреки че имам лоши заложби и притежавам едва няколко истини реалности, съм правил най-доброто, което съм могъл. Не съм се отказал от дълга си, не съм се гневил безпричинно, не съм ставал негативен и не съм се отпускал при изпълнението на дълга си, нито съм се опитвал да го използвам като средство за придобиване на слава или облага. Вместо това съм претърпял немалко унижения, когато съм проповядвал евангелието, понасял съм обиди и пропъждания от религиозния свят и съм нощувал на улицата. Въпреки че съм преживял негативност и слабост, не изоставих дълга си, а през цялото време постоянствах в проповядването на евангелието. Благодаря на Бог за защитата и напътствието, което ми даде“. Ето това означава наистина да изпълняваш отговорностите си. Когато настъпи времето, ще си способен да дойдеш пред Бог с чиста съвест като тази и да дадеш отчет за себе си. Може би си срещнал много потенциални приемници на евангелието, но не си спечелил много хора. Въз основа на твоите заложби и твоите действия обаче ти си спечелил всички хора, които си могъл, като си положил максимални усилия. В този случай как ще те оцени Бог? Изпълнението на дълга ти отговаря на критериите. Дал си най-доброто от себе си и си вложил цялото си сърце в това. За да проповядваш евангелието на потенциалните приемници на евангелието, ти работи усилено, за да се въоръжиш с истината на виденията, и се запозна със съответните стихове от Библията. Запомни каквото е необходимо да запомниш и си записа това, което не можа да запомниш. Когато проповядваше евангелието, независимо кого срещна и какви въпроси ти зададе той, ти беше способен да предложиш решение. По този начин проповядването ти на евангелието ставаше все по-ефективно и ти беше способен да спечелиш повече хора. За да спечелиш повече хора при

проповядването на евангелието, за да изпълняваш добре този дълг и да изпълняваш своите отговорности, ти победи много трудности в себе си, включително собствените си недостатъци, слабости и негативни емоции. Победи всичко това и посвети много време на тази задача. Нима не е необходимо да побеждавате такива трудности, за да изпълнявате добре дълга си? (Необходимо е.) Освен това, за да накараш тези, които издирват истинския път, да чуят Божия глас, да разберат и опознаят Божието дело и да приемат истинския път, необходимо е да разбираш повече от истината, за да можеш по-добре да свидетелстваш за Божието дело. Независимо колко дълбоко или повърхностно е общението ти за истината, трябва да имаш любов и търпение. Твоите слушатели може би ти се присмиват, обиждат те, отхвърлят те или не те разбират — няма значение, ако можеш да се справиш с това правилно и да разговаряш търпеливо с тях за истината и ако си вложил много усилия и си платил висока цена за тази цел, тогава си изпълнил своите отговорности. Да изпълняваш дълга си по този начин означава да го изпълняваш съгласно критериите.

Когато някои евангелски работници срещнат потенциален приемник на евангелието, който е надменен поради богатството и социалния статус на семейството си, те винаги се чувстват низшестоящи и изпитват неловкост, когато застанат пред него. Ще се отрази ли тази неловкост на изпълнението на дълга ти? Ако ти се отразява така, че да не си способен да изпълниш добре дълга си и да не можеш да изпълниш отговорностите си, значи не изпълняваш дълга си. Ако се отрази само на разположението на духа ти — като те прави нещастен и те кара да се чувстваш неловко — обаче ти не изоставяш дълга си, нито забравяш отговорностите и задълженията си, така че в крайна сметка завършваш делото си и го правиш добре, тогава наистина си изпълнил дълга си. Истина ли е това? (Да.) Това е истината и всеки трябва да я приеме. Дали това е ситуация, в която можеш да се окажеш? Например някои потенциални приемници на евангелието може да гледат на теб отвисоко, защото идваш от провинцията. Те дори могат да те подценяват. Как да се справиш с това? Казваш: „Роден съм в бедност някъде в провинцията, докато ти си роден в привилегировани условия в града. Това е повелено от Бог. Бог обаче е милостив независимо от това къде сме родени. Живеем в тази епоха и всички сме благословени, че сме настигнали Божието дело в последните дни“. Тези слова са истински и

те не са опит за ласкателство. Приемниците на евангелието ще кажат: „Тогава ти не си толкова благословен, колкото сме ние. Ние се радваме на благословиите на този живот и на следващия свят, но вие можете да се радвате само на благословиите в идния свят. Следователно ние се радваме на повече благословии от вас“. Ти казваш: „Всичко това е според Божията благодат“. Тъй като те не познават Божието дело, необходимо ли е да се спори с тях? Ако не цениш такива неща, няма да спориш с тях. В сърцето си трябва ясно да разбираш, че „имам дълг в сърцето си, бреме на раменете си, мисия и задължение. Няма да споря с тях за това. Дойде ли денят, в който те повярват и се върнат в Божия дом, когато са чули повече проповеди и разбират нещо от истината, ще се замислят за днешното си поведение и действия и ще се засрамят“. Ако мислиш за това по този начин, сърцето ти ще се разтвори. Всъщност се случва точно това. Ако наистина ги спечелиш и те наистина се стремят към истината, то след като вярват в продължение на три или пет години, те ще признаят, че е било неуместно, лишено от човешка природа и несъответстващо на истината да се отнасят с теб така, както са го направили при първата ви среща. Тогава те ще трябва да ти се извинят, когато те видят следващия път. В процеса на проповядване на евангелието често ще се сблъскваш с този вид ситуация. Когато това се случи, как се справям с нея? Не обръщам много внимание на такива неща. Не е голяма работа. Ако не смяташ, че това е голяма работа, тогава техните думи няма да те притесняват. Това се нарича да притежаваш духовен ръст. Ако разбираш истината и притежаваш истината реалност, ще си способен да прозреш много изказвания или практики, които по общо мнение причиняват вреда на хората. Ще си способен да ги изгладиш. Ако обаче не можеш да прозреш тези неща, ще помниш подобни думи и действия цял живот и с едно намигване, с една дума или един жест всеки може да те нарани. Колко сериозни са тези рани? Те ще оставят белег в сърцето ти. Когато видиш заможни хора, хора с по-висок статус от твоя или хора като онези, които някога са те гледали отвисоко и са те нападали, ще се страхуваш и ще си плах. Как можеш да се справиш с тази плахост? Трябва да прозреш същността им. Независимо колко са важни, независимо какъв статус или положение заемат, те не са нищо друго освен покварени хора. В тях няма нищо специално. Ако разбереш това, сърцето ти няма да бъде възпирано. В работата по проповядване на

евангелието със сигурност ще се сблъскаш с тези проблеми. Всички те са често срещани проблеми. Някои хора няма да те разбират или ще бъдат предубедени към теб, или дори ще казват грозни неща за теб с намеци или заобикалки, за да те осмиват. Някои хора ще кажат, че проповядваш евангелието, за да натрупаш пари, да търсиш печалба или да намериш романтична връзка. Как би се справил с такива ситуации? Трябва ли да спориш с такива хора? Особено когато някой потенциален приемник на евангелието идва от семейство с пари, какво трябва да направиш, ако се храниш в дома му и наблюдаваш изражението на лицето му? Ако откажеш да се храниш в дома му, за да запазиш достойнството си, можеш ли да продължиш да проповядваш евангелието на празен стомах? Трябва да разгледаш въпроса по следния начин: „Днес мога да се храня в дома му и да му проповядвам евангелието. Той може да приема тези, които проповядват евангелието. Това е неговият късмет“. Всъщност точно така стоят нещата в действителност. Това е неговият късмет. Той не го осъзнава, но ти трябва да знаеш това в сърцето си. Докато проповядва евангелието, човек често ще се сблъсква с подигравки, насмешки, присмех и клевети или дори ще се оказва в опасни ситуации. Например зли хора подават сигнал или отвличат някои братя и сестри, а за други викат полиция и ги предават на правителството. Някои хора могат да бъдат арестувани и хвърлени в затвора, а други дори може да ги пребият до смърт. Всичко това се случва. Но сега, след като знаем за тези неща, трябва ли да променим отношението си към работата по проповядване на евангелието? (Не.) Проповядването на евангелието е отговорност и задължение на всеки. По всяко време, независимо какво чуваме и виждаме, или как се отнасят с нас, ние трябва винаги да спазваме тази отговорност за проповядване на евангелието. В никакъв случай не можем да се откажем от този дълг поради негативизъм или слабост. Дългът да се проповядва евангелието не е лек път, а е път, изпълнен с опасности. Когато проповядвате евангелието, няма да срещате ангели, извънземни или роботи. Ще се сблъсквате само със зло и с покварени хора, живи демони, зверове — всички те са хора, които оцеляват на това зло място, в този зъл свят, и които са дълбоко покварени от Сатана и се противопоставят на Бог. Ето защо в процеса на проповядване на евангелието със сигурност дебнат всякакви опасности, да не говорим за дребните клевети, за присмеха и погрешното разбиране,

които са нещо обичайно. Ако наистина приемаш проповядването на евангелието като отговорност, задължение и свой дълг, ще си способен да се отнасяш правилно към тези неща и дори да се справяш с тях както трябва. Няма да се откажеш от отговорността и задължението си заради тях, нито ще се отклониш от първоначалното си намерение да проповядваш евангелието и да свидетелстваш за Бог, и никога няма да се откажеш от тази отговорност, защото това е твоят дълг. Как трябва да се разбира този дълг? Това е ценността и основното задължение на човешкия живот. Разгласяването на добрата вест за Божието дело от последните дни и на евангелието за Божието дело е ценността на човешкия живот.

Днес разговаряме за истината относно изпълнението на дълга на човека да проповядва евангелието. Придобихте ли нещо от това? (Да.) В миналото нашето общение за истината за проповядването на евангелието бе съсредоточено върху видението, тоест ние разговаряхме конкретно за истината, свързана с видението, и не обсъждахме много подробни въпроси, както правим днес. Тъй като повечето хора знаят нещо за истината за видението в общи линии, но може да не са наясно с подробните пътища на практикуване и принципите по конкретни въпроси, днес Аз въвеждам тези конкретни въпроси в нашето общение. Чрез общение по някои казуси и върху поведението на хората — или правилните и погрешните неща, които някой прави, когато попадне в тези ситуации, гледните точки, които хората имат, и как трябва да изпълняват тази отговорност, това задължение — чрез общение по всички тези теми смятате ли, че истината за проповядването на евангелието става по-конкретна и по-лесна за прилагане в реалния живот? Смятам, че след като изслушате този аспект на истината, сърцата ви ще се прояснят много повече. Когато се срещнете с определени конкретни проблеми в процеса на проповядване на евангелието, ще имате полза от тези слова, защото те са практически и засягат истините принципи. Те не са празни думи. В ежедневието си, когато се натъкнете на такива въпроси, свързани с проповядването на евангелието, и живеете в някои неправилни състояния, или когато се натъкнете на някои проблеми в работата си по проповядване на евангелието, можете ли да използвате тези истини, за да решите проблемите, пред които сте изправени? Ако можете да решавате такива проблеми, тогава днешните слова не са изречени напразно. Ако все

още не можете да решавате такива проблеми или ако правите нещата по свой собствен начин, вземате своите собствени решения и се придържате към тях, правите каквото си искате и действате своенравно и безразсъдно, без да се съобразявате със своя дълг и отговорности, тогава тези истини за вас са само празни приказки и не служат за нищо. Те не служат за нищо не защото истината не може да ти помогне, не защото истината не ти е от полза, а защото нямаш никаква любов към истината и не практикуваш истината. Ти гледаш на дълга за проповядване на евангелието просто като на хоби или начин за прекарване на времето. Ако подхождате към дълга за проповядване на евангелието от тази гледна точка, какво ще се случи? Ще можете ли да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите? (Не.) Ако това да се говори за изпълнение на дълга по начин, който отговаря на критериите, ви се струва малко далечно, тогава нека първо ви попитам следното: ако подхождате към дълга за проповядване на евангелието от тази гледна точка, можете ли да удовлетворите Божието намерение? (Не.) Това трябва да е ясно в сърцата на всички ви. Когато подхождаш към този дълг от този вид гледна точка и с този тип отношение, сърцето ти ще се чувства несигурно. Ще смяташ, че отношението ти не е такова, каквото Бог би искал. Ако действаш по този начин, дори и да спечелиш някои хора и външно да изглежда, че извършваш добри дела, твоите намерения и мотиви за изпълнение на дълга ти противоречат на истините принципи. Ти си точно като онези религиозни хора, които проповядват евангелието, за да спечелят благословии и да сключат сделки с Бог. Подобно намерение и източник на мотивация са погрешни. Когато разглежда начина, по който хората изпълняват дълга си, Бог съди техните намерения и мотиви. Бог наблюдава отношението и нагласата, с които хората подхождат към дълга си. Въз основа на това Бог върши Своето дело да изчисти хората от покварата и да ги спаси, за да могат да се откъснат от греха. Следователно независимо как проповядваш евангелието, трябва да приемеш Божията внимателна проверка. Независимо какъв тип човек си, какви са заложбите ти, какъв вид дълг си изпълнявал и какъв е бил дългът ти, преди да се присъединиш към редиците на онези, които проповядват евангелието, трябва да спазваш тези истини принципи за проповядване на евангелието, трябва да гледаш на проповядването на евангелието като на свой дълг и отговорност и да се нагърбиш с него.

Някои водачи и работници, които не могат да вършат истинска работа или да решават действителни проблеми, биват освободени и назначени да проповядват евангелието като част от евангелския екип. Възможно е те да казват на всеки срещнат: „Аз бях водач. Изпратиха ме в евангелския екип да проповядвам евангелието, защото не се справях добре. Може би Бог ме кара да проповядвам евангелието, за да ме закали за известно време, да ме въоръжи с истината и да ме обучи. Това означава, че не е нужно да полагам толкова много усилия в проповядването на евангелието. Каквото и да правя, е достатъчно. В края на краищата аз съм направен от материала на водачите. След като духовният ми ръст се увеличи, трябва да ме направят водач. Тъй като имам такива добри заложби, би било загуба на талант, ако не съм водач. Точно сега в църквата има недостиг на водачи и работници!“. От думите им се подразбира, че Божият дом не може да се справи без тях като водачи. Налага се да проповядват евангелието само за да им се даде възможност да практикуват, да се въоръжат с истината и да вършат някаква работа в близост до хората като част от своята подготовка и обучение. Следователно те гледат на дълга си да проповядват евангелието като на нещо временно, което правят само за да подплатят автобиографията си, да прекарват добре времето си и да разширят хоризонта си. Те смятат, че ако постигнат резултати в проповядването на евангелието, ако разбират истината и са способни да вършат някаква работа, ще бъдат повишени да служат като водач или работник. Ако възприемат тази нагласа към изпълнението на дълга си да проповядват евангелието, могат ли да постигнат истинско покаяние? Те не са се самоанализирали, нито са опознали себе си. Нямат самосъзнание. Справянето с този човек не е ли трудно? Те не възприемат правилно проповядването на евангелието. Имат твърде високо мнение за себе си. Всъщност изобщо нямат самосъзнание! Изобщо не осъзнават какво се случва в действителност. Всъщност това се е случило, защото не са хора, които се стремят към истината, и напълно им липсва всякаква способност за възприемане. На повърхността те се изразяват добре, обичат да се справят с делата си и изглежда, че имат някакви заложби, но когато служат като водачи и работници, характерът и заложбите им не отговарят на критериите. Не могат да отговорят на стандартите и критериите, за да са водачи и работници, така че биват отстранени. Не знаят собствената си

нищожна мярка, а вместо това безсрамно се хвалят и надуват. Макар че някои хора никога няма да признаят това, в личната си преценка те смятат, че само онези, които не могат да правят нищо друго, са определени да проповядват евангелието. В сърцата си те разделят всеки дълг в Божия дом на висш, среден и нисш. Смятат, че дългът да се проповядва евангелието е по-низш от всеки друг дълг в Божия дом. Всеки, който допусне грешка или не изпълнява дълга си съгласно критериите, се изпраща да проповядва евангелието. Ето как тези хора разбират този дълг. Има ли някаква разлика между това разбиране и приемането на проповядването на евангелието като отговорност и задължение на човека, които той трябва да изпълни в живота си? Ако някой го разбира по този начин, може ли да изпълнява добре дълга си? (Не.) Къде е сгрешил? Счита, че най-голямата отговорност и задължение на човека, което той трябва да изпълни в живота си — делото на разгласяването на евангелието — е най-низшето дело. Не го приема като своя отговорност и задължение и не го разбира като дълг. Независимо как в Божия дом се разговаря за необходимостта от това да изпълняваш отдадено дълга си и че проповядването на евангелието е един такъв дълг, този човек не признава, че това е така. В сърцето си смята, че водачите, работниците и надзорниците на различни нива в Божия дом се намират на върха. Те имат абсолютна власт и накрая ще получат големи награди и ще бъдат усъвършенствани от Бог. Последователите под тях са само редови войници, особено евангелските работници, които винаги взаимодействат с хора извън църквата. От всички длъжности тяхната работа е може би най-тежката и изтощителната. В крайна сметка не може да се каже със сигурност дали тези хора ще бъдат усъвършенствани. Не е ли тяхна грешката, че приемат дълга да проповядват евангелието по този начин? Нима няма такива, които смятат тази свещена отговорност и задължение да проповядват евангелието за най-низшата задача и я поставят на най-ниското стъпало в йерархията на рангове и степени? Те гледат отвисоко на този дълг и освен това гледат отвисоко на онези, които го изпълняват. Така че каква гледна точка носят със себе си, когато изпълняват този дълг? (Разглеждат го като нещо временно.) Нещо друго? Когато спечелят някого, те не мислят много за това, а когато не успеят да спечелят някого, не ги е грижа. Не смятат, че проповядването на евангелието е част от собствената им работа, и не полагат всички усилия

да изпълняват добре този дълг. В сърцата си те гледат с пренебрежение на дълга за проповядване на евангелието, така че какъв ще е резултатът от работата им по проповядване на евангелието? Могат ли да се въоръжат с всички аспекти на истината, за да изпълняват добре дълга си да проповядват евангелието? За да спечелят повече хора, запаметяват ли откъси от Божието слово и стихове от Библията и запознават ли се с различни свидетелства за преживяване, за да могат да решават различните проблеми, които срещат при проповядването на евангелието? (Не.) Ако, докато проповядват евангелието, им бъдат зададени трудни въпроси от хора, които имат изопачено възприятие и поддържат много представи, как ще се справят с тях? (Ще се откажат.) Това е вид отношение. Ще се оплачат ли от Бог с думите: „Защо трябваше да срещна такъв нелеп човек без никакво духовно разбиране, когато проповядвам евангелието? Ама че лош късмет!“? Те не изпитват любов към потенциалните приемници на евангелието и се надяват, че Бог няма да спаси този тип хора. Що се отнася до този въпрос, те не се молят на Бог, нито търсят Божиите намерения, а още по-малко проявяват някакво внимание към Божиите намерения. Те избират как да се отнасят към потенциалните приемници на евангелието в съответствие с предпочитанията на плътта и когато попаднат на хора с много проблеми и сериозни представи, се отказват от тях. Избират да проповядват евангелието само на хора с малко представи или без никакви представи и не искат да плащат никаква цена. Всеки път, когато нещо вреди на суетата или гордостта им, или на репутацията или статуса им, когато нещо противоречи на предпочитанията на плътта или е в конфликт с удоволствията на плътта, какво избират да направят? Избират да се откажат, избират да избягат, избират да не изпълнят тази отговорност, а по-скоро да отхвърлят тази отговорност. В същото време вътрешно се оплакват от Бог в сърцето си: „Защо трябваше да срещна такъв нелеп човек с толкова много представи? Защо трябва да страдам така? Изложих се, пропилях усилията си и не успях да спечеля никого“. Сърцата им са пълни с прикрито негодуване към Бог. Ето защо те не са готови да приемат дълга да проповядват евангелието, нито са готови да изпълняват отговорността за проповядване на евангелието. Ако отношението им към дълга да проповядват евангелието е подобно на това, то те не са далеч от това да бъдат отстранени.

В процеса на проповядване на евангелието много евангелски работници имат нехайно и небрежно отношение към работата си. Те никога не се променят. Никога не се отнасят към нея с нагласата на старателно внимание, благоразумие и боязън от Бог. Вместо това си мислят: „Така или иначе сега не се занимавам с нищо, мога да се захвана с каквото и да е. Евангелският екип изглежда забавен, така че ще се присъединя към него“. После следват процеса и проповядват евангелието. Всъщност в този процес жертвата им е много ограничена. Те просто отделят известно време и пътуват малко, но не плащат никаква истинска цена. Винаги проповядват евангелието в съответствие с предпочитанията на плътта си и собствените си представи и фантазии. Никога не следват истините принципи и в най-малка степен. Има много хора, които обичат да проповядват на заможните и на хора с пари, но не и на бедните. Обичат да проповядват на добре изглеждащи хора, но не и на хора, които изглеждат обикновено. Обичат да проповядват на хора, с които се разбират добре, но не и на хора, с които не се разбират. Обичат да проповядват на хора, които имат малко представи, но не и на такива с твърде много представи. Обичат да проповядват на хора, които с готовност приемат евангелието, на хора, които ще приемат евангелието, без да се налага да слушат твърде много приказки. Не искат да проповядват на хора, ако това означава много изтощително говорене. За да дадем пример, да кажем, че една жена проповядва евангелието и се запознава с мъж, който идва от заможно семейство, който притежава къща и кола, чиито родители имат добра работа, който е единствено дете и който изглежда добре. Тя си мисли, че би могла да води охолен живот, ако се омъжи за него, затова иска да проповядва евангелието на този мъж, като смята, че би било чудесно, ако той го приеме. Някои други хора се опитват да я спрат, като ѝ казват, че този човек не търси истината, че не е някой, на когото може да се проповядва, но тя казва: „Ако разговаряме повече за истината, възможно е той да дойде и да я приеме. Ако не проповядваме евангелието на такъв добър човек и не го спасим, няма ли това да е против божиите намерения?“. Всъщност тя преследва своя собствена цел. Не се опитва да спечели този човек, за да го доведе пред Бог, а иска да направи реклама на себе си и да му се продаде. След усилен маркетинг в крайна сметка тя получава това, което преследва, и е способна да създаде връзка с него за собствените си

цели. Какъв е проблемът тук? Във всичко, което прави, тя има свои собствени мотиви, които нарушават истините принципи. Накрая използва различни средства, за да му „проповядва успешно“ евангелието, и дори се омъжва за него, като казва: „Най-голямото постижение в работата ми по проповядване на евангелието беше да намеря такава сродна душа. Това е нещо, което трябва да приема от бог. Бракът е повелен от бог. Това, че срещнах този човек и се омъжих за него, се дължи изцяло на подредбата на бог. Това е божията благосклонност и благословия“. След това тя създава малко семейство и има щастлив живот — способна ли е все още да проповядва евангелието? (Не.) След година-две отива да проповядва евангелието от време на време, когато е в настроение, но по-голямата част от времето си прекарва в семейния живот, а сърцето ѝ става все по-празно. Накрая осъзнава, че семейният живот не е нищо друго освен тенджери и тигани, ядене, пиене, залисии и суетене. Тя чувства, че всичко това е безсмислено. Като поглежда назад, размишлява и си казва: „Вярата в бог — това все пак има смисъл. Нека да се върна, да се захвана отново с вярата и да продължа да проповядвам евангелието!“. Накрая тя разказва за преживяванията си по един помпозен начин, като обяснява: „Човекът е създаден от бог, така че не може да напусне бог. Без бог човек не може да живее. Както рибата трябва да умре без вода, така и ако човек напусне бог, със сигурност няма да има път напред в живота си. Точно заради това се върнах. Защото бог ме призова“. Какво абсолютно безсрамие! След като се завръща, тя настоява да изпълнява дълга си, като казва: „Всичко е празно, ако не изпълнявам дълга си. Всеки трябва да изпълнява дълга си“. Думите на хора, които не практикуват истината и нямат никаква любов към истината, отвращават онези, които ги чуят. Казваш, че не можеш да напуснеш Бог, а защо не попиташ Бог дали те иска? В процеса на изпълнение на дълга си ти намери партньор, след което се отказа от дълга си и избяга. Защо не се помоли на Бог, за да Го попиташ дали Той е съгласен с това и да разбереш какво е Неговото отношение? Изпълни ли отговорностите си? Изпълни ли поръчението, което Бог ти повери? Отнесе ли се към Бог като към Бог? Погледна ли на твоя дълг като на твой дълг? На всички тези въпроси отговорът е „не“. Какво е Бог за теб? Той е просто компания, която срещна край пътя. Поздравяваш Го и веднага си мислиш, че сте приятели. Ако това обслужва

интересите ти, продължаваш напред с Него, но ако не е в твоя полза, се сбогуваш. После обаче отново се сещаш за Него, когато се нуждаеш от Него. От този вид е връзката, която имате. Ако смяташ Бог за свой стар познайник, какво ще си помисли Той за теб? Как ще се отнася Бог към теб? Чувстваш се тъжен, дните ти са празни, затова се нуждаеш от Бог. Обръщаш се назад и искаш да изпълняваш дълга си. Ще ти даде ли Бог дълг ей така, между другото? (Няма.) Защо не? Не го заслужаваш! Въпреки че такива хора могат да изпълняват дълга си, след като повярват в Бог, те ще изоставят Бог, преди да завършат дълга си, без никакво предупреждение, като напуснат поста си и изоставят делото си. Как гледа на това Бог? Какво е естеството на това поведение? (Предателство.) Предателството не е маловажен въпрос. Такива хора са дезертьори! Как изпълняват дълга си дезертьорите? Търсят собствена корист под знамето на изпълнение на дълга си. Кроят планове да осигурят собственото си бъдеще и препитание, като същевременно нарушават първоначалния замисъл на изпълнението на дълга си. В крайна сметка те побягват по средата на изпълнението на дълга си, което ги прави дезертьори. Такъв човек не отдава всичко на Бог с искрено сърце. Вместо това има свои лични намерения и цели и се опитва да измами Бог, като в края на краищата разкрива истинската си същност. Не са ли това хора, които предават Бог? Някои хора казват: „Нима в Божия дом нямаш свободата да идваш и да си отиваш?“. Имаш свободата да идваш и да си отиваш, това е вярно, но човек трябва да премине изпит, когато навлиза в Божия дом. Свободен си да напуснеш Божия дом и никой няма да те спре. Ако обаче искаш да се върнеш в Божия дом, това не е толкова лесно. Трябва да бъдеш изпитан и проверен от водачите и работниците в църквата на всички нива, за да се докаже, че покаянието ти е истинско. Едва тогава ще бъдеш приет. Следователно е лесно да излезеш, но е трудно да се върнеш обратно. Чувал съм, че на някои хора им е било толкова трудно да проповядват евангелието и са страдали толкова много, че са захвърлили бремето си и са избягали. Какъв е проблемът тук? Проблемът е, че са дезертьори. Кое е най-важното по време на разпространяването на евангелската работа? Всеки евангелски работник, особено хората, отговорни за важни позиции, има важна роля в очите на Бог. Ако изпълняваш важна роля в разпространяването на евангелската работа, няма по-сериозно прегрешение от това да

изоставиш поста си без Божието позволение. Не се ли смята това за проява на предателство срещу Бог? (Да.) И така, как смятате, че трябва да се отнася Бог към отстъпниците? (Те трябва да се оставят настрана.) Да бъдеш оставен настрана означава да бъдеш пренебрегнат, да бъдеш оставен да правиш каквото си искаш. Ако оставените настрана хора изпитат покаяние, Бог може да види, че в отношението им има достатъчно покаяние, и все пак да ги приеме обратно при Себе Си. Единствено обаче към хората, които изоставят своя дълг, Бог няма такова отношение. Как се отнася Той към такива хора? (Бог не ги спасява. Той ги отритва.) Това е съвсем вярно. По-конкретно, хората, които изпълняват важен дълг, са получили поръчение от Бог и колкото и добре да са се справяли преди, и както и да се справят в бъдеще, ако изоставят поста си, Бог ги счита за хора, които са Го предали, и никога повече няма да получат възможност да изпълняват дълг. Какво означава да не ти дадат друга възможност? Ако кажеш: „Целият съм изпълнен с разкаяние. Имам дълг към Бог. Не трябваше да правя такъв избор в началото. По онова време бях омагьосан и се отклоних от правия път, а сега съжалявам за това. Умолявам Бог да ми даде още един шанс да изпълня дълга си, за да имам възможност да се покая за стореното чрез достойни дела и да поправя грешките си“, как ще се отнесе Бог към този въпрос? Щом Бог казва, че нямаш възможност, Той никога повече няма да ти обърне внимание. Такова е отношението на Бог към дезертьорите. Когато се занимава с хора, които извършват обичайни прегрешения, Бог може да каже, че това е било моментно прегрешение или че се е дължало на неблагоприятна среда, малък духовен ръст, липса на разбиране на истината или друга подобна причина. В този случай Бог може да им даде възможност да се покаят. Единствено на дезертьорите обаче Бог не предлага втори шанс. Някои хора казват: „Какво означава, че Бог не дава втори шанс? Ако са поискали да изпълняват дълга си, Бог няма ли да позволи това?“. Можеш да изпълняваш дълга си, можеш да проповядваш евангелието, можеш също така да слушаш проповеди и да се присъединиш към църквата. Църквата няма да премахне името ти от списъците си, но що се отнася до Бог, независимо как изпълняваш дълга си и как се покайваш, Бог нито се нуждае от теб, нито те одобрява, въпреки че полагаш труд за Него. Това е Божието отношение. Възможно е някои хора да не успеят да разберат този въпрос и да кажат: „Защо Бог е толкова

безсърдечен и категоричен, когато се занимава с такъв тип човек?“. Не е необходимо човек да разбира този въпрос. Това е Божият нрав. Това е Божието отношение. Може да мислиш каквото си искаш. Бог има властта да решава. Той има властта да действа по този начин и да се справи така с въпроса. Какво може да направи който и да е човек? Могат ли хората да протестират? Кой ти каза да не следваш правилния път от самото начало, да предадеш Бог и да станеш дезертьор? Делото за разпространяването на евангелието не може да се постигне само от един човек, то изисква много хора. Ако не можеш да изпълняваш дълга си, Бог ще избере друг, който може. Ако не вършиш своята част и не изпълняваш дълга си, това доказва, че си сляп. Това доказва, че си объркан и глупав. Не знаеш, че това е благословия, така че няма да получиш тази благословия. Трябва просто да си тръгнеш! Ако си отидеш, но след известно време се върнеш, Бог все още ли би те искал? Не, Бог не се интересува. Това е отношението на Бог към дезертьорите и единствено към дезертьорите. Някои хора казаха: „След като се върна и изпълнявам дълга си, съм просветлен от Светия Дух!“. Когато първо изпълняваше дълга си, ти избяга без разрешение, а Светият Дух не ти попречи. Сега, след като се върна, може ли Светият Дух все още да те просветли? Не придавай такова значение на сантименталните си чувства. Бог няма да направи нищо против Своите желания и има принципи в отношението си към всеки. Какво предупреждение към хората се съдържа тук? Трябва да упорстваш в изпълнението на дълга си, да отстояваш позициите си и да изпълняваш отговорностите си. Твърде крайно ли е Божието отношение към такива дезертьори? (Не.) Защо казвате, че не е? Как разбирате, че не е твърде крайно? Независимо какъв дълг изпълнява човек, има ли връзка в настоящия период между всеки дълг, изпълняван от всеки човек, и онова, което е предопределено от Бог? Те са тясно свързани. Погледнато по този начин, ако си способен да изпълняваш дълга си, означава ли това, че Бог е свършил много работа? Бог те е предопределил още от сътворението на света. Той е предопределил епохата и века, в който си роден, вида семейство, в което си роден, влиянието на семейството ти върху теб, дълга, който Бог изисква от теб да изпълняваш, и нещата, които ти е било позволено да научиш предварително. Ако например си научил чужд език, ти вече притежаваш тази заложба, този талант, който ти позволява да изпълняваш успешно дълга си. Бог е свършил

много подготвителна работа. С каква цел извършва Бог такава подготовка? Дали с цел да можеш да се откроиш сред останалите? Дали с цел да можеш да преследваш света и да служиш на Сатана? Категорично не! Бог иска от теб да предложиш нещата, които Бог ти е дал, в Божия дом, в разпространяването на Божието евангелие и в Божия план за управление. Ако ти обаче не можеш да предложиш това, което Бог ти е дал, а вместо това служиш на Сатана, как ще се почувства Бог? Как ще се отнесе Бог към това? Как трябва да се отнесе към това Бог в съгласие със Своя нрав? Бог ще те прогони от Себе си с един удар. Той не те иска. Ти забравяш Неговата доброта и предаваш доверието Му. Не признаваш Създателя си, нито се завръщаш при Него. Не посвещаваш на Бог това, което Бог ти е дал, а вместо това го предлагаш на Сатана. Това е сериозно предателство, а Бог не иска такъв предател!

В Божието дело за спасяване на човечеството заложбите, притежавани от всеки човек, го правят достатъчно добър за задачата да изпълнява дълга, който трябва да изпълнява. Освен това всички преживявания и знания, които той придобива, след като започне да вярва в Бог, както и всички истини, които разбира, трябва да бъдат използвани за изпълнението на дълга му. Само по този начин хората могат да допринесат със скромното си усилие към делото за разпространяване на евангелието на царството. Какво е това скромно усилие? Това е дългът, който човек трябва да изпълнява. Бог ти позволява да разбереш истината и да притежаваш интелигентност и мъдрост, за да можеш да изпълняваш добре дълга си. Това е стойността и смисълът на твоя живот. Ако не изживяваш тази стойност и смисъл, това доказва, че не си придобил нищо от вярата си в Бог. Станал си безполезна вехтория в Божия дом. Ако това, което изживяваш, е Сатана и плътта, може ли Бог все още да те иска? Стойността и смисълът на живота ти са изчезнали. От гледна точка на Бог трябва просто да изчезнеш от Неговия дом, да изчезнеш завинаги. Той повече не те иска. Освен това в периода на разрастване на Божието дело на управлението всеки, който следва Бог, изпълнява своя собствен дълг и всички като него непрекъснато са били подлагани на потисничество и жестоко преследване от големия червен змей. Пътят на следване на Бог е тежък и неравен и е изключително труден. Всеки, който е следвал Бог повече от две-три години, е преживял това за себе си. Дългът, изпълняван от всеки човек, независимо дали е

установен дълг или временна подредба, идва от Божието върховенство и Божиите подредби. Хората може да бъдат арестувани често, а делото на църквата може да бъде смущавано и разстройвано, може да има явен недостиг на хора, които да изпълняват дълга си, особено такива с добри заложби и професионален опит, които са малцинство, но поради Божието водачество, поради Неговото могъщество и власт, Божият дом вече е излязъл от най-трудните времена и цялото му дело е стъпило на правилния път. За човека това изглежда невъзможно, но за Бог няма нищо трудно за постигане. Тридесетте години, откакто Бог се яви и започна делото си до днес, бяха белязани от бури и всякакви страдания. Ако не беше Божието водачество и Неговите слова, които вдъхват на хората вяра и сила, никой нямаше да успее да стигне дотук. Всички Божии избраници са преживели това лично. Никое дело на Божия дом не върви гладко, при всяко се започва от нулата, върши се с големи трудности и е съпроводено от неприятности. Защо е така? Защото сме изправени не само пред безумното потисничество и преследване от режима на големия червен змей, но и пред дискриминация, клевети и заклеймяване от целия религиозен свят и поквареното човечество — дори цялата епоха ни изоставя и ни спъва. Цялото Божие дело на управлението започва и функционира в среда и условия, които са изпълнени със злите тенденции на Сатана и в които Сатана е на власт. Това не е никак лесно. Това е изключително трудно. Ето защо всеки човек, който може да изпълнява дълг, е утеха за Бог, а изпълнението на дълга му е нещо рядко и ценно. Добросъвестността, отдадеността и всеотдайността, които всеки човек може да предложи, както и отношението му на искреност и отговорност към дълга, на покорство пред Божието поръчение и на благоговение пред Бог, са много скъпи на Бог и Той смята тези неща за много важни. Напротив, Бог изпитва дълбока ненавист към хората, които изоставят своя дълг или се отнасят несериозно към него, както и към различните видове поведение, действия и проявления на предателство спрямо Бог, защото сред разнообразните ситуации, хора, събития и неща, подредени от Бог, ролята на тези хора е да възпрепятстват, вредят, забавят, смущават или засягат напредъка на Божието дело. И следователно какво изпитва Бог и каква е реакцията Му към отстъпниците и към хората, които предават Бог? Какво е Неговото отношение? (Той ги мрази.) Изпитва единствено

ненавист и омраза. Съжалява ли ги Той? Не! Той никога не би могъл да изпита съжаление. Някои хора казват: „Нима Бог не е любов?“. Защо Бог не обича такива хора? Тези хора не са достойни за любов. Ако ги обичаш, любовта ти е неразумна, а това, че ги обичаш, не означава, че Бог ги обича. Ти може да ги цениш, но Бог не ги цени, защото в такива хора няма нищо достойно да бъде ценено. И така, Бог решително изоставя такива хора и не им дава втори шанс. Разумно ли е това? Не само е разумно, но и преди всичко е един от аспектите на Божия нрав, а освен това е и истината. В процеса на проповядване на евангелието някои хора не приемат нито една част от истината. Те винаги действат произволно и безразсъдно в съответствие със собствената си воля. Те са препъникамъни и пречки за делото на разпространяване на евангелието. Играят негативна роля, като смущават, прекъсват и вредят на делото на евангелието и възпрепятстват разпространението му. Затова Божието отношение към тези хора е такова на ненавист и омраза. Те трябва да бъдат отстранени. Ето как се разкрива Божият праведен нрав. Някои хора казват: „Не е ли малко прекалено да се справяме с такива хора по този начин?“. Нищо прекалено няма в това. Изправен пред такива дяволи, Бог може само да чувства ненавист и омраза. Бог не Си слага маска. Божият нрав е праведен, Божият нрав се вижда ясно. Кои са двата най-важни аспекта на Божия праведен нрав? (Изобилна милост и дълбок гняв.) Какъв е смисълът на това тук? Кой понася Божия дълбок гняв? Той се стоварва върху тези, които се противопоставят на Бог, отхвърлят истината и следват Сатана. Бог не иска онези, които са решени да следват Сатана, нито пък иска предатели и дезертьори. Някои хора казват: „В момент на слабост избрах да не изпълнявам дълга си, но всъщност не исках да напускам Бог или да се връщам в света и в лагера на Сатана“. Независимо дали си бил слаб или си искал да се върнеш в света, Бог може да прояви милост и търпимост, когато разглежда твоята слабост — зависи от ситуацията. Бог е милостив в изобилие. Хората живеят с покварения си нрав и при някои обстоятелства е неизбежно да се почувстват слаби, негативни или мързеливи. Бог внимателно проучва всички и ще се отнесе към тях според ситуацията. Ако не си дезертьор, Той няма да те третира като такъв. Ако си слаб, Той със сигурност ще се справи с теб в съответствие с твоята слабост. Ако за момент разкриеш поквара, ако за момент си слаб или ако за момент загубиш пътя си, тогава

Бог ще те просветли, ще те упъти и ще те подкрепи. Той ще се отнася към теб като към човек с малък духовен ръст, който не разбира истината, защото този проблем не е проблем на твоята природа същност. Защо Бог не се справя с такива хора, като ги изоставя? Защото те не искат да отхвърлят Него или истината и защото не искат да следват Сатана. За момент те са слаби и не са способни да продължат, затова Бог им дава още един шанс. Как тогава трябва да се постъпва с тези хора, които преживяват моментна слабост и не могат да изпълняват дълга си, но по-късно се връщат, за да го изпълнят? Те трябва да бъдат приети. Този случай е различен по своя характер от този на дезертьорите, така че не можеш да приложиш същото правило или да възприемеш същия подход, за да се справиш с тях. Някои хора не страдат от слабост. Те всъщност са дезертьори. Ако ги приемеш обратно, те ще дезертират отново, когато се сблъскат с подобна ситуация. Такъв човек не е кратковременен дезертьор. Такъв човек винаги ще си остане дезертьор. Ето защо Бог прогонва такива хора и никога не ги приема обратно. Това изобщо не е прекалено. Тъй като те никога не биват приети обратно, това означава, че когото и да е друг да спаси Бог, Той не спасява тези хора. Когато Бог види, че в групата на приемниците на спасението не достига един човек, Той може да добави някой друг. Но този тип хора не са желани. Те са откъснати завинаги и са нежелани.

Има още една категория хора, които често смущават и подкопават евангелската работа, докато проповядват евангелието, но и са свършили известна работа и са спечелили някои хора. Могат ли тези дела да се считат за добри от тяхна страна? Нека засега оставим настрана въпроса дали са извършили добри дела. Нека първо кажем, че такива хора често смущават и подкопават евангелската работа, докато проповядват евангелието. Как ще погледне Бог на това, че например някой ръководи евангелската работа и все се съревновава с останалите за статус и власт или често спори с другите, като смущава и подкопава евангелската работа? Дали Бог ще претегли постиженията и грешките на такъв човек, или ще подходи към него по друг начин? (Бог ще му го отбележи като злосторничество.) Защо ще му го отбележи като злосторничество? Въпреки че са проповядвали на някои хора, свършили са определена работа и са постигнали известни резултати, те продължават да вършат злодеяния. Те често допускат дребни отклонения, макар и да не правят никакви сериозни грешки. Какво означава

често да допускат дребни отклонения? Това означава да не практикуват истината, да се борят за слава, придобивки и статус, да говорят без никакво благочестие, никога да не търсят истините принципи, често да постъпват своеволно и без задръжки, да не правят никакви промени и да са като невярващите. Това оказва пагубно влияние върху живота в църквата и Божиите избраници и препъва някои от новоповярвалите. Това не са ли злодеяния? (Такива са.) Дали хората действително са изпълнили своите отговорности, ако са извършили такива злодеяния, дори и да са работили усърдно при изпълнението на дълга си? Наистина ли са изпълнили дълга си по начин, който отговаря на критериите? Как гледа Бог на тези хора? Макар да са свършили определена работа, те все още безразсъдно могат да вършат зло. Така че дали изпълняват дълга си? (Не.) Защо тогава с такова безразсъдство могат да вършат зло? От една страна, това се дължи на покварения им нрав. От друга страна, тези хора разчитат на случайността. Те си мислят: „Направих много добро в проповядването си на евангелието. Стотици хора са в тази или онази църква, защото аз им проповядвах евангелието. Ако тези хора могат да бъдат спасени, това ще означава доста голяма моя заслуга. Как тогава да не ме запомни Бог? Когато Бог вземе предвид тези хора, Той не може да ме заклейми“. Не се ли надценяват? Имат ли богобоязливо сърце? Дали отдават всичко на Бог с искрено сърце? Те се стремят към награди и венци като Павел. Нямат място в сърцата си за Бог. Те не разбират Божия нрав и се осмеляват да предлагат сделки на Бог. Това доказва, че изобщо не притежават нищо от истината реалност. Имаше един човек, който в продължение на няколко години проповядваше евангелието и имаше известен опит в това. Докато проповядваше евангелието, претърпя много страдания и дори беше арестуван и осъден на много години затвор. След като беше освободен, продължи да проповядва евангелието и спечели няколкостотин души, някои от които се оказаха доста талантливи личности, а някои дори бяха избрани за водачи или работници. Вследствие на това този човек повярва, че заслужава големи почести, и го използваше като актив, с който се хвалеше навсякъде, изтъкваше се и свидетелстваше за себе си: „Влязох в затвора за осем години и останах непоколебим в свидетелството си. Докато проповядвах евангелието, спечелих много хора, някои от които сега са водачи или работници. Имам принос и заслужавам признание в

божия дом“. Където и да проповядваше евангелието, не пропускаше да се похвали пред местните водачи или работници. Казваше още: „Трябва да слушате какво казвам. Дори старшите ви водачи трябва да са учтиви, когато говорят с мен. На всеки, който не ме уважава, ще му дам да разбере!“. Този човек е насилник, нали? Щяха ли да се осмелят да са толкова надути хора като него, ако не бяха проповядвали евангелието и не бяха спечелили тези хора? Всъщност щяха. Фактът, че могат да са толкова надути, доказва, че то е в природата им. Това е тяхната природа същност. Толкова надменни стават, че изобщо нямат разум. След като проповядват евангелието и спечелят няколко души, надменната им природа набъбва и стават още по-надути. Такива хора навсякъде се хвалят със своя актив, навсякъде се опитват да си приписват заслуги и дори оказват натиск върху водачите на различни нива, опитват се да им бъдат равнопоставени и дори смятат, че самите те трябва да са старши водачи. В зависимост от това, което се проявява в поведението на подобен човек, всички трябва да сме наясно каква е неговата природа и какъв ще е изходът му. Когато един зъл демон проникне в Божия дом, той полага малко труд, преди да покаже истинското си лице. Който и да го кастри, той не чува и упорито се сражава срещу Божия дом. Какво е естеството на неговите действия? В Божиите очи той ухажва смъртта и няма да миряса, докато не се самоубие. Това е единственият подходящ начин да го кажем. Терминът „ухажва смъртта“ има практическо значение. Какво е това практическо значение? Добре е хората да могат да изпълняват дълга си. Някои хора се раждат с определени дарби и това е благословия, но ще си навлекат неприятности, ако не следват правилния път. Например някои хора могат да говорят красноречиво. Те знаят как да разговарят с различни хора и им е лесно да говорят с всеки. Това може да се разглежда като вид вродена способност. Преди да кажем дали това е нещо добро, или лошо, е важно да разгледаме природата на човека и да разберем дали той върви по правилния, или по лошия път. По време на Божието дело за разпространяване на евангелието ти посвети талантите си, мисли много и спечели доста хора. Само по себе си това не е лошо. С усилията си допринесе за евангелската работа, което е достойно да се запомни от Бог. Ако изпълняваш добре този дълг, без да биеш тъпана, братята и сестрите ще те уважават, когато видят работата, която си свършил, а онези, които не разбират нещо, ще те търсят и ще се съветват с

теб. Ако имаш човешка природа и се стремиш към истината, хората ще те харесват и Бог ще те благослови. Може да се случи така обаче, че да не поемеш по правилния път. Може да вземеш този малък Божи дар за актив и дори да се хвалиш навсякъде, че си бил в затвора. Всъщност престоят в затвора не е нищо особено. В страната на големия червен змей много хора бяха арестувани и хвърляни в затвора за това, че проповядваха евангелието или вършеха църковна дейност. Това не бива да се разглежда като актив, а като вид страдание, което хората е редно да понасят. Ако след страданието си хората имат свидетелство, те могат да свидетелстват за Божиите дела, за това, как по време на преследването са се осланяли на Бог, за да победят Сатана, за това, какви страдания са преживели и какво са спечелили от тях. Това е правилният път. Те обаче умишлено не поемат по този правилен път, а обикалят и се хвалят навсякъде. „Бях в затвора толкова дълги години и изстрадах толкова много, затова трябва да се отнасяте с мен подобаващо. Ако не го правите, значи сте слепи, невежи и безсърдечни“. Нима не пропускат да поемат по правилния път? В началото беше добре, че не продадоха и останаха непоколебими в свидетелството си, след като бяха осъдени, лежаха в затвора и страдаха. Това бе достойно да се запомни от Бог. Те обаче умишлено не постъпиха както трябваше. Навсякъде се хвалеха с постиженията си, за да спечелят уважението и съчувствието на хората. Дори стигнаха дотам да искат материални неща. Искат постиженията им да бъдат възнаградени. Какъв е скритият им замисъл да търсят възнаграждение от подобни хора? Могат да поискат хората да ги възнаградят, така че могат ли да поискат същото от Бог? Те отиват при хората и искат достатъчно награди. Искат статус, слава и придобивки, престиж и плътски удоволствия, а след това искат от Бог да ги възнагради. Не приличат ли на Павел? Освен това, изпълнявайки този дълг, са спечелили много хора. Що се отнася до Бог, ако продължават да изпълняват дълга си въз основа на разбиране на истината и ако изпълняват тази отговорност добре, Бог ще продължи да им поверява проповядването на евангелието. Те обаче предпочитат да не го правят, а смятат, че имат достатъчно заслуги и пригодност, за да ги обявят пред всички. Затова не вършат никаква работа, а започват да претендират за възнаграждение. Където и да отидат, се хвалят, парадират с актива си, сравняват заслугите си и изтъкват колко стотици или хиляди хора са спечелили с проповядване

на евангелието. При това не отдават никаква слава на Бог и никога не свидетелстват за Божието всемогъщество и за мъдростта Му. Не ухажват ли смъртта? Те вярват в Бог, но не следват правилния път. И така, какво е отношението им към слушането на проповеди и към общението? Те си мислят: „Не е нужно да ги слушам. Бях в затвора, не станах Юда и имам за какво да свидетелствам. Освен това спечелих повече хора от всеки друг и платих най-високата цена. Понесох всички страдания, крих се в храсталаци и спах в пещери. Няма страдание, което да не мога да понеса, и няма място, на което да не съм бил. Кой от вас може да се мери с мен? Затова не е необходимо да разбирам напълно проповедите, които слушам. Слушането на проповеди не е ли само за практикуване? Вече правих всичко това, изживях го. Дори в божието въплъщение няма нищо впечатляващо“. Що за човек изрича подобни думи? (Павел.) Това е върнал се към живота Павел. Те казват още: „Не сте така умели като мен. Ако бяхте, нямаше да се налага да слушате толкова много проповеди и внимателно да пишете, преписвате и запаметявате божиите слова всекидневно. Вижте ме. Спечелих толкова много хора, като проповядвах евангелието. Кога съм учил като вас? Не ми е нужно, щом светият дух извърши делото си, разполагам с всичко“. Това не е ли голяма глупост? Надменността на такива хора няма граници. Какво мислят за приемането на Божието дело и за стремежа към спасение? Приемат го като детска игра. Те вярват, че са показали известно добро поведение и са свършили определена работа, че са стигнали до края на пътя си и са водили битките си, така че им остава единствено да получат венеца си. Смятат, че Бог, Който не дава венци, не е никакъв Бог. В това отношение те споделят възгледите на религиозните хора. Освен това казват: „Вече понесох всички страдания и платих цялата цена. Страдах почти колкото бог. Би трябвало да мога да получа божията награда.“ Тези хора не приличат ли на Павел? Те все класират хората по пригодност и старшинство. Всички те едва ли не казваха, че животът им е христос. Ако наистина искат да са христос, ще си навлекат проблеми. Това е втори Павел. Дали човек, който върви по този път, все още има възможност да смени посоката си? Няма никаква възможност. Това е задъненият път на антихристите.

Защо някои хора, които са вярвали в Бог много години, вървят по пътя на антихристите? Това се определя от природата същност на човека.

Всички зли хора, всички хора без съвест и разум са хора, които не обичат истината. Ето защо те избират естествено да вървят по пътя на антихристите, след като започнат да вярват в Бог. Всеки вярва в Бог, чете Божиите слова и слуша проповеди, така че защо някои хора избират да поемат по пътя на стремежа към истината? Защо други хора избират да поемат по пътя на стремежа към славата, придобивките, статуса и благословиите? Обективната среда при всички е сходна, но характерът им и личните им предпочитания са различни, затова избират различни пътища. Божиите овце слушат Божия глас. Бог е изрекъл толкова много слова в последните дни, а Божиите слова са били изразявани близо 30 години, обаче тези хора не ги разбират. В такъв случай дали са Божии овце? (Не.) Ако не са от Божиите овце, тогава не заслужават да бъдат наричани човешки същества. Върху какво са съсредоточени онези хора, които не обичат истината и не се стремят към истината? Кое е това нещо, към което се стремят? Би трябвало лесно да се види, че желанието им да се стремят към статус и благословии е особено силно и че няма да се вслушат в истината, независимо как разговаряте за нея. Те не само че не могат да приемат истината, но и упорито продължават да се стремят към слава, придобивки и статус. Не само че им липсва всякакво самосъзнание, но и винаги сравняват заслугите и навсякъде се хвалят със собствения си капитал. Какво е естеството на такова поведение и практики? (Да си играеш със смъртта.) Точно така. Именно по този начин Павел си играеше със смъртта. След като толкова много години са слушали проповеди, хората все още са способни да са като Павел, без да се покайват. Липсва им всякакво разбиране за истината и изобщо не приемат истината. Нима това не значи да си играеш със смъртта? Отначало, когато хората не разбират истината, те проявяват поведение и някои практики, които идват от човешката воля и са опетнени, или може да имат прояви на сключване на сделки или индивидуални намерения и желания. Бог не гледа това, защото те не разбират истината. Когато Божиите слова все още не са били толкова ясни на човека, Бог му е позволил да има своята поквара, опетненост, слабост и прояви на сключване на сделки. Сега Бог е изрекъл много и в достатъчна степен, но въпреки това все още настояваш да вярваш, че поддържаните от теб неща и практикуваното от теб поведение са правилни. Отричаш тези Божии слова или дори презираш и пренебрегваш Божиите слова, като гледаш, без

да виждаш, и слушаш, без да чуваш. Какво е Божието отношение към такива хора? Как гледа Бог на такива неща? Бог ще каже, че не обичаш истината, че не обичаш положителните неща и че си неверник. Такива хора не вярват, че има истина, че всичко изречено от Бог е истината и пътят на човека към спасението. Те не приемат този факт. Въпреки че подобни хора не отричат тези Божии слова, те не ги и приемат. От поведението им и от това, което разкриват, можеш да видиш, че не вървят по пътя на стремежа към истината. По какъв път вървят? Като разчитат на собствения си капитал и постижения, за да търсят награди от Бог, те вървят по пътя на Павел. Независимо как е анализиран Павел, те няма да разпознаят същите неща в себе си. Независимо как е анализиран Павел, те няма да променят посоката си, да се покаят или да опознаят себе си. Те все още вярват, че всичко, което правят, е правилно и съгласно истината. Независимо колко слова изразява Бог, независимо как разнищва и заклеймява такива хора, те никога няма да се самоанализират. Възгледите им за вярата в Бог, намерението им да придобият благословии и практиката им да сключват сделки с Бог си остават същите, непоклатими и непроменени. Каква е причината за това? Те не могат да разберат Божия глас и не се вслушват в Божия глас. Каквото и да казва Бог, за тях то е маловажно. „Говори каквото искаш, но ме остави да действам по моя начин. Ти си ти, аз съм си аз. Каквото и да правиш или каквото и да е намерението ти, има ли значение за мен? Няма нищо общо с моя живот или смърт“. Що за хора са тези? (Неверници.) В кого вярват? Вярват в себе си. Не са ли такива хора противни? (Противни са.) Противни са и трябва да загинат. Те не са тези, които ще бъдат спасени от Бог. Ето защо ако сред онези, които проповядват евангелието, има много хора, които винаги почиват на лаврите си, парадират със старшинството си и искат от Бог награди за минали заслуги, те ще имат неприятности. Заради поведението им техният изход ще бъде определен като игра със смъртта. И така, когато срещнеш хора от този тип, уместно ли е да ги предупредиш да не си играят със смъртта? Ако те все още могат да проповядват евангелието, не им казвай това. Можеш да им напомняш, да ги предупреждаваш и да ги напътстваш с косвени съвети, за да им помогнеш колкото е възможно повече. Ако обаче същността и нравът им наистина са същите като тези на Павел, как трябва да се отнасяме към тях? Да знаеш, че си играят със смъртта, но да не им казваш

истината и все пак да ги насърчаваш и да им позволяваш да продължават да служат: това се казва да унижаваш сатани. Подходящо ли е да се прави това? (Подходящо е.) Да се използват сатани, за да служат, е Божия мъдрост. Ако се отнасяш към братята и сестрите по този начин, това е злодеяние и Бог го ненавижда. Ако използваш сатани, за да служат, това се нарича да унижаваш сатани. Това се нарича мъдрост. Големият червен змей, сатаните и дяволите служат на Божиите избраници. Божие дело ли е това? (Да, така е.) Как трябва да гледаме на това? Това е мъдростта на Бог. Това нещо не може да бъде заклеймено. Това е истината. Трябва да използваш сатани — тези неща — ако не ги използваш, за да служат, част от работата няма да бъде свършена добре и няма да е лесно да се постигнат резултати. Хората, които вървят по пътя на стремежа към истината и по пътя на спасението, също минават през етап на полагане на труд, но той не е постоянен. Бог не използва мъдрост, за да те накара да служиш, а по-скоро се налага да минеш през този етап. Тъй като не разбираш истината, правиш много неща без принципи, но в съответствие със собствената си воля. От гледна точка на твоята същност ти не си готов да полагаш труд, но от гледна точка на обективния факт полагаш труд. Само когато хората полагат труд добре и постепенно разбират Божиите намерения и истината, те могат стъпка по стъпка да направят прехода към стремежа към истината, да изпълняват истински дълга си, да се покорят на Бог и да са в съгласие с Неговите намерения и стъпка по стъпка да поемат по пътя на спасението. Това полагане на труд обаче е нещо съвсем различно от това да използваш сатани, за да служат. От различно естество е. Бог използва сатани само за да служат. Бог не спасява сатани. Полагащите труд, които вярват в Бог с искрено сърце и могат да се стремят към истината, са приемниците на Божието спасение. В случая с някои полагащи труд услугите им се използват, когато са полезни, но ако те прекъсват и смущават делото на църквата, трябва да получат строго предупреждение. Ако не се покаят, ще бъдат прогонени и отлъчени. Ето как трябва да се постъпва с тях. Ако обикновено могат да полагат труд честно и не смущават делото, тогава нека продължат да полагат труд. Може би един ден ще разберат истината и ще могат да бъдат спасени. Това е нещо добро, така че защо да не се направи в добър дух? Не можеш да заклеймиш някого, преди да е дошло времето за това. Каква е причината някои хора

да бъдат заклеймени? Те са заклеймени, защото смущенията, които причиняват, са твърде сериозни. Колкото и да разговаряш с тях за истината, те няма да са способни да я приемат и ще изпълняват дълга си незадоволително. Тяхната природа същност е еднаква с тази на Павел. Те упорито отказват да се покаят. Несъмнено си играят със смъртта. В църквата със сигурност има такива хора. Със сигурност се срещат и сред онези, които проповядват евангелието. Как мислите, добре ли е такива хора да бъдат оставени да узнаят реалната истина? Боите ли се, че такива хора ще узнаят реалната истина? (Не се боим.) Ако подобни хора могат да се разпознаят в това и да се покаят, това е нещо добро. Трябва да се дава шанс на хората. Не ги отписвайте. Ако обаче узнаят реалната истина, но не успеят да променят навиците си и продължат да причиняват смущения, тогава това наистина означава да си играят със смъртта. Когато хората не са на правилния път, към тях не се проявява благосклонност. Хора като тях трябва да бъдат премахнати и отстранени.

Това са основните практически принципи, свързани с проповядването на евангелието. Когато проповядват евангелието, хората трябва да изпълняват своята отговорност и да се отнасят сериозно към всеки потенциален приемник на евангелието. Бог спасява човека във възможно най-голяма степен и хората трябва да проявяват внимание към Божиите намерения, да не подминаваш безгрижно никого, който търси и изследва истинския път. Освен това, когато проповядвате евангелието, трябва да разбирате принципите. За всеки човек, който изследва истинския път, трябва да наблюдавате, разбирате и преценявате неща като религиозното му обкръжение, това дали заложбите му са добри, или лоши, както и характера му. Ако откриете човек, който копнее за истината, който може да възприеме Божиите слова и да приеме истината, то този човек е предопределен от Бог. Трябва да направите всичко възможно да разговаряте с него за истината и да го придобиете, освен ако има лоша човешка природа и ужасен характер, а жаждата му е само притворство и той спори безкрайно и се е вкопчил здраво в своите представи — в този случай трябва да го оставите и да се откажете от него. Някои хора, които изследват истинския път, имат способност за възприемане и притежават големи заложби, но те са много надменни и самоправедни и се придържат плътно към религиозните представи. В такива случаи трябва да разговаряте с тях за истината с любов

и търпение, за да се изкоренят тези представи. Може да се откажете само ако те не приемат истината, независимо от начина, по който разговаряте за нея с тях — тогава ще сте изпълнили задължението си и ще сте показали доброта в най-голяма степен. Накратко, не се отказвайте с лека ръка от никого, който може да признае и приеме истината. Докато хората са готови да изследват истинския път и са способни да търсят истината, трябва да правиш всичко възможно да им четеш повече Божии слова, да разговаряш повече за истината с тях, да свидетелстваш за Божието дело и да изкорениш техните представи и въпроси, за да ги придобиеш и да ги заведеш пред Бог. Това е в съответствие с принципите за проповядване на евангелието. Как могат да бъдат придобити? Ако в процеса на разговор с тях установиш, че този човек има големи заложби и добра човешка природа, трябва да направиш всичко възможно да изпълниш отговорността си; трябва да платиш определена цена и да използваш определени способи и средства, като няма значение какви подходи прилагаш, стига те да са с цел придобиването на този човек. В обобщение, за да го спечелиш, трябва да изпълниш отговорността си, да използваш любов и да направиш всичко, което е по силите ти. Трябва да разговаряш за всички истини, които разбираш, и да правиш всичко, което трябва. Дори и даден човек да не бъде спечелен за вярата, ти ще останеш с чиста съвест. Ще си направил всичко, което можеш. Ако не разговаряш ясно за истината и човекът продължава да се придържа към представите си, а ти загубиш търпение и сам се откажеш от него, то това е занемаряване на отговорността ти, с което ще прегрешиш и ще се опетниш. Някои казват: „Това опетняване означава ли, че съм заклеймен от Бог?“. Тези неща зависят от това дали хората ги извършват нарочно и системно. Бог не заклеймява хората за това, че извършват прегрешения от време на време — в такъв случай те само трябва да се покаят. Ако обаче съгрешават съзнателно и отказват да се покаят, ще бъдат заклеймени от Бог. Как може Бог да не ги заклейми, при положение че са напълно наясно с истинския път и въпреки това съгрешават съзнателно? От гледна точка на истините принципи такова поведение е безотговорно и нехайно и най-малкото тези хора не са изпълнили отговорността си; така Бог съди грешките им. Ако отказват да се покаят, ще бъдат заклеймени. И така, за да избягват такива грешки и да ги сведат до минимум, хората трябва да правят всичко по силите

си да изпълняват отговорностите си, активно да се стремят да отговарят на всички въпроси, които възникват у хората, които изследват истинския път, и никога да не отлагат и да забавят ключови въпроси. Как трябва да реагираш, ако човек, който изследва истинския път, многократно задава даден въпрос? Не би трябвало да имаш нищо против да отделиш време и усилия, за да му отговориш, и трябва да намериш начин ясно да разговаряш по неговия въпрос, докато той го разбере и спре да пита. Тогава ще си изпълнил отговорността си и в сърцето си няма да изпитваш вина. Най-важното е, че по този въпрос няма да имаш вина пред Бог, защото този дълг, тази отговорност са ти поверени от Бог. Когато вършиш всичко пред Бог, с лице, обърнато към Него, когато сравняваш всичко с Божието слово и постъпваш според истините принципи, тогава твоето практикуване ще е в пълно съответствие с истината и с Божиите изисквания. Така всичко, което правиш и казваш, ще е полезно за хората, и те ще го одобряват и ще го приемат с лекота. Ако думите, които изричаш, са озаряващи, практични и ясни, ще си способен да избегнеш споровете и конфронтацията, ще помогнеш на хората да разберат истината и ще ги извисиш духовно. Ако думите, които изричаш, са неясни и двусмислени, и ако общението ти за истината е неразбираемо и непрактично и не озарява, няма да си способен да поправиш представите на хората и да решиш проблемите им, и има опасност да се възползват от грешките ти, да те съдят и да те упрекват. С тези проблеми ще се справиш още по-трудно и може да се наложи да разговаряш за още няколко пасажа от Божиите слова, преди хората да успеят да разберат истината и да я приемат. Затова, когато проповядва евангелието, човек трябва да говори мъдро и трябва да разговаря за истината ясно, така че да може да промени представите и фантазиите на хората, да спечели тяхното възхищение и искрено да ги убеди. По този начин лесно се постигат резултати; това дава възможност на хората безпроблемно да приемат Божието дело, което е от полза за разпространяването на евангелието.

Що се отнася до принципите, които трябва да се следват в практиката на проповядване на евангелието, в друго отношение тези, които проповядват евангелието, трябва да бъдат достойни и порядъчни в поведението си, да говорят и да се държат по подобие на светците, да упражняват подходяща сдържаност във всичко, което правят в процеса на проповядване

на евангелието, и да се държат дисциплинирано. Някои потенциални приемници на евангелието не обичат да бъдат обезпокоявани от непознати, така че как трябва да проповядваш на тях? Някои хора проповядват евангелието, като се обаждат по телефона три пъти на ден, тичат до домовете на хората, след като те са се прибрали от работа, и четат Божиите слова на потенциалните приемници веднага щом ги видят, независимо колко заети са тези приемници. Тези хора никога не избират подходящите моменти, така че за тях има риск да се превърнат в досадници. Някои хора са толкова глупави, че дори говорят по следния начин на онези, които изследват истинския път: „Този свят е толкова зъл, затова се отречете от работата си, не ходете на работа. Знаете ли в какво време се намираме? Големите катаклизми са надвиснали. Крайно належащо е да повярвате в Бог!“. Уместно ли е да се проповядва евангелието по този начин? До какви последствия ще доведе това? Те са невярващи, които все още не са приели Божието дело. Необходимо ли е да им се говори по този начин? Освен това не се намесвайте в личния живот или личните възгледи на потенциалните приемници на евангелието. Някои хора например казват следното на потенциалните приемници на евангелието: „Виж се, ти наистина ли си вярващ в Бог? Ние, вярващите, не носим такива дрехи като на невярващите“. „Хората, които вярват в Бог, не ядат този вид храна, трябва да ядеш това и това“. Не означава ли това да си пъхаш носа в чуждите работи? Това се нарича глупост. Ако думите и действията ти в даден момент не са уместни, те могат да станат причина цената, която си платил да проповядваш евангелието, да бъде пропиляна. Затова трябва да действаш предпазливо на всяка крачка, да сдържаш и регулираш поведението си и да се държиш дисциплинирано. Какво точно наричаме дисциплина? Това означава да вършиш нещата в съответствие с правилата, да мислиш какви думи биха били подходящи за дълга, който изпълняваш, и какви думи биха искали да чуят потенциалните приемници на евангелието. Не прави и не казвай неща, които ще им бъдат много неприятни или ще ги подразнят, не задавай нахални въпроси и никога не се намесвай в личните им дела. Да кажем, че някой има двама сина и ти му казваш: „Хубаво е да имаш двама сина, но няма ли да е по-добре да имаш и дъщеря?“. Какво те засяга това? Когато някои потенциални приемници на евангелието знаят английски, ти казваш: „Английският ти е наистина отличен. Би било

чудесно, ако започнеш да вярваш в Бог и изпълняваш дълга си в Божия дом. В Божия дом липсват хора като теб“. Уместно ли е да се говори по този начин? Няма двама души, които да са еднакви. След като тези хора започнат да вярват, те може да са по-активни и ентусиазирани от теб, но засега не вярват и не приемат, така че не насилвай нещата, преди да е дошло подходящото време, и никога не се бъркай в живота на другите хора. Разбирате ли?

Има и друга ситуация, която може да възникне. В процеса на проповядване на евангелието някои хора приемат Божието дело от последните дни и разбират някои истини. След това мислят за себе си, че са далеч над средните, обикновени хора. Презират всички невярващи и дори презират и гледат отвисоко всеки срещнат, който изследва истинския път. Те си мислят: „Хора, ако не приемете Божието дело от последните дни, сте слепи, глупави и невежи — нещо, което не върши работа за нищо освен за смъртта и е напълно безполезно. Днес имам дълг да ти проповядвам евангелието, но иначе не бих ти обърнал внимание!“. Що за отношение е това? Не си направил нищо повече от това да приемеш Божието дело от последните дни. Не стоиш по-високо от всички останали. Дори и да беше цар, нямаше ли пак да си просто един представител на покварената човешка раса? По какъв начин си по-велик от другите? Не презирай хората, които изследват истинския път. Дори и да им проповядваш евангелието, ти не си по-велик или по-добър от тях. Не забравяй, че точно като тях и ти си едно покварено човешко същество. Трябва да си наясно по този въпрос в сърцето си. Не гледай винаги на другите така, сякаш правиш някаква голяма услуга на света или водиш всички съзнателни същества към тяхното избавление. Винаги си мислиш: „Вие, които не сте приели евангелието, заслужавате съжаление. Всеки ден изгарям от безпокойство за вас“. Какво е това безпокойство, което те изгаря? Все още не си решил собствените си проблеми, а изгаряш от безпокойство за делата на другите. Това не е ли лицемерно? Не мамиш ли другите? Не се крий зад маската на добродетелността. Всъщност ти не си нищо. Дори да си приел новото Божие дело от 20 или 30 години, все още си никой. Дори да живееш с Бог всекидневно и да разговаряш с Бог лице в лице, ти си оставаш обикновен човек. Същността ти остава непроменена. Да проповядваш евангелието на другите означава да изпълняваш дълга

си. Това е твое задължение, твоя отговорност. Трябва да разбереш, че независимо колко хора печелиш, ти си оставаш ти. Не си станал друг човек, все още си покварено човешко същество. Въпреки че си спечелил много хора, не трябва да се възгордяваш, а още по-малко да си надменен. Не размахвай самохвално постиженията си, като казваш: „Проповядвам евангелието от много години и съм натрупал значително преживяване и много поуки. На когото и да проповядвам, мога да кажа от пръв поглед дали е добър или лош човек и знам кога да проповядвам и кога не. Когато е подходящо да проповядвам евангелието, знам дали ще бъде лесно или възможно. Винаги мога да намеря начин да проповядвам успешно евангелието на онези, които могат да го приемат“. Въпреки че имаш опит в проповядването на евангелието, навлизането ти в живота е все още много плитко. Въпреки че имаш някакво преживяване за живота и донякъде си се променил, понякога се хвалиш, за да се изтъкнеш. Нима това не е проблем? Хората, които имат дарове, са най-склонни към надути и празни приказки. Те винаги се мислят за по-добри от другите, винаги обичат да поучават потенциалните приемници на евангелието и винаги искат хората да им се възхищават и да им се прекланят. Не е ли това проблем на нрава? Може ли човек да свидетелства за Бог, след като е променил само поведението си, но не и нрава си? Ако не можеш да предложиш свидетелство за промяна в нрава, ако можеш да говориш само за истината на евангелието, за да свидетелстваш за Бог, годен ли си за употреба от Бог? След като хората приемат истинския път, те трябва да разберат истината за навлизането в живота и истината за практикуването. Ако нямаш практическо преживяване и не знаеш как да говориш за своето свидетелство за преживяване, нима това не са недостатъци? Ако винаги си концентриран върху това да говориш за доктрини, така че хората да ти се възхищават и да имат високо мнение за теб, ако винаги искаш да стоиш на висока позиция, дали това е свидетелстване за Бог? Категорично не. Това е свидетелстване за себе си. Това е да имаш покварен нрав. Ако не преминеш през съд и наказание, как можеш да постигнеш промяна в нрава си? Някои от тези, които проповядват евангелието, говорят за някои свидетелства за преживяване, а слушателите им имат голяма полза от това, трогват се и се възхищават на тези говорители от дъното на душата си. И въпреки това тези евангелски работници все пак имат

богобоязливи сърца. Те не презират нито един потенциален приемник на евангелието. Способни са да разговарят с хората от сърце, да се разбират с тях и да се сприятеляват нормално и наистина притежават частица от разума на нормалната човешка природа. Как постигат това? Това доказва, че са придобили нещо при вярата си в Бог. Най-малкото разбират някои истини, имат известно самопознание и техният живот нрав се е променил донякъде, затова вече не стават надменни. Когато видят хора, които не са приели евангелието, те си мислят: „Едно време и аз бях същият, затова не бива да ги омаловажавам. Аз самият не съм толкова велик“. Начинът им на мислене вече не е предишният. След като хората осъзнаят собствената си природа, те ще смятат за съвсем естествено това да видят как потенциалните приемници на евангелието разкриват малко невежество, глупост или слабост. Не се присмивай на другите и не възприемай чувството или нагласата, че всеки друг е част от масата на простите обикновени хора. Ако имаш тази нагласа, тя ще възпрепятства и компрометира работата ти по проповядване на евангелието. Понякога обаче в сърцето ти ще възникват подобни покварени състояния, когато видиш много хора, които току-що са повярвали в Бог. Да кажем например, че от 20 години си приел Божието дело от последните дни и си проповядвал евангелието от 10 години. Когато си сред приемници на евангелието, те винаги ще чувстват, че ги превъзхождаш, като казват: „Ти си вярвал в Бог 20 години, докато ние току-що сме Го приели. Духовният ни ръст все още е много малък и в сравнение с теб със сигурност стоим много по-долу. Ти си пораснал човек, а ние сме само новородени“. Какво трябва да си мислиш, когато те правят такива сравнения? „Въпреки че съм приел Бог по-рано от тях и съм вярвал по-дълго от тях, все още съм далеч назад по отношение на навлизането в живота и истината. Все още не съм приел истинското Божие правосъдие и наказание и все още съм далеч от това да бъда спасен и да бъда доведен до съвършенство“. В сърцето си знаеш къде наистина се намираш. Независимо как ти се възхищават хората или колко високо мнение имат за теб, как се чувстваш ти? „Аз съм просто един обикновен човек, не ме гледайте с възхищение“. Ще бъдеш отвратен и няма да чувстваш радост, защото в сърцето си ясно виждаш, че не представляваш нищо, че не разбираш никакви истини и че можеш да изричаш само някакви слова и доктрини. Хората са глупави и

са склонни да се възхищават на другите. Ако охотно се наслаждаваш на чувството, че ти се възхищават, и изпитваш удоволствие от това, значи те чакат неприятности. Ако това те дразни и искаш да излезеш от подобна ситуация, ако не ти харесва другите да се отнасят с теб по този начин, това доказва, че имаш някакво самопознание. Това е правилното състояние и в него няма да е вероятно да допускаш грешки или да вършиш погрешни неща.

Ситуациите, за които говоря, са основно такива, с които хората често се сблъскват в процеса на проповядване на евангелието. Погледнато от негативната страна на нещата, трябва да избягвате някои неподходящи начини на говорене, практики и поведение и да сте сигурни, че нравът ви не разкрива неподходящи неща, които не съответстват на истината. Погледнато от положителната страна, докато изпълнявате този дълг, трябва да имате отношение на отдаденост и поемане на отговорност до самия край. По този начин можете да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите. В този процес трябва постепенно да търсите истината и принципите, така че да удовлетворите Божиите намерения, и трябва да се стараете да постоянствате и да останете отдадени докрай при изпълнението на всеки свой дълг и независимо какъв дълг изпълнявате, трябва да се стараете вашето изпълнение да удовлетвори Бог и да бъде запомнено от Него, както и части от него да бъдат похвални и съгласно критериите. През периода на проповядване на евангелието трябва да се стараеш да извършваш все по-малко прегрешения и да допускаш все по-малко грешки. Трябва да има все по-малко периоди, в които се опитваш да направиш сделка или да търсиш награди, или имаш амбицията и желанието да го правиш, докато изпълняваш дълга си. В същото време трябва активно да се опитваш да изпълняваш задълженията си, да ги изпълняваш безкомпромисно и да считаш дълга си за нещо, което ти се пада като отговорност. Освен това се опитвай да изпълняваш дълга си така, че когато мислиш за него след много години, съвестта ти да е чиста. Това означава, че трябва постепенно да намалиш броя на нещата, които те карат да чувстваш, че си задължен за нещо. Не можеш да продължиш напред, без изобщо да се промениш. Да предположим, че не си изпълнил добре дълга си, когато си проповядвал евангелието до потенциален приемник, и това те е накарало да се почувстваш неудобно, сякаш си задължен за нещо, и си

усетил, че не си свършил достатъчно подготвителна работа. Когато обаче си проповядвал евангелието след това, състоянието ти е било същото и ти не си променил нищо. Това означава, че ти изобщо не си израснал през този период. Какво представлява тази липса на растеж? Означава, че не си практикувал или придобил този аспект на истината. Означава, че тези неща, за които разговарям сега, никога не са били друго освен доктрини за теб. Ако извършваш все по-малко прегрешения, допускаш все по-малко грешки, чувстваш се по-малко задължен и изпитваш по-малко угризения на съвестта, какво представлява това? Това означава, че изпълняваш дълга си с все по-голяма чистота и че чувството ти за отговорност става все по-силно. С други думи, ставаш все по-отдаден в изпълнението на този дълг. За да дадем пример, в миналото проповядването на евангелието разчиташе повече на човешки методи, отколкото на общение за истината или тълкуване на библейски стихове. Сега изглежда, че подобен подход не е подходящ, че не това трябва да прави човек, който приема Божието поръчение, и че е нещо като позор за Бог. Изпитвали ли сте това чувство? Може би сега не се чувствате по този начин, но един ден, след като си се въоръжил с все повече истини от различен вид и си придобил определен духовен ръст, ще възприемеш по-точно и практическо отношение и гледна точка, когато разглеждаш миналите си практики. Това доказва, че вътрешното ти състояние е станало нормално. Точно сега не чувстваш нищо по отношение на предишните ти практики, те не будят презрение у теб и нямаш правилен възглед или оценка за тях. Вместо това си безразличен. Това не е ли много обезпокоително? Това доказва, че не притежаваш нито една от истините, които касаят тези неща. Що се отнася до злодеянията и номерата на човека и онези негови практики, които не съответстват на истината, ти дори възприемаш безчувствено отношение, отношение на приемане и одобрение, и дори на съучастие в тези мръсни неща. Какво е тогава вътрешното ти състояние? Ти обичаш неправедни неща, обичаш неща, свързани с греха, и обичаш неща, които не са в съответствие с истината, а ѝ противоречат. Това е много обезпокоително. Ако продължаваш да действаш в съответствие с тези практики, ще се сблъскаш с много сериозно последствие. Какво е това последствие? Постоянно трупаш злодеяния и се отклоняваш все повече от пътя на спасението. Защо казвам, че се отклоняваш все повече? Защото в процеса

на изпълнение на този дълг не успяваш да търсиш истината и не спазваш принципите в нещата, които правиш. Просто следваш собствената си воля и предпочитания. Тогава как можеш да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите? Целта, с която изпълняваш дълга си, не е да навлезеш в истината, а да изпълниш дадена задача и след това да се отчетеш за свършеното. Това, което следваш, не е Божията воля, а това, което приемаш, не е Божието поръчение. Природата на тези неща е различна. Следователно, докато продължаваш да проповядваш евангелието, ти не вървиш по пътя, който води към спасение, а по пътя на полагането на труд, по пътя на Павел, който сключваше сделки с Бог. Рано или късно въз основа на всичко, което правиш, Бог ще определи за теб същия изход като този на Павел. Нима резултатът няма да е такъв? Такъв ще е с абсолютна сигурност. И обратно, ако в процеса на проповядване на евангелието всички твои методи и средства са практически, отправната ти точка и намерение са да удовлетвориш Бог и да се отплатиш за Божията любов, а принципите, според които действаш, и пътят, по който вървиш, са в съответствие с Божиите изисквания и в пълно съгласие с истината, какъв резултат ще бъде постигнат с такава практика? Разбирането ти за истината ще става все по-дълбоко, ще се справяш с делата все повече съгласно принципите, животът ти ще расте все повече, а вярата, любовта и отдадеността ти към Бог постепенно ще се увеличават. По този начин ще поемеш по пътя на спасението. В същото време в процеса на изпълнение на дълга си постепенно ще изследваш собственото си непокорство и поквара и ще изследваш различните си видове покварен нрав. След това в процеса на изпълнение на този дълг ще си способен да се сдържаш все повече и повече и да притежаваш богобоязливо сърце и покорство. По-нататък чувството ти за отговорност ще става все по-силно и по-силно, а чистотата на отдадеността ти ще се увеличава все повече и повече. Твоята боязън от Бог също ще се задълбочава. Същевременно ще придобиваш все повече преживяване и знания за реалността на различните истини. По този начин пътят, по който вървиш, ще бъде напълно противоположен на пътя, по който е поел Павел. Това е пътят на Петър, пътят на стремеж към истината. Този път е пътят на спасението. Що се отнася до крайния резултат, ти сам ще го преживееш. Бог ще те одобри, а сърцето ти ще познава все повече мир и радост. В Божиите

очи няма значение колко завои и криволици е имало по пътя ти, по колко отклонения си поел или каква негативност, слабост или дори провали и падения си имал. Когато това, което си направил, което си разкрил и което си проявил, се разглежда като цяло, то пътят, по който вървиш, ще бъде пътят на спасението. В такъв случай как ще определи Бог твоя изход? Бог няма да прибързва с определянето на твоя изход. Методично и с нежно търпение Бог ще те подкрепя, ще ти помага и ще те изведе на пътя на спасението. Той ще ти позволи да приемеш Неговия съд и наказание, изпитания и облагородявания, и накрая ще те усъвършенства. По този начин ще бъдеш спасен изцяло и напълно. Следователно от тази гледна точка, като изпълняват дълга си да проповядват евангелието, нямат ли хората възможността и шанса да поемат по пътя на спасението? (Имат.) Те имат тази възможност и това е напълно вероятно. Зависи само от това дали могат да се стремят към истината и да тръгнат по пътя на стремежа към истината.

Днес разговаряхме предимно за различни истини, свързани с изпълнението на дълга за проповядване на евангелието. Нека се върнем към темата, с която започнахме нашето общение. Как трябва да наричаме онези, които изпълняват дълга да проповядват евангелието? (Хора, които изпълняват дълга да проповядват евангелието.) Правилно. Те не могат да бъдат наричани свидетели, евангелисти и със сигурност не и вестители на евангелието. В крайна сметка те са евангелски работници. Никога не наричай себе си свидетел. Хората не могат да са свидетели на нищо и е достатъчно да не позорят Бог. Да се наречеш евангелист е още по-лошо. Това е още по-далеч от теб. Проповядваното от теб не е „пътят“, а нещата, за които проповядваш, са много далеч от „пътя“. Следователно, ако се спрем на названието „евангелски работници“, всеки ще има точно определение за този дълг, а именно, че това са просто хора, които изпълняват този дълг. Те изобщо не са свидетели или евангелисти. Много са отдалечени от тези неща. Ако ги наречете свидетели или евангелисти, няма ли да се почувстват по-висши от другите? На хората не им трябва много, за да се перчат и да се възгордеят. Дали да се перчат и да се възгордяват по този начин е нещо добро или нещо лошо? (Нещо лошо.) Ако не величаеш и не издигаш хората, те винаги искат да се възгордяват. Ако все пак ги величаеш, като ги наричаш свидетели, евангелисти или

вестители на евангелието, представяш ли си какви биха станали, след като получат такава възхвала? Биха се пръскали от гордост. Сега вече имате ли основно разбиране за различните истини, свързани с дълга за проповядване на евангелието? (Да.) За да изпълняваш добре дълга за проповядване на евангелието, трябва да си въоръжен с много истини. Някои хора казват: „Аз не проповядвам евангелието, така че необходимо ли е да се въоръжавам с истината?“. Други хора казват: „Не знам кога ще съм способен да проповядвам евангелието. Никога не съм проповядвал евангелието и съм лош оратор, така че как мога да проповядвам евангелието?“. Ти не знаеш как да проповядваш евангелието, но нима не можеш да се въоръжиш с истините относно проповядването на евангелието? Нима не можеш да практикуваш разговори и срещи с хора? Ако имаш чувство за мисия и чувство за отговорност, ако искаш да изпълняваш добре този дълг и да сътрудничиш на Бог, тогава трябва да се въоръжиш с истините относно проповядването на евангелието. Трябва да се въоръжиш с истините за видението и за практикуването. Неотменим дълг е на Божиите избраници да са въоръжени с истини по отношение на тези два аспекта, защото никога не е излишно да си въоръжен с тези истини. Те се отнасят не само до проповядването на евангелието, но са истини, които трябва да бъдат разбрани от човечеството. Каква полза имат хората, ако разбират тези истини? Какви благословии може да им донесе това? Вероятно всеки може да разбере общата идея, но тъй като Божието дело продължава да напредва и да се задълбочава, хората ще продължават да преживяват Божието дело и по същия начин разбирането им за истината ще продължи да напредва и да се задълбочава. Отношенията им с Бог ще стават все по-близки, а общуването им с Него — все по-често. Хората стъпка по стъпка ще издигат истините, свързани с видението и с Божието дело, за да бъдат сравнявани с Божиите дела и Божието отношение към всеки човек. Този постепенен процес на сравнение е процесът на опознаване на Бог. Като сътворено същество ти си вярвал в Бог от много време, но не знаеш кой е Бог или как се явява Той и как извършва делото Си. Такава вяра не е ли твърде объркана и мъглява? Изпълнявал си дълга си в продължение на толкова много години. Но ако накрая все още не знаеш нищо за Бог, тогава вярата ти в Него е била безсмислена. Ако чуеш, че дяволи разпространяват някакви безпочвени слухове за Бог, би ли им

повярвал? (Не бихме им повярвали.) Сега казваш, че не би повярвал на такива неща, но ако наистина не разбираш Бог, дойде ли ден да чуеш тези слухове, ще се усъмниш и в сърцето си ще разсъждаваш над думите, като си мислиш: „Възможно ли е това да е вярно? Би ли могъл Бог да направи такова нещо?“. Ще се чувстваш неловко и така няма да желаеш да изпълняваш дълга си. След като си попаднал под влиянието на слуховете, ще чувстваш, че пътят пред теб е мрачен и нерадостен, затова ще се изгубиш и объркаш. Хората винаги са изгубени и объркани. Защо е така? Те не знаят къде е Бог или пък дали изобщо има Бог, затова винаги са изгубени и объркани. В какви условия възниква това объркване? То възниква, когато много привидно противоречиви неща озадачават хората, така че те не могат ясно да видят посоката, в която да поемат, и не знаят по кой път да тръгнат. Така те се изгубват и объркват. Можете ли ясно да видите и да разпознаете многото неща пред очите си и да следвате правилния път? Това включва твоето разбиране за Бог, твоето възприемане на истината и степента, в която си въоръжен с истината. Какво означава, когато хората винаги са изгубени и объркани? Всъщност наистина ли не виждат пътя пред себе си? Наистина ли изгубените и обърканите са слепи? Не, това е слепота на сърцето и безчувственост към истината, към Бог и към преценките относно всички хора, събития и неща. Защо са безчувствени? Защото не разбират истината, не познават Божиите дела, не познават Божия нрав и нямат основа, върху която точно да преценяват всички неща. Следователно те нямат критерий, според който да преценяват и окачествяват каквото и да било. Тези хора са замъглени, виждат всичко без яснота и разбиране и не могат да преценяват. Не могат също така да определят нещата, нито да ги прозрат докрай. Това се нарича безчувственост. Безчувствеността води до слепота, а слепотата кара хората да се чувстват изгубени и объркани. Така стоят нещата. Защо тогава хора, които са слушали проповеди толкова години, все още не могат да разпознават нещата? Защото такива хора не разбират истината. Те не могат да прозрат нищо, а вместо това сляпо прилагат правилата и отсъждат. Може ли това да се смята за слепота? Въпреки че не може да се каже, че са напълно слепи, те са частично слепи. Всъщност, ако не разбирате истината, не можете да прозрете до край каквото и да било. Независимо колко дълго някой е вярвал в Бог или колко проповеди е слушал, ако никога не е

способен да разбере истината, това означава, че проблемът е в неговите заложби. Това има пряка връзка с наличието на духовно разбиране у него. Повечето хора, които са слушали проповеди от много години, могат да разберат нещо от истината и всъщност вие може би разбирате доста от нея, но просто ви е липсвала подходяща среда, затова не си използвал някои истини и все още чувстваш, че не ги разбираш. Когато наистина преживееш това сам, когато ти се наложи да направиш избор или трябва да обмислиш нещата сериозно, може би съответният аспект на истината постепенно ще ти се изясни. В момента впечатленията ти са пълни с груби, празни очертания и доктринни неща. С постепенното нарастване на твоето преживяване и възраст много истини постепенно ще станат по-практически и реалистични в теб. Това все повече ще ти позволява да виждаш същността на истината. По този начин можеш наистина да стигнеш до разбиране на истината и да разглеждаш проблемите с чувствителност. Колкото и проповеди да изслушат хората, които не разбират истината, те няма да са способни да прозрат проявленията на човешката природа, на покварения нрав, на различните човешки състояния и на същността на различните типове хора, дори и двете им очи да са широко отворени. Те са слепи. От друга страна човек, който се стреми към истината, външно изглежда, че не обръща внимание, но в сърцето му ще има реакция към поведението и държанието на другите и той несъзнателно ще си създаде впечатление по въпроса. Откъде идва това впечатление, това чувство? Истините, които хората разбират, им дават способността за проницателност. Това дава на такива хора определение за същността на този вид поведение, практикуване или проявление. Откъде идва това определение? Истината е тази, която кара хората да разбират, и истината е тази, която дава на хората проницателност и преценка. В момента вие разбирате някои истини и имате известна проницателност за определени неща. Вашата проницателност обаче не е много точна, затова все още не изпитвате някакво подобие на чувство на увереност и все още сте в процес на търсене на пътя пред вас слепешката. Някои хора казват: „В такъв случай Ти трябва да разговаряш с нас за всяко едно нещо“. Това не е необходимо. Хората имат човешки отговорности, а Бог има Свой собствен обхват на делото. Казал съм ви всеки аспект на истината, а за вас остава да имате преживяване за всички видове хора, събития и неща в ежедневието

си. Светият Дух ще действа и ще устройва. От хората се изисква да правят едно: да се занимават с човешко сътрудничество и с човешки стремеж. Ако не се занимаваш с този стремеж, колкото и ясно да го обяснявам, няма да го придобиеш. Няма да те индоктринирам насила, няма да те принуждавам да знаеш, да разбираш и да придобиеш навлизане. Няма да правя това, нито пък Светият Дух ще го прави. Само твоето охотно, доброволно и активно практикуване и навлизане в истината е това, чрез което истината несъзнателно ще даде плод в теб. Когато истината даде плод, сърцето ти ще се изпълни със светлина. Това означава да разбираш истината. Но ако не разбираш истината, тогава ще си безчувствен към всичко, ще реагираш бавно и няма да си способен да прозреш докрай каквото и да било. Когато например някой направи нещо, а друг каже, че това е злодеяние и е от еди-какво си естество, ти няма да знаеш и няма да си способен да се убедиш сам. Когато някой ти каже отговора, ти може да го приемеш и да го признаеш въз основа на доктрини, но що се отнася до същността, все още ще си неспособен да дадеш съгласието си. Ако не можеш да дадеш съгласието си, дали наистина разбираш? Не разбираш, затова можеш само да следваш правила, за да се справяш с нещата, пред които си изправен. Получава се така, защото не разбираш истината.

Как можете добре да изпълнявате дълга си да проповядвате добре евангелието? Първо трябва да разберете различните истини, свързани с дълга за проповядване на евангелието. Например що се отнася до определението и позиционирането на този дълг за проповядване на евангелието, както и до правилното отношение, което трябва да възприемете, подобаващото страдание, което трябва да понесете, подходящата цена, която трябва да платите, и правилните истини, които трябва да практикувате и в които трябва да навлезете, когато го изпълнявате, ако разберете тези истини, ще ви е лесно да изпълнявате дълга си да проповядвате евангелието добре. Освен това, от негативна гледна точка, трябва да размишлявате и върху въпросите кои неправилни практики трябва да избягвате, кои от тях се класифицират като добри намерения на човека и дали идеите и практиките на хората в крайна сметка съответстват на принципите за проповядване на евангелието. Това означава, че всяко поведение, всяка практика, всеки принцип и всяко заключение в процеса на проповядване на евангелието трябва да се проучат добре, за да се провери дали в крайна сметка

съответстват на истините принципи. Постоянствайте само в тези от тях, които съответстват на истините принципи, и се откажете от онези, които не им съответстват. Само така резултатите от изпълнението на дълга за проповядване на евангелието постепенно ще се подобрят. Освен това трябва да практикувате хармонично сътрудничество, което е от най-голяма полза за евангелската работа. Трудно се работи без хармонично сътрудничество. Братята и сестрите трябва да са толерантни и търпеливи един към друг и взаимно да се подкрепят. Хармоничното сътрудничество е необходимо, за да изпълняват добре дълга си. Трябва да се подчиняват на този, който казва правилното нещо. Недейте все да отсъждате, че сте прави, а другите грешат. Трябва да правите преценки според Божиите слова. За да постигнете съгласие, разговаряйте за истината според принципите, определени от Божия дом. Освен това трябва да се учите един от друг, докато си сътрудничите при изпълнение на дълга си. Оставете силната страна на единия да компенсира недостатъка на другия и не бъдете прекалено строги към останалите. При това в отношението си към хората, които изследват истинския път, трябва да проявявате внимание и предпазливост и да се уповавате на любовта. Защото всеки, който изследва истинския път, е невярващ — дори и религиозните сред тях са повече или по-малко невярващи — и всички те са крехки: склонни са да се съпротивляват, ако нещо не съвпада с представите им, и да оспорват всяка фраза, която не съответства на волята им. Затова трябва да сме толерантни и търпеливи, когато проповядваме евангелието сред тях. Това изисква изключителна любов от наша страна, както и някои методи и подходи. От решаващо значение обаче е да им четем Божиите слова, да им предадем всички истини, които Бог изразява, за да спаси човека, и да им позволим да чуят Божия глас и словата на Създателя. Така ще извлекат ползи. Най-важният принцип на проповядването на евангелието е да позволим на онези, които жадуват за явяването на Бог и обичат истината, да четат Божиите слова и да чуват Божия глас. Затова им говорете по-малко човешки думи и им четете повече от Божиите слова. Щом приключите с четенето, общувайте за истината. По този начин те могат да чуят Божия глас и да разберат част от истината. Тогава вероятно ще се върнат пред Бог. Проповядването на евангелието е отговорност и задължение на всеки и всички. Независимо на кого се пада това задължение, никой не трябва да

се измъква от него или да използва каквито и да било извинения или причини, за да откаже. Някои хора казват: „Не умея да говоря добре, не разбирам Библията, а и съм много млад. Какво бих могъл да направя, ако се сблъскам с изкушение или опасност?“. Такива думи са погрешни. Проповядването на евангелието не означава, че ти е възложено да вършиш опасни неща. Божият дом няма да ти позволи да отидеш там, където има опасност. Църквата следва принципи, когато възлага на хората да проповядват евангелието. Става дума не за това, че те трябва да поемат рискове, а за това да се направи разумна организация въз основа на индивидуалните условия, заложби и силни страни. Братята и сестрите си сътрудничат помежду си и работата ще бъде възложена на тези, които са подходящи да я изпълняват. Не може да се каже, че няма абсолютно никакъв риск. Всеки жив човек понякога се сблъсква с опасности. Ако Бог те изпрати директно, тогава имаш неотменимия дълг да приемеш, дори това да означава, че ще се сблъскаш с изкушение, болка или опасност. Защо трябва да считаш, че имаш неотменим дълг да приемеш? (Това е отговорност на хората.) Правилно, само по този начин наистина приемате проповядването на евангелието като своя отговорност и задължение. Това е правилното отношение, което човек трябва да има. Това е истината и като такава хората трябва да я приемат, и то безрезервно. Ако един ден за теб не е подходящо да изпълняваш друг дълг или ако са необходими хора за проповядването на евангелието и съответно ти бъдеш определен да го проповядваш, какво ще направиш? Трябва да го приемеш като неотменим дълг, който трябва да изпълниш, без никакви чувства на съпротива, анализи или внимателни проверки. Това е Божие поръчение. Това е твоя отговорност. Това е твой дълг. Не бива да си придирчив и да подбираш. Тъй като следваш Бог, не можеш да правиш собствен избор. Защо да не можете да правите избор? Защото проповядването на евангелието е Божие поръчение и всички Божии избраници участват в това дело. Някои хора казват: „Аз съм на повече от 80 години, дори не мога да изляза от дома си. Дали Бог може все пак да ми възложи това поръчение?“. Други казват: „Аз съм само на 18 или 19 години, не съм видял много от света и не знам как да общувам с хората. Много съм плах и се страхувам да говоря публично. Дали Бог може все пак да ми даде този дълг?“. Бог ти възлага това поръчение независимо от всичко. На колкото и години да си, трябва да направиш всичко възможно, за да

изпълниш дълга си да проповядваш евангелието. Проповядвай го колкото се може повече и сред колкото се може повече хора. Независимо какъв дълг изпълняваш в момента, трябва да направиш всичко възможно, за да проповядваш евангелието. Ако някой ден имаш възможност да проповядваш евангелието на някого, трябва ли да го направиш? (Да.) Така е правилно. Много хора имат свой дълг, но могат да проповядват евангелието в свободното си време и да постигнат някакви резултати. Бог одобрява това. Следователно всеки е длъжен да проповядва евангелието. Не трябва да правиш собствен избор или да бягаш от тази отговорност, а да съдействаш активно и доброволно. Не се отнасяй пасивно или негативно, не отказвай и не си измисляй причини или оправдания, за да не изпълниш този дълг. Някои хора казват: „Средата, в която се намирам, е твърде опасна. Мога ли да се въздържа от проповядване на евангелието?“. Ако в момента си с малък духовен ръст, ако има някой друг, който да те замени, и си годен да изпълняваш друг дълг, тогава можеш да смениш дълга си с друг. Но какво трябва да направиш, ако именно ти си този, който трябва да изпълни този дълг? (Имам неотменимия дълг да приема.) Така е правилно. Имате неотменимия дълг да го приемете и да го приемете от Бог. Това е отговорността и задължението на всяко сътворено същество. Някои хора казват: „Аз съм физически слаб, затова не мога да понеса трудностите, свързани с проповядването на евангелието“. Ако не можеш да понесеш тази голяма трудност, можеш ли да понесеш поне по-малките трудности? Ако изобщо не можеш да понесеш никаква трудност, тогава не трябва ли да понесеш голямата трудност на наказанието? Докато си жив и дишаш, трябва да изпълняваш дълга си, да проповядваш евангелието. Това е напълно естествено и обосновано. Ако отхвърляш своя дълг, ако не проповядваш евангелието и предпочиташ да се измъкнеш и да избягаш от отговорностите си, това не е правилното отношение на едно човешко същество, нито е редно хората да се държат съпротивително и отбранително. Хората трябва да са готови да приемат проповядването на евангелието като свое задължение и дълг по всяко време и на всяко място. Някои хора казват: „Вярвам в Бог от толкова много години, но църквата никога не ми е възлагала да проповядвам евангелието“. Дали това е добро или лошо нещо? Тук не става въпрос за добро или лошо. Може би Бог все още не се нуждае от теб да отидеш да проповядваш евангелието, но се нуждае от

теб да изпълняваш друг дълг. Всеки дълг е важен, така че как трябва да избираш измежду тях? Трябва да се покоряваш на подредбите на църквата, без никакви лични желания. Когато Бог има нужда от теб да проповядваш евангелието, Той казва: „Сега не е подходящо или важно да изпълняваш настоящия си дълг. Дългът да проповядваш евангелието е по-важен“. Какво трябва да направиш тогава? Трябва да го приемеш като неотменим дълг, който трябва да свършиш, без да го анализираш, преценяваш или проучваш внимателно, а още по-малко да му се съпротивляваш или да го отхвърляш. Това е правилното отношение, което сътвореното същество трябва да възприеме към Създателя. Когато хората възприемат такова отношение, може ли да се каже, че в известен смисъл взаимоотношението между тях и Бог е нормално и подходящо? В какво се проявява взаимоотношението между човека и Бог? То се проявява в начина, по който се отнасяш към нещата, които Бог би искал да направиш. Ако Бог ти възложи да направиш нещо, а ти обмисляш и размишляваш по въпроса, като питаш: „Защо искаш да направя това? Това ще ми бъде ли от полза?“ — ако можеш да разсъждаваш по този начин, тогава взаимоотношението ти с Бог е ненормално и ти не си успял да Му се покориш. Ако казваш: „Това е нещо важно, което Бог ми е казал да направя. Не мога да бъда небрежен към това, което Бог иска от мен да направя. Трябва да се справям с него внимателно. Каквото и да поиска Бог от мен да направя, каквото и да ми повери, това е мой дълг. Ще слушам Бог и ще правя всичко, което Той отреди. Не мога да откажа. Ако не мога да остана непоколебим в дълга си, ако откажа, ако не го приема сериозно, ако не го изпълня добре, това е предателство към Бог“ — тогава имаш разума, присъщ на сътвореното същество, и си приел правилното отношение, което едно сътворено същество трябва да има към своя дълг. Ако знаеш много добре, че това е Божие поръчение, но все пак отказваш да го приемеш и оправдаваш измъкването от дълга си, тогава естеството на проблема е сериозно. Това не е просто бунтуване срещу Бог — това е предателство към Него. Ако вярваш в Бог, трябва да заемеш позицията и статуса на сътворено същество и да приемеш и да се покориш на поръченията на Създателя. Това е правилното отношение. Ако ти липсва правилното отношение към дълга ти, то този проблем е от много сериозно естество. Ако когато току-що си започнал да вярваш, не разбираш

истината, няма нужда да се занимаваме сериозно с теб. Ако си вярвал в Бог няколко години и разбираш някои истини, но все още си способен да отхвърлиш Божие поръчение, ако не проповядваш евангелието и все още си нехаен при изпълнението на дълга си, какво е естеството на този проблем? Това не само показва липса на съвест и разум, но най-вече представлява бунтуване и противопоставяне на Бог, това е предателство към Него. Може да се каже, че това е голямо предателство и няма да е преувеличено. Такъв човек не е достоен да се нарече човешко същество и неминуемо ще понесе наказание. След като признаваш, че си сътворено същество, какъв е разумът, присъщ на сътворените същества? Да правиш всичко, което Създателят ти каже, и да се покоряваш на всички подредби на Създателя. Това са съвестта и разумът, присъщи на човешките същества. От онези, които разбират истината, се очаква още повече да се покоряват безпрекословно на устройването и подредбите на Бог. Те никога не трябва ни най-малко да се бунтуват.

Истината относно проповядването на евангелието се отнася за широк кръг хора. Тя би следвало да се отнася за всички. Първоначално, когато някои хора чуваха общението за този аспект на истината, те си мислеха, че той не се отнася за тях. Но сега вече всеки би трябвало да има нагласа за приемане по отношение на дълга за проповядване на евангелието и всеки би трябвало да е наясно с този аспект на истината. Освен това всеки трябва да има точно определение за този дълг. И така, в каква позиция са се поставили хората? (В позицията на сътворени същества.) След като си сътворено същество, какъв е най-важният приоритет на едно сътворено същество? (Да се покорява на Създателя.) Кое е първото конкретно проявление на покорство пред Създателя? (Да изпълняваме дълга си на сътворени същества.) Кой тогава е първият дълг, който трябва да изпълнява едно сътворено същество? (Да проповядва евангелието и да свидетелства за Бог.) Точно така. Това е отговорът, който търся. Вървели сте по много криволичещ път, преди най-накрая да попаднете на правилния отговор. Първият приоритет на всяко сътворено същество е да проповядва евангелието, да свидетелства за Божието дело и да го разгласява по целия свят и до всички краища на земята. Това е отговорността и задължението на всеки, който приема Божието евангелие. Това е негов неотменим дълг. Възможно е в момента да не изпълняваш

този дълг или този дълг да е нещо далечно за теб, или никога да не си се замислял, че това е дълг, който трябва да изпълняваш. Сърцето ти обаче трябва да е наясно със следното: този дълг е свързан с теб. Той е не само отговорност на другите, но също така е твоя отговорност и твой дълг. Това, че в момента не ти е възложено да изпълняваш този дълг, не означава, че този дълг не те касае, че изпълнението на този дълг не се отнася за теб или че Бог не ти е поверил изпълнението на този дълг. Ако твоето възприемане може да се издигне до това ниво, не означава ли това, че гледната точка за дълга на проповядване на евангелието, която поддържаш в сърцето си, е в съответствие с истината и с Божието намерение? Когато разбирането ви се издигне до това ниво, един ден, след като всички вие сте свършили цялата текуща работа, която имате, Бог ще издаде заповед да ви разпръсне и да ви разпредели навсякъде, дори на места, които ви се струват най-странни, най-неприятни и най-трудни. Какво ще направите тогава? (Наш неотменим дълг ще е да приемем.) Сега казвате това, но когато денят настъпи, очите ви като нищо могат да се напълнят със сълзи. Ето по какъв начин трябва да се подготвите. Трябва да осъзнаеш следното: „Това е епохата, в която съм се родил. Имам късмета, че съм приел Божието дело от последните дни и късмета, че имам участие в делото на Божия план за управление. Следователно стойността и значението на моя живот трябва да бъдат в това да посветя енергията на целия си живот на разпространяването на Божията евангелска работа. Няма да мисля за нищо друго“. Имате ли тази решимост? (Да.) Трябва да имате тази решимост и да сте направили тази подготовка и план. Само по този начин можете да бъдете истински сътворени същества — сътворени същества, които Бог обича и които отговарят на критериите. Някои хора казват: „Не съм готов и бих се уплашил, ако сега ме накарат да проповядвам евангелието“. Не се бой, Бог няма да те принуди да правиш това, ако още не си готов. А ако кажеш, че си готов, Бог може да не те използва точно сега. В такъв случай кога ще те използва? Това нещо зависи от Бог, така че не трябва да се тревожиш за него. Когато Бог иска да те използва, Той ще подготви всичко. Когато имаш необходимия духовен ръст и преживяване, и отговаряш на всички останали необходими условия, Той може да нареди нещата за теб така, че да проповядваш евангелието на различни места. Когато дойде това време, може ли да бъдеш наречен вестител на евангелието? (Не.) Тези,

които изпълняват този дълг, в никакъв момент не могат да бъдат наричани вестители на евангелието. Това никога няма да се промени. Как трябва да се наричат такива хора? (Евангелски работници.) Това е по-точно. Независимо как се наричат такива хора, това е дългът, който изпълняват. Това е истината и тя никога няма да се промени. Ако наименованието се промени и идентичността на тези хора се промени, тогава ще се промени същността на делото. Промени ли се същността, то ще се отклони от пътя на истината. Отклони ли се делото от пътя на истината, то ще се превърне в религиозно поведение. В този случай хората ще се отдалечават все повече и повече от пътя на спасението, като вървят на юг, докато всъщност искат да вървят на север. Затова никога не тръгвайте по грешния път. Всеки път, когато евангелските работници са изпратени с тази заръка на различни места, те не правят нищо повече от това да изпълняват дълга си да проповядват евангелието. Те не са свидетели, не са евангелисти, а още по-малко са вестители на евангелието. Това е вечна и неизменна истина.

От това, което казах дотук, повечето хора сигурно са се почувствали с просветлени сърца и много от тях потриват ръце в нетърпеливо очакване и си мислят: „Страхотно! Бъдещето изглежда много обещаващо! Пътят, който Бог е подготвил за нас, е огрят от ярка светлина!“. Това не е непременно вярно. Бог има подредба за всеки Божи последовател. Всеки от тях има среда, подготвена за него от Бог, в която да изпълнява дълга си, и разполага с Божията благодат и благосклонност, на които може да се наслаждава. Те също имат специални обстоятелства, които Бог подготвя за тях, и трябва да преминат през много страдания — нищо подобно на спокойното плаване, което хората си представят. Освен това, ако признаеш, че си сътворено същество, трябва да се подготвиш да страдаш и да платиш определена цена в името на изпълнението на отговорността си да проповядваш евангелието и в името на това да изпълняваш дълга си както трябва. Цената може да бъде страдание от някакво физическо заболяване или затруднение, преследване от страна на големия червен змей, или неразбиране от страна на светските хора, както и мъките, които човек преживява, когато проповядва евангелието: да бъде предаден, бит или руган, да бъде осъден — дори да бъде нападнат от тълпа и изложен на смъртна опасност. Възможно е в хода на проповядване на евангелието да умрете, преди Божието дело да е завършено, и да не доживеете деня на

Божията слава. Трябва да сте подготвени за това. Това няма за цел да ви плаши, но е факт. Сега, след като изясних това и вие го разбрахте, ако все още имате тази решимост, ако сте сигурни, че тя няма да се промени, и ако останете предани до смъртта, това доказва, че притежавате определен духовен ръст. Недейте да приемате, че проповядването на евангелието в отвъдморските страни, в които има религиозни свободи и човешки права, ще бъде безопасно, че всичко, което правите, ще върви гладко и ще е благословено от Бог, и че великото Божие могъщество и Неговата власт ще ви съпътстват във всичко. Всичко това е в човешките представи и фантазии. Фарисеите също вярваха в Бог, но хванаха въплътения Бог и Го разпънаха на кръста. И така, какво лошо е способен да стори на въплътения Бог днешният религиозен свят? Те извършиха толкова много лоши неща. Съдиха Бог, заклеймяваха Го, хулиха Го. Няма лошо нещо, на което да не са способни. Не забравяйте, че именно вярващи хванаха Господ Исус и Го разпънаха на кръста. Само те имаха възможност да направят нещо подобно. Невярващите не се интересуваха от това. Именно тези вярващи се сговориха с управляващите да хванат Господ Исус и да Го разпънат на кръста. Освен това как умряха онези ученици на Господ Исус? Сред учениците имаше такива, които бяха убити с камъни, влачени от кон, разпънати с главата надолу, разчленени от пет коня — сполетя ги всякаква смърт. Каква беше причината за смъртта им? Законно ли бяха екзекутирани за престъпленията си? Не. Те разгласяваха евангелието на Господ, но хората по света не го приеха, а вместо това ги заклеймяваха, биеха и хокаха, и дори ги убиваха — така бяха убити като мъченици. Нека не говорим за крайния изход на онези мъченици или за това как Бог отсъжда за делата им, а да се запитаме следното. Когато стигнаха до края, дали начинът, по който посрещнаха края на живота си, съответстваше на човешките представи? (Не, не съответстваше.) От гледна точка на човешките представи те платиха толкова висока цена, за да разгласяват Божието дело, но в крайна сметка бяха убити от Сатана. Това не съответства на човешките представи, но точно това им се случи. Бог го допусна. Каква истина може да се търси в това? Това, че Бог допусна да умрат така, Негово проклятие и заклеймяване ли беше, или беше Негов план и благословия? Не беше нито едното, нито другото. А какво беше? Сега хората си мислят за смъртта им с много болка, но така стояха нещата. Какво е обяснението

за това, че хората, които вярваха в Бог, умряха така? Когато споменаваме тази тема, вие се поставяте на тяхно място. Така че натъжават ли се сърцата ви? Изпитвате ли скрита болка? Мислите си: „Тези хора са изпълнили дълга си да разгласяват Божието евангелие и би трябвало да се смятат за добри хора. Как тогава е възможно да стигнат до такъв край и такъв изход?“. Ето как умряха и си отидоха телата им; това беше начинът на тяхното отпътуване от човешкия свят, но това не означаваше, че изходът им беше същият. Какъвто и да е бил начинът на тяхната смърт и заминаване, или както и да се е случило това, Бог не е определил така крайния изход на тези животи, на тези сътворени същества. Това е нещо, което трябва да разбереш ясно. Напротив, те използваха именно тези средства, за да заклеймят този свят и да свидетелстват за Божиите дела. Тези сътворени същества използваха най-ценния си живот — използваха последния миг от живота си, за да свидетелстват за Божиите дела, да свидетелстват за великата Божия сила и да заявят на Сатана и на света, че Божиите дела са правилни, че Господ Исус е Бог, че Той е Господ и е плътта на въплътения Бог. Дори до последния миг от живота си те никога не отрекоха името на Господ Исус. Нима това не беше форма на съд над този свят? Те използваха живота си, за да възвестят на света, да потвърдят пред хората, че Господ Исус е Господ, че Господ Исус е Христос, че Той е Божието въплъщение, че делото на изкупление на цялото човечество, което Той извърши, позволява на това човечество да продължи да живее — този факт е неизменен завинаги. В каква степен изпълниха своя дълг онези, които бяха убити като мъченици за разгласяване на евангелието на Господ Исус? Дали беше във възможно най-голяма степен? Как се прояви възможно най-голямата степен? (Те отдадоха живота си.) Точно така, те платиха с цената на живота си. Семейството, богатството и материалните неща в този живот са външни неща; единственото нещо, свързано със собствената им личност, е животът. За всеки жив човек животът е това, което е най-достойно да бъде ценено, най-скъпоценното нещо и, както се оказва, тези хора са били способни да отдадат най-ценното си — живота — като потвърждение и свидетелство за Божията любов към човечеството. До деня на смъртта си те не отрекоха Божието име, нито Божието дело и използваха последните мигове от живота си, за да свидетелстват за съществуването на този

факт — нима това не е най-висшата форма на свидетелство? Това е най-добрият начин за изпълнение на дълга; това е да изпълниш своята отговорност. Когато Сатана ги заплашваше и тероризираше, а накрая дори когато ги накара да платят с цената на живота си, те не изоставиха отговорността си. Ето какво означава да изпълниш дълга си във възможно най-голяма степен. Какво имам предвид под това? Искам ли да те накарам да използваш същия метод, за да свидетелстваш за Бог и да разгласяваш евангелието Му? Не е задължително да го правиш, но трябва да разбереш, че това е твоя отговорност и че ако Бог има нужда да го направиш, трябва да го приемеш като неотменим дълг, който трябва да свършиш. Хората днес изпитват страх и притеснения в себе си, но каква е ползата от тези чувства? Ако Бог не се нуждае да го правиш, какъв е смисълът да се тревожиш за това? Ако Бог има нужда да го направиш, не бива да бягаш от тази отговорност, нито да я отхвърляш. Трябва да сътрудничиш активно и да я приемеш без притеснения. Както и да умре човек, той не трябва да умира пред Сатана и не трябва да умира в ръцете на Сатана. Ако някой ще умира, трябва да умре в ръцете на Бог. Хората идват от Бог и се връщат при Бог — такъв разум и нагласа трябва да притежава едно сътворено същество. Това е последната истина, която човек трябва да разбере, когато проповядва евангелието и изпълнява своя дълг — човек трябва да плати цената на живота си, за да разгласява евангелието на въплътения Бог, Който извършва Своето дело и спасява човечеството, и да свидетелства за него. Ако имаш тази решимост, ако можеш да свидетелстваш по този начин, това е чудесно. Ако все още не притежаваш такава решимост, трябва поне да изпълняваш правилно отговорността и дълга, които стоят пред теб, а другото да повериш на Бог. Може би тогава, с отминаването на месеците и годините, докато опитът и възрастта ти се увеличават, а разбирането ти за истината се задълбочава, ще осъзнаеш, че имаш задължението и отговорността да отдадеш живота си на Божията евангелска работа, дори до последния миг от живота си.

Сега е подходящият момент да започнем да говорим по тези теми, защото разпространението на евангелието на царството вече е започнало. Навремето в Епохата на закона и в Епохата на благодатта, някои древни пророци и светци са отдали живота си за проповядването на евангелието, така че родените в последните дни също могат да отдадат живота си за

тази кауза. Това не е нещо ново или внезапно, а още по-малко е някакво прекомерно изискване. Това трябва да правят сътворените същества и е дългът, който трябва да изпълняват. Това е истината. Това е най-висшата истина. Ако всичко, което правиш, е да скандираш лозунги за това какво искаш да направиш за Бог, как искаш да изпълняваш дълга си и колко много искаш да отдадеш всичко на Бог и да полагаш усилия за Него, това е безполезно. Когато се сблъскаш с реалността, когато от теб бъде поискано да пожертваш живота си, независимо дали се оплакваш в последния момент, дали си готов и дали си наистина покорен — това е изпитанието за твоя духовен ръст. Ако в момента, в който животът ти предстои да бъде отнет, ти си спокоен, желаеш го и се покоряваш, без да се оплакваш, ако считаш, че си изпълнил отговорностите, задълженията и дълга си докрай, ако сърцето ти е радостно и спокойно — ако си тръгнеш по този начин, то за Бог ти изобщо не си тръгнал. По-скоро живееш в друго измерение и в друга форма. Не си направил нищо друго, освен да промениш начина си на живот. В никакъв случай не си истински мъртъв. Хората го виждат така: „Този човек умря толкова млад, колко жалко!“. Но в очите на Бог ти не си умрял и не си отишъл да страдаш. Вместо това ти си отишъл да се радваш на благословии и да се приближиш до Бог. Понеже като сътворено същество в Божиите очи ти вече отговаряш на критериите в изпълнението на дълга си, вече си приключил своя дълг, Бог не се нуждае повече от теб, за да изпълняваш този дълг сред редиците на сътворените същества. За Бог твоето „заминаване“ не е „заминаване“, а си бил „отнет“, „заведен“ или „изведен“, и това е нещо добро. Желаете ли да бъдете изведени от Бог? (Желаем го.) Не пожелавайте това. В този живот има много неща, които човек не разбира. Не бързайте да стигнете до тази стъпка. Преди да настъпи този ден, трябва да се стремиш да разбереш повече от истината и да знаеш повече за Създателя. Не оставяйте нищо след себе си, за което ще съжалявате. Защо казвам да не оставяте нищо след себе си, за което ще съжалявате? В този живот хората всъщност не разполагат с много време да преминат от разбиране на нещата към получаване на възможността, притежаване на заложбите и удовлетворяване на условията за участие в диалог със Създателя и постигане на истинско разбиране и познание за Създателя и боязън пред Него, както и богобоязливост, и да тръгнат по пътя на богобоязливостта и отбягването на злото. Ако сега искаш Бог бързо да те отведе, значи си безотговорен към

целия свой живот. За да си отговорен, трябва да побързаш да се въоръжиш с истината, да размишляваш повече над себе си, когато нещо ти се случи, и бързо да си наваксаш заради собствените си недостатъци. След това трябва да си способен да практикуваш истината и да постъпваш в съответствие с принципите, и да навлезеш в истината реалност. Трябва да опознаеш Бог повече, да си способен да познаваш и разбираш Божиите намерения и да не живееш напразно; трябва да научиш къде е Създателят, какви са Неговите намерения и какво представлява радостта, гнева, скръбта и щастието на Създателя. Дори и да не успееш да постигнеш по-задълбочено познание за тези неща или да постигнеш познание за всички тях, трябва поне най-общо да Го разбираш, никога да не Го предаваш, да притежаваш съответствие на Бог в основни линии, да си внимателен към Него, да Му предлагаш основна утеха и да правиш това, което едно сътворено същество трябва да прави и в общи линии да постигне. Това наистина не е лесен подвиг. В процеса на изпълнение на дълга си, хората могат постепенно да опознаят себе си, а така да опознаят и Бог. Този процес всъщност е взаимодействие между Създателя и сътворените същества и трябва да е процес, който си струва хората да го помнят цял живот. Този процес трябва да носи истинска наслада на хората, а не да е болезнен и труден за понасяне. Затова хората трябва да ценят дните и нощите, годините и месеците, прекарани в изпълнение на дълга си. Те трябва да ценят този етап от време, а не да го считат за бреме или тежест. Те трябва да се насладят на този етап от живота си и да го преживеят, а след това да разберат истината и да изживеят малко човешко подобие, да имат богобоязливо сърце и ще вършат все по-малко зло. Ако разбираш голяма част от истината, не вършиш неща, които разстройват Бог или към които Той изпитва неприязън, и когато дойдеш пред Бог, почувстваш, че Той вече не те ненавижда, това е прекрасно нещо! Щом човек постигне това, нима няма да е спокоен, ако е на прага на смъртта? И така, какво не е наред при онези хора, които се молят да умрат сега? Те просто искат да се отърват, за да не страдат. Те просто искат набързо да приключат с този живот, за да могат да отидат и да се представят пред Бог. Искаш да Му се представиш, но Той още не те иска. Защо да Му се представяш още преди да те е призовал? Недей да Му се представяш преди да ти е дошло времето. Това не е добре. Ако изживееш смислен и стойностен живот и Бог те прибере, това е прекрасно нещо!

Всички ли разбирате какво обсъждахме днес? Надявам се, че тези слова не са ви натоварили допълнително, и се надявам, че съдържанието на днешното общение не ви е уплашило. Надявам се, че по-скоро ви е позволило да разберете някои истини, които трябва да разбирате, за да се справяте по-добре с въпроса за вярата в Бог и да се чувствате по-стабилни и по-наясно по отношение на този въпрос. Постигнаха ли Моите слова този резултат? (Постигнаха го.) Опишете Ми го. (В миналото не приемах истински проповядването на евангелието за свой дълг. В сърцето си таях много погрешни възгледи. Мислех, че ще ми бъде възложено да проповядвам евангелието само ако изпълнявам лошо другите си задължения. Струваше ми се, че проповядването на евангелието е най-лошият дълг, и не смятах проповядването на евангелието наистина за поръчение, което Бог поверява на човека. Днес Божието общение ни каза, че проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог е отговорност на човека и хората трябва да чувстват като неотменим дълг да отидат и да изпълнят тази отговорност. Едва тогава почувствах, че моите възгледи са твърде нелепи и че те са били причината да не искам наистина да изпълнявам правилно дълга си да проповядвам евангелието. Като слушах Божието общение днес, възгледите ми се преобърнаха.) Отлично. Някой друг иска ли да говори? (Някога си мислех, че съм просто едно малко сътворено същество, и не приемах изпълнението на този дълг за някакъв голям въпрос. Смятах, че дългът ми е маловажен и не заслужава внимание. Днес обаче чух Бог да казва, че изпълняваният от всеки човек дълг, който Той е предопределил, е бил повелен от Него и че всеки дълг е бил внимателно планиран и подреден от Него. Ако хората не изпълняват дълга си с отдаденост, те избягват своите отговорности и задължения. По-специално, когато чух в Божието общение, че проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог е поръчение, което Бог поверява на всеки, и отговорност на сътворените същества, това ми даде голяма вяра и голяма решимост да вървя по пътя, който Бог е предопределил. Искам да поема отговорност за живота си, да изпълнявам добре дълга си и да завърша мисията си. Тогава ще съм способен да дам частица утеха на Бог. След като изслушах Божието общение, сърцето ми беше особено развълнувано. Почувствах, че повече не мога да подценявам поръчението, което Бог ми е дал.) Добре казано. Всеки се чувства по същия начин, нали?

(Да.) Както виждаш, когато хората не разбират истината, те се объркват и могат да пренебрегнат дори такова голямо нещо като проповядването на евангелието. Когато обаче за истината се разговаря ясно, хората осъзнават значението на този въпрос, опознават собствената си позиция и знаят стойността на собствения си живот. Означава ли това, че имат посока? (Да.) Истината може да промени човешките сърца. Освен истината, има ли някаква теория, която може да докосне сърцето ти и да промени възгледите ти? Няма такава, само пътят на истината може да промени възгледите ти. Защо този път може да промени възгледите ти? Защото тези истини са толкова практически, че никой не може да ги опровергае. Тези истини са свързани с живота на човека и с мисията на човешкия живот. Те са тясно обвързани с човешките същества. Не са без значение за тях. Не са някакви незначителни неща, а са свързани с мисията на човешкия живот и със стойността и смисъла на това да живееш. Ето защо, когато са изречени ясно, тези слова могат да променят сърцата на хората, така че те да започнат да приемат тези слова и да променят възгледите си. Днешното общение трябва да е изиграло определена роля за промяна на отношението на хората към дълга им. Ако тези истини могат да променят живота на хората, начина им на живот и посоката, която следват в стремежа си, това би било чудесно. Това би означавало, че днес не съм изрекъл тези слова напразно. Сега, след като завърших Моето общение за тези истини, вие трябва постепенно да ги прилагате, преживявате и асимилирате в ежедневния си живот. Когато тези истини се превърнат в твоя реалност и в твой живот, Бог няма да изтрие твоето звание на сътворено същество и ти наистина ще си придобил нещо. В такъв момент, когато Бог наистина поиска от теб да предложиш живота си и да използваш живота си, за да свидетелстваш за Неговите дела и за Неговото евангелие, ти ще си освободен от тревога и страх и със сигурност няма да откажеш. Ще приемеш с радост. Тъй като това е поръчение, поверено ти от Създателя, ти ще го приемеш от Бог. Ето защо, за да дочакат и приветстват този ден, освен че трябва да са способни да разбират тези истини, хората сега трябва да работят усилено, за да се въоръжат с Божиите слова и да придобият по-големи и по-дълбоки познания за Божието дело и Божия нрав. Ето това е най-важното.

25 декември 2018 г.

МНОГО Е ВАЖНО ДА СЕ ПОПРАВЯТ ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ ЧОВЕКА И БОГ

Най-важното нещо в установяването на нормални взаимоотношения с Бог е въпросът как да се отнасяме към словата Му. Какъвто и да е начинът, по който Бог говори, по какъвто и въпрос или в какъвто и обхват да говори Той, фактът е, че всичко, което казва Той, е това, от което човек има най-много нужда, това, което човек трябва да разбере и с което трябва да се снабди. Нещо повече, словата, които Бог изрича, са напълно достъпни за всеки човешки ум и мисъл, тоест за естествените човешки способности. Те са понятни и разбираеми за човека. Каквото и да казва или да прави Бог, дали ще е Светият Дух, който работи в човек, или Божиите подредби за различни хора, събития, неща или ситуации — то не надхвърля обхвата на естествената човешка способност или сферата на неговите мисли. Вместо това то е конкретно, истинско и реално. Ако човек не може да го разбере, с него нещо не е наред. Това означава, че той е с прекалено лоши заложби. Във всеки случай Божият начин на говорене и тон, импулсът на речта Му и всички слова, които Той предоставя на човека, са все неща, които вярващите в Бог трябва да разбират и те всички са разбираеми за човека. Това е така, защото Бог говори на човека и говори на човешки език, и с изразяването на тези Свои слова, Той ги предава и предоставя на човека с възможно най-разговорния, разнообразен език и речник, достъпен и наличен за човека, така че хората с различни мисли и гледни точки, с различни нива на грамотност, с различно образование и семейна среда да могат да ги проумеят и разберат. Във всички тези слова, които Бог изрича, има нещо, което трябва да разбереш: няма нищо толкова езотерично или абстрактно в словата Му, никакви думи, които човек не може да изтълкува. Докато някой притежава определени заложби и се съсредоточава върху практикуването и преживяването на Божиите слова, той може да постигне разбиране на истината и да разбере намеренията Му. Истините, които Бог изразява, идват от Него, но езиковите форми, които използва, за да ги изрази, чак до конкретната им фразеология, са все човешки. Те не напускат границите на човешкия език. Независимо каква форма използва Бог, за да изговаря словата Си, или какъв метод или тон използва, за да говори, независимо дали фразеологията Му идва от Изтока

или от Запада, дали говори древен или съвременен човешки език, има ли някакъв език в речта Му, който човечеството да смята за неразбираем или за нечовешки? (Не.) До момента никой не е открил такъв. Има хора, които казват: „Това не е вярно. Открих две такива думи: праведност и величие“. „Праведност“ и „величие“ са две описания или твърдения за една страна от божествената същност, но тези думи не са ли общоприети между хората? (Така е.) Независимо докъде стига разбирането ти на тези две думи, можеш поне да намериш най-основните им, оригинални значения в речника и като използваш тези най-оригинални значения като основа за сравнение с Божията същност, Неговия нрав и това, което Той има и е, в такава комбинация думите стават по-конкретни за хората и вече не са абстрактни. Като съчетаем това с пространните изложения на факти, коментари и обяснения на тези думи в Божиите слова, те стават по-конкретни за всички хора, с по-ярка образност, по-автентични, все по-близки до същността, притежанията и съществото на Бог, които хората трябва да познават. Така речникът и твърденията, които са свързани с неща като Божия нрав, не изглеждат абстрактни или тайнствени за вас. Кажете Ми тогава: има ли нещо абстрактно в онези истини, които се отнасят до обичайната човешка практика, пътя, по който човекът върви, и истините принципи? (Не.) И отново, в тях няма нищо абстрактно.

Откакто започнах да изразявам словата Си и да изнасям проповеди, правя върховни усилия да използвам човешки език — език, който хората могат да разбират, с който могат да се свържат и който могат да проумяват — за да проповядвам и да правя общения върху истината, и да обсъждам истините принципи, така че да може вие да разбирате по-добре истината. Не е ли това по-човешки подход? Какво е предимството тук за вас? Прави ви по-способни да разбирате повече от истината. А каква е Моята цел, като говоря по този начин? Да ви позволя да чувате по-богат, по-разнообразен език, после да използвам този разнообразен език, за да направя така, че на хората да им е по-лесно да разбират истината и така да не чувстват, че е отегчителна. Разнообразието на езика в Библията, и в Стария, и в Новия завет, е все под формата на определен изказ, заради който хората веднага могат да кажат, че определени думи са библейски, че идват от Библията. В тези думи има нещо отличително или символично. Това, което правя, е да се стремя стиловете и подборът на думите в

днешния език да са без знакови черти, така че хората да могат да видят, че този език се простира отвъд библейския изказ. Макар че хората могат да видят от съдържанието и тона на Божията реч, че нейният източник и този на словата, изречени от Бог в Библията, изглежда е еднакъв, те могат да видят от подбора на думите, че тя е надскочила Библията, надскочила е Стария и Новия завет и е отишла по-високо дори от духовната терминология, използвана от всички духовни хора през хилядолетията. Тогава какви термини има сред онези, които Бог изрича сега? Някои от тях са позитивният, хвалебствен език, който хората използват често, докато някои други от Неговите думи и език са по-уместни за изобличаване и изразяване на покварения човешки нрав. Има също и някои специализирани неща, спадащи към литературата, музиката, танца, преводите и т.н. Предназначението на това е да позволява на всеки, независимо от сферата на дълга му или от професионалните му познания, да усеща, че истините, които казвам, са тясно свързани с реалния живот и дълга, който изпълнява, и че няма прекъсване на връзката между истината в който и да е от нейните аспекти и реалния живот на хората или дълга, който изпълняват. И така, не са ли тези истини от огромна помощ за вас? (От помощ са.) Ако не се интересувах от такива неща и избягвах категорично всичко, което има общо с темите за превода, филмите, изкуството, писането и музиката, и никога не използвах такива думи и ги избягвах целенасочено, тогава щях ли да мога да върша делото Си добре? Ако беше така, можеше и да съм способен да върша част от него, но щеше да е мъчително да общувам с вас. Затова си правя труда да изучавам и да овладявам такъв език. От една страна, това може да ви помогне с теорията и принципите в професионалната ви работа. От друга, когато изпълнявате дълга си в тези области, това ви помага да усещате, че професионалната работа, която изисква той, не е отделена от истината. Каквато и да е специализацията ти, каквато и да е силата ти, каквато и професия да изучаваш, можеш да четеш и да разбираш тези думи и те ти позволяват да постигнеш целта да навлезеш в истината, докато изпълняваш дълга си. Не е ли това добро нещо? (Добро е.) Добро нещо е. Тогава как може да се постигне толкова добър резултат? Това изисква Бог в Неговата човешка природа да притежава някои неща. И какви са тези неща? Нормалната човешка природа на въплътения Бог трябва да разбира малко от различни специализации, макар че Аз нямам

нужда да работя усилено за това и да изучавам тези неща до съвършенство. Това е нужно просто за да мога да прилагам знания от всички сфери в общенията за истината и да свидетелствам за Бог. Това позволява на хората във всяка област да разбират и оценяват свидетелствата на Божия дом, както и различните заснети творби, и е от толкова голяма полза за разпространяването на евангелската работа. Ако трябваше да използвам само езика на Божия дом, за да разговарям за истината, и не трябваше да използвам нито един от езиците и знанията от различни специализирани сфери на обществото, резултатите щяха да са много лоши. Затова, за да върша това дело добре, какво трябва да постигна? Трябва да имам някаква степен на професионално знание, ето защо понякога слушам песни, гледам новините, чета списания и понякога чета вестници. Понякога също обръщам внимание на делата на невярващия свят. Делата на невярващия свят включват много различни неща и част от техен език липсва от Божия дом — но ако този език се приложи като език на проповедите, понякога това ще има силен ефект и ще ви помогне, и ще ви накара да чувствате, че пътят на вярата в Бог е широк, не отегчителен или безинтересен. Това ще ви е от голяма полза и трябва да научите някои полезни неща от него. Макар че повечето от вас няма да имат успех в ученето, онези с достатъчни заложби ще могат да научат някои полезни неща, които ще послужат в изпълнението на дълга им. Когато нямам какво да правя, Аз, без да се замислям, научавам няколко неща, като гледам новините и слушам музика. Това не изисква специални усилия. Просто прекарвам свободното Си време в учене на неща, гледане на неща, слушане на неща и без да искам, усвоявам добре някои от тях. Майсторството Ми в тези неща ще окаже ли въздействие върху делото? Ни най-малко — всъщност необходимо е да направя това. От полза е за делото на Божия дом и за разпространението на евангелието. Какво имам предвид, когато разговарям за тези неща с вас? Имам предвид, че тези слова, които Бог изрича, трябва да са достъпни за вас, че всичките трябва да са разбираеми и лесни за прилагане на практика. Най-малкото те са нещо, което човешката природа трябва да притежава. Когато казвам, че са неща, които човешката природа трябва да притежава, имам предвид, че когато Бог върши делото Си и изразява словата Си, те вече са преработени през Неговата човешка природа. Какво означава „преработени“? Ще ви дам пример, това е като небелената пшеница, която

се овършава и смила на брашно, след което се прави на хлябове, торти и спагети. След като се преработят, тези неща ви се дават и вие, в крайна сметка, ядете готовия продукт, приготвена храна. Каква е вашата роля в това? Да ядете и пиете словата, които Бог говори днес, в тяхната цялост възможно най-бързо. Яжте и пийте повече от тях, приемайте повече от тях и ги преживявайте, смилайте ги и ги усвоявайте малко по малко. Превръщай ги в свой живот, в свой духовен ръст и остави Божиите слова да преобладават във всеки ден от живота ти и в дълга, който изпълняваш. Всички слова, които Бог изрича, са на езика на човешката природа и макар че са лесно разбираеми, истината в тях не е в никакъв случай лесна за разбиране или за навлизане. Макар че езикът е лесен за разбиране, навлизането в истината е процес с много етапи. Бог е произнесъл толкова много слова и е довел хората до настоящето, и всяко слово, което казва, е изпълнено във вас малко по малко, и истината, която Той изразява, както и процесът, който напътства хората, докато навлизат в истината и поемат по пътя на спасението, доста ясно и очевидно се сбъдват във вас и се изпълняват малко по малко. Такива резултати се проявяват малко по малко във вас. В това няма нищо абстрактно. Сега, нека да не обръщаме внимание как Божиите слова са преработени чрез Неговата човешка природа. Няма нужда да разглеждаме този процес — в него има тайнство, през което човешкото проучване не може да проникне. Внимавайте само да приемате истината. Това е най-мъдрият избор и най-правилното отношение. Няма никаква полза винаги да искаме да се вглеждаме в нещата. Това е загуба на време и усилия. Истината не е нещо, което се придобива чрез проучване, камо ли е нещо, което може да се открие от науката. Тя е изразена от Бог пряко и може да се разбере и познае само чрез преживяване. Човек може да придобие истината само като преживява Божието дело. Ако човек използва само умствен процес, за да проучва нещата, но не практикува и няма преживяване, не може да придобие истината. Какво може да е положително отношение към Божиите слова освен да не се вглеждаме в нещата? Приемане, сътрудничество и безкомпромисно покорство. Наистина, ако някой е най-квалифициран за проучвания, това съм Аз, но Аз никога не правя това. Никога не казвам: „Откъде идват тези думи? Кой Ми ги каза? Как така ги знам? Кога съм ги опознал? Другите знаят ли ги? Когато ги казвам, ще доведат ли до

резултати? Какво ще произлезе от тях? Водя толкова много хора — какво ще правя, ако в крайна сметка не постигна желаните резултати, ако не ги поведа по пътя на спасението?“. Кажете Ми, трябва ли тези неща да се проучват? (Не, не в тези.) Никога не се вглеждам в тези неща. Каквото искам да изрека, каквото искам да ви кажа, ви го казвам направо. Нямам нужда да минавам през умствения процес на проучването му. Всичко, което трябва да обмисля, е дали вие може да го разберете, ако го изразя по определен начин. Дали трябва да говоря по-конкретно. Дали трябва да осигурявам повече примери и истории, от които да придобиете по-специфична информация и по-специфичен път за практикуване. Дали вие сте разбрали какво казвам, дали нещо в Моя начин на изразяване, в стила и тона на речта Ми, в граматиката Ми или във фразите Ми ви е накарало да разберете погрешно или да се озадачите. Или дали има нещо в речта Ми, което чувствате, че е абстрактно, тайнствено или кухо. Необходимо е само да наблюдавам и обмислям тези неща. Не се взирам в останалото. За Мен е нормално да не се взирам в тези неща, но дали е нормално и за вас? За вас да се взирате в тези неща, е доста нормално, би било ненормално да не го правите. Това идва от подтиците на инстинкта и природата на поквареното човечество. Вие всички със сигурност се взирате в нещата. И все пак има едно нещо, което може да разреши този проблем: докато човек постепенно започва да си взаимодейства с Бог, връзката между човек и Бог става по-нормална и човекът се поставя в правилната си позиция и дава на Бог подходящо място в сърцето си. Докато това продължава да се подобрява в още по-благоприятна посока, човешкото осъзнаване, познание, увереност и приемане на това, което прави Бог, ще се задълбочи и докато това се случва, човешката сигурност, осъзнаване, знание и признание на въплъщението също ще се задълбочава. Докато тези неща се задълбочават, вие ще проучвате Бог и ще се съмнявате в Него все по-малко, в още по-малка степен.

Защо хората проучват Бог? Защото в тях има твърде много представи и фантазии за Бог, твърде много неопределени фактори, твърде много съмнения, твърде много неща, които не разбират, твърде много неща, които смятат за непроницаеми, твърде много загадки и затова те искат да ги проумеят, като ги проучват. Всяко проучване, което предприемете, което използва външни феномени, вашето специализирано познание или

умствени преценки, няма да доведе до разбиране. Ще изхабите много усилия и все още няма да разбирате какво е Бог и истината. Но за онези, които се стремят към истината, са нужни едва няколко години, за да постигнат резултати, да придобият истинско познание за Бог и да развият сърце на боязън и покорство. Някои хора не вярват, че Божиите слова са практични или действителни, затова винаги искат да проучват Бог, Божиите слова и дори въплъщението. Въпросите на живота и на духа не се поддават на проучване. Когато дойде денят, в който преживяваш тези истини, и отдадеш целия си ум, цялата цена, която плащаш, и целия си фокус на практикуването на истината и изпълняването на дълга си, ти ще си поел по пътя на спасението и вече няма да проучваш въплътения Бог. Тоест въпросът дали Той е човек, или Бог тогава ще е получил отговор. Вече няма да е важно колко нормална е Неговата човешка природа, колко подобен е Той на обикновените хора. Най-важното е, че ти най-накрая ще си открил Неговата божествена същност и най-накрая ще си признал истините, които Той изразява, и дотогава ще си приел с цялото си сърце факта, че този човек е плътта, в която Бог се е въплътил. Заради няколко факта, няколко процеса, няколко преживявания, заради няколко урока, които си научил от падения и провали, дълбоко в себе си ще си способен да разбереш малко от истината и да признаеш, че си грешал. Вече няма да се съмняваш в този човек или да го проучваш, но ще усещаш, че Той е практическият Бог, че това е установено като неоспорим факт. Тогава ти инстинктивно ще си приел, че без съмнение Той е въплътеният Бог. Независимо колко нормална е Неговата човешка природа и макар че говори и действа като обикновен човек, и не е ни най-малко необикновен и велик, ти няма да се съмняваш в Него, нито ще Го презираш. В миналото ти не би усещал въплътения Бог в съгласие с твоите представи и би Го проучвал, би бил презрителен и подигравателен, и непокорен в сърцето си — но днес нещата са различни. Днес, докато вкусваш и слушаш словата Му в големи подробности, ти приемаш всичко, което Той изразява, от различна гледна точка. Каква е тази гледна точка? „Аз съм сътворено същество. Христос може да не е висок, а гласът Му може да не е силен, Той може да не изглежда като нещо специално, но идентичността Му е различна от моята. Той не е член на поквареното човечество. Той не е един от нас. Ние не сме на равна нога с Него, нито сме Му равни“. Тук има разлика

с предишната ти гледна точка. Как се появява тази разлика? Дълбоко в себе си ти извършваш прехода от твоето първоначално неприемане и несъзнателно проучване през приемане на Неговите слова като живот и като твой път на практикуване, до усещането, че Той има истината, че Той е истината, пътят и животът, че Той изглежда има Божията сянка и разкриване на Своя нрав, и че в Неговата личност са Божието поръчение и дело. Тогава ти ще си Го признал и приел напълно. Когато всяка реакция, която имаш към Него, и всяко отношение към Него стане инстинктивната и правилната реакция, която едно сътворено същество трябва да има, тогава ще си станал способен да се отнасяш към този Човешки Син в плът като към Бог и да не Го проучваш повече дори ако ти казват да го правиш, точно както не би проучвал защо си роден от майка си и баща си или защо изглеждаш като тях. Когато стигнеш до този момент, ти инстинктивно спираш да проучваш такива неща. Това не са теми, свързани с обхвата на ежедневието ти, и вече не стоят като въпроси. Твоето отношение към тези неща е преминало от първоначалния, условен рефлекс за проучване към инстинктивен отказ от проучване и с така променените ти инстинкти, въплътеният Бог ще се издигне още по-високо по статус и мярка, незаменим от никой човек, и ще стане в сърцето ти Самият Бог със статус на Бог. Тогава твоите отношения с Бог ще са напълно нормални. Защо е така? Защото ти не можеш да видиш духовния свят и за който и да е човек Богът на духовния свят е относително абстрактен. Къде е Той, какъв е Той, какво е отношението Му към човека, какво е изражението Му, когато говори с човека — хората не знаят нищо за това. Днес Онзи, който стои пред теб, е по форма и подобие човек, който е наречен Бог. Първоначално ти не Го разбираш с твоето противопоставяне, съмнение, допускания, погрешни схващания и дори презрение. После преживяваш словата Му и започваш да ги приемаш като живот и като истината, като принципите на твоята практика и целта и посоката на пътя, по който вървиш. И от този момент ти приемаш този истински и реален човек сякаш Той е материализиран образ на Бог в твоето сърце, когото не можеш да видиш. Когато започнеш да усещаш това, ще бъде ли връзката ти с Бог нещо кухо? (Не.) Не, няма да бъде. Когато вземеш Бог като неясен, невидим образ и Го конкретизираш дотам, че да стане плътско тяло, човек сред хората, на когото никой не обръща внимание, ако все още си способен

да поддържаш с Него връзката между сътворено същество и Създателя, тогава твоята връзка с Бог ще е възможно най-нормална. Тогава каквото и да Му направиш, то ще е в основата си реакция, която едно сътворено същество трябва да има по инстинкт. Ти не би могъл да се съмняваш в Него, ако бъде поискано от теб, нито да Го проучваш. Ти не би опитал да го проучваш, като кажеш: „Защо Бог говори така? Защо изражението Му е такова? Защо се усмихва и се държи така?“. Тези неща ще бъдат напълно нормални за теб. Ти ще си казваш: „Бог е такъв и трябва да бъде такъв, да! Каквото и да прави, моята връзка с Него ще е нормална и непроменена“.

В мислите и представите на цялото човечество това, че Бог става обикновен човек чрез въплъщението, е последната форма, която Бог трябва да приеме, защото обикновените хора са нископоставени в обществото и презирани от другите, а Бог, който е толкова възвишен, не трябва да се въплъщава като някой толкова незабележителен. Това е в такова противоречие с човешките представи. Фактът, че ти си способен да приемеш и признаеш, че Бог е твоят Бог, когато днес Той е станал плът и се е превърнал в толкова незабележителен човек, е свидетелство само по себе си. И като такова, какво изобщо може да повлияе или да навреди на нормалната ти връзка с Бог? Нищо. Като имаш това наум, да си способен да разпознаеш Христос като твой Бог, е най-важният критерий за измерване на връзката между теб и Бог. Много хора вярват в Бог, но не признават, че Бог е истината, и могат ли онези, които не признават, че Бог е истината, да признаят, че Бог е техният Бог? Точно какъв вид връзка с Бог имат тези, които не признават, че Бог е истината? Способни ли са да се покорят истински на Бог? Не са ли способни да се противопоставят на Бог? Трябва да виждаш ясно тези неща. И ти, и въплътеният Бог имате човешка външност, човешка форма, човешки склонности, човешки език и двамата живеете в човешкия свят. Но ако можеш да се поставиш в правилната позиция, да съзреш разликата между твоя статус и Божия, да установиш правилна връзка с Бог и не отиваш отвъд тази връзка, и не я прекрачваш — ако можеш да постигнеш този духовен ръст, тогава за Бог ти отговаряш на критериите и никаква сила не може да разруши връзката ти с Бог. Това трябва да е най-устойчивата връзка от всички и критерият ще бъде изпълнен. Ако твоята връзка с това плътско тяло не се издигне до нивото на връзката между човека и Бог,

ако не притежаваш такава връзка, тогава, когато казваш: „Аз имам добра връзка с Бог в небето и тя е много нормална връзка“, това вярно ли е? Не е. Ти казваш, че имаш добра връзка с Бог, но кой я е виждал някога? Къде е показана? Тя няма действителна основа. Тъй като хората живеят в тяхната плът и не могат да проникнат в духовния свят или да получат достъп до Бог, как могат да си взаимодействат с Божия Дух? Способни ли сте вие в момента да постигнете нормална връзка между човек и Бог, докато Бог е в плът? (Не.) Къде е трудността? Има много истини, които човекът не разбира. Какво означава, че човекът не разбира? Означава, че човечеството, което е покварено, има възгледи и мнения, които в много отношения не са в съгласие с възгледите и мненията на въплътения Бог; че принципите, според които човек се справя с нещата, не са в съгласие с тези на въплътения Бог и че човекът дори има много представи и фантазии за Бог. Тези проблеми все още не са разрешени. И в какво се коренят тези проблеми? Какъв фактор влияе върху връзката между Бог и човечеството? Това е покваренят нрав на човечеството. Тоест човечеството все още стои на страната на Сатана, живее въз основа на отровата на Сатана и хората изживяват нрава и същността на Сатана. Божията същност е истината. Неговата същност е неизменна. Тогава кой трябва да се промени, за да постигне съгласие с Бог? Човечеството, разбира се. Това е сигурно. Как трябва да се промени човечеството тогава? Хората трябва да се покорят на Божието дело, да приемат истината, да приемат правосъдието и наказанието и да приемат да бъдат кастрени. Това е единственият път, по който човекът може да постигне съгласие с Бог. Само когато стъпиш на този път, можеш постепенно да стигнеш до разбирането на истината, да се отървеш от покварения си нрав и да възприемаш и хората, и нещата според Божиите слова и истината. По този начин принципите, според които действаш, гледната ти точка към нещата, възгледът ти за живота и ценностите ти ще са все в съгласие с Божиите. Бариерите между теб и Бог ще стават все по-малко, няма да има повече противоречия, ти ще проучваш Бог все по-малко, а покорството ти ще расте естествено все повече и ти постепенно ще постигнеш пълно съгласие с Бог.

Страхувате ли се да си взаимодействате с Мен? (Не.) Вие може би не, но Аз да. От какво се страхувам? Вие сте с толкова малък духовен ръст и има много истини, които не разбирате, и трябва да обмислям дали

духовният ви ръст ще може да не изостава от някои неща, които правя и казвам. Не мога да ги кажа или направя директно, а трябва да ви дам достатъчно пространство, както и достатъчно време, за да преживеете тези истини. След това чакам. Чакам да разберете тези истини, да ги приемете постепенно, да израснете в духовния си ръст и тогава опитвам отново, малко по малко да ви доближа. После ви наблюдавам и гледам дали сте израснали в духовния си ръст. Ако сте го направили, ви казвам малко повече. Ако все още имате малък духовен ръст, стоя на малко повече разстояние. Защо трябва да се държа на малко разстояние от вас? Ако се приближа твърде много до вас и искам твърде много от вас твърде бързо, прибързаността лесно ще навреди. И ако прибързаността навреди, какви ще са последствията? Могат да са опасни, повече отколкото можете да понесете. В сегашното състояние на нещата ние не само не можем да постигнем хармония и съгласие във взаимодействието си, но дори искреното разбирателство може да е невъзможно. Ако настоявам да влизам често в контакт с вас или да живея с вас, да ви напътствам във всеки аспект от нещата, свързани с дълга ви, това ще е стресиращо за вас. В този случай ще усещате, че страдате. Не е ли това нещо, което Аз трябва да изтърпя? А в изтърпяването му ще страдам ли? Аз също ще трябва да страдам. Ако това страдание е във ваша полза, ако може да ускори напредъка ви, не ме интересува дали ще страдам малко. Просто ще търпя повече, ще говоря малко по-малко, ще съм по-снизходителен и ще ви изчакам още малко с мъничко търпение. Това не би било проблем. Ако страдате от някои неща преди да им е дошло времето, може ли това да доведе до резултати в някаква степен? Вероятно за малцина специални, за онези, които могат да възприемат истината и които притежават едновременно съвест и разсъдък, които са разумни и които освен това особено обичат истината, които могат упорито да се стремят към нея и които в дълбините на сърцата си са безкомпромисни в любовта си и в стремежа си към светлината и положителните неща — хора като Петър, който беше инициативен и позитивен в стремежа си към истината. Само хора с такава човешка природа, с такъв стремеж и с такова възприемане могат да изтърпят предсрочно подобно страдание. Има ли някой сред вас, който изпълнява тези критерии? (Не.) Добре тогава, съжалявам, че го казвам, но ще трябва да продължим да стоим на разстояние, за да не

изтърпите това страдание преждевременно. Тогава кога ще го изтърпите? Когато сте пораснали до определен духовен ръст, Бог естествено ще нагласи ситуациите, хората, събитията и нещата за вас. Точно като с Йов: когато израсна до определен духовен ръст, Сатана дойде при Бог с обвинение срещу него и Бог разреши на Сатана да изкуши Йов, да го подложи на изкушение, в резултат на което Йов беше лишен от цялото си богатство. Далеч ли сте от това? Колко далеч? От една страна, това зависи от вашия стремеж, от друга — зависи от изискванията на Божието дело, от ключовия момент, който е установил в плана Си. Какъв е този ключов момент? То е моментът, в който хората са снабдени по същество с цялата истина и я разбират. И все пак, ако някои хора все още не са го достигнали по отношение на духовния си ръст, какво трябва да се направи? Когато му дойде времето, Бог ще действа. Мислиш ли, че можеш да се скриеш? Няма човек, който да може да се промъкне покрай този етап. Той се нарича „проверка на човешката работа“ и всеки трябва да премине през него. Никой не може да премине по-рано и никой не може да изостава. „Никой не може да премине по-рано“ означава, че ако духовният ръст на даден човек не е достатъчен и той не е чул много от истината, тогава, щом този човек помоли Бог да го подложи на изпитание, Той няма да го направи. Никой няма да бъде освободен от това, защото Бог вижда всички като равни и дава на всекиго равни възможности. Той предоставя ресурс и работи еднакво за всички. Тогава Моето възприемане на такова отношение, съответстващо на вашето състояние и духовния ръст, който имате, не е ли от полза за вас? (Така е.) То е точното нещо за вас, точно това, от което имате нужда сега. Докато изпълнявате нормално дълга си във всяка област, вие също сте снабдявани с истините, които ви е нужно да притежавате и разбирате, без ни най-малко отлагане. Бог ви предоставя ресурс навреме и с подходящата мярка. После, докато изпълнявате дълга си, постепенно ще смилате, попивате и преживявате тези истини и ще намерите принципите на истината и пътя за практикуване. Малко по малко ще разбирате Божиите намерения и по този начин връзката между Бог и човек ще бъде правилно поставена и ще заемете позицията на сътворено същество, която е да приемете поста си и да бъдете непоколебими в дълга си. А след това може да има някои хора, които, без да го осъзнават, преминават през изпитания и облагородяване. Кога ще се случи това? Ще

ви отговоря с едно подходящо изречение: изпитанията ще дойдат, когато са планирани. Това може да ви изглежда малко абстрактно, но за Бог нещата просто са такива. Когато моментът Бог да действа настъпи, няма да можеш да се скриеш, колкото и да се опитваш. Какво ще правя сега Аз? Ще запазя поста Си, ще заема мястото Си и ще върша делото Си, без да се сдържам или да бързам, но ще изпълнявам делото Си в съответствие с предписания ред. Всички ваши пътища към спасението са отворени — няма да ги запечатвам, още по-малко да ви бавя.

Пита ли се някой разтревожено: „Като Те следваме, можем ли да бъдем спасени“? Може би някои хора никога не са обмисляли този въпрос, но това не е същото като да не са имали съмнения и тези съмнения може все пак да съществуват. Затова ще ти кажа нещо вярно: няма нужда да се тревожиш. Аз би трябвало да се тревожа преди теб. Аз съм този, който трябва да се тревожи най-много, но никога не го правя, тогава ти за какво се тревожиш? Не се ли тревожиш твърде много? Ти се тревожиш твърде много, а няма нужда от това. Аз никога не се тревожа за този въпрос, защото не е нещо, за което трябва да нося отговорност. Не е ли това нещо хубаво? Тогава кой носи отговорност за него? Някои хора казват: „Толкова е безотговорно от Твоя страна да казваш това! Ако Ти не си отговорен, кой е?“. Аз нямам нужда да нося отговорност, защото никога нямам такива тревоги. Нямам нужда от опасения, нямам нужда да се взирам в този въпрос. Ако се тревожех и казвах: „О! Не мога да понеса бремето на вашия изход и крайна цел! Трябва да се погрижа да проуча и анализирам всяка стъпка, която правя, и всяка дума, която казвам, и да действам след като видя резултата от тях“, тогава няма да съм изпълнил отговорността Си. И все пак Аз никога не се тревожа. Никога не се вглеждам в това до какво може да доведе дадено нещо. Защо е така? Някои хора казват: „Ти си прозрял този въпрос“. Не. Като цяло може да се каже, че някой е прозрял нещо след като го е подложил на проучване и анализ, но Аз инстинктивно никога не се взирам в такива неща — те не съществуват в мислите Ми. Да не се вглеждаш в нещата би бил много добър изход, тогава защо не се научите да го правите? Някои хора може да кажат: „Ти инстинктивно не се вглеждаш в нещата. Ние как да се научим да го правим? Това не е нещо, което можем да научим!“. Тук има нещо, за което трябва малко да разговаряме. Божието въплъщение, Неговото

реализиране в плът, Неговото превръщане в човек — как точно е станал този човек, е процес, който не изисква взиране. Казано простичко, Бог е станал човек. Има ли тайнство в това, което прави Бог в човешко тяло и в начина, по който се проявява Той? (Да.) Изисква ли проучване този въпрос? Не изисква проучване, а да търсите неговата истина. Каква е неговата истина? Можете ли да я прозрете? Същността на един човек, идентичността му и неговата мисия правят едно цяло. Неговата мисия е неговата същност, неговият инстинкт. Това, което изживява, което разкрива, това, което иска да прави и което го изпълва — това е същността му, както и неговият инстинкт и мисия, които всички могат да съставляват единство. Какво ви казва това? Тук има факт, който трябва да можете да видите, който е, че въпросът за въплъщението на Бог е безспорен. Бог изразява толкова много истини и колкото повече ги четат хората, толкова повече ги разбират. Колкото повече ги четат, толкова повече усещат, че са истината. И колкото повече ги преживяват и ги прилагат на практика, толкова по-светли стават сърцата им и когато това се случи, връзката им с Бог също става по-нормална. Трябва ли това наистина да се проучва? Проучвай го колкото си искаш, няма да разбереш какво е истината чрез проучвания. Разбирането на истината се основава на преживяването. Когато човек натрупа повече преживявания, той естествено разбира какво е истината и след като е разбрал истината, естествено опознава Бог. Ето защо казвам, че придобиването на познание за Божието дело се осланя на разбирането на истината. Някои нелепи хора не обичат истината и никога не я прилагат на практика, и проучват Бог от момента, в който са повярвали в Него. Колкото и да Го проучват, могат ли да получат познание за Бог по този начин? Невъзможно е. Религиозният свят проучва Бог от хилядолетия и нито един човек не Го е познал истински. Те вярват в Бог от години и накрая всичко, което могат да кажат, е „Вярвам дълбоко в Божието съществуване“. Това думи на човек, който познава Бог ли са? Все още ли проучваш Бог сега? Колко години си Го проучвал? Дало ли е проучването ти някакви резултати? Казвам ти: въплътеният Бог никога не проучва кой е Той, нито в Него има друг глас освен само един. Както го виждат хората, всичко, което Той мисли, изживява и прави, е мисълта и действието на един човек. И Той Самият също се чувства като един човек, който действа и мисли. Какво става тук? В Него има само един живот, друг няма. Тогава

каква е същността на този живот? Човек може да не е способен да прозре в него отвън и да мисли, че това е просто животът на обикновена личност. Но ако го погледнем в светлината на Неговата мисия и същността на делото, което върши, как става така, че сянката на Бог е върху Него? Това си струва да се разбере. Струва си да се потърси и да се изследва в дълбочина кое точно е това плътско тяло, което има сянката на Бог и разкриването на Божията същност. Нормално ли е тогава, че това плътско тяло не знае защо Той е такава личност или кой е Той в същността си? Това е много нормално, това не е свръхестествено. Някои хора ще кажат: „Не е свръхестествено ли? Това не прилича на бог. Бог трябва да е свръхестествен!“. Откъде идва това „трябва“? Идва от представите и фантазиите на хората. Всъщност кое е първото действие, първото поведение на Бог, известно на хората, за което те имат впечатление? В началото Бог създава небето и земята, и всички неща, и на шестия ден Той загребва малко глина и от нея създава човек, когото нарича Адам. После Той приспива Адам, взема ребро от тялото му и от него създава друг човек, Ева. Като разгледаме цялата поредност на Божиите действия и поведение, не е ли тя особено живописна? Всяко действие е напълно реално и това не съвпада с бога от човешките фантазии и представи. То надминава човешките фантазии за свръхестественото. Затова сега, когато хората влязат в контакт с въплътения Бог и чуят словата, които изрича, и видят всичко, което прави, и после използват тези неща за сравнение с реалните действия и поведения на Бог, когато Той е създал човека в началото — има ли в това несъответствия? Има ли разлика? Може би има, защото ти не си виждал онези действия. На практика обаче, когато човек сравнява маниера и източника на Божиите слова в началото с маниера и източника на Неговото говорене сега, няма съществена разлика. Защо казвам „съществена?“. Думата „съществена“ има свое значение. Какво означава тук „съществена“? Означава, че човешкото сърце все още придава някакъв свръхестествен елемент на реалните неща, които човек мисли, че Бог прави, и маниера, по който човек мисли, че Той говори, докато маниерът, методът и тонът на Божията реч, които човек вижда и чува сега, са доста практични, разбираеми и видими, без свръхестествен елемент и без място за човешките фантазии. Между тези две неща има разстояние и това разстояние е в крайна сметка и по същество еднакво от ваша гледна точка. Оттук идва думата „съществена“.

Необходимо ли е да разговарям с вас за тези най-истинни, прочувствени слова днес? (Необходимо е.) Защо говоря за такива неща? Много хора винаги са смятали, че тези въпроси за въплътения Бог са доста тайнствени, неразгадаеми и винаги искат да ги проучват. Проучването на тези неща се намесва в твоята връзка с Бог. Можеш ли все пак да навлезеш в истината, ако винаги проучваш Бог? Ако винаги Го проучваш, ти няма да приемаш словата Му за истината и твоята връзка с Него ще бъде изопачена, извратена и ненормална. Тогава как можеш да направиш връзката ви все по-нормална? Като възприемаш по нормален начин всичко, което Той прави, включително това Негово плътско тяло, и като се стараеш малко по малко да Го приемеш в сърцето си. Приеми Го във всеки аспект — маниера и тона на речта Му, дори външния Му вид, начина, по който изглежда. Трябва да приемеш това. Ако не го направиш, а винаги Го проучваш, ако проучваш това и проучваш онова, тогава накрая ти ще си онзи, който ще пострада най-много и ще претърпи загуба. Този факт, породен от Бог, няма да се промени. Бог е сложил началото на нова епоха и Той ще окаже влияние върху цялата епоха и ще я води. Този факт няма да се промени. Затова какъв избор трябва да направи човек по този въпрос? Не да Го проучва, а да Го приеме и опознае, и неспирно да поправя връзката си с Бог, и да си напомня постоянно: „Аз съм сътворено същество и съм част от поквареното човечество. Бог е обикновен човек на повърхността, но същността Му вътре е тази на Бог. Фактът, че Той е Бог, е неоспорим, каквото и да прави външно, каквото и да казва и както и да действа, не е в сферата на моето проучване. Трябва да имам такъв вид разум и да заемам такава позиция“. Днес ви поговорих малко за Себе Си, така че да може да имате разбиране и яснота за тези неща, а не винаги да сте в мъгла за тях, сякаш прикривам нещо, което не искам да знаете. Всъщност нямам тайни, които не мога да ви кажа. Това мисля и така действам. В това няма нищо абстрактно, нито нещо тайнствено. Тази част от Мен, която виждате, е такава, а тази част от Мен, която е скрита и не можете да видите, също е такава. Това наистина е така. И все пак има едно нещо, което трябва да разберете: каквито и факти и външни феномени да виждаш пред себе си, ако не разбираш истината, ще приемеш тези феномени за истината и за факт. А ако разбираш истината, ти ще опознаеш същността и истината чрез тези феномени и

тази външност, и така връзката ти с Бог ще става все по-нормална. За теб Божията идентичност, статус и същност никога няма да се променят. Той е Създателят, Онзи, Който господства над всичко. Това е неизменно. Ти си сътворено същество и имаш проблем, ако винаги проучваш външността на Божията плът. Връзката ти с Бог повече няма да съществува, което означава, че връзката ти като сътворено същество със Създателя повече няма да съществува. Няма нужда да изпадаме в подробности за последствията от това. Те са много лоши. Може да възникнат всякакви последствия — всичко може да се случи. Без тази връзка и дума не може да става за общуване между нас. Ясно ли е това? Ако ще поддържаме близки отношения, за да запазим връзката си, каква тогава трябва да е човешката идентичност? (Тази на сътворено същество.) Неизменно тази на сътворено същество. Това е единственият начин, по който можем да се свържем, единственият начин, по който може да съществува истинска връзка. Ако ти не признаеш, че си сътворено същество, тогава нямаме никаква връзка. Няма да се занимавам с теб, нито ще искам да знам кой си. Нищо няма да ни свързва. Аз няма да ти се бъркам. Живей, както искаш — това няма нищо общо с Мен. Ти няма нужда да Ме проучваш или да Ме заклеймяваш. Моята идентичност, статус и всичко, което правя, не са неща, които ти — един обикновен човек, можеш да заклеймиш или за които можеш да си направиш заключения. Не човекът съди всичко това, а Бог. Това е простичко казано, нали? Не е ли това истината? (Така е.) Тогава каква е истината, която хората трябва да разберат тук? На какво основание и на каква основа човек може да има нормална връзка с Бог? Човек трябва да знае, че е сътворено същество. Ако ти признаеш, че си сътворено същество и имаш тази основа, тогава, докато напредваш, ще има много въпроси, в които няма да се отклоняваш. Обаче, ако ти винаги искаш да Го проучваш и не подходиш към връзката от перспективата на сътворено същество, последствията ще са обезпокоителни, твърде ужасни, за да се обмислят. Разбираш това, нали?

Някои хора казват: „Ако не призная, че съм сътворено същество, тогава нищо общо ли нямаме? Не се ли познаваме? Без връзка на това ниво можем да сме другари, приятели, родственици, нали?“. Не. Аз нямам „другари“, нито имам приятели и със сигурност нямам такива родственици. Някой пита: „Кои са Твоите истински родственици тогава?

Те Твоето семейство ли са?“. Не. Нямам родственици, нито имам братя по оръжие. Нямам подчинени и помощници. За Създателя единствените неща, които имат връзка с Него, са сътворените същества. За цялото сътворено човечество, за всички сътворени същества Бог има само една идентичност — тази на Господ на Творението. Това е единствената връзка. Ако някой пита: „Имаме доста добра връзка. Не можем ли да сме приятели? Не можем ли да станем другари?“. Не. Аз не те познавам, не знам кой си. Защо да съм приятел с теб? За нас няма такава връзка. Той казва: „Ти май говориш твърде категорично тук? Не си ли твърде безсърдечен?“. Да, категоричен съм. Нямам нужда от такива връзки. Всичко, което правя и казвам, се предоставя на постижими цели за притока — кои са тези цели? Те са сътвореното човечество, човечеството, което обича истината, и онези, които Бог ще спаси, и съществува само тази връзка. Извън тази връзка няма никакъв друг вид връзки, които да признавам. Разбираш ли? (Да.) Някои хора може да кажат: „Трудно е човек да се сближи с Теб!“. Не че е трудно някой да се сближи с Мен, но такава връзка няма начин да съществува. Затова нека никой не казва: „Бил съм в контакт с Теб от години. Не сме ли приятели?“. Ако ти признаеш, че си сътворено същество, тогава ние имаме най-близката връзка, най-добрата връзка, най-допустимата и чиста връзка. Някои хора казват: „Служа Ти от толкова много години. Не се ли познаваме доста добре? Не съм ли Твой довереник, Твой близък приятел?“. Не. Аз нямам близки приятели. Някои хора казват: „Ти винаги ми казваш какво обичаш да носиш и кои хора харесваш и аз Ти казвам същото. Няма нещо, което да не обсъждаме, затова не сме ли приятели?“. Не. Аз не създавам приятелства с хората. Нямам приятели. Ако ти си сътворено същество, тогава имаме какво да обсъждаме. Можем да си взаимодействаме и да установим връзка, и да изградим другарство. Но приятели ли сме, след като между нас е изградено другарство? Не. Връзката между сътворените същества и Създателя никога не се променя. Някои хора са Ме приели и са Ме защитили и заради това смятат, че имат заслуги, че са Мои спасители. Това не е начинът, по който трябва да се представят нещата. Всичко е устроено от Бог. А ако попитат: „Не Си ли лишен от благодарност?“, как трябва да се обясни това твърдение? Ако някой не може да види нещо ясно, той не може да прилага своеволно правила върху него. Това

лесно би довело до осъждане. Ако ти знаеш, че си сътворено същество, как трябва да подходиш към този въпрос? Ако използваш настъпателно тази връзка, за да Ме заставиш или да се сближиш с Мен, или да Ми се подмазваш, казвам ти, че грешиш. Не се опитвай да правиш това, а ако се опиташ да Ми се подмажеш, ще Ми омръзнеш. Някои хора питат: „Не би ли се примирил с това?“. Не. За хората е грешно да се опитват да Ми се подмазват — това не е нормална връзка. Неколцина може да кажат: „Аз съм млад, изглеждам добре и се изразявам ясно. Не харесва ли Бог хора като мен?“. Не трябва да говориш така. Ако имаш такива мисли, можеш да потърсиш отговорите в Божиите слова. Не Ме отвращавай никога така. Ясно ли е това? Не може да стане по-ясно. И така, как трябва да разбирате това? (Единствената връзка между човека и Бог е тази на сътворено същество със Създателя.) Правилно. Човекът трябва да заеме правилно позицията си. Никога не се перчете с квалификацията си и не разчитайте на старшинство, нито играйте хитри игрички и не използвайте никакви философии за светските отношения в опит да промените идентичността си или връзката си с Бог. Не се опитвайте при никакви обстоятелства. Рискувате да бъдете отхвърлени. Не се впускайте в такава безсмислена битка. Безполезно е! Защо хората винаги се връщат към старите си навици? След днешния разговор повечето от вас няма отново да правят тази грешка, нали? (Не.) Това Ми спестява много тревоги. Не искам да се спирам на тези неща — те Ме огорчават! За човек с разум тези неща са лесни за разбиране. Толкова много Божии слова споменават тези неща и за онези, които наистина имат способност за възприемане, те не трябва да са трудни за разбиране. За онези, които следват Бог от много години и разбират някои истини, разбирането на тези неща няма да е проблем, защото хората са придобили много от Бог и познават напълно делото Му.

23 януари 2019 г.

ЗА ДА ИЗПЪЛНЯВАМЕ ДОБРЕ ДЪЛГА СИ, НАЙ-ВАЖНО Е ДА РАЗБИРАМЕ ИСТИНАТА

За да изпълни дълга си по начин, който отговаря на критериите, най-важното е човек да полага големи усилия за истината. Само ако схванат истините принципи, хората могат да действат в съответствие с тези принципи. Освен това те трябва да се запознаят с различни области на експертни познания и да придобият специализирани умения, свързани с техния дълг. От съществено значение е също така да овладеят някои прости и практически техники. Някои хора имат малко технически експертни познания, но не знаят как да ги приложат в дълга си. Когато вършат нещата, сърцата им никога не са наясно с това. Не знаят кой начин на правене на нещата е правилен, съответства на истините принципи и може да бъде от полза за другите и кой начин е неправилен и нарушава принципите. Умовете им са в объркано състояние. Струва им се, че този начин е правилен, но и други начини изглеждат осъществими. Никога не са сигурни как да действат правилно и не знаят как да практикуват така, че да следват правилния път. Какво доказва това? (Че не разбират истината.) Тези хора не разбират истината и са в състояние на неяснота по отношение на вътрешното си състояние, както и по отношение на разбирането и критериите за оценка на много неща. Когато не са ангажирани с нещо, смятат, че разбират всичко и че всичко им се удава лесно. Когато обаче действително се сблъскат с реална ситуация, не знаят какво да правят, как да се справят с нея или как да постъпят правилно. Едва тогава чувстват, че не притежават нищо и че не разбират нищо от истината. Доктрините, за които са беседвали преди, са безполезни. Нямат друг избор, освен да търсят други хора и да обсъждат ситуацията с тях. Ето какво се случва, когато хората, които не разбират истината, се сблъскат с дадена ситуация — те са объркани, изпълнени са с безпокойство, чувстват, че е погрешно да се прави това и неправилно да се прави онова, и не могат да намерят правилния път. Едва тогава виждат, че без истината наистина е трудно да се направи и една крачка! От какво най-много се нуждаят такива хора в този момент? Дали от сатанинска философия и знания, или от разбиране на истината? Най-важното нещо е да разбират

истината. Ако не разбираш истината, дори да свършиш дадена работа, ще изпитваш несигурност по отношение на нея. Няма да знаеш дали си я свършил правилно или какъв ще бъде резултатът след приключването ѝ. Не можеш да оцениш тези неща. Защо не можеш да ги оцениш? Защо сърцето ти винаги е изпълнено с несигурност? Защото, когато вършиш нещо, не си сигурен дали го вършиш по начин, който реално и наистина е в съгласие с принципите, дали това, което практикуваш, са принципи и дали практикуването ти съответства на истината. Не можеш да потвърдиш това. Ако постигнеш някакъв малък резултат при изпълнението на дълга си, ще считаш, че си много способен, че си придобил някакъв капитал, и ще станеш самодоволен. Ако няма очевиден резултат обаче или ако той не отговаря на критериите на принципите, веднага ще станеш негативен и ще си помислиш: „Кога Бог ще ме просветли? Защо Бог винаги просветлява другите, а аз не получавам нито вдъхновение, нито просветление, нито озарение?“. Понякога може да считаш, че си направил нещата с правилните намерения и че си положил много усилия, затова се надяваш, че Бог с радост ще приеме, признае и потвърди усилията ти. В същото време обаче се страхуваш, че Бог ще каже, че си действал неправилно, и няма да одобри направеното. Не показва ли това загриженост за придобивките и загубите? Когато виждаш, че имаш малък духовен ръст, че си твърде бунтовен и надменен и че ставаш самодоволен всеки път, когато постигнеш и най-малкото нещо, ще почувстваш, че си твърде покварен, че си дявол и Сатана и че си недостоен за Божието спасение. След като постигнеш още няколко малки постижения, ще си помислиш, че все пак не си толкова лош, че имаш някакви способности и че можеш да постигнеш някакви резултати, затова трябва да бъдеш възнаграден. Това показва ли загриженост за придобивки и загуби? Какво поражда това състояние на загриженост за придобивки и загуби? То е пряко свързано с неразбирането на истината. Когато хората не разбират истината, това поражда много състояния и много проявления. Основното е, че хората често живеят в състояние на загриженост за придобивките и загубите. Това е тяхното нормално състояние. Тъй като не разбираш истината, не можеш да оцениш собствените си възможности, не знаеш какво можеш и какво не можеш да направиш. Тъй като не разбираш истината, не знаеш какви принципи и критерии да следваш, когато изпълняваш дълга си, или

към какъв резултат да се стремиш. Не знаеш и каква е целта и посоката на живота ти. Не знаеш защо Бог ти се гневи, защо Бог те одобрява или защо Бог е снизходителен към теб — не знаеш нито едно от тези неща. Не знаеш къде трябва да застанеш и не можеш да оцениш дали това, което си направил, е изпълнило дълга ти на сътворено същество и дали си го изпълнил по начин, който отговаря на критериите. Понякога вършиш нещата плахо, а друг път си смел и яростен. Състоянието ти винаги е нестабилно. Как състоянието на човек става нестабилно? В крайна сметка това е свързано с липсата на разбиране на истината. Когато хората не разбират истината, те се справят с нещата без принципи. Те са много непостоянни, когато вършат нещата, и неизменно се отклоняват по един или друг начин. Когато не правят нищо, изглежда сякаш разбират всичко и говорят добре за доктрината, но когато нещо се случи и от тях се иска да го разрешат, да приложат всички истини, които разбират, в реалния живот, те нямат път, не знаят какъв принцип да използват и си казват: „Разбирам, че трябва да изпълнявам дълга си отдадено, че трябва да съм честен, че не трябва да имам представи или погрешни разбирания за Бог, че трябва да съм покорен на Бог, но как всъщност да се справя с това?“. Те продължават да обмислят проблема и да се опитват да прилагат правила, а накрая нямат идея какви правила да приложат. Смятате ли, че някой, който трябва да търси отговор в книга с Божиите слова, когато нещо му се случи, е човек, който разбира истината? Това не е истинско разбиране на истината. Такива хора разбират просто няколко доктрини, но все още не са схванали реалността на тези истини. Това показва, че онова, което обикновено казват, и онова, което смятат, че разбират, не са нищо друго освен доктрини. Ако разбираш истината, ако притежаваш истината реалност, когато нещо се случи с теб, ще знаеш как да действаш в съответствие с Божиите намерения и в рамките на принципа. Ако всичко, което разбираш, е доктрина, а не истината, когато нещо наистина ти се случи, ако разчиташ на доктрината и следваш правилата, няма да имаш начин да се справиш. Няма да си способен да откриеш принципа и няма да си способен да намериш път за практикуване. С други думи, може да изглежда, че разбираш един аспект на истината, че разбираш значението на тези думи на истината, че разбираш малко от Божиите намерения и от това, което Бог иска — сякаш си наясно с всичко това, но когато нещо

ти се случи, ти си неспособен да приложиш истината на практика, сляпо прилагаш правила и объркваш всичко. Това не е ли срамно? Когато нещо се случи на хора, които наистина разбират истината, те са способни да намерят принципите на практикуване, имат път за практикуване и могат да приложат истините принципи на практика. Що се отнася до онези хора, които могат само да бълват думи и доктрини, те само изглежда, че разбират истината, но когато дойде време да действат, всички се объркват. Това доказва, че хората, които бълват думи и доктрини, категорично не разбират истината. Хората, които бълват думи и доктрини, се опитват да подведат другите, те са измамници. Те мамят и себе си, и другите — което означава, че вредят както на себе си, така и на другите!

Това, което разбирате сега, повече истини ли са, или повече доктрини? (Повече доктрини.) Каква е причината за това? (Причината за това се дължи на факта, че не се стремим към истината.) (Липса на усилие да отидем и да разсъждаваме за истината.) Има нещо общо с всички тези неща, но причините, които посочихте, са субективни. Има и обективна причина, която е свързана със заложбите на хората. Някои хора са слушали проповеди повече от десетилетие, но не могат да различат истината от доктрината, нито могат да различат спазването на правилата от практикуването на истината. Те искрено слушат проповеди и работят внимателно, за да направят разграничения, но просто не могат да открият разликата. Смятат, че общенията, които всички правят, са почти еднакви, т.е. че всички те са доста добри и че всички те са доста практични. След като ги чуят, те не могат да различат кое е доктрина и кое е истина. Това проблем със заложбите ли е? (Да.) Могат ли вашите заложби да се издигнат до нивото на истината реалност? Всеки път, когато водачите и работниците разговарят на събирания или се свързват и общуват с вас по друго време, можете ли да разграничите колко от това, което казват, е истината реалност и колко е доктрина? (Да.) Ако можете да ги разграничите, това доказва, че имате известна проницателност и че не сте напълно неспособни да разпознавате. Ако можете да откриете разликата, това доказва, че заложбите ви не са лоши. Заложбите на хората се разделят на няколко степени: малки, средни, добри и изключително добри. По същество това са четирите степени. Хората с още по-лоши от малките заложби не могат да схванат истината. Те изобщо не притежават

заложби. Те не могат да разберат нищо от това, което чуват, и не действат с мисъл, логика или принципи в нищо от това, което правят. В главите им е пълна бъркотия. Те са объркани хора, които разговорно бихме могли да наречем скотове. Ако заложбите им са изключително малки, те са интелектуални инвалиди. Липсва им разумът на нормалните хора. Това са хора, които бихме могли да наречем глупави, полулуди или малоумни.

Хората с изключително малки заложби са интелектуални инвалиди — не е нужно да ги обсъждаме повече. Нека поговорим за това как се проявяват малките заложби. Някои хора вярват в Бог в продължение на много години, но все още не разбират истината. Те не могат да изпълняват дори основния дълг за проповядване на евангелието, не могат да разговарят за истината и не могат да свидетелстват. Това са проявления на малки заложби. Какви са другите проявления на малките заложби? След като слушат проповеди в продължение на много години, хората с малки заложби смятат, че всички те са еднакви — че всички те са свързани с едни и същи неща. Те не могат ясно да разграничат детайлите на различните истини, камо ли да направят разлика между истина и доктрина. Те не могат да произнесат дори най-простите думи и доктрини, камо ли да разбират истината. Това ли са хората с най-лошите заложби измежду всички хора? Независимо как слушат проповеди или колко години са слушали проповеди, такива хора не могат да ги осмислят и не разбират какво е истината или какво означава да познаваш себе си. Независимо колко дълго са вярвали в Бог или колко проповеди са слушали, накрая те все още не могат да практикуват истината. Те могат да следват единствено няколко правила и да запомнят няколко неща, които считат за важни — нищо повече от това не могат да запомнят. Защо е така? Защото заложбите им са малки, те не могат да се издигнат до истината и не могат да възприемат твърде много неща. В най-добрия случай те могат да разберат някои повърхностни доктрини. Повече от това не могат да постигнат. Такива хора често са доста надменни и се самоизтъкват. Някои хора заявяват: „Повярвах в Господ още когато бях в утробата на майка си, отдавна бях осветен и отдавна съм кръстен и пречистен“. Някои от тях са приели новото Божие дело от три, пет или дори десет години, но продължават да повтарят едно и също нещо. Не е ли това признак на малки заложби? Някои хора заявяват: „Казвате, че не познавам себе си — вие сте

тези, които не познават себе си. Аз отдавна бях осветен“. Хората, които казват това, са онези, на които най-много им липсва духовно разбиране, онези с най-лошите заложби. Можете ли все пак да разговаряте за истината с такива хора? Не можете. Колкото и да им говориш, те няма да разберат какво е истината, какво е да практикуваш истината, какво е да се покоряваш на Бог, какво е навлизане в живота и какво е да промениш нрава си. Те не могат да разберат тези неща или да достигнат това ниво. В своята вяра в Бог те внимават да следват някои правила, като например да се оттеглят от светските дела, да се отрекат от света, да не се занимават с дяволи, да не вършат зло, да извършват по-малко грехове, да се държат здраво за Божието име, да не предават Бог, да се молят и да се уповават на Бог във всичко — само тези неща. В общи линии те остават ограничени в рамките на формалностите на религиозната вяра. След като са слушали толкова много Божии слова и проповеди за истината, те не разбират това, което чуват. Колкото повече слушат, толкова по-объркани се чувстват, така че не възприемат нищо от чутото. Ако ги попиташ какво иска Бог от хората на този етап от делото, не могат да ти кажат. Могат да кажат само няколко прости неща за доктрините. Това означава, че заложбите им са изключително малки и те не могат да разберат Божиите слова.

Какви са проявленията на хората със средни заложби? Основното проявление е, че те не притежават способността да възприемат Божиите слова. След като слушат проповеди, разбират само няколко думи и доктрини, но не могат да открият никаква нова светлина. Когато ги сполетят неща, те все още не могат да се справят с тях, нито могат да практикуват истината. Те могат да бълват само някакви празни доктрини и да следват правила. Когато слушат проповеди, изглежда така, сякаш разбират, но когато ги сполетят неща, те отново следват правила и действат според собствената си воля. И винаги упрекват другите, като бълват думи и доктрини. След като са вярвали в Бог в продължение на много години, те разбират много доктрини, а когато разговарят в общение с другите, могат да говорят малко повече за познанията си. Могат да изразяват мислите си по завършен и конкретен начин и могат да водят нормални разговори с хората. Те все още обаче не разбират какво представлява истината или какво представлява реалността. Смятат, че доктрините, за които говорят, са истината реалност и не могат да схванат какво казват другите хора за

своите преживявания, свързани с истината реалност, нито за собственото си разбиране или за пътищата на практикуване. Тези хора със средни заложби смятат, че няма разлика между истината и доктрината. Колкото и проповеди да чуят, те не могат да схванат истините, които трябва да практикуват, и истините, които трябва да притежават, за да бъдат спасени. Освен това те не умеят да разбират себе си и не знаят какви истини трябва да практикуват, за да се отърват от покварения си нрав. В реалния си живот те могат единствено да следват правила, да спазват религиозни ритуали, упорито да посещават събирания, упорито да проповядват доктрини на другите и упорито да полагат някакви усилия, за да изпълнят дълга си. Но по отношение на истините, които включват промени в нрава, познаване на собствения покварен нрав или навлизане в живота, те не навлизат и не се задълбочават в тях. Ето какво означава да притежаваш средни заложби. Хората със средни заложби могат да достигнат само до това ниво. Има хора, които вярват в Бог от 20 или 30 години и все още говорят само за доктрини. Случвало ли ви се е да общувате с хора, които вярват в Бог повече от десет години, но единственото, което правят, е да бълват доктрини? (Да.) Този тип хора имат средни заложби.

Какви са проявленията на хората с добри заложби? Независимо колко време вярват в Бог, след като изслушат една проповед, те ще са способни да разберат, че тя се различава от това, което казва Библията, и че е напълно различна от това, на което учи религията. Те могат да различат, че тя е по-дълбока, по-подробна и че е абсолютно практическа. Следователно, след като приемат новото Божие дело, те започват да се съсредоточават върху практикуването на истината и навлизането в реалността. В реалния си живот се учат как да практикуват и преживяват Божиите слова. Например Бог казва: „Трябва да бъдете честни хора“. Още от самото начало тези хора спазват това само като правило и казват това, което мислят. Постепенно, в процеса на слушане на проповеди и в реалното си преживяване, те непрекъснато обобщават наученото и накрая преживяват и наистина разбират каква е истината за това да бъдеш честен човек и какъв наистина е животът. Те имат способността да прилагат изречените от Бог слова и истините, разбрани от слушането на проповеди, в реалния си живот и да ги превръщат в своя собствена реалност. Житейското им преживяване постепенно се задълбочава от реалното им преживяване.

Когато тези хора слушат проповеди или четат Божиите слова, те могат да възприемат истината, която се съдържа в тях. Какво се разбира тук под истина? Това не е празна доктрина, не е фраза, не е теория за дадено нещо. Тя включва по-скоро трудностите, с които човек се сблъсква в реалния живот, и различните покварени състояния, които разкрива. Хората с добри заложби могат да идентифицират тези състояния и да ги съпоставят с това, което Бог казва и разобличава. Тогава те ще знаят как да практикуват в съответствие с Божиите слова. Това се има предвид под добри заложби. Къде намират основно отражение добрите заложби? В способността да бъде разбрано това, което се казва в проповедите, да се възприеме връзката между тези думи и реалното състояние на човека, да се възприеме какъв ефект ще имат тези думи върху самия него и да се свържат тези думи със самия него — това се има предвид под добри заложби. Освен че са способни да разбират тези думи и да ги свързват със себе си, хората с добри заложби могат също така да схванат принципите на практикуване в реалния живот и да прилагат тези принципи към всяка трудност или ситуация, с която се сблъскват в реалния си живот. Това означава да притежаваш прозрение. Само онези, които притежават такова прозрение, наистина притежават добри заложби.

Когато хората със средни заложби разкрият част от покварения си нрав, те не могат да разпознаят ясно собственото си състояние или същността на проблема. Те ги преценяват само като ги съпоставят с доктрините, които разбират. Те не могат да прозрат същността на проблема или да разпознаят корена на тази същност и аспекта, който включва истината. Когато се сблъскат с някаква ситуация, след като бъдат кастрени, след като я разнищят и анализират, те придобиват дълбоко впечатление и известно разбиране за самата ситуация. Когато обаче се сблъскат с друго състояние или обстоятелство, те отново няма да го разберат, няма да знаят какво да правят и няма да намерят принципите, които да следват. Ето какво означава да имаш средни заложби. Що се отнася до хората с добри заложби, защо казваме, че имат добри заложби? Когато се сблъскат с дадена ситуация, хората с добри заложби може и да нямат веднага път за практикуване, но могат да намерят път, като слушат проповеди или търсят Божиите слова. Тогава те ще знаят как да подходят към ситуацията. Ще знаят ли какво да направят следващия път, когато се сблъскат с подобна ситуация? (Да.)

Защо е така? (Те не просто следват правилата. Те могат да разсъждават за ситуацията, за да намерят път, и след това да приложат наученото в подобни ситуации.) Правилно, те са открили принципа и разбират този аспект на истината. След като разберат истината, те познават състоянията, разкриванията и покварения нрав на хората, за които се отнася този аспект на истината, както и въпросите, обстоятелствата, с които се сблъскват в живота си, и други неща, включени в нея. Те са наясно с принципите на вършенето на такива неща и когато в бъдеще се сблъскат с подобни неща, знаят как да практикуват според истините принципи. Ето какво означава наистина да разбираш истината. Следователно понеже някои хора могат да разбират истината, понеже имат заложбите да разбират истината, те са способни да станат ръководители на екипи или църковни водачи. Някои други обаче могат да я разбират само на доктринално ниво, поради което не могат да бъдат ръководители на екипи, защото са неспособни да схванат принципите или да извършат проверка. Да поискат от теб да служиш като водач на екип означава да поискат от теб да поемеш ръководството и да извършиш проверка. Какво трябва да използваш, за да извършиш проверка? Не доктрини, лозунги, знания или представи. От теб се иска да използваш истините принципи, за да извършиш проверка. Това е най-основният и най-висшият принцип, въз основа на който се върши каквото и да било в Божия дом. Ако твоите заложби са средни или малки и не можеш да разбереш истината, как можеш да извършиш проверка? Как можеш да носиш тази отговорност? Ти не си в състояние да се справиш с тази работа, с този дълг. Някои хора са избрани за ръководители на екипи, но не разбират истината и не могат да постигнат абсолютно нищо. Те не заслужават да бъдат наричани ръководители на екипи и трябва да бъдат освободени. Някои хора са избрани за ръководители на екипи и, тъй като могат да разбират нещо от истините принципи, могат да поемат на плещите си отговорност за работата и да разрешават някои практически проблеми. Именно това прави човека пригоден за работата и подходящ за ръководител на екип. Някои хора не могат да поемат отговорност за работата или да изпълняват добре дълга си. Коя е основната причина за това? При малка част от тези хора причината е, че имат лоша човешка природа. При мнозинството от хората обаче причината е в техните малки заложби. Това е причината те да са неспособни да се справят със задачите

си или да изпълняват добре дълга си. Независимо дали става въпрос за възприемане на истината или за усвояване на професия или специално умение, хората с добри заложби са способни да схванат съдържащите се в тях принципи, да стигнат до корена на нещата и да определят тяхната реалност и същност. По този начин във всичко, което правят, във всяка задача, с която се занимават, те правят правилните преценки и определят правилното ниво и принципи. Това означава да имаш добри заложби. Хората с добри заложби са способни да проверят различните елементи от делото на Божия дом. Хората със средни и малки заложби не са способни на такава работа. Това в никакъв случай не означава, че Божият дом облагодетелства или гледа отвисоко на някои хора, или се отнася към хората по различен начин — просто много хора не могат да извършат проверка поради своите заложби. Защо не могат да извършат проверка? Каква е първопричината? Тя е, че не разбират истината. И защо не разбират истината? Защото заложбите им са средни или дори много малки. Ето защо истината им е непонятна и те са неспособни да я разберат, когато я чуят. Някои хора може да не разбират истината, защото не слушат внимателно или защото са млади и все още нямат никакво понятие за вярата в Бог, и тя не представлява голям интерес за тях. Това обаче не е главната причина. Главната причина е, че заложбите им са недостатъчни. Хората с малки заложби, независимо какъв е техният дълг или колко дълго са вършили работа, независимо колко проповеди са чули или как е разговаряно с тях за истината, все още не могат да я проумеят. Те протакат изпълнението на дълга си, объркват напълно нещата и не постигат нищо. Някои хора, които служат като ръководители на екипи и проверяват част от работата, когато за пръв път поемат отговорност за работата, не схващат принципите. След няколко неуспеха те стигат дотам, че да разбират истината и да схващат принципите, като търсят и задават въпроси. След това, въз основа на тези принципи, те могат да извършат проверка и сами да поемат работата. Ето какво означава да имаш заложби. Други хора, макар че можеш да им кажеш всички принципи и дори да им опишеш подробно как да ги прилагат и те сякаш разбират това, което им казваш, все още не могат да схванат принципите, когато вършат нещо. Вместо това те разчитат на собствените си идеи и фантазии и дори вярват, че това е правилно. Те обаче не могат ясно да кажат и в действителност

не знаят дали правят нещата в съответствие с принципите. Ако Горното им зададе въпроси, те се смущават и не знаят какво да кажат. Чувстват се сигурни само когато Горното извършва проверка и им предоставя напътствия. Това показва, че заложбите им са много малки. С такива малки заложби те не могат да удовлетворят Божиите изисквания или да живеят според истините принципи, камо ли да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите.

Само преди малко споменах, че има още едно по-високо ниво от добрите заложби, а именно много добрите заложби. След като хората с много добри заложби повярват в Бог, те четат Божиите слова и в своето преживяване постепенно преминават през различни състояния, чувстват и разбират за какво се отнасят различните състояния, споменати в Божиите слова. Дори когато получават много малко ресурси или помощ, те могат да намерят пътя на практикуване в Божиите слова, да си поставят изисквания според принципите, посоките и критериите, посочени в Божиите слова, и да избягват отклоненията и изопачаванията. Могат да разберат истината и да опознаят себе си и да познаят Бог, като сами ядат и пият Божиите слова. Това са най-големите заложби и такива хора имат най-голямо прозрение. Кажете Ми, има ли такива хора сред човешките същества? Може би няма да можете да намерите такива хора сред днешните човешки същества, но можете ли да се сетите за такъв човек в Библията? (Да, Йов и Петър.) Йов и Петър са от този тип хора. Те са сред хората с най-големи заложби. Като оставим настрана тяхната човешка природа, характер и вяра в Бог, по отношение на заложбите те са двамата души с най-големи заложби. Какво е основанието да се твърди това? (Йов никога не беше чел Божиите слова, но въпреки това позна Бог, боеше се от Него и отбягваше злото.) Бог никога не говореше на Йов, така че откъде дойдоха неговото преживяване и познание? Йов направи наблюдения и открития в живота си, след което ги вкусваше внимателно, което създаде определени впечатления в сърцето му и му донесе известно просветление и озарение. Той възприемаше истините малко по малко и след като ги възприе, започна да практикува в съответствие с възприетото и с разбирането си за истината, като постепенно стигна дотам, че да се бои от Бог и да отбягва злото. „Да се боиш от Бог и да отбягваш злото“ е това, което хората трябва да спазват и да практикуват. Това е най-висшият път, който

хората трябва да следват. В очите на по-късните поколения изглежда така, сякаш Йов прилагаше тази максима на практика доста лесно. Мислиш си, че това е било просто и лесно, защото не знаеш или не си преживял практическата страна на тези слова. Как Йов стигна до тази максима? Той я получи чрез собственото си практическо преживяване. В очите на хората думите „да се боиш от Бог и да отбягваш злото“ трябва да служат като девиз, който да следват и да практикуват като истина принцип — това е правилното. Но Йов не се съсредоточи върху това как да го каже. Той се съсредоточи само върху това как да действа. И така, как стигна той до принципа, който приложи? (Чрез преживяването от ежедневието си.) Как успя да следва този принцип в действията си? (Чрез житейските си преживявания той придоби познание за Бог.) В нормалния си живот той видя Божиите дела и делото, което Бог върши върху хората. Чрез тези преживявания той развиде боязън от Бог, истинска вяра в Бог, истинско възхищение, истинско покорство и доверие. Така се породи боязънта му от Бог. Той не се роди със знанието да се бои от Бог. Боязънта от Бог е обобщение на неговите практики и поведение, след като повярва в Бог и след като следваше Бог в продължение на много години. Можем да кажем, че това е същността на неговото поведение, познание и принципи на действие. Поведението му, това, което разкри, и начинът, по който се държеше пред Бог, както и най-дълбоките му намерения и принципи на действие — същността на всички тези проявления беше, че той се боеше от Бог. Ето така го определи Бог. Йов беше способен да прави тези неща, но не защото Бог му каза много слова или го снабди с много истини, след което той постепенно постигна боязън от Бог чрез собственото си възприемане. В онази епоха Бог не му каза ясни слова. Това, което Йов можеше да види в най-добрия случай, бяха Божиите пратеници. А това, което можеше да чуе в най-добрия случай, бяха легендите или историите за Бог, предадени му от неговите предци. Това беше всичко, което можеше да узнае. Макар че разчиташе само на тази информация, Йов постепенно научи повече и по-практически неща от своя живот. Постепенно вярата му в Бог ставаше все по-силна и в него се зароди и истинска боязън от Бог. След като тези две неща се породиха в него, истинският духовен ръст на Йов и неговите истински заложби станаха очевидни. Какво можем да видим от Йов? Можем да видим, че има много истини — истини, свързани

с Божиите намерения, с познаването на Бог, с Божиите изисквания към човечеството и спасението на човечеството — до разбирането на които хората действително могат да достигнат малко по малко в ежедневието си, стига да притежават нормално човешко мислене и заложби. Йов е пример за това. Той беше способен да възприеме някои практически неща. Какво възприе? Най-висшия си девиз, който се потвърди, когато преживя изпитанията си. Това беше и най-висшето му разбиране. Какъв е този девиз, това най-висше разбиране? („Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21).) В рамките на настоящия човешки род, по отношение на този въпрос, има ли някой със същото истинско разбиране като Йов? Има ли някой, който може да постигне разбирането на Йов? (Не.) Това, което хората разбират сега, е само доктрина. Тези думи възникнаха от преживяванията на Йов. По-късните поколения могат да изричат тези думи, но нямат разбиране за тях в сърцата си. Йов също нямаше това разбиране в началото, но тези думи дойдоха от него и възникнаха от неговото лично преживяване. Йов имаше тази реалност. Колкото и да папагалстват словата на Йов и да им подражават по-късните поколения, те разбират само една доктрина. Защо казвам, че това е само доктрина? Първо, защото хората не могат да я прилагат на практика. Второ, хората просто нямат преживяванията, които имаше Йов, и нямат знанието, придобито от тези преживявания, така че знанието им е кухо. Колкото и пъти да изричаш или колкото и силно да крещиш — „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова. Доброволно се покорявам на всичко устроено и подредено от Бог“ — когато те сполетят неща в живота, можеш ли да признаеш в сърцето си, че това е дело на Бог? Ако Бог лишава и унищожава, можеш ли все пак да благославяш името на Бог в сърцето си? Това е трудно за теб. Защо ти е толкова трудно да го направиш? Защото не знаеш какво е първоначалното намерение на Бог да направи това и не признаваш Неговото върховенство. Ти не можеш да разбереш тези две неща. Не можеш да схванеш Божиите намерения, нито можеш да оцениш позицията, която трябва да заеме едно сътворено същество, покорството, което трябва да има едно сътворено същество, или действията, които трябва да предприеме едно сътворено същество. Ти не можеш да направиш нищо от това. Така че, когато рецитираш думите на Йов, те неусетно стават кухи, нищо повече от декоративни и стилни думи.

Следователно, макар че ти и Йов изричате едни и същи думи, разбирането и възприемането на тези думи в сърцето на Йов е различно от твоето и той изрече тези думи в по-различен емоционален контекст от теб. Това са две напълно различни състояния на ума. Йов обикновено не казваше тези думи. Но когато Бог го лиши от всичко, той се просна на земята и възхвали Божиите дела. Ти обаче често проповядваш тези думи, но как би се държал пред лицето на Божието лишение? Ще си способен ли да коленичиш и да се помолиш? Няма да си способен да се покориш. Дори ако външно казваш: „Трябва да се покоря. Това е извършено от Бог, а ние, хората, нямаме способности и не можем да се съпротивляваме, затова ще оставя нещата да се развият“, това истинско покорство ли е? Като оставим настрана естеството на твоите негативни, непокорни и съпротивляващи се емоции, има ли някаква разлика между твоето отношение и това на Йов? (Да.) Има огромна разлика. Това е разликата между това да притежаваш и да не притежаваш истината реалност. Това е очевидната разлика между това нещата, които човек е преживял и възприел, да станат естествено разкриване в живота му и това да разбираш просто доктрини, без да имаш реалност. Когато не са изправени пред нищо, хората ще проповядват думите на Йов, но когато им се случат неща, много хора не могат да изрекат думите на Йов. Това показва, че те разбират само доктрини. Тези думи не са се превърнали в техен живот и не ръководят мислите и отношението им, когато им се случват неща. Когато обаче нещата се случат на хора, които имат тези думи за свой живот, ясно се вижда, че те не са само девиз, който проповядват в ежедневието си, но те са и истинското им отношение към хората, събитията и нещата. Нещо повече — това е истинското им отношение към Бог. Тези думи са въплъщение на техния живот, а не просто лозунг, който скандират. Това подчертава разликата между разбирането на истината и неразбирането на истината.

Сега нека разгледаме Петър. Защо казваме, че Петър има добри заложби? Защото Петър можеше да разбере истината, изразена от Господ Исус, и да разбере словата на Господ Исус. Епохата, в която живееше Петър, беше Епохата на благодатта. Пътят на изкуплението, проповядван от Господ Исус в Епохата на благодатта, беше по-висш от пътя в Епохата на закона. Той включваше някои основни истини за човешкото навлизане в живота, а също и някои изначални истини за промяната на човешкия

нрав. Например той включваше покорство пред Бог, покорство пред Божието върховенство и пред устроеното от Него, както и начина, по който хората трябва да реагират, когато разкрият известен покварен нрав. Макар че тези въпроси не бяха обсъждани обширно и систематично, за тях беше споменато. Разбира се, те бяха обсъждани много повече, отколкото по времето на Йов, но значително по-малко, отколкото днес. Въпреки че в Библията няма записани думи за такива аспекти на истината като промяната на човешкия нрав, отношението на хората към Бог, същността на покварата дълбоко в сърцата на хората или разкриването на нечий покварен нрав, Господ Исус определено говореше за тези неща до известна степен. Просто хората не можаха да се издигнат до това ниво и затова тези думи не бяха записани. Например Господ Исус каза на Петър следното: „Истина ти казвам, че тази нощ, преди да пропее петелът, три пъти ще се отречеш от Мене“ (Матей 26:34). Петър отговори: „Дори ако се наложи да умра с Тебе, пак няма да се отрека от Тебе“ (Матей 26:35). Какви са тези думи? (Това са думи на надменност, които показват липса на себепознание.) Това са надменни думи, изречени от човек, който не познава себе си. Така че това е свързано със себепознаването. Какво осъзна Петър след като петелът пропя? (Че е говорил самохвално за себе си.) Когато осъзна това, почувства ли нещо в сърцето си? (Да.) След като това се случи, каква беше първата му реакция? (Разкаяние, сърцето му беше изпълнено с вина.) Първата му реакция беше на вина и разкаяние. Той каза: „Това, което Господ каза, беше истина. Това, което казах за любовта към Господ, беше само желание, въжделение и нещо като лозунг. Аз не притежавам такъв духовен ръст“. Изправен пред обстоятелството на арестуването на Господ Исус, Петър беше малодушен и уплашен. Някой го попита: „Това вашият Господ ли е? Не Го ли познаваш?“. И какво си мислеше Петър тогава? „Да, познавам Го, но ако си призная, ще арестуват и мен“. Заради малодушието си и страха от страдание, както и защото се страхуваше да не бъде арестуван заедно с Господ Исус, той не призна, че Го познава. Неговата боязливост победи вярата му. Истинска или фалшива беше тогава неговата вяра? (Фалшива.) По това време той осъзна, че когато по-рано каза: „Господи, готов съм да отида с Теб и в тъмница, и на смърт“, тези думи бяха пожелателни. Те не бяха неговата истинска вяра, а само празни думи, лозунг и доктрина. Той не притежаваше истински духовен

ръст. Кога разбра, че няма истински духовен ръст? (Когато фактите бяха разкрити.) Едва когато се сблъска с фактите и когато се почувства виновен и разкаян, той осъзна: „Оказва се, че вярата и ръстът ми са много малки, точно както каза Господ. Това, което Господ каза, беше правилно. Това, което казах на Господ, беше само самохвалство. Това не беше истинска вяра, а моментен импулс. Когато се сблъсках с нещо, бях страхлив, не исках да страдам, имах собствени егоистични идеи, правех собствени избори, не се покорявах и нямах истински любящо Господ сърце. Такава беше оскъдната ми вяра, такъв беше размерът на моя духовен ръст". Разкаянието му накара тези мисли да се проявят в него, нали? Разкаянието му показва, че той вече познаваше себе си и имаше точна оценка за своя духовен ръст, състояние и вяра. В Новия завет е записано само, че Петър се е отрекъл от Господ три пъти, но не е записано свидетелството за преживяване на Петър за това как се е разкаял, направил е обрат и се е променил. Всъщност Петър написа писма за това, но редакторите на Библията не решиха да ги включат. Това е очевиден проблем, който показва, че всички водачи на църквата по онова време обръщаха внимание на това как да проповядват и да свидетелстват, но никой от тях не разбираше жизненото преживяване. Всички се съсредоточаваха върху това как тези апостоли са проповядвали, как са работили и как са страдали, без да знаят, че най-важното нещо е навлизането в живота от хората, както и разбирането на хората за истината и познаването на Бог. Онези, които редактираха Библията, записаха случилото се с Петър твърде опростено и общо, но записаха събитията от живота на Павел съвсем подробно и пространно. Това показва, че тези хора бяха пристрастни. Те не разбираха какво е истината, нито какво означава да свидетелстваш за Бог. Те се покланяха на Павел, затова избраха повече писма на Павел и само няколко от тези на Петър. Като редактираха Библията по този начин, те допуснаха принципна грешка, която накара онези, които вярваха в Господ, да се покланят и да подражават на Павел в продължение на две хиляди години. Това накара целия религиозен свят да тръгне по пътя на съпротивляването на Бог и да се превърне в религиозно царство под контрола на антихристите. Те пренебрегнаха отличното свидетелство на Петър и записаха само две от писмата на Петър — първото и второто послание на Петър. Но за това как Петър действително преживя случилото се с него, как Бог го просветли,

какво каза Исус, когато му се яви, как Петър прие Божия съд, наказание, кастрене, изпитания и облагородявания, как накрая доброволно беше разпънат на кръст с главата надолу, как Петър стигна до този момент, как постигна такава промяна в своя живот нрав и как постигна такава вяра и покорство — няма никакви записи за този процес на преживяване. Това изобщо не би трябвало да е така. Жалко, че тези най-ценни неща не бяха записани!

От трите отричания на Петър от Господ, записани в четирите евангелия, до окончателното му разпъване с главата надолу заради Бог — какво виждат хората, когато свържат тези две събития? Петър започна с това, че се отрече три пъти от Господ, и завърши с това, че беше разпънат на кръст с главата надолу заради Бог. Дали това не беше труден процес, процес, който заслужава да бъде изследван? Какъв беше този процес? (Процесът на навлизане в живота от човека и промяната на неговия нрав.) Точно така, промяната в нрава на човека е житейски път, който го води към способността да се отрече от всичко и да го отдаде на Бог, и с готовност да се покори на всичко устроено от Бог. Жизненото преживяване е точно този процес. Той категорично не е драматизация. От самото начало, когато Петър не смееше да признае, че е последовател на Господ Исус, та до края, когато имаше смелост и вяра и беше готов да бъде разпънат с главата надолу заради Бог, и се издигна до това ниво. Какъв процес на преобразяване претърпя той в своята вяра, нрав и покорство! Със сигурност имаше процес на израстване. На съвременните хора не им трябва да знаят какъв точно беше този процес на израстване, защото думите, които се изричат днес, са истините, които онези, които преживяват Божието дело, трябва да разберат. Днес Бог вече е изяснил тези неща на хората и ги е снабдил с тези истини. И така, какво беше преживяването на Петър? След като Господ Исус си тръгна, никой не му каза ясно какво трябва да преживее, за да постигне покорство пред Бог. В онази епоха, когато нямаше ясни думи от Бог, той в крайна сметка постигна духовен ръст и вяра на доброволно покорство, без да се оплаква или да прави личен избор. Кажете Ми, какви истини придоби той накрая? И как ги придоби? Това стана чрез молитва, търсене, а след това и с постепенно преживяване и проучване. Разбира се, през това време Петър получи Божието просветление и озарение, както и специалната Божия благодат и

напътствие. Освен чрез такива неща, той можеше да придобие прозрение само чрез собствените си усилия. По време на този процес познанието на Петър за самия него, за Божиите намерения и за всички аспекти на истината, в които хората трябва да навлязат, постепенно премина от неяснота към яснота, след това към точност, а след това към практически и определен път на практикуване. Този процес продължи до самия край, когато беше способен да се покори абсолютно, без никакво отклонение. Той се осмели да практикува по този начин едва след като получи потвърждение в сърцето си. Откъде дойде това потвърждение? Чрез проучване, както и чрез молитва и търсене. Той позволи на Светия Дух да върши делото Си и позволи на Бог да върши делото Си. Нямаше никакви пречки или дисциплиниране. Той имаше просветлението на Светия Дух, мир и радост и същевременно притежаваше Божията подкрепа, благословия и напътствие. Ето така получи потвърждение. След като получи потвърждение, той продължи да върви смело напред, за да търси, проучва и практикува. След като премина през такъв сложен процес, Петър постепенно стигна до точно разбиране на аспектите на човешката природа, себепознанието и нрава, както и на различните състояния, които покваренят нрав на човека поражда в различни среди. След като схвана това, той се зае да работи върху тези неща, за да търси съответните пътища за практикуване. Накрая преодоля всяко от състоянията, които бяха резултат от различните видове покварен нрав в различни среди. Как се справи с тях? Той се справи с тях малко по малко, като използва истините и принципите, за които Бог го просветли. Разбира се, през това време той преживя много изпитания и облагородявания. До каква степен Бог го подложи на изпитание и го облагороди? Накрая той схвана Божието намерение и разбра, че Бог иска хората да научат урока за покорството. И така, до каква степен Бог върши делото Си върху Петър, за да го накара да осъзнае, че хората трябва да практикуват покорство? Вече споменахме нещо, което Петър каза. Спомняте ли си какво беше то? („Ако Бог се отнасяше с мен като с играчка, как бих могъл да не бъда готов и склонен?“.) Точно така, това е то. В процеса на преживяване на Божието дело или напътствие Петър несъзнателно разви това чувство: „Нима Бог не се отнася с хората като с играчки?“. Сигурно е обаче, че не това мотивира Божиите действия. Хората разчитат на човешката си гледна точка, мислене

и познания, за да оценят този въпрос, и смятат, че Бог небрежно си играе с хората, сякаш са играчки. Един ден Той им казва да направят това, а утре им казва да направят друго. Несъзнателно ти започваш да чувстваш: „О, Бог е казал толкова много неща. Какво изобщо се опитва да направи?“. Хората се чувстват объркани и малко безпомощни. Не знаят какъв избор да направят. Бог използва този метод, за да подложи Петър на изпитание. Какъв беше крайният резултат от това изпитание? (Петър постигна покорство до смърт.) Той постигна покорство. Това е резултатът, който Бог искаше, и Бог го видя. Кои думи, които Петър изрича, ни показват, че е станал покорен и че духовният му ръст е пораснал? Какво каза Петър? Как Петър прие и възприе всичко, което Бог беше направил, и Божието отношение към човека като към играчка? Какво беше отношението на Петър? (Той каза: „Как бих могъл да не бъда готов и склонен?“.) Да, това беше отношението на Петър. Точно това бяха неговите думи. Хората, които нямат никакво преживяване с Божиите изпитания и облагородявания, никога не биха казали тези думи, защото те не разбират сюжета на тази история и никога не са я преживявали. Тъй като не са я преживявали, те определено не са наясно с този въпрос. Ако не са наясно с този въпрос, как биха могли да изрекат тези думи толкова небрежно? Тези думи са нещо, което човек никога не би могъл да измисли. Петър беше способен да ги изрече, защото беше преживял толкова много изпитания и облагородявания. Бог го лиши от много неща, но същевременно му даде много. След като му даде, Той отново му отне. След като му отне нещата, Бог накара Петър да се научи да се покорява и след това отново му даде. От човешка гледна точка много от нещата, които Бог върши, изглеждат като каприз, което създава у хората илюзията, че Бог се отнася с тях като с играчки, че не ги уважава и не се отнася с тях като с човешки същества. Хората си мислят, че живеят без достойнство, като играчки. Мислят си, че Бог не им дава право да правят свободен избор и че Бог може да казва каквото си иска. Когато ти дава нещо, Той казва: „Ти заслужаваш тази награда за това, което си направил. Това е Божията благословия“. Когато отнема неща, Той просто има да каже нещо друго. Какво трябва да направят хората в този процес? Не е твоя работа да съдиш Бог за това дали е прав, или не, не е твоя работа да определяш естеството на Божиите действия и със сигурност не е твоя работа да придаваш на

живота си по-голямо достойнство в този процес. Това не е изборът, който трябва да направиш. Това не е твоята роля. Каква е твоята роля тогава? Чрез преживяване трябва да се научиш да разбираш Божиите намерения. Ако не можеш да разбираш Божиите намерения и не можеш да изпълниш Божиите изисквания, единствената ти възможност е да се покориш. При тези обстоятелства ще ти бъде ли лесно да се покориш? (Не.) Не е лесно да се покориш. Това е урок, който трябва да научиш. Ако ти беше лесно да се покориш, нямаше да има нужда да учиш уроци, нямаше да има нужда да те кастрят и да преминаваш през изпитания и облагородявания. Именно защото ти е трудно да се покориш на Бог, Той постоянно те подлага на изпитания, играе си произволно с теб, сякаш си играчка. В деня, когато за теб стане лесно да се покоряваш на Бог, когато покоряването ти на Бог става без трудности или пречки, когато можеш да се покориш доброволно и с радост, без да правиш собствен избор, без да имаш собствени намерения или предпочитания, тогава Бог няма да се отнася с теб като с играчка и ти ще правиш точно това, което трябва. Ако един ден кажеш: „Бог се отнася с мен като с играчка и аз живея без достойнство. Не съм съгласен с това и няма да се покоря“, това може да е денят, в който Бог ще те изостави. Ами ако твоят духовен ръст е достигнал нивото, при което казваш: „Въпреки че Божиите намерения не са лесни за разбиране и Бог винаги се крие от мен, всичко, което Бог върши, е правилно. Независимо какво върши Бог, аз с готовност ще се покоря. Дори да не мога да се покоря, все пак трябва да възприема това отношение и да не се оплаквам и да не правя собствен избор. Това е така, защото съм сътворено същество. Моят дълг е да се покорявам и това е очевидно задължение, от което не мога да избягам. Бог е Създателят и всичко, което Бог върши, е правилно. Не трябва да тая никакви представи или фантазии за това, което Бог върши. Едно сътворено същество не е редно да постъпва така. За това, което Бог ми е дал, Му благодаря. За това, което Бог не ми е дал или ми е дал и после ми е отнел, също Му благодаря. Всички действия на Бог са полезни за мен. Дори да не виждам ползата, това, което трябва да направя, е все пак да се покоря.“? Не са ли тези думи в същия смисъл като тези на Петър, когато казва: „Как бих могъл да не бъда готов и склонен“? Само онези, които притежават такъв духовен ръст, наистина разбират истината.

На следващо място, нека разговаряме за заложбите на хората. Когато оценяваш дали даден човек притежава заложби, погледни дали той е способен да схване намеренията и отношението на Бог във всичко, което се случва в ежедневието, както и позицията, която трябва да заеме, и принципите, които трябва да следва, и отношението, което трябва да има. Ако си способен да схванеш всички тези неща, тогава ти имаш заложби. Ако това, което схващаш, няма нищо общо с всичко, което Бог е устроил за теб в реалния ти живот, тогава ти или нямаш заложби, или си с малки заложби. Как се появи истинският духовен ръст на Петър и Йов и как в крайна сметка те придобиха това, което придобиха, и пожънаха това, което пожънаха от вярата си в Бог? Те изобщо не разполагаха с това, на което вие се радвате днес. Вие винаги имате с кого да разговаряте за истината, винаги имате някого, който да ви предоставя ресурс, да ви подкрепя и да ви помага. Винаги имате кой да ви помага да проверявате нещата. Те нямаха нищо от това. Повечето от истините, които разбраха, бяха придобити от това, което бяха осъзнали, през което бяха преминали, което постепенно бяха проумели и преживели в ежедневието си. Ето какво означава да имаш големи заложби. Когато хората не притежават такива заложби и нямат такова отношение към истината и спасението, те няма да търсят истината, нито ще внимават да практикуват истината във всичко. В резултат на това те не са способни да получат истината. След като чуят историите на Йов и Петър, повечето хора им завиждат. Но след като известно време им завиждат, те не приемат въпроса сериозно. Считат, че и те могат да кажат класическите думи на Йов и Петър, когато им се случи нещо, затова смятат, че тези неща са прости. Като ги разглеждаме сега, виждаме, че тези неща не са прости.

В Новия завет, освен четирите евангелия, най-широко застъпени са посланията на Павел. През същия период Павел и Петър вероятно бяха свършили приблизително една и съща работа, но репутацията на Павел беше много по-голяма от тази на Петър. Какво можем да видим от тези две ситуации? Можем да видим пътя, по който вървяха тези двама мъже. Много фрази от посланията на Павел бяха възприети като девизи от следващите поколения и всеки използваше известните поговорки на Павел, за да се мотивира. В резултат на това всички се озоваха на погрешен път, а мнозина дори тръгнаха по пътя на антихристите. За

разлика от Павел, Петър рядко се изявяваше публично. В общи линии той не написа книги, не проповядваше дълбоки и загадъчни доктрини и не предлагаше високопарни лозунги или теории, за да поучава и помага на братята и сестрите по онова време, нито предлагаше възвишени теории, за да повлияе на бъдещите поколения. Той просто се стремеше да обича и да удовлетворява Бог по практически и реалистичен начин. Това е разликата между пътищата, по които двамата поеха. Накрая Павел пое по пътя на антихристите и погина, докато Петър пое по пътя на търсенето на истината и любовта към Бог и беше доведен до съвършенство. Като разглеждаме пътищата, по които те поеха, ти можеш да видиш какъв тип хора иска Бог, какъв тип хора не харесва, какви са разкриванията и проявленията на хората, които Бог не харесва, по какъв път вървят тези хора, какво отношение имат с Бог и към кои неща насочват вниманието си. Бихте ли казали, че Павел е имал заложби? На какво ниво са били заложбите на Павел? (На много добро ниво.) Чули сте толкова много проповеди, а все още не разбирате. Може ли заложбите на Павел да се считат за много добри? (Не, били са лоши.) Защо заложбите на Павел са били лоши? (Той не е познавал себе си и не е можел да възприеме Божиите слова.) Това беше така, защото не възприемаше истината. Той също беше чувал проповедите, произнесени от Господ Исус, и разбира се, през периода, в който работеше, имаше делото на Светия Дух. Тогава как така, когато свърши цялата тази работа, написа всички онези послания и пътува до всички онези църкви, той все още не разбираше нищо от истината и проповядваше само доктрина? Какъв тип заложби бяха тези? Лоши заложби. Нещо повече, Павел преследваше Господ Исус и арестува учениците Му, след което Господ Исус го порази с велика светлина от небето. Как подходи Павел към това велико събитие, което го сполетя, и как го разбра? Неговото разбиране беше различно от това на Петър. Той си помисли: „Господ Исус ме порази, аз съгреших, затова трябва да работя по-усърдно, за да се поправя, и след като достойнствата и недостатъците ми се уравновесят, ще бъда възнаграден“. Той познаваше ли себе си? Не се познаваше. Той не каза: „Противопоставих се на Господ Исус заради моята злонамерена природа, моята природа на антихрист. Противопоставих се на Господ Исус — в мен няма нищо добро!“. Той притежаваше ли такова познание за себе си? (Не.) И как записа това

събитие в своите послания? Какво беше неговото виждане по въпроса? (Той е чувствал, че е призован от Бог да върши работа.) Той вярваше, че Бог го е призовал, като го е осветил с велика светлина, и че Бог ще започне много да го оползотворява. Без да има и най-малки познания за себе си, той вярваше, че това е най-силното доказателство, че ще получи награда и венец, както и най-големият капитал, който може да използва, за да получи награди и венец. Освен това дълбоко в сърцето си почувства убождането от трън. Какъв беше този трън? Това беше болест, която Бог му даде като наказание за безумната му съпротива срещу Господ Исус. Как се справи с този проблем? Винаги имаше болест в сърцето си и си мислеше: „Това беше най-голямата грешка в живота ми. Не знам дали бог може да я прости. За щастие господ Исус пощади живота ми и ми повери да проповядвам евангелието. Това е добра възможност да се изкупя. Трябва да проповядвам евангелието с всички сили и може би не само греховете ми ще бъдат опростени, но и ще мога да получа венец и награди. Това би било прекрасно!“. Той обаче никога не можа да се отърве от този трън, който предизвикваше ужас в сърцето му. Винаги се тревожеше за това. „Как мога да поправя тази огромна грешка? Как мога да я отменя, така че да не засегне перспективите ми или венеца, който се надявам да получа? Трябва да върша повече работа за господ, да платя по-висока цена и да напиша повече послания, а освен това трябва повече да тичам нагоре-надолу, повече да се боря със Сатана и повече да свидетелствам красиво“. Ето така подходи към въпроса. Изпитваше ли някакво съжаление? (Не.) Той не съжаляваше ни най-малко, още по-малко имаше каквото и да е познание за себе си. У него нямаше нито едно от тези неща. Това показва, че е имало проблем със заложбите на Павел и че той не е имал способността да възприеме истината. Отчасти заради човешката си природа и това, към което се стремеше, и отчасти заради заложбите си, той не можа да разбере тези неща, нито осъзна следното: „Човекът е твърде дълбоко покварен от Сатана. Човешката природа е твърде гнила, твърде нечестива. Природата на човека е природата на Сатана и антихристите. Това е в основата на Божието изкупление на човечеството. Човекът се нуждае от Божието изкупление. И така, как човекът трябва да дойде пред Бог, за да приеме Неговото изкупление?“. Той никога не изрече такива неща. Той изобщо не разбираше защо се съпротивляваше

и заклеймяваше Исус. Макар че признаваше, че е главният виновник, той изобщо не размишляваше по въпроса. Той просто умуваше как би могъл да неутрализира такива тежки грехове, как би могъл да изкупи греховете си, да компенсира греховете си със достойни дела и накрая все пак да получи короната и наградите, които очакваше. Каквото и да му се случваше, той не можеше да разбере истината или Божиите намерения от нещата, които му се случваха. Той изобщо не разбираше Божиите намерения. Що се отнася до възприемането на истината, Павел беше най-лошият човек, така че можем да кажем, че заложбите на Павел бяха от най-лошите.

Могат ли хора с много малки заложби да разберат истината? (Не.) Могат ли хора, които не могат да разберат истината, да бъдат спасени? (Не.) Хората, които искат да бъдат спасени, трябва да са със заложби, които отговарят на критериите. Те трябва да имат поне средни заложби и да нямат твърде малки заложби. Те трябва да постигнат разбиране на истината. Независимо от степента, в която могат да възприемат истината, те трябва поне да опознаят себе си въз основа на разбирането си за истината и да знаят как да практикуват истината. По този начин те могат да бъдат спасени. Защо казвам, че по този начин те могат да бъдат спасени? Когато можеш да свържеш нещата, които ти се изпречват на пътя в ежедневието, с истината и когато можеш да възприемаш нещата и да се отнасяш към тях въз основа на Божиите слова, тогава ще си способен да пренесеш Божиите слова в реалния си живот и на тази основа ще си способен да приемаш съда на Божиите слова, да бъдеш кастрен от Неговите слова, както и изпитанията и облагородяванията в Неговите слова. В противен случай, ако не разбираш истината, няма дори да си пригоден да приемеш съда, изпитанията и облагородяванията на Неговите слова. Преди да приемеш Божия съд и наказание, трябва поне да разбираш някои истини, да имаш отношение на покорство към Бог и да си се променил в някои отношения. Трябва също да знаеш с какво отношение, нагласа и гледна точка трябва да се отнасяш към Божиите дела. Всички тези неща включват истината. Не е вярно, че използването на прости религиозни лозунги, религиозни церемонии и правила за небрежно отношение към тези неща има някаква връзка с истината, нито простото спазване на някакво добро поведение е свързано с практикуването на истината. Не е толкова

просто. По отношение на това, което знаеш, което преживяваш и което се случва около теб, трябва да знаеш в сърцето си принципите, които трябва да спазваш. Само по този начин се приобщаваш към истината. Освен това начинът, по който се отнасяш към нещата, които Бог те кара да правиш, начинът, по който се отнасяш към начина и отношението, с което Бог се отнася към теб, както и отношението и гледната точка, които възприемаш, трябва да включват истината. Само по този начин можеш да имаш навлизане в живота. В противен случай Бог няма да е способен да извърши никакво дело върху теб. Разбирате ли? (Разбираме.) Погледнете онези хора в религиите, които спазват правилата, говорят за доктрини и се преструват на добри. Поведението им изглежда добре отвън, но защо Бог никога не върши делото Си върху тях? Защото нещата, които те правят, и цялото им добро поведение не включват истината. Те са променили само поведението си, но това не включва промяна в нрава им. Това е така, защото не се съизмерват с Божиите изисквания и критерии. Все едно дете, което току-що е завършило основно училище, да иска да отиде направо в университета. Възможно ли е това? Абсолютно невъзможно е, защото то не е пригодно. Следователно, независимо дали говорим за пътя, по който вървят хората, или за тяхната човешка природа и заложби, те трябва да отговарят поне на условията, необходими за спасението. По-конкретно те трябва да разбират истината, да се отърват от покварения си нрав и да са способни истински да се покоряват на Бог.

Как да измерваме заложбите на хората? Подходящият начин за това е да разгледаме отношението им към истината и дали могат да я възприемат. Някои хора много бързо могат да усвоят някои специализирани умения, но когато чуят истината, се оплитат и задрямват. В сърцата си те стават объркани, нищо от чутото не прониква в тях, нито разбират това, което чуват — ето това са лоши заложби. Някои хора не се съгласяват, когато им кажеш, че заложбите им са лоши. Те смятат, че ако са високообразовани и знаещи, това означава, че имат добри заложби. Доброто образование показва ли високи заложби? Не показва. Как трябва да се измерват заложбите на хората? Те трябва да се измерват въз основа на степента на възприемане на Божиите слова и истината. Това е най-точният начин да се направи. Някои хора са сладкодумни и съобразителни и са особено умели в общуването с други хора, но когато слушат проповеди, никога не

са способни да разберат каквото и да е, а когато четат Божиите слова, не ги възприемат. Когато разказват за свидетелството си за преживяване, те винаги изричат думи и доктрини, разкриват се като обикновени аматьори и предизвикват у другите чувството, че нямат духовно разбиране. Това са хора с лоши заложби. Компетентни ли са тогава такива хора да вършат работа за Божия дом? (Не.) Защо? (Липсват им истините принципи.) Точно така, това е нещо, което вече трябва да разбирате. Друг начин да се каже, че работиш за Божия дом, е да изпълняваш дълга си. Когато става въпрос за изпълнение на дълга, това включва истината, Божието дело, принципите на постъпките и начините и методите на отнасяне към всички типове хора. Всички тези въпроси имат отношение към това дали хората могат да изпълняват дълга си по начин, който е ефективен и отговаря на критериите. Тези въпроси, свързани с изпълнението на дълга, включват ли истината? Ако включват истината, но ти не я разбираш и разчиташ само на дребнавата си хитрост, ще си способен ли да разрешаваш проблеми и да изпълняваш дълга си правилно? (Не.) Не. Дори нищо да не се обърка по някои въпроси, може да се окаже, че тези неща нямат нищо общо с истината и че са изцяло външни неща. Когато вършиш външни неща обаче, пак трябва да притежаваш принципи и да се справяш с тези неща по начин, който всички смятат за уместен. Да предположим, че от теб се иска да изпълниш съвсем сам нещо в съответствие с принципите, и докато го правиш, възниква неочаквана ситуация и ти не знаеш как да се справиш с нея. Смяташ, че трябва да действаш според опита си, но като действаш точно както те е научил опитът ти, просто прекъсваш и смущаваш това, което правиш, и обърквaш всичко. Това не е ли грешка? Каква е причината за нея? Причината е, че нямаш чисто възприемане, че не разбираш истината и не схващаш принципите. Когато се сблъскаш с въпроси, свързани с истината и принципите, не си способен да се справиш с тях и избликва собствената ти воля. В резултат на това нанасяш вреда на работата на църквата и на интересите на Божия дом и се излагаш. Ефективно ли е да се справяш с проблемите въз основа на човешкия опит и методи? (Не.) Защо не е ефективно? Защото човешкият опит и методи не са истината и Божиите избраници няма да ги приемат. Ако винаги се справяш с проблемите, като използваш човешкия опит и методи, не означава ли това просто, че се мислиш за по-умен, отколкото си в действителност?

Не е ли това надменно и самоправедно? Някои хора дори твърдят: „Не че не разбирам истината по този въпрос — разбирам я в сърцето си. Просто не съм се замислял достатъчно върху този въпрос. Ако положа повече усилия и обмисля въпроса по-внимателно, ще мога да се справя добре. В миналото, когато взаимодействах и се занимавах с невярващи, трябваше да използвам определени методи и средства. Божият дом обаче не позволява тези подходи, така че не знаех какво да правя. Просто се справих с въпроса по свой начин, така че не е изненадващо, че допуснах малка грешка“. Тези хора познават ли себе си? (Не.) Защо не познават себе си? Това няма ли нещо общо с истината? Те не търсят истината по този въпрос, а измислят начини да прикрият грешката си. Считат, че са допуснали грешка и са били небрежни само в поведението си. Не считат, че грешката им е свързана с истината или че е възникнала поради неразбирането на истината и поради факта, че действат въз основа на покварения си нрав. Ето какво означава да си с малки заложби. Когато се случват неща, тези хора винаги търсят причини и оправдания. Мислят, че просто са допуснали грешка. В първата си реакция не знаят, че трябва да търсят истината. Във втората си реакция все още не знаят, че трябва да търсят истината. И в третата си реакция все още не знаят, че трябва да търсят истината и да опознаят себе си. Ето какво означава да имаш много малки заложби. Независимо как ги напътствате, разобличавате и разговаряте с тях, те пак няма да осъзнаят кои истини принципи са нарушили и кои истини трябва да приложат на практика. Независимо как ги напътствате, те никога няма да осъзнаят тези неща. На тях им липсва дори най-малката способност да възприемат истината. Това означава да си с малки заложби. Независимо колко ясно разговаряш за истината, те няма да осъзнаят, че това е истината. Ще използват свои собствени причини и оправдания или ще кажат, че това е било просто грешка, за да прикрият фактите. Те в никакъв случай няма да признаят, че са нарушили истината или че са разкрили покварения си нрав. Независимо какви грешки са допуснали, какъв покварен нрав са разкрили или колко покварени състояния са предизвикали, те никога няма да осъзнаят какъв всъщност е поквареният нрав, който са разкрили, камо ли каква е тяхната покварена същност. Нито пък знаят как да търсят истината или как да опознаят себе си по отношение на този въпрос. Те не знаят нищо за тези неща. Те са

духовно вцепенени и нямат ни най-малко чувство за тези неща. Това е проявление на малките заложби.

Да приведем няколко примера, за да разговаряме малко за това как да оценим заложбите на даден човек. Казах например, че някои хора се мотаят и са нехайни при изпълнението на нещата. След като чуят това, хората с добри заложби веднага ще осъзнаят, че те също преживяват подобно състояние и че често преживяват такова състояние и отношение, когато не се чувстват добре физически или когато са негативни или мързеливи. Освен това в съзнанието им ще изплуват някои образи от моменти, в които са се мотаели или са действали нехайно при изпълнението на някои задачи. Ще сравнят себе си спрямо Божиите слова и ще признаят, че това, което Бог разобличава, е реалността на човешката поквара и че тя е свързана с покварения нрав на човека. По същия начин ще признаят, че Божиите слова са истината и ще ги възприемат по чист начин, без погрешни разбирания или без собствените си представи. Това означава да имаш добри заложби. Когато чуят тези слова, първата им реакция ще бъде да се съпоставят с тях. Те ще осъзнаят, че това е състояние, което те също преживяват, и ще свържат тези Божии слова със собствените си състояния и ежедневие. След това ще се впуснат в самоанализ, ще погледнат ясно това свое състояние и ще приемат, че Божиите слова са истината. Ето как реагират хората с добри заложби, когато чуят Божиите слова. На човек със средни заложби обаче не можеш просто да кажеш, че „се мотае“ и че е „нехаен“. Трябва директно да посочиш проблемите му, като разобличиш проявленията му и ги обединиш с нещата, които прави, като кажеш: „Ти често си объркан и не приемаш нещата на сериозно. Ти си просто нехаен, щом изпълняваш дълга си по този начин. Как може да не чувстваш това? Колко пъти съм ти го казвал? Това се нарича нехайно поведение и мотаене“. Посочи му проблемите по този начин. След като чуе това, той ще размисли над това как се е мотал и е действал нехайно. След като наистина размисли над това и стигне до осъзнаването му, ще признае грешките си и ще е способен да ги поправи. Това, което признава, обаче е нещо фиксирано, то е фиксирано състояние. Той може да приеме и да признае това, което казваш, само ако то се съобразява със собствените му фантазии. Това наричаме средни заложби. Работата върху хора със средни заложби изисква усилия и само ако говориш въз основа на факти, можеш

да ги убедиш напълно. Какво е състоянието на хората, които притежават малки заложби? Как трябва да се подхожда към тях? Хората с малки заложби са простодушни и ниско интелигентни. Те не могат да прозрат нито една от ситуациите, с които се сблъскват, и не търсят истината. Ако хората не им казват нещата по ясен и директен начин, те сами не могат да ги разберат. Така че, когато говориш с хора с малки заложби, трябва да говориш по-ясно и директно, и да им даваш примери. Трябва да говориш въз основа на факти и да повтаряш отново и отново. Това е единственият начин думите ти да имат някакво въздействие. Трябва да им говориш по следния начин: „Ти се мотаеш и си нехаен, когато изпълняваш дълга си по този начин!“. Каква ще бъде първата им реакция? „Аз ли? Аз ли се мотая? Още щом се събудя сутрин, започвам да мисля за неща, свързани с дълга ми, и първо тях свършвам. Когато изляза, също мисля как да ги свърша добре. Не се мотая и не действам нехайно. Полагам много усилия за тези неща!“. Първата им реакция ще бъде да отрекат казаното от теб. Те нямат осъзнатост и по принцип не съзнават, че изпълняват дълга си нехайно и се мотаят. Ще трябва да им обясниш какви са проявленията на мотаенето и нехайното поведение и да говориш по начин, който да ги убеди наистина, преди да приемат думите ти. Не им е лесно да признаят, че не са се справили добре или че са допуснали грешки по външни въпроси. Ако нещо включва истината, принципите на практикуване или Божия нрав, за хората с малки заложби е още по-трудно. Те няма да разберат нищо от това, което им казваш, и колкото повече говориш, толкова по-объркани и в неведение ще се чувстват и няма да искат да слушат повече. Това са хора с изключително малки заложби. Това е проявление на тяхната неспособност да достигнат до истината. При хората с малки заложби както и да разговаряш за истината, това е безполезно. Колкото и да се опитваш да им говориш, те не могат да разберат. Най-много да разберат някои доктрини и правила. Следователно не е необходимо да разговаряш за истината в големи подробности с хора с изключително малки заложби. Просто им кажете какво да правят по прост начин и ако те могат да се придържат към това, е доста добре. Хората с изключително малки заложби нямат никаква способност за възприемане, до такава степен, че никога няма да са способни да разберат истината, и от тях със сигурност не може да се изисква да достигнат нивото на действие според принципите. Ако нещо

се случи точно пред тези хора и ти им обясниш всичко, те пак няма да са способни да го свържат със себе си. Ето какво наричаме малки заложби. Например, когато става въпрос за лъжа, виж как реагират хората с добри заложби. Когато чуят други хора да говорят за това как са преодолели състоянията на лъжа и измама и как са се справили с тях, като говорят за своите състояния на лъжа и дават примери, хората с добри заложби ще се самоанализират и ще сравнят чутото със собствените си състояния. След това ще са способни да осъзнаят ситуациите, в които са лъгали, и какви намерения са имали, когато са действали по този начин. Въз основа на разкриванията в ежедневието си, чрез изследване на намеренията, мотивите и мислите си, хората с добри заложби ще са способни да открият кои от думите им са били лъжи и кои са съдържали измама. Когато слушат свидетелствата за преживяване на други хора, те могат да извлекат полза и да придобият нещо. Дори ако им говориш само за няколко принципа, те ще ги разберат и ще се научат да ги прилагат. След това ще възприемат тези думи като истините принципи, ще ги превърнат в своя собствена реалност и малко по малко ще променят себе си. След като човек със средни заложби чуе свидетелствата за преживяване на други хора, той ще е способен да види как очевидните случаи се отнасят до него самия, но няма да е способен да свърже със себе си по-малко очевидните неща или нещата в дълбините на сърцата на тези хора, които не са били изразени в думите им. Освен това те възприемат истините принципи малко по-повърхностно, като доктрини. Нивото им на възприемане е много по-лошо от това на хората с добри заложби. Що се отнася до хората с малки заложби, когато слушат свидетелствата на други хора, независимо колко внимателно тези други хора разнищват кои неща са лъжи и празни думи и кои са измамни състояния, те няма да са способни да ги свържат със себе си и няма да са способни да се самоанализират или да опознаят себе си. Тези хора не само че не разпознават собствените си лъжовни и измамни състояния, но дори считат себе си за много честни хора, които не могат да лъжат. Дори другите да ги лъжат и мамят, те не могат да разпознаят това и лесно се подлъгват. Още по-малко са способни да разберат истините принципи, за които са били в общение с другите. Липсва им и най-малката способност за възприемане. Това е проявление на малки заложби.

Кой от типовете хора с трите вида заложби, които току-що споменахме, може да постигне промяна в нрава? Какъв тип човек може да навлезе в истината реалност? (Хората с добри заложби.) Хората с добри заложби могат да навлязат в истината реалност малко по-бързо и по-дълбоко. Хората със средни заложби навлизат по-бавно и повърхностно. Хората с малки заложби изобщо не могат да навлязат. Това е разликата. Можеш ли да видиш как хората се различават един от друг? (Да.) В какво се изразяват техните разлики? Разликите им се крият в техните заложби и в отношението им към истината. Хората, които обичат истината и са с добри заложби, навлизат бързо в истината реалност и са способни да придобият живот. Хората със средни заложби са упорити и безчувствени. Навлизането им в истината е бавно и напредъкът им в живота също е бавен. Хората с малки заложби са не само глупави и надменни, но и слабоумни, с празни и тъпи лица. Те са с вцепенен дух, бавно реагират и бавно възприемат истината. Такива хора са лишени от живот, защото не разбират истината и не правят нищо друго, освен да говорят за доктрини, да скандират лозунги и да следват правилата. Тъй като не разбират истината, те не могат да навлязат в истината реалност. Има ли живот в тези, които не могат да навлязат в истината реалност? Те са лишени от живот. Когато нещо се случи на хора, лишени от живот, те следват собствената си воля и действат на сляпо, като един път се отклоняват в една посока, а друг път — в друга, нямат точен път на практикуване и винаги се чувстват нерешителни и безпомощни. Те представляват жалка гледка. През годините постоянно съм чувал някои хора да казват, че не знаят какво да правят, когато им се случи нещо. Как е възможно това, след като са слушали толкова много проповеди? Израженията им показват, че наистина са изгубени. Лицата им са безизразни и затъпели. Някои хора казват: „Как може да се твърди, че съм безчувствен? Аз съм много чувствителен към това, което е популярно в света. Знам как да използвам всички видове компютри, мобилни телефони и конзоли за игри. Вие сте тъпи и не знаете как да ги използвате. Как може заложбите ви да са толкова малки?“. Но тяхната малка частица интелигентност е само умение, малко съобразителност — тя не се брои за заложби. Ако ги помолиш да слушат проповед или да разговарят за истината, тези хора се разкриват: в духа си те са ужасно безчувствени. Колко безчувствени са те? От години вярват

в Бог, но все още не са сигурни дали ще бъдат спасени и не могат да преценят това, нито са наясно от кой тип хора са. Ако ги попиташ какво мислят за своите заложби, ще кажат: „Моите заложби са малко по-лоши от добрите заложби, но много по-добри от средните заложби“. Това показва колко малки са техните заложби. Не е ли това малко глупаво? Хората с наистина малки заложби разкриват подобен вид глупост. Независимо за какво става дума, ако то включва истината или принципите, те няма да разберат нищо от него и няма да са способни да се издигнат до нивото му. Ето какво означава да си с малки заложби.

След като разговаряхме за тези неща, ще сте способни ли да оцените кои заложби са добри и кои заложби са малки? Ако можете да разберете кои заложби са добри и кои заложби са малки и ако можете ясно да видите собствените си заложби и своята природа същност, това ще ви помогне да опознаете себе си. След като имате ясна идея за собственото си място, ще имате малко разум и ще сте наясно със собствените си възможности. Няма да сте склонни да станете надменни и ще сте по-непоколебими и спокойни, когато изпълнявате дълга си. Няма да си поставяте твърде високи цели и ще сте способни да се занимавате със същинската си работа. Когато хората не познават себе си, това причинява много неприятности. Какви неприятности? Макар че е очевидно, че заложбите им са средни, те винаги считат, че имат добри заложби, по-добри от другите. Винаги имат импулси в сърцата си и винаги искат да служат като водачи и да водят другите. Винаги имат такива неща в сърцата си, така че дали това ще се отрази на изпълнението на дълга им? Те постоянно са смущавани от тези неща, сърцата им не са спокойни и не могат да се успокоят. Не само че не могат да изпълняват добре дълга си, но вършат и някои глупави, срамни неща и някои неразумни неща, които Бог ненавижда. Те имат толкова сериозни проблеми — може ли те да останат неразрешени? Определено не, тези хора трябва да потърсят истината, за да ги разрешат. Преди всичко трябва да се молят на Бог и да размишляват защо имат такива мисли, защо са толкова амбициозни и откъде идват тези неща. Ако само размишляват над тези неща по прост начин, ще са способни ли да проникнат в същността на проблемите? Категорично не. Те трябва да се молят на Бог и да четат Божиите слова, за да открият корена на проблемите — само тогава ще им бъде лесно да ги разрешат. Амбициите и желанията им могат да бъдат

изкоренени само когато са преодолели покварения си нрав. Така ще са способни да изпълняват дълга си по практически начин и ще бъдат много по-изпълнителни. Вече няма да се перчат толкова много, няма да вярват, че са по-добри от всички останали или да се държат с чувство за превъзходство, и няма да се чувстват по-различни от другите. Този покварен нрав вече няма да ги притеснява и те ще станат много по-зрели. Най-малкото ще притежават достойно и праведно свято благоприличие. Само по този начин могат да бъдат сигурни, че ще живеят пред Бог. Когато хората вярват в Бог и идват в Божия дом, те трябва да притежават поне съвест и разум, за да могат да приемат истината. Ако са като невярващите, като неопитомените диви животни, те няма да са способни да дойдат пред Бог. Някои хора казват: „Какво толкова трудно има в това да дойдеш пред Бог? Аз често идвам пред Бог“. Не е лесно да дойдеш пред Бог. Трябва да имаш правилно отношение към Бог и богопокорно сърце, за да бъдеш приет от Бог. Ако пред Бог дойдат хора, които са като зверове, Бог със сигурност ще ги мрази и ще ги ненавижда. Следователно идването пред Бог не е нещо, което може да бъде постигнато чрез пожелателното мислене на хората. Не може да се каже, че Бог ще признае, че си дошъл пред Него само защото желаеш това. Правото да вземе решение по този въпрос е в ръцете на Бог. Ти ще дойдеш пред Бог само когато Бог те признае. Само когато имаш правилните намерения, когато търсиш истината и често се молиш на Бог, може да получиш просветлението на Светия Дух. Само тогава наистина си дошъл пред Бог. Ако Бог каже, че си невеж простосмъртен, че си неопитомено диво животно, ще ти обърне ли внимание? (Не.) Бог няма да ти обърне внимание, Той ще ти даде неща само на повърхностно ниво като малко благодат и няколко благословии. В истинския смисъл на думата ти няма да си способен да се приближиш наистина до Бог или изобщо да дойдеш пред Него. Така че, преди Бог да те признае за Свой последовател, ти трябва да направиш някои промени, за да стигнеш дотам, че Бог да те признае за член на Своя дом. Едва тогава Бог ще започне да изпитва твоя дълг и да изпитва всяка твоя дума и дело, всяка твоя мисъл и идея, само тогава Бог ще започне да върши делото Си върху теб. Преди да прекрачат вратата на Божия дом, някои от моделите на поведение и проявленията на хората, разкриванията на тяхната човешка природа, техните практики, техните мисли и идеи и тяхното отношение

към Бог са отвратителни и противни на Бог. Ще хване ли Бог ръцете на хора, които намира за отвратителни и противни, ще ги въведе ли през вратата на Своя дом? (Няма да го направи.) Тогава защо някои хора от този тип се чувстват толкова доволни и щастливи? Откъде идва това чувство? От преструвките. Не е ли това малко лишено от разум? (Да.) Бог — Създателят — безусловно има критерии за избора на Своите последователи. Не е достатъчно хората просто да вярват. Бог харесва честните хора и Бог благославя хората, които искрено отдават всичко за Него. Бог използва онези, които могат да Го възхваляват и да свидетелстват за Него. Божиите критерии за хората са по-различни от човешките критерии. Когато избираш приятел, с когото да общуваш, трябва да се съобразиш с характера му, с това дали той отговаря на вкусовете ти, каква е личността му, дали има общи хобита с теб и какъв е външният му вид. Дори ти имаш критерии при избора на хора, та какво остава за Бог? Някои хора казват: „Какъв критерий използва Бог, за да избира хората? Толкова ли е трудно да се приближим до Бог? Толкова ли е трудно за хората да дойдат пред Бог и да влязат през вратата на Божия дом?“. Всъщност не е трудно, летвата не е висока, но има критерии. Първо, хората трябва да имат поне благочестиво отношение и да знаят мястото си. Освен това те трябва да се приближат до Бог с честно и чисто сърце. Също така те трябва да се държат със свято благоприличие във всичко, което правят и казват, и най-малкото трябва да притежават някои добри думи и дела, маниери и възпитание. Ако не отговаряш дори на тези основни условия, честно казано, Бог няма да ти обърне никакво внимание. Знаеш ли какво става? Когато става въпрос за някои хора, които вярват в Бог, погледнете какво правят, какво проявяват и какво разкриват. Защо те са толкова отвратителни и противни на Бог? Защото тези хора нямат никаква човешка природа, съвест и разум и нямат дори най-елементарно и основополагащо свято благоприличие. Такива хора искат Бог да ги води за ръка през вратата на Своя дом, но това е невъзможно. Само глупаци биха проповядвали евангелието на такива хора, на които им липсва човешка природа. Някои хора носят тежък грим и оскъдни дрехи в ежедневието си. Те се обличат по още по-съблазнителен начин от танцуващите момичета сред невярващите. От личния им живот и от начина, по който постъпват и се справят със света, не можеш да видиш с какво се различават от невярващите. Когато са сред братята и

сестрите, те съвсем очевидно изглеждат като невярващи и неверници. Външно такива хора може да изглеждат като истински вярващи. Може да са се отрекли от неща, може да са способни да изпълняват дълга си, а някои от тях може да не отстъпват, когато са изправени пред преследване и мъки, но могат ли такива хора да приемат истината? Могат ли да приемат Божия съд и наказание? Въз основа на нещата, които изживяват, достойни и праведни хора ли са те? Честни хора ли са? Дали са хора, които обичат истината? Дали са хора, които искрено отдават всичко за Бог? Иска ли Бог такива хора? Категорично не. Това са невярващи хора, които са се промъкнали в Божия дом. Те са извън Божия дом и все още не са преминали през вратата му. Нещата, които правят за Божия дом, се изразяват в помощ и труд — те са приятели на църквата, но не са част от Божия дом. Бог не иска невярващи хора или диви животни. Има и някои хора, които въз основа на дългогодишната си вяра в Бог, малкото капитал, който притежават, и важния дълг, който са изпълнявали в миналото, се налагат в Божия дом, като искат да контролират църквата и да имат цялата власт. Отношението на тези хора към Бог и към истината е отвратително за Бог. Въз основа на тяхната същност и на нещата, които се съдържат в дълбините на сърцата им, Бог не признава такива хора за членове на Своя дом. След като Бог не признава такива хора за членове на Своя дом, защо им позволява да работят в Неговия дом? Бог им позволява да помагат или да вършат временна работа. В процеса на помагане и извършване на временна работа, ако те наистина имат съвест и разум, ако могат да слушат, да се покоряват и да приемат истината, ако имат свято благоприличие и частица богобоязливо сърце и вършат нещата с искрено сърце, ако преминат през тези изпитания, Бог ще ги въведе в Своя дом и те ще станат членове на Божия дом. В този момент работата, която вършат, и това, което Бог им поверява, ще се превърнат в техен дълг. Това, което хората вършат извън Божия дом, не е изпълнение на дълг. Това е работа за Божия дом и помощ за него, а тези хора са полагащи труд.

Е, можете ли да прецените дали сте членове на Божия дом? Ако се съди по продължителността на времето, през което сте вярвали в Бог, тогава би трябвало да сте членове, но дали това е точен метод за оценяване? (Не.) Каква е основата за оценяване, която трябва да използвате? Тя се основава на това дали реагираш вътрешно по някакъв начин, когато чуеш

истината, дали дълбоко в сърцето си се чувстваш виновен, укоряван и дисциплиниран, когато нарушаваш истината или се съпротивляваш и бунтуваш срещу Бог. Някои хора биват дисциплинирани под формата на рани, които се появяват в устата им, след като изрекат осъдителни думи. Други действат нехайно, не приемат нещата сериозно, затова Бог ги подлага на болест. Когато се споменат тези неща, ако тези хора почувстват угризение дълбоко в себе си и могат да се покаят — ако покажат тези проявления — то те са членове на Божия дом. Бог се отнася към тези хора като към членове на Божия дом, на Своето собствено семейство. Той ги укорява, дисциплинира, порицава и кастри. Ето какво е да си член на Божия дом. Когато отношението ти към Бог се промени и можеш да се покаеш, Бог също ще промени отношението Си към теб. Когато си навлязъл в живота и възгледите ти за нещата и посоката на живота ти са претърпели известни промени, а вярата и боязънта от Бог, които изпитваш в дълбините на сърцето си, постепенно са нараснали и са се преобразили, ти ще си станал част от Божия дом. Някои хора вярват в Бог от много години, но не са направили много в полза на Божия дом. Всъщност те са извършили немалко лоши неща. Те са лъгали и са мамили, вършили са нещата нехайно, действали са произволно и едностранно, крали са приношения, всявали са раздори, предизвиквали са прекъсвания и смущения и са рушили делото на църквата. Те са извършили много злосторничества, но никога не са се обвинявали. Сърцата им не изпитват угризение и те нямат ни най-малко чувство за вина. Това са хора, които стоят извън Божия дом. Хората от този тип винаги живеят извън Божия дом. Те не следват никакви принципи в това, което правят, и не се интересуват от Божиите слова или от истината. Те се съсредоточават единствено върху това да изпълняват задачи, да тичат напред-назад, да полагат усилия, усърдно да се самоизтъкват и да трупат лични активи. Действат нехайно, когато става въпрос за делото на църквата и техния дълг, лъжат и мамят Бог и дори подвеждат и контролират братята и сестрите. Не усещат и най-слаб укор или угризение, нито чувстват Божието дисциплиниране. Тези хора не са членове на Божия дом. Външно този тип хора показват голям ентусиазъм да тичат напред-назад и да отдават всичко, имат много вяра и с желание отдават всичко. Сякаш действително обичат истината, обичат Бог и желаят да практикуват истината. Въпреки това, щом се заслушат в проповедите,

те задрямват, не могат да седят спокойно и се чувстват отблъснати. В сърцата си те си мислят: „Общението за тези неща не е ли само да се посочи състоянието на хората, да се каже на хората да опознаят себе си, след което да ги накара да разберат малко истина и накрая да постигнат покорство? Аз разбирам всичко това. Защо тогава трябва отново да се разговаря за него?“. Тези хора изобщо не обичат истината и дори и така изобщо не се упрекват и не получават никакво дисциплиниране, сякаш изобщо им липсват сърца. Всички тези хора са извън Божия дом. Те са невярващи. От момента, в който са приели Божието дело за първи път, до днес те никога не са признавали истински, че са сътворени същества и че Бог е техният Създател. Изобщо не приемат истината и не изпълняват дълга си с желание. Въпреки това, тъй като имат малко проницателен ум и известен ентусиазъм, в съчетание с амбицията им, те се съсредоточават върху това да тичат навсякъде и да вършат работа, за да спечелят възхищението на хората, и правят всичко това, за да могат да си извоюват позиция в Божия дом. Те си мислят: „Като изпълнявам тези задачи и тичам така напред-назад, аз съм си създал престиж и съм спечелил доверие на различни места. Подсигурил съм си позицията в църквата и където и да отида, братята и сестрите ме уважават. Достатъчно е да имам такава репутация сред братята и сестрите. Това означава, че имам живот. Що се отнася до това, как го определя Бог, няма нужда да съм много съвестен в това отношение“. Що за хора са тези? Строго погледнато, те са неверници. На какво основание се твърди това? Основанието е отношението им към истината и към Бог. Те никога не са се покаяли, не са опознали себе си и не са разбрали какво е да се покорят на Бог. Вместо това правят каквото си искат, занимават се с лични дела в името на изпълнението на дълга си и удовлетворяват собствените си желания и предпочитания. Те са вярвали в Бог в продължение на толкова години и са слушали толкова много проповеди, но нямат каквато и да е представа за истината и нямат представа, че вярата в Бог изисква човек да практикува истината. След като са слушали толкова много проповеди, те все още не са разбрали за какво всъщност е този път. Дълбоко в сърцата си те не смятат, че човекът е изключително покварен и че се нуждае от Божието спасение. Също така дълбоко в сърцата си те нямат истинско желание и копнеж за истината и за Бог. Това не е ли проблемно? (Така е.) Това е много проблемно. За тях

Бог, истината и спасението са само реторика, просто вид довод или лозунг. Това е много проблемно.

Коя според вас е най-очевидната разлика между Павел и Петър? Павел работеше в продължение на много години, пътуваше, отдаваше всичко, даваше принос и понесе много страдание, но пътят, по който вървеше, не включваше истината, не включваше покорство към Бог, не включваше промяна на нрава и със сигурност не включваше спасение. Ето защо, независимо колко висока е репутацията на Павел, независимо колко много неговите писания са повлияли на бъдещите поколения, той не беше човек, който истински обича Господ Исус. Той нямаше истинско разбиране за Господ Исус, не признаваше Господ Исус за единствения истински Бог, а признаваше Господ Исус само за Божия Син, за обикновен човек. В резултат на това той нямаше истинско покорство към Господ Исус. Просто правеше всичко възможно да проповядва евангелието и да печели хора, да основава църкви и лично да им бъде пастир с надеждата да получи Божието одобрение, но Бог проучи внимателно сърцето на Павел и не го одобри. Петър, напротив, вършеше нещата тихо и сърцето му винаги беше изпълнено с това, което Господ Исус му беше казал. Той се стараеше да обича и да познава Бог според изискванията на Господ Исус. През това време беше приел да бъде укоряван, кастрен и дори порицаван от Бог. Какви бяха думите, които Бог използва, за да порицае Петър? („Махни се от Мене, Сатана“ (Матей 16:23).) Точно така: „Махни се от Мене, Сатана“. Бог изрече такива думи, но тези думи не определиха изхода на Петър, те бяха просто порицание. Бог порица ли Павел, докато работеше? (Не.) От една страна, като се разгледат субективните фактори, Бог не го порица. От друга страна, от гледна точка на обективните фактори, Павел не прие истината, не потърси истината и изобщо не потърси пътя за получаване на спасение, затова не можеше да получи или да преживее тези неща. Делото, което Бог извърши върху него, беше да оползотвори службата му — ако можеше да полага труд до края, без да извърши някакво голямо зло, той можеше да остане като полагащ труд, ако обаче беше извършил някакво голямо зло, изходът щеше да бъде различен. Това е разликата. Петър, от друга страна, получи много дисциплиниране, укори и порицание от Бог. Отстрани изглежда, че Петър не беше в съгласие с Божиите намерения, заради което Бог беше недоволен, но през призмата на Божиите намерения

подобен човек беше точно този, когото Той искаше и който Му бе угоден. Ето защо Бог непрекъснато го укоряваше и кастреше, така че малко по малко той растеше, навлизаше в истината и започваше да разбира Божиите намерения, като накрая постигна истинско покорство и истинска промяна. Това беше Божията любов и Божието спасение.

Сега ясно ли ви е в сърцата ви дали сте членове на Божия дом? Наистина ли сте влезли в Божия дом? Въз основа на това, за което разговарях току-що, можете ли да прецените? Можете ли да сте сигурни, че сте влезли през вратата на Божия дом и че сте членове на Божия дом? (Сигурни сме.) Добре е, че можете да сте сигурни. Това доказва, че вярата ви в Бог вече има основа и че сте пуснали корени в Божия дом. Онези, които нямат основа, са извън Божия дом и Бог не ги признава. Какво ще стане, ако свидетелстваш за Бог и казваш на другите, че си последовател на Бог и член на Църквата на Всемогъщия Бог, но Бог каже, че не те познава? Това би било проблем, нали? Това благословия или проклятие ще бъде за хората? Това не е добър знак. Затова, ако искаш да получиш Божието признание и да бъдеш признат от Бог за истински вярващ в Бог, трябва да направиш някои неща, които са от полза за делото на Божия дом, да подготвиш някои добри дела, да обърнеш сърцето си към Бог и да имаш сърце, което почита Бог като велик. Едва тогава Бог ще те признае. Първо, трябва да промениш грешките във възгледите, нагласите и практиките си по отношение на Бог и на истината, както и погрешния път, по който си поел. Тези неща трябва да се променят. Това е основата. След това трябва да приемеш всички истини, изразени от Бог, и да изпълниш дълга си така, както Бог изисква. Когато тези неща бъдат постигнати, Бог ще бъде удовлетворен и ще те признае за Свой последовател. Второ, постепенно трябва да позволиш на Бог да те признае за истинско сътворено същество, което отговаря на критериите. Ако все още си извън Божия дом и Бог все още не те е признал за член на Своя дом, но казваш, че искаш да бъдеш спасен, това не е ли просто една глупава мечта? Сега вие сте преживели известен укор и дисциплиниране, имате Божията благодат и благословии и вярата ви в Бог има основа. Това е добре. Следващата стъпка е да сте способни да постигнете навлизане в живота въз основа на разбирането на истината, да превърнете тези истини в свой собствен живот и да ги изживеете, да ги приложите при изпълнението на дълга си и във всичко,

което Бог ви е поверил. Тогава ще имате надежда за спасение. Повечето от вас не са с лоши заложби, всички можете да се смятате за хора със заложби на средно ниво. Има надежда за спасение, но всички вие имате някои недостатъци и несъвършенства в човешката си природа. Някои от вас са мързеливи, други много се хвалят, трети са надменни, а четвърти са малко глупави, вцепенени и непримирими. Това са проблеми на нрава. За някои проблеми на човешката природа и нрава трябва да търсите истината чрез преживяване, да се самоанализирате и да приемете да бъдете кастрени, за да осъществите постепенна промяна и да постигнете преживяване и дълбочина по отношение на възприемането и разбирането на истината. По този начин малко по малко ще растете в живота. С живот човек има надежда. Без живот няма надежда. Притежавате ли живот сега? В сърцата си имате ли разбиране и преживяване на истината? Доколко и в каква степен се покорявате на Бог? Трябва да сте наясно с тези неща в сърцата си. Ако не сте наясно, а сте объркани, ще ви е трудно да растете в живота.

В църквата има хора, които смятат, че полагането на големи усилия или извършването на няколко рисковани неща означава, че са натрупали заслуги. Всъщност според действията им те наистина са достойни за похвала, но нравът им и отношението им към истината са отвратителни и противни. Те изобщо не обичат истината, а изпитват неприязън към истината. Това само по себе си ги прави отблъскващи. Такива хора са безполезни. Когато Бог вижда, че хората имат лоши заложби, че имат определени недостатъци и имат покварен нрав или същност, която Му се противопоставя, Той не се отвращава от тях и не ги държи далеч от Себе Си. Това не е Божието намерение и не е Неговото отношение към човека. Бог не ненавижда лошите заложби на хората, не ненавижда тяхната глупост и не ненавижда това, че имат покварен нрав. Кое е онова, което Бог най-много ненавижда у хората? То е, когато те изпитват неприязън към истината. Ако изпитваш неприязън към истината, тогава само заради това Бог никога няма да е доволен от теб. Това не подлежи на промяна. Ако изпитваш неприязън към истината, ако не обичаш истината, ако се отнасяш към истината с безразличие, презрение и надменност или дори я отблъскваш, съпротивляваш ѝ се и я отхвърляш — ако се държиш така, тогава Бог е напълно отвратен от теб и ти си негоден, не подлежиш на

спасяване. Ако действително обичаш истината в сърцето си, а просто донякъде си със слаби заложби, нямаш достатъчно проницателност, глуповат си и често допускаш грешки, но не си злонамерен, а просто си извършил някои глупости, ако в сърцето си желаеш да чуеш Божието общение за истината и в сърцето си копнееш за истината, ако се отнасяш към истината и Божиите слова искрено и с копнеж и можеш да цениш и обичаш Божиите слова, то това е достатъчно. Бог харесва такива хора. Дори и понякога да си малко глупав, Бог все пак те харесва. Бог обича копнеещото ти за истината сърце и обича искреното ти отношение към истината. Затова Бог е милостив към теб и винаги ти дава благодат. Той не взема под внимание ограничените ти заложби или глупостта ти, нито взема под внимание твоите прегрешения. Тъй като отношението ти към истината е искрено и пламенно, а сърцето ти е вярно, то предвид верността на сърцето ти и това твое отношение, Той винаги ще бъде милостив към теб и Светият Дух ще върши делото Си у теб, и ти ще имаш надежда за спасение. От друга страна, ако в сърцето си си непреклонен и угаждаш на себе си, ако изпитваш неприязън към истината, никога не обръщаш внимание на Божиите слова и на всичко, което е свързано с истината, и си съпротивляващ се и презрителен от дълбините на сърцето си, тогава какво е Божието отношение към теб? На ненавист, отвращение и несекващ гняв. Кои две характеристики са очевидни в праведния Божи нрав? Изобилна милост и дълбок гняв. Думата „изобилна“ в „изобилна милост“ означава, че Божията милост съдържа толерантност, търпеливост, снизходителност и велика любов — ето какво означава „изобилна“. Тъй като хората са глупави и с ограничени заложби, Бог трябва да действа така. Ако ти обичаш истината, но си глупав и със слаби заложби, Бог се отнася с изобилна милост към теб. Какво включва милостта? Търпение и толерантност. Бог е толерантен и търпелив към твоето невежество, Той ти дава достатъчно вяра и толерантност, за да те подкрепя, да ти предоставя ресурс и да ти помага, за да можеш малко по малко да разбереш истината и постепенно да съзрееш. На каква основа се гради това? Гради се върху основата на любовта и копнежа към истината, както и върху искреното отношение към Бог, Неговите слова и истината. Това са основните модели на поведение, които трябва да се проявяват у хората. Ако някой обаче в сърцето си изпитва неприязън към истината, отвращава се от нея или дори мрази истината, ако

никога не се отнася сериозно към истината и винаги говори за собствените си постижения, за това как е работил, колко преживяване има, през какво е преминал, как Бог го цени и му е поверил велики задачи — ако говори само за тези неща, за уменията си, постиженията си и талантите си, като винаги се изтъква, и никога не разговаря за истината, не свидетелства за Бог или не разговаря за разбирането, придобито от преживяването на Божието дело или от познанието си за Бог, то той не изпитва ли неприязън към истината? Ето как се проявява неприязънта към истината и липсата на любов към нея. Някои хора казват: „Как могат да слушат проповеди, ако не обичат истината?“. Дали всеки, който слуша проповеди, обича истината? Някои хора просто отбиват номера. Те са принудени да се преструват пред другите от страх, че ако не участват в живота на църквата, Божият дом няма да признае вярата им. Как Бог окачествява това отношение към истината? Бог казва, че те не обичат истината, че изпитват неприязън към истината. В техния нрав има едно нещо, което е най-пагубно, по-пагубно дори от надменността и измамността, и това е, че изпитват неприязън към истината. Бог вижда това. Като се има предвид праведният Божи нрав, как се отнася Бог към такива хора? Той изпитва гняв към тях. Ако Бог изпитва гняв към някого, понякога Той го укорява или го дисциплинира и наказва. Ако човек не се противопоставя умишлено на Бог, Бог ще бъде толерантен, ще чака и ще наблюдава. Поради ситуацията или други обективни причини Бог може да използва този неверник, за да Му служи. Но веднага щом средата го позволява и моментът е подходящ, такива хора ще бъдат изхвърлени от Божия дом, тъй като те не са годни дори да служат. Такъв е Божият гняв. Защо Бог е толкова дълбоко разгневен? Това изразява изключителната омраза на Бог към онези, които изпитват неприязън към истината. Дълбокият Божи гняв показва, че Той е определил изхода и крайната цел на подобни хора, които изпитват неприязън към истината. В коя категория поставя Бог тези хора? Бог ги поставя в лагера на Сатана. Тъй като изпитва гняв към тях и е отвратен от тях, Бог затваря вратата за тях, не им позволява да стъпят в Божия дом и не им дава възможност да бъдат спасени. Това е едно от проявленията на Божия гняв. Бог ги приравнява към Сатана, към мръсните демони и злите духове, към неверниците, а когато настъпи подходящият момент, Той ще ги отстрани. Това не е ли един от начините за справяне с тях? (Така е.) Ето какъв е

Божият гняв. И какво ги очаква, след като бъдат отстранени? Ще могат ли някога отново да се наслаждават на Божията благодат, на Божиите благословии и на Божието спасение? (Не.) Хората в Епохата на благодатта често казваха нещо подобно: „Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел“. Повечето хора могат да разберат смисъла на тези думи. Това е емоцията и отношението на Бог при спасяването на поквареното човечество. Как обаче Бог спасява човечеството? Дали спасява цялото човечество, или само част от него? Коя част спасява Бог и кои хора изоставя? Повечето хора не могат да вникнат в същността на този въпрос. Те могат да говорят на хората само за доктрини. „Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел“. Има твърде много хора, които казват това, но те изобщо не разбират Божието намерение. Всъщност Божието намерение е да спаси само хората, които обичат истината и които могат да приемат Неговото спасение. Хората, които изпитват неприязън към истината и отказват да приемат Божието спасение, са онези, които отричат Бог и Му се съпротивляват. Бог не само няма да ги спаси, но и накрая ще унищожи тези хора. Макар че вярващите в Бог знаят, че Неговата любов е безкрайна, необятна, несравнима и могъща, Бог не желае да даде тази благодат и любов на онези, които изпитват неприязън към истината. Бог няма да даде любовта и спасението Си на тези хора даром. Това е Божието отношение. Онези, които изпитват неприязън към истината и не приемат Божието спасение, са като просяци, търсещи храна — когото и да молят за храна, в сърцата си те не само не уважават своите благодетели, но и им се подиграват и ги мразят. Дори предпочитат да задигнат вещите на своите благодетели за себе си. Дали благодетелите биха желали да дадат храна на такъв просяк? Категорично не, защото те не са действително за съжаление, а по-скоро са твърде противни. Какво е отношението на благодетеля към подобен човек? По-скоро би дал храна на куче, отколкото на просяк като този. Такива са истинските му чувства. Според вас що за хора са тези, които изпитват неприязън към истината? Те ли са онези, които се съпротивляват и противопоставят на Бог? Те може и да не се съпротивляват открито на Бог, но тяхната природа същност е да отричат Бог и да Му се съпротивляват, което е равносилно на това открито да кажат на Бог: „Не ми харесва да слушам това, което Ти казваш, не го приемам и понеже не приемам, че

Твоите слова са истината, не вярвам в Теб. Вярвам в този, който ми е изгоден и полезен“. Това отношение на невярващи ли е? Ако това е твоето отношение към истината, не се ли държиш открито враждебно спрямо Бог? И ако ти си открито враждебен към Бог, дали Бог ще те спаси? Няма да го направи. Това е причината за Божия гняв към всички, които отричат Бог и Му се съпротивляват. Същността на подобни хора, хора, които изпитват неприязън към истината, е същност на враждебност към Бог. Бог не третира хората, които имат такава същност, като хора. В Неговите очи те са врагове и дяволи. Той никога не би ги спасил. Накрая Бог ще стовари катаклизмите и ще ги унищожи. Какво ще кажете — ако просяк яде храната на своя благодетел и го ругае и осмива, подиграва му се и дори напада своя благодетел, ще го намрази ли благодетелят? Със сигурност. Каква е причината за тази омраза? (Просякът не само че не е благодарен на своя благодетел за това, че му е дал храна, но и вместо това му се подиграва, осмива и напада благодетеля си. Подобен човек няма абсолютно никаква съвест или разум, нито има човешка природа.) Какво отношение трябва да има благодетелят към този просяк? Благодетелят би трябвало да си вземе обратно нещата, които първоначално е дал на просяка, и след това да го изгони. По-скоро би трябвало да нахрани кучетата или дивите животни с тези неща, отколкото да ги даде на този просяк. Това е последствието, което просякът сам си е навлякъл. Има причина, поради която Бог е толкова дълбоко разгневен срещу даден човек или даден тип хора. Тази причина не се определя от предпочитанията на Бог, а от отношението на този човек към истината. Когато човек изпитва неприязън към истината, това несъмнено е пагубно за постигането на неговото спасение. Това не е нещо, което може или не може да бъде простено, не е някакво поведение или нещо, което се разкрива в него мимолетно. Това е природата същност на човека и Бог най-много се отвращава от такива хора. Ако от време на време разкриваш поквата на неприязън към истината, въз основа на Божиите слова трябва да изследваш дали това разкриване се дължи на твоята антипатия към истината или на липса на разбиране на истината. Това изисква търсене и изисква Божието просветление и помощ. Ако имаш природата същност да изпитваш неприязън към истината и никога не приемаш истината, и си особено отвратен от нея и враждебен към нея, тогава имаш проблем. Ти със сигурност си зъл човек и Бог няма да те спаси.

Каква е разликата между невярващите и онези, които вярват в Бог? Дали е просто разлика в религиозните убеждения? Не. Невярващите не признават Бог, и по-специално те не могат да приемат истината, изразена от Бог. Това доказва, че всички невярващи изпитват неприязън към истината и мразят истината. Факт ли е например, че човекът е сътворен от Бог? Това истината ли е? (Да.) Тогава какво е отношението на хората, които вярват в Бог, когато го чуят? Те признават и вярват в това безусловно. Те приемат този факт, тази истина, като основа на вярата си в Бог — ето какво означава да приемаш истината. Това означава да приемем от дълбините на сърцата си факта на сътворяването на човека от Бог, с желание да бъдем сътворени същества, да приемем с готовност напътствието и върховенството на Бог и да признаем, че Бог е нашият Бог. А какво е отношението на онези, които не вярват в Бог, когато чуят: „Човекът е сътворен от Бог“? (Те не приемат и не признават това.) Освен че не го признават, каква е тяхната реакция? Те дори ще ти се подиграват, ще правят всичко възможно, за да се опитат да използват това срещу теб, ще ти се присмиват и надсмиват, ще те гледат с презрение и ще се гаврят с тези думи и с този факт. Дори могат да възприемат отношение на подигравка, сарказъм, презрение и враждебност към всички, които признават тези думи. Това не означава ли, че те изпитват неприязън към истината? (Да, така е.) Мразиш ли такива хора, когато ги видиш? Какво си мислиш? Ти разсъждаваш така: „Човекът е сътворен от Бог. Това е факт. Това е безспорна истина. Ти не приемаш това, не признаваш своя произход, ти си истински неблагодарен, безсъвестен и коварен. Ти наистина си подобие на Сатана!“. Това ли си мислиш? (Да.) И защо мислиш така? Дали мислиш така само защото това твърдение не им харесва? (Не.) А какво предизвиква възникването на такава нагласа на неприязън у теб? (Това се дължи на отношението им към истината.) Гневът ти нямаше да бъде толкова голям, ако те уважаваха тези думи като обикновени думи, като теория или религиозно убеждение. Но когато виждаш, че у тях възниква отвращение, антагонизъм и презрение, когато виждаш, че излизат с думи, с отношение и с нрав, които опорочават това твърдение за истината, се ядосваш. Така ли е? Макар че някои хора не вярват в Бог, те уважават чуждата вяра и не се опитват да очернят въпросите на вярата, изказани от другите. Ти не изпитваш неприязън или ненавист към тях, дори можеш да се сприятелиш и да живееш в мир с тях.

Няма да станете врагове. Всъщност има малък брой невярващи, с които можеш да се разбираш. Макар че те не могат да приемат истинския път и да станат членове на Божия дом, все пак можеш да се разбираш с тях и да имаш отношения с тях. Те имат поне съвест и разум. Не плетат интриги срещу теб и няма да ти забият нож в гърба, така че можеш да общуваш с тях. Към онези, които се опитват да очернят истината — които изпитват неприязън към истината — изпитваш гняв в сърцето си. Би ли могъл да бъдеш приятел с тях? (Не.) Освен че не би могъл да бъдеш приятел с тях, какво друго мислиш за тях? Ако те помолят да избереш как да се отнасяш към тях, как би се отнасял към тях? Би им казал: „Човекът е сътворен от Бог. Това е факт, това е истината и колко велико и свято нещо е това! Ти не само не приемаш това, но се опитваш и да го очерниш — ти наистина нямаш съвест! Ако Бог ми даде такава власт, бих те проклел, бих те поразил, бих те превърнал в пепел!“. Такова ли е твоето чувство? (Да.) Това е чувството за справедливост. Но когато виждаш, че те са дяволи, разумно би било да ги пренебрегнеш, да стоиш далече от тях. Когато говорят с теб, е добре просто да се правиш, че си съгласен с тях. Това е мъдрото нещо, което трябва да направиш. Дълбоко в себе си обаче знаеш, че ти и тези хора вървите по различни пътища. Те никога не биха могли да имат вяра в Бог, абсолютно никога няма да приемат истината. Дори да вярваха в Бог, Той нямаше да ги иска. Те отричат Бог и Му се съпротивляват, те са зверове, те са дяволи, те не следват същия път като нас. Онези, които имат истинска вяра в Бог, не желаят да общуват с дяволи. Те са добре, когато не виждат дяволи, но когато ги видят, веднага им се съпротивляват. Сърцата им ще се чувстват спокойни само ако никога не виждат дяволи. Някои хора винаги говорят за делата на Божия дом с невярващи, дяволи. Това са най-глупавите хора. Те не правят разлика между вътрешни и външни хора, те са заблудени глупаци, които изобщо нищо не разбират. Може ли Бог да спаси хора, които са способни на такива нелепости? Категорично не. Хората, които винаги имат отношения с дяволи, са неверници. Те определено не са от Божия дом и рано или късно ще трябва да се върнат при Сатана. Някои хора не могат да разпознаят кой е брат и сестра и кой е невярващ. Това са най-обърканите хора. Те разказват на неверниците и дяволите за делата на Божия дом. Това е като да хвърляш бисери пред свинете и да даваш на кучетата това, което е свято. Тези неверници и дяволи са като свинете и

кучетата, те спадат към зверовете. Ако обсъждаш с тях делата на Божия дом, ще изглеждаш глупав. След като чуят това, те небрежно ще клеветят Божия дом и истината. Ако направиш това, ще разочароваш Бог и ще имаш дълг към Бог. Делата на Божия дом никога не трябва да се обсъждат с неверници и дяволи. Хората се дразнят, съпротивляват се и не желаят да общуват с онези, които не харесват истината, които изпитват неприязън към истината или клеветят истината, а как мислиш, че се чувства Бог? Божият нрав, Божията същност, това, което Бог притежава и представлява, Божият живот и Божията същност, които Той разкрива, са все истини. Човек, който изпитва неприязън към истината, без съмнение е човек, който се противопоставя на Бог и е враг на Бог. Това е нещо повече от въпрос на несъответствие на Бог. Божият гняв е безмерен към такива хора.

Сега всички вие имате някаква основа и можете да се считате за членове на Божия дом. Трябва усърдно да се стремите към истината и в процеса на изпълнение на дълга си постоянно да изследвате собствените си думи и дела, да изследвате различните си състояния и да се стараете да постигнете известни промени в нрава си. Това е нещо ценно. Тогава наистина ще сте способни да дойдете пред Бог. Най-малкото, трябва да накараш Бог да те приеме. Ако не можеш да достигнеш нивото на Йов и нямаш качествата, които биха накарали Бог лично да се обзаложи със Сатана, за да те подложи на изпитание, поне можеш да живееш в Божията светлина чрез своите действия и поведение и Бог ще се грижи за теб, ще те закриля и ще те признае за един от Своите последователи и за член на Своя дом. Защо е така? Защото откакто си признал Бог и си повярвал в Него, постоянно търсиш как да следваш Божия път. Тъй като Бог е доволен от твоето поведение и от твоята искреност, Той те въведе в Своя дом, за да получиш обучение, да бъдеш кастрен и да приемеш Неговото спасение. Каква голяма благословия! Започвайки като човек извън Божия дом, който не знаеше нищо за Бог или за истината, ти прие първото Божие изпитание и след като го издържа, лично Бог те въведе в Своя дом, доведе те пред Себе Си, повери ти поръчение, подреди ти дълг, който да изпълняваш, и ти позволи да изпълняваш някакъв човешки дълг в рамките на Божия план за управление. Макар че това е някаква незабележима работа, все пак ти имаш Божията грижа и закрила и си получил обещание от Бог. Тази благословия е достатъчно голяма. Ще оставим настрана коронясването

и награждаването в идния свят и ще говорим само за това, на което хората могат да се наслаждават в този живот — това са истините, които чуваш, благодатта, милостта, грижата и закрилата на Бог, на които се наслаждаваш, дори различните видове дисциплиниране и укор, които Бог ти дава, както и предоставянето на ресурс за всички тези истини, които Бог дава на човека — кажи Ми, колко получаваш ти? Накрая освен че ще разбереш тези истини, Бог ще те спаси напълно от лагера на Сатана, така че да се превърнеш в човек, който познава Бог, който притежава истината като свой живот и който е полезен в Божия дом. Не е ли голяма тази благословия? (Голяма е.) Това е Божието обещание. След като Бог те въведе в Своя дом, Той ти казва: „Ти си благословен. С влизането си в църквата имаш надеждата да бъдеш спасен“. Може би не си наясно какво се случва, но всъщност Божието обещание вече ти е дадено. В същото време Бог върши всички тези неща, за да изпълни това обещание — предоставя истината, кастри те, дава ти дълг и ти възлага поръчения — така че животът ти да расте малко по малко и ти да се превърнеш в човек, който се покорява на Бог и който почита Бог. Получиха ли вече хората това обещание? Все още има много път, който трябва да се извърви до деня на постигането и изпълнението му. Всъщност някои от вас вече са го получили, а други имат решимост, но все още не са го получили. Зависи от това дали имате решимостта да схванете това обещание и дали сте способни да го изпълните. Всичко, което Бог прави, се дава на хората стъпка по стъпка, в подходящото време и с подходящата мярка. Никога не стават грешки, затова не трябва да се притесняваш, че си глупав, че си с малки заложби, че си млад или че вярваш в Бог от скоро. Не позволявай на тези обективни причини да повлияят на твоето навлизане в живота. Независимо какво казва Бог, първо, то позволява на хората точно да опознаят и да оценят действителния си духовен ръст и действителните си заложби, и да опознаят собствените си възможности. Второ, в положителен аспект то дава на хората по-дълбоко разбиране на истината и им позволява да навлязат в истината реалност и да изпълняват добре дълга си, така че да удовлетворят Божиите намерения. Това са целите на Божиите слова. Постигането на тези неща всъщност е много просто. Стига да имаш сърце, което обича истината, няма да срещнеш трудности. Коя е най-голямата трудност за хората? Това е, че изпитваш неприязън

към истината и че изобщо не обичаш истината. Това е най-голямата трудност. Това е проблем на природата ти. Ако не се покаеш истински, това може да доведе до неприятности. Ако изпитваш неприязън към истината, ако винаги клеветиш истината и я презираш, ако имаш такава природа, няма да се промениш лесно. Дори да се промениш, трябва да се види дали Бог е променил отношението Си. Ако това, което правиш, може да промени отношението на Бог, тогава за теб все още има надежда да бъдеш спасен. Ако не можеш да промениш отношението на Бог и дълбоко в сърцето Си Той отдавна изпитва неприязън към твоята същност, тогава за теб няма надежда за спасение. Затова трябва да се изследвате. Ако си в състояние, в което изпитваш неприязън към истината и се съпротивляваш на истината, това е много опасно. Ако често проявяваш такова състояние, ако често изпадаш в такова състояние или ако по принцип си такъв тип човек, това е още по-голям проблем. Ако понякога си в това състояние, в което изпитваш неприязън към истината, първо, това може да се дължи на малкия ти духовен ръст. Второ, самият покварен нрав на човека съдържа такъв вид същност, който неизбежно поражда това състояние. Това състояние обаче не представлява твоята същност. Понякога мимолетна емоция може да предизвика състояние, което да те накара да изпиташ неприязън към истината. Това е само временно. То не е причинено от твоя нрав същност, който изпитва неприязън към истината. Ако е временно състояние, то може да бъде обърнато, но как да го обърнеш? Трябва незабавно да дойдеш пред Бог, за да потърсиш истината в този аспект и да станеш способен да признаеш истината, и да се покориш на истината и на Бог. Тогава това състояние е преодоляно. Ако не се справиш с него и го оставиш да продължи, ти си в опасност. Например някои хора казват: „Така или иначе, аз имам малки заложби и не мога да разбера истината, затова ще спра да се стремя към нея, а и не е нужно да се покорявам на Бог. Как е възможно Бог да ми даде такива заложби? Бог не е праведен!“. Ти отричаш Божията праведност. Не означава ли това, че изпитваш неприязън към истината? Това е отношението на изпитване на неприязън към истината и проявление на изпитването на неприязън към истината. Има контекст зад появата на това проявление, така че е необходимо да се справиш с контекста и с първопричината за това състояние. След като се справиш с първопричината, твоето състояние ще изчезне заедно с

нея. Някои състояния са като симптом, например кашлица, която може да е причинена от настинка или пневмония. Ако излекуваш настинката или пневмонията, кашлицата също ще се подобри. Когато се справиш с първопричината, симптомите изчезват. Но някои състояния на изпитване на неприязън към истината не са симптом, а тумор. Първопричината за болестта е вътрешна. Може да не си способен да забележиш някакви външни симптоми, но щом болестта се прояви, тя е фатална. Това е много сериозен проблем. Такива хора никога не приемат или не признават истината или дори постоянно клеветят истината, подобно на невярващите. Дори никога да не произнасят такива думи, в сърцата си те продължават да клеветят, отхвърлят и опровергават истината. Независимо коя истина — дали себеопознаването и признаването на покварения нрав, приемането на истината, покоряването на Бог, това да не правиш нищо по нехаен начин или да бъдеш честен човек — те не приемат, не признават или не обръщат внимание на нито един аспект на истината или дори отхвърлят и клеветят всички аспекти на истината. Това е нравът на човек, който изпитва неприязън към истината, той е вид същност. До какъв изход води тази същност? Да бъдеш отритнат и отстранен от Бог, а след това да погинеш. Последствията са много сериозни.

Помогна ли ви днешното общение за тези неща? (Да. Знам какво са добри заложби и малки заложби, имам някакво реално разбиране за собствените си заложби и мога точно да се преценя, когато ми се случи нещо. Няма да бъда надменен и самоправеден, а ще изпълнявам дълга си по практически начин.) Независимо за какъв аспект на истината разговаряме, той ще бъде полезен за вашето навлизане в живота. Ако можете да възприемете тези думи и да ги включите във вашето ежедневие, тогава казаното от Мен не е било напразно. Всеки път, когато разбирате малко от истината, вие ще бъдете по-точни в действията си и пътят ви ще се отвори малко по-широко. Ако знаете малко истини и нямате ясно разбиране за действителния си духовен ръст и действителните си заложби, винаги ще бъдете неточни във вършенето на нещата, винаги ще се надценявате и ще се оценявате твърде високо и ще вършите нещата въз основа на представи и фантазии, но без да знаете, като вместо това ще си мислите, че действате въз основа на истината. Ще считате тези представи и фантазии за истини принципи. Отклонението в нещата, които вършите, ще бъде изключително

голямо. Ако тези човешки представи, фантазии, знания и познания взимат надмощие в сърцата на хората, те няма да търсят истината. Ако истината заеме второ, трето или дори последно място в сърцето ти, тогава кое е това, което има власт над теб? Това е сатанинският ти нрав и човешките представи, философии, знания и познания. Тези неща имат върховенство над теб, така че делото, което Бог извършва върху теб, няма да бъде ефективно. Ако Божиите слова и истината не са се превърнали в твой живот вътре в теб, тогава ти все още си далеч от това да бъдеш спасен. Ти не си стъпил на пътя на спасението. Мислиш ли, че Божието сърце не е разтревожено? Колко милост трябва да прояви Бог към теб, за да те постави на пътя на спасението? Ако можете да избягате от традиционната култура и знания и от сатанинската философия, ако се научите да оценявате всички тези неща с истината въз основа на Божиите слова, да използвате истините принципи като критерии за проверка на нещата и ако изпълнявате добре дълга си, тогава наистина ще се превърнете в човек с истината реалност, в човек със способността да живее самостоятелно. В момента вие не сте на това ниво, все още имате да извървите дълъг път. Вие имате само малко живот и все още трябва да живеете според Божията милост, любов и търпимост. Това означава, че вашият духовен ръст е твърде малък. Ако ти се даде задача, ще си способен ли да я изпълниш самостоятелно? Би ли могъл да свършиш тази задача добре? Ако оплескаш нещата, това означава, че се съпротивляваш на Бог и го опозоряваш. Ако свършиш половината от задачата си, но след това тръгнеш да се забавляваш, това не показва ли, че си малко нестабилен? Това показва, че не си надежден работник и че не вършиш задачата си както трябва. Винаги ще имаш нужда от хора, които да те следят и надзират, ако трябва да изпълниш дълга си. Някои хора на 30 и 40 години все още имат този характер. За тях всичко е свършено. Те няма да постигнат нищо в живота си. Ако си на 20 години и вярваш в Бог едва от две-три години, може да ти бъде простено, че си човек с малък духовен ръст. Нестабилност, ненадеждност, винаги да трябва да бъдеш обгрижван, закрилян, да ти се напомня, да бъдеш увещаван и напътстван от Бог, винаги да имаш нужда да се наслаждаваш на тези видове Божия благодат, да живееш, като разчиташ на тези видове благодат, и да си неспособен да се справиш без нито едно от тези неща, това означава да си с твърде малък духовен ръст. Вие сега сте в това състояние. Ако нещата

не са ви напълно обяснени, понякога ще допускате грешка и ще оплескате задачата си. Ако нещо дребно не ви е обяснено, ще се отклоните, което създава постоянна тревога за другите. Външно всички вие сте възрастни, но всъщност нямате много живот в духа си. Макар че имате малко решимост и искреност да изпълнявате дълга си, а имате и някаква истинска вяра, вие разбирате твърде малко от истината. При изпълнението на дълга си вие изцяло разчитате на Божията благодат, благословии, напътствие и напомняния, за да продължите напред. В противен случай нищо няма да се получи. И така, кой аспект на Божия праведен нрав се проявява във вас? Неговата изобилна милост и, разбира се, това е принципът на Божието дело. Защо все още не сте се насладили на Божиите изпитания и облагородявания? Защото не притежавате такъв духовен ръст. Вие имате твърде малък духовен ръст, разбирате твърде малко от истината, не можете да проникнете в същината на нищо, обърквате се, когато се случват неща, не знаете откъде да започнете, винаги карате хората да се тревожат и, независимо от това какъв дълг изпълнявате, други хора трябва да ви учат да го правите стъпка по стъпка, което изисква твърде много усилия от страна на другите. Всичко трябва да ви бъде обяснено напълно и повторено повече от веднъж, в противен случай няма да се получи добре. Обикновени неща трябва да се казват по два-три пъти, но след известно време вие забравяте и се налага да се повтарят още няколко пъти. Що за човек е това? Това е объркан човек, който не влага нито сърцето, нито ума си в това, което прави — дори полагането му на труд не отговаря на критериите. Могат ли такива хора да разберат истината? Определено не е лесно за тях да разберат истината, защото заложбите им са толкова малки и те не могат да се издигнат до нивото на истината. Някои хора имат малък духовен ръст, но могат да научат нещо, след като го преживеят веднъж, два или три пъти. Ако могат да възприемат, да разберат и да схванат истината, след като са чули общение за истината, те са хора със заложби. Да имаш заложби, но да бъдеш с малък духовен ръст, не е голям проблем. Това е свързано само с дълбочината на преживяване на тези хора и е пряко свързано с дълбочината на тяхното разбиране на истината. След повече преживявания и по-дълбоко разбиране на истината, духовният им ръст ще порасне естествено.

2 март 2019 г.

ДА СЕ ЦЕНЯТ БОЖИИТЕ СЛОВА Е ОСНОВАТА НА ВЯРАТА В БОГ

Първо ще изслушаме един химн на Божиите слова: „Следвайте Божиите слова и не можете да се изгубите“.

1 Бог се надява, че можете да ядете и пиете независимо, винаги да живеете в светлината на Божието присъствие и никога в живота си да не се отклонявате от Божиите слова. Едва тогава можете да се наситите с Божии слова. Във всяка твоя дума и дело Божиите слова със сигурност ще те водят напред. Ако наистина се доближиш до Бог до такава степен и постоянно общуваш с Бог, тогава нищо, което правиш, няма да завърши с объркване или да те остави да се чувстваш в неизвестност. Определено ще си способен да имаш Бог до себе си, винаги ще си способен да действаш в съответствие с Божието слово.

2 С всеки човек, събитие и нещо, с което се сблъскаш, Божието слово ще ти се яви по всяко време, като те напътства да действаш според Неговите намерения и да следваш словото Му във всичко, което правиш. Божието слово ще те води напред във всяко твое действие, никога няма да се заблудиш и ще си способен да живееш в нова светлина, с още повече и по-ново просветление. Не можеш да използваш човешки представи, за да обмисляш какво да правиш. Трябва да се покориш на напътствието на Божието слово, да имаш ясен ум, да притихнеш пред Бог и да размишляваш повече. Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце.

3 Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ. Трябва да имаш огромен стремеж към Бог, ненаситно да търсиш, като същевременно отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана. Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце. Активно съдействай на Бог и се отърви от вътрешните си препятствия.

(Божието общение)

Току-що прозвуча химнът „Следвайте Божиите слова и не можете да се изгубите“. След като изслушахте този химн, придобихте ли някаква светлина или пътища на практикуване? От кои слова получихте вдъхновение и

светлина? „Следвайте Божиите слова и не можете да се изгубите“ — правилни ли са тези слова? Истината ли са? (Да.) Кои стихове от този химн намираш за особено полезни за твоето преживяване в реалния живот? Започнете да четете от следния стих: „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш“. („Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце. Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ. Трябва да имаш огромен стремеж към Бог, ненаситно да търсиш, като същевременно отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана. Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце. Активно съдействай на Бог и се отърви от вътрешните си препятствия.“) Кои стихове в този откъс предлагат път на практикуване? Кои от тях са принципи на практикуване за справяне със ситуации в реалния живот, които Бог е предал на човека? Можете ли да ги откриете? Във вестниците, списанията и различните книги, които хората четат, има части, които те смятат за достойни за внимание. Кои са тези части? Това са частите, от които хората се интересуват, които хората смятат за най-важни и които предоставят важна информация, която хората трябва да знаят в ежедневието си. Така че кои части от този откъс от Божиите слова са достойни за внимание? В кои части са посочени изискванията, които Бог има към хората? Кои от тях съдържат принципите, които Бог е определил за хората, за да ги практикуват и спазват, когато се сблъскват със ситуации в ежедневието си? Можете ли да видите кои са тези части? (Не много добре.) Прочетете отново откъса. („Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце. Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ. Трябва да имаш огромен стремеж към Бог, ненаситно да търсиш, като същевременно отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана. Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце. Активно съдействай на Бог и се отърви от вътрешните си препятствия.“) Разбирате ли значението на всеки ред в този откъс? (Да.) Този откъс е написан с прости думи, които са лесни за разбиране. Той не е абстрактен. Лесно е да се разбере буквалното значение на тези думи, така че какъв е принципът, който се съдържа в тях? Можете ли да го откриете, когато четете тези слова? Какво представлява

принципът? Ако говорим по-общо, Божиите слова и истини са принципи. Казано по този начин обаче, това звучи доста празно и дори малко абстрактно. За да сме по-конкретни, принципът представлява пътят и критерият на практикуване, който даден човек трябва да има, когато прави нещо. Именно това наричаме принцип. В такъв случай какъв е принципът в този откъс? За да сме точни, този откъс съдържа един път на практикуване. Бог вече е казал на хората как да практикуват и как да действат, когато ги сполети нещо. Прочетете отново откъса и се вслушайте внимателно в словата. („Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце. Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ. Трябва да имаш огромен стремеж към Бог, ненаситно да търсиш, като същевременно отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана. Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце. Активно съдействай на Бог и се отърви от вътрешните си препятствия.“) Всички прочетохте този откъс три пъти. Направи ли ви той някакво впечатление? След като го прочетохте три пъти, чувствате ли нещо по-различно, отколкото когато слушате този химн, без да му обръщате голямо внимание както обикновено? (Да.) Какви принципи на практикуване можете да откриете и възприемете в този откъс? Какъв аспект на истината посочва Бог тук? Този аспект на истината е свързан с един принцип на практикуване, но какъв точно е принципът тук? Какъв вид реални въпроси засяга той? Първото изречение засяга реален въпрос — в него се говори за неща, които не разбирате. Тези неща, които не разбирате, включват въпроси, свързани с истината, вашето практикуване, промяната на нрава, проблеми, свързани с вашата сфера на работа и личните състояния, които преживявате, докато изпълнявате дълга си, както и въпроса как да разпознавате същността на хората и т.н. Такива неща действително се случват около теб и ти си ги виждал и чувал. Ти обаче не разбираш същността на тези въпроси или истините, които те засягат, а още по-малко познаваш пътя на практикуване и принципите, които са свързани с това. Естествено, не познаваш и Божиите намерения по въпроса, както и други подобни неща. Когато човек не разбира, не познава или не прозира тези неща, те се превръщат в най-големите му трудности и трябва да бъдат преодолени въз основа на Божиите слова — „Не проявявай нетърпение

относно решенията на това, което не разбираш, по-често поставяй такива въпроси пред Бог“. Има много неща, които не разбираш — както неща във външния свят, така и неща в Божия дом. Понеже не разбираш тези неща, какво трябва да направиш? Първо, трябва да търсиш истината и да видиш какво е казано в Божието слово и какви истини принципи могат да се открият там. Трябва внимателно да размишляваш, като четеш Божиите слова няколко пъти. Първо, открий реалността на истината, а после разбери какво изисква Бог от теб. След това определи принципите на практикуване на истината — по този начин ще ти е лесно да разбереш истината. Това е процесът на четене на Божиите слова, за да се търси истината. Можеш ли да разбереш това, което казах? (Да.) Бог е нагласил твоята среда, както и хората, събитията и нещата около теб. И така, какво е Божието отношение към това? Може да се види в Божието слово. Бог ти казва да не проявяваш нетърпение относно решенията, да не прибързваш да определяш нещата, да не отсъждаш, нито да правиш каквито и да било преценки. Защо е така? Защото ти все още не разбираш това събитие, което Бог е нагласил за теб. Когато Бог ти казва да не прибързваш, какво означава това? Означава, че това събитие се е случило, че Бог го е изложил пред теб и те е поставил в тази среда, а Божието отношение е много ясно. Бог ти казва: „Не спеша да те накарам бързо да разбереш какво се случва в тази ситуация. Не бързам да те накарам незабавно да отсъдиш, да дадеш своето заключение или да предложиш някакъв вид решение за нея“. Този въпрос ти е непознат и не го разбираш, той е нещо, с което никога преди не си се сблъсквал, и е урок, който все още не си научил, а освен това нямаш познание за преживяване или практическо прозрение относно него и изобщо не си го преживявал преди, така че Бог не бърза да предложиш отговор. Някои хора питат: „След като Бог е нагласил тази среда, защо не бърза да види резултатите от нея?“. В това се крие също така и Божието намерение. Божията цел при нагласяването на средата не е да те накара бързо да стигнеш до теоретично съждение или заключение за нея. Бог иска да преживееш такава среда и събитие и иска да оцениш хората, събитията и нещата, които се съдържат там, за да можеш да си научиш урока как да се покориш на Бог. След като придобиеш такова разбиране и лично преживяване, това събитие ще има смисъл за теб и ще ти носи голямо значение и стойност. В крайна сметка, след като преживееш това

нещо, придобитото от теб няма да бъде една теория, нито представа, нито фантазия, нито съдене, нито дори познание за преживяване или поука, извлечена от човека, а лично преживяване от първа ръка и истинско познание за него. Това познание ще бъде близо до истината или ще е в съгласие с истината. Чрез преживяване на такива неща ще си способен да видиш, че Божието отношение към човека е много ясно и изразено по лесен за възприемане начин. От гледна точка на Бог, Той не бърза да дадеш своя отговор или да дадеш решение. Бог иска ти да преживееш тази среда. Това е Неговото отношение. И тъй като това е Божието отношение, Той има изисквано ниво за човека. Това ниво е принцип, който хората трябва да практикуват. Какво представлява принципът на практикуване? Това е подходът, методът и средствата, които прилагаш, когато се сблъскаш с определено събитие. Когато разбереш Божието намерение и отношение във връзка с дадено събитие, трябва да приложиш на практика Божиите изисквания. А какво изисква Бог от теб? Бог каза: „Не проявявай нетърпение относно решенията“. Това „не проявявай нетърпение относно решенията“ има предистория. Защо тогава Бог поставя такова изисквано ниво за човека? Наясно ли сте с този въпрос? Така е, защото ти си обикновен човек. Ти не си свръхчовек, мисленето ти е такова на нормален човек. Ти си най-обикновен човек. Независимо дали ще доживееш до четиридесет, петдесет или дори осемдесет години, винаги ще продължаваш да израстваш. Не оставаш завинаги такъв, какъвто си се родил. Твоите сегашни преживявания, познание за преживяване, разбиране, нещата, които виждаш и чуваш, житейските ти преживявания и т.н. — всичко това, заедно с всички неща, които знаеш и разбираш в сърцето и ума си — всички те са съвкупност от резултати от дългогодишно шлифоване. Това се нарича нормална човешка природа. Това е процесът на нормално човешко израстване, определен за човека от Бог, и е израз на нормална човешка природа. Така че, когато попаднеш на нещо, което не разбираш, на нещо непознато за теб, Бог не изисква от теб да дадеш бърз отговор и да реагираш на него много бързо, все едно си робот. Тъй като роботът въвежда цялата информация в паметта си наведнъж, когато го попиташ за отговор, той го дава след едно търсене — стига отговорът да може да бъде намерен в паметта му. Това не е същото като при нормалните хора. Дори когато вече са преживели нещо, не е задължително то да е запазено в паметта

им. Що се отнася до хората, те притежават само нещата, свързани с нормалната човешка природа, като например познание за преживяване, преживявания, житейско преживяване и истинско познание от първа ръка, което ги отличава от свръхчовеците, роботите и човешките същества със специални сили.

Бог е посочил изисквано ниво за хората, основано на това, от което се нуждаят и което трябва да притежават хората с нормална човешка природа, и е посочил път на практикуване. Какъв е този път на практикуване? Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш. Това ти казва, че е безполезно да се втурваш да намираш решения. Защо е така? Ти си просто един обикновен човек. Макар че може да имаш малко познание за преживяване и разбиране от предишните си преживявания, ако същото нещо се повтори в бъдеще, не е задължително да можеш да схванеш напълно Божиите намерения, да практикуваш в пълно съответствие с истината или да получиш отлични оценки. Това е още по-малко вероятно, когато става въпрос за неща, които не разбираш, така че при тези обстоятелства трябва още по-малко да бързаш да намериш решение. Какво се казва на хората в напътствието да не проявяват нетърпение относно решенията? Смисълът е хората да разберат нормалната човешка природа. Нормалната човешка природа не е изключителна, необикновена или специална. Цялото човешко разбиране, познание за преживяване, разпознаване и възприемане на различни неща, както и човешките възгледи за същността на различните типове хора, се постига чрез преживяване на различни среди, хора, събития и неща. Това е нормалната човешка природа. В нея няма нищо свръхестествено и тя е летвата, която никой човек не може да прескочи. Ако желаеш да излезеш извън тези закони, които Бог е създал за човека, това не би било нормално. От една страна, това само би показало, че не знаеш какво е нормална човешка природа. От друга страна, би разкрило прекомерната ти надменност и непрактичност. Бог е казал на хората да не проявяват нетърпение относно решенията на това, което не разбират. Тъй като ти си нормален човек, необходимо е Бог да нагласи повече видове среда за теб, за да можеш да преживяваш, да разбираш и да разпознаваш човешката поквара, която се показва в тях, а също и да оценяваш Божиите намерения чрез тези хора, събития и неща. Ето това трябва да правят хората с

нормална човешка природа. И така, какъв път на практикуване може да се открие в „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш“? (Не проявявай нетърпение относно решенията.) Когато човек се сблъска с някаква ситуация и не може да я прозре или разбере, когато никога преди това не се е сблъсквал с нея или не си е мислил за нея, и когато му е невъзможно дори да си представи как да реши този въпрос, като се осланя на човешките представи, какво трябва да направи? Какъв е принципът, който Бог изисква? (Не проявявай нетърпение относно решенията.) Бог е поискал това от теб, така че как трябва да практикуваш? С каква нагласа трябва да подхождаш към такива неща? Когато хората, които притежават нормална човешка природа, се сблъскват с неща, които не могат да прозрат, не могат да разберат и за които нямат преживяване, или дори със ситуации, в които са напълно безпомощни, те трябва първо да възприемат подходящо отношение и да кажат: „Не разбирам, не мога да прозра и нямам преживяване за такъв вид неща, нито знам какво да правя. Аз съм просто един обикновен човек, така че това, което мога да постигна, си има граници. Няма нищо срамно в това да не си способен да прозреш или да разбереш някои неща и със сигурност няма нищо срамно да ти липсва преживяване за тях“. Когато осъзнаеш, че няма нищо срамно в това, приключен ли е въпросът? Ще бъде ли решен проблемът? Да не се тревожиш, че ще си навлечеш срам, е само едно разбиране и отношение, което хората могат да възприемат към подобни неща. Това не е същото като да практикуваш в съответствие с Божиите изисквания. Така че как може човек да практикува в съответствие с Божиите изисквания? Да кажем, че си мислиш: „Никога преди не съм преживявал подобно нещо и не мога да го прозра. Не знам какво означава Божието нагласяване на такава среда или какъв изход цели да постигне. Не знам и какво е отношението на Бог. Следователно не виждам нужда да се безпокоя за това. Просто ще го оставя да следва естествения си път и няма да му обръщам внимание“ — какво мислите за подобно отношение? Това ли е отношението, с което се търси истината? Това ли е отношението, с което се практикува в съответствие с Божиите намерения? Това ли е отношението, с което се следва Божието слово? (Не.) Когато се сблъскат с подобна ситуация, други хора си мислят: „Не мога да прозра или да разбера този въпрос, а и никога преди не съм го преживявал. Никога не съм учил за това в университета. Имам

магистърска степен, докторска степен и дори съм работил като професор — ако аз не мога да разбера това, кой изобщо би могъл? Няма ли да е твърде неловко да позволя всички да разберат, че не мога да прозра това и нямам преживяване за него? Няма ли всички да ме гледат отвисоко? Не, не мога да кажа, че това е нещо, което не мога да прозра. Трябва да кажа: „Относно подобни въпроси се обърнете към Божието слово, търсете и ще намерите отговора“. Предпочитам да умра, отколкото да призная, че не мога да прозра или да разбера този въпрос“. Какво мислите за това отношение? (Не е добро.) За кого се мисли този човек? Мисли си, че е светец, че е съвършен човек. Мисли си: „Наистина ли може да има неща, които аз като достоен студент в университета, виден учен, притежател на магистърска и докторска степен, голяма и известна личност, да не мога да разбера или да прозра? Невъзможно! А дори и да имаше такова нещо, едва ли някой от вас би могъл да го разбере, така че това не е проблем. Дори и да не можех да прозра такова нещо, със сигурност нямаше да ви позволя да разберете това. „Не мога да го прозра“, „не разбирам“, „не мога“ — такива думи никога не трябва да излизат от устата ми!“. Що за човек е това? (Надменен човек.) Това е надменен и самонадеян човек, на когото му липсва разум. Ако този тип човек прочете словата „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш“, ще придобие ли път на практикуване? Ще получи ли искра на вдъхновение? Ако не получи, четенето на тези слова ще е било съвсем напразно за него. Тези слова са написани ясно и са лесни за възприемане. Защо тогава не може да ги разбере? Всички тези години, които си прекарал в изучаване и научаване на думи, са били безполезни. Ако не можеш дори да разбереш тези прости и ясни слова, значи наистина не те бива за нищо!

Нека сега отново да погледнем какъв път на практикуване се съдържа в словата „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш“. На първо място, трябва да възприемеш нагласата да не проявяваш нетърпение относно решенията, а вместо това първо да осъзнаеш какво могат да постигнат вродените ти способности, да осъзнаеш какво е нормална човешка природа и да разбереш какво има предвид Бог, когато говори за нормална човешка природа. Трябва да разбереш какво наистина има предвид Бог, когато казва, че не иска хората да са свръхчовеци или изключителни, необикновени индивиди, а просто иска те да са

обикновени хора. Първо трябва да разбереш тези неща. Безполезно е да се преструваш, че знаеш неща, които не разбираш. Колкото и да се преструваш, че е обратното, пак няма да ги знаеш. Дори и да можеш да заблудиш всички останали, няма да можеш да измамиш Бог. Когато те сполетят такива неща, ако не ги разбираш, тогава просто кажи, че не ги разбираш. Трябва да имаш искрено отношение и благочестиво сърце и да позволиш на хората около теб да видят, че има неща, които не знаеш и които не можеш да прозреш, неща, които не си преживявал преди, и че си просто един обикновен човек, който не се различава от останалите. В това няма нищо срамно. Това е проявление на нормална човешка природа и ти трябва да приемеш този факт. След като приемеш този факт, какво следва? Кажи го на всички с думите: „Никога досега не съм преживявал това нещо, не мога да го прозра и не знам какво да правя. Аз съм същият като вас, макар че е възможно да ви превъзхождам в една област: видях светлината и намерих пътя на практикуване в Божиите слова, имам надежда и знам как да практикувам“. Къде се крие тази надежда? Тя се крие в Божиите слова: „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“. Това означава да приемаш въпроса присърце и от време на време да го поставяш пред Бог, за да търсиш по него. Трябва да приемеш въпроса в сърцето си, да го преобразиш в нещо като задължение за теб да разбереш истината и Божието намерение в него и да го превърнеш в своя отговорност, посока и цел на твоето търсене. Ако практикуваш по този начин, ще дойдеш пред Бог, ще си способен да разрешиш проблема си и ще си навлязъл в реалността на тези слова. Как конкретно трябва да практикуваш това? Трябва да дойдеш пред Бог, за да се молиш и да търсиш, а освен това трябва да намериш възможности да споделяш този въпрос, докато разговаряш на сбирки, и да разговаряш за него и да размишляваш върху него с всички останали. „По-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце.“ Сърцето ти трябва да е искрено и истинско. Не бива просто да претупваш всичко или да действаш по нехаен начин и трябва да си сериозен за нещата, които казваш. Трябва да поемеш бремето по отношение на този въпрос и да носиш със себе си сърце, което изпитва глад и жажда за праведност, да искаш да разбереш Божието намерение по този въпрос и да прозреш до

същността на въпроса, като същевременно желаеш да преодолееш проблемите и объркването, пред които са изправени хората, когато се сблъскват с този въпрос, както и проблеми като собствения ти покварен нрав или различни анормални състояния. „По-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце.“ Това е цялостен път на практикуване, който Бог е посочил на човека. Какво виждаш в този стих? Че Божията цел при нагласяването на дадена среда за човека е от една страна да позволи на хората да преживяват различни неща по многобройни начини, да извлекат поуки от тях, да навлязат в различните истини реалности, които се съдържат в Божието слово, да обогати преживяванията на хората и да им помогне да придобият по-всеобхватно и многостранно разбиране за Бог, за самите себе си, за своята среда и за човечеството. От друга страна, Бог иска хората да поддържат нормална връзка с Него, като нагласява за тях някои специални видове среда и прави подредби за някои специални поуки. По този начин хората идват по-често пред Него, вместо да живеят в безбожно състояние, като казват, че вярват в Бог, но действат по начин, който няма нищо общо с Бог или истината, което ще доведе до неприятности. Следователно в средата, нагласена от Бог, хората всъщност са доведени неохотно и пасивно пред Бог от самия Бог. Това показва Божиите ревностни и грижовни намерения. Колкото по-малко разбиране имаш по даден въпрос, толкова повече трябва да имаш богобоязливо и благочестиво сърце, и трябва често да идваш пред Бог, за да търсиш Божиите намерения и истината. Когато не разбираш нещо, се нуждаеш от Божието просветление и напътствие. Когато се сблъскваш с неща, които не разбираш, трябва да молиш Бог да работи повече върху теб. Това са Божиите ревностни и грижовни намерения. Колкото повече идваш пред Бог, толкова по-близо до Него ще е сърцето ти. И нима не е вярно, че колкото по-близо до Бог е сърцето ти, толкова повече ще живее в него Той? Колкото повече Бог е в сърцето на човека, толкова по-добри ще са стремежът му, пътят, по който върви, и състоянието в сърцето му. Колкото е по-близка връзката ти с Бог, толкова по-лесно ще е за теб да идваш често пред Него, за да предлагаш искреното си сърце, и толкова по-автентична ще стане вярата ти в Бог. В същото време животът, действията и постъпките ти ще бъдат сдържани. Как възниква такава сдържаност? Тя възниква, когато хората често се молят на Бог, търсят истината и приемат

Божията внимателна проверка. Това е най-важното нещо. И така, в какъв контекст и при какви условия може човек да приеме Божията внимателна проверка? (Когато има нормална връзка с Бог.) Точно така, когато има нормална връзка с Бог. Ако имаш нормална връзка с Бог, няма ли това да означава, че Бог е в сърцето ти и че си много близо до Него? Това ще означава, че Бог винаги има място в сърцето ти и че Бог заема много важно място в сърцето ти. В резултат на това винаги ще мислиш за Бог, ще мислиш за Божието слово, ще мислиш за Божията идентичност и същност, ще мислиш за Божието върховенство и ще мислиш за всичко, което е свързано с Бог. Ако използваме един народен израз, сърцето ти ще прелива от Бог и Бог ще заема много високо място в сърцето ти. Ако сърцето ти е изпълнено с Бог, тогава ще имаш нормална връзка с Него, ще си способен да приемеш Божията внимателна проверка, а в същото време ще имаш и богобоязливо сърце. Само тогава ще си способен да действаш сдържано. „По-често поставяй такива въпроси пред Бог“ е просто изречение, но съдържа много смислови пластове. То съдържа Божиите намерения за човечеството и отношението, с което Бог изисква от хората да действат, като същевременно им предава изискванията, които Бог поставя пред човечеството. И така, какви са Божиите изисквания към човечеството? Да не се предаваш, да не бягаш и да не приемаш безразлично отношение към нещата, които те сполетяват. Какво трябва да направиш, ако си изправен пред нещо, което не разбираш и не можеш да прозреш, или което не можеш да победиш, или което дори те прави слаб? Не проявявай нетърпение относно решенията. Бог не принуждава рибата да живее на сушата. Бог никога не изисква от хората да правят неща, които са извън обсега на човешките способности. Това, което Бог би поискал да направиш, и нещата, които Той изисква от теб, са все неща, които могат да бъдат постигнати, достигнати и изпълнени от хора с нормална човешка природа. Следователно нивото, което Бог изисква от човека, не е ни най-малко празно или нереалистично. Божиите изисквания към човека не са нищо повече от ниво, което обхваща това, което могат да постигнат хората с нормална човешка природа. Ако винаги следваш фантазиите си и искаш да бъдеш по-добър, по-висш и по-способен от другите, ако винаги искаш да надминаваш другите, значи си разбрал погрешно Божия замисъл. Надменните и самоправедни хора често са такива. Бог казва да не

проявявате нетърпение относно решенията, Той казва да търсите истината и да действате с принципи, но надменните и самоправедните хора не обмислят внимателно тези Божии изисквания. Вместо това те настойчиво се опитват да изпълняват нещата с прилив на сила и енергия, да правят нещата по спретнат и красив начин и за миг да задминат всички останали. Искат да са свръхчовеци и отказват да са обикновени хора. Нима това не означава да вървиш срещу законите на природата, които Бог е отредил на човека? (Да.) Те очевидно не са нормални хора. Липсва им нормална човешка природа и са твърде надменни. Пренебрегват изискванията, които са в обхвата на нормалната човешка природа, отредена от Бог за човечеството. Пренебрегват критериите, които могат да достигнат хората с нормална човешка природа, отредени от Бог за човечеството. Затова те презират Божиите изисквания и смятат: „Божиите изисквания са твърде ниски. Как може вярващите в Бог да са нормални хора? Те трябва да са някакви изключителни хора, индивиди, които надминават и превъзхождат обикновените хора. Трябва да са велики и прочути личности“. Те пренебрегват Божиите слова, като си мислят, че макар Божиите слова да са правилни и да са истината, те просто са твърде прости и обикновени, затова пренебрегват словата Му и гледат на тях отвисоко. Но точно в тези нормални и обикновени слова, толкова презирани от тези така наречени свръхчовеци и велики личности, Бог посочва принципите и пътищата, които хората трябва да спазват и да практикуват. Божиите слова са толкова искрени, обективни и практически. Те изобщо не поставят високи изисквания към хората. Всички те са неща, които хората могат и трябва да постигнат. Стига хората да имат поне малко нормален разум, не бива да се опитват да се носят в облаците, а вместо това трябва да приемат Божиите слова и истината здраво стъпили на земята, да изпълняват добре дълга си, да живеят пред Бог и да смятат истината за принцип на своите постъпки и действия. Те не бива да са крайно амбициозни. От стиха „по-често поставяй такива въпроси пред Бог“ хората трябва да разберат още повече, че Божиите слова са истината и че истините са принципите, които хората трябва да практикуват. За кого се отнася тук думата „хората“? Отнася се за нормалните хора, които имат нормална рационалност и нормална преценка, които обичат положителните неща и които разбират какво е обективно, какво е практическо, какво е обичайно и какво е обикновено.

Отделете малко време, за да се насладите на словата „по-често поставяй такива въпроси пред Бог“. Макар това да са прости, обикновени слова, те описват нещо, което хората, притежаващи разума на нормалната човешка природа, би трябвало да са способни да правят, а също така са и истината принцип, който даден човек с нормална човешка природа най-много би трябвало да практикува, когато се сблъсква с трудности в реалния си живот. Те са истината, от която най-много се нуждаят хората, които притежават разума на нормалната човешка природа. Те съвсем не са празни думи. Вие многократно сте пели и слушали тези обикновени слова, но никой от вас не се е отнасял към тях като към истини, които да обмисли внимателно и за които да разговаря старателно. По този начин сте позволили на тези безценни слова да ви се изплъзнат. Всъщност тези слова съдържат Божиите намерения, Божието подсещане и наставление за хората, и Божиите изисквания към хората. Те съдържат толкова много. Хората нямат сърце и са ирационални, и се отнасят към тези слова като към обикновени думи. Не ги ценят, не размишляват върху тях, нито ги практикуват, а кои ще са тези, които накрая ще страдат заради това и ще са губещи? Самите хора. Нима това не е поука?

Много е лесно за нормалните хора да практикуват изискванията, посочени от Бог в настоящия откъс. В това практикуване няма нищо трудно или изтощително и то е ефективно. В крайна сметка то може да ти даде възможност постепенно да израстваш и да напредваш. Разбира се, след като приложиш на практика принципа „не проявявай нетърпение относно решенията, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“, ще постигнеш напредък по отношение на истината, промяната в нрава, разбирането, което придобиваш от преживяването на различни среди, и т.н. Колко чудесни са тези слова! Ако хората имат разум и прилагат тези слова на практика, тогава под напътствието и насоката на Божиите слова те ще научат какви са Божиите намерения, когато Той нагласява различни видове среда. След определен период от време те накрая ще могат да берат плодовете на отплатата, да придобият преживяване и да започнат да разбират истината в тези видове среда. Когато береш плодовете на такава отплата, ще знаеш защо Бог е нагласил дадената среда, какви са Божиите намерения и какво Бог иска да придобият хората от тях. Освен това всички обиколни пътища, по които

поемат хората, спънките, които преживяват, изопачените разбирания, които таят, нереалистичните идеи, които притежават, представите за Бог и противопоставянето на Бог, които са възникнали в тях, и т.н. постепенно ще бъдат разобличени и разкрити, докато преживяват тази среда. Независимо дали тези неща са положителни или негативни, необходим е период на преживяване, за да се види и разбере ясно това, което се разобличава и разкрива чрез средата. По този начин се изпълнява истинското значение на Божиите слова „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш“. Тоест, когато Бог нагласява нещо, което не можеш да прозреш или разбереш, и което не си преживявал преди, нещата, които Бог иска да разбереш, да придобиеш и лично да преживееш от тази ситуация, не могат да бъдат постигнати само за ден-два. Едва след известно време и с Божията насока, просветление и напътствие на всяка крачка ще можеш постепенно да придобиеш разбиране и ще стигнеш до резултати. Не е както хората си го представят, не можеш да разбереш всичко изведнъж в изблик на просветление, нито да узнаеш какво има предвид Бог в миг на вдъхновение. Бог не прави такива неща със свръхестествени способи, Бог не действа по този начин. Това е начинът, по който Той върши делото Си. Бог ти позволява да преживееш причините за дадена ситуация и последствията от нея и ти постепенно осъзнаваш: „Значи същността на този тип човек е такава, а реалността и същността на онзи вид нещо е такава, а това изпълнява еди-кой си стих от Божието слово. Най-накрая разбирам какво е имал предвид Бог, когато е казал това. Най-накрая разбирам защо Бог е изрекъл такива неща по въпроси като този и относно хора като онези“. Бог ти позволява да стигнеш до такова осъзнаване чрез преживяванията ти. Нима не е необходимо известно време, за да осъзнаеш тези неща? (Да.) Познанието, до което стигаш, и истините, които започваш да разбираш чрез период на преживяване, не са доктрини или теоретични неща, а твоите лични преживявания и истинско познание. Това е истината реалност, в която навлизаш. Тук се крие причината и източникът на Божиите слова „не проявявай нетърпение относно решенията“. Когато Бог ти позволява да береш плодовете на отплатата от преживените от теб събития, Той не иска просто да преминеш през някакъв процес или да научиш теория, а да придобиеш разбиране, някакво познание, положителна гледна точка и

правилен метод на практикуване. Въпреки че настоящият откъс съдържа само няколко реда и не покрива много съдържание, поставените от Бог изисквания в него и принципите на практикуване, които Той дава на хората чрез него, са много важни. Хората не бива да имат към Божиите слова същото отношение, което имат към човешкото познание и доктрини. За да практикуваш Божиите слова, трябва да имаш принципи. Това означава, че трябва да имаш някакъв принцип, някакъв метод, който да прилагаш на практика, когато се сблъскаш с определен вид ситуация. Ето това означава да практикуваш истината. Ето това наричаме принцип. Следователно това не са само няколко прости думи. Въпреки че начинът, по който са изразени и представени, е прост и достъпен, а думите изглеждат много ясни и не са декорирани с красив и образен език или елегантни термини, нито с изтънчен начин на изразяване, и със сигурност не са изречени със снизходителен тон, а по-скоро са само искрени наставления и изисквания, казани очи в очи и свойски, те всъщност посочват на хората най-важните принципи и пътища на практикуване.

Много хора никога не приемат сериозно най-обикновените слова, изречени от Бог. Считат за Божии единствено дълбоките и загадъчни слова, които Бог изрича. Нима това не е проявление на изопачено разбиране? Всяко изречение от Божиите слова е истината. Независимо дали са обикновени или дълбокомислени, всички Божии слова съдържат истини и тайнства, а за да ги разбереш и опознаеш, се изискват години преживяване и определен духовен ръст. Точно като добрите и важни Божии слова, които се съдържат в химна, който току-що изпяхте — никой не приема сериозно тези слова. Въпреки че за тях е написана музика и всички ги пеят от години, никой никога не е открил този най-важен принцип на практикуване, който те съдържат. Дори някои хора да имат в съзнанието си чувството, че Божиите слова сякаш им казват: „Не проявявай нетърпение относно решенията, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“, и да чувстват, че това са изисквания на Бог към хората, в реалния си живот дали някой някога наистина е практикувал и прилагал тези Божии слова и дали е навлязъл в реалността им? Някой правил ли е това? (Не.) Никой не го е правил. Тези Божии слова са толкова прости, а никой не може да ги следва. Това не съдържа ли един съществен проблем? (Да, това показва, че хората изпитват неприязън към

истината.) Нещо друго? (Тези слова, които Бог ни е изрекъл, са много практически. Всички те са слова за принципи. Ние обаче не сме приели сериозно Божиите слова, не сме им обърнали внимание и не сме ги приложили на практика.) Тогава как обикновено четете Божиите слова? (Когато четем Божиите слова, обикновено просто им хвърляме по едно око. След като разберем буквалното значение на думите, продължаваме нататък. Не разбираме какви са Божиите намерения в тези слова или какви истини принципи трябва да практикуваме. Не сме размишлявали внимателно за тях по този начин.) Отговорихте с някои теоретични идеи и казаното от вас звучи правилно, но не сте прозрели първопричината за това, а именно, че хората не ценят Божието слово. Ако цениш Божиите слова, ще си способен да откриеш съкровищата, златото и диамантите, които те съдържат, и ще се радваш на тези неща цял живот. Ако не цениш Божиите слова, няма да можеш да се сдобиеш с тези съкровища. Какво означава да не цениш Божиите слова? Това означава, че не милееш за тях. Чувстваш, че има толкова много Божии слова и че всички те са истината, и не знаеш кои от тях да цениш. Чувстваш, че всички те са обикновени, а това предвещава неприятности. Какво означава да цениш Божиите слова? Това означава да знаеш, че всички Божии слова са истини и че тези истини са най-полезните и безценни съкровища за живота и начина на живеене на хората. Това означава, че се отнасяш към Божиите слова като към съкровища, които обичаш твърде много, за да се разделиш с тях. Това отношение към Божиите слова се нарича милеене. Да милееш за Божиите слова означава, че си открил, че всички Божии слова са съкровища с безценна стойност, че те са сто пъти, дори хиляда пъти по-ценни от житейските девизи на която и да е известна или велика личност. Означава, че си получил истината на Божиите слова и че си открил най-големите и най-ценните съкровища на живота. Придобиването на тези съкровища може да ти помогне да увеличиш стойността си и да постигнеш Божието одобрение. Поради тази причина ти особено много цениш тези истини. Ще дам пример за това от реалния живот. Да кажем, че дадена жена си купува красива рокля и когато се прибира вкъщи, я пробва пред огледалото. Като се оглежда от всички страни, тя си мисли: „Тази рокля е толкова красива, платът ѝ е отличен, изработката е изящна, усещам я удобна и мека. Колко съм благословена, че мога да си купя такава хубава

дреха. Това е любимата ми дреха, но не мога да я нося през цялото време. Ще я нося, когато отивам на най-изисканите събития и се срещам с най-изтъкнатите хора“. Когато има малко свободно време, тя често вади роклята, за да ѝ се възхищава и да я пробва. След шест месеца тя все така се радва на роклята и не може да понесе мисълта за раздяла с нея. Ето това означава да милееш за нещо. Вашето отношение към Божиите слова стигнало ли е до това ниво? (Не.) Колко жалко е, че все още не цените Божиите слова така, както една жена цени любимата си рокля! Нищо чудно, че сте прочели много Божии слова, но не сте успели да откриете толкова много истини и никога не сте били способни да навлезете в реалността. Винаги казвате, че всички Божии слова са истината, но това са само теоретични и словесни твърдения. Ако ви покажат един от най-простите и първоначално изразени откъси от Божиите слова и ви попитат какви истини има в тези слова, какви са намеренията на Бог или какво ниво изисква Бог от човека, вие ще останете безмълвни и няма да сте способни да кажете и дума в отговор. Много сте чели и сте слушали Божиите слова, тогава защо нямате истинско разбиране за тях? Къде се корени проблемът? Всъщност причината е, че хората не ценят достатъчно Божиите слова. Степента, до която цените Божиите слова в момента, е далеч от това да откриете истината в Божиите слова и далеч от това да откриете изискванията, принципите и пътищата на практикуване, които Бог дарява на човека чрез тези слова. Затова винаги сте объркани, когато ви сполетят някакви неща, и никога не можете да откриете принципите. Затова преживявате много неща, но никога не узнавате намеренията на Бог, нито израствате или се променяте много, нито пък берете плодовете на нещо повече от незначителна отплата. Не са ли подобни хора достойни за истинско съжаление?

Прочетете отново този откъс. („Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш, по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце. Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ. Трябва да имаш огромен стремеж към Бог, ненаситно да търсиш, като същевременно отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана. Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце. Активно съдействай на Бог и се отърви от вътрешните си препятствия.“) Нека да насоча вниманието ви към

важните моменти и да ви обясня принципите за четене на Божиите слова и как да намерите път на практикуване в тях. Прочетете отново откъса, ред по ред. („Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш.“) Това изречение съдържа принцип, който хората трябва да разберат. Той е следният: не бързайте, не изпадайте в паника, не искайте веднага да видите резултати. Това е вид отношение. В това първо изречение се съдържа правилното отношение, което хората трябва да приемат към нещата. Това правилно отношение е в обхвата на разума на нормалната човешка природа. То попада в обхвата на разума и способностите на хората, които притежават нормална човешка природа. Сега прочетете второто изречение. („По-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце.“) Какво означава това? (Това е пътят на практикуване, който Бог посочва на човека.) Точно така, ето колко е просто. Това е пътят на практикуване. Тук „по-често“ означава, че не трябва да правиш това само когато ти хрумне, и със сигурност да не го правиш от дъжд на вятър. Това означава, че минат ли ти тези въпроси през ума, трябва да ги поставяш пред Бог, за да се молиш и да търсиш. Ако носиш бреме по тези въпроси, ако имаш сърце, което изпитва глад и жажда за праведност, ако си изпълнен с желание да разбереш Божиите намерения и Божиите изисквания по тези въпроси, както и същността на проблемите, които искаш да прозреш, тогава трябва често да идваш пред Бог, което предполага много висока честота. В зависимост от средата, в която се намираш, когато си зает, намери миг свободно време да обърнеш внимание на тези въпроси така, сякаш мислиш за тях или се молиш на Бог и търсиш по тях. Нима този режим на практикуване не е съвършено ясен? (Така е.) Например, когато си почиваш след хапване, размишлявай и се моли, като казваш: „Боже, преживях еди-каква си среда. Не разбирам Твоето намерение и не мога да прозра защо ми се случи това. Какво точно е намерението на този човек? Как трябва да реша този вид проблем? Какво искаш да разбера от този въпрос?“. С тези няколко простички думи се молиш на Бог и търсиш от Него по въпросите, по които желаеш да търсиш, и проблемите, чиято същност искаш да разбереш. Каква е целта на подобна молитва? Ти не просто поставяш проблема пред Бог, ти търсиш истината от Бог, опитваш се да накараш Бог да ти посочи изход и да ти каже какво да правиш по този въпрос, и молиш Бог да те просветли

и напътства. Какви са необходимите условия, за да си способен да правиш това? (Не трябва да проявявам нетърпение относно решенията.) Да не проявяваш нетърпение относно решенията е само отношение — не че не проявяваш нетърпение относно решенията, а че при наличието на голямата предпоставка за това да не проявяваш нетърпение относно решенията, ти имаш сърце, което изпитва глад и жажда за праведност, и носиш бреме по този въпрос. Казано по друг начин, този въпрос ти действа като своеобразен натиск, а този натиск поставя бреме на плещите ти, за да имаш проблем, който искаш да разбереш и разрешиш. Това е твоят път на практикуване. В свободното си време, по време на редовната духовна практика или когато си бъбриш с братята и сестрите, можеш да поставяш практическите си трудности и проблеми, да разговаряш и да търсиш заедно с братята и сестрите. Ако все още не можеш да разрешиш проблемите, тогава ги постави пред Бог, за да се молиш и да търсиш истината. Когато правиш това, кажи: „Боже, все още не знам как трябва да преживявам средата, която си нагласил за мен. Все още нямам разбиране за нея и не знам откъде да започна или как да практикувам. Духовният ми ръст е малък и не разбирам много истини. Моля Те, просветли ме и ме напътствай. Не знам какво искаш да придобия или да разбера от тази среда или какво искаш да разкриеш за мен чрез тази среда. Моля Те, просветли ме и ми позволи да разбера Твоето намерение“. Това е пътят на практикуване, който се съдържа в следния стих: „по-често поставяй такива въпроси пред Бог“. Практикувай по този начин, като понякога размишляваш в сърцето си, понякога се молиш тихо на Бог, а друг път на глас, и понякога разговаряш с братята и сестрите. Ако имаш тези проявления, това доказва, че вече живееш пред Бог. Ако често общуваш така с Бог в сърцето си, значи имаш нормална връзка с Него. След няколко години на такова преживяване ще навлезеш естествено в истината реалност. Има ли някакви трудности във връзка с това практикуване? (Не.) Това е добре. Например понякога, когато четеш Божиите слова, колкото повече четеш, толкова по-ведро ще се чувства сърцето ти — това означава, че си прочел слова, за които имаш преживяване, и всичките ти предишни представи и фантазии изведнъж ще бъдат разбулени. В този момент трябва да се молиш на Бог и да казваш: „Боже, прочитането на този откъс проясни сърцето ми. Проблемите, които имах преди, сега

изведнъж ми станаха ясни. Знам, че това е Твоето просветление и Ти благодаря, че ми позволи да разбера този откъс от Твоите слова“. Нима това не е да се молиш и да дойдеш отново пред Бог? (Да.) Трудно ли е да се направи това? Можете ли да намерите време за това? (Да.) От началото на търсенето си до тази молитва няма ли да сте практикували постоянно принципа на Божиите слова „по-често поставяй такива въпроси пред Бог“? Когато непрекъснато живееш в практиката на тези слова и винаги се придържаш към принципа на практикуване, който те съдържат, и винаги живееш в този вид реалност, това се нарича да спазваш принцип на практикуване. Трудно ли е това? (Не е трудно.) Иска се само да използваш сърцето си, да мърдаш устните си, да отделиш известно време и да вложиш малко мисъл, като понякога намираш време да поговориш свойски с Бог, да се довериш и да споделиш словата, които са в сърцето ти. Това означава да идваш по-често пред Бог. Не би могло да е по-просто, леко и лесно. Нищо трудно няма в това. В сърцето си носиш нещо, което смяташ за много важно, и се отнасяш към него като към бреме, никога не го забравяш, нито се избавяш от него — имаш такова нещо в сърцето си и от време на време идваш пред Бог, за да Му се молиш, да поговориш и побъбриш с Него относно това. Що за сърце трябва да имаш, когато говориш с Бог? (Искрено сърце.) Точно така, трябва да имаш искрено сърце. Ако носиш бреме, тогава сърцето ти ще е истинско. Когато другите си говорят, ти ще се молиш и ще разговаряш с Бог в сърцето си. Понякога, когато си уморен от работа и си почиваш, ще се сетиш за въпроса и ще си кажеш: „Така няма да стане, все още не разбирам този въпрос. Пак трябва да си поговоря с Бог за него“. Защо ще се сещаш за този въпрос винаги, когато ти остава време? Защото го приемаш много сериозно в сърцето си, смяташ го за свое собствено бреме и вид отговорност и искаш да го разбереш и разрешиш. Когато дойдеш пред Бог и проведеш интимен разговор с Него, сърцето ти естествено ще стане искрено. Когато разговаряш с Бог в този контекст и с това мислене, ще почувстваш, че връзката ти с Него вече не е толкова студена и далечна както преди, а вместо това ще почувстваш, че се приближаваш до Него. Ето колко ефективно действат върху хората пътищата на практикуване, които Бог дава на човека. Как смяташ, трудно ли е да общуваш с Бог по този начин? Приемаш даден въпрос присърце, от време на време говориш с Бог за него, от време на

време идваш пред Бог и Го поздравяваш, говориш с Него за това, което е в сърцето ти, и за трудностите си, говориш за нещата, които искаш да разбереш, за нещата, за които мислиш, за съмненията си, за трудностите си и за отговорностите си — ако говориш с Бог за всички тези неща, нима не живееш пред Бог, като практикуваш по този начин? Това е практикуване в съответствие с Божиите изисквания. Ако практикуваш така известно време, нима няма да си способен много бързо да видиш резултатите и да береш плодовете на отплатата? (Да.) Това обаче не е толкова просто, то е процес. Ако известно време практикуваш по този начин, връзката ти с Бог ще става все по-близка, мисленето ти ще се подобри, състоянието ти ще става все по-нормално, а интересът ти към Божиите слова и истината ще нараства все повече. Това означава да имаш нормална връзка с Бог. Ако можеш да разбереш някои истини и да ги прилагаш на практика, ще си започнал да навлизаш в реалността на Божиите слова. Това обаче не може да се постигне за кратко време. Може да отнеме шест месеца, година или дори две-три години, преди да видиш ясни резултати. В този период ще се освободят ли хората от покварата и непокорството? Не. Дори да си се молил на Бог безброй пъти и да си практикувал по този начин, означава ли това, че със сигурност ще получиш резултати? Трябва ли Бог да ти покаже резултат? Трябва ли да ти даде отговор? Не е задължително. Някои хора казват: „Ако не е сигурно дали ще имам резултати и ако резултатите не са гарантирани, защо Бог все пак действа така? Защо кара хората да практикуват по този начин?“. Не се тревожи, практикуването по този начин определено няма да е безплодно. Дори ако практикуваш по този начин година-две и не смяташ, че си получил някакви резултати веднага или в краткосрочен план, може да се окаже, че пет или десет години по-късно, когато Бог отново нагласи подобна среда за теб, ти бързо ще осъзнаеш някакъв аспект от истината, който преди това не си бил способен да осъзнаеш. Тази истина обаче, която осъзнаваш и разбираш след пет или десет години, изисква да имаш основата, изградена от сегашните ти преживявания, познание и оценяване. Това осъзнаване на по-късен етап трябва да е поставено на тази основа. Смяташ ли, че за хората е лесно да разберат даден аспект на истината? (Не е лесно.) Това е значението и стойността на плащането на определена цена, за да се практикува истината. Това е принципът на практикуване, който се съдържа във втория

стих. „По-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“ — този стих е написан на прост и достъпен език и е много лесен за разбиране. Означава, че трябва повече да се молиш и да притежаваш искрено сърце, тъй като искреното сърце води до сбъдване на нещата. Толкова е просто. Обаче тези слова действително са една истина реалност, в която всеки човек трябва да навлезе, и единственият път, по който може да дойде пред Бог и в крайна сметка да стигне до спасение. Въпреки че словата в този стих са обикновени и простички, всеки трябва да преживява и да навлиза по този начин. Това е същото като да построиш сграда. Независимо дали има 30 етажа, 50 етажа или дори около сто етажа, тя трябва да има основи. Ако основите на сградата не са здрави, тогава независимо колко висока е тя, няма да издържи много дълго, а ще се срути до няколко години. Това означава, че докато живеят в настоящия свят, хората трябва да притежават истината за своя основа. Това е единственият начин да останат непоколебими и да спечелят одобрението на Бог. Ако хората искат да стигнат до разбиране на по-дълбоки и по-висши истини, те трябва да разполагат с най-основните неща — т.е. нещата, които съставляват една основа. Да имаш нестабилна основа е най-опасното нещо. Не гледайте отвисоко на тези най-основни истини, на тези най-основни принципи и пътища на практикуване. Щом са истини, значи са неща, които хората трябва да притежават и да практикуват. Дали са големи или малки, висши или низши — няма значение. Трябва да започнете от основните неща. Това е единственият начин да се постави солидна основа.

А сега прочетете третия стих. („Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ.“) За какво се отнася „Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ“? Отнася се до вярата и видението. Когато си подкрепян и напътстван от това видение, ще имаш път пред себе си. Ще има ли резултат от практикуването по този начин? Някои хора казват: „Омръзна ми цялото това практикуване, а Бог все още не ме е просветлил и не ми е казал нищо. Не мога да почувствам присъствието на Бог. Дали наистина има Бог?“. Не можеш да мислиш по този начин. Бог е всемогъщ, независимо дали ти говори или не. Когато Бог иска да ти говори и ти говори, Той е всемогъщ. Когато Бог не иска да ти говори и не ти говори, Той си остава всемогъщ. Бог е всемогъщ, независимо дали ти позволява да разбереш нещата или не. Същността и идентичността на Бог са неизменни. Това е видението,

което хората трябва да разберат. Това е третият стих, той е много прост. Въпреки че е прост, хората трябва действително да го преживяват. Когато го правят, ще се потвърди, че тези слова всъщност са истината, и те повече няма да смеят да се съмняват в тях по какъвто и да е начин.

Продължете и прочетете четвъртия ред. (Трябва да имаш огромен стремеж към Бог.) „Трябва да имаш огромен стремеж към Бог“ — това изисква Бог от човека. Хората трябва да разберат какво се има предвид под „огромен“. Дали е „огромно“ да се перчиш и да се изтъкваш, сърцето ти да е пълно с амбиция, да си надменен и самоправеден, да си деспотичен и властен и да не се подчиняваш на никого? Как трябва да се разбира израза „огромен стремеж към Бог“? Как имаш „стремеж към Бог“? Това е като при предишния посочен израз: „По-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“ — трябва да имаш желанието и решимостта да се стремиш към разбиране на истината и да се стремиш към спасение, а също така трябва да имаш желание да приемеш Божието върховенство и Божието устройване, да стигнеш до разбиране на Божиите намерения и до покорство пред Божието върховенство. Това се нарича огромен стремеж към Бог. Макар че Бог използва човешки език, за да опише ярко този въпрос, хората трябва да възприемат значението му по чист начин, а не да го тълкуват крайно. Думата „огромен“ тук не се отнася до изкуствено използване на прекомерно количество груба сила, за да правиш нещата по безразсъдно смел начин. Тя не включва насилие, а още по-малко невежество или безразсъдство. „Огромен“ се отнася предимно до стремежа на човек. Това е както когато човек цени нещо до такава степен, че просто трябва да го има, и е решен да го притежава и няма да се откаже, докато не го постигне. Този „огромен стремеж към Бог“ е нещо напълно положително и може да доведе само до положителни резултати. Така че какво е точното значение на „огромен стремеж към Бог“? (Това означава човек да идва по-често пред Бог и да има желанието и решителността да разбере истината и да разбере Божиите намерения в нещата, с които се сблъсква.) Точно така, ето колко е просто. Това просто означава да изоставиш интересите и удоволствията на плътта си и също така да се откажеш от личното си свободно време и да използваш това време за положителни неща, като например да търсиш от Бог, да се молиш на Бог, да идваш пред Бог и да се стремиш да разбереш Божието върховенство. Означава да се молиш

здравомислещо за нещо и да търсиш, да отдаваш времето и енергията си и да плащаш определена цена, за да разбереш даден аспект на истината. Това се нарича огромен стремеж към Бог. Дали това е точен начин да го опишем? Дали е съгласно разума на нормалната човешка природа? Лесни ли са за разбиране тези слова? (Да.) Тогава тези проявления включват ли това да се озъбиш и да оголиш нокти, и насилствено да грабнеш това, което искаш? Проявява ли се това в грубост, безразсъдство и липса на мъдрост? (Не.) Тогава какво се има предвид под „огромен“? Повторете това, което току-що ви казах. (Това означава човек да е способен да идва по-често пред Бог, да има стремление да разбере истината, да е способен да се откаже от някои удоволствия на плътта, да отделя повече време и енергия да търси истината и да е способен да отдава енергия и да плаща определена цена за това.) А как това се прилага конкретно на практика? Ще ви дам един пример. Понякога внезапно осъзнаваш, че отдавна не си гледал любимия си актьор и се чудиш в какви филми участва. Ще поискаш да потърсиш новини за него в компютъра, но тогава ще се замислиш и ще си кажеш: „Това не е правилно, какво общо имат с мен филмите, в които той играе? Да гледаш филми през цялото време означава да пренебрегваш същинската си работа. Трябва да дойда пред Бог и да се моля“. Тогава ще се успокоиш и ще си спомниш проблема, по който преди това си търсил отговор в присъствието на Бог. Все още ти липсва каквото и да е понятие за този въпрос и изобщо не го разбираш, затова просто ще смириш сърцето си пред Бог и ще Му се молиш. „Боже, готов съм да изложа сърцето си пред Теб. Средата, която наскоро преживях, ми оказа голямо влияние. Въпреки това все още не мога да се покоря и все още не мога ясно да видя, че това е Твоето върховенство. Моля Те, просветли ме, напътствай ме и разкрий моята поквара и непокорство в средата, която Ти нагласяваш за мен, за да мога да разбера Твоето намерение и да се покоря“. След като се помолиш, ще размишляваш и ще си кажеш: „Не, проблемът ми все още не е разрешен. Трябва да чета повече Божиите слова, за да намеря решение“. След това веднага ще продължиш да четеш Божиите слова известно време. Като погледнеш кое време е станало, ще си кажеш: „О, вече мина половин час! Божиите слова наистина са добри, но откъсът, който прочетох, изобщо не е свързан с моя проблем, така че въпросът ми все още не е решен. Не знам какво иска

Бог да разбера с нагласяването на тази среда за мен и не знам какво е намерението Му. Трябва бързо да се заема с изпълнението на дълга си и да не отлагам важните въпроси. Може би някой ден ще прочета подходящите Божии слова и ще реша проблема си“. Това отдаване на време и енергия ли е? (Да.) Ето колко е просто. Докато се опълчваш на собствените си предпочитания и се отказваш от развлечения и от свободното си време, ще придобиеш капчица искреност и ще практикуваш частица огромен стремеж към Бог. В сърцето си ще се почувстваш невероятно спокоен и умиротворен. За пръв път в живота си лично ще преживееш великия покой и подхранването от това да се опълчиш на плътта и да изоставиш насладата на собствената си плът. Освен това лично ще опиташ вкуса на това как ако притихнеш пред Бог, четеш Неговите слова, отвориш сърцето си за Него и Му изричаш думите, които са в сърцето ти, това ще ти донесе мир и удовлетворение — нещо, което заниманието с тенденциите и социалните дела не може да ти донесе — а също можеш да придобиеш нещо от това, да разбереш истината и да прозреш много неща. В резултат на това ще почувстваш, че Божиите слова действително са добри, че Бог наистина е добър и че постигането на истината означава действително да придобиеш съкровище. Не само че ще си способен да прозреш много неща без объркване, но и ще си способен да живееш пред Бог и да живееш според Божиите слова. Това са резултатите, които може да постигне огромният стремеж към Бог. Да практикуваш по този начин, като посвещаваш времето и енергията си, отказваш се от насладите на плътта си — това е едно от проявленията на огромния стремеж към Бог. И така, какво мислите? Празно ли е това проявление? (Не е празно.) Лесно ли се постига? (Да.) Постига се много лесно. То е нещо, което хората с нормална човешка природа могат да постигнат.

Хората имат избор, когато мислят. Ако нещо им се случи и направят грешен избор, трябва да се променят и да направят правилния избор. В никакъв случай не бива да упорстват в грешките си. Така правят умните хора. Ако знаят обаче, че изборът им е грешен, и не се променят, значи не обичат истината. Такива хора не искат Бог искрено. Да речем например, че искаш да изпълняваш дълга си нехайно. Опитваш се да се скатаеш и да избегнеш Божията внимателна проверка. В такива моменти бързо заставаш пред Бог, молиш се и разсъждаваш дали си постъпил правилно.

След това си мислиш следното: „Защо вярвам в Бог? Подобно нехайство може и да мине пред хората, но дали ще мине пред Бог? Освен това вярвам в Бог не за да се скатавам, а за да ме спаси. Това мое поведение не е израз на нормална човешка природа и Бог не го одобрява. Не! Навън можех да се скатавам и да правя каквото си поискам, но сега съм в Божия дом, под Божието върховенство и под внимателната проверка на Божия поглед. Аз съм човек и трябва да постъпвам според съвестта си. Не мога да правя каквото си поискам. Трябва да действам според Божиите слова, не бива да бъда нехаен. Не мога да се скатавам. И така, как трябва да постъпя, за да не се скатавам, да не бъда нехаен? Трябва да положа някакви усилия. Точно в този момент ми се струваше твърде трудно да постъпвам така, исках да избегна страданието. Сега обаче разбирам, че е ефективно, макар и да е по-трудно да постъпвам така, и затова именно така трябва да правя“. В моменти, в които работиш, но все още се опасяваш от страданието, трябва да се молиш на Бог по следния начин: „О, Боже! Аз съм мързелив и лукав човек. Умолявам Те да ме дисциплинираш, да ме укориш, така че съвестта ми да се пробуди и да се засрамя. Не искам да бъда нехаен. Моля Те да ме напътстваш и да ме просветлиш, да ми покажеш моето непокорство и моята грозота“. Когато се молиш така, размишляваш и се опитваш да опознаеш себе си, това ще породи чувство на съжаление и ще си способен да намразиш своята грозота, а грешното ти състояние ще започне да се променя и ще си способен да размишляваш и да си кажеш: „Защо съм нехаен? Защо все се опитвам да се скатавам? Нямам нито съвест, нито разум, щом постъпвам така. Все още ли съм човек, който вярва в Бог? Защо не се отнасям сериозно към нещата? Дали не трябва само да отделя малко повече време и усилия? Това не е голямо бреме. Това трябва да правя. Достоен ли съм да се нарека човешко същество, ако дори това не мога да направя?“. В резултат на това ще вземеш решение и ще дадеш обет: „О, Боже! Разочаровах Те. Наистина съм твърде дълбоко покварен. Нямам съвест и разум, нямам човешка природа. Искам да се покая. Моля Те да ми простиш. Определено ще се променя. Ако не се покая, искам да ме накажеш“. След това нагласата ти ще се промени и ти самият ще започнеш да се променяш. Ще постъпваш и ще изпълняваш дълга си съвестно, по-рядко ще си нехаен и ще можеш да страдаш и да платиш цена. Ще почувстваш, че е прекрасно да изпълняваш дълга си

така, а сърцето ти ще е спокойно и радостно. Когато хората могат да приемат Божията внимателна проверка, когато могат да Му се молят и да се осланят на Него, състоянието им скоро ще се промени. Когато негативното състояние на сърцето ти се е променило и си се опълчил на собствените си намерения и егоистичните желания на плътта, когато си способен да се избавиш от удобствата и насладите на плътта и да действаш в съответствие с Божиите изисквания, и вече не си своеволен или безразсъден, сърцето ти ще почувства мир и съвестта ти няма да те укорява. Лесно ли е да се опълчиш на плътта и да действаш в съответствие с Божиите изисквания по този начин? Стига хората да имат огромен стремеж към Бог, те могат да се опълчат на плътта и да практикуват истината. А стига да си способен да практикуваш по този начин, тогава, преди да се усетиш, ще навлезеш в истината реалност. Няма да е никак трудно. Разбира се, когато практикуваш истината, трябва да преминеш през процеса на борба и процеса на промяна на мисленето си, а те трябва да се преодолеят чрез търсене на истината. Ако си човек, който не обича истината, ще ти е трудно да преодолееш негативното си състояние и няма да си способен да разбереш истината и да я практикуваш. Степента на трудност, с която се сблъсква човек в процеса на промяна на мисленето си, зависи от това дали може да приеме истината. Ако не може да приеме истината, тогава ще му е твърде трудно да промени мисленето си. От друга страна за тези, които могат да приемат истината, това няма да е никак трудно. Те ще са способни по естествен начин да практикуват и да се покоряват на истината. Хората, които наистина обичат истината, могат да се осланят на Бог, за да победят трудности от всякаква степен. По този начин те ще имат свидетелство за преживяване, а това е сърце, което има огромно желание за Бог. Тъй като твоето сърце има огромно желание за Бог, означава ли това, че не ти е позволено да имаш поквара и непокорство? Не. Означава, че тъй като имаш сърце с огромно желание за Бог, можеш поне да действаш в съответствие със съвестта и разума си и можеш да търсиш истината. По този начин можеш да направиш правилния избор във всяка ситуация, да практикуваш и да навлезеш в правилната посока. Това се нарича сърце с огромно желание за Бог. Дали тези проявления са празни? (Не са празни.) Те не са празни или нереалистични, а много практически и конкретни и изобщо не са абстрактни. Някои хора казват:

„О, вярвам в Бог от много години, но винаги срещам трудности, когато дойде време да практикувам истината. Толкова се безпокоя, че ме облива пот, но въпреки това нямам път. Винаги искам да практикувам истината, без да се изправям пред някакви физически трудности или интересите ми да търпят загуби, и в резултат на това не мога да намеря път. Едва сега осъзнавам, че да имаш сърце с огромно желание за Бог е толкова просто. Само ако знаех това преди и бях приложил тези слова на практика по-рано!“. Кого трябва да виниш за това, че не си практикувал Божиите слова? Кой те е принуждавал да не цениш Божиите слова през всичките тези години, а вместо това просто сляпо да се луташ? Сега можем да обобщим следното изречение: когато вярваш в Бог, трябва да практикуваш и да преживяваш Божиите слова, за да разбереш истината. Само ако стигнеш до момента, в който се справяш с въпросите в съответствие с истините принципи, можеш да придобиеш Божието одобрение. Категорично не бива да правиш нещата в съответствие със собствената си воля или да се домогваш до слава и придобивки и не бива да създаваш клики или да търсиш поддръжници в църквата. Нищо добро не очаква тези, които го правят. Всички онези, които не са съсредоточени върху доброто изпълнение на дълга си, които не се стремят към истината, които винаги се уповават и разчитат на други хора и които обичат да следват лъжеводачи и антихристи, като създават безсмислена суматоха, сами се погубват, като се лутат и губят шанса си за спасение. Това ще ги остави слисани. Ако искаш да се възпреш от това все да действаш по своя си начин, трябва повече да идваш пред Бог, да Му се молиш и да търсиш истината във всичко. Това е начинът, по който можеш да стигнеш до резултата да разбереш истината, да тръгнеш по пътя на практикуването на истината и да навлезеш в реалността на истината. Основният момент тук е, че никога не бива да следваш други хора или да си в единомислие с тях, като един ден следваш даден човек, защото го смяташ за велик, а на следващия ден следваш някой друг, защото го смяташ за прав, като прекарваш толкова много време в лутане без да придобиеш истината. Независимо с какви проблеми се сблъскваш, трябва да търсиш истината и да ги преодоляваш в съответствие с Божиите слова. Ако сляпо следваш други хора, като следваш този, който говори добре и използва високопарни думи, вероятно ще бъдеш измамен. Хората, които вярват в Бог, трябва само да вярват, че Божиите слова са

истината, трябва да слушат само Божиите слова и да практикуват в съответствие с Божиите слова. Като правиш това, ще избегнеш следването на други хора и вървенето заедно с тях по грешния път.

Да продължим нататък и да прочетем следващия ред. („Ненаситно да търсиш, като същевременно отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана.“) Това също се отнася до практикуването. „Ненаситно да търсиш“ означава да искаш да практикуваш истината, но да ти липсва път, и да искаш да удовлетвориш Бог, но да не знаеш как да практикуваш — когато си ненаситен по този начин, ще търсиш и ще се молиш. Непрекъснато да чувстваш, че ти липсва твърде много, и по-конкретно да установяваш, че ти липсва път, когато ти се случва нещо, да не знаеш какво да направиш, за да удовлетвориш Бог, винаги да се бунтуваш и да правиш нещата по твоя начин с неспокойно сърце, да искаш да практикуваш истината, но да не знаеш как — това е чувството да бъдеш ненаситен. Ако си ненаситен, трябва да търсиш. Ако не търсиш, няма да имаш път. Ако не търсиш, ще изпаднеш в мрак. Ако никога не търсиш, с теб ще бъде свършено. Ще бъдеш неверник. Какво означава да „отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана“? Означава, че когато хората се сблъскват със ситуации, те винаги имат своя собствена воля, винаги мислят за интересите на собствената си плът и винаги търсят изход за плътта си. В такива моменти съвестта ти ще те упреква, като те подтиква да практикуваш истината и да се покориш на Бог. В такива ситуации в сърцето ти ще се води борба и ти трябва да отхвърлиш извиненията на Сатана и да отхвърлиш различните доводи на плътта. Да „отхвърлиш“ означава да си способен да вникнеш в различните извинения и доводи на хората да не практикуват истината, които са намеренията и хитростите на Сатана, и да ги прозреш, след което да им се опълчиш. Това е процесът на отхвърляне. Понякога в хората се зараждат определени покварени идеи, намерения и цели, както и някои човешки познания, философии, теории и начини, средства, хитрости и схеми на взаимодействие с другите и т.н. Когато това се случи, хората трябва незабавно да осъзнаят, че това са разкрити от тях покварени неща и трябва да ги сграбчат, да търсят истината, да ги разнищят обстойно, да видят ясно реалността им и изцяло да ги отхвърлят и да им се опълчат, като ги прекъснат в зародиш. Независимо кога се случва това, стига у човека

да са възникнали покварени идеи, мисли, намерения или представи, той трябва незабавно да сграбчи тези неща, да вникне в тях и да ги прозре, да им се опълчи и след това да се промени коренно. Такъв е процесът. Така се практикува отхвърляне на Сатана и опълчване на плътта. Нима не е много просто? Всъщност този процес вече бе споменат в двата примера, които току-що чухте. Това е принцип на практикуване при неправилните състояния, които възникват у хората, когато ги сполети нещо.

Продължете да четете. („Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце.“) Това означава да търсиш и да чакаш с цялото си сърце и ум. Тези четири простички фрази „Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце“ имат две значения. Какви са тези две значения? (Първото е „не се обезсърчавай“ и „не бъди слаб“. Тоест, не се обезсърчавай и не се обезкуражавай, когато срещаш трудности или не можеш мигновено да разбереш нещата в процеса на търсенето си. Второто е, че трябва да търсиш и да чакаш с цялото си сърце. Тоест трябва да проявяваш постоянство в процеса на търсенето си, трябва да продължаваш да търсиш и да се молиш, когато не разбираш, и да чакаш да се разкрият Божиите намерения. Това е второто значение.) „Не се обезсърчавай. Не бъди слаб“ означава, че хората трябва да поддържат истинска вяра в Бог, да вярват, че Бог е всемогъщ и че Бог може да ги просветли и да ги направи способни да разберат истината. Тогава защо не можеш сега да разбереш истината? Защо Бог не те просветлява сега? Трябва да има някаква причина за това. Коя е една основна причина? Просто не е настъпило Божието време. Бог подлага вярата ти на изпитание и в същото време иска да използва този метод, за да укрепи вярата ти. Това е основното нещо, което хората трябва да разбират и да знаят. Да предположим, че си действал в съответствие с принципите, изисквани от Бог, молил си се, търсил си, в сърцето ти има огромно желание за Бог, започнал си да цениш Божиите слова, интересуваш се от Божиите слова и често си напомняш да практикуваш и да преживяваш Божиите слова, да идваш пред Бог, да не се отклоняваш от Него и да търсиш, когато правиш нещо. Обаче си мислиш: „Не смятам, че ясно съм почувствал Бог да ми е дал някакво специално просветление, озарение или напътствие и дори нямам явно чувство, че Бог ми е дал някакви специални дарби, таланти или специални способности за дълга,

който изпълнявам. Вместо това имам чувството, че хора, които не могат да се съизмерват с мен, разбират повече от мен, справят се по-добре с дълга си и са по-красноречиви в проповядването на евангелието. Защо не съм толкова добър, колкото другите хора? Защо още стоя на едно място и нямам голям напредък?“. Има две причини за това: едната е, че самите хора имат много проблеми като например индивидуалните им методи, намерения и цели на търсенето, както и свои намерения и мотиви, когато се молят на Бог и отправят изисквания към Него и т.н. Във всички тези неща трябва да размишляваш, да придобиваш познание, да откриваш проблемите в себе си и незабавно да промениш посоката си. Не е необходимо да навлизаме в подробности за това. Втората причина е, че когато става въпрос за това колко дава Бог на различните хора и как ги дарява, Той има свой собствен метод. Бог е изрекъл словата: „Ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожаля когото ще пожаля“ (Изход 33:19). Може ти да си обектът на Божията благосклонност, а може и да не си обектът на Неговата благосклонност или Неговата милост. Има много причини за това и в това има някои неща, които хората не могат да разгадаят. Не бива да го разглеждаш въз основа на човешки представи и фантазии. Независимо какво прави Бог, Неговите добри намерения винаги са в това, което прави. Независимо какво прави Бог, то винаги е правилно. Хората не бива да предявяват никакви прекомерни претенции към Бог. Единственото, което трябва да правиш, е да търсиш с цялото си сърце и да чакаш с цялото си сърце. Преди Бог да ти позволи да разбереш и да ти даде отговори, единственото, което трябва да правиш, е да търсиш, като в същото време чакаш момента, в който Бог ще ти даде нещо, в който Бог ще е милостив към теб и в който Бог ще те просветли и напътства. Противно на човешките представи, Бог не разпределя нещата поравно между хората, затова не можеш да използваш думата „поравно“, за да настояваш за нещо от Бог. Когато Бог ти дава нещо, това е моментът, в който трябва да го получиш. Когато Бог не ти дава нещо, очевидно моментът не е подходящ или правилен в Божиите очи и затова не бива да го получиш в този момент. Когато Бог казва, че не бива да получиш нещо, и Бог не иска да ти го даде, какво трябва да направиш? Човек с разум би казал: „Ако Бог не ми го дава, тогава ще се покоря и ще чакам. В момента не съм достоен да го получа, може би защото духовният ми ръст не може да го понесе, но сърцето ми

може да се покори на Бог без оплакване или подозрение и със сигурност без никакви съмнения“. В този момент хората не бива да губят разума си. Независимо как се отнася с теб Бог, ти трябва да избереш с разум да се покориш на Бог. Има само едно отношение, което сътворените същества трябва да имат към Бог — да слушат и да се покоряват, те нямат друг избор. Бог обаче може да се отнася към теб по различни начини. За това си има основание. Бог има свои собствени намерения. Той прави Своя собствен избор и има Свои собствени методи, когато става въпрос да направи тези неща и когато става въпрос за отношението, което Той приема към всеки човек. Разбира се, тези избори и тези методи са подкрепени от Божиите намерения. Преди хората да имат разбиране за тези цели, единственото нещо, което трябва и могат да правят, е да търсят и да чакат, като същевременно избягват да правят каквото и да било, за да се бунтуват срещу Бог. Последното нещо, което хората трябва да правят в такива времена — тоест, когато не чувстват Божието просветление, напътствие, милост и жалост — е да се отклоняват от Бог и да казват, че Той не е праведен, или да крещят на Бог или дори да се отричат от Бог, когато не могат да почувстват Неговото просветление и напътствие. Това е нещо, което Бог най-малко желае да види. Разбира се, ако наистина стигнеш дотам, че да се отречеш от Бог, да отречеш Неговата праведност, да отречеш Неговата идентичност и Неговата същност и да крещиш на Бог, това ще потвърди, че Бог е бил прав да възприеме отношение, при което първоначално не ти обръща внимание. Ако не можеш дори да издържиш това незначително изпитание и проверка, значи ти липсва и най-малката вяра в Бог и тя е много празна. Когато човек не чувства Божието просветление и напътствие, най-важното нещо за него е да търси и да чака с цялото си сърце. Търсенето и чакането са отговорности на човека, а освен това са разумът, отношението и принципът на практикуване, които хората трябва да имат по отношение на Бог. Когато търсиш и чакаш, недей да таиш мислене, основано на случайността. Недей винаги да мислиш: „Може би ако почакам, Бог ще ме дари с ясни слова. Просто трябва да бъда малко по-искрен и да видя дали Бог ще ме просветли или не. Може би Той ще ме просветли. Ако не го направи, ще измисля някакъв друг начин“. Не подхранвайте подобно мислене, основано на случайността. Бог ненавижда този вид отношение у хората. Що за отношение е това? Това е отношение

на случайност, което носи в себе си изкушение. Бог ненавижда най-много именно това. Ако ще чакаш, прави го искрено. Носи в себе си нагласа, при която изпитваш глад и жажда за праведност, докато се молиш на Бог и търсиш истината, докато разрешаваш практическите си проблеми и докато умоляваш Бог за просветление и напътствие. Независимо как се отнася с теб Бог или дали в крайна сметка ти позволява да придобиеш пълно разбиране, ти трябва да се придържаш към принципа на покорство без никакво отклонение. По този начин ще се придържаш твърдо към статуса и дълга, които трябва да има едно сътворено същество. Независимо дали Бог накрая крие лицето Си от теб, дали ти показва само гърба Си или дали ти Се явява, стига да се придържаш твърдо към дълга си и първоначалната си позиция на сътворено същество, тогава ще си свидетелствал и ще си победител. „Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце.“ Тези четири кратки твърдения са много важни. Те обхващат разума, който човек трябва да притежава, първоначалната позиция, на която трябва да стои, и пътя на практикуване, който трябва да следва. Някои хора казват: „Ние всички търсим и чакаме с цялото си сърце и целия си ум, но защо Бог не ни просветлява? Защо не ми дава никакво вдъхновение?“. Бог има свои собствени намерения. Не предявявайте претенции към Бог. Това е разумът на нормалната човешка природа. Това е разумът, който сътворените същества би трябвало да притежават най-много. Според човешките умове, мисли и представи има твърде много неща, които хората не разбират, а Бог трябва да каже на хората тези неща. Бог обаче казва: „Не е Моя отговорност или задължение да ти казвам тези неща. Ако искам да знаеш нещо, ще узнаеш малка част и това ще бъде Моят начин да ти покажа благосклонност. Когато не искам да знаеш нещо, няма да кажа и дума за него и не си въобразявай, че тогава ще си способен да го разбереш!“. Някои хора казват: „Защо се противопоставяш срещу нас по този начин?“. Бог не се противопоставя срещу теб. Създателят си остава Създател и Той има Свои собствени начини и методи на действие. Въпреки че Неговите начини и методи не отговарят на човешките вкусове или на човешките идеи и представи, и със сигурност не отговарят на традиционната култура на човека, независимо с кои аспекти на човека не са в съгласие, казано по-просто — независимо от факта, че не са в съгласие с нивото, изисквано от човека — без значение

какво прави Създателят и без значение дали хората могат да го разберат или не, идентичността и същността на Създателя никога няма да се променят. Хората никога не бива да използват човешки език, човешки представи или какъвто и да е човешки метод, за да измерват Създателя. Това е разумът, който хората трябва да притежават. Ако ти липсва дори тази частица разум, тогава ще бъда откровен с теб — не си способен да действаш като сътворено същество. Някой ден, рано или късно, ще ти се случи нещо лошо. Ако ти липсва дори тази частица разум, някой ден, рано или късно, сатанинският ти нрав ще се отприщи. Тогава ще се съмняваш в Бог, ще Го обиждаш с думи, ще се отричаш от Него и ще Го предадеш. Тогава с теб ще е напълно свършено и трябва да бъдеш отстранен. Следователно разумът, който сътворените същества трябва да притежават, е много важен. „Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце.“ Тези четири твърдения са разумът и принципите, които сътворените същества трябва да имат, когато подхождат към различните среди, в които хората често се озовават в реалния си живот, и за подобряване на връзката си с Бог.

В първата част на този откъс се казва: „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш“, а в предпоследния стих се казва: „Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце“. Някои хора казват: „Дали неизреченият смисъл на словата „не проявявай нетърпение относно решенията“ не е този, че крайният изход е неизбежен? Ако търсим и чакаме с цялото си сърце, имаме сърце с огромно желание за Бог и копнеем за Божиите слова, необходимо ли е Бог да ни даде отговор и да ни позволи да разберем истината по въпроса?“. Това е Моят отговор за теб: не е сигурно и не е задължително да е така. Всяка дума в този откъс е изискване към човека, което Бог предлага, принцип на практикуване, който сътворените същества трябва да спазват. Бог дава на човека път на практикуване, принципи, които хората трябва да прилагат на практика и да спазват в ситуациите, в които се озовават в ежедневието си. Бог обаче не е казал на хората: „Независимо до каква степен разбирате тези слова, стига да спазвате тези принципи, Аз съм длъжен да ви кажа фактите, длъжен съм да ви дам отговора и накрая съм длъжен да ви дам обяснение“. Бог няма тази отговорност. При Него няма такова „длъжен съм“. Хората не бива да отправят такива неразумни изисквания към Бог. Това е нещо,

което всеки от вас трябва да разбере. Това „не е задължително да е така“ казва на хората един факт: Бог никога няма да спазва правилата на играта, заложени от хората в съответствие с техните човешки представи, човешки философии, човешко преживяване и човешки поуки, няма дори да спазва човешкия закон. По-скоро човешките същества трябва да спазват принципите на Божиите изисквания и да навлязат в реалността на всяка истина, която Бог е посочил. Разбрали ли сте това? (Да.) Принципите, които хората трябва да спазват, са ясно обяснени в настоящия откъс. Започнете с първия стих. („Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш.“) Това е принцип, който лесно се прилага на практика и лесно се разбира. Прилагането му на практика не поражда каквото и да било бреме, нито ви поставя под някакъв натиск. Той е изключително лесен. А вторият стих? („По-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце.“) Ти си нормален човек, който живее в света. Това е всичко, което ти трябва, за да постигнеш принципа „по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“. Стига да не си лишен от сърце, можеш да го направиш. Разполагаш с двадесет и четири часа в денонощието. В допълнение към нормалната ти работа, времето за почивка, хранене и лични духовни практики, лесен ли е принципът „по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“? (Лесен е.) Можеш да го прилагаш, докато се разхождаш, разговаряш или си почиваш, това няма да попречи на нормалните ти дела, на изпълнението на дълга ти или на текущата работа. Наистина е нещо много просто! Независимо какви заложби има човек, стига да предлага искрено сърце и да се стреми към истината, постепенно ще започне да разбира истината и да навлиза в тази реалност с лекота.

Кой е следващият стих? („Вярвай, че Бог със сигурност е твоят Всемогъщ.“) Сега ще обърна този стих и ще ви попитам дали всички вярвате, че „Бог със сигурност е твоят Всемогъщ“? Кога започна да вярваш в това? По какви въпроси започна да вярваш в това? Свидетелствал ли си за това? Имал ли си това преживяване? Какво ще стане, ако някой те попита: „Вярваш ли, че Бог е твоят Всемогъщ?“. Може би теоретично ще отговориш без колебание: „Бог е моят Всемогъщ! Как може Бог да не е моят Всемогъщ?“. Ами ако пак те попитат: „Бог твоят Всемогъщ ли е? По какви въпроси си се уповавал на Бог и си бил свидетел на Божиите дела?

До каква степен Божието всемогъщество се е разкрило лично в теб? Кога откри, че Бог е твоят Всемогъщ? По кои въпроси чувстваш, че Бог е твоят Всемогъщ? Ако признаваш, че Бог е всемогъщ и при Него няма нищо невъзможно, защо понякога си толкова слаб? Защо все още си негативен? Защо не можеш да се опълчиш на плътта и да практикуваш истината, когато ти се случи нещо? Защо винаги живееш според сатанинската философия в отношенията си с другите? Защо все още често изричаш лъжи без да чувстваш Божието порицание? Наистина ли Бог е твоят Всемогъщ? За какво точно се отнася Божието всемогъщество според теб? Дали то е съгласно същността на Бог?“. Ако ти зададат тези въпроси, би ли се осмелил все още да отговориш с такава увереност? Когато питам по този начин, хората остават без думи. Нямаш такова преживяване, не си установил връзка с Бог на това ниво. През всичките години, в които си вярвал в Бог, никога не си преживявал Божието върховенство, никога не си виждал Божията ръка, никога не си виждал върховенството, упражнявано от всемогъщата Божия ръка над хората, събитията и нещата. Това са неща, които никога не си виждал, никога не си чувал, а още по-малко си преживявал. Следователно не знаеш отговора на въпроса „Бог моят Всемогъщ ли е?“ и не се осмеляваш да кажеш нищо. Това доказва, че ти липсва такава вяра. За теб този стих трябва да се превърне в твоето видение. Той трябва да е най-силното доказателство, че вярваш в Бог и Го следваш. Освен това е един от аспектите на видението, който те подкрепя, докато продължаваш напред. И въпреки това не смееш да отговориш със сигурност. Защо? Защото вярата ти в Бог е просто едно убеждение, че Бог съществува. До момента не си следвал истински Бог, не си създал истинска връзка с Него, все още не си навлязъл в реалността на Божиите слова, все още не си участвал в преживяването да се покориш на Божието върховенство и все още не си преживял факта на Божието върховенство над всички неща. Не си имал тези прозрения или преживявания, а още по-малко си имал това разбиране. Ако просто те попитат дали „Бог е твоят Всемогъщ“, със сигурност ще отговориш „да“. Ако след това те попитат как си преживял това и как си стигнал до това разбиране, със сигурност ще сведеш поглед безмълвно и няма да посмееш да отговориш. Каква е причината за този факт? (Нямаме преживяване в това отношение.) Говориш от теоретична гледна точка. Фактически ти

устно признаваш, че си последовател на Бог и си сътворено същество. Въпреки това от деня, в който си започнал да следваш Бог, никога не си изпълнявал отговорността на сътворено същество. Да приемеш Божието слово за основа на съществуването си, да усвоиш Божието слово като принцип и път на практикуване в изпълнението на дълга си и да навлезеш в реалността на Божието слово: това е твоята отговорност. Ти все още не си навлязъл в тези истини реалности. За какво говори това? За това, че макар да следваш Бог, макар да си се отрекъл от семейство, работа и кариера и да си бил способен да следваш Бог до ден днешен, сърцето ти не е приело истината и живота, дарен на човечеството от Бог, а вместо това се стремиш към нещата, които самият ти обичаш и от които така и не си се избавил. Брои ли се това за следване на Бог и покорство пред Божието дело? Ако в сърцето си не приемаш житейските цели, посоки и критерии за живота и за това как живееш, които Бог е определил за човека, а само повтаряш като папагал думите, които чуваш, и издекламираш някакви доктрини, това счита ли се за приемане на истината? Въпреки че следваш Бог и външно можеш да изпълняваш дълга си, сърцето ти не е приело истината. Въпреки че си вярвал в Бог много години, принципите и методите, според които живееш, както и пътят, който животът ти следва, все още са тези на Сатана. Ти все още си си същият човек, който винаги си бил, все още живееш в съответствие със сатанинския си нрав и по начина на живот на покварения човек, и не си приел изискванията и принципите, които идват от Бог. От тази съществена гледна точка това, което правиш, не е истинско следване на Бог. Ти просто правиш нещо дребно за Бог и Му принасяш нещо дребно въз основа на признаването на теорията, че си сътворено същество и че Създателят е твоят Бог. С оглед на тази предпоставка, признаваш неохотно, че Бог е твоят Бог и ти си Негов последовател, но сърцето ти никога не е приело истински Бог за твой живот, твой Господ и твой Бог. Това ни връща към въпроса, който току-що зададох: дали „Бог е твоят Всемогъщ“? Поради посочените по-горе причини не смееш да отговориш със сигурност. За всички неща и за цялата вселена Бог е всемогъщ, но що се отнася до теб, на теория можеш да признаеш, че Бог е всемогъщ, а фактически не си преживял или видял това. По въпроса с Божието всемогъщество имаш въпросителен знак, изписан в сърцето си. Кога ще са способни хората наистина да

потвърдят словата „Бог със сигурност е твоят Всемогъщ“ и да превърнат това видение в основа на вярата си в Бог? Едва когато хората приемат в сърцата си Божията идентичност, Божията същност и Божия статус, когато навлязат в реалността на Божиите слова и превърнат Божиите слова в основа на своето съществуване, те ще могат истински да признаят, че „Бог със сигурност е твоят Всемогъщ“. Всъщност тези слова са най-трудни за постигане, но Бог ги е посочил. Това показва, че тези слова са много важни за човека и че хората трябва да посветят енергията на целия си живот, за да преживяват и оценяват тези слова. За да потвърдят тези слова искрено и уверено от дълбините на сърцата си, хората трябва да прекарат цял един живот в усилие да установят нормална връзка между себе си и Бог, т.е. връзка между едно сътворено същество и неговия Създател. Всичко това може да се постигне въз основа на прилагането на практика на принципа „по-често поставяй такива въпроси пред Бог и Му предлагай искрено сърце“. Всъщност това е доста просто да се приложи на практика, но не е лесно наистина да се постигне целта, изисквана от Бог. Човек трябва да отдаде време и усилия и да плати определена цена за това.

Кой е следващият стих? („Трябва да имаш огромен стремеж към Бог, ненаситно да търсиш.“) Това са все изисквания, които Бог отправя към човека. Ако хората искат да разберат истината и да бъдат спасени, сърцата им трябва да копнеят за това, трябва да имат решимостта да се стремят към това и да имат истински копнеж. След това трябва да практикуват и да навлизат в съответствие с пътя на практикуване, очертан от Бог. Постепенно Бог ще въведе тези хора в истината реалност и в едно правилно и нормално състояние. Такива хора ще разбират все повече истини в Божиите слова по един все по-практически начин. Накрая многото анормални състояния, които тези хора притежават, разкритата в тях поквара и бунтарството им постепенно ще бъдат преодолени чрез различните методи на Божието дело в множеството разнородни среди, които Той нагласява. И така, кое е нещото, което трябва да разберете? То е следното: нещата, които хората трябва да правят, нещата, които трябва да прилагат на практика, трябва да се изпълняват в съответствие с изискванията на Бог. Когато хората практикуват и действат в съгласие с Божиите изисквания, те ще вървят по правилния път, посочен им от Бог. Когато вървят по този правилен път,

Бог ще им отреди подходящ дял, когато му дойде времето, по Своя начин и със Своите изисквания и принципи. Какво трябва да разберат хората тук? Съдействието на хората, плащаната от тях цена и приносите им са незаменими. Хората трябва да действат и да практикуват в съответствие с Божиите изисквания. Те не бива да действат в съгласие с човешките желания или въз основа на човешките фантазии и представи. Какъв краен резултат се постига, колко може да се промени някой, колко може да придобие някой: нима тези неща се определят от желанията на отделния човек? Не, това е работа на Бог и тя няма нищо общо с теб. Какво и колко ти дава Бог накрая, кога ти го дава, на каква възраст получаваш това, което ти е дадено: това е работа на Бог и тя няма нищо общо с теб. Какво искам да кажа с това? То е, че е необходимо само да се съсредоточиш върху практикуването на истината, да навлезеш в съответствие с пътя, който Бог ти е дал, да действаш както подобава на едно сътворено същество и да осигуриш необходимото сътрудничество. Що се отнася до това какво и колко ще получиш, кога ще го получиш и как Бог ще се разпорежда с тези въпроси, това е Божия работа и ще се случи в Божия срок. Някои хора казват: „Ако прилагам това на практика, ще бъда ли спасен накрая?“. Кажете Ми, смятате ли, че могат да бъдат спасени? Тези слова и истини, които Бог е дарил и предоставил на човека, са пътят на човека към спасението. Ако практикуваш в съответствие с тези Божии слова и истини и навлезеш в реалността на Божието слово, трябва ли все още да се тревожиш, че може да не бъдеш спасен? Все още ли прекарваш всеки ден в тревога и безпокойство от боязън, че Бог ще те изостави? Нима това не се дължи на твърде слаба вяра и неразбиране на Божиите намерения? Ако наистина си навлязъл в истината реалност, ако в сърцето ти има мир и радост, ако можеш да дадеш истинско свидетелство за преживяване и имаш нормална връзка с Бог в сърцето си, все още ли ще се тревожиш, че няма да бъдеш спасен? Не се тревожи, това не е твоя работа. Просто трябва да практикуваш и да навлизаш в Божието слово. В Божието слово няма нито един ред, който да не е важен. Цялото Божие слово е истината, а истината е животът, който човек трябва да има. Всички Божии слова са това, от което хората се нуждаят и това, което трябва да притежават, за да постигнат спасение. Ако следваш тези Божии слова на практика, но все още се тревожиш, че няма да бъдеш спасен, не си ли глупав и невеж?

Не са ли нервите ти свръхчувствителни? Би изпитал повече наслада, ако вместо да се занимаваш с такива празни мисли, проявяваш внимание към Божиите намерения. Ако вървиш по правилния път, със сигурност ще стигнеш до правилната крайна цел — целта, която Бог е определил за теб. Няма как да сгрешиш. Следователно, ако практикуваш и навлизаш съгласно Божиите изисквания, не е нужно да се тревожиш дали можеш да бъдеш спасен. Просто практикувай и се стреми съгласно пътя на спасението, посочен от Бог, това е правилният път. Някои хора казват: „Какво ли ще е чувството да постигнем спасение? Дали ще се чувстваме така, сякаш се носим във въздуха? Дали ще се чувстваме различно от сега?“. Този въпрос е малко прибързан. Това не е нещо, което трябва да знаеш точно сега. Ще разбереш, когато наистина си спасен. Някои хора казват: „Когато съм спасен, дали Бог ще ми се яви както на Йов?“. Това разумно искане ли е? Не искай това. Все още не знаеш дали можеш да бъдеш спасен, така че какъв е смисълът да отправяш това искане? Никакъв. Да кажем например, че в момента си в началното училище. Трябва да се съсредоточиш върху доброто си представяне по всички предмети и да удовлетворяваш изискванията на учителя си. Не размишлявай постоянно върху въпроси като: „В кой университет ще отида в бъдеще? Каква работа ще имам по-късно в живота?“. Да мислиш за тези неща е безполезно. Те са твърде далечни и нереалистични. Стига да практикуваш и да навлизаш съгласно правилните методи и пътища, със сигурност ще си способен да постигнеш крайната цел. Освен това, с Божието напътствие, от какво се страхувате все още? Вярваш ли, че Бог е твоят Всемогъщ? (Вярвам.) Бог е всемогъщ, така че трудно ли Му е да спаси малък човек като теб? За Бог не би било трудно да вземе целия свят и да ти го даде, така че как би могло да е трудно да спаси едно малко покварено човешко същество? Тогава трябва ли все още да се безпокоиш? Не се тревожи за това дали Бог може да те спаси, не се тревожи за това дали Божиите слова могат да те спасят. По-скоро трябва да се тревожиш дали можеш да разбереш Божиите слова и дали в тях можеш да намериш път на практикуване. Трябва да се тревожиш дали вече си навлязъл в реалността на Божиите слова и дали в действията си вървиш по пътя, който Бог е посочил. Това е много по-добре. Да мислиш за тези неща е практическо и реалистично. Безполезно е да се тревожиш за каквото и да било друго.

Кой е следващият ред? („Да отхвърляш извиненията, намеренията и хитростите на Сатана“.) Току-що разговаряхме за този ред, така че този проблем би трябвало да е лесен за решаване. За човека е необходимо само да разбере, че в повечето случаи „извиненията, намеренията и хитростите на Сатана“ произтичат от различните причини, извинения, намерения и хитрости, породени от покварения човешки нрав, както и от методите, използвани от различни зли хора и неверници, с които влизаш в контакт. Що се отнася до това как можеш да разграничиш и да отхвърлиш такива неща, както и до избора, който трябва да направиш, това е твоят личен стремеж. Прочетете следващия ред. („Не се обезсърчавай. Не бъди слаб. Търси с цялото си сърце, чакай с цялото си сърце“.) Току-що разговаряхме подробно и за този ред. За човека всеки ред е предупреждение и напомняне и същевременно вид подкрепа, помощ и ресурс. Разбира се, тези слова съдържат Божието намерение за човечеството и носят Неговата безмерна надежда за човечеството. Когато хората се сблъскват със слабост и трудности, Бог не иска да ги вижда как се обезсърчават, губят надежда, губят вяра, как губят решителността си да се стремят към истината и спасението, и как губят възможността да придобият истината и да бъдат усъвършенствани от Бог. Бог не иска хората да са страхливци. Вместо това, Той се надява, че независимо колко трудности срещат, независимо колко са слаби и независимо до каква степен разкриват поквара, хората никога няма да се откажат, ще упорстват докрай във всичко, ще продължат да се стремят към истината, в стремежа си ще следват пътищата на практикуване, които Бог им е посочил, и все така ще имат сърце с огромно желание за Бог. Вярата на хората в Бог трябва да расте все повече с преживяването и с тяхното разбиране на Божиите слова и те не бива да се отдръпват, когато са слаби, да стават негативни, когато се сблъскат с трудности, да ридаят и да дават заден ход, вместо да вървят напред, когато разкрият малко поквара. Бог не иска да вижда подобни проявления. Бог се надява, че хората ще бъдат в единомислие с Него, като никога не се променят в това отношение по причини, свързани с времето, средата, физическото местоположение или каквито и да било ситуации, които може да възникнат. Ако желанието ти да търсиш Бог не се промени и постоянството ти в търсенето на Бог не отслабне, Бог ще види тези неща и ще познае искреното ти сърце. Накрая това, което Бог ще ти дари, със

сигурност ще надмине всичко, което би могъл да поискаш или за което би могъл да си помислиш. През десетилетията, в които Йов преживя Божието върховенство, той никога не посмя да си представи, че Бог ще му говори или ще му се яви лично. Никога не посмя да си го представи, но Бог все пак му се яви след последното му изпитание, като му говореше лично от вихрушката. Нима това не надминава всичко, което човек би могъл да поиска? (Да.) Това надминава всичко, което някой би могъл да поиска, и никой не смее дори да разглежда тази идея. Независимо какво прави Бог, човекът трябва да стои на подходящото си място, да прави нещата, които трябва, да върви по пътя, по който трябва, да изпълнява възложения му дълг без да преминава отвъд това, което се иска от него, и да се въздържа да прави неща, които са омразни на Бог. Всеки път, когато почувстваш, че искаш твърде много от Бог, че молбите ти са плод на амбиции и желания и липса на разум, трябва незабавно да дойдеш пред Бог, да паднеш пред Него и да изповядаш греховете си. Трябва истински да се покаеш и да се промениш коренно от дъното на сърцето си. Ето какво Бог изисква от човечеството и на какво се надява за всеки, който Го следва и обича истината.

Тук приключваме с нашето общение върху този откъс. След толкова много общение, Аз ви предадох всички наставления, които трябва да се предадат, и ви накарах да разберете това, което е подходящо за човек да разбере. Целта на този вид общение е да ви каже как да четете Божиите слова, да ви научи на пътя на четене на Божиите слова и за всички да е ясно, че нито един откъс от Божието слово не е изречен напразно. Всичко в Божието слово е изпълнено с Божиите намерения и носи Божиите надежди. Погледнато по този начин, всички Божии слова са нещо, което човек трябва да притежава и да спазва, независимо дали са задълбочени или простички. Дори няколко простички слова съдържат принципите на практикуване, които човек трябва най-много да спазва, и все пак никой не постига това. Никой не отдава никакво значение на тези няколко Божии слова и никой не ги зачита. Кажете Ми, колко безчувствен е човекът? Всъщност това е меко казано — безчувствен. В действителност именно поради безграничната човешка надменност човекът презира тези слова и не желае да ги вижда или да ги чете. Какво иска да чете? Иска да чете задълбочени, извисени, философски и систематични слова. Оставете тези

възвишени и задълбочени слова, за човека е достатъчно да може да разбира и малкото простички слова. Те може да изглеждат простички и всеки, който ги прочете, може да ги разбере, но кой действително ги прилага на практика? Кой може действително да постави пред Бог нещата, които му се случват, и да се моли? Кой изчаква Божието време, без да проявява нетърпение относно решенията? Колко хора могат да практикуват това? Досега не съм открил човек, който да е съблюдавал и практикувал тези Божии слова, нито съм открил човек, който да е бил привлечен от тези слова, който да е ценял Божиите слова, след като е видял колко чистосърдечни и безценни са те. Като ви чух току-що да пеете този химн, ви попитах как ядете и пиете този откъс от Божието слово. Някой открил ли е Божието намерение в тези няколко простички, обикновени и откровени слова, след като ги прочете с молитва? Някой прочел ли ги е с молитва, за да открие пътя на практикуване, който човек трябва да разбере и в който трябва да навлезе? Някой разбрал ли е някаква истина от тях? Това, което питам, е дали истините, които съдържат, са се осъществили в отделни хора? Имали ли са ефект? Общението ни показва, че всъщност не са дали. Духовният ви ръст е още твърде малък. Изглежда, че повечето слова, изречени от Бог през тези години, все още не са пуснали истински корени в сърцата ви. Не сте стигнали до нивото, на което да ги цените като истини. Това не предвещава добро. Това не е добър знак. Някои хора казват: „Твърде заети сме да изпълняваме дълга си всекидневно. Нямаме време да размишляваме върху Божиите слова“. Всъщност не става дума за това, че нямат време, а за това, че не полагат усилия или не обръщат внимание. Независимо какъв дълг изпълнява човек, може ли това да повлияе на начина, по който размишлява върху Божиите слова в сърцето си? Нима не може да размишлява върху Божиите слова, докато се храни и си почива? Всичко зависи от това дали има желание. Хората си мислят, че когато човек е толкова зает, това означава, че е пълноценен. Всъщност, когато имаш свободно време да помислиш, ще осъзнаеш, че никога не си размишлявал истински в сърцето си върху които и да било Божии слова. Не си задържал нищо от тях и те не са станали насока в живота ти и критерий на практикуването ти. Когато се замислиш за това, ще се засрамиш. Твоята заетост е само една заблуда, която е измамна. Тя те кара да чувстваш, че заради вярата ти в Бог животът ти е пълен, а не

празен, че си различен от светските хора, че не преследваш светските тенденции. Смяташ, че по-скоро си сред най-справедливите хора, съдействаш на Божието дело, вършиш справедливи дела. Смяташ, че вече си спасен или вече си поел по пътя на спасението. Някои хора стигат дотам, че вече се смятат за победители. Като се има предвид всичко това, вие дори възприемате този вид отношение към един толкова простичък химн и няколко простички Божии слова — най-ранните, които Бог е изразил. Никой не е придобил нищо, нито е намерил някакво просветление в тези слова, нито ги е приложил на практика по някакъв начин. Не виждам човек, който да е получил някакви придобивки или резултати за себе си. Това добро или лошо е? (Лошо е.) През тези години вие сте изпълнявали дълга си усърдно и сте били особено заети с евангелската работа. Постигнали сте известен успех и сърцата ви до едно се чувстват прекрасно. По един или друг начин Божието слово и евангелската работа са се разпространили. Божието слово е стигнало до хора във всяка страна и регион и все повече хора ядат и пият Божието слово. На пръв поглед изглежда, че сте постигнали успех, но имате ли някаква представа за този голям въпрос в живота — вашето спасение? Ако се съди по отношението на хората към този откъс от Божието слово, те нямат представа. Ако използваме един местен израз, още не са направили първа копка. Кажете Ми, как се чувствам, като ви виждам всички да сте такива? Това са само няколко прости слова, но Аз все още трябва да ги обяснявам и да ги обсъждам подробно с вас. Словата Ми са твърде изчерпателни и прекалено подробни. Искате ли да Ме изслушате? Ще кажете ли, че прекалено много ви натяквам? Аз също не искам да ви натяквам по този начин. Всички изглеждате порядъчни. Всички имате някакъв ум и знание, а повечето от вас имат и някакво умение. Въпреки това не обръщате никакво внимание на малките слова в този химн и не сте ги сложили в сърцата си. Досега нито един човек не е навлязъл в реалността на тези слова. Това наистина е досадно и дразнещо! Какъв е тогава смисълът на цялото дело, което вършите в църквата? Дали целта е тази, която имаше предвид Павел, когато каза: „Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“? Ако това наистина е целта, тогава всички до един сте Павеловци и това, което следва, не може да е добро! Така ли е? (Да.) Ако не се трудите усърдно да

ядете и пиете Божиите слова, рано или късно ще бъдете отстранени и няма да придобиете нищо. В деня на отстраняването ти ще кажеш: „Какво съм придобил?“. Не си придобил нито едно нещо, така че си напълно засрамен и дори желаеш да си мъртъв. Това е твърде жалко. Божиите слова са богати и изобилни, в тях се говори по всички въпроси. Колко жалко, че сърцето ти никога не е било в това да се стремиш към тях, че никога не си чел ревностно Божиите слова. От всички многобройни Божии слова нито един ред няма място в сърцето ти. Ако ти не бъдеш отстранен, кой изобщо би могъл да бъде? Така ли стоят нещата? (Да.) Да ядеш и пиеш Божиите слова, да превърнеш Божиите слова в своя реалност: това е първостепенно събитие. То е по-важно от всичко останало, по-важно от това да родиш следващото поколение, по-важно от това да изпълняваш дълга си, по-важно от това да усвоиш професионално умение, по-важно от това да разпространяваш евангелската работа, по-важно от всичко останало. Ако не си навлязъл в реалността на Божиите слова, независимо какъв дълг изпълняваш, независимо колко далеч тичаш, всичко това няма да има никаква стойност. Накрая няма да постигнеш никакви резултати и всичко, което правиш, няма да доведе до нищо. Независимо колко усилено тичаш сега, без значение каква е настоящата ти позиция, каква работа вършиш или какви грандиозни постижения си имал, това е само облаче дим, което накрая се губи от поглед. Само когато човек навлезе в реалността на Божиите слова, придобие истината, която те съдържат, и открие в тях принципите, пътищата и насоките за практикуване, тогава никой не може да му отнеме тези неща. Само когато е навлязъл в тези истини реалности, изпълнението на дълга му и цялата цена, която е платил, ще имат смисъл и стойност. Само тогава това ще се приеме от Бог. След като си навлязъл в реалността на Божието слово и си практикувал принципите и критериите, изисквани от Божието слово във всичко, което правиш, тогава дългът ти не е изпълняван напразно и част от него ще бъде приета от Бог. Разбираш ли? (Да.) Ако разчиташ само на собствената си сдържаност, на човешкото постоянство, човешкия ум и дарби, и на човешките начини и методи да се понася страдание и да се плати цена, тогава всичко, което правиш, няма нищо общо с Божиите слова. Трябва да ти е ясно какъв ще бъде крайният резултат. Много хора могат да изчисляват икономическите си сметки и сметките си за разходите

и ползите, но няма кой да изчисли тази сметка. Изглежда, че сте доста интелигентни в справянето с външните си дела, имате си своите начини и методи и сте доста ловки, но сте пренебрегнали въпроса за вярата си в Бог и спасението, както и въпроса как да се отнасяте към Божиите слова, като никога не обръщате внимание на тези неща. Нима си мислеше, че поради липсата на внимание щеше да избегнеш закона, който Бог изисква? Нима си мислеше, че с малко усилие щеше да имаш късмета да избягаш от Божия праведен съд? Не се самозалъгвай! Всички закони, създадени от човека, са плод на човешкото познание и прозрение. Всички те са човешка хитрост. Те не са закони, създадени от Божия праведен нрав. Когато става въпрос за твоето спасение, не разчитай на случайността. Можеш да измамиш само себе си, не можеш да измамиш Бог.

Кое е първото важно нещо, което трябва да направиш в стремежа си към спасение? Да ядеш и да пиеш Божиите слова, за да разбереш истината и да навлезеш в реалността. Това е първото важно нещо. Независимо колко си зает с изпълнението на дълга си, независимо колко работа се е натрупала, все пак трябва да намериш време да ядеш и да пиеш Божиите слова, да намираш в тях принципите и пътищата за практикуване на истината във всичко и да навлезеш в истината реалност. Това е единствената цел на вярата в Бог. След като си навлязъл в истината реалност и си придобил принципи за практикуване, тогава всичко, което правиш, ще бъде изпълнение на дълга ти съгласно критериите и то ще стане ценно и смислено. В противен случай всичко, което правиш, е полагане на труд и ти не изпълняваш дълга си. Нито пък това полагане на труд ще ти помогне да се спасиш. Ако не ядеш и пиеш Божиите слова, не практикуваш и не преживяваш Божиите слова, не приемаш навлизането в истината реалност като нещо сериозно, а се задоволяваш с това просто да напрягаш сили и да вършиш нещата без да се грижиш за прилагането на истината на практика, няма ли да си глупак? Всеки си мисли, че е умен и надежден в работата си. „След като съм тук, тази задача със сигурност ще бъде свършена добре. Докато съм тук, за да извършвам проверка, нищо няма да смути делото на църквата. Стига да не бездействам, стига да продължавам да изпълнявам дълга си в Божия дом, ще бъда спасен“. Не се заблуждавай. Бог никога не е казал, че стига някой постоянно да изпълнява дълга си, той ще бъде спасен. Това идва от човешкото въображение и самозалъгване. Тези, които

казват това, изобщо не познават себе си и не разбират същността и истината за това колко дълбоко е покварен човекът от Сатана. Ето защо могат да казват такива глупави думи. Не изпълняваха ли дълга си всички последователи на Бог през всички епохи? Бяха ли спасени? Не. Годни ли са да навлязат в небесното царство? Не. Божието дело на правосъдието от последните дни е разобличило ясно истината за покварата на човека. Това позволява на всеки да разбере, да промени посоката си, да придобие истината и да навлезе в реалността, като претърпява истински промени. Ето какво изисква Бог от човека. Можеш ли да постигнеш истинска промяна, ако си съсредоточен само върху това постоянно да изпълняваш дълга си? Можеш ли да придобиеш истината? Можеш ли да постигнеш покорство пред Бог? Никакъв шанс. Най-същественото е човек да се стреми към истината, да се покори на Божия съд и наказание и да придобие истината, за да е в съгласие с Божиите намерения. Като изрича тези слова, Бог отдава кръвта на сърцето Си и предлага живота Си за човека. Ако не милееш за Божиите слова, а винаги ги пренебрегваш и презираш в сърцето си, като никога не ги приемаш сериозно, можеш ли да бъдеш спасен? Възможно ли е крайният резултат да бъде добър? Дори не е нужно да се замисляш за това. Кое е първото важно нещо, когато вярваш в Бог? Да ядеш и пиеш Божиите слова, за да разбереш истината, и чрез това да навлезеш в истината реалност без да се бавиш. Започни с нещата, които се случват около теб, с това, което можеш да видиш и да почувстваш. Използвай Божието слово, за да се самоанализираш, да търсиш истината, да решаваш всички проблеми и да постигнеш истински промени. Ако не ядеш и пиеш Божието слово и не навлезеш в реалността на Божието слово, шансовете ти да бъдеш спасен са равни на нула. Напълно си загубил всякакъв шанс за спасение. Когато Божието дело приключи, ще кажеш: „По-рано, по време на разпространяването на Божията евангелска работа, аз изпълних своята част. По време на работата по разпространяване на евангелието платих цената и посветих времето и усилията си на тази и онази важна стъпка“. И въпреки това до този ден все още не си придобил истината, не можеш да ядеш и да пиеш Божиите слова нормално и не можеш да изпълняваш дълга си нормално. Изначално не си човек, който се покорява на Бог. Едва тогава ще узнаеш, че вече си загубил шанса си за спасение. Дали вече е твърде късно? Нямаш никакъв шанс, вече си

попаднал в катаклизмите и така смъртта ти е неминуема. Следователно този шанс за спасение е много рядък и трябва да го цениш всеки ден и всяка минута. Започни първо с малките неща около теб, а след това постепенно премини към повече и по-големи неща. Търси Божиите слова и търси истината, навлизай в Божиите слова и в истината реалност. В сърцето си трябва често да се молиш на Бог и да се приближаваш към Него. Никога не оставяй сърцето ти да бъде превзето от желанията на плътта, светските тенденции и други подобни сатанински неща. Вместо това остави Божиите слова и истината да упражняват власт в сърцето ти и така то ще започне да цени Божиите слова. Стига Божиите слова и истината да заемат място в сърцето ти и да водят живота ти, твоят живот ще има цел и пътеводна светлина, а сърцето ти ще познае насладата. Ако разбереш три или пет Божии слова, после десет, после сто слова, те ще се натрупат и постепенно ще превземат сърцето ти все повече, ще водят мислите ти, ще ръководят действията ти и живота ти. Все повече ще навлизаш в реалността на Божиите слова и ще започнеш да схващаш все повече истини принципи. Действията ти повече няма да се основават на собствената ти воля и индивидуални желания. Изпълнението на дълга ти ще е все по-малко замърсено, а ти все повече ще се отнасяш към Бог с искрено сърце. Доктрините, които разбираш, бавно ще се превърнат в истината реалност. По този начин ще настъпи истинска промяна в твоя живот нрав. Надеждата ти за спасение вече няма да е оскъдна или невидима, а ще става все по-осезаема и голяма. Когато успееш да видиш тази светлина, това всъщност е моментът, в който започваш да се интересуваш от Божиите слова и да влагаш голяма надежда във въпроса за спасението. В такъв момент Бог все повече ще ти позволи да разбираш Неговите слова, ще ти позволи да навлизаш в Неговите слова, ще те предпазва от изпадане в изкушение, ще те предпазва от попадане в примките на Сатана и под тъмното влияние на Сатана, и ще те предпазва от обвързаности, конфликти, ревнивост и спорове, наред с други неща. По този начин Бог ще те накара да живееш на светло и под напътствието на Неговите слова. Това е щастие, радост и мир. Постигането на всичко това започва с оценяване на Божиите слова и с практикуване и преживяване на тези слова, за да разбереш истината. Всъщност това не е трудно. Ако често слушаш проповеди и можеш да практикуваш и преживяваш Божиите слова, постепенно ще

започнеш да разбираш истината. По този начин, като правиш постепенен преход — малко по малко — и напредваш стъпка по стъпка, няма да ти е трудно. Същественото нещо е дали човек обича истината или не. Ако обичаш истината, тогава с вярата в Бог ще си способен да се занимаваш с уместна работа, да се стремиш към истината и да се съсредоточиш върху четене на Божиите слова и размишление върху тях. Научи се да размишляваш върху Божиите слова, научи се да четеш с молитва Божиите слова. Тогава ще си способен да разбереш значението на Божиите слова, ще си способен да намериш в тях пътища за практикуване, ще си способен да разбереш Божиите намерения и ще започнеш да разбираш истината. След това размишлявай над собствения си покварен нрав и го разпознай въз основа на разбирането си на истината, разнищи същността на покварения си нрав, а после използвай истината, за да го преодолееш. Ако практикуваш и навлизаш по този начин, ще си способен истински да се опознаеш и ще ти е лесно да се отървеш от покварения си нрав. Като придобиват знание малко по малко, като придобиват преживяване малко по малко, като започват да разбират Божиите намерения малко по малко и като се отървават от поквата си малко по малко, хората ще започнат да се променят без дори да го осъзнават. Това е процесът на преживяване на живота. Разбирането на истината е най-същественото нещо. Когато човек разбере истината, той ще знае нивото, което Бог изисква от човека. Ще знае също така защо Бог иска да каже това и какъв ефект иска да постигне. Ще знае също, че критериите, които Бог изисква от човека, всъщност са до един постижими за човешките същества. Те са все неща, които човешката съвест и разум могат да постигнат. Всички тези процеси са въпрос на навлизане в живота. Навлизането в живота изисква да изпълняваш дълга си прилежно, да търсиш истината и да я практикуваш усърдно, да се молиш на Бог и да се осланяш на Него, за да изпълняваш добре дълга си. Чрез такова преживяване и практикуване ще имаш все по-добри резултати. Хората, които не обичат истината, няма да проявят интерес към такива неща. Те не чувстват бреме по отношение на навлизането в живота и нямат интерес да правят това. Ето защо, въпреки че са вярвали в Бог в продължение на много години, те не могат да говорят за свидетелството си за преживяване. Хората, които обичат истината, не са такива. Те могат да напишат свидетелство за всичко, което са преживели, и за всеки период

от преживяванията си. Те наистина придобиват нещо от всичките си преживявания, като тези придобивки се трупат с течение на дните и месеците. След десет или двадесет години тези хора ще са претърпели големи промени. По това време ще могат да напишат свидетелството си за преживяване без усилие и за тях няма да е трудно да участват в общение за истината. Като изпълняват дълга си, те правят всичко както трябва.

Дали сте хора, които обичат истината? Имате ли сърца с огромно желание за Бог? Имате ли искрени сърца? Отговорът е труден, нали? Всъщност в сърцата си всички вие сте наясно по този въпрос. Когато ви се иска да изпълнявате дълга си по нехаен начин, когато ви се иска да се измъкнете или да занижите старанието си, когато ви се иска да сте своенравни и безразсъдни, можете ли да разпознаете това? Можете ли да се опълчите на плътта? Какъв избор правиш? Избираш ли да практикуваш истината или избираш желанията на плътта? Положителното или негативното избираш? Избираш ли да страдаш и да платиш цената, за да придобиеш истината, или избираш да се отдаваш на удобството на плътта? Това са въпросите, които ще бъдат използвани, за да се прецени дали имаш сърце, което наистина обича Бог и Му се покорява, и дали искрено отдаваш всичко на Бог. Ако нямаш искрено сърце за Бог, ако ти харесва да правиш нещата своенравно и безразсъдно, ако си доволен, когато си удовлетворен и се ядосваш, избухваш, и искаш да се откажеш от работата си, когато не си доволен, дали това е правилното състояние на духа? Това ли означава да имаш богопокорно сърце? Това ли е отдадено изпълнение на дълга ти? Защо не практикуваш истината? Дали защото не разбираш Божиите слова? Или защото не обичаш истината? Някои хора си мислят: „Божиите слова са прости, но е трудно да се приложат на практика. Божият дом винаги изисква от хората да практикуват истината, но това е трудно за тях и им създава много проблеми. Ако сърцето ми е недоволно, не практикувам истината. Стига църквата да не ме премахне или отстрани, ще избера да съм свободен и да не се тревожа, и да правя каквото си искам“. Дали това е човек, който истински вярва в Бог? Нима това не е неверник? Това е отношението, което неверниците приемат, когато изпълняват дълга си. Тъй като не приемат истината, те обичат свободата и безпътността и обичат да са нехайни. Както и да бъдат кастрени, няма полза. Ушите им няма да чуят нищо от общението за истината. Няма

какво да се направи освен да бъдат премахнати и отстранени. Тъй като не приемат истината, а вместо това са хора, които изпитват неприязън към истината, те са невярващи и Бог няма да ги спаси. Хората, които обичат истината, дори когато се разкрива покваренията им нрав, могат да приемат да бъдат кастрени, могат да търсят истината, да се самоанализират и да опознават себе си, и знаят, че трябва да се покаят. Това са хората, които Бог иска да спаси. Когато някой не обича истината, за него е трудно да я приеме. Каква е най-голямата опасност от тази неспособност да се приеме истината? Предателство към Бог. Хората, които не приемат истината, са най-склонни да предадат Бог и може да го направят по всяко време или на всяко място. Могат да предадат Бог, когато някое незначително нещо не става по техния начин. Могат да предадат Бог, защото не могат да приемат да бъдат кастрени еднократно. Когато се сблъскат с някое бедствие, вероятността да се оплакват и да предадат Бог е още по-голяма. Независимо от всичко, тези, които не обичат или не приемат истината, са в най-голяма опасност. Дали някой може да бъде спасен зависи от това до каква степен обича истината и положителните неща, както и дали може да приеме истината и да я практикува. Използвайте изискванията на истината, за да измерите истинския си духовен ръст, да прозрете себе си, да знаете истината за собствената си поквара и да разпознаете действително каква е вашата природа. От една страна, такова прозрение ви помага да опознаете себе си и да сте способни да постигнете истинско покаяние. От друга страна, то ви позволява да опознаете Бог и да разберете Неговите намерения. Неспособността да се приеме истината е проявление на бунтарство и противопоставяне на Бог. Ясното разбиране на този проблем ще ви помогне да вървите по пътя на спасението. Когато човек наистина обича истината, той може да има сърце с огромно желание за Бог, искрено сърце и хъс да практикува истината и да се покори на Бог. Като притежава истинска сила, той е способен да плати цената, да посвети енергията и времето си, да се отрече от личните си облаги и да се избави от всички обвързаности на плътта, като така си разчиства пътя за практикуване на Божиите слова, практикуване на истината и навлизане в реалността на Божието слово. Ако можеш да се избавиш от собствените си представи с цел да навлезеш в реалността на Божието слово, ако можеш да се избавиш от интересите на собствената си плът, репутация,

статус, слава и удоволствията на плътта — ако можеш да се избавиш от всички подобни неща, тогава ще навлизаш все повече в истината реалност. Каквито и трудности и неприятности да имаш, те вече няма да са проблеми — ще бъдат лесно разрешени — и ти лесно ще навлезеш в реалността на Божиите слова. За да се навлезе в истината реалност, двете неотменими условия са искрено сърце и сърце с огромно желание за Бог. Ако имаш само искрено сърце, но винаги си малодушен, липсва ти огромно желание за Бог и се отдръпваш при сблъсъка с трудности, това не е достатъчно. Ако в сърцето си имаш само огромно желание за Бог и си малко импулсивен, ако имаш само това желание, но ти липсва искрено сърце, а когато ти се случи нещо, се отдръпваш и избираш собствените си интереси, това също не е достатъчно. Трябва ти както искрено сърце, така и сърце с огромно желание за Бог. Степента на искреност на сърцето ти и силата на огромното ти желание за Бог определят силата на твоя хъс да практикуваш истината. Ако нямаш искрено сърце и в него няма огромно желание за Бог, няма да си способен да разбереш Божиите слова и няма да имаш хъса да практикуваш истината. По този начин не можеш да навлезеш в истината реалност и ще ти е трудно да постигнеш спасение.

Много хора не са наясно какво означава да бъдат спасени. Някои хора смятат, че вероятно ще бъдат спасени, ако дълго време вярват в Бог. Други мислят, че ако разбират много духовни доктрини, то вероятно ще бъдат спасени, а трети смятат, че водачите и работниците със сигурност ще бъдат спасени. Всичко това са човешки представи и фантазии. Най-същественото е, че хората трябва да разберат какво означава спасението. Да бъдеш спасен означава преди всичко да бъдеш освободен от греха и от влиянието на Сатана и наистина да се обърнеш към Бог и да Му се покориш. Какво трябва да притежаваш, за да си свободен от греха и от влиянието на Сатана? Истината. Ако хората се надяват да придобият истината, те трябва да се въоръжат с много от Божиите слова, трябва да са способни да ги преживеят и да ги практикуват, за да могат да разберат истината и да навлязат в реалността. Едва тогава могат да бъдат спасени. Дали човек може или не може да бъде спасен няма нищо общо с това колко дълго е вярвал в Бог, колко знания има, дали притежава дарби или силни страни, или колко страда. Единственото, което има пряка връзка със спасението, е това дали човек може или не може да придобие истината. И

така, колко истини действително си разбрал до днес? И колко от Божиите слова са се превърнали в твой живот? В кои от всички Божии изисквания си постигнал навлизане? През годините на вярата си в Бог доколко си навлязъл в реалността на Божието слово? Ако не знаеш или ако не си постигнал навлизане в реалността на нито едно от Божиите слова, тогава, честно казано, нямаш никаква надежда за спасение. Не е възможно да бъдеш спасен. Няма значение дали притежаваш висока степен на познание или дали отдавна вярваш в Бог, дали имаш добър външен вид, дали си красноречив и дали си бил водач или работник в продължение на няколко години. Ако не се стремиш към истината, не практикуваш Божиите слова и не ги преживяваш правилно и ако ти липсва истинско свидетелство за преживяване, тогава за теб няма надежда да бъдеш спасен. Не Ме интересува как изглеждаш, колко научни познания имаш, колко си страдал или колко висока цена си платил. Казвам ти следното: ако не приемеш истината и никога не навлезеш в реалността на Божиите слова, ти не можеш да бъдеш спасен. Това е сигурно. Ако Ми кажеш доколко си навлязъл в реалността на Божиите слова, тогава ще ти кажа каква е надеждата ти за спасение. Сега, след като ви казах критериите за измерването на това, трябва да сте способни да го измерите сами. Какъв факт ви съобщават тези слова? Бог е използвал слова, за да сътвори света, използвал е слова, за да осъществи всеки факт, за да осъществи всички неща, които Той е искал да се осъществят, и е използвал слова, за да изпълни два етапа от Своето дело. Днес Бог извършва третия етап от делото Си и на този етап от делото Той е изрекъл повече слова, отколкото на който и да е друг етап. В цялата история на човечеството това е времето, в което Бог е изрекъл най-много слова в Своето дело. Властта на Божиите слова се състои в това, че Той може да използва слова, за да сътвори света, да осъществи всички факти, да ги доведе от нищото до съществуване и от съществуване до нищото. И накрая Бог ще използва словата и за да осъществи факта спасение на човечеството. Днес всички вие можете да видите този факт. През последните дни Бог не е извършил нито едно дело, което да не е свързано с Неговите слова. Той говори и използва слова през цялото време, за да води човека до днешния ден. Разбира се, докато говори, Бог използва словата и за да запази връзката Си с хората, които Го следват. Използва слова, за да ги напътства, и тези слова

са изключително важни за онези, които искат да бъдат спасени или които Бог иска да спаси. Бог ще използва тези слова, за да осъществи факта за спасението на човечеството. Очевидно е, че те са изключително важни за всеки, който иска да бъде спасен, независимо дали се разглеждат по отношение на тяхното съдържание или количество, независимо от вида на словата и независимо за коя част от тях става дума. Бог използва тези слова, за да постигне крайния резултат на Своя шестхилядолетен план за управление. Те са изключително важни за човечеството, било то днешното или бъдещото човечество. Ето какво е Божието отношение, каква е целта и какво е значението на словата Му. Какво тогава трябва да направи човечеството? То трябва да съдейства на Божиите слова и Неговото дело, а не да ги пренебрегва. Вярата на някои хора в Бог обаче не е такава. Каквото и да казва Бог, словата Му сякаш изобщо не ги касаят. Те продължават да се стремят към това, което искат, да правят каквото искат и да не търсят истината въз основа на Божиите слова. Това не е преживяване на Божието дело. Има и хора, които независимо какво казва Бог, не обръщат никакво внимание и имат само едно убеждение в сърцата си: „Ще направя всичко, което Бог поиска, ако Той ми каже да отида на запад, ще отида на запад, ако ми каже да отида на изток, ще отида на изток, ако ми каже да умра, нека ме види как умирам“. Има обаче само едно нещо: те не приемат Божиите слова. Мислят си: „Има толкова много Божии слова, би трябвало да са малко по-ясни и да ми казват точно какво да правя. В сърцето си съм способен да се покоря на Бог“. Колкото и слова да изрича Той, такива хора в крайна сметка остават неспособни да разберат истината, нито могат да говорят за своето познание за преживяване. Те са като миряни, на които им липсва духовно разбиране. Смятате ли, че Бог обича такива хора? Иска ли Бог да бъде милостив към подобни хора? (Не.) Със сигурност не иска. Бог не харесва такива хора. Бог казва: „Аз изрекох неизказано много хиляди слова. Защо тогава, сякаш си сляп или глух, ти нито ги видя, нито ги чу? Какво точно си мислиш в сърцето си? У теб не виждам нищо повече от човек, който е обсебен от преследването на благословии и на красивата крайна цел. Гониш същите цели като Павел. Ако не искаш да слушаш Моите слова, ако не искаш да следваш пътя Ми, тогава защо вярваш в Бог? Ти не преследваш спасението, а гониш красивата крайна цел и желанието за благословии. И щом замисляш такива неща, за теб е най-подходящо да

бъдеш полагащ труд“. Всъщност да бъдеш предан полагащ труд също е едно от проявленията на покорство към Бог, но това е най-ниското ниво. Да останеш предан полагащ труд е много по-добре, отколкото да бъдеш потопен в погибел и унищожение като невярващ. В частност делото на Божия дом има нужда от полагащи труд, а възможността да полагаш труд за Бог също се смята за благословия. Това е много по-добре — несравнимо по-добре, отколкото да бъдеш лакей на дяволските царе. Полагането на труд за Бог обаче не Го удовлетворява напълно, защото Божието дело на правосъдието има за цел да спаси хората, да ги пречисти и да ги усъвършенства. Ако те се задоволяват само с това да полагат труд за Него, то това не е целта, която Бог иска да постигне, като върши делото Си в хората, нито е резултатът, който Той иска да види. Хората обаче горят от желание, те са глупави и слепи. Те са омагьосани и погълнати от някаква дребна изгода и отхвърлят скъпоценните слова на живота, изречени от Бог. Хората дори не могат да се отнасят сериозно към тях, камо ли словата да са им скъпи. Да не четат Божиите слова и да не ценят истината — това умно ли е или глупаво? Могат ли хората да постигнат спасение по този начин? Те трябва да разберат всичко това. Хората имат надежда за спасение само ако загърбят своите представи и фантазии и се съсредоточат върху стремежа към истината.

Някои хора питат: „Божиите слова изискват от човека да заеме позицията на сътворено същество и да изпълни дълга си като сътворено същество. От нас не се изисква да бъдем свръхчовеци или велики хора, но аз винаги изпитвам такива амбиции и желания. Не съм доволен от това да бъда обикновен човек. Какво да правя тогава?“. Този проблем е много прост. Защо не желаеш да бъдеш обикновен човек? Ако първо разровиш корена на този въпрос, проблемът ти ще бъде решен лесно. Бог изисква от човека да бъде честен човек. Това е най-смисленото нещо. Ако разбереш истината за това какво е да бъдеш честен човек, ще знаеш, че да бъдеш честен човек означава да бъдеш човек, който притежава нормална човешка природа, да бъдеш истински човек. Кои са външните признаци на честния човек? Да бъдеш честен човек означава да бъдеш нормален човек. Какво могат да постигнат естествените инстинкти, мисли и разум на нормалните хора? Как се появяват думите и делата на нормалните хора? Нормалният човек може да говори от сърце. Той ще

каже всичко, което е в сърцето му, без никаква лъжа или измама. Ако може да разбере въпроса, с който се сблъсква, той ще действа според съвестта и разума си. Ако не може да го прозре ясно, той ще допуска грешки и ще се проваля, ще таи погрешни схващания, представи и лични фантазии и ще бъде заслепен от илюзиите пред очите си. Това са външните признаци на нормалната човешка природа. Дали тези външни признаци на нормалната човешка природа удовлетворяват Божиите изисквания? Не. Хората не могат да удовлетворят Божиите изисквания, ако не притежават истината. Тези външни признаци на нормалната човешка природа са притежания на обикновения, покварен човек. Това са нещата, с които човек се ражда, нещата, които са му вродени. Трябва да си позволиш да покажеш тези външни признаци и разкривания. Докато си позволяваш да покажеш тези външни признаци и разкривания, трябва да разбереш, че естествените инстинкти и заложби, както и вродената природа на човека, са такива. Какво трябва да направиш, след като разбереш това? Трябва да се отнесеш към него правилно. Как обаче трябва да приложиш това на практика? Това се постига, като четеш повече Божии слова, допълнително се въоръжаваш с истината и по-често носиш пред Бог нещата, които не разбираш, нещата, за които таиш представи, и нещата, за които може да съдиш погрешно, за да размишляваш над тях и да търсиш истината, за да разрешиш всичките си проблеми. Ако известно време преживяваш по този начин, няма значение дали се проваляш и препъваш няколко пъти. Най-важното е, че в Божиите слова можеш ясно да видиш тези неща и знаеш как да практикуваш в съответствие с принципите и Божиите намерения. Това показва, че си научил урок. След няколко години на провали и препъване, ако разбираш ясно същността на покварения човек, виждаш корена на мрака и злото в света и различаваш различните типове хора, събития и неща, тогава ще си способен да действаш според истините принципи. Тъй като не си свръхчовек, нито велик човек, не можеш да вникнеш във всички неща и да ги разбереш. За теб е невъзможно с един поглед да прозреш света, с един поглед да прозреш човечеството и с един поглед да прозреш всичко, което се случва около теб. Ти си обикновен човек. Трябва да преминеш през много провали, много периоди на объркaност, много грешки в преценката и много отклонения. Това може напълно да разкрие покварения ти нрав, слабостите и недостатъците ти,

невежеството и глупостта ти, като ти позволи да изследваш отново себе си и да се опознаеш, както и да опознаеш Божието всемогъщество, цялата Му мъдрост и Неговия нрав. Ще придобиеш положителни неща от Бог, ще разбереш истината и ще навлезеш в реалността. Сред преживяванията ти ще има много неща, които не се случват така, както желаеш, срещу които ще се чувстваш безсилен. С тях трябва да търсиш и да чакаш. Трябва да придобиеш отговора на всеки въпрос от Бог и от Неговите слова трябва да разбереш скритата същност на всеки въпрос и същността на всеки тип човек. Така се държи един обикновен, нормален човек. Трябва да се научиш да казваш: „Не мога“, „Това е непосилно за мен“, „Не мога да вникна в това“, „Не съм го преживявал“, „Изобщо нищо не знам“, „Защо съм толкова слаб? Защо съм толкова негоден?“, „Толкова са скромни заложбите ми“, „Толкова съм безчувствен и глупав“, „Толкова съм невеж, че ще ми отнеме няколко дни, преди да мога да разбера това нещо и да се погрижа за него“ и „Трябва да обсъдя това с някого“. Трябва да се научиш да практикуваш по този начин. Това е външният признак на твоето признание, че си нормален човек, както и на желанието ти да бъдеш нормален човек. Онези, които се смятат за велики и могъщи, които мислят, че не са обикновени, а са висши същества и свръхчовеци, никога не казват: „Не мога“, „Това е непосилно за мен“, „Не мога да вникна в това“, „Не знам, трябва да го науча, трябва да направя справка, трябва да намеря хора, с които да разговарям, трябва да потърся от Горното“. Те никога не изричат такива думи. Особено след като е придобил статус, подобен човек не иска хората да си мислят, че е обикновен, и че точно като всички останали има неща, на които не е способен, неща, които не може да прозре или разбере. Вместо това той винаги иска хората да го припознават като свръхчовек. Следователно, когато му се случи нещо, той няма нужда по-често да поставя такива въпроси пред Бог и да Му предлага искрено сърце. Той няма нужда да търси. Той разбира, научава и прозира всичко, което му се случва, за броени минути. В него няма никаква поквара или слабост. Няма нещо, което да не може да прозре, няма нещо, което да не е преживял. Дори да има нещо, което все още не е преживял, той би го прозрял с един поглед. Той е просто един съвършен свръхчовек. Това ли е проявлението на нормална човешка природа? (Не.) Тогава нормален човек ли е този? Със сигурност не. Този тип човек не

признава, че е обикновен човек, че има слабости, недостатъци и покварен нрав. Така че може ли по-често да идва пред Бог с искрено сърце, за да търси и да се моли? Със сигурност не. Това показва, че у него все още липсват съвестта и разумът на нормалната човешка природа и че той не изживява нормалната човешка природа.

Кажете Ми, как можете да сте обикновени и нормални хора? Как можете, както казва Бог, да заемете правилното място на сътворено същество? Как можете да не се опитвате да бъдете свръхчовек или някоя велика личност? Как трябва да практикувате, за да бъдете обикновени и нормални хора? Как може да стане това? Кой ще отговори? (Преди всичко трябва да признаем, че сме обикновени хора, съвсем редови хора. Има много неща, които не разбираме, не схващаме и не можем да прозрем. Трябва да признаем, че сме покварени и че имаме недостатъци. След това трябва да имаме искрено сърце и често да идваме пред Бог, за да търсим.) Първо, не си поставяйте титла и не се обвързвайте с нея, като казвате: „Аз съм водачът, аз съм ръководителят на екипа, аз съм отговорникът, никой не познава тази работа по-добре от мен, никой не е по-умел от мен“. Не се вкопчвай в титлата, която сам си си определил. Щом го направиш, това ще върже ръцете и краката ти и ще се отрази на всичко, което казваш и правиш. Ще засегне и нормалното ти мислене и преценка. Трябва да се освободиш от възпирането на този статус. Първо, слез по-ниско от официалната си титла и позиция и заеми мястото на обикновен човек. Ако го направиш, манталитетът ти ще стане донякъде нормален. Трябва и да признаваш и да казваш: „Не знам как да направя това, не разбирам и онова. Ще трябва да проуча и да изследвам“ или „Никога не съм се сблъсквал с това, затова не знам какво да правя“. Когато си способен да кажеш това, което наистина мислиш, и да говориш честно, ще притежаваш нормален разум. Останалите ще те познават истински и така ще имат нормална представа за теб, няма да се налага да се преструваш, няма да си под голям натиск и така ще можеш да общуваш нормално с хората. Такъв живот е свободен и лесен. Всеки, който смята, че животът е изтощителен, сам си го е причинил. Не се преструвай и не се прави на такъв, какъвто не си. Първо, разкрий най-съкровените си и истински мисли, така че всички да ги узнаят и разберат. В резултат на това притесненията ти ще изчезнат, както и преградите и подозренията между теб и останалите. Още

нещо те препъва. Все се мислиш за ръководител на екипа, за водач, за работник или за човек с титла, статус и положение. Не се ли принизяваш, ако кажеш, че не разбираш или не можеш да направиш нещо? Ефектът и атмосферата са различни, когато загърбиш тези окови в сърцето си, когато престанеш да се възприемаш като водач или работник, когато престанеш да мислиш, че си по-добър от останалите, и почувстваш, че си обикновен човек, същият като всички останали, и че в някои области си по-нискостоящ в сравнение с други хора, когато разговаряш с тази нагласа за истината и въпросите, свързани с работата. Ако в сърцето ти все се таят опасения, ако все се чувстваш напрегнат и препъван, и ако искаш да се избавиш от тези неща, но не можеш, трябва да се молиш сериозно на Бог, да размишляваш над себе си, да видиш недостатъците си и да се стремиш към истината. Ако можеш да практикуваш истината, ще постигнеш резултати. Каквото и да правиш, не говори и не действай в зависимост от определена позиция или като използваш определена титла. Първо, загърби всичко това и заеми мястото на обикновен човек. Когато някой каже: „Не си ли ти водачът? Не си ли ти ръководителят на екипа? Трябва да разбираш това“, ти кажи в отговор: „Къде в Божието слово се казва, че ако си водач или ръководител на екип, можеш да разбереш всичко? Аз не разбирам това. Не ме мери със своя аршин. Изискваш твърде много. Вярно е, че съм водач, но разбирането ми за истината все още е твърде повърхностно и не знам какво решение да взема, защото не съм преживял това нещо и все още не мога да го прозра. Трябва да се моля и да търся. Бог е казал: „Не проявявай нетърпение относно решенията на това, което не разбираш“. Ти винаги искаш да разбера на момента и да взема решение на момента. Ами ако взема грешно решение? Кой ще бъде отговорен за това? Способен ли си да поемеш отговорност? Искаш ли да сгреша? Като правиш това, ти ли носиш отговорност за мен? Трябва да си сътрудничим заедно, да се молим и да търсим заедно, и да се справим добре с този въпрос“. Можеш ли да направиш това? Лесно ли е да се направи? Ако можеш да говориш с другите по чистосърдечен начин, тогава можеш да кажеш: „Всъщност и моят духовен ръст е много малък. Ако не търся и не се моля, мога да сгреша по всяко време. Понякога няма как да не правя грешки. Колко голям си мислеше, че е духовният ми ръст? Имал си твърде високо мнение за мен“. Когато другият човек чуе какво му

казваш, той ще почувства в сърцето си, че си много честен човек, който може да говори от сърце. Тогава той няма да иска твърде много от теб, а вместо това ще си сътрудничи с теб. Ако прилагаш това на практика, ще станеш по-рационален в нещата, които правиш, няма да бъдеш възпиран и обвързан от слава, придобивки и статус, а сърцето ти ще се освободи. Ще си способен да говориш и действаш с открито сърце, ще си способен да си сътрудничиш с другите в хармония и да се отнасяш правилно към братята и сестрите. Тогава състоянието ти ще става все по-нормално, а действията ти — все по-разумни. Всички ще могат да видят това и ще кажат: „Този водач наистина се е променил. Той наистина притежава съвест и разум и е изживял нормалната човешка природа. С такъв човек за водач ние също придобиваме много ползи!“. В този момент, когато отново се заемеш с работа, независимо дали става дума да търсиш и да се молиш или да отидеш при другите за общение, това, което правиш, е правилно и подходящо и няма да имаш никакви опасения. Във всичко, което правиш, действаш твърдо и непоколебимо. Не проявяваш нетърпение относно решенията, а оставяш нещата да се развиват. Независимо с какво се сблъскваш, можеш да го поставиш пред Бог и да предложиш искреното си сърце. Това е принцип, който можеш да практикуваш във всичко. Всеки човек, независимо дали е водач и работник или някой от братята и сестрите, е един обикновен човек. Всеки трябва да практикува този принцип. Всеки има дял и отговорност в практикуването на Божието слово. Ти може да си водач, работник, ръководител на екип, надзорник или високо ценен човек в групата. Независимо кой си, трябва да се научиш да практикуваш по този начин. Свали ореола от главата си и титлата, която носиш на челото си, свали венците, с които другите са те окичили. Тогава ще ти е лесно да станеш нормален човек и с лекота ще действаш въз основа на съвестта и разума си. Разбира се, след това не е достатъчно просто да признаеш, че не разбираш и не знаеш. Това не е крайното решение на проблема. Какво е крайното решение? Поставяй въпросите и трудностите пред Бог, за да се молиш и да търсиш. Не е достатъчно един човек да се моли сам. Вместо това трябва да отправяш молитви по този въпрос заедно с останалите и да поемеш тази отговорност и задължение. Това е чудесен начин да вършиш нещата! Ще избегнеш това да поемеш по пътя на опитите да си велика личност и свръхчовек. Ако успееш да направиш това, несъзнателно

ще заемеш правилното място на сътворено същество и ще се освободиш от възпирането на амбицията и желанието да бъдеш свръхчовек и велика личност.

Да стоиш на подходящото място на едно сътворено същество и да си обикновен човек: лесно ли е това? (Не е лесно.) Къде се крие трудността? Тя е в следното: хората винаги чувстват, че главите им са увенчани с много ореоли и титли. Освен това си приписват идентичността и статуса на велики личности и свръхчовеци и се занимават с какви ли не престорени и фалшиви практики и външни прояви. Ако не се избавиш от тези неща, ако думите и делата ти винаги са възпирани и контролирани от тях, тогава ще ти е трудно да навлезеш в реалността на Божието слово. Ще ти е трудно да не проявяваш нетърпение относно решенията на неща, които не разбираш, да поставяш такива въпроси по-често пред Бог и да Му предлагаш искрено сърце. Няма да си способен да правиш това. Точно защото твоят статус, твоите титли, твоята идентичност и всички подобни неща са фалшиви и неистински, защото са против Божиите слова и им противоречат, тези неща те обвързват така, че не можеш да дойдеш пред Бог. Какво ти носят те? Правят те добър в това да се прикриваш, да се преструваш, че разбираш, да се преструваш на умен, да се преструваш на велика личност, да се преструваш на знаменитост, да се преструваш на способен, да се преструваш на мъдър и дори да се преструваш, че знаеш всичко, че си способен на всичко и че можеш да правиш всичко. Това кара другите да те почитат и да ти се възхищават. Те ще идват при теб с всичките си проблеми, ще се осланят на теб и ще те гледат с благоговение. По този начин все едно се печеш на бавен огън. Кажете Ми, приятно ли е усещането да се печеш на бавен огън? (Не.) Не разбираш, но не смееш да кажеш, че не разбираш. Не можеш да прозреш, но не смееш да кажеш, че не можеш да прозреш. Очевидно си допуснал грешка, но не смееш да си я признаеш. Сърцето ти се терзае, но не смееш да кажеш: „Този път вината наистина е моя, длъжник съм на Бог и на братята и сестрите. Причиних такава голяма загуба на Божия дом, но нямам смелостта да застана пред всички и да си призная“. Защо не се осмеляваш да говориш? Мислиш си: „Трябва да оправдая репутацията и ореола, които са ми дали братята и сестрите, не мога да предам високото мнение и доверие, което имат към мен, а още по-малко ревностните очаквания към мен, които са таили

толкова много години. Следователно трябва да продължа да се преструвам“. Какво наподобява тази маскировка? Успешно си се превърнал във велика личност и свръхчовек. Братята и сестрите искат да дойдат при теб, за да се осведомят за нещо, да се допитат до теб и дори да те умоляват за съвет по всякакви проблеми, с които се сблъскват. Изглежда, че дори не могат да живеят без теб. Сърцето ти обаче не се ли терзае? Разбира се, някои хора не изпитват тези терзания. Един антихрист не изпитва тези терзания. Вместо това той им се наслаждава, като си мисли, че статусът му е над всичко останало. Един обикновен и нормален човек обаче се терзае, когато се пече на бавен огън. Той чувства, че не представлява нищо, точно както един обикновен човек. Не смята, че е по-силен от другите. Той не само мисли, че не може да свърши никаква практическа работа, но и че ще забави делото на църквата и Божиите избраници, затова ще поеме вината и ще се оттегли. Това е човек с разум. Лесно ли се решава този проблем? За хората с разум е лесно да го решат, но за тези, на които им липсва разум, е трудно. Ако след придобиването на статус безсрамно се наслаждаваш на предимствата му, в резултат на което си разкрит и отстранен заради провала си да свършиш истинска работа, ти сам си си навлякъл това и си го заслужаваш! Не си достоен дори за капка съжаление или състрадание. Защо казвам това? Защото настояваш да стоиш нависоко. Сам се печеш на бавен огън. Самонаранил си се. Ако не искаш да се печеш на бавен огън, трябва да се откажеш от всички тези титли и ореоли и да кажеш на братята и сестрите какви са истинските състояния и мисли в сърцето ти. По този начин братята и сестрите могат да се отнасят правилно с теб и няма да ти се налага да слагаш маска. След като вече си се открил и си хвърлил светлина върху истинското си състояние, сърцето ти не се ли чувства по-спокойно, по-малко напрегнато? Защо да ходиш с такова тежко бреме на плещите си? Ако издадеш истинското си състояние, дали братята и сестрите действително ще те гледат отвисоко? Действително ли ще те изоставят? Категорично не. Напротив, те ще те одобряват и ще ти се възхищават за това, че си се осмелил да излееш сърцето си. Ще кажат, че си честен човек. Това няма да попречи на делото ти в църквата, няма да окаже и най-малкото негативно влияние върху него. Ако братята и сестрите наистина виждат, че имаш трудности, те доброволно ще ти помогнат и ще си сътрудничат с теб. Какво мислите? Не би ли станало така? (Да.) Да си

слагаш винаги маска, за да ти се възхищават другите, е най-глупавото нещо. Най-добрият подход е да бъдеш обикновен човек с нормално сърце, да си способен да се откриеш пред Божиите избраници по чист и простичък начин и често да влизаш в сърдечни разговори. Никога не приемай това, че хората те гледат с уважение, възхищават ти се, хвалят те прекомерно или ти говорят ласкателно. Всички тези неща трябва да бъдат отхвърляни. Някои хора може например да кажат: „Ти не си ли университетски преподавател? След като имаш толкова знания, значи трябва много добре да разбираш истината“. Кажи им: „Що за университетски преподавател съм аз? Никакъв обем знания не може да замени истината. Тези знания са ми причинили големи страдания. Напълно безполезни са. Недей да имаш такова високо мнение за мен, аз съм просто обикновен човек“. Разбира се, някои хора изпитват доста трудности да се избавят от статуса си. Те наистина искат да бъдат обикновени, нормални хора и да стоят на правилното място за едно сътворено същество. Не искат да страдат така, но не могат нищо да направят. Винаги се възприемат като по-висши хора и не могат да слязат от своя пиедестал. Това е проблематично. Харесва им, когато хората се въртят около тях, втренчили възхитени погледи в тях. Харесва им, че хората се обръщат към тях с всичките си проблеми, осланят се на тях, изслушват ги и им се възхищават. Харесва им, че другите ги смятат за по-висши хора, които са експерти във всичко, че са всезнаещи и няма нещо, което да не разбират, и дори смятат, че би било толкова хубаво и прекрасно, ако другите ги смятат за победители. За това няма лек. Някои хора приемат комплиментите и венците, с които са ги окичили другите, и за известно време играят ролята на свръхчовек и велика личност. Обаче се чувстват неловко и се терзаят. Какво трябва да направят? Всеки, който иска да те ласкае, всъщност те слага да се печеш на бавен огън и трябва да стоиш далеч от него. Другата възможност е да намериш удобен случай да му разкриеш истината за покварата си, да поговориш с него за истинското си състояние и да разобличиш недостатъците и слабостите си. По този начин той няма да се прекланя пред теб или да ти се възхищава. Лесно ли е да се направи това? Всъщност е лесно. Ако наистина не можеш да го направиш, това доказва, че си твърде надменен и самонадеян. Наистина се смяташ за свръхчовек, за велика личност и в сърцето си изобщо не ненавиждаш този вид нрав и не се отвращаваш от него. При това положение не ти остава

нищо друго, освен да чакаш да се препънеш, с което да се опозориш в очите на другите. Ако си някой, който наистина има разум, тогава ще ненавиждаш покварения нрав, който винаги иска да те прави на свръхчовек и велика личност, и ще се отвращаваш от него. Най-малкото трябва да имаш това чувство. Само тогава можеш да намразиш себе си и да се опълчиш на плътта. Как трябва да практикуваш да бъдеш един простосмъртен човек, един обикновен и нормален човек? Първо трябва да се отречеш и да се избавиш от онези неща, на които държиш и които смяташ за толкова добри и ценни, както и от онези повърхностни, красиви думи, с които другите ти се възхищават и те хвалят. Ако в сърцето си си наясно какъв човек си, каква е същината ти, какви са слабостите ти и каква поквара разкриваш, трябва открито да споделяш това с останалите, за да могат да видят какво е истинското ти състояние, какви са мислите и какво е мнението ти, за да разберат какво знаеш за тези неща. Каквото и да правиш, не се преструвай и не се прави на такъв, какъвто не си, не крий собствената си поквара и недостатъците си от останалите, така че никой да не разбира за тях. Подобно фалшиво поведение е пречка в сърцето ти, както и покварен нрав, и може да попречи на хората да се покаят и променят. Трябва да се молиш на Бог и да подлагаш на размисъл и анализ фалшивите неща, като похвалите на хората към теб, славата, с която те обсипват, и короните, които ти поставят. Трябва да видиш вредата, която тези неща ти нанасят. Така ще разбереш колко струваш, ще постигнеш самосъзнание и вече няма да се възприемаш като свръхчовек или някаква велика личност. Щом придобиеш такова самосъзнание, вече ще ти е лесно да приемеш истината, да приемеш в сърцето си Божиите слова и това, което Бог иска от човека, да приемеш спасението си от Създателя, непоколебимо да бъдеш обикновен и честен човек, на когото може да се разчита, и да установиш нормални отношения между себе си, като сътворено същество, и Бог, Създателя. Точно това иска Бог от хората и то е напълно постижимо за тях. Бог допуска само обикновени и нормални хора пред Себе Си. Той не приема поклонението на тези престорени и фалшиви знаменитости, велики личности и свръхчовеци. Когато се освободиш от тези фалшиви ореоли, когато признаеш, че си обикновен, нормален човек, и дойдеш пред Бог, за да търсиш истината и да Му се помолиш, сърцето ти ще е много по-искрено към Него, а ти ще се чувстваш

много по-спокоен. В такъв момент ще почувстваш, че имаш нужда Бог да те подкрепя и да ти помага, и ще си способен по-често да идваш пред Бог, за да търсиш и да Му се молиш. Кажете Ми, кое според вас е по-лесно — да бъдеш велика личност, свръхчовек или обикновен човек? (Обикновен човек.) На теория е лесно да си обикновен човек, а е трудно да си велика личност или свръхчовек, което винаги причинява страдание. Въпреки това, когато хората правят своя избор и го практикуват, те не могат да не искат да бъдат свръхчовеци или велики личности. Те не могат да се въздържат. Това се дължи на тяхната природа същност. Следователно човекът се нуждае от Божието спасение. В бъдеще, когато някой ви попита: „Как човек може да спре да се опитва да бъде свръхчовек и велика личност?“, ще можете ли да отговорите на този въпрос? Всичко, което трябва да правите, е да практикувате метода, който изложих. Бъди обикновен човек, не се преструвай, моли се на Бог и се научи да се разкриваш простичко и да говориш с останалите искрено. Такава практика естествено ще даде резултат. Постепенно ще се научиш да бъдеш нормален човек, животът вече няма да те изморява, вече няма да изпитваш страдание и болка. Всички хора са обикновени. Между тях няма разлика, освен в личните им дарби и донякъде в заложбите им. Без Божието спасение и закрила всички щяха да вършат зло и да понесат наказанието. Ако можеш да признаеш, че си обикновен човек, ако можеш да излезеш от рамките на човешките фантазии и напразни илюзии и да се стремиш да си честен човек и да вършиш честни дела, и ако можеш съвестно да се покориш на Бог, няма да имаш никакви проблеми и напълно ще изживееш човешко подобие. Това е толкова просто. Защо тогава няма път? Това, което казах сега, е много просто. Всъщност е точно така. Хората, които обичат истината, могат да я приемат напълно и ще кажат: „Всъщност Бог не изисква твърде много от човека. Всички Негови изисквания могат да се изпълнят с помощта на съвестта и разума на хората. Не е трудно човек да изпълнява добре дълга си. Ако човек го прави от сърце и има решимостта и желанието да го практикува, това е лесно постижимо“. Но някои хора не могат да го постигнат. Да бъдат обикновени хора не е лесно за тези, които все имат амбиции и желания, които все искат да са свръхчовеци и велики личности. Те все смятат, че са по-добри от останалите и че ги превъзхождат, и затова цялото им сърце и ум са погълнати от желанието да бъдат

свръхчовеци или велики личности. Те не само не искат да бъдат обикновени хора и да запазят статуса си на сътворени същества, но и се заричат, че никога няма да се откажат от стремежа си да бъдат свръхчовеци и велики личности. За това няма лек.

Някои хора не търсят истината и не се молят на Бог, независимо с какво се сблъскват. Те действат само въз основа на собствените си желания, дарби и заложби. Дори когато се молят на Бог, те само отбиват номера, а в сърцето си мислят: „Дали Бог ме просветлява, или не, си е Негова работа. Аз просто ще действам по начина, който смятам за най-добър“. Чувстват се напълно способни да се справят сами с тези въпроси и напълно компетентни за работата, която вършат. За тях молитвата към Бог е просто отбиване на номера. Що за хора са това? Могат ли да признаят, че са обикновени, нормални хора? Могат ли да навлязат в реалността на Божието слово? (Съвсем не.) Мислят ли си такива хора, че могат да направят всичко? (Да.) Те смятат, че дори и да не действат в съответствие с Божиите слова, могат да се справят с всичко и могат да свършат нещата без разправии или трудности, без да търсят Божиите слова. По какъв път вървят такива хора? Дали това е пътят на стремлението да си свръхчовек и велика личност? (Да.) Независимо колко голяма бъркотия създават или колко прегрешения вършат, те смятат това за нищо. Стига да са направили много неща, да са натрупали определени постижения и да са изпитали известно чувство на превъзходство, те смятат, че притежават ресурси и способности. Смятат се за хора, които са работили усилено и са постигнали много за Божия дом. Те не се нуждаят от Божиите слова. Не се нуждаят от Божието дело. Те сами могат да направят всичко. Такива хора никога няма да дойдат пред Бог. Хвалят се, че няма нищо, което да не могат да направят. Когато се сблъскат с нещо, никога не се молят на Бог, нито търсят истините принципи, а какво остава да разговарят с братята и сестрите. Освен това никога не се допитват до Горното, да не говорим за търсене на истината в Божиите слова. Те смятат, че в Божиите слова не се засягат много неща и за много неща не е дадено конкретно обяснение, така че за тях е приемливо да решават такива неща сами. Без да знаят, те са загърбили Бог. Без да знаят, се отнасят с презрение към другите и стъпкват всички под краката си. Пътят, по който вървят, е пътят на това да станеш знаменитост, велика личност и свръхчовек. Накрая хора от този

тип не могат да останат непоколебими. Ако поискаш от тях да се научат да признават, че са обикновени хора, че са способни да грешат, да извършват прегрешения и да се провалят, че имат много недостатъци и слабости, биха ли могли да го направят? (Не биха могли.) Ако им кажеш да махнат всичките си ореоли и венци, да се избавят от почитанието, което им засвидетелстват братята и сестрите, и да се откажат от престижа и статуса си в църквата, биха ли се съгласили? (Не биха се съгласили.) Биха казали: „Как мога спокойно да се откажа от трудно спечелената си слава и венци просто така? Не съм толкова глупав!“. Те ревностно искат повече хора да се отнасят с тях като със свръхчовеци и велики личности. Не им харесва другите да виждат слабостите и недостатъците им и да ги смятат за нормални хора. Още по-малко им харесва хората да разобличават техните грешки, провали и поведение. Могат ли такива хора да идват често пред Бог, за да се молят и да търсят истината? (Не могат.) Дори да дойдат пред Бог да се молят, ще имат ли искрено сърце? Не. Всичко, което казват и правят, е заради венеца на главите им и собствения им престиж. Правят нещата така, че всеки да ги види, но няма да приемат Божията внимателна проверка и не могат да предложат на Бог искрено сърце, каквото те нямат. По никакъв начин не могат да възприемат Божиите намерения в Божието слово и да действат в съответствие с това, което Бог изисква. Следователно дори ако този тип човек иска да търси истината и да се отърве от желанието да бъде знаменитост или велика личност, той не е искрен. Не може да се опълчи на плътта, нито може да практикува истината. Що за човек е той? Той е неверник. Той е антихрист. Придобият ли антихристите статус, влияние и малко престиж сред хората, те ще се хвърлят да създават независимо царство, като тръгват по път, от който няма връщане назад. Независимо колко пъти влизаш в общение за истината с тях или ги кастриш, това няма да доведе до нищо. В Божия дом това да участваш в общение за истината, да говориш за свидетелство за преживяване, да се стремиш да обичаш Бог и да свидетелстваш за Бог, както и да участваш в общение за чистото възприемане и принципите на истината — тези положителни неща дават резултат само при хората, които обичат истината и имат огромен стремеж към Бог. За хората, които не обичат истината, които преследват единствено благословии, и на които им харесва да играят ролята на свръхчовек и велика личност, те не са от никаква полза.

Всякакви истини, правилни слова и положителни неща са за онези, които обичат истината, обичат Божието слово и имат огромен стремеж към Бог. След като изслушат истината, онези, които не притежават тези качества обаче, също ще кажат, че истината е правилна, че истината е добра, но ще помислят и ще си кажат: „За какво живея? Живея за престиж, статус, венци, ореоли и Божии награди. Без тях ще ми остане ли достойнство? Ще има ли смисъл животът ми? Нима вярата в Бог не е само средство за преследване на награди и венци? Сега, след като съм отдал толкова много от кръвта на сърцето си, след като съм чакал толкова дълго, най-накрая е дошло времето Бог да възнагради доброто и да накаже злото. Това е моментът, в който трябва да получа венеца и наградата си. Как мога да отстъпя това на някой друг? Да съм нормален човек, обикновен човек, точно като всички останали простосмъртни — какъв е смисълът да се живее така? Не съм толкова глупав!“. Не е ли вярно, че за такъв човек вече няма лек? (Да, така е.) Не се опитвайте да убеждавате такива хора. Истината не е за тях и това, което искат, не е истината. Този тип хора търсят само благословии и венци. Техните желания и амбиции надхвърлят границите на това, което нормалните хора смятат за необходимо. Някои хора не могат да си представят защо такъв тип човек се вкопчва в статуса и властта и не иска да ги пусне. Това е същността и вродената природа на този тип човек. Ти не можеш да го проумееш, защото твоята същност е различна от неговата, а и той не може да те възприеме. Той не разбира защо ти си толкова глупав. Ти не искаш лесно дадени венци, ореоли и престиж, а вместо това искаш да си обикновен човек. Другият те намира за непонятен. Този тип човек си мисли: „Ти се стремиш към истината съвестно, практикуваш това, което Бог ти казва, правиш това, което Бог ти казва да правиш, и се покоряваш на всичко, което Бог ти казва да правиш. Как може да си толкова глупав?“. Той мисли, че да си честен човек и да практикуваш истината е глупаво, невежо и смотано. Смята, че като се стреми към знание и играе ролята на по-висш човек, е умен. Като си мисли, че разбира всичко, стига до заключението, че „животът на човек, на когото му липсва статус и престиж, който не носи венец на главата си и няма никаква стойност сред хората и власт да говори, е безполезен. Ако човек не живее за слава, той трябва да живее за лични придобивки. Ако не за лични придобивки, тогава трябва да живее за слава“. Нима това не е

логика на Сатана? Като живее съобразно логиката на Сатана, за този човек няма лек. Той никога не би могъл да приеме нито едно от Божиите слова, никакви положителни неща или правилни съвети. Ако не може да приеме това, какво може да се направи? Няма смисъл да му изричаме тези слова. Тези слова са насочени само към хора с нормална човешка природа, само към хора с огромен стремеж към Бог. Те са само за такива хора. Само те могат искрено да се вслушват в Божиите слова и да размишляват върху тях, да стигнат до разбиране на истината, да действат в съответствие с истините принципи, да изпълняват дълга си според изискването на Бог, да практикуват и да преживяват Божиите слова в средата, която Бог е нагласил, и постепенно да навлязат в истината реалност. А колкото до онези, които таят в сърцата си презрение и враждебност към положителните неща и Божието слово, те не могат да се примирят да живеят незабележим и посредствен живот, да бъдат обикновени хора, да идват съвестно пред Бог и да търсят и чакат с цялото си сърце по въпроси, които не разбират. Те не са удовлетворени от това да са такива хора. Затова е невъзможно такъв човек да бъде спасен. Небесното царство не беше подготвено за тези хора. Разбирате ли? (Разбираме.) Всеки, който е способен да бъде обикновено и нормално сътворено същество, за което говори Бог, и да стои на подходящото място за сътворено същество, всеки, който е готов да бъде този глупав човек, на когото другите гледат отвисоко, и може да приема и да се покорява на Божиите слова, независимо какво казва Той, който идва често пред Бог, търси често и притежава искрено сърце, може да стане един от победителите, за които говори Бог. Всеки, който стане един от победителите, за които говори Бог, накрая ще получи онова, което Бог е обещал на човечеството. Това е сигурно.

Когато Бог преценява дали даден човек е добър или лош, дали се стреми към истината и дали може да постигне Божието спасение, Той взема предвид неговото възприемане на словата Му и отношението му към тях. Взема предвид дали може да практикува истините, които разбира. Взема предвид дали може да приеме истината, когато е кастрен и когато преминава през изпитания. Взема предвид дали желае и приема Бог с искрено сърце. Бог не съди относно образователното му ниво, заложбите му, колко дарби притежава, колко път е извървял или колко работа е свършил. Бог не разглежда тези неща, нито ги желае. Да кажем,

че винаги искаш да поставиш своите желания и амбиции пред Бог и да ги размениш за награди и венци, но винаги си отхвърлял и пренебрегвал Божиите слова. Въпреки че Бог е изрекъл хиляди и хиляди слова, нито едно от тях не остава в сърцето ти. Нито едно слово от Божиите увещания, от Неговите предупреждения, от Неговите напомняния или дори от Неговия съд, наказания или поучения — не пазиш нито едно от тези слова в сърцето си. В сърцето си не приемаш нито едно слово, изречено от Бог, за свой девиз. Сърцето ти не помни нито едно слово от Бог, а в същото време не плащаш никаква цена, за да практикуваш и да навлезеш в Божиите слова. Ако всичко това е вярно, тогава от гледна точка на Бог твоят изход и крайна цел вече са установени. Ако в присъствието на Бог, в присъствието на Създателя, ти не се примиряваш с това да бъдеш обикновен или простосмъртен човек, ако в присъствието на Създателя се осмеляваш да действаш безочливо, ако винаги искаш да го играеш велика личност, свръхчовек, изключителен индивид и не оставаш в позицията, която Бог ти е отредил, тогава какво все още искаш да получиш от Бог? Дали Бог ще ти го даде? Ако хората искат да получат онова, което Бог е обещал на човека, те първо трябва да следват Божия път. Това е общият ориентир. За конкретен ориентир трябва да слушат Божиите слова и да ги практикуват. Този път никога няма да ги изведе в грешна посока. Слушай и практикувай Божиите слова, превърни ги в реалността на живота си, в основата, принципите, посоката и целта на това, което казваш, как се държиш, как гледаш на нещата и как ги правиш. С други думи това, което казваш и преценките, които правиш, трябва винаги да са основани на Божиите слова. Всеки път, когато избираш да общуваш с един тип хора и да избягваш или отхвърляш друг тип хора, трябва да имаш за основа Божиите слова. Дори да си ядосан и да проклинаш другите, действията ти трябва да имат принципи и контекст и в основни линии да съответстват на истината. По този начин ще изживяваш реалността на Божието слово и ще получиш Божието одобрение. Да се стараеш да навлезеш в истината реалност е процес на стремеж към истината и изживяване на нормалната човешка природа, за да станеш сътворено същество, което отговаря на критериите. Това е и процес, при който се освобождаваш от опитите си да бъдеш свръхчовек, изключителна личност, знаменитост или велика фигура. Ако искаш да избягаш от пътя, при който се стараеш да станеш

свръхчовек, знаменитост и велика личност, или да избягаш от този вид метод на стремеж, тогава първо трябва да поприведеш глава, да се смириш, да признаеш, че си човек — незначителен човек и човек, който не може да прави нищо без Божието напътствие — просто обикновен човек. Трябва да признаеш, че си нищо без Бог и Божиите слова. Ти си човек, който е готов да приеме върховенството на Създателя и устроеното от Него. Без диханието, което Бог ти е дал — без всичко, което Той ти е дал — ти си един труп и за нищо не ставаш. Разбира се, докато признаваш тези неща, трябва да идваш пред Бог и да приемаш всички слова на живота, които Той е изрекъл. Най-важното е, че трябва да навлезеш в реалността на тези слова, изречени от Бог, да превърнеш Божиите слова в свой живот, да ги направиш основа и критерий за своя живот и съществуване и да ги превърнеш в източник и опора на оцеляването си през целия ти живот. Това е Божието намерение и Неговото най-висше изискване към човека.

Основната тема на нашето общение днес беше как да се отнасяме към Божиите слова, как да ядем и пием Божиите слова, как хората трябва да ценят Божиите слова и как да ги практикуват, за да навлязат в истината реалност и да постигнат спасение. Участвахме основно в общение относно значението на Божието слово. Тези неща са точно нещата, които ви липсват, и нещата, които човек трябва да притежава. Ако не разговарях по този начин, нямаше да сте способни да видите ясно такива неща. На подсъзнателно ниво изглежда, че имате някакво познание, но не можете ясно да обясните какво знаете. Това е като да пишеш статия — рамката е очертана, но все още не можеш да я напълниш със съдържание. Това е сегашната ви ситуация. Днешното общение за тези неща е напомняне и предупреждение към вас. За всеки човек Божиите слова са най-важното нещо, а истината няма заместител. Разберете ли това, трябва да имате път за начина на практикуване. Трябва да правите повече, за да ядете и пиете Божиите слова и да ги практикувате, така че да навлезете в реалността на тези слова. Какво трябва да направиш, ако чувстваш, че духовният ти ръст е твърде малък, че ти липсва способност за възприемане и не можеш да проникнеш или да достигнеш до дълбоките Божии слова, и не можеш да ги приложиш по отношение на себе си? Започни, като ядеш и пиеш словата в плитчините. В сърцето си запамети простите, лесни за разбиране слова, които сам можеш да практикуваш, превърни ги в

принципите, които да следваш на практика, и действай в съответствие с Божиите слова. Ако Бог казва да вървиш на изток, тогава тръгни на изток. Ако Бог казва да вървиш на запад, тогава тръгни на запад. Ако Бог казва да се молиш повече, тогава се моли повече. Прави всичко, което Бог казва. По-добре е другите да те смятат за глупак, отколкото да си човек, когото Сатана би сметнал за умен и находчив. Само тези, които избират да практикуват истината с единствената цел да придобият Божието одобрение, са истински интелигентните и мъдри хора.

25 септември 2021 г.

ВТОРА ЧАСТ

БЕСЕДИ НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ С ВОДАЧИ И РАБОТНИЦИ

(ОТ 1995 Г. ДО 12 ЯНУАРИ 2022 Г.)

КАК ЧОВЕК ПРЕМИНАВА В НОВАТА ЕПОХА

Днес темата ни за разговор е навлизането на човека в новата епоха — Епохата на царството — и как хората трябва да живеят в Епохата на царството, как трябва да преживеят Божието дело в Епохата на царството и наистина да преминат в новата епоха. Върху какво основно ще се фокусира дискусията по темата как човек преминава в новата епоха? Бог изразява толкова много думи в Епохата на царството и върши делото на правосъдието и наказанието, а всички Божии избраници трябва да знаят точно как човек трябва да вярва в Бог в Епохата на царството, за да отговори на исканията на Бог. Повечето хора в миналото са вярвали в Господ и са се радвали на много благодат от Бог. В момента те започват да преживяват Божието дело на правосъдието и наказанието, така че как могат да направят прехода от старите си възгледи върху вярата в Бог към новите, които отговарят на изискванията на Бог? Без значение дали миналите ти възгледи за Бог са били правилни, или грешни, това няма да бъде взето под внимание и ти трябва да се изправиш пред реалността и да знаеш как сега да вярваш и да се стремиш. Ако продължаваш да се стремиш въз основа на начина, по който си вярвал в Епохата на благодатта, и продължаваш да вярваш в Бог на база на миналите си възгледи, то ти няма да си навлязъл в новата епоха. Нека първо споделя показателна фраза, която ще обясни този въпрос. Каква е тази фраза? Тази фраза често се изговаря в Епохата на благодатта: „Когато човек вярва в Бог, то цялото му семейство е благословено“. Тоест когато един човек вярва в Исус, то цялото му семейство — от най-стария до най-младия — са се възползвали по асоциация и всички са били дарени с мир и радост. Тъй като Исус е извършил делото на изкуплението, Той е бил безкрайно толерантен, търпелив, милостив и опрощаващ към човека. Независимо какво е било твоето навлизане в живота, какви са били твоите заложби или колко грехове си извършил в миналото, всичко, което е трябвало да направиш, е да се изповядаш пред Господ и всичко е било прощавано, а ти си бил даряван с мир и радост. Всичко, което е трябвало да направиш, е да „вярваш“ и това е било достатъчно — толкова е било просто. Сега, когато един човек вярва в Бог, цялото му семейство ли е благословено? Не. Защо това дело не се извършва сега? Тъй като настъпи моментът и

Бог е тук да извърши делото на правосъдието и да спаси човечеството от влиянието на Сатана веднъж завинаги. Ето защо Бог вече изисква от хората да са предани и честни към Него, да Му се покланят и покоряват и да имат богобоязливо сърце — това са нещата, които хората трябва да правят. Ако онези, които вярват в Бог, могат да възприемат истината, да я приемат, да я разбират и да я спечелят, то те ще бъдат напълно спасени. Въпреки това тези, които не приемат истината и които само копнеят за Божия благодат, ще бъдат отстранени. Ако сега продължаваш да изискваш Бог да извършва делото на Епохата на благодатта, като все още си мислиш, че когато вярваш в Бог, цялото ти семейство ще бъде благословено, това е твърде глуповато! Бог вече не извършва делото на Епохата на благодатта. Тази епоха отмина. Разбираш това, нали?

Това така наречено „преминаване в новата епоха“ означава навлизане в днешната Епоха на царството и твоите възгледи относно вярата в Бог, намеренията ти, вярата, начина, по който живееш живота си, и начина, по който изживяваш нещата, всички те трябва да се променят. Ако можеш да промениш само едно нещо, ако си вярвал в Исус, но сега вярваш във Всемогъщия Бог и само името на Бог, в който вярваш, се е променило, то реално начинът, по който вярваш, пътят, по който вървиш, и нещата, към които се стремиш, не са се променили. Това означава, че трябва да настъпят промени в стремежа, разбирането и възгледите ти. Само когато търсиш истината въз основа на това, може вярата ти да е чиста и истинска. Защо някои хора са винаги негативно настроени и си мислят, че вярата в Бог е безсмислена и не са толкова енергични във вярата си, колкото преди? Защото техните възгледи относно Бог все още не са се променили. Все още се придържат към възгледите, които са имали, когато са вярвали в Исус, като се фокусират върху спечелването на малко благодат или целят да се себераздават и суетят повече, фокусират се върху дарове, върху дела и проповеди на повърхностно ниво и върху ентусиазма. Не успяват обаче да влязат в крак с настоящото дело на Бог, не се концентрират върху ядене и пиене на Божието слово и не са просветлени от Светия Дух, така че са винаги негативно настроени. Такива хора изглежда, че вярват в Бог, но всъщност не са приели истината в сърцата си и затова и никога не успяват да преодолеят негативната си нагласа. Те изобщо нямат навлизане в живота, продължават да се придържат към старите си възгледи за

вяра в Бог, без да направят промени. Не е ли такъв случаят? Делото на Светия Дух се е променило, а вярата в Бог на човек трябва да се промени редом с делото на Светия Дух. Ако твоят стремеж, начинът, по който живееш, начинът, по който преживяваш, отношението ти към вярата в Бог и намеренията и възгледите ти за вярата в Бог не са се променили, това показва, че не си в крачка с делото на Светия Дух. Ако хората не искат да изостават от новото дело на Светия Дух, да се променят по нови начини и да си променят схващанията, то те трябва да търсят истината, да навлязат и да се променят в дребните детайли, като например всеки техен ход и действие, своите мисли и идеи, намеренията и възгледите си — само тогава ще бележат напредък. Ако го правят само на думи и променят само малко от поведението си, то това не се счита за промяна. Най-важното е да претърпиш промяна в мислите и възгледите си, както и в начина, по който живееш живота си. Ако можеш да оставиш настрана старите си представи и идеи и да спечелиш проницателност и познания от старите си възгледи за Бог, това ще докаже, че си се променил. Вгледайте се в себе си, за да разберете какво все още не сте променили, дали все още се придържате към стария си начин на говорене или поглед над нещата и какви дълбоко вкоренени неща от миналото продължавате да носите у себе си, които все още не сте извадили наяве. Ако не се поразровите, може да си помислите, че няма такива, но когато внимателно се вгледате, ще видите, че има много неща, които трябва да се извадят наяве. Защо се получава така, че сега някои хора никога не успяват да са в крак със стъпките на Божието дело? Това е така, защото има много неща у хората, които им пречат, тъй като те не успяват да разберат новите неща и не могат да ги възприемат. Защо хората винаги таят собствени представи за Бог? Имат представи за Божието слово и дело, имат представи и за Божието правосъдие и наказание, не са способни да възприемат кои хора Бог спасява и кои отстранява и не могат да приемат факта, че Бог не дава знаци и не прави чудеса. Каква точно е причината за това? Една от причините е, че това се определя от надменната и самоправедна природа на човек, тъй като хората винаги имат свои собствени представи и фантазии по всеки въпрос — това стои в корена на проблема. Другата причина е обективна и тя е, че хората имат много грешни представи за вярата в Бог, които не са се променили, и че онези дълбоко вкоренени неща все още са си същите. Онези стари

начини за изказване от старата вяра в Исус или в Йехова са все още дълбоко в сърцата им, така че, когато се натъкнат на новото дело на Бог, те приемат истинския път, но не са способни да възприемат новия начин, по който Бог говори и действа. Защо не си способен да възприемеш тези новости? Защото все още си се вкопчил в онези стари неща от миналото и не можеш да се освободиш от тях, заради което се съпротивляваш на новостите. Ако не носиш онези неща от миналото у себе си, ще можеш да приемеш това, което Бог прави сега. Ако не можеш да се освободиш от онези неща на миналото, ще си склонен да си създаваш представи за Бог и да се бунтуваш срещу Него, и в резултат на това ще претърпиш загуба. Ако се противопоставиш на Бог, ще бъдеш застрашен да бъдеш отстранен от Бог и Той ще те накаже.

Трябва всички да се задълбаете и да изследвате какви стари начини за действие, стари начини на разбиране и стари възгледи от миналото са дълбоко вкоренени във вас. Нека ви дам прост пример. Някои хора никога не са виждали Христос, нито са Го чували да говори. Само са чели словото Му и казват, че тези думи са добри и авторитетни и че това са думи на правосъдие, но чак след като наистина осъществят контакт с Христос, у тях започват да се зараждат представи и си казват: „Защо Бог говори толкова строго? Защо Бог поучава толкова много хората? Защо говори толкова грандиозно? Начинът, по който говори, е толкова ужасяващ — винаги разобличава и съди хората. Кой може да приеме това? Нашата вяра в Исус е различна. Всеки говори с мек тон и всички се разбират в хармония. Никой не говори като Него. Просто не мога да приема такъв Бог и не мога да търпя Бог като Него. Ако говори меко и сърдечно като Господ Исус, ако е мил и дружелюбен към хората, то бих могъл да Го приема. Такъв Бог обаче не мога да приема. Дори не мога да общувам с Него!“. Признаваш, че това е истинският път, че това са думите на въплъщението и с цялото си сърце си убеден, така че защо, когато осъществиш контакт с Христос, не можеш да се освободиш от представите за Неговия тон, думите, които използва, и начина, по който говори, които таиш в себе си? Какво доказва това? Доказва, че онези стари неща в сърцето ти вече са те превзели и са се превърнали в представи и правила. Всъщност всички тези неща идват от човека, всички те са присъди и идеи на човека и не отговарят на истината. Ако някой се опита да наложи тези неща на Бог днес, не само че няма да

успее, но също и ще е склонен да Му се съпротивлява. Делото, което Бог извършва в различните епохи, е различно, така че нравът, който изразява, е различен, а това, което Бог притежава и представлява, което Той разкрива, също е различно. Не можеш да приложиш правила върху това. Когато го направиш, вероятно ще придобиеш представи за Бог и ще си способен да Му се съпротивляваш. Ако не размишляваш върху себе си и изцяло отказваш да се покаеш, ще бъдеш заклеймен от Бог и Той ще те накаже. Ето какво представлява Божието дело в различните епохи — винаги ще има хора, които приемат и се покоряват на Бог, които биват благословени от Него, и такива, които Му се противопоставят и Го осъждат, които биват унищожени от Него. Бог говори много и изразява толкова много истини в Своето дело от последните дни. Не е тревожно това, че хората може да таят в себе си представи. Тревожно е, когато хората не четат Неговите слова или не приемат истините, които Той изразява — това е най-ужасяващото. Ако твоите представи и възгледи не отговарят на истините, които Бог изразява, то те противоречат на истината, противопоставят се на Бог и са несъстоятелни. Хората имат покварен нрав, те са непокорни, съпротивляващи се и имат мисли. Какво доминира в тези мисли? В тях доминират намеренията им и ъгъла и гледната точка, от които хората гледат на нещата, така че мислите ти не идват от Светия Дух, нито се появяват въз основа на истината. Защо казвам, че твоите представи и възгледи са неща, присъщи на човека и плътта? Защото в твоите мисли не доминира истината, те не произлизат от размисли, които се основават на истината. Мислите на някои хора произтичат от размисъл, който се базира на Библията, а това е дори още по-погрешно. Не твърдим, че Библията сама по себе си е погрешна, а само че не е правилно да се сравнява делото, което Бог е извършвал в миналото, с Неговото ново дело — не бива да сравняваш делата Му така. Например би ли било правилно в Епохата на благодатта хората да сравняват делото на Йехова с делото на Господ Исус? Правилно ли е за теб да сравняваш делото на Господ Исус с делото на Бог днес, в Епохата на царството? Разбира се, че не е, те са несъпоставими. Това е така, понеже всеки етап на Божието дело е по-възвишен от предишния и Той не повтаря делото Си. Защо се получава така, че всеки път, когато Бог изпълнява нов етап от делото си и започва нова епоха, винаги има група от хора или мнозинство, които се надигат, за да се противопоставят на

Божието дело, и се настройват срещу Него? Защо това се случва във всяка епоха? Защото независимо дали хората приемат новото Божие дело, или не, техните минали тълкувания на Библията, както и техните възгледи за името и образа на Бог и вярата в Бог, както и начините, по които вярват в Бог, вече са приели форма в сърцата им. Още повече те ценят тези неща, а като вярват, че са получили някакви придобивки, те са станали безкрайно надменни и се смятат за невероятни и много велики, а като видят колко различно е делото, което Бог извършва днес, в сравнение с делото, което е извършвал в миналото, те го съдят. Винаги вземат неща от Епохата на благодатта и ги сравняват с Бог на днешния ден, с делото, което Бог върши сега, и с истините на днешния ден — сравними ли са те? Не прилагай правила към нещата, а вместо това трябва да мислиш така: „Вече приех новото Божие дело, но има неща, които не съм способен да възприема. Ще ги преживея и ще ги опозная постепенно, ще се стремя към тях малко по малко, ще си прокарвам път през тях лека-полека, както камъкът е издълбаван капка по капка, а с времето ще успея да ги схвана“. Божието дело е безкрайно мистериозно и е неразгадаемо. Човек никога не може да го разбере напълно. След като го преживяват в продължение на година или две, хората могат да успеят да го схванат до известна степен, след три или четири години могат да го разберат малко по-добре и малко по малко ще израснат и ще се променят. Изгледите за онези стари неща ще се променят малко по малко и лека-полека хората ще се отърват от тях. Само когато се отърват от остарелите неща, ще разберат новите. Остарелите неща са все още дълбоко у теб, а ти дори не си започнал да ги изваждаш наяве и все пак се осмеляваш целенасочено да разпространяваш представите си и да изразяваш собствените си мнения и говориш както си искаш — това е неразумно. Защо казвам, че хората са станали невероятно надменни? Това е причината. Онези гнили неща у хората са безполезни и все пак те се осмеляват съзнателно да ги изразяват и разпространяват. Не е ли лишено това от всякаква логика? Следователно някои хора са приели този етап от делото и са прочели Божието слово, но не са се избавили наистина от старите неща, които носят у себе си. Защо водачите и работниците на някои места успяват да свършат и изпълнят делото, което отговаря на техните представи, но когато не им съответства и не искат да го изпълнят, не го извършват? Как се стига до тази ситуация? Стига се до нея, защото

хората не могат да се освободят от остарелите неща, които носят у себе си. Колкото повече онези стари неща у теб приемат форма, толкова по-силно се съпротивляваш. Не е ли такъв случаят? Защо се получава така, че в днешно време колкото по-висока позиция заемат някои водачи в религиозния свят и колкото повече хора ръководят, толкова по-надменни и по-неспособни стават да приемат Божието дело на последните дни? Това е така, понеже хората се придържат към нещата на миналото, не приемат Божието слово като истината и като живота и не са способни да почитат Бог като върховен и велик. Вместо това те бъркат своите религиозни представи и собствените си мисли и възгледи с истината и с истинския път — не е ли това голяма грешка? Така ще можеш ли да намериш истината някъде? Ако вярваш, че тези твои неща са истината, ще бъдеш ли все пак способен да я спечелиш от Бог? Ще бъдеш ли все пак способен да се стремиш към нея и да копнееш за нея?

Някои хора казват: „Чел съм много от Божието слово, чух гласа на Бог, приемам истинския път и знам как да чета Божието слово. Разрешавам собствените си проблеми, нямам нужда от чужда помощ и животът ми със сигурност ще расте“. Преувеличаваш нещата, като говориш така. Ако си чел Божието слово, докато си разчитал само на себе си, и Светият Дух не те е просветил, ще можеш ли тогава да го разбереш? Ако Божието слово не те е разобличило и не е анализирало покварата у теб, ти няма да можеш да се промениш и да разбереш — за теб ще е трудно да схванеш каквото и да е. Когато хората четат романи, те ги разбират добре и могат да запомнят много сцени, а когато приключат някоя книга, те могат веднага да я разкажат на останалите. Нещата от живота обаче са единствени по рода си. Те са изключително задълбочени и трябва да си вярващ в продължение на много години, за да можеш да ги разбереш дори малко. Можеш да преживяваш едно Божие слово цял живот и пак да не го преживееш достатъчно. Каквото и да е словото, изречено от Бог, никога няма да го преживееш достатъчно до края на живота си; независимо колко добри са заложбите ти, пак трябва да разчиташ на преживяването и практикуването на Божието слово, преди да можеш да разбереш истината. Нека вземем за пример честността у хората. Колко години трябва да преживяваш, преди да си решиш проблема с казването на лъжи? Не е като да се нуждаеш от една-две години преживявания и тогава приключваш,

вече не казваш лъжи, не мамиш и си честен човек. Това не е възможно. Трябват ти няколко десетилетия преживявания, преди да постигнеш този резултат. Това е така, защото хората са много сложни, техният покварен нрав е дълбоко вкоренен в тях, техните представи им пречат да навлязат в истината, да опознаят Бог, техните намерения пречат на промяната на нрава им, пречат им да практикуват истината, а възгледите, които имат, и позициите, които заемат в техните действия и реч, им пречат да разберат истината. Ако можеш да говориш и да действаш от страната на истината — от страната на истината, която Бог изисква от човек да постигне в Епохата на царството — то на теб би ти било лесно да си покòрен към Неговото дело и ще можеш да навлезеш в правилния път към вярата в Бог. Ако не стоиш на страната на истината, то ти ще си се отдалечил от Бог или ще си на страната, която Му се противопоставя. Не си мисли, че само понеже си слушал толкова много проповеди и си вярвал в Бог толкова дълго време, то нямаш много пропуски в духовния си ръст! Стремежът към истината е въпрос на получаване на живот, на получаване на вечен живот. Истината винаги е неизменна, винаги е приложима и никога не губи валидността си, тя е неопровержима и неоспорима — това е стойността и значението на истината. Истината е най-върховното, задълбочено и ценно нещо. Тя е скъпоценна и има лимит за това какво човек може да разбере и спечели, след като трупа опит цял живот.

Някой може да каже: „Вярвам във Всемогъщия Бог и си провеждам вярата сам у дома и по същия начин пея химни и се моля на Бог. Следвам делото без значение на какъв етап е и си запазвам вярата до края, Бог няма да ме изостави“. Какво мислиш за това? Как можеш да търсиш истината, като си провеждаш вярата у дома? Как можеш да преживяваш Божието дело, без да изпълняваш дълга си? Ако не изпълняваш дълга си, някои видове покварен нрав няма да бъдат разкрити, и как тогава ще можеш да се самоанализираш? Как ще преживееш съда и наказанието на Божието слово? Как Божието слово ще те разобличи и кастри? Хората не могат да преживеят тези неща у дома. Можеш ли наистина да се опознаеш без практически преживявания? Можеш ли наистина да се промениш? Промяната би била невъзможна. За да преживяваш Божието дело, трябва да живееш църковен живот и само като изпълняваш дълга си, можеш правилно да преживяваш тези неща. Ако провеждаш вярата си у дома в

продължение на около десетина — двадесет години и големият червен змей е повален и големите катаклизми са свършили, ще можеш ли да говориш за истинско свидетелство за преживяване? Ще си страдал ли, както Бог е страдал? Божият народ, който ще е свидетелствал красиво, ще се е променил наистина, ще се е подчинил наистина на Бог и ще е бил наистина предан към Него — би ли могъл ти да свидетелстваш така? Страхувам се, че в този момент ти би бил изключително засрамен. Защо Бог казва, че много са повикани, но малко са избрани? Това е така, защото сред покварено човечество тези, които обичат истината, са много малко. Повечето хора не я обичат, а още по-малко са способни да я приемат. Защо казвам това? Някои хора започват да вярват в Бог и докато всичко е наред в дома им, те не се оплакват. Когато обаче нещо се обърка, като например член на семейството им се разболее и го приемат в болница, детето им не бъде прието в колеж или възникне бедствие, те удрят с юмрук по масата и се оплакват от Бог, казвайки: „Уф! Какво ми донесе вярата в Бог? Бог не ме е благословил! Трябва да ме благословиш, да благословиш всичко, свързано с мен, включително цялото ми семейство, децата ми, съпруга ми (или съпругата ми), както и майка ми, баща ми — всички. Ако това не се беше случило с моето семейство, нямаше ли искрено да се стремя към истината?“. Те си измислят такива извинения за това, че не са спечелили истината! Могат ли извиненията им да заемат мястото на истината? Те вярват, че извиненията им са напълно достатъчни и логични и няма нищо лошо човек да се оплаква. Хората не се оплакват от Бог, когато не преминават през изпитания и мъки. Те крещят колко страхотен и чудесен е Бог. Но в момента, в който настъпят изпитанията и мъките, желанието им да се оплакват от Бог може да се появи внезапно във всеки един момент; не се налага да размишляват или да мислят за това, а то просто възниква естествено. За някои хора това не е нещо, което се случва на семейството им, а на добитъка им, и те се оплакват от Бог. Не е ли лишено това от всякакъв смисъл? Ако даден човек може да достигне етапа, в който, независимо какво се случва на семейството му или какво бедствие го сполетява, не се оплаква от Бог или не приема въпроса присърце, когато изпълнява дълга си навреме или дава всичко от себе си за Бог независимо какво се случва, когато продължава да е покорен на Бог, а случилото се не му пречи да възхвалява Бог, това доказва, че сърцето му,

което вярва в Бог, е чисто. Възгледът „Когато човек вярва в Бог, то цялото му семейство е благословено“ е погрешен. Ако винаги се придържаш към този възглед във вярата си в Бог, никога няма да спечелиш истината. Виж как невярващите членове на семейството ти или роднините ти, които са неверници, са погълнати от ежедневието си; когато започнат бедствията, те ще успеят ли да избягат от тях? Не, няма. Ако не се стремиш към истината във вярата си в Бог, ще бъдеш точно като роднините си, без да можеш да избягаш от наказанието на бедствията, и ще погинеш заедно с тях. Ако обаче се стремиш към истината и можеш да прозреш тяхната същност, ще си способен да отхвърлиш сатаните и ще си помислиш: „Те не вярват в Бог. Те са демони и трябва да бъдат унищожени в бедствията. Опитаха се да ми попречат да вярвам в Бог и изрекоха неща против Бог, богохулстваха срещу Него. Получиха си заслуженото, когато умряха в бедствията. Така Божието слово наистина бе изпълнено“. Ти нямаше тази вяра преди и не се осмеляваше да проклинаш демоните. Сега виждаш истинските им лица и сърцето ти се изпълва с омраза към тези богопротивни същества — и ако те умрат, всичко, което трябва да направиш, е да ги погребеш. Способността ти да подходиш към тях по този начин показва, че сърцето ти наистина се е обърнало към Бог. Ако в сърцето си таиш представи и илюзии и вярваш, че „когато човек вярва в Бог, то цялото му семейство е благословено, че дори животните, които семейството отглежда, са благословени, че къщата е благословена и реколтата от земята е благословена“, то тези неща ще ти попречат да се стремиш към истината, да следваш Бог и да изпълняваш дълга си. Ако сърцето на човек се обърне изцяло и само към Бог, то става толкова чисто и искрено, а когато настъпи този момент, човек страда съвсем малко. Защо тогава сега страдаш толкова много? Страдаш, защото по цял ден се суетиш около семейството си, децата си, полагаш толкова много усилия за тях. Ако се раздаваш само за църквата, смея да твърдя, че ще си по-спокоен, не е ли така? Точно защото сега се ангажираш твърде много със семейни въпроси и твърде малко с църковни дела и понеже задачите ти у дома стават толкова обременителни, ти не можеш да издържиш и започваш да се оплакваш от Бог. Но колко всъщност си предложил на Бог? Не си предложил нищо, което да си струва да се спомене! Продължаваш да се суетиш и да се занимаваш толкова много с домашните дела и със

собствената си път, така че как можеш да се оплакваш от Бог? Вече не бива да го правиш. Който вярва в Бог, може да спечели истината и има шанса да опознае Бог — това е съществено, по-важно е от всичко друго и е директно свързано с това дали ще получиш спасение, или не. Първо обаче трябва да вземеш неправилните си намерения, възгледи и схващания от миналото, както и онези неща, към които се стремиш вътрешно, и да ги анализираш и опознаеш съобразно Божието слово. Когато придобиеш способността да ги виждаш ясно, то ще можеш да практикуваш намаляването им и отказването от тях. Колкото по-ясно и задълбочено можеш да ги виждаш, от толкова повече неща ще се освободиш, докато накрая не успееш да се отречеш от всичко остаряло и погрешно. Тогава ще се почувстваш много по-спокоен и когато приложиш на практика истините, които си разбрал, и успееш да свидетелстваш за тях, ще започнеш малко по малко да се променяш. Сега трябва да започнеш да практикуваш и да се упражняваш в тази посока и постепенно тези неща ще спрат да те възпират и смущават — тогава ще си навлязъл в правилния път на вярата в Бог.

Наистина ли успяхте да разберете всичко, което казах? Знаете ли как да преминете в новата епоха? И знаете ли кои аспекти трябва да промените, от кои аспекти да навлезете? Може би не разбирате това. Въпреки че хората в миналото бяха придобили известно навлизане, те все още бяха несъвършени в много аспекти и не можеха да отговорят на Божиите изисквания. Сега Бог изказва толкова много думи, за да отведе хората в новата епоха. Защо хората винаги таят представи за Божието слово и Неговото дело? Това показва, че не са получили истината преди и не разполагат с истината реалност. Въпреки че може би успяваш да приемеш Божието слово, когато сега го четеш, защо в реалния живот не можеш да приложиш истината на практика, а вместо това винаги се държиш непокорно с Бог и Му се противопоставяш? Защо, когато ти се случват разни неща, винаги имаш собствени идеи и действаш съобразно собствената си воля, но не си способен да се покоряваш на Бог? Защото у теб има твърде много плътски неща и своеволие и винаги си мислиш, че твоят начин е правилният. Чувствате се страхотно, когато слушате проповед и не таите представи, но когато нещо ви се случи, искате да практикувате истината, но губите контрол, а непокорството ви излиза наяве. Имам

предвид, че сте твърде непокорни и ако не Ми вярвате, можете да си записвате. Всеки път, в който чуеш Божие слово, си запиши какви представи се надигат в сърцето ти и какво си мислиш, и тогава изрови нещата у себе си, анализирай ги, съпостави ги с Божието слово и така ще разбереш докъде се простира непокорството ти. Тази практика е полезна за навлизането ти в живота. Трябва да се осмелиш да се изправиш срещу фактите и да се осмелиш да се разобличиш. Когато се осмеляваш да се разобличиш, това доказва, че имаш сърце, което приема истината, сърце, което се освобождава от представите и е покорно пред Бог. Трябва да се опълчиш на себе си; не се бунтувай непрестанно срещу Бог, тъй като това е погрешно. Не може да вярваш в Бог, но да не знаеш как да Му се покориш. В момента, в който ти стане лесно да се покориш на Бог, сърцето ти ще се изпълва с мир и радост. Тогава ще си много щастлив, когато четеш Божието слово, ще намираш нужните думи, когато Му се молиш, и ще се приближаваш все повече и повече към Него. Онези, които винаги се бунтуват срещу Бог, никога не искат да практикуват истината, а когато четат Божието слово, думите не достигат до тях — какъв мир и радост може да има в сърцата им? Когато хората се изправят пред проблеми, техните представи и идеи изплуват на повърхността и не могат да ги избегнат. Тогава трябва да размишляваш и да се запиташ: „Как се стигна до този проблем? Как се появи в мен този вид представа? Къде може да се намери източникът ѝ?“. Трябва да се молиш на Бог, да четеш Божието слово, да прозреш този въпрос и когато проблемът се разреши, ти ще си получил навлизане в живота. Ако не преобърнеш практически представите си по този начин, ако вярваш, че таенето на представи не е толкова важно, че те сами ще си отидат след няколко дни и че щом това стане, то ще означава, че не таиш представи, винаги ще си мислиш, че нямаш такива, когато всъщност, докато са се надигали у теб, ти си ги игнорирал и не си предприел нищо. В този момент си почувствал, че не е станало нищо лошо, а след това отказваш да признаеш, че въобще си имал представи. Обикновено когато хората не са кастрени, когато не са изправени пред неприятна ситуация, те не таят представи и забравят, че въобще са имали такива. Мислят се за невероятни и смятат, че наистина нямат представи. Когато нещо се случи обаче, те се надигат у тях и хората се противопоставят на Бог, а след това, когато представите им изчезнат и те забравят за тях,

отново започват да чувстват, че са в прекрасно състояние и че не таят представи за Бог — какъв им е проблемът? Проблемът им е, че наистина не схващат истината и не са разсеяли представите си при източника им. Ето защо този вид представи възникват многократно, докато не дойде момент, в който някой не започне да разговаря задълбочено с тези хора за истината и тогава техните представи се разсейват завинаги. Когато става въпрос за преобръщане на нечии представи, няма да се размине без задълбочено търсене на истината — простото разбиране на доктрината е безполезно. Онези, които не разбират истината, познават себе си на ограничено и повърхностно ниво. Понякога, когато у тях се надигнат представи, те не успяват да ги открият, дори не ги усещат. Дребна представа, която остава неразсеяна, няма да спъне никого, но ако представата е голяма и остане неразсеяна, това ще го спъне на момента. За да се опознаеш, трябва първо да преобърнеш собствените си представи и фантазии и да се освободиш от грешните си възгледи, които често изникват. След това преодолей всичките си различни видове покварен нрав — от повърхностните до по-дълбоките — и така постепенно ще навлезеш в истината реалност. Себепознанието започва с опознаване на представите и илюзиите, които съществуват в теб. Колкото по-задълбочено става разбирането ти за истината, толкова и по-задълбочено ще се опознаваш. Когато става въпрос за себепознание, трябва да си много щателен. Ако никога не успееш да се опознаеш, няма да можеш да навлезеш в живота. Навлизането в живота започва със себепознанието. Ако наистина искаш да навлезеш в живота, то трябва старателно да търсиш истината, да се възползваш от възможностите да разрешаваш проблемите си и да вземеш мерки за всеки един от тях. След като веднъж си записал представите си, трябва да търсиш истината, да се разкриеш и да участваш в общение, както и да анализираш представите си съобразно Божието слово. Когато разбереш истината, тези видове представи ще се разсеят напълно. Ако отново бъдеш изправен пред същия проблем и представите ти се появят пак, а сърцето ти все още е възпирано от тях, това показва, че не си разбрал вярно истината, а само си схванал доктрината, и затова представите ти си остават. Само когато наистина успееш да разбереш истината, представите ти ще изчезнат напълно и дори отново да се надигнат в бъдеще, те лесно ще бъдат преодолени и няма да бъдеш възпиран от тях, тъй като разбираш истината.

Кажете Ми, трудно ли е да се опитваш да опознаеш себе си и да навлизаш в истината по този начин? Много усилия ли отнема? Да! Ако твоето себепознание е свързано само с беглото разпознаване на повърхностните неща — ако просто казваш, че си надменен и самоправеден, че се бунтуваш срещу Бог и Му се съпротивляваш — то тогава това не е истинско знание, а доктрина. Трябва да обединиш всички факти в това: трябва да изкарваш на показ всички въпроси, по които имаш погрешни намерения и възгледи или изопачени мнения, за общение и анализ. Само това е истинско самопознание. Не бива да опознаваш себе си само въз основа на твоите действия. Трябва да разбереш какво е от ключово значение и да разрешиш проблема в корена му. След като изтече определен период от време, трябва да размишляваш върху себе си и да обобщиш кои проблеми си разрешил и кои не си. Също така трябва да търсиш истината, за да ги разрешиш. Не трябва да си пасивен, не трябва винаги да се налага останалите да те убеждават или да те карат да правиш разни неща или дори да те водят за носа — трябва да имаш свой собствен път за навлизане в живота. Трябва често да се изследваш, за да видиш кои твои думи или действия не отговарят на истината, кои намерения са грешни и какъв покварен нрав си разкрил. Ако винаги практикуваш и навлизаш по този начин, ако имаш строги изисквания към себе си, то постепенно ще можеш да разбереш истината и да имаш навлизане в живота. Когато наистина разбереш истината, ще видиш, че ти всъщност си нищо. От една страна имаш сериозно покварен нрав, а от друга ти липсва ужасно много и не разбираш никакви истини. Ако настъпи ден, в който наистина достигнеш такова ниво на себепознание, вече няма да си способен на надменност, ще притежаваш разум за много неща и ще си способен да се покориш. Какъв е основният проблем в момента? С разговори и анализи върху същността на представите хората са започнали да разбират причината, поради която си формират представи. Могат да ги разсейват, но това не означава, че могат ясно да виждат същността на всяка една от тях, а по-скоро, че са успели да се опознаят донякъде, но знанието им все още не е достатъчно задълбочено или ясно. С други думи те все още не могат ясно да видят собствената си природа същност, нито могат да видят какви покварени нрави са се вкоренили в сърцата им. Има ограничение на това до каква степен човек може да придобие познание по този начин. Някои хора казват: „Наясно

съм, че моят нрав е изключително надменен — не означава ли това, че се познавам?“. Това познание е твърде повърхностно. Не може да разреши проблема. Ако наистина се познаваш, то защо тогава продължаваш да се стремиш към личен напредък, защо все още копнееш за статус и признание? Това означава, че надменната ти природа не е изкоренена. Следователно промяната трябва да започне от мислите и възгледите ти и намеренията зад думите и действията ти. Признавате ли, че много от това, което хората казват, е бодливо и отровно, и че има елемент на надменност в тона, който използват? Думите им предават техните намерения и лични мнения. Проницателните хора ще могат да различат това, когато го чуят. През повечето време, когато от тях не се разкрива надменност, някои хора говорят и се изразяват по определен начин, но тяхното поведение е много по-различно, когато надменността им се разкрие. Понякога не спират да говорят за собствените си грандиозни идеи, понякога ще си покажат зъбите и ноктите и ще държат главите си вдигнати високо. Мислят, че светът се върти около тях, а грозното лице на Сатана прозира в това. Всеки човек има различни намерения и покварен нрав. Точно както измамните хора намигат, като говорят, и гледат хората с крайчеца на окото си — в тези действия се крие покварен нрав. Някои хора говорят завоалирано, а останалите никога не успяват да разберат какво имат предвид. Винаги има скрити значения и хитрини в думите им, но на външен вид са много спокойни и сдържани. Такива хора са дори още по-измамни и за тях е дори още по-трудно да приемат истината. Много е трудно те да бъдат спасени.

По-рано, когато хората вярваха в Бог, на тях им бе достатъчно да има мир в дома им и всичките им дела да протичат гладко, и вярваха, че това означава, че Бог със сигурност ги обича и е доволен от тях. Ако само това ти е достатъчно, то ти никога няма да поемеш по пътя на търсене на истината. Това животът ти да върви добре и гладко на външен вид, не трябва да ти е достатъчно — тези повърхностни неща не са важни. Спасението на хората от Бог сега включва пречистване и промяна на дълбоко вкоренените у тях неща, които принадлежат на Сатана, стигането до основите им и изкопаването им от същността и природата на човек. Защо Бог винаги анализира възгледите и намеренията на човек? Защото природата на човек е толкова закостеняла. Бог не гледа как вършиш нещата или как изглеждаш, колко си висок, какво ти е семейството и дали

имаш работа, или не — Бог не гледа тези неща. Основното, което Бог гледа, е твоята същина, за да разреши проблемите ти, започвайки от същината и корените им. Следователно не бива да се задоволяваш единствено с мирен дом и с това всичко да върви гладко, като си мислиш, че Бог те е благословил — това е погрешно. Недей да се стремиш към тези външни неща и не им позволявай да те обсебят. Ако са ти достатъчни, то това показва, че целта, към която се стремиш във вярата си в Бог, е твърде дребна и до голяма степен не успяваш да отговориш на Божиите изисквания. Трябва да се съсредоточиш върху промяната на нрава, като започнеш със собствения си нрав и човешка природа, както и с намеренията и възгледите, към които се придържаш във вярата си в Бог. Така когато се срещнеш с хора, които отскоро са вярващи или които не са приели Бог, те ще могат да разберат от вида ти, че си се променил, и че това, към което се стремиш, наистина е различно. Казват: „Във вярата си в Бог се стремим към пари, статус, колежанско образование на децата ни и подходящи партньори за дъщерите ни. Защо ти не се стремиш към тези неща? Гледаш на тях все едно са помия и са напълно безполезни. Как тогава вярваш в Бог?“. Тогава разговаряш с тях за своето преживяване, какви покварени нрави имаш, как Бог те кастри, как те наказва и съди, как размишляваш върху себе си и разбираш нещата и как се покайваш и променяш. Когато се срещнеш с хората, те усещат, че разговорите с теб са наистина практични, че им предоставят някакъв ресурс и са им от полза, а не че просто им изнасяш повърхностни проповеди само за да ги примамваш и увещаваш. Ще можеш да говориш за навлизането в живота и себепознанието, а това ще докаже, че наистина принадлежиш в новата епоха, че си наистина нов човек. Сега има хора, които все още говорят за нещата от миналото, като казват: „Преди вярвах в Господ Исус и когато се захванех за работа, Светият Дух вършеше страхотна работа. Когато проповядвах евангелието, много хора искаха да ме слушат, а за когото и да се молех, се оправяше много бързо…“. Продължават да говорят за тези неща, а това е толкова назадничаво! Трябва да прекарвате повече време в общение за истината, в разговори за навлизането в живота, промените в нрава, себепознанието и други съществени неща, свързани с навлизането в живота. Не говорете за неща, които нямат нищо общо с истината. Ако често практикувате по този начин, ще получите някои истини реалности.

Като се вземе предвид настоящият ви духовен ръст, вие сте неспособни да вършите дело, което предоставя живот или използва истината за разрешаване на проблеми. Всичко, което можете да направите, е да убеждавате и да увещавате хората, като казвате: „Не се бунтувайте срещу Бог и не Му се съпротивлявайте. Въпреки че сме толкова покварени, Бог все пак ни спасява, така че трябва да се вслушваме в словото Му и да Му се подчиним“. След като чуят това, хората разбират доктрините, но не им стига енергия и не знаят как да практикуват и преживяват Божието слово. Това доказва, че и вие, като водачи и работници, не притежавате истината реалност. Ако сами не сте успели да навлезете, то как можете да предоставяте ресурс на останалите? Все още не можеш да достигнеш до корена на трудностите и покварения нрав на другите хора, не можеш да схванеш какво е ключово, тъй като още не познаваш себе си. По този начин предоставянето на ресурс на живот във вашето църковно дело ви убягва, а като само увещавате хората, казвайки им да са добри и да се подчиняват по-сериозно, не сте способни да разрешите действителните проблеми. Това е достатъчно доказателство, че всъщност не сте разбрали истината или не сте постигнали навлизане в живота. Повечето от вас само знаят как да проповядват духовната доктрина и празни теологични теории, но не могат да снабдяват с живот. Така вие имате нисък духовен ръст. Трябва да промениш и възгледите си за вярата в Бог. Разбиранията и намеренията ти са все същите. Ще имаш ли път напред, за да искаш от другите да се променят, когато самият ти не си разрешил собствените си проблеми? Ще можеш ли да снабдяваш другите? Ще можеш ли да разрешиш техните проблеми? Какви резултати можеш да постигнеш, като искаш от другите да се променят, а ти самият не си способен на това? Ако всичко, което можеш да направиш, е да проповядваш думи и доктрини, за да поучаваш и увещаваш хората, можеш ли да ги накараш да разберат истината? Ако не разбираш наистина Божието дело, ще могат ли Божиите избраници да го разберат, като слушат твоето общение? Как ще накараш Божиите избраници да изпълняват дълга си добре, когато самият ти го изпълняваш без принципи? Как ще съберат енергията да следват Бог? Онези, които са в позицията на водачи и работници, трябва да разбират и да могат да се справят със състоянията на всички различни типове хора в църквата — кои сред тях имат разбиране за преживяване на Божиите

слова и на Божието дело и кои сред тях наистина познават себе си и искрено се покайват. Водачите и работниците, които могат да овладяват тези неща, ще могат да изпълняват практическо дело. Ако хората, редом с които изпълняваш дълга си, са точно като теб — поучават другите без никакво себепознание — то това доказва, че също не притежаваш истината реалност, че не разбираш себе си и че няма разлика между вас. Мислили ли сте въобще за тези неща преди? Единствено знаете: „На мен тук ми бе дадена власт, имам положение, аз съм служител на църквата и вече съм в позиция да поучавам другите“. Съсредоточаваш се само върху положението и престижа, как да поучаваш другите и да изнасяш проповеди, какво да кажеш, за да те слушат останалите, да бъдеш влиятелен в няколко църкви, да си спечелиш добър престиж и здраво да утвърдиш позицията си. Съсредоточаването само върху тези неща доказва, че си се отклонил от пътя. Навлизането в нова от стара епоха означава не само че се променя начинът, по който хората правят и казват неща, но също изисква от тях да имат по-задълбочено навлизане, да платят по-висока цена, да могат да се опълчат на собствената си плът веднъж завинаги, да се откажат от пристрастията на плътта, за да се стремят само към истината като свой живот и да изживяват истинско човешко подобие. Само така могат наистина да преминат през трансформация. В извършването на новото си дело Бог трябва задължително да изисква различни неща от човек, а като се придържа към тези стари, традиционни представи, човек само забавя нещата. Някои хора вярват сляпо в Библията и никога не се отдалечават от нея — могат ли те да спечелят живот и да опознаят Бог по този начин? Не, абсолютно не. Поколения наред фарисеите са чели Библията, но в крайна сметка са приковали на кръста Господ Исус, който е говорил истината — как е възможно да се случи това? Ако наистина са разбирали Библията, то те би трябвало да са познавали Бог, а когато е дошъл Господ Исус, би трябвало да Го приветстват, а не да Го заклеймят. Все още има толкова много хора, които не могат да вникнат напълно в този въпрос с разбиране. В сърцата си те винаги смятат, че независимо колко слова изрича Бог сега, те трябва да продължават да четат Библията и да не се отдалечават от нея. Това означава, че в крайна сметка могат да си спомнят много от написаното в Библията, но не могат да разберат истините, които Бог изразява в момента,

или да ги приложат на практика. Накрая те изобщо не дават реално свидетелство за преживяване и са отстранени. Не е ли срамно това? В действителност в момента има много хора, които все още често четат Библията, но четат твърде малко Божието слово — умно ли е това, или е глупаво? По-рано, когато хората вярваха в Господ, те вярваха, че големият ентусиазъм означава страхотен живот и добра вяра. Когато сега се казва, че само с ентусиазъм и без промяна в нрава човек няма да бъде одобрен от Бог, някои хора винаги мислят, че Бог се отнася несправедливо към хора от този тип. Преди съм кастрил такива хора, а някои от другите не го приеха и защитиха тези хора с думите: „Те са вярвали в Бог в продължение на толкова много години. Платили са цената и са изстрадали много, работили са усърдно, дори и да не са направили принос. Как можеш да Се отнасяш така с тях?“. Някои хора не успяват да поправят възгледите си. Трудно ли е за разбиране това? Хората виждат как останалите правят нещата външно, докато Бог вижда същността им, а разликата между тези неща е огромна. Виждаш само колко благочестив изглежда някой на вид, колко добре може да говори и колко се суети и плаща цената. Как така не казваш колко представи таи той или колко е самоправеден и надменен? Защо не виждаш тези неща? Ето защо казвам, че вашите възгледи за нещата все още са твърде остарели и назадничави. Бог сега не гледа цената, която хората плащат външно. Не говори за платената цена или за капитала ти, нито колко много си изстрадал — гледа същността ти. По какви принципи хората са били използвани в предишната епоха? Който е бил много ентусиазиран, който е можел да се суети и да дава всичко от себе си, който е вярвал в Бог от най-дълго време и който е бил най-възрастният и несемеен — колкото повече някой отговаря на това описание, толкова повече престиж има и толкова по-способен е да стане водач. Тези неща вече не са важни. Същността на човек е важна, тъй като ключовото във вярата в Бог е каква е същността на човек, дали може да се покланя пред Бог и дали може да приеме новото Божие дело. Ако сега, когато Бог се въплъти, ти не Го познаваш, какво говори това за същността ти? Не говори ли, че същността ти се съпротивлява на Бог? Зависи от това дали твоите възгледи и намерения могат да съответстват на Бог. Ако можеш да приемеш истинския път и да се опълчиш на предишните си намерения и представи, то хората като теб ще могат да бъдат приети и

благословени от Бог. Има принципи за това как Бог използва хората в делото Си. Не гледа парите ти, семейния ти произход, престижа или положението ти. Не използва хората, които Му се съпротивляват — нали това само би забавило Неговото дело? Безмерно надменни, хората винаги говорят за капитала си — те са дяволи! Ние не говорим за неща като приношения, даване на всичко от себе си, капитал и престиж — безполезно е да се говори за онези неща! Който е най-искрен с Бог и има най-силно желание да Му се покори, ще притежава истината реалност и ние одобряваме такива хора. Има ли причина да гледаме външните неща? Някои неща у човека могат да се променят външно, но много неща в природата му не са се променили и с времето ще излязат наяве. Ето защо трябва да разбереш тези неща и да ги изкопаеш. Има много неща в природата на човек! Разбира се, по природа човек е надменен, самоправеден и непокорен, а това са най-големите и най-дълбоко вкоренените проблеми. Освен тях, човек притежава много покварени нрави. Следователно себепознанието не е лесен въпрос. Хората, които са със сравнително добри заложби, лесно ще разберат и схванат, че правят нещо погрешно или извършват грях. Въпреки това нещата в тяхната природа, нещата в техния нрав и особено нещата, свързани с техните жизнени слабости, са тези, които успяват да видят и опознаят най-трудно. Не смятай, че когато направиш нещо погрешно и се помолиш на Бог или извършиш грях и го изповядаш на Бог, то това означава, че се познаваш — това е много различно от себепознанието. Ако не вярваш в Мен, то давай и сам се увери. Може би ще дойде ден, когато ще се натъкнеш на проблеми и ще пропаднеш, или може би ще настъпи момент, в който ще бъдеш арестуван, и само за една нощ ще станеш Юда — тогава ще си в шок. Ако желаеш да навлезеш в живота, трябва първо да се опознаеш; ако желаеш да постигнеш промяна в нрава, то още повече трябва да размишляваш върху себе си и да се опознаеш чрез Божието слово. Когато постигнеш напредък в себепознанието си, когато то стане по-дълбоко и когато разбереш как да приложиш истината на практика, ти естествено ще получиш навлизане в живота. Промяната в нрава също започва в този момент. Ако наистина можеш да се опознаеш, то ще постигнеш напредък в навлизането в живота и промяната на нрава и тези неща ще станат по-лесни за теб.

Края на 1995 г.

ЗА БОЖИИТЕ УПРАВЛЕНСКИ ЗАКОНИ В ЕПОХАТА НА ЦАРСТВОТО

Първо нека поговорим за това какво са управленски закони и за определението за управленски закони. Това трябва да се разбере. Когато някои хора чуят за „управленски закони“, те се чудят: „Какво значи управленски закони? Това правни закони ли са? Правила ли са? Система ли са? Някакъв набор от родови предписания? Заповеди ли са? Какво, за бога, са те?“. На хората им липсва разбиране. Никой не разбира какво точно са управленските закони или как работят те. Хората често казват: „Бог има Свои управленски закони. Ако не си покорен, Бог ще използва тези закони, за да те държи под контрол и да те наказва“. Те изговарят думите „управленски закони“ без да разбират тяхното основно значение. Така че какво точно са управленските закони? Те са набор от слова, изложени от Бог, които са насочени към човешката природа и покварени нрави, за да ги държат под контрол. Управленските закони не са правни закони или постановления, а още по-малко пък могат да се сравняват с конституциите в човешкия свят. Те са набор от параметри, определени от Бог, предназначени да държат поведението на хората под контрол. Детайлите на управленските закони засягат как да се боиш от Бог, как да се покланяш на Бог, как да се покоряваш на Бог, как да действаш като сътворено същество, как да постъпваш, как да свидетелстваш пред Бог и как да избегнеш опозоряване на Божието име. Съдържанието на управленските закони засяга множество неща. Някои хора казват: „Божият Дух може да върши неща. Той може да наказва хората и да се разплати с всеки човек според заслуженото. Бог също така е изрекъл истината, за да инструктира всички хора. Защо трябва да има управленски закони?“. Истината засяга навлизането на хората в живота и разбирането на хората за покварените нрави. Управленските закони са ясно определени условия. Каквото и да е състоянието ти, какъвто и човек да си, ако вярваш в Бог, трябва да изпълняваш в Божия дом всичко, което е определено в управленските закони. Ако не можеш, името ти ще бъде поразено и в Божиите очи ти ще бъдеш отритнат. Управленските закони всъщност са абсолютният минимум за изискваните действия от вярващите в Бог, точно както израилтяните се покланяха на Йехова с жертвоприношения

и спазване на съботата. В Епохата на закона Йехова извърши определено дело, изговори много слова и постанови многобройни закони. Тези закони естествено включваха много неща, които човек трябваше да прави: например как да се покланя на Йехова или как да прави жертвоприношения на Йехова, да плаща десятъци, да принася дарове и т.н. По онова време те се наричаха закони и по времето на Епохата на благодатта равнозначните условия се наричаха заповеди и всички хора бяха длъжни да им се подчиняват. Сега, в Епохата на царството, на този етап на делото от последните дни, са изразени заповедите на една нова ера и те сега се наричат управленски закони. В Епохата на царството тези заповеди са част от управленските закони. Но заповедите от Епохата на благодатта не могат да служат като управленски закони днес, защото това, което Бог изисква от човека, е различно през всяка епоха.

Всяка епоха има заповеди, всяка епоха има Божии изисквани критерии за човека — критерии, които се променят в съответствие с промените през епохата и изискванията на Божието дело. Днес би било неуместно да се използват някои от законите от Епохата на закона, но други са все още подходящи, разбира се. От заповедите, за които Исус говореше в Епохата на благодатта, повечето са подходящи за днешното време, а някои не са. Някои хора казват: „Почитай баща си и майка си, не съгрешавай, не прелюбодействай, не се покланяй на идоли — как може тези да не са подходящи?“. Аз говоря само за някои от тях. За такива като „Почитай баща си и майка си“ — зависи от обстоятелствата, затова не оставай с погрешна представа. Някои хора без здрав разум казват: „Бог каза, че всички закони и заповеди от преди са премахнати и съвсем малко от тях все още могат да се използват“. Не трябва да предаваш нататък това разбиране. Разпространяването на такова послание е грешка и причинява прекъсване. Това е неправилно тълкуване на Божиите слова. Онези, които тълкуват неправилно Божиите слова, накърняват Неговия нрав, а онези, които оскърбяват Неговия нрав, са демони. Независимо от времето, трябва да поддържаш изисквания минимум за благоприличието на светец. Поне толкова е необходимо, за да имаш изобщо човешко подобие. Всички онези закони и заповеди бяха създадени според тяхното съвремие и контекст и според съвременното дело и нужди на човека. В настоящата епоха Бог е изрекъл още някои слова и е дал на хората още някои правила, за да ги

държи под контрол. Тоест Той им е дал критерии като например как да вярват в Бог, какво трябва и не трябва да правят като част от вярата им в Бог и т.н. В Епохата на благодатта Исус каза: „Не съм дошъл да разруша закона, но да го изпълня“. И все пак след това Той отмени много закони. Те не бяха уместни за онази епоха, не бяха подходящи за делото от онова време, не се вписваха в тогавашната среда, така че Той ги отмени. Разбира се, днес те още повече се нуждаят от отмяна. Аналогично, в новата епоха е нужно да бъдат премахнати някои новозаветни заповеди, а някои трябва да продължават, защото средата на днешното дело е различна и това, от което хората имат нужда, е различно. Всеки етап на делото е по-висш от предходния. Някои неразумни хора казват: „Господ Исус каза, че е дошъл да изпълни закона, така че защо Той отмени и премахна толкова много от него? Защо Неговите дела нарушиха закона?“. Неговата отмяна беше всъщност изпълнение, защото делото, което Той извърши, постигна този вид резултат и вече нямаше нужда да се съблюдават онези закони. Точно както след като Исус послужи като принос за грях, вече не беше нужно да се извършват приноси за грях според онзи закон, защото Божието дело не следва правила. Някои закони и заповеди могат да бъдат отменени и вместо тях да се използва ново дело. Ако трябваше да разпространите посланието: „Всички предишни заповеди са отменени — от тях вече няма полза“, това щеше да е нелепо. Днес Бог е издал управленски закони в зависимост от състоянията и нуждите на човечеството. Някои хора питат: „Защо Бог ще издава управленски закони през всяка епоха? Това вече е направено веднъж, хората са наясно с тях и вършим каквото се иска. С това трябваше да се приключи. Защо постоянно да се издават нови?“. Кажи Ми, при толкова покварени хора, колкото са сега, би ли било възможно да не издавам управленски закони? Всички хора са с покварен нрав. Могат ли хората да се покоряват на Бог, докато са управлявани от своята покварена природа? Не може да претендираш, че щом хората повярват в Бог и могат да изпълняват и да се подчиняват на заповедите, те са станали осветени и праведни. Не се получава така. Хората имат покварен нрав и постоянно живеят сред тези покварени нрави, затова винаги са нужни съответни управленски закони, които да държат поведението им под контрол. Ако хората наистина нарушат тези управленски закони, те могат да бъдат дисциплинирани, да им бъдат наложени ограничения или да бъдат

отстранени и отлъчени. Има всякакви последствия. В Епохата на закона и в Епохата на благодатта имаше закони и заповеди. Сега, в Епохата на царството, освен заповедите трябва да има управленски закони. И така, какви са първостепенните управленски закони от Епохата на царството? Сега предстои да бъдат издадени десет.

1. Човек не трябва да се възвеличава, нито да се превъзнася. Той трябва да се покланя на Бог и да Го възхвалява.

„Човек не трябва да се възвеличава, нито да се превъзнася. Той трябва да се покланя на Бог и да Го възхвалява“. Тези четири неща всъщност говорят за един проблем: в говоренето си хората трябва да заемат човешка позиция и не трябва да се хвалят със себе си. Не се хвали колко добре си водил дадена църква, не се хвали, че тя принадлежи на теб, и не се хвали, че Бог те използва и е особено благ към теб. Не изговаряй неща като: „Бог се храни с нас и си побъбри с нас“. Тези неща, които казваш, не са в съответствие с реалността. Бог се отнася еднакво към всички Негови избраници. Докато някой не е разкрит и отстранен, Бог има еднакво отношение към всички. Ако Бог е разговарял с теб за истината, това не доказва, че ти си по-добър от другите, а по-скоро, че просто така се е случило. Тогава какво биха могли да кажат хората, в което да има разум? Ако не можеш да разговаряш за истината и ако не си способен да снабдяваш братята и сестрите си с живот, то трябва да практикуваш самоанализ и да опознаваш себе си, да анализираш себе си, да можеш да кажеш какво има в сърцето ти, да се откриеш и оголиш пред всички. Практикуването на това ще доведе до резултати. Да се откриеш не означава да оправдаваш себе си. То означава да предоставиш неправилните мотиви и мисли в теб за анализ, за да могат всички заедно да ги опознаят, като позволяваш и на другите да извличат полза от това. Като вършиш това, ти не се удостояваш с величие. Ако се отнасяш правилно към себе си и заемаш правилното си място, тоест ако можеш да оставиш настрана и да анализираш собствените си мотиви, да оголиш мръсните неща в теб и по този начин да се разкриеш, това показва, че си в правилната позиция. Установил съм, че много водачи могат само да поучават хората и да проповядват на другите от по-висока позиция и не могат да общуват с другите като с равни. Те не могат да взаимодействат нормално с хората. Когато някои говорят, те сякаш винаги изнасят реч или доклад. Думите им са винаги насочени само към състоянията на

другите хора, но те никога не говорят открито за самите себе си. Те никога не анализират собствения си покварен нрав, а само чуждите проблеми и ги използват като примери, чрез които да дадат знание на всички. Защо правят това? Защо изнасят такива проповеди и казват такива неща? Това е доказателство, че те изобщо не познават себе си, че твърде много им липсва разум и че са твърде надменни и самоправедни. Те смятат, че способността им да разпознават чуждия покварен нрав доказва, че те са над другите, по-добри от другите в различаването на хората и нещата и че са по-малко покварени, отколкото другите. Те могат да разглеждат и поучават другите, но те самите не се оголват или разкриват и не анализират собствения си покварен нрав, не показват истинската си същност или не казват нищо за собствените си мотиви. Те само поучават другите за неправилното им поведение. Това е величаене и превъзнасяне на себе си. Как можеш да си водач и все пак да си така неразумно досаден? Защо, след като си направен водач на църква, небрежно гълчиш другите, държиш се своеволно и действаш както ти скимне? Защо никога не се замисляш за последствията от думите си, никога не разглеждаш собствената си самоличност? Защо правиш така? Защото въпреки че си водач, не познаваш собствения си статус или самоличност. Назначаването ти за водач просто те издига и ти дава възможност да практикуваш. Не е защото притежаваш повече реалност от други или защото си по-добър от други. Всъщност ти си същият като всички останали. Никой от вас не притежава реалност, а в някои отношения ти може да си даже по-покварен от други. Тогава защо безпричинно създаваш проблеми и своеволно поучаваш, мъмриш и възпираш другите? Защо насилваш другите да те слушат дори когато грешиш? Какво доказва това? Това доказва, че си в неправилна позиция. Ти не работиш от позицията на човек, а вършиш работата си от Божията позиция, от по-висша позиция. Ако това, което казваш, е правилно и в съответствие с истината, другите могат да те слушат. В този случай е приемливо. Но когато грешиш, защо принуждаваш другите да те слушат? Имаш ли власт? Върховен ли си? Ти ли си истината? Когато някои хора отидат някъде да проповядват евангелието и видят, че хората там и техните условия на живот не са им по вкуса, те в крайна сметка не харесват мястото и искат да отидат другаде. Друг човек може да им каже: „Тук е нужен някой, който да проповядва евангелието. Ако си тръгнеш, ще

забавиш делото“. Но те не искат да чуят и настояват да си тръгнат, като казват: „Тогава защо не останеш ти? Аз трябва да си тръгна! Вие трябва да ме слушате и да се научите да се подчинявате“. Те по-скоро биха забавили църковното дело, за да стане по тяхному и да си изберат място, което им харесва. Вършат каквото си щат и изискват другите да правят това, което те казват. Не се ли величаят? Не се ли превъзнасят? Не са ли надменни и самонадеяни? В дълга си те следват възможно най-много собствените си предпочитания, без ни най-малко да практикуват истината. Така че когато водят други, те не искат от тях да практикуват истината. Вместо това изискват другите да ги слушат и да следват пътя им. Това не е ли да искат хората да се отнасят към тях като към Бог и да им се покоряват като на Бог? Те притежават ли истината? Те са лишени от истината, изпълнени са с нрава на Сатана и имат демонична природа. Тогава защо все пак искат хората да им се подчиняват? Такъв човек не се ли величае? Не се ли превъзнася? Могат ли такива индивиди да доведат хора пред Бог? Могат ли да накарат хората да се поклонят на Бог? Те искат хората да се подчиняват на тях. Когато работят така, дали наистина водят хората да навлязат в истините реалности? Дали наистина вършат дело, поверено им от Бог? Не, те се опитват да основат свое собствено царство. Те искат да са Бог и искат хората да се отнасят към тях като към Бог и да им се покоряват като на Бог. Не са ли антихристи? Начинът на действие на антихристите винаги е бил такъв — независимо от забавянето на църковното дело или от степента на възпрепятстване или вреда върху навлизането в живота на Божиите избраници, всички трябва да им се подчиняват и да ги слушат. Това не е ли демонична природа? Не е ли нравът на Сатана? Такива хора са живи демони в човешка кожа. Те може да имат човешки лица, но са пълни с демонична природа. Всичко, което те казват и правят, е демонично. Нищо, което те правят, не е в съответствие с истината. Нищо от това не е такова, каквото биха направили разумните хора, така че няма съмнение, че това са действията на демони, Сатана и антихристи. Вие трябва да можете да различавате това ясно. Така че когато действате, говорите, постъпвате и се справяте с нещата — във всичко, което вършите в живота — трябва да пазите в сърцата си следния управленски закон: „Човек не трябва да се възвеличава, нито да се превъзнася. Той трябва да се покланя на Бог и да Го възхвалява“. По този начин на хората се налага въздържане и те

няма да прекалят дотолкова, че да накърнят Божия нрав. Този управленски закон е от решаващо значение и всички вие трябва да помислите добре какво означава той, защо Бог изисква това от човечеството и какво Той цели да постигне. Обмислете това внимателно. Не позволявайте то просто да влезе през едното ухо и да излезе през другото. Това ще бъде наистина полезно за вас.

2. Правете всичко, което е от полза за Божието дело, и нищо, което е в ущърб на интересите на Божието дело. Защитавайте Божието име, Божието свидетелство и Божието дело.

Ти трябва да отстояваш всичко, което се отнася до интересите на Божия дом или делото на Божия дом и Божието име, и да поемаш отговорност за него. Всеки един от вас има тази отговорност и задължение и това е, което трябва да правите.

3. Парите, материалните предмети и цялата собственост в Божия дом са приносите, които трябва да се дават от човека. Тези приноси не могат да се ползват от никого, освен от свещеника и от Бог, защото приносите на човека са за ползване от Бог. Бог споделя тези приноси само със свещеника; никой друг не е упълномощен или няма право да се наслаждава на каквато и да е част от тях. Всички приноси на човека (включително парите и материалните неща, които могат да се ползват) са дадени на Бог, а не на човека, и затова тези неща не бива да се ползват от човека; ако човек се ползва от тях, тогава той би откраднал приносите. Всеки, който прави това, е Юда, защото, освен че предаде Господ, Юда си взе и от това, което бе сложено в торбата с парите.

Трябва да обясня тези слова. Ако не го направя, има някои хора, които са толкова безсрамни и дебелокожи, че ще крадат приноси. Понастоящем водачите и работниците на всички нива в църквата са в изпитателен срок. Онези, които са подходящи, ще продължат да бъдат използвани, но неподходящите ще бъдат освободени или отстранени. Тези постове не са постоянни. Не си мисли, че да си водач или работник означава, че длъжността ти е постоянна и че никога няма да бъдеш освободен или отстранен. Не си позволявай тази заблуда. Това е прекомерно желание. Свещеникът не е обикновен водач. Той има правото и подготовката да служи на Бог директно. Естествено, това право и подготовка са му дадени от Бог. Същото е както при свещениците в Епохата на закона. Те можеха да

влизат в храма, но никой друг не можеше, и можеха да ядат от жертвените приноси, но никой друг не можеше. Днес, в Епохата на царството, какъв човек е свещеник? Човек, който в миналото е бил известен като свещеник, сега се нарича някой, който е използван от Светия Дух. Е, това описва ли ви? Вие изобщо не сте свещеници! Свещеник е някой, който е използван от Светия Дух, и никой друг, освен такъв човек, не може да се възползва от приносите. Никой друг не е достоен. Ако претендираш, че си достоен, ти твърдиш това по твое желание. Не ти е позволено да ползваш от приносите и ти не трябва да се ползваш от тях.

Ще говоря още за вашата ситуация. За хората като вас — водачите и работниците, които извършват конкретна работа в църквите — църквата може да ти осигури пътните разходи, но тя не носи отговорност за вашите ежедневни нужди. Ти вярваш в Бог, а отдаването на всичко на Бог е доброволно. Ако кажеш: „Аз не върша това доброволно, то беше уредено от Божия дом“, то може да си тръгваш. Някои хора казват: „Бог ме призова, Бог искаше да ме използва, така че дойдох. Не дойдох доброволно“. Ако е така, то Аз няма да те използвам сега. Може да си тръгнеш. Аз никога не насилвам хората. Дори да си тук доброволно, дали ще бъдеш задържан зависи от пригодността ти. Ако си непригоден, няма да бъдеш използван. Може да се намери някой друг, който да заеме твоето място. Това е принципът, по който Божият дом използва хората. Не се правят специални изключения. Парите на Божия дом се изразходват за неговото дело, те не са предназначени за издръжка на живота на отделните хора, нито пък за тяхно лично ползване.

4. Човекът има покварен нрав и освен това е обладан от чувства. Поради това е абсолютно забранено двама представители на противоположния пол да работят заедно, без да са придружени, когато служат на Бог. Всеки, който бъде забелязан да прави това, ще бъде отлъчен, без изключение.

Някои братя настояват да общуват само със сестри, и то дори насаме. Те се откриват пред сестрите, когато общуват с тях, но отказват да правят това с всеки друг. Тези хора не са добри! Някои сестри не общуват с други сестри и никога не се откриват пред тях, като търсят изключително братя, с които да общуват. Що за хора са това? Няма ли нито една сестра, която да те подкрепя? Няма ли нито една сестра, която да общува с теб? Всичките ли те презират? Никоя ли не е подходяща за теб? Само с братя ли

можеш да се разбираш? Мисля, че имаш други мотиви! Има хора, които винаги флиртуват с противоположния пол. Това е опасно. Трябва да се въздържате, да развиете известна проницателност и да притежавате малко рационалност. Хората имат покварени нрави, така че не се отдавайте на разгул. Трябва да сте подвластни на известна сдържаност и по този начин поведението ви ще се подобри. Без въздържаност и без богобоязливо сърце хората стават необуздано разпуснати. Нарушат ли веднъж управленските закони, последствията са сериозни, така че те трябва винаги да помнят този управленски закон.

5. Не осъждайте Бог, нито обсъждайте свободно въпроси, свързани с Бог. Постъпвайте така, както трябва да постъпва човек, и говорете така, както трябва да говори човек, и не преминавайте ограниченията, нито пък престъпвайте границите. Пазете собствения си език и внимавайте къде стъпвате, за да не направите нещо, което накърнява Божия нрав.

6. Прави това, което човек трябва да прави, върши задълженията си, изпълнявай отговорностите си и спазвай дълга си. Тъй като вярваш в Бог, трябва да дадеш своя принос към Божието дело; ако не го направиш, тогава си негоден да ядеш и пиеш Божиите слова и негоден да живееш в Божия дом.

Шестият закон се отнася за дълга на хората. Независимо от предишното ти навлизане в живота или как са се развили личните ти стремежи, независимо от твоите заложби или човешка природа, щом църковното дело изисква от теб да направиш нещо, колкото и да е голямо страданието или затруднението, ти трябва да го направиш. Ако не го направиш, ти си негоден да останеш в Божия дом. Божият дом не предоставя безплатен пансион и не подслонява нехранимайковци! Ако някой не се стреми към истината, той трябва поне да може да полага труд. Ако не иска да положи дори мъничко труд или пък прави само най-малкото усилие, за да има залък храна, той трябва да бъде незабавно премахнат, да му бъдат взети книгите с Божиите слова и към него трябва да се отнасят като към неверник. За да бъдат достойни да останат в Божия дом, хората трябва най-малкото да вярват искрено в Бог, да имат донякъде богобоязливо сърце и да показват някакви проявления на поклонение пред Бог. Божият дом не иска много от хората. Докато някой има съвест и разум, може да разбира и да приема истината и да бъде отговорен към

дълга си, това е достатъчно. Като минимум, твоето поведение и начинът, по който действаш, трябва да са приемливи. Трябва да имаш донякъде богобоязливо сърце и да показваш известно покорство пред Него. Ако не можеш да правиш дори това, то трябва да се върнеш вкъщи възможно най-скоро и да престанеш да се мотаеш в Божия дом. Ако отказваш дори най-малкия дълг и искаш само да се възползваш от Божия дом, дали си човек, който искрено вярва в Бог? По Мое мнение такъв човек е неверник — не по-различен от невярващ. Противно е да го гледаш! Ако желаеш да вярваш в Бог, прави го както трябва или не го прави изобщо. Вярата в Бог е доброволна. Никой не те насилва. Ако не можеш да разбереш този малък въпрос, какво повече да се каже за вярата в Бог? Божият дом не желае отпадъци. Църквата не е сметище. Онези, на които им липсва дори най-малко приемане на истината, ще бъдат отстранени и премахнати! В Божия дом управлява истината. Ако някой безразсъдно върши злосторничества или причинява прекъсване или смущение, той трябва да бъде премахнат и напълно отстранен.

7. В работата и църковните дела, освен покорството на Бог, трябва да се следват във всичко указанията на човека, който е използван от Светия Дух. Дори и най-малкото нарушение е недопустимо. Спазвай безусловно указанията и не анализирай кое е правилно или неправилно; това, което е правилно или неправилно, няма нищо общо с теб. Пълното покорство трябва да бъде единствената ти грижа.

Трябва да слушаш и да се покоряваш на човека, използван от Светия Дух, независимо какво казва или прави той. Прави това, което ти е казано да правиш, по начина, по който ти е казано да го направиш. Не казвай: „Бог знае ли? Трябва да питам Бог“. Не е нужно да питаш, просто направи това, което ти е казал да направиш човекът, използван от Светия Дух. Разбираш ли? Не е нужно да се говори повече за това. Трябва вече да го разбирате ясно.

8. Хората, които вярват в Бог, трябва да Му се покоряват и да Му се покланят. Не превъзнасяй и не се възхищавай на никой човек; не поставяй на първо място Бог, на второ — хората, на които се възхищаваш, и на трето — себе си. Нито един човек не трябва да заема място в сърцето ти и не трябва да смяташ хората — особено тези, които почиташ — за равнопоставени на Бог или за равни на Него. Това е недопустимо за Бог.

Някои хора могат много добре да се възползват от възможностите и да раболепничат пред други. Когато видят някой, че когото хваля, към кого се отнасям добре или с когото често общувам, те си поставят за цел да му се подмазват. В ума им се е оформила следната представа: след Бог е конкретно този брат, а след него точно тази сестра. Не прави място в ума си за степени: първо е Бог, някой е втори, трети или четвърти… Такива класации служат ли за някаква цел? Това не е ли точно като императорски двор, където императорът е пръв, министър-председателят е втори, а друго официално лице е трето? В Божия дом няма такива санове, има само Бог и Божиите избраници, а Божиите избраници трябва да се покоряват и покланят само на Бог! В действителност всички вие сте равни. Независимо дали сте приели Бог първи или по-късно, независимо от вашия пол, възраст или заложби, всички вие сте равни пред Бог. Не се покланяй на хора и не мисли твърде много за себе си. Не създавай санове или степени. Ако го правиш, това доказва, че онова в сърцето ти е замърсено с много човешки представи и фантазии, така че е вероятно да нарушиш управленските закони.

9. Фокусирай мислите си върху църковните дела. Остави настрана перспективите на собствената си плът, бъди решителен по отношение на семейните въпроси, посвети се с цялото си сърце на Божието дело и постави Божието дело на първо място, а собствения си живот — на второ. Това е приличието на светеца.

10. Близките, които не са във вярата (твоите деца, съпруг или съпруга, сестрите или родителите ти и т.н.), не трябва да бъдат принуждавани да се присъединяват към църквата. Божият дом не страда от недостиг на членове и няма нужда да попълва броя си с хора, от които няма никаква полза. Всички онези, които не вярват охотно, не бива да бъдат водени в църквата. Този закон е за всички хора. Вие трябва да проверявате, да надзиравате и да си напомняте един на друг за този въпрос; никой не може да го нарушава. Дори когато роднини, които не са във вярата, с неохота влизат в църквата, не трябва да им се дават книги, нито да им се дава ново име; такива хора не са от Божия дом и влизането им в църквата трябва да бъде спряно с всички необходими средства. Ако в църквата настъпят неприятности поради нахлуването на демони, тогава ти самият ще бъдеш отлъчен или ще ти бъдат наложени ограничения. Накратко, всеки носи

отговорност по този въпрос, макар че не бива да проявяваш безразсъдство и да го използваш за уреждане на лични сметки.

Това са десетте Божии управленски закона, които Божиите избраници трябва да следват в Епохата на царството. Помнете всички тях.

Края на 1995 г.

ВТОРИЯТ АСПЕКТ НА ЗНАЧИМОСТТА НА ВЪПЛЪЩЕНИЕТО

Какво е значението на обикновеността и нормалността на въплътения Бог? Дали тези неща съществуват само за да може Той да извършва дело? Дали е, за да докаже, че Той е Христос? Някои хора казват: „Въплътеният Бог категорично трябва да е с обикновена и нормална плът“. Само това ли е значението? Като се каже: „Ако Той е Христос, то категорично Той трябва да е с обикновена и нормална плът“, това не ограничава ли Бог? Какво се има предвид под „категорично“? Някои хора казват: „Това има за цел да изрази Божиите слова, за да може човек лесно да влезе в контакт с Него“. Това единствената цел ли е? От гледна точка на същината на Христос същината на Христос е Самият Бог — напълно и изцяло. Всичко, което Бог върши, има значение. Специално определено плътско тяло, което има специално определена външност, специално определено семейство, специално определена житейска среда — всички тези неща, които Бог върши, имат значение. Някои хора питат: „Как така не мога да разбера голямата значимост на това, че Бог носи обикновена и нормална плът? Неговата плът не е ли просто външна обвивка? След като Бог завърши делото Си, тази външна обвивка няма ли да стане безполезна?“. Във въображението и съзнанието си хората смятат, че от външната обвивка на тази обикновена и нормална плът няма голяма полза, че тя няма някакво велико предназначение в Божието дело или в Неговия план за управление и че тя съществува само за да извърши този етап от делото. Хората вярват, че тя съществува, за да могат те да влязат в контакт с Него лесно и да чуят словата Му, за да могат да Го видят и усетят, и че тя не служи за друго. Така хората разбираха в миналото значимостта на въплъщението. Но всъщност по време на делото на обикновената и нормална плът и по времето на въплъщението, освен че взема на плещите си делото на собствената Си задача, Той също така се заема със задача, която никой все още не е разгледал. Какво е това дело? Освен за да изпълни делото на Самия Бог, Той идва и за да преживее човешкото страдание. В миналото хората не са осъзнавали това.

Преди хората не разбираха защо въплътеният Бог постоянно страда от болест или за какво е това страдание. Някои хора казваха: „Бог е смирен

и скрит, Бог претърпява това страдание, за да спаси човека, Бог обича човека!“. Това бе тяхното обърканo обяснение. Абсолютно необходимо ли е Той да изстрада тези неща, за да спаси човечеството? Ако въплътеният Бог не претърпяваше това страдание, можеше ли Самият Бог да постигне това? Би могъл. Някои хора казваха: „В Епохата на благодатта бе нужно само да се молим на Бог и тогава всяка болест можеше да бъде излекувана веднага щом се появи. Ние никога не вземахме лекарства, а някои хора дори се излекуваха от рак чрез молитва. Така че защо въплътеният Бог постоянно е измъчван от болест? Защо Той никога не е в добро здраве? Защо въплътеният Бог не е получил толкова благодат, колкото човекът?“. Това винаги е било тайна за човечеството. Това е възел в човешкото сърце, но все пак хората не се отнасят към този въпрос много сериозно. Вместо това дават обърканo обяснения, като казват, че Бог обича човека, че Бог страда заради човечеството. И досега хората все още не разбират това правилно. Преживяването на световното страдание е отговорност на въплътения Бог. За какво служи преживяването на световното страдание? Това също е проблем. Бог идва, за да преживее страданието на света, а това изобщо не може да бъде постигнато от Духа. Само въплътеният Бог, Който е с обикновена, нормална и цялостна плът, Който е станал изцяло човек, може да преживее напълно световното страдание. Ако трябваше Духът да извърши това дело, Той би бил абсолютно неспособен да преживее някакво страдание. Той би могъл само да вижда и да разбира. Виждането, разбирането и преживяването едно и също нещо ли са? Не, не са! Бог беше казал преди: „Знам празнотата на света и знам трудностите, които съществуват в човешкия живот. Вървял съм тук-там по света и съм видял пълно нещастие. Видял съм трудностите, окаяността и празнотата в човешките животи“. Но що се отнася до въпроса дали Той ги е преживявал, това е съвсем друго нещо. Например, представи си семейство, което едвам оцелява. Виждаш това и имаш известно разбиране, но самият ти преживявал ли си тяхната ситуация? Чувствал ли си техните трудности, страданието им, имал ли си тези чувства или това преживяване? Не, не си. Тоест виждането и преживяването са две различни неща. Може да се каже, че това нещо, това дело трябва непременно да бъде извършено от въплътения Бог. Духът е абсолютно неспособен на такива неща. Това е друг аспект на значимостта на въплъщението: Бог идва, за да преживее

страданието на света и страданието, което човек понася. Какво страдание преживява Той? Той преживява трудностите, които съществуват в човешкия живот, семейни беди, човешки измами, изоставяне и гонение, както и телесна болест — всички тези неща съставляват страданието на света. Страданията от болести, нападките от околните хора, събития и неща, бедите в семейството, изоставянето от хората, човешкото хулене, клеветене, съпротива, бунтовничество, обиди и неразбирателства и т.н. — въплътеният Бог преживява всичко това като нападение. То е също нападение за онези, които страдат от всичко това. Това страдание и тези неща са нападение за човека, бил той велик, изключителен или човек с широки схващания. Бог е подложен на гонението на света и няма място, където да подслони глава, където да остане, няма довереник… Всички тези неща са болезнени. Въпреки че тези неща може да не достигнат върхната точка на страданието, Той все пак преживява всичко това. Някои хора се чудеха преди: „Не може ли Бог да премахне тези болести в делото на въплътения Бог? Да Му позволи да върши делото Си с лекота и да не позволява хората да се бунтуват или съпротивляват срещу Него — Той не би ли могъл да извърши тези неща? Ако Той наказваше хората, те не биха посмели да Му се съпротивляват. Бог има властта, така че защо би допуснал Самият Той да се разболее? Ако някой е болен, той трябва само да се моли и ще бъде излекуван, така че защо Самият Бог страда от болест?“. Той го прави, за да може да преживее страданието на света. Той не премахва тези мъки или страданията от болести от плътта, която взема като въплъщение, нито пък премахва изоставянето, което търпи от хората. Той просто естествено расте и работи в тази трудна среда. По този начин Той може да преживее световното страдание. Ако никое от тези неща не съществуваше, Той не би вкусил това страдание. Ако не Го сполетяваха болести или не страдаше от болежки, които измъчват нормалните хора, то нямаше ли страданието Му да бъде по-малко? Можеше ли да се уреди Той никога да не страда от главоболие или да не се чувства уморен, след като е използвал мозъка си твърде дълго, докато другите хора изпитват това? Да, би могло да се уреди; но този път нещата се правят по различен начин. През епохата на делото на Исус Той можеше да мине без храна и вода 40 дни и нощи и да не почувства глад. Но в настоящата епоха въплътеният Бог огладнява, ако пропусне дори едно хранене. Някои хора казват: „Бог

не е ли всемогъщ? На мен ми изглежда, че не е. Той не може да извърши дори такова малко нещо като това. Виждаме от начина Му на говорене, че е Бог, така че защо Той не може да постигне тези неща?“. Не че Бог не може да постигне тези неща, по-скоро Той не ги прави по този начин. Целта на Неговото въплъщение не е да върши нещата, които хората смятат, че Бог може да върши. Той преживява страданието на света и в това има значимост. А има други, които питат: „Каква полза има, Боже, от това, че преживяваш страданието на света? Можеш ли да страдаш вместо човека? Не продължават ли хората да страдат и сега?“. Бог не прави нищо случайно. Той не си тръгва, след като е понесъл световното страдание, след като е погледнал и видял състоянието на света. Вместо това Той идва, за да завърши напълно цялото дело, изисквано от Неговото въплъщение. Някои хора мислят, че Бог може би е твърде свикнал да се радва на лесен и удобен живот, че Той иска само да страда малко, че Той живее блажено и не е вкусил страдание, затова Той просто иска да знае вкуса на страданието. Всичко това е просто рожба на човешкото въображение. Преживяването на световното страдание сега може да се извърши само по времето на въплъщението. Ако делото на въплътения Бог вече е завършено напълно и следващият етап на делото вече е започнал, то вече не би трябвало да има „преживяване на световното страдание“. Така че по каква точно причина Бог преживява страданието на света? Някой знае ли? Пророкувано е, че за човека няма да има сълзи, плач и страдание и че в света няма да има болести. Сега въплътеният Бог изпитва това страдание и когато завърши, Той ще доведе човечеството до прекрасната крайна цел и цялото предишно страдание вече няма да го има. Защо няма да го има? Няма да го има повече, защото Самият въплътен Бог вече ще е преживял цялото това страдание и ще го е премахнал от човечеството. Ето за тази цел Бог преживява човешкото страдание.

Въплътеният Бог преживява световното страдание, за да подготви по-добре бъдещата крайна цел на човечеството, да я направи по-красива, по-съвършена. Това е най-важният аспект на въплъщението и е част от делото на въплъщението. Тук има и друг въпрос. Като става плът и преживява това страдание, Бог по-късно ще премахне това страдание от човечеството. Но ако нямаше въплъщение и нямаше преживяване, можеше ли това страдание да бъде премахнато? Да, все пак би могло да

бъде премахнато. В епохата на благодатта, когато Исус беше разпънат на кръста, Той беше праведен човек, Който стана подобие на греховната плът и направи Себе Си принос за грях, като така изкупи цялото човечество и го избави от хватката на Сатана. Това беше целта и значението на разпъването на Исус на кръста: Той изкупваше човечеството със Своята скъпоценна кръв, за да бъдат простени греховете на човечеството. Сега Бог преживява човешко страдание, което значи, че Той преживява всичко това вместо човека и след това човек никога няма да трябва да страда отново. Не можеш да забравиш следните думи: на всеки етап от Божието дело Той е във война със Сатана и всеки етап от делото Му е по някакъв начин свързан с тази война със Сатана. В етапа на делото, извършено през Епохата на благодатта, всички грехове на човечеството бяха простени — те бяха изкупени чрез разпъването на кръста. Ако не съществуваше този факт — фактът на разпъването на кръста — и ако прощаването на човешките грехове разчиташе единствено на думи, то Сатана нямаше да бъде убеден. Той щеше да каже: „Ти не страда изобщо и не пое върху Себе Си човешките грехове. Греховете на човечеството са простени с една дума? Това е неприемливо! Ти създаде човечеството, затова, ако не поемеш греховете вместо него, не можеш да им простиш греховете“. Сега, в настоящия етап от делото, всички спасени хора ще бъдат доведени до красивата крайна цел, доведени до следващата епоха. Човечеството няма повече да страда, няма вече да бъде измъчвано от болести. Но въз основа на какво човекът няма вече да страда от напастта на болестите? Въз основа на какво няма да има повече страдание в света? Разумно е да се каже, че тъй като хората имат покварен нрав и са способни да се съпротивляват на Бог, те трябва да претърпят това страдание. Как може да се реши този проблем? И така, въплътеният Бог този път извършва нещо изключително значимо и то е, че се поставя на мястото на човечеството и изстрадва цялата му болка. Това „преживяване“ на Бог, Който става плът и изпитва човешката болка, се отнася за това, че Той страда вместо човечеството. Някои хора казват: „След като сега Бог страда вместо човечеството, защо ние все още страдаме?“. Ти сега преживяваш Божието дело. Все още не си усъвършенстван изцяло, все още не си навлязъл напълно в следващата епоха и нравът ти е все още покварен. Божието дело все още не е стигнало своя връх и все още се изпълнява. Така че

хората не трябва да се оплакват от страданието си. Въплътеният Бог все още страда, та камо ли човекът. Не е ли от голяма значимост това, че Бог преживява човешко страдание? Въплътеният Бог не е дошъл, за да извърши някои части от делото, а после да си тръгне. Разбирането на хората е твърде плитко — те смятат, че въплътеният Бог е дошъл да извърши делото на Самия Бог, че тази плът е дошла само за да изрази Божието слово и да работи от името на Бог. Някои дори мислят, че тази плът е просто външна форма, но това е напълно погрешно виждане и е чисто богохулство против въплътения Бог. Делото на плътта означава, че Самият Бог е дошъл и е станал плът, за да преживее човешкото страдание; то означава, че Бог стана човек, за да преживее човешко страдание. Прави ли са хората да смятат, че външната форма на Божията плът е достигнала до преживяването на това страдание, а Неговият Дух не страда отвътре? Божият Дух страда, когато плътта страда. Преди Исус да бъде разпънат, Той се помоли: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“ (Матей 26:39). Той искаше това, защото както плътта Му страдаше, така и Духът Му страдаше в плътта. Ако кажеш, че само външната обвивка на плътта страда, че Бог в Своята божественост не страда изобщо, че Той не се измъчва, значи грешиш. Ако го разбираш така, това доказва, че не си видял аспекта на същността на въплътения Бог. Защо е казано, че Бог сега е материализиран в плътско тяло? Бог може да идва и да си отива когато поиска, но Той не прави това. Той стана човек, за да претърпи това страдание — истинско, осезаемо страдание — за да може хората да го виждат и усещат, докато се случва. Той чувства страданието, през което преминава, Той Самият го преживява. Всяко страдание или мъчение, което плътта Му усеща, усеща и Духът Му — Неговите плът и Дух са като едно в усещането и понасянето на страдание. Лесно ли е да се разбере това? Не е лесно. Не е лесно, защото човекът вижда само плътта и не може да види, че и Духът страда, когато плътта страда. Вярваш ли, че когато някой страда, душата му също страда? Защо казват хората, че усещат еди-какво си чувство дълбоко в сърцето си? Защото плътта и духът на човека са едно. Духът и плътта на всеки човек са едно и също, те страдат еднакво и се радват еднакво. Няма нито един човек, който, когато страда от истинска болка, да я чувства само в плътта си, а сърцето му да се радва. Няма никой, който би казал, че плътта му не

страда изобщо, докато сърцето му страда. Сърдечните неща, които будят чувства или болка, нещата, които могат да се преживяват в сърцето, могат да бъдат почувствани и от плътта.

Въплътеният Бог е дошъл, за да извърши делото Си — да преживее страданието на света — за да вземе върху Себе Си цялата човешка болка. След като понесе това страдание докрай, няма да е нужно този вид дело да се повтаря в следващия етап на делото. Вместо това човечеството може да бъде доведено до красивата крайна цел. Тъй като Той е изстрадал тази болка вместо човека, Той е пригоден да доведе човека до красивата крайна цел — това е Неговият план. Някои нелепи хора казват: „Защо не съм видял въплътения Бог да понася цялото това страдание? То не е понесено изцяло. Трябва да бъдат понесени всякакви видове страдание и най-малкото Той трябва да претърпи разпъване на кръст“. Болката от разпъването на кръста е била понесена вече и не е нужно да бъде изстрадана отново. Освен това хората не трябва да казват такива неща. Въплътеният Бог не е ли страдал много през тези години? Само нелепите хора мислят по този начин. В рамките на страданието, което може да бъде понесено от въплътения Бог, принципно всичкото страдание, което измъчва човечеството, би могло да Го сполети. Що се отнася до твърде голямото страдание, страданието, което само един човек от хиляда може да понесе, не е нужно Бог да го понася, защото всичкото това страдание вече е било представително. Бог може да преживее този род страдание и това доказва, че Той не е по-различен от нормалните хора, че Той не се отличава от хората, че няма разделение между Него и хората и че Той страда точно както и те. Когато хората страдат, Бог също страда. От време на време хората се разболяват и понасят болка и Бог лично преживява това — Той е вкусил всичкото това страдание. Този път страданието на въплътения Бог не е като предишния път, когато Той трябваше да вкуси смъртта на кръста. Това не е необходимо, защото вече е преживяно. Този път става въпрос само за преживяване на човешкото страдание и поемане на човешкото страдание върху Самия Него. Преди Йехова работеше като Духа и човекът можеше да спечели някои неща от това. Но делото на въплътения Бог може да бъде видяно и почувствано от хората, което го прави по-удобно и по-достъпно за хората от делото на Духа. Това е един аспект. Другият аспект е, че въплътеният Бог може да преживее

световното страдание. Това в никакъв случай не може да бъде постигнато от делото на Духа; по необходимост то може да бъде постигнато само от въплъщението. Ако работеше Духът, Той щеше да каже, каквото има да каже, и след това да си тръгне. Дори когато е в контакт с хората, Той все пак не може да преживее страданието на света. Някои хора може би ще поискат да попитат: „Ако въплътеният Бог страда, не страда ли също и Духът? Не може ли и Духът да преживее това?“. Не е ли нелепа и тази представа? Духът може да преживее страдание само след като се е облякъл в плът. Духът и плътта са неделими; Духът също преживява страданието на плътта. Ако Духът не се беше облякъл в плът, нямаше да може да преживее това. Усещанията на плътта за страданието са много по-обстойни, по-реални и по-конкретни. Това са неща, които Духът не може да достигне. Във физическия свят има някои неща, които не могат да бъдат заместени от делото на Духа. Това е най-всеобхватното значение на въплъщението.

Преди е казвано, че Христос не е участвал в семейното щастие на света. Някои казват: „Христос беше приеман от домакините добре навсякъде, където отидеше. Някои хора дори Му купуваха хубави неща и Той беше на почит навсякъде. Нещата трябва да са били доста приятни за Него и Той изобщо не е страдал много, така че как може да се каже, че Той не е участвал в това?“. Какво ще кажеш за това твърдение? Твърдението, че Той не е участвал в това, не значи, че Той не се е радвал на тези неща, а по-скоро че Неговото страдание не е било по-малко заради тези неща. Това се има предвид с „Той не участваше в него“. Да предположим например, че си се заразил с някаква болест и някой ти даде хубави дрехи. Страданието от твоята болест би ли се облекчило заради тези дрехи? Не. Страданието ти изобщо не би се облекчило. Ти трябва да изстрадаш своето страдание и точно това се има предвид с „да не участваш в това“. Например страданието в резултат на болест или угнетеността, причинена от нечия среда, не могат да бъдат облекчени от телесните удоволствия и Христос не е приемал тези неща за Своя наслада. Затова е казано: „Той не участваше в това“. Някои нелепи хора си мислят: „Ако Бог не участва в семейното щастие на света, тогава няма значение как Го приемаме като домакини, тъй като Бог ще страда независимо какво правим“. Това разбиране е много нелепо и показва злонамереност в сърцата им. Сърцата

на хората трябва да се използват по най-добрия начин и дългът на хората трябва да се върши според най-добрите им способности. Има и други, чието разбиране е следното: „Бог се наслаждаваше на пълно блаженство и е дошъл да опита нещо различно — страданието на света“. Толкова ли е просто? Трябва да разбереш защо Бог идва да преживее страданието на света. Значимостта на всичко, което Бог прави, е със значителна дълбочина. Да вземем например разпъването на Исус на кръста. Защо Исус трябваше да бъде разпънат? Не ли за да изкупи цялото човечество? Така че има голяма значимост и текущото въплъщение на Бог, и преживяването на световното страдание от Него — то е заради красивата крайна цел на човечеството. В Своето дело Бог винаги върши това, което е най-практично. Защо Бог вижда човека като безгрешен, а човек може да има щастието да дойде пред Бог? Защото Исус беше прикован на кръста, понесе човешките грехове и изкупи човечеството. Защо тогава човечеството няма повече да страда, да скърби, да пролива сълзи и да въздиша? Защото текущото въплъщение на Бог взе цялото това страдание върху Себе Си и сега това страдание е понесено от името на човека. Това е подобно на майка, която гледа как детето ѝ се разболява и се моли на Небето да се скъси нейният собствен живот, ако така детето може да се излекува. Бог също работи по този начин, като предлага Своята болка в замяна на красивата крайна цел, която ще дойде за човечеството след това. Няма да има повече скръб, сълзи, въздишки и страдание. Бог плаща цената — стойността — на личното преживяване на световното страдание в замяна на красивата крайна цел, която ще последва за човечеството. Като се казва, че това се върши „в замяна на“ красивото назначение, това не значи, че Бог няма сила или власт да даде на човечеството красива крайна цел, а по-скоро че Бог иска да намери по-практично и силно доказателство, за да убеди хората напълно. Бог вече е преживял това страдание, така че Той е пригоден, Той има могъществото и още повече властта да доведе човечеството до красивата крайна цел, да даде на човечеството тази красива крайна цел и обещание. Сатана ще бъде напълно убеден; всички създания във вселената ще бъдат напълно убедени. Накрая Бог ще позволи на човечеството да получи Неговото обещание и любов. Всичко, което Бог прави, е практично, нищо от това, което Той прави, не е празно и Той Самият преживява всичко това. Бог плаща цената на Своето собствено

преживяване на страданието в замяна на крайната цел за човечеството. Това не е ли практическо дело? Родителите може да платят искрена цена заради децата си и това представлява любовта им към тях. Като върши това, въплътеният Бог, разбира се, е най-искрен и верен към човечеството. Същността на Бог е вярност — Той прави това, което казва, и всичко, което върши, бива постигнато. Всичко, което Той върши за хората, е искрено — Той не просто произнася слова. По-скоро, когато Той каже, че ще плати цена, Той плаща истинска цена. Когато Той каже, че ще поеме страданието на човечеството и ще страда вместо него, Той действително идва да живее сред хората, като чувства и лично преживява това страдание. След това всички неща във вселената ще признаят, че всичко, което Бог прави, е правилно и праведно; че всичко, което Бог прави, е реалистично. Това е силно доказателство. Освен това човечеството ще има красива крайна цел в бъдещето и всички ония, които останат, ще хвалят Бог. Те ще възхваляват това, че Божиите дела наистина са извършени от любов към човечеството. Бог идва сред хората смирено, като обикновен човек. Той не просто извършва някаква работа, говори някои слова и след това си тръгва; вместо това Той говори и работи практически, докато преживява мъката на света. Той ще си тръгне едва след като завърши преживяването на тази болка. Ето колко реално и практично е Божието дело. Заради това всички, които останат, ще Го хвалят и ще видят Божията вярност към човека и Неговата доброта. Божията същност на красота и благост може да бъде видяна в значимостта на Неговото въплъщение. Всичко, което Той прави, е искрено; всичко, което Той казва, е сериозно и вярно. Всичко, което възнамерява да извърши, Той го върши практически; когато има цена за плащане, Той я плаща практически — Той не изговаря просто думи. Бог е праведен Бог, Бог е верен Бог.

Пролетта на 1997 г.

ЗНАЧЕНИЕТО НА ТОВА, ЧЕ БОГ ИЗПИТА ЗЕМНОТО СТРАДАНИЕ

Въплътеният Бог страда от името на човека в замяна на красивата му крайна цел в бъдеще. Стъпката от делото, извършено от Исус, бе да бъде разпнат като подобие на грешна плът, да бъде принос за грях, да изкупи цялото човечество, да постави основата за навлизането на хората в красивата крайна цел. Той беше разпнат и понесе греха на човека, и изкупи човечеството от греха. С други думи, Той послужи като доказателство, че на хората са им опростени греховете и че те могат да дойдат пред Бог, Той беше разменна монета в битката със Сатана. Сега, когато настъпиха последните дни, Бог желае да завърши работата Си, да сложи край на тази епоха и да отведе онези, които остават, към красива крайна цел. Бог отново се въплъти и едновременно със завоюването, съда и пречистването на хората Той страда заради тях и предлага това като доказателство и като факт за освобождаването на човека от всяка болка. Тоест Бог дава Своето свидетелство и използва това доказателство, това свидетелство, за да победи Сатана, да посрами дяволите и като замяна за красива крайна цел на човека.

Някои хора казват: „Делото на въплъщението все така е Божие дело. Не работи плътското тяло, Божият Дух Го контролира отвътре“. Вярно ли е това? Не е. По-рано беше казано, че Божието въплъщение за изпълнение на етапа от делото на завоюване се извършва в нормална човешка природа; това, което виждаш, е нормална човешка природа, но всъщност Самият Бог работи. Когато това плътско тяло работи, всъщност работи Самият Бог. Като получат такова обяснение и общение, хората често вярват, че плътското тяло е само инструмент, черупка, че Той действа само когато Божият Дух говори и Го контролира отвътре, и че Той не действа без този контрол. Плътското тяло говори всичко, което Му диктува Духът, а когато не Му диктува по този начин, Той не казва нищо. Така ли е? Не. Когато Духът е въплътен в плътта, Духът и плътта стават едно. Действащата плът е действащият Дух, действащият Дух е действащата плът — само това може да се нарече въплъщение. Днес едно от най-силните обяснения е следното: когато Бог става плът през последните дни, от една страна, Той идва да осъществи делото на завоюването и да сложи край на тази епоха.

От друга страна, плътското тяло, което идва да преживее човешката болка, е Самият Бог, идващ да преживее човешката болка. Плътта на Бог и Самият Бог са едно цяло. Плътското тяло не е инструментът, за който хората Го смятат, не е нито просто обвивка, нито, както смятат хората, някакъв вид контролирана физическа единица. Тази плът е въплъщение на Самия Бог. Предишното разбиране на хората беше твърде повърхностно. Ако разговорите следваха човешките представи, тогава хората щяха да са склонни да разделят плътта и Духа — плътта като плът и Духа като Дух. Това е отклонение. И също така на хората щеше да им е лесно да си изграждат представи.

Хората днес трябва да разберат също следното: Бог е станал плът, за да преживее човешката болка, но болката и неразположенията, понесени от въплъщението, не са неща, които Той трябва да изстрада. Някои хора вярват, че тъй като Той е от обикновена и нормална плът и не е свръхестествено същество, а обикновен човек, значи болката е неизбежна. Те смятат, че Той трябва да изтърпи главоболията и трудностите на човека, че трябва да Му е горещо, когато на хората им е горещо, и че трябва да зъзне от студ заедно с другите, когато времето е студено. Ако мислиш по този начин, значи виждаш това обикновено и нормално плътско тяло като абсолютно еднакво с всеки човек, без никакви разлики. Но всъщност има смисъл в премеждията, които това тяло понася. Нормалните човешки болести или други трудности са това, което хората трябва да понесат, това са трудности, които поквареното човечество трябва да изтърпи — това е нормален закон. Но с каква цел въплътеният Бог изтърпява тези страдания? Трябваше ли Исус да бъде прикован към кръста? Исус беше въплъщението, Той беше без грях и по законите на онова време и според това, което Той направи по онова време, Той не трябваше да бъде разпнат — тогава защо Той беше разпнат на кръст? За да изкупи цялото човечество. Всички трудности, изстрадани от сегашното въплъщение, цялото гонение, на което Той е подложен — случайно ли е всичко това? Или е било нагласено от Бог? Събитията не са били нагласени, нито са били случайни; по-скоро са се разиграли според нормалните закони. Защо казвам това? Защото Бог се е поставил сред хората, дал Си е свобода да действа по този начин и по време на това дело Той е изтърпял същата болка като човешката. Ако Бог беше нагласил болката умишлено, Той

щеше да се мъчи само няколко дни. През повечето време Той нямаше да страда. И така, страданието, което Бог преживява сред хората, докато работи, не е умишлено нагласено, но също така Той не е изтърпял малко несгоди неволно. Напротив, Той е дошъл, за да преживее страданието, което съществува сред хората, Той се е поставил сред хората, страдал е като хората и е бил третиран по същия начин без изключение. Точно както вие сте подложени на гонения, не е ли подложен на гонения и Христос? Преследват ви — не е ли преследван и Христос? Хората са измъчвани от болести — Христос по-малко ли страда? Той не е освободен. Не е ли лесно за разбиране? Има и такива, които вярват, че Бог трябва да страда, щом е дошъл да работи в страната на големия червен змей. Това не е ли грешно също? За Бог въпросът не е в това дали трябва Той да страда, или не. Бог лично плаща цената на страданието сред хората, за да не страдат те повече, а после отвежда хората в красивата крайна цел, като оставя Сатана напълно убеден. За Бог е необходимо да изтърпи тези болки. Ако Той не желаеше да понесе тези болки по време на този етап от делото, а просто искаше да разбере човешката болка и нищо повече, и използваше няколко апостоли или хора, използвани от Светия Дух, вместо Него, които после да докладват на Бог за болките, които са изтърпели, или ако Той използваше няколко специални личности да дадат свидетелство, и ги караше да изтърпят най-болезнените човешки мъки — тогава, ако те бяха способни да изтърпят тази болка и да дадат това свидетелство, самият Сатана щеше да бъде напълно убеден, и в замяна на това, което тези личности правят, на хората нямаше да им се налага да страдат в бъдеще. Може ли Бог да направи това? Може, но само Бог върши делото на Самия Бог. Колкото и възвишено да е свидетелството на хората, то няма да е достатъчно силно за Сатана, който ще каже: „Щом се въплъти, защо не изпиташ лично човешката болка?“. С други думи, ако Бог не работеше по този начин, такова свидетелство не би било много силно. Божието собствено дело трябва да бъде извършено от Самия Бог, защото само тогава ще е практично. И от този етап на делото, извършено от Бог, също може да се види, че има смисъл във всичко, което Бог прави, че има смисъл от цялата болка, изстрадана от въплъщението, че Той не прави нищо произволно, нито върши дело, от което няма полза. Идването на въплъщението, за да работи и да изтърпи човешката болка,

не е по желание, а е крайна необходимост. То е крайно необходимо за човечеството и за бъдещата му крайна цел, извършва се и се прилага в името на спасението на човека, придобиването на човека и отвеждането на човека до красивата крайна цел.

Истините, свързани с въплъщението, трябва да се обсъдят от няколко страни:

1. Необходимостта от обикновена и нормална плът;
2. Практичният аспект на делото на тази обикновена и нормална плът;
3. Значението — т.е. необходимостта — от идването на Бог между хората, за да преживее човешката болка.

Защо Бог трябва лично да изтърпи човешката болка? Не е ли добре за Него да не го прави? Тук има и друг аспект на значението. Делото на тази обикновена и нормална плът може да завоюва и да усъвършенства хората, но човешката същност и законите на човешкото съществуване означават, че хората все още ще живеят в празнота, болка, агония и стенания и че ще останат неспособни да се изтръгнат от своите неразположения. Например любовта ти към Бог е достигнала определен етап, имаш известен опит в разбирането на Бог, покваренията ти нрав е преодолян и Бог казва, че си бил усъвършенстван и че си някой, който обича Бог. Ако Бог спасява хората до тази степен и после си тръгне — ако делото на въплъщението приключи по този начин — тогава болестите на хората, празнотата, скръбта и терзанията на плътта ще продължат да съществуват, което означава, че Божието дело по спасяване на хората няма да е завършено. Човек може да е бил усъвършенстван и може да познава, да обича и да почита Бог, но дали е способен да се справя с болестите и с тревогите си? Притежаването на истината не може да се справи с това. Никой никога не е казвал, че сега, когато хората притежават истината, болестите на плътта вече не ги измъчват и не им причиняват страдания — никой не може да поправи такава болка. Може само да кажеш: „Сега усещам живота толкова значим, но все още ме боли, когато съм болен“. Така ли е? И истинско ли е това чувство? И така, ако въплъщението извършваше само делото на завоюването и усъвършенстването на хората, ако въплъщението само усъвършенстваше хората и не се справяше с болката, понасяна от плътта им, тогава цялата болка, пред която са изправени хората на земята, човешките болести, радостите и скърбите на човека и личните човешки

тревоги — всичко това щеше да остане непреодолимо и дори ако на хората бе позволено да живеят хиляда или десет хиляди години на земята, тези тревоги и проблемите на раждането, старостта, болестите и смъртта нямаше да бъдат преодолени. Бог е дошъл да преживее тази човешка болка. След като я е преживял, Той я изкоренява, а след това проблемите на раждането, старостта, болестите или смъртта не тревожат хората. Исус преживя смъртта. Това въплъщение преживява само болката от раждането и болестта (не е необходимо да се преживява старостта, а в бъдеще хората няма да стареят). Щом Той преживее цялата тази болка, човешката болка в крайна сметка ще бъде премахната. След като Бог изтърпи цялата болка от името на хората, Той ще има силно доказателство, което в крайна сметка ще бъде заменено за красивата крайна цел на човечеството, като се премахнат раждането, старостта, болестта и смъртта на хората. Няма ли смисъл в това? И така, било то раждане, болест, трудности или агония, въплъщението преживява човешката болка и независимо от аспекта на тази болка, въплъщението го прави от името на хората, служейки като символ и като пророчески знак. Той е преживял цялата тази болка, Той лично я е понесъл, за да не трябва човечеството повече да страда от нея. Тук се крие значението. Щом хората бъдат усъвършенствани, те ще са способни да почитат Бог и да Го обичат и ще са способни да действат според Божията воля, да действат според Божието слово и да действат според Божиите изисквания, след което техните тревоги и болката се преодоляват. Това е значението на Божието страдание от името на хората и то им позволява не само да почитат Бог на земята, но и да бъдат освободени от мъченията и бремето на тези неразположения, да бъдат освободени от проблемите, свързани с раждането, старостта, болестите и смъртта, да бъдат освободени от циклите на живота. Като страда и преживява тази болка по време на настоящото въплъщение, Бог понася тези неща от името на хората и щом ги изтърпи, хората, които останат, няма да трябва да страдат от тази болка — което е пророческият знак. Някои нелепи хора питат: „Значи Бог прави това от името на хората съвсем Сам?“. Достатъчно е Бог да се въплъти и да страда от името на хората — кой друг трябва да го направи? Това е така, защото Бог може да направи всичко Сам и може да заеме мястото на всичко. Той може да представлява всичко и може да символизира всички неща, всички неща,

които са красиви, добри и положителни. Нещо повече, сега, когато Той на практика е преживял човешката болка, Той е още по-подготвен да използва още по-силно свидетелство и доказателство, за да премахне цялата бъдеща човешка болка.

Така изпълнено, делото на двете стъпки на въплъщението е завършено и се превръща в ясна линия: от първата стъпка на въплъщението до тази стъпка на въплъщението делото на тези две стъпки преодолява цялата болка на човешкото съществуване и индивидуалното страдание на хората. Защо Бог лично трябва да направи това в плът? Хората най-напред трябва да разберат откъде идва болката от раждането, старостта, болестите и смъртта през целия им живот и защо човек страда от тези неща. Нима са съществували, когато човекът е бил създаден първоначално? Откъде идват тези болки? Тези болки се появиха, след като човекът беше изкушен и покварен от Сатана и след това се изроди. Болката, неприятностите, пустотата на човешката плът и всички злочести неща в човешкия свят — всички те се появиха, когато Сатана поквари човека. След като човекът беше покварен от Сатана, Сатана започна да го измъчва и така падението на човека стана още по-голямо, болестта му постоянно се задълбочаваше, болката му постоянно се усилваше, а той все повече чувстваше, че светът е пуст и жалък, че е невъзможно да оцелее в този свят и че животът в него става все по-безнадежден. Следователно цялата тази болка е причинена на човека от Сатана и се появи след като Сатана поквари човечеството и то се изроди. За да върне хората от ръцете на Сатана и да им даде красива крайна цел, Бог трябва лично да преживее тази болка. Дори ако хората нямат грях, все още има неща, които са болезнени за тях, Сатана все още ги контролира, все още може да ги манипулира и да ги накара да страдат от най-голямата болка и мъчение. И така, въплъщението лично преживява тези болки и връща хората от хватката на Сатана и прекратява страданието им от болката — не е ли това дълбоко смислено? Когато Исус дойде да извърши делото на изкуплението, на пръв поглед изглеждаше, че Той не спазва закона и правилата, но всъщност това изпълни закона, сложи края на Епохата на закона и постави началото на Епохата на благодатта, като донесе милост и любяща доброта на човека, а после, когато Исус беше разпнат, това опрости всичкия човешки грях. Исус използва собствената Си скъпоценна кръв, за да даде право на човека да се върне пред Божия

престол. Може да се каже, че Той използва доказателството и факта на разпятието, за да изкупи човека. Въпреки че човешките грехове бяха опростени от Бог, хората вече бяха твърде дълбоко покварени от Сатана, грешната им природа все още оставаше и те продължаваха да грешат и да въстават срещу Бог. Това е неоспорим факт и така Бог стана плът за втори път, за да извърши делото по очистване на човека от грешната му природа, тоест Той съди и наказва човека, за да го пречисти от неговия покварен нрав. Първия път, когато Бог стана плът, Той беше разпнат за греховете на човечеството, Той изкупи човечеството и човекът се завърна пред Бог. Втория път, когато Бог стана плът, Той дойде да завоюва човека, да спаси човека, като го завоюва. Въпреки че мнозина са приели Божието дело и често ядат и пият от Божиите слова, те остават в неведение за Бог, не знаят къде е Той, не биха Го разпознали, дори ако Той е точно пред очите им, също така са склонни да имат представи и погрешни разбирания за Бог, а понякога начинът, по който виждат нещата, е враждебен за Бог. Защо е така? Защото не разбират истината и им липсва истинско познание за Бог. Когато хората имат познание за Бог, те с радост страдат и живеят за Бог, но Сатана все още контролира слабостите им, Сатана все още е способен да ги накара да страдат, злите духове все още могат да работят и да ги смущават отвътре, да проникват в тях, да всяват умопомрачение и притеснение, и напълно да ги смутят. Има неща в мислите и съзнанието на хората, които могат да бъдат контролирани и манипулирани от Сатана. Следователно понякога ти си болен или обезпокоен, има моменти, когато чувстваш, че светът е пуст или че няма смисъл да живееш, а дори има моменти, когато може да се стремиш към смъртта и да искаш да се самоубиеш. С други думи, тези болки са подвластни на Сатана и те са смъртната слабост на човека. Каквото е покварено и потъпкано от Сатана, все още може да бъде използвано от Сатана. Това е оръжието на Сатана. И така, Бог стана плът още веднъж през последните дни, за да извърши делото на правосъдието, а същевременно, докато върши делото на завоюването, Той страда вместо хората с цената на страданието в плътта, като плаща тази цена, за да се справи с болката и смъртната слабост на човека и да ги преодолее. След като Бог върне хората с цената на страданието сред тях, Сатана вече няма да може да ги контролира и те окончателно ще се върнат при Бог и едва тогава изцяло ще принадлежат на Бог! Защо можеш да живееш за Бог и

да се покланяш на Бог, но не е задължително напълно да принадлежиш на Бог? Злите духове все още могат да използват слабите ти места, те все още могат да си играят с теб, все още могат да те използват, защото хората са твърде глупави. Някои хора не могат да направят разлика между това кога ги движи Светият Дух и кога ги смущава зъл дух. Те дори не могат да направят разлика между делото на Светия Дух и работата на злите духове. Това не е ли смъртна слабост? Когато злите духове работят, няма място, което да не използват. Те могат да ти говорят в теб или да ти шепнат в ухото, или да смущават ума ти и да нарушат мислите ти, като те направят безчувствен към докосването на Светия Дух, като ти пречат да го усещаш, и тогава злите духове започват да те смущават, да хвърлят мислите ти в хаос и да те карат да загубиш разума си, дори да накарат душата да напусне тялото ти. Това е работата, която злите духове вършат в хората и хората са в голяма опасност, ако не могат да различат какво е това в действителност. Днес Бог е изтърпял тази болка за човека и щом човек придобие красива крайна цел, той не само ще живее за Бог, но вече няма да принадлежи на Сатана и вече няма да има нищо, което Сатана може да използва срещу човека. Мислите, духът, душата и тялото на човека ще принадлежат на Бог. Днес сърцето ти може да е обърнато към Бог, но има моменти, когато няма как да не бъдеш използван от Сатана, и така, когато хората придобият истината, те са способни напълно да се покоряват и да почитат Бог, но за тях би било невъзможно напълно да се освободят от смущенията на Сатана и още по-невъзможно да не са засегнати от болести, тъй като телата и душите на хората са били потъпкани от Сатана. Душите на хората са мръсно място, те са мястото, където е обитавал Сатана, и мястото, от което Сатана се възползва. Сатана все още е способен да смущава и да контролира, да ти пречи да запазиш ума си бистър, да ти пречи да различаваш истината. И така, превръщането на Бог в плът, за да преживее болката на човека и да страда от името на човека, не е по желание, а е крайно необходимо!

Трябва да разберете, че Бог се е въплътил два пъти, за да завърши делото на спасението на човечеството. Ако беше се случило само първото въплъщение, не би било възможно да се спаси напълно човечеството, тъй като първото въплъщение извърши делото на изкуплението и най-вече целеше да разреши проблема с опрощението на греховете на човека и

направи човека достоен да дойде пред Бог. Второто въплъщение върши делото на правосъдието, за да очисти човешката поквара и да преодолее човешкия покварен нрав, но това все още не може да накара човека изцяло да принадлежи на Бог. Освен това трябва да има преживяване на човешката болка чрез второто въплъщение, за да се излекува напълно онази част от човека, която е била покварена от Сатана — като се реши напълно, от корен, проблемът с човешкото страдание и мъчение. Такива са стъпките на делото на двете въплъщения. Всяка от тях е задължителна. И така, не трябва да гледаш повърхностно на болката, понесена от въплъщението. Понякога Той плаче, понякога изпитва болка и е разстроен, а понякога изглежда слаб и съкрушен от скръб. Не трябва да възприемаш лекомислено нищо от това, още по-малко трябва да имаш представи за това. Ако имаш представи за това, ти си изключително глупав и непокорен. Нещо повече, не трябва да вярваш, че това е страдание, което трябва да се изтърпи от нормална плът; това е още по-погрешно и ако го казваш, значи хулиш Бог. Хората трябва да разберат, че болката, понесена от двете въплъщения, е необходима. Тя е от изключителна необходимост не за Самия Бог, а за човечеството. Поквара на човечеството е толкова голяма, че това не може да не бъде направено, трябва да се направи, за да бъде напълно спасено покварено човечество. Бог работи така, че хората да видят със собствените си очи. Всичко, което прави, е публично, не е скрито от никого. Той не понася болката сам и тайно, от страх, че хората ще видят това и ще си изградят представи. Той не се крие от никого, независимо дали хората отдавна, или отскоро вярват в Бог, дали са стари, или млади, дали са способни да проумеят истината, или не. Защото това е доказателство и всеки може да докаже, че въплъщението на Бог е изтърпяло твърде много болка, че Той наистина е понесъл болката на човечеството. Не е истина, че Той просто е изтърпял няколко дни болка в някое неизвестно никому място и че Той прекарва по-голямата част от времето Си в състояние на лекота и удоволствие — не е така. Делото и страданието на Христос не са скрити от никого. Той не се страхува, че ще си слаб, нито че ще си изградиш представи, нито че ще спреш да вярваш. И какво показва това, че не е скрито от никого? Че има изключително значение! Въплъщението никога не е бездействащо. Виждаш, че има моменти, когато Той не говори, нито издава звук, но Той все още работи,

Той все още страда в сърцето Си! Осъзнават ли хората това? Дори когато го виждат, те не го разбират. Някои хора знаят, че днес Бог е в обикновена и нормална плът, но ти знаеш ли каква работа върши тази обикновена и нормална плът днес? Не знаеш. Очите ти виждат само отвън, не можеш да видиш вътрешната същност. И така, независимо от колко години изглежда, че въплъщението официално работи, Бог всъщност никога не е имал нито миг почивка. Въпреки че има моменти, когато Той не говори, нито издава звук, нито работи с голям размах, Неговото дело не е спряло и Той все още страда в името на човека. Някои хора, когато се опитват да преценят дали Бог е станал плът и дали Той е Христос, или не, гледат дали Бог говори. Ако Той не говори две-три години, значи Той не е Бог, и затова те бързат да си тръгнат и спират да вярват в Бог. Такива хора имат отношение „да видим какво ще стане“ към вярата си в Бог и нямат познание за Бог. Може би има хора, които „чакат да видят какво ще стане“ днес, и като разберат, че Бог не е говорил известно време, в сърцата си се питат: „Дали Божият Дух не е напуснал и не се е възнесъл на небето?“. Грешно ли е да се мисли така? Не правете прибързани преценки. Ако имаш представи или съмнения, моли се на Бог, търси истината, чети повече Божието слово и всички тези проблеми ще бъдат решени. Не отсъждайте сляпо за нещата с „може би това или вероятно онова“ — вашите думи „може би“ и „вероятно“ са заблуди и са възгледи на дяволите и Сатана! Божието дело не спира нито за миг. Той не почива, Той винаги работи и винаги служи на човечеството!

Същността на Христос трябва да се разбира във всички аспекти. Как можеш да познаеш същността на Христос? Ключът към това е да познаваш цялото дело, извършено от това плътско тяло. Ако вярваш само, че Духът действа по този начин, а плътта — не, че Духът просто контролира плътта, това е грешно! Защо казваме, че страданието, разпъването на кръста, завоюването на цялото човечество и преживяването на човешкото страдание е дело, извършено от Христос? Защото Бог стана човек и работи между хората. Духът и плътта работят едновременно; не е както си го представят хората: плътта не говори, а Духът Я принуждава да говори — това не е така. Вместо това има голяма свобода. Духът и плътта правят едно и също нещо. Когато плътта вижда, че работата е почти свършена, Духът също го вижда по същия начин. Те работят

едновременно. Също така е погрешно да се каже, че физическото тяло преобладава. Какво би означавало „физическото тяло да преобладава“? Има контекст за това: след като Бог стане човек, всичко, което виждат хората, е действие на тялото и те си мислят, че тялото надделява по време на въплъщението. Във всеки случай Духът и плътта работят едновременно; Духът никога не може да принуди плътта да говори, а плътта да не иска, или плътта да иска да говори, а Духът да не ѝ дава думи. Никога не става така. Ако хората вярват в това, значи грешат — и са абсурдни. Духът и плътта са едно. Духът е въплътен в плътта. Така че как може Духът да иска да говори, а плътта да не говори? Или пък плътта да иска да говори, а Духът да не Ѝ дава думи. Това не е възможно. Въплъщението на Бог е въплъщение на Духа в плътта. Когато плътта работи, Тя може да говори по всяко време и на всяко място, но съвсем различно е, когато Светият Дух работи в човека. Само Светият Дух, въплътен в плътта, е въплъщението, и дума не става за напускане на Светия Дух. Когато Светият Дух работи в хората, се включват изборът и условията. Ако хората не се стремят към истината, ако тръгнат по свой път, Светият Дух ги напуска и те ще го усетят. В разбирането на хората винаги има изопачаване. Те смятат, че след като Божието дело е достигнало този етап, значи Той няма повече думи и не може да говори, дори да иска. Така ли е? Бог може да говори по всяко време, никога не е имало каквото и да било прекъсване между Духа и тялото. Независимо какво дело или аспект на истината се изразява, независимо от каква страна го гледате, това е въплъщение на Духа в плътта, Бог е станал човек, което ще рече, че цялата болка, понасяна от плътта, е изтърпяна и от Духа, лично преживяващ болката на човека. За тялото и Духа категорично не трябва да се говори като за отделни части. Истината за въплъщението е най-дълбоката от всички и хората трябва да трупат опит десет или двадесет години или дори цял живот, за да могат наистина да я познаят.

Пролетта на 1997 г.

ПРИДОБИВАНЕТО НА ИСТИНАТА Е НАЙ-ВАЖНОТО НЕЩО ВЪВ ВЯРАТА В БОГ

Някои хора вярват в Бог от години, но все още не се отказват от удоволствията на храната, дрехите и други плътски наслади. Могат ли тези неща да отговорят на нуждите на човешкото сърце? От какво човек се нуждае най-много не е ясно дори за хора, които вярват в Бог от много години. Някои хора Ме виждат, че давам нещо на някого, и започват да вдигат врява, като казват: „Как така Бог се грижи за него, а не за мен? Аз все още нямам това“. В действителност няма да останеш гладен и не ти липсват дрехи. Просто си алчен, нямаш насита и ти харесва да се конкурираш. Да се грижа за вас не е Мое задължение. Трябва да постъпваш според принципите. Никога не се карай за интересите си или за предимства. Всички тези неща са външни, не могат да заменят спечелването на истината и на живота. Колкото и добре да си облечен външно, сърцето ти ще е празно, ако не си спечелил истината. Хората разбират тези неща само на думи, но не могат да превъзмогнат себе си, когато реално се изправят пред тях. Не могат да ги разпознаят в тяхната същност. По света има много хора с пари и власт. И какъв живот водят те? Всичко е ядене, пиене и развлечения, изискани ястия и вина всеки ден, забавляване на гости, даване на подаръци и необмислени действия. Така живеят те. Водят ли човешки живот? Не, не водят. Това, което ги занимава по цял ден, е да се тъпчат безогледно, да носят дизайнерски марки, да парадират навсякъде, където отидат, и да командват наляво и надясно. Какво представляват такива хора? Те принадлежат на дяволите и на Сатана. Те са зверове. Когато някои богаташи са се наситили на удоволствия, губят интерес от живота и се самоубиват. Може да са се наситили на удоволствията от храната, облеклото и развлеченията, но защо се самоубиват? От това става ясно, че славата и печалбата, статусът, богатството, храната, дрехите и удоволствията не са това, от което хората в действителност се нуждаят. Не трябва да преследвате тези неща. Ако отложите промяната си до момента, в който вече сте деградирали до неспасяемост, ще е твърде късно! Интелигентният човек, когато види как друг човек пропада, той извлича опит директно, без да има нужда сам да преминава през същото. Невежият човек, от друга страна, може

да преминава през провал след провал и пак няма да може да си извлече поуки от това. Такъв човек трябва да бъде скастрен, докато не започне да се осъзнава, но тогава вече е твърде късно. Невежите не могат да придобият истината. Само интелигентните хора, които преживяват Божието дело, могат да я придобият. Факт е, че цялото човечество се нуждае от истината и може да бъде спасено само като се стреми към нея. Без значение дали си един от Божиите избраници, или си невярващ, имаш нужда от препитанието на истината и от Божието спасение. Някои хора въобще нямат човешка природа и не могат да приемат истината ни най-малко — такива хора са зверове. Може да посещават събирания, но това, което преследват в сърцата си, са греховни удоволствия — удоволствията от храни, дрехи и развлечения — и са изпълнени с тези неща. Въобще не търсят истината, а сърцата им са изпълнени с атеистки възгледи и идеи за теорията на еволюцията. Не те чуват, както и да общуваш с тях за истината, и макар и да знаят, че да вярваш в Бог е нещо хубаво, и да са в състояние да поддържат вярата си упорито, те не могат да поемат по пътя на стремежа към истината. Ето защо онези, които не обичат истината, не са хората, които Бог е повелил да спаси.

Много хора в момента имат изключително объркана вяра в Бог. Не знаят какво трябва да се спечели във вярата в Него. Не разбират за какво служи вярата в Бог — нямат идея. Не знаят нищо за това за какво човек трябва да живее, според какви принципи трябва да живее и как да живее така, че животът му да е ценен и значим. Ако в сърцето ти не ти е ясно защо трябва да вярваш в Бог, то преследването и болката, които търпиш за вярата си в Бог, нямат стойност или значимост. Какво точно искат хората да придобият от вярата си в Бог? Ако вярата ти не е, за да придобиеш истината и живота, няма ли да си изпълнен със съжаление, когато Божието дело приключи и изходът на хората бъде решен? Когато първоначално реши да следваш Бог, това само моментен импулс ли бе, или обмисли въпроса за вярата в Бог и го проумя, преди да вземеш решение? За какво точно живееш? Каква е посоката ти в живота и какви са целите ти? Имаш ли решителността да следваш Бог докрай и в крайна сметка да придобиеш истината? Можеш ли да гарантираш, че няма да се откажеш по средата? Можеш ли предано да изпълняваш дълга си, каквито и ситуации да възникнат, или пред каквито и премеждия, изпитания, трудности или

проблеми да бъдеш изправен? Някои хора нямат дори и тази минимална вяра или решимостта да се стремят към истината. Спечелването на истината няма да е лесно в такъв случай. Когато хората не се интересуват от истината, те не могат да изпълняват дълга си доброволно и не дават всичко от себе си от сърце за Бог. Как могат такива хора да Го следват докрай? Ако ги питаш: „Защо вярваш в Бог? Какво смяташ да спечелиш от вярата си в Бог? По какъв път трябва да поемеш?“, те няма да знаят и няма да могат да отговорят. Това доказва, че не следват Бог, за да придобият истината и живота, а търсят възможност да придобият благословии. Как може такъв човек да изпълнява дълга си искрено? Колкото повече тези, които наистина обичат истината, я разбират, толкова по-ентусиазирано изпълняват дълга си. Онези, които не разбират истината, често стават негативни в изпълнението на дълга си. Ако не успеят да приемат истината, ще отпаднат. Онези, които се стремят към истината, са различни: колкото повече изпълняват дълга си, толкова повече разбират истината и така тяхната поквара е пречистена. Колкото повече някой разбира истината, толкова повече чувства, че това, което печели от следването на Бог, нараства значително, и може да усети, че колкото по-дълго върви по пътя на следването на Бог, толкова по-светъл става той. Това са хората, които са спечелили истината. Ако хората наистина разбират истината, те ще станат уверени в следването на Бог и ще останат предани докрай.

Когато някои хора са изправени пред болест и животът им е в опасност, те молят Бог да ги спаси, и след като преминат през това, успяват да схванат частица от истината. Не е задължително обаче всеки да призове Бог в ситуация на живот или смърт. Само погледни преживяванията на някои хора и слушай разказите и чувствата им, и ще можеш да спечелиш от това. Дори ако самият ти не си преживял това, можеш да разбереш част от него от опита на останалите хора. Някои хора, когато се доближат до смъртта, чувстват, че не са се променили много, че не знаят почти нищо за Бог и че това, което са направили и дали от себе си за Бог, е ограничено. Усещат, че не са се стремили към истината в годините си на вяра в Бог, че са спечелели твърде малко и дължат много на Бог. Ако стане така, че умрат, те няма да си отидат доброволно, тъй като вече нямат шанса да се покаят. Когато Йов е бил изправен пред изпитания, тялото му се е покрило с цирей, съпругата му не го е разбирала и му се е подигравала,

а приятелите му не са го разбирали и дори са го осъдили и заклеймили, като са вярвали, че със сигурност трябва да е направил нещо лошо и да е накърнил Бог Йехова. Казали са на Йов: „Как накърни Бог Йехова? Смело си признай греховете. Бог Йехова е праведен“. Йов обаче е разбирал в сърцето и не е усещал, че е направил нещо лошо. И все пак за него е било болезнено да е изправен пред такова изпитание! Потърсил е смъртта пред живота в страданието си, страдал е толкова много, че е мислел, че смъртта е единственото му избавление, че със смъртта страданието ще спре, и все пак е можел да възхвалява Бог в сърцето си. Това не е нещо, което обикновен човек може да постигне. Повечето хора не възхвалят Бог, когато ги боли. Те искат от Него, като казват: „Боже, дай ми само още едно дихание. Бързо ме изцери! Ще направя каквото поискаш, когато съм по-добре“. Започват да се опитват да се пазарят. Как трябва да преживееш болестта, когато те сполети? Трябва да дойдеш пред Бог и да се молиш, да търсиш и да схванеш Божието намерение, трябва да се изследваш, за да разбереш какво в противовес на истината си направил и каква поквара в теб все още не си се преодолял. Покваренят ти нрав не може да се промени, без да преминеш през страдание. Само ако бъдат закалени чрез страдание, хората няма да бъдат разпуснати и ще могат винаги да живеят пред Бог. Когато някой страда, той винаги се моли. Не мисли за удоволствията от храната, дрехите и други наслади, моли се непрестанно в сърцето си, изследва се, за да види дали напоследък е направил нещо погрешно или къде е противоречал на истината. Обикновено, като си изправен пред тежка болест или странна немощ, която те кара да страдаш много, това не е случайно. Без значение дали си болен, или здрав, Божието намерение стои зад това. Когато Светият Дух работи и физически си добре, обикновено можеш да търсиш Бог, но когато се разболееш и страдаш, спираш да го правиш и не знаеш как да Го търсиш. Живееш в болест, винаги се чудиш какво лечение ще ти помогне да оздравееш по-бързо. В моменти като този завиждаш на хората, които не са болни, и искаш да се избавиш от болестта и болката си възможно най-скоро. Това са негативни емоции и емоции на съпротива. Когато хората се разболеят, те понякога си мислят: „Сам ли си навлякох тази болест с моето невежество, или това е Божието намерение?“. Просто не могат да разберат. Всъщност някои болести са нормални, като например висока температура, възпаление или

грип. Когато се разболееш от сериозна болест, която внезапно те поваля и те кара да искаш по-скоро да умреш, отколкото да страдаш, тази болест не идва случайно. Молиш ли се на Бог и търсиш ли от Него, когато те повали болест или страдание? Как те ръководи и напътства делото на Светия Дух? Само те просвещава и озарява ли? Това не е единственият Му метод. Той също ще те изпита и облагороди. Как Бог изпитва хората? Не ги ли изпитва, като ги кара да страдат? Страданието върви ръка за ръка с изпитанието. Ако не бяха изпитанията, как могат хората да страдат? А без страдание как могат хората да се променят? Страданието върви ръка за ръка с изпитанията — това е делото на Светия Дух. Понякога Бог кара хората да страдат, тъй като иначе не биха разбрали мястото си във вселената и биха станали арогантни. Покваренят нрав не може да бъде напълно преодолян само чрез разговори за истината. Останалите може да посочват проблемите ти, а и самият ти може да си наясно с тях, но не можеш да ги промениш. Колкото и да разчиташ на волята си да се въздържаш, дори да си зашлевиш шамар, да се удариш по главата, да се блъскаш в стената и да нараняваш собствената си плът, няма да разрешиш проблемите си. Тъй като у теб има сатанински нрав, който непрестанно те тормози, смущава те и ти дава всякакви мисли и идеи, покваренят ти нрав ще се разкрие. Така че какво ще направиш, ако не можеш да се справиш с него? Трябва да бъдеш облагороден чрез заболяване. Някои страдат толкова много в облагородяването си, че не могат да понесат страданието и започват да се молят и да търсят. Когато не си болен, ти си толкова разпуснат и изключително арогантен. Когато се разболееш, се смиряваш — можеш ли да продължаваш да бъдеш крайно арогантен в това положение? Когато едвам говориш, можеш ли да поучаваш другите или да бъдеш надменен? В такива моменти нямаш никакви претенции — единственото, което искаш, е да не страдаш, и не те интересуват храни, дрехи или наслади. Повечето от вас не са изпитвали това чувство, но ще го разберете, когато се случи и на вас. Сега има хора, които се борят за позиции, за плътски удоволствия и за собствените си интереси. Правят това, тъй като им е твърде лесно, страданието им е твърде малко и те се унижават. На тези хора им предстоят трудности и облагородяване!

Понякога Бог ще те нагласи ситуации за теб, в които да те кастри чрез околните, и ще ти причини страдание, като те накара да си вземеш

поуки и ти позволи да разбереш истината и да видиш нещата такива, каквито са. Бог извършва това дело в момента, като носи страдание на плътта ти, за да можеш да си вземеш поука, да се справиш с покварения си нрав и да изпълниш дълга си добре. Павел често е казвал, че има трън в плътта. Какъв е този трън? Бил е болест, от която не е можел да избяга. Знаел е много добре каква е болестта, че е била насочена към неговия нрав и неговата природа. Ако не е бил поразен от този трън, ако не е бил застигнат от тази болест, той е можел по всяко време и на всяко място да си направи собствено кралство, но заради болестта си не е имал енергия. Следователно много често болестта е един вид „защитен чадър“ за хората. Ако не си болен, а кипиш от енергия, е вероятно да извършиш нещо лошо и да създадеш някакви проблеми. Хората могат лесно да си загубят разума, когато са изключително арогантни и разпуснати. Ще съжаляват за злото, след като са го извършили, но дотогава няма да могат да се въздържат. Ето защо да си малко болен не е нещо лошо, а е защита за хората. Можеш да успееш да разрешиш проблемите на всички други хора и можеш да оправиш всички проблеми в собствения си начин на мислене, но нищо не можеш да направиш, когато не си се възстановил от болест. Да се разболееш наистина е извън твоя контрол. Ако се разболееш и няма как да се излекуваш, то тогава това е страданието, през което трябва да преминеш. Не се опитвай да се отървеш от него — трябва първо да се покориш, да се молиш на Бог и да търсиш желанията на Бог. Казвай: „О, Боже, знам, че съм покварен и че природата ми е лоша. Способен съм да проявявам непокорство и да Ти се противопоставям, и да правя неща, които Те нараняват и Ти причиняват болка. Колко е чудесно, че ми даде тази болест. Трябва да ѝ се покоря. Моля Те, просветли ме, позволи ми да разбера намерението Ти и какво желаеш да променя у себе си и да усъвършенствам. Единствено Те моля да ме насочваш, така че да разбера истината и да поема по правилния път в живота“. Трябва да търсиш и да се молиш. Не може да си объркан и да мислиш, че болестта ти не е важна, че това не може да е дисциплината, която ти се полага, защото си накърнил Бог. Не си вади прибързани изводи. Ако наистина носиш Бог в сърцето си, то тогава, пред каквото и да се изправиш, не го пренебрегвай. Трябва да се молиш и да търсиш, да чувстваш Божието желание по всеки въпрос и да се научиш да се покоряваш на Бог. Когато Бог види,

че можеш да бъдеш покорен и че имаш сърце на покорство към Бог, Той ще облекчи страданието ти. Бог постига такива резултати чрез страдание и облагородяване.

В миналото благочестиви християни, последователи, апостоли и пророци са били убивани с камъни, влачени са от коне до смърт, нарязвани са на парчета, варени са в олио, разпъвани са на кръст… Умирали са по какви ли не начини. Искам да кажа, че не бива да очакваш да ти е лесно, когато следваш Бог. Не моли за това, нямай екстравагантното желание за това. Защо казвам, че е погрешно хората да отправят искания към Бог? Тъй като всяко дребно искане се равнява на екстравагантно желание, а ти не трябва да имаш такива. Не искай разни неща, като казваш: „О, Боже, облечи ме добре, тъй като имам причина да нося хубави неща. О, Боже, изпълнявам дълга си сега, така че имам основателна причина да Те моля да ме благословиш и да ми дадеш добро здраве“. Ако един ден се разболееш, ще станеш ли негативно настроен? Ще спреш ли да вярваш в Бог? Ще продължаваш ли да изпълняваш дълга си, ако не си здрав? Не трябва ли така или иначе да изпълняваш дълга си? Това е призвание, изпратено от небето — отговорност, която не може да бъде захвърлена. Трябва да изпълняваш дълга си, дори и никой друг да не го прави. Това е решимостта, която трябва да имаш. Много хора си мислят: „Ако трябва да продължавам да страдам, когато вярвам в Бог, тогава защо да Го следвам? Следвам Бог, за да се наслаждавам на благословиите Му. Без благословии, на които да се наслаждавам, няма да Го следвам!“. Не е ли това погрешен поглед над нещата? Всички вие сте виждали през годините, че за онези, които наистина се стремят към истината, няма ясно видими благословии, както хората си представят. Да е радостен и безгрижен всеки ден, да е добре облечен, всичко да му върви плавно и да просперира в света — нещата не са такива за никого. Всички минават през живота ден след ден и се изправят пред препятствие след препятствие. Някои хора са дискриминирани и тормозени на работното си място другаде, други винаги са преследвани от болести, а трети не успяват в бизнеса си и невярващите членове на тяхното семейство ги изоставят. Животът си има своите възходи и падения — не всичко вечно върви по мед и масло. Колкото повече някой се стреми към истината, толкова повече страда, докато онези, които въобще не се стремят към нея, живеят комфортен

живот. Нямат заболявания или проблеми, всичко преминава гладко за тях, а останалите им завиждат. И все пак те нямат ни най-малко навлизане в живота и живеят като невярващи. Хората, които искрено следват Бог, трябва неизбежно да преминат през преследвания и мъки. А какво доказва твоето преминаване през преследвания и мъки? Че Бог не те е загърбил, че Бог не те е изоставил, че Божията ръка винаги е върху теб и не те пуска. Ако те пусне и попаднеш в капана на Сатана, няма ли да си в опасност? Ако всеки ден живееш в грях и преследваш слава и придобивки, отдаваш се на удоволствия и изпадаш в пиянство, хазарт и безразборни сексуални връзки, то Бог ще те изостави. Няма да те забелязва и със сигурност ще бъдеш отстранен. Може да спечелиш светско богатство и положение, но всъщност ще си загубил най-ценното от всичко — истината, която е вечен живот — и дори не го разбираш!

Някои хора питат: „Защо Бог винаги ме дисциплинира? Защо останалите са здрави, а аз съм винаги болен? Защо винаги страдам? Защо семейството ми е толкова бедно? Защо не можем да забогатеем? Защо никога не мога да нося хубави дрехи? Защо останалите могат да носят хубави дрехи?“. Не завиждай за това на колко благодат и благословии от Бог се радват другите хора. Това може да е така, тъй като духовният им ръст е малък и Бог разбира слабостта им, затова им дава благодат, на която да се радват, като им позволява да преживяват малко по малко, за да могат постепенно да разберат делата Му. Към теб Бог има изключително стриктни изисквания. От човешка гледна точка твоят живот въобще не е щастлив и ти непрестанно страдаш, но пък така си разбрал много истини и трябва да си много благодарен на Бог и да Го възхваляваш. Това е човек, който познава делата на Бог. Стига някой да може да разбере истината, това е най-голямата благословия на Бог, от каквото и да страда. Да бъдеш често дисциплиниран от Бог и да си изправян пред изпитания, от които да можеш често да си извличаш поуки и да разбираш истините — това означава, че Божията любов те следва. Ако винаги си разпуснат и все още не си подложен на дисциплиниране, а и не подлежиш на дисциплиниране, колкото и дълго да продължава тази разпуснатост, и няма кой да те кастри или да ти обърне внимание, то с теб е свършено. Това означава, че Бог те е изоставил. Има хора, които не изпълняват дълг и не поемат отговорности. Живеят спокойно и безгрижно в голям комфорт. Не могат да си вземат

поуки и не печелят нищо. Това щастие ли е? Какво могат да придобият от собственото си желание да бъдат разпуснати, от стремежа си към свобода и плътски наслади? Ти страдаш и се мориш в изпълнението на дълга си и всеки го е грижа за теб. Понякога те кастрят. Това показва, че Бог те обича и поема отговорност за теб. По много въпроси трябва да търсиш и да се молиш на Бог повече. Тогава ще можеш да разбереш Неговите намерения. Какъвто и дълг да изпълняваш, не трябва в никакъв случай да си своенравен или разпуснат, или нехаен, или упорит в грешните си пътища. Побързай да потърсиш истината, когато имаш проблем. Да можеш да изпълняваш дълга си и да удовлетворяваш Бог е най-важното — така сърцето ти ще се радва на мир и добро настроение. Ако си твърде своенравен или разпуснат и не приемаш дисциплина, а си и доста твърдоглав, то тогава ще си в опасност. Щом бъдеш отстранен, няма да ти се дадат повече шансове и ще бъде твърде късно за съжаление. Има хора, които първоначално непрестанно се молят, когато се разболеят, но по-късно, когато молитвите им не ги излекуват, те потъват в болестта си, през цялото време се оплакват и казват в сърцата си: „Вярата в Бог не ми донесе нищо добро. Болен съм и Бог не ме лекува!“. Това не е истинска вяра. В това няма никакво покорство и резултатът от това е, че когато спре да се оплаква от Бог, той умира. Това е заличаване от Бог на плътта му и изпращането му в ада — това е краят на всичко за него. Няма шанс да спечели спасение в този живот и душата му трябва да отиде в ада. Това е последният етап на Божието дело за спасението на човечеството и ако някой бъде отстранен, никога няма да получи друг шанс! Ако умреш, докато Бог извършва Своето дело на спасението, смъртта ти е наказание, а не е обикновена смърт. Онези, които умират като наказание, нямат шанс за спасение. Павел не е ли постоянно наказван в Хадес? Изминали са две хилядолетия, а той все още е там и е наказван! Още по-лошо е, когато съзнателно направиш нещо лошо — тогава наказанието ще бъде още по-тежко!

Някои хора казват: „Винаги съм бил болен, винаги страдам и ме боли. Винаги съм бил заобиколен от някакви обстоятелства, но никога не съм усещал делото на Светия Дух“. Точно така е. Светият Дух работи точно така през повечето време — не можеш да го усетиш. Това е облагородяване. Понякога Светият Дух те просветлява и ти позволява да разбереш част от истината чрез общение. Понякога ще направи така, че да

разбереш нещо чрез средата си, ще те изпита, ще те закали и ще те обучи в тази среда, като ти помогне да израснеш — така работи Светият Дух. Преди, когато сте преминавали през различни неща, не сте ги разбирали, тъй като не сте се съсредоточавали върху търсенето на истината в сърцето си. Когато човек не разбира истината, не може да види нещата такива, каквито са, и разбирането му е винаги изопачено. Същото е, когато някой се разболее и вярва, че Бог го дисциплинира по този начин, а всъщност за някои болести човек сам си е виновен, тъй като не знае как да живее правилно. Когато ядеш безконтролно и не разбираш здравословния живот, се разболяваш от какви ли не болести. И все пак казваш, че това е дисциплината на Бог, когато всъщност това е заради собственото ти невежество. Все пак обаче без значение дали дадена болест е причинена от човека, или е дарена от Светия Дух, тя е специална милост от Бог. Целта ѝ е да ти даде урок и трябва да благодариш на Бог и да не се оплакваш. Всяко твое оплакване оставя петно и е грях, който не може да бъде отмит! Когато се оплачеш, колко време ще ти отнеме да промениш състоянието си? Ако си леко негативно настроен, може да се съвземеш след месец. Когато се оплачеш и дадеш глас на негативните си емоции, може да не се съвземеш дори след година, а Светият Дух няма да работи върху теб. Ако винаги се оплакваш, това ще е ужасно за теб и ще ти е дори още по-трудно да спечелиш делото на Светия Дух. Човек трябва да положи много усилия в молитва, за да придобие правилния начин на мислене и да получи част от делото на Светия Дух. Не е лесно напълно да промениш начина на мислене на някого. Това може да се направи само като се потърси истината и се спечели просветлението и озарението на Светия Дух. Всъщност има моменти във вашето преживяване, когато получавате делото на Светия Дух. Повечето от тях са, когато ви преследват и изпитвате мъки или болести и болка. Само тогава сериозно се молите на Бог, като Го молите да ви изцери, да ви даде вяра и сила. Молите се само за това. Може да искате да се молите повече и да търсите Божието намерение, но не знаете какво да кажете. Искате да кажете в общение няколко думи от сърце на Бог, но те не ви идват. Вашият духовен ръст е твърде малък. Понякога Бог ти дава трудности чрез хората покрай теб. В такива моменти не можеш да направиш друго, освен да се обърнеш отново към Бог и да започнеш да размишляваш: „Къде точно сбърках? Моля Те, Боже, просветли ме и

ми позволи да разбера. Ако Бог не ме просветли, просто ще продължавам да се моля. Ако се моля и все още не разбирам, ще продължавам да търся по този въпрос с човек, който разбира истината“. Ето какво означава да поемеш отговорност за себе си. Някои хора никога не търсят истината, когато им се случи нещо. Разбират някои думи и доктрини и мислят, че разбират истината. Самозалъгват се, а това е глупост. Те са изключително глупави и невежи хора и единственият възможен резултат е да се самонаранят и самоунищожат, без да придобият никаква истина.

Обикновено не се молите много, нали? Когато хората не се молят много, те не търсят много, а ако не търсят много, им е трудно да разберат истината и те нямат покорство. Ако не си с нагласата да търсиш, как можеш да се покоряваш? Как ще успееш да разбереш делата на Бог? Дори не разбираш как Бог работи върху теб, нито на кого трябва да се покориш, или в чии думи да се вслушваш. При теб не може да става и дума за покорство. Покорството не е нещо неопределено. Изисква цел и предмет. Ако дори не разбираш защо Бог изразява истината или какво прави, как можеш да се покоряваш? Покорството става празна дума, когато я казваш. Когато нещо ти се случи, как трябва да се молиш и как трябва да търсиш, като кажеш какво таиш в сърцето си? Какво трябва да търсиш? Тези неща трябва да са ти ясни, преди да можеш да отправиш истинска молитва. Не имитирай това, което другите казват, докато се молят, а още по-малко имитирай думите на Исус: „Твоята да бъде“. Не копирай сляпо тези думи. Това, което носиш в себе си, не е нищо повече от просветление и озарение, и не може да се равнява на изпълнението на Божията воля. Понякога, когато те кастрят, или когато преминаваш през труден период, не казвай, че Бог те усъвършенства или че това е Неговата воля. Погрешно е да кажеш това и не трябва да се молиш така. Приемаш погрешния статус и Светият Дух няма да работи върху теб. Някои хора имитират молитвата на Исус, като казват: „Не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“. Уместно ли е да се поставяш на едно ниво с Бог? От гледната точка на плътта Христос е изрекъл тази молитва до Духа в небето. Те са на едно ниво, с един и същи статус. Те са един Бог, но с различни гледни точки. Христос се е молил така. Ако хората също се молят така, това показва, че нямат разум, и няма нищо чудно, че Светият Дух въобще не ги просветлява! Тези думи, които казваш, са имитация и не

идват от сърцето ти. Те са съвсем празни и не са практични, което показва, че твоят духовен ръст е твърде малък, за да можеш да разбереш Божието слово или изисквания. Как ще те просветли Светият Дух? Хората са толкова объркани! Ако не могат дори това да разберат, то те никога няма да разберат истината. Недей произволно да имитираш останалите, когато се молиш. Трябва да имаш собствени мисли и възгледи. Ако не разбираш нещо, трябва да търсиш истината. Трябва често да размишляваш как да се молиш, когато си изправен пред различни по вид проблеми, а ако намериш път напред, трябва да водиш и твоите братя и сестри да се молят по същия начин. Това радва Бог. Всеки трябва да разбере как да дойде пред Него. Не се опитвай сляпо да се справяш с всичко сам и не основавай действията си на собствените си фантазии. Ако правиш неща, които причиняват прекъсвания и смущения и се противопоставят на Божиите намерения, това няма как да не доведе до проблеми. Ако бъдеш помолен да ръководиш църква и винаги проповядваш думи и доктрини, но не разговаряш за това как се ядат и пият Божиите слова или как трябва да се молим на Бог, то тогава ти си се отклонил от пътя. Ако винаги проповядваш думи и доктрини и учиш хората на празни молитви, в които те само рецитират думи от Библията и от доктрината, няма да има никакви резултати, както и да се молят. Няма да постигнат напредък в живота си, техните взаимоотношения с Бог няма да са нормални, а това означава, че ще отклониш от пътя и тях. С какъв вид молитва се постигат резултати? Като разговаряме с Бог с отворени сърца. Най-важното е, че човек трябва да се моли на Бог и да търси истината съобразно Неговото слово и Неговите изисквания. Това налага човек да е напълно отдаден. За хората, които не са напълно отдадени, това няма да е лесно за постигане. Какъв тип хора просветлява Светият Дух? Такива, които са проницателни и схватливи. Когато Светият Дух им дава определено чувство или ги просветлява, те усещат, че това е делото на Светия Дух, че Бог прави това. Или понякога, когато са просветлявани или укорявани от Светия Дух, те могат веднага да разпознаят това и да се овладеят. Това е типът хора, които Светият Дух просветлява. Ако някой е нехаен и няма духовно разбиране, той няма да разбере кога Светият Дух му дава определено чувство. Не обръща внимание на делото на Светия Дух. Светият Дух може да го просветли три или четири пъти и той пак да не приеме — в

такъв случай Светият Дух вече няма да работи върху него. Защо има хора, които продължават да вярват, но пак не успяват да достигнат Бог или да почувстват как Светият Дух работи, и са мрачни отвътре, унили и нямат енергия? Те въобще не са просветлени от Светия Дух. Как биха могли да имат енергия с тези безжизнени неща и доктрини? Никой не може да издържи дълго само на ентусиазъм. Той трябва да разбира истината, за да има сила. Следователно, за да вярва в Бог, човек трябва да е схватлив и да се съсредоточи върху четенето на Божието слово, върху самопознанието и върху разбирането и практикуването на истината. Само тогава може да спечели делото и водачеството на Светия Дух. Някои хора само имат способността да разберат истината, но не са наблюдавали или преживели делото на Светия Дух. Занапред трябва да се съсредоточите върху най-финото чувство и най-слабата светлина. Всеки път, когато нещо ти се случи, трябва да гледаш на него и да се отнасяш към него според истината. Ето как можеш постепенно да тръгнеш по правия път към вярването в Бог. Ако гледаш на всичко с плътския си поглед, ако анализираш всичко, като ползваш доктрина, логика и правила, и ако анализираш и правиш всичко въз основа на човешката мисъл, това не е търсене на истината и няма да си способен да се покориш на Бог. От колкото и години да вярваш в Бог, ти ще си извън Божието слово, ще бъдеш аутсайдер и няма да си способен да разбереш истината. Сега трябва постепенно да изместите фокуса си в тази посока и да се стремите към истината. След няколко години опит духовният ви ръст ще се увеличи малко и ще можете да разберете част от истината. Не мисли, че това, че си се присъединил късно към вярата в Бог, не е проблем, че можеш също да навлезеш в истината реалност, когато другите са го направили, или че никога няма да изостанеш. Не трябва да мислиш така. Ако мислиш по този начин, със сигурност ще изостанеш. Ако късно си се присъединил към вярата в Бог, то трябва още повече да бързаш. Трябва да дадеш всичко от себе си, за да наваксаш, тъй като само тогава ще си в крачка със стъпките на Божието дело и ще успееш да не изостанеш и да не бъдеш отстранен.

Каквото и да ти се случва, трябва да гледаш на него според Божието слово и да се справиш с него от гледната точка на истината. Така е лесно да забелязваш проблемите, а като гледаш на нещата според Божието слово, лесно ще можеш да прозреш същността им. Някои хора винаги

гледат на нещата въз основа на ученето. Винаги учат и анализират нещата с ума си или гледат на тях или се отнасят към тях с плътския си поглед. Следователно те не могат да прозрат същността на проблемите и винаги се отклоняват от пътя. Това може да продължи с десетилетия — те може да умрат, без да видят нещата ясно. Например, понякога те застига болест и си мислиш, че е просто нормална болест с обективна причина, че не е дисциплината на Бог и не е проблем, докато всъщност в това се крие голям проблем. Ако проявиш схватливост по този въпрос и можеш да се молиш на Бог и да търсиш истината, то понякога, когато Светият Дух ти предаде някакъв смисъл, ще можеш да разпознаеш някои свои недостатъци или проблеми с нрава си. Бог ти дава болест, за да те закали, да те накара да страдаш, да те накара да се върнеш в духа, където да изследваш отблизо и да размишляваш, за да видиш каква точно е тази болест. Когато се върнеш надълбоко в духа, за да изследваш себе си, можеш да намериш корена на проблема и да разбереш собствената си поквара. Без малко страдание ти винаги ще мислиш, че си велик, и няма да успееш да откриеш тази поквара. Тогава няма да можеш да разбереш истината, от която се нуждаеш. Преживявали ли сте някога това? Светият Дух прави всичко в точния момент, като всичко е съобразено с нуждите на хората и с техния настоящ духовен ръст и състояние. По-рано Бог каза, че Той върши делото си по особено акуратен начин, като действа без каквото и да било забавяне, и че предоставя ресурс на хората навременно и премерено. Ти си видял това от действителните си преживявания. Всеки път, когато се изправиш пред нещо, Светият Дух навреме те задейства и те просветлява, но ти не съдействаш подобаващо. Твърде си вцепенен. Понякога долавяш какво се случва, но спираш дотам и не се опитваш да го разбереш по-дълбоко. Достатъчно ти е да разбираш само чрез възприятията си, за да си мислиш, че разбираш, но в действителност не си постигнал истинско разбиране. Разбирането чрез възприятията трябва да бъде издигнато до рационално разбиране, за да можеш да имаш път пред себе си. Ако Светият Дух отново те задейства, но ти продължаваш да пренебрегваш това и не желаеш да си го запишеш, скоро ще забравиш за него. Няма да си спечелил тази светлина, това практическо нещо, а това ще е много жалко. Старателните хора си водят бележки и се чувстват чудесно, когато по-късно погледнат в тях. Върху тази основа успяват да придобият част от светлината. Човек,

който е нехаен и няма духовно разбиране, не може да усети тази светлина — той дори не знае какво представлява тя. Тази светлина просветва в него и изчезва, а ако винаги е такъв, Светият Дух няма да работи в него. За да се стремиш към истината, трябва да си чувствителен и схватлив, не трябва да си мързелив. Трябва също така да окажеш съдействие навреме. Когато постигнеш разбиране чрез възприятията ти, трябва да не го изпускаш, бързо да започнеш да размишляваш върху него и да се молиш на Бог. Как трябва да се молиш? Концентрирай молитвите си върху просветлението, което си получил. Понякога може да го усещаш като собствените си мисли и в това няма нищо лошо. Стига да усещаш наслада и яснота, то трябва да се молиш и да търсиш. Най-важното е да проумееш тази нова светлина и да я разбереш правилно. Ако думите се леят с особена лекота, докато се молиш, и се чувстваш спокоен и отново си просветлен, а умът ти е озарен, то трябва да си запишеш тази нова светлина. Това се прави, тъй като понякога помниш, докато си в добро състояние, но забравяш, когато си в лошо състояние. Хората могат да напишат няколко страници, когато пишат статия, но не могат и дума да напишат, когато става въпрос за свидетелство за преживяване или познанието им за Бог. На тях все още им липсва реалност. Онези, които обичат истината, се съсредоточават върху просветлението и озарението на Светия Дух. Онези, които не обичат истината, не ценят просветлението на Светия Дух, което показва, че не знаят какво е важно, какво е второстепенно, какво е съществено или какво трябва да придобият. Поради това те губят просветлението на Светия Дух. Най-добре е да си носиш малък бележник със себе си, така че всеки път, когато Светият Дух те просветли и спечелиш нова светлина, да можеш незабавно да я уловиш и запишеш. Светият Дух работи по всяко време и на всяко място. В каквато и ситуация да е някой, стига да размишлява върху Божието слово и да търси истината, Светият Дух го просветлява. Дори когато си зает с работа и се чувстваш много изморен, Светият Дух те просветлява, ако търсиш и се молиш. Светият Дух те просветлява, когато четеш Божието слово или разговаряш за истината. Просветлява те, когато размишляваш върху Божието слово и когато се самоанализираш. Когато Светият Дух те просветли, запиши си го и започни да размишляваш върху това, и сърцето ти ще се проясни. Когато наистина разбереш истината, ще бъдеш напълно освободен. Когато преживяваш Божието дело по този

начин, реколтата, която ще жънеш, ще става все по-голяма. Истината е, че вие съсипвате голяма част от просветлението на Светия Дух. Вие сте като пройдохи, пропускате всичко, което Светият Дух прави върху вас, като губите много шансове да бъдете усъвършенствани от Бог! Светият Дух е свършил много работа, а ти пак не успяваш да я уловиш. Можеш ли наистина да кажеш, че Бог не е добър с теб? Всъщност не че Бог не ти е показал достатъчно доброта, а ти не си я придобил.

Има модел в работата на Светия Дух и хората трябва да си извадят заключения от този модел. Ако някой си наложи да си прави заключения, то ще може да достигне до много изводи. Със сигурност има какво да бъде спечелено. Вземи за пример молитвата. Има моменти, когато можеш да спечелиш много просветление чрез молитвата, но ако не внимаваш, няма да го осъзнаеш. Въпреки че от устата ти може да излязат някои думи на просветление, няма да забележиш, ако не внимаваш. Ще знаеш само, че си се молил добре, докато в действителност е имало думи в молитвата ти, които са били просветлени и озарени от Светия Дух. Всички те са били нова светлина, но ти си ги оставил да ти се изплъзнат. Начинът, по който делото на Светия Дух най-вече помага на хората, е, като ги просветлява и озарява, което им позволява да схванат истината и Божиите намерения, да могат да правят нещата съобразно Божиите изисквания и да не се отклоняват от правия път. Каква е целта на делото на Светия Дух за просветлението на хората? Понякога функцията му е да показва пътя, понякога служи като напомняне, за да те вразуми, понякога те озарява и ти помага да разбереш истината и ти дава път за практикуване. Когато си се отклонил от собствения си път, Той те поддържа и ти помага като патерица, като те води към правия път и те напътства. С каквато и светлина и знания Светият Дух да просветлява хората — като те може да се различават в зависимост личните им истории — те ни най-малко не противоречат на истината и не са в конфликт с нея. Ако всеки има такива преживявания, в които има истинско търсене и молитва и истинско покорство, а Светият Дух непрестанно работи, за да го просветлява и ръководи, и ако е проницателен и има фина мисъл, и може да практикува и навлезе в нещата, за които Светият Дух го просветлява, то духовният му ръст би се разраснал много бързо. Така той ще се е възползвал от възможността. Една от характеристиките на делото на Светия Дух е, че е много бързо.

Приключва за миг, за разлика от делото на злите духове, които винаги подтикват и принуждават хората да правят неща по такъв начин, че те не могат да не ги направят. Понякога Светият Дух работи, като кара хората да изпитват определено чувство, когато са на ръба на опасност, което ги кара да се чувстват неспокойни и изключително тревожни. Това се случва при специални обстоятелства. Обикновено когато хората се приближат до Бог и търсят истината или когато четат Божието слово, Светият Дух им дава чувство или фина мисъл, или идея. Или може да ти предаде някакво твърдение или послание. Усеща се като че ли има глас, но е някак безгласно, като напомняне, и можеш да разбереш какво има предвид. Ако вземеш значението, което си разбрал, и го изразиш с правилните думи, ще спечелиш нещо и ще поучиш и останалите. Ако преживяването на хората винаги е такова, постепенно ще разберат много истини. Ако делото на Светия Дух винаги е до хората и винаги има нова светлина, която да ги ръководи, те със сигурност никога няма да се отклонят от истинския път. Дори ако никой не разговаря с теб, никой не те напътства и нямаш работни разпоредби, ако вървиш в посоката, в която Светият Дух те води, то ти със сигурност няма да се отклониш от пътя. Петър е видял Господ Исус, след като е възкръснал и се е възнесъл към небето, но малко на брой пъти. Не е можел, както хората си мислят, да вижда Господ Исус често или да Го вижда, когато си пожелае, нито Го е виждал, когато се е молел за неща, които не е разбирал. Не е било така. Толкова лесно ли е да видиш Бог? Бог не се показва просто ей така на хората. Повечето пъти Бог е карал Петър да разбира разни неща чрез делото на Светия Дух. Защо не можете да постигнете това, което Петър е могъл? Какво доказва това в крайна сметка? Доказва, че вашите заложби не са достатъчни, че нямате силата да разберете и че не можете да разберете неща чрез размисъл. Без значение пред какво сте изправени, винаги трябва да гледате на него съобразно истината в Божието слово. Ако хората винаги живеят в собствените си мисли и мозък, когато нещо им се случи, и се справят с него с човешки средства, то те нищо няма да придобият. Какво си е мислел Петър, когато нещо му се е случвало? Разглеждал го е и е размишлявал върху него съобразно словото на Господ Исус и така е успявал да разбере Божиите намерения. А по-късно, когато Господ Исус се е възнесъл към небето, защо Петър все пак е успявал да разбере Божиите намерения?

Успявал е да го направи заради просветлението на Светия Дух. Ако не е можел да усети просветлението на Светия Дух и Господ Исус не му се беше явил след Своето възкресение и възнесение към небето, как щеше да може да разбере Божиите намерения? Бог в плътта не работи, както хората си представят, лично и непрестанно насочвайки ги всеки ден, за да ги направи съвършени. Не е така. Има и сътрудничество от страна на делото на Светия Дух. Всъщност в по-голямата си част е делото на Светия Дух, което сътрудничи. Плътта върши водещата работа и когато делото приключи, Светият Дух просветлява хората да разберат останалите дребни проблеми. Ако хората не могат да разберат това и са способни да придобият само част, те няма да успеят да придобият останалите детайли — а ако не могат да ги придобият, няма да се променят и няма да постигнат напредък.

Не е лесно за онези, които не са изпитали делото или просветлението на Светия Дух, да разберат тези неща. Истината е, че има модел в делото и просветлението на Светия Дух. Когато делото и просветлението на Светия Дух бъдат споменати, хората винаги разбират погрешно, като си мислят, че трябва да страдат много и да заплатят огромна цена, преди да могат да получат делото на Светия Дух. Не е ли това човешка представа? Тъй като хората са мързеливи и сърцата им са толкова недодялани, обикновено никога не се съсредоточават върху чувствата в духа си и дори когато в него има малко светлина и просветление, те не им обръщат внимание. Ако по цял ден се занимаваш с личните си дела, придържаш се към думите и доктрините и към правилата, живееш плътски живот и изпитваш романтична любов, то Светият Дух не може да те просветли и напътства. Няма как Той да направи това. Трябва да се молиш повече, да търсиш делото на Светия Дух, да търсиш как да го приемеш и да не позволяваш да ти се изплъзне. Моли се на Бог: „О, Боже! Моля Те, работи върху мен, усъвършенствай ме и ме промени, позволи ми да разбера Твоите намерения във всички неща и да се покоря на желанията Ти. Твоята велика любов и Твоето намерение са в Твоето спасение за мен. Въпреки че хората са непокорни и Ти се съпротивляват, въпреки че природата им е предателска, сега разбирам Твоето намерение в спасението им и искам да Ти сътруднича. Дай ми повече ситуации, изпитания и трудности, които да ми позволят да видя Твоята ръка в тези трудности и да видя Твоите дела,

така че да мога да бъда човек, който може да разбере Твоите намерения и да им се покори. Нека не бъда разпуснат човек, а да съм здраво стъпил на земята“. Моли се така и го прави често. Моли Светия Дух винаги да работи върху теб и да те напътства. Когато Светият Дух види, че вървиш по правилния път и правиш това, което трябва, Той първо те изправя пред определени ситуации, за да те тества, и пред тежко изпитание, за да види дали можеш да го преодолееш. Някои може да не успеят да го издържат. Те ще кажат: „О, Боже, тази ситуация ми идва в повече — не мога да я изтърпя!“. Така ще се провалят в този случай. Ако наистина мислиш, че ситуацията, в която си, е твърде тежка за теб, то се моли на Бог така: „О, Боже, ситуацията, която ми даде, е твърде тежка за мен. Не мога да я издържа, но имам желание да се постарая. Моля Те, осигурявай ме съобразно духовния ми ръст и ми позволи да разбера намеренията Ти, без да Те предам или да се оплача, независимо дали преминавам през огромни, или по-леки страдания. Направи така, че да мога да Ти се покоря напълно и да си доволен. Без значение дали преминавам през големи, или по-леки страдания, стига това да са Твоите желания, аз с готовност ще им се покоря, без да се оплаквам. Не искам да се противопоставя на желанията Ти и колкото и тежки да станат страданията ми, стига да мога да ги понеса, Те моля да ми ги дадеш“. Трябва да се молиш уверено и смело. Не бягай и не се страхувай. Когато Светият Дух види, че вървиш по правилния път, че правиш това, което трябва да правиш, че наистина искаш Бог в сърцето си и че преследваш истината, Той може да те изправи пред тежка ситуация и да ти даде огромна сила, с която да я превъзмогнеш — и тогава ще си спечелил. Да можеш да превъзмогнеш особено тежка ситуация, е много по-възвишено от разбирането на няколко думи и доктрини. Въпрос на свидетелстване е.

Във всекидневието си хората се сблъскват с всякакви хора, събития и неща и ако не разполагат с истината, не се молят и не я търсят, то за тях ще е трудно да отхвърлят изкушението. Вземете например отношенията между мъж и жена. Някои хора не могат да устоят на такива изкушения и се провалят веднага щом попаднат в такава ситуация. Не показва ли това, че духовният им ръст е твърде малък? Хората, които не разполагат с истината, са жалки по този начин и въобще не свидетелстват. Някои хора се отдават на изкушението, когато попаднат в ситуации, свързани с

пари. Когато видят някой богат човек, те се оплакват: „Как така този човек има толкова много пари, а аз съм толкова беден? Не е честно!“. Оплакват се, когато това им се случи, и не могат да го приемат от Бог или да се покорят на Неговото устройване и организация. Има и хора, които винаги се концентрират върху статуса, и когато бъдат изправени пред този вид изкушение, не могат да го преодолеят. Например невярващ иска да наеме такъв човек на официална позиция, която ще му даде много предимства, и той не може да устои. Мисли си: „Трябва ли да го направя?“. Моли се, размишлява и накрая: „Да, трябва!“. Взел е решение и няма нужда да търси повече. Ясно е решил да приеме позицията и да се възползва от нейните предимства, но иска и да се върне и да вярва в Бог, тъй като го е страх да не загуби благословиите на вярата в Него. Така че Му се моли: „Моля Те, изпитай ме, Боже“. За какво да те изпитва оттук нататък? Вече си решил да приемеш официалната позиция. Не устоя по този въпрос и вече си паднал. Нужно ли е все още да бъдеш изпитван? Не си достоен за Божието изпитание. Ще можеш ли да се справиш с твоя окаяно дребен духовен ръст? Дори има някои достойни за презрение хора, които се конкурират за всяко предимство, което им се изправи пред очите. Светият Дух е точно до тях и ги наблюдава, за да види какви мнения изразяват и какво е отношението им, и започва да ги изпитва. Някои хора си мислят: „Не искам това, дори и то да е добрината на Бог към мен. Вече имам достатъчно и Бог ми показва твърде много добрина. Не ме интересува каква храна или какви дрехи нося, единствено искам да се стремя към истината и да мога да придобия Бог. Истината, която получих, ми бе дадена от Бог без нищо насреща. Не заслужавам тези неща“. Светият Дух проучва внимателно в сърцата им и ги просветлява дори повече, като им позволява да разберат повече и да бъдат по-енергични, и прави истината по-прозрачна за тях. Тези достойни за презрение хора обаче виждат полза от това да им се дава и си мислят: „Ще се боря за това, преди някой друг да успее. Ако го дадат на някой друг, а не на мен, ще им се накарам и ще им създам проблеми. Ще им покажа кой съм аз и ще видим на кого ще го дадат следващия път!“. Светият Дух вижда, че са такива, и ги разкрива. Грозотията им е разобличена, а този тип хора трябва да бъдат наказани. От колкото и години да са вярващи, това няма да е от значение. Не могат да спечелят нищо! Често, когато Светият Дух показва добрина на хората,

те я печелят, когато не я очакват. Ако Бог не ти показва добрина, твоето наказание също ще дойде, когато не го очакваш. Толкова опасни са нещата за тези, които не се стремят към истината.

Когато хората не разбират нещата, които им се случват, и не знаят как да постъпят подобаващо, какво трябва да направят първо? Трябва първо да се молят. Молитвата е преди всичко. Какво показва молитвата? Че си отдаден, че в известна степен имаш богобоязливо сърце и че си човек, който търси Бог, което доказва, че поставяш Бог на първо място. Когато Бог е в сърцето ти и има място там и когато можеш да се покоряваш на Бог, ти си предан християнин. Има много по-възрастни вярващи, които се молят на колене по същото време всеки ден. Коленичат в продължение на час или два всеки път, но колкото и години да са коленичили така, това не е разрешило много от проблемите с греховете им. Нека за начало да не вземаме предвид дали такава религиозна молитва е полезна, или не. Тези по-възрастни братя и сестри са поне малко предани. Те са много по-добре от младите хора в това отношение. Ако искаш да живееш пред Бог и да преживееш Божието дело, то първото нещо, което трябва да направиш, когато нещо ти се случи, е да се молиш. Молитвата не е само въпрос на безмозъчно напяване на наизустени фрази и нищо повече. Никъде няма да стигнеш така. Трябва да се научиш да се молиш от сърце. Може да се молиш така осем или десет пъти, без да видиш резултат, но не се обезсърчавай: трябва да продължаваш да се упражняваш. Моли се първо, когато нещо ти се случи. Първо кажи на Бог и Го остави да поеме контрол. Остави на Бог да ти помогне, остави Го да те насочва и да ти показва пътя. Това ще докаже, че имаш богобоязливо сърце и че поставяш Бог на първо място. Когато нещо ти се случи или се натъкнеш на трудности и си негативен и се ядосаш, това е проявление на липсата на Бог в сърцето ти и липсата ти на боязън от Него. Пред каквито и трудности да си изправен в реалния живот, трябва да дойдеш пред Бог. Първото нещо, което трябва да направиш, е да паднеш на колене и да се молиш. Това е най-важното нещо. Молитвата показва, че Бог има място в сърцето ти. Ако, като си изправен пред проблеми, погледнеш нагоре към Бог и Му се молиш и търсиш от Него, това показва, че в известна степен имаш богобоязливо сърце. Не би правил това, ако Бог не беше в сърцето ти. Някои хора казват: „Молих се, но Бог не ме просветли!“. Не е правилно да се говори

така. Трябва първо да се замислиш дали намерението зад молитвата ти е правилно. Ако искрено търсиш истината и често се молиш на Бог, то може да има определен въпрос, по който Бог те просветлява и ти позволява да разбереш. При всички положения Бог ще те накара да разбереш. Ако Бог не те просветли, няма да можеш да разбереш сам. Има някои неща, които човешката мисъл не може да постигне, без значение дали имаш силата да разбереш и независимо от заложбите ти. Когато разбираш, това от мисленето ти ли идва? С намеренията на Бог и с намеренията на делото на Духа, ако Светият Дух не те просветли, няма да намериш някой, който знае. Ще знаеш само когато Самият Бог ти каже какво има предвид. И така, първото нещо, което трябва да направиш, когато нещо се случи, е да се молиш. Когато се молиш, ти трябва да изразиш мислите си, възгледите си и отношението си към Бог и да търсиш истината от Него с нагласа за покорство в сърцето си. Това е, което хората трябва да практикуват. Няма да постигнеш резултати, ако просто правиш нещата механично, и тогава не трябва да се оплакваш, че Светият Дух не те е просветлил. Разбрах, че някои хора само следват религиозните церемонии и извършват религиозни дейности във вярата си в Бог. Изобщо няма място за Него в сърцата им. Те дори отричат делото на Светия Дух. Не се молят или не четат Божието слово. Само продължават да ходят на събрания и нищо повече. Това вяра в Бог ли е? Продължават да вярват както си знаят, но в тяхната вяра няма Бог. Бог не е в сърцата им, вече не искат да се молят на Бог и вече не желаят да четат Божието слово. Не са ли станали така невярващи? По-конкретно има някои водачи и работници, които често работят по общи дела. Никога не се съсредоточават върху навлизането в живота, а приемат работата по общи дела като свое основно задължение. Единствено се занимават с изпълнението на ежедневни задачи и не вършат същинската работа на водачите и работниците. Вследствие на това, след като са вярвали в Бог в продължение на двадесет или тридесет години, нямат думи, които да предложат за техните житейски преживявания, и не познават Бог наистина. Могат единствено да кажат няколко думи и доктрини. Не са ли станали така лъжеводачи? Това е така, тъй като във вярата си в Бог те не изпълняват своите правилни задължения или не преследват истината. Ако някой само разчита на разбирането на няколко думи и доктрини, това няма да реши нищо. Ще се оплаква от Бог веднага

щом бъде изпитан, засегнат от бедствие или се разболее. Не познава себе си наистина и въобще няма свидетелство за преживяване. Това показва, че не е преследвал истината през годините, в които е вярвал в Бог, че само се е занимавал с външни неща и се е саморазрушил в резултат на това. От колкото и години някой да вярва в Бог, той трябва поне да разбере някои истини, за да е сигурен, че няма да пропадне, да извърши зло или да бъде отстранен. Трябва да е оборудван поне с това. Някои хора слушат проповедите половинчато и не размишляват върху Божието слово. Не търсят истината, каквото и да им се случва. Стига им само да разбират думите и доктрините, като предполагат, че са придобили истината. Тогава, когато дойде изпитание, нямат никакви познания и сърцата им са пълни с недоволство и оплаквания, които не смеят да кажат на глас, въпреки че би им се искало. Не са ли такива хора просто толкова жалки? Много хора са винаги нехайни в изпълнението на дълга си. Не размишляват върху себе си и не се опитват да се опознаят, когато са кастрени. Винаги си търсят рационални оправдания и така тяхната грозотия се показва по много различни начини и те са разкрити и отстранени, без да се опознаят докрай. Какъв е смисълът на разбирането на доктрините тогава? Въобще няма смисъл. От колкото и години хората да вярват в Бог, само да разбират и да могат да говорят доктрината е безполезно. Не са придобили истината, а са се отклонили от пътя. Така че, когато нещо ти се случи и се молиш на Бог, търсейки Неговите намерения, ключът е да успееш да разбереш истината, за да се разреши проблемът. Това е правилният път и трябва упорито да постоянстваш в тази практика.

1997 г.

НАДМЕННАТА ПРИРОДА Е В ОСНОВАТА НА СЪПРОТИВАТА НА ЧОВЕКА СПРЯМО БОГ

Днес ще говоря по въпроса за природата, същността и нрава на поквареното човечество. Какво представлява природата? Природата е вродената същност на хората, това нещо в тях, което има контролираща и направляваща сила. Всичко, което човек мрази, ненавижда или харесва, е показателно за неговия нрав, който е пряко свързан с неговата природа същност. На практика природата е същност, а природата на човека определя неговата същност. Нравът е това, което произтича от същността и природата на човека. Нравът, разкриван от хората в тяхната реч, действия и в начина, по който постъпват и се справят със света, е показателен за тяхната природа, която е тяхната същност. Това е концепцията за природа. Тоест всичко, което човек харесва, мрази или презира, и всичко, към което човек се стреми, е показателно за неговата природа. Това са ключовите неща, които трябва да се разгледат, за да се види дали природата същност на човека в крайна сметка е добра или лоша. Например, ако човек обича да прави зло, тогава природата същност на този човек е доста лоша. Ако обича да прави добро и да действа праведно, тогава природата същност на този човек е добра. След като казах това, разбирате ли всички понятието за природа? Природата е същност. Преди се твърдеше, че хората са със същата същност като техния дух: какъвто дух е в тях, какъвто дух имат, такъв е видът природа, който притежават. Разбира се, това не е неправилно, но сега да кажем единствено, че духът определя природата, би било малко неясно и не би било практично. Какво да използвам сега, за да обясня това? Ще използвам нрава, за да обясня природата и същността на човека, защото нравът е това, което се проявява, което хората могат да видят, докоснат и с което могат да влязат в съприкосновение, така че той е по-конкретен и обективен. Що се отнася до духа, хората смятат, че той има неясно качество, че е загадъчен и относително празен, всичко това защото не могат да си го представят, нито могат да го видят или докоснат, нито имат начин, по който да го изразят. Не би било подходящо, нито необходимо, да се говори винаги за дух и душа. Не е нужно да обясняваме въпроса за природата, защото тези неща са невидими, а не конкретни.

Това, което сега обсъждаме, е най-конкретно и реално и може да реши проблема с покварата на хората. Като използваме този вид език, за да изразим и обясним този проблем, можем да постигнем резултати.

Току-що говорихме за концепцията за природата, но какво всъщност е човешката природа? Вие знаете ли? Тъй като хората са покварени от Сатана, тяхната природа, която също е и тяхната същност, се е променила. Какво тогава е човешката същност? Това, за което говоря сега, е същността и природата на всички хора и не е насочено към определен индивид. Откакто човечеството е покварено от Сатана, човешката природа е започнала да се влошава и разумът, притежаван от нормалните хора, постепенно се е загубил. Сега те вече не действат като човешки същества в положението на човек, а са изпълнени с необуздани стремежи. Те са надминали положението на човек, но въпреки това копнеят да отидат още по-високо. За какво се отнася това „по-високо“? Те искат да надминат Бог, да надминат небесата и да надминат всичко останало. Къде се корени причината хората да разкриват такива нрави? В края на краищата човешката природа е прекалено надменна. Повечето хора разбират смисъла на думата „надменност“. Това е дума с отрицателно значение. Ако някой разкрива надменност, другите мислят, че той не е добър човек. Всеки път, когато някой е прекалено надменен, другите винаги допускат, че той е зъл човек. Никой не иска да бъде свързван с този термин. На практика обаче всеки е надменен и всички покварени хора имат тази същност. Някои казват: „Не съм в ни най-малка степен надменен. Никога не съм искал да бъда архангел, нито някога съм искал да надмина нито Бог, нито всички останали. Винаги съм бил човек, който е особено простодушен и изпълнителен“. Това не е задължително да е така — тези думи са неверни. Хората имат надменна природа и същност, затова често могат да се бунтуват срещу Бог и да Му се съпротивляват, да не слушат словата Му, да имат представи за Него, да вършат неща, с които Го предават, и да вършат неща, с които превъзнасят себе си и свидетелстват за себе си. Ти казваш, че не си надменен, но да предположим, че ти бъде поверена църква, която да ръководиш, и Аз не те кастря, и никой в Божия дом не те критикува и не ти помага. След като я ръководиш известно време, ще имаш пълен контрол над хората и ще накараш всички да ти се подчиняват, дори до такава степен, че те ще имат високо мнение за теб и ще те почитат.

Как може да се случи това? То се определя от твоята природа; то не е нищо друго освен естествено разкриване. Не е нужно целенасочено да се учиш на това от другите, нито другите трябва умишлено да те учат на това, или да ти нареждат, или да те принуждават да го правиш — такава ситуация възниква естествено. Всичко, което правиш, има за цел да накара хората да те превъзнасят, да те хвалят, да ти се покланят, да ти се подчиняват и да те слушат за всичко. Когато бъдеш поставен на ръководна позиция, ти естествено предизвикваш тази ситуация и не би могъл да я промениш, дори и да искаш. А как възниква тази ситуация? Тя се определя от надменната природа на човека. Проявлението на надменността е бунтарство и съпротива срещу Бог. Хората са надменни, самонадеяни и самоправедни, затова са способни да създават свои собствени независими царства и да правят нещата по свой начин. Те също така са способни да привличат хората под свой контрол и да ги въвличат в своята орбита. Фактът, че хората са толкова надменни, че са способни да създават свои собствени независими царства, доказва, че тяхната природа същност е Сатана, че тя е архангелът. Ако хората са надменни и самонадеяни до определена степен, те няма да имат Бог в сърцата си, ще Го оставят настрана и ще искат да бъдат Бог и да накарат всички да им се подчиняват. Тогава те ще са станали точно като архангела. Ако притежаваш надменната природа на Сатана, в сърцето ти няма да има място за Бог. Дори и да вярваш в Бог, Бог няма да те признае и ще те отстрани като зъл човек.

Ние сме проповядвали евангелието многократно на много водачи в религиозния свят, но независимо от начина, по който общуваме с тях по отношение на истината, те не го приемат. Защо това е така? Това е така, защото тяхната надменност е станала втора природа и Бог вече няма място в сърцата им. Някои хора могат да кажат: „Хората, които са под ръководството на определени пастори в религиозния свят, наистина имат голяма мотивация. Сякаш Бог наистина е сред тях“. Мислиш ли, че да имаш ентусиазъм е същото като да имаш мотивация? Колкото и възвишени да звучат тези пасторски теории, те познават ли Бог? Ако наистина се бояха от Бог дълбоко в себе си, щяха ли да карат хората да ги следват и да ги възвеличават? Щяха ли да могат да контролират други хора? Щяха ли да се осмеляват да пречат на другите да търсят истината и да изследват истинския път? Ако те вярват, че Божиите овце са всъщност

техни и че всички трябва да ги слушат, тогава не е ли истина, че се смятат за Бог? Такива хора са по-лоши дори от фарисеите. Не са ли те истински антихристи? По този начин тяхната надменност е пагубна и може да ги накара да вършат предателски неща. Не се ли случват такива неща между вас? Можете ли да впримчите хората по този начин? Ти би могъл, но просто не ти е дадена възможност, и непрекъснато те кастрят, така че не би посмял. Някои хора също така се превъзнасят по заобиколни начини, но говорят много умно, така че обикновените хора не могат да ги разпознаят. Някои хора са толкова надменни, че казват: „Недопустимо е някой друг да ръководи тази църква! Бог трябва да мине през мен, за да дойде тук, и Той може да ви проповядва само след като Му обясня ситуацията в тази църква. Освен мен, никой друг не може да дойде тук и да ви напои“. Какво намерение се крие зад изричането на това? Какъв вид нрав разкрива то? Това е надменност. Когато хората постъпват така, поведението им е съпротивляващо се и непокорно на Бог. По този начин надменната природа на хората определя, че те ще се превъзнасят, ще се бунтуват срещу Бог и ще Го предават, ще впримчват другите, ще ги съсипват и ще се самоунищожават. Ако умрат непокаяни, накрая ще бъдат отстранени. Не е ли опасно човек да има надменен нрав? Ако имат надменен нрав, но са в състояние да приемат истината, тогава все още има възможност да бъдат спасени. Те трябва да минат през правосъдие и наказание и да се отърват от покварения си нрав, за да постигнат истинско спасение.

Някои хора винаги казват: „Защо Бог използва правосъдие и наказание, за да спаси хората в последните дни? Защо словата на правосъдие са толкова строги?“. Има една поговорка, която може би знаете: „Божието дело е различно за всеки човек. То е гъвкаво и Той не се придържа към правилата“. Делото на правосъдие и наказание в последните дни е насочено предимно към надменната природа на хората. Надменността обхваща много неща, много видове покварен нрав. Правосъдието и наказанието са насочени директно към думата „надменност“, за да се премахне напълно надменния нрав на хората. Накрая хората няма да се бунтуват срещу Бог, нито ще Му се съпротивляват, така че няма да се стремят да създадат свои собствени независими царства, нито ще се превъзнасят или ще свидетелстват за себе си, нито ще действат подло, нито ще имат прекомерни искания от Бог — по този начин те ще са отхвърлили

своя надменен нрав. Надменността има много проявления. Например да кажем, че някой, който вярва в Бог, поисква Неговата благодат — на какво основание можеш да поискаш това? Ти си човек, покварен от Сатана, сътворено същество. Фактът, че живееш и дишаш, вече е най-голямата от Божиите благодати. Ти можеш да се наслаждаваш на всичко, което Бог е създал на земята. Бог ти е дал достатъчно, така че защо би искал повече от Него? Това е така, защото хората никога не са доволни от съдбата си. Те винаги мислят, че са по-добри от другите, че трябва да имат повече, така че винаги го изискват от Бог. Това е показателно за техния надменен нрав. Макар че устата им може да не го каже, когато хората за първи път започнат да вярват в Бог, в сърцата си те може да си мислят: „Искам да отида в рая, а не в ада. Искам не само аз самият да бъда благословен, но и цялото ми семейство. Искам да ям хубава храна, да нося хубави дрехи, да се наслаждавам на хубави неща. Искам добро семейство, добър съпруг (или съпруга) и добри деца. В крайна сметка искам да властвам като цар“. Всичко се свежда до техните изисквания и нужди. Този техен нрав, тези неща, които мислят в сърцата си, тези прекомерни желания — всички те олицетворяват надменната природа на човека. Какво Ме кара да кажа това? Всичко се свежда до положението на хората. Човекът е сътворено същество, което произлиза от пръстта. Бог е създал човека от глина и е вдъхнал в него диханието на живота. Толкова низко е положението на човека, но въпреки това хората идват пред Бог, като искат различни неща. Положението на човека е толкова неблагородно, че той не трябва да отваря устата си и да изисква нищо от Бог. Какво трябва да правят хората? Те трябва да работят усилено, независимо от критиките, да полагат максимални усилия и с радост да се покоряват. Не става въпрос за приемане на нищожността с радост. Не приемайте нищожността с радост — това е положението, с което хората се раждат. Те трябва да бъдат по природа послушни и нищожни, защото статусът им е низш и затова не трябва да изискват от Бог неща, нито трябва да имат прекомерни желания към Него. Не трябва да има такива неща в тях. Ето един прост пример. Едно заможно семейство наело слуга. Положението на този слуга в заможното домакинство било особено ниско, но въпреки това той казал на господаря на къщата: „Искам да нося шапката на сина ти, искам да ям ориза ти, искам да нося дрехите ти и искам да спя в леглото ти. Каквито

и неща да употребяваш, златни или сребърни, аз ги искам! Допринасям много с работата си и живея в дома ти, така че ги заслужавам!“. Как трябва да се отнесе господарят към него? Господарят ще каже: „Трябва да знаеш какво представляваш, каква е твоята роля: ти си слуга. Давам на сина си това, което той иска, защото това е неговото положение. Какво е твоето положение, твоята идентичност? Нямаш право да искаш тези неща. Трябва да отидеш и да правиш това, което трябва, отивай да изпълняваш задълженията си според положението и идентичността си“. Има ли такъв човек някакъв разум? Има много хора, които вярват в Бог, които нямат много разум. От самото начало на вярата си в Бог те имат скрити мотиви и след това не спират да отправят искания към Бог: „Делото на Светия Дух трябва да ме следва, докато проповядвам евангелието! Ти също трябва да ми прощаваш и да ме търпиш, когато правя лоши неща! Ако върша много работа, Ти трябва да ме възнаградиш“. Накратко, хората винаги искат неща от Бог, те винаги са алчни. Някои хора, които са свършили малка част от делото и са ръководили доста добре църква, мислят, че са по-добри от другите и често разпространяват изказвания от сорта: „Защо Бог ме поставя на важна позиция? Защо продължава да споменава името ми? Защо продължава да говори с мен? Бог има високо мнение за мен, защото имам заложби и защото съм повече от обикновените хора. Вие завиждате, че Бог се отнася с мен по-добре. За какво има да завиждате? Не виждате ли колко работа върша и колко жертви правя? Не трябва да завиждате за добрите неща, които Бог ми дава, защото аз ги заслужавам. Работил съм много години и съм страдал толкова много. Заслужавам признание и съм пригоден“. Има и други, които казват: „Бог ми позволи да се присъединя към срещите на съработниците и да слушам Неговото общение. Аз имам тази пригодност — вие имате ли я? Първо, имам много заложби и се стремя към истината повече от вас. Нещо повече, аз отдавам всичко в по-голяма степен от вас и мога да върша работата на църквата — а вие можете ли?“. Това е надменност. Резултатите от изпълнението на дълга и работата на хората са различни. Някои имат добри резултати, а други — лоши. Някои хора се раждат с добри заложби и също са в състояние да търсят истината, така че резултатите от техния дълг се подобряват бързо. Това се дължи на техните добри заложби, които са предопределени от Бог. Но как да решим проблема с лошите резултати от изпълнението

на дълга? Трябва постоянно да търсите истината и да работите усилено, тогава и вие можете постепенно да постигнете добри резултати. Докато се стремите към истината и достигате до предела на възможностите си, Бог ще одобрява. Но независимо дали резултатите от работата ви са добри или не, вие не трябва да имате погрешни идеи. Не мислете: „Пригоден съм да бъда равен на Бог“, „Пригоден съм да се наслаждавам на това, което Бог ми е дал“, „Пригоден съм да накарам Бог да ме хвали“, „Пригоден съм да водя другите“ или „Пригоден съм да поучавам другите“. Не казвай, че си пригоден. Хората не трябва да имат тези мисли. Ако имаш тези мисли, това доказва, че не си на полагащото ти се място и дори нямаш елементарния разум, който човек трябва да притежава. И как можеш да се отървеш от своя надменен нрав? Не можеш.

Някои хора казват, че нямат покварен нрав, че не са надменни. Какви хора са те? Това са хора без разум и също така са най-глупавите и надменни от всички. Всъщност те са по-надменни и непокорни от всеки друг. Колкото повече някой казва, че няма покварен нрав, толкова по-надменен и самоправеден е. Защо другите са способни да познаят себе си и да приемат Божието правосъдие, а ти не си? Ти изключение ли си? Ти светец ли си? Във вакуум ли живееш? Ти не признаваш, че човечеството е дълбоко покварено от Сатана, че всеки има покварен нрав. Това означава, че изобщо не разбираш истината и че си най-непокорен, невеж и надменен от всички. Според теб има много добри хора в света и само няколко лоши — тогава защо е пълен с тъмнина, пълен с мръсотия и поквара, пълен с конфликти? Защо в света на човека всички винаги се съревновават и борят един срещу друг? Дори вярващите в Бог не са изключение. Хората винаги се борят и се бият помежду си. Откъде идва тази борба? Тя е продукт на тяхната покварена природа, разбира се, самото проявление на техния покварен нрав. От хората, които имат покварена природа, излиза надменност и бунтовност. Онези, които живеят в сатанински нрав, са войнствени и заядливи. Онези, които са войнствени и заядливи, са най-надменните хора от всички, те не се подчиняват на никого. Защо хората признават често греховете си, но не се покайват? Защо вярват в Бог, но не могат да приложат истината на практика? Защо вярват в Бог в продължение на много години, но не могат да съответстват на Него? Всичко това се дължи на надменната природа на хората. Хората винаги са се бунтували и

са се съпротивявали спрямо Бог, били са напълно нежелаещи да приемат истината и дори са я мразили и са я отхвърляли. Това не е поради твърде високите Божии изисквания, а по-скоро защото хората се съпротивляват на Бог твърде жестоко и безмилостно, до степента, че да направят Бог свой враг и да Го разпнат. Нима такова покварено човечество не е твърде жестоко, надменно и неразумно? Бог изразява толкова много истини, Той има милост и спасява хората, и прощава греховете им, но човечеството изобщо не приема истината, хората винаги осъждат Бог и Му се съпротивляват и не могат да се помирят с Него. На какво ниво е отношението на човечеството към Бог? Човекът е станал враг на Бог, Негова противоположност. Бог изразява истината, за да разобличава, съди и спасява хора. Хората не я приемат или не ѝ обръщат внимание. Хората не вършат това, което Бог изисква от тях. Вместо това те отиват и вършат това, което Той мрази и презира. Бог изразява истината, но хората Го отхвърлят. Бог съди и наказва покварените нрави на хората и те не само не приемат истината, но и спорят и се бунтуват срещу Него. Колко надменни са хората? Поквареното човечество безсрамно отрича и се съпротивлява на Бог. Дори и да вярват в Бог, хората винаги преследват голяма благословия, награда и влизане в небесното царство. Те също така искат да бъдат владетели и да упражняват власт. Това е моделът на представяне на надмеността, истинският покварен нрав на човека.

Бог стана плът, за да спаси човека, но в замяна на приемането на Бог от хората като домакини те поискаха разноски за издръжка, награди, благословии и дори започнаха да се хвалят, че са станали домакини на Бог, и да казват, че са обичани от Бог, така че другите да имат високо мнение за тях. Малък брой хора бяха наясно, че Този, когото приеха като домакини, беше Бог, но въпреки това в замяна поискаха пари от църквите. Такива надменни хора казват, че нямат покварен нрав и че вярата им е по-голяма от вярата на всеки друг, че са по-предани на Бог и че действат по-добре от всеки друг. Някои хора се хвалят за себе си: „От двадесет години вярвам в Бог. Когато за първи път се обърнах, нямаше църква — проповядвах евангелието навсякъде, където ходех!“. Защо се хвалиш? Ти нямаш нищо, с което да можеш да се похвалиш. Въз основа на сегашното ти поведение трябва да се шамаросаш по лицето, да се проклинаш, да ненавиждаш и мразиш себе си. Защо се хвалиш? Твоят надменен нрав е

твърде силен — вече си достигнал върха, крайната степен! Независимо дали хората говорят много или малко, тонът им, намеренията им и думите им имат надменен привкус и същност. Ще дам един прост пример. Да кажем, че в църквата има човек, който току-що е започнал да вярва, който е доста надежден, който искрено се стреми. Някои хора могат да го погледнат отвисоко, като му кажат надменно: „От колко години си вярващ? Откъде си? Имаш ли някакви идеи? С кои истини все още не си наясно? Подготвен ли си с тези основни истини? След като си подготвен, трябва да проповядваш евангелието!“. Какви способности имаш, за да поучаваш такъв човек? Ти също си човек, просто си приел Бог малко по-рано. Въпреки това, ти все още не си се отървал от надменността в същността на собствения си покварен нрав. Какви квалификации имаш, за да поучаваш другите? Разбира се, ти можеш да общуваш с тях, но твоите гледни точки и намерения са неправилни, твоето отношение е погрешно и природата на това е толкова омразна! Горното се свързва с някои хора, за да разберат състоянието на евангелската работа, като ги пита дали има трудности в проповядването на евангелието или какви проблеми трябва да бъдат решени в евангелската работа. Те казват: „Работата е нормална, няма проблеми“ и възприемат отношение на умишлено пренебрежение. Те рядко съобщават кои проблеми съществуват в евангелската работа или как се решават, още по-малко какви трудности трябва да бъдат решени от Горното. Какъв проблем е това? Дали това е проява на отговорно изпълнение на техния дълг? Дали е проява на преданост към Бог? Те казват многократно, че се покоряват и следват Бог, и казват, че са видели истинския Бог, че са наистина покорни, че наистина са готови да отдадат всичко на Бог, да платят цената, но в крайна сметка те могат да проявят такъв нрав и да кажат такива думи — каква същност смятате, че има в действителност такъв човек? Какъв може да бъде изходът за него? Какво заслужава? Ако не съм казал тези думи, ако не съм проявил никакъв интерес към такива въпроси, тогава какво ниво според вас биха могли да достигнат такива хора? Не можете да си представите колко ужасни са последствията. Когато говоря и разговарям с някои хора с нормален тон, те стават надменни, мислейки, че съм обикновен човек. Те се увличат и започват да се изпускат, като искат да се намесват и да оценяват всичко и винаги искат да се показват. Когато видя, че те са такива, Аз не им

обръщам никакво внимание. За да бъда честен с вас, виждам, че повечето хора са доста отвратителни. Веднага след като се срещна с тях, още не съм изрекъл и три изречения, преди да започнат да се кланят и угодничат. По-малко от седмица след като ги срещна, те вече биха се осмелили да поучават Бог. След като опозная такива хора известно време, не ги харесвам, не им обръщам внимание, а по-късно чувам, че са извършили нещо лошо, че са зли. Поставете се на мястото на някой друг и помислете за момент: ако се сблъскате с подобна ситуация, докато отглеждате децата си, как бихте се чувствали? Хората отглеждат деца, за да се грижат за тях в старините им и да ги погребат подобаващо. Ако децата им не им обръщат внимание, когато остареят, като си придават важност и ги поучават, или ги малтретират и ги тормозят, като не проявяват абсолютно никакво синовно отношение, тогава как ще се чувстват те? Няма ли да се чувстват ядосани и тъжни? Вие сега сте млади, с незадълбочен опит и все още не можете да оцените това. Аз съм бил на много места и съм срещал много хора. Сред тях, от хората, с които можех да седя като равен и да общувам, да си бъбря за ежедневието, никой не каза: „Бог е добър към мен. Трябва да имам малко съвест и разум, няма да правя нищо, което нарушава съвестта ми“. Хората не могат да направят дори и едно малко нещо със съвест или човечност. Те дори не могат да говорят от собственото си положение или да изпълняват своя дълг, какво остава да практикуват истината, което те също не могат да правят. Ако хората станат твърде надменни, надменността им ще надмине тази на архангела, като ще отидат една стъпка по-напред.

Някои хора са с малко по-добри заложби. Те могат да свършат малко работа и са избрани да станат църковни водачи. След като станат водачи, те не са свършили много реална работа, преди да започнат да стават надменни. Хората не се осмеляват да ги кастрят или да посочват отклоненията им. Ако говорите сериозно или малко по-строго с тях, те се ядосват и казват: „Няма да го направя. Който искаш да го направи, нека го направи. Ще видя дали някой може да го направи по-добре от мен. Нека Светият Дух разкрие тези хора!“. Колко надменни са тези думи! Доколко непокорни са хората? Те нямат никакви усещания по отношение на думите, които казват, или по отношение на нещата, които правят — те са напълно неосъзнати. Когато анализирам техните надменни думи, техните

надменни действия, мотивациите, които държат в сърцата си, и грозотата, която разкриват малко по малко, хората започват да разбират себе си. Ето колко безчувствени са хората. Без такова разнищване и разясняване ще могат ли хората да се опознаят? Ще могат ли да направят нещо хуманно? Те ще се държат само малко по-добре, ако постоянно ги удрям с пръчка — толкова безполезни са хората! Те вече са на това ниво на надменност. Дисциплината е напълно безполезна. Някои казват: „След като прочетох много от Божиите слова, чувствам, че те са истината и че думите, с които Той разобличава хората, са правилни, но аз вярвам в Бог от няколко години, така че защо Той не ме е дисциплинирал?“. Какво мислите: когато архангелът предаде Бог, ако Бог веднага го беше дисциплинирал и наказал, щеше ли той да бъде в състояние да предаде? Щеше ли да бъде възможно предателската му природа да бъде преодоляна? Щеше ли да бъде възможно да се премахне надменният му нрав? Нямаше! Така че хората днес са десет или двадесет пъти по-надменни от архангела. Само дисциплината не е достатъчна, те трябва да приемат правосъдие и наказание, трябва да приемат и да се стремят към истината — едва тогава Бог може да работи върху тях, едва тогава Той може да ги изпитва и облагородява. Ако не можеш да приемеш истината, тогава няма значение колко години вярваш, защото Бог няма да работи върху теб. Ако нямаш съвест и разум, тогава ти си един от зверовете. Той няма какво да ти каже, ти не си дисциплиниран, каквото и да направиш, и ако смущаваш църквата, ще бъдеш премахнат. След като толкова много истина е изговорена, виж дали хората се стремят към нея или не. Ако кажеш: „Изобщо не съм склонен да се стремя към истината, искам да тъна в упадък. Желая да пропадна“, тогава очакваш да получиш наказание. В момента не дисциплинирам никакви хора, просто говоря с тях, разобличавам и съдя тяхната поквара. Ако го вземеш присърце, тогава ти се стремиш да се изкачваш нагоре. Ако не го вземеш присърце, тогава чакаш по-късно наказание. В този момент, освен притока на истината, има и разобличаване, правосъдие и наказание, и накрая има наказание и възмездие. Разбира се, възмездието и наказанието ще дойдат рано или късно. Не се знае кога може да нарушиш управленски закон и тогава ще бъдеш мъртъв. Но аз увещавам всеки от вас да не чака идването на наказание, за да се събуди и да започне да се стреми към истината. В този момент ще бъде доста късно да съжаляваш и ще бъдеш

обречен. Няма да има повече възможности за покаяние. В този момент ще бъде твърде късно да се стремиш към истината, а също и безполезно. По-добре да се възползваш от настоящето, за да се събудиш рано, да направиш някои хуманни неща, някои съвестни неща. Не следвай упорито грешния курс.

Някои се саморекламират като хора, които имат добра човешка природа, но ако наистина имаш човешка природа, тогава защо би правил надменни неща? Защо не можеш да направиш нищо хуманно? Защо нямаш и най-малката съвест или разум? Хората са толкова надменни, че искат всичко, освен Бог. Те обожават всяка звезда, дявол и Сатана, но не се покланят на Бог, нито Му се покоряват. Те могат да направят всяко лошо нещо. Аз съм бил на много места. Някои хора, които Ме приеха като домакини, поискаха огромни суми за храна и квартира, още повече че храната и ежедневните стоки се плащат от църквата. Питам ви: как така тези хора нямат съвест? Нямам ли право да ям храна, която са приготвили? Те казваха преди това, че са готови да Ме приемат като домакини, но когато дойда, те се държат по такъв срамен начин. Те продължават ли да са хора? Продължават ли да имат човешка природа? Не говори глупости — ти не можеш да го направиш, ти нямаш човешка природа и си звяр. Твоята природа и твоята надменност те заклеймяват. Хората имат твърде малко вяра. Те са толкова надменни и непокорни, че не им е останало място за Бог! Заслужава ли някой, който е покварен до такава степен, да бъде наречен човек? Това е самият модел на дявола и на Сатана. Хората мислят: „Дори и да притежаваш истината, Ти все пак си просто човек, така че какво можеш да направиш? С какво можеш да ми помогнеш? Какво можеш да ми направиш? Къде можеш да ме заведеш? Аз Те гледам с пренебрежение. Не ме интересува дали си Бог или не“. Те не се интересуват от това. Сигурен съм, че ако ръководителят на вашата компания дойде в дома ти, ти няма да го оставиш да си тръгне, дори и да се опита. Ти ще го накараш да остане в дома ти в продължение на два дни и ще го нагостиш добре. Така че хората не трябва да говорят винаги надменно. Те не трябва да казват, че искат Бог повече от всеки друг, че са по-добри в практикуването на истината от всеки друг, че са по-добри в това да отдават всичко на Бог от всеки друг, че са платили по-висока цена от всеки друг, както и че са по-предани от всеки друг. Не се хвали — ти

не си пригоден да го правиш, нито си платил тази цена, нито си извършил много реална работа. Въпреки че си работил малко, това не се равнява на искрено отдаване на всичко на Бог, и много по-малко се равнява на пълна преданост на Бог и на подчинение дори и до смърт. Може да упорстваш в продължение на три до пет години, но с течение на времето ще бъдеш неспособен да продължиш по-нататък, така че ще бъдеш нехаен и ще се оплакваш. Не мисли, че си нещо повече от другите хора — това означава, че си глупаво надменен, че си тъп. Ти си далеч по-низш от онези, които притежават истината реалност, и нещо повече — не можеш да се мериш със светиите от епохите. Наистина ли си пригоден, че да се хвалиш с нещо? Всички вие казвате: „Ако се свържа с Бог по-късно, гарантирам, че няма да Го измамя“. Твоята гаранция трябва да бъде изпитана за известно време. Не желая да се свързвам с повече хора. Свързването с тях и наблюдаването на тяхното поведение е достатъчно, за да Ме ядоса! Някои хора измежду вас може да знаят колко се ядосвам поради този проблем. Особено силно се ядосвам, когато виждам хора, които изобщо не се стремят към истината, които винаги искат да упражняват власт и да контролират другите. Аз ги мразя. Онези, които изобщо не се стремят към истината, са доста лоши, те нямат човешка природа. Категорично няма да контактувам с такива хора. Когато тези хора видят, че не им обръщам внимание, могат да се оплачат. Те са толкова неразумни! В момента мнозинството от хората не знаят как да се стремят към истината — техният духовен ръст е твърде нисък, а малкото човешка природа и разум, които притежават, са твърде слаби, така че няма начин да се ангажирам с тях. Ако се ангажираш с такъв човек в продължение на два дни, те ще те гледат с пренебрежение, ще станат надменни, ужасно надменни, и няма да слушат, независимо какво казваш.

Някога ходех по църквите, като виждах всички видове семейства на домакините и всички видове вярващи в Бог. Защо вече не искам да контактувам с твърде много хора? Хората са изключително лоши, повечето от тях нямат нито съвест, нито разум, нямат място за Бог и винаги интригантстват по отношение на Него, така че аз избирам да се пазя от хората и върша само делото, което е необходимо. Някои казват: „Не живее ли Бог сред хората?“. Аз живея сред хората, това е вярно, но не мога да живея сред нечестивите, това е твърде опасно. Щеше да е добре, ако имах

духовно тяло, щях да мога да правя всичко сред хората — духовно тяло като това на Исус би било чудесно, Той би могъл да действа както си иска и хората не биха се осмелили да Го преследват, но сега Аз имам нормално тяло от плът, абсолютно нормално тяло от плът без нищо свръхестествено в него, така че хората не могат да приемат това — те винаги имат представи и искат да проучват Бог. Ако такъв тип хора, с такъв нрав, получат малко дисциплина и наказание, като получат едномесечно главоболие, смятате ли, че това би било полезно? Би било безполезно. Те ще се изправят отново след това едномесечно главоболие и ще излеят гнева си. Смятате ли, че дисциплината сама по себе си може да предизвика промяна? Не. И така, има много хора, с които съм влизал в контакт в миналото, но много малко от тях обичат истината. Мога само да ви кажа, че хората не трябва да вярват в Бог с цел да получат нещо от Него. Теб единствено трябва да те е грижа да изпълняваш дълга си добре, да използваш цялата си енергия. Ако твоите заложби са твърде слаби, неподходящи за употреба, тогава трябва да побързаш и да се оттеглиш. Ти трябва да бъдеш покорен и с добро поведение, трябва да правиш каквото е необходимо, не трябва да правиш каквото не е позволено и трябва да бъдеш разумен. Ти си човек. Ако Бог не ти беше дал дъх, живот и енергия, ти не би могъл да направиш нищо. Хората не трябва да искат нищо, нито да сравняват квалификациите си — притежаването на квалификации е безполезно за теб! Ако една църква те направи свой водач, това е твоя отговорност, но ако някой друг бъде направен водач, тогава това е негова отговорност. Разбира се, що се отнася до работата, трябва да имаш общение, но не трябва да сравняваш квалификациите с мисълта: „Отдавна съм пригоден в тази църква, трябва да бъда уважаван повече от другите. Аз съм на първо място, ти си на второ“. Не казвай такова нещо, то е твърде неразумно. Някои хора също казват: „Аз оставих работата си, за да отдам всичко на Бог, оставих семейството си и какво придобих? Не съм получил нищо, а Бог все още мъмри хората“. Какво мислите за тези думи? Хората трябва да заемат правилна позиция и първо да са наясно с факта, че са хора, че все пак са покварени хора. Ако те направят водач, тогава бъди водач. Ако не те направят водач, тогава бъди обикновен последовател. Ако ти бъде дадена работа, която да вършиш, тогава имаш възможност да направиш нещо. Ако не ти бъде дадена работа, тогава не можеш да направиш нищо. Не се

хвали — хваленето е лош знак, който доказва, че вървиш към крайност, към смърт. Не се хвали, като казваш: „Спечелих някъде група хора, те са моите плодове. Ако не бях отишъл, никой друг не би могъл да го направи. Когато отидох, Светият Дух извърши страхотно дело!“. Не се хвали по този начин. Вместо това трябва да кажеш: „Спечелването на тези хора е резултат от делото на Светия Дух, човек може да извърши само малко работа. Ако приключим с проповядването на евангелието и Бог ни изпрати у дома, тогава ще се върнем у дома“. Не казвай: „Какво сгреших, че Те накара да ме изпратиш у дома? Ако не можеш да кажеш причината, тогава няма да се прибера вкъщи!“. Не можеш да имаш такова изискване. Ако имаш такова изискване, това доказва, че твоят нрав е особено надменен. Ако не си направил грешка, не може ли да бъдеш изпратен у дома? Ако постъпваш правилно, не може ли да бъдеш изпратен у дома? Дори и да постъпваш правилно и да се справяш добре, ако бъдеш изпратен у дома, трябва да се върнеш у дома. Ако си кастрен, трябва да го приемеш и да се подчиниш. Това е задължение, отговорност и не трябва да се защитаваш. Йов вярваше в Бог и се фокусира само върху това да се бои от Него и да отбягва злото. Йов не поиска нищо и Йехова го благослови. Някои казват: „Това стана, защото Йов беше добър към Бог, така че, разбира се, Бог го благослови. Това беше в замяна на вярата и праведното дело на Йов“. Това е неправилно — това не беше размяна, а беше, защото Йехова искаше да го благослови. Защо той не се оплака, когато Йехова му отне всичко? Защо не каза: „Аз постъпвам праведно, толкова съм пригоден, затова Ти не трябва да се отнасяш с мен по този начин“. Това не е въпрос на трябва и не трябва! При вярата си в Бог, хората винаги правят свои собствени избори и винаги говорят за човешките представи и доктрини. Това не е правилно. Това е човешка надменност, човешки бунт. Човешкият избор е човешки примес.

Осъзнавате ли, когато разкривате собствения си надменен нрав? Някои хора не осъзнават и казват: „Аз не съм надменен, никога досега не съм казвал нищо надменно“. Дори и да не си наясно с това, ти все пак имаш надменен нрав, той просто не се е разкрил. Фактът, че не си го проявил външно, не доказва, че нямаш надменен нрав. Възможно е твоето сърце да е по-надменно от всяко друго, просто знаеш как да се преструваш, така че да не се разкрива, но проницателните хора са в състояние да го

видят. Така че всеки човек има надменен нрав, това е общочовешката природа. Хората с надменна природа са способни да се бунтуват срещу Бог, да Му се съпротивляват, да извършват действия, които Го съдят и предават, и да правят неща, които възвеличават самите тях и които са опит да установят техни собствени независими царства. Да кажем, че в една страна има десетки хиляди хора, които са приели Божието дело, и Божият дом те е изпратил там, за да водиш Божиите избраници и да си техен пастир. И да кажем, че Божият дом ти е предал властта и ти е позволил да работиш сам, без надзор нито от Мен, нито от другиго. След няколко месеца ти ще си станал като върховен владетел, цялата власт ще е в ръцете ти, у теб ще е и хлябът, и ножът, всички избраници ще се уповават на теб, ще ти се покланят, ще ти се покоряват, сякаш си Бог, ще те възхваляват с всяка дума, ще казват, че проповядваш проникновено и упорито ще твърдят, че твоите слова са онова, от което се нуждаят, че можеш да им предоставиш ресурс и да ги водиш, и в сърцата им няма да има място за Бог. Не би ли бил проблемен този вид работа? Ти как би я свършил? Ако тези хора са способни на такава реакция, това би доказало, че работата, която вършиш, изобщо не включва да свидетелстваш за Бог. По-скоро тя свидетелства единствено за самия теб и те изтъква. Как си могъл да постигнеш такъв резултат? Някои хора казват: „Това, за което аз общувам, е истината. Със сигурност никога не съм свидетелствал за себе си!“. Това твое отношение, този маниер, е опит да общуваш с хората от позицията на Бог, а не заемане на позицията на покварен човек. Всичко, което казваш, е високопарно говорене и отправяне на искания към другите — то няма нищо общо с теб самия. Затова последствието, което ще постигнеш, е да накараш хората да ти се покланят и да ти завиждат, докато накрая всички ти се покоряват, свидетелстват за теб, превъзнасят те и те ласкаят до небесата. Когато това се случи, с теб ще бъде свършено. Ти ще си се провалил! Не е ли това пътят, на който всички вие се намирате в момента? Ако те помолят да водиш няколко хиляди или няколко десетки хиляди души, ти ще се почувстваш въодушевен. После ще се поддадеш на надменност и ще започнеш да се опитваш да заемеш Божието място, да говориш и да жестикулираш, и ще се чудиш какво да облечеш, какво да ядеш или как да вървиш. Ще се отдаваш на удобствата на живота и ще се държиш високомерно и няма да благоволяваш да се срещаш с обикновени

братя и сестри. Ще стигнеш дъното и ще бъдеш разкрит и отстранен, поразен като архангела! Всички вие сте способни на това, нали? Е, какво трябва да направите? Ако един ден се уреди да бъдете отговорни за евангелската работа във всяка страна, а вие сте в състояние да вървите по пътя на антихриста, тогава как би се разпространило делото? Това няма ли да бъде обезпокоително? Кой тогава би се осмелил да ви пусне да отидете там? След като бъдеш изпратен там, никога няма да се върнеш. Няма да обръщаш внимание на нищо, което Бог казва, и просто ще продължиш да се величаеш и да свидетелстваш за себе си, сякаш ти носиш спасение на хората, вършиш Божието дело и караш хората да мислят, че Бог се е появил и работи тук — и като ти се покланят хората, ти ще си изпълнен с радост и ще приемеш да се държат с теб като с Бог. След като стигнеш до този етап, значи сериозно си загазил; ще бъдеш изхвърлен на боклука. Без да го осъзнаваш, този вид надменна природа ще се окаже твоята разруха. Това е пример за човек, който върви по пътя на антихристите. Тези, които са достигнали тази точка, са загубили цялото си съзнание, съвестта и разумът им са престанали да изпълняват каквато и да е функция и те дори не знаят как да се молят или да търсят. Не чакай дотогава, за да помислиш: „Трябва да се следя изкъсо, трябва да се моля искрено!“. Тогава ще е твърде късно. Трябва да имаш предварителни знания по този въпрос; трябва да потърсиш: „Как да постъпя, за да свидетелствам за Бог, как да върша добре работата си, без да свидетелствам за себе си? Какви методи трябва да използвам, за да общувам с другите, да ги ръководя?“. Ето как трябва да се подготвиш. Ако един ден наистина се уреди да работите тук и там, а вие все още сте в състояние да се самопревъзнасяте и да свидетелствате за себе си, и това доведе до гибелта на много от хората, които са ви поверени, вие ще бъдете в беда и после ще понесете Божието наказание. Редно ли е да не ви казвам тези думи? Преди да ги кажа, вие бяхте способни да го направите. Ако все още сте способни да го правите, след като ги казах, не сте ли в беда? Всички вие трябва да мислите как да вършите работата си, как да действате по най-правилния начин. Всичко, което казвате и правите, всяко действие и постъпка, всяка дума и дело и всяко намерение на сърцето ви трябва да отговаря на критериите. Нищо не може да бъде пропуснато и не можете да използвате никакви вратички. Въпреки че надменността е присъща на човека по

природа и не е лесно да се промени, хората все пак трябва да знаят за надменния си нрав, да разполагат с принципите на практикуване. Трябва да разбереш: „Ако наистина ми бъдат дадени някои църкви, как да действам, за да не заема мястото на Бог? Как да се държа, за да не бъда надменен? Как да постъпя подобаващо? Как да постъпя, за да доведа хората пред Бог, за да свидетелствам за Него?“. Трябва да мислиш по тези въпроси, докато не се изяснят. Да предположим, че някой те попита: „Можеш ли да ръководиш църквите добре?“ и ти кажеш: „Да, мога“, но вместо това водиш хората към себе си. Те ще се покорят на теб, но не и на Бог — това не би ли било проблем? Като водач или работник, ако не знаеш какво е да доведеш хората пред Бог и какво е да ги доведеш пред себе си, тогава можеш ли да служиш на Бог? Може ли бъдеш годен да служиш на Бог? В никакъв случай. Нима всички онези хора, които са способни да доведат други хора пред себе си, не са антихристи? Ако някой вярва в Бог, но няма място за Бог в сърцето си, не се бои от Него, няма богопокорно сърце, нито решимостта да Му се покорява, тогава този човек не вярва в Бог. В кого всъщност вярва той? Анализирайте това сами. Не казвай по-късно: „Аз не съм надменен, добър човек съм, правя само добри неща“ — тези думи са толкова детински! Всички останали са надменни, но ти не си? Ти беше разобличен по този начин, но все още не познаваш себе си и продължаваш да казваш, че не си надменен — колко си безсрамен! Ти си толкова безчувствен, че няма значение по какъв начин си разобличен! Знаете ли каква е целта на тези Мои думи? Защо изобличавам хората така? Ако не ги изоблича по този начин, ще могат ли да се опознаят? Ако не ги изоблича по този начин, хората ще продължават да мислят, че са доста добри, че вършат работата си относително добре, че нямат недостатъци, които да им бъдат посочени, и че са общо взето приемливи. Дори и да бяха съвсем приемливи, те не трябва да бъдат в надменно състояние, нито да мислят, че са пригодни, нито да се хвалят. Аз разобличавам състоянието на хората по този начин не за да ги осъдя на смърт, нито за да им кажа, че не могат да бъдат спасени, а по-скоро за да им позволя истински да се опознаят, да разберат собствената си покварена същност и природа, за да могат да постигнат самосъзнание. Това е полезно в опитите им да се отърват от покварения си нрав. Ако можете да се отнасяте към Моите изобличаващи думи и към Моето кастрене на

хората по правилния начин, можете да избегнете опасността да станете негативни, можете да вършите дълга си нормално, да се отнасяте към нещата в Божия дом като към свои собствени, а ако можете да поемете отговорност, без да бъдете нехайни, ако можете да бъдете лоялни към Бог, тогава това отношение е правилно и ще можете да изпълнявате добре дълга си.

Има хора, които често нарушават принципите в постъпките си. Те не приемат кастрене, знаят в сърцата си, че нещата, които казват другите, са в съответствие с истината, но не ги приемат. Такива хора са толкова надменни и самоправедни! Защо казвам, че са надменни? Ако не приемат кастрене, тогава те не са покорни, а непокорството не е ли надменност? Те мислят, че се справят добре, не мислят, че правят грешки, което означава, че не познават себе си, което е надменност. Следователно има някои неща, които трябва да анализираш сериозно, за да навлизаш в тях малко по малко. Когато вършите работата на църквата, ако другите ти се възхищават и ти дават предложения и ако се разкриват пред теб в общението, това доказва, че си свършил добре работата си. Ако хората винаги са възпирани от теб, тогава постепенно ще започнат да прозират що за човек си и ще се отдалечат от теб, което доказва, че нямаш истината реалност, така че всичко, което казваш, със сигурност е само думи и доктрини, предназначени да възпират другите. Някои църковни водачи биват освобождавани — защо се случва това? Защото говорят единствено думи и доктрини, винаги се перчат и свидетелстват за себе си. Казват, че да им се съпротивляваш означава да се съпротивляваш на Бог и че който докладва ситуациите на Горното, смущава работата на църквата. Що за проблем е това? Тези хора вече са станали толкова надменни, че вече нямат разум. Това не показва ли истинската им същност на антихристи? Няма ли да се развие това в начало на създаване на техни собствени независими царства? Някои хора, които току-що са започнали да вярват, ще им се покланят и ще свидетелстват за тях, и те ще се радват на това много и ще се чувстват много доволни. Всеки, който е толкова надменен, вече е обречен. Всеки, който е способен да каже „да ми се съпротивляваш значи да се съпротивляваш на бог“, вече е станал съвременен Павел — няма разлика между това и думите на Павел: „За мене да живея е Христос“. Не са ли в голяма опасност хората, които говорят по този начин? Дори и

да не установят независими царства, те все пак са истински антихристи. Ако такъв човек трябва да ръководи църква, тази църква бързо ще се превърне в царство на антихристи. Някои хора, след като станат църковни водачи, се съсредоточават специално върху това да изнасят възвишени проповеди и да се изтъкват, нарочно да говорят загадки, така че хората да се възхищават от тях, и резултатът е, че се отдалечават все повече и повече от истината реалност. Това води дотам, че повечето хора се покланят на духовни теории. Хората слушат този, който говори високопарно. Те не обръщат внимание на този, който говори за навлизането в живота. Нима това не е да заблуждаваш хората? Ако някой общува относно истината реалност, никой не слуша, което е проблем. Никой освен този човек не може да ръководи църквата, защото всеки се покланя на духовни теории. Онези, които не могат да говорят за духовни теории, не са в състояние да останат непоколебими. Може ли една такава църква въпреки това да получи делото на Светия Дух? Могат ли хората да навлязат в истината реалност? Защо се отхвърля общуването за истината и говоренето за реални преживявания до степен, че те не желаят да Ме слушат, когато общувам за истината? Това доказва, че тези водачи вече са подвели тези хора и са ги поставили под своя контрол. Хората слушат водачите и им се покоряват, вместо да се покоряват на Бог. Очевидно е, че тези хора са такива, които се покоряват на своите водачи, а не на Бог. Защото хората, които искрено вярват в Бог и се стремят към истината, не са такива, които се покланят на хора или следват хора. Те имат място за Бог в сърцата си и имат богобоязливи сърца, така че как биха могли да бъдат възпирани от хора? Как биха могли да се подчиняват послушно на лъжеводач, който не притежава истината реалност? Онова, от което най-много се страхува лъжеводачът, е някой, който притежава истината реалност, който се бои от Бог и отбягва злото. Ако човек не притежава истината и въпреки това иска да накара другите да му се подчиняват, не е ли той възможно най-надменният дявол? Ако монополизираш църквата или контролираш Божиите избраници, тогава ти си накърнил Божия нрав и си унищожил себе си, и дори може да нямаш възможност да се покаеш. Всеки един от вас трябва да бъде внимателен. Това е голяма опасност, нещо, което всеки може да направи много лесно. Може някои хора да казват: „Просто няма да го направя, просто няма да свидетелствам за себе си!“. Това е така,

защото си работил само за кратко време. По-късно ще се осмелиш да го направиш. Постепенно ще ставаш все по-дързък — колкото повече го правиш, толкова по-дързък ще бъдеш. Ако хората, които водиш, те хвалят и те слушат, ти естествено ще почувстваш, че си на високо ниво, че си невероятен: „Вижте ме, аз съм много добър. Аз мога да водя всички тези хора и всички те ме слушат. Хората, които не ме слушат, ги подчинявам. Това доказва, че имам някаква работоспособност и съм на височината на работата си“. С течение на времето надменните елементи на природата ти ще започнат да се проявяват и ще станеш толкова надменен, че ще загубиш разума си и ще бъдеш в опасност. Виждаш ли ясно това? Ти си в беда, веднага щом разкриеш надменния си непокорен нрав. Ти не слушаш дори когато говоря, Божият дом те освобождава, а ти все пак смееш да кажеш: „Нека Светият Дух да го разкрие“. Фактът, че би казал това, доказва, че не приемаш истината. Твоето непокорство е твърде голямо — то е изобличило твоята природа същност. Ти не познаваш Бог ни най-малко. И така, казвам ви всичко това днес, за да бъдете бдителни за себе си. Не се самопревъзнасяйте и не свидетелствайте за себе си. Хората са склонни да се опитват да установят свои собствени независими царства, защото всички те обичат положение, богатство и слава, суета, и всички те обичат да заемат второ място в йерархията и да демонстрират сила: „Вижте колко строго казах тези думи. В момента, в който станах заплашителен, те изгубиха смелостта си и станаха послушни“. Не демонстрирай този вид сила. Тя е безполезна и не доказва нищо. Тя доказва само, че си особено надменен и че имаш лош нрав. Тя не доказва, че имаш някаква способност, а още по-малко, че притежаваш истината реалност. След като сте слушали няколко години проповеди, всички ли от вас познават себе си? Не чувствате ли, че сте в опасна среда? Ако не беше Бог да говори и да работи, за да спаси човека, нямаше ли да основете независими царства? Не искате ли да придобиете монопол върху църквите, за които сте отговорни, да поставите тези хора под своето влияние, така че никой от тях да не може да избяга от вашия контрол, така че да трябва да ви слушат? Ако някога правиш това и контролираш хората, тогава ти си дявол и Сатана. Много е опасно да имаш такива мисли — ти вече си поел по пътя на антихриста. Ако не се самоанализираш и ако не можеш да изповядаш греховете си пред Бог и да се покаеш, тогава непременно

ще бъдеш оставен настрана и Бог няма да ти обръща никакво внимание. Трябва да знаеш как да се покаеш, как да се промениш, за да бъдеш в съответствие с Божиите намерения, за да си сигурен, че не накърняваш Божия нрав. Не чакай, докато Божият дом те определи за антихрист и те отлъчи — тогава ще бъде твърде късно.

Есента на 1997 г.

ЗНАЧЕНИЕТО НА МОЛИТВАТА И ПРАКТИКУВАНЕТО Ѝ

Как се молите на Бог понастоящем? С какво това подобрява религиозните молитви? Какво действително разбирате за значението на молитвата? Размишлявали ли сте над тези въпроси? Всеки, който не се моли, се отдалечава от Бог, и всеки, който не се моли, следва собствената си воля. Отсъствието на молитва предполага отдалечаване от Бог и предателство спрямо Бог. Какво е вашето действително преживяване с молитвата? Отношенията между Бог и хората проличават в молитвите на хората. Как се държиш, когато братята и сестрите ти се възхищават и те хвалят за резултатите, които постигаш в работата си? Как реагираш, когато хората ти дават предложения? Молиш ли се на Бог? Всеки от вас намира време да се моли, когато се сблъска с проблеми или трудности, но обръщате ли се към Бог с молитва, когато не сте в добро състояние? Молите ли се, когато разкривате поквара? Искрено ли се молите? Ако не се молите искрено, няма да напреднете. Особено на събирания следва да отправяте молитви и възхвала. Някои хора вярват в Бог от много години, но за съжаление не се молят много често. Те разбират няколко думи и доктрини и стават надменни, като си мислят, че са разбрали истината, че са извисили ръст, и се чувстват много доволни от себе си. В резултат на това те затъват в това ненормално състояние и когато следващия път се опитат да се молят, се оказва, че няма какво да кажат и че са без делото на Светия Дух. Хората не могат да контролират състоянието си — те може да се наслаждават на плодовете на своя труд, след като са положили малко труд, или може да станат негативни, да започнат да намаляват усърдието в работата си и да спрат да изпълняват дълга си, когато се сблъскат с малка трудност. Това е много опасно. Така постъпват хората без съвест и разум. Повечето хора отделят време да се молят само когато имат трудности или когато не могат да разберат напълно даден въпрос. Те се молят само когато ги измъчват съмнения и нерешителност или когато разкриват покварен нрав. Молят се само когато са в нужда. Това е нормално. Трябва обаче да се молиш и да благодариш на Бог дори когато постигаш резултати в работата си. Ако се грижиш само за щастието си и не се молиш, винаги си въодушевен, винаги се наслаждаваш на тези

чувства, но забравяш Божията благодат, това е пълна загуба на разум. Когато се отдалечиш твърде много от Бог, понякога се налага да бъдеш дисциплиниран; или когато се опитваш да правиш определени неща, вероятно се сблъскваш със стена; или допускаш грешка и те кастрят, и си принуден да чуваш думи, които пронизват сърцето ти, както и да понасяш тежест или страдание, и всичко това без да знаеш точно какво си сторил, за да оскърбиш Бог. В действителност Бог често използва външната среда, за да те дисциплинира, да ти причини болка и да те облагороди, и когато накрая се изправиш пред Бог, за да се молиш и размишляваш, осъзнаваш, че състоянието ти е неправилно — вероятно си самодоволен, самонадеян и изпълнен с възхищение към себе си — и започваш да се отвращаваш от действията си, и да се разкайваш напълно. След това се молиш на Бог и се изповядаш, и започваш да ненавиждаш себе си и искаш да се покаеш. В този момент твоето неправилно състояние започва да се коригира. Когато хората се молят искрено, Светият Дух върши Своето дело, като им дава определено чувство или просветление, което им позволява да излязат от ненормалното им състояние. Да се молиш не е просто да търсиш известно време, да спазваш известни формалности и след това да приключиш. Това не означава да кажеш няколко молитвени думи, когато имаш нужда от Бог, а след това, когато нямаш нужда, да не кажеш нито една. Ако продължиш дълго време без да се молиш, дори ако състоянието ти изглежда външно нормално, ще разчиташ на собствената си воля при изпълнението на дълга си, ще правиш каквото искаш и така ще бъдеш неспособен да действаш в съответствие с принципите. Ако прекараш дълго време без да се молиш на Бог, никога няма да бъдеш просветлен или озарен от Светия Дух. Дори да изпълняваш дълга си, ти просто следваш правилата, а изпълнението на дълга ти по този начин няма да донесе плодовете на свидетелството за Бог.

И преди съм казвал, че много хора се справят сами с работата си и се занимават с личните си дела в рамките на дълга си, като хората продължават да постъпват така и до днес. След като работят известно време, те спират да се молят и Бог вече не е в сърцата им. Те си мислят: „Ще правя просто това, което ми налагат работните разпоредби. Във всеки случай не съм допуснал никакви грешки и не съм причинил никакви прекъсвания или смущения…“ Когато правиш неща, без да се молиш, и

ако не отправяш благодарности към Бог, когато нещата са добре свършени, има проблем с твоето състояние. Ако знаеш, че състоянието ти е грешно, но не можеш сам да го коригираш, тогава в действията си ще разчиташ постоянно на собствената си воля и дори когато разбираш истината, няма да можеш да я приложиш на практика. Постоянно си мислиш, че начинът ти на мислене е правилен и винаги се придържаш към него, правиш това, което ти харесва, пренебрегваш делото на Светия Дух, задълбаваш се в собствените си начинания и в резултат на това Светият Дух те изоставя. След като Светият Дух те изостави, ще се чувстваш мрачен и изхабен. Няма да можеш да усетиш никакво препитание или удоволствие. Има много хора, които не се молят истински дори веднъж на половин година. Този тип хора вече не носят Бог в сърцето си. Някои хора обикновено не се молят, а се молят само когато са в опасност или преживяват мъки. Въпреки че все още изпълняват дълга си, те се чувстват духовно изпразнени, затова неизбежно у тях се появяват негативни мисли. Понякога си мислят: „Кога най-сетне ще приключа дълга си?“. Дори такива мисли могат да се появят само защото не са се молили дълго време и са се отдалечили от Бог. Много е опасно, ако това породи невярващо, зло сърце. Молитвата е изключително важна! Животът без молитва е сух като прах и не може да получи делото на Светия Дух. Такива хора не живеят пред Бог и вече са изпаднали в мрак. Затова трябва често да се молите и да общувате за Божиите слова, за да можете да се наслаждавате на делото на Светия Дух и да хвалите Бог от сърце. Само по този начин животът ви може да се изпълни с мир и радост. Светият Дух действа особено силно в тези, които се молят и отправят възхвала за всичко. Силата, която Светият Дух дава на хората, е безкрайна и хората никога не могат да я използват докрай или да я изчерпят. Хората може да говорят и проповядват безкрайно, може да разбират много доктрини, но без делото на Светия Дух това е безполезно и напразно. Има много случаи, в които хората прекарват много време в молитва, но произнасят само няколко думи, докато се молят, като например: „Боже, благодаря Ти и Те възхвалявам!“. След малко може да произнесат същото изречение отново. Те не могат да измислят какво повече да кажат на Бог, нямат вътрешни мисли, които да Му споделят. Това е много опасно! Ако хората, които вярват в Бог, не могат дори да произнесат думи към Него, с които да Го възхваляват, да Му благодарят и

да Го прославят, как може да се каже, че те имат място за Него в сърцата си? Можеш да твърдиш, че вярваш в Бог и че Го разпознаваш в сърцето си, но не идваш пред Него, не си в състояние да Му кажеш какво е в сърцето ти, когато се молиш, сърцето ти е твърде отдалечено от Бог и поради това Светият Дух не върши делото Си. Когато се събуждате всяка сутрин, трябва да отворите сърцето си за искрена молитва, да прочетете Божиите слова и след това да размишлявате над тях, докато намерите светлина и път за практикуване. Направи това и денят ти ще бъде особено добър и пълноценен, и ще почувстваш, че Светият Дух е винаги с теб и те защитава.

Забелязал съм, че много хора имат общ проблем. Когато имат проблеми, те идват пред Бог, за да се молят, но когато нищо не ги притеснява, те пренебрегват Бог. Вкопчват се в удоволствията на плътта колкото си искат, но никога не се събуждат. Това означава ли, че вярват в Бог? Това истинска вяра ли е? Липсата на истинска вяра означава липса на път, по който да се върви. Без истинска вяра човек не може да знае кои действия на вяра в Бог са в съответствие с Божиите намерения или чрез кои действия може да постигне истината, или да израсне в живота. Без вяра човек е сляп, обзет от желание за стремеж, но без посока и цели. И така, как се ражда вярата? Вярата се ражда от молитва и общение с Бог и още повече от четене на Божиите слова и от придобиване на просветлението на Светия Дух. Колкото повече разбираш истината, толкова повече вяра ще имаш. Тези, които не разбират истината, нямат никаква вяра и дори да се смесят с църквата, те са неверници. Хората, които вярват в Бог, не могат да вярват без молитва и четене на Божиите слова. Ако просто продължат да посещават събиранията, но рядко се молят искрено, ще се окажат все по-далеч и по-далеч от Бог. Всички вие рядко се молите искрено, а някои хора все още не знаят как да се молят. В действителност молитвата означава преди всичко да говориш от сърцето си. Това означава да отвориш сърцето си за Бог и просто да се отвориш пред Него. Ако сърцето на човек е подходящо, тогава той може да говори от сърцето си и така Бог чува и приема молитвата му. Някои хора знаят само да умоляват, когато се молят на Бог. Те непрекъснато искат благодат от Бог, без да казват нищо друго, и затова колкото повече се молят, толкова по-изчерпани се чувстват. Когато се молиш, независимо дали копнееш за

нещо, търсиш нещо от Бог, молиш Бог да ти даде мъдрост и сила по въпрос, който те занимава, но който не можеш да видиш ясно, или молиш Бог за просветление, трябва да притежаваш разума на нормалната човешка природа. Без разум ще паднеш на колене и ще кажеш: „Боже, моля Те, дай ми вяра и сила, моля Те да ме просветлиш и да ми позволиш да видя природата си, моля Те да вършиш делото Си и да ми дадеш благодат и благословия“. Има нотка на задължаване в това „просене“. Това е начин за оказване на натиск върху Бог, да Му се каже, че нещо трябва да се направи, сякаш вече е било определено. Това не е искрена молитва. Що се отнася до Светия Дух, тъй като вече си определил какво ще направиш, като се молиш по този начин, не правиш ли нещата през пръсти? По този начин не мамиш ли Бог? Човек би трябвало да се моли с търсещо, покорно сърце. Когато нещо те е сполетяло например и не си сигурен как да се справиш с него, можеш да кажеш: „Боже, не знам какво да направя сега. Искам да Те удовлетворя по този въпрос и да търся Твоите намерения. Искам да правя това, което Ти желаеш, а не което аз желая. Ти знаеш, че човешките желания са напълно противоположни на Твоите намерения, изцяло Ти се съпротивляват и не са в съгласие с истината. Моля Те да ме просветлиш, да ми дадеш напътствия по този въпрос и да ми позволиш да не Те оскърбявам…“. Това е подходящият тон за молитва. Ако кажеш: „Боже, моля Те да ми помогнеш, да ме напътстваш, да подготвиш правилната среда и правилните хора и да ме оставиш да свърша добре работата си“, след молитвата все още няма да разбираш Божиите намерения, защото молиш Бог да действа според твоето желание. Сега трябва да преценяш дали в думите, които използваш в молитвата, има разум и дали са от сърце. Ако в молитвите ти няма разум, Светият Дух няма да работи по отношение на теб. Затова когато се молиш, трябва да говориш с разум и с подходящ тон. Кажи: „О, Боже, Ти знаеш моята слабост и моето непокорство. Моля Те само да ми дадеш сила и да ми помогнеш да устоя на обстоятелствата, но само според Твоите желания. Не знам какви са желанията Ти и просто Те моля. Независимо от това нека Твоите желания бъдат изпълнени. Дори да бъда заставен да служа или да съм контрастиращ предмет, ще го направя с готовност. Моля Те да ми дадеш сила и мъдрост и да ми позволиш да Те удовлетворя по този въпрос. Искам само да се подчиня на Твоята подредба…“. След такава молитва

сърцето ти ще се почувства особено спокойно. Ако всичко, което правиш, е да просиш, независимо колко много казваш, всичко това ще са кухи думи. Бог няма да работи в отговор на твоята молба, защото ти ще си определил предварително какво искаш. Когато коленичиш за молитва, кажи: „Боже, Ти познаваш слабостта на човека и неговите състояния. Моля Те да ме просветлиш по този въпрос. Позволи ми да разбера желанията Ти. Искам само да се покоря на всичките Ти уредби и сърцето ми е готово да Ти се покори…“. Моли се така и Светият Дух ще те движи. Ако намерението ти е погрешно, когато се молиш, и винаги отправяш изисквания към Бог въз основа на собствената си воля, твоите молитви ще бъдат сухи и безплодни и Светият Дух няма да те движи. Ако просто затвориш очи и изречеш някакви изтъркани баналности, за да отбиеш номера пред Бог, Светият Дух ще те движи ли тогава по този начин? Когато хората идват пред Бог, те трябва да се държат покорно и да имат благочестиво отношение. Идвате пред истинския Бог, говорите със Създателя. Не следва ли да проявите благочестие? Не е лесно да се молиш. Когато хората идват пред Бог, те правят заплашителни жестове, напълно лишени от благочестие; а когато се молят, са легнали в леглата си, произнасяйки няколко прости, повърхностни думи, и си мислят, че се молят и че Бог е в състояние да ги чуе — това не е ли самозаблуда? Като казвам това, целта Ми не е да изисквам от хората да се придържат към някакво конкретно правило. Но най-малкото, което човек може да направи, е да има богопокорно сърце и да дойде пред Бог с благочестива нагласа. Твърде често в молитвите ви липсва разум. Винаги се молите със следния тон: „О, Боже! Тъй като си ми възложил да изпълня този дълг, направи всичко, което правя, подходящо, така че делото Ти да не бъде прекъснато и интересите на Божието семейство да не бъдат накърнени. Трябва да ме защитиш…“. В тази молитва твърде много липсва разум, нали? Ще работи ли Бог върху теб, ако дойдеш пред Него и се молиш по този начин? Бих ли те слушал, ако дойдеш пред Мен и говориш без разум? Ако Ме накараш да те мразя, директно ще те изгоня! Не си ли същият пред Духа, какъвто си пред Христос? Когато дойдеш пред Бог, за да се молиш, трябва да помислиш как можеш да говориш с разум и как можеш да коригираш вътрешното си състояние, за да постигнеш благочестие и да си способен на подчинение. След като го направиш, повторната молитва ще бъде

добра и ще почувстваш Божието присъствие. Много пъти хората падат на колене да се молят. Затварят очи и всичко, което могат да направят, е да извикат: „О, Боже! О, Боже!“. Защо викат без думи по този начин дълго време? Това е поради неправилното мислене и ненормалното състояние на хората. Когато човек не може да достигне Бог в сърцето си, молитвите му са безмълвни. Правите ли някога това? Вече знаете своята собствена мярка, но когато състоянието ви е ненормално, не се самоанализирате, не търсите истината и не желаете да пристъпите пред Бог в молитва или да ядете и пиете от Божиите слова. Това е опасно. Независимо дали човек е в нормално състояние, или не, или какви проблеми възникват, той не трябва да се отклонява от молитвата. Ако не се молите, дори състоянието ви да е нормално сега, след продължителен период от време то ще стане ненормално. Молитвата и четенето на Божието слово трябва да са нещо нормално. Четенето на Божиите слова в търсене на истината може да доведе до истинска молитва, молитвата може да придобие Божието просветление и това може да помогне на човек да разбере Божието слово. Когато се молите на Бог, най-важно е първо да коригирате мисленето си. Това е принципът на молитвата. Ако мисленето ви е неправилно, няма да бъдете благочестиви, ще правите нещата механично и ще мамите Бог. Ако в сърцето си имате боязън от Бог и покорство към Бог, и се молите на Бог, само тогава сърцето ви ще намери покой. Следователно когато се молите, трябва да имате правилния начин на мислене и молитвите ви ще дадат резултат. Ако често практикувате този начин, като казвате на Бог какво наистина е в сърцето ви, докато се молите, и Му посочвате какво най-силно желае да Му каже сърцето ви, тогава, дори без да забележите, ще сте в състояние да се молите на Бог и ще сте в състояние да общувате нормално с Бог.

Молитвата не изисква да сте високообразовани и тя не е като да се пише есе. Просто говорете искрено, с разума на нормален човек. Помислете за молитвите на Исус. В Гетсиманската градина Той се молеше: „Ако е възможно…“. Тоест „Ако може да стане“. Това беше казано в търсене на съгласие. Той не каза: „Умолявам Те“. С покорно сърце и в покорно състояние Той се помоли: „Ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“. Той продължи да се моли така втори път, а третия път се помоли: „Да

бъде Твоята воля“. След като разбра желанията на Бог Отец, Той каза: „Да бъде Твоята воля“. Той бе в състояние да се покори напълно, без никакъв личен избор. В молитва Исус каза: „Ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша“. Какво означаваше това? Той се молеше по този начин, защото мислеше за голямото страдание при проливането на кръвта Му на кръста до последния Му дъх — това засягаше въпроса за смъртта — и защото все още не беше разбрал напълно желанието на Бог Отец. Да се моли по този начин, въпреки мисълта за такова страдание, показва голямата дълбочина на Неговото покорство. Начинът, по който се молеше, беше нормален. Той не постави никакви условия в молитвата Си, нито каза, че чашата трябва да бъде отнесена. По-скоро Неговата цел беше да търси Божието желание в ситуация, която Той не разбираше. Първия път, когато се молеше, Той не разбираше и каза: „Ако е възможно […] но както Ти искаш“. Той се молеше на Бог в състояние на покорство. Втория път Той се молеше по същия начин. Той се помоли общо три пъти и в последната Си молитва разбра напълно Божието желание, след което не поиска нищо повече. В първите Си две молитви Той просто търсеше и направи това в състояние на покорство. Хората обаче просто не се молят по този начин. В молитвите си хората винаги казват: „Боже, моля Те да направиш това и онова, моля Те да ме напътстваш в това и онова, моля Те да подготвиш условията за мен…“. Може би Бог няма да подготви подходящи условия за теб, ще те накара да изтърпиш тази трудност и ще ти даде урок. Ако винаги се молиш така: „Боже, моля Те да направиш приготовления за мен и да ми дадеш сила“, това е крайно неразумно! Когато се молите на Бог, трябва да бъдете разумни и да Му се молите с покорно сърце. Не се опитвайте да определяте какво ще направите. Ако се опитвате да определяте какво ще направите, преди да се помолите, това не е израз на покорство пред Бог. Сърцето ви трябва да бъде покорно в молитвата и първо трябва да потърсите от Бог. Така сърцето ви ще получи естествено озарение по време на молитвата и ще узнаете какво е подходящо да направите. Преминаването от вашия план преди молитва към промяната, получена в сърцето ви след молитвата, е резултат от делото на Светия Дух. Ако вече си взел самостоятелно решение и си решил какво да направиш, а след това се помолиш, за да поискаш разрешение от Бог или да помолиш Бог да направи това, което искаш, този вид молитва е неразумна. Много пъти Бог

не откликва на молитвите на хората, точно защото те вече са определили какво да правят и просто искат разрешение от Него. Той казва: „Щом вече си определил какво да правиш, защо Ме питаш?“. Този вид молитва изглежда малко като измама спрямо Бог и по този начин молитвите на хората пресъхват.

Въпреки че хората говорят с Бог, когато коленичат, за да се молят, трябва да разбереш ясно, чемолитвата към Бог също така е и начин да получиш делото на Светия Дух, и че Светият Дух винаги просветлява, озарява и води хората, докато се молят. Ако хората се молят и търсят, докато са в правилно състояние, тогава Светият Дух ще върши делото Си по същото време. Това е нещо като негласен договор между Бог и хората. Може да се каже също така, че Бог помага на хората да се погрижат за нещата. Молитвата е начин хората да застанат пред Бог и да си сътрудничат с Него. Това е също така начин Бог да спаси и пречисти хората. Нещо повече, това е път към навлизане в живота; това не е ритуал. Молитвата не е просто начин да се мотивират хората, нито е формулиран начин за удовлетворяване на Бог. Такива мисли са погрешни. Молитвата има дълбок смисъл! Ако вярвате в Бог, не можете да се откажете от молитвата, а още по-малко от четенето на Божиите слова. Чрез молитвата Светият Дух действа в хората, просветлява ги и ги води. Ако хората не се молят на Бог, те трудно ще получат делото на Светия Дух. Ако се молиш често, практикуваш молитвата често и често се молиш с богопокорно сърце, тогава твоето вътрешно състояние е нормално. Ако, когато се молиш, обикновено произнасяш само няколко изречения от някоя доктрина и не отваряш сърцето си за Бог или не търсиш истината, нито размишляваш за Божиите намерения и изисквания, тогава не се молиш истински. Само хората, които често размишляват върху истината, чиито сърца често са близо до Бог, и които често живеят в Божиите думи, се молят истински, имат думи в сърцата си, с които да разговарят с Бог, и са способни да търсят истината от Бог. За да се научите как да се молите, трябва често да размишлявате върху Божиите слова. Ако можете да разберете Божиите намерения, тогава в сърцето ви ще има много неща, които да Му кажете, ще можете да разберете кои думи са разумни молитви и кои не; кои молитви са истинско поклонение и кои не; в кои молитви се опитвате да схванете Божиите намерения и в кои молитви

вече сте взели решение и просто молите Бог за разрешение. Ако никога не приемеш тези въпроси на сериозно, тогава молитвите ти никога няма да бъдат успешни и вътрешното ти състояние винаги ще бъде ненормално. Що се отнася до това какво е нормален разум, какво е истинско покорство, какво е истинско поклонение и каква позиция следва да заеме човек, когато се моли — всички тези уроци включват истините на молитвата. Всичко това са подробности. Тъй като повечето хора не могат да Ме видят, те са ограничени да се молят пред Духа. След като започнеш да се молиш, въпросът опира до това дали думите, които казваш, са разумни, дали думите ти са наистина благоговейни, дали това, за което молиш, среща Божието одобрение, дали в твоята молитва има елемент на сделка или е примесена с човешки нечистотии, дали твоите молитви и реч са в съответствие с Божиите намерения, дали изпитваш специален страх, уважение и покорство към Бог и дали наистина се отнасяш към Бог като с Бог. Трябва да се отнасяш сериозно към това, което казваш в молитвата, да вникваш в Божиите намерения и да бъдеш в съответствие с Неговите изисквания. Само ако се молиш по този начин, ще познаеш мир и радост в сърцето си. Само така можеш да имаш нормален разум, когато дойдеш пред Христос. Ако не се молиш или не казваш пред Духа това, което е в сърцето ти, тогава като дойдеш пред Христос, вероятно ще пробутваш представи, ще се бунтуваш срещу Него и ще Му се съпротивляваш, или ще говориш неразумно, нечестно, или постоянно ще причиняваш прекъсвания с речта и действията си, и след това винаги ще понасяш укор. Защо винаги ще понасяш укор? Тъй като обикновено на теб ти липсва дори и най-малкото познание за истините относно това как да почиташ Бог или да се отнасяш към Него и затова когато се сблъскаш с проблем, ти се обърквaш, не знаеш как да практикуваш и постоянно допускаш грешки. Как хората, които вярват в Бог, би трябвало да дойдат в Неговото присъствие? Разбира се, това би трябвало да стане чрез молитва. Ако си коригирал нагласата си, когато се молиш, и сърцето ти е в мир, значи си се явил пред Бог. След като се помолиш, трябва да изследваш дали думите, изречени в молитва, са били разумни, дали си бил в подходяща позиция, дали си имал богопокорно сърце и дали си бил изпълнен с човешка нечистота или непочтеност. Ако откриеш някакви проблеми, тогава трябва да продължиш да се молиш на Бог и трябва да признаеш своите нечистоти

и недостатъци пред Бог. По този начин, като казваш на Бог това, което е в сърцето ти, твоето състояние ще стане все по-нормално, ще притежаваш все повече съвест и разум и неправилните ти състояния ще бъдат все по-малко и по-малко. След като практикуваш по този начин известно време, твоите молитви ще продължат да се подобряват и ще бъдат чути и приети от Бог през по-голяма част от времето. Онези, които често могат да се молят на Бог по този начин, са тези, които са дошли да живеят пред Бог. Ако не приемате молитвата на сериозно или не коригирате неправилния си начин на молене, тогава няма да знаете как да се молите. В резултат на това, че не знаете как да се молите, ще ви бъде трудно да живеете пред Бог. Този тип хора няма да имат навлизане в живота и ще бъдат извън Божието слово. Ако не знаеш как да се молиш или да говориш пред Бог, ако не си сериозен, когато говориш, ако казваш каквото искаш, ако не чувстваш, че има някакъв проблем, когато говориш погрешни неща, и ако постоянно си небрежен и объркан, тогава, когато дойдеш в присъствието на Христос, ще се страхуваш да не кажеш или да не направиш нещо нередно. Колкото повече се страхуваш да не сгрешиш, толкова повече грешки ще допускаш и никога няма да можеш да ги поправиш. И понеже хората не могат да бъдат в постоянен контакт с Христос или да чуват често Христос да им говори лице в лице, защото Аз не мога да бъда пред вас често, всичко, което можете да направите, е да търсите и да говорите със сърцето си пред Духа в чести молитви, и е достатъчно, ако постигнете покорство пред Бог и придобиете богобоязливо сърце. Дори да ви говоря лице в лице, все пак от вас зависи да приемете истината и да се стремите към нея, и да вървите по пътя на следването на Бог. От сега нататък трябва да внимавате какво казвате, когато се молите. Отделете време да се молите, да размишлявате и да чувствате. След това, след като Светият Дух ви просветли, ще постигнете напредък. Усещането, което изпитвате, когато Светият Дух ви просветли, е особено фино. След като имаш някои от тези фини чувства и проникновени знания, ако правиш определени неща или ако контактуваш с Христос, за да се справиш с определени въпроси, тогава ще можеш да разпознаеш кои думи са казани разумно и кои не, кои неща се правят разумно и кои не. Така ще постигнеш целите на молитвата.

В Библията са записани молитвите на много хора, които не са поставяли своите условия в тях. Вместо това те използвали молитвата, за

да търсят и разбират Божиите намерения, както и да позволят на Светия Дух да взема решения. Например израилтяните нападнаха Йерихон чрез молитва. Хората от Ниневия също се покаяха и получиха Божието опрощение чрез молитва. Молитвата не е вид ритуал. Тя е истинско беседване между човек и Бог и има дълбоко значение. От молитвите на хората се вижда, че те служат пряко на Бог. Ако гледаш на молитвата като на ритуал, молитвата ти ще бъде неефективна и няма да бъде истинска молитва, защото не изричаш своите вътрешни чувства на Бог или не отваряш сърцето си за Него. От гледна точка на Бог, твоята молитва няма значение. Ти не съществуваш в сърцето на Бог. Как тогава ще работи Светият Дух в теб? Вследствие на това, след като работиш определен период от време, ще се изтощиш. От сега нататък без молитва няма да можеш да вършиш работа. Молитвата е тази, която носи работа, и молитвата е тази, която носи служба. Ако си водач, ако си някой, който служи на Бог, но никога не си се отдавал на молитва или не си приемал молитвата сериозно, тогава нямаш мисли, които да изразиш пред Бог, и поради това е вероятно да се объркаш, докато изпълняваш дълга си, и вероятно ще се спънеш, тъй като в действията си постоянно разчиташ на собствените си намерения. Неприемливо е да вярваш в Бог, без да се молиш достатъчно. Някои хора рядко се молят, смятайки, че след като Бог се е въплътил, е достатъчно да четат директно Божиите слова. В този смисъл мислиш твърде опростено. Може ли да бъдеш просветлен и озарен от Светия Дух само като четеш Божието слово, без да се молиш на Бог? Ако човек никога не се моли на Бог, тъй като не говори или не общува истински с Бог, тогава ще му бъде много трудно да преодолее покварения си нрав и да удовлетвори Бог при изпълнението на своя дълг. Дори въплътеният Бог се моли понякога! Когато Исус се въплъти, Той също се молеше, когато ставаше въпрос за изключително важни въпроси. Той се молеше на планината, в лодката и в градината. Той също така поведе учениците си в молитва. Ако често идваш пред Бог и Му се молиш, това доказва, че се отнасяш с Бог като с Бог. Ако често действаш според желанията си и пренебрегваш молитвата, и правиш различни неща зад гърба Му, тогава ти не служиш на Бог, а просто се занимаваш с личните си дела. В този случай няма ли да бъдеш осъден? Отвън няма да изглежда, че си направил нещо, което всява смущение, нито ще изглежда,

че си охулил Бог, но ти просто ще се занимаваш със собствените си дела. Ще се занимаваш с личните си дела и ще преследваш слава, придобивки, статус и лични облаги. Това не прекъсва ли работата на църквата? Дори ако на пръв поглед изглежда, че не причиняваш прекъсване, по същество действията ти представляват съпротива срещу Бог. Ако никога не се покаеш или промениш, тогава си в опасност.

Всеки е изпитвал болка и се е чувствал нещастен, когато се случи нещо незадоволително, и не е искал да говори с никого за това. След известно време се чувства по-добре, но това състояние не е преодоляно. Понякога човек разкрива покварен нрав при изпълнението на дълга си и забавя работата, или бива кастрен и изпитва болка и скръб, но ако не търси истината, за да разреши проблема, тогава това ненормално състояние няма да бъде преодоляно. Колко пъти сте идвали пред Бог в болката и скръбта си, за да се молите? Всички намирате успокоение и просто някак се справяте. В този смисъл има много хора, които твърдят, че вярват в Бог, но не Го носят в сърцата си. Независимо какъв дълг изпълняват, когато се сблъскат с някакъв проблем, те никога не се молят и не търсят истината. Разчитат на собствената си воля да вършат нещата на сляпо, уж страдат и изразходват енергия, и смятат, че изпълняват добре дълга си, въпреки че не постигат нищо и усилията им са напразни. Хората често разчитат на собствената си воля и се отклоняват от пътя, докато вървят. След като свършат някаква работа, стават надменни, чувстват, че имат капитал, и тогава нямат място за Бог в сърцата си. От това става ясно, че природата на хората е предателска. Хората дори си мислят: „Как може да няма място за Бог в сърцето ми, ако вярвам в Него? Не работя ли за църквата в момента? Как може Бог да ме изостави?“. Не че Бог иска да те изостави, просто ти нямаш място за Бог в сърцето си. Колкото и работа да свършиш, няма да си способен да изкупиш стореното, няма да можеш да спечелиш делото на Светия Дух и каквото и да правиш, ще продължаваш да се отдалечаваш от Бог и да Го предаваш. Урокът на молитвата е най-задълбоченият. Ако изпълняваш дълга си, без дори да се молиш, тогава резултатите ти няма да са съгласно критериите и усилията ти ще бъдат напразни. Колкото по-ненормално е състоянието ти, толкова повече би трябвало да се молиш. Без молитва състоянието ти ще се влошава все повече и дългът ти ще бъде неефективен. Молитвата не зависи от това колко добре звучат нещата,

които казваш. Напротив, тя предполага да говориш от сърцето си, да говориш истината за собствените си трудности, да говориш от позицията на сътворено същество и от гледната точка на покорството: „Боже, Ти знаеш колко закоравели са хората. Моля Те, дай ми насоки по този въпрос. Знаеш, че съм слаб, че имам големи недостатъци, че не съм подходящ да ме използваш, че съм непокорен и че винаги, когато действам, прекъсвам Твоето дело и правя неща, които не съответстват на Твоите намерения. Моля Те да вършиш Твоето дело, аз просто желая да се покорявам и да сътруднича…“. Ако не можеш да изречеш дори тези думи, няма надежда за теб. Някои хора си мислят: „Когато се моля, все пак трябва да разпознавам дали се моля разумно или не. Тогава как да се моля?“. Отнема ли ти много време, за да разбереш дали си разумен? След всяка молитва размишлявай искрено и ще получиш яснота. Ако правиш това, в следващите си молитви ще ставаш все по-разумен, защото когато се молиш, ще знаеш, че някои думи са неподходящи. Когато човек се моли, връзката му с Бог е най-пряка и най-близка. Обикновено можеш ли да коленичиш и да се помолиш незабавно, когато правиш нещо? Не винаги, зависи от заобикалящата те среда. Когато си сам у дома и коленичиш и се молиш на Бог, връзката ти с Бог е най-близка. Можеш да кажеш каквото ти е на сърцето и да изпиташ най-голяма радост. Когато четеш Божието слово, ако първо се помолиш, ще почувстваш по различен начин четенето на Неговото слово. Когато изпълняваш дълга си, първо се моли и търси, тогава сърцето ти ще бъде сериозно, и когато изпълняваш дълга си, резултатът ще бъде различен. Ако четеш Божието слово и намериш светлина, тогава се моли на Бог и ще намериш по-голяма радост. Ако никога не се молиш, няма да почувстваш Божието присъствие, когато четеш Божието слово и изпълняваш дълга си. Понякога четенето на Божието слово няма да те просветли, и след като прочетеш Неговото слово, няма да има видим резултат. Без молитва не можеш да направиш нищо във вярата ти в Бог. Ако често се молиш на Бог и връзката ти с Него стане нормална, ще имаш навлизане в живота и вярата ти ще укрепне. Ако не се молиш дълго време, ще загубиш вярата си и тогава как ще постигнеш навлизане в живота? Хората, които имат истинска вяра, я постигат, като живеят пред Бог чрез молитва и търсят истината чрез молитва. Много хора се молят само на думи и не търсят истината. Те идват пред Бог, за да се молят и просят, само когато нещо се

случи, и не могат да направят нищо друго. Те винаги принуждават Бог да направи това, което те искат, и да ги удовлетвори. Това истинска молитва ли е? Дали Бог слуша такива молитви? Молитвата и търсенето в Божието присъствие не е въпрос на това да принудиш Бог да направи каквото ти искаш, а още по-малко на това да Го молиш да направи нещо конкретно. Това са все прояви на липса на разум. Какво означава разумна молитва? Какво означава неразумна молитва? След известно време ще научиш тези неща от опит. Например, след като си се помолил, може да почувстваш, че Светият Дух не върши това, за което си се молил, нито те напътства, както си се молил. Следващия път, когато се молиш, ще се молиш по различен начин. Няма да се опитваш да принуждаваш Бог, както се опита миналия път, или да отправяш молби към Него въз основа на собствените си желания. Ще кажеш: „О, Боже! Нека всичко бъде според Твоите желания“. Щом се съсредоточиш върху този подход, след като поразсъждаваш известно време, вече ще знаеш какво е разумна и неразумна молитва. Има и състояние, при което, когато се молиш според собствените си желания, чувстваш в духа си, че молитвите ти са вяли, и скоро се оказва, че няма какво да кажеш. Колкото повече се опитваш да кажеш нещо, толкова по-неловко става. Това доказва, че когато се молиш по този начин, ти следваш напълно плътта, а Светият Дух не действа и не те насочва по този начин. Това също е въпрос на търсене и опит. Когато преживееш повече подобни неща, ще започнеш да ги разбираш по естествен път.

Молитвата означава преди всичко да говориш честно пред Бог и да Му казваш какво е в сърцето ти. Ти казваш: „Боже! Ти познаваш покварата на човека. Днес направих още едно неразумно нещо. Затаих намерение. Аз съм измамник. Не постъпих според Твоите намерения или истината. Постъпих така, както аз желаех, и се опитах да се оправдая. Сега признавам покварата си. Моля Те да ме просветлиш повече и да ми позволиш да разбера истината, да я прилагам на практика и да се отърся от тази поквара“. Моли се по този начин, казвай реални неща и ги казвай по реален начин. Когато повечето хора дойдат пред Бог да се молят, преобладаващата част от думите им са заимствани от доктрина. Това не са истински молитви от сърцето. Те имат малко познание само по отношение на мисленето и сърцата им са готови да се покаят, но не са положили никакво усилие да размишляват върху истината или

напълно да я разберат. Това влияе на напредъка в живота им. Ако можеш да размишляваш върху Божиите слова и да търсиш истината, когато се молиш, и Светият Дух те просветли, тогава това е много по-стойностно, отколкото просто да мислиш за това и да го разбираш. Ще можеш да разбереш истините принципи. Светият Дух движи хората, докато работи, и Той просветлява и озарява хората с Божиите слова, така че хората да имат истинско разбиране и истинско покаяние, което е много по-дълбоко от техните мисли и разбиране. Трябва напълно да разберете това. Ако участваш само в повърхностно, произволно мислене и изследване, и след това нямаш подходящ път за практикуване и постигаш слабо навлизане в истината, тогава ще останеш неспособен да се промениш. Например има моменти, в които решаваш да отдадеш искрено всичко на Бог и да се отплатиш искрено за Неговата любов. Но дори с това желание в ума си може да не полагаш толкова усилия и сърцето ти може да не е напълно отдадено на начинанието. Ако обаче, след като се помолиш и бъдеш разчувстван, вземеш решение и кажеш: „Боже, готов съм да понеса трудности. Искам да приема Твоите изпитания и да Ти се покоря напълно. Колкото и силно да страдам, искам да се отплатя за любовта Ти. Радвам се на Твоята голяма любов и Ти ме въздигна. Затова Ти благодаря от дъното на сърцето си и отдавам цялата слава на Теб“, след като си отправил такава молитва, цялото ти тяло ще се изпълни с енергия и ще имаш път за практикуване. Това е резултатът от молитвата. След като човек се помоли, Светият Дух започва да работи върху него, като го просветлява, озарява и напътства, дава му вяра и смелост и му позволява да прилага истината на практика. Има хора, които ежедневно четат Божиите слова, без да постигат такъв резултат. Но след като са ги прочели, разговарят за тях и сърцата им се озаряват и намират пътя. Ако освен това Светият Дух те разчувства и ти даде някакво бреме, както и някакво напътствие, резултатите наистина ще бъдат много различни. Когато четеш Божиите слова, може да се трогнеш до известна степен и тогава може да заплачеш. След малко това чувство ще премине. Но ако молитвата, която отправяш, е през сълзи, искрена, истинска и откровена, и си разчувстван от Светия Дух, тогава дълго време няма да забравиш насладата в сърцето си. Това е ефектът от молитвата. Целта на молитвата е да дойдеш пред Бог и да приемеш това, което Той ще даде на хората. Ако се молиш често, ако

често идваш пред Бог, за да общуваш с Него, и ако имаш нормална връзка с Него, тогава винаги ще бъдеш движен от Него. Ако винаги получаваш Неговите ресурси и приемаш истината, ще се промениш и условията ти ще продължат да се подобряват. По-специално, когато братята и сестрите се молят заедно, след това възниква особено силна енергия и те чувстват, че са придобили много. В действителност те може да не са общували много през времето, в което са били заедно, но именно молитвата ги пробуди, така че не можеха да чакат нито секунда повече, за да се отрекат от семействата си и от света, и не искаха нищо, и само Бог им беше достатъчен. Каква силна вяра! Силата, която делото на Светия Дух дава на хората, може да носи безкрайна радост! Докъде можеш да стигнеш, ако си твърдоглав и разчиташ на упорството си, вместо да разчиташ на силата, която Бог ти дава? Като продължиш да вървиш, ще останеш без сили, а след това, когато срещнеш проблем или трудност, няма да има път, по който да тръгнеш. Ще паднеш и ще деградираш, преди да стигнеш до края. Има толкова много хора, които са се провалили и са паднали по пътя на следването на Бог. Без истината те не могат да се изправят. Затова хората трябва постоянно да се молят на Бог, да разчитат на Бог и да поддържат нормални отношения с Бог до края. Докато продължават своя път обаче, хората се отдалечават от Бог. Бог е Бог, човечеството е човечество. Всеки следва своя път. Бог говори Божиите слова, а човечеството върви по своя път, който не е същият като този на Бог. Когато вярата на човек в Бог отслабне, той идва пред Бог, за да каже няколко думи в молитва и да вземе малко сила. След като получи малко енергия, той отново си тръгва. След известно време горивото му се изчерпва и той се връща при Бог за още. Ако човек продължава по този начин, няма да е способен да издържи много дълго. Ако човек напусне Бог, той няма път напред.

Сега открих, че способността на много хора да се саморегулират е много малка. Каква е причината? Това е така, защото на първо място хората не разбират истината и, ако не се молят, най-вероятно ще се развратят. Те разбират само думите и доктрините, което изобщо не е достатъчно, и съвсем не могат да се въздържат. В такова състояние можете да получите просветление и озарение от Светия Дух само чрез молитва, и можете да бъдете възпрени по някакъв начин и да имате някакво човешко подобие само ако разберете определена истина. Вярващите в

Бог трябва често да четат словата Му, да наблягат на истината и да се молят често. Само тогава хората могат да се подобрят, да се променят и да изживеят някакво човешко подобие. Ако говорите само за опознаване на себе си и за изживяване на нормалната човешка природа, това не е достатъчно. Без делото на Светия Дух няма да има никакъв резултат. Ако пренебрегвате как точно Светият Дух работи и движи хората и как хората следва да търсят и практикуват истината в ежедневния си живот, тогава как може да вярвате в Бог? Какъв дълг можете да изпълнявате? Ако в сърцата си хората вярват само в съществуването на Бог, ако всичко, което е останало от тяхната вяра, е само признание за Бог и ако Неговите слова и истината останат настрана, тогава те няма да имат навлизане в живота, и нито Бог, нито истината ще бъдат в сърцата им. Мислите и представите на хората ще бъдат изпълнени само с материалния свят. Този вид вяра в Бог се е превърнала в религиозен ритуал. Тези, които не обичат истината, могат дори да приемат атеизма или материализма, и могат постепенно да поставят под съмнение съществуването на Бог и да отрекат духовния свят и въпросите на духовния живот. Така те напълно се отклоняват от истинския път и се сгромолясват в бездънната пропаст. Без молитва желанието на хората да практикуват истината е само субективно желание; те просто ще се придържат към правилата. Дори да действаш в съответствие с разпоредбите на Горното и да не оскърбяваш Бог, ти просто се придържаш към правилата и затова никога няма да изпълняваш дълга си добре. Духовете на всички хора сега са безчувствени и мудни. В отношенията на хората с Бог има много детайли, като например това, че са движени и просветлявани от Духа, но хората не могат да ги усетят — те са твърде безчувствени! Ако хората не четат Божиите слова или не се молят и никога не изпитват нещата от духовния живот, и не могат да овладеят собственото си състояние, те няма как да гарантират, че живеят пред Бог. Ако искате да живеете пред Бог, неприемливо е да не се молите, а още повече — да не четете Божиите слова. Неприемливо е също така да не живеете църковен живот. Ако човек се отдалечи от Божиите слова, той вече не вярва в Него, а да се отдалечиш от молитвата означава да се отдалечиш от Бог. За да вярва човек в Бог, той трябва да се моли. Без молитва няма подобие на вяра в Бог. Казах, че не е нужно да се придържате към правила и че може да се молите навсякъде и по всяко време, но има

някои хора, които се молят рядко. Те не се молят сутрин, когато се събудят, а просто прочитат няколко пасажа от Божиите слова и вместо това слушат химни. През деня се занимават с външни въпроси и не се молят, преди да си легнат да спят вечер. Не смятате ли, че е вярно това, че ако просто четете Божиите слова и не се молите, тогава сте като невярващ, който чете Неговите слова, но нищо от тях не прониква в съзнанието му? Ако хората не се молят, тогава сърцата им не могат да достигнат до Божиите слова и те няма да бъдат просветлени, когато ги четат. Няма да имат фини усещания на духа, нито духът им ще бъде раздвижен. Те са безчувствени и мудни. Те просто са в общение на повърхностно ниво относно работата в църквата и изпълнението на дълга им. Когато нещо се случи, те не могат да доловят най-съкровените чувства на сърцето си. Това не влияе ли на нормалната им връзка с Бог? Вече няма място за Бог в сърцата им и колкото и да се молят, думите не излизат и те не могат да почувстват Бог. Това вече е много опасно. Това означава, че са се отдалечили твърде много от Бог. В действителност оттеглянето в духа ви, за да се молите, няма да прекъсне външните ви работни задачи. Изобщо няма да забави нещата. Ако се появи проблем и той не бъде разрешен, тогава нещата ще се забавят. Молитвата към Бог е предназначена да разреши проблемите и да даде възможност на хората да живеят в Божието присъствие и да се радват на Неговите слова. Това е по-полезно за изпълнението на техния дълг и за навлизането им в живота.

1998 г.

КАК ДА ВЪРВИМ ПО ПЪТЯ НА ПЕТЪР

За да сме точни, да поемем по пътя на Петър във вярата си означава да вървим по пътя на търсенето на истината, който е и пътят на истинското опознаване на самия себе си и на промяната на нрава на човека. Единствено чрез вървене по пътя на Петър човек ще върви по пътя на усъвършенстването от Бог. Човек трябва да е наясно как точно да върви по пътя на Петър, както и как да го приложи на практика. Първо, човек трябва да остави настрана собствените си намерения, неправилните си стремежи и дори семейството си и всичко от собствената си плът. Човек трябва да се отдаде с цялото си сърце, тоест, трябва напълно да се посвети на Божието слово, да се съсредоточи върху яденето и пиенето на Божиите слова, да се концентрира върху търсенето на истината и на Божиите желания в Неговите слова и да се опита да разбира Божиите намерения във всичко. Това е най-основополагащият и жизненоважен практически метод. Това е, което Петър направи, след като видя Исус, и само като практикува по този начин, човек може да постигне най-добрите резултати. Всеотдайната преданост към Божието слово включва преди всичко търсенето на истината и Божиите желания в Неговите слова, съсредоточаването върху разбирането на Божиите намерения и разбирането и получаването на повече истина от Божиите слова. Когато четеше Божиите слова, Петър не се съсредоточаваше върху разбирането на доктрините, а още по-малко се съсредоточаваше върху сдобиването с богословско знание. Вместо това той се концентрираше върху разбирането на истината и схващането на Божиите намерения, както и върху постигането на разбиране за Божия нрав и обичливост. Петър също се опитваше да разбере различните покварени състояния на човека от Божиите слова, както и човешката природа същност и действителни недостатъци, като по този начин лесно отговаряше на Божиите изисквания, за да Го удовлетвори. Петър имаше толкова много правилни практики, които се подчиняваха на Божиите слова. Това беше най-съвместимо с Божиите намерения и беше най-добрият начин, по който човек може да сътрудничи, докато преживява Божието дело. Когато преживяваше стотиците изпитания, изпратени от Бог, Петър се съпоставяше строго с всяка дума на Божието съдене и разобличаване на човека и спрямо всяка дума от Неговите изисквания

към човека — изследваше се и се стремеше да разбере точно значението на Божиите слова. Той усърдно размишляваше над всяка дума, която Исус му казваше, като запечатваше всяка дума в съзнанието си — и този подход даде много добри резултати. Практикувайки по този начин, той успя да се опознае чрез Божиите слова и не само успя да опознае различните покварени състояния и недостатъци на човека, но и опозна същността и природата му. Това показва, че Петър познаваше истински себе си. От Божиите слова Петър, от една страна, постигна истинско себепознание, а от друга страна, видя праведния нрав, който Бог изрази, това, което Бог притежава и представлява, Божиите намерения за Неговото дело и Божиите изисквания към човечеството. От тези слова той наистина стигна до опознаване на Бог. Стигна до опознаване на Божия нрав и на Неговата същност. Стигна до опознаване и разбиране на това, което Бог притежава и представлява, както и на Божията обичливост и Божиите изисквания към човека. Въпреки че тогава Бог не говореше толкова много, колкото днес, все пак у Петър бяха постигнати резултати в тези аспекти. Това беше рядко и ценно нещо. Петър премина през стотици изпитания. Той не страда напразно. Той не само започна да се опознава от Божиите слова и от Божието дело, но и започна да опознава Бог. Освен това в Божиите слова той обърна особено внимание на Божиите изисквания към човека и към аспектите, в които човек трябва да удовлетвори Бог, за да бъде съгласно Божиите намерения, и беше способен да вложи големи усилия в тези неща, като постигна пълна яснота. Това беше изключително полезно по отношение на навлизането му в живота. Независимо за кой аспект от Божиите слова ставаше въпрос, стига тези слова да можеха да служат като живот и бяха истината, Петър ги запечатваше в сърцето си, за да размишлява върху тях и да ги възприема често. След като чуваше думите на Исус, той успяваше да ги приеме в сърцето си, което показва, че той беше особено съсредоточен върху Божиите слова и накрая наистина постигна резултати. Това означава, че той можеше умело да приложи Божиите слова на практика, да практикува истината точно и да действа съгласно Божиите намерения, да върши неща изцяло в съответствие с Божиите желания и да се откаже от собствените си лични мнения и представи. По този начин Петър навлезе в реалността на Божиите слова. Службата

на Петър беше в съответствие с Божиите намерения най-вече защото той беше направил това.

Ако хората могат да удовлетворят Бог, като изпълняват своя дълг, ако са принципни в своите думи и действия и навлязат в реалността на всички аспекти на истината, тогава те са личности, които са усъвършенствани от Бог. Може да се каже, че Божието дело и Божиите слова са били напълно ефективни за тях, че Божиите слова са станали техен живот, че те са придобили истината и са способни да живеят в съответствие с Божиите слова. След това природата на тяхната плът, тоест самата основа на тяхното първоначално съществуване, ще се разклати и ще се срути. Едва след като хората притежават Божиите слова като свой живот, те ще станат нови хора. Ако Божиите слова станат животът на хората, ако видението за Божието дело, Неговото разобличаване на човечеството и изискванията Му към него и критериите за човешкия живот, които Бог изисква хората да изпълнят, станат техният живот, ако хората живеят според тези слова и истини, то те са усъвършенствани от Божиите слова. Такива хора са родени отново и са станали нови хора чрез Божиите слова. Това е пътят, по който Петър се стремеше към истината. Това е пътят на усъвършенстването. Петър беше усъвършенстван от Божиите слова, той придоби живот от Божиите слова, истината, изразена от Бог, стана неговият живот и той стана човек, който е придобил истината. Всички знаем, че по времето на възнесението на Исус Петър е имал много представи, непокорства и слабости. Защо тези неща се промениха напълно по-късно? Това има пряка връзка с неговия стремеж към истината. В стремежа си към живота човек трябва да се съсредоточи върху практикуването на истината. Самото разбиране на доктрината, както и количеството на доктрината, за което човек може да говори, са безполезни. Тези неща не могат да доведат до промяна в живота нрав на човека. Разбирането само на буквалното значение на Божиите слова не е еквивалентно на разбирането на истината. Именно тези същностни и принципни въпроси, илюстрирани в Божиите слова, представляват истината. Всеки ред от Неговите слова съдържа истината, макар и хората да не е задължително да я разбират. Например, когато Бог казва: „Вие трябва да бъдете честни хора“, в това твърдение има истина. В Негови твърдения като: „Вие трябва да станете хора, които се покоряват пред Бог, които обичат Бог и които се покланят на Бог. Вие

трябва да изпълнявате дълга си като хора“, съдържат истината. Всеки ред от Божиите слова разяснява аспект на истината и всяка от тези истини е тясно свързана с други истини. Затова Бог изразява истината във всичко, което казва, и говори нашироко за всяка истина. Целта на това е да накара хората да разберат същината на истината. Само за онези, които разбират Божието слово в тази степен, може да се каже, че разбират Божието слово. Ако разбираш и обясняваш Божиите слова само според буквалния им смисъл и говориш празни думи и доктрини, тогава твоето не е разбиране на истината. Ти просто се хвалиш, това са само приказки, но не са никакви действия, и ти просто си играеш с учението.

Докато хората не изпитат Божието дело и не разберат истината, природата на Сатана ги овладява и контролира отвътре. И какво точно влече след себе си тази природа? Например, защо си себичен? Защо защитаваш собствената си позиция? Защо изпитваш толкова силни чувства? Защо се наслаждаваш на онези неправедни неща? Защо харесваш онези злини? Каква е основата за твоето влечение към такива неща? Откъде идват тези неща? Защо си толкова щастлив да ги приемеш? Досега всички вие сте разбрали, че основната причина за всички тези неща е, че отровата на Сатана е вътре в човека. И така, какво представлява отровата на Сатана? Как може да бъде изразена? Например, ако питаш: „Как трябва да живеят хората? За какво трябва да живеят хората?“, те ще отговорят: „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“. Тази една фраза изразява самия корен на проблема. Философията и логиката на Сатана са се превърнали в живот на хората. Без значение към какво се стремят хората, те го правят за себе си — и така те живеят само за себе си. „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“ — това е философията за живот на човека, а също така представлява и човешката природа. Тези думи вече са станали природата на поквареното човечество и те са истинският портрет на сатанинската природа на поквареното човечество. Тази сатанинска природа вече е станала основа за съществуването на поквареното човечество. В продължение на няколко хиляди години поквареното човечество живее според тази отрова на Сатана, чак до наши дни. Всичко, което Сатана прави, е в името на собствените си желания, амбиции и цели. Той иска да надмине Бог, да се освободи от Бог и да поеме контрола над всичко, създадено от Бог.

Днес степента, в която хората са станали покварени от Сатана, е следната: всички те имат сатанинска природа, всички се опитват да отричат и да се противопоставят на Бог и искат да контролират собствените си съдби, и се опитват да се противопоставят на устроеното и подреденото от Бог. Техните амбиции и желания са точно същите като тези на Сатана. Следователно човешката природа е сатанинска природа. Всъщност девизите и афоризмите на много хора представляват човешката природа и отразяват същината на човешката поквара. Нещата, които хората избират, са техни собствени предпочитания и всички те представляват нравът и стремежите на хората. Във всяка дума, която човек казва, и във всяко нещо, което прави, без значение колко прикрито е то, не може да се прикрие тяхната природа. Така например фарисеите обикновено проповядваха доста хубаво, но когато чуха проповедите и истините, изразени от Исус, вместо да ги приемат, те ги заклеймиха. Това разкри природата същност на фарисеите да изпитват неприязън към истината и да се гнусят от нея. Някои хора говорят доста любезно и са добри в прикриването си, но след като други хора общуват с тях за известно време, те откриват, че тяхната природа е дълбоко измамна и нечестна. След дълго общуване с тях всички останали узнават тяхната природа същност. В крайна сметка останалите правят следното заключение: те никога не говорят истината и са измамни. Това твърдение представлява природата на такива хора и е най-добрата илюстрация и доказателство за тяхната природа същност. Тяхната философия за светските отношения е да не казват на никого истината, както и да не се доверяват на никого. Сатанинската природа на човека съдържа много сатанински философии и отрови. Понякога ти самият дори не си наясно с тях и не ги разбираш. Въпреки това всеки момент от живота ти се основава на тези неща. Нещо повече, ти смяташ, че тези неща са съвсем правилни и разумни и в тях няма нищо погрешно. Това е достатъчно, за да покаже, че философиите на Сатана са станали природата на хората и че те живеят в пълно съответствие с тях, мислейки този начин на живот за добър, и без никакво чувство на покаяние. Затова те постоянно разкриват своята сатанинска природа и постоянно живеят според сатанинските философии. Природата на Сатана е животът на човечеството и това е природата същност на човечеството. Това, което е природата, може да бъде напълно изразено чрез словесно обобщение.

В природата на човека има арогантност, самонадеяност и желание да се отличи. Тя също така съдържа користна алчност, която поставя печалбата преди всичко и няма уважение към живота. Вътре има също така измамност, изкривяване и склонност да се мамят хората на всяка крачка, както и непоносима злонамереност и мръсотия. Това е обобщение на човешката природа. Ако си в състояние да различиш много аспекти, които се разкриват в природата ти, тогава си придобил разбиране за нея. Ако обаче не проумяваш нищо от нещата, които са разкрити в природата ти, ти нямаш никакво разбиране за своята собствена природа. Петър се опитваше да опознае себе си и да изследва онова, което беше разкрито в него чрез облагородяването на Божиите слова и в различните изпитания, които Бог му беше дал. Когато наистина започна да разбира себе си, Петър осъзна колко дълбоко покварени са хората, колко безполезни и недостойни са да служат на Бог и че не заслужават да живеят пред Бог. Тогава Петър падна по очи пред Бог. След като беше преживял толкова много, Петър в крайна сметка осъзна, че: „Познаването на Бог е най-ценното нещо. Ако бях умрял, преди да Го опозная, щеше да е много жалко. Познаването на Бог е най-важното, най-значимото нещо, което съществува. Ако човек не познава Бог, тогава той не заслужава да живее, той е същият като животно и няма живот“. Когато опитът на Петър стигна до този етап, той вече беше опознал собствената си природа и беше придобил сравнително добро разбиране за нея. Макар че може би нямаше да може да го обясни толкова ясно, колкото биха могли да го направят хората днес, Петър наистина беше достигнал това състояние. Следователно вървенето по пътя на търсенето на истината и постигането на усъвършенстване от Бог изисква познаване на собствената природа от вътрешността на Божиите слова, както и разбиране на различните аспекти на собствената природа и точното описание с ясни и прости думи. Само това е истинско познаване на самия себе си и само по този начин ще си постигнал резултата, който Бог изисква. Ако твоето знание все още не е достигнало този етап, но твърдиш, че познаваш себе си, и казваш, че си придобил живот, тогава не се ли просто хвалиш? Ти не познаваш себе си, нито знаеш какво си пред Бог, дали наистина си изпълнил стандартите на човешко същество, или колко сатанински елементи все още имаш вътре в себе си. Ти не си наясно на кого принадлежиш и нямаш дори самосъзнание, така че как можеш да

притежаваш разум пред Бог? Когато Петър се стремеше към живота, той се съсредоточи върху разбирането на самия себе си и върху преобразяването на нрава си в хода на своите изпитания и полагаше усилия да познае Бог. В края на краищата, той си мислеше: „Хората трябва да се стремят към разбиране за Бог в живота. Познаването Му е най-важното нещо. Ако не познавам Бог, няма да мога да почивам в мир, когато умра. Едва когато Го опозная, ако Бог направи така, че да умра, тогава бих се почувствал най-доволен. Няма да се оплаквам ни най-малко и целият ми живот ще бъде осъществен". Петър не можа да постигне това ниво на разбиране или да достигне този етап веднага след като започна да вярва в Бог. Вместо това той премина през много изпитания. Неговият опит трябваше да достигне определен етап и той трябваше напълно да разбере себе си, преди да усети стойността на познаването на Бог. Следователно пътят, по който Петър пое, беше пътят на стремежа към истината и на придобиването на живот и усъвършенстване. Това беше основният аспект, върху който се фокусираше неговата конкретна практика.

Във вашата вяра в Бог по какъв път вървите сега? Ако, за разлика от Петър, ти не търсиш живот, разбиране за себе си и познаване на Бог, то ти не вървиш по пътя на Петър. В днешно време повечето хора са в такова състояние: за да придобия благословии, трябва да отдам всичко на Бог и да платя цена за Него. За да придобия благословии, трябва да изоставя всичко заради Бог, трябва да извърша това, което Той ми е възложил, и трябва да изпълня добре дълга си. Това състояние е доминирано от намерението за получаване на благословии, което е пример за отдаване на всичко за Бог изцяло с цел получаване на награди от Него и получаване на корона. Такива хора нямат истината в сърцата си и е сигурно, че тяхното разбиране се състои от няколко думи и доктрини, които те демонстрират навсякъде, където отидат. Това е пътят на Павел. Вярата на такива хора е акт на постоянно усилие и дълбоко в себе си те чувстват, че колкото повече правят, толкова повече то ще доказва предаността им към Бог, че колкото повече правят, толкова повече Той със сигурност ще бъде удовлетворен, и че колкото повече правят, толкова повече ще заслужават да им бъде дадена корона пред Бог и толкова по-големи ще бъдат благословиите, които ще получат. Те мислят, че ако могат да понесат страдание, да проповядват и да умрат за Христос, ако могат да жертват собствения си живот и

ако могат да изпълнят всеки дълг, който Бог им е възложил, тогава те ще бъдат онези, които ще получат най-големите благословии и със сигурност ще им бъдат дадени корони. Точно това е, което Павел си представяше и към което се стремеше. Това е точният път, по който той вървеше, и под ръководството на такива мисли работеше, за да служи на Бог. Тези мисли и намерения не произхождат ли от сатанинска природа? Това е съвсем като светските хора, които вярват, че, докато са на земята, трябва да се стремят към знанието и че след като го получат, те могат да се открият от тълпата, да станат длъжностни лица и да имат статус. Те смятат, че след като имат статус, могат да реализират амбициите си и да доведат бизнеса и семейните си практики до определено ниво на просперитет. Нима всички невярващи не вървят по този път? Тези, които са доминирани от тази сатанинска природа, могат да бъдат само като Павел във вярата си. Те мислят: „Трябва да се отрека от всичко, за да отдам всичко на бог. Трябва да съм отдаден на бог и в крайна сметка ще получа големи награди и големи корони“. Това е същото отношение като това на светските хора, които се стремят към светски неща. Те изобщо не са различни и са подчинени на една и съща природа. Когато хората имат този вид сатанинска природа, в светския живот те ще се стремят да получат познание, знания, статус и да се открият от тълпата. Ако вярват в Бог, те ще се стремят да получат големи корони и големи благословии. Ако хората не се стремят към истината, когато вярват в Бог, те със сигурност ще поемат по този път. Това е непроменим факт, това е естествен закон. Пътят, по който поемат хората, които не с естремят към истината, е диаметрално противоположен на този на Петър. На кой път се намирате всички вие в момента? Въпреки че може да не си планирал да поемеш по пътя на Павел, твоята природа е разпоредила да вървиш по този път и ти вървиш в тази посока въпреки себе си. Въпреки че искаш да поемеш по пътя на Петър, ако не си наясно как да направиш това, тогава ще поемеш по пътя на Павел неволно: това е реалността на ситуацията. Как точно трябва човек да върви по пътя на Петър в наши дни? Ако не си в състояние да различиш пътищата на Петър и Павел, или ако изобщо не си запознат с тях, тогава, колкото и да твърдиш, че вървиш по пътя на Петър, тези твои думи са просто празни. Първо, трябва да имаш ясна представа за това какъв е пътят на Петър и какъв е пътят на Павел. Едва когато наистина разбереш,

че пътят на Петър е пътят на стремежа към живота и е единственият път към съвършенството, ще можеш да вървиш по пътя на Петър, да се стремиш, както той се стремеше, и да практикуваш принципите, които той практикуваше. Ако не разбираш пътя на Петър, тогава пътят, по който поемаш, със сигурност ще бъде този на Павел, защото за теб няма да има друг път — няма да имаш избор по този въпрос. На хората, които не разбират истината и които не са в състояние да се стремят към нея, ще им бъде трудно да вървят по пътя на Петър, дори и да имат решителност. Може да се каже, че това е Божията благодат и издигане, че сега Той ви е разкрил пътя на спасението и усъвършенстването. Той е, който ви води по пътя на Петър. Без Божието ръководство и просветление никой не би могъл да поеме по пътя на Петър и единственият избор би бил да тръгне по пътя на Павел, следвайки стъпките на Павел към погибел. Тогава Павел не мислеше, че е погрешно да върви по този път — той напълно вярваше, че това е правилно. Той не спечели истината и по-конкретно не претърпя промяна в нрава. Той вярваше твърде много в себе си и мислеше, че няма ни най-малък проблем да вярва по този начин. Той продължаваше напред, изпълнен със самочувствие и с най-голяма самоувереност. В крайна сметка той никога не се осъзна. Той все още мислеше, че за него животът е христос. Така Павел продължи по този път до самия край и, докато в крайна сметка си получи наказанието, всичко беше свършило за него. Пътят на Павел не включваше опознаването на себе си, още по-малко стремеж към промяна в нрава. Той никога не анализира собствената си природа, нито придоби познание за това, което представляваше. Той просто знаеше, че е бил главният виновник за преследването на Исус. Но той нямаше ни най-малко разбиране за собствената си природа и, след като завърши делото си, Павел почувства, че живее като Христос и че трябва да бъде възнаграден. Делото, което Павел извърши, беше просто служене на Бог. Лично Павел, макар че получи някои откровения от Светия Дух, не беше придобил никаква истина или живот. Затова, вместо да бъде спасен от Бог, той беше наказан от Него. Защо се казва, че пътят на Петър е пътят към усъвършенстването? Това е така, защото в практиката на Петър той постави специален акцент върху живота, върху търсенето на Бог и върху опознаването на самия себе си. Чрез преживяването на Божието дело той опозна себе си, придоби разбиране за покварените

състояния на човека, научи за собствените си недостатъци и открий най-ценното нещо, към което хората трябва да се стремят. Той беше способен искрено да обича Бог, научи как да се отплаща на Бог, придоби истина и притежаваше реалността, която Бог изисква. От всички неща, които Петър каза по време на своите изпитания, може да се види, че той наистина беше човекът с най-голямото разбиране на Бог. Тъй като стигна до разбирането на толкова много истини от Божиите слова, неговият път ставаше все по-ярък и все повече съответстваше на Божиите намерения. Ако Петър не притежаваше тази истина, тогава пътят, по който пое, нямаше да може да бъде толкова правилен.

В момента остава въпросът: ако знаеш какъв е пътят на Петър, можеш ли да вървиш по него? Това е реалистичен въпрос. Трябва да можеш ясно да различиш какъв човек може да върви по пътя на Петър и какъв човек не може. Тези, които вървят по пътя на Петър, трябва да са хора на място. Само ако си правилен човек, можеш да бъдеш усъвършенстван. Онези, които не са правилни хора, не могат да бъдат усъвършенствани. Тези, които са като Павел, не могат да вървят по пътя на Петър. Определен тип човек ще тръгне по определен път. Това се определя изцяло от неговата природа. Колкото и ясно да обясняваш пътя на Петър на Сатана, той не може да го извърви. Дори и да искаше, нямаше да може да поеме по него. Природата му е определила, че не може да поеме пътя на Петър. Само тези, които обичат истината, могат да поемат по пътя на Петър. „Окраската на леопарда не може да се промени“ е вярна поговорка. Ако няма елементи на любов към истината в твоята природа, тогава ти не можеш да вървиш по пътя на Петър. Ако си човек, който обича истината, ако си способен да приемеш истината въпреки покварения си нрав и ако можеш да получиш делото на Светия Дух и да разбереш Божиите намерения, ще можеш да се опълчиш на плътта и да се покориш на Божия план. Когато имаш промени в нрава си, след като си преминал през някои изпитания, това означава, че бавно стъпваш по пътя на Петър към усъвършенстването.

Зимата на 1998 г.

КАКВО ТРЯБВА ДА ЗНАЕМ ЗА ПРОМЯНАТА НА НЕЧИЙ НРАВ

През годините на изживяване на Божието дело и слушане на проповеди, се появяват хора, които имат известно разбиране за себе си, които са способни да говорят за някои реални преживявания и да разговарят за свои реални състояния, личното си навлизане, личния си напредък, своите недостатъци и как смятат да навлязат. Но има и такива, които нямат разбиране за себе си и не са способни да говорят за никакви реални преживявания. Те могат да говорят само за външни неща като думи и доктрини, външна работа, настоящи ситуации и напредъка на проповядването на евангелието, но нищо за конкретно навлизане в живота или за лични преживявания. Това показва, че те все още не са попаднали на правилния път за навлизане в живота. Промяната на нечий нрав не е промяна в поведението, нито е престорена външна промяна или временна промяна, предизвикана от усърдие. Колкото и добри да са тези промени, те не могат да заместят промените в живот нрава, защото външните промени могат да бъдат постигнати чрез човешки усилия, но промените в живот нрава не могат да бъдат постигнати само със собствени усилия. За да се постигне това, е необходимо да се преживеят Божието правосъдие, наказание, изпитания и облагородяване, както и усъвършенстването на Светия Дух. Въпреки че хората, които вярват в Бог, демонстрират някакво добро поведение, нито един от тях не се покорява истински на Бог, нито наистина обича Бог, нито е способен да следва Божията воля. Защо е така? Така е, защото това изисква промяна в живот нрава, а просто промяна в поведението далеч не е достатъчна. Промяната в нрава означава, че имаш знание и опит за истината и че истината е станала твой живот, че тя води и управлява твоя живот и всичко, свързано с теб. Това е промяна в живот нрава ти. Само хората, които притежават истината като живот, са тези, чийто нрав се е променил. В миналото може да е имало някои истини, които не си могъл да приложиш на практика, когато си ги разбрал, но сега можеш да практикуваш всеки аспект от истината, който разбираш, без пречки или затруднения. Когато практикуваш истината, чувстваш, че си изпълнен с мир и щастие, но ако не си способен да практикуваш истината, изпитваш болка и съвестта ти е неспокойна. Способен си

да практикуваш истината във всичко, да живееш според Божиите слова и да имаш основа за живот. Това означава, че нравът ти се е променил. Вече можеш лесно да се избавиш от своите възгледи и представи, от своите плътски предпочитания и стремежи и от онези неща, от които не си могъл да се избавиш преди. Чувстваш, че Божиите слова са наистина добри и че практикуването на истината е най-доброто, което може да направиш. Това означава, че нравът ти се е променил. Промяна в нрава звучи много просто, но всъщност е процес, който включва много преживявания. През този период хората трябва да преминат през много трудности, те трябва да подчинят собствените си тела и да се опълчат на плътта си, те също трябва да изтърпят правосъдие, наказание, кастрене, да преминат през изпитания и облагородяване, а също трябва да преживеят много провали, падения, вътрешни борби и терзания в сърцата си. Само след тези преживявания хората могат да имат известно разбиране за собствената си природа, но частичното разбиране не води до пълна промяна веднага; хората трябва да преминат през дълъг период на преживяване, преди най-накрая да успеят малко по малко да се отърват от покварения си нрав. Ето защо за промяната на нрава е необходим цял един живот. Например, ако разкриеш поквара по даден въпрос, можеш ли веднага да практикуваш истината, след като я осъзнаеш? Не можеш. На този етап на разбиране другите те кастрят и се разправят с теб, а после твоята среда те заставя и те принуждава да действаш в съответствие с принципите на истината. Понякога все още не се примиряваш с това и си казваш: „Трябва ли да го правя така? Защо не мога да го направя както искам? Защо винаги се иска от мен да практикувам истината? Не искам да правя това, омръзна ми!“. Преживяването на Божието дело изисква преминаване през следния процес: от неохота за практикуване на истината до доброволно практикуване на истината; от негативност и слабост към сила и способност за опълчване на плътта. Когато хората достигнат определен етап в преживяванията си и след това преминат през някои изпитания, облагородяване и в крайна сметка разберат Божиите намерения и някои истини, тогава те ще бъдат донякъде щастливи и изпълнени с охота да действат в съответствие с принципите на истината. Отначало хората не са склонни да практикуват истината. Вземи за пример отдаденото изпълнение на дълга си: имаш известна представа как да изпълняваш дълга си и да бъдеш отдаден на Бог, освен

това имаш някакво разбиране за истината, но кога ще можеш да станеш напълно отдаден? Кога ще можеш да изпълняваш дълга си и на думи, и на дела? За това е нужен определен процес. По време на този процес може да изтърпиш много трудности. Някои хора може да те кастрят, а други може да те критикуват. Всички погледи ще са насочени към теб, ще те проучват внимателно и едва тогава ще започнеш да осъзнаваш, че грешиш и че ти си този, който се е справил зле, а липсата на отдаденост при изпълнението на твоя дълг е неприемлива и че не бива да бъдеш нехаен! Светият Дух ще те просвети отвътре и ще те укори, когато направиш грешка. По време на този процес ще разбереш някои неща за себе си и ще разбереш, че имаш твърде много нечистотии, таиш твърде много лични мотиви и имаш твърде много неумерени желания, когато изпълняваш своя дълг. След като разбереш същината на тези неща, ако можеш да застанеш пред Бог с молитва и да се покаеш истински, може да се пречистиш от поквата. Ако често търсиш истината по този начин, за да разрешиш собствените си практически проблеми, ти постепенно ще стъпиш на правилния път на вярата; ще започнеш да имаш истински житейски преживявания и покваренят ти нрав ще започне постепенно да се пречиства. Колкото повече се пречиства покваренят ти нрав, толкова повече ще се променя живот нрава ти.

Въпреки че сега мнозина изпълняват дълга си, всъщност колко от тях го изпълняват през пръсти? Колко хора могат да приемат истината и да изпълняват дълга си според принципите ѝ? Колко хора изпълняват дълга си според Божиите изисквания, след като нравът им се е променил? Като изследваш по-подробно тези въпроси, ще си способен да разбереш дали наистина отговаряш на стандарта в изпълнението на дълга си, а също така ще можеш ясно да видиш дали нравът ти се е променил. Постигането на промяна в нечий нрав не е лесна задача; то не означава просто да промениш малко поведението си, да усвоиш известно знание за истината, да можеш да разкажеш нещо от преживяването си на всеки аспект на истината или да се промениш малко, или да станеш по-покорен, след като те дисциплинират. Всичко това не означава промяна в живот нрава. Защо казвам това? Въпреки че може да си се променил донякъде, ти все още не прилагаш истински истината на практика. Държиш се по този начин може би защото временно си в подходяща среда и ситуацията

го позволява или настоящите ти обстоятелства са те принудили. Освен това, когато си в добро настроение, когато състоянието ти е нормално и когато имаш делото на Светия Дух, можеш да практикуваш истината. Но да предположим, че си сред изпитание, когато страдаш като Йов по време на изпитанията си или си изправен пред изпитанието на смъртта. Когато това се случи, ще можеш ли все още да практикуваш истината и да останеш непоколебим в свидетелството си? Можеш ли да изречеш нещо подобно на това, което Петър каза: „Дори и да намеря смъртта си след като Те познах, нима не бих я посрещнал с радост и с готовност“? Какво ценеше Петър? Ценеше покорството и смяташе познаването на Бог за най-важно, затова бе способен да се покорява до смъртта си. Промяната в нрава не става за една нощ; отнема цял живот в трупане на преживявания, за да я постигнеш. Разбирането на истината е малко по-лесно, но да успееш да практикуваш истината в различни ситуации е трудно. Защо хората винаги имат проблеми с прилагането на истината на практика? Всъщност всички тези трудности са пряко свързани с човешкия покварен нрав и всички те са пречки, които идват от покварения нрав. Следователно трябва да страдаш много и да платиш определена цена, за да можеш да практикуваш истината. Ако нямаше покварен нрав, нямаше да се налага да страдаш и да плащаш цена, за да практикуваш истината. Не е ли очевидно? Понякога може да изглежда, че прилагаш истината на практика, но всъщност природата на постъпките ти не показва, че го правиш. Следвайки Бог, много хора са способни да загърбят семействата и кариерата си и да изпълняват дълга си и затова те вярват, че практикуват истината. Въпреки това те никога не могат да предложат истинско свидетелство за преживяване. Какво точно става тук? Оценени според човешките представи, те като че ли практикуват истината, но Бог не признава това, което правят, за практикуване на истината. Ако зад постъпките ти има лични мотиви и действията ти са престорени, значи си предразположен да се отклоняваш от принципите и не може да се каже, че практикуваш истината; това е просто вид поведение. Строго погледнато, това твое поведение вероятно ще бъде заклеймено от Бог; няма да бъде одобрено или запомнено от Него. Ако продължим да разнищваме това до неговата същност и корен, ти си някой, който върши зло, и твоето външно поведение представлява противопоставяне на Бог. Погледнато

отстрани ти не прекъсваш, нито смущаваш нещо и не си нанесъл реална вреда. Изглежда логично и разумно, но отвътре има човешки замърсители и стремежи и същината му е да върши зло и да се съпротивлява на Бог. Следователно ти трябва да определиш дали има промяна в нрава ти и дали прилагаш истината на практика, като използваш Божиите слова и като разгледаш мотивите зад собствените си постъпки. То не зависи от това дали твоите действия отговарят на човешките фантазии и човешките мисли, нито дали съответстват на вкуса ти; тези неща не са важни. По-скоро зависи от това дали Бог казва, че се съобразяваш с Неговите намерения, дали постъпките ти притежават истината реалност, или не, и дали отговарят, или не на изискваните от Него нива. Точно е само съизмерването ти спрямо Божиите изисквания. Промяната на нрава и прилагането на истината на практика не са толкова прости и лесни, колкото хората си мислят. Разбирате ли го сега? Имате ли преживяване с това? Когато става въпрос за същината на проблема, вие може да не го разберете; вашето навлизане е твърде повърхностно. Вие се суетите по цял ден, от зори до здрач, ставате рано и си лягате късно, но все още не сте постигнали промяна в живот нрава и не сте способни да разберете какво е промяна на нрава. Това означава, че вашето навлизане не е много задълбочено, нали? Независимо колко дълго сте вярвали в Бог, може да не усетите същината и дълбоките неща, свързани с промяната на нрава. Може ли да се каже, че нравът ви се е променил? Как да разберете дали Бог ви одобрява, или не? Най-малкото ще се почувстваш изключително непоколебим във всичко, което правиш, и ще усетиш, че Светият Дух те води и просвещава и работи в теб, докато изпълняваш дълга си, извършваш каквато и да е работа в Божия дом или изобщо. Действията ти ще вървят ръка за ръка с Божиите слова и когато натрупаш определено преживяване, ще усетиш, че начинът, по който си действал преди, е бил относително подходящ. Ако обаче, след като си натрупал преживяване за определен период от време, почувстваш, че някои от нещата, които си правил в миналото, не са подходящи и си недоволен от тях и чувстваш, че не са били в съответствие с истината, тогава това доказва, че всичко, което си направил, е извършено в съпротива срещу Бог. Това е доказателство, че служенето ти е било пълно с непокорство, съпротива и човешки начини на действие и че изобщо не си успял да постигнеш промени в нрава. Ясно

ли ви е как трябва да разбирате промяната на нрава след това общение? Вие може обикновено да не обсъждате промяната на нрава ви и рядко да разговаряте за лични преживявания. В най-добрия случай общението ви е: „Бях негативен преди известно време. Тогава се помолих на Бог и Той ме просветли, че вярващите трябва да преминат през изпитания. Разсъждавах върху това известно време и прецених, че нещата са такива, каквито са. Освен това има аспекти, в които не съм отдаден, докато изпълнявам дълга си, така че просто го приех. След известно време мотивацията ми се върна и вече не бях негативен“. След общение други също казват: „Състоянието ни е почти същото, както и покварения ни нрав“. Ако винаги разговаряте за тези неща, ще има проблем — няма да схванете същината на нещата, нито ще ги виждате ясно. Независимо колко години вярвате, вашият живот нрав няма да може да се промени.

Промяната на нрава е свързана главно с промяна в природата на човека. Нещата от човешката природа не могат да се възприемат от външното поведение. Те са пряко свързани с ценността и значимостта на вашето съществуване, с възгледите ви за живота и ценностите ви, те включват нещата от дълбините на душата ви и тяхната същина. Ако човек не може да приеме истината, той няма да претърпи промяна в тези аспекти. Само ако преживявате Божието дело, пълно навлизате в истината, променяте ценностите и възгледите си за съществуването и за живота, когато приведете в съответствие възгледите си за нещата с Божието слово и станете способни напълно да се покорите на Бог и да Му бъдете предани, може да се каже, че нравът се е променил. Сега може да изглежда, че полагаш известни усилия и че устояваш пред трудностите, докато изпълняваш дълга си, може да си способен да изпълняваш работни разпоредби, възложени ти от Горното, или може да си способен да отидеш, където ти кажат. На пръв поглед може да изглежда, че си донякъде послушен, но когато се случи нещо, което не е в съответствие с представите ти, непокорството ти излиза на преден план. Например не се покоряваш на кастренето, а ставаш още по-непокорен, когато настъпи природно или предизвикано от човека бедствие; дори дълбоко в себе си се оплакваш от Бог. Следователно малкото външно покорство и промяна са просто мъничка промяна в поведението. Има някаква промяна, но това не е достатъчно, за да се счита за промяна на нрава

ти. Може и да избродиш много пътеки, да минеш през много трудности и да изтърпиш голямо унижение; може да се чувстваш много близко до Бог и Светият Дух може да работи върху теб. Въпреки това, когато Бог те помоли да направиш нещо, което не съответства на твоите представи, ти все пак може да не се подчиниш, може да си намираш извинения, да се бунтуваш и да се съпротивляваш на Бог, и в тежки случаи дори да се съмняваш в Бог и да Му се възпротивяваш. Това ще е сериозен проблем! Ще покаже, че у теб все още има природа, която се съпротивлява на Бог, че не разбираш истината и че в живот нрава ти изобщо няма промяна. След като бъдат освободени или премахнати, някои хора все още намират в себе си сили да съдят Бог и да казват, че Бог не е праведен. Те дори спорят с Бог и се съпротивляват, като разпространяват представите си за Бог и недоволството си от Бог навсякъде, където отидат. Такива хора са зли дяволи, които се съпротивляват на Бог. Хората, които имат дяволска природа, никога няма да се променят и трябва да бъдат изоставени. Само онези, които могат да търсят и да приемат истината във всяка ситуация и се подчиняват на Божието дело, могат да се надяват да се сдобият с истината и да постигнат промяна на нрава. В преживяванията си трябва да се научиш да различаваш състоянията, които външно изглеждат нормални. Може да ридаеш и да плачеш по време на молитва или да чувстваш, че сърцето ти обича Бог толкова много и е толкова близо до Бог, но тези състояния са само дело на Светия Дух и не означават, че ти си някой, който обича Бог. Ако все още можеш да обичаш и да се покоряваш на Бог, дори когато Светият Дух не действа и когато Бог прави неща, които не съответстват на твоите представи, само тогава ти си човек, който наистина обича Бог. Само тогава си човек, чийто живот нрав се е променил. Само това е човек, който има истина реалност.

Откъде започвате да променяте своя нрав? Започвате от разбирането на собствената ви природа. Това е ключът. И така, как разбирате природата си? Като разпознавате покварения нрав в себе си. След като ясно различите покварения си нрав, ще разберете своята природа същност. Някои питат: „Как да разбирам покварения си нрав?“. Разбира се, вие трябва да го разбирате съгласно Божиите слова и да го разпознавате в съответствие с истината. И така, как да приложите това на практика? Като сравнявате покварения нрав, който разкривате, със разобличаващите слова на Бог.

Колкото съвпадения откриете, толкова трябва и да разпознаете. Ако можете да откриете много и да различите много, тогава ще можете да разберете покварения си нрав. Имат ли разбиране за природата си онези от вас, които вярват отдавна и практикуват този начин много години? Вероятно нищо подобно! Вашето сравнение трябва да следва определен път; човек не може да казва неща, които нямат основа върху нещо. Трябва да прочетеш повече от Божиите слова за това как Той разобличава покварената същност на човека. Трябва да изнамериш всички тези слова, после да ги четеш често и често да разсъждаваш върху себе си, като сравняваш състоянието си със словата. След като покваренят ти нрав съвпадне напълно и почувстваш, че Божиите слова разобличават състоянието ти ясно и с голяма точност, и че това не е неправилно по никакъв начин, тогава няма ли да се убедиш? Някои хора казват: „Като разберете собствената си природа, можете да я промените“. Лесно е всеки да го каже. Но как го разбираш ти? Трябва да има път. Ако има път, тогава ще знаеш как да го преживееш. Без път просто викаш лозунга: „Всички трябва да разберем природата си. Нашата природа не е добра и е от Сатана. Когато разберем същината на природата ни, можем да променим нрава си“. Като спреш да викаш, нищо повече не е било направено и никой няма никакво разбиране. Това е изричане на доктрини без път. Не създава ли проблеми този начин на работа? Какъв резултат ще постигнете, ако работите по този начин? Вие обикновено всички викате лозунга: „Трябва да разберем природата си! Всички трябва да обичаме Бог! Всички трябва да се подчиняваме на Бог! Всички трябва да се простром в нозете на Бог! Ние всички трябва да се прекланяме пред Бог! Който не обича Бог, е неприемлив!“. Говоренето за тези доктрини е безполезно и не решава проблемите. Как разбирате човешката природа? Разбирането на природата ти всъщност означава да изследваш дълбините на душата си — нещата в живота ти и цялата логика и философия на Сатана, според които си живял — което е животът на Сатана, според който си живял. Само като откриеш скритите в дълбините на душата ти неща, ще успееш да разбереш природата си. Как могат да бъдат открити тези неща? Те не могат да бъдат открити или анализирани чрез едно или две неща. Много пъти, след като свършиш да правиш нещо, все още не си постигнал разбиране. Може да отнеме три или пет години, за да успееш да постигнеш съвсем незначително осъзнаване или разбиране. Така че

трябва да се самоанализираш в много ситуации и да се опознаеш. Трябва да копаеш дълбоко в себе си и да се анализираш според Божиите слова, за да постигнеш някакви резултати. Тъй като разбирането ти за истината става все по-задълбочено, ти постепенно ще опознаеш своята природа същност чрез самоанализиране и самоопознаване.

За да опознаеш природата си, трябва да постигнеш разбиране за нея през няколко аспекта. Първо, трябва да имаш ясно разбиране какво харесваш. Не става въпрос какво обичаш да ядеш или какви дрехи харесваш, а по-скоро за онези неща, които ти доставят удоволствие, нещата, за които завиждаш, нещата, пред които се прекланяш, нещата, към които се стремиш, и нещата, на които обръщаш внимание в сърцето си; с какви типове хора ти е приятно да общуваш, на какви типове хора се възхищаваш и какви боготвориш в сърцето си. Например мнозина харесват хора с високо положение, хора, които говорят и се държат изискано, или са сладкодумни, или хора, които се преструват. Гореспоменатото е за хората, с които обичат да общуват. Що се отнася до нещата, от които хората изпитват удоволствие, те включват: готовност да участват в дейности, които са лесни; удоволствие да правят неща, които според другите са добри и които хората биха одобрили и похвалили. В човешката природа има обща черта за нещата, които те харесват. Тоест харесват хора, събития и неща, на които другите завиждат заради външния вид, харесват се хора, събития и неща, които изглеждат много красиви и луксозни, и се харесват хора, събития и неща, заради които другите да им се прекланят. Нещата, които хората обичат, са страхотни, ослепителни, прекрасни и грандиозни. Всички хора се прекланят на такива неща. Ясно е, че хората не притежават нищо от истината, нито имат подобие на истински човешки същества. Няма ни най-малка степен на значимост в преклонението пред такива неща, но хората все пак ги харесват. Нещата, които хората харесват, изглеждат особено добри за тези, които не вярват в Бог, и всички те са нещата, към които хората са особено склонни да се стремят. Да дадем прост пример: сред невярващите има фенове. Те преследват актьори или певци, молят ги за автографи и им оставят съобщения или да се ръкуват с тях и да ги прегръщат. Има ли такива неща в сърцата на вярващите? Пеете ли от време на време песните на знаменитостите, които боготворите? Или от време на време им подражавате и се обличате като тях, изпълнени с

копнеж по стила им? Вие издигате тези знаменитости и известни личности в модели за вашето преклонение и в идеали за вашето обожание. Това са обичайните неща, които хората харесват. Наистина ли вярващите не се прекланят пред нещата, пред които се прекланят невярващите? Дълбоко в себе си мнозинството от хората все още имат сърце, което им се прекланя. Ти вярваш в Бог и изглежда, че вече не се стремиш явно към такива неща. Въпреки това в сърцето си все още завиждаш за тези неща и все още ги обичаш. Понякога си мислите: „Все още ми се иска да слушам музиката им и да гледам телевизионните предавания, в които участват. Как ли живеят? Къде ли са сега? Ще е страхотно да мога да ги видя и да им стисна ръцете, а дори да умра, пак ще си е струвало“. Независимо на кого се кланят, в общи линии, всички хора харесват тези неща. Може би нямаш възможност или условията не ти позволяват да се свържеш с тези хора, събития и неща, но те са в сърцето ти. Нещата, към които хората се стремят и за които копнеят, принадлежат към светските тенденции, тези неща принадлежат на Сатана и дяволите, те са ненавиждани от Бог и са лишени от всякаква истина. Нещата, за които хората са склонни да копнеят, позволяват да се разкрие тяхната природа същност. Предпочитанията на хората могат да се видят в начина, по който се обличат. Някои с готовност носят привличащи вниманието цветни дрехи или странни тоалети. С готовност носят аксесоари, които никой друг не е носил преди, и обичат неща, които могат да привлекат противоположния пол. Това, че носят тези дрехи и аксесоари, разкрива предпочитанията, които имат към тях в живота си и дълбоко в сърцата си. Нещата, които харесват, не са достойни или прилични. Те не са неща, към които един нормален човек трябва да се стреми. В обичта към тях има неправедност. Възгледите на такива хора са абсолютно същите като на светските хора. В това не се вижда нищо, което да е в съответствие с истината. Следователно какво харесваш, върху какво се фокусираш, на какво се прекланяш, за какво завиждаш и за какво мислиш в сърцето си всеки ден — това са показателите за твоята природа. Пристрастието ти към светските неща е достатъчно доказателство, че по природа обичаш неправедността, а в сериозни случаи природата ти е нечестива и нелечима. Трябва да анализираш природата си по следния начин. Разгледай какво обичаш и от какво се отричаш в живота си. Може да си добър с някого известно време, но това не доказва, че го харесваш.

Това, което наистина харесваш, показва точно какво има в природата ти; дори костите ти да са счупени, ти пак ще се наслаждаваш и никога не ще се отречеш от него. Това не е лесно да се промени. Вземете например намирането на партньор — хората търсят подобни на себе си. Ако една жена наистина се влюби в някого, тогава никой не би могъл да я спре. Дори краката ѝ да са счупени, тя пак ще иска да бъде с него; тя ще иска да се омъжи за него, дори ако това означава, че трябва да умре. Как е възможно това? Възможно е, защото никой не може да промени онова, което е дълбоко вкоренено в хората, дълбоко в сърцата им. Дори човек да умре, душата му пак ще харесва същите неща; такива са нещата от човешката природа и те показват същността на човека. Нещата, които хората харесват, съдържат известна неправедност. Някои хора очевидно са привързани към тези неща, докато други не са; някои изпитват силна симпатия към тях, докато други — не; някои хора имат самоконтрол, докато други не могат да се контролират. Някои хора са склонни да потъват в тъмни и нечестиви неща, което доказва, че те не притежават живот. Други могат да преодолеят изкушенията на плътта и да не бъдат обсебени или ограничавани от тези неща, което доказва, че имат малък ръст, и че нравът им малко се е променил. Някои хора разбират някои истини и чувстват, че имат живот и че обичат Бог, но всъщност все още е твърде рано, а преминаването през промяна на нечий нрав не е лесна работа. Лесна ли е за разбиране природата същност на човека? Дори ако някой разбира малко, той трябва да премине през много обрати, за да постигне това разбиране, а дори и с малко разбиране промяната не е лесна. Това са всичките трудности, с които се сблъскват хората, а човек не може да се опознае без решимостта да търси истината. Независимо от това как хората, събитията и нещата около теб могат да се променят и независимо от това как светът може да се обърне с главата надолу, ако истината те води отвътре, ако тя е пуснала корени в теб и Божиите слова ръководят живота, предпочитанията, преживяванията и съществуването ти, в този момент ти ще се промениш наистина. Сега така наречената промяна на хората е просто да си сътрудничат малко, да могат неохотно да приемат да бъдат кастрени, активно да изпълняват дълга си и да имат малко ентусиазъм и вяра, но това не може да се счита за промяна в нрава и не доказва, че хората имат живот. Това са просто предпочитанията и склонностите на хората — нищо повече.

За да се постигне разбиране на природата, в допълнение към разкриването на нещата, които хората харесват в природата си, трябва да се разкрият и няколко от най-важните аспекти, отнасящи се до тяхната природа. Например гледните точки на хората за нещата, методите и целите на хората в живота, житейските ценности на хората и възгледите им за живота, както и възгледите и идеите за всички неща, свързани с истината. Всички тези неща са дълбоко в душите на хората и имат пряка връзка с промяната на нрава. Какъв тогава е покваренят възглед на човечеството за живота? Може да се каже така: „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“. Всички хора живеят само за себе си; честно казано, те живеят за плътта. Те живеят само за да слагат храна в устата си. С какво такова съществуване се различава от това на животните? Няма никаква стойност да живееш така, да не говорим за смисъл. Възгледите за живота са свързани с това на какво разчиташ, за да живееш в света, за какво живееш и как живееш — и всичко това са неща, свързани със същината на човешката природа. Като анализираш човешката природа, ще видиш, че всички хора се противопоставят на Бог. Всички са дяволи и няма истински добър човек. Само чрез анализиране на човешката природа можеш наистина да познаеш покварата и същината на човека и да разбереш към какво всъщност принадлежат хората, какво наистина им липсва, с какво трябва да бъдат въоръжени и как трябва да изживеят човешко подобие. Истинският анализ на нечия природа не е лесна работа и не може да се осъществи, без да изживеете Божиите слова или без да имате истински преживявания.

Пролетта на 1999 г.

КАК ДА ОПОЗНАЕМ ЧОВЕШКАТА ПРИРОДА

Как да опознае човек природата си? Кои неща съставляват природата на човека? Знаеш само за недостатъците, дефектите, намеренията, представите, негативността и непокорството на човека, но не си способен да откриеш това, което се крие в природата му. Знаеш само за външния слой, но не си способен да откриеш неговия произход, а това не представлява познание за природата на човека. Някои хора признават недостатъците и негативността си, и казват: „Разбирам природата си. Виждате ли, признавам надменността си. Нали това означава, че познавам природата си?“. Надменността е част от природата на човека, това е вярно. Не е достатъчно обаче да го признаеш в доктринален смисъл. Какво е да познаваш собствената си природа? Как може да се опознае тя? От кои страни се опознава? Как конкретно трябва да се разбере природата на човека от това, което той разкрива? Първо, можеш да схванеш природата на човека чрез неговите интереси. Някои хора например са големи почитатели на известни и изтъкнати личности, други много обичат певци или кинозвезди, а трети имат особена страст към игрите. От тези предпочитания можем да разберем каква е природата на тези хора. Ето един прост пример: някои хора може наистина да боготворят даден певец. До каква степен го боготворят? До такава степен, че са обсебени от всеки жест, усмивка и дума на този певец. Те се вторачват в него и дори снимат всичко, което носи, и след това му подражават. Какъв проблем показва тази степен на боготворене на дадена личност? Това показва, че в сърцето си човекът таи само онези неща на невярващите и че не притежава истината, няма положителни неща, а още по-малко пази Бог в сърцето си. Всички неща, за които този човек мисли, които обича и към които се стреми, принадлежат на Сатана. Те заемат сърцето му и то им се отдава. Можете ли да кажете каква е природата им същност? Ако човек обича нещо до крайност, то може да се превърне в неговия живот и да заеме сърцето му, а това напълно доказва, че човекът е идолопоклонник, който не иска Бог, а обича дявол. Следователно може да се заключи, че природата на подобен човек обича и почита дявол, не обича истината и не иска Бог. Не е ли това правилният начин да се разглежда природата на даден човек? Напълно правилен е. Така трябва да се анализира природата на човека. Някои хора

например специално издигат в култ Павел. Те обичат да произнасят речи и да работят навън, обичат да провеждат събирания и да проповядват, и им харесва, когато хората ги слушат, боготворят ги и се въртят около тях. Харесва им да заемат място в сърцата на другите и другите да ценят образа, с който се представят. Нека анализираме тяхната природа въз основа на това поведение. Каква е тяхната природа? Ако наистина се държат така, това е достатъчно, за да демонстрира, че са надменни и самонадеяни, че изобщо не се прекланят пред Бог, а се стремят към по-висок статус и искат да имат власт над останалите, да ги притежават и да заемат място в сърцата им. Това е класическият образ на Сатана. Аспектите на тяхната природа, които особено се открояват, са, че те са надменни и самонадеяни, не се прекланят пред Бог и се опитват да накарат останалите да се прекланят пред тях. Подобно поведение може да ви даде много ясна представа за тяхната природа. Например някои хора наистина обичат да се възползват несправедливо от неща и се стремят да удовлетворят собствените си интереси по всички въпроси. Каквото и да правят, трябва да извлекат изгода от него, иначе няма да го правят. Не се занимават с нищо, освен ако не им дава някакво предимство, и зад действията им винаги има скрити мотиви. Говорят добре за всеки, който им е полезен, и повишават всеки, който ги ласкае. Дори когато любимите им хора имат проблеми, те ще кажат, че тези хора са прави, и ще се постараят да ги защитят и прикрият. Що за природа имат такива хора? От това поведение можете съвсем ясно да разберете тяхната природа. Чрез действията си се стремят да се възползват несправедливо от неща, постоянно се държат пресметливо във всяка ситуация и можете да сте сигурни, че ламтят за изгода с цялата си природа. Във всичко, което правят, преследват собствените си интереси. Няма да станат рано, ако не им е от полза. Те са най-егоистичните хора и са крайно ненаситни. Тяхната природа се проявява чрез любовта им към изгодата и липсата на каквато и да е любов към истината. Някои мъже са очаровани от жените и където и да ходят, винаги мърсуват с тях. Красивите жени са обект на привързаността им и заемат най-високо място в сърцата им. Такива мъже са готови да дадат живота си и да пожертват всичко за красивите жени. Жените изпълват сърцата им. Каква е природата на тези мъже? В природата им е да обичат красивите жени, да ги почитат и да обичат нечестивостта. Те са развратници с нечестива, алчна природа.

Защо казвам, че природата им е такава? Защото това са проявления на алчността, която е станала част от човешката природа. Тези постъпки не са само случайни прегрешения, нито подобни хора са само малко по-лоши от обикновените хора; те по-скоро постепенно са били напълно обладани от тези неща, които са станали тяхна природа и същина. Така тези неща са се превърнали в разкривания на тяхната природа. Елементите на природата на човека се разкриват постоянно. Всичко, което човек прави, каквото и да е то, може да разкрие природата му. Хората имат собствени мотиви и цели за всичко, което правят, и независимо дали става въпрос за изпълняване на дълга на домакин, проповядване на евангелието или какъвто и да е друг вид работа, те несъзнателно могат да разкрият елементи от своята природа, защото природата на човека е неговият живот. Хората се ръководят от природата си, докато са живи. Природата на човека не се разкрива само по случайност или по стечение на обстоятелствата, а може изцяло да представлява същината на човека. Всичко, което извира от костите и кръвта на хората, представлява природата и живота им. Някои хора обичат красивите жени. Други обичат парите. Трети проявяват особена любов към статуса. Някои ценят най-вече репутацията и личния си образ. Някои особено обичат или почитат идоли. А някои хора са особено надменни и самонадеяни, в сърцата си не отстъпват пред никого и се стремят към статус, обичат да се отличават от останалите и да имат власт над тях. Има всякакви различни видове природа. Те могат да варират от човек до човек, но общите им елементи са съпротивата и предателството срещу Бог. В това отношение всички са еднакви.

Що се отнася до това как да разберем каква е природата на даден човек, нека разгледаме още няколко примера. Вземете например егоизма. Може да се каже, че егоизмът е елемент от природата на човека. Всеки носи този елемент в себе си. Някои хора са ужасно егоистични, егоистични до краен предел, и във всичко мислят единствено за себе си, стремят се само към лична изгода и не се съобразяват ни най-малко с другите. Този егоизъм представлява тяхната природа. Всеки е егоистичен донякъде, но има разлика. Когато общуват с други, някои хора могат да са внимателни и да се грижат за другите, може да проявяват загриженост към тях и да се съобразяват с тях във всичко, което правят. Други хора обаче не са такива. Тези хора са особено егоистични и винаги са дребнави, когато

приютяват братя и сестри. На собственото си семейство дават най-добрата храна и най-големите порции, а на братята и сестрите дават само по-малките порции от по-малко апетитната храна. Когато идват собствените им роднини, те се грижат много за техните удобства. Когато обаче идват братя и сестри, те ги настаняват да спят на пода. Според тях е достатъчно, че им позволяват да останат да пренощуват. Когато братята и сестрите заболеят или имат някакъв друг проблем, такъв човек дори не се замисля за тях и се държи така, сякаш не забелязва. Такива хора изобщо не се интересуват от другите и не проявяват загриженост към тях. Интересуват се единствено от себе си и своите роднини. Тази тяхна егоистична природа определя нежеланието им да се грижат за другите. Те смятат, че да се грижат за останалите означава да понасят загуби и да си навличат много неприятности. Някои хора биха казали: „Егоистичният човек не знае как да се отнася с внимание към другите“. Това не е вярно. Ако не знаят как да се отнасят внимателно, защо тогава егоистичните хора са толкова добри към собствените си роднини и проявяват пълно внимание към нуждите им? Защо знаят от какво се нуждаят те самите и какво е подходящо да облекат или да ядат в определено време? Защо не са способни да се отнасят така и към другите? Те всъщност разбират всичко, но са егоистични и достойни за презрение. Това се определя от тяхната природа. Егоистичните хора са неспособни да се отнасят справедливо към другите. Съществува и аспектът на нечестивостта. Божият дом е определил, че всички, които блудстват постоянно, трябва да бъдат премахнати. При някои хора обаче това е било само моментно прегрешение. И към тях ли трябва да се приложат същите мерки като към онези, които блудстват постоянно? Това е въпрос на принцип. Хората, които може инцидентно да са блудствали, не могат да се считат за хора с нечестива природа. Ако някой непрекъснато и навсякъде мърсува с противоположния пол и няма срам и морал в човешките отношения, значи е нечестив човек и природата му е нечестива. Такъв човек ще разкрие своята природа, независимо какви действия предприема или каква работа върши. Природата му е неуправляема и сърцето му е изпълнено с тези нечистотии. Мърсува с противоположния пол, където и да отиде, и дори и да спре за известно време, прави го единствено защото средата не го позволява или защото няма подходящи партньори. Нещата от природата

на човека могат да бъдат разкрити винаги и навсякъде и нищо не може да ги ограничи. Някои хора особено се увличат по дрехите, красотата и суетата и са много суетни. Сменят дрехите си по няколко пъти на ден. Следят кой носи хубави дрехи и кой се облича добре, не могат да спят, ако не им се удава да получат тези неща, и биха заели пари или биха платили всяка цена, само и само да се сдобият с тях. Ако не успеят да ги получат, може да загубят всякакъв интерес към вярата в Бог, както и желанието да посещават събирания и да четат Божието слово. Умът им е зает единствено от тези неща. Не могат да мислят за нищо друго. Такива хора са особено суетни, много по-суетни от обикновения човек. Това е в природата и в костите им. Самата им природа е суетна. Нещата в природата на човека не се разкриват в момент на слабост, а по-скоро са последователни проявления. Каквото и да правят, хората носят елементите от своята природа. В тях все още има нечистотии, дори когато не си личат външно. Когато например един измамен човек за момент каже нещо вярно, в думите му всъщност пак има скрит смисъл. Те още са заразени с измама. Измамният човек мами всекиго, дори родните и децата си. Колкото и да си откровен с него, той ще те мами. Това е истинското му лице и точно това е неговата природа, а тя не се променя лесно и винаги ще е такава. Честният човек понякога изрича изопачени и измамливи думи, но обикновено е честен, постъпва по относително надежден начин, не се възползва от другите, когато взаимодейства с тях, и не се стреми да ги изпитва, когато говори с тях. Той може да се открие и да споделя с останалите от сърце, и всички останали казват, че е откровен. Когато понякога изрича измамливи думи, това е просто проява на покварения му нрав. Това не представлява неговата природа, защото той не е измамен човек. Ето защо, когато става въпрос за природата на човека, трябва да разбирате какви са елементите на тази природа и какво представлява покварения нрав. Трябва да сте способни да разграничавате двете неща ясно. Сега, когато на хората се казва да разнищят собствената си природа, някои ще кажат: „Понякога говоря грубо“ или „Аз съм невъзпитан и не знам как да се държа“, или „Понякога имам нечисти мотиви, когато изпълнявам дълга си“, но не говорят за това каква е природата им или дали човешката им природа е добра. Винаги избягват подобни въпроси и няма как да се опознаят истински. Не е приемливо постоянно да се

прикриваш и да се страхуваш да не се посрамиш и да не се изложиш. Това, което е в твоята природа, трябва да се извади наяве. Ако не може да се извади наяве, не може да се разбере, а ако не може да се разбере, не може да се промени. Трябва да си много стриктен, когато става въпрос за опознаването на самия себе си. Не бива да се залъгваш и по този въпрос не може да се отнасяш нехайно.

Да разбереш собствената си природа означава преди всичко да разбереш що за човек си в действителност. Характеристиките ти като човек показват какъв вид природа притежаваш. Като кажем например, че някой е „такъв и такъв“, това най-много говори за неговата природа. Видът на природата, която човек притежава, определя какъв вид човек е той. Природата на човека е неговият живот. Как можеш да разбереш каква е природата на даден човек? Трябва често да общуваш с него и да отделяш време да наблюдаваш какъв човек е. Това, което най-много се откроява в него и което е типично за същността и характерните му черти, може да се каже, че е неговата природа същност. Тези елементи от същността му формират неговата природа. Когато става въпрос за това да разбереш какъв човек е някой в действителност, този начин е по-точен. Каквато е същността на човека, такава е и неговата природа. Природата на даден човек определя какъв вид човек е той. Например, ако някой особено обича парите, тогава неговата природа може да се обобщи с една дума — той е сребролюбив. Ако най-отличителната черта на някого е любовта към жените и той винаги се държи като женкар, тогава този човек обича нечестивостта и има нечестива природа. Някои хора най-много обичат да ядат. Ако дадеш на такъв човек малко алкохол и месо, той ще действа в твоя полза. Следователно това показва, че този човек има чревоугодническа природа, точно като прасе. Всеки човек има покварен нрав и пагубен недостатък, а покварениятму нрав го контролира в реалния му живот. Той живее според този покварен нрав, който представлява неговата природа. Може да се каже, че природата му е онази част от него, която е пагубният му недостатък, а пагубният му недостатък е неговата природа. Някои хора сякаш имат приемлива човешка природа и на пръв поглед не проявяват никакви сериозни недостатъци, но най-голямата им слабост е тяхната крехкост. Те нямат никакви житейски цели или посока в стремежа си, просто се лутат без план в живота, рухват при най-дребния

неуспех и се настройват негативно, когато нещата станат трудни. Ако накрая се поддадат на представи до такава степен, че вече не искат да имат вяра, тогава най-голямата им слабост е тяхната крехкост. Природата им е крехка, те са безполезни и не може да им се помогне. Някои хора са изключително сантиментални. Всеки ден, във всичко, което казват, и в начина, по който постъпват и се справят с въпросите, те живеят според чувствата си. Изпитват нещо към този и онзи човек и прекарват дните си в това да обръщат внимание на въпроси, свързани с взаимоотношенията и чувствата. За всичко, с което се сблъскват, те живеят в света на чувствата. Когато невярващ роднина на такъв човек умре, той ще плаче три дни и няма да позволи да погребат тялото. Все още изпитва чувства към починалия и чувствата му са твърде съкрушителни. Може да се каже, че чувствата са пагубният недостатък на този човек. По всички въпроси той е възпиран от чувствата си, не е способен да практикува истината или да постъпва принципно и често е склонен да се бунтува срещу Бог. Чувствата са най-голямата му слабост и пагубният му недостатък, и те са напълно способни да го доведат до падение и да го унищожат. Прекалено сантименталните хора са неспособни да практикуват истината или да се покорят пред Бог. Вниманието им е погълнато от плътта и те са глупави и объркани. Природата на този тип хора е много сантиментална и те живеят според чувствата си. Затова, ако искате да се стремите към промяна в нрава си, трябва да познавате своята природа. „Окраската на леопарда не може да се промени“. Недейте да приемате, че природата може да се промени. Ако природата на даден човек е твърде лоша, той никога няма да се промени и Бог няма да го спаси. За какво се отнася промяната в нрава? Тя се отнася за човек, който обича истината, приема правосъдието и наказанието на Божиите слова и преминава през всякакви страдания и облагородяване, докато преживява Божието дело и се очиства от сатанинските отрови в себе си, напълно се отървава от покварения си нрав и е способен да се покори на Божиите слова и на всичко устроено и подредено от Бог, и никога повече да не се бунтува или съпротивлява. Това е промяна в нрава. Ако природата на човека е много лоша и той е зъл, тогава Бог няма да го спаси и Светият Дух няма да работи в него. Тоест това е все едно лекар да лекува пациент. Човек, който има възпаление, може да бъде лекуван, но човек, който развие рак, не може да бъде спасен.

Промяната в нрава означава, че понеже човек обича истината и може да я приеме, накрая той опознава своята природа, която е бунтовна спрямо Бог и Му се противопоставя. Човекът разбира, че хората са твърде дълбоко покварени, разбира тяхната абсурдност и измамност, както и нищетата и окаяното им състояние, и накрая разбира природата същност на човечеството. Като знае всичко това, той става способен напълно да се отрече и да се опълчи на себе си, да живее според Божието слово и във всичко да практикува истината. Това е човек, който познава Бог, и чийто нрав е променен.

Цялото човечество е покварено от Сатана, а в природата на човека е да предава Бог. Въпреки това сред всички хора, които са били покварени от Сатана, има такива, които могат да се подчинят на Божието дело и да приемат истината. Това са хората, които могат да получат истината и да постигнат промяна в нрава си. Някои хора не търсят истината, а просто се носят по течението. Те се подчиняват и ще направят каквото им кажете, могат да изоставят нещата, да дадат всичко от себе си и да понесат всяко страдание. Такива хора имат малко съвест и разум, надяват се да бъдат спасени и да оцелеят, но нравът им не може да се промени, защото не се стремят към истината, а се задоволяват само с това, че разбират доктрината. Те не казват и не вършат неща, които са в разрез със съвестта им, могат искрено да изпълняват дълга си и да приемат общение за истината по отношение на всеки проблем. Те обаче не полагат сериозни усилия, когато става въпрос за истината, умовете им са объркани и никога не могат да разберат същността на истината. Невъзможно е техният нрав да се промени. Ако искате да бъдете очистени от поквата и вашият живот нрав да бъде променен, трябва да обичате истината и да сте способни да я приемете. Какво означава да приемеш истината? Приемането на истината означава, че независимо от това какъв вид покварен нрав имаш или кои от отровите на големия червен змей — отровите на Сатана — има в природата ти, когато Божиите слова разобличат тези неща, трябва да ги признаеш и да се покориш — нямаш друг избор — и трябва да познаваш себе си според Божиите слова. Това означава да си способен да приемеш Божиите слова и да приемеш истината. Каквото и да казва Бог, колкото и строги да са Неговите слова и каквито и думи да използва, вие можете да ги приемете, стига това, което казва, да е истината, и можете да ги признаете,

стига да отговарят на действителността. Можете да се покорите на Божиите слова, независимо от това колко задълбочено ги разбирате, и сте способни да приемете и да се покорите на светлината от просветлението на Светия Дух, за която разговарят вашите братя и сестри. Когато такъв човек е търсил истината до известна степен, той може да придобие истината и да постигне промяна в нрава си. Дори хората, които не обичат истината, ако имат малко човешка природа, могат да извършат някои добри неща, могат да се отрекат и да отдадат всичко на Бог, са объркани по отношение на истината и не се отнасят сериозно към нея, затова техният живот нрав никога не се променя. Можеш да видиш, че Петър имаше сходна човешка природа с тази на останалите ученици, но се отличаваше с пламенното си търсене на истината. Каквото и да казваше Исус, Петър сериозно размишляваше върху него. Исус попита: „Симоне, сине Йонов, обичаш ли Ме?“. Петър отговори честно: „Аз обичам само Отца, Който е на небето, но не съм обичал Господ на земята“. По-късно се осъзна и си помисли: „Това не е правилно, Бог на земята е Бог на небето. Не е ли един и същ Бог и на небето, и на земята? Ако обичам само Бог на небето, тогава любовта ми не е практическа. Трябва да обичам Бог на земята, защото само тогава любовта ми ще е практическа“. Така Петър разбра истинското значение на Божието слово от това, което Исус го попита. За да обича Бог и за да бъде тази любов практическа, човек трябва да обича въплътения Бог на земята. Любовта към неясния и невидимия Бог не е нито реалистична, нито практическа, докато любовта към практическия, видим Бог е истина. От думите на Исус Петър придоби истината и разбирането за Божието намерение. Ясно е, че вярата на Петър в Бог е била насочена единствено към търсенето на истината. В крайна сметка той постигна любов към практическия Бог — Бог на земята. Петър беше особено сериозен по отношение на своето търсене на истината. Всеки път, когато Исус го съветваше, той размишляваше сериозно върху думите Му. Може би е размишлявал месеци наред, година или дори години, преди Светият Дух да го просветли и преди да разбере същината на Божиите слова. Така Петър навлезе в истината, а когато го направи, неговият живот нрав се промени и обнови. Ако човек не търси истината, никога няма да я разбере. Можете да говорите за думите и доктрините десетки хиляди пъти, но те ще си останат само думи и доктрини. Някои

хора просто казват: „Христос е истината, пътят и животът“. Дори да повториш тези думи десетки хиляди пъти, от това няма да има никаква полза; ти не разбираш смисъла им. Защо се казва, че Христос е истината, пътят и животът? Можеш ли да изразиш познанието си за преживяване на това? Навлязъл ли си в реалността на истината, пътя и живота? Бог е изрекъл Своите слова, за да можете да ги преживеете и да получите познание. Безполезно е само да изричате думи и доктрини. Можеш да опознаеш себе си само след като си разбрал и навлязъл в Божиите слова. Ако не ги разбираш, тогава не можеш да опознаеш себе си. Можеш да получиш проницателност само когато разбереш истината. Без да я разбереш, не си способен на проницателност. Можеш да видиш нещата ясно само когато разбираш истината. Без да я разбираш, не можеш да ги видиш ясно. Можеш да опознаеш себе си само когато разбираш истината. Без да я разбираш, не можеш да се опознаеш. Нравът ти може да се промени само когато си придобил истината. Без истината нравът ти не може да се промени. Само след като си придобил истината, можеш да служиш в съответствие с Божиите намерения. Ако не си я придобил, не можеш да служиш в съответствие с Божиите намерения. Само след като придобиеш истината, можеш да се покланяш на Бог. Без да разбираш истината, дори и да Му се покланяш, поклонението ти няма да е нищо повече от изпълняване на религиозни ритуали. Без истината нищо от това, което правиш, не е реалността. С придобиването на истината всичко, което правиш, има реалност. Всички тези неща зависят от придобиването на истината от Божиите слова. Някои хора ще попитат: „Какво точно означава да придобиеш истината от Божиите слова?“. Наистина ли е необходимо да се задава този въпрос? Цялата истина е изразена от Бог и се съдържа в Божиите слова. Няма истина извън Божиите слова. Много хора вярват, че да си способен да изричаш думи и доктрини, означава да познаваш истината, а това е нелепо. Не можеш да придобиеш истината, като просто говориш за доктрини. Каква е ползата от това просто да разговаряш за буквалното значение на Божиите слова? Трябва да разбереш значението на Божиите слова, техния източник и резултата, който се очаква да постигнат. Божието слово съдържа истина, живот, светлина, принципи и пътища. Всяко Божие слово съдържа много неща; не е достатъчно само да кажеш какво означава буквално то и с това да приключиш. Ще ви дам

пример. Бог каза: „Бъдете честни, а не измамни хора“. Какво означава това твърдение? Някои хора казват: „Това означава да се каже на хората да са честни, а не измамни, нали?“. Ако ги попитате какво още означава това, те ще кажат: „Това означава, че трябва да сте честни, а не измамни хора. Само тези две неща се казват“. Тогава може да попитате: „Какво точно означава да си честен човек? Какъв човек се смята за честен? Какво е поведението на честния човек? Какво е поведението на измамния човек?“. Те биха отговорили: „Честен човек е този, който говори честно, не влага фалш в думите си и не лъже. Измамен човек е този, който говори със заобикалки, не казва истината, винаги е нечист в думите си и обича да лъже“. Това е всичко, което могат да ви кажат. Човешкото мислене е твърде опростено. Дали някога може да се навлезе в истината реалност с толкова просто обяснение за това кой е честен човек? Какво казва Божието слово за честните хора? Първо, че честните хора не таят съмнения за другите, и второ, че те могат да приемат истината. Това са двете основни характеристики. Какво има предвид Бог под това? Защо Бог казва това? От Божието слово можеш да разбереш по-дълбокото значение на това какво означава да си честен човек, за какво се отнася и какво е точното определение на честния човек. Едва след като разбереш това определение правилно, ще можеш да видиш в Божието слово какви са проявленията на честния човек, какви са измамните хора и какви са проявленията на измамния човек. Ако след това оцениш тези проявления, ще разбереш точно какво представлява честният човек и какво представлява измамният човек, както и как измамните хора се отнасят към Божието слово, към Бог и към другите. Така наистина ще разбереш Божиите слова и колко различна е представата на хората за честните и измамните хора от това, което казва Божието слово. Когато Божието слово ти казва: „Бъди честен, не бъди измамен човек“, в това има много детайли. Когато наистина разбереш значението на думите, ще знаеш какво е честен и какво е измамен човек. Когато практикуваш, ще знаеш как да го правиш по начин, който със сигурност ще разкрие проявленията на честен човек, и ясно ще видиш пътя и принципите на практикуване да бъдеш честен човек, което гарантира, че за Бог си на приемливо ниво. Ако наистина разбираш тези думи и ги практикуваш, ще можеш да получиш Божието одобрение. Ако обаче не разбираш тези думи, няма да бъдеш честен човек и никога няма

да получиш Божието одобрение. Постигането на истинско разбиране на Божиите слова не е никак лесно. Не мислете по следния начин: „Мога да тълкувам буквалното значение на Божиите слова и всички казват, че тълкуването ми е добро, и ми вдигнат палец, значи разбирам Божиите слова.“ Това не е същото като разбирането на Божиите слова. Ако сте придобили известна светлина от Божиите слова и сте разбрали истинското им значение, ако можете да изразите намерението, което се крие зад тях, и какво въздействие ще постигнат накрая — ако имате ясно разбиране за всички тези неща, може да се смята, че имате известно разбиране за Божиите слова. Следователно, разбирането на Божиите слова не е толкова просто. Това, че можете да дадете цветисто, преувеличено обяснение на буквалното значение на Божиите слова, не означава, че ги разбирате. Колкото и да можете да обясните буквалното им значение, обяснението ви все още се основава на човешкото въображение и човешкия начин на мислене. Това е безполезно! Как можете да разберете Божиите слова? Ключът е в това да се търси истината вътре в тях. Само така можете да разберете истински Божиите слова. Бог никога не изрича празни думи. Всяко изречение, което Той произнася, съдържа подробности, които със сигурност ще бъдат разобличени по-нататък в Неговите слова и могат да бъдат изразени по различен начин. Човекът не може да разбере начините, по които Бог изразява истината. Божиите слова са много проникновени и не могат да се разберат лесно посредством човешкия начин на мислене. Хората могат да открият почти пълното значение на всеки аспект от истината, стига да положат усилия. Подробностите, които остават, трябва да бъдат попълнени от тях по време на последващото им изживяване чрез просветлението на Светия Дух. От една страна е размишляването върху Божиите слова, разбирането им и търсенето на конкретното им съдържание, като ги четем. От друга страна е разбирането на значението на Божиите слова чрез изживяването им и получаването на просветление от Светия Дух. Чрез постоянен напредък в тези два аспекта можете да започнете да разбирате Божието слово. Ако го тълкувате буквално, на текстово ниво или въз основа на собственото си мислене и представи, тогава дори да го обяснявате с цветисти украси, все още не разбирате истината и все още всичко се основава на човешкото мислене и представи. То не се получава от просветлението на Светия Дух. Хората са склонни да

тълкуват Божиите слова въз основа на своите идеи и представи и дори могат да изтълкуват неправилно Божиите слова извън контекста, заради което са предразположени към погрешно разбиране и са склонни да съдят Бог, а това е обезпокоително. Затова истината се постига главно чрез разбиране на Божиите слова и чрез просветлението от Светия Дух. Да си способен да разбереш и обясниш буквалното значение на Божието слово не означава, че си придобил истината. Ако разбирането на буквалното значение на Божието слово означаваше, че разбирате истината, тогава щеше да е достатъчно да имате малко образование и познания, така че защо ще се нуждаете от просветлението на Светия Дух? Дали Божието дело е нещо, което човешкият ум може да разбере? Затова разбирането на истината не се основава на човешки идеи или представи. Имате нужда от просветлението, озарението и напътствието на Светия Дух, за да придобиете истинско познание за преживяване. Това е процесът на разбиране и придобиване на истината, който е и необходимо условие.

Как да разберете човешката природа? Най-важното е да се разпознае от гледна точка на светогледа, житейския възглед и ценностите на човека. Всички онези, които принадлежат на дяволи, живеят за себе си. Техните житейски възгледи и принципи произлизат главно от думите на Сатана, като например: „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“, „Човекът умира за богатство, както птиците — за храна“ и други подобни заблуди. Всички тези думи, изречени от онези царе на дявола, велики хора и философи, са се превърнали в самия живот на хората. По-специално, повечето от думите на Конфуций, когото китайците изтъкват като „мъдрец“, са се превърнали в живота на хората. Има и известни пословици от будизма и даоизма, както и класически поговорки, често повтаряни от различни известни личности. Всички те са обобщение на философията на Сатана и на неговата природа. Те най-добре илюстрират и обясняват природата на Сатана. Всички тези отрови, които са се влели в сърцето на човека, идват от Сатана и нито една от тях не произлиза от Бог. Такива дяволски думи също са в пряко противоречие с Божието слово. Съвсем ясно е, че реалностите на всички положителни неща произлизат от Бог, а всички негативни неща, които тровят човека, идват от Сатана. Затова можете да разпознаете каква е природата на човека и на кого принадлежи, като погледнете неговите житейски възгледи

и ценности. Сатана покварява хората чрез образованието и влиянието на националните правителства и на известните и великите личности. Техните дяволски думи са станали живот и природа на човека. „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“ е добре известна сатанинска поговорка, която е втълпена на всички, и това се е превърнало в човешки живот. Има и други подобни думи от различни философии за светските отношения. Сатана използва традиционната култура на всеки народ, за да образова, подвежда и покварява хората, като ги кара да паднат в безкрайна бездна на унищожение и да бъдат погълнати от нея, а накрая Бог унищожава хората, защото те служат на Сатана и се противопоставят на Бог. Някои хора работят като държавни служители в обществото от десетки години. Представете си, че им зададете следния въпрос: „Вие се справяте толкова добре в това си качество, кои са основните известни максими, според които живеете?“. Те вероятно ще кажат: „Едно нещо съм разбрал — държавните служители не поставят пречки за тези, които носят подаръци, а тези, които не ласкаят, нищо не постигат“. Това е сатанинската философия, на която се основава тяхната кариера. Нима тези думи не са показателни за природата на такива хора? Безскрупулното използване на всякакви средства за заемане на длъжности е станало тяхна природа, а целите им са чиновничество и успех в кариерата. Все още има много сатанински отрови в живота на хората, в техните постъпки и поведение. Например техните философии за светските отношения, начини на действие и максими са изпълнени с отровите на големия червен змей и всичките идват от Сатана. Така всички неща, които преминават през костите и кръвта на хората, са от Сатана. Всички тези служители, хората с власт и хората, които са постигнали успехи, имат свои собствени пътища и тайни за успех. Нима тези тайни не дават отлична представа за тяхната природа? Те са направили толкова големи неща в света и никой не може да разгадае схемите и интригите, които стоят зад тях. Това показва колко коварна и отровна е тяхната природа. Човечеството е дълбоко покварено от Сатана. Отровата на Сатана тече в кръвта на всеки човек и може да се каже, че човешката природа е покварена, нечестива, антагонистична и противоположна на Бог, изпълнена с философиите и отровите на Сатана и потопена в тях. Тя изцяло се е превърнала в природа същност на Сатана. Това е причината хората да се противопоставят на Бог и да застават

срещу Него. Хората могат лесно да опознаят себе си, ако природата им се анализира по този начин.

Когато хората имат истинско разбиране за Божия нрав, когато могат да видят, че Божият нрав е реален, че е наистина свят и наистина праведен, и когато могат да възхваляват Божията святост и праведност от сърце, тогава те истински ще познаят Бог и ще получат истината. Само онези, които познават Бог, живеят в светлината. Прекият резултат от истинското познаване на Бог е способността ни да Го обичаме и да се покоряваме на Бог. Когато хората наистина познават Бог, разбират истината и я получават, в мирогледа и във възгледите им за живота настъпва истинска промяна, след което настъпва истинска промяна и в техния живот нрав. Когато хората имат правилни житейски цели, могат да се стремят към истината и да постъпват в съответствие с нея, когато се покорят изцяло на Бог и живеят според Неговите слова, когато се чувстват приземени и прояснени дълбоко в сърцата си, и когато в сърцата им няма тъмнина и могат да живеят напълно свободно и волно в Божието присъствие, само тогава получават истински човешки живот и само тогава стават хора, които притежават истината и човечността. Освен това всички истини, които си разбрал и получил, идват от Божиите думи и от самия Бог. Само когато получиш одобрението на Всевишния Бог — Създателя и Той каже, че си сътворено същество, което отговаря на критериите, и че изживяваш човешко подобие, животът ти ще има най-много смисъл. Да имаш Божието одобрение означава, че си придобил истината и че си човек, който притежава истината и човешката природа. В днешния свят, който е доминиран от Сатана, и през няколкото хиляди години история, кой от цялото човечество е получил истински човешки живот? Никой. Тъй като хората са били дълбоко покварени от Сатана, живеят според неговите философии и всичко, което правят, се съпротивлява на Бог, и всички техни думи и теории са родени от покварата на Сатана и пряко се противопоставят на Божиите слова, те са точно типовете, които се противопоставят на Бог. Ако не приемат Божието спасение, те ще бъдат потопени в погибел и унищожение, без да имат никакъв живот. Те се стремят към слава и придобивки, търсят това да са велики или прочути личности и се надяват „имената им да се предават на идните поколения“ и да бъдат „известни през цялата история“. Това са дяволски думи и

те са напълно несъстоятелни. Всички велики или прочути личности всъщност са подобни на Сатана и за наказание отдавна са потопени в осемнадесетото ниво на ада, за да не могат да се преродят никога повече. Когато поквареното човечество почита тези хора и приема техните дяволски думи и техните заблуждения, то става жертва на дяволите и на Сатана. Създадените същества трябва да се прекланят пред Създателя. Това е напълно естествено и оправдано, защото само Бог е истината, Бог контролира небесата, земята и всичко и господства над всичко. Ако хората не вярват в Бог и не се покоряват на Бог, те не могат да придобият истината. Ако живееш в съответствие с Божиите слова, тогава дълбоко в сърцето си ще се чувстваш прояснен и приземен и също така ще усещаш несравнима сладост. Когато това се случи, ти наистина ще си получил живот. Колкото и велики да са постиженията на световните учени, щом наближи смъртта, те се чувстват с празни ръце и имат усещането че не са спечелили нищо. Дори Айнщайн и Нютон, тези изтъкнати интелектуалци, са усещали празнота. Това е така, защото не са имали истината и истинско разбиране за Бог. Макар да са вярвали в Бог, те са вярвали само в Неговото съществуване, но не са търсели истината. Те просто са искали да разчитат на науката и на изследванията, за да открият и докажат, че има Бог. В резултат на това всеки от тях цял живот се е занимавал с изследвания, без изобщо да постигне нещо, и макар да са вярвали в Бог през целия си живот, те така и не са получили истината. Търсели са само научно познание, но не са се стремели да опознаят Бог. Не са получили нито истината, нито истински живот. Пътят, по който вие вървите днес, не е пътят, по който те са вървели. Това, което търсите, е да опознаете Бог, как да Му се покорите, как да Му се поклоните и как да изживеете смислен живот. Всичко това е напълно различно от онова, което те са търсели. Макар да са вярвали в Бог, те не са получили истината. А сега въплътеният Бог ви е разказал за всеки аспект на истината и ви е дарил пътя на истината и живота. Би било глупаво от ваша страна да не търсите истината.

Ала сега вашето разбиране за истината е недостатъчно. Можете да говорите само празна теория. Чувствате, че все още сте неспособни и сте несигурни във всяка работа, която поемате. Това показва, че вашето навлизане в живота е било твърде повърхностно и че все още не сте получили истината. Когато наистина разбереш истината и навлезеш в

реалността на Божието слово, ще имаш енергия, неизчерпаема енергия, която ще изпълва тялото ти. В този момент ще се чувстваш все по-озарен отвътре, а пътят ти ще става още по-светъл, колкото по-далеч вървиш по него. В наши дни повечето хора, които вярват в Бог, все още не са тръгнали по правилния път и не са разбрали истината, затова продължават да чувстват вътрешна празнота, както и че животът им е страдание и че нямат енергия да вършат дълга си. Точно такива са вярващите в Бог, преди да получат видение в сърцата си. Хората не са получили истината и все още не познават Бог, така че все още не изпитват голямо удоволствие. Особено вие, всички вие сте били подложени на преследване и сте изпитали трудности да се завърнете у дома. Когато страдате, у вас се пораждат мисли за смъртта и нежелание да живеете. Това са слабости на плътта. Някои хора дори си мислят: „Вярата в Бог трябва да е приятна. В Епохата на благодатта Светият Дух даряваше хората със спокойствие и радост. Сега спокойствието и радостта са твърде малко и няма много удоволствия, като през Епохата на благодатта. Да вярваш в Бог днес е изключително досадно“. Знаеш само, че удоволствието на плътта е по-добро от всичко останало. Не знаеш какво дело върши Бог днес. Бог трябва да позволи на плътта ви да страда, за да преобрази вашия нрав. Макар че плътта ви страда, вие имате Божието слово и Божието благословение. Дори да искаш, не можеш да умреш. Можеш ли да се примириш с това, че не познаваш Бог и не получаваш истината? Сега в по-голямата си част хората просто все още не са получили истината и нямат живот. Те са в процес на стремеж към спасение, така че трябва да пострадат малко в този процес. Днес всички в света са подложени на изпитания, дори Бог страда. В такъв случай дали е редно вие да не страдате? Без облагородяване чрез големите катаклизми не може да има истинска вяра, а истината и животът не могат да бъдат получени. Липсата на изпитания и облагородяване няма да свърши работа. Погледнете само Петър — в крайна сметка той премина през седемгодишни изпитания (след като беше на петдесет и три години). През тези седем години той преживя стотици изпитания. Трябваше да преминава през всяко едно от тях през няколко дни и едва след като премина през всякакви изпитания, получи живот и промяна на своя нрав. Когато наистина получите истината и опознаете Бог, ще почувствате, че трябва да живеете за Него. Ако не живеете за Бог, тогава ще съжалявате;

ще изживеете остатъка от дните си в горчиво съжаление и крайно разкаяние. Все още не може да умрете. Трябва да стиснете юмруци и решително да продължите да живеете. Трябва да живеете живот за Бог. Когато хората имат истината в себе си, те притежават тази решителност и никога повече не пожелават да умрат. Когато смъртта те заплашва, ще си кажеш: „О, Боже, не искам да умра. Все още не Те познавам. Все още не съм се отплатил за Твоята любов. Не мога да умра, докато не Те опозная добре“. Достигнали ли сте този етап? Все още не, нали? Някои хора се сблъскват с болката на семейството, други — с болката на брака, а трети страдат от преследване, като нямат дори къде да живеят. Където и да отидат, това е домът на някой друг и те изпитват болка в сърцата си. Дали болката, която изпитвате в момента, не е болката, която Бог е изпитвал? Вие страдате заедно с Бог, а Бог придружава хората в страданието. Всички вие днес участвате в Христовите мъки, царство и издръжливост и накрая ще спечелите слава! Има смисъл от това страдание. Не е ли така? Ти не можеш да бъдеш лишен от тази решимост. Трябва да разбереш смисъла на страданието днес, както и защо страдаш толкова много. Трябва да търсиш истината и да достигнеш до разбиране на Божието намерение и тогава ще имаш решимостта да страдаш. Ако не разбираш Божието намерение и мислиш само за страданието, то колкото повече мислиш за него, толкова по-неприятно става то и толкова по-негативен се чувстваш, сякаш житейският ти път е към своя край. Ще започнеш да изпитваш мъките на смъртта. Ако вложиш сърцето си и всичките си усилия в истината и си способен да я разбереш, тогава сърцето ти ще се озари и ще изпиташ наслада. В сърцето си ще откриеш спокойствие и радост от живота, а когато те сполети болест или се зададе смъртта, ще си кажеш: „Все още не съм получил истината, затова не мога да умра. Трябва да отдам всичко на Бог, да свидетелствам добре за Него и да се отплатя за Божията любов. Как ще умра накрая, няма значение, защото ще съм живял удовлетворителен живот. Независимо от всичко, все още не мога да умра. Трябва да упорствам и да продължа да живея“. Сега трябва да имате яснота по този въпрос и да разберете истината от тези неща. Когато хората имат истината, те имат сила. Когато имат истината, те притежават неизчерпаема енергия, която изпълва тялото им. Когато имат истината, те имат решимост. Без истината хората са меки като гнили зеленчуци, а когато притежават

истината, те стават силни и смели. Без значение колко горчиви са нещата, те изобщо няма да изпитват горчивина. Какво според вас означава вашето малко страдание? Въплътеният Бог все още страда! Вие сте хора, които са покварени от Сатана и чиято природа е да предават Бог. Несъзнателно сте извършили много неща, с които сте се разбунтували срещу Бог и сте Му се противопоставили, и заслужавате правосъдие и наказание. Точно както когато хората са болни и трябва да бъдат излекувани. Редно ли е обаче те да се страхуват от страданието? Вие имате покварен нрав, така че мислите ли, че можете да промените нрава си и да получите живот без никаква болка? Страданието ви е причинено от покварения ви нрав. То е заслужено и трябва да бъде понесено. То не е нито невинно, нито наложено от Бог. Страданието, което в момента понасяте, не е нищо повече от това да тичате насам-натам и да работите усърдно в дълга си. Понякога откривате, че покваренят ви нрав изобщо не се е променил, и затова се подлагате на известно облагородяване. Понякога не разбирате Божието слово или се чувствате малко разстроени, когато го четете, затова преживявате малко страдание от облагородяването в Божието слово. Или може би вършите зле реалната си работа и продължавате да правите грешки при изпълнение на дълга си, обвинявате се и се мразите, за това че не сте способни да вършите работата си, и това ви причинява известно страдание. Може би виждате, че другите напредват, и чувствате, че собственият ви напредък е твърде бавен, че ви отнема твърде много време да напреднете във възприемането на Божието слово, че има твърде малко светлина, и тези въпроси ви причиняват известно страдание. Понякога се чувствате застрашени от вашата враждебна среда заради арестите и преследванията на големия червен змей и затова винаги се чувствате уплашени, неспокойни и живеете в страх, а това ви причинява известно страдание. Освен това страдание, какво друго страдание сте преживели? Не ви карат да вършите тежък физически труд, нямате началници или шефове, които да ви бият и ругаят, и никой не се отнася с вас като с роби. Не страдате от такива трудности. Всъщност тези трудности, които понасяте, не са истински трудности. Помислете за това. Не е ли така? Трябва да разберете какво е значението на това да се отречеш от семейството си, за да отдадеш всичко на Бог, и защо го правиш. Ако го правиш, за да се стремиш към истината и живота, и едновременно с това да изпълниш дълга си и да се

отплатиш за Божията любов, това е напълно справедливо. То е положително, напълно естествено и обосновано и никога няма да съжаляваш за него. Каквото и да се случва със семейството ти, можеш да го оставиш настрана. Ако ясно разбираш това значение, няма да съжаляваш и няма да бъдеш негативен. Ако не отдаваш искрено всичко на Бог, а се стараеш, само за да получиш благословии, тогава това е безсмислено. Щом прозреш този въпрос, проблемът е решен и няма нужда да се тревожиш за семейството си. Всичко е в Божиите ръце. Досега всички вие сте преживели някакво страдание, което произтича от изпитанията. Някои хора са получили някои истини, но други просто са разбрали някои доктрини, без да получат никакви истини. Някои притежават добри заложби и затова имат сравнително задълбочено разбиране, а други, които са с ограничени заложби, имат сравнително повърхностно разбиране. Независимо дали разбирането ти е задълбочено или повърхностно, стига да разбираш някои истини и да си способен да останеш непоколебим в свидетелството си, когато преминаваш през изпитание, тогава страданието ти има смисъл и стойност. Ако не можеш да приемеш нещата от Бог и винаги подхождаш към тях с човешки представи и фантазии, тогава независимо колко страдаш, никога няма да имаш истинско свидетелство за преживяване. Твоето страдание няма да има никаква стойност, защото не си получил истината.

Би трябвало да търсиш Божиите намерения във всичко и трябва да търсиш истината във всичко. Например, как търсиш истината по такива въпроси като храна, облекло и личните въпроси в живота? Има ли истини, които да търсиш в тези неща? Някои хора казват: „Независимо дали вярваш в Бог или не, щастието е в това да си добре нахранен и облечен. Без това всичко е нещастие“. Отговаря ли това на истината? Има много хора, които водят охолен живот, с хубава храна и дрехи, които са алчни за плътски удоволствия. Те няма лесно да приемат истината или да я приложат на практика, още по-малко ще се откажат от всичко, за да отдадат всичко на Бог. Такъв тип хора няма да придобият Божието одобрение и накрая всички те ще изпаднат в катаклизмите, ще плачат и ще скърцат със зъби. Може ли такъв човек да има някакво щастие, което да заслужава да се спомене? Много хора са родени в семейства на работници или земеделци и са страдали доста още като деца. Ако са в състояние да разберат истината, вероятно ще я приемат и ще я приложат на практика,

и ще са способни да се отричат и да отдават всичко на Бог, без да се страхуват от страдания. Те са способни да бъдат отдадени на Божието поръчение, а някои дори стигат дотам да дадат живота си за Бог. Такъв тип хора се ценят в Божия дом. Много хора съсредоточават вниманието си главно върху плътските удоволствия. Смятате ли, че да имаш хубава храна и дрехи в действителност е важно? Категорично не. Ако някой наистина е способен да опознае Бог и да получи истината, тогава във всичко, което прави, той свидетелства за Бог и Го удовлетворява. Без значение колко зле се храни или облича такъв човек, в живота му все още има стойност и той може да получи Божието одобрение. Дали това не е най-смисленото нещо? Нито доброто хранене, нито хубавите дрехи са гаранция, че ще бъдете благословени. Пак ще бъдете прокълнати, ако се бунтувате срещу Бог или поемете по грешен път, докато човек, който се облича оскъдно и се храни лошо, но е получил истината, все пак ще бъде благословен от Бог. Следователно има истина, която трябва да се търси в това как да се отнасяте към въпросите за храната и облеклото, а още повече истина трябва да се търси в това как трябва да се отнасяте към изпълнението на дълга си. Как трябва да се отнасяш към Божиите поръчения е изключително важно. Това е много сериозен въпрос. Ако не можеш да изпълниш това, което Бог ти е поверил, тогава не заслужаваш да живееш в Неговото присъствие и трябва да приемеш наказанието си. Напълно естествено и обосновано е хората да изпълняват поръченията, които Бог им поверява. Това е върховната отговорност на човека и е също толкова важна, колкото и самия му живот. Ако се отнасяш лекомислено към Божиите поръчения, това е най-тежкото предателство спрямо Бог. В това отношение си по-окаян от Юда и трябва да бъдеш прокълнат. Хората трябва да придобият цялостно и задълбочено разбиране за това как да се отнасят към Божиите поръчения и най-малкото трябва да разберат: поверяването на поръчения от Бог на човека е Неговото възхваляване на човека, Неговата специална проява на благодат към човека, то е най-славното от нещата и всичко останало може да бъде изоставено — дори собственият живот — но Божиите поръчения трябва да бъдат изпълнени. Виждате ли, не трябва ли да се търси истината тук? Постигането на промяна в нрава ви е тясно свързано с търсенето на истината! Ако разбереш истината за това защо хората живеят и как трябва да гледаш на живота,

тогава няма ли да се промени твоят житейски възглед? Тук има още повече истина, която трябва да се търси. Каква истина може да се открие в любовта към Бог? Защо хората трябва да Го обичат? Какво е значението на това да Го обичаме? Ако човек има ясно разбиране за истината за любовта към Бог и може да Го обича в дълбините на сърцето си и да има донякъде боголюбиво сърце, тогава той има истински живот и е сред най-благословените. Онези, които търсят истината във всичко, напредват най-бързо в живота и могат да постигнат промяна в нрава си. Именно тези, които търсят истината във всичко, са хората, които Бог обича. Ако човек се уповава на представи и доктрини или следва правила във всичко, той няма да постигне напредък. Никога няма да придобие истината и рано или късно ще бъде отстранен. Бог ненавижда най-много този тип хора.

Пролетта на 1999 г.

САМО ЧРЕЗ СТРЕМЕЖ КЪМ ИСТИНАТА МОЖЕ ДА СЕ ПОСТИГНЕ ПРОМЯНА В НРАВА

Човек може да успее да промени нрава си само като се стреми към истината — това е нещо, което хората трябва напълно да схванат и да разберат. Ако не разбираш достатъчно истината, лесно ще се подхлъзнеш и заблудиш. Ако искаш да израснеш в живота, трябва във всичко да търсиш истината. Независимо какво правиш, следва да търсиш как да се държиш, за да бъдеш в съответствие с истината, и да откриеш нечистотиите в себе си, които я нарушават; трябва ясно да разбираш тези неща. Независимо какво правиш, следва да размислиш дали то съответства на истината, или не, и дали има стойност и смисъл. Може да правиш неща, които са в съответствие с истината, но не бива да правиш неща, които не ѝ съответстват. Колкото до нещата, които можеш да направиш или не, ако те могат да бъдат изоставени, следва да ги изоставиш. В противен случай, ако известно време ги правиш, а сетне откриеш, че е трябвало да не им обръщаш внимание, бърже вземи решение и веднага ги загърби. Трябва да следваш този принцип във всичко, което правиш. Някои хора повдигат следния въпрос: защо диренето на истината и прилагането ѝ на практика е толкова трудно — все едно гребеш в лодка срещу течението и ако престанеш да гребеш, то ще те отнесе назад? И още: защо е толкова по-лесно да вършиш зли или безсмислени неща — все едно да пуснеш лодката по течението? Защо е така? Така е, защото на човешката природа е присъщо да предава Бог. У хората природата на Сатана играе водеща роля, а това е антагонистична сила. Хората, в чиято природа е да предават Бог, разбира се, са много податливи да правят неща, които Го предават, и положителните дела по природа са им трудни за вършене. Това зависи изцяло от природата същност на човечеството. Щом действително проумееш истината и започнеш да я обичаш от сърце, ще откриеш, че е лесно да вършиш неща, които отговарят на истината. Ще изпълняваш дълга си и ще практикуваш истината нормално — дори без усилие и с радост, и ще усещаш, че вършенето на всяко негативно нещо изисква големи усилия. Това е защото истината е заела господстваща роля в сърцето ти. Ако действително разбираш истините за човешкия живот, тогава ще имаш

път за следване по отношение на това какъв човек да бъдеш, как да бъдеш човек, който е прям и открит, честен човек, човек, който свидетелства за Бог и Му служи. И щом проумееш тези истини, повече никога не ще бъдеш способен да извършваш злодеяния, които Му се противопоставят, нито пък ще играеш ролята на лъжеводач, на лъжеработник или на антихрист. Дори ако Сатана те подведе, или някой зъл те подтиква, ти не ще го направиш. Независимо кой се опитва да те застави, ти пак няма да действаш така. Ако хората придобият истината и тя стане техен живот, те ще станат способни да мразят злото и да чувстват вътрешно отвращение към негативните неща. Ще им бъде трудно да вършат зло, защото техният живот нрав се е променил и Бог ги е усъвършенствал.

Ако действително разбираш истината в сърцето си, ще знаеш как да я практикуваш и как да се покориш пред Бог и естествено ще поемеш по пътя на стремеж към истината. Ако пътят, по който вървиш, е правилен и съответства на Божиите намерения, делото на Светия Дух няма да те напуска, а така вероятността да предадеш Бог ще намалява все повече. Без истината е лесно да вършиш зло и ще го вършиш, дори и без да искаш. Например, ако имаш надменен и самонадеян нрав, няма никакво значение, че ти се казва да не се противопоставяш на Бог. Не можеш да се сдържиш, то е извън твоя контрол. Няма да го правиш нарочно, а под властта на своята надменна и самонадеяна природа. Надменността и самонадеяността ти ще те карат да презираш Бог и да Го смяташ за незначителен. Ще те карат да се превъзнасяш и постоянно да се изтъкваш. Ще те накарат да презираш останалите и няма да оставят в сърцето ти никой друг, освен самия теб. Надменността и самонадеяността ти ще те лишат от мястото на Бог в твоето сърце и накрая ще те накарат да заемеш Божието място и да изискваш от хората да ти се покоряват. Ще те карат да благоговееш пред собствените си мисли, идеи и представи, все едно са истината. Толкова много злодеяния се вършат от хора, които са подвластни на своята надменна и самонадеяна природа! За да решат проблема със злодеянията си, те първо трябва да се справят със своята природа. Без промяна в нрава не би било възможно този проблем да се реши из основи. Когато имаш някакво разбиране за Бог, когато можеш да прозреш собствената си поквара и да осъзнаеш колко достойни за презрение и грозни са надменността и самонадеяността, ще се почувстваш възмутен,

отвратен и огорчен. Ще можеш съзнателно да правиш някои неща, с които да удовлетвориш Бог, и ще се чувстваш спокоен. Ще можеш да четеш Божието слово съзнателно, да възхваляваш Бог, да свидетелстваш за Него и в сърцето си ще изпитваш наслада. Съзнателно ще се разкриеш и ще разобличиш собствената си грозота, а така ще се почувстваш добре и ще усетиш, че си в по-добро състояние на духа. Да се стремиш да разбереш Божиите слова и да навлезеш в истината е първата крачка в стремежа към промяна в нрава. Можеш да постигнеш проницателност единствено като разбираш истината, а само когато притежаваш проницателност, можеш да разбираш нещата задълбочено. Едва когато ги разбереш задълбочено, можеш наистина да опознаеш себе си и едва след като наистина се опознаеш, можеш да се опълчиш на плътта и така да практикуваш истината, като постепенно се покориш на Бог и стъпка по стъпка навлезеш в правилния път във вярата си в Бог. Зависи от това каква решимост имат хората, когато се стремят към истината. Ако наистина притежават решителност, хората поемат по правилния път след шест месеца или година. До три или пет години ще видят резултати и ще почувстват, че напредват в живота. Ако вярват в Бог, но не се стремят към истината и не се съсредоточават върху практикуването ѝ, хората може да вярват и десет или двадесет години, без да претърпят никаква промяна. И в крайна сметка ще си помислят, че именно това е вярата в Бог. Ще си помислят, че почти няма разлика от предишния им светски живот и че няма смисъл да живеят. Това наистина показва, че животът е пуст без истината. Те може и да са способни да изреждат някои думи и доктрини, но ще продължават да се чувстват безутешни и неспокойни. Ако хората имат известно познание за Бог, ако знаят как да водят смислен живот и ако могат да правят някои неща, за да удовлетворят Бог, те ще почувстват, че това е истинският живот, че само ако живеят така, животът им ще има смисъл и че именно така трябва да живеят, за да удовлетворят Бог, да Му се отплатят и да се почувстват спокойни. Ако могат съзнателно да удовлетворят Бог, да практикуват истината, да се опълчат на себе си, да загърбят собствените си идеи и да са покорни и внимателни към Божиите намерения — ако са способни съзнателно да постигнат всичко това — то това означава да прилагат точно истината на практика и действително да я прилагат на практика. А не като преди, когато просто се разчиташе на представи и се

следваха правила с мисълта, че така се практикува истината. Всъщност е много уморително да се уповаваш на фантазии и да следваш правила, както и да не разбираш истината и да вършиш всичко без принципи, а когато го вършиш безцелно и на сляпо, е още по-уморително. Никакви хора, събития и неща няма да те ограничават, когато разбереш истината. Едва тогава действително ще си свободен и спокоен. Ще постъпваш принципно, ще си спокоен и щастлив и няма да имаш чувството, че това изисква твърде много усилия или че ти причинява твърде много страдания. Ако си в подобно състояние, притежаваш истината и човешка природа, а нравът ти се е променил.

Каквото и да се случва при придобиването на жизнен опит, трябва да се научиш да търсиш истината и да обмисляш внимателно въпросите в съответствие с Божието слово и истината. Когато разбереш как да вършиш нещата, които са абсолютно съгласно Божиите намерения, ще бъдеш способен да се отречеш от нещата, които идват от собствената ти воля. Щом узнаеш как да действаш в съответствие с Божиите намерения, ти просто трябва да действаш така, сякаш се движиш по естественото течение; усещането да вършиш нещата по този начин е на отпуснатост и лекота. Това е начинът, по който хората, които разбират истината, вършат нещата. Ако можеш да покажеш на хората, че при изпълняването на дълга си наистина си резултатен, и че в начина, по който правиш нещата, има принципи, че твоят живот нрав наистина се е променил, че си направил много добри неща за Божиите избраници, тогава ти си човек, който разбира истината и определено има човешко подобие; и това, разбира се, се отразява върху твоето ядене и пиене на Божиите слова. Когато някой наистина разбира истината, той ще е в състояние да различава различните си състояния, ще може да вижда ясно сложните въпроси и така ще разбира как да практикува по подобаващ начин. Когато човек не разбира истината и не може да разпознава собственото си състояние, ако пожелае да се опълчи срещу себе си, няма да знае срещу какво или как да се опълчи. Ако иска да се откаже от собствената си воля, няма да знае какво не е наред с волята му, ще мисли, че тя съответства на истината и дори може да сметне собствената си воля за просветление от Светия Дух. Как може такъв човек да се откаже от собствената си воля? Той няма да бъде способен на това и ще бъде още по-неспособен да се опълчи срещу плътта. Ето защо, когато

не разбираш истината, лесно можеш погрешно да приемеш нещата, които се случват по твоята воля, нещата, които съответстват на човешките представи, и собствената доброта, любов, страдание и заплащане на цена на човек за правилни и в съгласие с истината. Как тогава би могъл да се опълчиш срещу тези човешки неща? Ти не разбираш истината и не знаеш какво означава да практикуваш истината. Намираш се в пълно неведение и няма откъде да знаеш какво да направиш, така че можеш да правиш само това, което мислиш, че е добро, и в резултат на това някои твои действия са изопачени. В някои от тях защото следваш правила, в някои от ентусиазъм и в някои поради смущенията на Сатана. Така е при хората, които не разбират истината. Когато вършат нещо, те са много хаотични, винаги се появяват отклонения и изобщо няма никаква точност. Хората, които не разбират истината, виждат нещата по абсурден начин — също като невярващите. Как биха могли да практикуват истината? Как биха могли да решават проблеми? Разбирането на истината не е нещо просто. Независимо колко добри или лоши заложби има някой — дори след опита от цял живот, количеството истина, което той може да разбере, е ограничено, и количеството Божие слово, което може да разбере, също е ограничено. Хората, които са относително по-опитни, разбират някои истини, и в най-добрия случай те могат да престанат да вършат неща, които се съпротивляват на Бог, и да престанат да вършат очевидно зли неща. За тях е невъзможно да действат без това да бъде подправено от собствените им намерения. Тъй като човешките същества имат нормално мислене и е възможно техните мисли невинаги да съответстват на Божието слово, подправянето със собствената им воля е неизбежно. Важното е да има проницателност за всички неща, които идват от собствената воля и са против Божието слово, истината и просветлението от Светия Дух. Това изисква да работиш усилено, за да разбереш Божието слово; само когато разбираш истината, ще имаш проницателност, и само тогава можеш да бъдеш сигурен, че няма да вършиш зло.

Когато се стремиш към промяна в нрава си, трябва да положиш усилия да се опознаеш, а сетне да постигнеш известна дълбочина, чрез която можеш да откриеш сатанинските отрови, които лежат в собствената ти природа. Трябва да знаеш какво означава да се противиш на Бог, а също и какво означава да се бунтуваш срещу Бог, и трябва да научиш

кои практики съответстват на истината по всички въпроси. Трябва също да придобиеш известно разбиране за Божиите намерения и Неговите изисквания към хората. Трябва да имаш съвест и разум пред Бог, не трябва да говориш самохвално или да мамиш Бог и повече не бива да правиш нищо, за да се съпротивляваш на Бог. По този начин ще си променил нрава си. Онези, чийто нрав се е преобразил, чувстват страх от Бог и тяхното бунтарство срещу Бог постепенно намалява. Нещо повече, когато изпълняват своя дълг, те вече не се нуждаят други да се безпокоят заради тях и не е необходимо Светият Дух винаги да ги дисциплинира. В основни линии те могат да се подчинят на Бог и техните възгледи за нещата съответстват на истината. Всичко туй се свежда до това да станат съответни на Бог. Представи си, че някой ти е възложил някаква работа. Нямаш нужда някой да те ръководи, да те надзирава. Можеш да свършиш тази работа само със словото Божие и с молитва. По време на тази работа не си нехаен, надменен или самоправеден и не вършиш нещата по свой собствен начин; не ограничаваш никого и си способен да помагаш състрадателно на другите. Можеш да помогнеш на всеки да се сдобие с ресурс и полза и можеш да напътстваш хората да поемат по верния път на вяра в Бог. Нещо повече, по време на тази работа не гониш свой собствен статус или интереси, не взимаш за себе си нищо, което не си заработил, не говориш за себе си и както и да се отнасят към теб, ти се отнасяш към другите подобаващо. Тогава ще бъдеш човек с относително добър духовен ръст. Не е просто нещо човек да се нагърби с някоя работа и да вкара Божии избраници в действителността на Неговото слово. Не е възможно това да бъде сторено без истина реалност. Мнозина, които разчитат на големи дарби в работата си, претърпяват неуспех и се провалят. Хората, които не притежават истината, са абсолютно ненадеждни, особено ако не са променили нрава си. Какъв е твоят духовен ръст сега? Как следва да се отнасяш към човек, който те ласкае? Ако някой има мнение за теб или те гледа критично, как ще се отнасяш към него честно и разумно? Способен ли си да издигаш и избираш хора, без да разчиташ на своите чувства, а изцяло в съответствие с Божиите изисквания? Способни ли сте наистина да правите тези неща в настоящия си духовен ръст? Ако след като няколко години си работил на дадено място, повечето хора не те ценят много високо, това означава, че не изпълняваш дълга си съгласно

критериите и не си годен да бъдеш използван от Бог. Ако повечето хора смятат онова, което правиш, за добро и подходящо, то в основни линии си годен за употреба от Бог. Ако не притежаваш истината, е невъзможно да стигнеш до етап, на който ще си годен да бъдеш използван от Бог; трябва да си придобил истината, за да си годен.

В стремежа си към живот трябва да внимаваш за две неща: първо, да разбираш истината в Божиите слова; второ, да познаеш себе си в Божиите слова. Това са двете най-съществени неща. Няма живот, нито истина извън Божието слово. Ако не търсиш истината в Божието слово, къде можеш да отидеш да я търсиш? Къде по света има истина? Съобщават ли Божието слово вестниците и медиите? Свидетелстват ли за Бог политическите партии по света? Осъществимо ли е откритото разгласяване на Божието слово във всяка страна по света? Абсолютно не. Ето защо в света няма истина, ето защо Сатана, дяволът, управлява света, ето защо светът е мрачен и зъл. Къде има и една йота истина? Най-важните части от разбирането на истината в Божиите слова са: да познаем Бог в Неговите слова, да познаем човешкия живот в Неговите слова, наистина да познаем себе си и открием смисъла на човешкото съществуване в Неговите слова и други аспекти на истината. Цялата истина е в Божиите слова. Човек не може да навлезе в истината другояче, освен чрез Божието слово. Можеш да постигнеш разбиране на истината единствено чрез преживяване и практикуване на Божиите слова, а наистина да разбереш истината означава да разбереш Божиите слова. Това е най-същественото. Някои хора работят и проповядват, ала макар на пръв поглед това да изглежда като общение за Божието слово, те обсъждат само буквалното значение на Неговите думи, без да споменат нищо съществено. Техните проповеди са като уроци в езиков учебник — подредени точка по точка и аспект след аспект, и когато приключат, всички ги хвалят, като казват: „Този човек притежава реалност. Толкова добре и толкова подробно проповядва“. След като приключат с проповядването, тези хора казват на другите да съберат проповедите им и да ги разпространят в църквата. Така те се превръщат в такива, които подвеждат хората. В проповедите цитират Божиите слова и изглежда сякаш проповедите им съответстват на истината, ала те цитират разни неща извън контекста и дават изопачени тълкувания, които противоречат на принципите. При по-внимателно вникване ще видите, че

това са просто думи и доктрини, човешки представи и фантазии, а също и някои идеи, които отсъждат за Бог. Този вид общение и проповядване не представлява ли прекъсване на Божието дело? Това е служене, което се съпротивлява на Бог. Човек с разум трябва да говори в определени граници и с определени ограничения — трябва да знае кои думи трябва да изрича, кои се отнасят до изпълнението на неговия дълг и кои думи могат да бъдат изричани само от Бог. Човек не бива да застава на мястото на Бог и да говори вместо Него. Никой не може да проумее как работи Бог, така че как може някой да отсъжда за Бог? Човек не е пригоден да отсъжда за Бог. Това трябва да се разбере, за да се избегне извършването на нещо неразумно. Един разумен човек трябва да знае своето място, да знае кои са правилните неща, които да изрича, и не бива да казва нищо, което не би следвало. Дори ако Бог преди това ти е казал нещо, ти не бива да го повтаряш пред другите. Ако имаш вяра, ако признаваш, че Божието слово е истината, следва да го прилагаш на практика. Няма смисъл само да говориш за това. Няма ли да е арогантно винаги да искаш другите да те слушат, да се подчиняват на казаното от теб? Колкото до Божиите дела, ако не ги разбираш, значи просто не ги разбираш. Никога не се преструвай, че ги разбираш или че знаеш всичко — това е прекалено отблъскващо! Все искаш да застанеш на мястото на Бог и да се перчиш сякаш всичко разбираш, искаш да бъдеш в светлината на прожекторите. И докато правиш всичко това, искаш да развяваш Божието знаме. Това разум на нормален човек ли е? Практикуване на истината ли е това? Знаеш ли Божиите мисли? Притежаваш ли Божията мъдрост? Хората сами не разбират истината — камо ли да са въоръжени с нея. Те не могат да свидетелстват за Бог, нито дори да се покорят на Бог. И въпреки това искат да говорят и действат, развявайки Божието знаме. Всеки има тази амбиция, което е най-срамното и неразумно нещо.

Сега, когато хората от цял свят идват да търсят истинския път, как следва да свидетелстваш за Бог? Ако не си разумен, ако си надменен, самонадеян, капризен и вилнеещ, не се ли противопоставяш на Бог и не богохулстваш ли срещу Него? Изпълнението на дълга ти не се изразява в това, а още по-малко свидетелството за Бог. Всъщност това разкрива сатанинския ти образ. Онези, които наистина са били завоювани, трябва да се научат как да говорят искрено и действително да свидетелстват.

По-добро от всичко друго е да споделиш житейския си опит. Каква полза има от хвалбите и развиването на велики теории? След като няколко години са преживявали Божието дело, хората все още не постъпват принципно. Като се съди по тяхната идентичност, хората не са достойни да свидетелстват за Бог. Неразумни и арогантни хора все така желаят да свидетелстват за Бог — така не позориш ли Бог и не богохулстваш ли срещу Него? Ти не разбираш Бог. Нещо повече, твоят нрав все така се противи на Бог. Не е ли проява на отвратителен вкус да говориш, че свидетелстваш? Значи човек не е достоен да свидетелства за Бог. Ако някой каже: „Би ли могъл да свидетелстваш пред нас за Божието дело в континентален Китай?“, а ти отговориш: „Преживели сме няколко години от Божието дело, тъй че според мен сме квалифицирани да свидетелстваме за Бог“, това не е ли проблем? Това също е неразумно. Човек не е достоен да свидетелства за Бог. Би трябвало просто да кажеш: „Не сме достойни да свидетелстваме за Бог. Въпреки това Бог ни е спасил и ни е показал Своята благодат. Получили сме известна благодат и сме преживели част от Божието дело, така че можем да се включим в общението, но всъщност не може да се счита, че свидетелстваме за Бог. Можем да говорим само за собствените си преживявания“. Няма нищо лошо в това да споделиш как самият ти си бил завоюван от Бог, каква поквареност си разкрил тогава, че си бил надменен, какъв е бил резултатът накрая, след като си бил завоюван и каква е била твоята решителност. Всъщност да свидетелстваш за Бог, като говориш за действителни преживявания, напълно съответства на Божиите намерения и именно това изисква Бог. Желанието да заемеш позиция, за да свидетелстваш за Бог, е огромна грешка — ти си едновременно неразумен и арогантен. Трябва да кажеш: „Аз ще говоря за някои от моите преживявания, ала все още съм далеч от свидетелството за Бог. Първо ще разговарям за нещо друго. Защо Бог се е въплътил в Китай? Вие навярно не сте съвсем наясно с това. Ние го разбрахме от Божието дело. Ние, китайците, родени там, където свит на кълбо лежи големият червен змей, сме израсли на едно мръсно място. Ние сме най-дълбоко покварени от Сатана, лъжем повече от всеки друг, най-много не ни достига човешка природа, почтеността ни е на най-ниско ниво без каквото и да е подобие на човешка природа. В сравнение с Божиите избраници от всички други нации и региони, ние сме най-низките, най-омърсените и

най-покварените хора. Ето защо ние не сме достойни да свидетелстваме за Бог и въпреки това сме били въведени във великото Божие спасение и сме получили великата Божия любов, така че трябва да говорим за нашите лични свидетелства за преживяване. Не можем да потиснем Божията благодат“. По-разумно е да кажеш нещо такова. След като хората са завоювани от Бог, те би следвало най-малкото да са овладели разума да не говорят надменно. За тях най-добре би било добре да приемат нисък статус, „като тор върху земята“, и да говорят неща, които са верни. Особено когато свидетелстваш за Бог, ако можеш да кажеш от сърце нещо съществено — без празни или нафукани приказки и без измислени лъжи — твоят нрав действително ще се е променил; това е промяната, която трябва да се случи, след като бъдеш завоюван от Бог. Ако не можеш да притежаваш дори толкова разум, значи не притежаваш и капчица човешка природа. Ако в бъдеще, след като Божиите избраници от всички нации и региони са се завърнали пред Бог и са завоювани от Неговото слово, на някое огромно събиране за възхвала на Бог отново започнеш да действаш арогантно, като непрекъснато се хвалиш и самоизтъкваш, ще бъдеш напълно бракуван и отстранен. Хората трябва винаги да се държат подобаващо, да съзнават идентичността и статуса си и да не се връщат към старите си навици. Класическата проява на образа на Сатана е в човешката надменност и самонадеяност. Ако не промениш тази своя страна, никога няма да имаш човешко подобие и винаги ще имаш облика на Сатана. Да се справиш с арогантността и самонадеяността е най-трудното нещо и ако съзнаваш само малка част от своята надменност и самонадеяност, това не ще ти позволи да постигнеш пълно преобразяване; все още ще е нужно да претърпиш множество облагородявания. Ако не бъдеш съден, наказан и кастрен, в дългосрочен план ти все още ще бъдеш в опасност. В бъдеще, когато Божиите избраници от цял свят приемат Неговото дело и кажат: „Много отдавна бяхме просветлени, че Бог е спечелил една група победители в Китай“, когато чуете това, ще си помислите: „Няма нищо, за което да се похвалим, всичко ни бе дадено по Божия милост. Не заслужаваме да ни наричат победители“. Ала с времето, когато започнете да смятате, че сте способни да кажете нещо и че притежавате късче реалност, ще си помислите: „Дори чужденците са получили просветление от Светия Дух и казват, че Бог е направил пълноценни група победители

в Китай, така че следва да бъдем смятани за победители“. Мълчешком ще допуснете това признание в сърцата си и по-късно просто ще го признаете публично. Хората не могат да понасят да бъдат хвалени или изпитвани според статуса. Ако винаги те хвалят, значи си в опасност. Онези, чийто нрав не се е променил, накрая не могат да бъдат непоколебими.

Най-трудният за решаване проблем на поквареното човечество е допускането на едни и същи грешки. За да се предотврати това, хората преди всичко трябва да са наясно, че още не са придобили истината, че в техния живот нрав още не е настъпила промяна и че макар и да вярват в Бог, те продължават да живеят под властта на Сатана и не са спасени; склонни са да предават Бог и да се отдалечават от Него във всеки един момент. Ако имат усещането за критичен момент в сърцата си, ако, както се казва, са подготвени за опасности по мирно време, тогава ще имат известен самоконтрол и ще се молят на Бог и ще се осланят на Него, когато им се случи нещо, и ще съумяват да избягват повтарянето на едни и същи грешки. Трябва да сте напълно наясно, че нравът ви не се е променил, че природата на предателството спрямо Бог е все още дълбоко заложена у вас и не е изкоренена, че все още има риск да предадете Бог и че опасността от това да паднете в погибел и да бъдете унищожени може да ви сполети във всеки един момент. Внимавайте — това е реално. Има три важни неща, които не трябва да забравяте: първо, вие още не познавате Бог; второ, в нрава ви не са настъпили никакви промени; трето, още не сте изживели истинския човешки облик. Тези три неща съответстват на фактите, те са реални и трябва да сте наясно с тях. Като хора, вие трябва да сте самоосъзнати. Ако имате решителността да решите този проблем, трябва да си изберете собствено мото, например: „Аз съм тор върху пръстта“ или „Аз съм дявол по природа“, или „Често се връщам към старите си навици“, или „Аз съм в опасност във всеки момент“. Всяко от тези твърдения е подходящо за ваше лично мото; ще ви бъде полезно да си го напомняте постоянно. Ако си го повтаряте и размишлявате върху него, може да се научите да допускате по-малко грешки или да спрете да допускате грешки. И все пак, най-важното е да прекарвате повече време в четене на Божиите слова, да разбирате истината, да опознавате собствената си природа и да се отървете от покварения си нрав. Само така ще сте в безопасност. Друго важно нещо е никога да не възприемате позицията на „Божи свидетел“ и

никога да не се наричате така. Можете да говорите само от личен опит. Може да говорите за това как Бог ви е спасил, да разговаряте как сте били завоювани от Бог и да разказвате за благодатта, с която Бог ви е дарил. Никога не забравяйте, че вие сте най-дълбоко покварените от всички хора; вие сте тор и боклук. Това, че сега сте способни да приемете Божието дело от последните дни, се дължи изцяло на това, че Той ви е възвисил. Спасени сте от въплътения Бог и Той ви е дарил с такава огромна благодат само защото сте най-покварените и най-мръсните. Поради това ни най-малко не сте достойни да се перчите — можете само да възхвалявате Бог и да Му благодарите. Вашето спасение се дължи изцяло на Божията благодат. Защо е казано, че сте най-големите щастливци? Наречени сте щастливци не защото имате някакви предимства или добри качества, а само защото сте родени в Китай и сте най-покварени и омърсени от Сатана. Бог следва Своя план за управление, според който първо спасява най-кирливите, най-покварените човешки същества от страната, в която се вихри големият червен змей, и първо прави група от модели, образци. Именно затова Той е избрал всички вас; вие сте хората, които Бог е предначертал и избрал. Ако планът на Бог не беше такъв, щяхте да претърпите вечна погибел. Затова може да се каже, че вие сте най-големите щастливци. При все това няма с какво да се гордеете и в никакъв случай не може да се надувате.

Изживяването на съда и наказанието на Божиите слова ви носи придобивки и реални изживявания — затова трябва да свидетелствате за Бог. Когато свидетелствате за Бог, трябва да говорите най-вече за това как Бог съди и наказва хората и какви изпитания използва, за да облагороди хората и да промени техния нрав. Трябва да разкажете и за това колко много поквара сте разкрили чрез вашето преживяване, колко сте страдали, колко неща сте направили, за да се съпротивлявате на Бог, и как сте били завоювани от Него накрая, за това колко истинско познание сте придобили за Божието дело и как трябва да свидетелствате за Бог и да Му се отплатите за Неговата любов. Трябва да вложите съдържание в тези думи, докато говорите по прост начин. Не говорете за празни теории. Говорете по земен начин; говорете от сърце. Ето как трябва да изживявате нещата. Не подготвяйте привидно дълбокомислени празни теории, в опит да се изтъкнете; ако го направите, ще изглеждате доста надменни и лишени от разум. Трябва да говорите повече за реални неща

от вашето действително изживяване и да говорите повече от сърце; за другите е най-полезно и им се струва най-подходящо. Някога вие бяхте хората, които най-много се противопоставяха на Бог, които най-малко бяха склонни да Му се покоряват, но сега сте завоювани — никога не забравяйте това. Трябва да размишлявате и да мислите повече по тези въпроси. Щом хората ги разберат ясно, те ще знаят как да свидетелстват, в противен случай има опасност да извършат срамни и неразумни действия, които не свидетелстват за Бог, а по-скоро Го позорят. Без истински изживявания и разбиране на истината не е възможно да се свидетелства за Бог. Хората, чиято вяра в Бог е объркана и неясна, никога няма да могат да свидетелстват за Бог.

Пролетта на 1999 г.

ИЗБИРАНЕТО НА ВЕРНИЯ ПЪТ Е НАЙ-РЕШАВАЩАТА ЧАСТ ОТ ВЯРАТА В БОГ

По време на делото на разпространяване на Божието евангелие в последните дни само малка част от хората са способни да се отрекат от семействата си и да се отрекат от всичко, за да отдадат искрено всичко на Бог. Всички тези хора имат известно истинско свидетелство за преживяване и всички те имат известен духовен ръст. Те не смятат, че е огромна трудност да се отрекат от семейството и кариерата си, за да изпълняват дълга си. Дори ако трябва да минат десет години или цял живот, без да се върнат вкъщи, те са готови да направят това. Не го усещат като трудност. Това е силата, която им се дава от Светия Дух. Но що се отнася до духовния им ръст, той не може да достигне това ниво, защото въпреки че разбират някои истини, те все още не са навлезли в истината реалност, нито са придобили истината. Те просто са искрени до известна степен в отдаването на всичко на Бог. Ако човек има решителността да се стреми към истината и отгоре на това Светият Дух му дава известна благодат, в този момент той се чувства особено доволен. Той получава някаква сила и може да излезе от светските окови, за да отдаде всичко на Бог — това е Божията благодат. Но има някои хора, които не се занимават със същинската си работа, докато изпълняват дълга си; те изобщо не се стремят към истината, а нещо повече — способни са безразсъдно да извършват злодеяния. В такива случаи Светият Дух не извършва делото в тях. Мотивите на такива хора не са порядъчни и те не са истински вярващи в Бог. Дори Светият Дух да е извършвал известно дело в тях в миналото, те са се лишили от него и без да знаят, тръгват надолу. Ако си човек, който има решимостта да се стреми към истината, Светият Дух ще ти даде известна благодат, на която да се радваш, и след това можеш да се придвижиш напред в стремежа си по пътя, по който те води Светият Дух. Истината ще става все по-ясна за теб, решимостта ти ще става все по-твърда, а за Светия Дух ще става все по-лесно да извършва делото Си върху теб. Когато човек не върви по верния път на стремеж към истината, накрая Светият Дух го отстранява. След като бъде отстранен, неговата първоначална решимост, първоначалната му страст и мотивация да се отрече и да отдава всичко на Бог изчезват напълно. Човек съжалява

и си мисли: „Ако знаех, че ще дойде ден, когато ще бъда отстранен, нямаше изобщо да повярвам в Бог“. В този момент излиза наяве всичкото му съжаление, оплаквания и негативност. В действителност Светият Дух отдавна е спрял да извършва делото Си върху него. Въпреки че проповядва евангелието, има дарба да говори и постига някои резултати, това не е породено от просветлението и напътствието на Светия Дух, а е по-скоро защото този човек има някакъв ум и някакви заложби. Това не означава, че Светият Дух върши делото Си в него. Той е като полагащите труд — въпреки че Светият Дух не извършва делото Си в тях, те все пак могат временно да полагат някакъв труд. Във всеки случай те имат някакви дарби и заложби; просто вместо да се стремят към истината, да се стремят да изпълняват дълга си добре и да се отплатят на Божията любов, те търсят слава, придобивки, статус, благословии и голям венец. Затова, докато продължават да вървят, пътят им изчезва и за тях става трудно да направят дори една стъпка. Това се получава с всички, които не се стремят към истината.

Има много хора, които казват: „Осъзнавам, че природата ми е лоша. Изпълнен съм със силни чувства и съм твърде непокорен“. Но въпреки това тези хора не познават собствената си природа и не разбират никакви аспекти на истината. Независимо колко добре говорят за доктрини, като уж разбират всичко, те не могат да приложат тези неща на практика. Това е повече от достатъчно да докаже, че делото на Светия Дух върху тях е прекъснато. Независимо каква е твоята човешка природа или колко доктрини разбираш, независимо колко си страдал или си изоставил, щом Светият Дух не извършва делото Си в теб, това доказва, че не обичаш истината. Колкото и страстен да си, без делото на Светия Дух ще останеш втрещен. Чак толкова велика ли е малката сила на човек? Чак толкова велика ли е малкото вяра, която човек има? Каква полза от малкото знание, което човек притежава? Вземете например потискането, арестуването и хвърлянето в затвора на Божиите вярващи. Те често са били гонени, преследвани и принуждавани да бягат от място на място, откакто са започнали да вярват в Бог, и това е оставило неизличима следа в умовете и сърцата им. „Ако ме хванат, не мога да бъда като Юда; никога не мога да продам църквата“ — не са ли се подготвили така повечето хора? Но когато действително ги хванат, не зависи от тях. Ако не се молят на Бог

и не се осланят на Него, тогава Светият Дух няма да върши делото Си в тях и те няма да могат да останат непоколебими. Не моментно объркване кара хората да станат като Юда. Както съм казвал преди, това, което в края на краищата се случва с теб и какъв е твоят изход, преди всичко зависи от това дали обичаш и приемаш истината. Това е от най-голяма важност. След това зависи дали делото на Светия Дух е винаги с теб и дали разбираш истината и оставаш непоколебим в свидетелството си. Тези са основните неща, от които това зависи. Някои хора бяха много ревностни, когато отначало започнаха да изпълняват дълга си, и се чувстваха така, сякаш имат неизчерпаема енергия. Така че защо с времето те започват да губят тази енергия? Човекът, който са били в миналото, и този, който са сега, изглеждат като напълно различни хора — защо са се променили? Каква е причината? Това е така, понеже те са поели по грешния път и не са навлезли в правилния път на вярата в Бог. Поели са по пътя на търсенето на благословии. В техните намерения има някои скрити неща. Какви неща са скрити? Когато хората вярват в Бог, те таят някакви надежди в сърцата си — надяват се, че Божият ден ще настъпи много скоро и че всичките им страдания ще свършат. Надяват се, че Бог ще се видоизмени и ще се върне в Сион и тогава те ще се отърват от цялото си страдание. Всички се надяват един ден да се върнат у дома и отново да се съберат с любимите си хора. Надяват се, че ще дойде ден, когато те вече няма да бъдат преследвани, когато ще могат да бъдат истински свободни и открито да вярват в Бог. В онова време няма да има кой да ги ограничава и те ще могат да живеят в комфортна среда, да се хранят добре и да носят изискани дрехи. Нямат ли всички хора такива надежди? Тези надежди съществуват дълбоко в човешките сърца, защото плътта им не обича страданието. Във времена на страдание те се надяват на по-добри дни. Такива неща не се разкриват без преследвания и мъки. Без преследвания или мъки изглежда, че хората имат силна вяра. Изглежда, че имат някаква степен на духовен ръст, разбират истината доста добре и са пълни с енергия. Въпреки това, когато някой ден те се сблъскат с преследвания и мъки, плътските им надежди, фантазии и прекалени желания избликват. В сърцата им започва да се заражда конфликт и някои хора започват да стават негативни и слаби и в тях се пораждат съмнения и неразбиране относно Бог. Хората не разбират Божието намерение. Не че Бог не им дава изход или не ги

дарява със Своята благодат и определено не е, че Бог не разбира техните трудности. По-скоро това, че можеш да преживееш това страдание сега, след като следваш Христос, е благословия, защото е невъзможно хората да постигнат спасение и да оцелеят, без да издържат това страдание. Това е предопределено от Бог, така че е благословия да те сполети това страдание. Не бива да гледаш на това опростенчески; не става дума да се причинява страдание на хората и да се играе с тях, и това е. Значението на това е невероятно дълбоко и велико! Да посветиш целия си живот, за да отдадеш всичко на Бог, без да търсиш партньор или да се върнеш вкъщи, е значимо. Ако поемеш по верния път и търсиш правилните неща, накрая ще получиш повече, отколкото са получавали всички светци през всички епохи, и ще получиш още по-велики обещания. Някои хора сега винаги се чудят: „Ще си спомни ли Бог, че издържах на тези трудности? Ами ако няма кой да ме подкрепя, когато остарея? Кой ще се грижи за мен, ако се разболея? Бог грижа ли Го е? Кога ще свърши това страдание? Кога най-сетне ще видя бял ден?“. Такива хора винаги очакват с нетърпение тези неща, като се надяват, че Бог ще се видоизмени и ще ги избави от страданието, за да могат да се радват на благословиите на небесното царство. Те не се замислят какво означава да следваш Бог и да понасяш страдания или защо трябва да понесат това страдание, за да придобият истината. Тяхната вяра е наистина толкова слаба! Що се отнася до вярата им в Бог, всеки има свои егоистични сметки. Въз основа на това в природата на човека е заложено да предаде Бог. Никой не обича Бог истински, никой не може наистина да прояви внимание към Божието намерение или да бъде единодушен и единомислен с Бог в разпространението на евангелското дело. Хората са нетърпеливи Бог да си тръгне от земята и да се видоизмени, за да може да ги избави от страданието и да им позволи да се радват на живота в небесното царство. На това се надяват повечето хора. Много хора си мислят: „Ако Бог ни остави и големият червен змей падне, тогава ще можем да вземем властта и повече няма да е нужно да страдаме. Ще управляваме безбройните нации и народи с желязна тояга — няма ли тогава да видим бял ден? Тогава Бог открито ще се яви и ще накаже и унищожи всеки сатана и дявол, Христовото царство ще се осъществи на земята и няма вече да се налага да бъдем преследвани от сатани и дяволи“. Въпреки че не е грешно да имаме тази надежда, в

тези хора има някои неправилни състояния. Постоянното желание за избягване на страдание и наслаждаване на удобства проявява ли внимание към Божието намерение? Това удовлетворява ли Бог? Повечето хора не разбират напълно значението на преживяването на страдание.

Никой не възнамерява да върви по пътя на следване на Бог през целия си живот, да се стреми към истината, за да придобие живота, да постигне познаване на Бог, да може да свидетелства за Него или в крайна сметка да изживее смислен живот като Петър. Повечето хора не желаят да страдат и изобщо не приемат истината, но все пак искат да се радват на благословиите на небесното царство възможно най-скоро и обичат да се стремят към слава, придобивки и предимствата на статуса. Има вероятност това да ги отклони. Когато се сблъскат с болка, неуспехи или провал, те вероятно ще станат негативни и слаби и няма да имат място за Бог в сърцата си. Светият Дух няма да извършва делото Си в тях и някои хора дори ще искат да се върнат назад. Ако човек е вярвал в Бог много години, но не притежава и най-малката истина реалност, това е много опасно! Колко жалко е, че цялото им страдание, безбройните проповеди, които са слушали, и годините, през които са следвали Бог, са били напразно! Лесно е хората да тръгнат надолу, а е наистина трудно да вървят по верния път и да изберат пътя на Петър. Повечето хора имат замъглено мислене. Те не могат да видят ясно кой е верният път и кой път е отклонение от него. Колкото и проповеди да чуят и колкото и Божии слова да прочетат, въпреки че знаят в сърцата си, че е дошъл въплътеният Човешки Син, те все още не вярват напълно в Него. Знаят, че това е истинският път, но не могат да тръгнат по него. Колко трудно е да бъдат спасени хора, когато те не обичат истината! Знаеш, че Божието слово е истината, но все пак не можеш да го приемеш. Да не говорим за качеството на вярата ти, а да поговорим само за това защо нямаш любов към истината и защо не можеш да я приемеш. Не можеш да поемеш по истинския път, не желаеш да се стремиш към истината и не си способен да приложиш на практика истините, които разбираш. Не си ли от вида на Сатана? Такива хора нямат цели или посока в живота, те са лишени от човешка природа, като животни. Следователно някои хора губят делото на Светия Дух, не защото Светият Дух умишлено не извършва делото Си в тях и преднамерено ги разкрива, а защото Той не е в състояние да извършва

делото в тях. Хората са толкова покварени отвътре и са толкова трудни за справяне с тях. Ако те не се стремят към истината или не избират верния път, как може Светият Дух да извършва делото Си в тях? Всеки път, когато Светият Дух върши делото Си, Той винаги дава избор на хората и никога не принуждава никого. Но мисленето на хората е твърде обърканo. Те не обичат истината или изобщо не я приемат, а още по-малко са готови да страдат, за да я получат. Въпреки че искат да бъдат благословени, те не желаят да вложат усилия или да платят цена. Техният егоизъм е твърде голям. Те се интересуват само от непосредствените си интереси; търсят и се стремят към неща, които са пред очите им, които могат да видят и на които да се радват, и пренебрегват онова, което не могат да видят или в което не намират смисъл. Това е състоянието, в което са повечето хора, и почти няма място за делото на Светия Дух. Някои казват: „Имам много проблеми, които не мога да реша. Ако някой би общувал с мен и би ми помогнал да разбера истината, нямаше да имам повече проблеми“. Но могат ли те наистина да разрешат проблемите си само като разбират истината? Могат ли да приложат истината на практика? Всички тези неща са неизвестни. Има мнозина, които са слушали много проповеди и са разбрали доста истини, но не могат да приложат нито една от тези истини на практика. Ако ги попиташ за техните проблеми, те казват: „Разбирам цялата истина, но просто не мога да я приложа на практика. Как да разреша този проблем?“. Каква е ползата да вярваш в Бог, ако не можеш да практикуваш нищо от истината? Бързо си отивай вкъщи и си живей живота. Каква е ползата да общувам с теб за истината? Ти не си достоен да чуеш истината и да вярваш в Бог, така че само трябва да чакаш своето унищожение! Тъй като си избрал грозния, низък и демоничен път, независимо каква част от истината ти е споделена, ти няма да я приемеш. Затова се отдръпни! Не трябва да се казва нищо на такива хора. Има мнозина, които преди са казвали: „Разбирам цялата истина, но просто не мога да я приложа на практика“. Дори само това твърдение е достатъчно да докаже, че те са дявол и са изцяло от рода на Сатана. Ако човек не обича истината, тогава той със сигурност е нечестив. Природата на човека е представена напълно чрез това, което той обича, това, на което се надява, към което се стреми и за което копнее. Ако не обичаш истината, значи си дявол и ще погинеш. Но ако обичаш истината, значи си предначертан и

избран от Бог. Не е ли очевидно? Пътят, който избираш, е от най-голяма важност. Можеш да се успокоиш и да помислиш сериозно за това; ако си се отклонил, не е твърде късно да се върнеш. Ако имаш решителността да приложиш истината на практика, това е добро. Освен това имаш нужда от път за постигане на тази твоя решителност и изпълнение на желанието ти. Първо трябва да разбираш истината, да знаеш бъдещата крайна цел на човечеството, пътя, по който човечеството трябва да върви, и целите, които трябва да постигне. В миналото е казвано често: „Всички неща и събития са в Божиите ръце“. Това е нещо, което трябва да преживееш напълно. Трябва във всичко да обмисляш дали въпросът е в Божиите ръце. Ако наистина ти е ясно, че всички неща и събития са в Божиите ръце, тогава наистина имаш вяра. Ако вярваш в Бог, трябва ли да Му се покориш? Какво е значението на това да вярваш в Бог? Целта на вярата в Бог само да се получат Неговите благословии ли е? Сега ти следваш Христос във вярата си в Бог, но ще можеш ли да удържиш до самия край? Как трябва да продължиш, когато срещаш пречки и мъки по пътя си в бъдеще? Трябва да вземеш ключови Божии слова като девиз, за да се насърчаваш, за да не паднеш, да не бъдеш слаб или негативен, да не се оплакваш от Бог, да не се отклониш от пътя или да не предадеш Бог като избягаш насред пътя. За да следваш Бог до самия край, трябва да разбираш, да си наясно и да имаш пълно разбиране за всичко това.

Пътят на следване на Бог има своите възходи и падения, може да бъде горчив и може да бъде сладък. Когато хората са щастливи, всички те могат да кажат: „Аз съм готов да отдам всичко на Бог, ще Му отдавам всичко през целия си живот“. Въпреки това в даден момент те преживяват неуспехи и стават негативни. В сърцата си се чудят: „Къде е Бог? Не мога повече да продължавам да вярвам, този път е твърде труден за вървене!“. След това те се молят и се чувстват укорявани, като си мислят, че са длъжници на Бог. Трябва да спрат да действат така, след като знаят, че са длъжници на Бог. Обаче един ден нещата вероятно не тръгват както очакват и те отново стават негативни и се оплакват от Бог, като казват: „Как може Бог да ми е устроил тази ситуация? Защо Той винаги ме кара да страдам? Не може ли да ми спести страданието?“. Хората винаги се оплакват, а след това винаги казват, че са длъжници на Бог. Но те никога не се променят; когато изпитат малък неуспех или и най-малкото нещо не им върви, те се ядосват

и се оплакват. В най-лошите случаи някои хора дори изричат осъждащи думи и богохулство. По-късно осъзнават, че са казали нещо грешно, и се чувстват зле заради това, така че бързат да изпълнят малко от дълга си и да извършат няколко добри действия, за да се изкупят. Какво ни казват тези проявления? Че е в природата на човека да не харесва истината или дори да изпитва неприязън към нея. Човекът е доста нечестив, грозен и му липсва благоразумие и разум. Хората вярват в Бог сякаш правят сделка; те се молят на Бог само когато имат нужда от Него и се отклоняват от Него, когато нямат нужда. Те нямат Бог в сърцата си и действат както си щат. Всички хора са много надменни и необуздани; те нямат сърце, което се бои от Бог или наистина мразят негативните неща. Липсва им истинска любов към истината и не могат да правят разлика между справедливост и несправедливост. Те нямат граници, цели и още повече са лишени от принципи и умереност във всичко, което правят. Сърцата им са доста противни и на този фон те все пак очакват с нетърпение колко голямо обещание и колко благословии ще могат да получат в бъдеще или как ще се отличат по-късно и на какви неща ще могат да се насладят. Само когато мислят за такива неща, те чувстват в сърцата си: „Колко обичлив е Бог! Трябва да се отплатя за Божията любов!“. Защо казват, че Бог е прекрасен? Откъде идва желанието им да се отплатят на Бог? Няма ли намерение зад тези твърдения? Те просто казват нещо емоционално поради преходно предпочитание и моментен прилив на радост — това истинско разбиране ли е? Това истинска любов ли е? Идва ли от дълбините на сърцата им? Ако наистина притежаваш такова разбиране, защо все още имаш оплаквания? Ако наистина се чувстваш задължен на Бог, защо все още мърмориш? Чувстваш, че Бог не е добър към теб, затова Го пренебрегваш. Ако Бог не те използва, ти не искаш да изпълняваш дълга си. Колко ли негодувание таиш в себе си! Въпреки това все още вярваш, че обичаш Бог повече от другите. Как може това да е реалността на любов към Бог? Фактът, че човек може да разкрива такива оплаквания доказва, че той все още няма разбиране за собствената си природа. Той все още не знае какъв е, на какво принадлежи и каква е истинската му стойност. Всъщност в природата на всеки човек е да се съпротивлява на Бог и да Го предава. Това е нещо универсално и се споделя от всички хора. Никой не обича истински истината и положителните неща, точно

както никой не мрази истински Сатана и това, което е нечестиво. Няма принципи или граници за човешката любов и омраза, а още по-малко пък те се основават на истината. В сърцето на човека няма разлика между справедливост и несправедливост, между черно и бяло, а още по-малко разлика между истини и доктрини или ереси. Хората не могат да правят тези разлики. Те не са наясно какво си струва да обичат и към какво да се стремят, какво трябва да се мрази и какво да се отхвърли и са далеч от това да притежават каквато и да е проницателност. Някои хора изпълняват дълга си и когато чуят песента на невярващите „Връщай се по-често вкъщи“, изпитват носталгия по дома и не са в настроение да изпълняват дълга си. Що за човек е това? Има ли дори късче от истината реалност? Някои хора смятат, че могат да свършат малко работа и че имат някакви квалификации. Може да им се струва, че притежават истината, но в действителност те не притежават нищо и са нищо. Въпреки че сега можеш да проповядваш някои доктрини на другите, един ден може да се наложи други да те насърчават и падението ти ще бъде по-трагично от това на всеки друг човек и ще станеш дори по-негативен от всеки друг. Вярваш ли на такова нещо? Убедени ли сте в това? Може би вие все още не сте преживели тежко падане или не сте станали особено негативни. Усещате се относително силни и тъй като не сте преживели такива неща, смятате, че имате доста голям духовен ръст. Може би един ден, когато сте разкрити, по лицето ви ще се стичат сълзи, и ще извикате: „Край. Свършено е с мен!“. Тогава ще започнете да преминавате от едната крайност в другата. Има много хора, които са пълни с енергия, когато за първи път повярват в Бог, но когато ги сполетят разни неща, те изведнъж могат да загубят мотивацията си и да не могат да се мобилизират отново. Забелязвате ли проблеми с такива хора? Никой човек няма власт над собствената си слабост и сила. Покварените неща, които са скрити в хората, могат да бъдат разкрити по всяко време и навсякъде. В човека има изобилие от договорки и мръсотия, такива неща се появяват безкрайно у него. Следователно природата на човека е природата на Сатана, което е напълно точно. Тя е коренно различна от Божията същност. В миналото Бог е казал: „Мога да обичам човека за цяла вечност, а мога и да го мразя за цяла вечност“. Тоест Бог има стандарт, според който измерва хората. Той има Своите присъди и има принципи, въз основа на които отсъжда

за нещата. Той има Свои собствени стандарти и принципи за това какво обича и мрази, кого ненавижда и кого благославя. Хората нямат истината и принципи, затова са предразположени да вървят по свой път. Те са непостоянни и не могат да поемат по верния път без Божието ръководство.

Някои хора винаги се чудят: „Кога Бог ще си тръгне от земята? Кога ще бъде завършено Божието дело? Вече не съм толкова млад; как ще живея, когато остарея?“. Такъв човек има ли вяра? Какво ще прави, ако наистина няма кой да го издържа, когато остарее? Няма ли да прехвърли вината върху Бог? Много вярващи в Бог нямат представа какво трябва да спечелят от следването на Бог или кои неща са най-ценни. Малцина са наистина наясно по тези въпроси. Без делото на въплътения Бог народът на Китай щеше да бъде унищожен отдавна. Някои хора може да не го вярват, но това е защото не виждат ситуацията ясно, тъй като това е факт. Хората вярват също, че „все пак можем да вървим напред без Божието ръководство; достатъчно е, че имаме Божието слово, което да ни напътства. Всички сме чели книгата „Словото се явява в плът“, имаме обща представа за нея в сърцата си и разбираме принципите. Сега можем да поемем управлението“. Но можеш ли наистина да поемеш управлението? Не можеш да следваш верния път — ще се отклониш докато вървиш, така че можеш ли да навлезеш в реалността? Дори сега вие все още не сте убедени. Може да се каже, че всеки човек, който няма Божието ръководство, ще се отклони. Светият Дух работеше постоянно в някои хора през Епохата на благодатта, но защо повечето от тях настояваха да вървят по свой път? Трудно е да се преброи колко точно вероизповедания има в целия религиозен свят; има много, за които може би нямаш представа или чиито имена не знаеш — какъв е проблемът тук? Проблемът е, че хората са твърде сложни и за тях не е лесно да прозрат нещата в собствената си природа. Днес Бог е изрекъл много слова, разобличаващи човешката природа, и Той изисква хората да прозрат нещата в своята природа и да видят ясно същността си. Това е единственият начин, по който те могат да се научат да разпознават другите и да избягват да бъдат подвеждани от тях или пък да им се покланят, да им се възхищават или да ги следват. Ако на човек му липсва разбиране на истината, той няма да може да види кои са всъщност хората и ще е вероятно да бъде подведен и възпиран от тях. Затова вярващите

в Бог трябва да разбират истината, трябва да четат повече Божиите слова, да опознаят човешката природа и да прозрат човешката същност чрез Божието разобличение. Разобличението на Божието слово разкрива човешката природа, учи хората каква е тяхната същност и им позволява да прозрат същността на покварата им. Това е много важно. Сатана е объркано нещо и дяволските слова, които изрича, са трудни за разбиране. Бог го попита: „Отде идеш?“, а Сатана отговори: „От шетане тук-тамѐ по земята и скитане нагоре-надолу по нея“ (Йов 1:7). Помисли внимателно над неговия отговор. Идва ли или си отива? Трудно е да се разбере значението, затова казвам, че тези слова са объркани. Въз основа на тези слова може да се види, че Сатана е объркан. Когато хората са покварени от Сатана, те също стават объркани. Те нямат умереност, нямат стандарти и нямат принципи във всичко, което правят. Следователно всеки човек може лесно да се отклони. Сатана съблазни Ева като каза: „Защо не изядеш плода на това дърво?“. На което Ева отговори: „Бог ни каза, че ако ядем от това дърво, ще умрем“. Тогава Сатана каза: „Няма непременно да умреш, ако изядеш плода на това дърво“. В тези думи имаше намерение да изкуши Ева. Вместо да каже със сигурност, че тя няма да умре, ако изяде плода на това дърво, той каза просто, че тя няма непременно да умре, което я накара да си помисли: „Щом няма непременно да умра, тогава мога да го изям!“. Неспособна да устои на изкушението, тя яде от плода. По този начин Сатана постигна целта си да примами Ева да съгреши. Той не пое отговорност за това, защото не я принуди да го изяде. Във всеки човек има сатанински нрав; неговото сърце съдържа безброй отрови, с които Сатана изкушава Бог и примамва хората. Понякога говоренето им е проникнато от гласа и тона на Сатана и намерението да изкушават и примамват. Идеите и мислите на човека са пълни с отровите на Сатана и излъчват неговото зловоние. Понякога погледите или действията на хората носят същото зловоние на изкушение и съблазън. Някои хора казват: „Ако просто следвам по този начин, гарантирано ще спечеля нещо. Мога да следвам Бог до самия край, дори да не се стремя към истината. Аз се отричам от неща и искрено отдавам всичко на Бог. Имам силата да постоянствам до самия край. Дори да направя малко прегрешение, Бог ще се смили над мен и няма да ме изостави“. Те дори не знаят какво говорят. В хората има толкова много покварени неща — ако не се стремят към истината, как

могат да се променят? Въз основа на степента на тяхната поквара, ако Бог не защитава хората, тогава във всеки един момент те могат да паднат, да предадат Бог и да си тръгнат. Вярваш ли го? Дори да се насилиш, не можеш да стигнеш до края, защото този последен етап от Божието дело е да направи група от победители. Наистина ли е толкова лесно да се направи това, колкото си мислиш? Тази последна трансформация не изисква човек да се промени на 100 процента или дори на 80 процента, а поне на 30 или 40 процента. Най-малко трябва да изровиш, пречистиш и трансформираш нещата в теб, които се съпротивляват на Бог, които са пуснали корени дълбоко в сърцето ти. Едва тогава ще постигнеш спасение. Едва когато си трансформиран с 30 до 40 процента, както Бог изисква, или за предпочитане с 60 до 70 процента, това ще покаже, че си постигнал истината и че по същество съответстваш на Бог. Няма да си склонен да се съпротивляваш на Бог или да накърняваш Неговия нрав следващия път, когато нещо те сполети. Само по този начин можеш да бъдеш усъвършенстван и да придобиеш Божието одобрение.

Някои хора гледат на въпроса за вярата в Бог много опростенчески. Те си мислят: „Да вярваш в Бог означава да посещаваш събирания, да се молиш, да слушаш проповеди, да общуваш, да пееш и да хвалиш Бог и да изпълняваш някои видове дълг. Не представлява ли това вярата в Бог?“. Точно сега, независимо от колко години вярвате в Бог, вие все още не сте разбрали напълно значението на вярата в Него. Всъщност значението на вярата в Бог е толкова дълбоко, че ако преживяванията на човек са твърде повърхностни, той няма да може да го проумее. Когато те преживеят до самия край, нравът на Сатана и сатанинските отрови в тях трябва да бъдат пречистени и трансформирани. Хората трябва да се въоръжат с много истини, да достигнат стандартите, които Бог изисква от човека, и да могат наистина да се покорят на Бог и да Му се поклонят. Едва тогава те наистина постигат спасение. Ако си все още както преди, когато си бил част от религия, и просто рецитираш думи и доктрини и скандираш някакви лозунги, извършваш някои добри постъпки и се държиш добре, въздържаш се от определени грешни неща — поне очевидните — това не означава, че си поел по верния път във вярата си в Бог. Следването на правилата означава ли, че си на прав път? Означава ли, че си направил правилния избор? Ако нещата в твоята природа не се променят, в крайна

сметка все още можеш да се съпротивляваш на Бог и да Го накърняваш. Това е най-големият проблем. Ако не решиш този проблем във вярата си в Бог, може ли да се каже, че наистина си постигнал спасение? Какво точно имам предвид с това? Искам да разберете в сърцата си, че вярата в Бог не може да бъде отделена от Неговото слово, нито може да бъде отделена от Самия Бог или истината. Трябва да избереш верния път и да положиш усилия в истината и Божието слово. Не можеш просто да постигнеш частично или приблизително разбиране и това е. Да се самозаблуждаваш само ще ти навреди. Няма полза да основаваш вярата си на нещата, които си въобразяваш. Ако вярваш докрай, а Бог не е в сърцето ти, ако просто прелистваш словата Му набързо и след това не можеш да си ги спомниш и ако Бог няма място в сърцето ти, значи с теб е свършено. Какво означава, че „вярата в Бог не може да бъде отделена от Неговото слово“? Разбирате ли това? То противоречи ли на твърдението, че „вярата в Бог не може да бъде отделена от Самия Бог“? Как може да имаш Бог в сърцето си, ако словата Му не са в сърцето ти? Ако вярваш в Бог, но Той, Неговото слово и Неговото ръководство не са в сърцето ти, тогава с теб наистина е свършено. Ако не можеш да се справиш дори с един малък въпрос според Божиите изисквания, то далеч няма да отговаряш на тях, когато си изправен пред голям принципен въпрос. Тогава няма да имаш никакво свидетелство, а това е обезпокоително; то доказва, че не притежаваш нищо и не си придобил нищо от истината.

Има някои специални въпроси, които не могат да бъдат обяснени в конкретни подробности. Ще можете да ги разберете напълно едва когато някой ден Светият Дух ви просвети. Засега мога да ги изразя само с няколко думи, които може да изглеждат съвсем обикновени или дори нелогични за хората, и това е всичко. Знаете ли какво мислят чужденците за Божиите избраници в Китай? Когато ви видят да вярвате в Бог и да следвате Христос в Китай, като изстрадвате толкова много преследвания и мъки, да се наслаждавате на Божието слово и Неговото дело и да придобивате толкова много неща, те много ви завиждат! Чужденците имат желание — те си мислят: „Аз също искам да преживея Божието дело. Независимо какво ще трябва да изстрадам, аз искам да придобия също и истината! Аз също искам да израсна в знание и духовен ръст, но за съжаление не съм в подходящата среда“. Те усещат, че китайците

са много благословени, но въпреки това вие все още мислите, че те са благословените, и им завиждате. Вие наистина приемате щастието си за даденост. Бог прави пълноценна тази група хора в страната на големия червен змей и допуска да понесат това страдание. Може да се каже, че това е великото възвеличаване на Бог! В миналото Бог е казал: „Отдавна съм пренесъл славата Си от Израел на Изток“. Сега разбирате ли значението на това твърдение? Как трябва да вървите по пътя си в бъдеще? Как трябва да се стремите към истината? Как можете да получите делото на Светия Дух без да се стремите към истината? Ако Светият Дух спре да работи във вас, вие сте в много опасно положение. На какво се равнява малкото страдание, което преживявате в момента? Знаете ли какво ще постигне то за вас? Възможно ли е да се стремите към истината без да страдате? Можете ли да получите истината по този начин? Можете ли да дадете истинно свидетелство? Ако можете да разберете такива неща, няма да чувствате, че страдате. Дори страданието ви да се увеличи, то ще изглежда нищожно.

Есента на 1999 г.

ПОЗНАВАШ ЛИ БОЖИЯТА ЛЮБОВ КЪМ ЧОВЕЧЕСТВОТО?

Къде се проявява Божията любов към човечеството в Неговата поява и дело в последните дни? Можете да я видите, като преживеете всяка стъпка от това дело. Във всяка стъпка от Своето дело и говорене Бог използва определени методи, прави определени пророчества и изразява определени Свои истини и нрави, и хората реагират на всичко това. Какви реакции имат хората? Нито една от тях не е реакция на покорство към Бог и още повече нито една от тях не е реакция на активен стремеж към истината или доброволно приемане на Неговото дело. Всички те са реакции на негативност и противопоставяне, съпротива, отказ и неприемане. И въпреки това Бог все пак изпълнява Своето дело и любовта Му към човечеството не се променя. Независимо какви са нагласите на хората, независимо дали хората отказват, или неохотно приемат, или се променят малко, Божията любов не се променя, стъпките в Неговото дело никога не се нарушават. Това е проява на Неговата любов към хората. Също така всеки път, когато Бог завърши стъпка от делото, независимо какви прояви имат хората, любовта Му към тях не се променя. Той все още непрестанно върши делото Си и непрестанно спасява хората. Във всяка стъпка от делото в бъдеще Божиите слова, които съдят и разобличават хората, ще бъдат по-дълбоки и по-проницателни и по-конкретни спрямо сегашното им състояние. Той ще казва неща, които ще позволяват на хората да Го разбират и да Го опознават по-добре, да разбират и проумяват по-добре Неговите намерения, и хората ще могат да видят, че Той все още обича човечеството. Въпреки че хората винаги са реагирали негативно или със съпротива, и въпреки че са реагирали по този начин на всяка стъпка от делото, Бог винаги е продължавал да говори и да работи, а любовта Му към хората не се е променила дори и днес. Следователно цялото Божие дело за човечеството е любов и това е сигурно. Някои хора казват: „Ако цялото е любов, защо Бог съди и наказва хората, сякаш толкова много ги мрази? Как може да оставя хората да преминават през изпитанието на смъртта?“. Точно така, всичко, което Бог има за човечеството, е любов! Божието наказание и правосъдие за непокорството на хората имат за цел да накарат хората да разберат истината, да ги накарат да се покаят и да

започнат наново, и да им позволят да опознаят Неговия нрав, за да могат да се страхуват от Него и да Му се покоряват. Въпреки че някои хора все още изпитват известна съпротива, Бог ни най-малко не е намалил Своето спасение на хората, нито се е отказал от тях. Това съдържа Божията безмерна любов.

По време на изпитанието на обслужващите много хора станаха толкова негативни и измъчени, че крещяха към небето и земята и дори викаха в знак на протест, като си мислеха: „Как така станах обслужващ, след като вярвах в Бог толкова много години и страдах толкова много? Това не е каквото исках!“. Хората бяха недоволни и не разбираха, но Бог ги разбираше и това не беше ли любов? Божията любов включва разбирането на хората, проницателното вникване в тяхната същност и задълбоченото им познаване. Той обича без обърквaне, претенциозност или фалш. Любовта Му е неподправена и истинска. Когато Той види, че имаш недостатъци в някоя област и че си глупав и невеж, Той се смилява над теб, обича те и винаги те разчувства. Колкото и нежелаещи или неудовлетворени да се чувстваха хората като обслужващи, Бог никога не се отказа от тях поради тяхната поквара и непокорство. Той винаги говореше, подхранваше хората, подкрепяше ги и през няколкото месеца на облагородяване разкри тяхната поквара и ги накара да осъзнаят грозното си състояние. Изпитваше ли Бог любов към хората през тези три месеца? Ако не изпитваше, Той никога нямаше да ти обърне внимание. Някои хора бяха отстранени по време на изпитанието на обслужващите и тези хора наистина бяха неверници. Те станаха негативни веднага щом чуха, че са обслужващи, и не можаха да го понесат дори и след няколко месеца. Ти не желаеше да бъдеш обслужващ и не желаеше да страдаш в следването на Бог, но когато ти беше казано, че ще се получават благословии, ти се почувства щастлив, дори изпадна в екстаз. Ако Бог нямаше любов, а само омраза, и ако беше видял такава поквара, разкрита в хората, тогава те трябваше да бъдат отстранени. Три месеца на облагородяване изобщо не са много дълъг период от време. Защо казвам, че изобщо не са дълъг период? Защото това е единственият период от време, който хората могат да понесат. Ако беше дори и малко по-дълъг, хората нямаше да могат да го понесат. Въпреки че хората непрекъснато пееха химни, посещаваха събирания и общуваха помежду си, те със сигурност нямаше да могат да

бъдат непоколебими, само като се наслаждават на тези неща. Ето защо Бог превърна хората в Свой народ на ранен етап и това също включва Неговата любов. Бог използва сърцето и любовта Си, за да движи и да преобразява хората, и да ги хваща, и това също е проява на любов. Можем да видим Божията любов и в този момент от време. Той не се бави дори и ден, а говори веднага, когато Му е време за това. Ако се забави с няколко месеца, някои хора постепенно ще се оттеглят. Той работи според действителното състояние на хората, без никакво забавяне или отлагане. Бог обръща специално внимание на всеки и тъй като спасява хората, Той е отговорен за тях до края. Но на някои хора им липсваше решимост или решителност и се оттеглиха сами. Преди да си тръгнат, Светият Дух специално разчувства някои хора и ги подтикна да останат, като се отказа единствено когато не можеха да бъдат задържани. Бог наистина обичаше хората толкова много, но хората бяха недостойни за Неговата любов. Бог вече не можеше да обича някои хора, които се бяха оттеглили, и Неговата любов към тях се беше превърнала в омраза и Той вече изобщо не се грижеше за такива хора като тях. Колкото до стъпките и времето на Божието дело, колко време отнема всяка стъпка, колко думи се изговарят във всяка стъпка, както и какъв тон и метод се използват във всяка стъпка и какви истини се използват заедно с тях, за да бъдат накарани хората да разберат, всички тези неща съдържат Божиите ревностни и грижовни намерения и всички те са Неговите точни подредби и планове. Бог винаги е изразявал истината, като е използвал Своята мъдрост, за да насочва и води човечеството, за да предоставя ресурс на хората и да им служи, за да ги храни малко по малко и да ги води за ръката и до днес. Всеки, който е имал такова преживяване, вече има известни познания за това и може да даде някакво свидетелство за преживяване. Този поетапен процес все още е пресен в паметта им и любовта в него не може да бъде изразена с думи. Божията любов към хората е толкова дълбока, че те никога няма да могат да я преживеят напълно или да я изразят ясно с думи. От времето на Божието дело можем да видим колко дълбока е Неговата любов към хората. Той е педантичен във всяко малко нещо, не позволява облагородяването да отнеме повече време, тъй като се страхува, че хората ще се оттеглят и ще Го напуснат, защото това продължава толкова дълго. Неговата любов държи хората здраво и никога не отслабва дори и в най-малка степен. Бог

също така имаше точен контрол над стъпките в делото на наказанието и правосъдието. Ако беше добавил дори и още един метод, хората щяха да се почувстват сякаш Той ги мами и им прави номера, и вероятно щяха да се оттеглят, когато техният духовен ръст не беше достатъчно голям. Така че след три месеца на облагородяване Бог отново проговори, за да превърне обслужващите в Свой народ, и всички хора бяха щастливи. Те бяха толкова развълнувани, че сълзи потекоха по лицата им, когато видяха колко мъдър и добър е Бог. След няколко месеца на облагородяване хората наистина повярваха, че са обслужващи. Те си мислеха: „Ние нямаме добра крайна цел. Бог вече не ни иска. Ние сме напълно безнадеждни“. В онази атмосфера по онова време, ако бях казал, че няма да оставя хората да умрат, никой нямаше да Ми повярва. Те си мислеха, че щом Бог вече го е казал, това трябва да е факт. След три месеца обаче Аз изрекох още една глава от словата и прекратих изпитанието на обслужващите. Въпреки че човешката природа е покварена от Сатана, хората понякога са особено невинни, като деца. Защо се казва, че хората винаги са като младенци пред Бог? По начина, по който хората го виждат, изглежда, че всички хора са покварени и упадъчни, но по начина, по който Бог го вижда, хората винаги са младенци и всички те са особено наивни и невинни. Затова Бог не се отнася към хората като към врагове, а като към цели на Неговото спасение и Неговата любов.

Божията любов към хората не е това, което хората си представят — че Бог просто ще продължава да им дарява благодат или ще изрича слова на благословия, или неща, които хората искат да чуят. Тя е изразяване на истината и пречистване на хората от тяхната поквара, спасяването им от влиянието на Сатана и превръщането им в годни да приемат Неговите благословии и Неговото обещание. Това е истинската Божия любов. Бог изобличава покварата на хората, съди ги и ги заклеймява със слова, които на практика не се изричат в съответствие с техните чувства. Тези слова дори пронизват сърцата им и им носят болка. Някои слова на правосъдие изглежда осъждат хората или ги проклинат, сякаш Бог наистина ги мрази, но всичко това има реален контекст. То е напълно в съответствие с фактите и не е преувеличено. Бог говори въз основа на покварената същност на хората и те трябва просто да изпитат това за известно време, за да го узнаят. Целта на Бог при изговарянето на

тези неща е да промени хората и да ги спаси. Само ако Бог говори по този начин, Той може да постигне най-добрите резултати. Ти трябва да разбереш, че Божиите ревностни и грижовни намерения имат за цел да спасят хората и че всички те въплъщават Неговата любов. Независимо дали гледате мъдростта на Божието дело или етапите и методите на делото, продължителността на времето или Неговите точни разпоредби и планове, всички те съдържат Неговата любов. Ето един пример. Всички родители изпитват любов към децата си и всички те полагат много труд, за да ги видят как вървят по правилния път. Когато открият недостатъци у децата си, родителите се притесняват, че децата им няма да слушат и няма да се променят, ако те говорят твърде нежно, но също така се притесняват, че ще навредят на самочувствието им, ако говорят твърде строго и че децата няма да могат да го понесат. Фактът, че те могат да преценят това от гледна точка на децата си, се ръководи от любовта и те влагат много работа в него. Всички онези, които са деца, може да са изпитали любовта на родителите си. Любовта не е само нежност и внимание, но и строг укор. Божието спасение на човечеството е в още по-голяма степен управлявано от любовта и е основано на любовта, затова Той прави всичко възможно, за да спаси поквареното човечество. Той не прави нещата нехайно и с това да приключи, а вместо това прави точни планове, говори и работи етап по етап. Във времето и мястото, в тона и начина, по който Той говори, и в делото, което извършва… може да се каже, че всяко от тях разкрива любовта Му и че всяко от тях изобилно показва, че любовта Му към човечеството е безкрайна и неизмерима. Много хора, подложени на изпитанието на обслужващите, изрекоха бунтовни слова или се оплакваха, но Бог не се настрои заради това против хората, а още по-малко наказа когото и да било от тях заради това. Понеже обича хората, Той е толерантен във всичко. Ако Бог нямаше любов, а само омраза, Той отдавна щеше да осъди всички. Тъй като Бог има любов, Той не е злопаметен, Той е толерантен към хората, може да разбере техните трудности и всичко, което прави, се управлява от любовта. Единствено Бог разбира хората, а дори ти не разбираш себе си. Помисли внимателно, не е ли вярно това? Някои хора се оплакват от различни неща, когато са изправени пред изпитания. Хората се разстройват от съвсем дребни неща и живеят в благословии, а дори не го знаят. Никой не може да знае

колко много трябваше да пострада Бог, идвайки от небето на земята. Бог е толкова велик, а за да стане човек, да стане такъв незначителен, смирен човек, такъв унизен човек, колко трябваше да пострада! Ето един пример от света. Добрият император обича поданиците си така, както обича децата си. За да облекчи страданията на обикновените хора, той отива сред тях в обикновени дрехи като обикновен човек, за да провери и разбере техните трудности. Като се има предвид положението му, да бъде принизен до положението на обикновен гражданин е унизително само по себе си. Той трябва да живее като обикновен човек и хората, които не знаят, че е император, се отнасят към него като към обикновен човек. Сред хората има много опасности, никой не знае колко хора искат да убият императора или да вземат властта, така че той трябва да бъде изключително предпазлив, когато отива сред хората, за да разбере тяхното положение. Тъй като той наистина не би трябвало да страда по този начин съгласно статуса и положението си, как може да направи това? Той просто иска да бъде добър император и наистина иска да направи нещо за обикновените хора. Бог иска да спаси човечеството напълно в последните дни и Той е способен да разобличава и съди човечеството по този начин днес, защото Неговият план за управление е достигнал тази стъпка. Бог спасява човечеството, защото го обича. Именно защото обича човечеството и е подбуден и мотивиран от любовта, Той се въплъщава и влиза в бърлогата на демона, за да го спаси лично. Бог е способен да направи това, защото обича човечеството. Фактът, че Бог търпи огромно унижение, като се въплъщава, за да спаси това покварено човечество, е пълно доказателство, че Неговата любов е толкова голяма. Между редовете на Божиите слова има увещание, утеха, насърчение, толерантност и търпение, и нещо повече, има правосъдие, наказание, проклятие, публично разобличаване и прекрасни обещания. Какъвто и да е методът, той се управлява от любовта и това е същността на Неговото дело. Днес всички вие имате известни познания за Неговата любов, но те не са много дълбоки. Човешкото въображение се смесва с това познание и това, което можете да изпитате от Неговата любов, е ограничено. По-късно, когато сте преминали през още няколко години, ще усетите колко дълбока и велика е тази любов, колко неописуема е на човешкия език. Когато хората опознаят Божията любов, те започват да придобиват боголюбиво сърце. Ако хората нямат

боголюбиво сърце, как могат да се отплатят за Неговата любов? Дори и да предложиш живота си, ти все още не би могъл да се отплатиш за Божията любов. След още няколко изживени години вие ще знаете какво е Божията любов. Тогава, когато погледнете назад към състоянията и проявленията във вас сега, ще почувствате най-голямо съжаление и ще паднете по очи пред Бог. Защо повечето хора днес следват Бог толкова близо и с такова нетърпение? Защото те познават Божията любов и виждат, че Божието дело е да спаси човечеството. Помислете за това: Божието дело е невероятно точно в своето време, всяка стъпка следва плътно предишната, без никакво забавяне. Защо не се бави Той? За да спаси човечеството. Той спасява хората във възможно най-висока степен и не желае да загуби дори и един човек, който може да бъде спасен, но самите хора не се интересуват от съдбата си. Така че хората дори не знаят кой в света ги обича най-много. Ти дори не обичаш себе си и дори не знаеш да пазиш или цениш собствения си живот и единствено Бог обича хората най-много. Само няколко души са преживели Божията любов, но за повечето от тях това вероятно все още предстои. Те вярват, че любовта им към себе си е по-надеждна, но всъщност трябва да имат по-ясно разбиране за вида любов, която изпитват към себе си. Могат ли хората да се спасят, като обичат себе си? Единствено Божията любов може да спаси хората, това е единствената истинска любов и по-късно ти постепенно ще преживееш истинската любов. Ако Бог не се беше въплътил, за да извършва делото и да ръководи хората лице в лице, като си взаимодейства с тях денонощно и живее заедно с тях, не би било лесно за тях истински да опознаят Божията любов. Ако Бог не беше се въплътил и не беше изразил толкова много истина, хората никога нямаше да могат да Го познаят и никой нямаше да има познание за Неговата любов.

Бог и човек не са от един и същи вид и живеят в два различни свята. Хората не могат да разберат езика на Бог, а още по-малко знаят Неговите мисли. Само Бог разбира хората, а те не могат да Го разберат. Само като се въплъти и стане същия като хората по вид (като изглежда по същия начин), и понесе огромно унижение и болка, за да спаси хората, Бог може да ги накара да разберат и да опознаят Неговото дело. Защо Бог никога не се отказва от спасението на хората? Не е ли защото има любов към хората? Той вижда, че човечеството е покварено от Сатана и не може да понесе да

ги остави да си отидат или да се откаже от тях. Ето защо Той има план за управление. Ако Бог беше готов да унищожи човечеството веднага щом се разгневи, както си го представят хората, тогава нямаше да се налага Той да търпи такива страдания, каквито понася днес, за да ги спаси. Именно страданието на Бог след въплъщението разкрива Неговата любов. Едва тогава Неговата любов бива открита малко по малко от човечеството и става позната на всички хора. Ако този вид дело не съществуваше днес, хората щяха да знаят само, че има Бог на небето и че Той има любов към човечеството. Това щеше да бъде само доктрина и хората никога нямаше да могат да изпитат Божията истинска любов. Само чрез делото, което Бог върши в плът, хората могат да имат истинско разбиране за Него. Това разбиране не е неясно, празно или просто доктрина от думи, а е солидно и действително, защото любовта, която Бог дава на хората, е благотворна. Това дело може да бъде извършено само от Него в плът и то не може да бъде извършено от Духа. Колко голяма беше любовта, която Исус даде на хората? Той беше прикован на кръста, за да спаси човечеството, служейки като вечен принос за грях за тях. Той дойде, за да извърши делото на изкуплението за човечеството до момента, в който беше разпнат. Тази любов е толкова голяма. Божието дело означава толкова много. Има много хора, които винаги имат определени представи за Божието въплъщение и това е тяхната грешка. Защо винаги имаш тези представи? Без въплъщаването на Бог вярата на хората в Него щеше да бъде само празни думи, плоски и нереалистични, и те в крайна сметка все пак щяха да бъдат унищожени въпреки вярата си! Божията любов към човечеството се проявява главно в делото, което Той върши в плът, в личното спасяване на хората, в говоренето с хората лице в лице и в живеенето лице в лице с тях. Няма дори и най-малка дистанция и няма никакви преструвки — това е реално. Фактът, че Неговото спасение на човечеството беше такова, че Той успя да се въплъти и да изживее болезнени години с хората в света, е изцяло заради Неговата любов и милост към човечеството. Божията любов към човечеството е безусловна и не изисква нищо. Какво може да получи Той от тях в замяна? Хората са студени към Бог. Кой може да се отнася към Бог като към Бог? Хората не дават на Бог дори и най-малката утеха и Той все още не е получил истинска любов от човечеството до днес. Бог продължава безкористно да дава и безкористно да осигурява,

но хората продължават да не са доволни и упорито Го молят за благодат и благословии. Колко трудни и проблемни са хората! Рано или късно обаче ще дойде денят, когато Божието дело ще даде резултати и повечето от Божиите избраници ще изразят истинска благодарност от сърце. Онези, които преживяват това от дълго време, могат да го почувстват. Хората могат да бъдат безчувствени, но те все пак са хора, а не безжизнени предмети. Тези, които не са преживели Божието дело, може да не са в състояние да разберат тези неща. Те признават само, че тези истини, които Бог е изразил, са правилни, но нямат много дълбоко разбиране, защото нямат никакъв опит.

Бог е работил в продължение на няколко години в плът и е изрекъл безброй неща. Бог започна, като даде на хората изпитанието на обслужващите, и след това даде пророчества и започна делото на правосъдието и наказанието, след което използва изпитанието на смъртта, за да облагороди хората. Тогава Той поведе хората по правия път на вярата в Него. Бог говори и дава на хората цялата истина, като се бори срещу всички видове човешки представи. След това Той дава на хората малка надежда, за да им позволи да видят, че има надежда пред тях, която е Бог и човек заедно да навлязат в красива крайна цел. Въпреки че цялото това дело се извършва според Божия план, всичко се извършва според нуждите на човечеството. Това не се извършва случайно — Бог използва Своята мъдрост, за да извърши цялото това дело. Тъй като Бог притежава любов, Той може да използва мъдростта, за да се отнася към тези покварени хора толкова искрено. Той в никакъв случай не си играе с хората като с играчки. В Своя тон и подбор на думи понякога Бог съди и наказва или изпитва хората, понякога определени слова карат хората да понасят изпитания и мъчения, а понякога дава на хората определен избор от думи, който ги освобождава и ги успокоява. Той наистина посвещава Своите ревностни и грижовни намерения на хората. Въпреки че хората са сътворени същества и всички са преживели поквара от Сатана, и въпреки че са безполезни, просто един боклук, и тяхната природа е такава, Той не се отнася към хората според същността им, нито според възмездието, което трябва да получат. Речта Му може да е строга, но Той винаги се отнася към хората с търпение, толерантност и милост. Хората трябва бавно и внимателно да помислят върху това! Ако Бог не се отнасяше към хората

с толерантност, милост и благодат, би ли могъл да каже всичко това, за да ги спаси? Защо Той просто не ги осъди? Въпреки това хората все още не познават Божията любов. Те са толкова глупави и невежи! Няма любов в същността на хората. Те не знаят какво е любов и не знаят защо Бог прави това. Когато хората не са преживели Божията любов, те просто чувстват, че това дело на Бог е много добро, че е полезно за тях и че може да ги промени, но никой не мисли: „Божието дело е толкова добро, Неговото дело означава толкова много! Божията любов към хората е толкова дълбока. Той наистина не се е отнасял с хората сякаш са мръсни!“. Хората не са се отнасяли с Бог като с Бог, но Бог се е отнасял с хората като с хора. Не е ли така? Бог казва, че ти си звяр, но Той изобщо не се отнася с теб като със звяр. Ако Бог се отнасяше с теб като със звяр, щеше ли пак да ти предостави истината? Щеше ли пак да страда толкова много, за да те спаси? Някои хора са изключително огорчени, като казват: „Бог казва, че съм безполезен. Твърде съм засрамен, за да продължавам да живея“. Хората всъщност не разбират Божиите намерения. Може да се каже, че през целия си живот не можеш да изпиташ мъдростта и ревностните и грижовни намерения на Божието дело много дълбоко. Но колкото и дълбок или повърхностен да е твоят опит, стига най-накрая да го разбереш и да придобиеш малко знание, това ще бъде достатъчно. Бог все още иска от хората да разберат истината, да се съсредоточат върху промяната на нрава си и просто постепенно да задълбочат разбирането си за истината относно предаността, покорството и любовта към Бог в сърцата си. Ако хората се отдадат или страдат дори и малко, те може да почувстват, че са допринесли много и че сега имат големи квалификации пред Бог, а ако допринесат малко повече, те се хвалят със своите квалификации, и без да го споменават, те се чувстват несигурни и негодуващи вътре в себе си. Как хората имат любов? Каква любов имат те? Получил ли е Бог истинска любов от човечеството? Не е ли Той достоен за любовта на човечеството?

Зимата на 1999 г.

ХОРАТА ИЗИСКВАТ ТВЪРДЕ МНОГО ОТ БОГ

Бог моли хората да се отнасят с Него като към Бог, защото човечеството е толкова дълбоко покварено и отношението на хората към Него не е като към Бог, а по-скоро като към човек. Какъв е проблемът с това, че хората винаги отправят искания към Бог? И какъв е проблемът, че винаги имат представи за Бог? Какво съдържа природата на човек? Открих, че независимо какво им се случва или с какво се справят, хората винаги защитават собствените си интереси, тревожат се за собствената си плът и винаги търсят причини или оправдания, които да им послужат. Не търсят и не приемат истината дори в най-малка степен, и всичко, което правят, е да оправдават собствената си плът и да кроят планове в интерес на личните си перспективи. Всички просят благодат от Бог, като искат да спечелят всевъзможни преимущества. Защо хората искат толкова много от Бог? Това доказва, че са алчни по природа и че не притежават и капка разум пред Бог. Всичко, което правят — независимо дали се молят, общуват или проповядват — всичките им стремежи, мисли, домогвания, представляват искания към Бог и опити да се измоли нещо от Него. Хората вършат всичко това с надеждата да спечелят нещо от Бог. Някои казват, че „такава е природата на човек“, което е вярно. А и това, че хората изискват твърде много от Бог и имат твърде много прекомерни желания, доказва, че наистина им липсват съвест и разум. Всички искат и просят неща в свой интерес или се опитват да спорят и си намират оправдания — всичко това го вършат заради самите себе си. По много неща се вижда, че това, което хората вършат, е напълно лишено от разум, и това е истинско доказателство, че сатанинската логика на израза „всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“ вече се е превърнала в природа за човека. Какъв проблем разкрива това, че хората поставят твърде много искания към Бог? Това показва, че хората са покварени от Сатана до определена степен и че във вярата си в Бог съвсем не се отнасят към Него като към Бог. Някои хора казват: „Ако не се отнасяхме с Него като с Бог, защо все още вярваме в Него? Ако не се отнасяхме с Него като с Бог, щяхме ли да Го следваме досега? Щяхме ли да понесем всички тези страдания?“. Привидно вярваш в Бог и си способен да Го следваш, но в отношението си към Него, във възгледите ти по много въпроси изобщо не се отнасяш

към Бог като към Създателя. Ако се отнасяш към Бог като към Бог, ако се отнасяш към Него като към Създателя, тогава би трябвало да застанеш в позицията на сътворено същество и не ще можеш да отправяш искания към Бог или да имаш прекомерни желания. Вместо това в сърцето си ще си способен на истинско покорство и ще си напълно способен да вярваш в Бог в съгласие с Неговите изисквания и да се покоряваш на цялото Му дело.

Когато започнаха да се появяват свидетелства за въплъщението, всички се оплакваха: „Боже, Ти не ни просветли, преди да станеш плът, за да можем да се подготвим умствено. Ако бяхме умствено подготвени, щяхме да можем да Те приемем, вместо да се бунтуваме и съпротивляваме. Нима не си Ти всемогъщ? Бунтуваме се срещу Теб и Ти се съпротивляваме, защото сме покварени от Сатана и не можем другояче. Нима не можеш да сториш нещо, за да спреш съпротивата ни и да ни позволиш плавен преход?“. Не си ли мислеха хората точно така? Мнозина поставяха и условия, като казваха: „Нищо не можем да направим за нашето непокорство и съпротива. Въплъщението на Бог е прекалено несъвместимо с нашите представи. Ако Божието въплъщение беше малко по-високо на ръст, ако притежаваше забележителна външност, богатство от знания и красноречие, ако можеше да се материализира по свое желание и да върши знамения и чудеса, или пък ако Бог се бе появил и действаше въплътен съобразно повечето хорски фантазии, тогава вече нямаше да се съпротивляваме на Бог“. По онова време много хора отправиха тези искания, но Бог не действаше съгласно човешките представи или фантазии. Напротив, Той нанесе ответен удар и постъпи противно на човешките представи. Какво доказа това? Доказа, че човешките представи и искания са безразсъдно обезпокоителни. Някои хора станаха църковни водачи, но не вършеха никаква реална дейност, а се занимаваха само с разни външни дела. Когато кастрех тези хора само с няколко думи, те изпитваха вътрешна тъга, плачеха горчиво и се настройваха негативно. Казваха си: „Нима Бог не е милостив и любящ? Толкова много страдам, защо Той не ми каже няколко добри думи за утеха? Защо не ме дари макар и с една-единствена дума за благословия?“. Хората отправяха такива искания към Бог, изпълнени със самооправдания. Някои смятаха, че имат капитал, защото бяха проповядвали успешно евангелието сред

мнозина, така че когато направеха нещо неправилно и ги кастреха, те спореха: „Проповядвах успешно евангелието сред толкова много хора без никаква награда, а сега така ме кастрят. Толкова съм страдал и накрая пак ме кастрят. Защо Бог не зачита моите чувства?“. Дали хората, които мислят така, носят истината в сърцата си? Разумни ли са тези искания? Ако утеша някого след като го кастря, той ще си мисли: „Бог е толкова добър, никога не съм смятал, че Той ще ме утеши“. От друга страна, ако кастря друг и той е особено разстроен, а Аз не го утеша, този човек ще си помисли: „Защо Бог утешава други, след като е кастрил тях, а мен — не? Бог не е справедлив към мен“, и в сърцето му ще се зародят разни представи. Хората таят в сърцата си много неразумни претенции, фантазии и желания, които в даден момент и в подходяща среда изригват на повърхността. Защото нито една мисъл, идея или искане, разкривани от човека, не са съвместими с Бог, а природата на човека е изпълнена със сатанински неща. Всичко, което човек върши, е за самия него. Той е егоистичен и алчен, с твърде много прекомерни желания, а също така е и толкова нечист и дълбоко покварен.

Хората винаги отправят искания към Бог, независимо от ситуацията. Какъв е проблемът с това? Някои се молят на Бог, докато се наслаждават на комфорт, и казват: „О, Боже, закриляй ме, нека всякога живея в това състояние“. Хората имат искания и когато са нещастни или паднали духом: „Боже, защо не си благ към мен? Защо не ме просветлиш? Защо при другите хора нещата са толкова добре, а при мен толкова зле?“. Когато се сблъскат с несгоди, хората енергично настояват Бог да промени средата им. Когато нещата вървят добре, изискванията им стават още по-прекомерни. Когато се сдобият с нещо, хората ламтят за още, а когато не го получават, отчаяно искат да го придобият. Какво искат да получат хората? Искат да получат нещата, които харесват, и това, което изискват плътските им интереси. Затова и никое искане на човека не е оправдано или заслужено. Когато раздадох някои дрехи или вещи на бедни семейства да ги ползват, някои не бяха щастливи да видят това. Мислеха си: „Защо Бог винаги се грижи за тях, а за мен не? Бог не е справедлив!“. Други тогава не го взеха присърце и си мислеха: „Това, че съм способен да вървя по пътя на вярата в Него и да го следвам безопасно и досега, е вече Божия благодат. Не бива да се стремя към онези материални неща“. Но после

като размислиха върху това, те се разстроиха. Като усетиха, че не могат да преодолеят това чувство, се молеха и за известно време размишленията им секнаха, но онези неща все така бяха в сърцата им — както и да ги преценяваха, в сърцата им все още нямаше мир и те си мислеха: „Къде е Божията праведност? Защо не я виждам? Бог не се оправя справедливо и разумно с нито една от тези външни работи, така че къде се проявява Неговата праведност?“. После си промениха мнението и си помислиха: „Праведност не е същото като справедливост и рационалност, и не бива да се смесват“, но все още бяха разстроени и не можеха да спрат да мислят за това. Хората са толкова загрижени за частица от материалните си интереси. Щеше да е прекрасно, ако можеха да бъдат толкова загрижени и за истината. Както и да е, да отправят винаги искания към Бог в сърцето си е част от природата им, а хората, които не обичат истината, до един обичат материални блага. Като цяло всички хорски искания и кроежи — да искаш това и онова от Бог, да кроиш планове тук и там — са несъвместими с истината и противоречат на Божиите изисквания и намерения. Бог не обича тези неща, Той ги ненавижда и ги мрази всичките. Исканията, отправени от хората към Бог, всичките им стремежи и пътищата, които следват, нямат нищо общо с истината. Някои хора си мислят: „Толкова години съм работил за църквата — ако се разболея, Бог трябва да ме изцели и благослови“. Особено онези, които са повярвали отдавна в Бог, искат дори повече от Него. Онези, които вярват отскоро, се чувстват недостойни, но след известно време ще почувстват, че им се полагат права. Просто хората са такива, такава е природата на човека и никой не прави изключение. Някои казват: „Никога не съм имал прекомерни искания към Бог, защото съм сътворено същество и не съм достоен да прося каквото и да било от Него“. Не бързай да казваш това, времето ще разкрие всичко. Природата и намеренията на хората ще бъдат разобличени в крайна сметка и един ден ще изригнат навън. Хората не просят от Бог, защото не смятат, че е нужно, че моментът е подходящ или че вече са имали толкова много искания към Бог, а всъщност просто не осъзнават, че това е искане. Накратко, природата на хората е такава и затова им е невъзможно да не я разкрият. При подходящи обстоятелства или възможност, тя ще се прояви по естествен път. Защо разговаряме днес за това? За да накараме хората да разберат какво има в собствената им природа. Не си мисли, че да вярваш

в Бог няколко години или да работиш за църквата няколко дни, означава, че си отдал всичко и си се посветил на Него, че си страдал много за Бог и заслужаваш да придобиеш разни неща, като да се радваш на материални придобивки, храна за тялото, другите да те уважават и ценят повече или Бог да ти говори благо и да се грижи повече за теб, и често да те пита дали си добре нахранен и облечен, как си физически и тъй нататък. Тези неща се появяват неволно в хората, когато те дълго време са отдавали всичко на Бог, и те започват да си мислят, че заслужават да искат от Него всичко. Когато са отдавали всичко на Бог само за кратко, те смятат, че нямат това право, и не се осмеляват да отправят искания към Бог. Но с течение на времето ще решат, че са натрупали капитал, и исканията им ще започнат да се проявяват, и тези черти на природата им ще бъдат разобличени. Не са ли хората такива? Защо не се замислят дали е редно да отправят такива изисквания към Бог? Заслужаваш ли тези неща? Бог ли ти ги обеща? Ако нещо не ти принадлежи, но ти упорито го искаш, това не е съгласно истината и е изцяло породено от сатанинската ти природа. Как се държа архангелът в началото? Даде му се твърде висока позиция, даде му се много, и той си въобрази, че заслужава всичко, което е пожелал и получил, като накрая достигна точката, в която каза: „Искам да бъда наравно с бог!“. Следователно, ако хората имат твърде много изисквания, твърде големи желания при вярата си в Бог, но не изследват себе си и не успеят да осъзнаят колко е сериозен проблемът, един ден ще кажат: „Оттегли се, боже. Сам мога да бъда бог в една или друга степен“ или „Боже, ще нося, каквото ти носиш, ще ям, каквото ти ядеш“. Хората, достигнали това ниво, вече се отнасят към Бог като към човек. Макар да признават на думи, че Въплътеният Бог е Сам Бог, това са само повърхностни слова. В действителност в сърцата им няма и най-малка частица покорство или страх от Бог. Някои даже искат да бъдат Бог и ако амбициите и желанията им нараснат до такава степен, ще си имат неприятности. Вероятно ще ги сполети нещастие и дори да бъдат отлъчени от църквата, Бог пак ще ги накаже.

Вярващите в Бог трябва да се отнасят с Него като с Бог; само по този начин вярват истински в Него. Те не просто трябва да признаят статуса на Бог, а да имат истинско разбиране и страх от същността и нрава на Бог и да бъдат абсолютно покорни. Ето няколко начина да се практикува

това: първо, спазвай благочестие и честно вътрешно отношение при общуването си с Бог, без каквито и да било представи или фантазии, и имай покорно сърце. Второ, отнеси на Бог намеренията зад всичко, казано от теб, зад всеки зададен въпрос и всичко, сторено от теб, проучи ги и Му се моли. Само ако знаеш как да практикуваш в съгласие с истините принципи и с Божието слово за основа, ще можеш да навлезеш в истината реалност. Ако не търсиш истината, не само ще си неспособен да навлезеш в истината реалност, но ще трупаш все повече представи, а това вещае неприятности. Когато разглеждаш Бог като човек, то бог, в когото вярваш, е един неясен бог в небесата. Ще си отрекъл напълно въплъщението и в сърцето си вече няма да признаваш практическия Бог. В този момент ще се превърнеш в антихрист и ще пропаднеш в мрак. Колкото повече оправдания имаш, толкова повече ще изискваш от Бог и толкова повече представи ще си създаваш за Него, което ще те излага на все по-голяма опасност. Колкото повече изискваш от Бог, толкова повече това доказва, че просто не се отнасяш с Него като с Бог. Ако в сърцето си винаги таиш искания към Бог, то с времето вероятно ще се отнасяш със себе си като с Бог и ще свидетелстваш за себе си, когато работиш в църквата, като дори казваш: „Нима бог не свидетелства за себе си? Защо аз да не мога?“. Понеже не разбираш Божието дело, ще имаш представи за Него и сърцето ти няма да е богобоязливо. Тонът на гласа ти ще се промени, нравът ти ще стане надменен и накрая лека-полека ще започнеш да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си. Това е процесът на човешкия упадък, който се дължи изцяло на това, че човек не се стреми към истината. Всеки, който върви по пътя на антихристите, се възвеличава и свидетелства за себе си, прави си реклама, перчи се на всяка крачка и хич не се интересува от Бог. Преживели ли сте това, за което говоря? Мнозина упорито свидетелстват за себе си, като разправят как страдат от едно или друго, как се трудят, как Бог ги цени и им поверява някаква такава работа и какви са, като нарочно говорят с определен тон и се държат по определен начин, докато накрая някои май започват да се мислят за Бог. Светият Дух отдавна е изоставил онези, които стигат до това ниво, и макар че още не са премахнати или отлъчени, а вместо това са оставени да служат, съдбата им е подпечатана и те само чакат наказанието си. Това вече се случи на няколко места. Един от новите вярващи видя, че една сестра говори и изглежда доста достолепно,

и я сбърка с Бог. Като стана време да тръгва, този нов вярващ се вкопчи в крака ѝ и се развика: „О, боже, не си отивай! О, боже, ще ми липсваш!“. Тя добре знаеше, че не е Бог, но не го отрече, нито изясни нещата. Такъв човек има ли разум? (Не.) Никакъв разум няма тя и определено не е стока! Някои хора са объркани и невежи и се държат с някой подобен като с Бог — това наистина е ужасно! А да се вкопчиш през сълзи в крака ѝ е такова невежество, че чак не може да бъде изкупено! Да се отнасяш с покварен човек, който принадлежи на Сатана, като с Бог, това как може да се нарече вяра в Бог? Това не е ли вяра в Сатана? Колко объркан трябва да е човек, за да се отнася с някого като с Бог? Ако вярваш в Бог, но не можеш да приемеш истината или не се стремиш към нея, вероятно другите ще те подвеждат и ще бъдеш склонен да вършиш глупости и да се заблудиш. Глупавите и невежи хора наистина са в опасност, способни са на всякакви глупости.

Хората винаги отправят искания към Бог, молят Го да стори едно или друго според собствените им представи. Молиш Бог да те спаси, да прояви милост над теб, да те обича, да ти покаже благодат — всичко според твоите схващания. И във всичко това прилагаш собствените си схващания и методи, за да искаш от Бог и да Го караш да ти се подчини. Какъв е проблемът с това? Това вяра в Бог ли е? Вярваш си сам на себе си. Бог не е в сърцето ти, нито пък има истини, за които да говориш. Някой Ми купи чифт обувки от добро сърце, но не Ми станаха и исках да ги върна. После обаче Си помислих, че може да се изтълкува погрешно, ако ги върна, и затова ги дадох на друг човек да ги носи. Като разбра това, човекът не можа да го приеме и каза: „Знаеш ли колко усилия и пари ми струваше това и докъде ходих, за да ги купя? Ти ги даде толкова лесно, мислиш ли, че ми беше лесно да спечеля тези пари? Като не искаш да ги носиш, върни ги обратно — как можа да ги дадеш на друг?“. Рекох: „Не съм ти поръчвал да Ми купуваш обувки. Купил си ги, дал си Ми ги, не Ми станаха и затова ги дадох на друг да ги носи. Това проблем ли е? Ако ти ги бях върнал, нямаше ли да станеш негативен и мекушав, и да Ме разбереш погрешно? Не мога ли да правя разумни подредби?“. Уместно ли е хората да се отнасят с Мен така? Те изглежда продължават да имат умисъл и претенции, дори когато предлагат нещо на Бог. Дали този някой разбира истината? Когато предлагаш нещо на Бог, то вече не е твое, а

принадлежи Нему. Бог може да прави, каквото поиска с него и както и да се разпорежда, това си е Негова работа. Хората трябва да имат малко разум, да се научат да се покоряват и да не се месят винаги в Божиите дела. Има ли разум в това непрекъснато да спориш с Бог? Когато хората Ми купуват неща, изглеждат изпълнени с голяма доброта и любов към Бог, но после претендират, че трябва да харесвам нещата, и се оплакват, ако не е така. Нещо повече, не е добре, ако не ги ползвам. Поставят Ми ограничения на кого мога да ги дам и не Ми позволяват да правя това или онова. Хората проучват внимателно Бог и размишляват за Него по цял ден, като си мислят: „Защо Бог не може да задоволи желанията на човека?“. Хората нямат никакъв разум, толкова са неразумни! Установил съм, че всеки казва: „Трябва много да обичам Бог и да се отплатя за любовта Му“, но в сърцата си нямат ни най-малко разбиране какво означава да обичаш Бог. Сърцата на хората са изпълнени с покварените им нрави, така че каква любов може да има там? Нима приказките за любов и покорство пред Бог не са само празни думи, щом хората са дотам покварени, че нямат дори разума на нормален човек? Единственото вътре в тях са представи и фантазии, негодувание, прекомерни желания и неразумните им претенции. У тях просто липсва любов или покорство. За хората любовта е просто цел за преследване, някакво изискване от Бог. Колко постигат това? Колко имат истинско свидетелство за преживяно?

Сега, когато всички имате желание да се стремите към истината и да се стремите да промените нравите си, какъв самоанализ трябва да си правиш, когато поставяш искания към Бог? Дали исканията ти отговарят на истината? Какво отношение трябва да имаш към Бог? Размишлявал ли си някога върху тези въпроси? След като са ръководили няколко църкви, някои хора стават надменни и си мислят, че Божият дом не може без тях, и че заслужават специално отношение. Хората имат сатанинска природа и колкото по-висока е позицията на някой, толкова по-големи стават исканията му към Бог. Колкото повече някой разбира доктрините, толкова по-скришни и коварни стават исканията му. Може да не ги изказва на глас, но ги крие в сърцето си. Не е лесно за другите да ги открият, но кой знае кога могат да изригнат вътрешните оплаквания и съпротива? Това би означавало още повече неприятности и най-вероятно ще накърни Божия нрав. Защо колкото повече един човек е водач или

знаменитост в религиозния свят, толкова е по-вероятно да е антихрист, който е в опасност? Колкото по-висока позиция има някой, толкова по-големи стават амбициите му. Колкото повече някой разбира доктрините, толкова по-надменен става нравът му. Затова е опасно да вярваш в Бог, а да се стремиш по-скоро към статус вместо към истината. Бог е изразил толкова много истини, разкрил е и е отстранил от Дома Си онези, които не обичат истината, какво остава пък за онези в религиозния свят. Разбирате ли необходимостта от това Бог да съди и наказва хората? Когато наистина разберат истината и имат навлизане в живота, хората ще видят реалността на собствената си поквара и ще усетят, че е опасно за тях да не се стремят към истината. Точно сега хората изобщо не разбират природата си и дори да имат съвсем бегло разбиране, то е само на доктрини, и те не са добили истината. Затова и не мислят, че са в опасност, нито пък познават страха или тревогите за себе си. Някои от новите вярващи дръзват да казват и вършат всичко, но онези, преживели съд и наказание, са различни. Те донякъде имат богобоязливо сърце и дори и да таят някакви представи, не се осмеляват да ги изричат гласно и бързат да се помолят: „О, Боже, обидих Те…“. Някои от новите вярващи се осмеляват да изтърсят богохулни думи, без дори да се замислят, и казват: „Бог страда? Страда от какво? Да ядеш и да се обличаш добре, хората да те угощават навсякъде — това не е страдание! Но мен не ме е грижа за тези неща. Вярвам в божия дух, а не в някаква личност“. Дръзват да отричат въплъщението. Каква дързост имат тези хора. Те нямат богобоязливи сърца, не се боят от нищо, осмеляват се да казват всичко и до един крият демонична и зверска природа. Ако Горното има що-годе добро впечатление или мнение за някого, някои казват: „Този е известен и тачен човек в църквата, добре приет е в божия дом“. Дали такъв тип човек разбира истината? Ни най-малко. Начинът, по който гледа на нещата, разобличава напълно, че всичко в сърцата им е все още от този свят. Това е изцяло светски възглед и усещане. Може ли вярата в Бог и четенето на словата Му да имат ефект върху тези хора? Те изобщо не приемат истината и възгледите им за нещата са същите като на невярващите. Всъщност те са неверници.

Да поставяш винаги искания към Бог е част от човешката природа и вие трябва да анализирате тази природа според Божието слово. Как трябва да я анализирате? Първата стъпка е да си наясно за неразумните

искания и прекомерните желания, които хората имат по отношение на Бог, и трябва и да анализираш всяко едно от тях. Защо хората поставят това искане? Какъв е мотивът им? Каква е целта им? Така колкото повече и по-съвестно го анализираш, толкова по-добре ще разбираш собствената си природа и толкова по-обстойно ще става това разбиране. Ако не го анализираш обстойно, а просто знаеш, че хората не бива да поставят искания към Бог, като разбираш само, че да изискваш от Бог е неразумно, и това е всичко, в крайна сметка няма да имаш напредък и няма да се промениш. Някои казват: „Искаме толкова много от Бог, защото сме прекалени егоисти. Какво да направим?“. Хората естествено трябва да разбират истината и да познават същността на егоизма. Когато разбереш истински същността на човешкия егоизъм, ще узнаеш какво ти липсва. Плашещо ще бъде, ако хората не могат да разберат това. Чрез анализ е лесно да разпознаеш видимо прекомерните или неразумни искания, и е възможно да се намразиш. Понякога може да намираш исканията си за разумни и справедливи, и понеже ги смяташ за разумни и си мислиш, че нещата трябва да бъдат такива, и тъй като и другите поставят подобни искания, може да ти се стори, че твоите не са прекомерни, а са оправдани и естествени. Това показва, че все още не притежаваш истината и затова не можеш ясно да ги разбереш. Ето един пример: да речем, че има един човек, който е следвал Бог дълги години и е изстрадал много бури и предизвикателства. Държанието му винаги изглеждаше добро и даваше вид, че е наред що се отнася до човешката му природа, страданията и предаността му към Бог. Той дори притежаваше доста съвест, с желание да се отплати за Божията любов и обикновено знаеше, че трябва да действа предпазливо, докато си върши работата. По-късно открих, че този човек говори ясно и хубаво, но изобщо не беше покорен и затова го освободих, като заповядах повече да не го използват. Няколко години беше работил за църквата, беше страдал много, и въпреки това в крайна сметка беше освободен. Нещо повече, не разреших някои негови практически затруднения. Какво биха си помислили хората за този случай? Първо, мнозина ще се изправят в негова защита и ще кажат: „Това не е хубаво. При тези обстоятелства Бог трябва да му покаже голяма милост и благодат, защото той обича Бог и Му отдава всичко. Щом някой като него, който е вярвал толкова много години в Бог, може да бъде отстранен, то каква

надежда имаме ние, новите вярващи?“. Ето ги пак човешките искания, с вечната надежда, че Бог ще благослови този човек и ще го пусне да остане, докато пак си мислят: „Човекът се е отнесъл правилно към Бог, Бог не бива да го разочарова!“. Толкова много от исканията на хората към Бог се раждат от човешки представи и фантазии. Хората преценяват какво трябва да им даде Бог и как да се отнася с тях според критериите на съвестта за това кое е справедливо и разумно сред човеците, но как може това да отговаря на истината? Защо казвам, че всички искания на човеците са неразумни? Защото това са критерии, които хората изискват от останалите. Притежават ли хората истината? Способни ли са да прозрат човешката същност? Някои искат Бог да се отнася с хората според критерия за съвест, като Го задължават да отговаря на критерия, изискван от хората. Това не отговаря на истината и е неразумно. Хората могат да изтърпят разни дребни проблеми, но може да не са способни да го понесат, когато изходът им е окончателно определен. Исканията им ще изскочат наяве, от устата им без задръжки ще се излеят жалби и заклеймяващи слова, и лека полека ще покажат какви са всъщност. В този момент ще познаят собствената си природа. Хората винаги поставят искания към Бог според човешките представи и собствената си воля и поставят много такива искания. Може би обикновено не забелязвате и си мислите, че да молиш Бог от време на време за нещо не се брои за искане, но в действителност внимателният анализ показва, че много човешки претенции са безразсъдни, без разум и дори нелепи. Преди не си осъзнавал колко сериозен е този въпрос, но в бъдеще постепенно ще започнеш да го разпознаваш и тогава ще имаш истинско разбиране за собствената си природа. Лека полека преживяването ще ти донесе познание и проницателност за природата ти, и в съчетание с общуване върху истината, ще я опознаеш ясно — тогава в това отношение ще си навлязъл в истината. Когато разбереш наистина същността на човешката природа, нравът ти ще се промени и ти ще притежаваш истината.

Няма нищо по-трудно от това да се занимаваш с хора, които постоянно поставят изисквания към Бог. Щом Божиите действия не отговарят на мисленето ти или не са извършени в съответствие с него, тогава вероятно ще се възпротивиш, а това е достатъчно, за да покаже, че по природа се съпротивляваш на Бог. Признаването на този проблем може

да се постигне само чрез често самоанализиране и съответно достигане до разбиране на истината, и пълното му разрешаване е възможно само чрез стремеж към истината. Когато хората не разбират истината, те отправят много искания към Бог; от друга страна, когато действително я разбират, не отправят никакви искания, а само чувстват, че не са Го удовлетворили достатъчно, че не са достатъчно покорни пред Него. Това, че хората винаги отправят искания към Бог, отразява покварената им природа. Ако не можеш да се опознаеш и искрено да се покаеш по този въпрос, тогава ще се изправиш пред скрити опасности и рискове по пътя си на вяра в Бог. Способен си да преодолееш обикновени неща, но когато става дума за важни въпроси като съдбата, перспективите и крайната ти цел, вероятно няма да си способен да ги преодолееш. В този момент, ако все още не си придобил истината, може да се върнеш към старите си навици и така да станеш един от унищожените. Много хора винаги са следвали и вярвали по този начин и са се държали добре през времето, в което са следвали Бог, но това не определя какво ще се случи в бъдеще. Това е така, защото никога не си наясно с „ахилесовата пета“ на човека или с нещата в природата на човека, които могат да се противопоставят на Бог, и преди да те доведат до бедствие, оставаш в неведение за тях. Тъй като проблемът с твоята природа, която се противопоставя на Бог, остава нерешен, това е предпоставка да си навлечеш бедствие и е възможно, когато пътуването ти приключи и Божието дело завърши, да направиш това, което най-силно се противопоставя на Бог, и да изречеш богохулства срещу Него, а така да бъдеш заклеймен и отстранен. В последния, най-опасен момент Петър се опита да избяга. По онова време той не разбираше Божието намерение и планираше да оцелее и да върши работата на църквите. По-късно Исус му се яви и му каза: „Ще оставиш ли още веднъж да Ме разпънат заради теб?“. Тогава Петър разбра Божието намерение и бързо се покори. Да речем, че в онзи момент той е имал свои искания и беше казал: „Не искам да умирам сега, страхувам се от болката. Не Те ли разпнаха заради нас? Защо искаш да ме разпънат? Мога ли да бъда пощаден от разпятие?“. Ако беше поставил такива искания, то извървяният от него път щеше да е напразен. Но Петър винаги се покоряваше на Бог и търсеше Неговото намерение, и накрая го разбра и се покори напълно. Ако Петър не беше потърсил Божието намерение и беше действал според собственото си

мислене, той щеше да поеме по грешния път. Хората нямат вродената способност да разберат директно Божиите намерения, но ако не се покорят, след като разберат истината, тогава те предават Бог. Тоест това, че хората винаги отправят изисквания към Бог, е свързано с тяхната природа: колкото повече изисквания имат, толкова са по-непокорни, толкова повече се съпротивляват и толкова повече представи таят. Колкото повече изисквания поставя човек към Бог, толкова по-вероятно е да се бунтува срещу Него, да Му се съпротивлява и дори да Му се противопостави. Вероятно един ден той би могъл да Го предаде и изостави. Ако искаш да решиш този проблем, трябва да разбереш няколко аспекта на истината, а също и да имаш известно реално преживяване, за да го разбереш в дълбочина и да го решиш напълно.

Ключов критерий, за да се прецени дали хората могат да се покорят на Бог, е дали имат някакви екстравагантни желания или скрити мотиви към Него. Ако хората винаги поставят изисквания на Бог, това доказва, че не са Му покорни. Каквото и да ти се случи, ако не го приемеш от Бог и не търсиш истината, ако все спориш в своя защита и винаги смяташ, че само ти си прав, и ако дори си способен да се съмняваш, че Бог е истината и праведността, тогава ще имаш проблеми. Такива хора са най-надменни и непокорни на Бог. Хората, които все изискват от Бог, не могат да Му се покорят истински. Ако поставяш изисквания на Бог, това доказва, че се опитваш да сключиш сделка с Него, че избираш собствената си воля и действаш според нея. Така предаваш Бог и ти липсва покорство. Да поставяш изисквания на Бог е само по себе си лишено от разум; ако наистина вярваш, че Той е Бог, тогава няма да дръзваш да Му поставяш изисквания, нито ще се чувстваш пригоден да Му отправяш такива, независимо дали ги смяташ за разумни или не. Ако имаш истинска вяра в Бог и вярваш, че Той е Бог, тогава ще се покланяш и покоряваш само на Него, няма друга възможност. Днес хората не само правят своя избор, но дори молят Бог да действа според собствената им воля. Те не само не избират да се покорят на Бог, но дори искат от Него да им се покори. Нима това не е лишено от всякакъв разум? Следователно, ако в човека няма истинска вяра и реално упование, той никога не може да получи Божието одобрение. Когато хората са способни да предявяват по-малко изисквания към Бог, те имат повече истинска вяра и покорство, а техният разум е

сравнително нормален. Често се случва така, че колкото по-склонни да спорят са хората и колкото повече оправдания имат, толкова е по-трудно да се справят с тях. Не само че имат много изисквания, но ако им подадеш пръст, ще ти отхапят ръката. Когато са удовлетворени в едно отношение, те ще предявят изисквания в друго. Трябва да бъдат удовлетворени във всяко отношение, а ако не са, започват да се оплакват, да отписват нещата като безнадеждни и да действат безразсъдно. След това се чувстват задължени и разкаяни, плачат с горчиви сълзи и искат да умрат. Каква е ползата от това? Нима не са неразумни и безмилостно досадни? Тази поредица от проблеми трябва да се разреши из основи. Ако имате покварен нрав, но не го преодолеете, ако чакате, докато изпаднете в беда или причините бедствие, за да го направите, как можете да компенсирате тази загуба? Нима това не е след дъжд качулка? Ето защо, за да разрешите напълно проблема с покварения си нрав, трябва да търсите истината, за да го промените още щом се прояви. Трябва да решите проблема с покварения си нрав още в зародиш, за да сте сигурни, че няма да направите нищо лошо, и да предотвратите бъдещи неприятности. Ако покваренят нрав се вкорени и се превърне в мисли или възгледи на човека, той ще може да го кара да върши зло. Следователно самоанализирането и себепознанието са свързани най-вече с откриването на покварения нрав на човека и бързото търсене на истината, за да бъде преодолян. Трябва да знаете какви неща са ви присъщи, какво харесвате, към какво се стремите и какво искате да получите. Трябва да анализирате тези неща според Божиите слова, за да разберете дали те са в съответствие с Божиите намерения и в какво отношение са погрешни. След като разберете тези неща, трябва да разрешите проблема с вашия анормален разум, т.е. проблема с вашето неразумно и безмилостно досаждане. Проблемът не е само в покварения ви нрав, а засяга и липсата ви на разум. Хората, които се увличат от личния си интерес, не притежават нормален разум, особено когато са засегнати техните интереси. Това е психологически проблем, който е и ахилесовата пета на хората. Някои хора смятат, че притежават определени заложби и някакви дарби, и все искат да са водачи и да се открояват, затова молят Бог да ги използва. Ако Бог не ги използва, те казват: „Как може Бог да не гледа благосклонно на мен? Боже, ако ме използваш, за да свърша нещо важно, обещавам, че ще Ти отдам всичко!“. Правилно ли е такова

намерение? Хубаво е да се отдава всичко на Бог, но зад готовността им да отдадат всичко на Бог се крият подбуди. Това, което обичат, е статусът и именно върху него се съсредоточават. Само когато хората са способни на истинско покорство, да следват Бог с цялото си сърце, независимо дали Той ги използва, или не, и да отдадат всичко на Бог, независимо дали имат статус, или не, само тогава може да се смята, че притежават разум и са покорни на Бог. Хубаво е, когато хората са готови да отдадат всичко на Бог, и Той е готов да използва такива хора, но ако не са въоръжени с истината, Бог няма как да ги използва. Ако хората са готови да се стремят към истината и да съдействат, трябва да има подготвителен етап. Едва след като хората разберат истината и могат истински да се покорят на Бог, Той ще може официално да ги използва. Този етап на обучение е от съществено значение. Всички водачи и работници днес са на този етап на обучение. След като натрупат житейски опит и могат да се справят с нещата според принципите, те ще са годни да бъдат използвани от Бог.

Нещата в човешката природа не са като някакви външни поведения, практики или мисли и идеи, които просто могат да бъдат кастрени и толкова; те трябва да бъдат изровени постепенно. Нещо повече, не е лесно човек да ги идентифицира, а дори и да ги идентифицира, не е лесно да ги промени — това изисква достатъчно задълбочено разбиране. Защо винаги анализираме човешката природа? Нима не разбирате значението на това? Откъде произлизат разкритията за покварените нрави на хората? Всички идват от природата на човека и се ръководят от нея. Всеки един покварен човешки нрав, всяка мисъл и идея, всяка умисъл, всичко има връзка с човешката природа. Ето защо чрез директното изравяне на природата на човека покварените му нрави могат да бъдат лесно преодолени. Макар че не е лесно да промениш човешката природа, ако хората могат да разграничат и да прозрат разкриваните покварени нрави, и ако могат да търсят истината, за да ги разрешат, то те постепенно могат да променят нравите си. След като човекът е постигнал промяна в своя живот нрав, все по-малко неща в него ще се съпротивляват на Бог. Целта на анализирането на човешката природа е да се променят нравите им. Вие не сте проумели тази цел и си мислите, че само с анализ и разбиране на природата си можете да се покорите на Бог и да възстановите разума си. Всичко, което вършите, е да прилагате слепешком правила! Защо просто

не разобличавам човешката надменност и самоправедност? Защо трябва и да анализирам покварената им природа? Проблемът няма да бъде решен, ако само разобличавам тяхната надменност и самоправедност. Обаче ако анализирам природата им, вече ще бъде обхванат широк кръг от аспекти и ще бъдат включени всички покварени нрави. Не става дума само за тесния кръг от самоправедност, самомнителност и надменност. Природата включва много повече от това. Добре би било тогава, ако хората могат да осъзнаят колко много покварени нрави разкриват в различните си искания към Бог, тоест в прекомерните си желания. Щом разберат собствената си природа същност, хората ще могат да мразят и отричат себе си, с лекота ще преодолеят покварения си нрав и ще имат път. В противен случай никога няма да изровите първопричината и само ще казвате, че това е самоправедност, надменност, гордост или пълна липса на отдаденост. Може ли само с говорене за такива повърхностни неща да се реши проблемът ви? Нужно ли е да се обсъжда природата на човека? Каква беше природата на Адам и Ева в началото? У тях нямаше съзнателна съпротива, още по-малко откровено предателство. Не знаеха какво означава да се съпротивляваш на Бог, още по-малко пък какво е да Му се покориш. Каквото и да разпространяваше Сатана, те го приемаха в сърцето си. Днес Сатана е покварил до такава степен човечеството, че хората могат да бунтуват срещу Бог и да Му се съпротивляват за всяко нещо, като измислят всякакви начини да Му се противопоставят. Очевидно е, че природата на човека е досущ като тази на Сатана. Защо казвам, че природата на човека е тази на Сатана? Сатана е този, който се съпротивлява на Бог, и тъй като хората имат сатанинска природа, те са от Сатана. Макар че хората може и да не вършат умишлено неща, за да се съпротивляват на Бог, поради сатанинската им природа всички техни мисли са съпротивляващи се на Бог. Дори и нищо да не вършат, те пак се съпротивляват на Бог, защото вътрешната същност на човека се е изменила в съпротива срещу Бог. Следователно съвременният човек се различава от новосъздадения човек. Преди в хората нямаше съпротива и предателство, бяха изпълнени с живот и не се ръководеха от някаква сатанинска природа. Ако в хората няма господство или смущение на сатанинската природа, каквото и да вършат, то не може да се приеме за противопоставяне на Бог.

Какво е природа? Това е същността на човека. Нравите са това, което природата на човека разкрива, а промяна в нрава означава, че нечий покварен нрав е бил пречистен и заменен с истината. Така че това, което се разкрива тогава, не е покварен нрав, а проявление на нормална човешка природа. След покваряването му от Сатана човекът се превърна в олицетворение на Сатана, стана от рода на Сатана, съпротивляващ се на Бог и е напълно в състояние да Го предаде. Защо Бог изисква от хората да променят нравите си? Защото Той иска да усъвършенства и да придобие хора и хората, които накрая е направил пълноценни, да притежават много допълнителни реалности на познанието за Бог и реалностите на всички аспекти на истината. Такива хора са изцяло в съзвучие с Божиите намерения. В миналото хората имаха покварен нрав и допускаха грешки или показваха съпротива при извършването на нещо, но днес те разбират някои истини и могат да правят много неща в съответствие с Божиите намерения. Това обаче не означава, че не предават Бог. Те все още са способни на това. Част от това, което разкрива природата им, може да се промени, и това е частта, в която хората са способни да практикуват в съгласие с истината. Но самият факт, че вече можеш да прилагаш истината практически, не означава, че природата ти се е променила. Все едно хората винаги са имали представи за Бог и изисквания към Него, а днес в редица отношения нямат — но може все още да имат представи или изисквания по някои въпроси и все още могат да предадат Бог. Може да кажеш: „Мога да се покоря на всичко, което Бог върши, и да се покоря на много неща без оплакване и без претенции“, но въпреки това можеш да предадеш Бог в някои неща. Макар и да не се противиш умишлено на Бог, когато не разбираш намеренията Му, пак можеш да вървиш срещу Неговите желания. Тогава какво се има предвид под частта, която търпи промяна? Има се предвид, че когато разбираш Божиите намерения, можеш да се покориш, а когато разбираш истината, можеш да я приложиш практически. Ако не разбираш истината или Божиите намерения по някои въпроси, пак е възможно да разкриеш поквара. Ако разбираш истината, но не я прилагаш практически, защото си възпиран от някои неща, то това е предателство и това е нещо в твоята природа. Разбира се, няма граници за това доколко може да се промени нравът ти. Колкото повече истини придобиваш, тоест колкото по-задълбочено опознаваш Бог, толкова

по-малко ще Му се съпротивляваш и ще Го предаваш. Търсенето на промяна в нечий нрав се постига основно чрез стремеж към истината, а разбирането на собствената природа същност се постига чрез разбиране на истината. Когато човек придобие истинско разбиране за истината, всичките му проблеми ще бъдат решени.

Зимата на 1999 г.

СЪЩНОСТТА НА ХРИСТОС Е ЛЮБОВ

Един от аспектите на познаването на същността на Христос е да се отдели Христос в плът от поквареното човечество, да се отнасяте към Бог в плътта и да Му се покорявате като на практическия Бог. Друг аспект е, че трябва да видите и Бог в плът практически да работи, практически да изразява истината и практическия Му живот сред човечеството. Трябва да видите начина, по който Той пречиства и спасява човечеството, как Той не е пророк, апостол, дарител на пророчества или незначителен човек, който е изпратен от Бог, а е Бог в плът, Христос и Самият Бог. Въпреки че тази плът е част от човечеството, Той е обикновена личност с божествена същност. Познаването на божествената същност на тази плът е от най-голяма важност, като най-малкото, което можеш да направиш, е да използваш факти, които можеш да наблюдаваш, за да докажеш божествената същност на Христос. За да познаеш божествената същност на Христос, трябва да ядеш и пиеш Божиите слова, да преживяваш Неговото дело и да познаваш Неговия нрав. Резултатът от познаването на същността на Бог в плът е, че позволява на хората да се уверят, че Бог наистина се е въплътил и че тази плът е наистина Бог. Това е единственият начин, по който хората могат да установят истинска вяра в Бог и да постигнат истинско покорство и истинска любов, и едва когато този ефект бъде постигнат, можеш да докажеш, че имаш разбиране за Божията същност.

Днес хората нямат истинско познание за Христос. Те четат Божиите слова и признават, че това е истината и изразяването на Светия Дух, докато се отнасят към плътта с пълно пренебрежение. Те не знаят какъв е произходът на плътта или каква е връзката между плътта и Духа. Много хора вярват, че плътта съществува, за да изразява слова, че е използвана, за да говори и да работи и че това е Неговото служение. Те вярват, че плътта изразява слова всеки път, когато е подбудена, и че делото Му е извършено, след като приключи, сякаш е била пратеник. Ако някой вярва в това, значи нещото, което разпознава и в което вярва, не е Бог в плът или Христос, а е просто човек, подобен на пророк. Някои хора също така мислят: „Христос е личност и независимо от това каква е същността на Бог в плътта или какъв е Божият нрав, който Той изразява, Той не може напълно да представлява Бог на небето или Създателя, който управлява

вселената и всички неща. След като Той е Бог в плът и е Бог на небето, дошъл на земята, защо тогава Той не върши свръхестествени чудеса? Защо не унищожи големия червен змей, щом има тази власт?“. Тези, които говорят така, нямат духовно разбиране. Те не разбират какво представлява Бог да се въплъти, да не говорим за обхвата на управлението на Божието дело в плът, кои са обектите на Неговото спасение, какво изразява Той или какво трябва да знаят хората. Същността на Бог в плът е същността на Бог и Той може да направи всичко от името на Бог. Той е Самият Бог и може да направи всичко, което пожелае. Този път обаче Бог се въплъщава, за да извърши последния етап от делото в обхвата на Неговото управление и няма нищо общо с управлението над всички неща или управлението над нациите. То изобщо не включва тези неща. Следователно, това, което трябва да знаеш, е какво ще срещнат хората и какво могат да разберат по време на този етап на делото, същността на този етап на делото, това, което Христос притежава и представлява и изразяването на Неговия нрав. Това, което Христос изразява, същността на Бог ли е? Това ли е Божият нрав? Разбира се, че е. Но дали това е всичко? Казвам ви сега, че не е. Това е само една малка и ограничена част, само това, което хората могат да видят с невъоръжено око, с което могат да влязат в контакт и което могат да схванат с ума си, докато Бог се въплъщава. Това не е всичко и е само делото, което трябва да се извърши в рамките на Божия план.

Как може Бог в плътта да бъде обяснен най-ясно? Най-просто казано, това означава, че Бог приема форма на земята, това е Божият Дух, облечен в плът като обикновен човек. Ако Божият Дух е в плътта, Той съществува ли другаде? Да. Бог управлява вселената и всички неща, а в цялата вселена има само един Бог, който властва над нея. Той е всемогъщ и сега се въплъти и слезе на земята. Той не е такъв, какъвто хората си Го представят — да се въплъти и да върши делото само на земята и без да се ангажира с него никъде другаде. Попитах една сестра в миналото: „Сега, когато Бог е на земята в плът, има ли все още Бог на небето?“. Тя помисли за минута и каза: „Има само един Бог и сега Той е на земята, така че сега няма Бог на небето“. Това отново беше погрешно. Бог управлява вселената и всички неща и Бог е Дух, Той е тук на земята, но продължава да управлява всичко на небето и да върши делото Си на земята. Тогава попитах: „Това означава ли, че понякога и Божият Дух си

отива?“. Тя помисли за момент и каза: „Може би Той трябва да си отиде, а понякога плътта не знае нищо. Духът си отива, когато плътта живее нормално, и се връща, когато плътта трябва да говори. Може би Духът се занимава с други неща, докато плътта спи, но се връща, когато плътта се събуди, и говори и работи заедно с плътта. Ако няма дело, което трябва да бъде извършено, плътта може просто да се занимава с нормални човешки действия и да показва нормални човешки проявления“. Това е, което мислят много хора. Има и други, които се притесняват: „Не знам как се разпределят Божиите пари, възможно ли е тайно да са дадени на някой друг?“. Човешките умове са наистина сложни. Как могат хора с лоши намерения да се надяват да се стремят към истината? Накратко, познаването на Бог не е особено лесно, независимо дали е познаване на същността на въплътения Бог или на Неговия нрав. По време на Божието дело в плът, всичко, което преживяваш и срещаш, е това, което трябва да знаеш, и не трябва да правиш необмислени предположения за нещата, с които не можеш да влезеш в контакт. Например: „След като Божията плът напусне, в каква форма ще се яви Бог и ще върши отново делото Си? Ще дойде ли все пак да се срещне с нас на земята?“. Повечето хора днес обръщат внимание на тези външни неща, а те изобщо не са свързани със същността на Христос. Всъщност е безполезно да ги разбираме. Има някои неща, които не е нужно да разбираш, и ще ги разбереш тогава, когато е нужно. Няма значение дали разбираш тези неща и те нямат ни най-малко влияние върху вярата на хората в Бог в плътта, вярата в Христос или следването на Христос. Те също така не оказват никакво влияние върху стремежа на хората към истината или доброто изпълнение на дълга им и няма да увеличат по никакъв начин твоята вяра, ако ги знаеше. Пророците показваха знамения и чудеса в миналото и какво спечелиха хората? Единственото, което те постигнаха, бе да накарат хората да признаят съществуването на Бог. Тези пророци не са Бог, независимо колко чудеса могат да направят, защото пророците нямаха същността на Бог. И без да прави чудеса, Бог в плът си остава Бог, защото има Божията същност. Това, че Той не показва знамения и чудеса, не означава, че не може да ги покаже. Това, че словата Му могат да постигнат всичко, е дори по-голяма демонстрация на Неговото всемогъщество от показването на знамения и чудеса — това е още по-голямо чудо. Стремежът към познаването на

Божията същност и нрав е толкова важен, той е толкова полезен за вашето навлизане в живота и това е правилният път на вярата в Бог.

Вие трябва да знаете, че докато Бог работи в плът, това е времето, когато хората могат да се сблъскат с това, което Бог притежава и представлява, Неговата същност и Неговия нрав и да видят най-много от тях. Това е най-чудесната възможност да опознаят Бог. Познаването на Божиите действия и Неговия нрав, за което хората говореха в миналото, беше трудно да се постигне, защото те нямаха достъп до Него. Назад във времето, когато Моисей видя, че Йехова му се е явил, той видя само някои неща, които Йехова извърши. Колко практически знания имаше той за Бог? По-големи ли бяха от това, което хората знаят днес? По-практични ли бяха от това, което хората знаят днес? Разбира се, че не. Бог разкри много от Своите дела по време на делото Си в Израил. Много хора видяха, че Йехова върши знамения и чудеса, а някои дори видяха гледката на гърба на Йехова. Много хора също видяха ангели. Но колко хора най-накрая опознаха Бог? Твърде малко! На практика нямаше никой, който наистина да познава Бог. Само хората от последните дни могат да имат много знания за Бог, когато преживеят Неговото дело, докато Той е в плът, защото Бог казва на хората лице в лице какво върши, каква е целта на Неговото дело, какви са Неговите намерения, какво е Неговото отношение към човечеството, какви са състоянията и същините на човечеството, покварено от Сатана, и т.н. Само чрез тези слова на разобличаване хората могат да видят, че Бог наистина е толкова практичен и толкова реален, че Той наистина има тези намерения за човечеството и че Той наистина има този нрав. Неговите дела наистина са толкова удивителни, мъдростта Му наистина е толкова дълбока, а милостта Му към човечеството е наистина толкова истинска. Всички тези слова, които Бог изговори, свидетелстват за Неговото дело, Неговата любов и нрав, и за Неговите дела. Като преживяваме Божието дело, ние преживяваме тези неща от първа ръка. Словата, които Бог изрича, са толкова реални и практични. Хората усещат, че Божията любов и толерантност към човечеството са наистина безкрайни. Божието намерение да спасява хора се проявява в Неговото дело и в словата, които Той изрича, за да могат хората да го вкусят в реалното си преживяване. Следователно, познаването на същността на въплътения Бог може да бъде постигнато само по време на Божието дело

в плът и всичко, което разбираш извън това време, е непрактично. След като Бог завърши Своето дело в плът и си замине, Неговото дело няма да бъде толкова практическо за теб, колкото е сега, когато се опитваш да го преживееш. Това е така, защото ти можеш да видиш и да докоснеш Божието дело в плът днес. Бог също така постоянно върши Своето дело лице в лице с хората и те лично са изпитали начина, по който Той говори и работи. Опитът на Петър по онова време не беше толкова реален, колкото е вашият днес. Петър следваше Исус по време на делото Му в Юдея и преживяваше онази част от Бог, която беше практична и обичлива, но тогава неговият духовен ръст беше малък и това, което изпитваше, беше повърхностно. След като Исус си тръгна, Петър се замисли дълбоко и вникна в словата Му, задълбочи разбирането си и получи повече. По време на Своето дело Исус също така изрази част от това, което Бог притежава и представлява, Неговата любяща доброта, Неговата милост, Неговото спасение за човечеството и Неговата безкрайна толерантност и благодат за него. Хората, които Го следваха тогава, бяха в състояние да преживеят някои от тези неща, а хората, които дойдоха по-късно, изобщо не бяха в състояние да ги преживеят толкова дълбоко. Също така, когато хората бяха подбудени от Светия Дух и се молеха на Бог да разберат Неговите намерения, онова, което преживяваха в онези дни, беше неясно и слабо. Понякога беше трудно да разберат точно и никой не можеше да бъде сигурен, че разбирането му е правилно. Ето защо, когато Петър най-накрая беше арестуван и затворен, някои хора дори се опитаха да намерят начин да го измъкнат. Всъщност целта на Исус по това време беше разпването на Петър да бъде последното му свидетелство. Пътят му беше стигнал до своя край и Бог му беше уредил да даде свидетелство по този начин, за да има добра крайна цел. Това беше пътят, по който Петър пое. Когато стигна до края на пътя си, той все още не разбираше истинското намерение на Исус. Той разбра какво има предвид Исус едва когато Той му каза. Така че, ако искаш да разбереш Божията същност, най-полезно е да го направиш, докато Бог е в плът. Можеш да виждаш, докосваш, чуваш и изпитваш дълбоки чувства. Ако се опиташ да преживееш как действа Светият Дух след като Божието дело в плът е завършено, и да погледнеш назад към него, преживяването няма да бъде толкова дълбоко и каквото и разбиране да придобиеш, то ще бъде повърхностно. По това време Той

ще може само да облагороди покварения нрав на хората. След като бъдат облагородени, хората са способни да разберат малко повече от истината и да използват истината, която са придобили като основа за живота си, променяйки покварения си нрав. Но колкото и да се стремиш да обичаш и да познаваш Бог, няма да постигнеш толкова голям напредък. Има граница на човешкия напредък и тя далеч не достига ползите от опознаването на Бог чрез преживяването на Божието дело в плът. Бог е изразил много истина, докато е в плът, а много хора виждат, но не разбират, и чуват, но не знаят. Това са хора, които нямат духовно разбиране, и хора, които са лекомислени. Хората нямат съвест или разум и те не могат да почувстват до каква степен Бог обича и толерира човечеството. Хората са толкова безчувствени, че получават някакво разбиране и започват да навлизат по правилния път едва когато Божието дело приключи.

Каква е същността на Христос? За хората същността на Христос е любов. За тези, които Го следват, това е любов, която е безгранична. Ако Той нямаше любов или милост, хората нямаше да могат да Го следват до сега. Някои казват: „Но Бог е и праведен“. Вярно е, че Бог е праведен, но от гледна точка на Неговия нрав, Неговата праведност се изразява основно чрез омразата Му към покварения нрав на човечеството, проклятието Му към дяволите и Сатана и това, че не позволява на никого да оскърбява Неговия нрав. Дали тогава в Неговата праведност се съдържа любов? Е, не е ли любов Неговият съд и пречистване на човешката поквара? За да спаси човечеството, Бог понесе огромно унижение с най-голямо търпение. Не е ли това любов? Следователно Аз ще бъда откровен с вас: в делото, което Бог върши за човечеството, докато е в плът, най-очевидното и най-видимото в същността Му е любовта — тя е безкрайна търпимост. Ако не беше любовта и ако беше както вие си представяте, че Бог поразява хората, когато пожелае, или че проклина, съди и наказва когото мрази, това би било толкова жестоко! Ако Бог се разгневи на някого, той ще трепери от страх и няма да може да стои пред Него… Това е само един начин, по който Божият нрав се изразява. Неговата цел в крайна сметка продължава да е спасението, а Неговата любов преминава през всички видове нрав, които Той разкрива. Помислете сега, какво е това, което Бог разкрива в най-голяма степен по време на Своето дело в плът? Това е любовта, това е търпението. Какво представлява търпението? Търпението

е проява на милост, защото в Него има любов. Бог е способен да се смили над хората, защото има любов и всичко това е за да спаси хората. Това е същото като в една семейна двойка, в която двамата наистина се обичат, като всеки омаловажава недостатъците и грешките на другия. Ти можеш да изтърпиш, когато съпругът или съпругата ти те ядоса, и всичко това е изградено на основата на любовта. Ако беше омраза, тогава нямаше да имаш такова отношение или да разкриеш тези неща и нямаше да го има този ефект. Ако Бог беше изпитвал единствено омраза и гняв или ако само беше съдил и наказвал без любов, тогава положението нямаше да е това, което виждате сега, и много от вас щяха да са в беда. Щеше ли Бог все още да може да ви предостави истината? Веднага след приключването на делото на правосъдието и наказанието, хората, които и в най-малка степен не приемаха истината, щяха да бъдат прокълнати. Дори и да не бяха умрели веднага, те щяха да се разболеят, да станат недъгави, да обезумеят, да ослепеят и щяха да бъдат дадени на зли духове и нечисти демони, за да ги потъпчат. Те нямаше да бъдат такива, каквито са сега. И така, вие сте се наслаждавали на голяма част от Божията любов и на голяма част от Неговата търпимост, милост и любяща доброта. Но хората не мислят за това, като вярват в следното: „Такъв трябва да бъде Бог спрямо хората. Бог има също така праведност и гняв и ние сме изпитали толкова много от тях.“ Ти на практика изпитал ли си ги? Ако това беше така, щеше вече да си умрял. Къде щеше да бъде човечеството днес? Божията омраза, гняв и праведност се изразяват въз основа на желанието да се донесе спасение на тази група хора. Този нрав включва и Божията любов и милост, както и Неговото огромно търпение. Тази омраза носи усещането, че няма друг избор и включва безгранична загриженост и надежда за човечеството! Божията омраза е насочена към покварата на човечеството и към непокорството и греха на хората. Тя е едностранна и е изградена върху основата на любовта. Има омраза единствено защото има любов. Божията омраза към човечеството е различна от омразата Му към Сатана, защото Бог спасява хората, но не и Сатана. Божият праведен нрав винаги е съществувал. Гневът, праведността и правосъдието винаги са съществували. Те не са били там единствено когато Той ги е насочвал към човечеството. Такъв беше Божият нрав, преди хората дори да го бяха видели, и те узнаха, че Божията праведност

е такава едва след като научиха за нея. Всъщност, независимо дали Бог показва праведност, величие или гняв, или извършва всички видове дела за спасението на човечеството, всичко това е заради любовта. Някои хора казват: „Колко любов носи Той?“. Не става въпрос за това колко е. Това, което Той носи е сто процента любов. Ако Той беше донесъл по-малко, човечеството нямаше да бъде спасено. Бог е посветил цялата Си любов на човечеството. Защо Бог се въплъти? Казвано е преди, че Бог не пести усилия, за да спаси човечеството и че Неговото въплъщение включва цялата Негова любов. Това ви показва, че непокорството на човечеството към Бог е изключително голямо и че човечеството вече е стигнало отвъд спасението. Затова Бог нямаше друг избор, освен да се въплъти, за да Се принесе в жертва за човечеството. Бог принесе цялата Си любов. Ако не обичаше човечеството, Той нямаше да се въплъти. Той можеше да удари с гръм от небето, да даде директно воля на Своето величие и гняв и хората щяха да паднат на земята. Нямаше да има нужда Бог да полага усилия, да заплати такава цена или да изтърпи такова унижение в плът. Това е очевиден пример. Той предпочете да страда от болка, унижение, отхвърляне и преследване, за да спаси човечеството. Дори в такава враждебна среда Той все пак дойде, за да спаси човечеството. Не е ли това най-голямата любов? Ако Бог беше само праведен и беше изпълнен с безгранична омраза към човечеството, Той нямаше да се въплъти, за да извърши делото Си. Можеше да изчака, докато човечеството се поквари до крайност, след което да унищожи всички и да приключи с това веднъж завинаги. Тъй като Бог обича човечеството и тъй като Той изпитва най-голямата любов към човечеството, Той се въплъти, за да спаси тези хора, които бяха толкова изключително покварени. След като са преминали през Божието правосъдие и наказание и са научили за своята природа, много хора казват: „Всичко приключи за мен. Никога не мога да бъда спасен“. Единствено когато вярваш, че не можеш да бъдеш спасен, осъзнаваш, че Бог наистина изпитва най-голямо търпение и любов към хората! Какво биха могли да направят хората без Божията любов? Бог все още ви говори, въпреки че човешката природа е станала толкова покварена. Всеки път, когато зададете въпрос, Той се втурва да отговори, защото се страхува, че хората може да не разберат или да се заблудят, или да стигнат до крайности. С всичко това вие още ли не разбирате колко велика е Божията любов към човечеството?

Много хора днес отбелязват: „Защо Бог в плът все още се задържа на земята, след като делото Му е приключило? Възможно ли е да има още един етап на делото? Защо не побърза и не извърши следващия етап от делото?“. В това има смисъл, разбира се. След като Бог в плът изрече много слова, какъв ефект е постигнат в хората? Те само са чули и запомнили Неговите слова, без да постигнат навлизане в много от тях, и не са претърпели видима промяна. В състоянието, в което сте сега, голяма част от истината остава неясна и навлизането в реалността просто е невъзможно. След като Бог се въплъти, за да върши делото и изрече толкова много слова, какво мислите, че е Неговото намерение? Какъв е крайният ефект? Ако Той започне следващия етап от делото сега и остави тези хора да се оправят сами, делото ще бъде изоставено наполовина. Божието дело в плът трябва да се извърши на два цялостни етапа, за да се спасят напълно хората. Точно както в Епохата на благодатта, Исус дойде и минаха тридесет и три години и половина от рождението Му до приковаването Му на кръста и възнасянето Му на небето. Това не е дълъг период от време според нормалния човешки живот, но не е кратък и за Божието време на земята! Тридесет и три години и половина са нещо доста мъчително! Бог в плът имаше Божията същност и нрав и живя с поквареното човечество в продължение на тридесет и три години и половина и това беше болезнено. Независимо дали хората се отнасяха добре с Него или не, и дали имаше къде да положи главата Си, като изключим всички тези неща, дори и тялото Му да не беше понесло много физически страдания, живеенето заедно с хората беше болезнено нещо за Бог, защото те не са от един и същ вид! Например, ако хората живееха по цял ден с прасета, след известно време щеше да стане ужасно дразнещо, защото не са от един и същ вид. Какъв общ език биха могли да имат хората с прасета? Как биха могли хората да живеят заедно с прасета, без да страдат? Дори съпруг и съпруга намират за отвратително да живеят заедно, ако не са в пълна хармония един с друг. Тридесет и три години и половина на земята в плът бяха сами по себе си изключително болезнено нещо, а и никой не можа да Го разбере. Хората дори си мислят: „Бог в плът може да направи и да каже каквото си иска и има толкова много хора, които Го следват. Какви страдания има Той? Просто няма къде да положи главата Си и плътта Му понася малко болка и страдание. Това не звучи

много болезнено!“. Вярно е, че тези болки са нещо, което хората могат да понасят и да търпят, и Бог в плът не е изключение. Той също може да го понесе и това не е голямо страдание за Него. Основното страдание, което Той понася, е да живее заедно с едно покварено до краен предел човечество, понасяйки присмех, обида, осъждане, и заклеймяване от всякакви хора, както и преследване от зли демони, отхвърляне и враждебност от религиозния свят, което причини рани в душата, които никой не можеше да изцели. Това е болезнено нещо. Той спасява поквареното човечество с огромно търпение, обича хората въпреки раните Си и това е дълбоко болезнено дело. Жестоката съпротива, осъждане и клевета от страна на човечеството, техните фалшиви обвинения, гонения, както и преследването и убийството стават причина Божията плът да извърши това дело с голям риск за Себе си. Кой можеше да Го разбере, докато понася тези болки, и кой можеше да Го утеши? Човешките същества имат съвсем малък ентусиазъм и също така може да се оплакват или да се отнасят към Него пасивно и с безразличие. Как би могъл Той да не страда заради това? Той чувства толкова силна болка в сърцето Си. Биха ли могли няколко материални удобства да компенсират вредата, която човечеството причини на Бог? Мислиш ли, че да се храниш и обличаш добре е щастие? Такова мислене е нелепо! Господ Исус извърши Своето дело на земята и живя тридесет и три години и половина, Той беше освободен едва след като беше разпнат, възкръсна от мъртвите и се яви сред хората в продължение на четиридесет дни, което сложи край на Неговите болезнени години на живот сред човечеството. Но Божието сърце продължаваше да изпитва същата болка поради загриженост за крайната цел на хората. Тази болка не би могла да бъде разбрана или понесена от никого. Господ Исус беше разпнат, за да понесе греховете на всички хора, така че човечеството да има основа за спасение. Той изкупи човечеството от ръцете на Сатана чрез разпъването Си на кръста и прекрати болезненото Си съществуване на този свят едва след като завърши цялото Си дело на изкупление. След като цялото Му дело приключи, Той не се забави дори и един ден. Яви се на хората единствено, за да знае всеки, че Бог наистина е извършил делото на изкуплението за човечеството и е изпълнил Своя план в плът. Той нямаше да си тръгне, ако някоя частичка от делото беше незавършена. В Епохата на благодатта

Исус често казваше: „Часът Ми още не е дошъл“. Това, че времето Му все още не беше дошло, означаваше, че делото Му не беше достигнало края си. С други думи, Божието дело в плът не е просто ходене от място на място, говорене, изучаване на църковния живот и изричане на всичко, което трябва да бъде казано, както си го представят хората. Дори след като Бог в плът завърши делото Си и каза всички тези неща, Той трябва да изчака окончателните резултати и последиците, постигнати от това, което беше казал, и да види как ще изглежда човечеството след като постигне спасение. Това не е ли естествено? Щеше ли Той просто да изостави това дело, след като беше отдал цялата кръв на сърцето Си? Той трябва да продължи до края и едва след като има резултати, ще бъде спокоен да продължи към следващата стъпка на делото. Особено Божието дело и Неговият план за управление са неща, които единствено Самият Той може да направи. В какво се превръща човечеството и онези, които Го следват, в какво се превръщат в крайна сметка онези, които са спасени, колко хора са в съгласие с Неговите намерения, колко хора наистина Го обичат, колко хора наистина Го познават, колко хора Му се посвещават и колко хора наистина Му се покланят — всички тези въпроси трябва да имат резултат. Тук не става дума, че „след като Божието дело на земята бъде завършено, Той трябва да се наслаждава. Той би могъл да живее свободно и спокойно!“, както хората си представят. Трябва да знаете следното: изобщо не е свободен и лесен живот, това е мъчително! Някои хора не разбират и си мислят: „Ако Бог е извършил делото Си в плът и не говори повече, значи ли това, че Духът Му си е заминал?“. С това те започват да се съмняват в Бог. Има и някои, които казват: „След като Бог завърши делото Си в плът и свърши да говори, абсолютно ли Му е необходимо да чака?“. Да, необходимо е. Божието дело в плът има определен обхват. Не е така, както хората си представят, че всичко е свършено, след като делото е приключило, и че Светият Дух може просто да го направи. Това не е така. Има някои неща, които изискват от плътта да напътства и да се справя лично. Никой не може да поеме тези неща и това също е значението на Божието дело в плътта. Разбирате ли това? В миналото съм казвал на някои хора гневно: „Общуването с вас е неприятно“, на което някои хора са Ми отговаряли: „Ако не искаш да бъдеш с нас, защо чакаш тук?“. Това е Божията любов към човечеството! Би ли могъл Бог да издържи до сега

без любов? Понякога Той се ядосва и говори сурово, но не върши нищо по-малко от необходимото в делото Си. Не пропуска нито една стъпка. Той няма да се въздържи да извърши делото, което трябва да бъде извършено, и да изрече словата, които трябва да бъдат изречени. Той прави и казва всичко, което трябва да се направи и каже. Някои хора казват: „Защо Бог говори по-малко сега, отколкото говореше в миналото?“. Защото тези стъпки от делото са завършени и последната стъпка е да се чака. Аз върша единствено делото на напътстването и трябва да взимам присърце всичко, което мога. Защо винаги съм бил в лошо здраве в този последен етап? Разбирате ли, това също е нещо, изпълнено със смисъл. Това е така, за да понеса част от болестите и болката на човечеството. Бог в плът може да изпита болест и болка, но всички те идват на етапи. Делото, което не трябва да се извърши, е ограничено от неразположенията на плътта и не може да бъде извършено. Плътта трябва да изстрада малко, когато дойде времето. Ако няма много ограничения, Той винаги ще иска да говори с човечеството повече и да им предложи повече помощ, защото върши делото на спасението. Всичко онова, което Божието дело в плът е разкрило от началото до края, е Божия любов. Същността на Неговото дело е любовта и Той отдава всичко, което има, за човечеството.

Зимата на 1999 г.

ВЯРАТА В БОГ ТРЯБВА ДА ЗАПОЧНЕ С ПРОЗРЕНИЕ ЗА ЗЛИТЕ СВЕТСКИ ТЕНДЕНЦИИ

На някои млади хора, макар и да вярват в Бог, им е много трудно да се отърват от лошия си навик да играят на компютърни игри. Какви неща включват обикновено компютърните игри? В тях има много насилие. Игрите са царството на дяволите. След като играят продължително на тези игри, повечето младежи вече не могат да вършат никаква истинска работа и повече не искат да ходят на училище, да работят, да мислят за бъдещето си, камо ли да се замислят за живота си. С какви неща са изпълнени сърцата на младите хора от днешното общество? Освен с ядене, пиене и забавления, сърцата им са изпълнени с игри. Всичко, което казват и мислят, е нелепо и безчовечно. Нещата, за които мислят, вече дори не могат да се опишат с думите „мръсен“ или „зъл“. Това не са неща, които хората с нормална човешка природа трябва да имат, а са все абсурдни и безчовечни. Ако говориш по въпроси или теми, свързани с нормалната човешка природа, те не могат да понасят да слушат за тях и нито се интересуват, нито искат да слушат, а към теб дори ще изпитват антипатия. Не споделят нито общ език, нито общи теми с нормалните хора. Всичките им теми са свързани с ядене, пиене и забавление. Сърцата им са изпълнени със светски тенденции. Какви са перспективите им за бъдещето? Имат ли бъдеще? (Не, тези хора ще отидат зян.) „Зян“ е много подходяща дума. Какво означава тя? Могат ли да се занимават с дейностите, с които трябва да се занимават хората с нормална човешка природа? (Не.) Не полагат никакви усилия в ученето си, а дали ще имат желание да са усърдни на работното си място, ако някой ги накара? (Не.) Какво биха си помислили? Биха си помислили: „Какъв е смисълът да работя? Тази работа е толкова уморителна. Какво мога да спечеля от нея? Нищо, освен умора и болка. Играенето на игри е далеч по-забавно, отпускащо и приятно! Имам си всичко, когато съм пред компютъра и живея във виртуален свят“. Как ще се чувстват, ако ги караш да работят от девет до пет, да идват навреме на работа и да работят на нормирано работно време? Дали ще искат да спазват този график и да са обвързани по този начин? (Не.) Когато хората постоянно играят на игри и си губят времето пред

компютъра, след известно време волята им изчезва и те деградират. Невярващите обичат да следват тенденциите и харесват модата, особено младите хора, и повечето от тях не си вършат работата както трябва и не вървят по правилния път. Родителите им не са способни да се справят с тях, учителите им не могат да постигнат нищо с тях и образователната система на никоя страна не може да направи нищо срещу тази тенденция. Дяволите и Сатана вършат неща, с които изкушават хората и ги водят към поквара. Хората, които живеят във виртуалния свят, не се интересуват от нищо, свързано с живота на нормалната човешка природа, и просто не са в настроение да работят или да учат. Единствената им грижа е да играят на игри, сякаш са примамени от нещо. Учените твърдят, че щом хората, които играят на игри, се вживеят в персонаж от дадена игра, мозъците им започват да отделят нещо, което ги кара да се вълнуват и дори донякъде да се заблуждават, а по-късно се пристрастяват към игрите и постоянно мислят за тях. Когато им е скучно или са в процес на вършене на някаква истинска работа, вместо това искат да играят и постепенно игрите се превръщат в целия им живот. Играенето на игри е като приемането на наркотици — щом някой се пристрасти към него, трудно се отказва и трудно се откъсва от него, и то го съсипва. Независимо дали са млади, или стари, веднъж придобили този лош навик, хората трудно се отказват от него. Някои деца играят на игри по цяла нощ и стоят будни нощи наред, а родителите им не са способни нито да ги контролират, нито да ги наблюдават, и така накрая децата играят до смърт пред компютъра. Как са умрели? Научните доказателства сочат, че те са претърпели некроза на мозъка — те са играли до смърт. Смятате ли, че нормалните хора трябва да играят на игри? Ако това беше необходимо за нормалната човешка природа на хората, ако това беше правилният път, защо тогава хората не могат да се откажат от него? Как е възможно до такава степен да са запленени от него? Едно от нещата, които това доказва, е, че игрите не са добър път. Това по цял ден да прекарват изгубени в интернет, да търсят това или онова в мрежата, да гледат нездравословни неща и да играят на игри — по цял ден да се занимават с такива неща може само да накара хората да деградират от тези безсмислени неща, да ги нарани и да им навреди. Нито един от тези пътища не е правилен. В днешно време на видеоигри играят юноши, младежи и дори хора на средна и в напреднала

възраст. Все повече хора играят на тях. Повечето хора не могат да се въздържат, макар да са наясно, че това не е добре. Тези игри вредят на младите поколения и са навредили на много хора. А как се появяват игрите? Не идват ли от Сатана? Някои нелепи хора твърдят: „Видеоигрите са символ на съвременния научен напредък и са научни постижения“. Какво мислите за това обяснение? То е отвратително! Игрите не са добър и правилен път! Играенето на игри не е само въпрос на следване на социалните тенденции и дори невярващите казват, че игрите убиват чувството ти за целенасоченост. Ако не можеш да се откажеш от нещо толкова просто, ако не можеш да се контролираш в това отношение, значи си в опасност. Обичайно е хората в днешно време, били те млади или стари, да играят на видеоигри и да употребяват наркотици и по целия свят е така. От колкото и време да вярваш в Бог, ако не можеш да контролираш дори нещо като видеоигрите, един ден, когато почувстваш, че вярата в Бог е безсмислена, скучна и тъпа, няма ли да започнеш да взимаш наркотици и да експериментираш с всякакви стимуланти, както правят невярващите? Това е изключително опасно! Може и да вярваш в Бог, но нямаш основа и не си придобил истината, така че все още си напълно изложен на риска да Го предадеш. Напълно възможно е да паднеш заради всяко нещо, което те сполети. В този зъл свят има толкова много изкушения и Сатана използва всякакви средства, за да съблазни онези хора, които вярват в Бог, но не се стремят към истината. Ако не ядеш и не пиеш Божиите слова редовно, а сърцето и умът ти често са празни, значи си в голяма опасност. Сърцата ви празни ли са през повечето време? Младежите са празни през голяма част от времето! Много е опасно, ако този проблем остане нерешен. Тъй като вярваш в Бог, трябва да четеш повече Неговите слова и когато успееш да приемеш част от истината, това ще е повратната точка и ще си способен да избегнеш това опасно време и да останеш непоколебим в църквата.

Все повече млади хора се присъединяват към Божия дом и доста от тях са на двадесетина години. Те са в разцвета на силите си, все още не са определили житейските си цели, нямат стремежи и още не разбират какво е животът. И какво се проявява у тези хора? Две неща ще ви кажа: младежко високомерие и непроницателност. И защо го казвам? Нека първо обсъдим какво означава „младежко високомерие“. Можете ли да обясните какво е „младежко високомерие“? Що за нрав е това? Какви

проявления има? (Това е, когато хората смятат, че това, което им харесва, е най-доброто, че това, което си представят, е правилно, и никого не искат да слушат.) С една дума, това е вид „надменен“ нрав. Този нрав е типичен за хората от тази възрастова група. Каквато и да е средата, в която живеят, какъвто и да е произходът им и от каквото и поколение да са, всички в тази възрастова група притежават младежко високомерие. И защо казвам това? Не че съм предубеден към тях или че ги подценявам, а по-скоро хората от тази възрастова група таят определен нрав, който е изключително надменен, лекомислен и горделив. Тъй като нямат богат житейски опит и разбират твърде малко неща в живота, в момента, в който се сблъскат с някои неща в света или в живота, те си мислят: „Разбирам, ясно ми е, вече знам всичко! Мога да разбера какво казват по-възрастните и да съм в крак с това, което е популярно в обществото. Виж колко бързо се развиват мобилните телефони и колко сложни са всичките им функции. Знам всичко, за разлика от вас, по-възрастните, които нищо не разбирате“. Когато някой по-възрастен ги помоли да му помогнат с нещо, те дори биха казали: „Хората са безполезни, когато остареят. Дори компютър не могат да ползват. Какъв е смисълът да живеят?“. Какво е това? Това е проявление на младежкото високомерие. Младите хора имат по-добра памет и по-бързо възприемат нови идеи, а когато научат нещо ново, гледат на по-възрастните високомерно. Това е покварен нрав. А дали този вид нрав е нрав на нормалната човешка природа? Дали ще се счита за проявление на нормалната човешка природа? (Не.) Затова се нарича младежко високомерие. Тогава защо се нарича „високомерие“, а не „надменност“? Защото този нрав е характерен само за младите хора. Научават нещо дребно и стават самодоволни, не си знаят мястото във вселената и гледат на наученото като на капитал. Всички хора са такива, когато са млади, докато не поостареят малко, не разберат малко повече и не преживеят повече житейски възходи и падения. След това стават по-зрели и по-стабилни, предпочитат да постъпват по-смирено, не смятат, че е кой знае какво, когато се научат да вършат нещо, и не се разстройват, когато не могат да направят друго. Младите хора са изключително самонадеяни. Когато се научат да правят нещо, трябва да се изперчат и се чувстват самодоволни. Понякога, когато се развълнуват, започват да се чувстват така, сякаш са надминали всички останали, сякаш светът им е тесен и

им се иска да живеят на друга планета. Това е високомерие. Младежкото високомерие се отличава най-вече с невежество по отношение на мястото на човека във вселената, на това от какво се нуждаят хората и какъв път трябва да следват в живота си, в какви условия е опасно да живеят и какво трябва да правят. Както хората често казват: „Не са проницателни и не знаят нищо за живота“. Хората от тази възрастова група имат високомерен нрав и затова разкриват тези неща. Има младежи, които смятат, че всички са по-долу от тях, и когато кажеш нещо, което не им харесва, те просто ще те пренебрегнат. На родителите им е трудно да разберат какво мислят младите хора — една грешна дума и избухват и си тръгват нацупени. С тях се общува трудно. Защо в днешно време родителите се затрудняват да управляват и възпитават децата си? Причината не е в това, че родителите са зле образовани и не разбират мисленето на младежите, а в това, че мисленето на младите хора е станало ненормално. Всички младежи обичат светските тенденции и са запленени от тях. Всички те са жертви на Сатана, твърде бързо се покваряват и им е трудно да го осъзнаят. Затова не е лесно да си родител. Някои родители дори полагат неимоверни усилия да изучават детска психология, за да възпитават децата си. В днешно време много деца страдат от странни заболявания като аутизъм и депресия, което ги прави трудни за управление. Хората нямат път или ясно обяснение за тези проблеми, а интелектуалците в училищата и в обществото са измислили фрази като „бунтарски манталитет“ или „бунтарска фаза“. Защо тези термини не съществуваха при предишните поколения? Днес науката е напреднала много и са се появили всякакви странни фрази. Това човечество става все по-покварено, а нещата от нормалната човешка природа намаляват. Дали това не е предизвикано от злите тенденции в обществото? (Така е.) И така, причината, поради която вие, младите хора, сте способни да седите сега тук с искрено желание да Ме чуете да говоря, да слушате Моето общение по този начин, не е защото някой от вас е велик и иска да избере пътя на стремеж към истината, а е поради Божията благодат и защото Бог не ви е предал на света или на Сатана. Виждаш онези млади хора в обществото, които не вярват в Бог, независимо от това кой се опитва да ги убеди в това. Дори и Аз да им говорех, нямаше да има смисъл. Дали това е просто въпрос на младежко високомерие? Що за хора са те? Ако не притежават съвест или разум, не

са нищо повече от зверове и дяволи! Дали ще могат да те разберат, ако им говориш на човешки език? Вече не става въпрос за това, че е трудно да се общува с тях, а за това, че категорично отказват да слушат. Благодарение на Божията благодат и закрила сега сте способни да приемете делото Му, да разберете Неговите слова и да проявите интерес към пътя на истината! Така че трябва да цените тази възможност да изпълните дълга си и да се стремите през това време да изградите здрава основа на вярата си в Бог. Тогава ще сте в безопасност и няма лесно да бъдете увлечени от тези зли тенденции. Щом хванат хората, тези зли тенденции лесно ги завладяват, а дали Бог ще те иска, когато отново те завладеят? Не, няма да те иска! Той вече ти е дал шанс и Бог категорично няма да те иска повече. Когато Бог не те иска, ще си в опасност и ще си способен на всичко.

След като обсъдихме „младежкото високомерие“, нека сега поговорим за „непроницателността“. „Непроницателен“ е донякъде формален термин. Обяснете буквалното му значение. (Означава, че човек не може да различи доброто от лошото и мисли, че това, което приема за добро, винаги ще е добро, а онова, което смята за лошо, винаги ще е лошо, и както и да му се обясняват нещата, той не иска да чуе.) (Означава, че човек не различава правилното от грешното и му липсва проницателност.) Общо взето това е буквалното му значение — неспособността да различиш правилното от грешното и да не знаеш кои неща са положителни и кои — негативни. Заради младежкото им високомерие нищо от това, което казват хората, не достига до съзнанието им и те си мислят: „Каквото и да казват другите, то е грешно, а това, което казвам аз, е правилно. Никой не бива да се опитва да ми казва как стоят нещата, няма да го слушам. Наистина ще упорствам и ще продължавам да се инатя и да държа на идеите си, дори и да греша“. Такъв е нравът им — те са непроницателни. На пръв поглед могат да бълват една доктрина подир друга и да говорят за тях по-ясно и по-разбираемо от всеки друг. Защо тогава все се заблуждават и се объркват, когато дойде време да действат? Много добре знаят кое е правилно, но просто не искат да слушат, правят каквото им хрумне и постъпват както им е угодно. Това е своенравност и е нелепо. Хората, които следват светските тенденции, са доста нелепи. Падат си по паркур, бънджи скокове и всякакви видове екстремни спортове в търсене на вълнение. Това не е ли абсурдно? И вие ли всички си падате по паркур?

(Преди го харесвах.) И защо ти харесваше? Не знаеше ли, че е опасен? Не знаеше ли, че подлагаш живота си на риск, когато се занимаваше с това? Хората не са паяци или гущери. Ако се катерят по стена, със сигурност ще паднат. Те не притежават тази способност и тя не е присъща на хората с нормална човешка природа. Как може да ви харесва? Причината е, че тези неща могат да стимулират хората визуално и емоционално и затова те искат да се занимават с паркур. Кое ръководи това мислене? Дали идва от „Спайдърмен“? Нима дълбоко в човека не се таят нагласата и желанието да спаси света, да е супергерой? В много филми и телевизионни предавания има летящи герои, които кръжат и прелитат от покрив на покрив и хората наистина им се възхищават. Така тези неща се насаждат в съзнанието на младежите. И как са способни така да се тровят? Това е свързано с предпочитанията и стремежите им. Всеки човек иска да е герой и свръхчовек, да има необикновени сили и затова се кланя на Сатана. Какво ще кажете, дали нормалните хора харесват тези абсурдни неща? Нормалните хора притежават ли тези необикновени способности? Определено не. Нима хората не са си измислили и не са си въобразили всички тези неща? Ако тези странни неща наистина съществуваха, дали хората, които ги притежават, нямаше да бъдат обладани от зли духове? Имаше ли паркур по времето на Адам и Ева? Паркурът споменава ли се в Библията? (Не.) Той е продукт на нечестивото модерно общество и е един от начините, по които Сатана заблуждава и покварява хората. Сатана се възползва от влечението на младежите към странното и вълнуващото и измисля, съчинява и разиграва разни истории. Така заблуждава тези непроницателни юноши, като ги кара да се стремят към странните и вълнуващи необикновени сили на Сатана. Дали това не трови хората? В момента, в който навлязат в съзнанието на хората, тези неща се превръщат в отрова. И ако не можеш да разпознаеш тази отрова, не можеш напълно да се отречеш от нея и никога няма да се отървеш от нейното влияние, смущаване и контрол. Лесно ли се премахва тази отрова? (Не е лесно.) Как може да се реши този проблем? Някои хора не искат да се откажат от тези неща. Смятат, че те са хубави, а не отрови, и когато мислят така, не могат да ги оставят. Ето защо, за да се предпазиш от изкушенията на Сатана, трябва да направиш всичко възможно да стоиш настрана от онова, което може да разяде сърцето ти и да те трови, докато духовният ти ръст

е все още малък, защото ти липсва проницателност и все още си наивен и изпълнен с високомерие. Не разполагаш с достатъчно положителни неща и не притежаваш нищо от истината реалност. Ако използваме думите на вярата, нямаш нито живот, нито духовен ръст. Разполагаш само с малко готовност и желание да вярваш в Бог. Мислиш си, че да вярваш в Бог е нещо добро, че това е правилният път, по който трябва да вървиш, и че това е начинът да си добър човек, но въпреки това размишляваш: „Не съм лош човек сред невярващите. Харесвам паркура, но нищо лошо не съм сторил и все още съм добър човек“. Това отговаря ли на истината? Мислиш ли, че само защото не си сторил нищо лошо, нямаш покварен нрав? Живееш сред зли тенденции, а това е достатъчно, за да покаже, че сърцето ти е изпълнено със зли неща.

Какво ще кажеш, дали средата оказва голямо влияние върху хората? Сега изпълняваш дълга си в църквата и това е средата, в която се намираш. Всеки ден си с братята и сестрите, заобиколен си от хора, които вярват в Бог, и ти също си непоколебим във вярата си в Него. Ако се намираше сред невярващи, ако беше принуден да останеш сред тях, още ли щеше да пазиш Бог в сърцето си? Ако общуваше с тях или живееше сред тях, нямаше ли да следваш тенденциите точно като тях? Някои хора казват: „Всичко е наред, Бог се грижи за мен и ме закриля, така че никога не бих поел по този път“. Осмеляваш ли се да дадеш това обещание? Докато харесваш тези неща и се стремиш към тях, си способен самоволно да следваш тенденциите. Макар в сърцето си да знаеш, че това е грешно, просто небрежно ще си кажеш: „Прости ми, Боже, сгреших“. С течение на времето ще престанеш да изпитваш вина или каквото и да е друго и ще се замислиш: „Всъщност къде е Бог? Защо не съм Го виждал?“. Непрекъснато ще се съмняваш в Бог, а вярата, която някога си имал, малко по малко ще изчезне. Когато сърцето ти напълно се отрече от Бог, вече няма да искаш да Го следваш или да вършиш каквото и да било, свързано с твоя дълг, и дори ще съжаляваш, че изобщо си избрал да изпълняваш дълг. Защо хората са способни да се променят толкова лесно? Всъщност не става дума за това, че си се променил, а за това, че никога не си притежавал истината реалност. Макар на пръв поглед да вярваш в Бог и да изпълняваш дълга си, светските и сатанински мисли, възгледи, начини на общуване с хората и покваренят нрав вътре в теб така и не са прочистени и ти все още си изпълнен със

сатанински неща. Продължаваш да живееш според тях и затова духовният ти ръст е все още малък. Все още се намираш в опасна фаза и още не си подсигурен, нито си в безопасност. Докато имаш сатанински нрав, ще продължаваш да се противопоставяш на Бог и да Го предаваш. За да разрешиш този проблем, първо трябва да разбереш кои неща са зли и идват от Сатана, как вредят те, защо Сатана ги прави, от какви отрови страдат хората, когато ги приемат, и в какво ще се превърнат те, както и какви иска Бог да са хората, кои неща са от нормалната човешка природа, кои неща са положителни и кои — негативни. Ще имаш път само ако имаш проницателност и ако си способен да виждаш ясно тези неща. Освен това, от положителна гледна точка, трябва да изпълняваш дълга си активно, като проявяваш искреност и отдаденост. Не хитрувай и не се отпускай, не подхождай към дълга си или към това, което Бог ти е поверил, с възгледите на невярващите или с философията на Сатана. Трябва да ядеш и да пиеш повече Божии слова, да се стремиш да разбереш всички аспекти на истината и ясно да разбереш какво означава да изпълняваш дълг, а след това да практикуваш и да навлезеш във всички аспекти на истината, докато изпълняваш дълга си, и постепенно да опознаеш Бог, Неговото дело и Божия нрав. Така вътрешното ти състояние неусетно ще се промени, в теб ще има повече положителни и по-малко негативни неща, а способността ти да разпознаваш нещата ще стане по-силна от преди. Когато духовният ти ръст достигне до това ниво, ще имаш проницателност за всички видове хора, събития и неща на този свят и ще си способен да прозреш същността на проблемите. Ако гледаш филм на невярващия свят, ще си способен да разбереш от какви отрови могат да пострадат хората, след като го гледат, както и какво възнамерява Сатана да внуши на хората и да насади в тях чрез тези средства и тенденции и какво у тях възнамерява да подкопае. Постепенно ще успееш да прозреш тези неща. Когато гледаш филма, няма да се отровиш, ще имаш проницателност за него и тогава наистина ще имаш духовен ръст.

След като изгледат няколко фантастики и филми за супергерои, някои младежи се заразяват с желание и мечтаят да придобият необикновените способности на главните герои. Така не се ли тровят? Тази отрова можеше ли да те порази, ако не беше гледал тези филми? Не можеше. Какво имам предвид под това? Живееш в зло общество, така че, когато

си с нисък духовен ръст и ти липсва проницателност, нещата, които принадлежат на злите тенденции, може да упражняват контрол над теб, защото си срещнал първо тях и ще ги приемеш за положителни, нормални и правилни. Това е един от начините, по които Сатана трови хората. Какво ще кажете, не е ли зъл Сатана? Използва толкова много начини, за да покварява хората! Може да се каже, че у всеки, който е гледал такива филми, се поражда подобно желание. Имаше едно момче, което беше гледало фентъзи филм и щом му останеше свободно време, тичаше из двора, яхнало метла. Отначало колкото и да се опитваше, не успяваше да полети, но накрая един ден наистина литна. То не летеше самò, а външна сила го носеше. След като полетя, не успя да се сдържи и издаде същия странен писък като героя от филма. Някакъв дух беше влязъл в него. Дали летенето на метла е част от нормалния човешки живот? Можете да яздите кон или магаре, защо ви е да яхате метла и да летите? Възможно ли е това? Веднага можете да се досетите, че нормалните хора не го правят. Метлите не могат да летят, те могат да летят само с помощта на зли духове, така че това е дело на Сатана и на злите духове. Сатана и злите духове правят удивителни, странни и нелепи неща, които нормалните хора не правят. Имате ли малко проницателност за нещата, които Сатана прави? Какво трябва да е отношението ви към тях? Не трябва ли да ги отхвърлите? Когато имате време, трябва да размишлявате над себе си и да проверите какви причудливи неща са останали в съзнанието ви. Защо пазите там много странни работи? Понеже хората от вашето поколение са толкова отровени, всички вие искате да прелитате от един покрив на друг, да бъдете Спайдърмен или Батман и да се превърнете в по-висши същества. Не това трябва да имат или да притежават хората с нормална човешка природа. Ако настояваш да се стремиш към неща, които не са нужни на хората с нормална човешка природа, и ако упорито се опитваш да ги изпиташ, може да привлечеш делото на зли духове. Хората са в беда, когато са обладани от зли духове. Те са в плен на Сатана и тогава са в опасност. Как може да се реши този проблем? Хората трябва редовно да призовават Бог. Не бива да изпадат в изкушение или да допускат да бъдат подвеждани от Сатана. Не си ли на правилния път, ако в тази зла епоха, в която демоните и нечистите духове се роят и вилнеят, можеш да се молиш за това Божията благодат и закрила винаги да са с теб и да помолиш Бог

да се грижи за теб и да те закриля, за да не се отклонява сърцето ти от Него и за да си способен да Го почиташ честно и със сърцето си? (Така е.) А вие готови ли сте да извървите този път? Искате ли винаги да живеете под Божията грижа и закрила и с Неговата дисциплина или искате да живеете в своя собствен свободен свят? Ако Бог ви дисциплинира, това понякога може да ви причини известни физически страдания. Готови ли сте да се подложите на това? (Да.) Сега казвате, че сте готови, но когато се сблъскате с реалността, може да започнете да се оплаквате. Не е достатъчно да си готов да страдаш, трябва да имаш и решителността да се стремиш към истината. Едва когато разбереш истината, можеш да останеш непоколебим. Притеснително е, че младите хора са толкова непостоянни, че не изпълняват дълга си както трябва, не мислят за правилните неща и не желаят да четат Божиите слова или да се стремят към истината, а това е опасно. Трудно е да се каже дали изходът им ще бъде живот или смърт. В днешно време някои млади хора са слушали проповеди в продължение на няколко години, започнали са да се интересуват от истината и са готови да си водят бележки, когато слушат проповеди. Изпитват глад и жажда за праведност и са способни да разберат истината. Това означава, че вече имат основа и ще са в много по-голяма безопасност, стига истината да се вкорени в сърцата им. Ако продължат да се стремят към нея, това ще гарантира, че са в състояние да я разберат, да навлязат в истината реалност и да постигнат спасение.

Знаете ли коя е най-голямата мъдрост? Въз основа на сегашния си духовен ръст знаете ли над какво трябва да се съсредоточите във вярата си и коя е най-голямата мъдрост по отношение на това как трябва да се стремите към нея и да я практикувате? Някои хора външно не изглеждат много умели и през цялото време са мълчаливи и сдържани. Не говорят много, но в сърцата им има голяма мъдрост, която другите нямат. Повечето хора не могат да я видят, а дори и да я видят, няма да я възприемат като мъдрост. Ще си помислят, че е излишна и безполезна. Можете ли да се досетите коя е тази тяхна най-голяма мъдрост? (Да имат сърце, което винаги е спокойно пред Бог, винаги да Му се молят и да се приближават към Него.) Близо си до правилния отговор. С каква цел се приближавате към Бог? (За да търсим Божиите намерения.) С каква цел търсите Божиите намерения? Дали е за да се уповавате на Бог? (Да.) Целта е да се

уповавате на Бог. Ако за всичко се уповаваш на Бог, Той ще те просветли, ще те води и ще те напътства. Няма да се налага да напипваш пътя си в тъмното като слепец и просто ще можеш да постъпваш според Божиите слова. Това не е ли много по-лесно? Повече няма да се налага да се луташ, а просто ще правиш това, което Бог ти посочи. Така е лесно и бързо, а и не се налага да се изтощаваш по заобиколни пътища. Бог много ясно е изрекъл словата Си, така че не е нужно да се притесняваш за това да решаваш как трябва да постъпиш. Това не е ли мъдрост? Сега разбирате ли? Нека ви кажа, че най-голямата мъдрост се състои в това за всичко да се уповавате и осланяте на Бог. Обикновените хора не го осъзнават. Всички си мислят, че ще постигнат Божието одобрение и спасение, ако посещават повече събирания, слушат повече проповеди, разговарят повече с братята и сестрите, отричат се от повече неща, страдат повече и плащат по-голяма цена. Смятат, че е най-мъдро да практикуват така, но пренебрегват най-важното — да се уповават и осланят на Бог. Приемат за мъдрост незначителната човешка интелигентност и пренебрегват крайния резултат, който се очаква да постигнат с действията си. Това е грешка. Колкото и истини да разбере човек, колкото и много дълг да е изпълнил, колкото и неща да е преживял, докато ги е изпълнявал, колкото и голям или малък да е духовният му ръст и в каквато и среда да се намира, това, без което не може, е да се уповава на Бог и да се осланя на Него във всичко, което прави. Това е най-голямата мъдрост. Защо казвам, че е най-голямата мъдрост? Дори и човек да е разбрал някои истини, дали това ще е достатъчно, ако не се осланя на Бог? Някои хора са вярвали в Бог в продължение на много години, преминали са през няколко изпитания, имат известни практически преживявания, разбират някои истини и имат известно практическо познание за истината, но не знаят, че трябва да се осланят на Бог, нито разбират как да се уповават и да се осланят на Него. Дали такива хора са мъдри? Те са най-глупави от всички хора и са от онези, които се мислят за умници, не се боят от Бог и не отбягват злото. Някои хора казват: „Разбирам много истини и притежавам истините реалности. Достатъчно е просто да върша нещата принципно. Предан съм на Бог и знам как да се приближа към Него. Не е ли достатъчно, че практикувам истината, когато нещо ме сполети? Няма нужда да се моля на Бог или да се уповавам на Него“. Редно е да се практикува истината, но

в много случаи и ситуации хората не знаят каква истина и какви истини принципи са засегнати. Всички, които имат практическо преживяване, оценяват това. Например, когато се сблъскаш с даден проблем, може да не знаеш коя истина засяга той или как трябва да се практикува или прилага истината, свързана с този проблем. Какво трябва да правиш в такива моменти? Колкото и практически преживявания да имаш, не във всички ситуации можеш да разбереш истините принципи. Дали ще дръзнеш да твърдиш, че ти си истината, дори и да я разбираш, от колкото и време да вярваш в Бог, колкото и неща да си преживял и колкото и кастрене или дисциплиниране да си понесъл? Смееш ли да твърдиш, че ти си източникът на истината? Някои хора казват: „Знам наизуст всички тези добре познати слова и пасажи от книгата „Словото се явява в плът“ и не е нужно да се осланям и уповавам на Бог. Когато настъпи моментът, ако разчитам на тези Божии слова, ще се справя добре“. Словата, които си запомнил, са статични, а средата, с която се сблъскваш, както и твоите състояния, са динамични. Способен си да бълваш думи и доктрини, но когато ти се случи нещо, нищо не можеш да постигнеш с тях, а това доказва, че не разбираш истината. Колкото и да си добър в рецитирането на думи и доктрини, това не означава, че разбираш истината, камо ли че си способен да я практикуваш. Ето защо тук трябва да се извлече много важна поука. И каква е тази поука? Тя е, че хората трябва да се уповават на Бог за всичко и че така могат да постигнат осланяне на Него. Те ще получат делото на Светия Дух и път, който да следват, само ако се уповават на Бог. В противен случай може и да направиш нещо правилно и без да нарушаваш истината, но ако не се осланяш на Бог, действията ти са просто добро човешко поведение и не могат да Го удовлетворят. Тъй като хората имат твърде повърхностно възприемане на истината, те са склонни да прилагат правила и упорито да се вкопчват в думи и доктрини, като прилагат една и съща истина, когато се намират в различни ситуации. Възможно е да постигнат много неща, като се придържат към истините принципи като цяло, но в това не може да се види нито Божието напътствие, нито делото на Светия Дух. Тук има един сериозен проблем, а именно, че хората вършат много неща в зависимост от опита си, от правилата, които са разбрали, и от определени човешки фантазии. Трудно е да постигнат истинска молитва към Бог, да се

уповават истински на Него и да се осланят на Бог за всичко, което правят. Дори човек да разбира Божиите намерения, трудно ще постигне резултата от действията, напътствани от Бог, които съответстват на истините принципи. Затова казвам, че най-голямата мъдрост е да се уповавате и осланяте на Бог за всичко.

Как могат хората да практикуват това за всичко да се уповават и осланят на Бог? Някои казват: „Аз съм млад, духовният ми ръст е малък и отскоро вярвам в Бог. Не зная как да практикувам това да се уповавам и осланям на Бог, когато нещо се случи“. Дали това представлява проблем? Вярването в Бог е свързано с много трудности и трябва да преминеш през много мъки, изпитания и болка. Всички тези неща изискват да се уповаваш и осланяш на Бог, за да преодолееш трудните моменти. Ако не можеш да практикуваш това да се уповаваш и осланяш на Бог, няма да успееш да преодолееш трудностите и няма да си способен да Го следваш. Упованието в Бог и осланянето на Него не са празна доктрина, нито са мантра за вяра в Бог, а са ключова истина, истина, която трябва да притежаваш, за да вярваш в Бог и да Го следваш. Някои хора казват: „Упованието в Бог и осланянето на Него са приложими само когато се случи важно събитие. Например трябва да се уповаваш и осланяш на Бог само когато си изправен пред мъки, изпитание, арест и преследване, или когато срещаш трудности при изпълнението на дълга си, или когато те кастрят. Не е необходимо да се уповаваш и осланяш на Бог за незначителните неща от личния си живот, защото Бог не се интересува от тях“. Вярно ли е това твърдение? Определено не е вярно. Тук има отклонение. Необходимо е да се уповаваш на Бог по важни въпроси, но без принципи можеш ли да се справяш с незначителните неща и с маловажните въпроси в живота? Можете ли да постъпвате безпринципно по въпроси като облекло и хранене? Определено не можете. А в отношенията си към хората и нещата? Определено не можете. Дори в ежедневието си и по маловажните въпроси поне трябва да имате принципи, за да можете да изживеете човешко подобие. Въпросите, свързани с принципите, са въпроси, свързани с истината. Хората могат ли да ги решат сами? Разбира се, че не могат. Затова трябва да се уповавате и осланяте на Бог. Тези незначителни проблеми могат да се решат само когато получите Божието просветление и разберете истината. Мислите ли, че проблемите, свързани с принципите,

могат да се разрешат, ако не се уповавате и осланяте на Бог? Със сигурност няма да е лесно. Може да се каже, че хората трябва да се уповават и осланят на Бог за всички неща, които не могат да видят ясно, и които изискват от тях да търсят истината. Колкото и голям или малък да е проблемът, който трябва да решите с помощта на истината, трябва да се уповавате и осланяте на Бог. Това е необходимост. Дори хората да разбират истината и да могат да решават проблемите си сами, тези разбирания и решения са ограничени и повърхностни. Ако не се уповават и осланят на Бог, никога няма да навлязат много дълбоко. Например, ако днес си болен и това се отразява на изпълнението на дълга ти, трябва да се помолиш за този проблем и да кажеш: „Боже, днес не се чувствам добре, не мога да ям и това се отразява на изпълнението на дълга ми. Трябва да се изследвам. Каква е истинската причина да съм болен? Дали Бог ме дисциплинира за това, че не бях отдаден на дълга си? Боже, моля Те да ме просветиш и да ме напътстваш“. Така трябва да призоваваш. Това е упование в Бог. Но когато се уповаваш на Бог, не може просто да следваш формалности и да спазваш правила. Ако не търсиш истината, за да разрешиш проблемите, ще забавиш нещата. След като се помолиш на Бог и се уповаваш на Него, пак трябва да живееш живота си както е редно, без да отлагаш изпълнението на дълга си. Ако си болен, трябва да отидеш на лекар и така е редно. В същото време трябва да се молиш, да размишляваш над себе си и да търсиш истината, за да разрешиш проблема. Само този начин на практикуване е напълно подходящ. Ако хората знаят как да вършат определени неща правилно, то тогава да ги вършат. Ето така трябва да съдействат. Дали обаче могат да постигнат напълно желаните резултати и цели по тези въпроси, зависи от това дали се уповават и осланят на Бог. За проблемите, които не могат да видят ясно и с които не могат да се справят добре сами, те още повече трябва да се уповават на Бог и да търсят истината, за да ги разрешат. Хората с нормална човешка природа трябва да притежават тази способност. Има много уроци, които трябва да научиш, когато се уповаваш на Бог. В процеса на упование в Бог може да получиш път и просветление от Светия Дух, или ако Божието слово те споходи, ще знаеш как да съдействаш, а може и Бог да ти подреди определени ситуации, за да научиш урок, и в това се съдържат Божиите добри намерения. В процеса на упование в Бог ще видиш Божието напътствие и

водачество, които ще ти помогнат да научиш много уроци и да Го разбереш по-добре. Този ефект се постига с упование в Бог. Ето защо уповението в Бог е урок, който хората, които Го следват, трябва да учат често и никога няма да спрат да го преживяват през целия си живот. Много хора, чието преживяване е твърде повърхностно, не могат да видят Божиите действия и затова си мислят: „Има много дребни неща, които и сам мога да свърша и за които не е нужно да се уповавам на Бог“. Това е погрешно. Някои малки неща водят до големи, а Божиите намерения са скрити в някои дреболии. Много хора пренебрегват дребните неща и в резултат на това се оказват изправени пред големи неуспехи, дължащи се на малки проблеми. Както по-големите, така и по-малките въпроси, хората, които наистина имат богобоязливи сърца, ще се уповават на Бог, ще Му се молят, всичко ще Му поверяват и след това ще видят как Той ги води и напътства. Щом придобиеш такъв опит, за всичко ще можеш да се уповаваш на Бог, и колкото повече го преживяваш, толкова повече ще чувстваш, че е много практично да се уповаваш на Него за всичко. Когато се уповаваш на Бог по даден въпрос, Той може да не ти даде определено чувство или ясен смисъл, камо ли ясни указания, но ще те накара да разбереш дадена идея, която се отнася точно до въпроса, и така Бог те напътства и ти сочи пътя с помощта на различен метод. Ще извлечеш полза, ако можеш да го схванеш и разбереш. В момента може да не разбираш нищо, но трябва да продължиш да се молиш и да се уповаваш на Бог. В това няма нищо лошо и рано или късно ще получиш просветление. Да практикуваш така не означава да спазваш правила, а по-скоро отговаря на потребностите на духа и именно така трябва да практикуват хората. Може и да не получаваш просветление и напътствие всеки път, когато се молиш и се уповаваш на Бог, но така трябва да практикуват хората и това е начинът, ако искат да разберат истината. Това е нормалното състояние на живота и на духа и само така хората могат да поддържат нормална връзка с Бог, така че сърцата им да не се отчуждават от Него. Затова може да се каже, че да се уповават на Бог означава в сърцата си хората да си общуват с Него нормално. Трябва да се молиш и уповаваш на Бог за всичко, независимо от това дали можеш да получиш Божието просветление и напътствие. Това е и необходимият път към това да живееш пред Бог. Когато хората вярват в Бог и Го следват, те трябва да имат нагласата винаги да се уповават на Него. Хората с нормална

човешка природа трябва да имат такава нагласа. Понякога да се уповаваш на Бог, не означава да използваш конкретни думи, за да Го молиш да направи нещо или да предостави предводителство, или да молиш за Неговата защита. По-скоро, когато хората се сблъскат с даден проблем, те са способни искрено да Го призоват. И така, какво прави Бог, когато хората Го призовават? Бог не знае ли кога сърцето на човек се вълнува и кога се заражда и го сполетява мисълта: „О, Боже, не мога да се справя сам, не знам как да го направя и се чувствам слаб и негативен…“? Когато тази мисъл се зароди у хората, искрени ли са сърцата им? Бог съгласява ли се да им помогне, когато искрено Го призовават така? Макар и да не са изрекли нито дума, те проявяват искреност и затова Бог се съгласява да им помогне. Когато някой е в особено затруднено положение, когато няма към кого да се обърне и когато се чувства съвсем безпомощен, той възлага единствената си надежда на Бог. Какви са молитвите му? Какво е състоянието му на духа? Искрен ли е? Има ли нещо фалшиво в този момент? Сърцето ти е искрено само когато се доверяваш на Бог, сякаш Той е последната сламка, за която се хващаш с надеждата, че ще ти помогне. Макар и да не си казал много, сърцето ти вече се е развълнувало. Това означава, че Му отдаваш искреното си сърце и Той те слуша. Когато те слуша, Бог вижда какви затруднения изпитваш и ще те просветли, ще те напътства и ще ти помогне. Кога човешкото сърце е най-искрено? Най-искрено е, когато човек се уповава на Бог, когато няма изход. За да се уповаваш на Бог, най-важно е сърцето ти да е искрено. Трябва да си в състояние, в което наистина се нуждаеш от Бог. Тоест човешките сърца поне трябва да са искрени, а не нехайни, и хората не бива да движат само устните си, но не и сърцата си. Има проблем, ако говориш с Бог как да е, но сърцето ти не се вълнува и всъщност искаш да Му кажеш: „Аз вече имам свои планове и просто Те уведомявам, Боже. Ще ги изпълня, независимо от това дали Си съгласен, или не. Просто отбивам номера“. Мамиш Бог и си играеш с Него, а това е и израз на неуважение към Бог. След това как ще се отнася Той към теб? Бог ще те пренебрегне и ще те загърби, а ти ще си напълно унизен. Ще бъдеш отстранен, ако не търсиш Бог активно и не се стремиш към истината.

Мнозинството вярващи в Бог са в това състояние. През повечето време живеят в немислещо и несъзнателно състояние и не знаят как да се молят на Бог и как да се осланят на Него, когато не се е случило нищо

необичайно и не са изпаднали в голямо затруднение. Не търсят истината, когато срещат обикновени проблеми, а живеят според собствените си знания, доктрини и воля. Много добре знаят, че е редно да се осланят на Бог, но през повечето време разчитат на себе си, на благоприятните условия и на благотворната среда около тях, както и на всички хора, събития и неща около тях, които са в тяхна полза. Най ги бива в това. Това, в което най не ги бива, е да се осланят и уповават на Бог, защото смятат, че е твърде досадно да се уповават на Бог и че колкото и да Му се молят, пак няма да получат просветление, озарение или незабавен отговор. Затова решават да си спестят главоболията и да намерят човек, който да реши проблема. Ето защо хората се представят най-зле в този аспект на уроците и навлизането им в него е най-повърхностно. Ако не се научиш да се уповаваш и осланяш на Бог, никога няма да видиш Божието дело в теб, нито ще видиш как Бог те напътства или просветлява. Ако не можеш да видиш тези неща, тогава в дълбините на сърцето ти въпроси като например дали Бог съществува и дали напътства всичко в живота на хората ще си останат с въпросителен знак, а не с точка или с удивителна. „Дали Бог напътства всичко в живота на хората?“, „Бог проучва ли внимателно дълбините на човешкото сърце?“. Ако мислиш така, значи имаш проблем. По каква причина ги превръщаш във въпросителни изречения? Ако не се осланяш и уповаваш истински на Бог, у теб няма да се зароди истинска вяра в Бог. Ако не си способен на истинска вяра в Бог, значи тези въпросителни ще останат у теб завинаги, ще придружават всичко, което Бог прави, и никога няма да поставиш точка. Когато не сте заети, запитайте се: „Дали твърдението „Вярвам, че Бог е върховният владетел на всички неща“ е последвано от въпросителен знак, от точка или от удивителна?“. Когато размишлявате над това, известно време няма да сте способни да определите точно в какво състояние се намирате. След като натрупате известен опит, ще сте способни да видите ясно нещата и уверено да заявите: „Бог наистина е върховният владетел на всички неща!!!“. Това ще е последвано от три удивителни знака, защото наистина познавате Божието върховенство и не изпитвате никакви съмнения. В кое от тези състояния се намирате? Съдейки по сегашното ви състояние и духовен ръст, става ясно, че има предимно въпросителни знаци, и то доста. Това означава, че не разбирате нищо от истината и че сърцата ви все още

таят съмнения. Когато хората твърде много се съмняват в Бог, те вече са на ръба на опасността и по всяко време може да паднат и да Го предадат. А защо казвам, че хората имат малък духовен ръст? В зависимост от какво се определя духовният ръст на човека? В зависимост от това колко истинска вяра в Бог и колко истинско знание притежаваш. И колко притежавате? Преди проверявали ли сте тези неща? Много млади хора са повярвали в Бог благодарение на родителите си. От тях са научили някои доктрини за вярата в Бог и смятат, че да вярваш в Бог е нещо хубаво и положително, но все още не са разбрали истински, не са преживели и не са потвърдили истините, които вярващите в Бог трябва да разбират. Затова таят толкова много въпросителни знаци и представи. Повечето думи, които изричат, не са твърдения или възклицания, а въпроси. Това е така, защото недостатъците им са твърде много и не могат да прозрат нещата. Трудно е да се каже дали ще са способни да останат непоколебими. Нормално е да имате много въпросителни знаци, докато сте на около двадесет или тридесет години, но колко от тези въпросителни ще сте способни да премахнете, след като известно време изпълнявате дълга си? Ще успеете ли да превърнете тези въпросителни в удивителни знаци? Това ще зависи от вашето преживяване. Важно ли е това или не? (Важно е.) Това е толкова важно! Коя казах току-що, че е най-голямата мъдрост? (Да се уповаваме и осланяме на Бог за всичко.) Когато чуят това, някои хора казват: „Този отговор е твърде лесен и доста често срещан. Това е клише и вече никой не го използва“. Упованието в Бог може и да звучи като доста прост начин да практикуваш, но това е урок, който всеки Божи последовател трябва да учи, и в който трябва да навлиза през целия си живот. Дали Йов се уповаваше на Бог, когато беше на 70 години? (Да.) И как се уповаваше той на Бог? Какви бяха конкретните проявления на неговото упование в Бог? Как се уповаваше на Бог, когато му бяха отнети имуществото и децата? Той се молеше в сърцето си и правеше някои видими неща. И какво пише в Библията за това? („Тогава Йов […] раздра дрехата си и обръсна главата си, и като падна на земята, се поклони“ (Йов 1:20).) Той падна на земята и се поклони. Това е проявление на упованието в Бог! Беше изключително благочестиво. Вие бихте ли могли да го направите? (Все още не сме способни на това.) А искате ли да го направите? (Да.) Ако някой може да се издигне до нивото на Йов, да се бои от Бог, да отбягва злото и да

стане безупречен, тогава той е съвършен човек! Докато изпълнявате дълга си обаче трябва да имате решителността да понасяте трудности. Трябва да продължавате да се стремите към истината. Щом разберете истината и започнете да се справяте с нещата според принципите, ще изпълните Божиите изисквания. Просто трябва да го запомните.

1 януари 2015 г.

КАТО ОТДАДЕ СЪРЦЕТО СИ НА БОГ, ЧОВЕК МОЖЕ ДА ПРИДОБИЕ ИСТИНАТА

Какви изпитания сте способни да понесете днес? Смеете ли да твърдите, че имате основа? Способни ли сте да останете непоколебими, когато се сблъскате с изкушения? Способни ли сте да преодолеете например изкушенията, свързани с преследване и гонение от Сатана, или със статус и престиж, с брак или богатство? (В общи линии можем да преодолеем някои от тях.) Колко степени на изкушения има? И коя степен сте способни да преодолеете? Например може да не се страхуваш, когато чуеш, че някой е арестуван за това, че вярва в Бог, и когато виждаш как арестуват и измъчват други хора. Способен ли си обаче да останеш непоколебим, когато арестуват теб самия, когато ти се окажеш в тази ситуация? Това е голямо изкушение, нали? Да кажем например, че познаваш някого, който е с доста добра човешка природа, който ревностно вярва в Бог, отказал се е от семейството и кариерата си, за да изпълнява дълга си, и е понесъл много трудности — изведнъж идва ден, в който е арестуван и осъден да лежи в затвора заради вярата си в Бог, а ти чуваш, че след това е бил пребит до смърт. Това изкушение ли е за теб? Как би реагирал, ако това се случи с теб? Как би преживял това? Би ли потърсил истината? Как би потърсил истината? Как по време на такова изкушение би се заставил да останеш непоколебим, да разбереш Божието намерение и така да придобиеш истината? Замислял ли си се някога за тези неща? Лесно ли се преодоляват такива изкушения? Дали са нещо необичайно? Как трябва да се преживяват неща, които са необичайни и противоречат на човешките представи и фантазии? Ако нямаш път, склонен ли си да се оплакваш? Способен ли си да търсиш истината в Божиите слова и да виждаш същността на проблемите? Способен ли сте да използваш истината, за да определиш правилните принципи на практикуване? Не е ли точно това, което трябва да се намира у онези, които се стремят към истината? Как можеш да познаеш Божието дело? Как трябва да го преживееш, за да получиш плодовете на Божия съд и Божието пречистване, спасение и довеждане до съвършенство? Какви истини трябва да се разберат, за да се преобърнат безбройните представи на хората и оплакванията им срещу

Бог? Кои са най-полезните истини, с които трябва да се въоръжите, истините, които ще ви позволят да останете непоколебими в различните изпитания? Колко голям е вашият духовен ръст в момента? Каква степен на изкушения сте способни да преодолеете? Имате ли някаква сигурност за това в сърцата си? Ако нямате, тогава това буди съмнения. Току-що казахте, че в общи линии можете „да преодолеете някои от тях“. Това са объркани думи. Трябва да сте наясно с това какъв е духовният ви ръст, с какви истини вече сте се въоръжили, какви изкушения сте способни да преодолеете, какви изпитания сте в състояние да приемете и по време на кои изпитания трябва да притежаваш кои истини и какво познание за Божието дело, както и да избереш път, за да удовлетвориш Бог — трябва да имате добра представа за всичко това. Когато се сблъскаш с нещо, което не съответства на твоите представи и фантазии, как ще го преживееш? Как в такива случаи трябва да се въоръжиш с истината — и с кои от нейните аспекти, — за да преминеш безпроблемно, като не просто преодолееш представите си, а постигнеш истинско познание за Бог — не трябва ли да се стремиш именно към това? Какви изкушения изпитвате обикновено? (Статус, слава, придобивки, пари, отношения между мъжете и жените.) Като цяло това са обичайните. И с оглед на днешния ви духовен ръст, в кои изкушения успявате да се контролирате и да останете непоколебими? Притежавате ли истински ръст, за да преодолеете тези изкушения? Можете ли наистина да гарантирате, че ще изпълнявате добре дълга си и че няма да правите нищо, което нарушава истината, което прекъсва и смущава, което е предизвикателно и непокорно, или което огорчава Бог? (Не.) В такъв случай, какво трябва да правите, за да изпълнявате добре дълга си? От една страна, трябва да изследвате себе си във всичко, за да видите дали действията ви са в съответствие с истините принципи, дали действията ви са нехайни, дали има елементи на непокорство или съпротива. Ако има такива елементи, трябва да потърсите истината, за да ги преодолеете. Освен това, ако има някои неща, които не разпознавате, трябва да потърсите истината, за да ги преодолеете. Ако ви кастрят, трябва да го приемете и да се покорите. Щом хората говорят в съответствие с фактите, тогава е абсолютно недопустимо да спорите и да ги въвличате в софистика. Само тогава можете да опознаете себе си и истински да се покаете. Хората трябва да постигнат изискванията на тези два аспекта на

нещата и да имат истинско навлизане. По този начин могат да постигнат разбиране на истината и да навлязат в реалността, както и да изпълняват дълга си по начин, който е съгласно критериите.

Някои хора казват: „В повечето случаи, когато ми се случи нещо, не знам как да потърся истината, а дори когато го направя, не намирам отговор. Молил съм се, търсил съм и съм чакал, но без резултат. Не знам какво да правя. Искам да намеря Божиите слова, за да разреша този проблем, но те са толкова много, че не знам кой раздел от Божиите слова да прочета, който би бил приложим и би могъл да разреши този проблем“. Какво трябва да се направи тогава? За това има минимален стандарт — когато нещо ти се случи и не знаеш какво да сториш, най-основното нещо, което трябва да направиш, е да следваш съвестта си. Това е спасителен пояс, основен стандарт, към който трябва да се придържаш преди всичко, а освен това е и принцип на практикуване. И така, доколко водеща роля има съвестта у всеки човек? Когато човек не разбира истината, колко голяма роля може да играе съвестта му, зависи от това каква е неговата човешка природа. Ако този човек не разбира истината и не действа според съвестта си, и не можеш да забележиш у него нито един аспект от действията му, който да показва каквато и да е проява на внимание към Божиите намерения или богобоязливо сърце — ако не можеш да видиш нищо от това, тогава може ли да се смята, че този човек притежава съвест и човешка природа? (Не.) Що за човек е това? Такъв човек може да се определи точно като човек без човешка природа. Той върши неща, които не се основават нито на разума, нито на съвестта, и излиза извън основния минимален стандарт за постъпване. Някои хора не разбират много истини. Те не разбират принципите във всичко, което правят, и когато се сблъскат с проблеми, не знаят как да се справят правилно с тях. Как трябва да практикуват в тази ситуация? Най-ниският стандарт е да се действа според съвестта — това е основният минимален стандарт. Как трябва да се действа според съвестта? Действай искрено и бъди достоен за Божията доброта, за това, че Бог ти е дал този живот и ти е предоставил тази възможност да постигнеш спасение. Това ли е влиянието на твоята съвест? Щом изпълниш този основен минимум от критерии, ще получиш защита и няма да допускаш груби грешки. Тогава няма толкова лесно да правиш неща, с които да се бунтуваш срещу Бог, или да се отказваш от

дълга си, нито пък ще си толкова склонен да действаш нехайно. Няма да си толкова склонен да плетеш интриги за статуса, славата, придобивките и бъдещето си. Такава роля играе съвестта. Както съвестта, така и разумът трябва да са съставни части на човешката природа на хората. Те са и най-основните и най-важните. Що за човек е този, който няма съвест и не притежава разума на нормалната човешка природа? Най-общо казано, това е човек, който не притежава човешка природа, човек с изключително лоша човешка природа. По-конкретно, какви проявления на изгубена човешка природа показва този човек? Опитайте се да анализирате какви характерни черти имат такива хора и какви конкретни проявления присъстват. (Те са егоистични и низки.) Егоистичните и низки хора са нехайни в действията си и стоят настрана от всичко, което не ги засяга лично. Не зачитат интересите на Божия дом и не проявяват внимание към Божиите намерения. Не поемат никакво бреме да изпълняват дълга си или да свидетелстват за Бог и нямат чувство за отговорност. За какво мислят, когато правят нещо? Първата им грижа е: „Ще разбере ли Бог, ако направя това? Видимо ли е за другите хора? Ако другите хора не виждат, че полагам всички тези усилия и работя усърдно, и ако Бог също не го вижда, тогава няма смисъл да полагам такива усилия или да страдам за това“. Не е ли това изключително егоистично? Освен това е низко намерение. Когато мислят и действат по този начин, съвестта им играе ли някаква роля? Гризе ли ги съвестта за това? Не, съвестта им не играе никаква роля и те нямат угризения. Има хора, които независимо какъв дълг изпълняват, не поемат никаква отговорност, нито съобщават своевременно на ръководителите си за проблемите, които са открили. Затварят си очите, когато видят хора, които причиняват прекъсване и смущение. Когато видят зли хора да вършат злодеяния, не се опитват да ги спрат. Нито защитават интересите на Божия дом, нито се замислят какъв е техният дълг и каква е отговорността им. Когато изпълняват дълга си, такива хора не вършат никаква истинска работа. Те са човекоугодници и се отдават на удобства; говорят и действат само заради суетата, престижа, статуса и интересите си и са готови да посветят времето и усилията си само на неща, които им носят полза. Действията и намеренията на такива хора са ясни на всички: те изскачат винаги, когато има възможност да се покажат или да се възползват от някаква благословия. Когато обаче

няма възможност да се покажат или щом настъпи време на страдание, те изчезват от погледа като костенурка, която си прибира главата в корубата. Такъв човек има ли съвест и разум? (Няма.) Дали човек без съвест и разум, който се държи така, изпитва угризения на съвестта? Такива хора не изпитват угризения на съвестта. Съвестта им не служи за нищо. Те никога не са изпитвали угризения на съвестта, така че могат ли да почувстват укора или дисциплинирането на Светия Дух? Не, не могат.

Делото на Светия Дух е принципно и има своите предпоставки. Обикновено върху какви хора върши делото Си Светият Дух? Какви предпоставки трябва да изпълни човек, за да получи делото Му? Онези, които вярват в Бог, трябва да разберат най-малкото, което трябва да притежават, за да получат делото на Светия Дух. Трябва да притежават поне съвест и честно сърце, а съвестта им трябва да съдържа елемент на честност. Сърцето ти трябва да е честно и да приема Божията внимателна проверка. Онези, които не смеят да приемат Божията внимателна проверка, не са честни хора и не вярват искрено в Бог. Хората винаги казват, че Бог проучва внимателно най-съкровеното сърце на човека, че Той наблюдава всичко и че човек вижда външното, а Бог — сърцето. Защо обаче не могат да приемат Божията проверка? Защо не могат да се вслушат в Божиите слова и да Му се покорят? Обяснението е, че хората разбират само думите и доктрините, но не обичат истината. Защо някои хора никога не са способни да приемат делото на Светия Дух, винаги са в негативно, потиснато състояние, и не изпитват нито радост, нито спокойствие? Ако изследвате внимателно техните състояния, те обикновено нямат понятие за собствената си съвест, нямат честно сърце, имат малки заложби и не полагат усилия за истината, така че състоянията им много рядко са нормални. Тези, които обичат истината, са различни. Те винаги полагат усилия за постигане на истината, състоянието им се подобрява, когато разберат части от нея, и са способни да разрешат някои реални проблеми, когато разбират части от истината, така че състоянието им непрекъснато се подобрява и става все по-нормално. Каквото и да им се случва, те рядко са негативни и са способни да живеят в присъствието на Бог. През всеки период на преживяване те винаги имат придобивки и знания и винаги имат постижения в изпълнението на дълга си. Те са способни да спечелят хората, когато проповядват евангелието и какъвто

и да е дългът им, те го изпълняват по принципен начин. Откъде идват тези придобивки? Тези резултати са постигнати от честото четене на Божиите слова и получаването на просветление, озарение и разбиране на истината — резултати, постигнати чрез делото на Светия Дух. Само когато притежаваш честно сърце, съвест и разум, каквито трябва да притежава човешката природа, Светият Дух може да върши делото Си върху теб. Всички ли имате представа за правилата за делото на Светия Дух? Върху какви хора извършва Своето дело? Обикновено Светият Дух върши делото Си върху онези, които са честни по сърце. Той върши делото Си върху хората, когато имат трудности и търсят истината. Бог не обръща внимание на онези, които нямат никаква човешка природа и изобщо нямат съвест или разум. Ако човек е честен, но сърцето му временно се отдалечи от Бог, не иска да се опитва да бъде по-добър, заседнал е в негативно състояние, нито се моли, нито търси истината, за да разреши всичко това, и не желае да сътрудничи — в това състояние на временна тъмнина, временна деградация, Светият Дух не върши Своето дело. Колко по-малко ще го върши за някого, който не осъзнава из основи човешката природа? Той със сигурност няма да го върши. Какво прави Бог с такъв човек, който няма нито съвест, нито разум, който изобщо не обича истината? Той не му обръща внимание. Има ли някаква надежда за такива хора? Има един-единствен лъч на надежда. Единственият изход за тях е да се покаят истински, да станат честни хора и само тогава могат да получат делото на Светия Дух. Как се става честен човек? На първо място, трябва да отвориш сърцето си за Бог и да търсиш истината от Него, а когато я разбереш, трябва да можеш да я приложиш на практика и да се подчиниш на Божиите подредби, което е равносилно на това да отдадеш сърцето си на Бог. Само тогава Бог може да те приеме. Първо трябва да практикуваш опълчване на плътта си, да се избавиш от собствената си суета и гордост, да се избавиш от личните си интереси, да се хвърлиш — както с тялото, така и с ума си — в своя дълг, да изпълняваш дълга си с покорно сърце и да мислиш, че е добре да понесеш всяка трудност, стига да удовлетвориш Бог. Ако се сблъскаш с трудности, молиш се на Бог и търсиш истината, виж как Бог те направлява и дали в сърцето ти има спокойствие и радост, дали имаш това потвърждение, или не. Ако искаш да получиш делото на Светия Дух, първо, трябва истински да се покаеш, да се отдадеш на Бог, да отвориш

сърцето си в Негово присъствие и да се откажеш от глупостите, които толкова много цениш, като слава, придобивки и статус. Ако продължаваш да се стремиш към тези неща, но все още изискваш големи благословения от Бог, Той ще те признае ли? За делото на Светия Дух има предпоставки. Бог се отвращава от злото и е свят Бог. Ако хората винаги се стремят към слава, придобивки и статус и от началото до края не могат да се откажат от тези неща, ако сърцата им са затворени за Бог, ако не смеят да са откровени с Него, ако винаги отхвърлят Неговото дело и напътствие, тогава Той не върши нищо. Бог не е длъжен да върши Своето дело върху всеки човек, като те принуждава да правиш това или онова. Бог не те принуждава. Само злите духове принуждават хората да правят това или онова, дори насилствено обладават човека, за да го контролират. Делото на Светия Дух е особено деликатно, така че когато Той те раздвижва, ти дори не го усещаш. Ще си помислиш, че сякаш несъзнателно си разбрал и си се пробудил. Ето как Светият Дух раздвижва хората. Така че ако някой иска да получи делото на Светия Дух, трябва истински да се покае и истински да сътрудничи.

Как да започнеш да отдаваш сърцето си на Бог? Когато ти се случи нещо, трябва да заявиш пред Бог, че няма да разчиташ на себе си. Да отдадеш сърцето си на Бог означава да Му позволиш да бъде Господар на дома ти. Освен това трябва да се откажеш от нещата, които ти пречат да практикуваш истината, като репутация, статус, суета и гордост, да позволиш на Бог да те води, да позволиш на сърцето си да Му се покори, да Му позволиш да управлява сърцето ти и да действаш според Неговите слова. Когато си в състояние да се откажеш от нещата, на които се наслаждава плътта, и Бог види, че вече не носиш бреме, а вместо това идваш пред Него с покорно сърце, готов да слушаш Неговите слова и да се покоряваш на подреденото и устроеното от Него, като Му позволяваш да действа и да води — щом Бог види, че си така искрен, тогава Светият Дух ще свърши Своето дело. Първо, трябва наистина да се покаеш, да обърнеш сърцето си към Бог, да проявиш внимание към Неговите намерения и да положиш усилия за постигане на истината. Не можеш да бъдеш негативен или мързелив, още по-малко твърдоглав. Що за отношение е това, ако винаги искаш да се разпореждаш, да бъдеш господар на собствения си дом и да действаш според собствените си предпочитания? Що за състояние е това?

Това е непокорство и съпротива. Мислиш ли, че Бог трябва да те спаси, че не може без теб? Така ли е? Защо Божието дело в последните дни се е насочило към езичниците? Защо Той не го върши в Израел? Защо не го върши в религиозния свят? Това е така, защото там са твърде непокорни и се съпротивляват на Бог, затова Той е обърнал това дело към езичниците. Как Бог гледа на този въпрос? Бог спасява онези, които приемат истината. Няма значение дали са се обърнали във вярата от религията, или са невярващи, които приемат това дело — Бог е милостив и спасява онези, които приемат истината. Всички ли сте наясно с тези въпроси? Всяко едно нещо, което Бог прави, е най-смислено и съдържа в себе си Божия нрав и Неговата мъдрост. Разбира се, хората няма за какво да се хвалят, когато разбират Божиите желания или се покоряват на Неговите подредби. Не си мислете, че сте умни или че обичате истината, или че сте много по-силни от другите хора. Това, че си умен по един въпрос, не означава, че непременно ще бъдеш умен и по друг, затова трябва често да се молиш и да търсиш истината във всичко. Трябва да изследвате всичките си действия, за да видите дали имате богобоязливо сърце, дали те са в съответствие с истината и дали са в състояние да удовлетворят Божиите намерения.

Независимо дали вашата човешка природа отговаря на критериите или достига нивото за нормална съвест и разум, Бог е доволен само от онези хора, които се стремят към истината. Стремежът към истината е безкраен, както и навлизането в живота. Ако някой притежава само съвест и действа според нея, този принцип не е на нивото на истината. Човек трябва да плати и цената с полагането на усилия за истината, да постъпва, както Бог изисква, и да изпълнява добре дълга си според Неговите изисквания. Само като се стреми по този начин, може да постигне навлизане в живота, да разбере и да получи истината, и да удовлетвори Божиите намерения. Някои хора имат известна човешка природа, притежават някакви съвест и разум, и затова си мислят: „Като изпълнявам дълга си според съвестта си, ще бъда достоен за Бог“. Вярно ли е това? Може ли стандартът на съвестта да замени истината? Можете ли да се покорите на Бог, като действате според съвестта си? Можете ли да следвате Божията воля? Можете ли да мразите Сатана и да се опълчите срещу него? Можете ли наистина да обичате Бог? Можете ли да засрамите Сатана? Това, че действате според съвестта си, истинско свидетелство ли е? Нищо от това не е постижимо. Какво

представлява стандартът на съвестта? Съвестта е чувство в нечие сърце, преценка на сърцето, и представлява предпочитанията на нормалната човешка природа. Често много от членовете в закона и понятията за морал се основават на усещанията на съвестта и по този начин усещанията на съвестта използват лесно членовете в закона и понятията за морал като стандарт. Така че усещанията на съвестта не са на височината на стандарта на истината, а освен това са подвластни на емоционални възпирания или се поддават на измами и се заблуждават от красиво звучащи думи, което поражда много отклонения. Ако хората не разбират истината, тогава са подвластни на дяволските измами и позволяват на Сатана да вземе предимство над тях. Ето защо да се действа според съвестта далеч не отговаря на Божиите изисквания. Трябва да се полагат и усилия за истината. Само когато разбирате истината и изпълнявате дълга си според принципите, можете да изпълните Божиите изисквания. Критерият на истината далеч надхвърля критерия на съвестта. Ако просто изпълнявате своя дълг според съвестта си, тогава можете ли да получите Божието одобрение? Не можете. Тъй като съвестта не може да замени истината, а още по-малко Божиите изисквания, не можете да се задоволите с това да изпълнявате своя дълг според съвестта си. Това не може да ви спечели Божието одобрение.

За да се стремите към истината, трябва да се вглеждате в себе си във всяко отношение, за да видите кои истини не сте придобили, което ви пречи да се подчините на Бог напълно, да се боите от Него, да отбягвате злото и да изпълнявате отдадено дълга си. След това трябва бързо да придобиете онези истини, които ви липсват, така че не само да постъпвате по начин, който е съгласно критериите, но и в същото време да изпълнявате дълга си до степен, която е съгласно критериите. Някои хора са човекоугодници, които премълчават и не разобличават другите, когато виждат, че вършат нещо нередно. С тях се общува лесно и те лесно се поддават на влияние. Подчиняват се на лъжеводачи и антихристи, които смущават делото на църквата. Не обиждат никого, винаги правят компромиси и не заемат страна. На пръв поглед изглежда, че имат човешка природа, имат чувство за мярка, имат малко съвест и разум, но през повечето време мълчат и не изразяват мнението си. Какво мислите за такива хора? Не са ли престорено учтиви и измамни? Ето колко измамни са хората. Когато нещо

се случи, те не казват нищо или не изразяват каквото и да е мнение с лека ръка, а все мълчат. Това не означава, че са разумни, а напротив — показва, че са доста добре прикрити, че крият тайните си и че са много хитри. Можеш ли да си откровен с Бог, ако с никого не си откровен? И ако не си искрен дори с Бог и не можеш да си откровен с Него, можеш ли тогава да Му отдадеш сърцето си? Определено не можеш. Не можеш да бъдеш в единомислие с Бог, а сърцето си държиш далече от Неговото! Когато разговаряте с другите, способни ли сте да бъдете откровени и да кажете това, което наистина мислите? Човек има надежда да придобие истината, ако винаги казва онова, което наистина е в сърцето му, ако говори честно и ясно, ако е искрен, ако никога не изпълнява дълга си нехайно, и ако може да практикува истината, която разбира. Ако човек все се преструва и крие сърцето си, за да не може никой да го прозре ясно, ако създава фалшиво впечатление, за да заблуди останалите, тогава го грози сериозна опасност. Той е в голяма беда и ще му е много трудно да придобие истината. От ежедневието на човека, от неговите думи и действия можете да разберете какви са перспективите му. Ако този човек все се преструва, все се прави на важен, значи не приема истината и рано или късно ще бъде разкрит и отстранен. По кой път вървите всички вие? Никога няма да сбъркате, ако вървите по пътя на честния човек! Някои хора биха казали: „Защо споделяш съкровените си мисли, когато разговаряш с братята и сестрите за истината? Не е ли глупаво?“ или: „Като разобличаваш злите хора и неверниците, не ги ли обиждаш? Вярващите в Бог не може да са толкова глупави!“. Какво изпитваш, когато чуеш тези думи? Трябва да кажеш: „Да бъдеш честен човек, да казваш истината и да се придържаш към принципите е умно и изобщо не е глупаво. Това е истината, която идващите при Бог трябва да практикуват. Вярващите в Бог трябва да Му се подчиняват и да Го удовлетворяват във всяко отношение. Да разговаряш за истината и да откриваш сърцето си е правилно. Когато разговаряш за истината, трябва да говориш за действителното си състояние. Това ще е градивно за другите и полезно за теб. Божиите избраници имат отговорността да разобличават злите хора и неверниците. Можеш ли да изпълняваш дълга си добре, ако се страхуваш да не обидиш някого? Божиите избраници трябва да се придържат към истината принцип и да разобличават злите хора и неверниците. Да бъдеш честен човек означава

да практикуваш истината и да се придържаш към принципите. Не са честни хората, които не практикуват истината, както и онези, които не се придържат към принципите“. Какво мислите за това опровержение? Каквото и да мислят другите, хората, които вярват в Бог, не могат да се откажат от това да бъдат честни, нито от пътя на стремежа към истината. Те не могат да се влияят или да бъдат възпирани от лъжеводачи, антихристи или неверници. През цялото време трябва да следват Бог, да се вслушват в Неговите слова и да бъдат честни хора според Божиите изисквания. Така е правилно. Как трябва да практикува човек, за да стане честен? Трябва често да се самоанализира, за да разбере в кои случаи все още може да прояви своя лъжлив, измамен нрав. Човек може да се опълчи на плътта и постепенно да стане честен само като опознае себе си, мотивите си да лъже и измамния си, покварен нрав. Не са ли глупави хората, които никога не са откровени, които все се опитват да скрият и потулят нещо, преструват се на порядъчни, искат хората да имат високо мнение за тях, не позволяват на другите да добият пълна представа за тях и искат останалите да им се възхищават? Тези хора са най-глупавите! Защото рано или късно истината за тях ще излезе наяве. По кой път вървят, като постъпват по този начин? Това е пътят на фарисеите. В опасност ли са лицемерите, или напротив? Това са хората, към които Бог изпитва най-силно отвращение, така че смяташ ли, че ги грози опасност? Всички фарисеи вървят по пътя на унищожението!

Когато Светият Дух върши делото Си, за да те просветли и да можеш да разбереш нещо, понякога това става много бързо, а друг път Той те кара да преминеш през дадено преживяване за известно време, преди постепенно да ти позволи да го разбереш. Това не означава, че нищо не изисква от теб да го преживееш или че Той е приключил, след като ти е позволил да разбереш думите и доктрините. Въз основа на какви принципи върши делото Си Светият Дух? Той върши делото Си, като нагласява средата ти и нагласява хората, събитията и нещата, като ти позволява да съзрееш чрез тези хора, събития и неща и постепенно да разбереш истината чрез тях и чрез тези преживявания. Когато ти даде няколко прости думи, за да те вдъхнови или просветли, или ти осигури малко светлина, Той не е приключил. По-скоро Той ти позволява да извлечеш поуки и постепенно да израснеш чрез преживяването на всеки въпрос, на различна среда и

различни хора, събития и неща, така че да можеш да постигнеш постепенно разбиране на истината и навлизане в реалността. Следователно Светият Дух върши делото Си според много естествен принцип. Той действа в пълно съответствие с естествения модел на човешкото развитие, без да използва каквато и да било принуда. Според принципа и обхвата на делото на Светия Дух, ако човек няма минимален човешки разум и съвест, които би трябвало да има, тогава може ли да получи делото на Светия Дух? Може ли да получи Божието напътствие и просветление? Категорично не. Какво имам предвид под това? Хората винаги казват, че се стремят към истината, че трябва да я разберат по-добре, но са пропуснали нещо, а именно — че трябва да отдадат сърцето си на Бог. Те си мислят: „Независимо каква е моята човешка природа, дали имам съвест, дали отдавам сърцето си на Бог, или не, просто ще се стремя повече към истината, ще слушам повече проповеди, ще чета повече Божиите слова и ще общувам често за истината. Така че, докато изпълнявам дълга си, ще полагам повече усилия и ще страдам повече, и всичко ще бъде наред“. Но такъв човек не е осъзнал и не знае най-основното. Сега разбирате ли какъв е минимумът, който човек трябва да притежава, ако иска да разбере и получи истината? (Съвест и разум.) Казано по-просто, става дума за това, че като минимум човек трябва да притежава честно сърце. Само онези, които притежават честно сърце, могат да приемат истината, да се подчинят на Божиите планове и да изпълняват дълга си в съответствие с Неговите изисквания. Ако нямате честно сърце, тогава не можете да изпълнявате Божиите изисквания, нито можете да изпълнявате добре дълга си на сътворени същества. Какво представлявате, ако нямате честно сърце? Това означава, че нямате човешка природа — вие сте дяволи. Какви са проявленията на това да имаш честно сърце? Като минимум човек трябва да има добра човешка природа. Когато човек има добра човешка природа, искрено сърце, съвест и разум, това не са безсмислени или неясни неща, които не могат да се видят или докоснат, а по-скоро са неща, които могат да се открият навсякъде в ежедневието и всички те са неща от реалността. Да кажем, че даден човек е велик и съвършен. Дали това е нещо, което можеш да видиш? Не можеш да видиш, да докоснеш или дори да си представиш какво означава да си съвършен или велик. Ако кажеш обаче, че някой е егоистичен, можеш ли да видиш действията на този човек и

дали отговаря на описанието? Ако се каже, че някой е честен и има искрено сърце, можеш ли да видиш това поведение? Ако се каже, че някой е измамен, крив и подъл, можеш ли да видиш тези неща? Дори със затворени очи можеш да почувстваш дали човешката му природа е нормална или достойна за презрение от начина, по който говори и постъпва. Следователно „добра или лоша човешка природа“ не е безсмислена фраза. Например егоизмът и низостта, изкривяването и измамността, надменността и самоправедността са все неща, които можете да възприемете в живота, когато срещнете даден човек. Това са негативните елементи на човешката природа. Следователно, могат ли да се доловят в ежедневието положителните елементи на човешката природа, като честността и любовта към истината, които хората би трябвало да притежават? Може ли да се види дали някой притежава просветлението на Светия Дух, дали може да получи Божието напътствие, дали има делото на Светия Дух? Можете ли да разпознаете всичко това? На какви условия трябва да отговаря човек, за да получи просветлението на Светия Дух, да получи Божието напътствие и винаги да постъпва в съответствие с истините принципи? Трябва да има честно сърце, да обича истината, да търси истината във всичко и щом я разбере, да е способен да я практикува. Да отговаря на тези условия означава да има просветлението на Светия Дух, да може да разбира Божиите слова и да практикува истината с лекота. Ако някой не е честен човек и в сърцето си не обича истината, ще му е трудно да получи делото на Светия Дух, и дори и да разговаряте за истината с него, нищо няма да излезе от това. Как можете да разберете дали даден човек е честен? Трябва не само да гледате дали лъже и мами, но най-важното е да видите дали може да приеме истината и да я практикува. Това е най-същественото. Божият дом винаги е отстранявал хора и досега мнозина вече са отстранени. Те не бяха честни хора, а всички бяха измамници. Обичаха неправедните неща и изобщо не обичаха истината. Независимо колко години са вярвали в Бог, не можеха да разберат истината или да навлязат в реалността. Още по-малко бяха способни да се променят истински. Следователно отстраняването им беше неизбежно. Какво да гледате първо, щом установите контакт с някого? Погледнете думите и делата им, за да видите дали са честни, дали обичат истината и дали могат да я приемат. Това е от решаващо значение.

По принцип можете да видите същината на човека, стига да успеете да определите дали е честен, дали може да приеме истината и да я практикува. Що за човешка природа има, ако от устата му се леят мили думи, но той не прави нищо реално, а когато дойде време наистина да се свърши нещо, мисли само за себе си и никога за другите? (Егоизъм и подлост. Той няма човешка природа.) Лесно ли е за човек без човешка природа да придобие истината? Трудно е. Когато се изисква да страда или да плати определена цена, той си мисли: „Хора, давайте първи, страдайте и плащайте цената, а след като се доближите до постигането на целта, ще дойда и аз“. Що за човешка природа е това? Такова поведение може да се обобщи като „липса на човешка природа“. Всеки има покварен нрав, но когато се натъкнат на някакъв проблем, съвестта на някои хора започва да действа и те изпитват угризения, така че могат да постъпват според съвестта си. Макар да не казват: „Стремя се към истината и трябва да съм добър човек“, като начало съвестта им се задейства и, като разчитат на нея, те са способни да кажат: „Трябва да съм достоен за Божията благодат и избор“. И така, способни ли са да практикуват истината, когато съвестта им работи? Не е задължително, но ако поне имат това желание, за тях става лесно да практикуват истината, което е изначалната основа, за да я придобият. Когато са изправени пред опасност, някои хора мислят само как да се скрият. Някои защитават другите, без да ги е грижа за себе си. Когато нещо им се случи, някои хора търпят, а други се борят. Това са разлики в човешката природа. И така, какъв човек е вероятно да придобие истината? Много хора са взели твърдо решение пред Бог и са дали обет да Му отдадат целия си живот, да Му отдадат всичко и да не искат нищо в замяна. От друга страна хората с лоша човешка природа винаги се борят за изгода, никога не отстъпват и не се въздържат, и никога не постъпват по съвест. Лесно ли е за такъв човек да придобие истината? Лесно ли е да бъде доведен до съвършенство от Бог? (Не.) За какъв вид човек е лесно да бъде доведен до съвършенство от Бог и да придобие истината? (Хора с добра човешка природа.) Трябва да има критерий за притежаване на добра човешка природа. Това не означава да поемете по пътя на умереността, да не се придържате към принципите, да се стараете да не оскърбявате никого, да угодничите, където и да отидете, да любезничите и да се разбирате с всеки, когото срещнете, и да накарате всички да говорят добре за вас. Не това е критерият. А какъв е

тогава? Той е човек да има принципи и да поема отговорност в начина, по който подхожда към дълга си и към всякакви хора, събития и неща. Това се вижда ясно от всички и в сърцето си всеки го знае. Освен това Бог внимателно проучва сърцата на хората, на всеки един, и знае тяхното истинско положение. Никой, който и да е той, не може да измами Бог. Някои хора все се хвалят, че притежават добра човешка природа — те никога не говорят лошо за другите, никога не вредят на нечии интереси и никога не ламтят за чуждо имущество, като дори предпочитат да понесат загуба, отколкото да се възползват от другите, когато има спор за интереси. И всички останали мислят, че са добри хора. Въпреки това, когато изпълняват дълга си в Божия дом, те са хитри и неуловими и все кроят планове за себе си. Няма нито едно нещо, в което да вземат предвид интересите на Божия дом, нито има нещо, в което да споделят Божията неотложна нужда и да мислят за това, за което мисли Бог, нито има нещо, в което да загърбят собствените си интереси заради дълга си. Никога не изоставят собствените си интереси. Дори когато видят зли хора да вършат зло, не ги разобличават. Нямат каквито и да било принципи. Каква човешка природа е това? Това не е добра човешка природа. Не обръщайте внимание на това, което казват такива хора. Трябва да видите какво изживяват, какво разкриват и какво е тяхното отношение, когато изпълняват дълга си, както и какво е вътрешното им състояние и какво обичат. Дали човек притежава човешка природа, ако любовта към собствената му слава и изгода надхвърля предаността му към Бог, ако любовта към собствената му слава и изгода е по-важна от интересите на Божия дом, или ако любовта към собствената му слава и придобивки е по-голяма от вниманието, което проявява към Бог? Това не е човек, който има човешка природа. Както Бог, така и другите, могат да видят поведението му. За такива хора е много трудно да придобият истината.

Сега разбирате ли всички вие какви хора са способни да получат истината? Всички желаят да се стремят към истината, всички вярват в Бог, събират се и слушат проповеди, изпълняват дълга си и общуват за истината, но защо след няколко години някои хора са способни да говорят за своите свидетелства за преживяване и да свидетелстват за Бог, а други изобщо нямат свидетелства за преживяване и не могат да изпълнят добре никакъв дълг? В какво се състои разликата? Всъщност тя е в различната

им човешка природа. Някои хора имат съвест и разум, а други — нямат; някои хора обичат истината, а други — не. И така, какъв човек може лесно да получи истината? (Хората, които са искрени към Бог, които са честни, които имат човешка природа и притежават съвест и разум.) Това е много важно. Сега, когато разбирате това, трябва да помислите за следното: свързано ли е разбирането и получаването на истината с външния вид, заложбите, нивото на образование, произхода, възрастта, семейната среда, силните страни или професионалните умения, които хората са усвоили? Може да се каже, че по принцип не са свързани. Някои хора са с донякъде слаби заложби, но самите те са много практични. Използват толкова енергия, колкото имат, не са хитри и измамни, а са съвестни и поемат отговорност за всичко. Ако правят грешки, са способни да приемат истината и да практикуват според принципите, а когато имат трудности, са способни да търсят истината. Резултатите от изпълнението на дълга им продължават да се подобряват и, въпреки че надарените хора гледат на тях отвисоко, Бог харесва такъв тип хора. Когато Бог дава благодат на хората и им позволява да разберат истината, Той не гледа външния вид, нивото на образование, качеството на заложбите или красноречието им — Бог не гледа нищо от това. Някои хора казват: „Аз съм бавен в говора и езика, а виждам хора, които говорят толкова умело. Не съм висок, нито изглеждам много необичайно. Не съм образован, нито притежавам големи заложби. Не означава ли това, че с мен е свършено?“. Що за мисъл е това? Не е ли това погрешно разбиране на Бог? Не означава ли това, че не разбирате Божиите намерения? (Така е.) Нима хората, които имат такава гледна точка, не са непокорни? Те изобщо не разбират Божиите намерения. Мислят, че всички онези, които Бог спасява и усъвършенства, или които Той просветлява и напътства, са надарени, могат да говорят много добре, имат добро образование и големи знания или че всички те са талантливи личности; те мислят, че Бог харесва такива хора. Това не е ли клевета срещу Бог? Те изобщо не разбират Божието сърце! Хората винаги казват, че Бог е праведен и че наблюдава най-дълбоките части на сърцата на хората, но когато нещо им се случи, не Го разбират правилно. Сега стана ли ви малко по-ясно? Какво основно вижда Бог, когато гледа хората? Той вижда сърцата им. Всичко, което хората казват и вършат, се контролира от сърцата им. Ако сърцето ти е честно, тогава ще имаш добра човешка

природа. Ще си способен постепенно да разбереш истината, ще можеш да удовлетворяваш Божиите изисквания до известна степен и да проявяваш внимание към Божиите намерения. Ако сърцето ти е прекалено измамно, затворено и непреклонно, ако си егоистичен и себичен, нямаш добра човешка природа, ако винаги си затънал в представи и си въобразяваш, че Бог трябва да действа по този или онзи начин, ако когато срещнеш нещо, което не отговаря на твоите представи, разбираш погрешно Бог и никога не разбираш Неговите намерения, тогава ще бъдеш ли в състояние да получиш истината? Не, няма да си в състояние. А накрая, когато не можеш да получиш истината, ще обвиняваш ли себе си, ще обвиняваш ли другите или ще се оплакваш от Бог, като казваш, че Той не е справедлив? (Ще обвиняваме себе си.) Точно така, ще обвинявате себе си. И така, какво трябва да направи такъв човек, за да получи истината? Трябва да търси истината и да я прилага на практика, както и да се държи и да практикува по конкретни начини. Ако разбира, без да практикува, все още не може да получи истината. Когато у теб се породи егоизъм и кроеж за собствена изгода и осъзнаеш това, трябва да се помолиш на Бог и да потърсиш истината, за да се справиш с него. Първото нещо, с което трябва да си наясно, е, че по същество подобно поведение е нарушаване на истините принципи, че то е вредно за работата на църквата, че е егоистично поведение, достойно за презрение, и че не е това, което хората със съвест и разум би следвало да правят. Трябва да загърбиш собствените си интереси и егоизъм и да помислиш за работата на църквата — това е съгласно Божиите намерения. След като се помолиш и се самоанализираш, ако наистина осъзнаеш, че да действаш по този начин е егоистично и достойно за презрение, ще бъде лесно да загърбиш егоизма си. Когато загърбиш егоизма и кроежите си за изгода, ще се почувстваш здраво стъпил на земята, ще бъдеш спокоен и радостен и ще усетиш, че човек със съвест и разум трябва да мисли за работата на църквата, че не бива да се фиксира върху личните си интереси, което би било толкова егоистично, достойно за презрение и лишено от съвест или разум. Да си безкористен и способен да проявяваш внимание към работата на църквата в действията си, и да вършиш нещата изключително в угода на Бог, е почтено и честно, и ще донесе стойност на твоето съществуване. Когато живееш по този начин на земята, ти си порядъчен и откровен, изживяваш нормална човешка

природа и подобие на истински човек, и не само имаш чиста съвест, но си достоен за всички неща, с които Бог те е дарил. Колкото повече живееш по този начин, толкова по-ведър и здраво стъпил на земята ще се чувстваш, толкова по-спокоен и радостен ще бъдеш. По този начин няма ли да си стъпил на правилния път на вярата в Бог?

Дали покваренят нрав на хората от егоизъм, презряност, измамност и лъжа може да бъде преодолян, или не, зависи от това дали са способни да приемат истината. Всички онези, които са способни да приемат истината, мразят своя покварен нрав, мразят егоизма, презряността, измамата и лъжата. Те не искат да позволят на тези неща да ги осквернят или възпират. Щом хората, които обичат истината, опознаят своя покварен нрав, тогава за тях е лесно да отхвърлят тези негативни гадости и глупости. Онези, които не обичат истината, се отнасят към тези негативни неща като към съкровища. Твърде много обичат собствената си изгода, не желаят да се опълчат на плътта и са твърде непреклонни. В резултат на това никога не успяват да разберат какви са Божиите намерения, нито да се покорят на Бог. Именно защото хората не обичат или не приемат истината, те вярват в Бог толкова много години по толкова объркан начин. Когато дойде време да свидетелстват, езикът им е вързан и не са способни да кажат нищо. Хората са слушали проповеди за истината в продължение на много години и Божият нрав винаги им се е разкривал, така че тези, които се стремят към истината, би трябвало вече да я разбират, но онези, които не обичат истината, не желаят да се открият пред Бог. Сърцата им не желаят да се откажат от предпочитанията на плътта, така че те не смеят да практикуват, като просто се открият пред Бог. Те искат само свободно да се наслаждават на благодатта, която Бог дава на хората, но не искат да практикуват истината, за да Го удовлетворят. Бог казва: „Ако искаш да получиш Моята благодат, ако искаш да получиш тези истини, има само едно условие — трябва да се откажеш от собствената си изгода и да Ми отдадеш искреното си сърце“. Хората не са способни да изпълнят дори това единствено условие, но въпреки това продължават да изискват Божията благодат, спокойствие и радост и искат да получат истината, но не искат да отдадат искреното си сърце на Бог. Що за хора са тогава? Не са ли те подобие на Сатана? Могат ли да вършат и двете неща едновременно? В интерес на истината не могат. Независимо дали разбираш Божиите

намерения, или не, Неговият нрав винаги се е разкривал на хората. Ако човек никога не приема истината или ако разбира истината, без да я прилага на практика, то това е така, защото е твърде непреклонен и не е отдал сърцето си на Бог. Затова никога не е в състояние да получи истината, нито да опознае Божия нрав. Това не е защото Бог се отнася несправедливо към хората. Хората често цитират Бог да казва: „Бог е благосклонен към когото си поиска“, но не разбират смисъла на тази фраза. Напротив, разбират Бог погрешно. Те мислят, че благодатта идва от Бог, че Той я дава на когото пожелае и че е добър към когото пожелае. Така ли е? Не са ли това човешки представи и фантазии? Бог се отнася към хората според тяхната същност. Когато хората са способни да проявяват внимание към Божиите намерения и да приемат истината, тогава те са благословени от Бог. Ако не приемат истината и се съпротивляват на Бог, тогава резултатът е различен. В действителност Бог е безпристрастен към всички и се отнася към тях според принципите, просто сърцата на част от хората са твърде закоравели, така че Бог трябва да се отнася към тях по различен начин. Нещата, които Бог прави на всеки човек, са различни, което показва, че Той прави нещата според принципите. Бог е праведен към всеки човек. Много хора например не застават пред Бог, за да търсят истината. Те искат да разчитат само на себе си, за да си изградят добър живот и добро бъдеще. Искат да владеят съдбата и бъдещето си и мислят, че това е в собствените им ръце. Те не приемат Божието върховенство или Неговите планове, нито Му се покоряват, а искат Бог да ги удовлетвори. Когато се препънат и провалят, те се оплакват, че Бог е несправедлив. Това разумно ли е? Те са твърде невежи и упорити. Но винаги се смятат за умни. Мислят си: „Някои хора се отричат от семействата си и не искат нищо. Прекарват цялото си време в изпълнение на дълга си, отдават искреното си сърце на Бог, а какво получават в замяна? Не знаят какво ще направи Бог в бъдеще, но принасят всичко, без да си оставят някакъв изход. Тези хора са толкова глупави! Вижте колко съм умен, следвам този път: след дявола вървя и Богу се моля. Не е нужно да се отказвам от нищо, нито да отлагам нещо, а накрая и аз ще бъда спасен“. Умен ли е този човек, или е идиот? (Идиот е.) Определено е идиот. Когато се прави сравнение между умните хора и невежите, упорити хора, се вижда, че те се различават по своята човешка природа. Умните имат добра човешка

природа, докато невежите и упорити хора имат лоша човешка природа. Умните приемат истината, докато невежите и упорити хора не я приемат и крайният им изход ще бъде различен.

Хората, които изпълняват своя дълг, обикновено се делят на две категории. Едните искрено отдават всичко на Бог, а другите винаги си оставят изход. Кой тип хора смятате, че Бог ще одобри и спаси? (Онези, които искрено отдават всичко на Бог.) Бог иска да получи онези хора, които искрено Му отдават всичко. Всъщност Бог няма много изисквания към хората. Той изисква единствено хората да са искрени, докато изпълняват дълга си. Той не иска да ти отнема личната изгода. Бог ви е дал възможности да се обучавате при изпълнението на дълга си и да използвате всякакви таланти, а това, което иска, е искреността на хората. Независимо къде изпълняваш дълга си или какъв е той, Бог ти е дал възможно най-голямо пространство, в което да използваш талантите и уменията си, и в крайна сметка Бог иска да ти позволи да получиш истината във всякаква среда и при всеки дълг, да разбереш Неговите намерения и да изживееш човешко подобие. Това е Божието намерение. Бог не иска да ти отнеме всичко, а по-скоро иска да те направи пълноценен във всичко — иска да ти даде всичко. Някои хора винаги са тесногръди. Макар да са усвоили някои професионални знания в земния свят, те смятат, че ако изпълнят дълга си, ще пренебрегнат всичките си професионални знания. Наистина ли ще е загуба, ако вече не ги използват? Като изпълняваш дълга си сега, ще получиш истината и живота. За сравнение кое е по-ценно: малко безполезно, пренебрегнато знание или истината и животът? Да не говорим, че наистина полезните неща, които си научил, могат да бъдат вкарани в употреба и използвани, докато изпълняваш дълга си. Паметта ти за тези неща няма ли да е по-силна, ако си ги използвал, за да изпълняваш дълга си? Да помниш неща, които не използваш, е досадно и неудобно, така че да ги изоставиш едва ли е жалко. Точно сега, докато изпълнявате дълга си, вие използвате своите хобита и умения. Също така, докато изпълнявате дълга си като сътворени същества, вие сте в състояние да разберете истината и да поемете по правия житейски път. Какво щастливо събитие, каква велика благословия е това! Както и да го погледнете, това не е загуба. Щом като следвате Бог, отдалечавате се от местата на греха и от групите нечестиви хора, поне мислите и сърцата ви няма да продължат

да страдат от покварата и от потъпкването им от Сатана. Дошли сте до парче чиста земя, дошли сте пред Бог. Не е ли това огромна благословия? Хората се прераждат поколение след поколение, чак до наши дни, и колко такива възможности имат? Тази възможност не се ли дава само на хората, които се раждат в последните дни? Какво велико нещо е това! Това не е въпрос на загуба, това е най-голямата благословия. Трябва да си толкова щастлив! Като сътворени същества, сред цялото творение, сред няколкото милиарда души на Земята, колко са хората, които имат възможност да свидетелстват за делата на Създателя в своята идентичност на сътворени същества, да изпълняват своя дълг и отговорност сред Божието дело? Кой има такава възможност? Има ли много такива хора? Твърде малко са! Какво е съотношението? Един на десет хиляди? Не, те са дори още по-малко! Особено вие, които можете да използвате уменията и знанията, които сте усвоили, за да изпълнявате дълга си, не сте ли изключително благословени? Ти не свидетелстваш за човек и това, което правиш, не е кариера — Този, на когото служиш, е Създателят. Това е най-прекрасното и ценно нещо! Следва ли да се чувствате горди? (Би следвало.) Като изпълнявате дълга си, вие получавате Божието поене и Неговия ресурс. С такава добра среда и възможност, няма ли да съжалявате до края на живота си, ако не получите нищо съществено и не придобиете истината? Така че трябва да се възползвате от възможността да изпълнявате дълга си и не бива да я пропускате; да се стремите към истината сериозно, докато изпълнявате дълга си, и да я получите. Това е най-ценното нещо, което можете да направите, най-смисленият живот! Сред всички сътворени същества няма човек или група от хора, които да са по-благословени от всички вас. За какво живеят невярващите? Живеят, за да се преродят и за вълнението на света. За какво живеете всички вие? Живеете, за да изпълнявате дълга си на сътворени същества. Стойността на такъв живот е толкова голяма! Така че не бива да гледате отвисоко на дълга, който изпълнявате, камо ли да се отказвате от него. Да изпълнявате добре дълга си и да изпълните Божието поръчение — само това е най-ценното и значимото.

29 юни 2015 г.

СВОБОДАТА И ОСВОБОЖДЕНИЕТО МОГАТ ДА СЕ ПОСТИГНАТ САМО ЧРЕЗ ОТЪРВАВАНЕ ОТ ПОКВАРЕНИЯ НРАВ

Като църковен водач трябва не само да се научиш да използваш истината, за да решаваш проблемите, но и да се научиш как да откриваш и развиваш талантливи хора, на които в никакъв случай не бива да завиждаш, и които не бива да потискаш. Практикуването по този начин е полезно за делото на църквата. Ако успееш да развиеш няколко стремящи се към истината, които ти съдействат и вършат добре цялата работа, а накрая всички имате свидетелства за преживяване, това значи, че си водач или работник, който отговаря на критериите. Ако си в състояние да се справяш с всичко в съответствие с принципите, значи, че принасяш предаността си. Някои хора все се опасяват, че другите са по-добри от тях или са над тях, че другите ще бъдат признати, а те ще бъдат пренебрегнати, и това ги кара да нападат и отхвърлят останалите. Нима това не е пример на завист към хората с талант? Нима това не е егоистично и достойно за презрение? Що за нрав е това? Това е злоба. Онези, които мислят само за собствените си интереси, които единствено задоволяват егоистичните си желания, без да мислят за другите и без да се съобразяват с интересите на Божия дом, имат лош нрав и не са обичани от Бог. Ако наистина си способен да проявяваш внимание към Божиите намерения, ще можеш да се отнасяш справедливо към другите хора. Нима твоята работа няма да се улесни, ако препоръчаш добър човек и му позволиш да се обучи и да изпълнява дълг, и по този начин присъединиш талантлив човек към Божия дом? Нима така няма да покажеш преданост към дълга си? Това е добро дело пред Бог; това е минимумът съвест и разум, които трябва да притежават онези, които служат като водачи. Онези, които са способни да прилагат истината на практика, могат да приемат Божията внимателна проверка върху това, което вършат. Когато приемаш Божията внимателна проверка, сърцето ти ще се поправи. Ако винаги правиш нещо само за да го видят другите, ако все искаш да получиш похвала и възхищение от другите, но не приемаш Божията внимателна проверка, дали Бог все още е в сърцето ти? Такива хора нямат богобоязливи сърца. Недей да вършиш нещата винаги заради себе си и не се съобразявай постоянно със собствените си интереси; не се

съобразявай с интересите на хората и не мисли за собствената си гордост, слава и статут. Първо трябва да помислиш за интересите на Божия дом и да ги превърнеш в свой приоритет. Трябва да проявяваш внимание към Божиите намерения и да започваш с размисъл върху това дали има нечистотии в изпълнението на твоя дълг, дали си бил отдаден, дали си изпълнил отговорностите си, дали си дал всичко от себе си, както и дали си мислил с цялото си сърце за дълга си и за делото на църквата. Трябва да вземаш предвид тези неща. Ако често мислиш за тях и ги разбираш, ще ти бъде по-лесно да изпълняваш дълга си добре. Единственото изключение е ако заложбите ти са лоши и преживяването ти е повърхностно или ако не си вещ в професионалната си дейност и това води до някои грешки или недостатъци в работата ти и пречи на постигането на добри резултати, но ти вече даваш най-доброто от себе си. Действията ти не са с цел задоволяване на собствените ти егоистични желания или предпочитания. Вместо това постоянно се съобразяваш с делото на църквата и с интересите на Божия дом. Макар да не постигаш добри резултати в дълга си, сърцето ти е било поправено; ако освен това можеш да търсиш истината, за да решаваш проблемите в дълга си, изпълнението на дълга ти ще отговаря на критериите и същевременно ще можеш да навлезеш в истината реалност. Тогава ще притежаваш свидетелство.

Някои хора вярват в Бог, но не търсят истината. В живота си все се съобразяват с плътта, ламтят за плътски удоволствия, винаги задоволяват собствените си егоистични желания. Колкото и години да вярват в Бог, те никога няма да навлязат в истината реалност. Това е дамгата за посрамването на Бог. Казваш: „Не съм направил нищо, с което да се съпротивлявам на Бог. Как така съм Го посрамил?“. Всички твои идеи и мисли са нечестиви. Намеренията, целите и мотивите зад това, което правиш, както и последствията от действията ти, винаги удовлетворяват Сатана, превръщат те в негово посмешище и му позволяват да намери нещо против теб. Не си дал нито едно свидетелство като християнин. Ти принадлежиш на Сатана. Ти позориш Божието име във всичко и не притежаваш истинско свидетелство. Ще си спомни ли Бог за нещата, които си вършил? В крайна сметка какво заключение ще направи Бог за всички твои действия, за поведението ти и дълг, които си изпълнявал? Нима не трябва да излезе нещо от това, някакво твърдение? В Библията

Господ Исус казва: „В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не пророкувахме ли в Твое име, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не правехме ли много чудеса в Твое име? А тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“ (Матей 7:22-23). Защо Господ Исус казва това? Защо толкова много от онези, които проповядваха, пропъждаха демони и вършеха много чудеса в името на Господ, станаха злодеи? Защото не приеха истините, изразени от Господ Исус, не спазиха заповедите Му и не таяха любов към истината в сърцата си. Те искаха само да изтъргуват работата, която бяха свършили, трудностите, които бяха изтърпели, и жертвите, които бяха направили за Господ, в замяна на благословиите на небесното царство. Така те се опитваха да сключат сделка с Бог, опитаха се да използват Бог и да Го измамят, затова на Господ Исус Му омръзна от тях, намрази ги и ги осъди като злодеи. Днес хората приемат съда и наказанието на Божиите слова, но някои все още се стремят към слава и статут, все искат да се отличават, все искат да бъдат водачи и работници, и да придобият слава и статут. Въпреки че всички те твърдят, че вярват в Бог и Го следват, че се отричат от нещата и че отдават всичко на Бог, те изпълняват дълга си, за да спечелят слава, придобивки и статус, и винаги имат свои собствени кроежи. Те не са покорни или предани на Бог, могат да се впуснат в извършване на лоши неща, без изобщо да се самоанализират, и така стават злодеи. Бог ненавижда тези зли хора и не ги спасява. По какъв критерий се отсъждат действията и поведението на даден човек като добри или зли? Въпросът е дали в своите мисли, в това, което разкриват, и в това, което вършат, те притежават свидетелства за прилагане на истината на практика и за изживяване на истината реалност. Ако не притежаваш тази реалност или не я изживееш, несъмнено си злодей. Как се отнася Бог към злодеите? Според Бог твоите мисли и външни действия не свидетелстват за Него, нито унижават и побеждават Сатана; напротив, те позорят Бог и са покрити с петна от позора, който си Му донесъл. Ти не свидетелстваш за Бог, не отдаваш всичко на Бог, нито изпълняваш задълженията и дълга си към Бог; вместо това действаш заради себе си. Какво означава „заради себе си“? По-точно, това означава заради Сатана. Затова накрая Бог ще каже: „Махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“. В Божиите очи действията ти няма да изглеждат като добри дела, а като злодеяния.

Те не само няма да получат Божието одобрение, но и ще бъдат осъдени. Какво се надява човек да спечели от такава вяра в Бог? Нима в крайна сметка такава вяра няма да се окаже напразна?

Най-лесният начин за практикуване на навлизането в истината реалност за всички, които изпълняват дълг, независимо колко дълбоко или плитко е разбирането им за истината, е да мислят за интересите на Божия дом във всичко и да се избавят от егоистичните си желания, личните си намерения, мотиви, гордост и статус. Най-малкото, което човек трябва да направи, е да постави интересите на Божия дом на първо място. Ако някой, който изпълнява дълг, не може дори и само това да направи, как може да се каже за него, че изпълнява дълга си? Това не е изпълнение на дълг. Преди всичко трябва да мислиш за интересите на Божия дом, да проявяваш внимание към Божиите намерения и да вземаш предвид делото на църквата. Постави тези неща на първо място; едва след това можеш да мислиш за стабилността на статуса си или за това как те възприемат другите. Не смятате ли, че това става по-лесно, като го разделите на две стъпки и направите някои компромиси? Ако практикуваш така известно време, ще започнеш да усещаш, че не е чак толкова трудно да удовлетвориш Бог. Освен това трябва да можеш да изпълняваш отговорностите си, задълженията си и дълга си и да се избавиш от егоистичните си желания, намерения и мотиви; трябва да проявяваш внимание към Божиите намерения и да поставяш на първо място интересите на Божия дом, делото на църквата и дълга, който ти е възложен. След като преживяваш така известно време, ще усетиш, че това е добър начин да постъпваш. То е да живееш открито и прямо и да не си низък, долен човек; то е да живееш справедливо и достойно, а не да бъдеш безгръбначен, достоен за презрение и подъл. Ще усетиш, че това е начинът, по който човек трябва да действа, и това е образът, който трябва да изживее. Постепенно желанието ти да удовлетворяваш собствените си интереси ще отслабне. В този момент, независимо от колко време вярвате в Бог, навлизането ви в уроците, отнасящи се до стремежа към истината, практикуването на истината и навлизането в истината реалност, както и преживяването ви на тези уроци, нямат дълбочина и вие нямате истинско преживяване на тях, затова не можете да създадете истинско свидетелство. Току-що ви посочих един прост подход: започнете да практикувате по

този начин и след известно време вътрешното ви състояние неусетно ще започне да се променя. От това противоречиво състояние, в което нито сте твърде заинтересовани да вярвате в Бог, нито изпитвате твърде голяма неприязън към това, ще преминете в състояние, в което усещате, че вярването в Бог и това да сте честни хора са добри неща, и в което сте заинтересовани да бъдете честни хора и чувствате, че в живота по този начин има смисъл и подхранване. Ще се почувствате заземени, омиротворени и радостни в сърцата си. Такова ще стане състоянието ви. Това е резултатът, който произтича от избавянето от собствените ви намерения, интереси и егоистични желания. Това се получава. То е отчасти резултат от човешко сътрудничество и отчасти дело на Светия Дух. Светият Дух не действа без сътрудничеството на хората. Всички хора имат неправилни вътрешни състояния — негативност, слабост, униние и крехкост; някои имат подли намерения; някои постоянно биват тормозени от гордостта си, егоистичните си желания и личните си интереси; някои мислят, че нямат заложби и преминават през състояния на негативност. Ще ти бъде много трудно да добиеш делото на Светия Дух, ако живееш постоянно в тези състояния. Ако ти е трудно да добиеш делото на Светия Дух, тогава у теб ще има малко положителни елементи, а негативните ще изплуват на повърхността и ще те смущават. Хората винаги разчитат на собствената си воля, за да потиснат тези негативни състояния, но колкото и да ги потискат, не могат да се отърсят от тях. Основната причина за това е, че хората не могат да разпознават задълбочено тези негативни неща; те не виждат ясно същността им. Поради това им е много трудно да се опълчат на плътта и на Сатана. Освен това те винаги засядат в тези негативни, меланхолични и упадъчни състояния и вместо да се молят и уповават на Бог, те карат как да е. В резултат от това Светият Дух не действа в тях и те все не съумяват да разберат истината, липсва им посока във всичко, което правят, и нямат ясно виждане по нито един въпрос. Вътре в теб има твърде много негативни неща, те са изпълнили сърцето ти, затова често си негативен и меланхоличен духом и се отдалечаваш все повече от Бог, и все повече отслабваш. Ако не можеш да добиеш просветлението и делото на Светия Дух, няма да можеш да избягаш от тези състояния и негативното ти състояние няма да се промени, защото не можеш да намериш път, ако Светият Дух не действа в теб. Поради тези две

причини ти е много трудно да се отървеш от негативното си състояние и да преминеш в нормално състояние. Макар и в изпълнението на дълга си сега да устоявате на трудностите, да работите усърдно, да влагате много усилия и да сте в състояние да се отречете от семейството и кариерата си и да се откажете от всичко, негативните състояния у вас все още не са истински преобразувани. Оплетени сте в твърде много мрежи, които ви пречат да се стремите към истината и да я практикувате, като например вашите представи, фантазии, знания, философии за светските отношения, егоистични желания и покварени нрави. Тези негативни неща са изпълнили сърцата ви. Макар че сте млади, мислите ви са много сложни. Наблюдавате и проучвате всяка Моя дума и всяко Мое изражение, а след това ги прехвърляте в съзнанието си до безкрай. Защо е така? Следвате Бог от няколко години, но още не виждам никакъв напредък или промяна у вас. Човешките сърца са изцяло обладани от сатанински неща. Това е очевидно за всички. Ако не ги отрежеш, ако не си способен да се отървеш от тези негативни състояния, няма да можеш да се превърнеш в подобие на дете и да застанеш пред Бог с жизненост, обичливост, невинност, простота, истинност и чистота. Тогава ще ти е трудно да добиеш и делото на Светия Дух, и истината.

Към момента всички вие имате някои добри качества, които са похвални, а именно решимостта да страдате и вярата. Тези добри качества са спасили всички ви. Ако нямахте тези качества — решимостта да понасяте трудности и истинската вяра да отдаваш всичко на Бог — нямаше да имате никаква мотивация да изпълнявате дълга си и нямаше да можете да устоите до ден-днешен. Някои хора изпълняват дълга си известно време, но понеже не се интересуват от истината и не получават никаква полза от изпълнението на дълга си, се връщат в светския живот да работят, да печелят пари и да се женят. Смятат, че като се мотаят тук, без да виждат никакви резултати, пропиляват младостта си, най-хубавите си години и живота си. Тези хора са разкрити неверници. Само онези, които искрено отдават всичко на Бог, са в състояние да държат на дълга си и да са непреклонни. В момента всички вие изпълнявате дълга си на пълно работно време. Не сте възпирани или обвързани от семейство, брак или богатство. Вие вече сте излезли от тези неща. Въпреки това представите, фантазиите, знанията, личните намерения и желания, които изпълват

главите ви, остават напълно непокътнати. Затова, когато става дума за нещо, което е свързано със слава, статут или възможност да блеснете — например, когато чуете, че Божият дом планира да развива различни талантливи хора — всяко от вашите сърца тупти силно в очакване, всеки от вас все иска да се прочуе и да застане под светлините на прожекторите. Всички вие искате да се борите за статут и слава. Вие се срамувате от това, но ще се чувствате зле, ако не го направите. Изпитвате завист и омраза и се оплаквате, когато видите, че някой се отличава, и смятате, че е несправедливо: „Защо аз не мога да се отличавам? Защо все други хора са в центъра на вниманието? Защо все не идва моят ред?“. И след като почувствате негодувание, се опитвате да го потиснете, но не успявате. Молите се на Бог и за известно време се чувствате по-добре, но когато отново се окажете в подобна ситуация, отново не можете да я преодолеете. Нима това не е проява на незрял духовен ръст? Когато хората изпадат в такива състояния, нима не попадат в капана на Сатана? Това са оковите на покварената природа на Сатана, които окованат хората. Ако хората се отърват от тези покварени нрави, няма ли да се чувстват освободени и облекчени? Помислете за това: ако искате да избегнете изпадането в тези състояния на съревнование за слава и придобивки, да се освободите от тези покварени състояния и да се избавите от напрежението и оковите на славата, придобивките и статуса, кои истини трябва да разберете? Кои истини реалности трябва да притежавате, за да добиете свобода и освобождение? Първо, трябва да проумеете, че Сатана използва славата, придобивките и статуса, за да покварява хората, да ги вкара в капан, да ги тормози, да ги съсипе и да ги хвърли в грях. Освен това хората могат да се откажат и да се избавят от славата, придобивките и статуса само като приемат истината. Загърбването на тези неща е много трудно за всички, независимо дали са млади, или стари, дали вярват отдавна, или отскоро. Макар че някои хора са интровертни и изглеждат мълчаливи, в действителност те таят в сърцата си повече трудности от другите. Отказването от славата, придобивките и статуса е трудно за всички; никой не може да устои на изкушението на тези неща — вътрешните състояния на хората са едни и същи. Сатана е покварил човека, като е използвал само славата и придобивките; няколкото хиляди години традиционна култура просто са внушили тези неща на хората. Поради това покварената човешка

природа обича и се стреми към славата, придобивките и статуса, просто различните хора се стремят и я проявяват по различен начин. Някои никога не говорят за това и го таят в сърцата си, докато други го разкриват в думите си. Някои са готови да се борят за тези неща съвсем безскрупулно, докато други не се борят за тях, но в лични разговори се оплакват, мрънкат и чупят неща. Макар че това се проявява по различен начин при различните хора, природата им е напълно еднаква. Всички те са покварени човеци, които се съпротивляват на Бог. Ако винаги си съсредоточен върху славата, придобивките и статуса, ако за теб те са особено ценни, ако изпълват сърцето ти и ако не си склонен да се откажеш от тях, ще бъдеш контролиран и обвързан от тях. Ще им станеш роб и в крайна сметка те ще те разрушат до основи. Трябва да се научиш да се отказваш от тези неща и да ги оставяш настрана, да препоръчваш други хора и да им позволяваш да изпъкват. Не се бори и не бързай да се възползваш от възможностите да се откроиш и да блеснеш. Трябва да можеш да оставяш тези неща настрана, но и не бива да отлагаш изпълняването на дълга си. Бъди човек, който работи тихо и незабележимо, който не се изтъква пред останалите, докато отдадено изпълнява дълга си. Колкото повече се отказваш от гордостта и статута си и колкото повече се отказваш от интересите си, толкова по-спокоен ще се чувстваш, толкова повече светлина ще има в сърцето ти и толкова повече ще се подобрява състоянието ти. Колкото повече се бориш и се състезаваш, толкова по-мрачно ще става състоянието ти. Ако не ми вярваш, пробвай и виж! Ако искаш да преобърнеш този тип покварено състояние и да не бъдеш контролиран от тези неща, трябва да търсиш истината и ясно да разбираш същността на тези неща, а след това да се избавиш от тях и да ги изоставиш. Ако ли не, колкото повече се бориш, толкова по-мрачно ще става сърцето ти и толкова повече завист и омраза ще чувстваш, а желанието ти да добиеш тези неща само ще нараства. Колкото по-силно е желанието ти да ги добиеш, толкова по-малко ще ти се удава, а при това положение омразата ти ще расте все повече. Колкото по-силно мразиш, толкова по-мрачен ще ставаш отвътре. Колкото по-мрачен си отвътре, толкова по-зле ще изпълняваш дълга си, а колкото по-зле изпълняваш дълга си, толкова по-малко можеш да бъдеш оползотворяван от Божия дом. Това е порочен кръг от взаимни зависимости. Ако никога не изпълняваш дълга си добре, постепенно ще бъдеш отстранен.

За да може Светият Дух да работи в един човек и да преобразува различните му негативни състояния, този човек трябва активно да съдейства и да търси, понякога да страда, да плаща цена, да се отрече от някои неща и да се опълчи на плътта, за да обърне хода им постепенно. Необходимо е дълго време, за да се постигнат резултати и човекът да стъпи на правия път, но на Бог са Му необходими само няколко секунди, за да разкрие някого. Ако не изпълняваш дълга си добре и винаги се стремиш да се откроиш, да се съревноваваш за статус, да изпъкнеш и да блеснеш, като се бориш за репутацията и интересите си, то не си ли просто полагащ труд, докато живееш в това състояние? Можеш да полагаш труд, щом ти харесва, но е възможно да бъдеш разкрит, преди да приключиш с полагането на труд. Когато хората са разкрити, настъпва денят на тяхното заклеймяване и отстраняване. Възможно ли е този изход да бъде преобърнат? Не е лесно; може Бог вече да е определил изхода на такъв човек, а ако е така, той е в беда. Хората обикновено извършват прегрешения, проявяват покварени нрави и допускат няколко дребни грешки или задоволяват егоистичните си желания, говорят със скрити мотиви и участват в измама, но стига да не прекъсват или смущават делото на църквата, да не забъркват страхотни каши, да не накърняват Божия нрав и да не предизвикват очевидни неблагоприятни резултати, те все още имат шанс да се покаят. Но ако извършат някое огромно зло или причинят голяма катастрофа, може ли да се изкупят въпреки това? За човек, който вярва в Бог и изпълнява дълг, е много опасно да стигне дотам. Същото е като при брачните двойки, които прекарват живота си заедно. Ако има леки търкания между двамата и те от време на време казват нещо, което наранява другия, могат да продължат да живеят заедно, стига само да са толерантни един към друг. Ако обаче някой от тях има извънбрачна връзка и никакви усилия от страна на партньора му не могат да го върнат обратно, и той не иска да се върне, как биха могли да останат заедно? Да се опитва да проявява още повече търпимост към другия би било безполезно, напразно. Един такъв брак е разрушен и единственото, което могат да направят, е да се разведат. Ако двама души стигнат дотам, дори и да продължат да живеят под един покрив, бракът им ще съществува само на книга. Няма значение дали ще се разведат, или не. Ако вярваш в Бог, изпълняваш дълга си и стигнеш до такъв

момент — когато изпуснеш шансовете си да се стремиш към истината и да бъдеш усъвършенстван, сърцето ти е винаги втвърдено и ти никога не се покайваш или връщаш назад, а продължаваш упорито да се стремиш към статус, без да приемаш и капка от истината, макар че Бог ти е дал много възможности — тогава рано или късно ще дойде ден, когато ще бъдеш разкрит и отстранен. Възможно е нещо, ситуация, дума или отношение да те разкрие докрай. Затова, ако човек не добие делото на Светия Дух и не спечели истината, ако винаги е обвързан и контролиран от покварения си, сатанински нрав, ако живее с всякакви егоистични желания и намерения и не може да се освободи от тях, тогава той е в голяма опасност. Рано или късно ще стъпи накриво и ще бъде разкрит. Може би още не си стъпил накриво, но това не значи, че това няма да ти се случи в бъдеще. Може би сега все още си в състояние да изпълняваш дълга си и може би още имаш решимостта да отдаваш всичко на Бог и да понасяш трудности, може би имаш някаква решимост да се стремиш към усъвършенстване, но това не може да замести разбирането за истината, нито навлизането в истината реалност, нито пък означава, че няма да стъпиш накриво по-нататък или че ще съумееш да останеш непоклатим. Някои хора вярват в Бог от няколко години, но не разбират и грам от истината. Погледът им върху нещата остава същият като този на невярващите. Когато видят как някой лъжеводач или антихрист бива разкрит и отстранен, те си мислят: „Да вярваш в Бог, да следваш Бог и да живееш пред Бог е като да ходиш по тънък лед! То е като да вървиш по ръба на бръснача!“. Други пък казват: „Да бъдеш водач и работник и да служиш на Бог е рисковано. Правилно казват хората, че да си близо до цар е толкова опасно, колкото да лежиш до тигър. Ако направиш или кажеш нещо погрешно, ще накърниш Божия нрав и ще бъдеш отстранен и наказан!“. Правилни ли са тези думи? Какво означава „да ходиш по тънък лед“ и „да вървиш по ръба на бръснача“? Тези думи означават, че е налице голяма опасност, че опасност има във всеки един момент и при най-малкото невнимание човек ще загуби почва под краката си. Поговорката „да си близо до цар е толкова опасно, колкото да лежиш до тигър“ е много разпространена сред невярващите. Тя означава, че е опасно да се приближаваш до дяволски крал. Ако човек прилага тази поговорка към служенето на Бог, къде греши? Не е ли богохулство сравнението на дяволски крал с Бог, със Създателя? Това е

сериозен проблем. Бог е праведен и свят Бог; това човек да бъде наказан за съпротива или враждебност към Бог е напълно естествено и обосновано. Сатана и дяволите не притежават и капка истина; те са мръсни и нечестиви, те колят невинни и поглъщат добри хора. Как може да бъдат оприличени на Бог? Защо хората изкривяват фактите и клеветят Бог? Това е чудовищно богохулство! Когато някои хора, които често са негативни и не изпълняват дълга си искрено, бъдат кастрени, те се тревожат, че ще бъдат отстранени и често си мислят: „Да вярваш в Бог наистина е като да ходиш по тънък лед! Направиш ли нещо грешно, те кастрят; щом бъдеш окачествен като лъжеводач или антихрист, те освобождават и отстраняват. В Божия дом често се случва Бог да е ядосан и когато хората са направили няколко лоши неща, те биват отстранени с една дума. Дори не им се дава шанс да се покаят“. Наистина ли така стоят нещата? Наистина ли Божият дом не дава на хората шанс да се покаят? (Това не е вярно.) Тези зли хора и антихристи са отстранени само защото са извършили многобройни злодеяния и са били кастрени, предупреждавали са ги многократно, но те въпреки всичко това не са се променили. Какъв е проблемът с този начин на мислене сред хората? Те си намират благовидни оправдания. Не се стремят към истината, нито полагат труд както трябва, и понеже се страхуват да не бъдат премахнати и отстранени, горчиво се оплакват и разпространяват представите си. Те очевидно имат некачествена човешка природа и често са нехайни и негативни и се отпускат в работата си. Страхуват се да не бъдат разкрити и отстранени, затова хвърлят цялата вина върху църквата и Бог. Какво е естеството на това? То е да съдиш Бог, да се оплакваш от Него и да Му се съпротивляваш. Тези думи са най-очевидните заблуди и най-абсурдните твърдения. Фактът, че тези хора могат да казват такива неща, доказва, че макар и да вярват в Бог от години, те никога не са се стремили към истината. Само това може да ги накара да изпаднат дотолкова, че да съдят Бог, да Му се съпротивляват и да Го хулят. Очевидно е, че тези, които често са негативни и не се стремят към истината, действително живеят в опасност. И така, как трябва да практикуват вярващите в Бог, за да са в безопасност и да се освободят от тези опасни обстоятелства? Ключът е в това да вървят по пътя на стремежа към истината. Ако човек е в състояние да разбере някаква част от истината, ако може да се покори на Бог на елементарно ниво, той ще

бъде в относителна безопасност и сигурност. Тези, които не се стремят към истината, които не притежават нищо от истината реалност и често са негативни, винаги са в опасност от отстраняване. Хората, които изпитват неприязън към истината в сърцата си, които все чувстват, че е твърде трудно или глупаво да практикуваш истината, са именно тези, които са в най-голяма опасност. Рано или късно те ще бъдат разкрити и отстранени.

Независимо дали даден човек е измамен, или сравнително открит и честен, човешките намерения, желания и нечистотии са повече или по-малко едни и същи. Ако всички вие можете да обърнете посоката, да се отърсите от тези покварени състояния и, ако не друго, то поне да изпълнявате дълга си подобаващо, ще имате човешко подобие. Ако се придържате към личните си намерения, мотиви и желания, докато изпълнявате дълга си, е много вероятно да предизвикате отклонения и грешки и ще ви бъде много трудно да се справите с нещата според принципите или да изпълнявате дълга си добре и да сте в съгласие с Божиите намерения. Това е така, защото хората са твърде нехайни и са изпълнени с твърде много нечистотии. Ако искаш да изпълняваш дълга си добре, трябва първо да преодолееш личните си намерения и желания. След това вътрешното ти състояние бавно ще се промени, умствената ти нагласа ще се подобри, положителните елементи у теб ще станат повече, а нечистотиите ти — по-малко, сърцето ти ще стане по-чисто и по-просто и единственото ти желание ще бъде да изпълняваш дълга си добре, за да удовлетвориш Бог. По този начин няма лесно да изпадаш под контрола на сатанински мисли и възгледи или на философиите за светските отношения. Ще получиш свобода и освобождаване по естествен начин и всичко, което правиш, ще бъде лесно и приятно. То е същото като при ходенето — ако човек носи голям товар, ходенето ще е много уморително и той ще ходи все по-бавно, докато не се срине и сгромоляса от изтощение. Ако обаче се отърве от този товар, ходенето става много по-лесно, а човек се чувства освободен и свободен. Всички вие трябва да си водите дневник или да напишете есе със свидетелство за всеки аспект на освобождението и свободата, който добивате. Трябва да опишете как сте търсили истината и сте се отървали от товара си, когато са ви сполитали неща, както и на кои от собствените си намерения и мотиви сте се опълчили и какво просветление сте получили, и какви

приятни чувства сте изпитали — пишете за тези състояния и знания. Това е свидетелство на преживяване и то е много полезно както за вас, така и за другите. По този начин ще станеш по-опитен, разбирането ти за истината ще се усъвършенства и дните ти на свобода и избавление ще се умножат. Ще станеш свободен човек, човек като Йов. Защо Йов е можел с такава лекота да произнесе известните слова: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21)? Дали е стигнал дотам да може да ги произнесе с такава лекота за един ден? Категорично не. Тези думи са обобщение на дни, години и десетилетия преживяване. Те са плодове на събиран с десетилетия житейски опит. Не е никак лесно да добиеш истината и да изричаш свидетелски думи. Единственият начин да постигнеш резултати във вярата си в Бог е да вървиш по пътя на стремежа към истината. След като се откажеш от стремежа към слава, придобивки и статус, ще ти стане много по-лесно. Ще ти стане лесно да поемеш по пътя на стремежа към истината. Когато добиеш толкова опит, че да разбираш истината и да навлезеш в реалността, ще си добил истината и ще си постигнал свобода и избавление. В този момент ще мислиш, че си спечелил много от това, че следваш Христос и се стремиш към истината. Ще си се отказал от стремежа си към слава, придобивки и статус, както и от семейните си обвързаности, за да добиеш истината. Ще си последвал Бог и ще си изпълнил дълга си на сътворено същество, постепенно ще си започнал да разбираш истината и ще си прозрял много неща. Сатана вече няма да те подвежда и оковава. Добиването на истината и на живот е най-ценното нещо; истината е това, което е най-достойно за твоята любов. Когато разбереш, че истината е най-ценното нещо, ще осъзнаеш, че славата, придобивките, статусът, парите, суетата и гордостта нямат стойност и че през цялото време са ти нанасяли вреда. Затова ще отритнеш тези неща и ще си способен да се откажеш от тях. Това има дълбок смисъл. Въпреки всичко все още има хора, които не са способни да счупят оковите на репутацията и статуса. Те по цял ден си блъскат главата и се борят с другите за слава, придобивки и статус. Дори вдигат врява и се карат за някои неща, които са въпрос на суета и гордост. Те не се стремят към истината, нито отчитат Божиите намерения. Смятат славата, придобивките и статуса за по-важни от всичко останало и в резултат от това се бъхтят с години заради тях, без да притежават и

най-малката частица от истината реалност. Какъвто и дълг да изпълняват, го правят зле и пропиляват най-хубавите години от живота си. Такова е жалкото състояние на тези, които не се стремят към истината. Така тези хора безцелно се носят по течението във вярата си в Бог. Десет или двадесет години по-късно те все още не са добили истината и живота, и все още не са в състояние да свидетелстват за Бог. Когато катаклизмите настъпят, те ще се вцепенят и няма да знаят в кой точно ден ще загинат в катаклизмите, а тогава вече ще е твърде късно да съжаляват. Ето защо рано или късно ще дойде ден, в който тези, които вярват в Бог, но не се стремят към истината, ще съжаляват. В днешно време мнозина все още сляпо се стремят към слава, придобивки и статус, и когато ги кастрят, им се струва, че са претърпели голямо унижение. Те правят всичко възможно, за да си измислят хитри извинения и обяснения в защита на суетата и гордостта си. Не приемат истината, за да преодолеят покварения си нрав, и все така поставят славата, придобивките и статуса над всичко останало. Подобни хора живеят толкова жалък живот! Това са най-глупавите и невежи хора.

Сега е най-подходящият момент да изпълнявате дълга си, да добиете опит как да се отърсите от покварените си нрави, как да спечелите Божиите напътствия, как да изпълнявате дълга си отдадено, как да удовлетворите Божиите намерения, как да изпълните отговорностите си и да не бъдете нехайни в дълга си, как да отдадете сърцето си на Бог, да преживеете и придобиете познание за Божиите слова, докато изпълнявате дълга си, и да видите Божиите дела. Каква отлична възможност! Някой ден, когато сте се променили, вече няма да се борите за гордост и статус. Каквото и да се иска от вас, то няма да ви се струва много трудно и ще го извършите с лекота. Ще ви е лесно да прилагате истината на практика, да действате според принципите и да прозирате много неща. Ще бъдете напълно способни да изпълнявате дълга си нормално и никога вече няма да бъдете възпирани от никой човек, събитие и нещо. Това е да навлезете изцяло в истината реалност.

16 юли 2015 г.

ЗА ДА ПРИДОБИЕ ИСТИНАТА, ЧОВЕК ТРЯБВА ДА СЕ УЧИ ОТ ХОРАТА, СЪБИТИЯТА И НЕЩАТА ОКОЛО СЕБЕ СИ

В момента тези, които вярват в Бог с цялото си сърце, са съсредоточени върху съвестното изпълнение на дълга си и искат да го изпълнят добре. Въпреки това, тъй като всички имат покварен нрав и имат своите собствени трудности и недостатъци, им е трудно да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите — това би изисквало от тях да търсят и работят усърдно върху истината. Когато възникнат трудности, всички трябва да се молят заедно и да търсят истината, за да разрешат заедно своите проблеми. Това е отговорност и дълг на всеки човек. Отговорност и задължение на всеки е да изпълнява дълга си добре. Това не е отговорност на един човек в частност, а по-скоро е съвместна отговорност на всички. И така, всички трябва да работят усърдно заедно и да се научат да си сътрудничат в хармония. Освен да се въоръжат с истината, всички трябва да се въоръжат и с професионални познания, да заложат на силните си страни, да научат някои практически неща, да се учат един от друг и да работят върху своите слабости, като си помагат взаимно. Така постигат все по-добри резултати в дълга си.

Защо мислите, че е толкова трудно за невярващите да свършат каквото и да е и защо техните препятствия са толкова големи? Това е така, защото хората имат сатанинска природа. Всички живеят според покварения си нрав, искат да се перчат, искат да имат последната дума и не могат да си сътрудничат в хармония. Следователно е много трудно за тях да свършат нещо успешно. По средата на дадена задача те се разделят поради разединението си и тръгват по различни пътища. Тези с добра човешка природа могат да стигнат малко по-далеч. Рано или късно тези, които не разполагат с истината, ще претърпят неуспех. Ако ясно разбирате това, то трябва да се научите да приемате истината, да ѝ се подчинявате и да си сътрудничите заедно с останалите в хармония. Защо хората не си сътрудничат в хармония? (Тъй като хората са надменни и самоправедни. Мислят си, че винаги са прави, и не желаят да приемат предложенията на останалите.) И надменността, и самоправедността са част от покварения нрав. Лесно ли е да се разреши този проблем?

Може ли някой да го разреши? Невярващите са напълно неспособни да разрешат този тип проблем. Защо? Защото не приемат истината. Живеят според сатанински философии, според собствената си воля, тактики, схеми, кроежи и сатанински нрав. Не приемат истината, а още по-малко я прилагат на практика, не се стремят да се опознаят, да се опълчат на себе си или да се подчинят на истината. Не казват абсолютно нищо за тези позитивни въпроси и правилни пътища. Никога не признават, че Бог е истината, и никога няма да повярват в Него, така че каквато и кариера да изберат и с каквото и да се занимават, накрая винаги се провалят и сами се съсипват. В Божия дом е различно. В Божия дом Бог е Този, Който властва. Неговото слово и истината са това, което властва. Всеки ден Божиите избраници ядат и пият Неговото слово и разговарят за истината. Техните сърца все повече се изпълват със светлина и те са готови да се стремят към истината и да я получат. Защо братята и сестрите са по-ефективни, когато работят заедно, от невярващите? Най-малкото те имат основа: всички са хора, които вярват в Бог с цялото си сърце, и в Божия дом те са обединени в мисленето и усилията си, когато изпълняват дълга си. Също така имат обща вяра, общи цели и духовете им са взаимосвързани. Независимо дали са от севера, юга, или Централните равнини и въпреки че диалектите им са различни, те бързо се опознават помежду си, докато общуват за вярата и обсъждат преживяванията си, като че ли се познават отдавна. Чувстват, че са членове на едно и също семейство. Още повече, че хората, които не подхождат практично, които винаги кроят схеми и мамят, които правят номера, които винаги са надменни и самоправедни, които следват собствената си воля и които не приемат дори и малка частица истина, не могат да стоят непоклатими в Божия дом. Те естествено са отстранени и премахнати, тъй като Божият дом се управлява от истината. Всичко това е видимо и вече е доказано, че е истина. Независимо от възрастта ти, пола и дори нивото на уменията ти, ако кажеш: „Разбирам от експертната си област, така че казаното от мен е правилно. Няма да ви слушам!“, тогава как ще гледат на теб останалите? Дали ще одобрят такъв тип човек? (Не, няма.) Може ли този тип човек да изпълнява дълга си добре и да стои непоклатим? (Не, не може.) За такъв човек е лесно да бъде отстранен. На някои говоренето им се отдава и речта им е особено приятна за слушане, но не правят нищо практично. В началото хората ще имат добри чувства

към тях, но какво ще стане по-късно? Всеки ще прозре истината за тях и ще каже: „Този човек говори приятно на повърхността, но не прави нищо практично. С един поглед към него ще разберете, че не обича истината. Съсредоточава се върху преструването и как да се представи пред другите. Никога не е разговарял за истината и не е размишлявал върху себе си. Не се различава от невярващите, той е неверник“. След като видят това, хората ще започнат да се дразнят от него, ще си мислят, че говоренето или работата с него няма да е конструктивна или полезна. Този тип човек ще накара останалите да се чувстват нещастни и потиснати духом и те бавно ще започнат да се дистанцират от него. Когато види, че е изоставен от другите и че е станал напълно изолиран, тогава ще започне да се самоанализира. Едва тогава той ще осъзнае: „Неприемливо е човек да не преследва истината. Да разчитам на дребни номерца, заложби и дарби, или на собствените ми преживявания, уроци, философии за светските отношения и тактика, просто няма да проработи в Божия дом. Трябва да приема и преследвам истината, за да избегна отстраняването!“. Ако такъв човек наистина се покае и промени, тогава все още има капка надежда, че може да бъде спасен.

Какъв тип човек се харесва на повечето хора в Божия дом? (Харесват се хора, които търсят истината, могат да я приемат и които разполагат с истината реалност.) Как хората, които притежават истината реалност, я показват? (Те са по-честни.) Имат честна човешка природа. Какво друго? (По-благочестиви са.) На вид те изживяват по-благочестив и порядъчен живот, а за другите е полезно да ги наблюдават. Какво друго? (Те са в състояние да практикуват истината и да действат принципно.) Това са някои практични начини, по които го показват. Какво включва това да действаш принципно? Какви са детайлите? Например, когато става въпрос за това как да се отнасяме към хората, независимо дали имат статус, или не, дали са братя и сестри, водачи или работници, какви принципи трябва да се спазват? Без съмнение е честно и разумно да бъдат третирани съобразно Божието слово и истината. Въобще не можете да разчитате на чувства или лични предпочитания, да се сближавате до един, но да се дистанцирате от друг, да тормозите простодушните, но да се стараете да се подмазвате на впечатляващите, или да формирате групички, за да създадете фракционен конфликт. Освен това не можете да нападате

или да изключвате хората, които се стремят към истината и изпълняват дълга си. Трябва да третирате хората съобразно истините принципи. Това е принципът, според който да се държите с хората, а също и принципът на това да се разбирате с околните. Хората, които вярват в Бог, трябва да се отнасят към всички хора справедливо. Да печелите на своя страна някои, когато са полезни, и да изключвате други, които не са полезни — това ли е принципът, според който трябва да се държите с хората? Това е философията на невярващите за светските отношения, сатанински нрав и сатанинска логика. В Божия дом какви са принципите, според които хората да бъдат третирани? Трябва да се държите с всеки съобразно истините принципи и трябва да се отнасяте към своите братя и сестри справедливо. Как да се отнасяте справедливо с тях? Това трябва да се основава на Божието слово, на това кои хора Бог спасява и кои отстранява, кои харесва и кои мрази — това са истините принципи. На братята и сестрите трябва да им се помага с любов, трябва да бъдат третирани с взаимно приемане и търпение. Злите хора и неверниците трябва да бъдат разпознати, отделени и държани на разстояние. Само по този начин отношението ви към хората е принципно. Всеки брат и сестра има силни и слаби страни и всички те имат покварен нрав, така че, когато са заедно, трябва да си помагат с любов, трябва да са толерантни и търпеливи, не трябва да са дребнави, нито твърде сурови. По-конкретно трябва да се полагат изобилни грижи за братята и сестрите, които не вярват в Бог отдавна, или на тези, които са млади, и търпеливо да бъдат подкрепяни. Ако разкрият някаква поквара, тогава разговаряйте с тях относно истината и търпеливо ги увещавайте. В никакъв случай недейте да ги осъждате с лекота или да преувеличавате проблемите им, тъй като това е сурово. Ако те е страх и се криеш, когато откриеш фалшив водач или антихрист, който върши злодеяния, и не се осмеляваш да го разобличиш, но когато осъзнаеш, че твоите братя и сестри разкриват някаква поквара, се хващаш за тях и правиш от мухата слон, що за поведение е това? Хората, които имат такова поведение, са омразни и тормозят другите. Това не е честно отношение към околните, а по-скоро поведение съобразно личните ти предпочитания. Това е покварен, сатанински нрав, което е прегрешение! Бог вижда всичко, което хората правят. Каквото и да правиш и да мислиш в сърцето си, Бог проучва внимателно! Каквото и да правиш, трябва да

схванеш принципите. Преди всичко трябва да разбереш истината. Щом разбереш истината, ще ти е лесно да разбереш Божиите намерения и ще знаеш принципите, според които Бог изисква от хората да се държат един към друг. Ще знаеш как да се държиш с хората и ще можеш да се отнасяш с тях съобразно Божиите намерения. Ако не разбираш истината, със сигурност няма да можеш да разбереш Божиите намерения и няма да се отнасяш към околните по принципен начин. Начинът, по който трябва да се държиш с околните, е ясно показан или загатнат в Божиите слова; нагласата, с която Бог се отнася към човечеството, е нагласата, която хората трябва да възприемат в отношението си един към друг. Как се отнася Бог към всеки един човек? Някои хора са с незрял духовен ръст, други са млади, трети вярват в Бог от много скоро, четвърти не са лоши по природа същност, нито са злонамерени, но са малко невежи или им липсват заложби. Или пък са обект на твърде много ограничения и тепърва ще разберат истината, тепърва ще имат навлизане в живота, така че им е трудно да се въздържат от извършване на глупави или невежи действия. Бог обаче не се фиксира върху преходната глупост на хората. Той гледа само в сърцата им. Ако имат решимостта да се стремят към истината, което е правилно и е тяхната цел, тогава Бог ги наблюдава, чака ги и им дава време и възможности, които им позволяват да навлязат. Бог няма да ги отпише заради едно-единствено прегрешение. Това е нещо, което хората често правят. Бог никога не се отнася към хората така. Ако Бог не се отнася към хората така, защо тогава те се държат така с другите? Не показва ли това техния покварен нрав? Това е точно техният покварен нрав. Трябва да погледнеш как Бог се отнася към невежите и глупави хора, как се отнася към тези с незрял духовен ръст, как се отнася към нормалното разкриване на покварения човешки нрав и как се отнася към онези, които са злонамерени. Бог се отнася към различните хора по различен начин и също има множество начини, по които да управлява различните състояния на различните хора. Трябва да схванеш тези истини. Щом схванеш тези истини, тогава ще разбереш как да преживяваш нещата и да се отнасяш към хората съобразно принципите.

Въз основа на степента на поквареност ли определя Бог дали даден човек ще бъде спасен, или не? Въз основа на размера на прегрешенията или количеството на покварата му ли определя дали да го съди и

наказва, или не? Определя ли крайната му цел и изхода му въз основа на външния му вид, семейния му произход, нивото на заложбите му или колко страдания е понесъл? Бог не основава решенията Си на тези неща. Той дори не поглежда към тях. Така че трябва да разбереш, че тъй като Бог не преценява хората въз основа на тези неща, ти също не трябва да ги преценяваш въз основа на тях. Да кажем, като видиш някого, който е привлекателен и изглежда добър човек, започваш да говориш с него повече, да му обръщаш повече внимание, да се сближаваш и сприятеляваш с него. След това, да кажем, виждаш някого, който е непривлекателен, неприятен за слушане, не знае как да общува с другите и не се вписва, и не го признаваш и понякога дори изпитваш желание да го тормозиш или да му говориш гадни думи, за да го потискаш — що за отношение към хората е това? Всички тези неща произлизат от покварен, сатанински нрав. Желаете ли да живеете с такъв покварен, сатанински нрав? Желаете ли да бъдете ограничени и обвързани от вашия покварен, сатанински нрав и той да ръководи действията ви? (Не.) Субективните желания на хората са такива, че никой не иска да действа или да изпълнява дълга си, докато живее в покварения нрав на Сатана. Субективната воля на хората е такава, че те се стремят към добро и са склонни да практикуват истината, но ако не я схващат и не се стремят към нея, не са сериозни към нея или не полагат никакви усилия за нея, те няма да могат да навлязат в истината реалност. Ако не си в състояние да навлезеш в нея, тогава това, което изживяваш, принципите, към които се придържаш във всички свои действия, и думите, които казваш, няма да отговарят на истината и всичко това ще бъде напълно лишено от истината. Ако има дори един аспект на истината, който не схващаш, тогава въобще няма да си в състояние да навлезеш в истината реалност, а ако не можеш да навлезеш в нея, тогава няма и да притежаваш истина. Има ли човешка природа в тези, които не притежават истината? (Не.) Всичко, което такива хора изживяват, е покваренят нрав на Сатана. Не е вярно, че хората придобиват истината реалност веднага щом започнат да изпълняват дълга си. Изпълнението на дълга е само един метод и един канал, който човек да използва. При изпълнението на дълга си хората използват стремежа към истината, за да преживеят Божието дело, постепенно да схванат и приемат истината и след това да я практикуват. Тогава те достигат състояние, в което се отървават

от покварения си нрав, отървават се от обвързаностите и контрола на покварения нрав на Сатана и така стават хора, които притежават истината реалност и придобиват нормална човешка природа. Само когато имаш нормална човешка природа, изпълнението на дълга ти и действията ти ще бъдат поучителни за хората и задоволителни за Бог. А хората могат да отговарят на критериите като сътворени същества само когато са одобрени от Бог за изпълнението на дълга си. И така, що се отнася до изпълнението на вашия дълг, въпреки че това, което сега давате от себе си и проявявате с преданост, са различните умения, обучение и знания, които сте придобили, именно посредством канала на изпълняването на дълга си можете да разберете истината и да узнаете какво е да изпълнявате дълга си, какво е да дойдете пред Бог, какво е да отдавате всичко на Бог от все сърце. Посредством този канал ще разберете как да се отървете от своя покварен нрав и как да се опълчите на себе си, как да не бъдете надменни и самоправедни и да се покорявате на истината и на Бог. Само така можете да постигнете спасение.

В момента най-важната част от вашия дълг е да се научите да бъдете покорни — да се научите да се покорявате на истината и на нещата, които идват от Бог. Така, докато следвате Бог, ще можете да научавате уроците си и постепенно ще можете да навлезете в истината реалност. Кажете Ми: може ли човек да изпълнява дълга си добре, ако изобщо не разбира какво означава да практикуваш истината, да се подчиняваш на истината, или ако не схваща към кои принципи трябва да се придържа, за да изпълни дълга си? Със сигурност би било трудно. Всички вие може би също така сте преживявали това, че когато изпълнявате дълга си в Божия дом, ако не притежавате или не навлизате в дори малка част от истината реалност, ви е много трудно да изпълнявате дълга си добре. Много е трудно да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, или да останеш непоклатим. И така, изпитвали ли сте всички колко е трудно да направите дори една крачка напред без истината? (Да.) Какво ви накара да изживеете това най-дълбоко? (Често да бъдем кастрени, да търпим неуспехи и да се препъваме, тъй като не сме разбрали истината и сме разчитали на покварения нрав, за да изпълняваме дълга си.) През колко провала сте преминали всички? (Няколко.) В хода на изживяването на Божието дело, независимо колко пъти си се провалял, падал си, бил си

кастрен или разкриван, това не са лоши неща. Независимо от това как си бил кастрен и дали е от водачи, работници или твоите братя и сестри, всичко това са добри неща. Трябва да запомниш следното: независимо колко страдаш, ти всъщност печелиш. Всеки, който има опит, може да потвърди това. Независимо от всичко, кастренето или разкриването винаги е нещо добро. Това не е осъждане. Това е Божие спасение и най-добрата възможност да опознаеш себе си. Това може да стане повратен момент в житейското ти преживяване. Без това няма да имаш нито възможността, нито условията, нито контекста, за да си способен да достигнеш до разбиране на истината за покварата си. Ако наистина разбираш истината и си способен да разкриеш покварените неща, скрити в дълбините на сърцето ти, ако можеш ясно да ги различиш, това е добре, това е решило основен проблем при навлизането в живота и е от голяма полза за промените в нрава. Да станеш способен наистина да опознаеш себе си е най-добрата възможност да си поправиш поведението и да станеш нов човек; това е най-добрата възможност да получиш нов живот. Щом наистина опознаеш себе си, ще можеш да видиш, че когато истината се превърне в нечий живот, тя е нещо наистина ценно и ще жадуваш за истината, ще я практикуваш и ще навлезеш в реалността. Това е толкова велико нещо! Ако можеш да се възползваш от тази възможност, сериозно размишляваш върху себе си и придобиеш истинско познание за себе си, винаги, когато се провалиш или паднеш, ще можеш да се изправиш отново насред негативността и слабостта. Щом преминеш този праг, ще си способен да направиш голяма крачка напред и да навлезеш в истината реалност.

Ако вярваш в Божието върховенство, то трябва да вярваш, че ежедневните събития, били те добри или лоши, не се случват произволно. Не че някой умишлено ти създава трудности или те е взел на прицел — всичко е подредено и устроено от Бог. Защо Бог устройва всички тези неща? Не за да разобличи истинската ти природа или да те разкрие и да те отстрани. Да те разкрие не е крайната цел. Целта е да те усъвършенства и спаси. Как те усъвършенства Бог? И как те спасява? Отначало те кара да осъзнаеш собствения си покварен нрав и да разбереш своята природа същност, недостатъците си и това, което ти липсва. Само като си наясно с тези неща и имаш разбиране за тях, можеш да се стремиш към истината и

постепенно да се отървеш от покварения си нрав. Така Бог ти дава шанс. Това е Божията милост. Трябва да знаеш как да се възползваш от тази възможност. Не бива да изпитваш съпротива срещу Бог, да му се противиш упорито или да Го разбираш погрешно. В частност, когато се изправиш пред хората, събитията и нещата, които Бог е организирал около теб, недей постоянно да мислиш, че те не са такива, каквито ти искаш да бъдат, не искай непрестанно да избягаш от тях и не се оплаквай от Бог и не Го разбирай погрешно. Ако непрестанно правиш това, то ти не преживяваш Божието дело и така много трудно ще успееш да навлезеш в истината реалност. Независимо с какво се сблъскваш — било то нещо, което не можеш да разбереш напълно, или нещо, което ти причинява трудности, трябва да се научиш да се покоряваш. За начало трябва да дойдеш пред Бог и да се молиш повече. Така, незабелязано, в твоето вътрешно състояние ще настъпи промяна и ще можеш да търсиш истината, за да решиш проблема. Така ще можеш да преживяваш Божието дело. В този процес истината реалност ще се изгради в теб и именно по този начин ще напредваш и състоянието на живота ти ще се преобразява. Щом претърпиш тази промяна и придобиеш истината реалност, ще притежаваш и духовен ръст, а с него се постига и живот. Ако животът на някого се ръководи от покварен сатанински нрав, колкото и да е ентусиазиран или енергичен, не може да се счита, че притежава духовен ръст или живот. Бог работи във всеки един човек и без значение какъв е методът Му, с какви хора, събития и неща си служи или какъв е тонът на думите Му, Неговата крайна цел е само една: спасението ти. И как те спасява? Променя те. При това положение как може да не страдаш поне малко? Ще ти се наложи да страдаш. Това страдание може да се отнася до много неща. Първо, хората трябва да страдат, когато приемат съда и наказанието на Божиите слова. Когато Божиите слова са твърде сурови и директни и хората разбират Бог погрешно, и дори имат представи, това също може да е болезнено. Понякога Бог изгражда среда около хората, за да разкрие тяхната поквара, за да ги накара да се самоанализират и да се опознаят, и тогава те също ще страдат малко. Понякога, когато бъдат директно скастрени, или са разобличени, на хората им се налага да страдат. Все едно се подлагат на операция — ако няма страдание, няма и резултат. Ако всеки път, когато те кастрят, и всеки път, когато бъдеш разкрит от дадена ситуация, това

вълнува сърцето ти и ти дава тласък, то чрез този вид преживяване ти ще навлезеш в истината реалност и ще имаш духовен ръст. Ако всеки път, когато бъдеш кастрен и бъдеш разкрит от дадена ситуация, не изпитваш никаква болка или неудобство и не чувстваш абсолютно нищо, и не се изправяш пред Бог да търсиш Неговото намерение, нито се молиш или търсиш истината, тогава си безчувствен! Бог не работи в теб, когато духът ти не чувства нищо, когато не реагира. Тогава Той ще каже: „Този човек е прекалено безчувствен и е твърде дълбоко покварен. Както и да го дисциплинирам, колкото и да го кастря и както и да се опитвам да го държа под контрол, все не успявам да развълнувам сърцето му или да събудя духа му. Този човек ще има проблеми, той не е лесен за спасяване“. Да речем, че Бог нагласява определени среди, хора, събития и неща за теб или те кастри, а ти си извличаш поуки от това; научаваш се да заставаш пред Бог, да търсиш истината и, без да осъзнаваш, биваш просветлен и озарен и придобиваш истината; преживяваш промени в тези среди, придобиваш нещо и постигаш напредък, и започваш да имаш малко разбиране за Божието намерение и спираш да се оплакваш. Това означава, че си останал непоколебим в изпитанията на тези среди и си преминал успешно през тях. В такъв случай ще си преодолял това препятствие. Как ще се отнесе Бог към тези, които са издържали изпитанието? Бог ще каже, че сърцето им е вярно, че могат да изтърпят такова страдание и че дълбоко в себе си те обичат истината и искат да я придобият. Ако Бог те оценява по този начин, не си ли човек с духовен ръст? Нямаш ли живот? И как се постига този живот? Дарен от Бог ли е? Бог те осигурява по различни начини и използва различни хора, събития и неща, за да те обучава. То е все едно Бог лично те храни и пои, лично те снабдява с различни хранителни продукти, които да ядеш до насита и на които да се насладиш. Само тогава можеш да израснеш и да си силен. Ето така трябва да преживяваш и разбираш тези неща; това е начинът да се подчиниш на всичко, което идва от Бог. Това е начинът на мислене и отношението, които трябва да притежаваш, и трябва да се научиш да търсиш истината. Не трябва постоянно да търсиш външни причини или да обвиняваш другите за проблемите си, или да търсиш вина у тях. Трябва ясно да разбираш Божието намерение. Отстрани може да изглежда, че някои хора имат определено мнение за теб или са предубедени към

теб, но ти не трябва да гледаш на нещата по този начин. Ако гледаш на нещата така, само ще възразяваш и няма да можеш да постигнеш нищо. Трябва да гледаш на нещата обективно и да приемаш всичко от Бог. Когато гледаш на нещата по този начин, ще ти е лесно да се покоряваш на Божието дело и ще можеш да търсиш истината и да разбереш Божието намерение. Щом гледната ти точка и умствената ти нагласа се поправят, ще можеш да постигнеш истината. Така че защо просто не го направиш? Защо се съпротивляваш? Ако спреш да се съпротивляваш, ще придобиеш истината. Ако се съпротивляваш, няма да спечелиш нищо, а освен това ще нараниш чувствата на Бог и ще Го разочароваш. Защо Бог ще бъде разочарован? Защото не приемаш истината, нямаш надежда за спасение и Бог не е в състояние да те придобие — как е възможно да не е разочарован? Когато не приемаш истината, това е все едно да отказваш храна, която ти е лично предложена от Бог. Казваш, че не си гладен и не се нуждаеш от нея. Бог опитва отново и отново да те насърчи да ядеш, но ти пак не искаш. Би предпочел да си стоиш гладен. Мислиш си, че си сит, а всъщност нямаш абсолютно нищо. Такива хора са толкова лишени от разум и толкова самоправедни. Те наистина не разпознават хубавото, като го видят; те са най-бедните духовно и жалки хора.

За да навлезеш в истината реалност, трябва първо да започнеш да се самоанализираш чрез всеки детайл от живота си и да си извличаш поуки от хората, събитията и нещата около теб. Ако можеш да си извличаш поуки от начина, по който околните се отнасят към теб, или от нещата и обстоятелствата, с които се сблъскваш всеки ден, т.е. ако можеш да търсиш истината и да се научиш как да действаш според принципите, тогава ще можеш да разбереш истината, животът ти ще се развива и ще можеш да изпълняваш дълга си нормално. Някои хора често спорят и се опитват да се защитават, когато ги кастрят. Винаги подчертават причината за проблема и се оправдават за неуспехите си, което е много проблемно. Те нямат покорна нагласа или нагласа за търсене на истината. Този тип хора са с ниски заложби и освен това са много твърдоглави. Не разбират човешки език, не достигат до истината и напредъкът им е много бавен. Защо напредват бавно? Защото не търсят истината и каквито и грешки да се появят, винаги търсят причината у други хора, като прехвърлят цялата отговорност върху тях. Живеят според философии за светските отношения

и стига да са в безопасност, те са особено доволни от себе си. Изобщо не се стремят към истината и мислят, че това е много добър начин да вярваш в Бог. Дори има хора, които си мислят: „Винаги се говори толкова много за стремеж към истината и за извличане на поуки, но наистина ли има толкова много поуки за извличане? Да вярваш в Бог по този начин е доста затруднително!“. Когато видят как други хора се стремят към истината и си извличат поуки, когато се сблъскат с проблеми, казват: „Как всички си извличате поуки от всичко? Защо за мен няма толкова поуки, които да си извлека? Толкова ли сте невежи? Не следвате ли просто сляпо правилата?“. Какво мислите за това отношение? Така разсъждават неверниците. Може ли неверник да придобие истината? За такъв човек е много трудно да я придобие. Има хора, които казват: „Аз се моля на Бог за големи неща и не Го безпокоя с дребните. Бог е много зает с ежедневното управление на вселената и всички неща, с управлението на всеки човек. Колко уморително! Няма да безпокоя Бог, просто ще си разреша този проблем сам. Стига Бог да е доволен, това е достатъчно. Не искам да Го тревожа“. Какво мислите за това отношение? Това е също гледната точка на неверниците, въображението на хората. Хората са сътворени същества, по-незначителни дори от мравките. Как могат да разгадаят Създателя? Кой знае колко милиарди или десетки милиарди години Бог е управлявал вселената и всички неща. Казвал ли е, че се чувства уморен? Казвал ли е, че е твърде зает? Не, не е. Хората никога няма да могат да разгадаят Божието всемогъщество и мъдрост и е голяма глупост да се изказват, изхождайки от собствените си представи и фантазии. За Създателя всеки човек, избран от Бог, и всичко, което се случва около него, е в рамките на Божието върховенство и подредби. Като вярващ в Бог трябва да се покориш на Божието върховенство и подредби и да търсиш истината, и да си вземаш поуки от всички неща. Най-важното е да придобиеш истината. Ако можеш да проявяваш внимание към Божиите намерения, тогава трябва да разчиташ на Него и да се стремиш към истината — това е угодно на Бог. Когато си придобил истината и можеш да действаш според принципите, Бог ще бъде по-доволен, но колкото повече се отдалечаваш от Бог, толкова повече ще Го наскърбиш. Какво наскърбява Бог? (Бог е нагласил обстоятелства, за да даде възможност на хората да преживеят Неговите слова и да придобият истината, но хората не разбират Божия

ум. Те Го разбират погрешно и това Го наскърбява.) Правилно. Бог е отдал кръвта на сърцето Си за всеки човек и има намерения за всеки човек. Има очаквания за него и му е възложил надеждите Си. Той с радост и желание безвъзмездно им отдава кръвта на сърцето Си и им предоставя живот и истина. Ако хората успеят да разберат целта, с която Бог прави това, Той ще бъде доволен. Каквито и обстоятелства да нагласява за теб Бог, ако си способен да ги приемеш от Него, да Му се покориш, да търсиш истината и да си вземаш поуки от всичко това, Бог няма да си помисли, че кръвта на сърцето Му е била отдадена напразно. Тоест ти ще си оправдал Божиите ревностни и грижовни намерения или очакванията Му към теб. Във всяко обстоятелство, пред което си изправен, ще можеш да си вземаш поуки и да бъдеш възнаграждаван. Така Божието дело в теб ще постигне очаквания резултат, а в сърцето Си Бог ще е удовлетворен. Ако не си в състояние да се подчиниш на устройването и разпоредбите на Бог, ако винаги се съпротивляваш, отхвърляш Бог и се бориш с Него, не мислиш ли, че Той ще се разтревожи? В сърцето Си Бог ще се притесни и разтревожи и ще каже: „Нагласих толкова много обстоятелства, от които да си извлечеш поуки. Как така нищо от това не ти е повлияло?“. Сърцето на Бог ще натежи от скръб. Това е, защото си вцепенен, невеж, бавен и твърдоглав; не разбираш Божиите намерения, не приемаш истината и не можеш да видиш множеството неща, които Той е направил, за да поеме отговорност за живота ти; и не схващаш, че Той се тревожи за живота ти, и дори се бунтуваш срещу Него и се оплакваш от Него. Именно затова Бог се чувства наранен. Кажи Ми: от кого произхожда всичко, свързано с хората? Кой носи най-голямото бреме за човешкия живот? (Бог.) Само Бог обича най-много хората. Родителите и роднините на хората обичат ли ги наистина? Дали тяхната любов е истинска? Може ли да спаси хората от влиянието на Сатана? Не може. Хората са безчувствени и несхватливи, не могат да прозрат тези неща и винаги казват: „Как ме обича Бог? Не го усещам. В крайна сметка майка ми и баща ми ме обичат най-много. Плащат за обучението ми и ме карат да усвоявам технически умения, за да стане нещо от мен, като порасна, да бъда успешен, да стана звезда, знаменитост. Родителите ми харчат толкова много пари, за да ме развиват и да ми дадат образование, като отделят от залъка си. Колко голяма е такава любов! Никога няма да мога да им се отплатя!“. Смятате ли, че това

е любов? Какви са последиците от това родителите ти да те карат да бъдеш успешен, да станеш светска знаменитост, да имаш добра работа и да се впишеш в света? Неуморно те карат да гониш успеха, да бъдеш гордост за семейството си и да се впишеш в злите тенденции на света, така че накрая попадаш във вихъра на греха, падаш в погибел и загиваш, погълнат от Сатана. Това любов ли е? Това не е да те обичат, а да ти вредят, да те унищожават. Някой ден ще изпаднеш дотолкова, че няма да можеш да се покаеш, дотолкова, че няма да можеш да се измъкнеш и ще пропаднеш в ада. Чак тогава ще осъзнаеш: „О, родителската любов е любов на плътта, не помага за вярата в Бог или за придобиването на истината — не е истинска любов!“. Може още да не сте осъзнали това. Някои хора казват: „Не мога да почувствам как ме обича Бог. Все така смятам, че майка ми ме обича най-много. Тя ми е най-близкият човек на света. Има песен, която се нарича: „Мама е най-добрата на света“. Това заглавие отговаря на реалността. Наистина е така!“. Някой ден, когато наистина навлезеш в живота и когато си придобил истината, ще кажеш: „Майка ми не е тази, която ме обича най-много, нито баща ми. Бог ме обича най-много. Той ми е най-мил и скъп, тъй като ми е дал живот и винаги ме води, грижи се за мен и ме спасява от влиянието на Сатана. Само Бог може да даде живот на хората, само Той може да ги води и само Той господства над всички неща“. Едва когато разбереш истината и напълно си я придобил, ще можеш дълбоко да оцениш тези думи.

Ако искаш да придобиеш истината, откъде ще започнеш? Започни с хората, събитията и нещата около теб и се научи как да си извличаш поуки и да търсиш истината. Само като търсиш истината и Божиите намерения в хората, събитията и нещата около теб, ще можеш да придобиеш истината. Някои хора не обръщат внимание на дребните въпроси или не ги признават. Все си мислят: „Защо никога не се изправям пред нещо голямо? Защо никога не ми се случва нищо разтърсващо? Ако нещо голямо и разтърсващо ми се случи, ще мога да науча някой велик урок и да придобия някоя велика истина. Колко прекрасно би било това!“. Това реалистичен начин на мислене ли е? Тези думи са твърде преувеличени. Подчиняваш ли се на Бог, когато ти се случват дребни неща? Научил ли си уроците си? Ако бъдеш изправен пред голямо изпитание, би ли останал непоколебим в свидетелството си? Ако големият червен змей те хване,

би ли могъл да дадеш категорично свидетелство? Не са ли хората, които говорят така, донякъде надменни? Ще можеш ли да придобиеш истината, като използваш този метод на търсене? (Не.) Ако не внимаваш, докато вървиш, може да се спънеш, но да си мислиш, че ще полетиш! Трябва да се научиш да търсиш истината и да си взимаш поуки от дребните неща, които те спохождат. Ако не можеш да си извлечеш поуки от дребните неща, няма да можеш да ги извлечеш и от големите. Ако не можеш да си вземеш поуки, няма да напреднеш в живота. Напредък в живота се постига само като извличаш поуки от всичко.

5 август 2015 г.

НАВЛИЗАНЕТО В ЖИВОТА ЗАПОЧВА С ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ДЪЛГА

Много хора чувстват, че им липсва много, след като изпълнят дълга си, и че не притежават истината реалност, затова винаги изискват от себе си да слушат повече проповеди, а от водачите и работниците — да провеждат повече събирания, сякаш само това ще им даде възможност за навлизане и за израстване в живота. Ако измине известно време, без да посетят събиране или проповед, те чувстват, че сърцата им са празни и пусти, сякаш в тях няма нищо. В сърцата си чувстват, че само ежедневните събирания и проповеди ще им дадат навлизане в живота или ще им позволят да постигнат духовна зрялост. В действителност този начин на мислене е изцяло неправилен. Тези, които вярват в Бог и Го следват, трябва да изпълнят дълга си — само тогава могат да придобият преживяване за живот. Ако твърдиш, че искрено вярваш в Бог, но не искаш да изпълниш дълга си, тогава колко искрена е твоята вяра в Бог? Тези, които искрено изпълняват дълга си, са хората, които имат вяра. Само тези, които имат вяра, се осмеляват да посветят живота си на Бог и са готови да се отрекат от всичко, за да отдадат всичко на Бог. Такива хора усещат делото на Светия Дух, докато изпълняват дълга си; те са просветлени, водени и дисциплинирани от Светия Дух. Всичко това създава преживяване за живот. Ето защо навлизането в живота започва с официалното изпълнение на дълга.

Ако хората са небрежни при изпълнението на дълга си или винаги са объркани, според вас що за отношение е това? Не са ли просто нехайни? Такова ли отношение имате към дълга си? Това проблем със заложбите ли е, или с нрава? Всички вие трябва да сте наясно с този въпрос. Защо хората са просто нехайни, когато изпълняват дълга си? Защо не са отдадени, когато правят нещо за Бог? Притежават ли изобщо разум или съвест? Ако действително притежаваш съвест и разум, тогава ще влагаш повече сърце и малко повече добра воля, отговорност и внимание в нещата, които правиш, и ще можеш да полагаш повече усилия. Когато се научиш да полагаш повече усилия, резултатите от изпълнявания от теб дълг ще се подобрят. Резултатите ви ще са по-добри, а това ще удовлетвори както другите хора, така и Бог. Трябва да вложиш сърцето

си в това! Не може да си разсеян, сякаш работиш в светското поприще и просто печелиш пари въз основа на времето, което си отделил. Ако имаш такова отношение, ти си в беда. Невъзможно е да изпълняваш добре дълга си. Какъв вид човешка природа е това? Хората без съвест имат ли човешка природа? Нямат. Ако казваш, че имаш човешка природа и искаш да приложиш истината и да изпълниш добре дълга си, тогава трябва да вложиш повече усилия в него и да вложиш повече от сърцето си. Казваш, че имаш съвест, но никога не влагаш сърце в дълга си. Съвестта ти оказва ли влияние? Трябва да насочиш сърцето си към правилното място. Трябва да мислите често за тези неща — трябва да ги разберете всичките. Повърхностното изпълнение на дълга е напълно неприемливо. Ако винаги я караш през пръсти, когато изпълняваш дълга си, тогава няма как да го изпълниш съгласно критериите. Ако искаш да изпълниш дълга си с отдаденост, първо трябва да решиш проблема с повърхностното отношение. Трябва да предприемеш стъпки за коригиране на ситуацията веднага щом я забележиш. Ако си объркан, ако никога не можеш да забележиш проблемите, ако винаги правиш нещата небрежно и нехайно, тогава няма как да изпълниш добре дълга си. Затова винаги трябва да влагаш сърце в дълга си. Възможността хората да изпълняват дълга си, е трудно постижима! Когато Бог им дава възможност, а те не се възползват от нея, тази възможност се губи — и дори ако по-късно искат да намерят такава възможност, тя може да не се появи отново. Божието дело, както и възможността да се изпълнява дълг, не чакат никого. Някои хора казват: „Преди не изпълнявах добре дълга си, но все пак сега искам да го изпълня. Просто трябва да опитам отново“. Този вид решимост е прекрасна, но трябва да си наясно как да изпълняваш добре дълга си и да се стремиш към истината. Само тези, които разбират истината, могат да изпълняват добре дълга си. Ако някой не разбира истината, няма дори да полага труд съгласно критериите. Колкото по-ясна ви е истината, толкова по-ефективни ще бъдете в изпълнението на своя дълг. Ако можеш да видиш този въпрос в истинската му същност, тогава ще се стремиш към истината и може да се надяваш, че ще изпълниш добре своя дълг. В момента нямаш много възможности за изпълнение на дълг, така че трябва да се възползваш от тях, когато ти се представят. Именно когато се изправиш пред дълга, трябва да се постараеш. Това е моментът, когато трябва да

се посветиш изцяло, да отдадеш всичко на Бог и да платиш цената, ако е необходимо. Не задържай нищо в себе си, недей да таиш коварни планове, не си позволявай свобода на действие, не си търси начини за измъкване. Ако си позволяваш свобода на действие, ако си уклончив и протакаш, тогава със сигурност ще свършиш работата зле. Да предположим, че си кажеш: „Никой не ме видя, че съм уклончив и отпуснат. Колко яко!“. Що за мислене е това? Мислиш ли, че си заблудил не само хората, но и Бог? Знае ли Бог всъщност какво си направил? Да, Той знае. Всъщност всеки, който общува с теб известно време, ще разбере за твоята поквара и низост и въпреки че може да не го каже направо, в сърцето си ще ти даде оценка. Много хора бяха разкрити и отстранени, защото много други започнаха да ги проумяват. Когато всички прозряха същността им, те разобличиха тези хора такива, каквито са, и ги изгониха. Затова независимо дали се стремят към истината или не, хората трябва да изпълняват добре своя дълг според възможностите си; трябва да вършат практични неща, както повелява съвестта им. Може да имаш недостатъци, но ако изпълняваш ефективно дълга си, няма да бъдеш отстранен. Ако винаги мислиш, че всичко е наред, че със сигурност няма да бъдеш отстранен, ако все още не размишляваш или не се опитваш да се опознаеш и ако пренебрегваш своите истински задачи, ако винаги си нехаен, когато Божиите избраници наистина загубят търпението си към теб, те ще разобличат това, което си, и ще бъдеш отстранен. Това е така, защото всеки те е прозрял и ти си загубил своето достойнство и почтеност. Ако никой не ти вярва, може ли Бог да ти вярва? Бог проучва внимателно дълбините на човешкото сърце: Той в никакъв случай не може да вярва на такъв човек. Ако някой е ненадежден, при никакви обстоятелства не му възлагай задача. Ако не знаеш какъв е човекът или току-що си чул други хора да казват, че този човек е добър в това, което прави, но в сърцето си не си напълно сигурен, тогава това, което можеш да направиш, е да му възложиш първоначално да се справи с малка задача — нищо важно. Ако се справи добре с няколко малки задачи, тогава можеш да му повериш нормална задача. И само ако се справи с тази задача, може да му повериш изпълнението на важна задача. Ако не се справи с нормалната задача, тогава този човек е ненадежден. Независимо дали задачата е голяма, или малка, тя не може да му бъде възложена. Ако забележиш човек, който е добър и отговорен,

който никога не си претупва работата, приема присърце задачите, които другите са му възложили, обмисля всяка част от задачата, замисля се за твоите нужди, взема предвид всеки аспект, педантичен е и се справя с нещата по правилния начин, като те кара да се чувстваш много доволен от работата му — тогава това е надежден човек. Надеждните хора са хора, които притежават човешка природа, а хората, които я притежават, имат съвест и разум и трябва да им е много лесно да изпълнят добре дълга си, защото се отнасят към него като към свое задължение. Хората без съвест или разум са обречени да изпълняват зле дълга си и нямат никакво чувство за отговорност към него, независимо какъв е той. Другите винаги трябва да се притесняват за тях, да ги надзираят и да се интересуват от техния напредък, иначе при изпълнението на дълга им нещо може да не е както трябва, при изпълнението на задача нещо може да се обърка, което би създало ненужни проблеми. Накратко, когато изпълняват дълга си, хората винаги трябва да се изследват: „Изпълних ли този дълг съгласно критериите? Вложих ли сърцето си в него? Или просто го претупах?“. Ако винаги си нехаен, ти си в опасност. Най-малкото това означава, че си ненадежден и че хората не могат да ти се доверят. Погледнато сериозно, ако винаги правиш нещата през пръсти, когато изпълняваш дълга си, и ако винаги мамиш Бог, тогава ти си в голяма опасност! Какви са последствията от съзнателната измама? Всички могат да видят, че ти съзнателно прегрешаваш, че живееш само съгласно своя собствен покварен нрав, че си напълно нехаен, че изобщо не практикуваш истината — което означава, че си лишен от човешка природа! Ако това се проявява в теб непрекъснато, ако избягваш големите грешки, но не преставаш да правиш малки и никога не се разкайваш, тогава ти си зъл човек, ти си неверник и трябва да бъдеш премахнат. Тези последствия са ужасни — ти си напълно разкрит и отстранен като неверник и зъл човек.

Всеки дълг, който изпълняваш, е свързан с навлизане в живота. Независимо дали дългът ти е по-скоро редовен или непостоянен, скучен или интересен, винаги трябва да постигаш навлизане в живота. Дългът, който някои хора изпълняват, е доста монотонен; те правят едно и също всеки ден. При изпълнението им обаче състоянията, които тези хора разкриват, не са толкова еднородни. Понякога, когато са в добро

настроение, хората са малко по-усърдни и вършат по-добре работата си. Друг път, поради някакво неизвестно влияние, покваренят им сатанински нрав ги подтиква към пакости, което предизвиква у тях неправилни възгледи и лошо състояние и настроение, а това води до нехайно изпълнение на дълга им. Вътрешното състояние на хората постоянно се мени; то може да се променя навсякъде и по всяко време. Както и да се променя състоянието ви, винаги е погрешно да действате според настроението си. Да кажем, че се справяте малко по-добре, когато сте в добро настроение, и малко по-зле, когато сте в лошо настроение — това принципен начин на действие ли е? Това ще ви позволи ли да изпълните дълга си по начин, който е съгласно критериите? Независимо от настроението си, хората трябва да знаят как да се молят на Бог и как да търсят истината; само така те могат да избегнат възпирането и разколебаването от своите настроения. Когато изпълнявате дълга си, винаги трябва да изследвате дали постъпвате според принципите, дали изпълнението на дълга ви е на ниво, дали просто не го изпълнявате нехайно, дали не сте се опитали да се измъкнете от отговорностите си и дали има някакви проблеми с отношението и начина ви на мислене. След като се самоанализирате и тези неща ви станат ясни, ще ви бъде по-лесно да изпълните дълга си. Независимо с какво се сблъскваш, докато изпълняваш дълга си — с негативизъм и слабост или с лошо настроение, след като са те кастрили — трябва да се отнасяш към това правилно, както и да търсиш истината и да разбираш Божиите намерения. Като правиш тези неща, ще имаш път за практикуване. Ако искаш да се справиш добре с изпълнението на дълга си, не трябва да се влияеш от настроението си. Колкото и негативен или слаб да се чувстваш, трябва да практикуваш истината във всичко, което правиш, с безусловна взискателност и като се придържаш към принципите. Ако го правиш, не само другите хора ще те одобряват, но и Бог ще те харесва. Тогава ти ще бъдеш човек, който е отговорен и който носи бреме; ще бъдеш истински добър човек, който действително изпълнява дълга си съгласно критериите и който напълно изживява подобие на истински човек. Такива хора са пречистени и постигат истинска промяна, когато изпълняват дълга си, и за тях може да се каже, че са честни в Божиите очи. Само честните хора могат да са постоянни в практикуването на истината, да успеят да действат според

принципите и да изпълняват дълга си съгласно критериите. Хората, които действат принципно, изпълняват дълга си педантично, когато са в добро настроение; те не работят нехайно, не са надменни и не се изтъкват, за да накарат другите да ги ценят високо. Когато са в лошо настроение, те могат да изпълняват ежедневния си дълг също толкова сериозно и отговорно и дори ако се сблъскат с нещо, което е в ущърб на изпълнението на дълга им или което ги притиска или предизвиква смущения, докато изпълняват дълга си, те все пак могат да смълчат сърцата си пред Бог и да се молят по следния начин: „Колкото и голям да е проблемът, с който се сблъсквам — дори небето да се срине — докато съм жив, съм решен да направя всичко възможно, за да изпълня дълга си. Всеки ден, в който живея, е ден, в който трябва да изпълнявам дълга си добре, за да съм достоен за този дълг, даден ми от Бог, както и за това дихание, което Той е вдъхнал в тялото ми. Колкото и трудности да изпитвам, ще ги загърбя, защото изпълнението на дълга ми е от първостепенно значение!“. Онези, които не се влияят от никой човек, събитие, вещ или среда, които не са ограничени от никакви настроения или външни ситуации и които поставят на първо място своя дълг и поръченията, които Бог им е поверил — те са хората, които са предани на Бог и които истински Му се покоряват. Такива хора са постигнали навлизане в живота и са навлезли в истината реалност. Това е един от най-истинските и практични изрази на изживяването на истината. Живеенето по този начин ще даде ли на човека усещане за спокойствие? Трябва ли да се тревожиш като какъв те вижда Бог? Какви според вас трябва да са вашите действия, за да се чувствате спокойни? (Не позволявайте на никакви хора, събития или неща да ви възпират и поставете дълга си на първо място. Това е единственият начин да не разочаровате Бог.) Точно така, това е тайната на усещането за спокойствие. Всички вие овладели ли сте тази тайна? Ако някой се държи зле, когато говори с теб, и възнамерява да те отстрани, или умишлено те критикува, ти ще се почувстваш нещастен, сякаш някой е забил нож в теб. Няма да ти се яде и сънят ти ще бъде нарушен. Във всеки случай ще бъдеш в лошо настроение и сърцето ти ще бъде наранено. В този момент какво ще направиш? Може би ще си кажеш: „Днес съм в лошо настроение, така че ще отложа дълга си за няколко дни“ или „Ще изпълня дълга си, но няма значение дали ще го направя без желание и през пръсти. Всеки има

моменти, когато нещата не вървят, както му се иска, така че ако съм в лошо настроение, Бог няма да иска твърде много от мен, нали? Просто днес ще отложа дълга си за малко. Няма проблем, защото утре ще свърша добра работа. Бог върши делото Си шест хиляди години, така че наистина ли ще Го е грижа, ако се забавя с един ден?“. Що за човек позволява малките неща да влияят на настроението му, след което неизбежно позволява това да повлияе на дълга му? Не е ли това детински, безперспективен характер? Когато нещо му се случи, той се ядосва, става напълно неразумен, не изпълнява дълга си, липсва му решимост и забравя обетите си. Какъв е този проблем? Не е ли своеволие? Може да има хора, които обикновено не се държат така, но когато са в лошо настроение, те се отказват от работата си. Такива неща се случват твърде често. Има хора, които донякъде се влияят от лошото си настроение и следователно нямат енергия, докато изпълняват дълга си, и не са способни да съберат какъвто и да било ентусиазъм. Какво трябва да се направи, когато се случи това? Не трябва ли тези проблеми да бъдат решени? Някои хора казват: „Те не могат да бъдат решени. Засега не искам да ги решавам и ще се оставя на течението. В крайна сметка съм в лошо настроение и не искам да говоря с никого. Просто ме оставете за малко да съм нещастен“. Въпреки че продължават да изпълняват дълга си, те присъстват само физически, но не и с ума си. Не е ясно накъде са се отклонили сърцата им. Те не поемат отговорност в дълга си, не полагат никакви усилия и са слаби. Когато обаче настроението им се подобри, те започват отново да проявяват ентусиазъм. Могат отново да понасят трудности и да страдат от изтощение, и не се тревожат за това с какво се хранят. Нима всичко това не е някак ненормално? Защо хората се влияят от толкова много различни чувства и обстоятелства? Някога търсили ли сте причината? Тези неща не ви ли притесняват често? Нима не изпадате често в такива състояния? Нима това не е проблем, който стои пред всички? (Да, така е.) Ако тези проблеми не бъдат решени, хората никога няма да съзреят; винаги ще си останат деца. Например, ако някой каже нещо, без да мисли за твоите чувства, нещо, което отчасти е насочено към теб, или ако говори с намеци за теб, тогава ще се почувстваш малко некомфортно. Ако говориш с някого и той не те слуша, или няма приятен израз на лицето си, ще ти е неудобно. Ако някой ден изпълнението на дълга ти не върви така, както ти се иска, ще ти

е некомфортно. Ако имаш кошмар, който изглежда като лоша поличба, ще ти е некомфортно. Ако чуеш лоши новини за семейството си, ще ти е некомфортно, ще си в лошо настроение и няма да можеш да се заредиш с енергия. Ако видиш някой друг да изпълнява добре дълга си и той получи похвала и бъде повишен във водач, това също ще те накара да се чувстваш некомфортно и ще повлияе на настроението ти… Всички тези големи или малки неща, които могат да ти повлияят, могат да те вкарат в капана на негативността, да те накарат да се чувстваш унил и да повлияят на способността ти да изпълняваш дълга си. Какъв проблем имат хората, които се държат по този начин? (Те имат неуравновесен нрав.) Неуравновесеният нрав е само едната страна. Тяхната човешка природа е незряла и детинска и те нямат прозрение. Що се отнася до навлизането им в живота, те винаги страдат от възпиранията на всякакви хора, събития и неща, така че за тях не е лесно да практикуват истината. Ако не могат да приложат истината на практика, тогава те не могат да навлязат в истината реалност, а ако не могат да навлязат в истината реалност, тогава няма да имат навлизане в живота. Не се ли случва точно това? Какво ги кара да бъдат възпирани от хора, събития и неща? Това се случва, защото те не разбират истината, защото не могат да разграничат правилното от неправилното не могат да различат кой е прав и кой греши, което води до това, че те не знаят как да практикуват и нямат възможност за напредък или отстъпление. Това е последствието. Повечето нови вярващи са в това състояние. Когато разберат истината, когато могат да виждат ясно и да различават хората, този проблем ще се разреши от само себе си. Тези, които не обичат истината обаче, не търсят истината, когато нещо ги сполети. Такъв човек завинаги ще бъде неспособен да се отърве от възпиранията на всякакви хора, събития и неща. Какви състояния проявяват хората, които често страдат от възпиранията на хора, събития и неща? Те лесно стават негативни и, когато преживеят неуспехи или срещнат трудности, се препъват. Тези неща влияят на настроението и способността им да изпълняват дълга си. Тези, които не разбират истината, лесно биват възпирани от всякакви хора, събития и неща. Тяхното навлизане в живота е много бавно и независимо от това колко години са вярвали, те не постигат видим напредък. Изобщо не са се променили и почти не се различават от невярващите. Всичко това е резултат от липсата на стремеж към истината.

Това е причината. Накратко, независимо колко години си вярвал в Бог, независимо от твоите заложби или възраст, щом не обичаш истината или не търсиш истината във всичко, тогава лесно ще бъдеш възпиран от всякакви хора, събития и неща. Няма да знаеш как да действаш по подходящ начин, нито ще знаеш как да практикуваш истината или да си в съответствие с принципите. Дори ако действаш според представите на хората и не вършиш лоши неща, пак няма да знаеш дали си в съответствие с Божиите намерения. Независимо колко години е вярвал такъв човек, той няма да може да говори за своите свидетелства за преживяване, защото нито разбира как да преживява делото на Бог, нито разбира поне малко истината. Хората, които не се стремят към истината, са такива. Независимо колко дълго са вярвали в Бог, те нямат свидетелства, за които да говорят. Духовният им ръст е твърде малък и те не притежават истината реалност.

В момента хората са активни в изпълнението на своя дълг. Освен това са изпълнени с решимост да изпълняват дълга си, да отдадат всичко на Бог и да се отричат от нещата заради Него, както и да Му се посветят. Има дори хора, които са се клели много пъти, че ще посветят целия си живот на Бог и ще Му отдадат всичко. Те притежават всички тези неща, но нямат навлизане в живота. Ако човек няма навлизане в живота, при наличието на толкова много сложни хора, събития и неща ще му бъде доста трудно да държи нещата под контрол или да реши проблема. Той не може да намери нито посока, нито път и често усеща, че не може да се отърве от своето негативно състояние. Той е оплетен, ограничен, контролиран и възпиран от всякакви хора, събития и неща и не знае кой е най-правилният начин за практикуване. Сега ще ви споделя един принцип на практикуване: независимо какво те сполети, било то изпит или изпитание, или ако те кастрят, и независимо от начина, по който хората се отнасят с теб, първо трябва да загърбиш тези неща и да дойдеш пред Бог с усърдна молитва, като търсиш истината и коригираш състоянието си. Първо това трябва да бъде решено. Трябва да кажеш: „Независимо колко голям е този проблем, дори самото небе да се срине, трябва да изпълня добре дълга си. Докато мога да дишам, няма да се откажа от дълга си“. Така че как изпълняваш добре дълга си? Не може просто да правиш нещата през пръсти или да присъстваш физически, а да оставяш ума си да блуждае — трябва да съсредоточиш сърцето и ума си върху

дълга си. Независимо колко сериозни са нещата, които те сполетяват, трябва първо да ги загърбиш и да дойдеш пред Бог, за да потърсиш начин да изпълниш добре дълга си, така че да удовлетвори Бог. Трябва да се опиташ да помислиш: „След това, с което се сблъсках днес, как ще изпълнявам добре дълга си? Преди действах нехайно, така че днес трябва да променя начина си на действие и да се стремя да изпълня добре дълга си, за да бъде безупречно изпълнението на дълга ми. Основното е, че не трябва да разочаровам Бог. Трябва да успокоя сърцето Му, така че когато ме види да изпълнявам дълга си, Той ще знае, че не само съм послушен и покорен, но и отдаден“. Ако практикуваш това и полагаш усилия в тази посока, тогава нищо не може да те забави в изпълнението на дълга ти или да повлияе на ефективността му. Докато непрекъснато се молиш, търсиш истината и се опитваш да разбереш Божиите слова, лесно ще можеш да разбереш и разрешиш емоционалните въпроси на плътта. Но човек не може да направи това, ако не приеме истината. Стига да разбираш истината, всеки проблем може да бъде решен. Тъгата, лошото настроение, притесненията, опасенията и негативизмът в сърцето ти могат да бъдат напълно преодолени. Настроението ти бавно ще се подобри и ще бъдеш напълно освободен. Ако наистина имаш реални трудности, тогава трябва да се научиш да търсиш истината и да се покоряваш. Когато човек се сблъска с такива неща, това е изпитание за неговия ръст и разкрива кой е той, за да се види дали може да приложи истината на практика.

За да изпълните дълга си по начин, който е съгласно критериите, първо трябва да имате подходящ начин на мислене. Когато покваренят ви нрав е разкрит, трябва да коригирате и своето състояние. Когато сте в състояние да се отнасяте към дълга си правилно, когато сте се освободили от ограниченията и влиянията на всякакви хора, събития и неща, когато можете да се подчинявате напълно на Бог, тогава ще бъдете в състояние да изпълнявате добре дълга си. Тайната за постигането на това е да поставяте винаги дълга и отговорностите си на първо място. В процеса на изпълнение на дълга трябва винаги да се самоанализираш: „Нехайно ли е отношението ми към изпълнението на дълга? Какво ме смущава и ме кара да изпълнявам дълга си нехайно? Влагам ли цялото си сърце и сила в изпълнението на дълга си? Дали тези ми действия ще позволят на Бог да ми се довери? Напълно ли е покорно сърцето ми на Бог? Изпълнявам

ли дълга си в съответствие с принципите? Ще доведе ли изпълнението на дълга ми по този начин до най-добрите резултати?“. Трябва да размишлявате често върху тези въпроси. Когато откриете проблеми, трябва активно да се стремите към истината и да намерите съответните Божии слова, за да ги решите. Така ще си в състояние да изпълняваш добре дълга си и ще имаш спокойствие и радост в сърцето си. Ако при изпълнението на дълга ви често възникват проблеми, повечето от тях се дължат на проблеми с вашите намерения — това са проблемите на покварения нрав. Когато поквареният нрав на човек е разкрит, той ще има проблеми в сърцето си и състоянието му няма да е нормално, което ще повлияе пряко на способността му да изпълнява дълга си. Проблемите, които влияят на способността ви за изпълнение на дълга, са големи, сериозни проблеми. Те могат да повлияят пряко на връзката с Бог. Например някои хора си изграждат представи и погрешни разбирания за Бог, когато семействата им са сполетени от бедствия. Някои хора стават негативни, когато понасят трудности при изпълнение на дълга си, никой не го забелязва или не ги хвали. Някои хора не изпълняват дълга си добре, винаги са нехайни и се оплакват от Бог, когато ги кастрят. Някои хора не желаят да изпълняват дълга си, защото винаги обмислят път за отстъпление. Всички тези проблеми оказват пряко влияние върху нормалната връзка с Бог. Това са все проблеми на покварения нрав. Те са свързани с факта, че хората не познават Бог, винаги мислят и се съобразяват само със себе си, което им пречи да проявяват внимание към Божиите намерения или да се подчиняват на Божиите планове. Това поражда най-различни негативни емоции. Хората, които не се стремят към истината, просто са такива. Когато се появят малки проблеми, те стават негативни и слаби, изразяват недоволство при изпълнението на дълга си, бунтуват се срещу Бог и Му се съпротивляват, искат да се откажат от работата си и да предадат Бог. Всичко това са различни последствия, породени от ограниченията на покварения нрав. Човек, който обича истината, е способен да загърби собствения си живот, бъдеще и съдба и иска единствено да се стреми към истината и да я добие. Той смята, че няма достатъчно време, страхува се, че няма да може да изпълни добре дълга си и че няма да може да бъде усъвършенстван, затова е способен да се отрече от всичко. Начинът му на мислене предполага просто да се обърне

към Бог и да му се подчини. Той не се плаши от никакви трудности и ако се почувства негативен или слаб, решава проблема си по естествен начин, като прочита няколко откъса от Божиите слова. Хората, които не се стремят към истината, са проблемни и колкото и да общувате за истината с тях, те не могат да разрешат напълно проблемите си. Дори и за момент да се опомнят и да са в състояние да приемат истината, впоследствие пак се отказват от нея, така че е много трудно да се справяш с такъв човек. Не става дума за това, че не разбират нищо от истината, а че не ценят или не приемат истината в сърцето си. В крайна сметка това води до неспособността им да загърбят собствената си воля, егоизъм, бъдеще, съдба и крайна цел, които след това се появяват отново, за да ги смущават. Ако човек е в състояние да приема истината, след като я разбере, всички онези неща, които са характерни за покварения нрав, ще изчезнат от само себе си и той ще има навлизане в живота и ръст. Няма да бъде повече едно невежо дете. Когато човек има ръст, той ще става все по-способен да разбира нещата, да разпознава различните типове хора и няма да бъде възпиран от хора, събития или неща. Няма да се влияе от нищо, което някой казва или прави. Няма да бъде изложен на намесата на злите сили на Сатана или да бъде подвеждан или смущаван от лъжеводачи и антихристи. Ако това се случи, дали ръстът на човека няма да нараства постепенно? Колкото повече човек разбира истината, толкова по-бързо ще се развива животът му и ще му бъде лесно да изпълнява успешно дълга си и да навлезе в истината реалност. Когато имаш навлизане в живота и той постепенно расте, твоето състояние ще става все по-нормално. Хората, събитията и нещата, които някога са били в състояние да те смущават и възпират, вече няма да са проблем за теб. Няма да изпитваш повече трудности при изпълнението на дълга си и връзката ти с Бог ще става все по-нормална. Когато знаеш как да се уповаваш на Бог, как да търсиш Божиите намерения, когато знаеш мястото си, какво трябва и какво не трябва да правиш, кои въпроси изискват или не изискват да поемеш отговорност, няма ли състоянието ти да става все по-нормално? Няма да се умориш да живееш по този начин, нали? Не само че няма да се умориш, но и ще се почувстваш много спокоен и щастлив. В резултат на това сърцето ти няма ли да се изпълни със светлина? Начинът ти на мислене ще бъде нормален, разкриването на твоя покварен нрав ще намалее и ще

бъдеш в състояние да живееш в присъствието на Бог, да изживяваш нормална човешка природа. Когато хората видят психическата ти нагласа, ще си помислят, че в теб е настъпила голяма промяна. Ще искат да общуват с теб, ще се чувстват спокойни и щастливи в сърцата си и също ще получат полза от това. С извисяване на твоя ръст речта и действията ти ще стават по-правилни и принципни. Когато видиш слаби и негативни хора, ще можеш да им окажеш значителна помощ — не като ги възпираш или поучаваш, а като използваш своите практически преживявания, за да им помогнеш и да им бъдеш полезен. По този начин няма просто да се стараеш в Божия дом, а ще си полезен човек, който е способен да се нагърби с бреме и да върши по-значими неща в Божия дом. Не харесва ли Бог точно такива хора? Ако Бог те харесва, няма ли и всички да те харесват? (Да, това е така.) Защо Бог е доволен от този тип хора? Защото те са способни да вършат практически неща пред Него, не са склонни да ласкаят, занимават се с практически въпроси и са способни да помагат и да водят другите, като говорят за своите истински преживявания. Те са способни да помагат на другите да решат всеки проблем и, когато възникнат трудности в работата на църквата, да водят напред и активно да решават проблемите. Това означава отдадено да изпълнявате дълга си. Те са способни да помагат на своите братя и сестри да решават проблемите си, което доказва, че имат навлизане в живота. Фактът, че могат да направят толкова много практически неща, доказва, че практикуват истината и че живеят в присъствието на Бог. Тъй като имат истината реалност, те са способни да водят и другите към навлизането в истината реалност. Ако не притежаваш истината реалност или истински преживявания, тогава можеш ли да въведеш другите в присъствието на Бог? Ако самият ти не живееш в присъствието на Бог, не можеш да въведеш другите в Неговото присъствие. Ако просто се стараеш, докато изпълняваш дълга си, без изобщо да търсиш истините принципи, и не желаеш да удовлетвориш Бог, тогава ти не живееш в присъствието на Бог. Способни ли са онези, които не живеят в присъствието на Бог, да приемат Неговата внимателна проверка? Способни ли са да устоят на Божиите изпитания? Способни ли са да останат непоколебими по време на изпитания? (Не, не са.) Може ли такъв човек да свидетелства за Бог? Може ли той да свидетелства за Него? (Не, не може.) Какъв човек не е в

състояние да свидетелства за Бог? Дали той вярва истински в Бог? Най-малкото още не е навлязъл в истината реалност на Божиите слова и все още съществува извън тях. Някой, който вярва в Бог от много години без навлизане в живота, който не може да говори за своите свидетелства за преживявания, камо ли да свидетелства за Бог, който не може успешно да проповядва евангелието пред когото и да било — той е недостоен да бъде наречен Божи свидетел. Затова човек с незрял ръст и без навлизане в живота никога не може да свидетелства за Бог. Негласният извод е, че такъв човек не живее в присъствието на Бог. Ако не живееш в присъствието на Бог, нямаш навлизане в живота и не си Божи свидетел, тогава Той ще те признае ли за един от Своите последователи? Няма. Бог ти е дал възможност да изпълняваш дълга си и ти си готов да го направиш, но чрез твоето поведение Той е видял, че не можеш да свидетелстваш за Него, дори след като си вярвал в Него толкова дълго. Не само че нямаш истинско познание за преживявания, но и живееш според своите представи и фантазии, нямаш никаква истина реалност и не живееш в присъствието на Бог. Ако Той ти даде изпитание, няма да го издържиш. Ако Той те кастри, не можеш да го понесеш. Ако Той те съди и наказва, тогава се отказваш от работата си и изпадаш в лошо настроение, а Той ще си каже: „Този човек е като тигър, който никой не смее да докосне! Където и да отида да върша делото Си или да говоря, такъв човек е недостоен да Ме следва, недостоен е да бъде с Мен“. Защо Бог би казал това? Защото такъв човек не разбира истината, няма чисто възприемане, няма истински преживявания и не разбира Божиите намерения. Ако не разбира Божиите намерения, може ли да Му съответства? Ако не разбира Неговите намерения, може ли да ги възприеме? Може ли да приеме истината? Трудно е да се каже, тъй като всичко това са неизвестни величини. Така че ако такъв човек беше с Бог, тогава той би се съмнявал в Него за всичко и не би Го разбрал, което би предизвикало всякакви недоразумения, оплаквания и осъждания на Бог на всяка крачка. В крайна сметка това би довело до предателство. Може ли Бог да иска някой, който Го предава? Може ли Бог да му позволи да стане Негов последовател? Не може. Ако искаш Бог да те признае за един от Своите последователи, първо трябва да се съсредоточиш върху навлизането в живота. Трябва да започнеш с това да опознаеш себе си, да си способен да се отървеш от покварения си

нрав, да постигнеш способността да се придържаш към дълга си и да го изпълняваш според изискванията на Бог — това е първото. Целта на съсредоточаването върху навлизането в живота е да изпълняваш добре дълга си. По същество всичко се свежда до изпълнението на твоя дълг. Трябва да започнеш да се стремиш към навлизането в живота, като изпълняваш дълга си, а чрез навлизането в живота трябва да разбереш и да придобиеш истината капка по капка, докато достигнеш момента, в който ще имаш ръст, от който животът ти постепенно ще расте и ще имаш практически преживявания с истината. След това трябва да овладееш всички видове принципи на практикуване, така че да можеш да изпълняваш дълга си, без да бъдеш възпиран или смущаван от всякакви хора, събития или неща. По този начин постепенно ще заживееш в присъствието на Бог. Няма да бъдеш смущаван от никакви хора, събития или неща и ще имаш преживявания с истината. Когато натрупаш преживявания, ще бъдеш способен по-добре да свидетелстваш за Бог и колкото по-способен си да свидетелстваш за Бог, толкова по-полезен човек ще станеш. Когато станеш полезен човек, ще можеш да изпълняваш дълга си в Божия дом по начин, който е съгласно критериите, ще можеш да стоиш на мястото на сътворено същество и да се подчиняваш на Божиите подредби и устройвания, и ще си способен да останеш непоколебим. Само такъв човек е сътворено същество съгласно критериите, което има Божието одобрение. Тогава ще бъдеш достоен за всичко, което Бог ти е дал.

Какъв е ключът за навлизане в истината реалност? Трябва да се научите как да практикувате истината и как да се справяте с нещата принципно. Каква е ползата от това винаги да се кълнете и да изразявате решимостта си? Ако винаги се кълнете и изразявате решимостта си, но все още не сте в състояние да практикувате истината, тогава няма никаква полза от това. Най-важното, най-реалното нещо е да постигнете навлизане в живота, докато изпълнявате дълга си, чрез търсене на истината, за да разрешавате различните проблеми, които възникват, докато изпълнявате дълга си, и да промените погрешните си нагласи към него. Какво означава да имаш навлизане в живота? Това означава, че имаш преживяване и познаване на истината и си в състояние да я практикуваш правилно. Всички вие имате ли навлизане в живота сега? Способни ли сте да свидетелствате за Бог? Не сте ли заседнали все още в доктрината през

по-голямата част от времето? Не се ли спирате на доктрината, без да имате истинско познание за истината или преживяване с нея? Ако не можеш да постигнеш истински преживявания и познание за истината, тогава не можеш да свидетелстваш за Бог. През по-голямата част от времето познанието ви е сетивно. Раздвоени сте, чувствате се така, сякаш и едното, и другото е правилно. Когато Бог казва нещо, за вас то сякаш е истина, но когато казва нещо друго, то също е истина. Чувствате се така, сякаш всички Божии слова са истина, казвате „амин“ и ги възхвалявате, но не можете да се придържате към тях за сравнение. Когато вършите нещо, все още сте объркани и не знаете кои истини да използвате, за да разрешите проблемите си. Повечето от вас не са ли в това състояние? Въпреки че разбирате много и можете да говорите много за доктрината, не можете да я използвате в реалния си живот. Все още не знаете как да практикувате истината, не знаете как да прилагате Божиите слова в реалния си живот и независимо какво ви сполетява, не знаете как да търсите истината, за да разрешите проблемите си. Това е така, защото ръстът ви е твърде малък. Когато знаете как да преживявате, да практикувате и да прилагате Божиите слова в реалния си живот и как да търсите истината, за да разрешите проблемите си, когато нещо ви сполети, тогава животът ви ще израсте. Това че знаете как да практикувате истината е знак, че животът ви расте. Някой ден, когато си в състояние да решаваш проблемите с помощта на истината, когато имаш известни познания за Бог, когато чрез споделяне на истинското си познание за Бог можеш да свидетелстваш за Неговото дело, за Неговия свят и праведен нрав, за Неговото всемогъщество и Неговата мъдрост, тогава ще бъдеш в състояние наистина да свидетелстваш за Бог и ще си подходящ да бъдеш използван от Него. Ако разбираш много и си в състояние да говориш за доктрини по цял ден, но не можеш да разрешиш нищо, свързано със собствените ти проблеми, или не знаеш как да ги разрешиш, това доказва, че нещата, които разбираш, не са истината, а са само думи и доктрини. Дори да говориш много практично за някаква доктрина, в действителност това е само сетивно познание, което все още не е достигнало рационалност. Въпреки че хората си вземат поука, след като те изслушат, изпитват същите чувства като теб и знанието ти дори е в състояние да доведе до известни резултати у тях, ти не си в състояние да говориш за него съвсем ясно, нито можеш да разрешиш напълно

проблемите. Това доказва, че доктрините, за които си говорил, са само сетивно познание. Не можеш да кажеш, че са истината реалност, а още по-малко, че си навлязъл в истината реалност. Сега, как ще разрешиш проблема с говоренето за думите и доктрините? Това изисква да се замислиш за различните видове поквара, които се разкриват в теб докато изпълняваш дълга си, да се замислиш за първопричината за всеки проблем, с който се сблъскваш, и след това да потърсиш истината и да използваш Божиите слова, за да преодолееш напълно покварения нрав, който си разкрил. Независимо дали това, което се разкрива в теб, е надменност и самоправедност или изкривяване и измама, дали е егоизъм и нещо достойно за презрение или нехайно отношение и лъжа към Бог, трябва да размишляваш върху тези видове покварен нрав, докато не ги видиш ясно. Така ще знаеш какви проблеми имаш, докато изпълняваш дълга си, и колко далеч си от постигането на спасение. Само когато можеш ясно да видиш собствения си покварен нрав, ще можеш да разбереш откъде идват трудностите и пречките при изпълнението на дълга ти. Само тогава ще можеш да разрешиш първопричините за проблемите си. Да кажем, например, че не поемаш отговорност за изпълнението на дълга си, а винаги действаш нехайно, като причиняваш загуби в работата си, но се грижиш за имиджа си, затова не желаеш да общуваш открито за състоянието и трудностите си или да се самоанализираш и себеопознаваш, а винаги търсиш оправдания, за да се справяш с нещата нехайно. Как трябва да решиш този проблем? Трябва да се молиш на Бог и да се самоанализираш, като казваш: „Боже, ако говоря така, то е само за да защитя собствения си имидж. Това е моят покварен нрав. Не бива да говоря така. Трябва да се открия, да се разголя и да изрека на глас истинските мисли на сърцето си. Предпочитам да понеса срам и да загубя имиджа си, отколкото да задоволя собствената си суета. Единственото, което искам, е да удовлетворя Бог“. По този начин, като се опълчваш на себе си и изричаш на глас истинските мисли на сърцето си, ти практикуваш да бъдеш честен човек, а освен това не действаш по собствена воля и не защитаваш собствения си имидж. В състояние си да прилагаш на практика Божиите слова, да практикуваш истината според Божиите намерения, да изпълняваш искрено дълга си и да изпълняваш напълно отговорностите си. По този начин не само практикуваш истината и изпълняваш добре

дълга си, но и защитаваш интересите на Божия дом и Божието сърце е удовлетворено. Това е справедлив и благороден начин на живот, достоен да бъде представен както пред Бог, така и пред хората. Това е толкова прекрасно! Практикуването по този начин е малко трудно, но ако усилията и практиката ти са насочени в тази посока, тогава дори да се провалиш някой път, със сигурност ще бъдеш успешен. А какво означава успеха за теб? Означава, че когато практикуваш истината, си в състояние да направиш тази стъпка, която те освобождава от оковите на Сатана, стъпка, която ти позволява да се опълчиш на себе си. Означава, че си в състояние да оставиш настрана суетата и престижа, да спреш да търсиш собствената си изгода и да спреш да вършиш егоистични и достойни за презрение неща. Когато прилагаш това на практика, ти показваш на хората, че си човек, който обича истината, който копнее за истината, че си човек, който копнее за справедливост и светлина. Това е резултатът, който постигаш чрез практикуване на истината. В същото време позориш Сатана. Сатана те поквари, накара те да се грижиш за себе си, направи те егоист, накара те да мислиш за собствения си престиж. Но сега тези сатанински неща вече не могат да те обвързват, ти си се освободил от тях, вече не си контролиран от суетата, престижа или личните си интереси и практикуваш истината, така че Сатана е напълно унизен и не може да направи нищо. Тогава не си ли победил? Когато си победил, не оставаш ли непоколебим в свидетелството си за Бог? Не се ли подвизаваш в доброто войнстване? Когато си се подвизавал в доброто войнстване, в сърцето си имаш спокойствие и радост, както и чувство на сигурност. Ако в живота си често имаш угризения, ако сърцето ти не може да намери покой, ако нямаш спокойствие и радост и често си обзет от тревога и безпокойство за всякакви неща, какво показва това? Че ти просто не практикуваш истината, че не оставаш непоколебим в свидетелството си за Бог. Когато живееш сред нрава на Сатана, често си склонен да не практикуваш истината, да я предаваш, да бъдеш егоистичен и подъл; да поддържаш само своя имидж, своето име, своя статус и своите интереси. Това, че винаги живееш за себе си, ти носи голяма болка. Имаш толкова много егоистични желания, обвързаности, окови, опасения и огорчения, че нямаш никакво спокойствие и радост. Да живееш заради покварената си плът означава да страдаш прекомерно. Тези, които се стремят към истината, са различни. Колкото

повече разбират истината, толкова по-свободни и освободени стават; колкото повече практикуват истината, толкова повече спокойствие и радост имат. Когато получат истината, ще живеят напълно в светлината, ще се радват на Божиите благословии и няма да изпитват никаква болка.

В какво състояние живеете най-често сега? В положително или в негативно състояние живеете през повечето време? (През повечето време живеем в негативно състояние.) За човек, който винаги живее в негативно състояние, не е лесно да упорства в изпълнението на дълга си, без да се отказва от него! Всички вие често сте негативни, но не знаете как да разрешите този проблем. Понякога са нужни много усилия, за да преодолеете негативните си състояния, а когато нещата не вървят според желанията ви, отново ставате негативни. В негативността си винаги се търкаляте наоколо и дори да искате, не можете да се изправите; не можете да изпълните добре нито един дълг и сте толкова некомпетентни, че никой не може да ви помогне. Не е ли уморително да се живее по този начин? (Да, така е.) Тогава как да се справите напълно с проблема с негативността? Трябва непременно да разберете част от истината. Многото доктрини, за които можете да говорите, няма да решат проблемите ви. След като човек наистина разбере истината и след като е в състояние да преодолее всяка негативност или трудност, с които се сблъсква, тогава за него няма да е толкова изморително да изпълнява дълга си. Само след като получи истината, човек може да бъде свободен и освободен. В момента това, което най-много липсва на всички вас, е истината, но получаването на истината не е нещо, което може да се случи мигновено. Трябва да имате истинско познание за Божието дело и да сте в състояние да виждате ясно покварения нрав на хората. Това изисква време и трябва да търсите истината, за да го разберете. Всички вие можете да почувствате болката от това да се живее с покварен нрав, имате дълбоко преживяване от първа ръка за това. Изпитвали ли сте спокойствието и щастието, които се пораждат в сърцето ви, след като разберете истината, когато сте в състояние да практикувате истината и да спазвате истините принципи? Имате ли много такива преживявания? Ако тези преживявания са наистина многобройни, това означава, че напълно притежавате истината реалност. Ще имате усещането, че живеете в светлината и в Божието присъствие. Ако от време на време се наслаждавате на част от Божието просветление, ще

бъдете много доволни. Ако от време на време се уповавате на Бог, вместо на хората, и Бог ви даде малко светлина, път напред, за който не сте се сещали, и въпросът ви бъде решен, ще бъдете много доволни. Да имате често подобни малки преживявания не е достатъчно; трябва все така да продължавате да полагате усилия за постигането на истината. От една страна, трябва да разбирате истината за виденията, да имате съвършено ясно разбиране за Божието дело и наистина да познавате Божия нрав. И когато отново се сблъскате с трудности, докато изпълнявате дълга си, това поне няма да породи представи, нито ще доведе до непокорство. Това е един от аспектите на нещата. Освен това трябва да полагате усилия за навлизане в живота. Трябва да обобщите истините, които трябва да се практикуват и в които трябва да се навлезе, като например да опознаете себе си, да бъдете честни хора, да се научите да се покорявате на Бог, как да се уповавате на Бог, как да изпълнявате отдадено дълга си, как да разпознавате различните типове хора, как да се отнасяте към Сатана, каква мъдрост би следвало да притежавате и т.н. Само когато преживеете и навлезете в тези различни аспекти на истината, можете да се боите от Бог, да отбягвате злото и да станете съвършен хора. И така в колко аспекта на истината реалност сте навлезли сега? В кои аспекти на истината реалност все още не сте навлезли? Трябва да следите този резултат в сърцето си. Когато сте навлезли в много истини, свързани с практиката, тогава вашият живот вече ще е пораснал и вие наистина ще имате ръст. Когато ръстът ви е пораснал до определено ниво, тогава ще можете да навлезете в пътя на усъвършенстването от Бог и ще имате истински ръст. Това не е нещо, с което може да се прибързва — не можете да изядете слон наведнъж. Кое е най-същественото и важно нещо, което трябва да разрешите точно сега? Че трябва да изпълнявате добре дълга си и да имате навлизане в живота, докато го изпълнявате. Това е ключът. Не може просто да полагате усилия — трябва да влагате сърцето си в това. Бог не иска от теб да продаваш труда си, докато изпълняваш дълга си на сътворено същество, а иска да Му предложиш искреността си. Докато изпълняваш дълга си, трябва да имаш навлизане в живота. Само когато имаш навлизане в живота, ще имаш живот, само когато имаш живот, ще можеш да растеш, и само тези, които имат живот, имат истината.

10 август 2015 г.

САМО ЧРЕЗ ПРАКТИКУВАНЕ НА ИСТИНАТА ЧОВЕК МОЖЕ ДА СЕ ОТЪРВЕ ОТ ОКОВИТЕ НА ПОКВАРЕНИЯ НРАВ

Какво означава навлизане в живота? Това означава, че хората, след като са разбрали истината, започват да познават Бог, да Му се подчиняват, да осмислят и опознават своя покварен нрав, да се отърват от него и така да са способни да прилагат истината на практика. Когато човек е в състояние да прилага истината на практика и истински да се покорява на Бог, той е навлязъл в истината реалност. Онези, които могат да прилагат истината на практика, са хората, които имат навлизане в живота. Щом истината стане нечий живот, той вече няма да бъде възпиран от никакви хора, събития или неща — ще е в състояние истински да се подчинява на Бог, истински да Го обича и истински да Му се покланя. Ето какво означава да притежаваш истината реалност и истинско свидетелство; това е крайният резултат от навлизането в живота. Ако човек вярва в Бог дълги години, но продължава да живее съобразно сатанинския си нрав, като действа според собствените си желания, без да се моли или да търси истината, вярва в продължение на години, без ни най-малка промяна, като почти не се различава от невярващия, тогава такъв човек няма навлизане в живота, не е получил истината и не е придобил живота. Ако не си получил истината, тогава ти живееш под властта на Сатана. Не можеш да се покориш на Бог, да Го обичаш, да практикуваш истината или да бъдеш силен, дори и да желаеш това. Ако не можеш да бъдеш силен, в какво състояние ще изпаднеш? Дали няма да бъдеш винаги в капана на негативното състояние? Винаги ще бъдеш люшкан от обстоятелствата, ще се страхуваш от отстраняване, от Божието недоволство, от това или онова, пасивно и неохотно ще изпълняваш частица от дълга си и ще подготвяш малко добри дела. Като цяло ще бъдеш дърпан, воден и тласкан напред, а онази част от теб, която е активна и инициативна, ще бъде много малка, затова резултатите от изпълнението на дълга ти ще бъдат незадоволителни. Такива хора никога не са способни да отдадат сърцето си на Бог и така биват възпирани и обвързвани от много хора, събития и неща и винаги са в капана на негативното състояние. Поради това те живеят много изморителен живот. Изпитват силна болка и не могат да намерят свобода и избавление. След

време силата на собствената им воля вече не може да ги поддържа и те живеят според сатанински нрав всеки ден, точно както невярващите. Може ли този вид вяра в Бог да даде възможност на човек да постигне спасение? Някои хора казват: „Аз съм въодушевен, готов съм да правя неща за Бог. Млад съм, имам енергия и решителност и не се страхувам от трудностите“. Има ли полза от всичко това? Не, няма. Енергията ти е безполезна, независимо колко много имаш от нея. Колко дълго малкото жизнена енергия, която човек има, може да го поддържа? Той пак често ще се проваля и препъва, а когато изпадне в негативизъм, ще се парализира. Безсмислено е да вярваш в Бог, ако не разбираш истината или ако нямаш истинска вяра. Ако разполагаш само с въодушевление или енергия, това няма да ти е от полза. Тези неща не са животът, те представляват само моментното въодушевление и интерес на човека. Хората имат покварен нрав. Независимо дали са мъже или жени, стари или млади, всички те имат кратки изблици на енергия, мимолетно въодушевление, моментни импулси; всички те имат мигове, когато се разгорещяват, когато са превъзбудени, но това е смелост, породена от избухливост, и тя не трае дълго. Човешките теории, въжделения и мечти ще се сринат за миг, а без истината хората не могат да останат непоколебими. Може ли човек, който живее с избухливост, да изпълнява добре дълга си? Може ли да удовлетвори Бог? (Не, не може.) Затова хората трябва да имат навлизане в живота, трябва да навлязат в истината реалност. Има хора, които казват: „Защо навлизането в истината реалност е толкова трудно? Защо съм оплетен в толкова много примки? Какво да правя?“. Могат ли хората да разчитат на себе си, за да разрешат този проблем? Има и такива, които казват: „Имам волята и решителността. Не се страхувам от трудностите. Взел съм решение. Ще преодолея всяко препятствие, ще приема тези предизвикателства. Не се страхувам от нищо. Без значение колко трудно става, ще упорствам докрай!“. Полезно ли е това? В действителност това може да ги крепи за известно време, но практическите им трудности пак ще останат, а поквареният нрав пак ще се е вкоренил в тях и няма да се е променил. Ако упорстваш да следваш Бог докрай, но не си променил своя живот нрав или не си навлязъл в истината реалност, можеш ли да получиш Божието одобрение? Не можеш. Вярата в Бог не е свързана с това дали можеш да упорстваш докрай, или не. Ключът е в това дали

можеш да получиш истината, живота и Божието одобрение. Това е най-важното. Ако човек не може да навлезе в истината реалност, ако не може да превърне истината в свой живот, тогава дали неговият изблик на въодушевление или енергичност ще продължи много дълго? Няма как да продължи. Хората трябва да разберат истината и да я използват, за да го заменят. Когато човек е преодолял покварения си нрав и притежава вярата и принципите да практикува истината, той ще може да упорства непоколебимо и ще продължава да опитва въпреки всички неуспехи. Независимо от условията, препятствията или дори изкушенията, с които се сблъсква, той винаги ще разчита на Бог и ще отправя взор към Него, за да възтържествува над Сатана. За да постигнеш този резултат, трябва често да се изправяш пред Бог, да Му се доверяваш, да Му споделяш за трудностите си в молитва и да Му говориш истината. Освен това, докато изпълняваш дълга си в реалността и по време на реалния си живот, трябва да търсиш как да действаш така, че да може да практикуваш истината. Трябва да търсиш от хора, които разбират истината, които имат способността да възприемат истината, и да общуваш с тях, и така да получиш известно просветление и наставление, както и да намериш път за практикуване. Когато си в състояние да практикуваш истината, това няма ли да реши проблема ти? Ако винаги се въздържаш и не общуваш, като си мислиш: „Може би един ден ръстът ми ще нарасне и просто по естествен начин ще разбера истината, затова сега няма нужда да се занимавам с нея“ — такова мислене е неясно, нереалистично и вероятно ще забави нещата. Този проблем може да бъде разрешен чрез търсене и общуване с хора, които разбират истината. Ако имаш способност за възприемане, тогава може да разрешиш проблема си и чрез четене на Божиите слова. Защо не се отнасяш сериозно към разрешаването на този проблем? Ако не търсиш истината, за да разрешиш проблема, дали той ще изчезне от само себе си? Това е глупава мисъл.

Когато сега ви сполетяват неща, способни ли сте да търсите истината? Научихте ли се как да търсите истината? Освен че сте овладели някои принципи в професионалната си област, способни ли сте да търсите истината, когато става въпрос за вашето собствено навлизане в живота — за подобряване на различните ви състояния и за промяна на покварения ви нрав? Ако все още се оплакваш, когато те кастрят, защото си направил

нещо, което е нарушило принципите, ако все още се чувстваш възпиран, защото са те кастрили, и ако стигнеш дотам, че да се откажеш от себе си, като си мислиш, че ще бъдеш отстранен, и станеш негативен и отпуснат, тогава сатанинският ти нрав не е ли толкова тежък, че да те задушава? Когато става въпрос за разбиране на истината, трудностите на хората са твърде многобройни и големи. Когато се сблъскат с проблеми, негативните им страни се проявяват твърде бързо и за твърде дълго, а те практикуват истината твърде бавно и твърде слабо. Когато хората се сблъскат с определена среда, забележат определени чужди погледи, чуят определени думи или разберат определена информация, в тях ще се зародят негативни неща, независимо от времето и мястото. Това е естествено разкриване на покварения нрав. Какво доказва това? Доказва, че в човешкия живот няма елемент на истината. Необработените неща, които хората естествено разкриват, независимо дали ги мислиш наум или ги изричаш на глас, или са нещо, което възнамеряваш или планираш да направиш — умишлено или неумишлено — всички тези неща са свързани с твоя покварен нрав. Откъде се разкрива човешкият покварен нрав? Може със сигурност да се каже, че покваренят нрав на хората се разкрива от тяхната сатанинска природа, която е източникът. Като се имат предвид покварените неща, които хората разкриват, е ясно, че хората не притежават нищо от истината реалност, че нямат нормална човешка природа и че нямат нормален разум. Още сега можете да се анализирате. Ако обърнете внимание и се съсредоточите върху самоанализа, можете да разберете дали намеренията, мислите и възгледите ви са правилни и дали са в съответствие с истината или не. Като цяло ще можете донякъде да разграничите тези неща и да ги разберете. И така, след като разберете тези неща, ще можете ли да потърсите истината за решение? Или ще ги оставите да се развиват от само себе си, като си мислите: „Искам да разсъждавам по този начин, да разсъждавам така е полезно за мен. Другите хора нямат право да ми се месят. Ако не изричам тези неща на глас или не действам според тях, ако просто мисля за тях, нима това не е добре?“. Нима няма хора, които постъпват по този начин? Проявление на какво е това? Те добре знаят, че да се мисли по този начин е неправилно, но не търсят истината, не се опълчват на тези мисли и не се отказват от тях. Продължават да мислят и да действат

по този начин, напълно безразлични. Тези хора не обичат истината и не могат да останат непоколебими.

Някои хора не изпълняват дълг и никой не се отнася сериозно към тях — тези хора смятат, че щом са вярващи в Бог, е достатъчно само да четат Божиите слова, да водят църковен живот и обикновено да не вършат лоши неща или да се държат разпуснато като невярващите. Тези хора си мислят, че може би накрая ще получат някаква благословия и ще бъдат в състояние да оцелеят. Те се вкопчват в подобно пожелателно мислене при вярата си в Бог. На пръв поглед не допускат сериозни грешки, но изобщо нямат навлизане в живота, нито са получили някаква истина реалност. Когато някой започне да се отнася сериозно към тях, те осъзнават, че имат много проблеми и недостатъци, и стават негативни, като си мислят: „Всичко свърши, нали? Дълги години вярвам в Бог, а нищо не съм придобил от това. Явно да вярваш в Бог наистина не е лесно!“. Те охладняват и вече не желаят да се стремят към истината. След известно време започват да се чувстват празни и им се струва, че трябва да се стремят към истината, за да имат надежда. Когато започнат да изпълняват дълга си и хората отново се отнасят сериозно към тях, в крайна сметка те получават следното усещане: „Хората трябва да притежават истината, иначе твърде лесно правят грешки. Ако не се стремят към истината, те винаги ще извършват прегрешения и ще ги кастрят. Ако разчитат на въодушевлението си да вършат нещата, пак ще ги кастрят. Трябва да бъда предпазлив във всичко. В никакъв случай не бива да говоря или да действам необмислено. Не бива да си пъхам носа в нещата. По-добре да съм страхливец, отколкото да се откроявам“. Те смятат, че практикуването по този начин е напълно уместно и че никой не може да им посочи грешки в него, но са пропуснали най-значимия момент, а именно, че трябва да се стремят към истината. Те не се стремят към истината, нито към собственото си навлизане в живота, и това е тяхната фатална слабост. Когато изпълняват дълга си, те се задоволяват само с това да си свършат работата. За да приключат работата си, те се трудят от зори до здрач, а понякога са толкова заети, че дори не ги интересува дали ще пропуснат две хранения. Те наистина могат да страдат и да заплатят определена цена, но нямат навлизане в живота. На всяка крачка са нащрек за другите, защото се страхуват, че ще направят грешка и ще бъдат кастрени. Дали е правилно подобно състояние? Нима това е

човек, който се стреми към истината? Ако хората изпълняват дълга си по този начин до края, ще бъдат ли в състояние да получат истината или да навлязат в истината реалност? (Не.) Нима сред вас не е пълно с такива хора? Не изпадате ли и вие често в същото това състояние? (Да.) Стоите ли нащрек с мисълта, че това е лош начин на действие, че живеете в негативно състояние? Когато ви се случи нещо, винаги се държите като страхливци, като човекоугодници, винаги правите компромиси, винаги избирате средния път, никога не обиждате никого и не си врете носа във всичко, никога не отивате твърде далеч — сякаш си стоите на мястото, придържате се към дълга си, правите каквото се иска от вас, не заставате нито отпред, нито отзад и се носите по течението — кажете Ми, мислите ли, че ако упорито изпълнявате дълга си така до самия край, ще можете да получите Божието одобрение? Наясно ли сте, че подобно състояние е доста опасно, че не само няма да можете да получите Божието съвършенство, но и че може да накърните Божия нрав? Дали такъв равнодушен човек се стреми към истината? Дали е от хората, които се боят от Бог и отбягват злото? Човек, който живее в такова състояние, често разкрива мисли на човекоугодник и няма богобоязливо сърце. Ако някой просто изпитва ужас и страх без основателна причина, има ли богобоязливо сърце? (Не.) Човек дори и да се хвърли с цялото си същество в изпълнение на дълга си, да се откаже от работата си и да се отрече от семейството си, ако не отдаде сърцето си на Бог и се пази от Него, това добро състояние ли е? Дали това е нормалното състояние за навлизане в истината реалност? Дали бъдещото развитие на това състояние няма да се окаже ужасяващо? Ако човек продължава да се намира в това състояние, може ли да получи истината? Може ли да придобие живота? Може ли да навлезе в истината реалност? (Не.) Знаете ли, че вие самите притежавате точно това състояние? Когато го осъзнаете, дали си мислите: „Защо винаги се пазя от Бог? Защо винаги мисля по този начин? Толкова е плашещо да имам такива мисли! Това представлява съпротива срещу Бог и отхвърляне на истината. Дали да се пазиш от Бог е същото като да Му се съпротивляваш.“? Състоянието на пазене от Бог е същото като да си крадец — не смееш да живееш на светло, страхуваш се да не бъдат разобличени демоничните ти лица и в същото време си уплашен: „С Бог шега не бива. Той може да съди и наказва хората навсякъде и

по всяко време. Ако разгневиш Бог, в по-леките случаи Той ще те кастри, а в по-тежките ще те накаже, ще те разболее или ще те накара да страдаш. Хората не могат да понесат тези неща!“. Нима хората нямат такива погрешни разбирания? Дали това е богобоязливо сърце? (Не.) Нима това състояние не е ужасяващо? Когато човек е в това състояние, когато се пази от Бог и винаги има такива мисли и такова отношение към Него, той отнася ли се към Бог като към Бог? Дали това е вяра в Него? Когато човек вярва в Бог по този начин, когато не се отнася към Него като такъв, това не е ли проблем? Като минимум хората не приемат Божия праведен нрав, нито самия факт на Неговото дело. Те си мислят: „Вярно е, че Бог е милосърден и любящ, но Той е и гневлив. Когато Божият гняв сполети човек, това е катастрофално. Той може да порази човек по всяко време и да унищожи когото пожелае. Не трябва да предизвикваме Божия гняв. Вярно е, че Неговото величие и гняв не допускат оскърбление. Да пазим дистанция от Него!“. Ако човек има такава нагласа и такива идеи, може ли напълно и искрено да застане пред Бог? Не може. Дали тогава няма дистанция между него и Бог? Дали няма много неща, които ги разделят? (Да.) Кои неща пречат на хората да се изправят пред Бог? (Бъдещето и съдбата им.) (Славата, придобивките и статусът.) Какво друго? Кои неща карат хората да изпитват неприязън към истината, да отхвърлят истината, да отхвърлят Божия приток на живот и Неговото спасение? Помислете върху това: кои страни на хората им пречат да се изправят искрено пред Бог, да практикуват истината и да предадат телата и сърцата си на Бог, за да ги поеме и да господства над тях? Кои неща карат хората да се страхуват от Бог и да Го разбират погрешно? Хората имат покварен нрав, както и сатанински философии и сатанински помисли. Те са измамни, на всяка крачка се пазят от Бог, не Му се доверяват и Го разбират погрешно. Когато човек е опетнен от всички тези неща, може ли наистина да се довери на Бог? Може ли да приеме Божиите слова като свой живот? Някои хора си казват: „Всеки ден ям и пия Божиите слова. Когато чета Неговите слова и се почувствам развълнуван от тях, започвам да се моля. Ценя Божиите слова като истината. Чета ги всеки ден, често се моля мълчаливо и пея песнопения във възхвала на Бог“. Въпреки че такъв духовен живот е добър, когато тези хора бъдат сполетени от неща, те продължават да действат според собствените си идеи, изобщо не търсят истината и нито

една от доктрините, които разбират, не оказва влияние върху тях. Какво се случва тук? Хората не обичат истината. Те твърдят, че ценят Божиите слова, но не се мерят по тях и не ги прилагат на практика. Това е много проблемно и за хората е много трудно след това да навлязат в истината реалност. Хората никога не разбират истината, нито пък имат и най-малкото познание за Бог, така че със сигурност имат представи и погрешни разбирания за Него, а между тях и Бог има стена. Нима всички вие нямате лично преживяване за това? Казваш си: „Не искам да се пазя от Бог, желая истински да Му се доверя, но когато ми се случи нещо, не мога да не се пазя от Него. Искам да се свия в пашкул и да се отделя от Бог, както и да използвам сатанински философии, за да се предпазя. Какво не е наред с мен?“. Това показва, че хората не разполагат с истината, все още живеят със сатанински философии и все още са контролирани от Сатана. Хората са жалко подобие, поради сатанинската си природа — трудно им е да приложат истината на практика. Непрактикуването на истината е най-голямата пречка за навлизането в живота. Ако този проблем не е разрешен, за човек е трудно да отдаде сърцето си на Бог, да получи Неговото дело или да навлезе в истината реалност. Всички ли сте имали такова преживяване? Как може да се разреши този проблем? Трябва да се самоанализираш, да се опиташ да опознаеш себе си и да видиш кои неща ти пречат да практикуваш истината. Разрешаването на този проблем е от ключово значение.

Дали да се стремиш към истината е толкова сложно или трудно, колкото да се занимаваш с научна дейност? В действителност не е толкова трудно, а зависи само от това дали човек обича истината или не. Стремежът към истината сам по себе си не е труден. Изисква по-малко усилия от изучаването на специализирана научна област — това дори е по-лесно от изкарването на прехраната. Как така? Реалността на истината е това, което хората с нормална човешка природа трябва да изживяват и да притежават. Тя е свързана с нормалната човешка природа на хората, така че не е отделена от техните мисли и идеи, от всичките им разсъждения, действия и постъпки, които са част от ежедневието им, или от съзнанието им. Истината не е теория, не е научна област, нито професия. Тя не е празна, а е тясно свързана с нормалната човешка природа — истината е животът, който човек с нормална човешка природа би трябвало да

притежава. Тя може да поправи всички твои недостатъци, лоши навици и негативни и неправилни мисли. Може да преобразува твоя сатанински нрав, да се превърне в твой живот, да ти даде възможност да притежаваш човешка природа и рационалност, да нормализира мислите ти и нагласите ти — може да направи всяка твоя част нормална. Ако истината се превърне в твой живот, тогава това, което изживяваш, и всички твои разкривания на човешка природа ще бъдат нормални. Ето защо стремежът към истината и нейното практикуване не са нещо неясно, непостижимо или пък особено трудно. Точно сега, въпреки че обичате малко истината и сте склонни да се стараете да станете по-добри, все още изобщо не сте се докоснали до пътя. Първата стъпка винаги е най-трудна. Щом можете да приложите истината на практика и да вкусите нейната сладост, ще си помислите, че стремежът към истината е лесна работа.

Ако човек няма истината за свой живот и винаги живее с покварен нрав, как се проявява това? Когато човек не е придобил истината, той естествено няма как да се отърве от възпирането и оковите на сатанинската си природа. Поквареният нрав, който той разкрива, естествено е надменност и самонадеяност, в това да живее по собствените си правила, в своеволие и безразсъдство, в лъжа и измама, в коварство и лукавство, в домогване до слава и придобивки, в търсене единствено на изгода, в егоизъм и подлост. Освен това в отношенията си с другите хора той е склонен към недоверие, осъждане и нападки към останалите. Винаги говори и действа въз основа на своите предпочитания. Винаги има лични намерения и цели и винаги има предубеждения към другите. Той винаги става негативен, когато се сблъска с неуспехи или провал. Понякога е повече от надменен, а понякога е толкова негативен, че може да се зарови в дупка в земята. Винаги стига до крайности — ако не се зъби и не размахва нокти, той е негативен и гледа да се прави на жалък. Никога не е нормален. Това е състоянието, в което се намирате сега. Готови сте да страдате и да платите цената, пълни сте с решителност и целеустременост, но не разполагате с истината реалност. Ако човек приеме истината реалност за свой живот, как ще се прояви това? На първо място, той ще бъде способен да се покори на Бог и да изживява човешко подобие. Ще бъде честен човек, чийто живот нрав се е променил. Има няколко характеристики на промяната в живота нрав. Първата характеристика е способността на

човек да се покорява на правилните неща и да се съобразява с истината. Няма значение кой изразява мнение, независимо дали е стар или млад, дали си в състояние да се разбираш с него, дали го познавате, дали си запознат с него, дали отношенията ти с него са добри, или лоши, стига това, което казва, да е правилно, да отговаря на истината и да е от полза за работата на Божия дом, ти ще си способен да го изслушаш, допуснеш и приемеш, без да се влияеш от други фактори. Първата характеристика е да си способен да приемаш и да се покоряваш на нещата, които са правилни и са в съгласие с истината. Втората характеристика е да можеш да търсиш истината, когато нещо се случи. Това не означава само да си способен да приемеш истината, но и да я практикуваш, а не да се справяш с нещата по собствена воля. Независимо какво ти се случва, ще си способен да търсиш, когато не можеш да видиш нещата ясно, да прецениш как да се справиш с проблема и как да практикуваш по начин, който е в съгласие с истините принципи и удовлетворява Божиите изисквания. Третата характеристика е да се съобразяваш с Божиите намерения, независимо с какъв проблем се сблъскваш, като се опълчваш на плътта, за да постигнеш покорство към Бог. Ще се съобразяваш с Божиите намерения, независимо какъв дълг изпълняваш, и ще го изпълняваш в съответствие с Божиите изисквания. Каквито и изисквания да има Бог за този дълг, ще действаш според тях, докато го изпълняваш, и ще действаш по такъв начин, че да удовлетвориш Бог. Трябва да схванеш този принцип и да изпълняваш дълга си отговорно и отдадено. Ето какво означава да се съобразяваш с Божиите намерения. Ако не знаеш как да се съобразяваш с Божиите намерения или да удовлетворяваш Бог по даден въпрос, тогава трябва да потърсиш. Трябва да се сравнявате с тези три характеристики за промяна на нрава и да видите дали ги притежавате, или не. Ако имате практически преживявания и пътища на практикуване в тези три области, тогава ще се справяте с нещата принципно. Независимо какво ви сполетява или с какъв проблем се сблъсквате, винаги трябва да търсите какви са принципите на практикуване и какви детайли са включени във всеки истина принцип, както и как да практикувате, без да нарушавате принципите. Щом придобиете яснота по тези въпроси, по естествен път ще знаете как да практикувате истината.

Когато всичко е наред, някои хора сякаш не разкриват някакъв явен покварен нрав и поради това си мислят, че са добри, че са се променили и

че притежават истината реалност. Но когато ги сполетят изкушения или важни събития, свързани с истините принципи, покваренят им нрав се разкрива. Те изпадат в негативизъм и объркване, не знаят подходящия начин за практикуване, затънали са в трудности. Например да бъдеш честен човек и да говориш истината означава да практикуваш истината. Когато се опитваш да говориш истината, с какви трудности се сблъскваш? С какви препятствия се сблъскваш? Кои неща те възпират, обвързват и ти пречат да говориш истината? Гордост, статус, суета, както и чувствата и личните ти предпочитания — всички тези неща могат да се появят по всяко време и те възпрепятстват и възпират хората да практикуват истината. Тези неща са покварен нрав. Независимо в каква ситуация се намираш, покваренят нрав може да доведе до ненормално състояние, да предизвика всякакви негативни неща, да те възпира и да те контролира по всички възможни начини, да те възпрепятства и затрудни да практикуваш истината и да служиш на Бог. Заради всичко това ще се почувстваш невероятно уморен. На пръв поглед хората изглеждат свободни, но всъщност са здраво обвързани от своя покварен, сатанински нрав. Те нямат никаква свобода на избор, изключително трудно им е да направят дори една крачка и живеят изтощителен живот. Често им трябват много усилия, за да говорят истината или да направят нещо практично. Те не могат да изпълняват добре дълга си или да бъдат предани на Бог, макар и да им се иска, а ако искат да практикуват истината или да свидетелстват за Бог, ще им бъде още по-тежко. Колко е трудно това за тях! Не живеят ли те в клетката на своя покварен, сатанински нрав? Не живеят ли под мрачното влияние на Сатана? (Да, така е.) Тогава как могат да се отърват от това? Има ли друг път освен практикуването на истината и придобиването на навлизане в живота? Категорично няма. Може ли познанието за традиционната култура да спаси хората и да ги освободи от влиянието на Сатана? А какво да кажем за разбирането на познанието от Библията? А за способността да се излагат духовни доктрини? Не, нито едно от тези неща не може да спаси хората и да ги освободи от влиянието на Сатана. Проблемът с покварения нрав може да бъде разрешен само чрез приемане на Божието дело и всички истини, които Бог е изразил. Само тогава хората могат да постигнат разбиране на истината, да получат истината и да се освободят от влиянието на Сатана. Ако някой се стреми да бъде добър

човек и не прави нищо лошо, но не променя нрава си, може ли да се освободи от влиянието на Сатана? Може ли човек да получи истината, като изучава „Дао Дъ Дзин“, будистките писания или традиционната култура? Може ли да опознае Бог? Може ли да се пречисти покваренят му нрав, ако се придържа към традиционната култура и не се стреми към истината? Може ли да постигне Божието спасение? Хората, които постъпват така, се самозаблуждават и не могат да разрешат нито един от проблемите си. Има много хора, които от години вярват в Бог, но вярата им все още е объркана. Те нямат интерес да се стремят към истината, а се задоволяват само да изпълняват дълга си. Смятат, че щом не вършат зло или вършат по-малко зло, щом правят повече добри и великодушни неща, щом помагат повече с любов на другите щом никога не напускат църквата или не предават Бог, това ще се хареса на другите хора, ще се хареса на Бог и те ще имат дял в Божието царство. Тази идея има ли основание? Дали това, че човек е добър, може да му помогне да се отърве от покварения си нрав? Може ли да постигне спасение по този начин? Ще имат ли дял в царството? Всички вие виждате, че в света има много така наречени „добри хора“, които говорят високопарни думи — макар на повърхността да не изглежда, че са извършили някакво голямо зло, всъщност те са особено измамни и притворни. Те са много добри в това да се насочват накъдето духа вятърът, като говорят любезно и изкусно. Те са неистински добри хора и лицемери — само се преструват на добри. Онези, които следват златната среда, са най-коварни от всички хора. Те не обиждат никого, те са любезни и изкусни, умеят да действат добре във всякакви ситуации и никой не може да види недостатъците им. Те са живи Сатани! Има ли такива хора сред вас? (Да.) Не мислите ли, че е уморително да се живее по този начин? (Да, уморително е.) Тогава мислили ли сте за начин да се промените? Как да се промените? Откъде трябва да започне преломът? (Чрез практикуване на истината.) Не казвайте „чрез практикуване на истината“, „чрез разбиране на истината“ или „чрез навлизане в истината реалност“. Това са пресилени думи, извън пределите на човешките възможности, затова изглеждат празни. Вместо това трябва да започнем с детайлите. (Като бъдем честни хора.) Това е конкретна практика. Да бъдем честни хора или по-конкретно: да бъдем прости и открити, да не прикриваме нищо, да не лъжем, да не премълчаваме и да

сме прями, да имаме чувство за справедливост и да можем да говорим истината. Хората трябва да постигнат първо това. Да кажем, че има зъл човек, който прави нещо, което смущава работата на църквата, и при теб идва водачът, за да разбере по-добре ситуацията. Ти знаеш кой е виновен, но тъй като си в добри отношения с този човек и не искаш да го обидиш, лъжеш и казваш, че не знаеш. Водачът пита за повече детайли, а ти увърташ и измисляш извинение, за да прикриеш злия човек. Това не е ли измама? Не си казал на водача истината за ситуацията, а вместо това си я скрил. Защо би направил това? Защото не си искал да обидиш никого. Поставил си на първо място защитата на личните отношения и това да не обидиш никого, а на последно място си поставил искреното говорене и практикуването на истината. Под чий контрол си? Контролира те сатанинският ти нрав, той е запушил устата ти и ти пречи да говориш истината — способен си да живееш само според сатанинския си нрав. Какво представлява покваренят нрав? Покваренят нрав е сатанински нрав, а човек, който живее чрез своя покварен нрав, е жив Сатана. Неговата реч винаги носи в себе си изпитания, винаги е заобиколна и никога пряка. Дори да пребият такъв човек до смърт, той пак не би говорил истината. Ето какво се случва, когато покварения нрав на човек стане твърде тежък — той напълно губи човешката си природа и се превръща в дявол. Много от вас биха предпочели да обидят и измамят Бог, за да защитят отношенията си с другите, както и статуса и репутацията, които имат сред другите хора. Дали човек, който действа по този начин, обича истината? Дали такъв човек се стреми към истината? Такъв човек мами Бог с широко отворени очи и няма ни най-малка частица богобоязливо сърце. Осмелява се да мами Бог, амбицията и непокорството му трябва да са наистина големи! Такива хора обикновено все още си мислят, че обичат Бог, боят се от Него, и често си казват: „Всеки път, когато мисля за Бог, си мисля колко огромен, велик и непостижим е Той! Бог обича човечеството, Неговата любов е толкова истинска!“. Може да изричаш добре звучащи думи, но не би разобличил злонамерен човек, ако го видиш да смущава работата на църквата. Вие сте човекоугодници, защитавате само собствения си престиж, изгода и статус, вместо да защитавате интересите на Божия дом. Когато знаеш истинското състояние на нещата, ти не говориш честно, а увърташ, и защитаваш злонамерените хора. Ако поискат от теб да

говориш искрено, ще ти бъде много трудно. Говориш толкова много глупости, само да не кажеш истината! Когато говориш, правиш толкова увъртания, изразходваш толкова много мисловна енергия и живееш по такъв уморителен начин, и всичко това, за да защитиш собствената си репутация и гордост! Доволен ли е Бог от теб, когато постъпваш по този начин? Бог ненавижда преди всичко измамните хора. Ако искаш да се освободиш от влиянието на Сатана и да постигнеш спасение, тогава трябва да приемеш истината. Трябва да започнеш с това да станеш честен човек. Бъди откровен, казвай истината, не бъди възпиран от чувствата си, отърви се от преструвките и хитростите, говори и решавай въпросите принципно — това е лесен и щастлив начин на живот и ще си способен да живееш пред Бог. Ако винаги живееш според сатанинските философии и винаги разчиташ на лъжата и измамата, за да преживееш дните си, тогава ще живееш под властта на Сатана и в тъмнина. Ако живееш в света на Сатана, просто ще ставаш все по-измамен. Вярвал си в Бог толкова много години, слушал си толкова много проповеди, но твоят покварен нрав все още не се е пречистил и продължаваш да живееш със сатанинския си нрав — не се ли чувстваш отвратен от това? Не се ли чувстваш засрамен? Независимо колко дълго си вярвал в Бог, ако все още си като невярващ, тогава какъв е смисълът да вярваш в Бог? Можеш ли наистина да постигнеш спасение, като вярваш в Бог по този начин? Целите на живота ти не са се променили, нито принципите и методите ти. Единственото нещо, което имаш, а невярващият няма, е титлата „вярващ“. Въпреки че външно следваш Бог, твоят живот нрав изобщо не се е променил и в крайна сметка няма да постигнеш спасение. Дали не се надяваш напразно? Може ли този вид вяра в Бог да ти помогне да получиш истината и живота? Категорично не.

Днес разговаряхме за трите характеристики на промяната на нрава. Нека да обобщим тези три характеристики. (Първата характеристика е способността да приемате и да се покорявате на нещата, които са правилни и които са в съгласие с истината. Втората характеристика е способността да търсите истината и да я прилагате на практика, когато нещо ви се случи, и да не решавате проблемите въз основа на собствената си воля. Третата характеристика е способността да проявите внимание към Божиите намерения, да се опълчвате на плътта и да постигате покорство пред Бог,

независимо какво ви сполетява.) Всички вие трябва да размишлявате и да разговаряте за тези три характеристики. Трябва да се сравнявате с тях в реалния си живот и да се обучавате да ги практикувате и да навлизате в тях — по този начин ще можете да получите истината и да постигнете промяна в нрава. Независимо върху какъв аспект на истината се общува, за онези, които обичат истината, ще бъде лесно да я приемат. Хората, които са готови да прилагат истината на практика, ще са способни да я получат, а онези, които получат истината, ще са способни да постигнат промяна в нрава си. Онези, които нямат съвест или разум и не обичат истината, не могат да я приемат или практикуват, затова няма да са способни да я получат. Дали човек може да получи истината или да постигне промяна в нрава си, зависи от неговия личен стремеж.

16 август 2015 г.

ПЕТТЕ УСЛОВИЯ, КОИТО ТРЯБВА ДА ИЗПЪЛНИШ, ЗА ДА ПОЕМЕШ ПО ПРАВИЛНИЯ ПЪТ НА ВЯРА В БОГ

Има един общ проблем в покварения нрав на хората, той е общ за човешката природа на всички хора и е най-сериозен. Този общ проблем е най-слабата и най-пагубната част от човешката им природа, а в природата им същност най-трудно се изкоренява или променя. Кой е този проблем? Това, че хората все искат да са изключителни, съвършени и свръхчовеци. Самите хора са сътворени същества. Сътворените същества могат ли да постигнат всемогъщество? Могат ли да постигнат съвършенство и безупречност? Могат ли да придобият умения във всичко, да разберат всичко, да прозрат всичко и да бъдат способни на всичко? Не могат. Въпреки това хората имат покварен нрав и една пагубна слабост — веднага щом усвоят някакво умение или професия, хората чувстват, че са способни, че имат статус и стойност и че са професионалисти. Колкото и да са обикновени, всички те искат да се представят за някакви известни или изключителни личности, да се превърнат в някакви незначителни знаменитости и да накарат останалите да си мислят, че са съвършени и безупречни и че нямат нито един недостатък. Искат да станат известни, силни или велики личности в очите на останалите и да са могъщи хора, които умеят всичко, и нищо не може да им се опре. Те смятат, че ако потърсят помощ от другите, ще изглеждат неспособни, слаби и непълноценни и че хората ще ги гледат високомерно. Поради тази причина все искат да се преструват. Когато от някои хора се поиска да свършат нещо, те казват, че знаят как да го направят, докато всъщност не знаят. След това тайно проверяват как се прави и се опитват да се научат, но след няколкодневно изучаване, продължават да не разбират как да го направят. Когато ги питат как се справят, те казват: „Почти е готово!“. В сърцата си обаче си мислят: „Още съм далеч, нямам представа и не знам какво да правя! Не трябва да се изпускам, трябва да продължа да се преструвам, не мога да допусна хората да видят недостатъците и невежеството ми, не мога да допусна да ме гледат високомерно!“. Какъв е проблемът? Изживяват истински ад в опит да запазят достойнството си на всяка цена. Що за нрав е това? Надменността на такива хора не знае граници и те съвсем са си

изгубили разума. Не желаят да са като всички останали, не искат да са обикновени, нормални хора, а искат да са свръхчовеци, изключителни личности или важни клечки. Това е толкова голям проблем! Що се отнася до слабостите, недостатъците, невежеството, глупостта и неразбирането на нормалната човешка природа, те ще ги прикриват и няма да допуснат останалите да ги видят, а след това ще продължат да се преструват. Има хора, които не виждат нищо ясно, но въпреки това твърдят, че в сърцата си разбират. Когато ги помолиш да го обяснят, не могат. След като друг го обясни, те твърдят, че са щели да кажат същото, но че не са успели да го изрекат навреме. Правят всичко възможно да се прикрият и се опитват да изглеждат добре. Какво ще кажете, дали такива хора не летят в облаците? Дали не сънуват? Не знаят самите те кои са, нито знаят как да изживеят нормалната си човешка природа. Нито веднъж не са постъпвали като практични човешки същества. Ако прекарваш дните си летейки из облаците, ако се луташ и нищо не правиш стъпил здраво на земята, а все живееш в собствените си фантазии, това е проблем. Избрал си грешен път в живота. Както и да вярваш в Бог, няма да разбереш истината и няма да успееш да я придобиеш, ако постъпваш така. Честно казано, не можеш да придобиеш истината, защото отправната ти точка е грешна. Трябва да се научиш да ходиш по земята и да вървиш неотклонно, стъпка по стъпка. Ако можеш да вървиш, върви, а не се опитвай да се научиш да тичаш. Ако можеш да правиш по една крачка, не се опитвай да правиш по две наведнъж. Трябва да постъпваш здраво стъпил на земята. Не се опитвай да бъдеш свръхчовек, велик или възвишен. Човешките същества, контролирани от сатанинския си нрав, таят в сърцата си амбиции и желания. Те не искат да живеят здраво стъпили на земята, а все искат да летят в небето, да живеят там горе в облаците и мъглата. Дали не сънуват? Хората живеят ли във въздуха? Това е царството на Сатана, а не място, където да живеят хората. Бог създаде човека от пръстта на земята, накара го да живее на земята, да живее нормално и според правила, да се научи на общоизвестни знания по отношение на постъпките си, да се научи как да постъпва, как да живее и как да Го почита. Бог не даде крила на хората и не им позволява да живеят във въздуха. Тези, които се реят във въздуха, са Сатана и всякакви зли духове, но не и хора. Търсят си белята, ако все таят тази амбиция, все искат да станат свръхчовеци, да се превърнат в

нещо друго. Много е лесно съвсем да се вманиачиш! Първо, тази твоя мисъл или идея е погрешна. Тя идва от Сатана, излиза извън предела на реалността, изобщо не отговаря на Божиите изисквания и отива изцяло отвъд Божиите слова. Що за мислене е това? Все да искаш да се освободиш от пошлостта, да си изключителен, да нямаш равен на себе си, да си несравнимо изискан, да си уникален, да станеш известен и велик, идол в сърцата на хората. Към тези цели ли трябва да се стремят хората? Категорично не. Сред всички Божии слова няма нито едно, което да им казва да се стремят да станат свръхчовеци, силни хора, знаменитости или велики личности. Нито едно от нещата, които хората си въобразяват, не е реално, нито едно от тях не съществува. Да се стремиш към тези неща означава да копаеш собствения си гроб. Колкото повече се стремиш към тях, толкова по-бързо умираш. Това е пътят към унищожението.

След като Бог изрече толкова много слова, знаете ли какви са Неговите изисквания към постъпките на хората? (Той иска хората да постъпват съвестно.) (Той иска от тях да се държат и да постъпват земно, усърдно и без да привличат внимание.) Макар тези няколко слова да са прости, повечето хора не могат да ги постигнат. Само честните хора са способни на това. Всъщност, както и да го формулирате, казано накратко, Бог изисква от хората да са честни. Само честните хора са способни да постъпват съвестно, да стоят здраво стъпили на земята, когато действат, да не привличат внимание и да са усърдни, затова е правилно да си честен човек и Бог обича честните хора. Бог ненавижда измамните хора. Хората, които не постъпват съвестно и които не действат здраво стъпили на земята, са измамни. Разбирате ли го, когато е казано по този начин? И така, кажете ми отново, освен че иска хората да са честни, какво друго изисква от тях Бог? (Трябва да се смирят.) Казвате „да се смирят“, но разумно ли е да използвате тази дума, когато говорите за хората? (Неразумно е.) Защо е неразумно? Покварените от Сатана хора първоначално нямаха никакъв статус и бяха по-нисши от червеите, така че колко по-смирени биха могли да бъдат? Ако се снижат още, в какво ще се превърнат? Няма ли да се превърнат в дяволи или зверове? Човекът е създаден от Бог и всички хора, създадени от Бог, имат човешки инстинкти. Всички хора са способни да постигнат нещата, които трябва да притежават, и те са част от тяхното нормално поведение и това, което разкриват. Нека първо поговорим

за щастието, гнева, скръбта и радостта — някои от човешките емоции. Когато някой е скръбен или тъжен, това най-често се проявява с плач. Той е естествено разкриване на нормалната човешка природа. Когато сте скръбни или изпитвате болка, може да плачете и да проливате сълзи. Не се преструвайте. Някои хора казват: „Аз не плача, аз съм силен мъж, а мъжете не проливат лесно сълзи!“. Други казват: „Макар да съм жена, аз имам решимост. Трябва да съм силна като мъж. Ще бъда героиня, а не слаба жена“. Правилно ли е подобно мислене? Що за човешка природа е това? Това е преструвка и не е вярно. Преструвката не е разкриване на нормална човешка природа. Тя е по-скоро фалшив облик, който се представя пред останалите и напълно изкривява нормалната човешка природа. Така че, когато хората имат повод да скърбят или да се тревожат, когато въздишат, когато изражението им е сравнително сериозно или когато не им се яде, всички тези неща са разкриване на нормалната човешка природа, които никой не може да прикрие. Хората се усмихват, когато им се случват хубави неща, и това също е нормално разкриване. Някои хора не дръзват да се смеят на глас, когато са доволни. Все прикриват устите си, за да скрият усмивките си и се страхуват хората да не им се присмиват. Нормално ли е това? (Не е нормално.) И това е преструвка. Смятат, че жените не бива да се смеят на обществено място пред много хора и особено, че не бива да показват зъбите си, защото в противен случай хората ще ги гледат високомерно или презрително. Затова трябва да се сдържат и да не са лекомислени. Това е резултат от традиционното китайско културно възпитание. Когато човек няма нормални прояви на щастие, гняв, скръб и радост, останалите не могат да видят проявленията или нуждите на нормалната му човешка природа. Нормален ли е подобен човек? (Не е нормален.) Дали нещо не владее мислите му? Хората са твърде дълбоко покварени от Сатана. Просто така стоят нещата. По-скоро приличат на демони, отколкото на хора. Така изглеждат подвластните на дяволската природа хора. Изключително фалшиви са и твърде много се преструват. Защо хората, които са вярвали в Бог в продължение на няколко години, почти не са се променили? От една страна, нямат правилно познание или ясна представа за пътя, принципите, посоката и целите на това да са нормални хора, нито имат ясна представа за пътя, по който да се стремят към истината. От друга страна, подобни хора са невежи. И до четиридесет

или петдесет години да доживеят, пак не знаят как да са честни хора или на какви изисквания трябва да отговарят, за да изживеят нормалната човешка природа. Това е така, защото традиционната култура е пуснала твърде дълбоки корени в сърцата им и те все искат да се преструват, че са свети и велики хора, каквито са си въобразявали че са, а това ги кара да разбират нещата предубедено, нелепо и странно. Сред вас има ли такива хора? Някои хора никога не са разкривали сърцата си пред другите и не знаят как да говорят за най-съкровените си мисли. Изглеждат така, сякаш нямат никакви трудности, сякаш никога не са били негативни или слаби, сякаш никога не са имали трудности при навлизането си в живота. Те нямат нужда да търсят каквото и да било, нито да разговарят с останалите, нито се нуждаят от общението, ресурса, помощта или напътствието на когото и да било. Изглеждат така, сякаш разбират всичко сами и могат да разрешат всяко нещо. Когато някой ги попита дали някога са били негативно настроени, те отговарят: „Понякога съм негативно настроен, но просто се моля на Бог, изявявам решимостта си, давам обет и после съм добре“. Що за човек е това? Външно може да не личи, че има много такива хора, но в действителност хората в подобно състояние са много. Такъв човек и до ден днешен не знае какво означава да вярва в Бог. Смята, че да вярваш в Бог означава просто да Го признаваш и да си добър човек и един ден ще „станеш безсмъртен, ще постигнеш пътя“ и ще влезеш в небесното царство, точно както будистите говорят за това да се освободиш от човешки желания и страсти или да имаш чисто сърце и малко желания. Работи усърдно и полага усилия в тази посока, но това ли е вярата в Бог? Дори и сега не знае какво е да вярва в Бог, не знае към какво трябва да се стреми, нито какъв човек трябва да бъде. Колкото и проповеди за истината да изслуша, целта, към която се стреми, не се променя, нито се променят възгледите му за вярата в Бог. Това е доста притеснително! Ако не разбираш дори това какво означава да вярваш в Бог, способен ли си да знаеш Кой е Твоят Бог? Ако не разбираш дори това какво означава да вярваш в Бог, способен ли си да се стремиш към истината? Може ли да обича истината човек, който изобщо няма никакви познания за видението за вярата в Бог? Хората, които не разбират видението за вярата в Бог, са неспособни да достигнат до истината. Безсмислено е да питаме тези хора дали обичат истината или не. Та те не разбират какво е да вярваш в Бог или

да се стремиш към истината. Те не разбират тези неща. Независимо дали са вярвали в Бог в продължение на три или пет, десет или осем години, никой от тях не разбира истината. Знаят само, че да вярваш в Бог означава да си добър човек, да вършиш добрини, да си любезен и милосърден и смятат, че това е почтен начин на живот. Този възглед не е ли твърде повърхностен и остарял? Той е несъвместим с истините за вярата в Бог и няма никаква връзка с тях. Не се ли залъгва човек, който вярва в Бог от много години, но продължава да се отнася към въпроса за вярата в Бог с възгледите, мислите и методите на невярващите, будистите и даоистите, който разчита на традиционни представи и идеи, за да върви по пътя на вярата в Бог, който погрешно вярва, че разбирането му е чисто, и който смята, че такава вяра в Бог е единственият начин да се стреми към истината?

Китайският народ има традиционна култура, която произхожда от даоизма и будизма. В тази голяма традиционна социална среда на китайците им е много трудно да освободят мислите си от тези неща и по тази причина, когато споменат вярата в Бог, първото, за което се сещат, са будистките и даоистките възгледи за вегетарианство и молитвите към Буда, наставленията да не убиват, да дават милостиня и да вършат добрини, да помагат на другите, да не ги нападат и да не им крещят, да не убиват и да не подпалват, да са добри хора и т.н. Колко време тогава му трябва на човек да се отърси от тези неща и да разбере истинското значение на вярата в Бог? Кои истини трябва да се стреми да разбере, за да промени изцяло тези погрешни мисли и представи и да ги отстрани напълно? Само ако човек наистина разбере Божиите изисквания и вярва в Бог според принципите на истината, той може да поеме по правилния път на вярата в Бог и едва тогава официално започва животът му на вярващ в Бог. Ако в сърцето си човек продължава да таи феодалните суеверия или представите, идеите и правилата на традиционната религия, то нещата, които пази в сърцето си, са именно нещата, които Бог най-силно ненавижда и мрази. Той трябва да търси истината, да разпознае тези неща и след това напълно да се откаже от тях. Само такива хора обичат истината и само те могат да получат делото на Светия Дух. Това е сигурно. Ако вярата ти в Бог не почива на истината в Неговите слова, никога няма да успееш да получиш Неговите благословии. След като човек поеме по правилния път

на вяра в Бог, щом премине този праг, настъпва промяна във вътрешното му състояние. Първо, мислите и възгледите му не са илюзорни, а реални. Състоянието, мислите и идеите му не са празни, а са в съответствие с истината и напълно отговарят на Божиите слова. Целта и посоката, към които се стреми, не са доктринални, нито са недостижими или невидими, а по-скоро са положителни, отговарят на Божиите изисквания и Бог ги одобрява. Цялото му състояние, мислите и идеите му са практични и реални. Сега вярваш в Бог, така че къде са твоите мисли? Ако продължават да се носят във въздуха без ясна посока, ако все още много от мислите ти не отговарят на действителността и са празни и доктринални и включват всякакви човешки идеи, представи и фантазии, тогава все още летиш в облаците на фантазията си и не си слязъл на земята. Това е много опасно, защото това, което мислиш, което правиш, и целите, към които се стремиш в сърцето си, нямат нищо общо с истината за вярата в Бог или с Божиите изисквания и дори не се доближават до тях. И така, на какво основаваш действията си? Действаш въз основа на обобщените човешки преживявания, на човешките философии за светските отношения и на нещата, които научаваш от обществото, семейството си и във всякакви обстоятелства, както и въз основа на това, което си въобразяваш и обобщаваш в главата си. Например, когато ти се случи нещо, постъпваш така, както смяташ, че трябва, и си мислиш, че съответства на истината и че това, което приемаш за правилно и положително, е истината. Един ден обаче, когато се сблъскаш със стена или когато те кастрят, ще осъзнаеш, че всички твои действия, мисли и идеи са все човешки фантазии и представи, които изобщо не са съвместими с истините принципи. Тоест преди човек официално да поеме по правилния път на вярата в Бог, много от нещата, които прави, нямат нищо общо с истините принципи. Те произлизат от съзнанието и фантазиите на хората, от техните предпочитания, ентусиазъм и воля, от техните добри пожелания и надежди или дори от техните желания. Всички те са отправната точка и източникът на действията на хората.

Що се отнася до това в какво състояние трябва да е човек, за да поеме по правилния път на вярата в Бог, има критерий, който гласи, че човек трябва да е в нормално състояние, докато изживява Божиите слова. Някои хора вече живеят в това състояние, а други все още не са навлезли

в него или понякога са в него, но след известно време се връщат към предишното си състояние. Какво е това състояние? Когато, след като човек известно време е разчитал на своя ентусиазъм, своите предпочитания, представи и фантазии, изведнъж осъзнае, че такава вяра изглежда неприемлива, че не може да придобие истината и че такава вяра е празна и нереалистична. Той осъзнава, че винаги е бил сътворено същество, че трябва да е истинско сътворено същество и искрено да изпълнява дълга си на сътворено същество, като влага цялото си сърце и всички свои сили. Тогава започва да върши всичко здраво стъпил на земята и изпълнява дълга си с отдаденост. Докато върши нещо, започва да размишлява и да търси как да постъпи в съответствие с истината, как да удовлетвори Божиите намерения и как да бъде приет от Бог. Не постъпва съгласно своите представи, фантазии или предпочитания. Едва в този момент хората изпитват желание да удовлетворят Бог и да отвърнат с взаимност на Неговата любов. По това време започват да търсят истината, да търсят Божиите намерения и да изпълняват Неговите изисквания. Когато имаш това желание, когато сърцето ти е в нормално състояние, от една страна заемаш полагащото ти се място и си истинско сътворено същество. От друга страна, което е най-важното, наистина си приел с цялото си сърце, че Бог е твой Господ и твой Бог, приел си всички Божии слова и си видял, че те са истината. Освен това си способен да практикуваш и да изживяваш Божиите слова и ги превръщаш в своя живот реалност, което ти позволява да получиш истината и живота. Когато имаш тази решимост и това желание, както и този тип нужда, и приемеш Божието слово и Неговите изисквания към теб, и когато имаш решимостта да се покориш на Бог и да Го удовлетвориш, тогава състоянието на живота ти ще започне да се променя. В този момент ще поемеш по правилния път на вярата в Бог.

Словата, за които току-що разговарях, могат да бъдат обобщени съвсем простичко, а именно: щом човек започне да осъзнава, че е сътворено същество, в него ще се породят надежди да стане истинско сътворено същество, за да удовлетвори Бог. В същото време ще Го приеме за свой Господ и Бог и ще иска да се покорява на всички Божии изисквания, както и на Неговото върховенство. Затова ще престане да постъпва безразсъдно, ще търси Божиите желания и истините принципи във всичко, което прави. Повече няма да прави каквото си поиска или да върши всичко

според собствените си планове. Вместо да разчита на собствените си идеи за действията си, ще започне постоянно да мисли за Бог, а субективното му желание ще е да удовлетвори Бог във всяко отношение, да се съобразява с истината и с постъпките си да изпълнява Божиите изисквания. Хората в подобно състояние несъмнено са започнали да се учат да търсят истината, да я практикуват и да навлизат в истината реалност. Ако си в подобно състояние и имаш такава решимост, тогава съвсем естествено ще започнеш да се учиш как да търсиш Божиите намерения, как да не позориш Божието име, как да почиташ Бог като велик, как да се боиш от Него и как да Го удовлетвориш, а вместо да удовлетворяваш собствените си егоистични желания или някого другиго, ще се опитваш да удовлетвориш Бог. Когато някой навлезе в това състояние, той живее в Божието присъствие и вече не се ръководи от покварения си нрав. Когато навлезеш в това състояние, нещата, за които мислиш в субективните си желания, са положителни. Дори понякога да проявяваш покварен нрав, ще го осъзнаваш и ще си способен да се самоанализираш и да потърсиш истината, за да се справиш с него. Така, въпреки че нравът ти все още е покварен, той вече няма да е в състояние да ръководи всичко и да те контролира. В този момент истината на Божието слово не придобива ли върховенство в теб? Не живееш ли в Божиите слова? Способни ли сте да позволите на истината да властва в сърцата ви? Зависи от това дали имате решимостта да се стремите към нея. Ако някой разбира ясно голяма част от истината, тогава истината естествено ще властва в сърцето му. Ако не разбира много от истината или има твърде много от отровите на Сатана, тогава истината не може да властва в сърцето му. Много хора искат да практикуват истината, но когато им се случи нещо, те неволно се изтъкват, стремят се към слава, придобивки и статус, изобщо не се въздържат и не се контролират, а позволяват на покварения си нрав да се разкрива на воля. Какво е това състояние? Това се случва, когато човек разбира твърде малка част от истината, духовният му ръст е твърде нисък и той не е способен да победи плътта или влиянието на Сатана. За такива хора е много трудно да позволят на истината да властва в сърцата им. Така че стремежът към истината не е никак лесен и без поне няколкогодишен опит е много трудно да се реши проблемът с покварения нрав. Например някои хора са много измамни, никога не изричат на глас най-съкровените си мисли и не могат

да кажат и една вярна дума. Каквото и да обсъждат и колкото и думи да изричат, те не говорят ясно, все говорят с недомлъвки и не се владеят. Хората се оказват толкова незначителни, слаби, безсилни и напълно безпомощни пред покварения си нрав и пред отвратителната си сатанинска природа същност, че често съгрешават, правят грешки и са негативни. Какво се случва тук? (Те не са поели по правилния път на вярата в Бог.) Не са поели по правилния път на вярата в Бог, а какво означава това? (Все още не разбират, че са сътворени същества, и не искат да се подчинят на Бог или да Го удовлетворят.) Това е следствие, предизвикано от това, че не се стремят към истината. Понеже сте в тази ситуация, можете ли да кажете, че още не сте започнали да навлизате в истината реалност? (Да.) Може ли да се смята, че човек, който не е навлязъл в истината реалност, е придобил истината? (Не може.) Дали човек, който не е придобил истината, носи истината в сърцето си? (Не.) Без истината хората не постъпват ли въз основа на покварения си нрав? И така, какво трябва да притежава човек, за да върши положителни неща, докато изпълнява дълга си? Не трябва ли да разбира истината? Какво качество е това, когато човек не може да практикува истината, докато изпълнява дълга си, а знае само как да действа по собствена воля? Това не е ли полагане на труд? Равносилно е на това Бог да наеме невярващ, за да полага труд за Него. Ако не се стремиш към истината или не навлезеш в истината реалност, тогава полагаш труд. Смятате ли, че Бог желае да вижда как хората, които иска да спаси, само полагат труд за Него, а не практикуват според Неговите слова, за да постигнат спасение? (Не желае.) Защо не желае? (Бог създаде човека, за да може да го придобие.) Точно така, Бог създаде човека, за да прояви Себе Си, и нещо повече — за да го придобие. Защо Бог е недоволен, когато хората само полагат труд за Него? (Защото Бог не иска това, което правят хората.) Тогава какво иска Бог? (Бог иска хората да са искрени.) Самото полагане на труд за Бог не е ли искреност? Независимо дали трудът, който полагаш, е истински и искрен, и цял живот да си полагал труд, няма да придобиеш истината, ако не се стремиш към нея. Ако не придобиеш истината, това означава, че не придобиваш Бог и Бог не придобива теб, така че трудът, който полагаш, няма нито стойност, нито смисъл. Колкото и години да си полагал труд, ако не се стремиш към истината, Бог няма да те придобие, а това означава, че все още

Му се съпротивляваш. Каква е причината за това? Причината е, че самите хора не работят усърдно, за да сътрудничат, и не се стремят към истината. Само това е основната причина. От практическа гледна точка как може да се обясни това, че Бог не придобива даден човек? Докато изпълняват дълга си, такива хора все таят свои собствени намерения и не отдават сърцето си на Бог, така че сърцата им не са обърнати към Него, нито Му принадлежат. Не проявяват внимание към Неговите намерения, а още по-малко се опитват да Го удовлетворят, като изпълняват дълга си. Най-простото обяснение е, че тези хора не са искрени към Бог, така че за тях няма никаква надежда. Бог иска хората да са искрени и проучва внимателно дали вярват в Него искрено. Какво означава да си искрен? (Да имам сърце, което се обръща към Бог и Му се покорява.) Точно така. Човек може ли да се нарече добър, ако няма сърце, което се обръща към Бог и Му се подчинява? Може ли Бог да харесва такъв човек? Може ли човек, който не е в единомислие с Бог, да практикува истината? Имате ли богопокорни сърца? Можете ли да застанете на страната на Бог във всичко? Обърнати ли са сърцата ви към Него? Би било несправедливо спрямо вас да се каже, че изобщо нямате никаква искреност, но и би било неправилно да се каже, че наистина мразите Сатана, че можете да му се опълчите и напълно да се обърнете към Бог. Това изисква да имате сърце, което е покорно към Бог, да се стремите към истината и да постигнете разбиране на повече истина. Бог какво сърце иска да имат хората? На първо място това сърце трябва да е честно и да е способно да изпълнява дълга си съвестно и разумно, да е способно да поддържа делото на църквата, без да таи така наречените „големи амбиции“ или „високи цели“. Всяка стъпка оставя отпечатък и като следват и почитат Бог, хората се държат като сътворени същества. Те вече не търсят да станат изключителни или велики хора, камо ли хора със специални сили, и не се покланят на творенията от чужди планети. Това сърце трябва също така да обича истината. Какво означава най-вече да обича истината? Това означава да обича положителните неща, да има чувство за справедливост, да е способно искрено да отдаде всичко на Бог, да Го обича истински, да Му е покорно и да свидетелства за Него. Разбира се, можете да постигнете тези неща едва след като разберете истината. Човек с такова сърце има нормална човешка природа. Човек с нормална човешка природа трябва да

има поне съвест и разум. Как можете да разберете дали даден човек има съвест и разум? Ако речта и постъпките му по принцип съответстват на критериите на съвестта и разума, тогава от човешка гледна точка той е добър човек и отговаря на критериите. Ако може и да разбира истината, и да постъпва според истините принципи, тогава изпълнява Божиите изисквания, а това е на по-високо ниво от критерия за съвест и разум. Някои хора казват: „Човекът е създаден от Бог. Бог ни е дал диханието на живота и Той е Този, Който ни осигурява ресурс, подхранва ни и ни води, за да пораснем. Хората със съвест и разум не могат да живеят за себе си или за Сатана, а трябва да живеят за Бог и да изпълнят дълга си“. Това е вярно, но само в общи линии, като груба скица. Що се отнася до подробностите за това как действително да живеете за Бог, това включва съвестта и разума. И така, как се живее за Бог? (Като изпълняваме добре дълга, който трябва да изпълнява едно сътворено същество.) Правилно. В момента всичко, което правите, е да изпълнявате дълга си на хора, но за кого всъщност го правите? (За Бог.) За Бог е, това е сътрудничество с Него! Поръчението, което Бог ви е дал, е ваш дълг. То е повелено и предначертано от Него, и Той господства над него, тоест Бог е Този, Който ти възлага тази задача и иска да я изпълниш. И така, как можеш да разчиташ на съвестта си, за да я изпълниш и то добре? (Трябва да положа всички усилия.) Трябва да положиш всички усилия, което е проявление на това, че разчиташ на съвестта си. Освен това при изпълнението на задълженията си трябва да използваш цялото си сърце, а не да го правиш нехайно. Бог е отдал кръвта на сърцето Си за нас и има очаквания за нас. Тъй като Бог е предначертал, че трябва да изпълним тази отговорност и този дълг, не бива да Го подвеждаме, да Го разочароваме или натъжаваме. Трябва да изпълним добре дълга си и да дадем на Бог съвършен и задоволителен отговор. Осланяме се на Бог за това, което не можем да направим, научаваме повече за професиите си и повече търсим истините принципи. Бог ни дава живот, затова трябва да изпълняваме добре дълга си. Всеки ден, в който сме живи, трябва да изпълняваме добре дълга си за този ден. Трябва да превърнем това, което Бог ни е поверил, в наша основна мисия и да превърнем изпълнението на дълга си в най-важното нещо в живота си, за да го изпълним добре. Макар да не се стремим към съвършенство, можем да полагаме усилия да постигнем истината и да постъпваме въз основа на

Божиите слова и истините принципи, така че да удовлетворим Бог, да посрамим Сатана и за нищо да не съжаляваме. Такова отношение трябва да имат вярващите в Бог към дълга си. Когато станеш на четиридесет или петдесет, или дори на седемдесет или осемдесет години, и мислено се върнеш назад към нещата, които си вършил, когато си бил млад и невеж, ще видиш, че макар да не си бил много възрастен по онова време, си вършил всичко с цялото си сърце и си вложил всички сили, винаги си постъпвал по съвест, не си подвел Бог, не си Го разочаровал и не си Го натъжил, а в сърцето си си приел Божието проучване и Неговата внимателна проверка. Когато всичко това е изпълнено и предадеш на Бог завършената си изпитна работа, Той ще каже: „Макар да не си се справил отлично и оценката ти да е средна, все пак си вложил всички сили и не си се провалил в изпълнението на отговорностите си“. Не означава ли това, че си действал въз основа на съвестта си? И така, какво трябва да се направи, когато хората често разкриват поквара, имат свой личен избор, свои желания и предпочитания, до такава степен, че напълно нарушават критериите на съвестта си и губят нормалната си човешка природа? Трябва да се молиш на Бог и да се опълчиш на себе си, не бива да допускаш тези неща да те възпират или да контролират съвестта и разума ти. Когато съвестта ти е способна да направлява действията ти, ежедневието ти и живота ти, лесно ще надвиеш егоистичните желания на плътта и ще можеш да придобиеш този аспект на истината. Това е най-малкото, което трябва да притежаваш. Що се отнася до това какво сърце иска Бог да притежават хората, за колко аспекта говорих току-що? (За три аспекта: честно сърце, сърце, което обича истината, и да имаш съвест и разум.) Има някои подробности в честното сърце и сърцето, което обича истината. По-късно трябва да помислите над тях и да ги обобщите. Най-малкото, което човек с нормална човешка природа трябва да притежава, е съвест и разум. Ако човек няма съвест или разум, той губи нормалната си човешка природа, нищо не може да върши добре, не може да постигне нищо и в крайна сметка напълно ще се провали. Означава ли обаче, че човек е навлязъл в правилния път на вярата в Бог, ако има само съвест и разум, живее според съвестта си и не върши никакви злодеяния? Може ли да постигне одобрение от Бог, като живее само въз основа на съвестта и разума си? Категорично не може.

За да поемеш по правилния път на вяра в Бог, сърцето ти трябва да е богобоязливо. На първо място, по отношение на статуса, хората са сътворени същества и са много низши. Бог е Всевишният Създател. Що се отнася до човешкия разум, какво трябва да правят хората, за да се боят от Бог? Да кажем например, че нещо ти се случи и мислиш, че постъпката ти противоречи на истината, но не знаеш какво трябва да направиш, за да си съгласно Божието намерение. Какво трябва да направиш, ако имаш богобоязливо сърце? Трябва да се помолиш на Бог, да потърсиш истината, да намериш пътя за практикуването ѝ, а след това да действаш. Как ще постъпи човек, който няма богобоязливо сърце? Ще прави каквото иска и ще си мисли: „Във всеки случай намерението ми е добро, затова няма проблем да го направя“. Той не постъпва както го съветват другите, нито слуша когото и да било. Решава да прави каквото си е наумил и се запъва като магаре на мост. Дали това е човек с богобоязливо сърце? (Не е.) Някои хора, макар да знаят, че Бог обича честните хора и те самите не трябва да лъжат, пак си мислят, че по някакъв начин ще изгубят репутацията си, ще загубят изгодата си, а може и да не запазят статуса си, ако кажат истината. Обмислят го и пак лъжат, като си мислят: „Няма страшно, ако излъжа веднъж, а и не лъжа постоянно. Дори да излъжа, не виждам никакви последствия, така че ако излъжа още веднъж, всичко ще е наред“. Пресмятат и решават да действат и не изпитват никакви угризения в сърцето си, нито искат да се помолят и да приемат Божията внимателна проверка. Дали това е човек с богобоязливо сърце? (Не е.) А как ще се държи човек, ако има богобоязливо сърце? (Няма да постъпва безразсъдно или своеволно.) Тези две думи са много подходящи. И така, как да практикувате избягването на безразсъдни и своеволни действия? (Сърцата ни трябва да търсят.) Когато се изправят пред проблем, някои търсят отговор от други хора, но когато другият човек говори в съответствие с истината, те не го приемат, не са способни да се подчинят и в сърцата си мислят: „Обикновено съм по-добър от него. Няма ли да изглежда, че ме превъзхожда, ако сега послушам предложението му? Не, не мога да го послушам по този въпрос. Просто ще го направя по моя си начин“. След това си намират причина и оправдание, за да отхвърлят мнението на другия. Когато видят, че някой е по-добър от тях, те се опитват да го потиснат, скалъпват безпочвени слухове за него или прибягват до

отвратителни средства, за да го очернят и да подкопаят репутацията му, или дори да го стъпчат, за да защитят мястото си в съзнанието на хората. Що за нрав е това? Това не е просто надменност и самонадеяност. Това е нравът на Сатана. Това е злонамерен нрав. Това, че този човек напада и изключва хората, които са по-добри от него и го превъзхождат, е коварно и нечестиво. А това, че не се спира пред нищо, за да потисне хората, показва, че в него има значителна демонска природа! Като живее според нрава на Сатана, той омаловажава хората, опитва се да ги набеди и ги измъчва. Това не е ли злодеяние? И макар да живее така, пак си мисли, че е добре и че е добър човек. Когато обаче види някой, който го превъзхожда, е склонен да го измъчва и да го стъпче. Какъв е проблемът тук? Не са ли безскрупулни и необуздани хората, които вършат такива злодеяния? Такива хора се съобразяват само със собствените си интереси и личните си чувства и единствено искат да осъществят своите желания, амбиции и цели. Не ги вълнува колко щети са нанесени на делото на църквата, а за да защитят статуса си в съзнанието на хората и собствената си репутация, биха пожертвали интересите на Божия дом. Подобни хора не са ли надменни, самоправедни, егоистични и подли? Такива хора са не само надменни и самоправедни, но са и крайно егоистични и подли. Те изобщо не проявяват внимание към Божиите намерения. Дали такива хора имат богобоязливи сърца? Изобщо нямат богобоязливи сърца. Затова действат безогледно и правят каквото си поискат, без да изпитват каквато и да е вина, без никакъв страх, без никакво притеснение или тревога и без да се замислят за последствията. Често постъпват така и винаги са се държали по този начин. От какво естество е подобно поведение? Меко казано, такива хора са твърде завистливи и имат твърде силно желание за лична репутация и статус. Те са прекалено измамни и подмолни. По-грубо казано, същността на проблема се състои в това, че тези хора изобщо нямат богобоязливи сърца. Те не се боят от Бог, вярват, че те самите са от първостепенно значение, и считат всичко, свързано с тях, за по-висше от Бог и истината. Бог е незначителен и не заслужава да се споменава в сърцата им, там Той няма никакъв статус. Могат ли да практикуват истината хора, които нямат богобоязливи сърца, нито място за Бог в тях? Категорично не. И така, какво вършат, когато обикновено обикалят енергично, за да бъдат заети, и полагат доста усилия? Такива хора дори

твърдят, че са се отрекли от всичко, за да се отдадат изцяло на Бог, и че са изстрадали много. Всъщност обаче мотивът, принципът и целта, които стоят зад всички техни действия, са в името на собствения им статус и престиж, както и на защитата на всичките им интереси. Смятате ли, че такива хора са ужасни, или напротив? Що за хора вярват в Бог от много години, но изобщо нямат богобоязливи сърца? Те не са ли надменни? Не са ли сатани? А на кои неща най-много им липсва богобоязливо сърце? Освен при зверовете, то липсва при злите и антихристите, дяволите и тези от вида на Сатана. Те изобщо не приемат истината и изобщо нямат богобоязливи сърца. Способни са на всякакви злодеяния и са врагове на Бог и на Божиите избраници.

По кои въпроси от ежедневието си имате богобоязливо сърце? А по кои въпроси нямате? Способен ли си да мразиш някого, когато те обижда или накърнява интересите ти? А когато мразиш някого, способен ли си да го измъчваш и да му отмъстиш? (Да.) Тогава си доста страховит! Ако нямаш богобоязливо сърце и си способен да вършиш злодеяния, тогава твоят жесток нрав е твърде суров! Любовта и омразата са неща, които нормалната човешка природа трябва да притежава, но трябва ясно да разграничаваш това, което обичаш, от това, което мразиш. В сърцето си трябва да обичаш Бог, истината, положителните неща и братята и сестрите си, а трябва да мразиш Сатана и дяволите, отрицателните неща, антихристите и злите хора. Ако си способен от омраза да потискаш братята и сестрите си и да им отмъщаваш, това би било много страшно и представлява нрав на зъл човек. Някои хора просто имат омразни мисли и омразни, зли идеи, но не са извършили никакви злодеяния и затова не са зли хора. Това е така, защото когато се случи нещо, те са способни да потърсят истината и обръщат внимание на принципите в поведението си и начина, по който се справят с нещата. Когато общуват с други хора, те не искат от тях повече, отколкото трябва, и ако се разбират добре с човека, ще продължат да общуват с него, а ако не се разбират, няма да продължат. Това изобщо не се отразява на изпълнението на дълга им или на навлизането им в живота. Бог е в сърцата им и те имат богобоязливи сърца. Не искат да оскърбят Бог и се страхуват да го правят. Макар и да таят някои погрешни мисли и идеи, те са способни да им се опълчат и да се откажат от тях. Те са сдържани в действията си и не изричат нито дума, която прекрачва

границите или оскърбява Бог. Човек, който говори и постъпва така, има принципи и практикува истината. Макар характерите ви с даден човек да са несъвместими и той да не ти харесва, когато работите заедно, оставаш безпристрастен и не изливаш неудовлетворението си при изпълнението на дълга си, нито си го изкарваш на интересите на Божието семейство, а можеш да се справяш с делата според принципите. На какво е проявление това? То е проявление на това, че притежаваш основно богобоязливо сърце. Ако притежаваш малко повече от това, когато видиш, че някой има определени недостатъци или слабости, дори и да те е обидил или да е предубеден към теб, пак ще можеш да се отнесеш към него правилно и да му помогнеш с любов. Това означава, че в теб има любов, че притежаваш човешка природа, че си мил човек, който може да практикува истината, че си честен човек, който притежава истините реалности, и че имаш богобоязливо сърце. Ако духовният ти ръст е още малък, но имаш воля и искаш да се стремиш към истината и да се стараеш да вършиш всичко принципно, както и ако си способен да постъпваш, да се справяш с нещата и да се отнасяш с останалите принципно, това също се счита, че имаш донякъде богобоязливо сърце, а това е най-основното. В голяма опасност си и си доста страховит, ако дори това не можеш да постигнеш и не можеш да се въздържаш. Ако ти дадат позиция, би могъл да измъчваш хората, а в такъв случай по всяко време има опасност да станеш антихрист. Независимо дали човек е добър или лош, как вярва в Бог и по какъв път върви, до няколко години ще бъде разкрит. Трябва да се отнасяш към него принципно, какъвто и да е изходът за него, независимо дали заслужава наказание или награда. Бог решава това. Достатъчно е да си способен да го разпознаеш и да се отнасяш към него според принципите. С когото и да си имаш работа, щом Бог не е определил какъв ще е изходът му, църквата не го е отлъчила и Бог не го е наказал, той все още е на етапа да бъде спасяван. При това положение трябва да му помагаш търпеливо и от любов, и не бива да определяш изхода му, нито да го измъчваш с човешки средства. Ако има разкриване на поквара, можеш да го скастриш или честно да разкриеш сърцето си и да влезеш в общение с него, за да му помогнеш. Ако обаче обмисляш да го измъчваш, изолираш и подвеждаш под отговорност в опит да поправиш неправдите от името на Небето, ще имаш проблеми. Дали това ще съответства на истината? Такива мисли ще

са в резултат на избухливостта ти, те идват от Сатана и се пораждат от човешкия яд, както и от човешката ревност и ненавист. Такова поведение не съответства на истината. То ще доведе до възмездие над теб и не бива да постъпваш така. Способни ли сте да измисляте различни начини да измъчвате хората, защото не ви допадат или не се разбират с теб? Някога постъпвали ли сте по подобен начин? В каква степен сте го правили? Косвено не омаловажавахте ли непрекъснато хората, не правехте ли остри забележки и не бяхте ли саркастични към тях? В какво състояние бяхте, когато го правехте? Тогава давахте воля на чувствата си и се чувствахте щастливи, защото бяхте взели надмощие. След това обаче си мислехте: „Постъпих толкова подло. Нямам богобоязливо сърце и се отнесох толкова несправедливо към този човек“. Дълбоко в себе си почувствахте ли се виновни? (Да.) Макар да нямате богобоязливо сърце, поне съвестта ви е донякъде будна. Така че, още ли сте способни в бъдеще пак да вършите подобни неща? Още ли можеш да нападаш и да си отмъщаваш на хората, когато ги презираш и не успяваш да се разбереш с тях, или когато не ти се подчиняват или не те слушат? Що за човешка природа притежава човек, който постъпва така? По отношение на човешката си природа той е злонамерен. В съпоставка с истината, той няма богобоязливо сърце. Говори и постъпва съвсем безпринципно и безогледно и казва и прави каквото му е угодно. Такива хора имат ли истини реалности? Разбира се, че нямат и отговорът е стопроцентово „Не!“. Може ли човек без богобоязливо сърце наистина да е покорен пред Бог и да Го почита? Определено не може.

Някои хора казват: „Когато видя, че се задават бедствия, често се моля на Бог, и за миг не смея да Го оставя и се моля за Божието напътствие и закрила. Когато вървя сам по пътя през нощта или когато ме връхлети опасност, винаги се уповавам на Бог, не смея да Го оставя и Го моля да ми помогне. Когато изпълнявам дълга си, постоянно се моля на Бог в сърцето си и Го моля често да ме дисциплинира, за да не бъда нехаен и за да поеме контрола. В противен случай аз нищо не мога да направя и съм нищо“. Дали това е човек, който има богобоязливо сърце? (Не.) Грешно ли е да разчиташ на Бог? Грешно ли е да Му се молиш да те закриля? Изречените тук думи не са грешни, но подобно състояние не е нормално. То означава, че намираш Бог само защото нямаш нищо, което да те подкрепи, няма къде да отидеш, принуден си и нямаш избор в това отношение, и искаш

да използваш Бог, за да направи нещо за теб, така че да постигнеш целите си. Това богобоязливост ли е? Напълно ще забравиш за Бог веднага щом останеш без проблеми. Защо не се осланяш на Бог, когато си най-щастлив, когато се радваш на успех, когато статусът ти надвишава този на всички останали и те те ласкаят и ти се кланят? Защо не приемаш Божията внимателна проверка и не търсиш Неговото напътствие? Защо не питаш Бог дали всичко, което правиш, е в съгласие с намерението Му? Когато вършиш зло, когато се превъзнасяш и свидетелстваш за себе си, защо не питаш Бог дали това е в съгласие с намерението Му, или не е? Защо не се самоанализираш и не се осланяш на Бог, за да се въздържаш? Какъв е този проблем? Как се наричат всички тези състояния? Липса на богобоязливо сърце. Може ли човек без богобоязливо сърце да изпълнява добре дълга си? Може ли да стане истински добър човек? Може ли да навлезе в истината реалност? (Не може.) Наистина не може. Без богобоязливо сърце, дори и да иска, човек определено не може да изпълнява добре дълга си, нито да практикува истината или да е покорен пред Бог. Не е лесно да се практикува истината без богобоязливо сърце. Ако човек иска да изпълнява добре дълга си, определено ще има твърде много трудности и смущения и няма да може успешно да практикува истината. Точно сега трябва да успокоите сърцата си и да помислите за миг. Въз основа на сегашния ви духовен ръст все още ще ви е много трудно да изпълнявате дълга си по начин, който е съгласно критериите, защото повечето от вас разбират само думите, доктрините и правилата, и притежават някои лични желания, домогвания и ентусиазъм. Отправната ви точка обаче и нивото на практиката ви не се основават на Божието слово. Още не сте навлезли действително в истината реалност и само спазвате правилата. Ако не се стремите към истината, в бъдеще ще стане много опасно за вас. Ако вярвате в Бог, но не практикувате истината и не сте Му покорни, рано или късно ще бъдете отстранени. Това дали човек вярва истински, или лъжливо, не се изчислява в години и това, че вярвате в Бог от много години и от дълго време, не означава, че вярвате истински и че Бог ще ви признае. Накрая Бог няма да признае хората, които не практикуват истината. Той ще ги разкрие и ще ги отстрани. Трябва да разберете това.

Току-що разговаряхме за четири условия, които трябва да изпълните, за да поемете по правилния път на вярата в Бог. Има обаче и още едно

последно условие, което е най-важно от всички, а и често го споменавате. Помислете за малко кое може да е то. (Да обичаме Бог.) Засега няма да засягаме темата за любовта към Бог, която е непостижима за повечето хора. Нека се спрем на нещо по-практично и реално, което касае една истина, която хората всъщност могат да постигнат. (Да сме покорни пред Бог.) Правилно. Това е да имате богопокорни сърца. В повечето случаи, когато на хората им се случи нещо, те всъщност не познават правилните принципи за практикуване, нито знаят в коя посока да се насочат или към коя цел да се стремят. Тук обаче има проблем с тяхното отношение и състояние. Хората трябва да имат богопокорно сърце. Най-вече то е нужно на хората. Да речем например, че нещо ти се случи и не знаеш какво да правиш, а и не си чул някой друг да ти казва какво да правиш. Възможно е този въпрос да не отговаря на представите и фантазиите ти и да не е съвсем по вкуса ти, затова в сърцето ти има известна съпротива и си малко разстроен. И така, как трябва да постъпиш? Най-лесният начин за практикуване е преди всичко да си покорен. Покорството не е външно действие или изказване, нито е словесно твърдение, а в него се крие състояние. Не би трябвало това да ви е непознато. Въз основа на реалния си опит, как според вас говорят, постъпват и мислят хората, и какво е състоянието и отношението им, когато наистина са покорни? (Първо загърбват представите и фантазиите си за нещата, които все още не разбират. Търсят истината и Божиите намерения. Ако и тогава не го разберат, се научават да чакат определения от Бог момент.) Това е един от аспектите му. Какво друго? (Когато ги кастрят, те не спорят и не се опитват да се оправдаят.) Ето още един аспект на това състояние. Някои хора, макар и да не спорят и да не се оправдават пред вас, все пак са изпълнени с оплаквания и недоволство. Не ви го казват в очите, а нехайно говорят зад гърба ви и го разпространяват навсякъде. Това покорно отношение ли е? (Не.) И така, какво точно представлява покорното отношение? На първо място, трябва да имаш положителна нагласа и когато те кастрят, не започваш да анализираш кое е правилно и кое — неправилно, а просто го приемаш с покорно сърце. Например някой може да каже, че си направил нещо нередно. Макар в сърцето си да не разбираш и да не знаеш къде си сбъркал, все пак го приемаш. Приемането преди всичко е положителна нагласа. Освен това има и малко по-пасивна нагласа, която се изразява в

това да запазиш мълчание и да не се съпротивляваш. До какво поведение води това? Не спориш, не се оправдаваш и не си търсиш обективни причини. Съпротива ли е, ако все се оправдаваш и се обосноваваш, и прехвърляш отговорността върху други хора? Това е непокорен нрав. Не бива да отричаш, да се съпротивляваш или да спориш. Дори аргументите ти да са солидни, това ли е истината? Това е обективно човешко оправдание, а не истината. Не те питат за обективни оправдания — защо се случи това или как стана. По-скоро ти се казва, че естеството на действията ти не е съгласно истината. Ако осъзнаеш това ниво, наистина ще си способен да приемаш, без да се съпротивляваш. Първо, от решаващо значение е да имаш покорна нагласа, когато нещо те сполети. Някои хора все спорят и се оправдават, когато са кастрени: „Не само аз съм виновен за това, защо хвърляте цялата вина върху мен? Защо никой не ме защитава? Защо само аз поемам отговорността за това? Това наистина е ситуация, в която „всички си измиват ръцете, а само един обира калая“. Толкова ми е лош късметът!“. Какво е това чувство? Това е съпротива. Макар да кимат с глава, привидно да признават грешката си и на думи да потвърждават, в сърцето си се оплакват: „Ако ще ме кастриш, направи го, но защо трябва да ми говориш толкова грубо? Критикуваш ме пред толкова много хора, иде ми да потъна в земята от срам? Не се отнасяш към мен с любов! Просто допуснах малка грешка, така че защо безкрайно продължаваш да ми натякваш?“. Те са просто толкова съпротивляващи се и предизвикателни в сърцето си, упорито му се противопоставят и се държат неразумно и се опитват да спорят. Човек, който има такива мисли и чувства, очевидно се съпротивлява и противопоставя, така че как може да има истински покорна нагласа? Когато сте кастрени, кои действия показват приемаща и покорна нагласа? Най-малкото, трябва да сте разсъдливи и разумни. Първо трябва да се подчините, да не се съпротивлявате, да не отричате и да се отнасяте с рационалност. Така ще разполагате с минималния необходим разум. Ако искате да постигнете приемане и покорство, трябва да разберете истината. Не е лесно да се разбере истината. Първо, трябва да приемете нещата от Бог и поне трябва да знаете, че това, че ви кастрят е позволено от Бог, или че това идва от Бог. Независимо от това дали кастренето е напълно разумно, отношението ви трябва да е приемащо и покорно. Това е проявление на покорство пред Бог и същевременно е приемане на Божията внимателна

проверка. Ако само продължавате да спорите и да се оправдавате, и смятате, че кастренето идва от хората, а не от Бог, тогава възприемането ви е изкривено. От една страна, не сте приели Божията внимателна проверка, а от друга, нито проявявате покорно отношение, нито покорно поведение в средата, която Бог е нагласил за вас. Такъв човек не е покорен пред Бог. Някои хора не приемат истината и не се самоанализират, когато ги кастрят, а просто сляпо следват правилата. Действията им очевидно нарушават принципите и те прехвърлят цялата вина върху Сатана и казват: „Така му се пада! Кой позволи на този стар Сатана сляпо да се проявява, да действа, да прекъсва и да смущава? Сатана трябва да бъде кастрен, да бъде накаран така да се засрами, че да не смее да се покаже, и да бъде унижен! Сатана трябва да поеме отговорността за това, а аз нямам нищо общо! За всичко е виновен Сатана!“. Тогава сърцето им ще е доволно и те ще си помислят, че са победили Сатана. Не е ли нелеп този начин на мислене? Очевидно самите те са направили нещо нередно, а твърдят, че е бил Сатана. И така, те ли са го направили в действителност или Сатана? (Самите те са го направили.) Дали наистина разбират, че са Сатана? (Не.) И така, кого мразят в действителност — Сатана или себе си? Не казват ясно. Накратко казано, човек, който не приема да го кастрят, изобщо не е покорен пред Бог. От всички уроци покорството е най-трудният урок. Повечето хора се чувстват доста добре, с радост се подчиняват и всичко върви гладко, когато им се случи нещо, което отговаря на собствените им представи и фантазии, както и на вкусовете им. Сърцата им са леки и спокойни, а те са щастливи и доволни. Когато обаче се сблъскат с нещо, което не съответства на собствените им представи, или с нещо, което е в техен ущърб, не могат да се подчинят, макар и да знаят, че трябва. Изпитват болка, нямат друг избор, освен мълчаливо да страдат, и се затрудняват да говорят за трудностите си. Чувстват се потиснати, изпълнени са с оплаквания, които няма къде да отидат, а в сърцата имври и кипи: „Прави са другите. Имат по-висок статус от мен. Как да не ги слушам? Трябва просто да приема съдбата си. Следващият път ще трябва да съм по-внимателен и да не заставам на прицел. Хората, които застават на прицел, ги кастрят. Покорството не е лесно. Много е трудно! Пламъкът на моя ентусиазъм беше потушен с кофа студена вода. Исках да съм непринуден и открит, но в резултат все казвах нещо грешно и все ме кастреха. Отсега

нататък ще си мълча и ще бъда човекоугодник“. Що за отношение е това? Минава от едната крайност в другата. С каква крайна цел Бог оставя хората да научат урока за покорството? Колкото и неправди и болки да понасяш тогава, колкото и да се срамуваш, колкото и накърнени да са достойнството, суетата или репутацията ти, всичко това е второстепенно. Най-важното е да промениш състоянието си. Кое състояние? При нормални обстоятелства в дълбините на човешките сърца съществува един вид непримиримо и непокорно състояние, което се дължи най-вече на това, че в тях се таят определена човешка логика и редица човешки представи, като: „Стига намеренията ми да са правилни, няма значение какъв ще е резултатът, не бива да ме кастриш, а ако го направиш, не съм длъжен да се подчинявам“. Не се замислят дали действията им са в съответствие с истините принципи и какви ще са последствията от тях. Това, в което винаги се вкопчват, е: „Стига намеренията ми да са добри и правилни, Бог трябва да ме приеме. Дори и да няма добър резултат, не бива да ме кастриш, камо ли да ме заклеймяваш“. Това са човешки разсъждения, нали? Това са човешки представи, нали? Хората все се съсредоточават върху собствените си разсъждения. Има ли покорство в това? Превърна собствените си разсъждения в истина, а истината загърби. Убеден си, че това, което отговаря на разсъжденията ти, е истина, а това, което не отговаря, не е. Има ли по-нелеп човек? Има ли по-надменен и самоправеден човек? Какъв е основният покварен нрав, който трябва да се преодолее, за да се научи урокът за покорството? Всъщност именно надменният и самоправеден нрав най-много пречи на хората да практикуват истината и да се подчинят на Бог. Хората с надменен и самоправеден нрав са най-склонни към това да спорят и да са непокорни и все си мислят, че са прави, и затова няма нищо по-спешно от това да преодолеете и да кастрите надменния си и самоправеден нрав. Когато хората започнат да се държат добре и престанат да се обосновават, проблемът с непокорството ще се реши и те ще са способни да се подчиняват. Не е ли необходимо хората да притежават известна рационалност, за да могат да постигнат покорство? Трябва да притежават разума на нормални хора. В някои случаи например, независимо дали сме постъпили правилно или не, ако Бог не е доволен, трябва да Го послушаме и да приемем Божиите слова като еталон за всичко. Разумно ли е това? Ето такъв разум трябва да имат хората преди

всичко останало. Колкото и да страдаме и каквито и да са намеренията, целите и основанията ни, ако Бог не е доволен и Неговите изисквания не са изпълнени, нашите действия несъмнено не са били в съответствие с истината и трябва да слушаме и да се подчиняваме на Бог, а не да се опитваме да спорим или да се оправдаваме пред Него. Лесно е да решаваш проблемите си и ще си истински покорен, когато притежаваш рационалността и разума на нормален човек. В каквато и ситуация да се намираш, няма да си непокорен и няма да се противопоставяш на Божиите изисквания, няма да анализираш дали това, което Бог иска, е правилно или грешно, добро или лошо, а ще можеш да се подчиниш и така ще разрешиш състоянието си на самооправдание, непримиримост и непокорство. У всеки ли има такива непокорни състояния? Хората често изпадат в такива състояния и си мислят: „Щом моите подходи, мнения и предложения са разумни, дори и да наруша истините принципи, не бива да ме кастрят, защото не съм извършил злодеяние“. Това е често срещано състояние при хората. Те смятат, че ако не са извършили злодеяние, не бива да ги кастрят, а само хората, които са извършили злодеяние, трябва да ги кастрят. Правилно ли е това мнение? Категорично не. Кастренето е насочено предимно към покварения нрав на хората. Ако някой има покварен нрав, трябва да се кастри. Ако го кастрят едва след като извърши злодеяние, би било твърде късно, защото белята вече ще е станала. Ако накърниш Божия нрав, имаш проблем и Бог може да престане да върши делото Си в теб, а каква е ползата да те кастри тогава? Няма друг избор, освен да те разкрие и отстрани. Основното затруднение, което пречи на хората да се покоряват на Бог, е надменният им нрав. Ако хората наистина са способни да приемат правосъдието и наказанието, те ще са способни успешно да преодолеят собствения си надменен нрав. Независимо до каква степен са способни да го преодолеят, пак е от полза за практикуването на истината и за покорството пред Бог. Приемането на правосъдието и наказанието цели главно човек да преодолее покварения си нрав и да бъде спасен от Бог. А още ли трябва да се подлагат на правосъдие и наказание хората, които наистина са способни да постигнат безусловно покорство пред Бог? Още ли трябва да преживяват кастрене? Не е нужно, защото вече са преодолели покварения си нрав. Когато са изправени пред Божието правосъдие, наказание и кастрене, хората все обичат да се обосновават в

своя полза. Колкото и да се обосноваваш, нищо от това не представлява истината и не замества преодоляването на покварения ти нрав, камо ли да означава, че наистина си покорен пред Бог. Затова е излишно да спориш, а най-важното е да решиш проблема.

Ако човек няма богопокорно сърце, той е в беда. Понякога Бог ти подрежда обстоятелства, които не са такива, каквито си си ги представял, и се съпротивляваш. Да речем например, че обичаш чистотата и не харесваш небрежните и немарливи хора, и когато ги видиш, ги намираш за отвратителни. Успяваш ли да се контролираш? Какво трябва да направиш? Първо, трябва да имаш правилна нагласа. Каква нагласа? (Покорна нагласа.) Как се подчиняваш? В какви вътрешни мисли се изразява покорната нагласа? Какви действия представляват реалността на покорството? Когато се изправиш пред нещо подобно, трябва да има взаимно приспособяване. Това не е проблем. Девет от десет неща в живота на човека не съответстват на желанията му. Може да не харесваш това или онова и каквото и да ти се случва, винаги спориш и се оплакваш, че Бог е несправедлив към теб. Всъщност това е твой проблем, така че не вдигай шум за нищо. Когато дълго време си вярвал в Бог и имаш богат опит с провалите, ще разбереш, че в действителност не си уважаван и изобщо не си по-добър от останалите. Като се сетиш, че си вярвал, че си по-добър, по-възвишен и по-почитаем от другите, ще се почувстваш много глупаво! Когато човек разбере малка част от истината, той има повече разум, отколкото преди това, затова му е лесно да я приеме и да я търси, както и да се подчини на Бог, когато нещо му се случи. Трябва да се научиш да се приспособяваш към средата, в която се намираш. Вярващите в Бог първо трябва да знаят, че в църквата има хора от всички страни, а всяка страна има различни навици и обичаи. Тези неща не отразяват нечий характер. Дори и житейските навици на даден човек да са добри, нормални и контролирани и той да има благороден характер, това не означава, че разбира истината. Трябва да го разберете, и то положително. Освен това имаш много недостатъци и си твърде придирчив. Бог ти дава среда, която е добра за теб, така че трябва да се научиш да се приспособяваш към нея, а не да издребняваш за чуждите недостатъци, и освен това трябва да се разбираш с останалите с любов, да се сближиш с тях, да видиш и научиш силните им страни, а след това да се молиш на

Бог да ти помогне да преодолееш собствените си недостатъци. Това е покорна нагласа и практика. Ако твърде много не харесваш някои хора и това ти пречи да изпълняваш дълга си, трябва да стоиш настрана от тях и да не им се месиш. Какво е намеса? Това е, когато си кажеш: „Трябва да променя този негов недостатък и няма да го оставя на мира, докато не се промени!“. Що за начин на постъпване е това? Това е нахален, надменен и невеж начин на постъпване. Не бъди такъв човек. Всички ние сме обикновени хора и не изглеждаме специални. Всеки от нас има по една глава, две очи, един нос и една уста. Независимо дали се храним, вървим, или работим, всички сме еднакви и между нас разлика няма. Не сме и по-добри от останалите, затова не бива да се мислим за уважавани или велики. Дори и да имаш малко умения или талант, няма за какво да се хвалиш. Първо, трябва да си изясниш позицията и когато се сблъскаш с неща, трябва да ги разглеждаш въз основа на Божиите слова, и тогава няма да вдигаш шум за нищо. Ако ти се случи нещо особено и наистина не можеш да се подчиниш, а това се отразява на изпълнението на дълга ти, тогава трябва да се помолиш на Бог и да потърсиш истината, за да разрешиш проблема. Не бива да се опитваме да насилваме нещата. Във всяко нещо присъстват Божиите добри намерения. Бог обучава хората чрез всякакви обстоятелства, кара ги да се каляват и да се научат на покорство, а накрая това каляване дава плод — хората са способни да се боят от Бог, да отбягват злото и да удовлетворят Бог и тогава настъпва истинска промяна. За да се стремиш към истината, първо трябва да имаш решимостта да страдаш и да се научиш да се подчиняваш на обстоятелствата. Често обстоятелствата не са толкова прости и може да влезеш в контакт с различни хора, и да се сблъскаш с най-различни странни неща. Каквото и да ти се случи, не разчитай на собствената си воля или прибързаност, а ела да се помолиш пред Бог. За целта първо трябва да имаш покорна нагласа, а тя е психологическа заложба, която всички нормални хора трябва да притежават. Освен това, ако се молиш на Бог и поискаш да направи нещо, а Той не го прави или не ти осигури изход, пак трябва да се подчиниш. Трябва да продължиш да живееш в такива условия, като оставиш Бог да те устройва, а не да ги насилваш със собствената си ръка и да вървиш пред Бог. Това е единственият начин да водиш стойностен живот. Не е толкова лесно да навлезеш в реалността

на покорството пред Бог, защото никой не живее в пълна изолация. Ако погледнем живота на хората, всеки човек има свои навици и субективни мисли, желания и копнежи. Ако погледнем обективно, никой не може да подчини напълно думите и действията си на твоята воля. Така че най-същественият урок е да оставим всеки да се научи да се подчинява на обстоятелствата и да търси Божието намерение в житейските обстоятелства, които го сполетяват. Независимо дали твоите житейски обстоятелства са добри, или лоши, удобни или сурови, има уроци, които трябва да научиш. Тези, които ламтят за удобства и лекота, трябва да научат уроците на покорството и страданието и трябва да придобият способността да оцеляват при всякакви обстоятелства, да изпълняват добре дълга си и да бъдат непоколебими в свидетелството си. Само така могат да удовлетворят Божиите намерения. Дали подобни житейски обстоятелства не са устроени и подредени от Бог? Всеки копнее за добър живот, но дали ще може да се подчини на Бог и да свидетелства за Него, ако живее в твърде удобни и идеални условия, без изобщо да страда от каквото и да е? Когато Бог подреди за теб някои несгоди и сурови обстоятелства, основният въпрос е дали си способен да се подчиниш. Ако при тези обстоятелства всеки е способен да прояви внимание към Божиите намерения и да практикува според Неговите изисквания, трябва да изтърпиш всичко, което не искаш да виждаш и което не ти харесва. Освен това тези неща не бива да те възпират и трябва да си способен нормално да изпълняваш дълга си. Подобно преживяване ще доведе до напредък в твоя живот. Някои хора казват: „Щом другите не практикуват истината, и аз няма да я практикувам. Защо да съм покорен, щом те не са? Защо аз да проявявам толерантност, щом те не проявяват? Защо все аз трябва да правя нещата, които те не правят? Защо все аз трябва да полагам толкова много усилия? И аз няма да го правя“. Какво ще кажете за това отношение? Практикуването на истината е твоя лична работа, то е въпрос между теб и Бог и няма нищо общо с когото и да било друг. Никой друг не е длъжен да ти съдейства. Ти си си ти, а те са си те. Ако те не практикуват истината и не навлязат в истината реалност, в крайна сметка те ще бъдат изоставени, а не ти, и ти няма да загубиш. Ще загубят ли покорните пред Бог хора? Няма да загубят. Ако не можете да проумеете това, значи сте прекалено глупави!

Що се отнася до въпроса за навлизането в живота, макар че това са само няколко слова в общение, няма да съм говорил напразно, ако ги приемете искрено, ако сте способни да ги приложите на практика в реалния си живот и ги превърнете в своя реалност. Затова, какъвто и да е аспектът на реалността и дори да са само няколко думи, ако истината проникне в сърцето ти и ако я практикуваш като истина, тя ще пусне корени, ще разцъфне и ще даде плодове в теб. Тя ще се превърне в твой живот и ще можеш да я изживееш и да я осъществиш. Това е добър резултат. Нямаше ли да си хабя думите, ако всеки ден разговарях с вас, но колкото и да ви говоря, вие не се отнасяте сериозно към това, ако никой не го допуска в сърцето си, а продължава да прави каквото си иска, да постъпва безогледно и своеволно, да не слуша какво му казвам и да живее според собствените си воля, фантазии и представи? Колкото и слова да ви кажа за това, важното е дали ще ги слушате, приемате и практикувате с усърдие. Реално и в действителност истината е животът на човека. Тя не е клон на науката, не е знание, не е народна традиция, не е довод, а е животът на човека. Тя може да ти позволи да се измъкнеш от оковите на Сатана, да се освободиш от покварения си нрав, да живееш със сила и по-голяма мощ, да живееш с повече подхранване и да живееш с посока и цел. Истината действително може да се превърне в живота на човека. Ако не Ми вярваш, опитай да я изживееш и да я практикуваш известно време и виж дали няма да даде резултати, и тогава ще се убедиш. Ако често се чувстваш слаб и негативен, мога да кажа само, че все още не си придобил истината. Ако беше я придобил, сега нямаше да си в това състояние, толкова безпомощен, слаб и крехък, нямаше да си негативен толкова често, нито щеше толкова често да се оказваш на кръстопът, без да знаеш накъде да поемеш. Това е сто процента сигурно! Разбирате ли? (Да.)

Току-що приключихме общението за петте условия, които трябва да изпълните, за да поемете по правилния път на вяра в Бог. Кои са тези пет условия? (Първо, човек трябва да има честно сърце; второ, трябва да има сърце, което обича истината; трето, трябва да има съвест и разум; четвърто, трябва да има богобоязливо сърце; пето, трябва да има богопокорно сърце.) Запомнете тези пет условия, разговаряйте за тях, четете ги с молитва, когато няма нищо друго на дневен ред. През това време вижте кои истини принципи сте приложили на практика, дали думите и действията ви

са честни, дали имате богобоязливо сърце, дали изпълнявате дълга си с честно сърце, дали проявявате нехайно отношение, дали таите мисли за намаляване на усилията, избягване на отговорност или измама, и дали търсите и се подчинявате на всички Божии изисквания. Трябва периодично да се изследвате за това. Животът ви ще се развива само ако постигате резултати.

15 септември 2015 г.

САМО ПРЕОДОЛЯВАНЕТО НА ПОКВАРЕНИЯ НРАВ МОЖЕ ДА ДОВЕДЕ ДО ИСТИНСКА ПРОМЯНА

В момента всички вие изпълнявате дълга си доста енергично и сте способни да се справите с малко страдание. И така, щом стане въпрос за навлизане в живота, имате ли път напред? Придобивате ли ново просветление, виждате ли нова светлина? Навлизането в живота е от критично значение за онези, които вярват в Бог, каквото е и изпълнението на дълга им. Но да сте способни да изпълнявате добре дълга си, да го изпълнявате съгласно критериите, да го изпълнявате отдадено — какъв е пътят да постигнете това? (Да се стремим към истината.) Точно така, трябва да се стремите към истината. Какъв е начинът да се стремите към истината? Трябва да четете повече от Божиите слова. Само Божиите слова са истината. Трябва да прилагате Божиите слова на практика и да ги преживявате по-често, за да придобиете истината и едва тогава можете да разберете истината. Тогава за да разберете истината, не трябва ли да се потрудите върху Божиите слова? Някои хора казват: „През тези години съм вярвал в Бог, чел съм немалко Божии слова и наистина разбирам част от истината, но когато ми се случи нещо необичайно, не мога да намеря пътя и не знам как да практикувам истината. Защо не мога да използвам нещата, които разбирам и за които говоря? В този момент разбирам, че всичко, което знам, са думи и доктрини и не знам как да практикувам истината, когато ми се случи нещо. Толкова съм беден и жалък“. Някои хора обикновено бълват неспирен поток от думи, когато влизат в общение, и дори са способни да рецитират някои от Божиите слова наизуст, затова смятат, че разбират истината, че са духовни и че имат малко от истината реалност. Но когато един ден се случи нещо, което не е съгласно желанията им, те ще започнат да имат представи за Бог. Понякога може дори да се оплакват от Него. Поквареният им нрав ще бъде разкрит и независимо как се молят, те няма да могат да разрешават проблемите си. Когато другите хора разговарят за истината с тях, те казват: „Разбирам тази доктрина по-добре от теб. Що се отнася до разбирането на истината, разбирам повече от теб. Що се отнася до проповядването на доктрината, знам как да говоря по-добре от теб. Що се отнася до слушането на проповеди, слушал съм

повече от теб. Що се отнася до полагането на усилия, положил съм повече усилия от теб. Що се отнася до вярата в Бог, вярвал съм по-дълго от теб. Не се опитвай да ме поучаваш, аз разбирам всичко“. Те мислят, че разбират всичко, но когато амбициите и желанията им вземат връх и те са под контрола на покварения си нрав, не знаят какво да правят. Духовните доктрини, които обикновено бълват, са неспособни да разрешат трудностите им. Духовният им ръст всъщност голям ли е или малък? Те мислят, че разбират истината, тогава защо не могат да преодолеят действителните си трудности? Какво се случва тук? Не се ли сблъсквате често с такива проблеми? Това е често срещана трудност, с която се сблъскват вярващите, що се отнася до навлизането в живота, и е най-голямата човешка трудност. Преди нещо да ти се случи, може да мислиш, че вече си вярвал в Бог известно време, имаш определен духовен ръст и основа и когато нещо се случва на другите хора, ти можеш малко да ги прозреш. Дори си в състояние да страдаш доста, докато изпълняваш дълга си, можеш да плащаш голяма цена и да преодоляваш много от твоите собствени трудности, като физическа болест, недъзи и недостатъци. Но най-трудни за преодоляване са различните видове покварен нрав, които хората често разкриват. „Покварен нрав“ е термин, с който хората са запознати, но не всеки е наясно какво точно е покварен нрав, какви разкривания съставляват покварения нрав и кои мисли и действия са продуктите на покварения нрав. Ако хората не разбират или не проумяват какво е покварен нрав или кои действия са разкривания на покварения нрав, тогава може ли някой да не смята, че дори ако живее според покварен нрав, той практикува истината, стига да не греши? Изпадате ли в такова състояние? (Изпадаме.) Ако изобщо не разбираш или не проумяваш какво е покварен нрав, тогава можеш ли да познаеш себе си? Можеш ли да проумееш собствената си покварена природа? Със сигурност не. Ако не знаеш какво е покварен нрав, тогава можеш ли да знаеш как да действаш, за да приложиш истината на практика, кои действия са правилни и кои са грешни? Със сигурност не. Затова хората, които не познават себе си, няма да имат навлизане в живота.

Пътят за навлизане в живота засяга много състояния. Вие всички вероятно знаете тази дума, „състояние“, но за какво се отнася тя? Как я разбирате? (Състояние са гледните точки и мисли, които човек разкрива,

когато му се случи нещо. То може да повлияе речта, поведението и избора му и да упражнява контрол върху тях. Всички тези неща са състояние.) Това е близко. Кой още иска да каже нещо? (Състояние означава, че човек живее в негативно и доста ненормално положение, защото е контролиран от някакъв вид покварен нрав в определен период от време или по определен въпрос — например, когато е сурово кастрен или когато се сблъсква с трудности.) (Напоследък, когато постигнах някои резултати, докато изпълнявах дълга си, бях в състояние на самодоволство и удовлетворение. Мислех, че съм се променил, че имам истината реалност и че със сигурност ще бъда одобрен от Бог. Всъщност според Божиите изисквания все още бях далеч от това. Едва сега разбирам, че това е вид арогантно, самонадеяно състояние.) Състоянията, които обсъдихте, са все негативни, но има ли правилни, положителни състояния? (Да. Например, когато искам да удовлетворя Бог с всички сили, съм способен да се опълча на плътта си и да практикувам истината: това състояние е положително.) Дотук вие описахте само някои състояния, без всъщност да дефинирате какво е състояние. Затова сега нека обобщим какво всъщност е състояние, въз основа на това, което всички казахте. Какво наистина означава „състояние“? Това е вид гледна точка, която хората имат, или положение, в което хората се намират, когато нещо им се случи, както и мислите, настроенията и позициите, които предизвиква това положение. Например, когато те кастрят, докато изпълняваш дълга си, ти ще се чувстваш нещастен и ще бъдеш в негативно състояние. В този момент гледните точки и отношението, което разкриваш, както и позициите ти — това са някои от подробностите, които се отнасят към състоянието ти. Не засяга ли това нещата, които обикновено изпитвате? (Засяга ги.) Това е свързано с живота на хората. То е нещо, с което всеки може да се свърже — нещо, което може да изпита, да преживее и да докосне всеки ден в ежедневието си. Затова какво мислите: когато човек е в негативно състояние, какви неща разкрива той? (Неразбиране, увъртане, самоосъждане и пълно предаване след всяка спънка. Когато положението е сериозно, човек може дори да се откаже изцяло от работата си.) Когато положението е сериозно и хората искат да се откажат от работата си, това отношение ли е или позиция? Или е нещо друго? (Това е вид състояние и настроение.) Това е по-скоро състояние и настроение. В този момент какво е отношението на

човек, докато изпълнява дълга си? (Човек е негативен и се отпуска, няма мотивация и просто отбива номера.) Това засяга истинското състояние на нещата. Да кажеш, че някой „няма мотивация“ е безсмислена фраза. Трябва да говориш за истинското положение. Когато хората изпълняват дълга си без мотивация, какво мислят в сърцата си? Какъв покварен нрав разкриват тогава? (Те са нехайни в дълга си, изпълняват нещата равнодушно.) Това не е нрав, а окачествяване, което се отнася към теб, след като действаш. Това е начин на действие. Колкото до това кое те е накарало да си нехаен, не е ли необходимо да се поровиш по-дълбоко? Като се разровиш достатъчно дълбоко, ще разкриеш покварения си нрав. Да си нехаен, е разкриване на покварен нрав. Начинът, по който мислиш в сърцето си, може да доведе до това да си нехаен, когато изпълняваш дълга си и да си по-малко енергичен отпреди. Тази твоя мисъл е покварен нрав, а онова, което е довело до тази мисъл, е твоята природа. Някои хора се сблъскват с кастрене, докато изпълняват дълга си, и казват: „С моите ограничени способности колко мога да направя наистина? Не разбирам много, затова ако искам да изпълня тази работа добре, няма ли да се наложи да уча в движение? Това лесно ли ще е за мен? Бог просто не разбира хората. Не е ли това все едно да принудиш рибата да живее на сушата? Нека някой, който разбира повече от мен, да го направи. Аз мога да го направя само така — не мога повече от това“. Хората редовно казват и мислят такива неща, нали? (Да.) Всеки може да го признае. Никой не е идеален и никой не е ангел. Хората не живеят във вакуум. Всеки има тези мисли и разкривания на поквара. Всеки е способен да разкрие тези неща и да живее често в тези състояния и не по своя воля. Човек не може да не мисли така. Преди нещо да им се случи, хората имат доста нормално състояние, но нещата са различни, когато им се случи нещо — едно негативно състояние естествено се разкрива много лесно, без препятствия или ограничения и без подбуждане или разпалване от другите. Докато нещата, с които се сблъскват, не са съгласно собствената им воля, този покварен нрав се разкрива по всяко време и на всяко място. Защо може да бъде разкрит по всяко време и на всяко място? Това доказва, че хората имат в себе си този вид покварен нрав и покварена природа. Покваренят нрав на хората не им е наложен от другите, нито е вменен от другите, още по-малко е преподаден, предизвикан или поощряван от другите. Вместо

това самите хора го притежават. Ако хората не преодолеят този покварен нрав, те не могат да живеят в правилни, положителни състояния. Защо покваренят нрав се разкрива често? Всъщност вие всички вече сте наясно, че тези състояния са грешни и ненормални, че те трябва да бъдат променени. До момента още не сте се отървали от покварения нрав и не сте се отказали от неправилните мисли и гледни точки, и в състоянията ви още няма значителна промяна. След десет или двайсет години все още не сте се променили изобщо и сте в същото състояние като преди, когато разкривате поквара без значимо намаляване — тогава какъв е проблемът? Какво доказва това? След всички тези години при повечето от вас няма никакъв растеж. Вие просто разбирате малко думи и доктрини, но не можете да приложите истината на практика и сте неспособни да дадете свидетелство за преживяване. Това е така, защото през всички тези години вие не сте се стремили към истината и покваренят ви нрав не се е променил значително. Това доказва, че житейското ви преживяване е твърде повърхностно и няма дълбочина. Може да се каже със сигурност, че настоящият ви духовен ръст е твърде малък и не притежавате никаква истина реалност. Способни ли сте да приемете това, което току-що казах? Онези, които имат малко практическо преживяване, трябва да могат да разберат словата Ми, но онези, които не разбират истината и още не знаят какво е навлизане в живота, може да не разберат значението на тези слова. Защо ви попитах какво е състояние? Ако не разбирате какво е състояние, тогава няма изобщо да разберете какво казвам. Просто ще слушате думите, ще се отнасяте с тях сякаш са правилни. Ако имате такъв възглед, това доказва, че нямате преживяване и че не разбирате Божиите слова. Ако хората искат да навлязат в истината реалност, да имат истинско навлизане в живота, те трябва да разбират немалко състояния. Те трябва да разбират и ясно да схванат собствените си проблеми и да знаят в какво състояние са в реалния живот, дали това състояние е правилно или грешно, какъв вид покварен нрав разкриват, когато са в грешно състояние, и каква е същността на този покварен нрав — трябва да проумяват всички тези неща. Ако не проумяваш или не схващаш тези неща, тогава, от една страна, ти не знаеш откъде да започнеш да търсиш познание за своя собствен покварен нрав, да позволиш на себе си да се промениш. От друга страна, ти не знаеш откъде да започнеш да ядеш и пиеш Божиите слова

или да навлезеш в истината. Често ли изпадате в следната ситуация? След като сте Ме слушали да говоря за нещо, да познавате само това нещо, но не и за какво състояние се отнася и да не сте способни да го приложите към себе си? (Изпадаме.) Това показва, че преживяването ви все още не е достигнало дотам. Ако това, за което говоря, се отнася за вас и е тясно свързано с вашия живот — например, като говоря за нещата, с които хората влизат в досег всеки ден, докато изпълняват дълга си, или за покварения нрав, който хората разкриват, докато изпълняват дълга си, или за нещата, които се отнасят до намеренията на хората, надменния нрав, нехайството им или отношението им, докато изпълняват дълга си — след като го изслушате, може да сте способни да го приложите към себе си. Ако говоря по-задълбочено за това, има неща, които може и да не сте способни да приложите към себе си. Случва ли се така понякога? (Случва се.) Що се отнася до нещата, които не можете да приложите към себе си, слушате ли ги сякаш слушате доктрини, като просто ги оставяте да минат покрай вас? Тогава как трябва да разбирате онези неща, които може да приложите към себе си? (Да се самоанализираме и да опознаем себе си, да търсим истината, за да преодолеем собствената си поквара.) Това е правилният начин за преживяване.

Да се каже, че самоанализирането на собствения ви покварен нрав и опознаването му е важно, е общо твърдение. Как всъщност трябва да се самоанализирате и да опознаете себе си? За това има път: когато ти се случи нещо, трябва да разгледаш гледната точка и отношението си, мислите, които имаш, както и от каква позиция разглеждаш този проблем, справяш се с него и се отнасяш към него. По тези стъпки можеш да се самоанализираш и да опознаеш собствения си покварен нрав. Каква е целта на този вид анализ и самопознание? Целта е по-добре да разбереш собственото си покварено състояние и след това да търсиш истината, за да разрешиш проблемите си и да постигнеш промяна в нрава. Е, на коя степен се намирате всички вие в момента? Доколко и в каква дълбочина познавате себе си? Доколко разбирате в какво състояние сте в различните моменти или когато ви се случват различни неща? Полагали ли сте някакви усилия, написали ли сте си домашната работа в това отношение? Преживели ли сте някакво навлизане? (Когато ми се случат по-очевидни неща или големи събития, може да доловя някои от моите разкривания, но

лесно пропускам по-малките проблеми. Понякога не осъзнавам, че живея в грешното състояние.) Когато не осъзнаваш това, в какво състояние си? В какви ситуации няма да го осъзнаваш? (Когато изпълнявам дълга си сякаш просто върша нещо, без да полагам усилия за истината в Божиите слова, затова дори някакъв покварен нрав да се разкрие, не бих го разбрал.) Да се отнасяш към дълга си просто като към изпълнение на нещо, като вид работа, задача или отговорност, и да го изпълняваш безчувствено, без да го свързваш с навлизането в живота, е много разпространено състояние. То е да се отнасяш с дълга си просто като към нещо, което трябва да се свърши, вместо като към път или метод за навлизане в живота. Сякаш ходиш на работа: някои хора се отнасят към работата си като към кариера, вплитат я в живота си и я съчетават с интересите и хобитата си, както и с въжделенията и целите си в живота. В същото време други се отнасят към ходенето на работа като вид отговорност — те не могат да не отидат на работа. Те се появяват точно навреме всеки ден, за да печелят пари и да издържат семействата си, но нямат цели или въжделения в живота. Не са ли в момента повечето от вас в това състояние? Вашият дълг е откъснат от Божиите слова или от истината. Дори ако разпознавате своите собствени отклонения, не постигате никаква реална трансформация. Обръщате се, за да погледнете въпросите на навлизането в живота само когато в сърцето ви има малко вина. През останалото време обикновено просто правите, каквото искате. Справяш се малко по-добре, когато си доволен или в много добро настроение, но ако един ден се случи нещо, което е против волята ти, или си сънувал кошмар, заради който си в лошо настроение, това може да засегне умственото ти състояние дни наред, както и резултатите от дълга ти. Въпреки това в сърцето си ти не осъзнаваш това. Объркан си и за тези десет дни или дори две седмици задържаш нещата, просто си нехаен, за да се справиш някак. Когато някой живее в такова състояние, навлизането му в живота не е ли в застой? Ако навлизането в живота е в застой, могат ли човешките действия и дългът, който хората изпълняват, да удовлетворят Бог? (Не.) Защо не? Човешките действия и дълг в този случай нямат нищо общо с истината и не са равносилни на свидетелство за Бог, затова изпълняването на дълга по този начин, не може да удовлетвори Бог. Възможно е да не правиш никакви грешки в дълга си за известно време, затова мислиш, че изпълняването му по този начин е

напълно приемливо. Докато винаги оставаш зает с дълга си, без да изоставяш работата и без да мислиш за други неща, усещаш, че този начин на изпълнение на дълга ти е добър. Не е ли този вид отношение пример за нехайство? Ако си удовлетворен просто от действията, ако си откъснат от истините принципи, тогава можеш ли да постигнеш резултати в изпълнението на дълга си? Когато Божието дело приключи, как ще дадеш обяснение пред Бог? Ако не поемеш отговорност, докато изпълняваш дълга си, и не търсиш истината и не се справяш с нещата според принципите, това изпълнение на дълга ти по начин, който е съгласно критериите ли е? Ще спечели ли Божието одобрение? Ако внезапно се сблъскаш с изпитание или си кастрен и после осъзнаеш, че правосъдието и наказанието са дошли, защото си накърнил Божия нрав, и това те събуди рязко от съня ти и те накара най-накрая да се стегнеш за няколко дни, това нормално състояние за навлизането в живота ли е? (Не.) Привидната промяна в теб, след като си кастрен, е като болката след удара на камшика. Имаш малко познание за себе си. Отвън може да изглежда сякаш сте пораснали малко и че емоционално сте повлияни от кастренето, съденето и наказанието. Но субективно погледнато, ако хората не осъзнават или не схващат изобщо собствения си покварен нрав и различните си покварени състояния и ако никога не са изследвали внимателно тези неща и никога не са разрешавали тези проблеми, могат ли да постигнат нормално състояние за навлизане в живота? Могат ли да навлязат в истината реалност? Не мисля, че за тях е лесно да постигнат това. Някои хора казват: „Аз мога да схвана принципите при изпълнението на дълга ми. Не е ли това разбиране на истината и навлизане в истината реалност?“. Спазването на правилата е лесно, а външните действия са лесни за следване, но те не са равнозначни на практикуване на истината, нито са равнозначни на справяне с нещата според принципите. Например, да кажем, че трябва да ставаш в пет сутринта всяка сутрин и да си лягаш в десет вечерта. Ще можеш ли да следваш този принцип в ежедневието си? (Не.) Един график от пет до десет е доста добър. Той следва естествения човешки ритъм и е добър за тялото, но защо на хората им е трудно да го приемат? Тук има проблем. Не че хората не разбират тези съображения или не са наясно с този общоизвестен факт — те го знаят твърде добре, тогава защо не могат да го приемат? Защо хората не желаят

да се придържат към този график, не желаят да живеят според този метод и режим? Тук са въвлечени физическите интереси на хората. Не е ли нежеланието да се става рано същото като желанието да се спи повече, като желанието да се следват собствените физически предпочитания и усещания? Ранното ставане е в противоречие с физическото удобство на хората, затова те не желаят да го правят и се чувстват нещастни от него. Тогава могат ли хората да приемат факта, че „ранното ставане е добро за тялото ти“? Не могат. Хората не могат да се откажат дори малко от своя интерес и все пак трябва да дисциплинират телата си, да се молят и да работят върху мислите си. Трябва също да се влияят от околната си среда: те стават само когато видят, че другите са станали и се смущават от желанието си да спят. Чувстват се принудени да стават всеки ден и са особено нещастни от това. Какво води до тези мисли и състояния? Хората ламтят за физически удобства, те искат да действат според желанията си и таят лениви и себеугодни мисли. Първо, те не взимат под внимание естествения ритъм на тялото си, и второ, не взимат под внимание дълга, който изпълняват. Вместо това първо се съсредоточават върху удовлетворяването на физическите си интереси. В крайна сметка, има нещо в покварения нрав на хората, което ги кара винаги да искат да се отдават на плътта и да не бъдат ограничавани. Ако ги кастрят, се опитват да спорят, винаги се защитават, което е малко неразумно. Ранното ставане е нещо малко, което не засяга човешките придобивки или загуби — щом преодолееш желанието си за повече сън, можеш да го постигнеш, но за хората е много трудно да се откажат от дребната физическа полза да почиват малко повече. Когато желанието ти за повече сън окаже влияние върху работата ти, осъзнаваш, че това не е съгласно истините принципи. Ти не само, че не се самоанализираш, ти дори се оплакваш в сърцето си и си нещастен, винаги мислиш: „Защо никога не мога да си угодя малко или да направя това, което искам за малко?“. Някои хора често мислят така. Тогава как трябва да се преодолее това състояние? Трябва да се молиш, да си способен да преодолееш физическите си затруднения, да се стремиш да съзрееш, да спреш да ламтиш за удобството, да можеш да страдаш, да си отдаден в дълга си, да не правиш каквото искаш и да се научиш да се въздържаш. Лесно ли е да се въздържаш? (Не.) Защо не? (Защото хората не желаят да бъдат въздържани, те не искат да бъдат управлявани и искат

да си угаждат.) Хората, които не знаят как да се въздържат, които са неспособни да се въздържат, които имат лошо самовъздържане и които винаги действат безразсъдно и угаждат на фантазиите си, имат незряла човешка природа, без значение от възрастта им. Когато този дребен въпрос засегне интересите на хората, се разкрива техният покварен нрав. Щом това се случи, те трябва да търсят истината, за да го преодолеят. Трябва да започнат да се опознават и да разбират истината, за да разрешат проблема с покварата си. Когато хората са пречистени от покварения си нрав, те несъзнателно навлизат в истината реалност, животът им расте и съзрява и животът нрав им се променя.

Току-що дадох прост пример за това как нещо толкова дребно като дневния режим може да разкрие покварения нрав на човека и какво наистина минава през ума му. Всичко това сега е разкрито. С разкриването на този покварен нрав ти си открил, че наистина си тежко покварен от Сатана. Макар че си вярвал в Бог от години и разбираш малко доктрината, още не си се отървал от покварения си нрав. Независимо какъв дълг изпълняваш, не можеш да го правиш по начин, който отговаря на критериите. Независимо с какви въпроси се занимаваш, не можеш да го правиш по начин, който е съгласно принципите. Все още не си човек, който истински се покорява на Бог. Тогава, въз основа на сегашните състояния на хората, дали те наистина са били спасени от Бог? Още не, защото все още не са се отървали напълно от покварения си нрав, тяхното практикуване на истината е още твърде ограничено и са далеч от това истински да се покорят на Бог. Някои хора дори са способни да следват Сатана или човека. Тези факти са достатъчни да докажат, че духовният ръст на хората не е достигнал истински точката, в която са били спасени. Всеки трябва да категоризира себе си въз основа на истинското си състояние и да установи какъв вид човек е. Като размишляват над своя покварен нрав, някои хора започват да познават различните си вътрешни състояния, както и мислите, гледните точки и отношение, които възникват, докато им се случват различни неща. Някои хора виждат, че са надменни и самонадеяни, че обичат да се изтъкват, да се поставят на пиедестал и да се поставят над другите. Някои хора виждат, че са криви и измамни, като прилагат всякакви видове подлости, и че са злобни. Други виждат, че поставят печалбата на първо място, че обичат да се възползват от

другите и че са егоистични и достойни за презрение. Някои хора се самоанализират известно време и осъзнават, че са лицемери. Други са свикнали да мислят, че са талантливи, че имат заложби и че владеят добре професията си, но след като поразсъждават малко, осъзнават, че нямат и едно компенсиращо качество. Те са без таланти и нещо повече, те са глупави и безпринципни в действията си. Някои хора разсъждават малко и осъзнават, че са тесногръди и дребнави. За други е неприемливо да кажат нещо, което засяга интересите им, и не знаят нищо за търпимостта. Ще помогне ли за навлизането ви в живота да придобиете подобно знание от самоанализиране? (Ще помогне.) Как ще помогне? (Може да ни помогне да имаме сърце, което търси истината. Ако не опознаем тези проблеми, тогава няма да знаем, че често разкриваме покварен нрав, още по-малко ще сме способни да търсим истината, за да разрешаваме проблемите си.) (Ако не знаем тези неща, тогава няма да знаем, че сме в жалка ситуация. След като ги опознаем, ще искаме да търсим истината, за да разрешим проблемите си. Ще сме готови да се отърсим от възпиранията на покварения си нрав и ще искаме да търсим истината, за да постъпваме според Божиите слова.) Представете си човек, който мисли, че е доста велик, че има силно чувство за справедливост, че е много великодушен, талантлив, търпим, мил, честен и особено отдаден на другите и че собственият му покварен нрав има същите малки недостатъци като обикновените хора — надменност, самоправедност, омраза и завист, но той също мисли, че с изключение на тези малки недостатъци е идеален, както и по-почтен, по-благороден и по-любящ от другите. Ако някой е винаги в това състояние, мислите ли, че може да дойде пред Бог и да се покае истински? (Не.) При какви обстоятелства човек може наистина да дойде пред Бог да опознае себе си, истински да се простре пред Него и да каже: „О, Боже, аз съм дълбоко покварен от Сатана. Не желая да се откажа от нищо, свързано със собствените ми интереси. Аз съм егоистичен и достоен за презрение, без нито едно компенсиращо качество. Желая искрено да се покая и да изживея човешко подобие — искам Бог да ме спаси.“? Когато човек има решимостта да се покае истински, това е добре. Тогава за него е лесно да навлезе в правия път на вярата в Бог и да постигне спасение.

Да кажем, че някой рисува картина — мисли, че е идеална и е доволен, докато един ден някой казва, че картината има много недостатъци. Преди

още този човек да стигне до подробностите, първият вече усеща, че това представлява нападение срещу него. Чувства се разстроен и незабавно отговаря с: „Казваш, че не рисувам добре ли? Ти рисуваш по-зле от мен и в работите ти има повече проблеми! Никой дори не иска да ги гледа!“. Защо е способен да каже такова нещо? В какво състояние е, че да може да каже такова нещо? Защо нещо толкова малко може да го ядоса и да го вбеси до такава степен и да предизвика толкова отмъстителна, агресивна нагласа? Какво е довело до това? (Той мисли, че картината му е идеална и се обижда, ако някой му каже, че има недостатъци.) Става дума за това, че не можеш да засегнеш идеалния му имидж. Ако той мисли, че нещо е добро, най-добре не посочвай никакви недостатъци, нито пък изразявай съмнения. Трябва да кажеш: „Твоята картина е наистина добра. Може да се нарече шедьовър. Не мисля, че даже уменията на великите майстори са по-добри от твоите. Ако изложиш тази картина, тя със сигурност ще разтърси бранша и ще бъде ценно притежание за бъдещите поколения!“. Тогава той ще е доволен. Удоволствието и яростта идват от един и същи човек, тогава как става така, че той има две различни разкривания? Кое от двете е покваренят му нрав? (И двете.) Кой вид покварен нрав е по-сериозен? (Вторият.) Вторият разкрива неговото лицемерие, невежество и глупост. Когато някой каже, че рисуваш зле, защо си нещастен дотолкова, че да развиеш омразно, агресивно и отмъстително мислене? Защо си толкова доволен, когато някой навърже няколко добри думи за теб? Защо си толкова изключително самодоволен? Не са ли такива хора абсолютно безсрамни? Те не познават срам, те са едновременно глупави и жалки. Макар че тези думи не звучат много мило, случаят е точно такъв. Откъде идва човешкото невежество, глупост и грозно изражение? Идват от покварения човешки нрав. Ако някой има такова отношение, когато подобни неща се случват, това, което разкрива, не са разумът и съвестта, които човек с нормална човешка природа трябва да притежава, нито са онова, което някой с нормална човешка природа трябва да изживява. Тогава как трябва да се отнасяме към подобни неща? Някои хора казват: „Аз имам начин. Когато някой ме хвали, мълча. Когато някой казва, че съм лош, също мълча. Отнасям се към всичко студено. Не се въвличам в нещо правилно или грешно, нито в разкриване на покварен нрав. Не е ли това страхотно?“. Каква е тази гледна точка? Означава ли това, че

тези хора нямат покварен нрав? Независимо колко добър е в преструвките човек, дори ако може да го прави за известно време, не е лесно да го прави цял живот. Колкото и добър да си в преструвките или колкото и плътно да прикриваш нещата, не можеш да маскираш или да прикриеш собствения си покварен нрав. Може и да си способен да заблудиш хората за това, което е в сърцето ти, но не можеш да заблудиш Бог, нито можеш да заблудиш себе си. Без значение дали ще бъде разкрито или не, накрая това, което човек мисли, и това, което изниква в ума му, независимо дали е силно или не, очевидно или не, представлява неговият покварен нрав. Тогава този покварен нрав не се ли разкрива естествено навсякъде и по всяко време? Някои хора мислят, че понякога, когато не са внимателни, може да оставят да им се изплъзне някоя забележка, разкриваща съкровените им мисли, и съжаляват за това. Мислят си: „Следващият път няма да кажа нищо. Който много говори, неизбежно ще прави грешки. Ако не казвам нищо, покваренят ми нрав няма да бъде разкрит, нали?“. В крайна сметка обаче, когато действат, покваренят им нрав се разкрива отново и те отново разобличават намеренията си, което може да стане навсякъде и по всяко време, и е невъзможно да се предпазиш от това. И така, ако твоят покварен нрав не се преодолее, е нормално за него да се разкрива често. Има само един начин да го преодолееш и той е да търсиш истината и да полагаш усилия, докато наистина не разбереш истината и не си способен да прозреш същността на покварения си нрав. Тогава ще можеш да намразиш Сатана и плътта си и по този начин за теб ще е лесно да практикуваш истината. Когато си способен да практикуваш истината, това, което разкриваш, няма да е покварен нрав, а по-скоро разкриване на съвест, разум и нормална човешка природа. Затова само като търсиш истината, можеш да разрешиш проблема с покварения нрав. Да разчиташ на самоконтрол, въздържане и самодисциплина не е добър метод и с него изобщо не може да се преодолее покварения нрав.

Как тогава преодолявате покварения нрав? Първо, трябва да осъзнаете и да разнищите произхода на покварения нрав, после да намерите съответен метод за практикуване. Вижте примера, който ви дадох току-що. Този човек смята, че картината му е идеална, но накрая някой, който разбира от рисуване, казва, че тя има много недостатъци, затова човекът не е щастлив и усеща, че самочувствието му е наранено. Какво може да

се направи, когато самочувствието ви е наранено и когато покваренят ви нрав се разкрие? Другите хора излагат различни идеи и гледни точки, но какво може да се направи, когато не можете да ги приемете? Някои хора са неспособни да се справят правилно с това. Когато нещо им се случи, те първо го анализират: „Какво има предвид с това? Към мен ли е насочено? Дали е защото вчера го погледнах лошо, затова днес иска да ми отмъсти? Ако е насочено към мен, тогава няма да го оставя така: зъб за зъб, око за око. Ако той е груб с мен, и аз ще постъпя зле с него. Трябва да си отмъстя!“. Какъв вид разкриване е това? Все още е разкриване на покварен нрав. На практика този вид разкриване на покварен нрав показва нагласа и намерение за отмъщение. Какъв е характерът на този начин на действие по същността си? Не е ли злобен? В него се съдържа злобна природа. Биха ли отмъщавали хората, ако нямаха злобна природа? Не биха помислили за това. Само когато мислят за отмъщение, изразяват този език: „Казваш, че не рисувам добре? Ти рисуваш по-зле от мен и в работите ти има повече проблеми! Никой дори не иска да ги гледа!“. Какъв е характерът на тази реч? Тя е вид нападение. Какво мислите за подобен начин на действие? Нападението и отмъщението положителни ли са или са негативни? Похвални ли са или принизяващи? Ясно е, че са негативни и принизяващи. Нападението и отмъщението са един вид действие и разкриване, което идва от злобна сатанинска природа. Това е също и вид покварен нрав. Хората мислят така: „Ако ти си груб с мен, и аз ще постъпя зле с теб“. „Ако не зачиташ достойнството ми, защо аз да зачитам твоето?“. Какво мислене е това? Не е ли отмъстително мислене? От гледна точка на обикновения човек не е ли това обоснована перспектива? Не е ли издържана? „Няма да нападна освен ако не ме нападнат. Ако бъда нападнат, със сигурност ще контраатакувам“ и „С техните камъни по техните глави“ — невярващите често казват такива неща. Сред тях това са все основания, които са издържани и напълно се придържат към човешките представи. И все пак, как трябва да възприемат тези думи хората, които вярват в Бог и се стремят към истината? Правилни ли са такива идеи? (Не.) Защо не са правилни? Как трябва да бъдат различавани? Откъде произлизат тези неща? (От Сатана.) Те произлизат от Сатана, в това няма съмнение. От кой нрав на Сатана идват? Идват от злобната природа на Сатана. Те съдържат злъч и съдържат истинското лице

на Сатана в цялата му злоба и уродливост. Съдържат този вид природа същност. Каква е природата на тези гледни точки, мисли, разкрития, реч и дори действия, които съдържат такъв вид природа същност? Без никакво съмнение това е покварения човешки нрав — това е нравът на Сатана. Тези сатанински неща съгласно Божиите слова ли са? Съгласно истината ли са? Имат ли основа в Божиите слова? (Не.) Това ли са действията, които последователите на Бог трябва да вършат, и мислите и възгледите, които трябва да притежават? Тези мисли и начини на действие съгласно истината ли са? (Не.) Като виждаме, че тези неща не са съгласно истината, те съгласно съвестта и разума на нормалната човешка природа ли са? (Не.) Сега може да видите ясно, че тези неща не са съгласно истината или нормалната човешка природа. Мислехте ли преди, че тези начини на действие и мисли са подходящи, прилични и основателни? (Да.) Тези сатанински мисли и теории имат доминираща позиция в сърцата на хората, насочват мислите им, гледните им точки, поведение и начини на действие, както и различни техни състояния. Тогава могат ли хората да разберат истината? Категорично не. Напротив, хората не практикуват ли и не се ли придържат към нещата, които мислят за правилни, сякаш са истината? Ако тези неща са истината, тогава защо придържането към тях не разрешава практическите ти проблеми? Защо придържането към тях не създава истинска промяна в теб, макар че вярваш в Бог от години? Защо не си способен да използваш Божиите слова, за да разпознаваш тези философии, които идват от Сатана? Все още ли се придържаш към тези сатанински философии, сякаш са истината? Ако наистина имаш проницателност, тогава не си ли открил корена на проблемите? Защото това, към което си се придържал, никога не е било истината, а по-скоро сатанински заблуди и философии — тук се корени проблемът. Вие всички трябва да следвате този път, за да изследвате и да проучвате внимателно себе си, да помислите кои неща във вас имат основания, които са съгласно здравия разум и светската мъдрост, които смятате, че може да представите — неправилните мисли, гледни точки, начини на действия и основи, към които вече сте се отнасяли в сърцата си сякаш са истината и за които не смятате, че са покварен нрав. Продължавайте да ровите за тези неща, има още много. Ако изровите всички тези покварени и негативни неща, ако ги разнищите, докато не получите прозрение и не сте

способни да се откажете от тях, тогава покваренят ви нрав лесно ще бъде преодолян и ще можете да бъдете пречистени.

Да се върнем към примера отпреди. Когато художникът чува чуждите оценки за работата си — и негативните, и приятните, какъв отговор е правилен, с поведение и разкривания, които имат едновременно човешка природа и рационалност? Току-що казах, че всички онези мисли в хората, независимо дали смятат, че са прави или грешат, идват от Сатана, от техния покварен нрав. Те са неправилни и не са истината. Колкото и правилно да мислиш или колкото и много да смяташ, че другите одобряват мислите ти, те не идват от истината. Те не са разкрития или изживяване на истината реалност и не са съгласно Божиите намерения. Тогава как всъщност трябва да се отнасяш към този въпрос с рационалност и човешка природа? Първо, не изпитвай самодоволни чувства от похвалните думи, които ти казват другите. Това е един вид състояние. В допълнение, не се отнасяй с неприязън или ненавист към лошите неща, които другите казват за теб, още по-малко имай злобна или отмъстителна нагласа. Независимо дали те хвалят или не, или казват лоши неща за теб, трябва да имаш правилно отношение в сърцето си. Какво отношение? Първо, трябва да запазиш спокойствие, а после да му кажеш: „Рисуването е просто любителско занимание за мен. Знам какво е нивото ми. Без значение какво ми казваш, мога да го приема правилно. Нека не обсъждаме рисуването. Това не ме интересува. Интересува ме можеш ли да ми кажеш дали имам разкриване на покварен нрав, което още не съм осъзнал и с което не съм наясно. Нека да разговаряме и да изследваме тези неща. Нека и двамата да преживеем растеж в навлизането си в живота и да имаме по-дълбоко навлизане — това би било толкова хубаво! Каква полза има да обсъждаме външни неща? Това не може да помогне на човек да изпълнява дълга си добре. Дали ще кажеш, че рисунката ми е добра или лоша, не ме интересува. Ако хвалиш рисуването ми, възможно ли е да имаш прикрити мотиви? Възможно ли е да искаш от мен да направя нещо за теб? Ако искаш от мен да ти помогна да се справиш с нещо, ще ти помогна с каквото мога, безплатно. Ако не мога да ти помогна, мога да ти дам някои предложения. Няма нужда да си общуваш с мен по този начин. Лицемерно е и от това ми се повдига и гади! Ако кажеш, че рисуването ми е лошо, да не се опитваш да ме изкушиш и да ме накараш да падна в изкушение?

Искаш ли да покажа избухливостта си и после да си отмъстя и да те нападна? Това няма да направя. Не съм толкова глупав. Няма да бъда подмамен от Сатана“. Какво мислите за такова отношение? (Добро е.) Как се нарича този начин на действие? Нарича се „да отвърнеш на удара на Сатана“. Някои хора, които не се стремят към истината, няма какво да направят и казват всякакви безсмислени думи: „А, старата ти кариера беше толкова процъфтяваща, че можеше да накара всеки да завижда!“. „О, виж колко си красива! Лицето ти е въплъщение на късмета“. Те търсят всеки, който има власт, който изглежда добре или може да им е от полза и после постоянно стоят близо до него, ласкаят го, хвалят го и му се подмазват. Използват всякакви достойни за презрение, безсрамни начини да удовлетворяват собствените си нелицеприятни цели и желания. Не е ли това отвратително? (Така е.) Тогава как трябва да се отнасяш с такива хора, когато попаднеш на тях? Правилно ли е да приложиш „зъб за зъб, око за око“? (Не.) Ако нямаш време, просто кажи няколко остри думи, за да им отвърнеш и да ги засрамиш. Можеш да кажеш: „Защо си толкова скучен? Нямаш ли никаква работа, с която да се занимаваш? Каква полза има да клюкарстваме за такива неща?“. Ако мислиш, че техните ласкателни думи са твърде повърхностни и противни, не ти харесва да ги слушаш и нямаш време да говориш надълго, тогава отговори с тези няколко изречения и приключи въпроса. Ако имаш време, тогава влез в общение с тях. Като стана въпрос за общение, няма покварен нрав, няма избухливост или спонтанност, нападение или отмъщение, няма омраза и нищо, което хората да мразят — нещата, които разкриваш, трябва да са съгласно нормалната човешка природа, трябва да са съгласно разума и съвестта, трябва да имат истината реалност, трябва да могат да помагат на другите и трябва да са градивни и от полза за другите. Всички тези неща са положителни разкрития. Тогава кои са някои от негативните разкрития? Опитайте да ги обобщите. (Отмъщение, нападение, зъб за зъб.) Отмъщение, нападение, зъб за зъб, око за око и идеите, които хората по традиция смятат за правилни: „С техните камъни по техните глави“ и „Искам да съм почтен джентълмен, не искам да съм достоен за презрение човек или лицемер“. Тези неща, които хората смятат за правилни, дали са съгласно истината? (Не.) Тези неща си струва да се проучат. Онези неща, които са прости, ясни и лесни за виждане от пръв поглед, са малко

по-лесни за разпознаване. Колкото до нещата, които повечето хора не могат да видят, които повечето хора смятат за добри и правилни — хората не ги разпознават, затова им е лесно да се отнасят и да се придържат към тях, като че ли са истината. Като се придържат към тях, хората мислят, че това, което изживяват, е истината реалност и нормална човешка природа. Те мислят колко идеални, колко добри, колко справедливи и почтени, колко открити и откровени са. Изживяването и заместването на истината с онези неща, които са избухливи, спонтанни, плътски, етични и морални, сякаш са реалността на истината, е грешка, която повечето хора са склонни да правят, така че дори тези, които вярват в Бог от много години, са неспособни да я различат. Почти всички, които вярват в Бог, трябва да преминат през тази фаза и само онези, които се стремят към истината, са способни да избягат от тази погрешна идея. Следователно хората трябва да разпознаят и да се разровят дълбоко в тези неща, които произлизат от избухливостта и спонтанността. Ако можеш да прозреш и да разрешиш тези неща, някои от нещата, които обичайно разкриваш, ще са съгласно истината реалност. Практикуването на истината е постижимо за хората с нормална човешка природа. Практикуването на истината е единственият стандарт, който доказва, че някой има съвест и разум. Без значение колко от истината практикува, всичко е положително. Това със сигурност не е покварен нрав, още по-малко реагиране с избухливост. Ако някой те е наранил преди и ти се отнасяш с него по същия начин, това съгласно истините принципи ли е? Ако понеже той те е наранил — наранил те е много лошо, — ти опитваш с почтени или непочтени средства да му отмъстиш и да го измъчваш, според невярващите това е справедливо и разумно и няма какво да се критикува. Но какъв начин на действие е това? Това е избухливост. Той те наранява, което като начин на действие е разкриване на покварена сатанинска природа, но ако ти му отмъстиш, не е ли твоят начин на действие същият като неговия? Нагласата, отправната точка и източникът зад твоето отмъщение са същите като неговите. Няма разлика. Затова природата на твоите действия е със сигурност избухлива, спонтанна и сатанинска. Като видиш, че е сатанински и избухлив, не трябва ли да промениш своя начин на действие? Не трябва ли източникът, намеренията и мотивите зад твоите действия да се променят? (Да.) Как ги променяш? Ако това, което ти се е случило, е нещо малко, макар да те

кара да се чувстваш неудобно, докато не засяга собствените ти интереси или не те наранява лошо, или не те кара да го мразиш или да рискуваш живота си, за да отмъстиш, тогава можеш да се откажеш от омразата си, без да се уповаваш на избухливостта. Вместо това може да се уповаваш на своята рационалност и човешка природа, за да се справиш с въпроса правилно и спокойно. Можеш откровено и честно да обясниш това на твоя събеседник и да преодолееш омразата си. Но ако тази омраза е толкова дълбока, че си стигнал до момента да искаш отмъщение и да изпитваш горчива омраза, тогава можеш ли все още да проявиш търпение? Можеш ли да избегнеш избухливостта и да кажеш спокойно: „Трябва да съм рационален. Трябва да живея според съвестта и разума си и да живея според истините принципи. Не мога да отговоря на злото със зло, трябва да остана непоколебим в свидетелството си и да засрамя Сатана.“? Това не е ли различно състояние? (Така е.) Какви състояния сте имали в миналото? Ако някой открадне нещо твое или изяде нещо твое, това не е предизвиквало голяма, дълбока омраза и не си смятал за необходимо да отидеш да се караш с него, докато не се зачервиш целия — това е под достойнството ти, не си струва. В такава ситуация можеш да се справиш с нещата рационално. Да можеш да се справиш с нещата рационално, равнозначно ли е на практикуване на истината? Равнозначно ли е на това да имаш истината реалност по този въпрос? Категорично не. Рационалността и практикуването на истината са две различни неща. Ако се сблъскаш с нещо, което те прави особено ядосан, но си способен да се справиш с него рационално и спокойно, без да разкриваш избухливост или поквара, това изисква да разбираш истините принципи и да се уповаваш на мъдростта, за да се справиш с него. В такава ситуация, ако не се молите на Бог или не търсите истината, във вас лесно ще се надигне избухливост, дори насилие. Ако не търсите истината, а само прилагате човешки методи и се справяте с проблема според собствените си предпочитания, тогава не можете да го разрешите, като проповядвате малко доктрина или седнете и разкриете сърцето си. Не е толкова просто.

Това, за което разговаряме в момента, засяга проблема с човешкия покварен нрав и покварена природа. Някои хора са родени с проста, пряма индивидуалност. Когато другите накърняват интересите им или казват неща, които са им неприятни, те подминават това със смях.

Някои хора са дребнави и не могат да го подминат, като таят недоволство цял живот. Кои от тези два типа хора имат покварен нрав? Всъщност и двата типа го имат, просто естествената им индивидуалност е различна. Индивидуалността не може да въздейства върху покварения нрав на човек, нито може да определи дълбочината на покварения му нрав. Човешкото възпитание, образование и семейните обстоятелства не определят дълбочината на покварения нрав. Тогава свързана ли е тя с нещата, които хората учат? Някои хора казват: „Аз учих литература и съм прочел много книги. Имам добър вкус и съм образован, затова способността ми да се самоограничавам е по-силна отколкото у другите, разбирането ми на хората е по-добро отколкото у другите и умът ми е по-широко скроен от този на другите. Когато се сблъсквам с неща, имам начин да ги преодолявам, затова покваренията ми нрав може и да не е много дълбок“. Други хора казват: „Учих музика, затова съм специален талант. Музиката извисява душите на хората и ги пречиства. Докато всяка нота въздейства на човешката душа, тя се пречиства и преобразява. Слушането на различна музика поставя хората в различно умствено състояние и провокира различни настроения. Когато аз съм в негативно настроение, слушам музика, за да го преодолея, и така покваренията ми нрав постепенно отслабва, докато слушам музика. Покварената ми природа също постепенно се преодолява, докато музикалните ми способности се подобряват“. Някои хора, които пеят, казват: „Приятните песни могат да донесат щастие на човешките души. Колкото повече пея, толкова по-великолепен става гласът ми, толкова по-големи са моите певчески способности и толкова по-голям професионалист ставам, което подобрява състоянието ми. Докато състоянието ми се подобрява и подобрява, не става ли покваренията ми нрав все по-малък и по-малък?“. Мислите ли, че е така? (Не.) Значи, много хора имат погрешни идеи в своето познание и разбирането си за покварения нрав. Щом получат малко образование, смятат, че покваренията им нрав намалява. Някои по-възрастни хора дори си мислят: „Когато бях млад, страдах много и животът беше много прост. Съсредоточавах се да спестявам и да не разхищавам. Каквато и работа да вършех, я вършех подредено, а речта ми беше любезна. Говорех открито и бях простодушен. Затова нямам толкова много покварен нрав. Някои млади хора са повлияни от социалното си обкръжение — вземат наркотици

и следват зли тенденции. Те са силно заразени от социалната атмосфера и са дълбоко покварени!“. Тези погрешни разбирания и познания за покварения нрав създават у хората различни усещания и предразсъдъци по отношение на тяхната покварена същност и сатанинска природа. Тези чувства и предразсъдъци карат повечето хора да усещат, че макар да имат покварен нрав, макар да са надменни, самоправедни и непокорни, по-голямата част от поведението им е все още добро. По-конкретно, когато хората могат да спазват правилата, имат нормален, регулиран духовен живот и могат да изговарят някои духовни доктрини, тогава са още по-убедени, че имат постижения по пътя на вярата в Бог и че покварениятим нрав е бил до голяма степен преодолян. Има дори някои хора, които щом състоянието им не е твърде лошо, щом имат постижения в изпълнението на дълга си или щом постигнат нещо, мислят, че вече са духовни, че са осветени хора, които вече са били усъвършенствани и пречистени, и че повече нямат покварен нрав. Не са ли подобни човешки мисли различни недоразумения, които възникват, когато собственият покварен сатанински нрав не се познава истински? (Такива са.) Не са ли тези недоразумения най-голямото препятствие пред хората, за да преодолеят покварения си нрав и трудности? Това е най-голямото препятствие, онова, заради което е най-трудно да се справиш с хората.

Разбирате ли за какво разговаряхме днес? Схванахте ли ключовите елементи? Ако покварениятчовешки нрав не се преодолее, хората не могат да навлязат в истината реалност. Ако те не знаят какъв покварен нрав имат или каква е собствената им сатанинска природа същност, способни ли са наистина да признаят, че те самите са покварени хора? (Не.) Ако хората не са способни наистина да признаят, че принадлежат на Сатана, че са членове на покварената човешка раса, тогава могат ли истински да се покаят? (Не.) Ако не могат истински да се покаят, тогава няма ли да мислят често, че не са толкова лоши, че са достойни, с високо положение, че имат статус и чест? Няма ли да имат често такива мисли и състояния? (Да.) Тогава защо се появяват тези състояния? Всичко се свежда до едно изречение: ако човешкият покварен нрав не се преодолее, човешките сърца винаги ще са смущавани и за хората ще е трудно да имат нормално състояние. Което означава, че ако твоят покварен нрав не се преодолее в някои аспекти, за теб ще е много трудно да си свободен от

въздействието на негативното състояние и ще е много трудно да излезеш от това негативно състояние, дотолкова, че може дори да сметнеш, че това твое състояние е редно, правилно и съгласно истината. Ти ще се придържаш към него и ще упорстваш в него, и естествено ще бъдеш впримчен в него, затова ще е много трудно да излезеш от него. После, един ден, когато разбереш истината, ще осъзнаеш, че това състояние те води да разбираш погрешно Бог, да Му се съпротивляваш, кара те да изпитваш съпротива към Бог и да Го съдиш дотам, че се съмняваш, че Божиите слова са истината, съмняваш се в Божието дело, съмняваш се, че Бог господства над всичко и че Бог е реалността и източникът на всички положителни неща. Ще видиш, че състоянието ти е много опасно. Това сериозно последствие те сполетя, защото нямаше истинско познание за тези сатанински философии, идеи и теории. Едва в този момент ще можеш да видиш колко зловещ и злобен е Сатана. Сатана е напълно способен да подвежда и да покварява хората, да ги подтиква да поемат по пътя на съпротивляване на Бог и на предателство спрямо Него. Ако покварения нрав не се преодолее, последствията са тежки. Ако си способен да имаш това познание, това осъзнаване, то е изцяло резултат от това, че разбираш истината и от това, че Божиите слова те просветляват и озаряват. Хората, които не разбират истината, не могат да прозрат как Сатана покварява хората, как ги подвежда и ги кара да се съпротивляват на Бог. Това последствие е особено опасно. Докато хората преживяват Божието дело, ако не знаят как да се самоанализират, да разпознават негативните неща или сатанинските философии, тогава нямат начин да се освободят от заблудите и поквата на Сатана. Защо Бог изисква от хората да четат повече от Неговите слова? Иска го, за да разберат хората истината, да опознаят себе си, да видят ясно какво предизвиква покварените им състояния и да видят откъде идват идеите, гледните им точки и начините на говорене, постъпките и подходът им към нещата. Когато осъзнаеш, че тези гледни точки, към които се придържаш, не са съгласно истината, че се противопоставят на всичко, което Бог е казал и че не са това, което Той иска; когато Бог има изисквания към теб, когато словата Му достигнат до теб и когато състоянието и нагласата ти не ти позволяват да се покориш на Бог, нито да си покорен на обстоятелствата, които е нагласил Той, нито да живееш волен и освободен в присъствието

на Бог и да Го удовлетворяваш — всичко това доказва, че състоянието, в което си, е погрешно. Попадали ли сте на такава ситуация преди: живееш според нещата, които смяташ за положителни, които смяташ, че са най-полезни за теб. Но неочаквано, когато ти се случи нещо, онова, което смяташ за най-правилно, често няма положителен ефект. Напротив, то създава в теб съмнения за Бог, оставя те без път, създава недоразумения относно Бог и предизвиква съпротива срещу Бог — имал ли си такива моменти? (Да.) Разбира се, ти със сигурност няма да се придържаш към онези неща, които смяташ за погрешни. Ти ще се придържаш само към нещата, които смяташ за правилни, и ще упорстваш в тях, като живееш винаги в това състояние. Когато един ден разбереш истината, само тогава ще осъзнаеш, че нещата, към които се придържаш, не са позитивни — те са напълно погрешни, неща, които хората смятат, че са добри, но те не са истината. През каква част от времето разбирате и осъзнавате, че нещата, към които се придържате, са погрешни? Ако осъзнавате, че те са погрешни през повечето време, но не се самоанализирате и се съпротивлявате в сърцето си, ако сте неспособни да приемете истината и не сте способни да посрещнете правилно тези неща и също спорите от свое име — ако този вид погрешно състояние не се промени, то е много опасно. Винаги да се придържате към такива неща създава условия лесно да претърпите провал, лесно да се препънете и да се провалите, а освен това няма да навлезете в истината реалност. Когато хората винаги спорят от свое собствено име, това е бунтарство. Означава, че те нямат никакъв разум. Дори и да не казват нищо на глас, ако го мислят в сърцата си, тогава основният проблем все още не е решен. Кога си способен да не чувстваш съпротива срещу Бог? Трябва да промениш състоянието си и да разрешиш проблемите си из основи в това отношение. Трябва да си наясно къде точно е грешката във възгледа, към който се придържаш. Трябва да се разровиш в това и да търсиш истината, за да го преодолееш. Едва тогава може да живееш в правилното състояние. Когато живееш в правилното състояние, ти няма да имаш недоразумения относно Бог и няма да се съпротивляваш срещу Него, още по-малко в теб ще изникват представи. В този момент твоето непокорство в това отношение ще бъде преодоляно. Когато то е преодоляно и знаеш как да действаш съгласно Божиите намерения, няма ли в този момент действията ти да бъдат съответстващи

на Бог? Ако ти си съответстващ на Бог по този въпрос, тогава няма ли всичко, което правиш, да е съгласно Неговите намерения? Не е ли начинът на действие и практиката, които са съгласно Божиите намерения, също и съгласно истината? Докато оставаш непоколебим по този въпрос, ти живееш в правилното състояние. Когато живееш в правилното състояние, това, което разкриваш и изживяваш, вече не е покварен нрав. Ти си в състояние да изживееш нормална човешка природа, за теб е лесно да приложиш истината на практика и ти си истински покорен. Точно сега преживяването на повечето от вас още не е стигнало до тази точка, затова може би не разбирате много добре Божиите слова и разбирането ви за тях е неясно. Можете да ги приемате на теория и изглежда сякаш разбирате, но също и сякаш не разбирате. Частта, която разбирате, е доктрината, а частта, която не разбирате, е частта за състоянията и реалността. Докато преживяването ви се задълбочава, ще започнете да разбирате тези слова и ще знаете как да ги приложите на практика. Точно сега, независимо от дълбочината на преживяването ти, трудностите, които имаш с различните неща, които ти се случват, със сигурност не са малко, така че как можеш да ги разрешиш? Първо, трябва да премислиш покварените състояния, които трябва да разровиш: какви различни аспекти има в тях? Кой иска да се опита да ги опише? (Има пет такива аспекта: идеи, възгледи, условия, настроения и гледни точки.) След като разберете доктрината, как трябва да практикувате и да преживявате, когато ви се случи нещо? (Когато нещо се случи, трябва да изследваме към какъв нрав и природа спадат отношенията и идеите, които разкриваме, и да опознаем нагласите, идеите и гледните точки, които разкриваме. Трябва да се захванем да ги разрешаваме оттук.) Правилно. Ако познавате задълбочено своите истински състояния, отношения, идеи и гледни точки, тогава този проблем вече е наполовина решен и после, като търсите истината и я практикувате, трудността изчезва.

Сред вас има доста млади хора, както и хора, които още не са създали семейства. Вие всички сте оставили домовете си от няколко години, за да изпълнявате дълга си, така че липсва ли ви домът? Липсват ли ви родителите ви? Често ли живеете в състояние родителите да ви липсват? Нека чуем за състоянието родителите да ви липсват — това е истинско преживяване. (Когато тъкмо бях пристигнал в чужбина, особено ми

липсваха майка ми и сестра ми. Бях свикнал да разчитам на тях, затова когато останах сам, те постоянно ми липсваха. Но с толкова много опит в чужбина, усещам, че Единственият, без когото не мога да живея сега, е Бог. Когато нещо се случи, Му се моля и те вече не ми липсват.) Това са две различни състояния. Какво е първото? Винаги да ти липсва домът, майка ти и сестра ти. Какви са характерните аспекти на това състояние? Когато нещо се случи, ти не знаеш как да правиш това или онова, затова се чувстваш безпомощен. Не можеш без любимите си хора до теб и няма на кого да разчиташ. Когато отвориш очи сутрин, те започват да ти липсват и преди да заспиш вечер, мислиш за тях. Заседнал си в това състояние, в което любимите хора ти липсват. Но защо ти липсват толкова много? Липсват ти, защото обстоятелствата ти са се променили и ти си ги оставил. Тревожиш се за тях и нещо повече, свикнал си да разчиташ на тях, да живееш и да зависиш от тях за оцеляването си. Вече сте били неразделни за много неща в живота, затова те ти липсват много. Това е състоянието, в което си. Тогава в какво състояние си сега, когато те не ти липсват? (Чувствам сякаш напускането на дома ми и изпълването на дълга ми е Божията любов, Неговото спасение, което ми е позволило да науча как да се уповавам на Него. Покварениятминрав се е променил малко и душата ми се чувства утешена. В допълнение, като признавам Божието върховенство, аз знам, че съдбата на всички хора е в Неговите ръце. Майка ми и сестра ми имат своя мисия, а аз имам моя мисия, затова те повече не ми липсват.) Разрешен ли е проблемът? (Чувствам, че да.) Какво мислят всички, разрешен ли е? (Разрешен е временно.) Разрешен е временно. Ако един ден попаднеш на сестра, чийто външен вид, глас или отношение към теб е точно като на майка ти или точно като на сестра ти, как ще се почувстваш? (Те отново ще започнат да ми липсват.) Отново ще изпаднеш в състоянието да мислиш за тях, значи проблемът няма да е разрешен. Тогава как разрешаваш този проблем издъно? Когато ви липсват любимите ви хора, какво ви липсва? Обикновено, когато ви липсва някой, когато ви липсва любим човек или домът ви, със сигурност не ви липсват нещата в тях, които са ви натъжавали. Липсват ви нещата, които сте харесвали, нещата, които са ви карали да се чувствате добре и щастливи и които са ви доставяли удоволствие, например как майка ти се е грижила за теб, давала е всичко за теб и те е ценила, или хубавите

неща, които баща ти е купувал за теб. Липсват ви всички тези хубави неща, затова все ви липсват и любимите ви хора. Колкото повече мислите за любимите си хора, толкова повече не можете да се откажете от тях и не можете да се въздържате. Някои хора казват: „След всички тези години, никога преди не съм напускал майка си. Следвам я, където и да отиде, аз съм като топлото ѝ малко одеялце. Как може да не ми липсва, след като толкова време съм бил далеч?“. Нормално е да ти липсва, такава е човешката плът. Покварените човешки същества живеят в чувствата си. Те мислят: „Само като живея по този начин, приличам на човек. Ако дори не ми липсват любимите ми хора, ако не мисля за тях или не мога да намеря подкрепа в тях, тогава човек ли съм изобщо? Няма ли да съм досущ като животно?“. Не мислят ли хората по този начин? Ако им липсва привързаност или приятелство и не мислят за другите, тогава те смятат, че те нямат човешка природа и че не могат да живеят по този начин. Правилен ли е този възглед? (Не.) Всъщност дали родителите ви липсват или не, не е голям проблем. Не е грешно да ви липсват, нито е грешно да не ви липсват. Някои хора са силно независими, докато други са залепени за родителите си, но вие всички сте способни да напуснете домовете и родителите си, за да изпълнявате своя дълг. Първо, вие наистина имате желанието да изпълнявате дълга си, решимостта да изпълнявате дълга си, решимостта да отдавате всичко и да се отричате от всичко заради Бог. Но трудностите ви не могат да се разрешат с един-единствен изблик на усилия, нито можете да преодолеете покварения си нрав, като правите някои добри неща и демонстрирате малко добро поведение в резултат на единствен изблик на усилия. Разбирате тази доктрина, нали? Тогава как преодолявате из основи въпроса с липсата на родителите ви? Някои хора са напуснали домовете си и живеят независимо две или три години. Те вече са пораснали и родителите им не им липсват толкова много. По този начин проблемът разрешен ли е? Не. Ако ги питаш с кого са най-близки, те отговарят като по учебник: „Аз съм най-близък с Бог, Бог ми е най-скъп!“. Но в сърцето си мислят: „Бог не е до мен, нито е способен да се грижи за мен. Аз все още съм най-близък с майка си. Идвам от нейната плът, тя на-много ме обича и ме разбира и проумява най-добре. Когато нещата са най-трудни и горчиви, майка ми винаги ме утешава, помага ми и се грижи за мен. Сега, когато съм напуснал дома си, няма друг като майка ми да се

грижи за мен, когато съм болен. Казвате, че Бог е добър, но не виждам лицето Му, така че къде е Той? Това не е практично“. Те смятат, че не е практично да се уповават на Бог и думите им, че Бог е най-близък с тях, са малко насилени, малко лицемерни. Всъщност в дълбините на сърцето си те мислят, че майка им е най-близка с тях. Но защо? „Аз вярвам в Бог, защото евангелието ми беше проповядвано от майка ми. Без нея, нямаше да съм тук“. Не мислят ли така? (Така мислят.) Смятате ли, че такива хора разбират истината? (Не я разбират.) Майка ти просто те е родила и се е грижила за теб до двайсет и няколко години. Може ли тя да ти дари истината? Може ли да ти дари живот? Може ли да те спаси от влиянието на Сатана? Може ли да пречисти покварения ти нрав? Тя не може да направи нито едно от тези неща. Следователно родителската благодат и любов са силно ограничени. Какво може да направи Бог за теб? Бог може да дари на хората истината, може да ги спаси от влиянието на Сатана и от смъртта, и може да им дари вечен живот — не е ли това голяма любов? Тази любов е висока като небесата и е дълбока като земята. Тя е невероятно голяма: стотици, не, хиляди пъти по-голяма от родителската любов. Ако хората наистина могат да разберат колко голяма е Божията любов, все така силни чувства ли ще имат към родителите си? Ще мислят ли все още за тях по цял ден на Нова година и на празници? Ако разбират истината, те ще мислят повече за Божията любов. Ако някой вярва в Бог от години и все още мисли, че любовта на родителите му е по-голяма от Божията, тогава този човек е сляп и изобщо няма вяра в Бог. Ако някой вярва в Бог, но не се стреми към истината, може ли да преодолее покварения си нрав? Може ли да постигне спасение? Не може. Ако покварениятти нрав не е бил преодолян и духовният ти живот не е израснал до определен духовен ръст, тогава може и да крещиш някакви лозунги, но няма да си способен да ги прилагаш, защото нямаш духовния ръст. Можеш да вършиш толкова велики дела, колкото сила имаш за това. Можеш да преминеш през толкова големи изпитания, колкото ти позволява духовният ти ръст. Можеш да навлезеш в толкова от истината реалност, колкото можеш да разбереш, тоест толкова от истината реалност, колкото можеш да изживееш. На това съответства и колко от разкриването на покварения ти нрав и колко от собствените ти трудности можеш да разрешиш, то е аналогично.

Един ден, когато разбереш част от истината, вече няма да мислиш, че майка ти е най-добрият човек или че родителите ти са най-добрите хора. Ще осъзнаеш, че и те са членове на покварения човешки род и че и те имат същия покварен нрав. Единственото, което ги отличава, е физическата кръвна връзка с теб. Ако не вярват в Бог, значи са същите като невярващите. Вече няма да гледаш на тях от гледната точка на член на семейството или от гледната точка на плътската ви връзка, а от страната на истината. Кои са основните аспекти, на които трябва да обърнеш внимание? Трябва да видиш възгледите им за вярата в Бог, възгледите им за света, възгледите им за справяне с нещата и най-важното — отношението им към Бог. Ако оцениш тези аспекти вярно, ще можеш ясно да видиш дали са добри или лоши хора. Един ден може би ясно ще видиш, че те са хора с покварен нрав, точно като теб. Може да стане още по-ясно, че те не са добронамерените хора, които изпитват истинска любов към теб, както си си представял, и че изобщо не са способни да те водят към истината или по правилния път в живота. Може ясно да видиш, че това, което са направили за теб, не ти е много полезно, и че не ти помага да поемеш по правилния път в живота. Може също да откриеш, че много от техните практики и мнения противоречат на истината, че идват от плътта, и че това буди у теб презрение към тях, чувстваш се отблъснат и изпитваш неприязън. Ако стигнеш до тези изводи, тогава в сърцето си ще си способен да се отнасяш към родителите си правилно и вече няма да ти липсват, няма да се тревожиш за тях и ще си способен да живееш отделно от тях. Те са изпълнили мисията си като родители, така че вече няма да ги приемаш като най-близките си хора или да ги издигаш в култ, а ще се отнасяш към тях като към обикновени хора. И тогава ще се освободиш напълно от оковите на чувствата и наистина ще се избавиш от чувствата си и от семейната си привързаност. След като си направил това, ще осъзнаеш, че онези неща не си струва да се ценят. В този момент ще видиш родните, семейството и плътските взаимоотношения като препъникамъни пред разбирането на истината и пред освобождаването ти от чувствата. Това е, защото имаш такива семейни взаимоотношения с тях — тези плътски взаимоотношения, които те парализират, отклоняват те и те карат да вярваш, че те се отнасят най-добре с теб, че са най-близки с теб, грижат се за теб по-добре от всеки

и те обичат най-много. Всичко това те прави неспособен да разпознаеш ясно дали са добри или лоши хора. След като наистина си се отдалечил от тези чувства, макар че от време на време все още може да мислиш за тях, още ли ще ти липсват те истински и от сърце, ще мислиш ли за тях и ще копнееш ли за тях по начина, който го правиш сега? Няма. Няма да казваш: „Човекът, без който наистина не мога, е майка ми. Тя е тази, която ме обича, милее за мен и се грижи най-много за мен“. Когато имаш това ниво на възприятие, още ли ще плачеш, като мислиш за тях? Не. Този проблем ще бъде разрешен. Затова, ако все още не си придобил този аспект от истината и ако не си навлязъл в този аспект от истината реалност, в случая с проблеми или неща, които ти създават трудности, ще попаднеш в капана на подобни затруднения или състояния и никога няма да можеш да излезеш от тях. Ако се отнасяш към този вид трудности и проблеми като към ключовите проблеми на навлизането в живота и после търсиш истината, за да ги преодолееш, тогава ще си способен да навлезеш в този аспект от истината реалност. Несъзнателно ще научиш урока си от тези трудности и проблеми. Когато проблемите са разрешени, ти ще усетиш, че не си толкова близък с родителите и семейството си, по-ясно ще видиш тяхната природа същност и ще видиш какви хора са те наистина. Когато видиш любимите си хора ясно, ще кажеш: „Майка ми изобщо не приема истината. Тя всъщност изпитва неприязън към истината и я мрази. В своята същност тя е зъл човек, дявол. Баща ми е човекоугодник и стои на страната на майка ми. Той нито приема, нито изобщо практикува истината. Не е човек, който се стреми към истината. Въз основа на поведението на майка ми и баща ми двамата са неверници. И двамата са дяволи. Трябва да им се опълча изцяло и да поставя ясни граници между тях и мен“. По този начин ти ще застанеш на страната на истината и ще си способен да ги отхвърлиш. Когато си способен да разпознаеш кои са те, какви хора са, все още ли ще имаш чувства към тях? Все още ли ще си привързан към тях? Ще имаш ли все още плътска връзка с тях? Няма. Все още ли ще трябва да въздържаш чувствата си? (Не.) Тогава на какво се уповаваш всъщност, за да преодоляваш тези трудности? Осланяш се на разбирането на истината, на зависимостта си от Бог и на уповаването на Бог. Ако си наясно с тези неща в сърцето си, тогава имаш ли още нужда да се въздържаш? Все още ли се чувстваш онеправдан? Все още ли трябва

да изпитваш толкова голяма болка? Все още ли другите трябва да влизат в общение с теб и да те съветват за начина ти на мислене? Не, защото вече сам си уредил нещата — фасулска работа. Да се върнем отново към това — как би трябвало да разрешите този въпрос, така че да не мислите за тях и да не ви липсват? (Трябва да търсим истината, за да го разрешим.) Това са големи думи, които звучат много официално — говорете малко по-практично. (Да приложим Божиите слова, за да прозрем тяхната същност. Тоест, да ги разпознаем, въз основа на същността им. Тогава ще сме способни да изоставим привързаността си и плътската връзка.) Точно така. Става въпрос за разпознаване на човешката природа същност, а за да я разпознаете, трябва да вземете Божиите слова за своя основа. Без разобличаването от Божието слово никой не може да прозре природата същност на другите. Само като се основава на Божиите слова и на истината, човек може да прозре човешката природа същност. Само тогава проблемът с човешките чувства може да се разреши издъно. Започни, като изоставиш привързаността си и плътските си връзки. Онзи, към когото чувствата ти са най-силни, трябва да разнищиш и да разпознаеш първи. Какво мислиш за това решение? (Добро е.) Някои хора казват: „Да разпознавам и да разнищвам хората, към които чувствата ми са най-силни — това е толкова безчувствено!“. Смисълът на това да ги разпознаеш не е, за да скъсаш връзката си с тях — не е за да прекъснеш връзката родител-дете, нито за да се отречеш от тях напълно и никога повече да не общуваш с тях. Трябва да изпълниш отговорностите си към твоите любими хора, но не можеш да бъдеш възпиран или оплетен от тях, защото си последовател на Бог. Трябва да притежаваш този принцип. Ако все още може да бъдеш възпиран или оплетен от тях, няма да можеш да изпълняваш дълга си добре, нито да гарантираш, че ще следваш Бог до края на пътя. Ако не си последовател на Бог или не обичаш истината, тогава никой няма да изисква това от теб. Някои хора казват: „В момента не разбирам истината, не знам как да разпозная другите“. Ако нямаш този духовен ръст, тогава засега остави проницателността. Когато духовният ти ръст е достатъчен и си способен да преминеш през такива изпитания и да поемеш сам инициативата да практикуваш по този начин, няма да е твърде късно да практикуваш този аспект от истината.

Много хора излишно страдат емоционално, а всъщност всичко това е ненужно, безполезно страдание. Защо го казвам? Чувствата на хората винаги ги възпират, така че да не са способни да практикуват истината и да се покоряват на Бог. Освен това, да бъдеш ограничаван от чувствата изобщо не е от полза за изпълнението на дълга или за следването на Бог и при това е огромно препятствие за навлизането в живота. Следователно страданието от възпирането, наложено от чувствата, няма смисъл и Бог не го помни. И така, как да се освободиш от това безсмислено страдание? Трябва да разбереш истината и да прозреш и разбереш същината на тези плътски връзки, и тогава ще ти е лесно да се освободиш от възпирането, което налагат чувствата на плътта. Някои хора, които вярват в Бог, са жестоко преследвани от своите невярващи родители. Ако не ги принуждават да си намерят партньор, ще ги принуждават да си намерят работа. Позволено им е да правят каквото искат, но не и да вярват в Бог. Някои родители дори богохулстват, така че тези хора виждат истинската дяволска същност на своите родители. Едва тогава техните сърца проплакват: „Те наистина са дяволи, така че не мога да се отнасям към тях като към свои близки!“. Оттам нататък те са освободени от възпирането и оковите на чувствата си. Сатана иска да използва привързаността, за да възпре и обвърже хората. Лесно ще ги измами, ако не разбират истината. Доста често хората са нещастни, плачат, понасят страдания и правят жертви заради своите родители и близки. Това е тяхното сляпо невежество. Те го понасят стоически и жънат това, което са посели. Да търпят тези неща е безполезно — безплодно усилие, което Бог изобщо няма да запомни — и може да се каже, че тези хора преминават през ада. Когато действително разбереш истината и вникнеш в същината им, ще станеш свободен и ще почувстваш, че предишното ти страдание е било невежо и сляпо. Няма да обвиняваш никого другиго, освен собствената си слепота, глупостта си и факта, че не си разбирал истината или не си виждал ясно нещата. Проблемът с чувствата лесен ли е за разрешаване? Вие разрешили ли сте го? (Още не. Още не сме практикували или навлезли в пътя на практиката, който Бог ни е посочил. Просто имаме ориентир, когато се случи такова нещо.) Като казвам всичко това, независимо дали говоря за практични въпроси или за нещата, които сте възприели като път, Аз ви казвам: когато се сблъскате с такова нещо, най-добрият начин да се справите с него,

е да се молите на Бог и да търсите истината, и тогава ще имате начин да го преодолеете. Когато сте прозрели чак до същността на плътските чувства, за вас ще е лесно да разрешавате нещата според истините принципи. Ако винаги сте възпирани от плътските взаимоотношения с любимите си хора, тогава нямате начин да практикувате истината. Дори ако разбирате доктрината и крещите лозунги, все още ще сте неспособни да разрешавате реалните си проблеми. Някои хора просто не знаят как да търсят истината. Други са способни да търсят истината, но когато хората разговарят ясно за истината с тях, те не вярват напълно и са неспособни да я приемат безусловно. Те просто я слушат, сякаш е доктрина. И така, проблемът ви да сте възпирани от чувствата си никога не може да бъде разрешен. Ако той не може да бъде разрешен, ти никога няма да изплуваш от него и ще продължиш да си възпиран и обвързан. Ако вярваш в Бог, но не си способен да Го следваш или да изпълняваш дълга, който трябва да изпълняваш, тогава накрая няма да си достоен да получиш Божието обещание, докато един ден не попаднеш в катаклизмите и не бъдеш наказан — плачът и скърцането със зъби ще са безполезни и никой няма да може да те спаси. Наясно ли сте сега какви са последствията, ако покваренят нрав не се преодолее?

За какво разговаряхме днес? Разговаряхме за човешките състояния, за човешкия покварен нрав, както и за това как да навлезете в истината реалност, как да се отнасяте правилно с нещата, с които се сблъсквате, към какви гледни точки трябва да се придържате и как да знаете, разнищвате и преодолявате своя покварен нрав. Урокът за навлизането в живота винаги трябва да се научава. Никога не е твърде късно да се учи или твърде късно да се започне. Тогава кога е твърде късно? Ако сте умрели, тогава е твърде късно. Ако все още сте живи, тогава не е твърде късно. Точно сега вие всички сте живи, не мъртви, но наясно ли сте истински с това какво са живите и мъртвите? На английски хората винаги казват „I'm still alive". Какво значи това? Това е, когато сте объркани, когато ви се случи нещо, или сте били повлечени от прилива на обществото, или чувствате, че сте се изродили и после се ощипвате и можете да го възприемете — тогава ще усетите, че все още сте живи, че сърцето ви още не е умряло. Ако сте все още живи, тогава би трябвало да имате стремежи и да изживявате човешкото подобие. Преди бяхте изродени, следвахте светски неща и

живеехте в течението на злото. Не е ли време сега да се стегнете и да избегнете по-нататъшното израждане? Виждаш ли, хората на Запад не са открили истинския път и се чувстват безнадеждни, когато стане въпрос за човешкия живот и техния начин на живот, затова думите им са пълни с дълбоки емоции и имат в себе си един вид униние и безнадеждност — тоест безпомощно настроение. Докато живеят, те често усещат, че не са хора, но трябва да живеят по този начин. Дори ако се чувстват като призраци, животни или зверове, те трябва да продължат да живеят така. Какво може да се направи? Те няма какво да направят. Ако не умрат, трябва да живеят по този начин. За тях няма друг път и те живеят окаяно. Така ли сте всички вие? Ако един ден се изпълните с дълбока емоция и помислите: „О, още съм жив, сърцето ми още не е умряло“ — ако човек стигне дотам, какво ще стане с него? Той вече е в голяма опасност! За един вярващ, това е вече много опасно. Вие категорично не може да кажете нещо като „Още съм жив, но плътта ми е черупка, аз съм ходещ труп. Сърцето ми е живо и плътта ми се крепи само на няколкото желания и въжделения в сърцето ми“. Не стигайте дотам! Ако стигнете дотам, ще е много трудно да бъдете спасени. Като ви гледам всичките сега, положението ви не е лошо. Ако четеш словото на Бог на някой невярващ, той няма да придобие никакво осъзнаване. Тогава, ако сега използвам сурови думи, за да ви кастря, ще имате ли изобщо осъзнаване за това? (Да.) Някои от вас започват да опознават себе си само след като бъдат кастрени, само тогава изпитват угризения. Това означава, че все пак сте съзнателни и сърцата ви още не са умрели напълно, което доказва, че все още сте будни, все още живи! Ако можете да приемете истината и да я прилагате на практика, тогава имате надежда да бъдете спасени. Ако някой стигне до точката, в която просто не приема истината, тогава той е напълно мъртъв и не може да бъде спасен. В църквата има немалко хора, които просто няма да приемат истината. Макар че тези хора дишат, те всъщност нямат дух. Те са бездушни мъртвци, ходещи трупове. Такива хора са напълно разкрити и отстранени.

5 октомври 2016 г.

ВЪВ ВЯРАТА В БОГ НАЙ-ВАЖНОТО Е ДА СЕ ПРАКТИКУВАТ И ДА СЕ ПРЕЖИВЯВАТ НЕГОВИТЕ СЛОВА

Стане ли дума за вашата вяра в Бог, в допълнение към правилното изпълнение на дълга ви, от основно значение е да разберете истината, да навлезете в истината реалност и да положите повече усилия за навлизане в живота. Независимо какво се случва, има уроци, които трябва да бъдат научени, така че не оставяйте това да ви подмине леко. Трябва да разговаряте за това помежду си и тогава ще бъдете просветлени и озарени от Светия Дух, и ще съумеете да разберете истината. Чрез общение ще разполагаш с пътя на практикуване и ще знаеш как да преживяваш Божието дело, и без да осъзнаваш това, някои от проблемите ти ще се решат, ще има все по-малко и по-малко неща, които не можеш да видиш ясно, и ще разбираш все повече и повече от истината. По този начин ще се увеличи духовният ти ръст, без да осъзнаваш това. Трябва да поемеш инициативата да се стремиш към истината и да вложиш сърцето си в истината. Някои хора казват: „Вярвам в Бог от няколко години и съм разбрал доста от доктрината. Сега имам основата. Животът в нашата църква отвъд океана е добър, братята и сестрите се събират, за да общуват по цял ден по въпросите на вярата в Бог и така аз съм повлиян от това, което виждам и чувам, и съм подхранен от него — и това е достатъчно. Не е необходимо да полагам усилие, за да реша проблемите на моето собствено навлизане в живота или проблемите на моето собствено непокорство. Ако всеки ден се придържам към програмата си да се моля, да ям и да пия Божиите слова, да пея химни, да изпълнявам своя дълг и да изпълнявам дълга, който се очаква от мен, ще израсна по естествен начин в живота“. Това е, което мислят такива объркани вярващи. Тези хора изобщо не приемат истината. Те просто участват в религиозни ритуали, говорят красноречиво, крещят празни лозунги, изричат думи и доктрини, и смятат, че са се справили добре. В резултат на това, докато други хора могат да практикуват известна част от истината и да постигнат някаква промяна, тези объркани вярващи нямат никакво свидетелство за преживяване. Не могат дори да говорят за някакво познание за себе си. Накрая се оказват с празни ръце и не са придобили нищо. Не са ли те

окаяни и будещи съжаление? Никой път към постигането на спасение не е по-реалистичен и практически от приемането и стремежа към истината. Ако не можеш да придобиеш истината, твоята вяра в Бог е празна. Тези, които изричат празни думи и доктрини, които винаги повтарят наизустени лозунги, казват високопарни неща, следват правилата и никога не се съсредоточават върху практикуването на истината, не придобиват нищо, независимо от колко години вярват. Кои са хората, които придобиват нещо? Това са онези, които изпълняват дълга си искрено и имат желание да практикуват истината, които се отнасят към това, което Бог им е поверил, като към тяхна мисия, които охотно прекарват целия си живот, отдавайки всичко на Бог, и не кроят схеми за собствена облага, които постъпват здраво стъпили на земята и се покоряват на устроеното от Бог. Те са в състояние да разберат истините принципи, докато изпълняват дълга си, и внимателно и правилно се грижат за всички въпроси, което им позволява да постигнат ефекта на свидетелство за Бог и да удовлетворят Божиите намерения. Когато срещнат трудности при изпълнение на дълга си, те се молят на Бог и се опитват да проумеят Божиите намерения, в състояние са да се покорят на устроеното от Бог и на Неговите подредби, а когато вършат нещо, те търсят и практикуват истината. Не повтарят наизустени лозунги, нито изричат високопарни неща, а са съсредоточени само върху това да вършат нещата здраво стъпили на земята и да следват прилежно принципите. Те влагат сърцето си във всичко, което правят, и се учат да усвояват всичко с цялото си сърце, като по много въпроси са в състояние да практикуват истината, след което усвояват знания и разбиране, и могат да извлекат поуки и наистина да придобият нещо. А когато имат неправилни мисли или сбъркани състояния, те се молят на Бог и търсят истината, за да ги разрешат. Независимо какви истини разбират, те ги усвояват в сърцето си и са в състояние да говорят за своето свидетелство за преживяване. Такива хора в крайна сметка придобиват истината. Онези, които са небрежни и невнимателни, никога не мислят за това как да практикуват истината. Съсредоточени са само върху полагането на усилия и правенето на неща, както и върху това да се покажат и изтъкнат, но никога не търсят как да практикуват истината, което за тях прави трудно придобиването на истината. Замислете се, кой вид хора могат да навлязат в истините реалности? (Тези, които са здраво стъпили на земята,

които са прагматични и влагат цялото си сърце в нещата.) Хора, здраво стъпили на земята, които влагат цялото си сърце в нещата и имат сърце: такива хора обръщат повече внимание на реалността и на използването на истините принципи, когато действат. Освен това те обръщат внимание на практическите аспекти във всички неща, прагматични са и харесват положителните неща, истината и практическите неща. Именно такива хора в крайна сметка разбират и придобиват истината. Вие от кой вид хора сте? (От непрактичните, от тези, които винаги искат да вършат нещата заради тяхната показност и които разчитат на лукавство.) Може ли да се придобие нещо с такива действия? (Не.) Намерил ли си начин да решиш проблемите си? Ако можеш да осъзнаеш това и започнеш да променяш нещата, ще знаеш ли дали твоите представи, фантазии и гледна точка към нещата са се променили? (Усещам, че донякъде са се променили.) Стига да има резултати и напредък, трябва да разговаряш за това и да оставиш другите да бъдат извисени духовно. Въпреки че твоето преживяване е ограничено, то все пак е преживяване на растеж в живота. Процесът на растеж в живота е твоето преживяване на това, че вярваш в Бог, на твоето израстване в живота чрез преживяване на Божиите слова. Тези преживявания са най-ценните.

След като всички те вярват в Бог, четат Божиите слова и изпълняват дълга си, защо след няколко години започват да се различават един от друг, появяват се върхове и спадове и се разкрива истинската им същност? Наистина всеки бива сортиран според вида си. Някои хора могат да говорят за своите свидетелства за преживяване, докато други изобщо нямат такива. Някои хора са способни да разберат много истини и да навлязат в реалността, докато други не са получили нищо от истината и ни най-малко не са променили нрава си. Някои хора постигат резултати от изпълнението на дълга си, способни са да търсят истината, за да разрешат проблемите си, и постепенно изпълняват дълга си по начин, който е съгласно критериите. Някои хора са лукави и не си дават зор при изпълнението на дълга си, само отбиват номера и не практикуват истината, дори да я разбират. Щом всички те посещават събранията, четат Божиите слова и изпълняват дълга си, защо резултатите им са различни? Защо някои хора са способни да поемат по пътя на стремежа към истината, а други вървят по свой собствен път? Защо някои хора са способни да

приемат истината, а други не могат? Как е възможно това? Защо някои хора са способни да приемат и да се подчиняват, когато ги кастрят, а други се съпротивляват, спорят, бунтуват се и дори правят сцени? Всички те ядат и пият Божиите слова на събранията, слушат проповеди и общения, водят църковен живот и изпълняват дълга си, така че защо има толкова голяма разлика между тях? Можете ли да прозрете този проблем? Той се изразява в разликата между добрата и лошата човешка природа и е пряко свързан с това дали хората обичат истината, или не. Всъщност независимо какви са заложбите на човека, щом може да приема истината, да изпълнява дълга си усърдно, да размишлява и да опознава себе си, той ще има навлизане в живота, ще преживее истинска промяна и ще бъде способен да изпълнява дълга си по начин, който е съгласно критериите. Ако не сте усърдни в четенето на Божиите слова и не разбирате истината, тогава не можете да се самоанализирате. Ще се задоволите само със символични усилия и с това да не вършите никакви злини или прегрешения, и ще използвате това като капитал. Ще прекарвате всеки ден в обърканост, ще живеете в състояние на обърканост, ще правите нещата само по график, никога няма да използвате сърцето си, за да се изследвате, или да полагате усилия, за да се опознаете, винаги ще бъдете нехайни. Така никога няма да изпълнявате дълга си по начин, който е съгласно критериите. За да вложите всичките си усилия в нещо, първо трябва да вложите цялото си сърце в него. Само когато първо вложите цялото си сърце в нещо, можете да вложите всичките си усилия в него и да дадете всичко от себе си. Днес има хора, които са започнали усърдно да изпълняват дълга си, започнали са да мислят как правилно да изпълняват дълга си на сътворено същество, за да удовлетворят Божието сърце. Те не са негативни и отпуснати, не чакат пасивно Горното да издава заповеди, а проявяват известна инициатива. Ако се съди по изпълнението на дълга ви, вие сте малко по-ефективни от преди, и макар все още да не отговаря на критерия, има малко израстване — което е добре. Но не бива да се задоволявате със съществуващото положение, трябва да продължавате да търсите, да израствате — само тогава ще изпълнявате дълга си по-добре и по начин, който е съгласно критериите. Когато обаче някои хора изпълняват дълга си, те никога не правят всичко по силите си и не дават всичко от себе си, дават само 50-60 процента от усилията си и просто се справят, докато

свършат това, което правят. Те никога не могат да поддържат нормално състояние: когато никой не ги наблюдава или не им предлага подкрепа, те се отпускат и губят мотивацията си. Когато някой разговаря с тях за истината, те се ободряват, но ако известно време не разговарят с тях за истината, стават равнодушни. Какъв е проблемът, когато винаги вървят напред-назад по този начин? Такива са хората, които не са придобили истината, всички те живеят от страст, която се поддържа невероятно трудно: някой трябва да им проповядва и да разговаря с тях всеки ден; когато няма кой да ги пои, да им предоставя ресурс и да ги подкрепя, сърцата им отново изстиват и отново се отпускат. А когато сърцата им се отпуснат, те стават по-малко ефективни в дълга си. Ако работят по-усърдно, ефективността се увеличава, техните резултати от изпълнението на дълга им са по-добри и те придобиват повече. Такова ли е вашето преживяване? Може би ще кажете: „Защо винаги имаме проблеми с изпълнението на дълга си? Когато тези проблеми бъдат разрешени, се съживяваме, а когато не бъдат разрешени, ставаме равнодушни. Когато има някакъв резултат при изпълнението на дълга, когато Бог ни одобрява за нашето израстване, ние се радваме и чувстваме, че най-накрая сме израснали, но не след дълго, когато се сблъскаме с трудност, отново ставаме негативни. Защо състоянието ни е толкова непостоянно?“. Всъщност основните причини са, че разбирате твърде малко истини, липсва ви дълбочина в преживяванията и навлизането, все още не разбирате много истини, липсва ви решимост и се задоволявате само с това, че можете да изпълнявате дълга си. Ако не разбирате истината, как можете да изпълнявате дълга си по начин, който е съгласно критериите? Всъщност всичко, което Бог иска от хората, е постижимо за тях. Стига да ангажирате съвестта си и да сте способни да я следвате при изпълнението на дълга си, тогава ще е лесно да я приемете — а ако можете да приемете истината, ще можете да изпълнявате дълга си по начин, който е съгласно критериите. Трябва да мислите по този начин: „След като вярвах в Бог, ядох и пих Божиите слова през тези години, спечелих толкова много и Бог ме дари с голяма милост и благословии. Аз живея в ръцете на Бог, живея под Неговото господство и върховенство. Той ми е дал този дух, така че трябва да ангажирам съзнанието си и да се стремя да изпълнявам дълга си с всички сили — това е основното“. Хората трябва да имат решимост. Само

тези, които имат решимост, могат истински да се стремят към истината и само след като са я разбрали, могат да изпълняват дълга си правилно, да удовлетворят Бог и да посрамят Сатана. Ако имаш подобна искреност и не кроиш планове за собствена изгода, а само за да придобиеш истината и да изпълняваш дълга си правилно, тогава изпълнението ще стане нормално и ще остане постоянно през цялото време. Независимо от обстоятелствата, с които се сблъскваш, ще си способен да продължаваш да изпълняваш дълга си. Независимо кой може да дойде да те подведе или смути и дали настроението ти е добро, или лошо, пак ще си способен да изпълняваш дълга си нормално. По този начин Бог ще е спокоен за теб, а Светият Дух ще бъде способен да те просветли, за да разбереш истините принципи, и да те напътства, за да навлезеш в истината реалност, в резултат на което изпълнението на дълга ти със сигурност ще бъде на ниво. Щом отдаваш искрено всичко на Бог, изпълняваш дълга си по практичен начин, а не хитруваш или не играеш игрички, ще преминеш успешно проверката на Бог. Той проучва внимателно умовете и мислите на хората, всичко, което си мислят, и всяка идея, която имат, както и намеренията и мотивите им. Ако сърцето ти копнее за истината и можеш да я търсиш, Бог ще те просветли и озари. Стига да търсиш истината, Бог ще те просветли по всеки въпрос, ще проясни сърцето ти и ще ти даде възможност да имаш път на практикуване, и тогава изпълнението на дълга ти ще даде плод. Божието просветление е Неговата милост и Неговото благословение. Ако Бог не просветли хората, те никога няма да имат вдъхновение дори по маловажни въпроси. Без вдъхновение те трудно разрешават проблемите си и няма да постигнат резултати в дълга си. Има много неща, които хората не могат да преодолеят само с човешки интелект, мъдрост и заложби, дори след много години учене. Защо не могат? Защото все още не е дошло времето, определено от Бог. Ако Бог не върши делото Си, колкото и да е способен човек, то е безполезно. Това трябва да се разбере ясно. Трябва да вярваш, че всичко е в Божиите ръце и че хората просто съдействат. Ако си искрен, Бог ще види това, ще ти открие изход от всяка ситуация и никоя трудност няма да бъде непреодолима — трябва да имаш тази вяра. Затова, когато изпълнявате дълга си, не е нужно да таите опасения. Стига да му даваш всичко от себе си и да му отдаваш цялото си сърце, това е достатъчно. Бог няма да те затруднява, нито ще ти

даде повече, отколкото можеш да понесеш. Единственото, от което трябва да се страхуваш, е, че казваш неща, които не мислиш, само говориш, а не действаш и изричаш думи, които са приятни за ушите, но не изпълняваш правилно дълга си — тогава всичко е свършено. Ако това е отношението ти към твоя дълг и към Бог, ще получиш ли Божиите благословии? В никакъв случай. Ако се отнасяш нехайно към Бог и Го мамиш, Бог няма да ти обърне никакво внимание и ще те отстрани. Такъв ще е изходът. Ако мамиш Бог, мамиш себе си. Бог ще каже: „Сърцето на този човек е твърде измамно и в него няма и следа от честност. Не може да му се вярва и да му се поверява нищо. Да го отделим настрана“. Какво означава това? Означава, че ще бъдеш оставен сам и пренебрегнат. Ако нямаш покаяние, ще бъдеш напълно изоставен. Ще бъдеш предаден на Сатана, на злите и нечисти духове за наказание. В какво състояние се намира човек, когато е оставен сам и е пренебрегнат? Това означава, че Светият Дух вече не върши делото Си в теб. Няма да виждаш нищо ясно и докато другите ще бъдат винаги просветлени и озарени, ти няма да си. Ще останеш безчувствен. Винаги ще се чувстваш сънлив и ще задремваш, когато някой разговаря с теб за истината и навлизането в живота. Какъв е този феномен? Такъв, при който Бог не върши делото Си. Ако Бог не върши делото Си, няма ли човек да се превърне в жив труп? Много е страшно да вярваш в Бог, но да не чувстваш Неговото присъствие. Такъв човек губи увереността си да живее и мотивацията си. Губи целия си капитал за живот. Каква стойност има такъв живот? Не си ли в по-лошо положение от прасетата и кучетата? Заради твоите действия и поведение Бог вижда, че си ненадежден и не заслужаваш доверие. Той те ненавижда от дъното на сърцето си и затова те изоставя или временно те оставя настрана. Чудя се, защо такъв човек не познава болката и безпокойството в сърцето си? Какво не е наред със сърцето му? Има ли будна съвест? Независимо от колко години вярваш в Бог или дали вярата ти е истинска, или фалшива, вече си разбрал някои доктрини за своите постъпки и можеш да живееш и да оцеляваш, без да разчиташ на никого, но ако знаеш, че си разкрит, че Бог вече те е изоставил, можеш ли да продължиш да живееш? Има ли животът ти все още смисъл? В този момент ще плачеш и ще скърцаш със зъби в тъмнината. В църквата често виждаме хора, които, след като са били разкрити и отстранени, а църквата е на път да ги отпрати, плачат със

зачервени очи и дори имат желание да умрат и нямат воля да продължат да живеят. Плачейки, те се кълнат, че ще се покаят, но тогава вече е твърде късно. Това е случаят, в който не проронваш дори сълза, докато не видиш гроба си. Така че, ако искате да се покаете, трябва да го направите сега. Побързайте да премислите какви проблеми остават в изпълнението на дълга ви, дали не сте нехайни, дали има област, в която сте безотговорни. Премислете дали действително сте постигнали резултати в изпълнението на дълга си — ако сте постигнали, замислете се защо сте ги постигнали, а ако не сте, каква е причината. Придобийте яснота за тези неща чрез размисъл, а ако остават проблеми, потърсете истината, за да ги разрешите. Така няма да има трудности при изпълнението на дълга ви. За всички, които са способни да търсят истината, за да разрешат проблемите, когато имат такива, не само ще има все по-малко трудности при изпълнението на дълга им, но и те ще стават все по-ефективни при изпълнението му, като междувременно ще придобият навлизане в живота. Някои хора например започват да разбират истината, когато са преминали неколкократно кастрене. Те са в състояние да се самоанализират често и винаги, когато открият, че са направили нещо нередно, знаят, че са нарушили истините принципи, и се молят на Бог, и изпитват голямо съжаление. Понякога дори се мразят и се удрят по лицето, като си казват: „Как можах отново да направя нещо лошо и да причиня болка на Бог? Толкова съм безсърдечен! Бог е казал толкова много — защо не си взех поука? Защо не мога да постигна покорство пред Бог и да Го удовлетворя? Наистина съм бил толкова дълбоко покварен от Сатана. В сърцето ми няма място за Бог и не ценя истината. Винаги живея според сатанинските философии и не се съобразявам с Божиите намерения. Наистина нямам съвест и разум. Толкова съм непокорен на Бог!“. По този начин те решават да се покаят и са решени да практикуват истината, да изпълняват добре дълга си и да удовлетворяват Бог. Те наистина имат покаяло се сърце, но отървяването от покварения нрав не е лесно — човек трябва да премине през някои изпитания и облагородяване, преди да е способен да се промени малко. Сега има много хора, които са започнали да се съсредоточават върху истината, които желаят да навлязат в истината реалност и да станат хора, които се покоряват на Бог. Как тогава трябва да практикува човек с истински покаяло се сърце? От една страна, той трябва да се моли на Бог

и да търси повече истината, като разрешава проблемите, които има, и като намира път за практикуване при изпълнение на дълга си. От друга страна, той трябва да намери някой, който разбира истината, и да общува с него, като анализира своето непокорство, своята природа същност и областите, в които се съпротивлява на Бог. Трябва да е наясно с тези проблеми, след това да се замисли задълбочено за Божиите слова и да види как те се отнасят към него самия. Отново и отново трябва да обмисли онези Божии слова, които са от решаващо значение, и да насочи самоанализа си към собствените си проблеми и към собствената си природа същност, докато не постигне истинско познание. По този начин може да постигне истинско разкаяние и да се намрази. След това трябва да продължи да определя трудностите си при изпълнението на дълга си и да използва истината, за да ги разреши. Така трудностите при изпълнението на неговия дълг стават все по-малко и се постига резултат. Ако някой иска да се покае истински, трябва да практикува по този начин. Това е единственият път към истинското покаяние.

Какъв ефект ще има от това да се стремиш към истината? Част от него се състои в това, че като се стреми към истината, човек има за цел да се отърве от покварения си нрав; друга част е, че целта на стремежа към истината е да позволи на човек да прилага истината на практика, докато изпълнява дълга си, и да стане човек, който наистина се покорява на Бог. Това е свидетелството за истинско покаяние. За да се покае истински, човек трябва да разбира истината и да я практикува преди да се постигне ефект. Ако не търсиш истината, за да решиш проблема, а твоето покаяние е нещо, което просто казваш, тогава то не може да постигне ефект. По този начин няма да се чувстваш в мир със себе си, нито здраво стъпил на земята. Ако всичко, което правиш, е да казваш в молитвите си, че искаш истински да се покаеш, но при изпълнението на дълга си не търсиш истината с цел да решиш проблемите си и да постигнеш изпълнение на дълга си съгласно критериите, значи се опитваш да измамиш Бог. Истинското покаяние се проявява основно като притежаване на отдаденост, като действия според принципите, като практикуване на истината и като истинско свидетелстване при изпълнението на дълга на човека. Това са знаците за истинско покаяние, а те са също така и свидетелството за истинско покаяние. Ако всичко, което човек прави, е да говори на Бог

за покаяние в молитва, без да изпълнява дълга си добре, тогава не се ли опитва да измами Бог? Ако нещо не може да премине успешно поне през собствената ти съвест, тогава как би преминало през Бог? Каквито и да са настоящите ти обстоятелства, докато не можеш искрено да изпълняваш своя дълг към Бог и докато при изпълнението на дълга ти остават много проблеми, които не разрешаваш чрез търсене на истината, то тогава имаш голям проблем и трябва сериозно да се молиш за него и да се самоанализираш. Ако не можеш истински да се покаеш и винаги изпълняваш дълга си лошо, без съмнение си изправен пред опасността да бъдеш отстранен. Няма значение колко години си вярвал в Бог — докато си винаги нехаен в изпълнението на своя дълг, докато винаги търсиш предимства за себе си, винаги се възползваш от Божия дом без ни най-малко да приемаш или практикуваш истината, тогава не си истински вярващ в Бог. Ти си някой, който изпитва неприязън към истината, един неверник, който има за цел само да яде хляб до насита. Може все още да живееш в Божия дом, може все още да казваш, че си вярващ в Бог, но е факт, че вече нямаш връзка с Бог. Бог отдавна те е оставил настрани и ти си станал една бездушна обвивка, ходещ труп. Какъв смисъл има тогава да живееш? Всеки, който е стигнал до този етап, вече няма крайна цел, за която да говори. Единственият изход за него е бързо да се яви пред Бог и да се изповяда. Ако си наистина искрен и действително се покайваш, Бог няма да помни твоите прегрешения. Обаче има едно нещо, което трябва да запомниш: без значение кога и независимо дали имаш знания за Бог или имаш представи или погрешни схващания за Него, никога не бива да се бориш с Него или да Го предизвикваш. В противен случай непременно ще те сполети възмездие. Ако усетиш, че сърцето ти е станало непреклонно и си в състояние, в което си казваш: „Ще го направя по този начин, да видим какво може да ми стори Бог. Не се страхувам от никого. Винаги съм го правил по този начин преди“, тогава си в беда. Това е изблик на сатанинска природа. Това е непримиримост. Вече прекрасно знаеш, че това, което правиш, е погрешно — което вече е опасно — но не го приемаш сериозно. Сърцето ти не се страхува, не признава никакво обвинение или вина и не е разтревожено или печално — дори не знаеш да се покаеш. Това е състояние на непримиримост и то ще ти причини беда. Така става лесно Бог да те остави настрани. Ако човек стигне

до тази точка и все още е толкова безчувствен, и не знае, че трябва да се обърне назад, може ли връзката му с Бог да бъде възстановена? Тази връзка няма да се възстанови лесно. Тогава как можеш да възстановиш една нормална връзка с Бог, която да те кара да усещаш, че е напълно естествено и обосновано да се обърнеш към Него? Връзка, при която можеш да се покориш, да се преклониш и да предложиш всичко, което притежаваш, на Него, да се боиш от Него и да приемаш словата Му за истина независимо дали ги разбираш или не, след което да търсиш истината и да практикуваш покорство? Кога можеш да се възвърнеш към това състояние? Колко далеч трябва да стигнеш, за да възстановиш това състояние? Страхувам се, че със сигурност ще е трудно, защото не става въпрос за време или продължителност на пътешествието, нито за пропътуваното разстояние. Става въпрос за състоянието на твоя живот и за това дали действително си навлязъл в истината реалност. Ако си вярвал в Бог много години и въпреки това изобщо не си способен да използваш истината, за да разрешиш съществуващите проблеми вътре в теб, и не си наясно колко сериозни са тези проблеми, като често живееш радостно в непокорно състояние без никаква осъзнатост, като вършиш грешните неща, изричаш грешните слова, възпротивяваш се, съпротивляваш се и се бунтуваш срещу Бог с непреклонно сърце, вкопчен упорито в собствените си представи, фантазии, мисли и възгледи без изобщо да осъзнаваш това, то тогава ти не притежаваш никаква истина реалност, не си човек, който се покорява на Бог, и все още си далеч от това да отговориш на изискванията на Бог. Трябва да си наясно с това в сърцето си. Ако не можеш ясно да видиш истинското си състояние и винаги приемаш, че начинът, по който ти вярваш, е правилен, че си способен да отдадеш всичко на Бог, че си страдал и си платил цената, и ако вярваш, че ти е гарантирано влизането в небесното царство, тогава нямаш никакъв разум. Не притежаваш никаква истина реалност, но дори не знаеш това. Това означава, че имаш неясен ум, че си неориентиран, че си объркан човек и че нямаш достатъчно заложби, за да разбереш истината или да познаеш себе си, а така не можеш да бъдеш спасен от Бог.

Знаете ли от какъв тип хора се отказва Бог в края на краищата? (От тези, които са непрекъснато непримирими и не се покайват пред Бог.) Какво е специфичното състояние на този тип хора? (Когато изпълняват

дълга си, те са винаги нехайни, а когато са изправени пред проблеми, не търсят истината, за да намерят решение. Не се отнасят сериозно към това как трябва да практикуват истината и вършат всичко по небрежен начин. Удовлетворени са просто от това, че не правят зло или че не вършат лоши неща, и не се стремят към истината.) Нехайното поведение зависи от ситуацията. Някои хора имат такова поведение, защото не разбират истината и даже смятат, че е нормално да си нехаен. Други са умишлено нехайни, като съзнателно избират да действат по такъв начин. Те действат по този начин, когато не разбират истината, а дори след като разбират истината, не променят поведението си. Не практикуват истината и последователно действат по този начин без ни най-малка промяна. Не слушат, когато някой ги критикува, нито приемат да бъдат кастрени. Вместо това твърдоглаво държат на своето докрай. Как се нарича това? Нарича се непримиримост. Всеки знае, че „непримиримост“ е отрицателен термин, пренебрежителен термин. Тази дума няма добро значение. Така че според вас какъв би бил изходът за даден човек, ако за него се прилага терминът „непримирим“ и той отговаря на описанието? (Този човек ще бъде отритнат и оставен настрани от Бог.) Нека ви кажа, че Бог презира най-много точно този тип непримирими хора и иска да се откаже от тях. Те напълно осъзнават своите прегрешения, но не се покайват и никога не признават своите недостатъци, но въпреки това намират извинения и доводи да се оправдаят и да отклонят вината, и искат да използват други методи, за да действат още по-хлъзгаво и да замазват още повече очите на другите, като непрекъснато извършват прегрешения без ни най-малка степен на покаяние или самопризнание в сърцата си. Такива хора са много проблемни и за тях не е лесно да постигнат спасение. Именно те са хората, които Бог иска да изостави. Защо Бог би изоставил такива хора? (Защото те изобщо не приемат истината, а съвестта им е притъпена.) Такива хора не могат да бъдат спасени. Бог не спасява такива хора. Той не се занимава с такава безполезна работа. Отстрани изглежда, че Бог не ги спасява и не ги иска, но всъщност има практическа причина за това — а тя е, че тези хора не приемат Божието спасение. Те отхвърлят Божието спасение и му се съпротивляват. Мислят си: „Какво ще спечеля от това, че Ти се покорявам, че приемам истината и че я практикувам? Какво е предимството на това? Ще го правя само ако има някаква полза за мен. Ако нямам полза, тогава

няма да го правя“. Какъв тип са тези хора? Те са хора, които се ръководят от собствените си интереси, а всички онези, които не обичат истината, се ръководят от собствените си интереси. Хората, които се ръководят от собствените си интереси, не могат да приемат истината. Ако се опиташ да разговаряш за истината с човек, ръководен от личния си интерес, и го помолиш да се опознае и да признае неправдите си, как ще реагира той? „Каква ще е ползата за мен, ако призная неправдите си? Ако ме накараш да призная, че съм сгрешил в нещо, и ме накараш да изповядам греховете си и да се покая, каква благословия ще получа? Моята репутация и интереси ще бъдат накърнени. Ще понеса загуби. Кой ще ме компенсира?“. Такъв е техният манталитет. Те търсят само лична изгода и смятат, че да действат по определен начин, за да получат Божията благословия, е много нереалистично. Те просто не вярват, че това е възможно. Вярват само на това, което виждат със собствените си очи. Такива хора се ръководят от собствените си интереси и живеят със сатанинската философия „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“. Това е тяхната природа същност. В техните сърца да признаеш Бог и да признаеш истината означава, че вярваш в Бог. Да не вършиш зло е приемливо за тях, но те трябва да получат облаги и в никакъв случай да не търпят загуби. Биха говорили за практикуване на истината и покоряване пред Бог само ако интересите им не са засегнати. Ако интересите им са накърнени, не могат да практикуват истината или да се покорят на Бог. Да искаш от тях да отдадат всичко на Бог, да страдат или да платят някаква цена заради Бог е още по-невъзможно. Хора като тях не са истински вярващи. Те живеят за собствените си интереси, като просто търсят благословия и облаги, и не са готови да понесат страдание или да платят някаква цена, но въпреки това искат безсрамно да лентяйстват в Божия дом, с надеждата да избегнат изхода на смъртта. Такива хора не приемат и най-малката частица истина и не могат да бъдат спасени от Бог. Може ли Бог все пак да ги спаси? Бог със сигурност ще ги отритне и отстрани. Това означава ли, че не ги спасява? Те са изоставили самите себе си. Не се стремят към истината, не се молят на Бог, нито разчитат на Бог, така че как би могъл Бог да ги спаси? Единственият път е да се откаже от тях, да ги остави настрани и да ги остави да се самоанализират. Ако хората искат да бъдат спасени, единственият начин за тях е да приемат истината, да се опознаят, да

практикуват покаяние и да изживяват истината реалност. По този начин могат да получат одобрението на Бог. Трябва да практикуват истината, за да са способни да се покорят на Бог да се боят от Него, което е крайната цел на спасението. Покорството пред Бог и богобоязливостта трябва да са въплътени в хората и да се изживяват от тях. Ако не вървиш по пътя на стремежа към истината, няма втори път, който да избереш. Ако човек не върви по този път, може само да се каже, че той не вярва в това истината да може да го спаси. Не вярва, че всички слова, изречени от Бог, могат да го преобразят и да го накарат да стане автентичен човек. Освен това изначално не вярва, че Бог е истината, нито вярва във факта, че истината може да променя и спасява хората. Следователно както и да разнищвате сърцето на такъв човек, то си остава твърде непримиримо. Той отказва да приеме истината, независимо от всичко, той е отвъд надеждата за спасение и е невъзможно да бъде спасен.

Някой от вас намира ли се в състояние на непримиримост? (Да.) В такъв случай вие всички непримирими хора ли сте? Каква е разликата между това да си в състояние на непримиримост и да си непримирим човек? Двете неща трябва да се разграничават, защото между тях има разлики. Да имаш непримиримо състояние означава да имаш такъв вид покварен нрав. Ако можеш да приемеш истината, значи можеш да постигнеш спасение, но ако си непримирим човек, ще си имаш неприятности. Непримиримите хора изобщо не приемат истината. Те няма да са способни да постигнат спасение. Това е разликата между тези два вида хора. Тези в непримиримо състояние показват някакво непокорно поведение и разкриват известна поквареност в себе си. Обаче в процеса на разкриване на поквареност те непрестанно изповядват греховете си и се покайват пред Бог, и непрекъснато приемат Божието правосъдие, наказание и укор. Независимо колко пъти се провалят или препънат, те могат да се самоанализират, да решават проблеми, да си стъпят на краката и да продължат да следват Бог. По време на това пътуване започват истински да разбират покварения си нрав и осъзнават, че преживяването на Божието правосъдие и наказание е наистина форма на спасение, и че не могат да минат без Божието правосъдие и наказание. Чрез постоянно покаяние, неспирна изповед и непрекъснато приемане на Божието правосъдие и наказание те израстват в живота си и духовното им състояние постоянно се променя. В този процес

човек може постепенно да се отърве от покварения си нрав и да преживее израстване и преобразяване. Съдейки по непокорното поведение на такива хора, може да изглежда, че те са и доста непримирими и понякога са в непримиримо състояние, но те не са такъв тип хора. А след като не са такъв тип хора, те със сигурност показват положително поведение и напредък. Такива хора могат да бъдат спасени. Вие от кой тип хора сте? (Признаваме, когато сме сгрешили, и сме готови да се покаем пред Бог и да поправим грешките си.) Ако осъзнаваш грешните си постъпки, непокорството си и покварения нрав, който разкриваш, и ако в сърцето си изпитваш разкаяние и угризения, това е добре и има надежда за спасение. Ако обаче субективно нямаш ни най-малка представа за своето непокорство или поквареност, а когато някой ти ги посочи, ти оставаш твърдоглав и отказваш да ги приемеш, като дори прибягваш до софизми и самооправдания, тогава ще изпаднеш в беда и няма да е лесно да бъдеш спасен. Ако вярваш в Бог отскоро — да кажем от три до пет години — и все още не разбираш много от вярата, това е, защото духовният ти ръст е твърде малък. Ако обаче си вярващ от над десет години и все още не се познаваш или не приемаш да бъдеш кастрен, тогава си в беда. Това е човек с непримирим нрав, който отказва да приеме истината. Що се отнася до онези, които не разбират истината и им липсва реалност, тогава трябва да видите в какъв момент се намират. Някои хора имат добри заложби, бързо навлизат в истината и само след година или две вяра вече разбират какво представлява навлизането в живота. Възможно е да контактуват с хора, които са се справили добре с навлизането в живота, притежават истината реалност и разбират много истини. Новите вярващи също копнеят за тези неща, затова слушат много и получават много, като така бързо навлизат в живота. Други хора са с ограничени заложби и дори да контактуват с такива с добри заложби, напредват бавно. Има и хора, на които им е вродено да не харесват истината и независимо колко години вярват, няма да практикуват истината, нито ще постигнат напредък в живота. Други хора просто обичат да вършат разни неща и са много ентусиазирани, но нямат желание да се стремят към истината. Те са заети всеки ден, но не напредват в живота. Хората, които вярват в Бог, могат да се намират в най-различни ситуации. Но само тези, които обичат истината, могат да практикуват истината, да получат истината и

да постигнат спасение. Най-големите опасения на вярващите са свързани с това да имат непримирим нрав и да не приемат истината. Такива хора са най-проблемните и проблемът се състои в тяхната природа. Те може да приемат доктрината, но отказват да приемат истината. При тези хора има най-малка вероятност да постигнат спасение. Единственото нещо, което може да се направи с хората, които не обичат истината и изпитват неприязън към нея, е да бъдат изоставени.

Нека ви дам два примера за лъжа. Има два вида хора, които са способни на лъжа. Трябва да можете да различавате кои хора са непримирими и непоправими. Освен това трябва да различавате кои могат да бъдат спасени. Въпреки че тези, които могат да бъдат спасени, често разкриват поквареност, все още има надежда за тях, стига да могат да приемат истината, да се самоанализират и познават себе си. В първия пример става въпрос за човек, който често лъже. Обаче след като вече разбира истината, при следващото изричане на лъжа реакцията му е различна. Изпитва дълбока болка и терзания, и размишлява: „Пак излъгах. Защо не мога да се променя? Този път, каквото и да става, трябва да разоблича това нещо, да се отворя широко, за да разкрия и разнищя истинската си същност. Трябва ясно да изразя факта, че лъжех, за да запазя добрия си имидж“. След като се отваря и разговаря, този човек се успокоява и осъзнава: „Оказва се, че да лъжеш е толкова болезнено, а да си честен човек — толкова успокояващо и прекрасно! Бог изисква от хората да са честни. Това е подобието, което трябва да имат хората“. След като е изпитал това кратко благоденствие, от този момент нататък човекът се старае да лъже по-малко, полага всички усилия изобщо да не лъже, говори искрено за всичко, говори честно, върши честни дела и е честен човек. Когато обаче се окаже в ситуация, в която е засегната гордостта му, той естествено лъже и после съжалява. След това, когато попада в ситуация, в която би могъл да се представи в добра светлина, той отново лъже. Вътрешно се мрази, мислейки: „Защо не мога да контролирам устата си? Възможно ли е това да е проблем на моята природа? Твърде измамен ли съм?“. Той осъзнава, че този проблем трябва да се реши. В противен случай Бог ще го отритне и отстрани. Моли се на Бог и иска да бъде дисциплиниран, ако излъже отново, и е готов да приеме наказание. Събира смелост да се самоанализира по време на събирания и казва: „Когато изричах

лъжи в тези ситуации, това беше, защото имах егоистични мотиви и бях контролиран от намерението си. Докато се самоанализирах, осъзнах, че всеки път, когато лъжа, това е в името на суетата или за моя лична изгода. Сега виждам ясно: живея заради гордостта си и личните си интереси, което ме доведе дотам да лъжа през цялото време за всичко“. Докато разнищва собствените си лъжи, този човек също така разобличава своето намерение и открива проблема с покварения си нрав. Това е ситуация, при която той печели във всички случаи — може да практикува да е честен човек и в същото време да получи просветление и да признае покварения си нрав. След това размишлява: „Необходимо е да се променя! Токущо установих, че имам този проблем. Това е истинско просветление от Бог. Хората, които практикуват истината, са благословени от Бог!“. Този човек е успял да усети и малко от сладкия вкус на това да практикуваш истината. Обаче един ден отново изрича неволно лъжа. Отново се моли на Бог и търси Неговото дисциплиниране. Освен това разсъждава по въпроса защо винаги има скрити намерения, когато разговаря, и защо винаги обръща внимание на собствената си суета и гордост вместо на Божиите намерения. След тези разсъждения той започва да разбира покварения си нрав и да се ненавижда. Продължава по същия начин да търси истината и да се стреми към нея. След три до пет години лъжите му наистина стават все по-малко, а случаите, в които казва какво мисли и се държи като честен човек, се увеличават. Постепенно сърцето му става по-чисто и все повече се изпълва с мир и радост. Прекарва все повече време в това да живее в присъствието на Бог и състоянието му става все по-нормално. Това е истинското състояние на човек, който често е лъгал, когато преживява какво е да е честен човек. И така, дали този човек сега още лъже? Още ли е способен да излъже? Наистина ли е честен човек? Не може да се каже, че е честен човек. Може само да се каже, че той може да практикува истината да си честен човек и е в процес на практикуване на това да е честен човек, но все още не се е превърнал изцяло в честен човек. С други думи това е човек, който е готов да практикува истината. Може ли да се каже, че човек, готов да практикува истината, е човек, който обича истината? Той е практикувал истината и фактите са разкрити, така че не е ли естествено да бъде окачествен като човек, който обича истината? Разбира се, докато е практикувал това да бъде честен човек, той не е бил

непосредствено способен да практикува чисто и открито общение или да разобличава всичко скрито в него без резерви. Все още е задържал някои неща и се е опитвал да върви напред предпазливо. Но посредством опити и преживяване осъзнава, че колкото повече живее честно, толкова по-добре се чувства, толкова повече душевен покой има и толкова по-лесно става да практикува истината без някакви големи затруднения. Едва тогава той вкусва насладата от това да си честен човек и вярата му в Бог нараства. Като преживее какво е да си честен човек, той не само става способен да практикува истината, но също така преживява мир и радост в сърцето си. В същото време придобива по-ясно разбиране за пътя на практикуването на честност. Усеща, че не е прекалено трудно да си честен човек. Вижда, че изискванията на Бог към хората са разумни и постижими, и започва да разбира Божието дело. Всичко това не е някаква допълнителна полза, а по-скоро е това, което човек трябва да придобие в пътешествието си на навлизане в живота, и той е способен да го придобие.

Вторият пример е за човек, който обича да лъже — това му е в природата. Когато не говори, няма проблем, но отвори ли си устата, речта му е пълна с много примеси. Независимо дали го прави умишлено или не, накратко, на повечето неща, които казва, не може да се вярва. Един ден, след като е казал лъжа, той размишлява: „Не е правилно да се лъже и това не е богоугодно. Ако хората разберат, че излъгах, ще бъда опозорен! Някой обаче явно е забелязал, че лъжа. Е, това е лесно поправимо. Ще намеря друга тема и ще използвам различен език, за да притъпя бдителността на останалите, да ги подведа и да ги направя неспособни да прозрат лъжите ми. Не е ли това даже още по-хитро?“. После този човек казва още по-голяма лъжа, за да прикрие предишната си лъжа и да замаже положението, което успешно подвежда хората. Чувства се надменен и самодоволен, като си мисли: „Колко съм хитър само! Излъгах без да допусна слаби места, а дори и да има такива, мога спокойно да излъжа пак, за да ги прикрия. Повечето хора не могат да прозрат в мен. Трябва умение, за да лъжеш!“. Някои хора казват: „Не е лесно да лъжеш. Кажеш ли една лъжа, после трябва да кажеш още много, за да я прикриеш. Необходима е много мисъл и усилие“. Обаче този майстор-лъжец не мисли така. В този случай лъжите му не са разобличени. Той успява да излъже, за да измами другите, а после, когато се страхува да не го разобличат, лъже

отново, за да прикрие предишната лъжа. Чувства се горд и в сърцето му няма вина или угризения. Съвестта му е напълно непокътната. Как така може да направи това? Той не осъзнава колко вредно е за него да лъже. Смята, че използването на лъжи за прикриване на предишни лъжи му позволява да придобие суета, гордост и ползи. Въпреки трудността и изтощението, според него си заслужава. Смята, че е по-ценно от това да разбираш истината и да практикуваш истината. Защо такива хора често лъжат без да изпитват вина? Защото в сърцата им няма любов към истината. Те ценят суетата, репутацията и статуса си. Никога не отварят сърцето си за общение с другите. Вместо това използват лъжлива външност и маска, за да прикрият лъжите си. Именно така взаимодействат и общуват с хората. Независимо колко лъжи казват, колко лъжи прикриват или колко егоистични и низки намерения крият, сърцата им не изпитват вина или неудобство. Хората с някаква съвест и с някаква човешка природа по принцип биха се почувствали неудобно, ако излъжат, и ще им е трудно да се примирят с лъжата. Биха изпитвали чувство на срам. Но този човек не мисли по този начин. След като излъже, той се изпълва със самодоволство и си казва: „Днес казах друга лъжа и изиграх този глупак. Бях на тръни, но той като че ли дори не забеляза!“. Не се ли уморява от такъв живот на постоянни лъжи и прикриване на лъжи? Що за природа е това? Това е природата на дявол. Дяволите лъжат всеки ден. Те водят живот, пълен с лъжи, без никакво чувство на неудобство или болка. Ако изпитваха неудобство или болка, щяха да се променят, но не могат да усетят болка, защото лъжите са техният живот — това е в природата им. Когато се изразяват естествено, не показват задръжки и не правят никакъв самоанализ. Независимо колко лъжи изричат или колко заблуди причиняват, те не изпитват вина в сърцето си, нито угризения на съвестта. Не съзнават, че Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Не успяват да осъзнаят отговорността, която носят, и възмездието, което ще получат, след като лъжат и постъпват измамно. Най-големият им страх е някой да не разобличи измамните им схеми и затова прибягват до още повече лъжи, за да прикрият схемите си, а същевременно се изтощават в опитите си да намерят някакъв начин, някакви средства да скрият лъжите си и истината за това какво представляват. Разкайва ли се изобщо такъв човек през целия този процес? Изпитва ли някаква вина или тъга? Има ли

някакво желание да се промени? Не. Той смята, че не е грях да лъжеш или да прикриваш лъжите, че повечето хора живеят така и няма намерение да се променя. А що се отнася до това да си честен човек, в сърцето си той смята: „Защо трябва да съм честен човек, да говоря от сърце и да казвам истината? Аз не правя така. Това е за глупци, а аз не съм толкова глупав. Ако излъжа и се страхувам да не ме разобличат, просто ще намеря други причини и извинения да покрия нещата. Не съм от хората, които могат да говорят честно. Ако го правех, щях да съм пълен идиот!“. Този човек не приема истината, нито я признава. Хората, които не признават истината, не могат да обичат истината. Какво е състоянието на такъв човек от началото до края? (Той не е готов да се промени към по-добро.) Нежеланието му да промени нещата е очевидно от обективна гледна точка, но какво е истинското му състояние? Той изначално отрича, че да си честен човек е правилният път в живота. Освен това отрича съществуването на истината, Божия съд за човечеството в последните дни и това, че Бог определя крайния изход на човека и индивидуалното възмездие за нечии дела. Това е непроницателно, глупаво и твърдоглаво. Подобно мислене поражда непримиримо състояние, действие и поведение. Тези неща произтичат от човешката природа същност. Този човек е такъв тип — истински измамен човек — и не може да се промени. Когато видят такъв човек да отказва да приеме истината, някои хора може да го сметнат за немислимо и не могат да го разберат. В действителност на такъв човек му липсва нормална човешка природа и съвестта му не функционира. Освен това му липсва разумът на нормалната човешка природа. Чуе ли истината и думите на правосъдието, един човек с нормална човешка природа и разум най-малкото ще се самоанализира и истински ще се покае, докато другият човек не показва никаква реакция, след като чуе за истинския път. Той продължава да настоява да живее в съответствие със сатанинската философия и не се е променил ни най-малко, след като е вярвал в Бог години наред. Такъв човек няма разума на нормалната човешка природа и е трудно да бъде спасен.

Кой от тези два типа хора спасява Бог според вас? (Първият тип, защото макар да лъжат, те могат да приемат истината и да станат честни хора.) Хората могат да видят това и да попитат: „Как може спасяваните от Бог хора винаги да продължават да лъжат и да правят грешки? Те не са

ли все още покварени хора? Те не са съвършени хора!“. Тук се употреби думата „съвършен“. Какво мислите за това? Това са думи на човек, който не разбира нормалния процес на израстването в живота. Бог спасява хора, които са били покварени от Сатана и имат покварен нрав, а не съвършени хора без недостатъци или такива, които живеят във вакуум. Когато разкрият известна поквара, някои хора си мислят: „Отново се съпротивлявах на Бог. Вярвам в Бог от много години и още не съм се променил. Бог със сигурност не ме иска вече!“. След това се оставят на безнадеждността и започват да изпитват нежелание да се стремят към истината. Какво мислите за тази нагласа? Те сами са се отказали от истината и смятат, че Бог вече не ги иска. Нима това не е погрешно разбиране на Бог? Подобна негативност е най-лесният начин за Сатана да се възползва от тях. Сатана им се присмива с думите: „Какъв глупак си само! Бог иска да те спаси, а ти още страдаш по този начин! Просто се откажи! Ако се откажеш, Бог ще те отстрани, което е все едно Той да те предаде на мен. Аз ще те измъчвам до смърт!“. Успее ли Сатана, последствията ще са немислими. Следователно, независимо какви трудности или негативност срещне човек, той не бива да се отказва. Трябва да търси истината за намиране на решения и не трябва да чака пасивно. В процеса на израстване в живота и в хода на човешкото спасение хората понякога могат да тръгнат по грешния път, да се отклонят или да имат периоди, в които показват състояние и поведение на незрялост в живота. Могат да имат моменти на слабост и негативност, моменти, в които казват грешните неща, препъват се или преживяват неуспех. Всичко това е нормално в очите на Бог. Той не се настройва против тях. Някои хора смятат, че покварата им е твърде дълбока и никога няма да удовлетворят Бог, затова изпитват печал и омраза към самите себе си. Но точно такива хора с разкайващи се сърца спасява Бог. От друга страна онези, които смятат, че не се нуждаят от Божието спасение, които се мислят за добри хора, на които всичко им е наред, обикновено не са сред спасените от Бог. Какво искам да ви предам тук? Който разбира, нека да каже. (Ние трябва да боравим правилно с разкриването си на поквара и да се съсредоточим върху практикуването на истината, а след това ще получим Божието спасение. Ако непрекъснато разбираме погрешно Бог, лесно ще се примирим с безнадеждността.) Трябва да имаш вяра и да си кажеш: „Въпреки че сега съм слаб, въпреки че съм залитал и съм се

провалял, ще израсна и някой ден ще разбера истината, ще удовлетворя Бог и ще постигна спасение“. Трябва да имаш тази решимост. Независимо с какви несгоди, трудности, провали или спънки се сблъскаш, не бива да си негативен. Трябва да знаеш какъв тип хора спасява Бог. Освен това, ако смяташ, че все още не си пригоден да бъдеш спасен от Бог или има случаи, в които изпадаш в състояние, което Бог ненавижда или не харесва, или има период, в който си се държал лошо, и Бог не те е приел или те е отритнал, това няма значение. Сега вече знаеш и не е твърде късно. Стига да се покайваш, Бог ще ти даде шанс.

Какво е най-важното нещо, когато вярваш в Бог? (Да разбираш истината и да имаш навлизане в живота.) Точно така, навлизането в живота е най-важното нещо — то е на първо място. Независимо какъв дълг изпълняваш, независимо на каква възраст си, колко време си вярвал в Бог и доколко разбираш истината, навлизането в живота е на първо място. Недей да си мислиш: „Някои хора вярват в Бог от двадесет години, а аз само от пет години. Много по-назад съм от тях. Има ли все още надежда за мен да бъда спасен? Не изоставам ли твърде много?“. Не е голям проблем да вярваш с няколко години закъснение. Ако си човек, който се стреми към истината, все още можеш да настигнеш тези, които вярват в Бог отдавна. Нима в Библията не се казва: „Обаче мнозина, които са първи, ще бъдат последни, а последните — първи“ (Матей 19:30)? Ако човек винаги си намира причини и извинения да не се стреми към истината, тогава дори цял живот да е вярвал, ще е напразно и няма да придобие нищо. В Божия дом има много хора, които вярват в Бог от двадесет или тридесет години, но не изпълняват дълга си съгласно критериите и биват отстранени. Има много хора, които винаги се стремят към слава, придобивки и статус, стават лъжеводачи и антихристи, и биват отстранени. Има много неверници, които упорито отказват да приемат истината и всичките биват отстранени. Това факт ли е? (Да.) Освен това има хора, които могат да говорят за своето свидетелство за преживяване, след като са вярвали само от три до пет години. Тяхното свидетелство и вяра далеч превъзхождат онези, които вярват в Бог от много години. Тези хора са получили Божията благословия. Мнозина пък вярват в Бог от много години, без изобщо да се стремят към истината — те биват отстранени. Това прави един факт ясен на хората: че Бог е праведен и справедлив

към всички. Бог не гледа какъв си бил преди, нито сегашния ти духовен ръст. Той гледа дали се стремиш към истината и дали вървиш по пътя на стремежа към истината. Никога не бива да разбираш погрешно Бог и да казваш: „Защо тези, които могат да бъдат спасени от Бог, все още могат да лъжат и да разкриват поквара? Бог би трябвало да спаси тези, които не лъжат“. Това не е ли заблуда? Има ли някой сред покварено човечество, който да не лъже? Хората, които не лъжат, нуждаят ли се все пак от Божието спасение? Това, което Бог спасява, е покварено от Сатана човечество. Ако дори не можеш ясно да разбереш този факт, тогава си невеж и глупав. Точно както казва Бог: „Няма праведни хора на земята, защото праведните не са на този свят“. Именно поради това, че човечеството е покварено от Сатана, Бог се въплъщава на земята, за да спаси тези покварени хора. Защо Бог не казва нищо за спасяване на ангели? Защото ангелите са на небето и не са били покварени от Сатана. От самото начало Бог винаги е казвал, че „човечеството, което спасявам, е човечество, което е било покварено от Сатана, човечеството, което е било отнето от ръцете на Сатана, човечеството, което притежава покварения нрав на Сатана, човечеството, което застава срещу Мен, което Ми се съпротивлява и се бунтува срещу Мен“. Тогава защо хората не се изправят пред този факт? Не разбират ли погрешно Бог? Погрешното разбиране за Бог е най-лесният път към съпротивата срещу Него и затова трябва незабавно да се преодолее. Ако този проблем не се реши, това е много опасно и би могло лесно да доведе до това Бог да те остави настрани. Погрешните разбирания на хората се коренят в техните представи и фантазии. Ако винаги са вкопчени в своите представи и фантазии, тогава най-вероятно ще откажат да приемат истината. Когато разбираш погрешно Бог, ако не търсиш истината с цел намиране на решение, знаете какви са последствията. Бог ти позволява да се препънеш, да се провалиш и да сгрешиш. Бог ще ти даде възможности и време да разбереш истината, да практикуваш истината, постепенно да разбереш Неговите намерения, да правиш всичко в съответствие с Неговите намерения, да се покориш истински на Бог и да постигнеш истината реалност, която Бог изисква от хората да притежават. Кой обаче е човекът, когото Бог ненавижда най-силно? Този, който отказва да приеме истината, въпреки че в сърцето си я познава, а какво остава да я практикува. Вместо това продължава да

живее според сатанинска философия и все още се смята за доста добър и покорен на Бог, като същевременно се опитва да подведе останалите и да спечели позиция в Божия дом. Бог ненавижда този тип хора най-много, те са антихристи. Въпреки че всеки има покварен нрав, тези действия имат различна природа. Това не е обичайният покварен нрав, нито нормалното разкриване на поквара. По-скоро ти съзнателно и упорито се съпротивляваш на Бог докрай. Знаеш, че Бог съществува, вярваш в Бог и въпреки това умишлено избираш да Му се съпротивляваш. Това не е като да имаш представи за Бог, нито е проблем на погрешно разбиране. Вместо това умишлено се съпротивляваш на Бог докрай. Може ли Бог да спаси такъв човек? Бог не те спасява. Ти си враг на Бог, следователно си дявол и Сатана. Може ли Бог все пак да спасява дяволи и сатани?

Какво мислите за днешното Ми общение? Разбрахте ли го? (Да, разбираме го.) Ако сте разбрали нещо, значи ще придобиете нещо. Ще придобиете известно навлизане в истината. Ако навлезеш в истината, ще израстеш в живота, но ако не навлезеш в истината, няма да израстеш в живота. Това е също като покълналото семенце, което трябва да се полива, наторява и излага на светлина. Ако не се грижиш внимателно за него, то няма да порасне и в крайна сметка ще изсъхне и умре. Какво имам предвид с това? Че само да се изповядваш словесно и сърцето ти да вярва във въплъщението на Бог не е достатъчно, за да познаваш Бог и да си пригоден да навлезеш в царството Му. Това не е гарантирано. Просто е една първоначална крачка. Все още не си постигнал спасение, не си преобразен и пред теб има дълъг път. В последните дни Бог изразява истината, за да спаси напълно човечеството. Когато тръгнеш по пътя на вярата в Бог, от самото начало вече имаш възможност да бъдеш спасен от Бог. Това е огромна благословия! Не можеш да се откажеш от нея. Спасяването и усъвършенстването на хората от Бог в последните дни е изключително рядка възможност. Човечеството е живяло хиляди поколения, но никой не е имал тази възможност преди. Да бъдеш спасен е огромно нещо. Не трябва да се пропуска такава възможност. Вашето поколение е срещнало въплъщението на Бог — това е благословия! Тази благословия е невидима за хората от светския свят, но вие сте я виждали и сте ѝ се радвали, и това е Божия благословия. Вероятно за някои хора виденията са все още нещо неясно. Те разбират само някои доктрини, но

нямат автентична вяра. Просто усещат, че да вярваш в Бог, е нещо наистина добро, а четенето на Божиите слова наистина прояснява сърцата им, така че според тях това е правилният път в живота и сърцата им са силни. Твърдо решени са да не следват пътя на унищожението на невярващите, нито пътя на съпротивляване срещу Бог на религиозните хора. Твърдо решени са единствено да следват Бог, да се стремят към истината, да стигнат до пречистване, да постигнат спасение и само да вървят по пътя на следването на Бог. Хубаво е хората да имат такава решимост, а това означава, че има надежда. Следването на Бог идва със закрилата на Бог. Поне сега, в този живот, те ще са щастливи. Няма повече да им навредят Сатана, обществото или човечеството, и ще живеят пълноценно и автентично под Божието господство. Това е чест; това е щастие, което може да се изпита в настоящия живот. А какво да кажем за идния свят? Бог е дал обещание. Освен че ти дава спасение и ти предоставя ресурс на истина и живот, Той също така ти е дал обещание, че ще получиш стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят. Следователно не подценявай този въпрос. Цената, която плащаш, и страданието, което понасяш, за да придобиеш истината и да получиш спасение, са временни. В бъдещето, когато хората разбират истината и я получават, ще се радват на щастие, радост и благословия, които могат да са неописуеми. По-точно казано, само когато разбереш и придобиеш истината, ще си пригоден да получиш Божието обещание. Бог свободно ти предоставя цялата истина и ресурс за живот и Бог може да те спаси — всичко това е вярно, но дали в края на краищата ще получиш истината и живота, зависи от това дали ще избереш пътя на стремежа към истината. Решението за този избор не е ли в твоите собствени ръце? (Да.) С други думи, дали ще постигнеш истината и живота, дали ще си пригоден да получиш Божието обещание и дали можеш да получиш благословия — това благословение за „стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят“ е възможност, която се намира в твоите ръце. Никой друг не може да ти повлияе, да ти помогне или да те ограничи. Ти имаш това право, Бог вече ти го е дал. Зависи от това дали накрая ще избереш да вървиш по пътя на стремежа към истината. Това е най-същественият въпрос.

9 ноември 2016 г.

ЧОВЕКЪТ Е НАЙ-ОБЛАГОДЕТЕЛСТВАН ОТ БОЖИЯ ПЛАН ЗА УПРАВЛЕНИЕ

Сега, докато изпълняват дълга си, повечето хора са способни да се придържат към него, без да вършат зло. Дали обаче са отдадени? Способни ли са да изпълняват дълга си по начин, който да отговаря на критериите? Все още са далеч от нужната висота. Въпросът за това, дали хората могат да изпълняват дълга си добре, е свързан с човешката природа. И така, как могат хората да изпълняват дълга си добре? Какво трябва да притежават, за да го изпълняват добре? Какъвто и дълг да изпълняват и каквото и да правят, хората трябва да са старателни и сериозни и да изпълняват отговорностите си. Едва тогава сърцата им ще са непоклатими и спокойни. Какво означава да изпълняваш отговорностите си? Означава да си усърден, да им се отдаваш с цялото си сърце и да правиш всичко, което трябва. Да речем например, че някой църковен водач ти е възложил да изпълняваш някакъв дълг и е разговарял за простите му принципи с теб, но не е навлязъл в подробности. Как трябва да постъпиш, за да изпълниш добре този дълг? (Трябва да разчитаме на съвестта си.) Поне трябва да разчиташ на съвестта си при изпълнението му. „Да разчиташ на съвестта си“. Как можеш да осъществиш казаното? Как прилагаш тези думи на практика? (Като мислиш за интересите на Божия дом и не правиш нищо, което би посрамило Бог.) Това е един от аспектите. Освен това, когато вършиш нещо, многократно трябва да го обмисляш и да го оценяваш според истините принципи. Какво трябва да направиш, когато, след като приключиш, сърцето ти е неспокойно и имаш чувството, че все още има нещо нередно, а след като го изследваш, наистина откриеш проблем? Бързо трябва да го оправиш и да разрешиш проблема. Какво е това отношение? (Това е педантичност и прецизност.) Това е педантичност и прецизност, което е сериозно и щателно отношение. При изпълнението на дълга си трябва да се отнасяш сериозно и отговорно и да си кажеш: „Тази работа ми е възложена, затова трябва да направя всичко по силите си, за да я върша добре в рамките на това, което съм способен да разбера и постигна. Не мога да допускам никакви грешки“. Не можеш да подходиш с нагласата „колкото — толкова“. Можеш ли да изпълняваш добре дълга си, ако винаги разсъждаваш нехайно? (Не.) Кое поражда нехайното

отношение? Не е ли сатанинският ти, покварен нрав? Да се отнасяш нехайно е проявление на покварен нрав. Това отношение възниква, когато хората са принудени от покварения си нрав. То засяга пряко резултатите от изпълнението на дълга на хората, дори ги кара да правят пълна бъркотия в работата си и засяга делото на църквата. Това е много сериозно последствие. Какъв е проблемът, ако постоянно изпълняваш дълга си нехайно? Този проблем засяга човешката ти природа. Само хората без съвест и човешка природа упорито са нехайни. Смятате ли, че може да се разчита на хора, които винаги са нехайни? (Не.) Никак не може да се разчита на тях! Човек, който изпълнява дълга си нехайно, е безотговорен, а безотговорният в действията си човек не е честен. На него не може да се разчита. Какъвто и дълг да изпълнява, неблагонадеждният човек е нехаен, защото характерът му не отговаря на критериите. Той не обича истината и определено не е честен човек. Може ли Бог да повери каквото и да е на неблагонадеждни хора? Категорично не. Тъй като Бог проучва внимателно дълбините на сърцата на хората, Той в никакъв случай не оползотворява измамници за изпълнение на дълг. Бог благославя само честните и работи само над честните хора, които обичат истината. Всеки път, когато някой измамник изпълнява дълг, това е уредено от човек, и представлява човешка грешка. Хората, за които е характерно да са нехайни, нямат нито съвест, нито разум. Човешката им природа е лоша. Те не заслужават доверие и са твърде неблагонадеждни. Ще извършва ли делото Си Светият Дух в такива хора? Категорично не. Така че Бог никога няма да доведе до съвършенство, нито ще оползотвори хора, които обичат да са нехайни в дълга си. Всички, които обикновено са нехайни, са измамни, изпълнени са със зли подбуди и изобщо нямат съвест и разум. Те постъпват безпринципно и без граници; действат само според собствените си предпочитания и са способни да вършат всякакви лоши неща. Всички техни действия зависят от настроението им. Когато са в добро настроение и са доволни, ще се справят малко по-добре. Ако са в лошо настроение и са недоволни, ще бъдат нехайни. Ако са ядосани, може да проявят своеволие и безразсъдство и да отлагат важни дела. Бог изобщо не присъства в сърцата им. Те просто живеят ден за ден и бездействат в очакване на смъртта. Така че е съвсем безполезно, колкото и да се увещават хората, които изпълняват дълга си нехайно. Безполезно е и да

се разговаря с тях за истината. Въпреки многократните предупреждения те отказват да се поправят. Те са безсърдечни и единствено могат да бъдат премахнати. Това е най-подходящият подход към тях. Безсърдечните хора нямат никакви граници в действията си; нищо не може да ги възпре. Могат ли такива хора да проявяват съвестно отношение? (Не могат.) Защо не могат? (Те не притежават норми за съвест, нито имат човешка природа или долна граница.) Точно така. В действията си те не се съобразяват с нормите на съвестта, а постъпват според предпочитанията си и правят каквото си искат в зависимост от настроението си. От него зависи дали резултатите от изпълнението на дълга им са добри, или лоши. Ако са в добро настроение, резултатите са добри, а ако са в лошо — резултатите са лоши. Възможно ли е да отговарят на критериите, ако изпълняват дълга си така? Те изпълняват дълга си в зависимост от настроението си, а не въз основа на истините принципи. Затова им е много трудно да практикуват истината и да получат Божието одобрение. Хората, които постъпват в зависимост от предпочитанията на плътта, изобщо не практикуват истината.

Всичко, което правят хората, е свързано с търсенето на истината и нейното практикуване. Всичко, което е свързано с истината, се отнася до характера на хората и до отношението, с което те вършат всичко. В повечето случаи хората постъпват безпринципно, защото не разбират принципите, които стоят зад всяко нещо. Често обаче хората не само не разбират принципите, но и не искат да ги разберат. Макар да поназнайват нещичко за тях, те пак не искат да се справят по-добре. Нито тази норма, нито това изискване присъства в сърцата им. Затова им е много трудно да се справят добре. Много им е трудно да постъпват по начин, който е съгласно истината и удовлетворява Бог. Основното за това дали хората са способни да изпълняват дълга си съгласно критериите, зависи от това към какво се стремят, дали се стремят към истината и дали обичат положителните неща. Ако хората не обичат положителните неща, не им е лесно да приемат истината, а това е много обезпокоително. Дори и да изпълняват дълг, те само полагат труд. Независимо дали разбираш истината и дали си способен да схванеш принципите, ако изпълняваш дълга си съвестно, поне ще постигнеш резултати на средно ниво. Само това е приемливо. Ще си способен изцяло да изпълниш Божиите изисквания и да

бъдеш в съответствие с Божиите намерения, ако си способен да търсиш истината и да постъпваш според истините принципи. Какви са Божиите изисквания? (Хората да отдават цялото си сърце и да впрягат всички свои сили, за да изпълняват добре дълга си.) Какво означава „да отдават цялото си сърце и да впрягат всички свои сили“? Ако хората посвещават цялото си съзнание на изпълнението на своя дълг, те отдават цялото си сърце. Ако използват и последната капка сила, която им остава, за да изпълняват дълга си, те впрягат всички свои сили. Лесно ли е да отдадеш цялото си сърце и да впрегнеш всички свои сили? Не се постига лесно без съвест и разум. Способен ли е човек да отдаде цялото си сърце, ако няма такова, ако не му достига интелект и е неспособен да размишлява, и ако, когато се сблъска с даден проблем, не знае как да търси истината и не разполага нито с начин, нито със средства да го направи? Определено не е. Тогава, ако някой има сърце, способен ли е да го отдаде цялото? (Да.) Способен ли тогава е човек да отдаде цялото си сърце на дълга си, ако има сърце, но не го използва, за да изпълнява дълга си, а мисли само за подли и криви пътища и го използва, за да върши нередни неща? (Не е.) Да кажем, че е подложен на кастрене, опознае покварения си нрав и се закълне пред Бог, че иска да се покае и е решен да изпълнява добре дълга си. Когато обаче се сблъска с трудности или изкушения, сърцето му се разколебава, той изпълнява дълга си половинчато или става негативен и бяга. В този момент способен ли е да отдаде цялото си сърце? (Не е.) Току-що казахте, че ако някой има сърце, то той е способен да го отдаде напълно. Издържано ли е това твърдение? (Не е.) Каквото и да правиш, не бива да се осланяш на поривите или представите си, камо ли на страстите си. В действията си не бива да се водиш от своите чувства, нито от човешките идеи. Напротив, трябва постоянно да търсиш и да практикуваш истината. Не можеш да си сигурен, че ще изпълняваш добре дълга си, ако се осланяш на ентусиазъм и чувства, на страст и мимолетни пориви. По същия начин, докато е малък, всеки иска да проявява синовна почит към родителите си, когато порасне. Какви трудности биха могли да ти попречат да осъществиш това желание, когато пораснеш и дойде време да го изпълниш? Това засяга реални проблеми. Реалността е такава, че трудностите, с които се сблъсква всеки човек, са по-големи от въжделенията му. Например, когато завършиш колеж и започнеш да печелиш пари, си мислиш: „Сега, когато

печеля пари, първо трябва да купя хубави дрехи на мама и татко, да им осигуря някои продукти за здравето и отсега нататък трябва да им показвам синовна почит. Ще им давам парите си, за да ги харчат и да са щастливи всеки ден“. Когато обаче получиш заплатата си и си направиш сметката, след като извадиш наема, издръжката и разни други разходи, не остава почти нищо, а все пак трябва да си купиш и някакви прилични дрехи. Чувстваш се зле, когато парите свършат, защото си нарушил обещанието си да печелиш пари и да покажеш синовна почит на родителите си, когато пораснеш. Мислиш си: „Непочтителен съм към родителите си, следващия месец трябва да спестя някакви пари“. После идва следващият месец, а парите, които печелиш, все така не стигат и си мислиш: „Има още много време да почитам родителите си“. Постепенно, с течение на времето, си намираш партньор, създавате семейство, раждат ви се деца, а средствата стават все по-оскъдни. В зависимост от ситуацията и житейските обстоятелства желанието ти да проявяваш почит към родителите си става много трудно изпълнимо, защото трябва да издържаш семейството си, трябва да преживяваш и да осигуриш образование на децата си. За да оцелееш, трябва да общуваш и с местните тирани и корумпирани служители, а това те прави нещастен. Няма полза, дори и да искаш да почиташ родителите си. Врътлитат те всевъзможни трудности от реалния живот и под натиска на действителността твоето желание да почиташ родителите си бавно се притъпява. И така, оправдано ли е намерението ти да проявиш синовна почит? (Не.) Следователно истинско ли беше или беше фалшиво желанието ти на младини да имаш синовна почит към родителите си? (Истинско беше.) По онова време желанието ти беше истинско. То обаче беше и наивно, глупаво, неразумно и несигурно. Коя е твоята истинска същност? Това, което разкриваш и проявяваш в реалния си живот, представлява твоята истинска човешка природа и твоето истинско отношение към близките ти. Продължаваш да отлагаш проявата на синовна почит към родителите си, докато несъзнателно не загубиш съвестта си и чувството си за отговорности и задължения, и не престанеш да се упрекваш. Тогава си мислиш: „Всички са така. Не се справям по-зле от другите, а освен това имам и истински трудности!“. Какво представляват всички твои извинения, доводи и оправдания? Те са част от покварения ти нрав. Колкото и трудна да е реалността за теб, колкото и причини и

оправдания да ти дава да избягваш отговорностите, които трябва да поемеш, и колкото и основателни да са доводите и оправданията ти, в крайна сметка проявяваш цялата си истинска същност. И така, как можеш да осъществиш едно положително въжделение? Какво проявяват в реалния живот хората, преди да разберат или придобият истината? Дали е справедливо и положително? (Не е.) Тогава, колкото и добри да са постъпките ти и колкото и правилни да изглеждат идеите ти, ако не разбираш истината, те пак са покварен нрав и не са съгласно истината. Затова, ако не се стремиш към истината и не я разбираш, ще ти е много трудно да я практикуваш и тогава ще изживяваш само разкриване на покварен нрав. Колкото и да си мислиш, че си добър, велик и порядъчен, това, което вършиш на тази основа, в никакъв случай не може да са съгласно истината. Разбирате ли? (Разбирам донякъде.) Какво разбирате? (Всички хора искат да изпълняват дълга си правилно, но под влиянието на покварения си нрав не могат да го постигнат въпреки желанието си да изпълняват дълга си съвестно. Ето защо те трябва да преодолеят покварения си нрав, за да могат да изпълняват дълга си добре.) Да чуем още някой. Какво друго разбирате? (Нещата, които човек прави, когато не разбира истината, не са практикуване на истината, каквото и да мислят хората. Дори хората да смятат, че тези действия са много добри, те изобщо не могат да са съгласно Божиите намерения. Затова разбрах, че е много важно да разбираме истината.) Много добре казано! Изглежда всички сте постигнали известен напредък през това време. Придобиването на истината не е лесно. Хората трябва да платят висока цена за нея. Освен че трябва да се опълчат на плътта и да търсят и да практикуват истината, те трябва да понесат и много болка и облагородяване, да преживеят преследването и жестоките издевателства на Сатана. Дори и да не умрат, пак трябва много да страдат. Едва тогава ще могат да се отърват от покварения си нрав и да придобият истината. Тоест придобиването на истината е процес на преживяване на правосъдие, наказание и последващо пречистване. Може да признаеш, че имаш покварен нрав, както и да признаеш истината. Когато обаче практикуваш истината, няма ли да изникне покваренят ти нрав, за да ти пречи и да те смущава? (Така е.) Какво възниква в сърцата на хората в този момент? (Те спорят и си търсят оправдания. Те разкриват егоизъм и те се съобразяват със собствената си

гордост и суета.) Това е проблем на нрава на хората. Някои хора изобщо не казват или не разкриват каквото и да е, но когато се вгледате в нрава им, можете ясно да видите, че сърцата им са непокорни. Непокорството е вид покварен нрав. Независимо дали спорят, или си търсят оправдания, те го правят в защита на собствените си интереси, гордост, статус и суета и за да осъществят някакво намерение или определена цел. Ако хората таят в себе си такъв непокорен нрав, той ще породи всевъзможни покварени състояния, които са враждебни към Бог и Му се противопоставят. Какво представлява непокорството? Казано по-просто, това е, когато нечие сърце се съпротивлява, когато той се опълчва срещу Бог с думите: „Защо словата, които изричаш, се различават от това, което мисля? Защо не ми харесват? Не ми харесват, затова не мога да ги приема и не искам да Те слушам“. Сърцата им се опълчват срещу Бог, а те самите са толкова непокорни, че се противопоставят на реалността, противопоставят се на всичко, което Бог е направил, и на Неговите изисквания към тях. Именно в това отношение са непокорни хората и именно то е най-голямото им затруднение да приемат и практикуват истината. Независимо дали си търсиш оправдания или различни обективни доводи или условия, при всички положения това е непокорен нрав, който съществува в теб и ти създава неприятности. Да предположим, че си способен да преодолееш този непокорен нрав, да промениш това състояние и каквото и да ти се случва, си способен да кажеш: „Това ми се случи, а аз не разбирам истината и не знам как да я практикувам. Мога единствено да се моля на Бог и да се осланям на четенето на Божието слово, за да намеря път за практикуване, или да се обърна към някой, който разбира истината. Ако се науча да практикувам по начин, който е съгласно истината, който се харесва на Бог и Го удовлетворява, тогава ще практикувам така“. Това е правилен начин на мислене. Това е човек, който обича истината. Ще си способен да се отървеш от покварения си нрав и да постигнеш Божието спасение, ако се стремиш към истината така и ако се опитваш да се справяш по-добре въпреки всички неуспехи, без да се настройваш негативно и без да се обезкуражаваш.

Когато Бог за пръв път изпита Йов, беше ли Йов способен да разбере правилно Божието намерение въз основа на разбирането си към онзи момент? (Не.) Тогава какво прояви Йов? Покори ли се или се бунтуваше,

съпротивляваше и се оплакваше? (Покорил се е.) От вътрешността до външността си, в какво състояние се намираше той? Разкри ли някога и най-малката степен на нежелание или съпротива? Не показа. Въпреки че в библейския летопис може да се прочете само едно просто описание, Йов никога не може да бъде видян изобщо да разкрива непокорно състояние. От тези думи можеш ли да видиш, че Йов разбираше голяма част от истината? (Не.) В действителност каква истина разбираше Йов по онова време? Говореше ли Бог за истината на покорството? Говореше ли за това как хората не трябва да се бунтуват срещу Него? Не говореше за нито едно от тези неща. Какво беше състоянието на Йов? Въпреки че по онова време той не можеше да разполага с днешното Божие слово като основа, поведението му и всичко, което направи, позволи на хората да видят мислите на сърцето му и състоянието вътре в сърцето му. Нима това не е нещо, което хората могат да видят и почувстват? (Така е.) Някои хора казват: „Ние не знаем какво е мислил в сърцето си той“. Не е необходимо да знаеш това. Трябва да си способен да видиш външните му действия. Когато се сблъска с изпитания, той показа действия на човек, който е напълно лишен от бунтарство и който се покорява изцяло на Бог: раздра дрехата си и падна на земята. Падането му на земята дойде от сърцето му и напълно отговаряше на всичките му мисли и на всичко, което искаше да изрази в онзи момент. Това представляваше неговият стремеж и отношението му към Бог. И така, какво беше отношението му към Бог? Каква беше реакцията му към нещата, които Бог му беше сторил? Първата му реакция беше приемане и покорство, без възражения и без несъгласие. Някои хора, които нямат духовно разбиране, казват със съмнение: „Как може да има такъв човек на света? Не е ли светец? Това трябва да е нещо фалшиво“. В действителност, наистина има хора като Йов, но Йов е само един и се боя, че никога няма да има втори. Състоянието на Йов е това, което невярващите наричат „себеотрицателно и лишено от желание“. Когато върху него се стовариха Божиите изпитания, той не каза нищо. Вместо това изрази отношението си към Бог с действията си. Падането му на земята доказа, че когато го сполетяха изпитания, той наистина ги прие и наистина се покори, и изобщо не се съпротивляваше. Той нито се преструваше, нито играеше сцена. Не го направи, за да го видят другите, а за да го види Бог. Та как Йов постигна този вид покорство? Той не беше

способен да постигне този вид покорство само чрез преживяване на едно изпитание и разбиране на покорството. Всеки един член на поквареното човечество, който живее на земята, е бил покварен от Сатана. Всички хора имат непокорен нрав. Те са егоисти и всички се бунтуват срещу Бог. Това е природа, покварена от Сатана. Цялото покварено човечество е с такава природа. Дали обаче Йов беше способен изведнъж да се покори на Бог до такава степен? Със сигурност не. Той трябваше да се стреми, а освен това трябваше да има ясна цел на стремежа си и правилен път. В същото време трябваше да има и Божието напътствие, а Бог да се грижи за него и да го защитава. Само заради това, че Йов търсеше да върви по правилния път, търсеше да се бои от Бог и да отбягва злото, той беше способен да получи благодат, милост и благословии от Бог. Тогава постоянно виждаше Божията ръка и напътствие, и постоянно получаваше Божията грижа. Едва тогава беше способен да израсне. Защо според вас Бог не даде на Йов такова изпитание, когато той беше на двадесет години? (Тогава не е имал необходимия духовен ръст.) Не му беше времето още. Защо не получи такова голямо изпитание, когато беше на четиридесет години? Още не беше дошло времето. Защо Бог го изпита едва когато беше на седемдесет години? (Настъпило е Божието време.) Точно така, беше настъпило правилното време. Необходимо ли е всички вие да чакате, докато навършите седемдесет години? (Не.) Защо не? (Точно сега сме способни да слушаме Божиите слова със собствените си уши. Бог излага съвсем ясно Своите намерения и Своите изисквания.) Делото на онази епоха и делото на настоящата епоха са различни. В онази епоха Бог не говореше на човека, а човекът не разбираше истината. Бог вършеше само просто, представително дело. Онези, които вярваха в Бог, просто пазеха Божиите слова, предадени от пророците, а онези, които се бояха от Бог, получиха Неговите благословии. Хората, които не вярваха истински в Бог, бяха объркани. В най-добрия случай спазваха жертвоприношенията и се молеха, което не беше толкова лошо. По онова време приятелите на Йов не бяха ли също вярващи в Бог? Не беше ли тяхната вяра далеч по-слаба от тази на Йов? Заедно с Йов бяха от една и съща епоха, но не беше ли Йов далеч по-добър от тях? (Бил е далеч по-добър.) Защо имаше такава голяма разлика? (Това е свързано с природата на хората и с техния стремеж.) Точно така, свързано е със стремежа на хората. Каквото посееш, това ще

пожънеш. Ако не посееш нищо, няма да имаш никаква реколта, когато му дойде времето. Онези неколцина объркани хора нямаха стремеж. Те бяха същите като днешните неверници в църквата. Само спазваха правилата и обичаха да прилагат правилата за всичко. Не разбираха истината и си мислеха, че винаги са прави, че разбират всичко. Когато Йов беше изправен пред изпитания, те му казаха: „Трябва бързо да се изповядаш. Погледни, Божиите наказания дойдоха“. Какво беше отношението на Бог към тях накрая? Бог каза: „Доживели сте до тази напреднала възраст, а не можете да видите ясно Моите действия или Моето отношение към хората, нито модела, по който действам. Вие наистина сте объркани. Йов видя това ясно“. И така, Бог се яви на Йов, но не и на тях. Те не бяха достойни. Не се стремяха към знание за Бог и нито се бояха от Бог, нито отбягваха злото, затова Бог не им се яви.

Е, всеки иска да стане човек, който се бои от Бог и отбягва злото. Какво обаче означава пътят на боязън от Бог и отбягване на злото? Може да се каже, че той предполага търсене на покорство пред Бог, като това покорство е пълно и безусловно. Предполага истински да се боиш от Бог, без никакви елементи на измама, съпротива или бунтарство. Означава да си с напълно чисто сърце и да си изцяло предан и покорен на Бог. Тази преданост и покорство трябва да бъдат абсолютни, а не относителни. Не зависят от времето или мястото или от това на колко години е човек. Това е пътят на боязън от Бог и отбягване на злото. В процеса на този стремеж постепенно ще опознаеш Бог и ще преживееш Неговите дела. Ще почувстваш Неговата грижа и закрила, ще усетиш истината за Неговото съществуване и ще почувстваш Неговото върховенство. Накрая наистина ще почувстваш, че Бог е във всичко и че е точно до теб. Ще имаш този вид преживяване от първа ръка. Ако не следваш пътя на боязън от Бог и отбягване на злото, никога няма да придобиеш познание за тези неща. Хората казват: „Бог господства над всичко, Той е вездесъщ и всемогъщ“. Ти изцяло признаваш това в сърцето си, но не можеш да видиш или да преживееш тези неща, така че как можеш да опознаеш Бог? Какво си правил през всичките тези години, когато си вярвал в Бог? Често посещаваш сбирки и слушаш проповеди, и винаги изпълняваш дълга си. Изминал си немалко пътища и си спечелил някои хора, като си проповядвал евангелието. Тогава защо не разбираш, че Бог господства

над всичко? Изобщо не разбираш истината! Напълно незрящ ли си? Ясно разбираш, че това е истинският път, обаче не се стремиш към истината. Въпреки че посещаваш сбирки, слушаш проповеди и водиш църковен живот, не разбираш истината и изобщо не си се променил. Толкова си жалък! Това е състоянието на неверниците, все едно не са от Божия дом. В очите на Бог ти си паразит, полагащ труд. Вероятно ще кажеш: „Изпълнявам дълга си. Боже, трябва да ме признаеш!“. И тогава Бог би казал: „Аз изобщо не съм в сърцето ти и ти не приемаш никаква истина. Ти си злодей. Тръгни си от Мен!“. Това са най-съкровените мисли на Бог. Ти не обичаш истината, не оценяваш, че Бог е истината, пътят и животът, и нямаш познание за преживяване. Не можеш да извадиш никакви практически преживявания, които да свидетелстват, че Бог, в когото вярваш, е истината, пътят и животът. Можеш ли тогава да получиш Божието одобрение? Не можеш да свидетелстваш за Бог. Все още живееш съобразно сатанински нрав, като правиш каквото си поискаш. Между теб и някой невярващ няма ясна разлика. Едва ли можеш да се опълчиш на малката си егоистична и достойна за презрение дребнавост, и ти е трудно да преодолееш своите представи и своето непокорство. Всеки път, когато Бог нагласява някакви обстоятелства за теб, ти не си вадиш поука и след няколкогодишно преживяване нямаш какво видимо да ожънеш, така че е невъзможно покваренят ти нрав да се пречисти. Независимо дали вярваш в Бог от двадесет, тридесет или дори повече години, ако твоето непокорство, твоята съпротива и твоят покварен нрав изобщо не бъдат преодолени или пречистени, тогава си оставаш все същият стар дявол, който изобщо не се е променил. Това е достатъчно, за да докаже, че си неверник и лесно ще бъдеш отстранен.

Някои хора вярват в Бог от много години, слушат много проповеди и разбират много доктрини, затова си мислят, че са придобили истинския път, придобили са Бог и смятат, че са придобили живот. По обикновените въпроси обаче те все още се домогват до слава и придобивки. Дори нараняват и изключват другите, като напълно разобличават своята егоистична и достойна за презрение грозота. Защо не могат изобщо да приемат истината или да я практикуват? Знаят само как да говорят някои думи и доктрини и погрешно смятат, че са придобили живот. Нима това не е жалкото състояние на човека? Не могат дори да загърбят собствените

си интереси, нито да страдат в толкова малка степен. Тогава какво могат да изстрадат? От началото до края те смятат собствените си интереси и егоистични желания за по-важни от всичко останало. Такива са били и когато са започнали да вярват в Бог, без изобщо да са се променили до момента. Все още чувстват, че са добри. Защо е така? Те смятат, че са вярвали в Бог много години, като са изпълнявали дълга си досега. Смятат, че донякъде са страдали и че приносът им е значителен, че превъзхождат другите във всяко отношение — по-конкретно хората, които са слушали дълги години проповеди, имат чувство за превъзходство и погрешно смятат, че са придобили Бог. Клетвите, които полагат, и решителността, която изразяват, са абсолютно същите, както когато са започнали да вярват в Бог. Нито решителността, нито клетвите им изобщо са се променили, нито пък ентусиазмът или решимостта им. Енергията, с която отдават всичко на Бог, все още е голяма, но има и неща, които не са се променили, т.е. техният надменен, непокорен, измамен, непримирим нрав изобщо не се е променил. Затова се чудя какво са правили тези хора през всичките тези години? Те вярват в Бог и изпълняват всекидневно дълга си от зори до мрак, отдавайки всичко през по-голямата част от живота си, затова си мислят, че вече са придобили Бог и истинския път. Така ли стоят нещата? Дали чувствата им са потвърдени от Бог? Какво иска да види Бог? Не е ли това въпрос, върху който си струва да се помисли? Ако има ясно противоречие между чувството на даден човек, че е добър, и начина, по който Бог гледа на него, кой от двамата има проблем? (Човекът.) Това е сигурно, защото Бог не може да греши. Критерият, който Бог е поставил пред човека, никога не се е променял. По-скоро човекът постоянно го тълкува погрешно, постоянно го разбира по начин, който е изгоден за него. Някои хора си мислят: „Тези хора са вярвали в Бог през по-голямата част от живота си. Ако Бог наистина не ги одобрява, нима не са достойни за съжаление?“. Струва ли си такива хора да бъдат съжалявани, да им се съчувства? Ако кажете, че не си заслужава да бъдат съжалявани, не си заслужава да им се съчувства, не е ли това твърде жестоко към тях? Не. Защо казвам това? (Защото Бог вече е дал на хората достатъчно възможности. Самите те не се стремят, а пришките по краката им са по тяхна собствена вина.) Ако трябва да го кажем малко по-грубо, те си го заслужават и не си струва да бъдат съжалявани. Ако говоря за други хора,

вие всички си мислите за тях: „Заслужаваш си го! Сам си си виновен за пришките по краката ти. Никой не ти е попречил да слушаш Божиите слова! Бог не те иска и аз нито ти съчувствам, нито изпитвам жалост към теб. Заслужаваш си го!“. Ако това обаче се случи на вас, ще изследвате ли собствената си съвест и ще се вгледате ли в себе си? Какво трябва да мислите? Как трябва да мислите рационално, с разум и съвест, в ролята, в която би трябвало да бъде едно сътворено същество, и с мислите и нагласата, които би трябвало да има? Как трябва да мислите и действате, за да дадете възможно най-разумния и справедлив отчет пред Бог и човека? (Боже, искам да кажа нещо за собствените си чувства. Мисля, че от много години вярвам в Бог, но не съм придобил истината. Това не е защото Бог е направил нещо погрешно, нито защото Божиите дела не са постигнали резултати, а по-скоро защото не съм се стремял към истината. Мисля си за примера, който Господ Исус обрисува: надницата на тези работници, които излизат на лозето рано, и на тези, които излизат на лозето късно, е една и съща. Към онези, които приемат Божието дело рано, и към онези, които приемат Неговото дело късно, Бог е изключително справедлив и разумен в това, което дава на всички тях. Ако човек не се стреми към истината и в крайна сметка не придобива истините, които Бог дарява на хората, то не е защото Той не им е дал достатъчно време, а по-скоро защото те не ценят и не приемат истината. Един по един губят и изпускат възможностите, които Бог им е дал. Някои хора вярват в Бог едва отскоро, но въпреки това са способни да приемат истината и да се стремят към нея. След като преживеят няколко години на съд, наказание и кастрене от Божиите слова, те придобиват известно преобразяване и могат да бъдат спасени. Всичко това, което Бог е направил, е праведно. Това са някои от моите чувства, след като изслушах Божието общение.) Много добре! Нека първо да разгледаме този въпрос от човешка гледна точка. Ако Бог не се беше въплътил, за да спаси човечеството, тогава в каква ситуация щяха да са всички онези, които вярват в Бог? Щяха да живеят изцяло под властта на Сатана, в приливи на нечестивост и сред покварено човечество. Да живееш сред покварено човечество е равносилно на това да живееш в затвора на дяволи, да живееш в бърлога на демони или да живееш в голямо блато на поквара. Ако някой не вярва в Бог, той съвсем естествено ще прави каквото пожелае, като върши лоши неща или зло. Покварата му

става все по-дълбока и той става все по-нечестив, все по-неразумен и накрая се превръща в жив демон. Според думите и делата си изглежда като човек, но цялото му мислене и нрав вече са като на жив демон. Какъв е изходът за такива хора? Не ги ли спохожда същият изход като този на Сатана? (Да.) Те са напълно завладени от Сатана. Те са партньори на Сатана, превърнали са се в негови съучастници и лакеи, и са точно толкова съпротивляващи се на Бог, колкото и Сатана. Така те нямат повече място за маневри и в края на краищата изходът за тях е да бъдат наказани и унищожени. Това е що се отнася до хората. Ако не вярваш в Бог, тогава Бог няма да те спаси. Възможно е да си много свободен в този свят, да си способен да правиш каквото пожелаеш и да действаш както искаш. Може да не се налага съвестта и разумът да те въздържат, нито да е необходимо да приемаш или практикуваш истината, а още по-малко да приемаш кастрене и дисциплина. Живееш в съответствие само със собствените си предпочитания, живееш, като следваш тенденциите на света, докато не се промениш напълно и не притежаваш нито разум, нито възприемане за съвест. Напълно и изцяло се израждаш в жив демон, жив Сатана, жив дявол отвътре и отвън. Не е нужно да се маскираш или да се прикриваш — ти си истински Сатана, дявол. Това е резултатът, когато невярващите живеят под властта на Сатана, и накрая трябва да бъдат унищожени от катаклизмите. Да предположим, че някой вярва в Бог, но никога не е способен да приеме истината, никога не е способен да опознае себе си и не се покайва истински. Той вярва в Бог от много години, но изобщо не се е променил. Съвестта и разумът му не са се възстановили и начинът му на живот е същият като на невярващ. Независимо от това как Бог съди и наказва хората и независимо от това как Божият дом разговаря за истината, той изобщо не й обръща внимание. Такива хора са неверници, те са нечестивите, които са проникнали в Божия дом. Бог е дал много възможности да се придобие истината и спасението, а хората вярват в продължение на много години, без да обръщат никакво внимание на Божиите намерения. Те още се стремят към удоволствията на плътта, както обикновено, ядат, пият и се веселят. Нямат съвест, нямат положителните елементи на човешката природа. Вече са преминали границата на спасението, стигнали са точка, от която няма връщане назад. Бог се отказва от тях и не ги спасява. Няма нужда да

се казва какъв е техният изход. В този момент приключва животът им на вяра в Бог. Пътят им на вяра в Бог свършва. Изходът им е определен — това е техният изход. Какви чувства би изпитал човек в сърцето си, когато има такъв изход? Сърцето му ще изпитва тъпа болка, той ще бъде истински скръбен и печален, като усеща, че е изоставен от Бог, сякаш се намира в безкраен океан, неспособен да се хване за последната си сламка, напълно злочест и напълно безпомощен. Когато не си потънал до това ниво, не можеш да почувстваш подобна болка, но стигнеш ли до тази точка, не можеш да се върнеш назад. В тази ситуация, в която Бог няма да спаси хората, те в края на краищата вървят към този вид участ и към този вид изход именно по този начин. Дали обаче за Бог е някаква загуба, когато хората имат този вид участ, този вид изход? Дали за Бог е някаква загуба, ако сътворените от Него хора са покварени от Сатана, ако изобщо не приемат Неговото спасение и вървят по пътя на унищожението? Категорично не. Ще престане ли Бог да бъде Бог, понеже едно от сътворените Му същества е унищожено? Би ли загубил Своята идентичност и статус на Бог, Своята същност на Бог? Би ли променило това факта, че Той господства над всичко? (Не.) Не би го променило. Какво означава това? Независимо дали хората приемат Божието дело, дали са способни да постигнат спасение, това не е загуба за Бог. Това е единият аспект на нещата. Дори хората да не вярват в Бог и Бог да не върши Своето дело за спасението на хората, Той изобщо не губи нищо. Сатана си остава Сатана. Бог си остава Бог. Единственият, който има върховенство над всички неща, все още е Бог, Бог все още е Единственият, сътворил всички неща, и Той все още е Единственият, който господства над всички неща. Участта на човечеството, участта на Сатана и участта на всички неща е в ръцете на Бог. Не може да има промяна в Божия статус, в това, че Бог е Единственият, в Божия нрав и в Божията същност. Божията святост също няма да бъде опетнена, а Неговото дело няма да претърпи загуба. Бог си остава Бог. Това позволява на хората да разберат един факт: независимо колко многобройно става човечеството, в очите на Бог то е само едно число. Не представлява някаква сила и някаква заплаха за Бог. Независимо какъв курс следва човечеството, то е в ръцете на Бог. Независимо пред какъв изход е изправено човечеството, дали вярва в Бог или дали признава Неговото съществуване или върховенство, нищо от това не може да

засегне присъщата Божия идентичност или статус, нито може да засегне Божията същност. Това е факт, който никой не може да промени. Има обаче нещо, което хората може би все още не са разбрали ясно или не са преживели. Ако някой от човечеството бъде изоставен от Бог и Той не го спаси, тогава крайният изход за него ще бъде унищожение, а то е необратимо. Цялата вселена и всички неща, независимо колко са големи, независимо колко небесни тела и живот съдържат, не могат да променят факта на Божието съществуване, а участта на вселената и всички неща се намира само в ръцете на Единствения. Като се почне от живите организми и се стигне до планетите — нищо не може да засегне Божието съществуване, нито може да засегне Божието върховенство, а още по-малко пък да контролира която и да е идея на Бог. Това е факт. Някои хора смятат: „Аз не вярвам в Теб, значи Ти не си Бог“. „Не много хора вярват в Теб, значи Ти не си Бог“. Логично ли е да се каже такова нещо? (Не.) Други хора казват: „Само ние вярваме в Теб, така че Твоето могъщество да господстваш над всичко и над човечеството е само толкова голяма, само дотук се простира“. Такъв ли е случаят? (Не.) Хората, които имат такива възгледи, са толкова невежи, толкова глупави!

Току-що разговарях за това, че ако Бог не спаси хората, човечеството ще върви към унищожение, обаче Божията идентичност и статус изобщо няма да бъдат засегнати, а още по-малко Неговата същност. Виждате този факт ясно, нали? (Да.) Независимо дали човечеството приема истината или е способно да постигне спасение, Бог си остава Бог — Неговият статус, идентичност и същност няма да се променят. Когато обаче става въпрос за участта на човечеството, нещата са много променливи. Кой контролира тази променливост? Дали самите хора? Дали някоя държава? Или някой владетел? Дали някоя сила? Не. Единственият, който отговаря за твоята съдба и за съдбата на човечеството, е Бог — всичко е в Неговите ръце. Така че трябва да видиш този факт ясно: като спасява човечеството и като спасява теб, Бог ти показва благодат. Това е голямо спасение, което е най-голямата благодат. Защо казвам, че е най-голямата благодат? Защото Божието спасение на човечеството не е нито неумолим закон, нито неизбежна тенденция, нито необходимост. Бог избира да го направи свободно. Щеше ли да е добре, ако Бог не те спаси? Длъжен ли е Той непременно да те спаси? В началото Бог може и да те е предопределил,

но ако Той не иска да те избере сега и не те спаси, тогава не можеш да получиш тази благодат. Какво трябва да направиш тогава? Трябва да се справяш добре и да се опитваш с всички възможни средства да използваш действията си, сърцето си и истинската си вяра, за да трогнеш Бог и да получиш Неговата благодат. Това със сигурност не е невъзможно. Когато навремето Господ Исус проповядваше евангелието, имаше една хананейка — какво направи тя? (Дъщеря ѝ била обладана от демон, затова тя помолила Господ Исус да ѝ помогне. Господ ѝ казал: „Не е прилично да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата“. Жената отвърнала: „Кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им“. Господ Исус казал, че жената има силна вяра, и изпълнил желанията ѝ.) Какво в нея одобри Господ Исус? (Вярата ѝ.) Каква всъщност бе нейната вяра? Как трябва да разбираме нейната вяра? (Тя признала, че Господ Исус е Бог.) Господ Исус ѝ каза, че е куче, защо това не я разстрои? Не сте способни да говорите много ясно по този въпрос. Ето какви са фактите: защо Господ Исус одобри вярата на тази жена? Той не одобри факта, че тя беше готова да бъде куче, нито пък одобри готовността ѝ да яде трохи — всичко това бе второстепенно. Та какво одобри Господ Исус? Това, че тя не се интересуваше дали Господ Исус се отнася с нея като с куче, човек или дявол — за нея нямаше значение как Той се отнася към нея. Най-важното беше, че тя гледаше на Господ Исус като на Бог, като вярваше твърдо, че Той е Господ и Бог, и че това е истина и факт, който никога няма да се промени. Господ Исус е Бог и Господ, и Той беше Единственият, когото тя призна в сърцето си. Това беше достатъчно. За нея нямаше значение дали Господ Исус я е спасил, дали я смяташе за някого, с когото Той яде на една маса, или за Свой ученик и последовател, или я смяташе за куче. С две думи, фактът, че тя призна в сърцето си Господ Исус за Господ, беше достатъчен — това беше най-силната ѝ вяра. Вие притежавате ли този вид вяра? Ако един ден кажа, че всички сте кучета пазачи на Божия дом, ще бъдеш ли готов да приемеш това? Ако кажа, че си малкият любимец на Божия дом, Божия народ и ангел, това ще ти се стори доста задоволително, но ако кажа, че си куче, няма да си доволен. Защо няма да си доволен? Защото се смяташ за много важен. Мислиш си: „Признавам, че Ти си Бог, така че как можеш да ме наричаш куче? Признавам, че Ти си Бог, така че каквото и да правиш, трябва да си справедлив и разумен. Ние двамата сме

равни, ние сме приятели! Аз вярвам в Теб, което показва толкова голяма смелост, любов и вяра от моя страна. Как можеш да ме наречеш куче? Ти не обичаш човека! Ние сме приятели, трябва да сме равнопоставени. Аз Те уважавам, страхувам се от Теб и Ти се възхищавам — Ти трябва да ме уважаваш и да се отнасяш с мен като с човек. Аз съм човек!“. Какво мислите за това отношение? (Лишено е от разум.) Когато хората искат да бъдат равнопоставени с Бог и да Го смятат за свой приятел, не предвещава ли това неприятности? Ти казваш: „Имаш обикновен вид — всъщност аз изглеждам по-добре от Теб и съм по-висок от Теб. Ти също кашляш, когато настинеш, и също се уморяваш, когато говориш много — аз съм по-здрав от Теб. Ти просто притежаваш истината и в това отношение си по-силен от мен. Ако вярвам в Бог дълги години и разбера повече истини, тогава няма да съм много по-лош от Теб. Нещо повече, аз имам умение, което Ти нямаш! Като сравнявам двама ни, Ти не си толкова по-велик от мен“. Какво мислите за тази гледна точка? (Погрешна е.) Какво мислите за този метод на сравнение? Не е възможно хората да се сравняват с Бог. Що за грешка се прави чрез този метод на сравнение? (Този човек не е в правилната си позиция и не смята, че Бог е Бог. Смята Го за обикновен човек. Вижда само човешката природа на въплътения Бог, но не вижда Неговата божественост.) Казано ясно, става дума за това, че той няма нито съвест, нито разум — няма човешка природа. Освен това хората не са виждали духовното тяло на Бог, затова разглеждат Неговото въплъщение като човешко и смятат, че този обикновен човек не е нито велик, нито впечатляващ, и че е лесно да бъде тормозен и изигран. Просто така стоят нещата. Хората са такива покварени същества. Ако не се стремиш към истината, ето какво ще се случи с течение на времето. Няма да имаш нито сърце, което се страхува от Бог, нито богобоязливо сърце. Смисълът на това хората да се стремят към истината е да са способни да се покорят на Бог. Независимо как действа Той, в каква форма се явява или по какъв начин ти говори, мястото на Бог в сърцето ти няма да се промени, нито страхът ти от Него, нито връзката ти с Него, нито истинската ти вяра в Него. Божията същност и статус няма да се променят в сърцето ти. Ти ще управляваш връзката си с Бог много добре, уместно и рационално, с критерии и въздържане. Ако обаче не се стремиш към истината, ще ти е много трудно да постигнеш това — няма да ти е лесно да го направиш.

Ако хората не се стремят към истината, те никога няма да са способни да видят Божията същност, нито Неговата божественост. Няма да знаят кои неща съставляват Неговия нрав или истинските Му разкривания. Хората няма да са способни да видят тези неща. Дори и да ти бъдат казани, няма да си способен да ги видиш, нито ще си способен да ги разпознаеш.

Току-що говорихме за това какъв би бил изходът за хората, ако Бог не ги спаси. Какъв е този изход? (Унищожение.) Ами Бог? (Това няма да засегне Бог по никакъв начин.) Тук говорим за възможността Бог да не спаси хората. Бог няма да бъде засегнат по никакъв начин, но участта и изходът за хората ще са печални — безкрайно различни от изхода на хора като Йов и Авраам. Ако Бог не спаси някого, тогава той е причислен към вражеските Му сили и към редиците на Неговите противници. Този изход несъмнено е ужасен. Нека сега да поговорим за това какво ще получи човек от това, че Бог иска да го спаси и да извърши делото Си по отношение на него. Защо хората вярват в Бог? Какво преследват вярващите в Бог? Дали преследват Божието удовлетворение? Дали преследват това да изпълняват дълга си на сътворено същество? Дали преследват това да посрамят Сатана и да свидетелстват за Бог? Всички тези причини са доста високопарни и донякъде пресилени. Ако сега те помоля да разкажеш за намеренията, които си имал, когато първоначално си започнал да вярваш в Бог, ще имаш гузна съвест и ще се изчервиш, докато изричаш тези думи. Ще ти е трудно да говориш, защото това не са фактите. Какви са тогава фактите в действителност? (Хората вярват в Бог, защото преследват благословии.) (Преследват добра крайна цел или източник на духовно препитание.) С две думи, подобни намерения са малко непристойни и не съвсем прилични. Ако обаче хората не преследваха поначало тази цел, щяха ли да вярват в Бог? Със сигурност не са имали намерение, нито са искали, да вярват в Бог. Ако нямат никакви предимства от това, защо им е да вярват в Бог? Когато става въпрос за вяра в Бог, хората смятат, че ако не извлекат някаква полза от това, трябва поне да получат обещание. Какво обещание? Някои хора казват: „Божието обещание е, че ще получим стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят — това означава, че ще живеем вечно, без никога да умираме. Това е вид блаженство и благословия, която никой през вековете не е имал и не е получавал преди. Нещо повече, ако хората вярват в Бог, Той ще им даде някаква благодат,

благословии и защита в настоящия живот“. С две думи, когато някой току-що е започнал да вярва в Бог, сърцето му е омърсено и нечисто. Той не вярва в Бог, за да изпълни дълга си на сътворено същество, да живее като човешко същество, да изживее в крайна сметка образа на човек, възлюбен от Бог, да живее по начин, който Го прославя и свидетелства за Него, както и да не Го посрамва и да продължава да свидетелства за Него дори след смъртта — по-скоро с цялото си сърце и душа иска да бъде благословен и да се радва на повече Божия благодат и благословии в настоящия живот. Той смята, че ако може да стигне до идния свят, тогава ще иска да получи там още по-големи благословии. Когато хората за пръв път повярват в Бог, това са желанията, намеренията и целите, които носят със себе си. Те вярват в Бог, за да получат благословиите на небесното царство и Божието обещание. За поквареното човечество това е основателно и Бог няма да го вини за това. Когато хората за пръв път започват да вярват в Бог, до един са невежи и не разбират нищо. Като четат Божиите слова и преживяват Неговото просветление, те бавно започват да разбират истините за вярата в Бог и значението на вярата в Бог, както и Божиите изисквания към човека. По време на този процес хората се радват на Божията грижа и защита. Болестите на някои хора са излекувани, телата им са съвсем здрави, семействата им са спокойни, а браковете им са щастливи — по различни начини те се радват на различни степени на Божията благодат и благословии. Разбира се, всичко това е второстепенно. От гледна точка на Бог това не са най-големите Му усилия. Кое е Неговото най-голямо усилие? (Очакванията, които има от хората, и кръвта на сърцето Му, която е отдал заради тях.) „Кръвта на сърцето Му“ има някакво конкретно съдържание, докато „очаквания“ е малко празно. Коя е най-практическата полза, най-ценното нещо, което сте получили от Бог? (Ресурсът на истината.) (Да разбираме част от истината и да сме способни да прозрем някои въпроси.) Със сигурност не са така наречените благодат и благословии. Нима най-ценните неща, които хората получават от Бог, не са Неговият живот, слова и истини, както и пътят, по който хората трябва да вървят като сътворени същества и който Бог им дава възможност да разберат? В обобщение, хората са придобили истината, пътя и живота от Бог — не са ли това най-ценните неща от всичко? (Така е.) Вие придобили ли сте ги? (Все още не сме ги придобили истински.) Това може да не се

усети толкова практически полезно или реално, както би било, ако някой ти даде сто долара, когато си беден, или ако някой ти даде два хляба, когато си гладен, но истината, пътят и животът, които идват от Бог, наистина са дадени на всеки човек, който искрено вярва в Него. Не е ли това факт? (Да.) Това е факт. Независимо каква част от Божието слово си чул, колко от истината си способен да приемеш и си разбрал, колко реалност си изживял или колко резултати си постигнал, има един факт, който трябва да разбереш: истината, пътят и животът на Бог са дарени безвъзмездно на всеки един човек и това е справедливо към всички. Бог никога няма да покаже пристрастие към даден човек за сметка на друг поради това, че е вярвал в Бог отдавна или че е страдал много, както и никога няма да покровителства или благослови даден човек, защото е вярвал в Него отдавна или защото е страдал много. Бог също така няма да се отнася с никого по различен начин заради неговата възраст, външен вид, пол, семеен произход и т.н. Всеки човек придобива едни и същи неща от Бог. Той не позволява на никого да придобие по-малко, както и на никого да придобие повече. Бог е справедлив и разумен към всеки отделен човек. Той дава на хората точно това, от което се нуждаят и когато се нуждаят, като не ги оставя да гладуват, да студуват или да изпитват жажда, и задоволява всички потребности на човешкото сърце. Когато Бог прави тези неща, какво изисква Той от хората? Бог дарява тези неща на хората, така че има ли Бог някакви егоистични подбуди? (Не.) Бог няма никакви егоистични подбуди. Всички Божии слова и Божието дело са в името на човечеството и имат за цел да разрешат всички беди и трудности на хората, така че те да могат да придобият истинския живот от Него. Това е факт. Но можете ли да докажете това с факти? Ако не можете да докажете това с факти, тогава тези ваши думи означават, че сте много неискрени и това твърдение е просто баналност. Мога ли да го формулирам така? Например Бог иска от хората да бъдат честни, да говорят честно и да вършат честни неща, както и да не бъдат измамни. Значението на тези Божии слова е Бог да даде възможност на хората да притежават истинско човешко подобие и да не бъдат като Сатана, чиито думи се вият като заобиколния, непряк път на пълзяща по земята змия, като не позволява на другите хора да схванат истината по въпроса. С други думи, казано е така, че както в думите, така и в делата си, хората ще изживеят човешкото

подобие и ще бъдат достойни, порядъчни и почтени, без да таят някаква тъмна страна или срамни неща, и ще притежават чисти сърца. Казано е така, че хората ще бъдат външно такива, каквито са и вътрешно, ще казват каквото мислят в сърцето си, без да мамят Бог или някой друг човек, без да прикриват нищо, със сърца като със неопетнена земя. Това е, което Бог иска, и това е Божията цел, когато изисква от хората да бъдат честни. Като изисква от хората да бъдат честни, какво иска Бог да придобият те? Какъв вид подобие иска от тях да изживеят? Кой е най-облагодетелстван от това? (Човекът.) Някои хора никога не са способни да разберат Божиите намерения и винаги се съмняват в Бог, като казват: „Бог иска от нас да бъдем честни и да говорим с него просто и открито, за да може той да разбере истинската ни ситуация, след което да ни контролира и манипулира, като ни накара да се покорим изцяло на неговото устройване и подредби“. Правилна ли е тази мисъл? Тази мисъл е толкова мрачна и безсрамна, само дяволи биха разсъждавали за Бог и биха се съмнявали в Него по този начин. Какво е значението на това, че Бог изисква от хората да бъдат честни, да се превърнат в хора без никакви егоистични мотиви, намерения, своеволие или подправеност и без тъмна страна? Да позволи на хората да се пречистят от покварения си нрав, постепенно да постигнат освещаване, да живеят на светло, да живеят по-волно и освободено, да са изпълнени с наслада и да преливат от радост и мир — такива са най-благословените хора от всички. Божията цел е да усъвършенства хората, да им позволи да имат най-големите от всички благословии. Ако станеш такъв човек, какви ползи може да придобие Бог от теб? Има ли Бог някакви скрити мотиви? Получава ли Той изобщо някакво предимство от това? (Не.) И така, ако човек е честен, кой е най-облагодетелстван от това? (Самият човек.) Какви ползи и предимства може да получи той от това? (Сърцето му ще бъде волно и освободено, а животът му ще става все по-лесен. Другите ще му се доверяват все повече, когато общува с тях, и ще има нормални взаимоотношения с другите хора.) Какво друго? (Когато хората постъпват в съответствие с Божиите слова и изисквания, те вече няма да изпитват болка, а вместо това ще живеят спокоен, мирен и щастлив живот.) Това чувство е съвсем реално. И така, каква е целта на Бог, когато спасява човека? (Да преобрази и пречисти хората, така че накрая да може да ги придобие.) Каква е последицата от това да бъдеш

придобит от Бог? Да получиш чудесната крайна цел, която Бог е обещал. И така, кой е най-облагодетелстван от това? (Човекът.) Човекът е най-облагодетелстван!

Какво придобиват хората от това, че следват Бог през всичките тези години? Повечето биха казали, че са пожънали много. Засега няма да говорим за това колко жънат онези, които имат добри заложби и които се стремят към истината. Дори тези с обикновени заложби жънат много. Първо, имат ли хората някаква проницателност по отношение на този зъл, покварен свят? (Да.) Как се чувстваше, когато беше смесен с невярващите? Всеки ден се чувстваше уморен, раздразнен, ядосан, огорчен и потиснат. Не смееше да изпуснеш парата от страх, че ще се натъкнеш на зъл човек, който ще те тормози, а ти няма да можеш да го надвиеш, така че трябваше да преглътнеш гордостта си. С други думи, да живееш в невярващия свят, в този зъл свят, означава, че влизаше в контакт с хора, които са дяволи. Те се отнасяха един към друг като зверове и сърцето ти беше в агония. Това е най-очевидното нещо, което чувстваше. А след като започна да вярваш в Бог, в какво се превърна това очевидно чувство? Какво стана с тази частица съвест и морално възприятие, които имаше? Превърнаха се в истинска проницателност и истинско знание за настоящата епоха на нечестивост. След като претърпя много гонения, сега можеш да видиш противния вид на дяволските царе, както и мрака и нечестивостта на настоящата епоха. Нима това не е жътва? Ако не вярваш в Бог и не приемаш истината, можеш ли да се радваш на такава жътва? Преди това просто чувстваше: „Как е възможно хората да стават все по-лоши и по-лоши? Немислимо е“. Би ли казал същото сега? Сега вече имаш известно познание и проницателност за злите хора, за нечестивите и светски дяволи. Дали ще си готов да влезеш в контакт и да взаимодействаш с тях? (Не.) Със сигурност няма да си готов. Ако беше помолен да общуваш и да се смесваш с тях, ти би ахнал и би казал: „Страх ме е. Не мога да ги надвия. Всички тези хора принадлежат на Сатана, те са толкова зли!“. Какво те накара да се промениш толкова много? Дали не е въздействието на Божието слово? Дали не е това, че като постоянно се говори как да разпознаваме злите хора, епохата на нечестивост и нечестивите тенденции, това ти позволява да опознаеш настоящата епоха и човечеството? Ти имаш това познание, затова нямаш желание да общуваш с тях. Моралът и

съвестта в теб са отвратени от тях и започваш да проявяваш проницателност. Постепенно прозираш тяхната природа същност. От дъното на сърцето си можеш да видиш, че са дяволи. Общуването с тях наранява сърцето ти и те разстройва дотолкова, че няма как да продължиш да живееш. Единственото ти желание е незабавно да се отделиш от тях. Някои хора, когато пристъпят в църквата за пръв път и влязат в контакт с братята и сестрите, си мислят: „С какво тези хора са различни? Всички са способни просто и открито да изказват най-съкровените си мисли, като че са от едно семейство. Как изобщо не се защитават от другите? Толкова ли са глупави или има нещо друго? Умният съм аз. Отбранявам се срещу всички и не говоря с никого за съкровените си мисли". С времето те разбират малко от истината; смятат, че ако не започнат да търсят да станат честни хора, а вместо това винаги се прикриват, лъжат и мамят, тогава няма ли да бъдат дявол и Сатана? Със сигурност ще бъдат отстранени. „Трябва да приема истината и да бъда честен човек". Тогава те се опитват да отворят сърцата си пред братята и сестрите, и да изкажат най-съкровените си мисли. Когато от време на време казват лъжи, се молят на Бог, отричат се от лъжите си и практикуват да са честни хора. Винаги практикуват по този начин и един ден усещат, че да се живее по този начин е наистина хубаво. Не само че не са уморени, но не са и потиснати, и не изпитват болка. Сърцата им са волни и освободени и те наистина изпитват чувство на мир и радост. След този момент са способни открито да разговарят за всичките си мисли и идеи с братята и сестрите. „Само Божият дом е среда на истината, само там Божието слово упражнява власт и само там има чиста земя. Само в Божия дом хората могат да имат повече подобие на човек, докато продължават да живеят!". Ако наистина имаш такива чувства, тогава няма да напуснеш Бог, защото виждаш, че Бог е любов и се радваш на Неговата любов. Невярващите не възприемат, когато виждат хората да вярват в Бог и да Го следват по този начин. Те не разбират какво правят тези хора, защо имат такава силна вяра в Бог или защо все още упорито се събират при такива трудни обстоятелства — дори когато са премахнати и отлъчени, те не напускат Бог, а продължават да упорстват в полагането си на труд, като проповядват евангелието, за да подготвят добри дела. Сред тях има някои хора, които може би не смеят да напуснат Бог от страх. Страхуват се, че напускането ще им донесе Божието наказание. Казвам ти

истината: можеш просто да си тръгнеш със спокойно сърце, Бог няма да те накаже. Бог дава на хората свобода, а вратата на Божия дом е вечно отворена. Всеки, който иска да си тръгне, може да го направи по всяко време и на всяко място, без ограничения. Но ако някой иска да влезе отново, след като е напуснал, това не е толкова просто, защото представлява предателство спрямо Бог. Трябва да мине през строга проверка. Дали наистина се е покаял, дали е добър човек — това трябва да се изследва. Едва тогава може да бъде приет обратно в църквата. Но що се отнася до онези, които искат да се отрекат от Бог и да се върнат в света, Божият дом никога не е имал никакви ограничения. Има ли църквата някакви управленски закони, според които на определени хора не е позволено да напускат? (Не.) Никога не е имало такива. Божият дом позволява на всеки да напусне църквата. Ако някой зъл човек напусне църквата, Божият дом дори ще го изпроводи с радост. Но има някои хора, които винаги искат да изразят добрите си намерения към хората, които искат да напуснат, като казват: „Не можеш да напуснеш, все още имаш някакви дарове и известни заложби. Все още имаш бъдеще в църквата и би могъл да бъдеш безкрайно благословен в бъдеще“. Има някои добронамерени хора, които се опитват да убедят другите по този начин, като мислят, че това е любов. Има ли полза да искаш от хората да останат по този начин? Можеш да накараш хората да останат, но не можеш да накараш сърцата им да останат. Тези, които не обичат истината, не могат да останат непоколебими в Божия дом. Дори да ги принудиш да останат, те не са хора, които се стремят към истината, така че какви благословии могат да получат? Ако са предани полагащи труд, тогава благословията, че са способни да оцелеят, не е малка. За онези, които обаче не обичат истината, да вярват в Бог е уморително, така че дали са готови да полагат труд? Затова този метод на убеждаване въз основа на добри намерения има някакви резултати по отношение на добрия човек, но когато се приложи към злия човек, е малко глуповат. Съществуват принципи на увещаването на други хора. Практикуването на увещаване при онези, които са способни да се покаят, дава известни резултати, докато практикуването на увещаване при зли хора е безполезно. Колкото повече се опитваш да ги убеждаваш, толкова повече се отвращават от теб, а срамът им се превръща в гняв. Това показва глупост — да увещаваш зъл човек е глупаво. Има хора, които, макар и да

не вярват в Бог от много време, чувстват дълбоко в сърцето си, че четенето на Божиите слова през последните няколко години им е дало перцептивно и просто познание за много истини, и че макар все още да не са придобили напълно истината, донякъде са се променили и действително са получили много от Бог. Въпреки че когато поискат от теб да говориш за знанието и свидетелството си за преживяване, ти все още не си способен да го направиш ясно, просто чувстваш, че се движиш напред в добра и положителна посока и че не се движиш назад в лоша или негативна посока — и постоянно си казваш: „Трябва да бъда добър човек, трябва да бъда честен човек. Категорично не мога да бъда измамен човек, а още по-малко надменен, нечестив човек, когото Бог ненавижда. Трябва да бъда човек, който е угоден на Бог“. Често се самоукоряваш по този начин и се въздържаш, а след няколко години най-накрая смяташ, че си способен да изживяваш нещичко от подобието на човек. Като говорим от гледна точка на най-истинските чувства и преживявания на хората, човекът е най-облагодетелстваният от Божието дело, когато Бог спасява човечеството. Какво сте пропуснали, докато сте вярвали в Бог досега? Ще ти посоча какво. Пропуснал си да задоволяваш личните си желания, да правиш каквото си искаш, да живееш безсърдечно, пропуснал си възможности да отидеш да танцуваш, да пееш и да се забавляваш в нощни клубове и барове, както и възможността да ядеш и да пиеш като последен глупак, залят от прилива на нечестивост. Не си имал такива дни. Но какво повече си получил? Хората често смятат, че вярата в Бог ги прави доста щастливи и безгрижни. Да живееш цял живот по този начин би било доста хубаво. По-голямата част от това, което получаваш, е щастие, радост и мир. Нима това не са истински предимства? (Такива са.) Някои хора биха казали: „Въпреки че съм малко уморен от изпълнението на дълга си през последните две години, все пак се чувствам спокоен“. Това спокойствие и мир не могат да се купят с пари, нито могат да бъдат заменени за статус, слава, придобивки или образователна степен.

За този, който вярва в Бог, придобиването на истината означава да придобие живот, а да придобие живот означава да придобие истински предимства. Докато човек придобива истински предимства, какво получава Бог от него в това време? Какви са Божиите изисквания към човека? Какво е необходимо да получи Бог от човека? Участва ли Бог в

сделка? (Не.) В Своята реч и действия, Бог казвал ли е някога: „Аз изрекох тези слова, затова трябва да Ми дадете толкова пари.“? Поискал ли е от вас някога Бог дори една стотинка? (Не.) Някои мнителни хора никога не смятат, че Бог би предоставил на човечеството по такъв безкористен и безвъзмезден начин толкова много истини, които могат да бъдат живот за човека. Те не вярват в този факт. Смятат, че всички въпроси на земята са предмет на сделка, че няма такова нещо като безплатен обяд, затова не вярват, че всички Божии слова и дела са предоставени на човечеството безвъзмездно и срещу никаква цена. Смятат, че дори да е така, това със сигурност е капан. Едва ли е изненада това, че биха се усъмнили в Бог по този начин, защото не знаят кого спасява и усъвършенства Бог, а още по-малко на кого се дарява истината. Това, което Бог обаче прави, е наистина безвъзмездно. Независимо какво изисква от хората да правят, стига те да го правят, Той е доволен и те са способни да получат Неговото одобрение. Докато хората са способни да приемат истините, които Бог изразява, и докато са способни да живеят в съответствие със словата Му, това е резултатът, който Бог очаква, това е, което иска от тях, когато ги спасява. Бог иска тази дреболия, но могат ли хората да Му я дадат? Колко са тези, които могат да се отнасят към това изискване на Бог като към най-ценното нещо от всички, за да Му се отплатят? Кой може да разбере Божието сърце? Никой не може и хората не осъзнават, че са получили най-ценното от всички неща. Защо казвам, че са получили най-ценното от всички неща? Бог е дарил на хората Своя живот, всичко, което е Той и всичко, което притежава, за да могат да го изживеят, за да могат да вземат всичко, което е Той и което Той притежава, както и истините, които Той е дарил на човека, и да ги превърнат в своя житейска посока и цел, за да могат да живеят в съответствие с Неговите слова и да превърнат Неговите слова в свой живот. По този начин не би ли могло да се каже, че Бог е дарил Своя живот безвъзмездно на хората, за да може да стане техен живот? (Би могло.) Така че кое е нещото, което хората получават от Бог? Неговите очаквания? Неговите обещания? Или нещо друго? Това, което хората получават от Бог, не е празно слово, а е Божият живот! В същото време, докато Бог дава живот на хората, единственото Му изискване към тях е да направят Неговия живот свой собствен и да го изживеят. Когато Бог вижда, че изживяваш този живот, Той е удовлетворен. Това е единственото

Му изискване. И така, хората получават от Бог нещо безценно, а в същото време, докато Той им предоставя най-безценното нещо, Той не получава нищо. Най-облагодетелстван е човекът. Човекът е този, който прибира най-богатата жътва и този, който е най-облагодетелстван. В момента, в който хората приемат Божиите слова за свой живот, те разбират истината и имат принципи и основа на постъпките си, така че имат посока на пътя си в живота. Те вече не са подвеждани или обвързани от Сатана, нито пък са подвеждани или използвани от зли хора. Повече не са омърсени или подмамени от зли тенденции. Живеят волни и освободени между небето и земята, и са способни наистина да живеят под Божието господство, като никога повече не са малтретирани от никакви зли или тъмни сили. С други думи, когато човек изживява живота си по този начин, той вече не изпитва болка и няма трудности. Живее щастливо, свободно и лесно. Има нормална връзка с Бог. Не се бунтува и не се съпротивлява срещу Него. Като живее истински под Неговото върховенство, той живее отвътре и отвън по начин, който е напълно оправдан. Притежава истината и човешката природа, и става достоен да носи името на човечеството. Сравнете получаването на такова голямо предимство с това, което във въображението на човека са обещанията, дадени му от Бог, или благословиите, които желае да получи — кое е по-добро? От кое хората се нуждаят най-много? Кое от двете е в състояние да накара хората да се покорят на Бог и да Му се прекланят, да ги накара да живеят вечно, без да бъдат унищожени или наказани от Бог? Дали е важно желанието ти да си благословен или е важно да изживееш истински живота, който Бог ти е дал? Кое от двете е повече в състояние да ти помогне да дойдеш пред Бог, без да Го накараш да те ненавижда, да се отрече от теб или да те накаже? Кое от двете е в състояние да запази живота ти? Само като приемеш истината, която идва от Бог, можеш да получиш този безкраен живот. След като веднъж придобиеш този живот, животът ти няма срок във времето — това е вечният живот. От това следва, че ако някой не получи живота, който идва от Бог, той трябва да умре. Човешкият живот е ограничен във времето. Дали животът, ограничен във времето, все пак е вечен живот? Не. Може ли желанието ти да бъдеш благословен да замени получаването на вечен живот от Бог? Може ли нечие желание да бъде благословен да му попречи да умре? Не, със сигурност не може.

Бог е изразил толкова много истина. Хората получават живот от Бог, те получават безкрайния живот, който идва от Него, живот, който е вечен. Променил ли се е Бог? (Не.) Теоретично погледнато, великият Божи проект за спасяване на човечеството най-накрая е довел до това, че хората са пригодни да живеят вечно, без да умират. На това ниво Бог е изпълнил Своите желания, изпълнил е Своя шестхилядолетен план за управление — делото за спасяване на човечеството. Великото дело на Бог е изпълнено и може да изглежда, че Бог има някаква полза от него, но в действителност кой е този, който ще живее вечно? Кой е този, който получава най-големите благословии? (Човекът.) Това е човечеството. Ако Бог не придобие тези хора, ще се промени ли Неговият статус? (Не.) Божият статус няма да се промени, нито същността Му, нито каквото и да било друго. От друга страна, съдбата на човека ще се промени съществено. Не става въпрос за малка разлика, а за разлика от небето до земята! От една страна да умреш завинаги, а от друга да живееш завинаги. Кое трябва да изберат хората? (Да живеят завинаги.) Какво желае да види Бог? Какво е най-голямото Му очакване от човечеството? Защо би платил такава висока цена? Бог е предоставил живота Си на човека безвъзмездно, без да настоява за нищо или да предлага сделка, и без никакви допълнителни изисквания. Всичко, което Той изисква от хората, е да приемат словата Му в сърцата си и да изживеят човешкото подобие в съответствие с Неговите изисквания, и тогава делото Му ще постигне резултати, а желанията Му ще бъдат удовлетворени. Хората обаче са тесногръди. Те мислят, че като изрича всички тези слова и кара хората да ядат и пият Божието слово, и да навлизат в него, че като кара хората да се отричат от неща и да отдават всичко, да се опълчват на себе си, да слагат себе си настрана и постоянно да Му се прекланят, Бог може да получава някаква голяма изгода. Такъв ли е случаят в действителност? (Не, Бог е безкористен. Той дарява истината на човека безвъзмездно, без да изисква и без да задължава хората да Му се отплащат.) Като разглеждаме тези въпроси, вярно ли е твърдението, че „Бог е безкористен“? (Да.) Бог е безкористен. В нито едно от нещата, които Бог прави, няма корист. Направил ли е Бог някога нещо, което е било само за Него, а не за човека? Никога. До момента Бог никога не е направил такова нещо, което хората могат да знаят чрез своите преживявания. Едновременно с това, че Бог позволява на хората да

разберат истината и да придобият живота, който идва от Него, Той също така устройва изключително много обстоятелства, хора, събития и неща, и предоставя на хората подходящите възможности да изпълняват дълга си, така че да могат да имат подходящите обстоятелства и условия, в които достатъчно да преживяват и оценят истинността на Неговите слова и истината, съдържаща се в тях. Той използва всякакви видове методи, като например кастрене, дисциплиниране, изпитания, облагородяване, напомняния и увещаване, както и църковен живот и взаимно общение, подкрепа и помощ от братята и сестрите, за да помогне на хората да разберат намеренията Му, да не разбират погрешно сърцето Му и да ги накара да стъпят на правилния път. Като прави всичко това, има ли Бог същевременно някакви допълнителни изисквания към хората, които ги задължават да правят специални неща за Него? (Не.) В обобщение, докато Бог спасява хората, Той им дава достатъчно възможности и достатъчно пространство, осигурява им различни благоприятни и удобни условия и обстоятелства, за да изгради всеки човек. В същото време Той пречиства всеки човек и накрая усъвършенства онези, които могат да бъдат усъвършенствани. Усъвършенства онези, които обичат истината и се стремят към нея. Накратко, всичко това, което Бог прави, независимо дали са словата, които изрича на хората, дали е делото, което върши, или цената, която плаща, се прави безвъзмездно.

Всъщност, независимо от колко години Бог върши Своето дело, независимо колко от Божието слово са способни хората да разберат, колко от истината са способни да приложат на практика или колко ресурс за живот получават от Бог, може ли някой от човечеството наистина да разговаря с Бог? Засега оставете настрана разговора — това изискване е малко високо за вас точно сега — има ли някой, който може наистина да разбере сърцето на Бог? Да не говорим за това дали Го удовлетворяваш — можеш ли да разбереш Неговото сърце? Никой не може. Някои хора казват: „Бог е толкова велик, а ние, хората, сме толкова малки. Бог е в небето, а ние сме на земята. Само една Божия мисъл е достатъчна, за да размишляваме върху нея с години — как можем да Го разберем? Това не е лесно постижимо, а да разговаряме с Него е още по-непостижимо“. И така, дали постигането на това е трудна работа? Има ли ниво на трудност? Къде възниква тази трудност? Божиите мисли са във всички Негови слова,

в истината, която Той е изразил, и в Неговия нрав. Ако някой не се стреми към истината, не може да разбере истината, нито може да придобие истината и живота, който идва от Бог, тогава никога няма да може да Го възприеме. Ако някой не възприема Бог, тогава той никога няма да може да дойде пред Него и да разговаря с Него, нито ще е способен да направи това. Какво имам предвид под разговор? Това означава да разголиш сърцето си, да говориш от сърце. Знаете ли как да правите това? Знаеш как да говориш от сърце с родителите си, с братята и сестрите си и с близките си приятели, но никога не знаеш как да говориш с Бог от сърце. Откъде идва проблемът? (Не възприемаме Божието сърце.) Защо не можете да възприемете Божието сърце? (Човек няма истинско познание за Бог.) Това е една от основните причини. Хората не възприемат Божието сърце. Не познават сърцето Му, нито знаят какво мисли Той, какво обича, какво мрази, защо е скръбен или защо е тъжен. Ти не можеш да оцениш тези неща, което доказва, че не си придобил истината или живота от самите Божии слова и сърцето ти все още е далеч от Бог. Какво означава, когато сърцето на човек е далеч от Бог? Първо, това означава, че няма място за Бог в сърцата на хората. Те все още искат сами да си бъдат господари. Подобно поведение води до това, че се бунтуват и се съпротивляват на Бог навсякъде и през цялото време. Дори се отричат от Бог и Го напускат. Някои хора, които се сблъскват с бедствия и нещастия, разбират погрешно Бог и се оплакват от Него. Казват неща, които съдят и отричат Бог. Такива хора вече се съпротивляват на Бог и Го предават. Това е истината за ситуацията. Ако хората живеят в такова състояние, това добро или лошо е за Бог? (Лошо.) Защо е лошо? (Не това иска Бог, не това се надява да види.) Това е един аспект и Бог не се надява да види такива неща. Така че как би се чувствал Бог в сърцето си? (Изпълнен със съжаление и наранен.) Първо, Той би бил наранен. Ако си изпълнен с очаквания към някого и се надяваш, че той ще разголи сърцето си пред теб, но вместо това той се отчуждава от теб и те разбира погрешно, като винаги се крие от теб и те избягва, какво би си помислил? Дори да отвори сърцето си към теб и да разговаря с теб, а казаното от него да не е това, което искаш да чуеш, какво би си помислил? Не би ли се почувствал самотен? (Да.) Първо ще се почувстваш самотен и изолиран, сякаш нямаш близки, нямаш сърдечни приятели, няма с кого да говориш от сърце, на

кого да вярваш или разчиташ. Сърцето ти ще е самотно. В същото време, когато се почувстваш самотен, какво ще си мислиш? Как ще се чувстваш? Няма ли да те боли сърцето? (Да.) Ще те боли. Лесно ли се преодолява тази болка? Какви неща биха могли да намалят тази болка? Как би могъл да промениш тази ситуация? Ако се откажеш от това желание и се престориш, че не виждаш този факт, това би ли свършило работа? (Не.) Тогава какво ще трябва да направиш в края на краищата? Какъв трябва да бъде окончателният избор? Как може да се промени такава ситуация? Бог би могъл да направи две неща. Човекът вероятно има други методи, но изборът на поквареното човечество със сигурност се различава от Божиите начини на действие. Изборът на човека би бил: „Ако не действаш съгласно моята воля, няма да ти обръщам внимание. Ако този човек не става, ще избера друг. Ако първият е лош, ще избера втория“. Бог би ли постъпил по този начин? Със сигурност не. Бог не се отказва от нещата, които иска да направи. Така че какво би направил Бог? Това е въпрос, в който е въплътена безкористната Божия същност. От една страна, Бог би продължил да предоставя безвъзмездно ресурс за потребностите на човека, включително за потребностите на неговия живот и дух, както и за потребностите на неговите обстоятелства, и за различни други потребности. Освен това Бог би направил и второ нещо, което е правил през последните няколко хиляди години. Сещате ли се какво е то? (Да чака.) Какво друго? (Бог би продължил да чака и би продължил да напътства човека.) Изглежда, че имате някакво преживяване от първа ръка, че имате тази нагласа. Точно така, Той би изчакал. Бог не би избрал втори метод, било то да избяга, да се откаже или да намали скръбта Си. Докато Той безвъзмездно предоставя на човечеството ресурс за живот, Той също така безвъзмездно чака. Ето това прави Той. Доколко добре го прави? Ако използваме човешки език, не прави ли Бог много над необходимото? (Бог прави всичко, което може, и всичко, което трябва да направи.) Бог прави всичко това безвъзмездно, за да могат хората да получат вечен живот. Той няма други изисквания. Най-малкото може да се каже, че няма неразумни изисквания към човека. Докато Бог предоставя всичко това на човека, Той същевременно му предоставя, безвъзмездно и постепенно, Своето най-ценно и скъпо нещо, което човекът най-много трябва да цени и пази. Когато хората получат всички тези неща, те

получават щастие, мир, основа за оцеляване и за своите постъпки, както и възможно най-големите предимства. Но в същото време дали някои от тези хора са се замисляли за Бог? Замисляли ли са се какво прави и мисли Той? Не са се замисляли за това, нали? Когато хората получават всичко това, дали някой от тях се пита: „Какво дадохме на Бог в замяна на всичко, което Той ни дари? Какво получава Бог от нас? Когато ние получаваме радост и щастие, Бог щастлив ли е?“. Хората вероятно не се питат и замислят за това. Когато разговарят помежду си за Божиите слова и са потънали в щастие и веселие, дали някой от тях се замисля за Бог? Не се замисля. Хората никога не са се замисляли и не знаят как да мислят. Такива неща не са в сърцата им. В същото време, когато получават всичко това от Бог, те си мислят: „Такъв късметлия съм! Толкова е хубаво да получавам всичко това, толкова съм благословен! Никой не е толкова благословен като мен. Това е наистина благодарение на Бог!“. Хората казват само една дума на благодарност; имат единствено нещо като благодарно настроение. Независимо колко са искрени или колко пламенни са сърцата им, или колко голямо бреме мислят, че могат да носят, и независимо колко от истината мислят, че вече разбират, или какво могат да направят за Бог, дори когато Бог е до човека, Той пак е самотен! Защо казвам, че е самотен? Защото, от началото до края, независимо от това какво Бог дарява на човека, какво прави за него, под каква форма му се явява или по какъв начин върши делото Си върху него, Бог е изолиран от него. Не е ли така? (Така е.) Та в кой момент тази ситуация ще се промени, така че да не е необходимо повече Бог да чака и да не се чувства вече самотен? Какви неща трябва да направят хората и на какво ниво трябва да бъде духовният им ръст, за да се промени това условие, за да се промени това състояние? От какво зависи това? (Зависи от стремежа на хората.) В крайна сметка този въпрос все още зависи от човека, а не от Бог. Както казах, когато човек е способен да говори от сърце с Бог лице в лице и когато сърцето му не е отчуждено, когато е способен да разговаря с Бог и да възприема сърцето Му, когато знае какво мисли Той и какво иска да направи Той, какво обича и какво ненавижда, защо е печален и защо е доволен, тогава Бог няма да е самотен. Ако хората са способни да направят това, тогава те наистина ще бъдат придобити от Бог. Това е истинската връзка, която Бог иска да види между Себе Си и човека. Разбирате ли?

(Донякъде.) Лесно ли е да се оцени Божието сърце? Когато сериозно четеш Божието слово и усърдно обмисляш и преживяваш всяка дума и всяка истина, която Той е изразил, тогава постепенно ще навлезеш в Божието сърце и ще го възприемеш. В същото време, когато възприемеш Божието сърце, ще знаеш как да го удовлетвориш. Ако някой не може да възприеме Божието сърце, тогава как може да Го удовлетвори? Това е невъзможно. Кое е предварителното условие за удовлетворяване на Бог? (Възприемане.) Разбирането и възприемането са на първо място, а след това можете да говорите за удовлетворяване. Труден ли е този въпрос за вас? (Като полагаме усилия и усърдно обмисляме, не е труден.) Всъщност този въпрос не е труден. Хората могат да чуят словата, които Бог изрича, и да видят делото, което Той върши. Те признават тези слова в сърцата си и никой не ги отрича. Това зависи от сърцата на хората — стига да имат сърце за това, то е лесно постижимо. Ако си безсърдечен, тогава това е проблемно. Няма значение колко слова ти се казват — всички са изречени напразно.

Току-що разговарях за това как човекът е най-облагодетелстваният от целия Божи план за управление. Нима това не е факт? Виждали ли сте този факт? (Да.) Някои хора са чули и разбрали, а сега размишляват: „Значи мога да получа истински предимства. Това не е просто детска приказка, аз наистина мога да получа вечен живот!“. Как можете да получите вечен живот? (Да практикуваме в съответствие с Божиите изисквания.) Кой според вас има най-голяма нужда от тези истини, които Бог е изразил? Има ли нужда Бог от тях? (Бог не се нуждае от тях, човекът се нуждае от тях.) Човекът е този, който се нуждае най-много от тях. Бог няма нужда от тях. Бог е предоставил на човека нещата, от които той най-много се нуждае. Не е ли човекът този, който е най-благословен? (Така е.) Ако точно сега ти се даде избор между целия свят и вечния живот, кое би избрал? Някои глупави хора биха казали: „Не искам вечен живот, тъй като не мога да го видя или почувствам. Да се стремя към него ми се струва много уморително. Искам пари, голяма къща и луксозна кола — това са осезаеми предимства!“. Съществуват ли такива хора? Не можете да кажете, че не съществуват, срещат се всякакви идиоти. Както и да говоря, те не разбират, така че оставете ги. Те нямат тази благословия. Сами са направили своя избор. В края на краищата ще получиш това, което си

избрал. Трябва да носиш отговорност за собствения си избор. Трябва да платиш за собствения си избор. Дали това е живот или смърт зависи от пътя, който си избрал. Ако искаш да се съпротивляваш на Бог докрай, значи си на пътя към смъртта. Ако казваш: „Ще живея, като следвам пътя, който Бог ми е посочил“, тогава ще си способен да живееш винаги — това ще се сбъдне. Всяка Божия дума ще се изпълни и ще стане реалност, това не може да се отрече. Някои хора казват: „Как е станало така, че не знам това нещо?“. Ако не знаеш и аз ти кажа, тогава не го ли знаеш? Някои други казват: „Дори да съм чувал за това, не съм го виждал със собствените си очи, затова все още смятам, че не е истинско“. Тогава няма какво да се направи. Ако някой няма вяра, тогава няма да повярва, дори и да го види със собствените си очи. Онези, които нямат духовно разбиране, не знаят дори когато видят, нито пък разбират дори когато чуят. Само тези, които имат духовно разбиране и разбират истината, могат да видят как Божието слово се осъществява и изпълнява всеки ден. Ако вярваш, че Божиите слова постигат всичко, че Бог е всемогъщ, че всички Негови слова ще се осъществят, тогава трябва да се стремиш към истината. Ако виждаш, че Божиите слова се осъществяват и изпълняват в теб, тогава ще имаш вяра в Него. Бъди спокоен, че Божиите обещания и благословии за теб със сигурност ще надхвърлят всичко, което би могъл да искаш или да си представиш!

11 декември 2016 г.

ПОКВАРЕНИЯТ НРАВ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРЕОДОЛЯН САМО ЧРЕЗ ПРИЕМАНЕ НА ИСТИНАТА

Вярата в Бог е правилният път в живота. Бог е избрал всички вас и всички вие сте избрали да Го следвате и да тръгнете по правилния път в живота. Ако наистина успеете да удовлетворите Божиите намерения, да изпълнявате правилно дълга си, да придобиете истината и да бъдете усъвършенствани от Бог, това е идеално. Не е ли това вашето твърдо убеждение, вашето въжделение? (Да, така е.) Добре е, положително е вярващият да има такова въжделение и Бог изпълнява положителните въжделения и твърдите убеждения на хората. Имат ли понякога хората негативни или неправилни въжделения и твърди убеждения? Възможно е, тъй като преди да придобият истината, хората са в нестабилно състояние, дори понякога се влошават. Когато се появят тези негативни неща, те не се ли отразяват на навлизането ти в живота и на нормалните ти взаимоотношения с Бог? Ако хората живеят в тези състояния, условията им няма ли да се влошат и те да станат негативни и слаби? Какво трябва да правят в такива моменти? (Да дойдат пред Бог в молитва.) Е, няма ли моменти, когато хората не желаят да се молят, когато искат да продължат да живеят в порочно състояние, като оставят Сатана да ги манипулира, както му е угодно, докато те се отдават на удоволствия и правят каквото си поискат, без да мислят какъв ще бъде изходът им? Съществува ли такова състояние? (Да.) Проявление на какъв проблем е то? (Отвърнали са се от Бог.) А какво ги е накарало да се отвърнат от Бог? Дали това не е проявление на недостатъчния им ръст и липсата на истина у тях? Това наистина се дължи на недостатъчното им разбиране на истината и на недостатъчния им ръст. Всеки път когато възникне подобна ситуация, когато човек се намира в подобно състояние, той трябва да се моли на Бог, да се уповава на Него и да търси истината. Ако ръстът му е твърде малък и истината не му достига, той трябва да потърси и да общува с някого, който разбира истината, и да получи от него ресурс и подкрепа. Понякога ще трябва да бъде кастрен от друг човек или да бъде дисциплиниран от Бог. Ако не е способен да бъде самостоятелен, това е, защото не разбира достатъчно истината и му липсва ръст. Недостатъчният ръст прави хората

неспособни да се съпротивляват на всякакви негативни, порочни състояния и мисли. Не е ли изтощително да се живее така? В какви състояния обикновено живеят хората с недостатъчен ръст? Някой от вас има ли непосредствен опит в това отношение? Какви състояния ви карат да се чувствате самотни, нещастни, нерешителни, много изтощени и изгубени, сякаш няма път напред, което ви кара да се чувствате мрачни цял ден, без настроение да се молите или да се стремите към истината? Когато се сблъскате с привидно непреодолим проблем, мислите ли понякога да се откажете? (Да.) И така, какво предизвиква появата на тези състояния? Умишлено ли са измислени и планирани в съзнанието на хората? Със сигурност не. Затова помислете върху този въпрос — какво според вас ги причинява? Кажи Ми, ако човек разбира истината, тогава той наистина ще познава собствения си покварен нрав, ще бъде в състояние да вижда ясно истината за собствената си поквара, ще знае с какви истини трябва да се въоръжи, за да изживява човешко подобие, и ще знае как да удовлетвори Бог в различни ситуации, както и правилните начини да се справя с определени въпроси и принципите, които трябва да спазва, докато го прави — когато човек, който притежава такъв ръст, се сблъска с трудности, какво ще бъде състоянието му? Със сигурност все още ще се чувства негативен и слаб до известна степен, нали? (Точно така.) А откъде идва този негативизъм и слабост и как могат да бъдат преодолени? Никога ли не сте се замисляли или не сте търсили отговор на тези въпроси преди? (Рядко.) И така, успели сте да се справите как да е с трудностите и периодите на слабост и негативизъм, без изобщо да сте се отнасяли сериозно към тези въпроси. В такъв случай сте големи късметлии, че сте стигнали дотук, и то само благодарение на Божията благодат, която ви е превела през целия път. Сега какъв беше въпросът, който току-що поставих? (Кое кара хората да живеят в негативно и слабо състояние?) Помислете за момент, имате ли отговор на този въпрос? На теория това е така, защото не разбират истината. В такъв случай какво направлява живота на хората, преди да разберат истината? (Техният покварен сатанински нрав.) Да, не е ли това вашият отговор? Разбрахте ли сега? Когато хората се сблъскат с трудности, искат да се откажат, чувстват се тревожни, слаби, нещастни, възпирани и оковани, сякаш няма път напред, и тогава стават негативни, липсва им вяра и мислят, че вярата в Бог е

безсмислена. Какво причинява това? (Техният покварен сатанински нрав.) Когато хората не разбират истината, с какъв нрав живеят? С каква природа живеят? Какво направлява живота им? (Техният покварен сатанински нрав.) Какви неща могат да се появят у човека в резултат на покварен сатанински нрав? Високомерие, съпротива срещу Бог, предателство на Бог, противопоставяне на Бог. Всички тези страни на покварения нрав носят на хората само нещастие, негативизъм и слабост. Защо покваренят сатанински нрав може да донесе на хората нещастие, негативизъм и слабост, а не може да осигури спокойствие, радост, утеха или щастие на човешкото съзнание? Защо тези негативни неща могат да направят човека негативен? Покваренят нрав е нещо негативно и враждебно на истината, така че не може да изпълнява никакви положителни функции, а само отрицателни. Не може да даде на хората позитивизъм, устременост или оптимистичен начин на мислене, а им носи само слабост, негативизъм и нещастие. Когато сатанинският нрав се е вкоренил в хората и се е превърнал в тяхна природа, това е достатъчно, за да насади тъмнина и злина в сърцата им и да ги накара да се стремят единствено към грешните неща и избират грешните пътища. Какви са въжделенията, надеждите, амбициите, житейските цели и посоки на хората, ръководени от покварен сатанински нрав? Не противоречат ли те на положителните неща? Например хората винаги искат да са известни или да бъдат знаменитости, искат да спечелят голяма слава и престиж и да донесат чест на предците си. Това положителни неща ли са? Те изобщо не са в съответствие с положителните неща. Нещо повече, те противоречат на закона за Божието върховенство над съдбата на човечеството. Защо казвам това? Какъв човек иска Бог? Иска ли Той велик човек, знаменитост, благороден човек или човек, който да разтърси света? (Не.) Какъв човек иска Бог тогава? (Някой, изпълняващ ролята на сътворено същество, което отговаря на критериите, и е стъпил здраво за земята.) Да, и какво още? (Бог иска честен човек, който се бои от Него, отбягва злото и Му се покорява.) (Някой, който стои на страната на Бог по всички въпроси и който се стреми към любов към Бог.) Тези отговори също са верни. Това е всеки, който има същото сърце и ум като Бог. Някъде в Божието слово казва ли се, че хората трябва да се придържат към положението си на хора? (Да, така е.) Какво се казва в него? („Като член на сътвореното човечество, човек трябва да стои на

мястото си и да постъпва добре. Подкрепяй съвестно онова, което ти е поверено от Създателя. Не се дръж по неуместен начин и не прави неща, които са извън способностите ти или са ненавистни на Бог. Недей да се стремиш да бъдеш велик човек, свръхчовек или велика личност и недей да се стремиш да станеш Бог. Това са все желания, които хората не бива да имат. Стремежът да станеш велика личност или свръхчовек е абсурден. Стремежът да станеш Бог е още по-позорен — той е отвратителен и достоен за презрение. Онова, което е ценно и към което сътворените същества трябва най-силно да се придържат, е да станат истински сътворени същества. Това е единствената цел, към която трябва да се стремят всички хора“ (Словото, Т.2 – За познаването на Бог. Самият Бог, единственият I).) След като знаете какво изискват от хората Божиите слова, в състояние ли сте да се придържате към Божиите изисквания в своите постъпки? Винаги ли ви се иска да разперите криле и да полетите, винаги ли искате да летите сами, да бъдете орел, а не птиченце? Какъв е този нрав? Това ли е принципът за вашите постъпки? Постъпките ви трябва да се основават на Божиите слова. Само Божиите слова са истината. Твърде дълбоко сте покварени от Сатана и винаги приемате традиционната култура — думите на Сатана — за истина, за обект на вашия стремеж, което ви улеснява да поемете по грешен път, да вървите по пътя на съпротивата срещу Бог. Мислите и възгледите на поквареното човечество, както и нещата, към които то се стреми, са в разрез с Божиите желания, с истината и със законите на Божието върховенство над всичко, с Неговото устройване на всичко и с Неговия контрол над съдбата на човечеството. Така че независимо колко правилен и разумен е този стремеж според човешките мисли и представи, от гледна точка на Бог той не е положителен и не съответства на Неговите намерения. Тъй като се противопоставяш на факта, че Бог има върховенство над съдбата на човечеството, и тъй като искаш да действаш самостоятелно, като вземеш съдбата си в свои ръце, винаги се блъскаш в стени, и то толкова силно, че от главата ти тече кръв и нищо не ти се получава. Защо нищо не ти се получава? Защото законите, които Бог е установил, не могат да бъдат променени от никое сътворено същество. Божията власт и Божието могъщество са над всичко друго и са неприкосновени за всяко сътворено същество. Хората имат прекалено високо мнение за своите способности. Какво кара хората винаги да искат

да се освободят от Божието върховенство и да управляват собствената си съдба, да планират бъдещето си, да искат да контролират перспективите, посоката и целите на живота си? Откъде идва тази отправна точка? (От покварения сатанински нрав.) Какво тогава носи на хората покваренят сатанински нрав? (Противопоставяне на Бог.) Какво произтича от това, че хората се противопоставят на Бог? (Болка.) Болката е само нищожна част от него — това е унищожение. Това, което виждате точно пред очите си, е болка, негативизъм и слабост, това е съпротива и оплаквания — до какъв изход ще доведат тези неща? До унищожение! Това не е нещо маловажно и не е игра. Хората, които нямат богобоязливо сърце, не могат да разберат това.

Някои хора стават негативни и слаби, щом се сблъскат с малка неприятност, но когато няма такава, са пълни с амбиции и желания, винаги се надяват да станат знаменитост или някакъв експерт. Когато хората живеят с такъв начин на мислене, те просто са доминирани от сатанинската си природа. Когато хората винаги са изпълнени с амбиции и желания, ще могат ли да живеят щастливо? Ако не се отърсиш от тези неща, страданието ти няма да намалее. То винаги ще те преследва. Ще го усещаш като нож, който се врязва в сърцето ти. Как може да се реши този проблем? (Чрез търсене на истината и стремеж към нея.) Всички вие повече или по-малко сте в състояние да говорите за широкото понятие за търсенето на истината и всички сте наясно с него. Когато се сблъскате с проблем, първо трябва да потърсите истината. Покваренят нрав на човека може да бъде преодолян само чрез търсене, разбиране и придобиване на истината. Само след като преодолеят своя покварен нрав, хората могат да изпитат истинска радост, спокойствие, утеха и щастие и само тогава могат да дойдат наистина пред Бог. Това решава проблема из основи. Сега как трябва да се пристъпи към търсене на истината? Какви подробности включва това? Кой може да обясни? (Когато усетите, че мислите за статус и репутация или активно се стремите към тях, не пренебрегвайте тези мисли и поведение. Опитайте се да ги разберете и да ги разнищите според Божието слово. Признайте, че това е вреда, причинена на човека от сатанински покварен нрав. Признайте, че вървите по грешен път, и след това яжте и пийте Божието слово, молете се на Бог и разчитайте на Него да счупи оковите, които Сатана използва, за да

привърже човека.) (Най-важната част е да признаете погрешните гледища, които стоят зад стремежа ви, да разберете вредата, която сатанинският покварен нрав причинява на хората, и да преобърнете възгледите си за нещата. След това трябва да идвате по-често пред Бог в молитва, да се сближавате с Него и постепенно да изграждате нормални взаимоотношения с Него.) Нещо друго? (Ако понякога се чувствате слаби и негативни и не можете да определите причината или покварения нрав, който причинява тези чувства, първо трябва да се молите на Бог и да Го помолите да ви просветли. Можете също така да се разкриете пред някои братя и сестри и да общувате с тях. Като чуете тяхното общение за преживяванията им, можете да изясните разбирането си за това състояние, след което трябва да потърсите съответните пасажи в Божието слово, с които да го преодолеете.) Продължете. (Ако, когато нещо не върви по начина, по който сте искали, винаги търсите под вола теле, анализирайки кой е прав и кой не, то в тези моменти първо трябва да смълчите сърцето си пред Бог и да се подчините на ситуацията — да се молите на Бог и да търсите от Него с вяра в Неговото върховенство. Тогава Бог ще ви просветли и ще ви позволи да разберете Неговото намерение. След това, когато преразгледате ситуацията, ще разберете каква поквара сте разкрили и какво е Божието намерение. Така аз навлязох в истината.) Всички вие трябва да се упражнявате в разговаряне за истината — да споделяте знанията, преживяванията и идеите си и да се научите как да се разголвате в общуването. Ако го правиш, ще печелиш все повече и повече и ще разбираш все повече и повече. Някои от вас току-що споделиха личното си познание за преживяване и всеки от вас имаше да каже нещо различно. Страхотна работа, всички споделихте нещо много практично. След като изслушах вашето общение, виждам, че всички вие сте израснали и сте имали някакво навлизане в живота през последните няколко години на изпълнение на дълга си. Имате някакви знания и преживявания по въпросите за вярата в Бог, а не само прости декларации, и сте положили основите. Това е отлично. Изглежда, че да вярваш в Бог не е толкова трудно — стига човек да е искрен, да слуша Божиите слова и да прави всичко, което Бог му казва, стига да е способен да практикува истината, той ще може да изпълни Божиите изисквания. В заключение, има един факт за вашата вяра в Бог, който трябва да разберете преди всички останали — вярата в Бог не означава просто да вярвате в

името на Бог, още по-малко да вярвате в неясния бог на вашето въображение. Вярата в Бог означава, че трябва да вярваш, че Бог е практичен. Трябва да вярваш в същността на Бог, в Неговия нрав и в това, което Той притежава и представлява. Трябва да вярваш във факта, че Бог има върховенство над съдбата на човечеството и че Той има върховенство над твоята съдба. И така, какво означава да вярвате? Не означава ли, че хората трябва действително да си сътрудничат и да практикуват това? Например, когато някои хора се сблъскат с неблагоприятна ситуация, те ще започнат да се оплакват и да обвиняват другите. Никога не се замислят, че може би сами са си я причинили, а вместо това винаги прехвърлят отговорността на някой друг. Тогава се чувстват доволни и спокойни и си мислят: „Проблемът е решен, затруднението го няма. Когато вярваш в Бог по този начин е толкова приятно и лесно!“. Какво мислите за този начин на решаване на проблемите? Може ли човек да придобие истината, като практикува по този начин? Показва ли това отношение на покорство към Бог? От каква гледна точка и с какви средства такива хора вярват в Бог? Прилагали ли са в своето ежедневие думите „Бог има върховенство над съдбата на човечеството, всички събития и всички неща са в Неговите ръце.“? Когато анализират проблема, използвайки човешки ум, когато решават въпроса, използвайки човешки средства, вярват ли в Божието върховенство? Покоряват ли се на Божието върховенство и подредба на хората, събитията и нещата? Очевидно не. Първо, те не се покоряват. Това вече е грешка. Второ, те не са в състояние да приемат от Бог ситуацията, хората, събитията и нещата, които Той нагласява за тях, не поглеждат под повърхността. Те гледат само как изглежда ситуацията отвън, след това я анализират с помощта на човешкия си ум и се опитват да я разрешат с човешки методи. Не е ли това още една грешка? Голяма грешка ли е това? (Да, така е.) Защо е така? Те не вярват, че Бог има върховенство над всичко. Мислят си, че всичко се случва случайно. В техните очи нито едно нещо не се управлява от Бог, а повечето неща се случват заради действията на хората. Това вяра в Бог ли е? Имат ли те истинска вяра? (Не.) Защо не? Те не вярват, че Бог господства над всичко. Не вярват, че Бог господства над всички неща и всички събития — че Бог господства над всяка ситуация. Ако нещо не върви, както са си го представяли, те не са в състояние да го приемат от Бог. Не вярват, че Бог може да нагласи тези ситуации, защото

смятат, че Бог не може да види такива неща; вярват, че тези ситуации се случват случайно в резултат на действията на хората, а не са нагласени от Него. Не вярват в Божието върховенство. Тогава каква е същността на тяхната вяра? (Те са неверници.) Точно така, те са неверници! Неверниците не приемат нищо от Бог. Вместо това си блъскат главата в опит да се справят с нещата, като използват човешка гледна точка, ум и методи. Такова е поведението на неверниците. Когато в бъдеще се сблъскате с такъв човек, трябва да развиете известна проницателност по отношение на него. Неверниците са добри в това да задействат мозъка си и да раждат идеи, когато възникнат проблеми. Постоянно изследват разглеждания въпрос и се опитват да го разрешат, като използват човешки методи. Винаги гледат на хората и нещата, като използват човешки разсъждения и сатанински философии или като се основават на закона, без да вярват, че Божието слово е истината или че Бог господства над всичко и го устройва. Всичко, което се случва, е по волята на Бог, но неверниците не са в състояние да приемат това от Него и винаги гледат на нещата въз основа на човешки представи и въображения. Въпреки че неверниците обикновено казват, че вярват, че съдбата на човека е в Божиите ръце и че са готови да се покорят на Божието върховенство и разпоредби, когато действително ги сполети нещо, те не са в състояние да приемат, че това е от Бог, и развиват представи за Него. Такова е поведението на неверниците. Има ли такива хора в живота ви? Вие самите държите ли се понякога по този начин? (Да.) Вие се държите като неверници, но всъщност неверници ли сте? Вярвате ли, че Бог властва над всичко? Признавате ли факта, че всички хора, събития, неща и всяка ситуация са в Божиите ръце? Колко неща можете да приемете от Бог? Колко проблеми сте разрешили с помощта на човешки методи? А колко често живеете според покварения си нрав? Колко често сте в състояние да се покорявате на Бог? Размишлявайте върху тези въпроси, със сигурност знаете отговорите им в сърцата си. Лесно ли е да се приемат нещата от Бог? (Ще има вътрешна борба.) Вярно е, че ще има борба, но какъв е резултатът от тази борба? Успех или провал? (Понякога провал, понякога успех.) Ако са разделени поравно, тогава все още има надежда за вас, но ако често се проваляте и рядко успявате, това доказва, че не сте човек, който обича истината. Неуспехът е нещо нормално — не се страхувайте от него, не се обезкуражавайте, не ставайте негативни и не

отстъпвайте, а продължавайте да полагате усилия. Неуспехът не е нещо лошо. Хората могат най-малкото да извлекат полза от неуспеха, което е нещо хубаво!

Процесът на придобиване на истината от хората е като излизане на смел воин на бойното поле, готов да се бие срещу всякакви врагове във всеки един момент. Враговете на тези, които се стремят към истината, са различните страни на покварения нрав на Сатана. Тези хора се борят със своята покварена плът. Казано накратко, те се сражават със Сатана. А какво оръжие използват, за да се бият със Сатана? Разбира се, това е истината, това е следването на Божието слово. За да победи Сатана, какъв аспект от истината първо трябва да практикува човек? Това е да се покориш на Бог, на Неговото слово и на истината. Това е урокът, в който човек трябва да навлезе най-напред, когато се бие със Сатана. Ако не си в състояние да приемеш нещата, които ти се случват от Бог, няма да си в състояние да се покориш на Бог и следователно няма да си в състояние да се смълчиш пред Бог, за да се молиш или да търсиш истината. Ако не можеш да се молиш на Бог или да търсиш истината, няма да разбереш истината или защо Бог би нагласил тези ситуации или тези хора, събития и неща за теб — ще се объркаш напълно. Ако не можеш да търсиш истината, няма да можеш да победиш покварения си нрав. Само като победиш покварения си нрав и покварената си плът, можеш да унижиш Сатана и дяволите на духовния свят. Борбата със Сатана зависи най-вече от търсенето на истината. Ако не разбираш истината, всеки проблем или представа, които се появят у теб, могат да те направят слаб и негативен. Ако разкриванията на покварен нрав никога не бъдат преодолени, вероятно ще паднеш и ще се провалиш и ще ти бъде трудно да се изправиш отново. Някои се препъват, когато се сблъскат с изкушението, други стават негативни, когато се сблъскат с болезнена болест, а трети падат по лице, когато се изправят пред изпитание. Такива са последиците от това човек никога да не се стреми и да не търси истината, за да преодолее покварения нрав, който разкрива. Какво мислите вие — дали сатанинският нрав причинява много неприятности на хората? (Да.) Колко неприятности? (Той пречи на хората да се изправят пред Бог и ги прави неспособни да Му се покорят.) Ако хората не могат да се покорят на Бог, с какво ще живеят? (Ще живеят със сатанински покварен нрав.) Когато хората живеят със сатанински покварен нрав, те често разкриват

представи и стават избухливи. Например, ако направиш нещо нередно и някой брат или сестра те разобличи или те кастри, как трябва да се покориш на Бог и да потърсиш истината? Има поука във всичко това. Може би започваш да размишляваш върху това, като си мислиш: „Този човек обикновено гледа на мен отвисоко, а този път е намерил нещо, което да използва срещу мен. Той се е настроил срещу мен, така че няма да се правя на мил. Не бива да се заиграва с мен!“. Това не е ли избухливост? (Да, така е.) Какво означава избухливост? (Това е, когато сатанинският нрав на човека избухва, щом интересите му са накърнени или славата, придобивките и статусът му са засегнати, и той казва или прави нещо импулсивно. Това е моето разбиране за това какво означава избухливост.) Това разбиране по принцип е правилно. Кой може да добави нещо към него? (Когато нещо сполети човек и той не търси истината, а вместо това се разтовари от нещата, които естествено съществуват в него, това е избухливост.) Думата „естествено“, която тя използва, е много подходяща. След като хората са били покварени от Сатана, когато най-естественият, най-примитивният им нрав, който идва от самия им корен, е разобличен, това се нарича избухливост. Това е нещо, което не минава през мисълта, умствена обработка, обмисляне и опаковане, а просто излиза навън. Това е избухливост. Всичко, което разкриват хората, които живеят в покварен нрав, е избухливост. Тогава защо нещата, които естествено се разкриват от човешката природа, не са в съответствие с истината? Защо хората проявяват избухливост? Каква е причината? Причината е в сатанинската природа на човека. Вроденият нрав на човека е нрав на избухливост. Когато бъде нанесена вреда на интересите, тщеславието или гордостта на човек, ако той не разбира истината или не разполага с истината реалност, той ще позволи на покварения си нрав да диктува отношението му към тази вреда и ще бъде импулсивен, и ще действа прибързано. Това, което проявява и разкрива тогава, е избухливост. Положително или отрицателно нещо е избухливостта? Очевидно е отрицателно. За човек не е добре да живее по избухлив начин. Това вероятно ще доведе до беди. Ако нечия избухливост и поквара бъдат разобличени, когато се случи нещо, това човек, който търси истината и се покорява на Бог ли е? Очевидно е със сигурност, че такъв човек не е покорен на Бог. Що се отнася до различните хора, събития, неща и среди, които Бог нагласява за хората, ако някой не

може да приеме, че са от Бог, а се справя с тях и ги разрешава по човешки, какъв ще е резултатът от това накрая? (Бог ще отритне този човек.) Бог ще намрази този човек, така че ще бъде ли това поучително за хората? (Не, няма да бъде.) Те не само ще претърпят загуби в собствения си живот, но няма да служат за поука на другите. Нещо повече, те ще позорят Бог и Той ще ги отритне. Такъв човек е изгубил свидетелството си и е нежелан, където и да отиде. Ако си член на Божия дом, но винаги си избухлив в действията си, винаги излагаш на показ естественото у теб и винаги разкриваш покварения си нрав, вършиш нещата с човешки средства и с покварен сатанински нрав, крайната последица ще бъде извършването на зло и твоята съпротива срещу Бог — и ако през цялото време не се покаеш и не можеш да стъпиш на пътя на стремежа към истината, ще трябва да бъдеш разкрит и отстранен. Нима проблемът да живееш, като се уповаваш на сатанински нрав и да не търсиш истината, за да го преодолееш, не е сериозен? Един от аспектите на проблема е, че човек не израства и не се променя в собствения си живот. Освен това той ще влияе неблагоприятно на другите. Те няма да вършат нищо добро в църквата и с времето ще донесат големи неприятности както на нея, така и на Божиите избраници — подобно на воняща муха, която прелита напред-назад над масата за хранене, предизвиквайки погнуса и отвращение. Вие искате ли да бъдете такъв тип човек? (Не.) Е, тогава как трябва да действате, за да угодите на Бог и да назидавате другите? Независимо от това какъв покварен нрав сте разкрили, първо трябва да се успокоите, да побързате да се изправите пред Бог в молитва и да потърсите истината, за да го преодолеете. В никакъв случай не трябва да продължите да разкривате поквара, като следвате собствената си воля и избухливост. Във всяка секунда от всяка минута на всеки ден от живота ти, каквото и да правиш и каквото и да мислиш, Бог те проучва внимателно и наблюдава. Какво наблюдава Бог? (Какво мисли човек и как реагира, когато се сблъсква с хората, събитията или нещата, които Бог е нагласил за него.) Точно така, и с каква цел Бог наблюдава тези неща? (За да види дали това е човек, който се бои от Бог и отбягва злото.) Това е част от причината. Каква е основната причина? Помислете внимателно върху това. (За да види дали този човек има сърце да търси истината и да се покорява на Бог.) Дали става дума за това да се боиш от Бог и да отбягваш

злото, или да търсиш истината и да имаш богопокорно сърце, всички тези неща засягат въпроса за това какъв път е избрал да извърви човек. Защо Бог постоянно проучва внимателно хората? За да види по какъв път вървиш, какви са целите и посоката на живота ти, дали си избрал пътя на стремеж към истината или пътя на лицемерните фарисеи. За да види по кой точно път си поел. Ако си избрал правилния път, Бог ще те направлява, просветлява, ще ти предоставя необходимото и ще те подкрепя. Ако си избрал грешния път, това показва, че напълно си обърнал гръб на Бог, така че Той естествено ще те изостави.

Има хора, които винаги проповядват думите и доктрините и престъпват истините принципи във всичко, което правят, дори вършат неща, които вредят на интересите на Божия дом, но защо не са дисциплинирани или укорени? Някои хора не могат да разберат този въпрос. Нека ви кажа, че Бог вече се е отказал от такива хора. Без значение колко години даден човек е бил вярващ, ако Бог реши да изостави този човек, това е много сериозен въпрос! Какво е Божието намерение и желание по отношение на пътя, по който Той се надява да вървят хората? Когато Бог нагласява определени ситуации за хората, Той надява ли се те да се покорят или да се опълчат? Надява ли се, че те ще търсят и ще придобият истината, или ще я пренебрегнат и ще спрат да напредват? Какво е Божието отношение към този въпрос? Какво очаква Той от хората? Той се надява, че те ще могат да се покорят и да сътрудничат активно на делото Му, без да стават негативни, да се отпускат или да го пренебрегват. Някои хора се отнасят равнодушно към дълга си — когато им бъде възложена някаква задача, те ще я изпълнят, както намерят за добре, но няма да търсят истината или Божиите намерения. Те смятат, че в този подход няма нищо лошо — тъй като не нарушават никакви управленски закони, не накърняват Божия нрав, не прекъсват и не смущават работата на църквата и все пак изпълняват дълга си, те смятат, че няма да бъдат заклеймени. Какво мислите за подобно отношение? (Не е добро. Това е негативно, пасивно, равнодушно отношение, което Бог ненавижда.) Какво означава равнодушно отношение? Защо Бог го ненавижда? Каква е същността на този вид отношение? (Мога да споделя малко от моя опит в това отношение. При изпълнение на дълга си неотдавна следвах собствената си воля и нарушавах принципите. След като бях кастрен, не се самоанализирах и

разбрах погрешно Бог, а се предпазих от Него. Сърцето ми беше затворено за Бог, не исках да се приближа до Него и не Му се молех. Отношението ми беше равнодушно и това ме правеше негативен, пасивен и нещастен към онзи момент. Защото след като сърцето ми беше затворено за Бог, сякаш най-важният стълб на живота ми се беше срутил и аз продължавах да се чувствам нещастен. Отвън изглеждаше, че изпълнявам дълга си, без да проявявам отявлено бунтарско поведение, но не получавах просветление от Светия Дух и нямах нагласа за активно сътрудничество с Бог. Да поддържам тази равнодушна, негативна и немотивирана нагласа беше същото като бавно да се самоубивам. Хората, които се отвръщат от Бог, приличат на дърво, чиито корени са изсъхнали. С прекъсването на ресурса за живот клоните и листата постепенно изсъхват, докато цялото дърво загине.) Това беше много добре обяснено. Може би по-голямата част от хората са в това състояние — те правят всичко, което се иска от тях, без да създават проблеми, без да вършат зло или да пречат — те са просто равнодушни. Защо Бог се отвращява от този вид отношение? Каква същност показва такова отношение? То е същност на негативизъм, предизвикателство и отхвърляне на истината. Бихте ли казали, че Бог е този, който пръв се отрича от хората, или хората са тези, които първи се отричат от Бог? (Хората го правят първи.) Ако пръв се отречеш от Бог, сърцето ти се затваря за Бог, което е сериозен проблем. „Затваряне“ е един от начините да се изрази това. Онова, което се случва в действителност, е, че хората затварят сърцата си, изключват Бог, което означава: „Не те искам повече, прекъсвам всички връзки с теб и прекратявам всякакъв контакт между нас“. Когато едно сътворено същество има такова отношение към своя Създател, как Бог се справя с това? Какво е Неговото отношение? Когато вижда хора в такова състояние, Той изпитва ли радост, ненавист или тъга? Първо, Той изпитва тъга. Когато вижда, че хората са се вцепенили прекалено и напълно не желаят да приемат истината, Бог се чувства разочарован, а след това ги ненавижда. Когато сърцето на даден човек е затворено за Бог, как ще подходи Той към това? (Бог ще нагласи някои ситуации, които ще му позволят да разбере Неговите намерения и да отвори сърцето си за Него.) Да, това е един от активните подходи на Бог. Той понякога прави такива неща, но понякога — не. Понякога Той ще скрие лицето Си и ще изчака подходящия момент, в който ти да отвориш

сърцето си за Него. Когато си Го приел в сърцето си и си в състояние да приемеш истината, Той ще продължи да проявява милост към теб и да те просветлява. Като цяло обаче, ако имаш такова отношение, с напълно затворено за Бог сърце, което отхвърля нормалните отношения и всякакъв контакт с Него, тогава ти отхвърляш Божието върховенство над себе си и Неговите напътствия. То е същото като да Го отхвърляш като твой Бог и да не искаш Той да бъде твой Господ. Ако Го отхвърляш като твой Бог и Господ, може ли Той все още да върши делото си върху теб? (Не.) Тогава единственото, което Той може да направи, е да те изостави. Само след като разбереш какво се е случило, осъзнаеш грешката в поведенията си и знаеш да се покаеш, Божието дело върху теб може да започне отново. Така че когато се сблъска с подобно равнодушно отношение, Бог със сигурност няма да върши делото Си, Той ще загърби такива хора. Вие имате ли някакво подобно преживяване? Такова състояние спокойно и радостно ли е или е непоносимо и злочесто? (Непоносимо и злочесто е.) Колко е злочесто? (Все едно си жив труп. Това е безмислено, бездушно съществуване като на звяр.) Ако Бог не е в сърцето на някого, тогава сърцето му е празно. Същото е, като да няма дух. Не означава ли това, че той се е превърнал в бездушен мъртвец? Колко ужасяващо! Човек може да предаде Бог навсякъде и по всяко време. С малко невнимание може да се отрече от Бог в сърцето си, след което положението му веднага се променя — състоянието на духа му веднага се влошава, той вече не усеща Божието присъствие, а зависимостта му от Бог и връзката му с Него изчезват напълно, подобно на сърце, което е спряло да бие. Това е опасна ситуация. Какво може да се направи с такова състояние? Трябва да имаш правилна нагласа и незабавно да се помолиш на Бог и да се покаеш. Ако човек винаги живее в негативно, предизвикателно състояние, състояние, в което е напълно изоставен от Бог и не може да Го достигне, това е опасно! Дали сте осъзнали до какви нежелани последствия може да доведе тази опасност? Не става въпрос само за загубите, които човек може да преживее — какви други последствия може да има? (Може да бъде обладан от зли духове.) Това е една възможност. Има много други възможности. (Може да извърши тежко зло и да бъде разкрит и отстранен от Бог.) Това също е възможно. Има ли още нещо? (Може да се отдалечава все повече и повече в отношенията си с Бог.) И така, ако това състояние

продължава, смятате ли, че този човек в крайна сметка ще се замисли да не вярва повече в Бог? (Ще го направи.) Това не е ли ужасяващо? (Да.) Ако човек има това зло желание да се откаже от вярата си, това е най-ужасяващото нещо, защото вече е предал Бог в сърцето си и Бог няма да спаси такъв човек.

Като вярващ, човек трябва да поддържа нормални отношения с Бог. Това е много важно. Когато отношенията на човека с Бог са нормални, той ще бъде в добро състояние. Когато състоянието му е лошо, отношенията му с Бог няма да са нормални. Сърцето на човека ще бъде в две напълно различни ситуации в зависимост от това дали е в добро или лошо състояние. Когато човек е в добро състояние, той ще усеща определена сила в сърцето си — сила, която го подтиква никога да не сключва брак, да следва Бог докрай, независимо колко страда, и да остане предан на Бог до края, до смъртта. Как се появява тази решителност? (Тя идва от някакъв вид устрем, който притежават хората.) Намира ли Бог този устрем за приемлив? Този вид решителност нещо положително или нещо отрицателно е? (Положително.) Бог намира ли положителните неща за приемливи? (Да.) Бог внимателно проучва сърцата на хората. Проучва внимателно това, което хората мислят дълбоко в сърцата си, и какво е състоянието им там. Така че когато изразиш този вид желание и решителност в сърцето си, Бог проучва внимателно и това. Откъде идва тази решителност? Дали идва от естествеността и избухливостта на човека? (Не, тя се внушава на хората чрез делото на Светия Дух.) Точно така. Когато хората живеят в правилното състояние, Светият Дух им дава този вид сила, която им позволява да имат такава решителност. Това е нещо положително и то се дава на хората от Светия Дух заради тяхното сътрудничество и жертва. Случва ли се хората сами да имат такава вяра? Разбира се, че не, нали? Когато хората имат само малко решителност да сътрудничат, Светият Дух им дава такава мощна мотивация! Какво разбирате сега от това? (Хората трябва да останат с Бог. Без Бог има само смърт.) „Хората трябва да останат с Бог“, това е вярно. Това е знание, придобито от преживяване. Ако отвориш сърцето си за Бог, ако имаш тази малка частица решителност и си способен да оголиш сърцето си в молитва пред Бог, Той ще ти даде тази сила. Тя ще продължи през целия ти живот и ще ти позволи да имаш такава дълбока решителност и

да кажеш: „Принасям целия си живот на Бог, ще го прекарам, като отдам всичко на Него и живея за Него!“. Това е факт. Така мислят хората и така искат да постъпват. Ако обаче някой следва Бог и изпълнява дълга си, като разчита на собствения си ум, мисли, заложби и дарби, тогава колко сила ще има той? Ако нямаш решимостта да се стремиш към истината, тогава никаква упорита работа няма да ти помогне. Тази вътрешна сила не може да бъде постигната от човека. Тя се дава от Бог. Как хората губят тази сила? Каква е причината за това? Когато Бог вече не е в сърцата им, тази сила изчезва. Когато хората имат тази сила, тя е дело на Светия Дух, тя е сила, дадена на хората от Бог — всичко е дело на Бог. Ако сърцето ти е затворено за Бог, ако казваш „не“ на Бог и отхвърляш Неговото върховенство и устройване над живота си, както и всякаква среда, хора, събития и неща, които Той е подредил около теб, тогава дори няма да имаш сърце да се стремиш към истината. Когато хората загубят Бог, това наистина е нещо ужасно. Това е факт. Онези, които са загубили Бог, са едно нищо. Ако човек затвори сърцето си за Бог, той може дори да си помисли да не вярва в Бог, което може да се разкрие по всяко време и на всяко място. Най-ужасното в случая е, че тези негови мисли ще се засилват все повече и повече, до такава степен, че може дори да съжалява за всичко, от което се е отрекъл и което е отдал, за решителността, която някога е притежавал, и за страданията, които е понесъл. Положението му ще бъде съвсем различно от това, което е било, сякаш е съвсем друг човек. Как се случва това? Ако човек може да се покори на хората, събитията, нещата и средата, които Бог е устроил за него, той може да живее спокоен и радостен живот. Ако винаги се опитва да избяга от хората, събитията и нещата, които Бог е устроил, и не желае да се покори на средата, в която се намира, и над която Бог има върховенство, какво положение ще произлезе от това? (Нещастие и мрак.) Ще изживее мрак, нещастие, възбуда, постоянна тревога и тъга. Не е ли това огромна разлика? (Така е.) Когато хората живеят в добро състояние, то е като да живееш в рая, точно пред Бог. Когато са в лошо състояние, то става все по-мрачно, а Бог остава извън обсега им. Да живееш в мрачно състояние не е по-различно от това да живееш в ада. Усещали ли сте някога страданието на ада? Приятно ли е то или непоносимо? (Непоносимо.) Как бихте го описали с едно изречение? (По-лошо е от смъртта.) Точно така, по-лошо

е от смъртта. Умирането би било много по-приятно от живеенето, то е толкова мъчително. Каза го много добре, точно така стоят нещата.

Всички трудности, с които се сблъскват хората, както и цялата им негативност и слабост, са пряко свързани с покварения им нрав. Ако покварения им нрав може да бъде преодолян, може да се каже, че всички трудности във вярата им ще бъдат повече или по-малко преодолени — нищо няма да ги възпрепятства да търсят истината, няма да срещат трудности при практикуването на истината и нищо няма да им пречи да се покорят на Бог. Така че преодоляването на покварения нрав е от решаващо значение. Бог иска от хората да се стремят към истината и да бъдат честни, което е свързано с преодоляването на покварения нрав и с постигането на промяна в нрава. Целта на търсенето на истината е да се разреши проблема с покварения нрав, а стремежът към истината е с цел да се постигне промяна в нрава. Как човек търси истината? Как може да придобие истината? Какво казах преди малко? (Вярвайте, че Бог господства над всичко, и се покорявайте на средата, която Той е нагласил.) Да, имайте вяра, покорявайте се, опитвайте се да извличате поуки, търсете истината и се придържайте към дълга си в средата, която Бог е нагласил. Ако можеш да извлечеш поуки от средата, която Бог е нагласил, няма ли да ти е лесно да се покориш? (Да, ще бъде.) Не е ли вярно, че когато търсиш истината и извличаш поуки, ще избегнеш разкриване на покварения ти нрав и ще предотвратиш разобличаване на избухливостта ти? По време на този процес няма ли да избегнеш използването на човешки методи и човешко мислене, за да се справиш с хората, събитията и нещата, които Бог е нагласил за теб? По този начин няма ли да бъдеш в нормално състояние? А когато си в нормално състояние, няма ли да можеш да живееш постоянно пред Бог? Тогава ще бъдеш в безопасност. Ако можеш да идваш често пред Бог, постоянно да живееш пред Него, често да търсиш Неговите намерения в средата, която Той е нагласил за теб, и да се покоряваш на всички хора, събития и неща, които Той е нагласил, тогава няма ли да живееш винаги под Божия поглед и под Неговата грижа? (Да.) Когато съдбата ти е под Божието върховенство и е наблюдавана и управлявана от Него, когато всеки ден се радваш на Божията закрила, няма ли да си най-щастливият човек? (Точно така.) Това е краят на нашето общение по тази тема. Занапред всички вие можете да общувате по нея

заедно, да обобщавате и да споделяте разбирането си за нея. Разбери как да живееш щастливо и как да спечелиш Божието приемане, както направи Йов, така че Бог да те държи в сърцето си и да каже, че си човек, когото обича. Разбери как да стъпиш на правилния път в живота, както направи Йов — а именно да се боиш от Бог и да отбягваш злото.

25 януари 2017 г.

ШЕСТ ПОКАЗАТЕЛЯ ЗА ИЗРАСТВАНЕ В ЖИВОТА

Имате ли в момента всички път и растеж по отношение на вашето навлизане в живота? Знаете ли какви са признаците на растежа при навлизането в живота? Кои промени в духовното състояние или кои проявления, различни от онези, които преди си имал, ти позволяват да почувстваш, че имаш житейски растеж или позволяват на братята и сестрите да видят, че си израснал и че нравът ти е започнал да се променя? По отношение на духовното състояние, когато някой преживява растеж при навлизането си в живота, той вече не изпитва неяснота във вярата в Бог, не се колебае и има път, който да следва. Той знае, че вярата в Бог е за спасение и знае, че само онези, които се стремят към истината, могат да постигнат спасение. Да виждат ясно и да стъпят на този път първо дава на човешките сърца покой и утеха. Имате ли този покой и утеха в сърцата си сега? (Да. Когато се сблъскаме с хора, събития или неща и сме способни да разберем Божиите намерения и да видим, че тези ситуации са нагласени от Бог специално заради нещата, които ни липсват — че те са точно нещата, от които се нуждаем — в този момент изпитваме умствен покой. Когато обаче се срещнем с трудности и не знаем как да се справим с тях, изпитваме тревога.) Независимо какво е обикновено вътрешното ви състояние, когато се натъкнете на трудности, първо погледнете голямата картина: не мислите ли в сърцата си, че избирането на пътя на вярата в Бог е правилно, че е напълно естествено и обосновано? Не сте ли определили вече, че този път е правилният в живота? Нямате ли непоколебимостта и решимостта да продължите, без да се двоумите? Не е ли това вашето състояние? (Това е.) Това е един променящ се аспект, който е първият показател, че животът ви расте. В допълнение по отношение на много неща — например хората, света, това общество, житейския път, житейските цели и посока, смисъла и ценностите, които имате в живота — има ли промени в мислите и възгледите ви? (Има някои промени.) Когато хората редовно слушат проповеди, има някои промени в изпълнението на дълга им, в поведението и държанието им и в мислите им. Но променили ли са се наистина във възгледите си за хората, нещата и житейските цели и посока? Ако са се променили в това отношение, тогава това включва

навлизане в живота. Степента, до която се променяш, е доказателство за това колко навлизане в живота имаш. Много хора все още са обърканi за този аспект на нещата. Те не знаят как да възприемат хората или нещата, нито знаят как да преживяват нещата и обстоятелствата, с които се сблъскват. В сравнение с времето, преди да повярват в Бог, на повърхността изглеждат сякаш са възприели някои правилни възгледи, които са в съответствие с истината, но не знаят как да ги прилагат, когато се сблъскат с неща, и не могат да ги отнесат към тези неща. Истинска промяна ли е това? (Не е.) Това не е истинска промяна. Колко показателя са споменати, за да видите дали човек е преживял растеж при навлизането в живота си или не? (Два.) Това са първите два показателя по отношение на теориите и истината на виденията.

Когато отсъждате дали някой е преживял растеж при навлизането в живота си или не, има няколко други показателя, свързани с практиката. Първо, изходният и най-основен показател е този: колко време всеки ден, независимо с какво си зает или какъв дълг изпълняваш, сърцето ти е спокойно пред Бог и живее в Неговото присъствие. Това съотношение е решаващо. Ако прекарваш почти целия ден, зает с външни дела и работиш за издръжката си, без да отделиш някакво време, за да четеш Божиите слова или да Му се молиш, без да посвещаваш мислите си да разсъждаваш за истината, тогава връзката ти с Бог е ненормална. Ти нямаш място за Бог в сърцето си и не приемаш вярата си в Бог като нещо важно. Ако сърцето ти винаги живее в такова състояние, ще се отдалечаваш все повече от Бог, вярата ти в Него ще става все по-малка и ще станеш негативен и слаб, когато ти се случват неща. Когато това се случи, вътрешното ти състояние става все по-ненормално. Тоест независимо дали си или не си в положение на вяра в Бог, независимо дали имаш или нямаш нормалното състояние, което вярващият в Бог трябва да има, колко време живееш в това нормално състояние и извън многобройните неща на физическия живот, които заемат сърцето ти, колко време прекарваш пред Бог — това е първият показател по отношение на практиката. Встрани от физическия си живот някои хора прекарват много малко време в четене на Божиите слова или в общение за истината. През повечето време те посвещават живота си на външни въпроси, като живеят заради плътските наслади. Това не е ли живот в покварен нрав? Ако някой често живее в покварен

нрав, неговата съпротива и бунтарство срещу Бог ще расте, което води до ненормална връзка с Бог, равносилно на това да нямаш никаква връзка с Него. Следователно запазването и поддържането на нормални отношения с Бог важно ли е или не? (Важно е.) Колко е важно? Къде е важно? (Ако човек няма място за Бог в сърцето си, докато изпълнява дълга си, тогава се уповава на себе си, което изобщо не е практикуване на истината. Така този човек не може да има навлизане в живота.) Може би вие сте способни да разберете това на теория, но не можете да говорите ясно за практичния аспект. Под това имам предвид, че мнозинството от хората не са много наясно с този аспект от истината и не го разбират добре и вие имате само малко възприятийно познание нали? (Така е.) Тогава питам всички ви, ако вярващ в Бог често няма нищо общо с вярата в Бог или със Самия Бог в действията, думите, постъпките си, справянето с нещата или когато изпълнява дълга си, тогава ще има ли той нещо общо с истината всичките им действия? (Няма да има.) За кого прави всичко това? Върху каква основа е изградено всичко това? Откъде идва отправната му точка, мотивациите, целите и принципите? Ако някой е неспособен да има нормална връзка с Бог и нищо, което прави, не е свързано с Бог, тогава на какво се уповава, за да действа? Какъв е източникът на действията му? (Сатанински философии.) Тези хора разчитат на сатанински философии, за да действат, това поне е очевидно. Ако това, което човек изразява и изживява, докато действа и изпълнява дълга си, няма нищо общо с Бог — последствията от което са, че няма нищо общо с истината — тогава на какво се уповават тези хора, докато са заети всеки ден? Те се уповават на отровите на Сатана и на сатанинския си покварен нрав, за да действат, да изпълняват дълга си, да живеят, да постъпват и да се справят с нещата. Това е третият показател за измерване дали някой човек е израснал при навлизането си в живота или не — казано накратко, дали този човек има нормална връзка с Бог или не.

Има още един практически показател, който може да се използва, за да се прецени дали някой човек е преживял растеж и промяна при навлизането си в живота или не. Можете ли да се сетите какво е това? (Не е ли, че когато му се случи нещо, човек вярва, че то е устроено и подредено от Бог и има покорно сърце?) Точно така, показателят е да имаш покорно сърце. Това се преценява като се види колко покорен е

човек към хората, събитията и нещата, с които се сблъсква, и степента, до която е способен да се покори. Дали някой е способен да се покори, когато нещо му се случва, или не, степента, до която е способен да се покори и след като се е покорил на всичко устроено от Бог, каква истина е способен да придобие — кой аспект от навлизането в живота подлага на изпитание това? (Подлага на изпитание това дали някой има истинска вяра или не.) Подлага на изпитание това дали човек вярва истински в Бог или не и подлага на изпитание колко голяма е вярата му в Бог — това е едната част. Нещо друго? (Богобоязливост.) Подлага на изпитание това дали хората имат богобоязливи сърца или не, това е друга част. Какво още? (Дали обичат истината или не.) Точно така, подлага на изпитание също и дали хората обичат истината или не, дали са способни да практикуват истината или не. Това са общо три аспекта. Дали можеш да се покориш или не зависи от това какво отношение имаш към нещата, които ти се случват, дали се противиш или ги приемаш; това е най-основното. Понякога, когато се случи нещо, ти може да имаш покорно отношение, но ако нещата не съответстват на твоите представи, полагаш известни усилия, за да се покориш. Ако нещата съответстват на твоите вкусове и може да ти донесат полза, за теб е по-лесно да се покориш. Не означава ли това, че си недостатъчно покорен? Случайното или временното покорство представлява ли истинското покорство пред Бог? По отношение на това кое идва от Бог и Божиите подредби има някои неща, които си способен да приемеш и други, които не си способен да приемеш. Това е проблем. Не е ли това явно бунтарство срещу Бог? Да кажем например, че Бог те нарече объркан човек. Как ще реагираш? За момент би помислил: „Божиите слова със сигурност не са погрешни“ и ще приемеш това в сърцето си, и ще кажеш „Амин!“ на Божието слово. По този начин ти ще си в общи линии осемдесет или деветдесет процента покорен, но в процеса на преживяването понякога може да чувстваш, че си доста умен, а не объркан — това са последните десет процента, които те делят от пълното покорство. Този вид състояние е нормален. В кой момент от преживяването ще разбереш напълно тези думи? (Когато един ден сме разкрити, когато осъзнаем, че сме объркани хора и имаме истинско познание за себе си.) Точно така. Когато имаш някакво познание за собствената си природа, нрав и принципи на действие, както и за характера

и заложбите си и т.н., тогава ще осъзнаеш: „Аз съм объркан човек! Мислите ми изобщо не са ясни, нито говоря ясно; справям се с нещата зле и преминавам през нещата, които ми се случват, объркано. Не приемам нищо сериозно и дори ако го правя, не разбирам — това е да си объркан човек!“. Колкото повече преживяваш, толкова повече ще чувстваш, че Божиите слова са верни, че Той говори за теб; ще се покоряваш все повече на тези слова. Хората имат процес на приемане по отношение на тези слова, но кое е първото, което Бог иска? Когато Бог казва, че ти си объркан човек, дали иска съпротива, нехайно отношение или отношение на приемане от теб? (Иска отношение на приемане.) Бог иска хората да имат отношение на приемане. Хората трябва да имат такова състояние, че независимо колко знаят, първо трябва да се научат да приемат и да се покоряват. Макар че може да си мислиш, че си само малко объркан, а не напълно объркан човек, какъвто Бог казва, че си, ти въпреки това трябва да го приемеш. В процеса на преживяване, в процеса на стремеж към промяна на нрава ти постепенно ще стигнеш до опознаването на собствената си човешка природа, до покварения нрав, който си разкрил, твоето отношение и резултатите от действията ти и всички състояния, които имаш, докато изпълняваш дълга си. Ще осъзнаеш, че не си малко объркан, а си истински объркан човек и то не малък. В този момент ти няма да имаш никакви мисли или съпротива срещу объркания човек, когото Бог е разобличил, нито ще имаш някакви представи и ще си способен да приемеш това. Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Приемаш ли Божието разобличаване като факт или го приемаш като осъждане? (Като факт.) Тогава приемаш ли го като истината? В действителност Божието разобличаване на човека е съгласно фактите, то е истината и хората трябва да го приемат като такава. Някои хора казват: „Думите „объркан човек“ истината ли са?“. Как да се обясни това? В действителност не че тази дума е истината, а по-скоро същността на тази дума — Божието окачествяване и оценка на този вид нрав е истината. Това е фактът. Като се каже, че вие сте объркани хора, можете всъщност да приемете това на базата на настоящия си духовен ръст. Думите „объркан човек“ обидни ли са? (Не е.) Защо не? (Защото е факт.) Някои хора може да не мислят така в сърцата си и казват: „Думите „объркан човек“ са почти елегантни и цивилизовани, и не са ругатня, тогава защо не ги приемаме?

Чували сме много по-сурови думи от тази — можем да приемем тях, тогава колко повече би трябвало да можем да приемем такава елегантна дума?“. Изводът не е ли, че сте дебелокожи и затова една елегантна, цивилизована дума не ви изглежда като шип? Така ли е наистина? Всъщност не. Независимо дали думата е елегантна или сурова, ако мислиш, че ти не си такъв човек, ако не знаеш дали думите на оценка са правилни или не, дали това е твоята същност или не, тогава дори ако думата е приятна и елегантна, ти няма да можеш да я приемеш. Това е свързано с проблема дали човек може да приеме истината или не, а също и с проблема дали има истинско познание за собствената си природа същност или не. Вие сте чували по-сурови думи преди и сте приемали, изтърпявали и признавали по-суровите, затова по-малко суровите думи „обърган човек“ не ви безпокоят, но в действителност не ги отнасяте наистина към себе си. Това не е отношение на истинско покорство и приемане. Ако ти наистина беше способен да приемеш тази дума като истината и да я отнесеш към себе си, тогава себепознанието ти щеше да се задълбочи. Когато Бог те нарече обърган човек, Той не иска да приемеш някакво твърдение, дума или определение, а иска да разбереш истината в това. И така, когато Бог нарече някого обърган човек, каква истина се съдържа в това? Всеки разбира повърхностното значение на думите „обърган човек“. Често обаче хората не са наясно що се отнася до това, какви са проявленията и какъв е нравът на объркания човек, кои от извършваните от хората неща са объркани и кои не са, защо Бог разобличава така хората, дали обърганите хора могат да дойдат пред Бог, дали обърганите хора са способни да постъпват според принципите, дали са в състояние да разберат кое е правилно и кое е грешно, дали са способни да разграничат това, което Бог обича, от това, което мрази. Тези неща са двусмислени и не са дефинирани добре, а и никак не са очевидни за хората. Те най-често например не знаят и не им е ясно дали като правят нещо по определен начин, просто следват правила, или практикуват истината. Те също така не знаят и не им е ясно дали Бог обича нещо, или го мрази. Не знаят дали практикуването по определен начин възпира хората, или представлява общение за истината и помага на хората, както е нормално. Не знаят дали принципите, които стоят зад начина, по който се отнасят към хората, са правилни, и дали се опитват да създадат съюзници, или да помагат на хората. Не знаят дали

спазват принципите и остават с непоколебима позиция, като действат по определен начин, или са надменни и самоправедни и се изтъкват. Когато останат без работа, някои хора обичат да се гледат в огледалото. Те не знаят дали това е желание да изглеждат добре и суета, нито дали е редно. Някои хора са сприхави и индивидуалностите им са малко странни. Могат ли да кажат дали това е свързано с лошия им нрав? Хората дори не могат да направят разлика между тези често виждани и често срещани неща. И все пак те продължават да твърдят, че са спечелили толкова много от вярата си в Бог. Това не е ли объркано? Можете ли да приемете да ви наричат объркани хора? (Можем.) В момента изглежда, че повечето хора могат да го приемат. Какво трябва да направите, след като го приемете? Трябва да го сравните със собственото си състояние и да изследвате конкретно по кои въпроси сте объркани и кои разбирате ясно. Сравнете го със собственото си състояние, изкопайте собствената си поквара, а след това опознайте себе си по тези въпроси и се стремете да се причислите към редиците на обърканите хора. Какво мислите за този вид практикуване? Това знание пълно ли е? (Не е. Трябва да търсим истината и да преживеем промяна в това отношение.) Точно така. А искате ли да бъдете объркани хора през целия си живот? (Не искаме.) Никой не иска да бъде объркан човек. Всъщност това общение и този анализ не целят да те накарат да се опиташ да се причислиш към обърканите хора. Както и да те определя Бог, каквото и да разобличава у теб, както и да те съди, наказва и кастри, крайната цел е да ти позволи да излезеш от тези състояния, да разбереш истината, да я придобиеш и да се постараеш да не бъдеш объркан човек. И така, какво трябва да направиш, ако не искаш да си объркан човек? Трябва да се стремиш към истината. Преди всичко трябва да знаеш по кои въпроси си объркан, по кои въпроси винаги проповядваш доктрини и все се луташ в теорията и думите и доктрините, а когато се сблъскаш с действителността, гледаш с празен поглед. Когато разрешиш тези проблеми и разбираш всеки аспект на истината, по-рядко ще си объркан. Когато имаш ясно разбиране за всяка истина, когато не си обвързан във всичко, което правиш, когато не си озаптен или ограничен, когато си способен да намериш правилните принципи на практикуване, и наистина си способен да постъпваш според тях, след като си се молил на Бог в търсене на истината или си намерил някого, с когото да разговаряш, щом нещо ти се

случи, тогава вече няма да бъдеш объркан. Ако нещо ти е ясно и си способен правилно да практикуваш истината, що се отнася до това нещо, няма да си объркан. Хората само трябва да разберат истината, за да могат сърцата им да бъдат просветлени естествено.

Бог казва, че някои хора са объркани хора и в началото те може да не са способни да го приемат, но след като мине известно време, осъзнават, че наистина не разбират нищо ясно. Не знаят как да различат лъжеводачите и антихристите, чувстват се доста объркани и заложбите им са малки, затова го приемат и се покоряват. „Объркан човек“ са относително благозвучни, елегантни думи и трябва да мине известно време, преди хората да могат да ги приемат. За тях може да е по-трудно да приемат по-неблагозвучни, неелегантни думи. Някои от Божиите слова попадат точно в целта, докато разобличават и съдят хората. Те са по-сурови. Мнозинството от хората имат твърде малък духовен ръст, за да ги приемат. След като ги чуят, те изпитват болка и нещастие. Чувстват, че достойнството им е било накърнено, че незрелите им сърца са провокирани и наранени. Кои думи ви създават особено неудобство като ги чуете, кои ви карат да мислите, че Бог не бива да ги изрича, кои не можете да приемете? Например: боклук, червей, нечист демон, по-лош от свиня или псе, звяр и т.н. Изглежда не е лесно за мнозинството хора да приемат тези думи. Използват ли цивилизованите хора обикновено такива думи? Всички вие сте добре образовани. Всички вие обръщате внимание на изтънчеността и сдържаността в речта си, както и на начина, по който говорите: тактични сте и сте се научили да не накърнявате достойнството и гордостта на другите. С думите и действията си давате пространство на хората. Правите всичко възможно, за да накарате хората да се чувстват комфортно. Не излагате на показ техните белези или недостатъци и се стараете да не ги наранявате или смущавате. Такъв е принципът на взаимоотношения между хората, според който действат повечето хора. И какъв е този принцип? (Той е да си човекоугодник; той е измамен и хитър.) Той е крив, хитър, предателски и интригантски. Зад усмихнатите лица на хората се крият много злонамерени, коварни и презрени неща. Например, когато си взаимодействат с другите, някои хора веднага щом видят, че другият човек има някакъв статус, мислят в сърцата си: „Когато говоря с него, трябва да избирам благозвучни думи, иначе може да накърня репутацията

му — ами ако ме измъчва?“. Те просто не казват нищо или ако говорят, го правят по тактичен, благозвучен и ласкателен начин. Когато се срещнат, казват: „О! Никога не съм виждал някой да изглежда толкова добре, колкото теб. Да не си фея? Толкова си красива, че дори нямаш нужда от грим. Ако сложиш грим, ще си още по-несравнима. Виж телосложението си, каквото и да облечеш, ти стои добре! Толкова красиви, хубави дрехи сигурно са специално създадени за хора като теб!“. Те говорят особено приятно, така че който и да ги чуе, се чувства спокоен, но мислят ли наистина тези неща в сърцето си? (Не ги мислят.) Какво мислят всъщност? Те със сигурност имат намерения и скрити мотиви, които със сигурност са позорни. Може да са особено зловещи, нечестиви или достойни за презрение, което би отвратило другите. След като се разделят, те говорят лошо за този човек, като казват за него всичко обидно или отвратително, което могат. Думите им съдържат нападка, те носят усещане за злоба! Ласкателните думи, които тъкмо са изрекли, ги карат да се чувстват раздразнени и нежелаещи. Подценяването и клеветенето на другите хора зад гърба им ги уравновесява отново. Такива хора имат мрак в сърцата си, те са егоистични и достойни за презрение. Постъпването и справянето със света по този начин е отвратително и омразно. Що за хора са това? Това са измамни хора. Има твърде много такива хора сред невярващите, а ги има дори и в Божия дом. Когато изричат тези благозвучни думи, те имат срамно и достойно за презрение намерение и скрит мотив. Казват това, което ще им помогне да постигнат целта си. Изобщо не говорят в съответствие с фактите и преувеличават. Крият намерения и цели зад своите благозвучни думи. Когато говорят обидно, казват всяко омразно нещо, което могат, и са способни да изрекат всякакви злобни думи. Що за човек е това? Под повърхностното разкриване на нрава им, който е лицемерен, хитър и измамен, каква точно е тяхната природа? Те са злобни — твърде злобни! Когато хвалят другите, другите искат ли го? (Не.) Защо ги хвалят? (Имат цел.) Точно така. Те си играят с хората с почтени или непочтени средства, за да постигнат своите намерения и цели. Биха казали всичко, без значение колко отвратително е. Не е ли това злобно? А после, за да преодолеят дисбаланса в сърцата си, забиват нож в гърба на хората, ругаят ги, клеветят ги, казват всяко обидно и ненавистно нещо, което могат. Не е ли това злобно? Толкова е злобно!

От това можете да видите природата на човека. Нищо, което те правят пред хората или зад гърба им не е истинско или искрено, нищо от него не е в съответствие с истината или с човешката природа. Всичко е зло и отровно. Няма ли всякакъв вид отрова във всичко, което поквареното човечество казва? (Да.) Тогава човешките думи надеждни ли са? Може ли да се вярва на думите на хората? Хората са толкова ненадеждни, толкова неблагонадеждни! Защо? Защото докато живеят, нещата, които се разкриват с действията им и речта им, с всяко тяхно дело или дейност, с всяка мисъл и идея, са все със сатанински нрав, напълно представителни за сатанинската природа същност.

Защо хората вярват в Бог, но не вярват, че словата Му са истината? Защото очите им са слепи, не разбират какво е истината и нямат никакво познание за Бог. Мнозина четат Божиите слова и могат да признаят, че словата Му са истината, но имат представи и съпротива към това, което Бог е изрекъл по отношение на „червеите“, „боклуците“, „дяволите“ и „зверовете“ до степен, че са напълно неспособни да приемат тези неща. Това е, защото не познават собствената си природа. Как виждат хората човешката природа същност? (Те признават собствения си сатанински нрав, но мислят, че все пак имат добра страна и не виждат, че самите те са живи сатани.) Разбират ли хората собствената си природа същност толкова точно, ясно и истинно, както Бог? (Не.) Всъщност човешката природа същност е напълно враждебна към Бог. Бог гледа човешката същност и природа. Той не гледа какво казват или вършат външно хората, Той гледа сърцата им, същността им и природата им. Откъде идват тези определения и начини на обръщение, които Бог има към хората? Те са окачествени на базата на човешката природа същност, както и на покварения нрав, който човек разкрива. След всичко изречено дотук, разбирате ли какво се има предвид под „Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца“? Хората винаги казват, че „Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца“. Какво преживяване имате вие с тези думи? Преживявали ли сте ги наистина някога? Какво познание и разбиране имате за тези думи? Някои хора са объркани, те мислят, че това означава, че Бог познава мислите и идеите, които се разкриват в тях, че Той познава нещата, които правят и които не са съгласно истината, че Той знае нечистотата, поквата и прекомерните желания в сърцата им. Дори ако вършат лоши неща, без

да говорят за тях, Бог знае. Когато Бог проучва внимателно хората, внимателното Му проучване само на повърхностно ниво ли е наистина, за нещата, които хората осъзнават? Може ли да кажете, че това е Бог да проучва внимателно дълбините на човешките сърца? (Не.) Коя е най-дълбоката част от нечие сърце? (Неговата природа същност.) Хората способни ли са да осъзнават своята собствена природа същност? Могат ли да я почувстват? Могат ли да я познаят? (Не могат.) Ако хората не могат да я почувстват, тогава как ще започнат да познават истински себе си? (Те могат да опознаят истински себе си чрез разкриването на Божиите слова и Неговите разкрития за тях.) Бог проучва внимателно човешката природа същност, която хората нито могат да почувстват, нито да познаят. Когато Бог разобличава човешката природа същност, когато фактите я разкриват, те са искрено убедени. Човешките мисли, идеи и възгледи са все неща на повърхността. Понякога те се изговарят на глас, а понякога са просто мимолетна идея, мисъл в сърцето или временно активна мисъл, но всички те си остават неща от повърхността. Тези активни мисли могат да повлияят временно и да ръководят действията ти, но могат ли да повлияят или да ръководят посоката и целите на живота ти? Не могат. Какво тогава може да повлияе и да ръководи действията ти, както и да води посоката и целите в живота ти? Можеш ли да видиш ясно тези неща? Това е скритото в най-дълбоките части на човешките сърца, скритото в най-съкровеното им същество. Това нещо контролира човешките мисли и действия, от него изникват и се пораждат човешките възгледи. Някои хора не разбират значението на фразата „Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца“. Какво се има предвид тук под „дълбините на човешките сърца“? Какво изплува от дъното на човешкото сърце? Дали са неговите най-дълбоки вътрешни мисли? От повърхността ще изглежда така, но какво е в действителност? Това са нещата в човешката природа същност, които никой не може да помръдне от мястото им, най-истинските човешки мисли, които те никога не казват на никого; понякога дори те самите не знаят какво са. Хората живеят според тези неща. Те мислят, че ако изгубят тези неща, ако изгубят мотивацията, която тези неща им дават, може повече да не са способни да вярват в Бог. И така, знаете ли какви неща лежат в дълбините на човешките сърца? (Вярата в Бог, за да се придобият благословии; това е нещо, което лежи в човешките сърца.) Точно така,

хората вярват в Бог, за да бъдат благословени, възнаградени, увенчани. Нима това не съществува в сърцето на всеки? Факт е, че е така. Въпреки че хората не говорят често за това и дори прикриват мотивите и желанието си да получат благословии, това желание и този мотив винаги са били непоклатими дълбоко в сърцата им. Колкото и духовна теория да разбират хората, каквито и знания от преживявания да имат, какъвто и дълг да могат да изпълнят, колкото и страдания да понасят и каквато и цена да плащат, те никога не се отказват от мотивацията за благословии, скрита дълбоко в сърцата им, и винаги мълчаливо се трудят в нейна полза. Нима това не е заровено най-дълбоко в сърцата на хората? Как бихте се чувствали без тази мотивация да получавате благословии? С каква нагласа бихте изпълнявали дълга си и бихте следвали Бог? Какво би станало с хората, ако тази скрита в сърцата им мотивация да получават благословии бъде премахната? Възможно е много хора да станат негативни, а някои да се демотивират да изпълняват дълга си. Те ще загубят интерес към вярата си в Бог, сякаш душата им е изчезнала. Те ще изглеждат така, сякаш сърцето им е било отнето. Затова казвам, че мотивацията за благословии е нещо, което се таи дълбоко в сърцата на хората. Може би, докато изпълняват дълга си или водят църковен живот, те чувстват, че са способни да се отрекат от семействата си и с радост да отдават всичко на Бог, смятат, че вече са разбрали за мотивацията си да получават благословии, загърбили са я и те вече не са управлявани или възпирани от нея. Тогава стигат до мисълта, че вече нямат мотивация да получават благословии, но Бог смята друго. Хората възприемат нещата само повърхностно. Без изпитания те са доволни от себе си. Стига да не напускат църквата, да не се отричат от Божието име и упорито отдават всичко на Бог, те са уверени, че са се променили. Чувстват, че при изпълнението на дълга си вече не се водят от личен ентусиазъм или моментни пориви. Вместо това вярват, че могат да се стремят към истината и че постоянно могат да я търсят и практикуват, докато изпълняват дълга си, така че да е пречистен поквареният им нрав и да постигнат някаква истинска промяна. Как обаче се държат, когато се случи нещо, пряко свързано с крайната цел и изхода на хората? Истината се разкрива в своята цялост. Затова в края на краищата, що се отнася до хората, това обстоятелство на спасение и усъвършенстване ли е или на разкриване и отстраняване? Добро ли е или лошо? За онези, които се

стремят към истината, то означава спасение и усъвършенстване, което е добро. За онези, които не се стремят към истината, то означава да бъдат разкрити и отстранени, което е лошо. Като преминават през определен период от време, не се ли сблъскват всички хора с обстоятелства на изпитание и облагородяване? Защо прави това Бог? То със сигурност има смисъл, защото Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Той познава истинското състояние на съкровените човешки части, Той разбира хората, Той вижда тяхната природа същност ясно и напълно. След време някой може да има известен успех, може да е направил някои добри неща, да не е правил големи грешки и може да е способен да приеме кастрене. Когато нещо му се случи, може да има донякъде покорно отношение. Така тези хора мислят, че са доста добри, че са стъпили на правия път на вярата в Бог, че са били спасени и усъвършенствани. Когато са най-самодоволни и самонадеяни, идва Божието дисциплиниране, правосъдие и наказание. Тези обстоятелства разкриват хората, техния духовен ръст, техния покварен нрав, тяхната природа същност и тяхното отношение към Бог. Това разкриване всъщност е добро за хората. Ако те се стремят към истината, тогава това разкриване, това обстоятелство ще ги пречисти. От какво ще ги пречисти? Ще те пречисти от твоите неразумни изисквания към Бог и от твоите прекомерни желания и ще те накара да възприемеш правилната гледна точка. Ти повече няма да се опитваш да търгуваш с Бог или да Му поставяш изисквания за прекомерните си желания. Вместо това все повече ще имаш истински богопокорно сърце. Няма да искаш нищо, само ще се опитваш да се стремиш към истината и към удовлетворяване на Божието сърце, заради което ще ставаш все по-чист, докато накрая не си способен да постигнеш спасението. Не е ли това резултат от Божието дело? (Така е.) Не влага ли Бог смисъл като прави това? Не пречиства ли това хората? Имат ли нужда хората да бъдат пречистени по този начин? (Имат.) Ако Бог не разобличава и не пречиства хората по този начин, могат ли те да придобият истината? (Не.) Те не могат да придобият истината. Въз основа на сатанинската си природа по какъв път могат да вървят хората? (Да следват Сатана и да се противопоставят на Бог.) Може ли такъв човек да бъде благословен? Не може, може само да бъде отстранен.

Знаете ли какво всъщност е фарисей? Има ли около вас фарисеи? Защо тези хора се наричат „фарисеи“? Как са описвани фарисеите? Това са хора, които са лицемерни, напълно фалшиви и играят роля във всичко, което правят. Каква роля играят? Те се преструват, че са добри, мили и позитивни. Такива ли са в действителност? Съвсем не. Като се има предвид, че са лицемери, всичко, което проявяват и разкриват в тях е фалшиво. Всичко е преструвка — не е истинското им лице. Къде е скрито истинското им лице? Скрито е дълбоко в сърцата им, за да не го видят никога другите. Всичко отвън е роля, всичко е фалшиво, но те могат да заблудят само хората, не могат да заблудят Бог. Ако хората не се стремят към истината, ако не практикуват и не преживяват Божиите слова, те нямат истинско разбиране за истината и затова независимо колко добре звучат думите им, тези думи не са истината реалност, а са думи и доктрини. Някои хора се съсредоточават само върху повтарянето на думи и доктрини, те подражават на всеки, който изнася най-висшите проповеди, в резултат на което само за няколко години изреждането на думи и доктрини се развива все повече и мнозина им се възхищават и ги почитат, след което те започват да се маскират и отделят голямо внимание на това, което казват и правят, за да се представят като особено набожни и духовни. Използват тези така наречени духовни теории, за да се прикриват. Това е всичко, за което говорят, където и да идат, благовидни неща, които отговарят на човешките представи, но им липсва всякаква истина реалност. И като проповядват тези неща — неща съгласно човешките представи и вкусове — те подвеждат много хора. За другите такива хора изглеждат много благочестиви и скромни, но всъщност това е фалшиво. Те изглеждат толерантни, снизходителни и любящи, но това всъщност е преструвка. Те казват, че обичат Бог, но всъщност играят. Други смятат такива хора за святи, но това е фалшиво. Къде може да се намери човек, който е наистина свят? Човешката святост е цялата фалшива. Всичко е роля, преструвка. Отвън те изглеждат отдадени на Бог, но всъщност това е само представление за другите. Когато никой не ги гледа, те не са ни най-малко отдадени и всичко, което правят, е нехайно. Външно те отдават всичко на Бог и се отказват от семействата и кариерата си. Но какво правят тайно? Изпълняват собствените си операции и собствените си дела в църквата, като живеят на гърба на църквата и крадат тайно приношенията

под претекст, че работят за Бог… Тези хора са съвременните лицемерни фарисеи. Откъде идват фарисеите? От невярващите ли произлизат? Не, всички те произлизат от вярващите. Защо тези хора стават фарисеи? Да не би някой да ги е направил такива? Това очевидно не е така. Каква е причината? Причината е, че тяхната природа същност е такава, което се дължи на пътя, по който са поели. Използват Божиите слова само като инструмент да проповядват и да живеят на гърба на църквата. Въоръжават умовете и устите си с Божиите слова, проповядват фалшиви духовни теории и се представят като святи, а после използват това като капитал, за да постигнат целта си да живеят на гърба на църквата. Те просто проповядват доктрини, но никога не прилагат истината на практика. Що за хора са онези, които продължават да проповядват думи и доктрини, макар никога да не са следвали Божия път? Те са лицемерни фарисеи. Така нареченото им добро поведение и добри проявления и малкото, от което са се отказали, и отдаването на всичко на Бог са постигнати изцяло чрез въздържане и прикриване с усилие на собствената им воля. Тези действия са напълно фалшиви и всички са преструвка. В сърцата на тези хора няма и най-малка боязън от Бог, нито те имат някаква искрена вяра в Бог. Нещо повече, те са неверници. Ако хората не се стремят към истината, тогава те ще вървят по такъв път и ще станат фарисеи. Не е ли това ужасно? Религиозните места, на които се събират фарисеите, стават пазар. В Божиите очи това е религия, не е църквата на Бог, нито е място, на което Той е почитан. Следователно, ако хората не се стремят към истината, тогава без значение с колко дословни думи и повърхностни доктрини за Божиите слова се въоръжават, няма да има полза. Някои хора казват: „Безполезно е, независимо с колко се въоръжавам, затова просто няма да се въоръжавам изобщо“. Какво казват те? Не е ли това безсмислица? Не е ли нелепо говорене? Каква е Моята цел като разговарям за тези думи? За да ти попреча да се въоръжиш с Божиите слова ли е? (Не.) Трябва да се въоръжиш с Божиите слова, но същественото е, че трябва да си наясно, че не се предполага да използваш Божиите слова, за да се представяш по някакъв начин, нито се предполага да ги използваш като капитал, с който да живееш на гърба на църквата, още по-малко да ги ползваш като оръжие, за да поразяваш другите. Какви са Божиите слова? Божиите слова са истината, пътят и животът, които преодоляват покварения нрав

на човека. Ако прилагаш и практикуваш тези слова идеално, тогава ще придобиеш истината. Истината няма да е доктрини или просто думи за теб, а ще е твоят живот реалност. След като си придобил истината, ти си придобил живот.

Във връзка с това, че „Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца“, за което тъкмо говорих, ще разкажа една история. Някога имало една красива жена, омъжена за богат мъж. Как възприема обикновено светът такива бракове? Красивата жена е с богатия мъж заради парите, а богатият мъж е с красивата жена заради външността ѝ. Всеки получава това, от което има нужда и няма истинска любов — това е брак по сметка. Според фантазиите на света тази красива жена със сигурност щяла да пилее парите и да живее луксозно, но тя не правела така. Живеела като обикновена домакиня, изпълнявала домашната работа. Всеки ден била прилежна и съвестна, била добра към съпруга и семейството си, така че да може да бъде наричана добродетелна и мила. Но как се отнасял с нея богатият мъж? Първо, той се тревожел, че тази красива жена няма да може наистина да живее с него и се тревожел, че бракът им няма да просъществува, затова пазел всичките си богатства и важни неща за себе си. Записал ги всичките на свое име вместо да са под контрола на жена му. Но красивата жена не се интересувала от всичко това. Независимо как се отнасял с нея съпругът ѝ — като не ѝ вярвал или я ограничавал финансово, тя не проявявала никаква неохота или неудоволствие. Вместо това ставала все по-усърдна. След няколко години красивата жена родила няколко деца и продължавала да се грижи за цялото семейство, както преди, като добра съпруга и любяща майка. Била покорна, нежна и загрижена за съпруга си. Накрая, един ден богатият мъж почувствал, че жена му не е такава, каквато си я е представял: не преследвала богатствата му нито материалните му притежания. Нямала допълнителни изисквания освен тези за нормален живот и нещо повече, отдавала много, за да управлява семейството — младостта, външността и времето си. Била усърдна и съвестна към семейството, никога не се оплаквала. Богатият мъж бил трогнат. След като се трогнал, каква била първата му мисъл? Не си ли е помислил: „О, жена ми е толкова благонадеждна, но аз се съмнявах в нея и се пазех от нея. Беше нечестно от моя страна да се отнасям така с нея. Трябва да ѝ дам всичките си богатства и неща, за да се грижи за тях,

защото тя е истинската ми любов, човекът, на когото трябва да вярвам най-много и който е най-достоен за доверието ми. Ако не вярвам на нея, ако се пазя от нея, тогава съм несправедлив към нея. Такова поведение е непочтено. Тя вече преживя толкова много години на изпитания, не мога повече да се съмнявам в нея“. Не изниква ли такава мисъл, след като се видят всички факти? (Да.) Такава мисъл произлиза от човешкото отсъждане. Наблюдението на нейното поведение, докато ѝ се случват неща, провокира отсъждането му, от което възниква определението му за нея. Затова, когато богатият мъж се развълнувал, той записал всичките си богатства на името на жена си, като израз на пълното си доверие в нея и в отговор на многобройните години на преданост и влагане в него. За мнозинството от хората това е съгласно човешката съвест, преценка, морал и етика. Приключен ли е този въпрос? (Не.) След като преминал правните процедури, богатият мъж записал всичките си богатства на името на жена си. Един ден богатият мъж се върнал у дома да яде и веднага щом влязъл през вратата, почувствал, че атмосферата не е правилна. Жена му не го посрещнала и не казала нищо, къщата била студена. Защо масата, която обикновено била отрупана с храна, сега била празна? Той погледнал зад себе си и на масата видял бележка, на която били написани две големи думи: „Чао-чао!“.

Това е историята. Вие вероятно разбирате повече или по-малко идеята, така че каква е целта, за да ви я разказвам? (Да разберем, че на хората не може да се вярва и че се преструват много добре.) Богатият мъж бил измамен от фалшива външност. Тази красива жена се преструвала много добре. През всички тези години тя не допуснала и една грешка, през всички години на живот с нея богатият мъж не видял и най-малък намек. Какъв човек е тази красива жена? (Тя е подмолна и коварна, и е особено лукава.) Имала ли е намерение да направи това от самото начало или го е решила накрая, след като е получила всички богатства? (От началото.) Какви са били първоначалните ѝ намерения, когато се е омъжила за богаташ? Проявила ли ги е? (Не, крила ги е.) Тогава какво е разкрила на повърхността? (Привидност.) Абсолютна привидност. Какво се криело дълбоко зад тази привидност? (Тя искала да придобие богатства и печалба.) Тя не се е омъжила искрено за богаташа, тя е искала само богатствата му. Дали е щяло да ѝ отнеме десет или двайсет години, докато

можела да вземе богатството му с измама, за нея нямало значение, че трябва да се омъжи за него или да отдели всички тези години от младостта си и да работи усилено. Това била най-дълбоката мисъл в сърцето ѝ. Какъв е характерът на нещата, които е направила в името на тази мисъл? (Преструвка и измама.) Нещата, които е направила, струва ли си да се помнят или са достойни за презрение от хората? (Достойни са за презрение.) Добри ли са или зли? (Зли.) Те всички са зли. Въз основа на какво всичките ѝ действия и всички външни цени, които е платила, са окачествени като зли? Откъде идва това заключение? (Базира се на намеренията ѝ и отправната точка на действията ѝ.) Е, какво разбирате от тази история? (Хората гледат външността, но Бог гледа човешката същност.) Това е сигурно. Защо хората гледат външността? Могат ли хората да разберат намеренията и мотивациите на другите от думите и действията им? Знаете ли как да ги разпознавате? (Можем да виждаме някои очевидни, повърхностни неща.) Можете да виждате някои външни проявления, но когато разбереш истината и имаш малко истина реалност, няма ли да си способен да видиш човешката същност малко по-ясно? (Да.) Защо Бог може да вижда човешките сърца толкова ясно? Защото Бог е истината, Той е всемогъщ, и Той проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Мислите ли, че хората имат правилен критерий за преценка, според който могат да съдят другите като Бог? (Нямат, защото всички хора са от един и същи вид, а Бог е Създателят.) Всички хора са от един вид. Тогава има ли разлики между хората? Има ли разлика между някой, който има истината и някой, който я няма? Има ли разлика между някой, който познава Бог и някой, който не Го познава? Има ли разлика между някой, който се бои от Бог и някой, който не се бои? (Има.) Какъв човек може да прозре същността на друг човек? (Някой, който познава Бог и се бои от Него.) В заключение, как може човек да прозре същността на друг човек? Що се отнася до хората, те могат да разпознават другите само когато разбират истината и имат истината реалност. Що се отнася до Бог обаче, защо Той може да прозре човешката същност? Как обяснявате това? Може ли да се каже, че Бог е критерият, по който да се съдят всички хора, събития и неща, че Той е критерият, по който да се съдят всички положителни и негативни неща? (Да.) Какъв е практичният елемент на тези думи? Външното поведение на човек може да е добро или идеално,

но ако ти имаш истината реалност, можеш да разпознаеш дали практикува истината или не. Обаче, ако ти нямаш истината реалност, тогава щом видиш човек с идеално поведение, който много добре се прикрива външно, има безупречна маска, тогава ще можеш ли да видиш дали практикува истината или не? Ти няма да знаеш как да го разпознаеш. Без истината реалност ти няма да имаш стандарт, по който да преценяваш другите и няма да знаеш как да ги преценяваш. Ако видиш някой с добро външно поведение, който говори много любезно, който страда и се отдава много, който външно не разкрива никакви проблеми и който няма никакви грешки, за които да се спомене, как преценяваш дали е добър или лош човек, дали обича истината или изпитва неприязън към нея? Как разпознаваш това? Ако нямаш критерий за своята преценка, лесно ще бъдеш заслепен от външното му поведение и от действията му. Ако си заслепен и измамен от него, тогава ще си способен ли да разпознаеш дали е добър или лош, дали е добър или зъл? Няма. Някои хора казват: „Хората, които разбират истината, способни ли са да проучват внимателно сърцата на другите, както Бог?“. Хората нямат тази способност. Дори ако имат по-дълбоко разбиране за истината, това не означава, че притежават реалността на истината. Но ако човек разбира истината, тогава е способен да разпознае дали някой друг е добър или лош човек, дали обича истината или не, дали е честен или измамен, дали се бои от Бог или е непокорен и враждебен към Бог и дали искрено следва Бог или е лицемер. Ще си способен да различаваш всички тези неща. В крайна сметка, какво е най-важно? (Да имаш истината реалност.) Хората, които нямат истината реалност, не могат да разберат нищо напълно. Те винаги постъпват глупаво и действат по начини, които са в конфликт с истината и които се противопоставят на Бог. Такива хора са жалки. Това засяга важността на това дали човек е способен да придобие истината, или не, и да навлезе в истината реалност. Как хората виждат другите, когато те самите не разбират истината? Те могат да гледат другите само със своите представи и фантазии. Когато преценяват и окачествяват друг човек, те само гледат заложбите и познанията му. Гледат само дали външното му поведение е етично или не, дали е в съответствие с традиционната култура и човешкия морал или не и дали действията му са от полза за другите или не. Ако могат да видят, че като цяло думите и делата на човека са разумни, че са

напълно в съответствие с човешките представи за етика и морал и че са в съответствие с вкусовете на всеки, те ще окачествяват този човек като добър. Но как окачествява Бог хората? Дали всички тези методи, които хората използват, за да стигнат до заключение, и отправните им точки са критерии, по които Бог определя същността на хората? (Не.) На какво основава Бог Своето определение? Бог основава Своето определение за природата същност на човека на мислите и идеите в сърцето му и на мотива зад думите и делата му, който е неговите намерения и цели. Точно по тази причина се казва за Бог, че е Онзи, който проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Може ли човек да проучи внимателно дълбините на човешките сърца на другите? (Не.) Хората могат да видят само външните проявления на другите и намеренията, които те разкриват чрез своята реч, или ако четат между редовете. В най-добрия случай хората са способни да видят тези неща, затова те могат да основават своето определение на чуждото поведение само върху това, което виждат и чуват. Когато Бог определя хората, от друга страна, Той не гледа само техните действия, посоката, в която са тръгнали, или природата на конкретно действие. Бог иска да види техните най-истински мисли, да види какви са намеренията и целите им, докато действат, какви неща поражда тяхната природа същност и по какъв път ги подтикват да вървят тези неща. Това са нещата, които Бог гледа. И така, питам ви в израза „Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца“ — към какво се отнася „дълбините на човешките сърца“? Казано просто, това са най-искрените мисли в сърцата на хората. Тогава в присъствието на Бог, независимо как се преструваш, как се прикриваш или какво си измислил за себе си, Бог може ясно да схване най-искрените ти мисли и нещата, скрити в най-дълбоките, най-вътрешните ти части. Няма и един човек, чиито скрити, вътрешни неща могат да избягат от внимателната проверка на Бог. Разбирате ли какво казвам? Десетилетия наред с живота и поведението си тази красива жена мамила най-близкия си човек — ако същото нещо се беше случило на вас, нямаше ли също да бъдете измамени? (Щяхме.) Тогава можете ли да отречете, че тя не само е измамила съпруга си, но също е измамила вас и всички останали? (Не.) Тя не е разкрила най-искрените мисли на сърцето си пред никой друг — не е казала на никого, — нещо повече, прикритието ѝ е било безупречно и никой не го е забелязал. Въпреки това тя е

пренебрегнала едно нещо — Бог гледа всичко, което хората правят. Тя може и да е успяла да измами всички останали, но не може да измами Бог. Онзи богаташ изглеждал външно хитър, бил е способен да печели много пари, но станал жертва на една жена. Това временна небрежност от негова страна ли било? (Не.) Тогава каква била причината за това? Причината била, че не можел да я прозре. Какви факти ви казвам с тази история? Казвам ви, че трябва да вървите по правилния път, докато вярвате в Бог и в постъпките си, и да не се занимавате с криви и зли способи. Какви са кривите и зли способи? Вярващите в Бог винаги искат да се уповават на дребни планове, на измамни и лукави игри и да играят номера, за да прикриват поквата си, недостатъците и недъзите си и проблемите, като собствените им лоши заложби. Те винаги се справят с нещата според сатанински философии, които смятат, че не са много лоши. По отношение на повърхностните въпроси те се умилкват на Бог или на водачите си, но не практикуват истината, нито действат според принципите. Те внимателно претеглят думите и изразите на другите, винаги размишляват: „Как беше изпълнението ми напоследък? Подкрепят ли ме всички? Знае ли Бог за всички добри неща, които съм направил? Ако знае, ще ме похвали ли? Каква е позицията ми в Божието сърце? Важен ли съм там?“. Има се предвид, че като човек, който вярва в Бог, дали той ще придобие благословии или ще бъде отстранен? Непрестанното обмисляне на тези неща не е ли крив и зъл способ? Това наистина е крив и зъл способ, не е правилният път. Тогава какъв е правилният път? (Да се стремим към истината и към промяна в нрава.) Точно така. За онези, които вярват в Бог, единственият правилен път е да се стремят към истината, да придобият истината и да постигнат промяна в нрава. Само начинът, по който Бог води хората да придобият спасение, е истинският път, правилният път.

Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Той може да види най-дълбоките части от човешките сърца, най-искрените мисли на хората. Когато Бог казва: „Хората са червеи“, на какво основание говори Той? (Въз основа на човешката природа същност.) Разнищвали ли сте някога същността, състоянието и проявленията на „червеите“, за които Бог говори и които вижда? Какви елементи от човешката същност карат Бог да каже такова нещо на хората? Защо Бог казва, че хората са червеи? В Божиите очи е ясно, че поквареното човечество е Негово творение, но

изпълняват ли хората отговорностите и дълга си, както трябва да правят сътворените същества? Много хора изпълняват дълга си, но какво е тяхното проявление, докато го правят? Те не поемат инициативата в изпълнението на дълга си. Ако не са кастрени или дисциплинирани, не продължават да напредват. Те винаги трябва да се срещат, да разговарят и да им се предоставят ресурси, за да имат дори малка частица вяра, някои малки активни елементи — не е ли това покварениятим нрав? (Така е.) Хората не познават собствената си позиция, нито знаят какво трябва да правят, към какво трябва да се стремят или пътя, по който трябва да вървят. През повечето време те дори действат според собствената си воля и вилнеят. Ако не е честото поене и кастрене, ако не е постоянното нагласяване на условията от Бог, за да води хората обратно при Него, какво ще правят те? Може да кажете, че такива хора не само няма да изпълняват добре дълга си, а ще се изродят до степен, в която ще станат негативни, ще се отпуснат в работата си, ще действат нехайно и ще мамят Бог. Ако някой не може да изпълнява дълга, който трябва да изпълнява, тогава каква е природата на всичките му действия? Можете да кажете, че всички те са злодеяния — той върши само зло! По цели дни мислите на тези хора нямат нищо общо с истината, нищо общо със следването на Божия път. Всеки ден те ядат по три пъти, без да мислят или да полагат усилие. Дори ако са помислили, то не е съгласно истините принципи, нито има някаква връзка с Божиите изисквания към човека. Те създават прекъсвания и смущения, без изобщо да свидетелстват за Бог. Сърцата им са изпълнени с мисли за това как да се грижат за физическото си добруване, как да се борят за статус и слава, как да устояват сред другите хора, да имат статус и репутация. Ядат храната, която Бог им дарява, и се наслаждават на всичко, което Бог им предоставя, без да действат като човеци. Бог не харесва такива хора — Той ги ненавижда. Някои хора изпълняват дълга си като проста формалност. Те идват в църквата, за да наблюдават работата като невярващ водач; правят една обиколка веднъж, изстрелват няколко лозунга, поучават братята и сестрите, карат всички да ги слушат послушно и приключват. Когато видят някой, който изпълнява дълга си нехайно, без да поема отговорност, мислят: „Това няма нищо общо с мен и не съставлява заплаха за статуса ми, затова не ме е грижа“. Ден след ден те се носят така, никога не вършат истинска работа, никога

не разрешават реални проблеми. Какви хора са това? (Хора, които ядат три пъти дневно, без да мислят или да полагат усилия.) Те не знаят какво трябва да правят всеки ден, затова се носят безгрижно по течението, без да знаят дали Бог е доволен от тях или ги ненавижда, или дали ги проучва внимателно. Нещата, които правят, в съответствие с истината ли са? Изпълняват ли те отговорностите си добре? Отдадени ли са? Нехайни ли са? Превъзнасят ли се с нещата, които правят? Свидетелстват ли за Бог? Те не знаят нищо от това. Някой, който яде три пъти дневно, без да мисли или да полага някакви усилия, се описва обикновено като „използвач“. Те не вършат никаква реална работа, твърде мързеливи са дори да си сервират чиния с храна и искат хората да им сервират. Какви хора са това? Те остават там, където могат да се носят по течението всеки ден, ядат там, където храната е добра, отиват там, където има удобно място за спане и там, където хората ги ласкаят. Между такъв човек и червея няма никаква разлика, нали? (Няма.) Няма разлика. Въз основа на това човешко поведение, несправедливо ли е да се наричат хората „червеи“? (Не е несправедливо.) Хората постоянно живеят с тази изродена природа. След като са свършили малко реална работа, те искат признание за постиженията си. Някои хора казват: „Изпълнявам дълга си вече пет или шест години. Упорствам да изпълнявам дълга си всеки ден, косата ми побеля“. Не е ли това отвратителен начин на говорене? Как можеш да говориш по същия начин като Павел? Каква е целта на това да се опитваш да получиш признание за постиженията си? Не е ли, за да получиш награда от Бог? Как наричаме обикновено хората, които искат награда? Не е ли „просяци“? Не са ли такива хора безсрамни? Ти изпълняваш дълга си на сътворено същество и за кого е твоята усилена работа? За Бог ли е? Бог не цени това. Всъщност ти действаш в свое име, действаш така, че да можеш да придобиеш спасение, тогава какво признание искаш и за каква награда молиш? Малко благодат и благословии ли ти е дал Бог? Да не би Бог да ти е дал този живот, за да можеш да искаш награда? За да можеш да протегнеш ръцете си и да просиш от Бог храна? В момента ти изпълняваш своя собствен дълг. Това е твое задължение и отговорност. Бог ти е поверил дълг, което е благодатно от Негова страна, затова не бива да молиш за нищо. Ако го направиш, Бог ще те ненавижда и ще бъде отвратен от теб. Хората често молят Бог за благодат и награди. Какви хора са това? Не са ли безсрамни

хора с лош характер? Всички вие ли сте в това състояние? (Да.) Как може да преодолеете това състояние? Трябва да разпознаваш кои от думите и делата ти спадат към това състояние и след това бързо да дойдеш пред Бог в молитва и да приемеш внимателната Му проверка; да разнищиш своята уродливост и природа същност. След като имаш малко знание и разбиране, отнеси тези неща при братята и сестрите си и разговаряй за тях, разкрий се пред тях. И докато разговаряш и се разкриваш по този начин, ти всъщност приемаш Божията внимателна проверка и по този начин състоянието ти бавно ще се преодолее. За да преодолееш собствения си покварен нрав, трябва първо да осъзнаеш ясно колко нечестив и уродлив е покварениятти нрав. Едва тогава можеш да се отвратиш и да намразиш себе си в сърцето си — ако не мразиш себе си, не можеш да разрешиш този проблем. Ако винаги мислиш, че няма нищо погрешно да живееш според покварен нрав и че за другите хора ще е приемливо, и че докато не правиш нищо зло, си наред — не е ли това безсмислица? Могат ли такива хора да придобият истината? Могат ли да придобият Божието спасение? Защо Бог разобличава покварените състояния на хората? Вие трябва искрено да разговаряте за Божиите слова, да свързвате човешките покварени състояния и разкритията на поквара и после да ги сравнявате с думите, с които Бог разобличава поквареното човечество като червеи — можете ли да видите, че този проблем е много сериозен? Способни ли сте да го приемете? (Да.) Когато Бог казва, че хората са червеи, кого най-вече има предвид? Кои човешки състояния и покварен нрав най-вече има предвид? Коя страна от човешката покварена природа разобличава Той? Първо, някой, който е червей, е безполезен, без чувство за срам; в Божиите очи той не струва и една стотинка! Защо казвам, че не струва и една стотинка? Бог те създаде и ти даде живот, а ти не можеш да изпълниш дори минималния си дълг. Ти си използвач. От гледна точка на Бог, ти не ставаш за нищо, животът ти е ненужен! Такива хора не са ли червеи? (Да.) Тогава какво да правят хората, ако не искат да са червеи? Първо, трябва да намериш собственото си място и на всяка цена да намериш начин да изпълняваш дълга си, за да установиш нормална връзка със Създателя и така да дадеш отчет на Бог. После помисли как можеш да си отдаден в изпълнението на дълга си, без да си нехаен. Трябва да вложиш цялото си сърце в него. Не се опитвай да се отнасяш нехайно към Създателя. Прави

това, което Бог иска от теб, слушай и се покорявай. Сега, имате ли някакви други мисли или съпротива по отношение на Божиите слова, които наричат хората червеи? Можете ли да ги свържете със себе си? Някои хора казват: „Аз изпълнявам дълга си от много години, така че вероятно не съм червей, нали?“. Прави ли са? (Не.) Защо грешат? Дали си червей или не, няма нищо общо с това, което правиш външно. Бог иска да види как изпълняваш дълга си, в какво състояние си, докато изпълняваш дълга си, на какво се уповаваш, докато изпълняваш дълга си, дали постигаш резултати, докато изпълняваш дълга си, или не, дали изпълняваш отговорностите си или не и дали си свършил работата си или не. Ако изпълняваш дълга си според истините принципи, изпълняваш го с отдаденост, способен си да го изпълняваш съгласно критериите и удовлетворяваш Бог, тогава ще избегнеш обръщението „червей“.

Докато преживявате Божието дело, първо трябва да приемете словата Му, които разобличават човешката природа същност. Ако сте способни ясно да видите човешкия покварен нрав и истината за неговата поквара и ако успеете наистина да опознаете себе си, тогава не е ли това пътят за вас, по който да постигнете спасение? Начинът, по който подхождате към Божиите слова, които съдят и разобличават човека, е ключов. Първо, трябва да обмислиш и да разбереш словата на Бог, които разобличават човешката природа. Ако си способен ясно да видиш, че това, което Божиите слова са разобличили, е в пълно съответствие с истинското ти състояние, тогава ще пожънеш резултати. Някои хора, когато приключат с четенето на Божиите слова, винаги ги съотнасят към другите. Винаги мислят, че те са насочени към другите и че словата, които Бог е изрекъл, нямат нищо общо с тях, без значение колко строги може да са. Това е обезпокоително — такива хора не приемат истината. Тогава как трябва да подхождате към Божиите слова? Всеки път, когато четете Божиите слова, трябва да ги съотнасяте към себе си, да ги съпоставяте със собственото си състояние, със своите мисли и възгледи и да ги съпоставяте със своето поведение. Ако наистина си съотносим с тях и търсиш истината, за да преодолееш проблемите си, тогава по този начин ще пожънеш резултати. След това трябва да използваш реалността на истината, която разбираш, за да идеш и да помогнеш на другите. Да им помогнеш да разберат истината и да преодолеят проблемите, да се изправят

пред Бог и да приемат словата Му и истината. Това изразява любов към другите и ти можеш да пожънеш резултати от него. То е от полза и за теб, и за другите — двойна жътва. Да действаш по този начин те прави полезен човек в Божия дом. Ако притежаваш такава истина реалност, тогава си способен да свидетелстваш за Бог. Няма ли тогава да спечелиш Божието приемане? Трябва да използваш същите методи, за да приемеш и да се покориш на останалите слова, с които Бог разобличава хората, и да се анализираш и да опознаеш себе си. Знаете ли как да съотнасяте себе си по този начин? (Малко.) Ако Бог каже, че ти си Сатана, че си дявол, че имаш покварен нрав и че Му се противопоставяш, тогава може би ще си способен да съотнесеш тези по-големи неща към себе си. Но когато словата Му те окачествят въз основа на определени състояния или разкривания, ти си неспособен да се съотнесеш към тях и не можеш да ги приемеш — това е много проблематично. Какво означава това? (Означава, че не разбираме истински себе си.) Ти не разбираш истински себе си и не приемаш истината, не е ли това случаят? (Така е.) Хората трябва бавно да преживяват словата, които Бог използва, за да ги разобличава, като „червеи“, „нечист демон“, „не струва и стотинка“, „боклук“ и „не става за нищо“. Целта на Бог при разобличаването на хората да ги заклейми ли е? (Не.) Тогава каква е? (Хората да се опознаят и да се отърват от покварата си.) Точно така. Божията цел в разобличаването на тези неща е да ти позволи да опознаеш себе си, в процеса на това да придобиеш истината и да разбереш Неговите намерения. Ако Бог те разобличава като червей, като достоен за презрение човек, като не ставащ за нищо, как трябва да практикуваш? Може да кажеш: „Бог казва, че съм червей, затова ще бъда червей. Бог казва, че не ставам за нищо, затова няма да ставам за нищо. Бог казва, че не струвам и една стотинка, затова ще бъда безполезен боклук. Бог казва, че съм нечист демон, че съм Сатана, затова ще бъда нечист демон, ще бъда Сатана“. Начин да придобиете истината ли е това? (Не.) Божията цел, когато изрича тези думи, върховната Му цел в цялото Му правосъдие, наказание и разобличаване, е да позволи на хората да разберат намеренията Му, да стъпят на пътя на практикуване на истината, да познават Бог и да Му се покорят. Ако хората винаги разбират погрешно Бог, докато вървят по този път, ако често са неспособни да приемат напълно правосъдието и наказанието Му и ако непокорството

им е твърде голямо, тогава какво могат да направят? Ти трябва да идваш често пред Бог, да приемаш внимателната Му проверка, да Му позволиш да те води през изпитания и облагородяване отново и отново и да Му позволиш да нагласи обстоятелствата, за да те пречисти. Човешката поквара е толкова дълбока, че хората имат нужда от Бог, за да ги пречисти! Ако хората нямат решимостта да направят това, ако винаги си угаждат с удобства, ако са винаги объркани и ако изобщо не търсят истината, тогава надеждата им за придобиване на истината е много слаба. Има много практични проявления на израза „Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца“, които могат да се видят от многобройните неща, които Бог разобличава у хората с покварен нрав. Само Бог може да види нещата в човешката природа същност. Затова, ако не слушаш Божиите слова, ако не живееш по начина, който Бог ти е казал, и не вярваш в Него или не изпълняваш дълга си по начина, който Той ти е казал, тогава няма как да поемеш по пътя на удовлетворяване на Божиите намерения. Няма как да поемеш по правилния път на вярата в Бог и за теб е много трудно да постигнеш спасение. Правилно ли е това, което казвам? (Да.) Могат ли хората да удовлетворят Бог, като вярват в Него според собствените си методи? (Не.) Човешките методи, фантазии и начините и средствата, до които достигат, не са в съответствие с истината, затова този вид вяра в Бог никога не може да Го удовлетвори.

Току-що говорих за четвъртия показател как да прецените дали човек е преживял израстване в своето навлизане в живота или не, който е степента, до която някой е способен да се покори на Бог по отношение на хората, събитията и нещата, които среща. Кое определя степента, до която сте способни да се покорите на Бог? Ако си неспособен да възприемеш или да разбереш Божиите слова, ако изобщо не можеш да схванеш нещата, които Бог казва и изисква, тогава можеш ли да Му се покориш? (Не.) Това е твърде трудно. Затова, в крайна сметка, от какво се нуждае човек, за да постигне покорство? (Да разбере истината.) Ако човек разбира истината, не е ли това равнозначно на разбиране на Божиите намерения? (Да.) Едва след като разбере Божиите намерения, той може постепенно да постигне покорство пред Бог и да удовлетвори намеренията Му.

При преценката дали някой човек е преживял растеж в навлизането си в живота или не, има още един ключов показател, който е дали си способен

да разбереш Божиите намерения и да придобиеш истината сред нещата, с които се сблъскваш, или не. Сега, когато повечето от вас се сблъскат с въпрос или обстоятелство, колко истина сте способни да разберете от него? Способни ли сте да придобиете истината от него? Придобивате ли истината в повечето неща или през повечето време сте неспособни да придобиете истината, винаги действате объркано и оставяте нещата недовършени? (През повечето време оставяме нещата недовършени.) Това е истинското ви състояние: през повечето време сте неспособни да придобиете истината. Какво показва това? Показва, че духовният ви ръст е много малък и когато се сблъскате с много неща, нямате духовния ръст или истината реалност, необходими, за да разрешите проблемите. Независимо дали се сблъскваш с изпитания или изкушения, ти не оставаш непоколебим в свидетелството си, така че нямаш истината реалност. Ако не можеш да прозреш собствените си проблеми и не знаеш как да търсиш истината, за да преодоляваш собствените си проблеми, тогава напълно си се провалил. Ако се сблъскаш със същото изпитание отново, все още ще си объркан и ще използваш същия метод, за да го преодолееш и същото отношение в подхода си към него. Това не показва ли липса на растеж? (Показва.) На какво ниво е заседнал духовният ви ръст в момента? Когато ви се случват неща, се обърквате и тогава търсите Божиите слова, химните, проповедите и общенията, както и различни принципи, които обикновено използвате, или намирате хора, с които да влизате в общение — това ли е духовният ви ръст в момента? (Да.) Тогава духовният ви ръст голям ли е или малък? (Малък.) Можете ли да живеете независимо с този духовен ръст? Можете ли независимо да разрешавате проблемите си? (Не.) Ако сте с този духовен ръст сега, тогава веднага щом напуснете църковния живот, щом напуснете братята и сестрите си, щом напуснете обстоятелствата и местата, в които изпълнявате дълга си, ще сте способни ли все още да следвате Бог? Можете ли наистина да Го следвате до самия край? Това още не се знае. Възможно е също след три или пет години все още да следваш Бог, но действията и постъпките ти, целите, които преследваш, посоката на живота ти, възгледите ти по въпросите, начина, по който се разбираш с другите и отношението, което имаш към нещата, нищо от това няма да се е променило и ти няма да си по-различен от невярващите. Единствената разлика ще е, че просто се наричаш вярващ, все още вярваш в Бог само на

думи и все още се наричаш един от Неговите последователи. Всъщност обаче Бог вече не е в сърцето ти, ти вече не се придържаш към Неговия път в сърцето си и нямаш нищо общо с Него. Тъй като често идваш пред Бог, без да знаеш какво да Му кажеш в молитва или какво да търсиш и в сърцето си нямаш нищо да Му кажеш, започваш да се отдалечаваш от Бог. Когато се сблъскаш с неща, Божиите слова не действат като твой водач, нито знаеш как да търсиш истината и действаш според собствените си фантазии. Не ставаш ли по този начин пълен неверник? Какво искам да кажа с тези думи? Преди човек да придобие истината, той винаги се обърква, когато му се случва нещо, не знае как да приложи истината и не знае как да се справя с нещата съгласно Божиите намерения. Независимо дали обстоятелствата са добри или ужасни, дали си изкушаван или изпитван, ти винаги си на загуба. Просто пасивно се справяш с това и не си способен да използваш положително отношение или истината, за да преодолееш нещата. Независимо с какви обстоятелства се сблъскваш, напълно ти липсва способност да им устояваш и не си способен да поемеш инициативата и да използваш истината, за да разрешаваш проблеми. Дори не би бил способен да търсиш истината в този момент, за да ги разрешиш и да се опиташ да удовлетворяваш Божиите намерения по този въпрос. И така, каква част от действията, поведението и живота ти е свързана с Бог, свързана с поведението и живота, който трябва да има един вярващ? Ако само един процент по отношение на формалността и субективните желания на сърцето ти е свързан с Бог, а деветдесет и девет процента не са свързани с истината, тогава, както е казал Бог: „Направили сте много неща, които нямат отношение към истината“. Не е ли това ужасяващо и опасно? (Така е.) Това е много ужасяващо и много опасно. Тогава с какви проблеми се сблъскват хората? Ако хората изоставят обстоятелствата, които Бог е нагласил, тогава те губят възможността Бог да ги усъвършенства, не успяват да оправдаят Божиите ревностни и грижовни намерения и се отказват от уроците, които Бог целенасочено е подредил за тях. Това най-много натъжава Бог. Бог нагласява подходящи обстоятелства за хората, така че да могат да се стремят към истината. Ако хората се откажат от дълга си, ако се откажат от стремежа към истината, ако не четат Божиите слова и са способни да се разделят с Бог навсякъде и по всяко време, тогава те искрени последователи на Бог ли са? Съвсем

не. Вие вероятно можете да видите ясно това — това е вашият истински духовен ръст в момента. Хората, които не се стремят към истината, изобщо не могат да разберат Божиите намерения. Ако хората изобщо не разбират обстоятелствата, които Бог нагласява за тях, нито знаят как да се молят или да разговарят с Бог, какъв духовен ръст имат тези хора? Не е ли вярно, че духовният им ръст е твърде малък и те не знаят как да се стремят към истината? Ако не знаят как да се стремят към истината, тогава как могат да я придобият? От субективна гледна точка може да мислиш, че си се отрекъл от всичко и че вярата ти в Бог е истинска, но всъщност ти не приемаш истината и Бог не е придобил сърцето ти. Не е ли точно така? (Така е.) Бог не е придобил сърцето ти, което означава, че по много въпроси ти все още си способен да се съпротивляваш и да предаваш Бог, и да се отдалечаваш от Бог до степен, в която дори отричаш Божието съществуване. Не само че не се покоряваш на Бог, не си предан на Бог и не се боиш от Бог, но също си способен да се съпротивляваш на Бог и да Го предадеш навсякъде и по всяко време. Това е ситуацията, в която са всички хора, преди да придобият истината. Каква е Моята цел като ви казвам всичко това? Защо изричам тези слова? За да ви облея със студена вода ли? (Не, за да ни позволиш да познаем истинския си духовен ръст.) Тези слова са като пробуждане за вас и ще са ви от полза. Като вярващ, ако ти не получиш истината, никога няма да придобиеш Бог и Той няма да има начин да придобие теб. Следователно, стремежът към истината в твоята вяра в Бог е най-важното нещо.

За да се стреми към истината, човек трябва да се съсредоточи върху практикуването ѝ, но откъде трябва да започне да я практикува? За това няма правила. Трябва да практикуваш всички аспекти на истината, които разбираш. Ако си започнал да изпълняваш някакъв дълг, трябва да започнеш да практикуваш истината при изпълнението му. При изпълняването на твоя дълг има много аспекти на истината, които трябва да практикуваш, и трябва да практикуваш онези от тях, които разбираш. Например можеш да започнеш с това да бъдеш честен човек, да говориш честно и да отвориш сърцето си. Ако има нещо, за което се притесняваш да говориш с братята и сестрите си, тогава трябва да коленичиш и да го кажеш на Бог чрез молитва. Какво трябва да кажеш на Бог? Кажи Му това, което е в сърцето ти; не говори безсмислени любезности и не се

опитвай да Го мамиш. Започни с това да бъдеш честен. Ако си бил слаб, кажи, че си бил слаб; ако си бил нечестив, кажи, че си бил нечестив; ако си бил измамен, кажи, че си бил измамен; ако си имал злобни и коварни мисли, кажи Му за тях. Ако винаги се съревноваваш за статус, кажи Му и това. Остави Бог да те дисциплинира; остави Го да нагласи среда за теб. Позволи на Бог да ти помогне да преминеш през всички трудности и да разрешиш всичките си проблеми. Трябва да отвориш сърцето си за Бог, не го дръж затворено. Дори и да не Го допускаш, Той пак може да те проучи внимателно. Ако обаче отвориш сърцето си за Него, можеш да придобиеш истината. И така, кой път трябва да избереш? Трябва да отвориш сърцето си и да кажеш на Бог какво има в него. В никакъв случай не бива да казваш нещо неискрено или да се прикриваш. Трябва да започнеш с това да си честен човек. Години наред сме разговаряли за истината, за това как да бъдем честни хора и въпреки това днес все още има много хора, които остават безразлични, които говорят и действат само според собствените си намерения, желания и цели и на които никога не им е хрумвало да се покаят. Това не е отношение на честни хора. Защо Бог иска от хората да бъдат честни? Дали е за да Му е по-лесно да овладее хората и да се справя с тях? Категорично не. Бог изисква от хората да бъдат честни, защото обича и благославя честните хора. Да си честен човек означава да си човек със съвест и разум. Означава да бъдеш човек, който заслужава доверие, някой, когото Бог обича, и някой, който може да практикува истината и да обича Бог. Да бъдеш честен човек е най-основната проява на нормална човешка природа и на истинско човешко подобие. Ако човек никога не е бил честен или не е възнамерявал да бъде честен, той не може да разбере истината, а още по-малко да я придобие. Ако не Ми вярваш, иди и сам се убеди, или иди и го изживей лично. Само ако си честен човек, сърцето ти може да е отворено за Бог, можеш да приемеш истината, истината може да стане твой живот в сърцето ти и можеш да разбереш и придобиеш истината. Ако сърцето ти е винаги затворено, ако не се откриеш или не казваш на никого какво е в сърцето ти, така че никой да не може да те разбере, тогава ти си твърде лукав и непроницаем и си най-измамният сред хората. Ако вярваш в Бог, но не можеш непорочно да се откриеш пред Него, ако можеш да лъжеш Бог или да преувеличаваш, за да Го измамиш, ако не си способен да отвориш сърцето си за Бог и все още

можеш да говориш с недомлъвки и да криеш намеренията си, тогава само ще навредиш на себе си, а Бог ще те пренебрегне и няма да работи в теб. Няма да разбереш нищо от истината и няма да придобиеш никаква част от нея. Сега разбирате ли колко е важно да се стремите към истината и да я придобиете? Кое е първото нещо, което трябва да направиш, за да се стремиш към истината? Трябва да си честен човек. Само ако хората се стремят да бъдат честни, те могат да разберат колко дълбоко са покварени и дали наистина притежават някакво човешко подобие и ясно да оценят себе си или да видят недостатъците си. Само когато практикуват честност, те могат да осъзнаят колко лъжи изричат и колко дълбоко скрити са измамата и нечестността им. Само когато имат опит в практикуването на честността, хората могат постепенно да опознаят истината за собствената си поквара и да опознаят собствената си природа същност, а само тогава поквареният им нрав постоянно ще се пречиства. Само в процеса на постоянното пречистване на покварения им нрав хората ще са способни да придобият истината. Отделете време, за да изживеете тези слова. Бог не довежда до съвършенство онези, които са измамни. Ако сърцето ти не е честно — ако не се опитваш да бъдеш честен човек — няма да бъдеш придобит от Бог. По същия начин и ти няма да придобиеш истината, а също така няма да си способен да придобиеш Бог. Какво означава да не придобиеш Бог? Ако не придобиеш Бог и не си разбрал истината, тогава няма да познаваш Бог и затова няма да има начин да съответстваш на Бог, а в такъв случай ти си враг на Бог. Ако не съответстваш на Бог, Бог не е твоят Бог, а ако Бог не е твоят Бог, ти не можеш да бъдеш спасен. Ако не се стремиш да постигнеш спасение, защо тогава вярваш в Бог? Ако не можеш да постигнеш спасение, ти завинаги ще бъдеш непримирим враг на Бог и изходът ти ще бъде определен. Затова, ако хората искат да бъдат спасени, те трябва да започнат с това да бъдат честни. В крайна сметка тези, които са придобити от Бог, са белязани със знак. Знаете ли какъв е той? В Откровение, в Библията е казано: „И в устата им няма лъжа; те са непорочни“ (Откровение 14:5). Кои са „те“? Те са онези, които са спасени, доведени до съвършенство и придобити от Бог. Как Бог описва тези хора? Какви са характерните черти на техните постъпки и какво изразяват те? Те са непорочни. Те не изричат лъжи. Вероятно всички разбирате и схващате какво означава да не изричаш лъжи: означава да бъдеш честен.

Какво означава „непорочен“? Това означава да не вършиш зло. А на каква основа се гради това „да не вършиш зло“? Без никакво съмнение, то е изградено на основата на страха от Бог. Следователно да бъдеш непорочен означава да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Как Бог определя непорочния човек? В Божиите очи съвършени са само онези, които се боят от Бог и отбягват злото; затова хората, които са непорочни, са онези, които се боят от Бог и отбягват злото, а само онези, които са съвършени, са непорочни. Това е напълно вярно. Ако някой лъже всеки ден, не е ли това недостатък? Ако говори и действа според собствената си воля, не е ли това порок? Ако винаги изисква признание, когато действа, ако винаги моли Бог за награди, не е ли това порок? Ако никога не е възхвалявал Бог, а винаги е свидетелствал за себе си, не е ли това недостатък? Ако изпълнява дълга си нехайно, действа според изгодата си, таи зли намерения и не си дава зор, не е ли това недостатък? Всички тези разкрития на покварен нрав са недостатъци. Просто преди хората да разберат истината, те не ги познават. Точно сега вие всички знаете, че тези разкрития на поквара са недостатъци или нечистотия. Едва когато разберете малко от истината можете да имате този вид проницателност. Всичко, което спада към разкриването на поквара, е свързано с лъжите. Библейските думи „няма лъжа“ са ключов елемент за размишляване над това дали имате или нямате недостатъци. Затова за преценката дали някой човек е преживял растеж в живота си или не, има още един показател, който е: дали си навлязъл в това да си честен човек или не, колко лъжи могат да се намерят в думите ти и дали лъжите ти постепенно намаляват или са същите като преди. Ако лъжите ти, включително прикритите и измамни думи, постепенно намаляват, това доказва, че си започнал да навлизаш в реалността и животът ти расте. Не е ли това практичен начин да се разглеждат нещата? (Да.) Ако чувстваш, че вече си преживял растеж, но лъжите ти изобщо не са намалели, ти си в общи линии същият като невярващ, тогава това нормалното проявление на навлизане в истината реалност ли е? (Не.) Когато някой е навлязъл в истината реалност, той най-малкото ще говори много по-малко лъжи; като цяло, ще е честен човек. Ако лъжеш твърде много и думите ти са твърде подправени, това доказва, че изобщо не си се променил и че още не си честен човек. Ако не си честен човек, тогава нямаш навлизане в живота и какъв растеж можеш

да преживееш така? Покваренинят ти нрав е все още непокътнат и ти си невярващ и дявол. Да си честен човек е показател, по който се съди дали някой е преживял растеж в живота си или не, хората трябва да знаят как да съотнасят тези неща към себе си и да знаят как да преценяват себе си.

Като цяло, за колко показателя за това дали човек е преживял растеж в навлизането си в живота, разговаряхме досега? (Шест.) Обобщете кои са тези шест неща. (Първото е дали някой вярва в сърцето си, че избирането на пътя на вярата в Бог е правилно, напълно естествено и обосновано или не. Дали вече е определил, че този път е правилният път в живота и дали има непоколебимостта и решимостта да следва Бог, без да се двоуми за това. Вторият е дали е променил възгледите си за хората, света, това общество, житейския път, целите и посоката и смисъла и ценността на живота или не. Третият е дали хората имат нормална връзка с Бог или не. Четвъртият е дали могат да се покорят на Бог за хората, събитията, нещата и обстоятелствата, с които се сблъскват или не, и степента, до която са способни да се покорят. Петият е дали хората могат да разберат Божиите намерения и да придобият истината, когато им се случват неща, или не. Шестият е дали са навлезли в това да са честни хора или не.) Вие трябва често да изследвате себе си, за да видите дали сте навлезли в тези неща или не и да разговаряте за тях на сбирките. Ако не се съсредоточаваш винаги върху тези неща, животът ти няма как да расте и нравът ти няма как да се промени. Хората получават резултати в онова, върху което се съсредоточат, там, където полагат усилия. Ако винаги се съсредоточаваш върху доктрина, тогава ще придобиеш доктрина; ако се съсредоточаваш върху това да получиш статус и власт, тогава статусът и властта ти може да са стабилни, но няма да придобиеш истината и ще бъдеш отстранен. Независимо от дълга, който изпълняваш, навлизането в живота е важното нещо. Не можеш да се отпускаш в това отношение, нито да бъдеш небрежен.

31 януари 2017 г.

ПО ПЪТЯ НА СПАСЕНИЕТО МОЖЕ ДА СЕ ВЪРВИ САМО С БОГОБОЯЗЛИВОСТ

Онези хора, които нямат богобоязливо сърце, няма да се променят, независимо колко дълго вярват в Бог. Само онези, които се боят от Бог, могат да получат делото на Светия Дух и да стъпят на пътя към спасението. Колко решаващо е човек да има богобоязливо сърце! Защо някои хора така и не стигат до себепознание? Защото нямат богобоязливи сърца. Защо някои хора така и не успяват да получат делото на Светия Дух? Защото нямат богобоязливи сърца. Само онези, които имат богобоязливи сърца, са способни да се самоанализират често и да постигнат себепознание; те винаги се страхуват да правят грешки или да тръгнат по грешен път. Когато им се случват неща, които изискват от тях да направят избор, те по-скоро биха оскърбили човека, вместо да оскърбят Бог, и по-скоро биха изтърпели преследване, отколкото да се отдалечат от Бог или да Го предадат. Йов е бил човек, който се е боял от Бог и е отбягвал злото, и е получил Божието одобрение.

Тогава къде трябва да започне преживяването ви, ако ще постигнете спасение във вярата си в Бог? Трябва да започнете, като приемете Божието правосъдие и наказание, като постигнете истинско себепознание и искрено се покаете — това означава да стъпите на пътя към спасението. За хората не е лесно да познаят себе си. Още по-трудно е за тях да познаят собствения си покварен нрав и същност, да знаят колко малки и незначителни са пред Бог, пред Създателя. Ако хората не могат да познаят собствения си покварен нрав или каква е покварената им същност, ще знаят ли тогава каква връзка имат с Бог, каква е мярката им пред Бог или дали Бог ги харесва? (Няма да знаят.) Тогава какво са придобили след всички години на вярване в Бог? Придобили ли са истината? Стъпили ли са на пътя към спасението? Ако след като са започнали да вярват в Бог, ядат и пият Неговите слова, водят църковен живот и изпълняват дълга си — това равносилно ли е на връзка с Бог? Какво може да направи човек, към какво трябва да се стреми, каква позиция трябва да заеме и как да избира пътя си, за да има връзка със Създателя? Знаете ли това? Не можете да отговорите. Изглежда, че ви липсва твърде много,

което означава, че не съсредоточавате усилията си върху търсене или общение за истината в многобройните неща, които не разбирате, затова във вашия църковен живот няма конкретика и така резултатите не могат да са много добри. В речта си използвате духовните термини и изрази, които често се изговарят при вярването в Бог, но вие не ги приемате сериозно, нито се връщате при своя дух, не успокоявате сърцето си, за да помислите: „Какво означават тези думи, които Бог казва? Как да ги приложа в моя реален живот? Как да претворя тези слова — как да ги превърна в реалност? Какво мога да направя, така че тези думи да не остават само доктрина и теория, но да станат част от живота ми, да станат тази посока, в която вървя? Как трябва да се държа, така че Божиите слова да станат част от живота ми?“. Ако можете да разсъждавате така, ще сте способни да разберете много подробности. Но общо взето вие никога не разсъждавате върху такива неща, затова постигате само буквално разбиране за повечето от често изричаните истини. Ако хората не отиват по-далеч от буквалното разбиране, какво ще могат да видят другите за тях? Хората често проповядват духовни теории, духовна терминология и духовни изрази, но не можете да видите реалността на тяхното практикуване или преживяване на Божиите слова в живота им. Днес вие се сблъсквате с много голям проблем. Какъв е този проблем? Проблемът е, че понеже сте способни да проповядвате малко доктрина и разбирате някои духовни изрази, и можете да говорите малко за своя опит да познаете себе си, вие смятате, че разбирате истината, че вярата ви в Бог е достигнала определено ниво, че сте над повечето хора. Всъщност обаче вие не сте навлезли в истината реалност и без хората да ви подкрепят и да ви дават ресурси, без да провеждат общения за истината с вас и да ви водят, бихте изпаднали в безизходица и разпътство. Вие сте неспособни да се нагърбите с делото на свидетелстване за Бог, не сте способни да завършите Божието поръчение, но вътрешно все пак имате високо мнение за себе си. Мислите, че разбирате повече от повечето хора, но всъщност ви липсва духовен ръст, не сте навлезли в истината реалност и сте станали надменни само защото можете да разбирате няколко думи и доктрини. Веднага щом хората навлязат в това състояние, при което мислят, че вече са придобили истината, и стават самодоволни, в каква опасност се намират? Ако наистина се появи сладкодумен

лъжеводач или антихрист, вие без съмнение ще бъдете подведени и ще го последвате. Това е опасно, нали? Има вероятност да бъдете надменни, самоправедни и самодоволни — няма ли в този случай да се отклоните от Бог? Няма ли да предадете Бог и да тръгнете по свой път? Вие нямате истината реалност и не сте способни да свидетелствате за Бог. Можете да свидетелствате само за себе си и да парадирате със себе си — не сте ли в опасност тогава? В допълнение, ако сте затънали в тези обстоятелства, какъв покварен нрав ще разкриете? Първо на първо, от само себе си се разбира, че ще разкриете надменен и самоправеден нрав. Няма ли също така да злоупотребявате и да парадирате със старшинството си? Няма ли да поучавате високомерно хората? Ако разкривате такъв покварен нрав, няма ли Бог да ви възненавиди? Ако някой е особено надменен и самоправеден и не се самоизследва, тогава не е ли възможно Бог да го отритне? Това наистина е твърде възможно. Например: може да сте изпълнявали дълга си в продължение на няколко години, но да не е настъпил никакъв забележим напредък относно навлизането ви в живота, да разбирате само някои повърхностни доктрини, да нямате истинско познание за нрава и същината на Бог и да нямате успехи, за които да говорите. Какво има опасност да направите, ако днешният ви духовен ръст е такъв? Какви разкривания на поквара ще покажете? (Надменност и самонадеяност.) Дали надменността и самонадеяността ви ще се усилят, или ще останат непроменени? (Ще се усилят.) Защо ще се усилят? (Защото ще се мислим за много компетентни.) А на каква база хората преценяват нивото на собствената си компетентност? На базата на това колко години са изпълнявали определен дълг и колко опит са натрупали, нали? И при това положение няма ли постепенно да започнете да мислите в категориите на старшинството? Даден брат например от много години вярва в Бог и отдавна изпълнява определен дълг, затова той е най-компетентният да говори, а дадена сестра не е тук толкова отдавна и макар да има известни заложби, тя няма опит в изпълняването на този дълг и не вярва в Бог от дълго време, затова е най-некомпетентна да говори. Човекът, който е най-компетентен да говори, си мисли: „Тъй като имам старшинство, това означава, че изпълнявам дълга си на ниво, стремежът ми е достигнал своя връх и не остана нищо, към което да се стремя или в което да навлизам. Изпълних добре този дълг, в общи линии завърших тази работа, Бог

трябва да е доволен“. И така човек започва да става самодоволен. Дали това означава, че е навлязъл в истината реалност? Престанал е да постига какъвто и да е напредък. Все още не е придобил истината и живот, но въпреки това се мисли за много компетентен, говори за старшинство и очаква Божията награда. Дали това не е разкриване на надменен нрав? Когато хората не са „много компетентни“, те знаят, че трябва да са внимателни, напомнят си да не допускат грешки, а щом си повярват, че са много компетентни, стават надменни, започват да имат високо мнение за себе си и са склонни към самодоволство. Дали в такива моменти няма вероятност да поискат от Бог награди и венец, както направи Павел? (Има.) Каква е връзката между човека и Бог? Това не е връзката между Създателя и сътворените същества. Тя не е нищо повече от интересчийска връзка. И когато нещата стоят по този начин, хората нямат връзка с Бог и Бог вероятно ще скрие лицето Си от тях, а това е опасен знак.

Някои хора загърбват Бог и лично контролират Божиите избраници, като превръщат средата, в която хората изпълняват дълга си, в независимо царство на антихристи. Те превръщат църквите, които служат на Бог и Го почитат, в религиозни организации. Навлезли ли са тези хора в истината и живота? Следват ли Бог? Служат ли Му? Свидетелстват ли за Него? Категорично не. Изпълняват ли своя дълг? (Не.) В такъв случай какво правят? Не вършат ли човешки дела и операции? Колкото и добре да вършиш човешките дела и операции, ако Бог не е в сърцето ти и ако си спрял да се стремиш към истината, това не означава ли, че нямаш никаква връзка с Него? Това не е ли нещо ужасно? Когато човек вярва в Бог и Го следва, най-много трябва да се бои от това да не се отклони от Божиите слова и от истината, за да се занимава с човешки дейности и начинания. Да го направи означава да се отклони към собствен път. Да кажем например, че дадена църква избере водач. Този водач знае само как да проповядва думите и доктрините и се съсредоточава единствено върху собствения си престиж и статус. Той не върши никаква практическа работа. И все пак го чувате да проповядва думите и доктрините добре и в съгласие с истината и всичко, което казва, е вярно, затова много му се възхищавате и го смятате за добър водач. Съобразявате се с него за всичко и накрая го следвате, като напълно му се подчинявате. В такъв случай не ви ли подвежда и контролира един лъжеводач? И тази църква не се ли е превърнала

в религиозна група, оглавявана от лъжеводач? Членовете на религиозна група, оглавявана от лъжеводач, може привидно да изпълняват дълга си, но дали наистина го изпълняват? Наистина ли служат на Бог? (Не.) Ако тези хора не служат на Бог или не изпълняват дълга си, имат ли връзка с Него? Дали група, която няма никаква връзка с Бог, вярва в Него? Какво ще кажете, дали последователите на лъжеводача или хората под контрола на антихриста имат делото на Светия Дух? Със сигурност не. И защо нямат делото на Светия Дух? Защото са се отклонили от Божиите слова и не се покоряват на Бог или не Го почитат, а се вслушват в лъжепастирите и антихристите. Бог ги отритва и не върши повече делото си в тях. Те са се отклонили от Божиите слова, отритнати са от Него, и са загубили делото на Светия Дух. Могат ли тогава да бъдат спасени от Бог? (Не.) Не могат, а това означава проблем. Затова, колкото и хора да изпълняват дълга си в една църква, решаващо значение за възможността да бъдат спасени има това дали наистина следват Христос, или човек, дали наистина преживяват Божието дело и се стремят към истината, или се занимават с религиозни дейности и с човешки работи и начинания. Решаващо значение има дали могат да приемат истината и да се стремят към нея и дали могат да търсят истината, за да разрешават проблемите, когато ги открият. Именно тези неща са най-важни. Към какво всъщност се стремят хората и по какъв път вървят, дали действително приемат истината или я изоставят, дали се покоряват на Бог или Му се противопоставят — Бог постоянно проучва внимателно всички тези неща. Бог наблюдава всяка църква и всеки човек. Независимо колко хора в една църква изпълняват дълг или следват Бог, в момента, в който се отклонят от Божиите слова, щом изгубят делото на Светия Дух, те престават да преживяват Божието дело и така те, както и дългът, който изпълняват, нямат никаква връзка и участие в Божието дело, а в такъв случай тази църква се е превърнала в религиозна група. Какво ще кажете, какви са последствията, когато една църква се превърне в религиозна група? Не бихте ли казали, че тези хора са в голяма опасност? Те никога не търсят истината, когато са изправени пред проблеми, и не действат според истините принципи, а са подвластни на подредбите и манипулациите на човешки същества. Докато изпълняват дълга си, много хора дори никога не се молят и не търсят истините принципи. Те само питат другите и правят каквото те им кажат, като действат в зависимост

от техните изражения. Каквото им кажат другите, това и правят. Чувстват, че е неясно и трудно да се молят на Бог за проблемите си и да търсят истината. Затова търсят просто, лесно решение. Те смятат, че е лесно и най-практично да разчитат на другите и да правят това, което им кажат, и затова просто правят каквото казват другите хора, като ги питат и правят всичко, както им кажат. В резултат на това, дори и след като са вярвали в продължение на много години, когато са изправени пред проблем, те нито веднъж не са идвали пред Бог, за да се помолят и да потърсят Неговите желания и истината, а след това да постигнат разбиране на истината и да действат и да се държат в съответствие с Божиите намерения. Те никога не са имали такова преживяване. Наистина ли такива хора практикуват вяра в Бог? Чудя се защо някои хора, след като влязат в религиозна група, са толкова предразположени към това да преминат от вяра в Бог към вяра в човек, от следване на Бог към следване на човек? Защо се променят толкова бързо? Защо, след като толкова години са вярвали в Бог, продължават да се вслушват в човек и да го следват във всичко? Толкова години вярват, но всъщност в сърцата им никога не е имало място за Бог. Нищо от това, което правят, никога не е свързано по какъвто и да е начин с Бог и с Неговите слова. Речта им, действията им, животът им, постъпките им, решаването на проблемите, дори изпълнението на дълга им и службата им за Бог, всичките им действия и дела, цялото им поведение и дори всяка мисъл и идея, която се разкрива в тях — нищо от това изобщо не е свързано с вярата в Бог или с Неговите слова. Искрено вярващ в Бог ли е такъв човек? Може ли броят на годините, през които човек е вярвал в Бог, да определи неговия духовен ръст? Може ли да докаже дали връзката му с Бог е нормална? Категорично не. Това, което е от решаващо значение, за да се види дали даден човек искрено вярва в Бог, е да се провери дали в сърцето си може да приеме Божиите слова, дали може да живее в тях и да преживява Неговото дело.

Помислете върху това: като вярвате в Бог, ако просто участвате в религиозни ритуали и спазвате някои правила; ако просто вършите нещата механично, когато изпълнявате дълга си и действате, без да се съсредоточавате върху истините принципи; ако само говорите за думи и доктрини в общенията си върху истината, но нямате практическо знание; ако думите на общението ви са повърхностни, докато проповядвате

евангелието и свидетелствате; ако само изричате духовни думи и доктрини, за да предоставяте ресурси и да подкрепяте хората — може ли да постигнете резултати? Ако се стремите само към външна духовност, докато вярвате в Бог, дали такова вярване е преживяване на Божието дело? Можете ли да придобиете истината, докато изпълнявате дълга си по този начин? Това истинска вяра в Бог ли е? (Не.) Какво е в действителност истинската вяра в Бог? Вие може да сте следвали Бог от много години, да сте прочели много от словата Му, да сте изслушали много проповеди и да разбирате много доктрини — и, разбира се, някои от вас да са навлезли частично в истината реалност, — но бихте ли посмели да кажете, че вече сте постигнали духовния ръст на спасението? Можете ли да сте сигурни, че няма отново да бъдете подведени и пленени от Сатана? Можете ли да сте сигурни, че няма отново да почитате и следвате човек? Можете ли да гарантирате, че ще следвате Бог до края на пътя, че със сигурност няма да отстъпите, че няма просто да вярвате в един небесен, нереалистичен Бог, както правят религиозните хора, вместо да следвате практическия Бог? Вие може да следвате въплътения Бог, но стремите ли се към истината? Способни ли сте да постигнете истинско покорство пред Бог и познание за Него? Не сте ли още застрашени да предадете Бог? Трябва да мислите върху всички тези неща. Кои от средствата на вярата, възгледите и състоянието ви днес са същите или близки до онези на вярващите от християнството? В какво споделяте същото състояние? Ако някой, който вярва в Бог, се придържа към истината, сякаш тя е набор от правила, няма ли опасност вярата му да стане участие в религиозен ритуал? (Така е.) Спазването на религиозни ритуали наистина не е по-различно от християнството — онези, които го правят, са просто по-напреднали и са стигнали по-далеч по отношение на учението и теорията и са малко по-издигнати и напреднали във вярата си. Това е всичко. Ако вярата в Бог се превърне в религиозно вярване, в изучаване на теология, в набор от правила или ритуали, не се ли е превърнала тогава в християнство? Има разлика между новите и старите учения, но ако само разбираш истината като доктрина и не знаеш как да практикуваш истината, а още по-малко да преживяваш Божието дело — и ако независимо от колко години вярваш в Бог, колко трудности си понесъл и колко добро е поведението ти, това, което имаш, не е искрено разбиране на истината и не си придобил истината, нито си навлязъл в истината

реалност — тогава твоят начин на вярване не е ли като на християнството? Не е ли това същността на християнството? (Да.) Тогава какви възгледи или състояния имате в действията си или в изпълнението на дълга си, които са сходни с онези на хората в Християнството или са същите? (Придържаме се към правила и се снабдяваме с думи и доктрини.) Придържане към правила, проповядване на думи и доктрини, отношение към истината като към думи и доктрини — какво още? (Съсредоточаваме се върху вършенето на работа, не върху навлизането в живота.) Фокусирате се само върху старанието си, не върху придобиването на живот или навлизането в истината реалност; какво още? (Съсредоточаваме се върху привидната духовност и доброто поведение.) Вече казахте някои неща, затова ще обобщя: да се стремите към външно добро поведение и да се опитвате усилено да се покриете с блясъка на духовността, да правите нещата, които хората смятат за правилни в представите и въображението си, нещата, които хората са склонни да одобряват — това е стремеж към лъжедуховност. Такъв човек е лицемер, който застава на трибуната си, за да проповядва думи и доктрини, който наставлява другите да вършат добри неща и да бъдат добри хора, който се преструва на духовен човек. Но в постъпките си и в справянето с въпросите, в изпълнението на дълга си той никога не търси истината, а живее според сатанински нрав. Каквото и да го сполети, той се съобразява със собствената си воля и поставя Бог настрани. Никога не действа според истините принципи, а просто следва правилата. Не разбира изобщо истината, нито Божиите намерения или нивото, което Бог изисква от човека, или това, което ще постигне чрез спасяването на човека. Никога не възприема сериозно тези подробности на истината и не пита за тях. Всичко, което тези изрази и поведение на човека разкриват, е лицемерие. Като види истинските състояния в сърцата на такива хора заедно с външното им поведение, човек може да е сигурен, че те нямат нищо от истината реалност, че са всъщност лицемерни фарисеи, че са неверници. Ако някой вярва в Бог, но не се стреми към истината, дали вярата му е искрена? (Не.) Може ли някой, който вярва в Бог, независимо от колко години, но не приема изобщо истината, да се бои от Бог и да отбягва злото? (Не.) Не може да постигне това. Тогава какво е естеството на поведението на такива хора? По какъв път могат да вървят те? (Пътят на фарисеите.) С какво са заети да се снабдяват по цели дни? Не е ли с

думи и доктрини? Прекарват дните си, като се въоръжават, маскират се с думи и доктрини, за да заприличат повече на фарисеите, да изглеждат по-духовни, повече като хора, които служат на Бог — каква точно е природата на всички тези дела? Почитане на Бог ли е? Искрена вяра в Него ли е? (Не, не е.) Тогава какво правят те? Мамят Бог. Те просто изминават стъпките в един процес. Развяват знамето на вярата и изпълняват религиозни ритуали в опит да измамят Бог, за да постигнат целта си да бъдат благословени. Тези хора изобщо не почитат Бог. Накрая такава група от хора ще свърши точно като онези в параклисите, които предполагаемо служат на Бог, които предполагаемо вярват в Бог и Го следват.

Каква е разликата между книжниците и фарисеите, които вярваха в Бог в Епохата на закона, и пасторите, старейшините, отците и епископите в съвременните християнски и католически параклиси? Тоест каква е разликата между това да вярваш в Йехова и това да вярваш в Исус? Освен името, в което те вярват, каква е разликата? Към какво се придържаха онези, които вярваха в Йехова? Какъв беше техният метод на вярване? (Те спазваха закона и заповедите.) Разбираха ли те делото на Светия Дух? Разбираха ли пътя на това да носиш кръста си? (Не го разбираха.) Знаеха ли, че Бог е истината, пътят и животът? Имаха ли те такава концепция? Познаваха ли посланията, които вярващите в Исус са чули? (Не ги познаваха.) Какви са те в очите на онези, които вярват в Исус? (Те бяха изостанали, консервативни и не следваха делото на Светия Дух.) Основното е, че те не следваха стъпките на Божието дело. Бог е казал, че Месията ще дойде и когато Той дойде в плът, беше наречен Исус Христос. Те не Го приеха, а вместо това упорито Му се противопоставяха. Не признаха, че Господ Исус е въплътеният Бог, и Го разпнаха. Те изостанаха и бяха отстранени в Епохата на благодатта. Не познаваха посланията на Епохата на благодатта, като изкуплението, спасението на кръста и покаянието. Не е ли това разлика? (Така е.) Тогава за какво говорят онези в Епохата на благодатта? Каква е разликата между тях и вярващите от Епохата на закона? Какво повече знаят те? Първо, по отношение на четенето на Библията, те четат Стария и Новия завет; по отношение на името на Бог, в който вярват, те вече не назовават Бог само Йехова, а вместо това Го наричат предимно Исус Христос. Какво практикуват те? Изповядване и покаяние, многострадалност и смирение; те са любящи, те спазват

заповедите, носят кръста си, вървят по пътя на кръстните страдания и очакват да се възнесат в рая след смъртта. Те се различават от вярващите в Бог в Епохата на закона по много начини. Говорят за делото на Светия Дух и за това, че са изпълнени и водени от Светия Дух. Говорят за молитва, за действия в името на Господ Исус и за проповядване на евангелието. Нещата, за които говорят, са напълно различни от онези в Епохата на закона, но в крайна сметка те получават същото заключение от Бог като хората от еврейската вяра — те също принадлежат към религиозна група. Какъв проблем е това? Онези еврейски фарисеи, първосвещениците и книжниците в Епохата на закона само привидно вярваха в Бог, но загърбваха пътя Му и дори разпнаха въплътения Бог. Може ли тогава вярата им да им е спечелила Божието одобрение? (Не.) Бог вече ги е окачествил като хора от еврейската вяра, като членове на религиозна група. И Бог днес вижда по подобен начин онези, които вярват в Исус като членове на религиозна група, в смисъл, че не ги признава за членове на Неговата църква или за вярващи в Него. Защо Бог осъжда така религиозния свят? Защото на всички членове на религиозни групи, особено на висшите водачи на различните вероизповедания, им липсва богобоязливо сърце и те не следват Божията воля. Те всички са неверници. Не вярват във въплъщението, камо ли да приемат истината. Те никога не търсят, не разпитват, не проучват, нито приемат Божието дело от последните дни или истините, които Той изразява, а вместо това направо осъждат и хулят делото на Божието въплъщение от последните дни. От това човек може да види ясно, че те може привидно да вярват в Бог, но Бог не ги признава като вярващи в Него. Той казва, че те са злодеи, че нищо от това, което вършат, не е свързано ни най-малко с Неговото дело на спасението, че те са невярващи, които са извън словата Му. Ако вие вярвате в Бог, както сега, няма ли да дойде денят, в който вие също ще бъдете сведени до религиозни привърженици? Вярата в Бог в рамките на религията не може да постигне спасение — защо всъщност е така? Ако не можете да кажете защо, това показва, че не разбирате нито истината, нито дори Божиите намерения. Най-трагичното нещо, което може да се случи на вярата в Бог, е свеждането ѝ до религия и отстраняването ѝ от Бог. Това е невъобразимо за човека и онези, които не разбират истината, никога не могат да видят този въпрос ясно. Кажете Ми, когато една църква постепенно се превърне в религия в

Божиите очи и стане вероизповедание през дългите години след създаването ѝ, дали хората в нея подлежат на Божието спасение? Членове ли са те на Неговото семейство? (Не.) Не са. По какъв път вървят тези хора, които привидно вярват в истинския Бог, но които Той смята за религиозни хора? Пътят, по който вървят, е път, по който носят знамето на вярата в Бог, но така и не следват пътя Му; вярват в Него, но не Го почитат и дори се отричат от Него; твърдят, че вярват в Бог, но Му се противопоставят; привидно вярват в името на Бог, в истинския Бог, и все пак почитат Сатана и дяволите и се занимават с човешки дела, и създават независимо, човешко царство. Това е пътят, по който вървят. Като се погледне пътят, по който вървят, става очевидно, че те са куп неверници, шайка антихристи, група сатани и дяволи, които са решени отявлено да се противопоставят на Бог и да прекъсват делото Му. Това е същността на религиозния свят. Такава група хора има ли нещо общо с Божия план за управление за спасението на човека? (Не.) Ако Бог окачести вярата на вярващите в Него, колкото и много да са те, като принадлежаща на религиозна група, то тези хора не са обект на Божието дело и спасение и Бог вече е взел решение за това — тези хора не могат да бъдат спасени. Защо казвам това? Група без Божието дело или напътствие, която не Му се покорява или не Го почита изобщо, може привидно да вярва в Бог, но всъщност следва пасторите и религиозните старейшини и им се подчинява, а пасторите и религиозните старейшини по своята същност принадлежат на Сатана и са лицемерни. Следователно това, което следват и на което се подчиняват тези хора, са сатани и дяволи. В сърцата си те практикуват вяра в Бог, но всъщност са манипулирани от човека, предмет на човешко устройство и господство. Затова по същество това, което следват и на което се подчиняват, е Сатана и дяволите, и силите на злото, които се противопоставят на Бог, и враговете на Бог. Би ли спасил Бог такава група хора? (Не.) Защо не? Е, такива хора способни ли са на покаяние? Не, те няма да се покаят. Те са заети с човешки дейности и човешки начинания под знамето на вярата в Бог, противоречат на Божия план за управление за спасението на човека и крайният изход от това е, че Бог ще ги отритне. Невъзможно е Бог да спаси тези хора. Те са неспособни на покаяние и когато Сатана ги повлича, Бог ги предава на него. Това дали нечия вяра в Бог ще срещне одобрението Му зависи ли от продължителността ѝ? Зависи ли от видовете ритуали,

които човек съблюдава, или от правилата, които следва? Бог гледа ли човешките практики? Гледа ли числата им? (Не.) Какво тогава гледа? Когато Бог е избрал група хора, въз основа на какво измерва дали могат да бъдат спасени, дали Той ще ги спаси? Въз основа на това дали те могат да приемат истината. Въз основа на пътя, по който вървят. Макар че Бог може и да не е казал на човека толкова истини през Епохата на благодатта, колкото сега, и макар те да не са толкова конкретни, тогава Той все пак е бил способен да усъвършенства човека и все още е имало хора, които са можели да бъдат спасени. Затова ако хората в днешно време, които са чули толкова много истини и разбират Божиите намерения, не могат да следват пътя Му или да поемат по пътя на спасението, какъв ще е накрая техният изход? Крайният изход ще е същият както на вярващите в християнството или юдаизма — и те като тях няма да могат да бъдат спасени. Това е Божият праведен нрав. Няма значение колко много проповеди си чул или колко много истини си разбрал — ако все още следваш човека, ако все още следваш Сатана и накрая не си способен да последваш Божия път, нито си способен да се боиш от Него и да отбягваш злото, това са такъв вид хора, които Бог ще отритне. Хората в религията може и да са способни да проповядват огромно библейско познание и може да разбират някои духовни доктрини, но не могат да се покорят на Божието дело или да практикуват и преживяват Неговите слова, или да Го почитат истински, нито могат да се боят от Него и да отбягват злото. Те всички са лицемери, а не хора, които наистина се покоряват на Бог. В Божиите очи такива хора се определят като вероизповедание, човешка група, човешка клика и обиталище на Сатана. Заедно те са Сатанинска шайка, царство на антихристи и Бог ги отритва напълно.

Точно сега най-належащото нещо, което трябва да правите, е да се стремите към истината. Първо, не може да отлагате, докато изпълнявате дълга си, и второ, трябва бързо да се стремите в кратки срокове да стъпите на пътя на спасението и да не бъдете изоставени от Бог. Какво ужасно нещо би било това! Това е вашата последна краткотрайна възможност, докато Бог върши Своето дело на спасението в последните дни. Ако Бог определи човек, като каже, че ти никога не си следвал пътя Му, че абсолютно никога не си могъл да се боиш от Него, нито да отбягваш злото, и когато Той реши да се отрече от теб, тогава Той вече няма да

те укорява или да те дисциплинира, вече няма да те кастри, няма да те съди или наказва — Той напълно ще се откаже от теб. В този момент ти ще се чувстваш напълно свободен. Никой няма да те пази повече. Никой няма да се меси в това как вярваш в Бог. Няма да те укорява, независимо какви лоши неща правиш. Няма нито укори, нито дисциплиниране, ако при изпълняването на своя дълг не си отдаден или търсиш само да задоволяваш собствените си амбиции и желания, или прекъсваш и смущаваш работата на църквата. Няма нито укор, нито дисциплиниране, дори ако имаш представи за Бог в сърцето си. Ако се противопоставяш или отхвърляш кастренето, ако съдиш другите зад гърба им, ако ги спъваш или ги подмамваш на своя страна, няма нито укор, нито дисциплиниране. За какво е знак това? Добър знак ли е? Никой не те пази, никой не те кастри и Бог не те укорява. Като че ли всичко върви добре за теб и ти правиш каквото си искаш. Това съвсем очевидно не е добър знак. Когато Бог иска да се откаже от теб, ти вече няма да получаваш упреци, няма повече да усещаш дисциплиниране, нито правосъдие и наказание. Какво предполага отказът на Бог от човек? Предполага, че този човек няма краен изход, че е загубил шанса си за спасение. Когато Бог се отказва от някого, Той първо прави така, че човекът да не чувства никакъв укор. Такива хора са прекомерно доволни от себе си всеки ден и мислят, че са благословени, затова небрежно си угаждат, израждат се, следват желанията на сърцето си, правят каквото поискат и действат както искат. Каквито и разпуснати неща искат да направят, няма укор, нито дисциплиниране, да не говорим за чувство за неудобство или за това, че нещата не вървят добре. Човек, който напуска Божия укор и дисциплиниране, е на ръба на опасността. На какъв път може да стъпи след това? Той започва да се изражда, да става разпуснат, да си угажда и злодеянията му стават безспирни. Това е много притеснително. Външно някои хора изглежда живеят доста удобно, без никакви грижи, но онези, които разбират истината, могат да видят, че такива хора са в опасност, че Бог не ги иска — Бог ги е изоставил, а те дори не го знаят! Антихристите в религиозния свят прекарват дните, като осъждат словата и делото на въплътения Бог и правят много злини, които се противопоставят на Бог. Макар че сега те не получават никакво дисциплиниране или укор, това е защото Бог вече ги е изоставил и накрая всички те ще получат голямо наказание, което нито един от тях няма да

избегне. Можете ли да видите от това намерението и отношението на Бог? (Да.) Ако вие не се стремите към истината, докато следвате Бог сега, може да стигнете до същата точка като тях и тогава ще изпаднете в опасност; крайният ви изход ще е същият като техния, това е сигурно. Затова какво е най-належащо да правят хората сега, за да избегнат потъването до точката, в която Бог ще ги изостави? (Трябва да се стремим към истината и да изпълняваме правилно дълга си.) Освен правилното изпълняване на дълга трябва често да се изправяш пред Бог, да ядеш и да пиеш словата Му, да размишляваш върху тях, да приемаш дисциплинирането и напътствията Му и да усвоиш урока на покорството — това е много важно. Трябва да си способен да се покориш на всички условия, хора, събития и неща, които Бог е нагласил за теб, и когато става въпрос за неща, които не можеш да проумееш, трябва често да се молиш, докато търсиш истината. Само като разбереш Божиите намерения, може да намериш път напред. Трябва да имаш богобоязливо сърце. Правете, каквото трябва, внимателно и предпазливо, и живейте пред Бог с богопокорно сърце. Смълчавайте се често пред Него и не бъдете разпуснати. Най-малкото, когато нещо ви се случи, първо се смълчете, после се впуснете в молитва и като се молите и търсите, и чакате, започнете да разбирате Божиите намерения. Не е ли това богобоязливо отношение? Ако ти се страхуваш и се покоряваш на Бог в сърцето си и ако си способен да се смълчиш пред Него и да проумееш намеренията Му, тогава с този вид сътрудничество и практика ще бъдеш защитен и няма да бъдеш изкушаван, нито ще направиш нещо, което да прекъсва или смущава работата на църквата. Търси истината във въпросите, които не можеш да видиш ясно. Не съди сляпо и не издавай присъди. По този начин Бог няма да се отврати от теб и няма да те отритне. Ако имаш богобоязливо сърце, ще се страхуваш да не Го оскърбиш, и ако те сполети нещо, което те изкушава, ще живееш пред Бог в ужас и трепет и ще копнееш да Му се покориш и да Го удовлетворяваш във всичко. Само когато имаш такава практика и си способен да живееш често в такова състояние, често да се смълчаваш пред Бог и често да идваш пред Него, ще можеш несъзнателно да отбягваш изкушенията и злите неща. Без богобоязливо сърце или със сърце, което не е пред Него, ще си способен на някои злини. Имаш покварен нрав и не можеш да го овладееш, затова си способен на зло. Няма ли да са сурови последствията,

ако вършиш злини, които създават прекъсване и смущение? Най-малкото ще бъдеш кастрен и ако това, което си направил, е сериозно, Бог ще те отритне и ще бъдеш отлъчен от църквата. Но ако имаш богопокорно сърце, ако сърцето ти често може да притихва пред Бог и ако се боиш и изпитваш страхопочитание към Бог, няма ли тогава да си способен да стоиш доста по-далеч от много злини? Ако се боиш от Бог и казваш: „Изпитвам страх от Бог, страхувам се да не Го оскърбя, да не прекъсна делото Му и да не предизвикам омразата Му“, няма ли за теб това да е нормално отношение и нормално състояние? Какво е онова, което ще е породил страхът ти? Страхът ти ще произлиза от богобоязливото сърце. Ако изпитваш страх от Бог в сърцето си, тогава ще отбягваш и избягваш злините, когато ги видиш, и така ще си защитен. Може ли някой, който не изпитва страх от Бог в сърцето си, да се бои от Него? Може ли да отбегне злото? (Не.) Тези, които не се боят от Бог и не изпитват страх от Него, не са ли дръзки хора? Могат ли дръзките хора да бъдат ограничени? (Не.) А онези, които не могат да бъдат ограничени, не правят ли онова, което им хрумне под влиянието на моментния порив? Какви неща вършат хората, когато действат според собствената си воля, според собственото си увлечение и покварения си нрав? От гледна точка на Бог това са зли неща. Затова вие трябва да виждате ясно, че е добре за човека да изпитва страх от Бог в сърцето си — с него човек може да се бои от Бог. Когато човек носи Бог в сърцето си и може да се бои от Бог, той ще е способен да стои много по-далеч от злите неща. Такива са хората, които имат надежда да бъдат спасени.

Лесно ли е за един вярващ да се бои от Бог и да отбягва злото? Всъщност това не е лесно. Ако не се стремиш към истината, тогава никога няма да го постигнеш. Например някои хора казват: „Наистина не е лесно да вярваш в Бог, а също трябва и да изпълняваш дълга си, да страдаш, да плащаш цена“. Как се чувстваш, когато чуваш тези думи? Какъв е проблемът с изричането на тези думи? Ако нямаш богобоязливо сърце, тогава какво би казал? Би казал: „Това е напълно вярно, напуснах дома си, за да изпълнявам дълг в продължение на много години. Липсват ми децата и майка ми, страдах немалко. Ако не получа благословии, това ще е несправедливо!“. Има ли страх от Бог в тези думи? (Няма.) Ако човек няма богобоязливо сърце и изрича такива думи, от какво естество е поведението

му? Не се ли съпротивлява на Бог и не се ли оплаква от Него? Ако се оплаква с думи от Бог, тогава вярва ли наистина, че Бог е праведен Бог? Ако човек няма ужас от Бог в сърцето си, ако не успява да се бои от Него, тогава лесно ли е за него да отбягва злото? (Не е лесно.) Той не може да отбягва злото. Такъв човек казва: „Ако не получа благословии, след като се отказах от семейството и кариерата си, това ще е толкова несправедливо!“. Ако незабавно отвърнеш с „Това е точно така“, как биха ти изглеждали тези думи? Това отбягване на злото ли е? Фактът, че можеш да кажеш „това е точно така“, просто доказва, че и ти като другия човек се оплакваш от Бог. Оплакването вече е излязло от устата ти, за да създаде зло. Не само че не можеш да отбягваш злото; ти си способен да се оплакваш и да вършиш зло. Макар че това е малко зло, все пак е оплакване от Бог. Ако днешното малко зло не бъде преодоляно, утре ще сте застрашени да предадете Бог — толкова ужасен е поквареният човешки нрав. Виждате ли това ясно? Ако човек няма богобоязливо сърце, тогава са зли и нещата, които казва на глас, и нещата, които мисли в сърцето си, и нещата, които естествено се разкриват — всички те са зли. Ако нямаш богобоязливо сърце, тогава дори някой дребен въпрос може напълно да разобличи покварения ти нрав, характера, стремежите и намеренията ти. Може дори да разобличи неудовлетворението ти от Бог. Онези, които нямат богобоязливо сърце, казват каквото си искат. Те казват това, което мислят, и след като го кажат, то става факт. От гледна точка на Бог такъв човек не се бои от Него и не отбягва злите неща. Вместо това се въвлича в зли неща, когато ги види, и става съучастник на злите хора. Ако имаш богобоязливо сърце, ако си ужасен от Бог, ако живееш в присъствието Му, тогава как трябва да отговориш на думите на такъв човек? Какво има предвид той с думите си? Той не желае да се откаже от благословиите. Иска да придобие благословии, но не е готов да страда или да плаща цената, затова казва: „Наистина не е лесно да се вярва в Бог“. Няма ли усещане за оплакване? Тези думи съдържат усещане за оплакване. Този човек е разстроен от Бог, оплаква се и мисли, че Божиите изисквания към хората са твърде високи. Мисли, че Бог иска да се плаща твърде висока цена за малкото благословии, които дава. Мисли, че Бог не трябва да постъпва така, че Той няма любов към хората, че Той няма истинска милост към хората, че измъчва хората. Мисли, че не е лесно за човек да изтъргува

страданието срещу благословии — няма ли точно това предвид? (Така е.) Тогава как трябва да отговориш? Чуйте този отговор, вижте дали мислите, че е правилен. Трябва да кажеш: „На какво възлиза нашето малко страдание? Виждаш колко много е страдал Бог. За да спаси човечеството, Бог е слязъл на земята от небесата и е бил въплътен скромно и тайно сред хората, и е понесъл огромни унижения. За да спаси човечеството, Той е жертвал дори Своя живот. Божието страдание далеч надхвърля малкото, което ние сме изстрадали. Нашето страдание не представлява нищо. Нещо повече, ние трябва да страдаме; нима целта на нашето страдание не е да бъдем благословени?“. Какво мислите? На повърхността това изглежда правилно, а няма грешки и от гледна точка на доктрината, но има ли тук свидетелство? (Не.) Няма свидетелство. Това е просто бегло изричане на доктрини на глас, за да увещаваш някого. Може ли това да разреши проблеми? Ако искаш да разрешиш проблеми, как трябва да разговаряш с такива хора? Ако чуеш това оплакване, как би се почувствал в сърцето си? Би почувствал, че макар те да изпълняват дълга си, докато вярват в Бог, не страдат с особено охотно сърце, но след като поразсъждаваш за момент, би помислил: „Ако те чувстват неохота, така да бъде. Какво общо има това с мен? Ако се оплакват от Бог, не се оплакват от мен и това не засяга изгодата ми. Това е тяхната лична връзка с Бог, затова трябва да се справят сами с нея. Какво общо има това с мен?“. Да се отнасяте така с тях изглежда разумно и не е грешно, но като човек с богобоязливо сърце, щом това ти се случи, първо трябва да си помислиш: „Този човек вярва в Бог и все пак се оплаква от Него и извърта фактите, докато говори. Не е възможно такъв човек да приеме истината. Да бъдеш спасен е нещо голямо, затова добре ли е да не страда изобщо? Нещо повече, защо хората страдат? Не е ли заради покварения им нрав? Бог има добри намерения, като позволява на хората да страдат. Това е от полза за тях, това ги усъвършенства и ги изгражда. Ако не страдат, хората не могат да научат уроците си, нито да придобият истината, нито могат да са в съгласие с Божиите намерения. Да страдаш малко е милост и благодат от страна на Бог. Това е Божията любов към човечеството. Това е спасение! Как могат те да говорят така? Трябва да разговарям с тях. Не мога да им позволя да разбират погрешно и да се оплакват от Бог. Не мога да им позволя да ходят навсякъде да разпространяват тези думи и да влияят на другите. В

тази ситуация аз трябва да говоря в защита на Бог. Трябва да им помогна да преодолеят погрешните си схващания за Бог и да им помогна да имат правилно разбиране за вярата си в Бог. Ако разбират погрешно Бог по този начин, не се ли отнасят несправедливо към Него? Божията любов и спасение за човека са толкова големи! Как могат да мислят по този начин?“. Ако мислиш така, не означава ли това, че имаш богобоязливо сърце? (Да.) Колкото до въпроса със страха от Бог, ти не само говориш правилно, но също имаш и богобоязливо сърце, способен си да постигнеш покорство към Него, не се бунтуваш и не се оплакваш изобщо. Така ставаш човек, който се бои от Бог. Що се отнася до богобоязливостта, ти си постигнал истината. Ти не просто рецитираш лозунг, ти си способен да свидетелстваш за Бог и да останеш непоколебим в свидетелството си за Него. Знаейки това, какво трябва да кажеш на този човек? Трябва да кажеш: „Бог подхожда към спасението на човека с ревностни и грижовни намерения. Онези, които нямат богобоязливо сърце, често се оплакват от Него и Му се противопоставят и изобщо не проявяват внимание към Неговите намерения. Ако страдат малко или не виждат Божиите благословии, се оплакват, сърцата им се бунтуват и те стават негативни и се съпротивляват. Това доказва, че е естествено за хората с покварен нрав да се противопоставят често на Бог и че човешката природа е враждебна на Бог. Когато хората плащат малка цена, правят малко жертви и отдават малко при изпълнението на дълга си, това е, за да могат да постигнат спасение — не заради Бог. Страдаш заради покварения си нрав. Ако искаш да придобиеш истината, трябва да страдаш малко. Да го кажем по по-неприятен начин — хората заслужават да страдат. Бог не носи страдание, нито те кара да страдаш. Ако имаш непокорен нрав, можеш ли да избегнеш страданието? Твоят покварен нрав причинява страданието ти — това няма нищо общо с Бог. Ако наистина разбираш истината и се покоряваш на Бог във всички неща, тогава ще предизвикваш ли негативност? Ще се оплакваш ли още от Бог? Ще страдаш ли пак от тези неща? И така, независимо от какво страдат хората, то е резултат от покварения им нрав; те не могат да обвиняват другите, да не говорим за Бог. Жънеш това, което си посял. Ако не страдаш, трябва да загинеш, трябва да бъдеш наказан. Какво би избрал? Бог не иска да страдаш, но без страданието ще можеш ли да се покориш на Бог? Без страданието ще можеш ли да действаш според истините принципи? Без

страданието ще можеш ли да слушаш Божиите слова?“. Като изречеш тези думи, ще може ли събеседникът ти да спечели малко разбиране? Първо на първо, дали тези думи са съгласно Божиите намерения? В съгласие ли са с истината? (Такива са.) Като виждаш, че са в съгласие с истината, не трябва ли човек, който се бои от Бог, да ги изрече? (Трябва.) Човек, който е способен да изрече тези думи, отбягва злото. Затова какво трябва да притежава човек, което да го накара да отбягва злото? (Трябва да има богобоязливо сърце.) Само с богобоязливо сърце може да отбегне злото. Само с богобоязливо сърце хората могат да се покорят на Бог и да свидетелстват за Него. Такива хора естествено достигат до отбягване на злото.

Е, в какво състояние бихте казали, че живеят често хората без богобоязливо сърце? Имат ли те връзка с Бог? (Нямат.) Някои хора казват: „Това не е вярно. Те се молят всеки ден, четат Божиите слова, отиват на сбирките навреме и изпълняват нормално дълга си. Как може да казвате, че нямат връзка с Бог? Ако не вярваха в Бог, биха ли могли да правят всичко това?“. Правилен ли е този начин на говорене? (Не е. Това е просто външно действие. Ако не търсиш истината, докато действаш, тогава нямаш богобоязливо сърце и нищо, което правиш, няма общо с Бог.) Ако в своята вяра в Бог хората не живеят често пред Него, тогава няма да са способни да имат какъвто и да е страх от Него и така ще са неспособни да отбягват злото. Тези неща са свързани. Ако дълбоко в себе си живееш често пред Бог, ти ще си под контрол и ще се боиш от Него в много неща. Няма да казваш нищо неразумно, няма да отиваш твърде далеч или да правиш нещо, което е разпътно, нито ще направиш нещо, което Бог мрази. Ако приемеш внимателната проверка на Бог и приемеш Неговото дисциплиниране, ще избегнеш вършенето на много зли неща. Няма ли по този начин да си отбягнал злото? Ако казваш, че вярваш в Бог, но често си объркан в сърцето си и не знаеш как работи Той, за да спаси човека, нито как човек трябва да се стреми към истината, нито дали обичаш истината, нито кои събития трябва да станат причина за твоите молитви към Бог; ако си объркан всеки ден, несериозен във всичко, ако просто се придържаш към правилата; ако сърцето ти не е способно да е в покой пред Бог и не се молиш или не търсиш истината, когато нещо ти се случи; ако често действаш според собствената си воля, живееш според

своя сатанински нрав и разкриваш надменния си нрав, и ако не приемаш Божията внимателна проверка или дисциплиниране и нямаш покорно сърце, тогава дълбоко в себе си ти винаги ще живееш пред Сатана и ще бъдеш контролиран от Сатана и от своя покварен нрав. Такива хора нямат и най-малък страх от Бог. Те са просто неспособни да отбягват злото и дори да не извършват злодеяния, всичко, което мислят, е все пак зло и е едновременно несвързано с истината и в сблъсък с нея. Тогава не са ли такива хора поначало несвързани с Бог? Макар че са управлявани от Него, сърцата им никога не се изправят пред Него, нито някога са Му се молили истински; те никога не са се отнасяли с Бог като с Бог, никога не са се отнасяли с Него като със Създател, който има върховенство над тях, никога не са признавали, че Той е техният Бог и Господ и никога не са смятали да Го почитат искрено. Такива хора не разбират какво означава да се боиш от Бог и мислят, че имат право да вършат зло. В сърцата си те казват: „Ще правя каквото си искам. Ще се погрижа за моите дела, това не зависи от никой друг!“. Разглеждат вярата в Бог като вид мантра, като форма на церемония. Това не ги ли прави неверници? Те са неверници! В ума на Бог всички тези хора са злодеи. Всичко, което мислят по цял ден, е зло. Те са уродите на Божия дом и Бог не признава такива хора като членове на Неговия дом. Какви са хората в Божия дом? Това са хора, които се боят от Бог и отбягват злото, хора, които се покоряват на Божието дело. Онези, които просто вярват в Божието име, които не Го приемат като техен Господ и Бог — те част ли са от Божия дом? Онези, които не приемат Бог като техен Създател, които не приемат факта, че Той е истината, те принадлежат ли на Бог? Категорично не. Само онези, които приемат истината, принадлежат на Бог; само онези, които се отнасят с Бог като с Бог, Му принадлежат. Хората, които могат да знаят, че Бог е истината, които могат да Го приемат като свой Господ и които виждат, че Той е Върховният владетел на всички неща — как се изразяват такива хора? В какво състояние се намират сърцата им? Как практикуват, когато им се случи нещо? (Те търсят истината във всяко нещо.) Това е едната страна. Какво още? (Покоряват се на всички условия, хора, събития и неща, нагласени от Бог, и са способни да учат от тях и да придобиват истината.) (Те не смеят да направят нищо, което се противопоставя на Бог или Го оскърбява.) Това са и начини, по които те изразяват себе си. Основното

е, че когато нещо им се случи, независимо дали разбират истината или не, дали могат да приложат истината на практика или не, те преди всичко изпитват ужас от Бог. Те не действат прибързано според собствената си воля, а са способни да се боят от Бог и да не Го оскърбяват. Другите могат да видят, че те не говорят прибързано, че действията им са спокойни, а не импулсивни или разпуснати, че дълбоко в себе си са в покой, че са способни да чакат, че общуват с Бог в сърцата си и Го търсят, че имат богопокорно и богобоязливо сърце. Хората, които изживяват тези неща, могат да свържат и да съотнесат всичко, което им се случва, с Божиите слова и тяхната връзка с Него е нормална. Някои хора — онези, които не носят Бог в сърцата си — са неспособни да изживеят тези реалности и нравът им със сигурност е надменен, разпътен и необуздан. Прекарват цял ден в шеги и смях, не влагат сърцата си в изпълнението на дълга си, казват и правят каквото им хрумне, оголват зъби и размахват нокти и са безразсъдни и импулсивни във всичко, което правят. От пръв поглед може да се каже, че те са като невярващите. Може ли някой с такова разкриване и поведение да е човек, който живее пред Бог? Вярват ли те искрено в Бог? Дали Бог е в сърцата им? Абсолютно сигурно е, че Той не е там. Бог осъжда такива хора и се отвращава от тях.

Днес разговаряхме по една от най-важните теми изобщо. С какво е свързана тя? (Със спасението.) Ако хората искат да бъдат спасени, когато вярват в Бог, най-същественото е дали имат богобоязливи сърца, дали Бог има място в сърцата им, дали са способни да живеят пред Него и да поддържат нормална връзка с Него. От решаващо значение е дали хората могат да практикуват истината и да постигнат покорство към Бог. Такъв е пътят и това са условията за спасение. Ако сърцето ти не е способно да живее пред Бог, ако не Му се молиш често и не споделяш с Него, и губиш нормалната си връзка с Бог, никога няма да бъдеш спасен, защото си преградил пътя си към спасението. Ако изобщо нямаш връзка с Бог, значи си стигнал до края на пътя. Ако Бог не е в сърцето ти, тогава е безполезно да твърдиш, че имаш вяра, и само привидно да вярваш в Него. Няма значение колко думи и учения си способен да изречеш, колко си страдал заради вярата си в Бог или колко си надарен. Ако Бог отсъства в сърцето ти и не се боиш от Него, тогава няма значение как вярваш в Него. Бог ще каже: „Махни се от Мен, злосторнико“. Ще бъдеш

категоризиран като злодей. Няма да си свързан с Бог и Той няма да е твоят Господ или твоят Бог. Макар да признаваш, че Бог господства над всичко и че Той е Създателят, ти не Го почиташ и не се подчиняваш на Неговото върховенство. Следваш Сатана и дяволите и само Сатана и дяволите са твои господари. Ако за всичко вярваш в себе си и следваш собствената си воля, ако вярваш, че съдбата ти е в собствените ти ръце, значи вярваш в самия себе си. Макар да твърдиш, че вярваш в Бог и че Го признаваш, Той не те признава. Нямаш никаква връзка с Бог и затова си обречен накрая Той да те отритне, да те накаже и да те отстрани. Бог не спасява хора като теб. Хората, които наистина вярват в Бог, са онези, които Го приемат като Спасителя, които приемат, че Той е истината, пътят и животът. Те са способни искрено да отдадат всичко на Бог и да изпълняват дълга си на сътворени същества. Изживяват Божието дело, практикуват Неговите слова и истината и вървят по пътя на стремеж към истината. Те са хора, които се покоряват на върховенството и подредбите на Бог и следват Неговата воля. Хората могат да бъдат спасени само когато имат такава вяра в Бог, в противен случай ще бъдат осъдени. Приемливо ли е хората да се отдават на пожелателно мислене, когато вярват в Бог? Могат ли да придобият истината при вярата си в Бог, когато постоянно се вкопчват в собствените си представи и в неясни и абстрактни фантазии? Категорично не. Когато хората вярват в Бог, те трябва да приемат истината, да вярват в Него, както Той иска, и да се покоряват на устроеното и подреденото от Него; едва тогава могат да постигнат спасение. Няма друг начин освен този — каквото и да правите, не бива да се отдавате на пожелателно мислене. Общението на тази тема е много важно за хората, нали? Това е предупреждение към вас.

Сега, след като чухте тези слова, трябва да разбирате истината и да сте наясно какво включва спасението. Независимо какво харесват хората, към какво се стремят или какво ги въодушевява — това не е важно. Най-важното е да приемете истината. В крайна сметка най-важното е да си способен да придобиеш истината и правият път е този, който може да ти позволи да постигнеш богобоязливост и отбягване на злото. Ако си вярвал в Бог в продължение на няколко години и винаги си се съсредоточавал върху стремежа към неща, които нямат нищо общо с истината, значи вярата ти няма нищо общо нито с истината, нито с Бог. Може да твърдиш,

че вярваш в Бог и устно да Го признаваш, но Бог не е твоят Господ. Той не е твоят Бог. Ти не приемаш върховенството на Бог над съдбата ти, не се покоряваш на всичко, което Той устройва за теб, и не признаваш факта, че Бог е истината. В такъв случай надеждата ти за спасение е разбита. Ако не тръгнеш по пътя на стремеж към истината, значи вървиш по пътя на унищожението. Ако всичко, към което се стремиш, върху което се съсредоточаваш, за което се молиш и за което призоваваш, се основава на Божиите слова и на това, което Бог иска, и ако все повече чувстваш, че се покоряваш на Създателя и Го почиташ, и чувстваш, че Той е твоят Господ, твоят Бог, ако все по-радостно се покоряваш на всичко, което Той устройва и подрежда за теб, и връзката ти с Бог става все по-близка и все по-нормална, и ако любовта ти към Бог става все по-чиста и истинска, тогава оплакванията ти и погрешното ти разбиране за Бог, както и прекомерните ти искания към Него, все повече ще намаляват и ти напълно ще постигнеш богобоязливост и отбягване на злото, което означава, че вече си стъпил на пътя на спасението. Макар вървенето по пътя на спасението да е съпроводено от Божието дисциплиниране, кастрене, правосъдие и наказание и макар да ти причинява много болка, това е Божията любов, която те спохожда. Ако в своята вяра в Бог се стремиш само към благословии и статус, слава и придобивки, и никога не си дисциплиниран или кастрен или никога не си съден и наказван, тогава, макар и да имаш лесен живот, сърцето ти все повече ще се отдалечава от Бог, ще изгубиш нормалната връзка с Него и освен това няма да искаш да приемеш Божията внимателна проверка, ще искаш сам да си свой господар, а всичко това доказва, че пътят, по който вървиш, не е правият път. Ако известно време преживяваш Божието дело и все по-силно чувстваш колко дълбоко покварено е човечеството и колко е склонно да се съпротивлява на Бог, и ако се страхуваш, че някой ден може да направиш нещо, което се съпротивлява на Бог и Го оскърбява, и бъдеш изоставен от Него, и така чувстваш, че няма нищо по-страшно от съпротивата срещу Бог, значи имаш богобоязливо сърце. Ще почувстваш, че когато хората вярват в Бог, не бива да се отдалечават от Него. Ако се отдалечат от Бог, ако се отклонят от дисциплинирането, правосъдието и наказанието Му, това означава да загубят Божията закрила и грижа, да загубят Неговите благословии, и тогава за хората всичко приключва. Могат единствено да

стават все по-покварени, ще бъдат като хората от религиозния свят и все още ще има опасност да се противопоставят на Бог, докато вярват в Него, а това ще рече, че са станали антихристи. Ако можеш да осъзнаеш това, тогава ще се помолиш на Бог: „О, Боже! Моля Те, съди ме и ме наказвай. Умолявам Те да проучваш внимателно всичко, което правя. Ако направя нещо, което нарушава истината и е против Твоите намерения, моля Те, съди ме строго и ме наказвай. Не мога да съществувам без твоето правосъдие и наказание“. Това е правилният път, по който хората трябва да вървят, вярвайки в Бог. Така че мерете според този критерий. Осмелявате ли се да твърдите, че сте стъпили на пътя към спасението? Не смеете, защото още не сте станали част от хората, които се стремят към истината, и в много отношения не търсите истината и не сте способни да приемете и да се подчините, когато ви кастрят, което доказва, че сте далеч от това да вървите по пътя на спасението. Лесно ли е да поемеш по пътя на спасението, ако не си човек, който се стреми към истината? Всъщност не е лесно. Ако хората не са изживели Божието правосъдие и наказание, ако не са изживели Неговото дисциплиниране, укоряване и кастрене, тогава не е лесно да станат хора, които се стремят към истината, и в резултат на това им е много трудно да поемат по пътя на спасението. Що за възглед имаш, ако след като си чул тези слова, знаеш, че са истината, но още не си стъпил на пътя на стремежа към истината и постигането на спасение и не го възприемаш като нещо сериозно, а смяташ, че рано или късно ще дойде ден да се заемеш с това и че няма за къде да бързаш? Ако поддържаш такъв възглед, имаш проблем и ще ти е трудно да поемеш по пътя на спасението. Така че какъв вид решимост трябва да имаш, за да си способен да поемеш по този път? Трябва да кажеш: „Ах! В момента все още не съм поел по пътя на спасението, а това е доста опасно! Бог казва, че хората трябва да живеят пред Него през цялото време, трябва да се молят повече и сърцата им трябва да са спокойни, а не импулсивни, затова още сега трябва да започна да практикувам всичко това“. Да практикуваш така означава да стъпиш на правилния път на вярата в Бог. Толкова е просто. Що за хора са онези, които чуват Божиите слова и след това ги практикуват? Добри хора ли са? Да, те са хора, които обичат истината. Що за човек е този, който е чул Божиите слова и пак остава безчувствен, безразличен и неподатлив, отнася се към Божиите слова лекомислено и е сляп и глух за тях? Не е ли

объркан? Когато вярват в Бог, хората все питат дали има някакви преки пътища към спасението. Казвам ви, че няма такива, и после ви казвам за този прост път, но след като го чуете, вие не го практикувате, а в такъв случай не разпознавате доброто, когато го чуете. Такива хора могат ли да бъдат спасени? Дори и да има някаква надежда за тях, тя не е голяма и спасението ще е много трудно. Може да дойде ден, в който да се събудят от сън и да си помислят: „Вече не съм млад и не изпълнявах истинския си дълг, докато вярвах в Бог през всички тези години. Бог изисква хората да живеят пред Него през цялото време, а аз не живях пред Бог. Трябва да побързам и да се помоля“. Ако в сърцата си се вразумят и започнат да изпълняват истинския си дълг, тогава не е твърде късно! Не чакайте твърде дълго обаче. Няма ли да е твърде късно да се стремите към истината, ако чакате, докато станете на седемдесет или осемдесет години и тялото ви отслабне, и вече нямате никаква енергия? Не е ли изключително глупаво да прекарате най-хубавите години от живота си в безсмислени неща и в крайна сметка да отложите или пропуснете стремежа към истината, който е по-важен от всичко? Има ли нещо по-глупаво? Много хора добре знаят кой е истинският път и въпреки това чакат бъдещето, за да го приемат и да го следват. Всички те са глупаци. Не знаят, че стремежът към истината отнема десетилетни усилия, преди да могат да придобият живот. Ще бъде твърде късно да съжаляват, ако пропилеят най-доброто време да бъдат спасени!

Какво е най-належащото нещо, което трябва да приложите на практика сега? То е, че когато ви се случи нещо, трябва да побързате да потърсите истината, да успокоите сърцата си пред Бог и да се молите на Бог, и да четете словата Му с богопокорно сърце. По този начин ще можете да установите нормална връзка с Бог. Ако вярваш в Бог, но нямаш нищо общо с Него, ако все още вярваш в един нереалистичен Бог, ако нямаш нормална връзка с практическия Бог, тогава може ли Бог да признае, че вярваш в Него? Ако Бог не те признава, тогава не си ли в беда? В сърцето си ти трябва да си наясно как да се стремиш, за да получиш Божието признание като член на дома Му, като един от Неговите последователи. Не бъди непримирим или непокорен и категорично не можеш да се отдалечиш от Бог. Трябва да се изправяш пред Бог и да Го приемеш като твой Господ. Какво трябва да направиш после? Побързай да ядеш и пиеш

Божиите слова, приеми цялата истина, която Той е изразил, приложи я на практика и я преживей, и навлез в реалността — това е най-важната част. Ако мислите, че тези слова, за които разговарям сега, са важни, ако можете да приложите тези слова в живота си, да ги направите наръчник за живота си и да ги превърнете в реалност, която изживявате, тогава ще сте придобили нещо и общението Ми днес няма да е напразно. Ключът към вярата в Бог е, че вие трябва да имате Бог в сърцето си, да сте способни да действате според Божиите слова, да почитате Бог като велик в сърцето си и да се покорявате на Бог. Трябва да положите всичко, което правите, пред Бог и да се уверите, че то има връзка с Бог. Това означава, че за да вярвате в Бог, трябва да приличате на човек, който вярва в Бог. Трябва да имате реалността на вярата в Бог. След като слушате проповед, разбирате какви са Божиите намерения и сте способни да практикувате и да навлизате според Божиите изисквания. След време виждам, че хората са се променили, че Моите думи са им донесли полза, променили са състоянието им и са сменили посоката, в която вървят. Когато хората наистина се променят, усещам, че не съм говорил напразно. Когато видя, че приемате тези думи в сърцата си, а не се отнасяте с тях като с нещо безполезно, тогава съм много доволен да ви видя. Ако не слушате, независимо колко много думи изговарям, ако не ги приемате сериозно, ако правите каквото си искате и действате както си искате, тогава изпитвам болка, когато ви погледна; започвам да изпитвам неприязън към вас и за теб е безполезно да говориш красиви думи или да се докарваш външно. Да правиш това е лицемерно от твоя страна и е неприятно за Мен да го виждам. Затова е много важно за хората да практикуват истината, а още по-важно е да навлизат в истината реалност. Хората, които имат истината реалност, естествено постигнат богобоязливост. Онези, които имат богобоязливо сърце, естествено са способни да стъпят на пътя на спасението.

5 февруари 2017 г.

САМО В ЧЕСТОТО ЧЕТЕНЕ НА БОЖИИТЕ СЛОВА И РАЗМИШЛЯВАНЕТО ВЪРХУ ИСТИНАТА ИМА ПЪТ НАПРЕД

Ако искаш да изпълняваш добре дълга си, първо трябва да разбереш истината. Трябва да търсиш истината с цялото си сърце. Ключовото нещо в търсенето на истината е да се научиш да размишляваш върху Божиите слова. Целта на такава размисъл върху Божиите слова е да се разбере истинското им значение. Именно чрез търсенето ще разбереш значението на Божиите слова, ще разбереш какво Бог изисква от хората и какви са намеренията на Бог, които могат да бъдат открити в словата Му. Когато постигнеш такова разбиране, тогава ще разбереш истината. След като я разбереш, е лесно да схванеш принципите, които трябва да ръководят твоята практика, и тогава можеш да практикуваш истината. Щом се научиш да практикуваш истината, ще започнеш да навлизаш в истината реалност. Тогава ще осъзнаеш неща, които преди не си можел да разбереш, ще възприемаш неща, които преди не си можел да видиш ясно, и ще решаваш проблеми, които преди са били невъзможни за разрешаване. Ще започнеш да получаваш вдъхновение и нови прозрения в много неща, пред теб ще се отворят пътища за изпълнение и ще можеш да практикуваш истината последователно. Така ще навлезеш напълно в истината реалност. Ако обаче не влагаш сърце в изпълнението на дълга си, не търсиш истините принципи, ако си небрежен или объркан, просто правиш нещата по най-лесния начин, тогава какъв е този начин на мислене? Такъв, при който нещата се вършат нехайно. Ако не си отдаден на дълга си, ако нямаш чувство за отговорност към него или чувство за мисия, ще можеш ли да изпълняваш дълга си правилно? Ще можеш ли да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите? А ако не можеш да го изпълняваш по начин, който отговаря на критериите, ще можеш ли да навлезеш в истината реалност? Категорично не. Ако всеки път, когато изпълняваш дълга си, не се стараеш, не искаш да полагаш никакви усилия и просто си нехаен и не се замисляш, сякаш играеш някаква игра, това не е ли проблем? Какво можеш да спечелиш, ако изпълняваш дълга си по този начин? В крайна сметка хората ще видят, че когато изпълняваш

дълга си, нямаш чувство за отговорност, че си повърхностен и просто вършиш всичко нехайно — в такъв случай има опасност да бъдеш отстранен. Докато изпълняваш дълга си, Бог наблюдава целия процес и какво ще каже Той? (Този човек не е достоен за Неговото поръчение или за Неговото доверие.) Бог ще каже, че не заслужаваш доверие и че трябва да бъдеш отстранен. И така, независимо какъв дълг изпълняваш, независимо дали е важен или обикновен, ако не влагаш сърцето си в поверената ти работа или не оправдаеш възложената ти отговорност, и ако не го възприемаш като Божие поръчение или не го приемаш като свой собствен дълг и задължение, като винаги вършиш нещата нехайно, тогава това ще бъде проблем. „Не заслужава доверие“ — тези три думи ще окачествят изпълнението на дълга ти. Те означават, че изпълнението на дълга ти не отговаря на критериите и че си отстранен, а Бог казва, че характерът ти не е на висота. Ако ти е поверен даден въпрос, но такова е твоето отношение към него и така се справяш с него, тогава ще ти бъде ли възложен някакъв последващ дълг в бъдеще? Може ли да ти се повери нещо важно? Категорично не, освен ако не се покаеш истински. Дълбоко в себе си обаче Бог винаги ще таи известно недоверие и недоволство от теб. Това ще бъде проблем, нали? Може да изгубиш всяка възможност да изпълниш дълга си и да е невъзможно да бъдеш спасен.

Когато хората изпълняват дълга си, те всъщност правят това, което трябва. Ако го правиш пред Бог, ако изпълняваш дълга си и се подчиняваш на Бог честно и чистосърдечно, няма ли отношението ти да е много по-правилно? И така, как трябва да прилагаш това отношение към ежедневния си живот? Трябва да превърнеш „почитането на Бог честно и чистосърдечно“ в своя реалност. Щом ти се прииска да се отпуснеш и да действаш през пръсти, щом ти хрумне да хитруваш и да се отдадеш на мързела си, щом се разсееш или предпочетеш да се забавляваш, помисли си: „Дали не съм ненадежден, като се държа така? Дали влагам сърце в дълга си? Не проявявам ли липса на отдаденост, като постъпвам така? Не съм ли недостоен за поръчението, което Бог ми е поверил?“. Така трябва да разсъждаваш върху себе си. Ако установиш, че постоянно си невнимателен и небрежен в дълга си, че не си отдаден и че си наранил Бог, какво трябва да направиш? Трябва да кажеш: „В онзи момент усетих, че нещо не е наред, но не мислех, че това е проблем, и го подминах с

пренебрежение. Едва сега осъзнавам, че съм бил нехаен и небрежен, че не съм бил достоен за отговорността, която съм поел. Наистина съм лишен от съвест и разум!“. Открил си проблема и си се опознал до някаква степен; сега вече можеш да се промениш! Отношението ти към изпълнението на дълга ти е било погрешно. Бил си нехаен към него, като към допълнителна работа, и не си влагал сърцето си в него. Ако отново допуснеш да си така нехаен и небрежен, трябва да се помолиш на Бог и да Му позволиш да те дисциплинира и укори. Трябва да имаш тази решимост в изпълнението на дълга си. Само тогава можеш истински да се покаеш. Можеш да се промениш коренно само когато съвестта ти е чиста и отношението ти към изпълнението на дълга ти се е променило. И докато се каеш, трябва и да мислиш често дали наистина си вложил цялото си сърце, целия си ум и цялата си сила в изпълнението на дълга си; тогава, като използваш Божиите слова като критерий и ги приложиш към себе си, ще научиш с кои проблеми в изпълнението на дълга си все още не си се справил. Като винаги решаваш проблемите си по този начин, според Божието слово, не превръщаш ли в реалност изпълнението на дълга си с цялото си сърце, ум и сила? Да изпълняваш дълга си по този начин — не си ли го направил вече с цялото си сърце, ум и сила? В сърцето ти наистина ще има мир и радост само ако съвестта вече не те гризе и ако си способен да отговаряш на критериите и да бъдеш отдаден в изпълнението на дълга си. Ще усещаш изпълнението на дълга си като напълно естествена и обоснована отговорност, а не като допълнително бреме, а още по-малко като работа, която извършваш за някой друг. Ако изпълняваш дълга си по този начин, ще се чувстваш пълноценен и ще усещаш, че живееш в Божието присъствие. Подобно поведение ти носи душевен покой. Няма ли да те направи малко повече като човек и по-малко като зомби? Лесно ли е да се държиш по този начин? Всъщност да, но не и за онези, които не приемат истината.

Всъщност независимо от това дали нечие изпълнение на дълга отговаря на критериите или не, в сърцето му има везна. Ако постоянно слуша проповеди, постоянно чете Божието слово и постоянно общува с другите, дори и разбирането му за истината да е повърхностно, той ще може, ако не друго, да е в състояние да разбере някои доктрини. Като приеме тези доктрини за своя мерна единица, може и да прецени доколко

изпълнява дълга си добре и дали се придържа към принципи. Тази яснота е по силите на всички, които притежават съвест и разум. Много често хората изпълняват дълга си нехайно. Не му посвещават всичките си сили, камо ли да търсят истината и да действат в съответствие с принципите. Какъвто и да е дългът им, те си затварят очите за нещата. Дори и да виждат проблем, не се отнасят към него като към проблем, който трябва да се реши, а се държат така, сякаш това не е тяхна грижа, и нехайно го пренебрегват. В сърцата си те смятат за ненужно да си усложняват живота и да подходят сериозно към този въпрос. Тази тяхна нагласа обаче неусетно влошава вътрешното им състояние. Ако изпълняваш дълга си без чувство за бреме, сърцето ти неизбежно ще стане нехайно. Няма да може да поема отговорности, още по-малко да бъде отдадено. В резултат на това, просветлението и напътствието на Светия Дух ще ти бъдат отказани. Все следваш установени правила и наредби без нова светлина или проникновение, като не правиш нищо повече от това да действаш нехайно. Този начин на изпълнение на дълга ти е неефективен — може да се каже, че дори полагането ти на труд не отговаря на критериите. Ако дори полагането ти на труд не отговаря на критериите, можеш ли да бъдеш предан полагащ труд? Със сигурност не. Следователно тези, чието полагане на труд не отговаря на критериите, могат само да бъдат отстранени. Някои объркани хора нямат ни най-малко разбиране за истината. Те смятат, че изпълнението на дълга им само по себе си е практикуване на истината. Мислят, че като просто изпълняват дълга си, практикуват истината. Ако попиташ такъв човек: „Можеш ли да практикуваш истината“, той ще отговори: „Нима не практикувам истината, като изпълнявам дълга си?“. Прав ли е? Това са думи на объркан човек. За да изпълняваш дълга си, трябва най-малкото да влагаш цялото си сърце, ум и сила в него, за да практикуваш ефективно истината. За да практикуваш ефективно истината, трябва да действаш според принципите. Ако изпълняваш дълга си по нехаен начин, това няма да доведе до реални резултати. Не можеш да наречеш това „практикуване на истината“ — то не е нищо повече от това да полагаш труд. Явно е, че ти просто полагаш труд, което е напълно различно от практикуването на истината. Да полагаш труд е просто да правиш нещата, които ти доставят удоволствие, според собствената ти воля, като пренебрегваш всичко, което не обичаш да правиш. Независимо

от трудностите, на които се натъкваш, ти никога не търсиш истините принципи. Отвън може и да изглежда, че изпълняваш дълга си, но всичко това е само полагане на труд. Всеки, който не изпълнява дълга си, като действа в съответствие с истините принципи, не прави нищо различно от това да полага труд. В Божието семейство много хора се опитват да изпълняват дълга си, като разчитат на човешки представи и фантазии. С години се трудят без никакъв успех, не могат да практикуват истината или да действат според принципите, като изпълняват дълга си. Поради това, ако хората често действат според собствената си воля и изпълняват дълга си според собствената си воля, дори и да не вършат зло, това пак не се смята за практикуване на истината. В крайна сметка годините, през които са работили, не ги водят до разбиране на каквато и да е част от истината и те нямат свидетелства за преживяване, които могат да споделят. Защо е така? Защото намеренията, които стоят зад изпълнението на дълга на тези хора, не са правилни. Причината да изпълняват дълга си е определено да получат благословии, те искат да сключат сделка с Бог. Те не изпълняват дълга си само за да придобият истината. Те изпълняват дълга си, защото нямат друг избор. Поради това са винаги объркани и действат нехайно и през пръсти. Те не търсят истината и затова всичко, което правят, е просто да полагат труд. Колкото и много дълг да изпълняват, действията им не дават реален резултат. При тези, които се боят от Бог в сърцето си, е различно. Те постоянно разсъждават как да действат в съответствие с намеренията на Бог и как да действат за благото на Божието семейство и Неговите избраници. Те постоянно мислят в дълбочина за принципи и резултати. Винаги се стремят да практикуват истината и да покажат покорство пред Бог. Това е правилното отношение на сърцето. Това са хората, които се стремят към истината и обичат положителните неща. Когато изпълнява дълга си, такъв човек е приет от Бог и получава одобрението Му. Макар че тези, които не обичат истината, отвън изглеждат като хора, които изпълняват дълга си, те ни най-малко не търсят истината. Те действат в съответствие със собствената си воля и правят само неща, които не са в техен ущърб, а са благоприятни за тях. Полагат минимални усилия и странят от всяка трудност, но въпреки това искат одобрението на Божиите избраници и добра репутация. Ако сърцата им са съсредоточени върху това, ще могат ли да изпълняват дълга си по начин, който отговаря

на критериите? Със сигурност не. Макар и отвън да изглежда, че изпълнявате дълга си, всъщност сърцата ви не живеят пред Бог. Като цялото ви внимание е насочено към схеми и сметки, които обслужват вас самите, няма да отбележите никакъв напредък, дори и да сте устояли във вярата си много години. Въпреки че често се събирате, ядете и пиете Божиите слова заедно, слушате проповеди и общения, щом затворите книгата с Божиите слова и си тръгнете от мястото на събранието, нищо от това не остава в сърцата ви. Нито едно от Божиите слова, нито една дума от истината не остава в сърцата ви. Понякога си записвате словата Му в тефтерче, но не ги пазите в сърцето си и забравяте всичко за един миг. Освен това никога не разсъждавате върху истината в Божието слово в ежедневния си живот. Никога не търсите истините принципи в изпълнението на дълга си. Каквито и трудности да срещнете, отношението ви е нехайно. Дори насред кастрене, вие никога не се молите на Бог и не търсите истината. В това отношение изглежда не сте по-различни от невярващите. Вярвате в Бог от няколко години, но изобщо нямате нито навлизане в живота, нито истината реалност. Вашето изпълнение на дълг е просто полагане на труд, а намерението ви е да размените това, че полагате труд за благословиите на небесното царство. Няма никакво съмнение в това. Като вярвате в Бог по този начин, на вас ви е трудно да навлезете в истината реалност, трудно ви е да придобиете истината и живот. Сред вас има такива, които имат добри заложби, но макар и да вярват от повече от десет години, те могат само да изрекат няколко думи и доктрини, при това повърхностни. Те се задоволяват с разбирането на малко доктрина и мислят, че е достатъчно само да следват правилата. За тях ще е трудно да се задълбочат. Понеже сърцата на такива хора не са се опитали да разберат истината, степента, в която могат да навлязат в истината реалност, е много ограничена. Единственото, което могат да направят, е да следват определени правила. Ако ви попитат как трябва да практикувате истината при изпълнението на дълга си, може би бихте отговорили: „Да се молим повече и да имаме решимостта да търпим трудности. Докато изпълняваме дълга си, да сме мързеливи или нехайни, да действаме според принципите и да се покоряваме на Божието семейство във всички негови изисквания“. Способни сте да говорите за външните, доктринални аспекти на изпълнението на дълга си, но имате незначително разбиране за конкретните

въпроси, свързани с истините принципи. Това показва, че повечето хора разбират само буквалното значение на истината, но не разбират нейната реалност. В такъв случай те всъщност изобщо не разбират истината. Хората, които не разбират истината, може да кажат няколко думи и доктрини за истината, но трябва ли да смятаме, че те са придобили истината? (Не.) Е, върху какво трябва да се съсредоточите в бъдеще? Трябва да водите нормален духовен живот, да се молите, да се събирате, да ядете и пиете Божиите слова, да слушате проповеди и да пеете химни във възхвала на Бог. Освен че външно трябва да се придържате към тези практики, не бива да отлагате дълга си, а по-скоро да го изпълнявате добре. А ето и най-важното нещо, което трябва да разберете: ако искате да се стремите към истината, ако искате да разберете и придобиете истината, трябва да се научите как да сте тихи пред Бог, как да разсъждавате върху истината и как да разсъждавате върху Божиите слова. Има ли формалности, които трябва да бъдат отчетени, докато разсъждавате върху истината? Има ли правила? Има ли ограничения във времето? Трябва ли да го правите на определено място? Не. Можете да разсъждавате върху Божиите слова по всяко време и на всяко място. Освободете това време, което обикновено прекарвате в развлечения или мечтателство, и го вложете в разсъждаване върху Божиите слова и истината, за да не пропилеете деня си. Как хората пилеят време? Прекарват дните си в празни приказки, във вършене на неща, които ги интересуват, или във лекомислени неща, които нямат нищо общо с истината, а когато нямат какво друго да правят, разсъждават за безсмислени неща или за неща, които вече са се случили. Представят си какво ли ще дойде в бъдеще, къде ще е бъдещото царство и къде е адът и т.н. Нима това не са лекомислени неща? Ако прекарвате това време в положителни неща — ако сте тихи пред Бог, ако прекарвате повече време в разсъждение върху словата Му и общувате за истината, ако изследвате всички свои действия и ги предоставяте на внимателната Божия проверка, ако след това премисляте кои проблеми са останали нерешени у вас и с какви трудности предстои да се справяте в изпълнението на дълга си, както и това дали аспектите на покварения ви нрав, които често се разкриват, особено тези, които са най-непокорни спрямо Бог и най-пагубни, са разрешавани чрез търсене на истината в Божиите слова — ако всички тези проблеми могат

да се решат в рамките на даден период, то вие постепенно ще започнете да навлизате в истината реалност.

Как трябва да се практикува размисъл върху Божиите слова? Първо, мислете и общувайте често за духовните понятия и изрази, които често използвате. Попитайте себе си: „Може и да знам какво означават тези неща буквално и на теория, но какви са техните реалности? Какво обхващат тези реалности? Как мога да притежавам реалностите, които се съдържат в тези духовни изрази? Откъде трябва да започна да ги практикувам и да навлизам в тях?“. Така трябва да разсъждавате. Оттам започва размисълът върху Божието слово. Трудно е човек да разбере истината и да я приложи на практика, ако вярва в Бог, но не се е научил да разсъждава върху Божиите слова. Ако човек не е способен да разбере истината, може ли да навлезе в истината реалност? (Не.) Ако не навлезе в истината реалност, може ли да придобие истината? (Не.) Ако човек не придобие истината, може ли да удовлетвори Божиите намерения? (Не.) Не може — това е сигурно. Тъй като не разбират истината, хората живеят само според покварения си нрав и се противят на Бог. Как биха могли такива хора изобщо някога да удовлетворят Божиите намерения? Това е абсолютно невъзможно. Е, тогава как човек трябва да разсъждава върху Божиите слова? Например, ако се замислите върху често срещаната фраза „да се боиш от Бог и да отбягваш злото“, ето как трябва да разсъждаваш: какво значи да се боиш от Бог? Ако кажа нещо грешно, това значи ли, че не се боя от Бог? Говоренето по този начин зло ли е? Бог смята ли го за грях? Кои действия са зли? Моите мисли, намерения, идеи и мнения, мотивите и източникът на думите и делата ми, и различните видове нрав, които се разкриват у мен, съответстват ли на истината? Кои от тях Бог одобрява и кои ненавижда? А кои заклеймява? По отношение на кои въпроси хората са склонни да допускат големи грешки? Върху всичко това си заслужава да се разсъждава. Характерно ли е за вас да разсъждавате върху истината? (Не прекарваме много време в разсъждения върху истината; през повечето време мозъците ни са на автопилот.) Помислете за това колко време сте пропилели през годините! Колко често сте мислили по въпроси, свързани с истината, с вярата в Бог, с навлизането в живота и с това да се боите от Бог и да отбягвате злото? Мислили ли сте сериозно по тези въпроси? Когато разсъждавате върху Божиите слова до степента да разбирате истината и

да я практикувате според принципите, тогава ще започнете да виждате плодовете и тогава ще имате навлизане в живота. Още не знаете как да разсъждавате върху Божиите слова, нито сте достигнали до разбирането на истината. Вие още не сте навлезли в живота. Трябва да се стремите към това и да не пилеете времето си. По същия начин, когато един човек на каквато и да е възраст започне да мисли как да изучи занаят, как да си изкарва хляба, как да издържа семейството си, как да има добър живот, как да се отнася към другите, какво ще бъде бъдещето му и т.н., това означава, че умът на този човек е съзрял и той започва да води самостоятелен живот. Човек, който не мисли за такива неща и никога не е мислил за тях, е човек, който няма мисли и самостоятелно мнение. Той не може да разбере тези житейски неща, затова трябва да разчита на родителите си за всичко. Той разчита на тях за парите, които харчи, за храната, която яде, и за дрехите, които носи. Ако родителите им не се грижат за тях, такива хора ще са лишени от всичко, гладни и мръзнещи. Може ли такъв човек да живее самостоятелно? Това зрял човек ли е? (Не.) Вие сега на кой етап сте? Достигнали ли сте етапа на зрялост във вярата си? Точно сега, ако нямаше кой да ви пои, ако Горното не ви проповядваше, ако нямаше кой да ви води, а бяхте оставени да ядете и пиете Божиите слова и да слушате химни сами, щяхте ли да можете да имате навлизане в живота? Щяхте ли да сте способни да практикувате истината, да изпълнявате дълга си добре и да действате според принципите? (Не.) Ето в това е проблемът. Това означава, че духовният ви ръст е още твърде нисък. Не можете дори да изпълнявате дълга си добре и още не сте достигнали зряла възраст. В сегашните обстоятелства, ако някой ви води и е ваш пастир, можете да вярвате в Бог и да изпълнявате дълга си. Имате подобие на вярващ човек. Но ако в бъдеще се окаже, че няма кой да ви води, няма ли да се разкрие дали можете да останете непоколебими и да изпълнявате дълга си правилно и колко истина реалност сте придобили? Ако не осъзнавате, че докато не настъпи този момент, нямате никаква истина реалност, това не е ли тревожно? Това е много опасно! Когато си подложен на изпитания, няма да знаеш как да останеш непоколебим в свидетелството си и няма да знаеш как да удовлетвориш Божиите намерения. Няма да имаш път, в сърцето ти няма да има посока, а истината няма да пусне корени в теб. Как тогава ще успееш да останеш непоколебим? Ако не притежаваш

истината реалност, вероятно ще се препънеш, когато се сблъскаш с изкушения. Когато срещнеш лъжеводачи или антихристи, които вършат зло и смущават делото на църквата, ти няма да можеш да разпознаеш какви са в действителност и да се отскубнеш от хватката им, и може дори да следваш такива лъжеводачи и антихристи, и ще си в беда. Тези два елемента ще те разкрият и ще те грози опасността да бъдеш отстранен. Поради това вярата в Бог изисква от теб постоянно да разсъждаваш върху Божието слово и да размишляваш върху истината. Именно по този начин можеш да навлезеш в истината реалност и да придобиеш истината.

В момента има ли много изкушения за хората, които живеят в това общество? Изкушенията ви заобикалят отвсякъде, всякакви зли течения, всякакви изказвания, всякакви мисли и гледни точки, всякакво подвеждане и изкушение от всякакви хора, всякакви дяволски лица на всякакви хора. Всичко това са изкушения, с които се сблъскваш. Например, хората може да ти правят услуги, да те направят богат, да ти станат приятели, да излизат с теб на срещи, да ти дават пари или работа, да те канят на танци, да ти се подмазват или да ти подаряват подаръци. Всички тези неща вероятно са изкушения, а като нищо може и да са капани. Ако не си вътрешно въоръжен с известно количество истина и нямаш реален духовен ръст, няма да си способен да видиш какви всъщност са тези неща и за теб те ще бъдат капани и изкушения. От една страна, ако не притежаваш истината, няма да си способен да прозреш триковете на Сатана и няма да си способен да видиш сатанинските лица на различните видове хора. Няма да си способен да преодолееш Сатана, да се опълчиш на плътта и да достигнеш покорство пред Бог. От друга страна, щом ти липсва истината реалност, няма да си способен да устоиш на различните зли течения, зли гледни точки и абсурдни мисли и изрази. Когато се сблъскаш с тях, ще го усетиш като внезапна студена вълна. Може да хванеш само лека настинка, а може и да е нещо по-сериозно — може дори да прекараш потенциално животозастрашаваща простуда[a]. Може напълно да загубиш вярата си. Ако истината не ти достига, само няколко думи от

[a] Внезапна простуда — термин, използван в традиционната китайска медицина, който означава тежка и потенциално животозастрашаваща вътрешна простуда, причинена от външни фактори.

сатаните и дяволите от невярващия свят ще предизвикат у теб объркване и дезориентация. Ще се съмняваш дали трябва да вярваш в Бог или не и дали тази вяра е правилна. Може и днес, като си на събранието, да си в добро състояние, но утре да си отидеш вкъщи и да изгледаш два епизода от някой телевизионен сериал, вече си примамен. Вечерта ще забравиш да се помолиш, преди да заспиш, а умът ти ще е изцяло зает със сюжета на телевизионния сериал. Ако продължиш да гледаш телевизия два дни, сърцето ти вече ще е далеч от Бог. Вече няма да искаш да четеш Божието слово и да общуваш за истината. Няма да искаш дори да се молиш на Бог. В сърцето си все казваш: „Кога ще съм способен да направя нещо? Кога мога да дам началото на някоя важна кауза? Животът ми не бива да минава напразно!“. Нима сърцето ти е претърпяло промяна? В началото искаше да разбираш повече за истината, за да можеш да проповядваш евангелието и да свидетелстваш за Бог. Защо сега си променен? Само с гледане на филми и телевизионни програми позволяваш на Сатана да завладее сърцето ти. Духовният ти ръст наистина е нисък. Мислиш ли, че имаш духовен ръст да устоиш на тези зли течения? Сега Бог проявява милост към теб и те води в дома Си, за да изпълняваш дълга си. Не забравяй духовния си ръст. В момента ти си цвете в оранжерия, което не е способно да устои на вятъра и дъжда навън. Ако хората не могат да разпознаят тези изкушения и да им устоят, Сатана може да ги вземе за заложници по всяко време и на всяко място. Такъв е ниският духовен ръст и такова е жалкото състояние на човека. Тъй като не притежаваш истината реалност и ти липсва разбиране за истината, всички думи на Сатана са отрова за теб. Ако нададеш ухо, те ще заседнат в сърцето ти и няма да помръднат оттам. Казваш в сърцето си: „Ще си запуша ушите и ще си затуля очите“, но не можеш да избегнеш изкушението на Сатана. Ти не живееш във вакуум. Ако чуеш думите на Сатана, няма да си способен да устоиш. Ще паднеш в капана. Молитвите ти и това, че ще се проклинаш, ще е безполезно. Не можеш да устоиш. Такива неща могат да повлияят на мислите и делата ти. Те могат да препречат пътя на стремежа ти към истината. Те могат дори да те контролират, да ти попречат да отдадеш всичко за Бог, да те направят негативен и слаб и да те държат далеч от Бог. В крайна сметка ще бъдеш безполезен и лишен от всякаква надежда.

Сега си мислиш, че си предан на Бог. Имаш решимостта, непоколебимостта и възделението да удовлетворяваш Бог. Как обаче ще се справиш, когато се сблъскаш с изпитанията на Бог? Казваш, че ще се покориш, но когато Бог нагласи пред теб трудност, която не съответства на представите и фантазиите ти, какво можеш да направиш, когато не си способен да Му се покориш? Когато Бог възнаграждава хората, това подхожда на психологическите им нужди и съответства на представите и вкусовете им, затова те могат да Му се покорят. Когато обаче Бог ти отнеме нещо, как ще реагираш? Можеш ли да останеш непоклатим в свидетелството си сред изпитанията на Бог и в ситуацията, която е нагласил за теб? Това проблем ли ще бъде? Когато казваш: „Със сигурност ще съм непоколебим в свидетелството си“, думите ти са самохвални, глупави, невежи и тъпи. Знаеш ли какво Бог иска да направи с теб? Знаеш ли защо Бог иска да те изпита? Какво иска да разкрие в теб? Казваш: „Имам решимостта да търпя страдание, готов съм, не се страхувам от никое изпитание, което Бог може да ми прати“, но после внезапно се случва нещо, което изобщо не си очаквал, нещо, за което изобщо не си подготвен. Тогава каква е ползата от подготовката ти? Точно никаква. Да речем, че здравето ти винаги е било добро. Изпълнявал си дълга си много години и Бог те е пазил от всички болести. Пътят ти е бил гладък. Изведнъж един ден отиваш на преглед и лекарите откриват някаква странна болест, която по-късно установяват, че е неизлечима. В сърцето ти сякаш някаква сила е пренасочила мощни потоци и е преобърнала голям океан. „Никой от братята и сестрите в църквата няма тази болест“, казваш. „Аз съм вярвал в Бог най-дълго, бил съм най-активен в изпълнението на дълга си и съм страдал най-много. Как е възможно да имам тази болест?“. След като обмислиш въпроса, осъзнаваш, че това трябва да е изпитание от Бог и трябва да се покориш. Точно в този момент още имаш вяра да се молиш на Бог. Но след като се молиш известно време и още не си излекуван, решаваш: „Ето, Бог ме оставя да умра. Бог иска да ми отнеме живота!“. Тогава още ли ще се покоряваш на Бог? (Едва ли.) Ще плачеш: „О, Боже! Не искам да умра. Не съм живял достатъчно. Още съм млад. Минала е само половината от живота ми. Дай ми още няколко години. Има още много неща, които мога да направя!“. Безполезно е да се молиш Бог да те излекува. Колкото и изследвания да си направиш, всички те ще

покажат, че болестта ти е неизлечима. С лечение ще умреш; без лечение пак ще умреш. Какво ще направиш тогава? Често, когато Бог подлага хората на изпитания, те в началото си мислят, че действията на Бог са правилни и добри, но когато изходът от ситуацията стане ясен, си мислят: „Може би наистина Божието желание е да умра. Ако Бог иска да умра, нека да умра!“. И така, те просто чакат да умрат с негативно съзнание и безпомощни. Що за отношение е това да чакаш смъртта? Има ли елемент на покорство в него? (Не, просто се отказват като безнадеждни.) Такива хора наистина ли са готови да умрат? (Не са.) Е, защо чакат смъртта? Когато смъртта настъпи, те нямат друг избор освен да умрат. Ако нямат избор, могат само да го приемат. Това „приемане“ е отношение на пасивно противопоставяне, а не проява на свидетелстване. Някои хора казват: „Бог ме е оставил да умра, така че какво свидетелство ми остава да дам?“. Макар че Бог те оставя да умреш, ти не си ли сътворено от Бог същество? Би ли изоставил дълга си? Изпълнил ли си дълга си? Изпълнил ли си дълга си добре? Какво сърце трябва да имаш, за да останеш непоколебим в свидетелството, което се очаква от едно сътворено същество? (Нека да споделя моя опит. Преди няколко дни имах такъв ужасен зъбобол, че три нощи не можах да спя от болка. Въпреки това трябваше да изпълнявам дълга си всеки ден. Дезориентиращата болка в главата ми беше наистина по-силна, отколкото можех да понеса. Оплаках се малко в сърцето си. Чувствах, че съм изпълнил дълга си много добре, тогава защо ми се случваше това? Тогава почувствах, че не мога да схвана Божието намерение. Някои братя и сестри ме подканиха да се самоанализирам и да се опозная, така че аз продължих да се моля на Бог и да Го търся. Не установих да съм се бунтувал срещу Бог в каквото и да е. По-късно се сетих за думите на Йов към жена му по време на изпитанията му: „Ще приемем ли доброто от Божията ръка, без да приемаме злочестината?“ (Йов 2:10). Йов беше способен да свидетелства за Бог по време на изпитанията си. Замислих се за себе си и видях, че можех да хваля Бог, когато нещата ми вървяха добре, но ставах негативен и се бунтувах срещу Бог в моменти на несгода. Чувствах, че не съм сътворено същество, което отговаря на критериите, и тогава съвестта най-сетне започна да се пробужда. Имах решимостта да се опълча на плътта и да удовлетворя Бог. Мислех си, че дори и да съм болен, пак трябва да се покорявам на Бог. Независимо от болката трябва

съзнателно да упорствам в изпълнението на дълга си. Това беше моето преживяване.) Каквито и изпитания да ви сполетят, трябва да идвате пред Бог — това е правилно. Трябва да се самоанализирате, без да забавяте изпълнението на дълга си. Недейте само да размишлявате и никога да не изпълнявате дълга си, пренебрегвайки важното, за да се съсредоточите в незначителното — това е пътят на глупостта. Каквото и изпитание да те сполети, трябва да се отнесеш към него като към бреме, дадено ти от Бог. Да речем, че някои хора са повалени от тежка болест и непоносимо страдание, а някои дори са лице в лице със смъртта. Как трябва да подходят към тази ситуация? Много често изпитанията на Бог са бреме, което Той дава на хората. Колкото и тежко да е бремето, дадено ти от Бог, това е тежестта му, която трябва да поемеш, защото Бог те разбира и знае, че ще можеш да я понесеш. Бремето, което Бог ти е дал, няма да надвишава духовния ти ръст или границите на издръжливостта ти, така че няма съмнение, че ще можеш да го понесеш. Какъвто и вид бреме да ти даде Бог, на каквото и изпитание да те подложи, запомни едно: дали разбираш Божиите намерения, или не, дали получаваш просветление и озарение от Светия Дух, след като се помолиш, или не, дали това изпитание е израз на желанието на Бог да те дисциплинира или да те предупреди, или не, това, че не разбираш, няма значение. Стига да не се бавиш в изпълнението на дълга си и да можеш предано и здраво да се придържаш към дълга си, Бог ще бъде доволен, а ти ще бъдеш непоколебим в свидетелството си. Като видят, че страдат от тежко заболяване и ще умрат, някои хора си мислят: „Започнах да вярвам в Бог, за да избегна смъртта, но се оказва, че въпреки многото години, през които изпълнявах дълг, Той ще ме остави да умра. Трябва да си гледам собствената работа, да правя нещата, които винаги съм искал да правя, и да се наслаждавам на нещата, на които не съм можел да се наслаждавам в този живот. Мога да отложа дълга си“. Какво отношение е това? Изпълнявал си дълга си през всичките тези години, изслушал си всички тези проповеди и пак не си разбрал истината. Едно изпитание те препъва, поставя те на колене и те разобличава. Такъв човек достоен ли е за Божията грижа? (Не е достоен.) Той няма никаква преданост. И така, как се нарича дългът, който той е изпълнявал през всичките тези години? Нарича се „да полага труд“, а такива хора само са се хабили. Ако във вярата си в Бог и в стремежа си към истината можеш

да кажеш: „Каквато и болест или несгода да ми изпрати Бог, каквото и да прави Бог, аз трябва да се покоря и да запазя мястото си на сътворено същество. Преди всичко трябва да приложа на практика този аспект на истината — покорството. Трябва да го следвам и да изживявам реалността на покорството пред Бог. Освен това не трябва да отхвърлям поръченията, които Бог ми дава, и дълга, който трябва да изпълнявам. Трябва стриктно да се придържам към дълга си до последния си дъх“, това не е ли свидетелство? Когато имаш тази решимост и си в това състояние, можеш ли да продължаваш да се оплакваш от Бог? Със сигурност не. В такъв момент ще си помислиш: „Бог ми дава този дъх, Той ме е хранел и закрилял през всичките тези години, отнел е много болка от мен и ми е дал много благодат и много истини. Разбрах истини и тайни, които хората не са разбирали с поколения. Получих толкова много от Бог, затова трябва да Му се отплатя! Преди ръстът ми беше твърде нисък, не разбирах нищо и всичко, което правех, нараняваше Бог. В бъдеще може и да нямам друг шанс да Му се отплатя. Независимо колко време ми остава да живея, трябва да отдам силите си, колкото и малко да са те, и да направя всичко възможно за Бог, за да види, че всички тези години, през които ме е подхранвал, не са пропилени, а са дали резултат. Нека донеса утеха на Бог и повече да не Го наранявам или разочаровам“. Какво ще кажеш да мислиш така? Не мисли за това как да се спасиш или как да избягаш с мисълта: „Кога ще се излекува тази болест? Когато това стане, ще направя всичко възможно, за да изпълня дълга си и да съм отдаден. Как мога да съм отдаден, когато съм болен? Как мога да изпълнявам дълга си на сътворено същество?“. Нима не си способен да изпълняваш дълга си, стига да имаш и едно-единствено дихание? Не си ли способен да не посрамваш Бог, стига да имаш и едно-единствено дихание? Способен ли си да не се оплакваш от Него, стига да имаш и едно-единствено дихание и умът ти да е бистър? (Да.) Сега е лесно да кажеш „Да!“, но няма да е толкова лесно, когато това наистина ти се случи. И така, трябва да се стремите към истината, често да полагате усилия над нея и да прекарвате повече време в размисли: „Как мога да удовлетворя Божиите намерения? Как мога да се отплатя за Божията любов? Как мога да изпълнявам дълга си на сътворено същество?“. Какво е сътворено същество? Дали отговорността на сътвореното същество се състои само в това да слуша

Божиите слова? Не! Тя е да изживее Божиите слова. Бог ти е дал толкова много истина, толкова много от пътя и толкова много живот, за да можеш да изживееш тези неща и да свидетелстваш за Него. Това трябва да прави едно сътворено същество и това е твоя отговорност и твое задължение. Трябва често да размишляваш над това и ако го правиш постоянно, ще навлезеш по-дълбоко във всички аспекти на истината.

Ако хората не поемат по пътя на стремежа към истината и не полагат големи усилия, за да придобият истината, рано или късно ще се спънат и ще паднат. Ще им бъде трудно да се изправят, защото проблемите, на които се натъкват, не могат да се решат, като се разчита на малкото познание и доктрини, които притежават. Колкото и добре да можеш да говориш за доктрини, няма да си способен да разрешиш реални трудности. За да постигнеш проникновена яснота, трябва постоянно да разсъждаваш върху различни истини. Едва тогава можеш да използваш истината, за да разрешаваш всякакви видове проблеми, с които се сблъскваш. Тези, които действително разбират истината, не говорят за думи и доктрини. Те могат да разпознаят всички неща и да ги видят ясно, и действат уверено във всичко, което правят. Ако не знаеш как да търсиш истината в ситуациите, в които попадаш, и винаги действаш според собствената си воля, няма начин да разбереш истината. За да разбереш истината, трябва постоянно да разсъждаваш върху това как да използваш истината, за да разрешаваш проблеми в изпълнението на дълга си. Ако не разсъждаваш по този начин, можеш ли да придобиеш тези истини? Ако не размишляваш над Божиите слова, колкото и проповеди да изслушаш, колкото и доктрини да разбираш, винаги ще останеш на нивото на думите и доктрините. Ако знаеш как да говориш за тези думи и доктрини, това често може да те накара погрешно да смяташ, че вярата ти в Бог вече е дала плодове и духовният ти ръст е много висок, защото си станал ревностен и енергичен. Когато обаче се изправиш лице в лице с фактите, т.е. когато се сблъскаш с изпитания и премеждия, ще видиш колко малко защита ти осигуряват тези думи и доктрини. Те не могат да те предпазят от нито едно изпитание, камо ли да ти осигурят гладко преминаване през всяко изпитание, което Бог изпраща на човека. По-скоро ще почувстваш, че тези думи и доктрини са те докарали до разруха. В такива моменти ще видиш колко малко от истината разбираш и ще осъзнаеш, че още не си навлязъл в истината

реалност. Често, когато се сблъскат с изпитания и не виждат път напред, хората в крайна сметка чувстват колко са безпомощни без истината и колко безполезни са били всички техни приказки за доктрини. Едва тогава виждат колко много не им достига и колко са жалки. Когато всичко е безопасно и безпроблемно, все си мислиш, че разбираш всичко. Чувстваш, че вярата ти не е напразна и че си придобил много от нея. Чувстваш, че каквото и да се случи, няма за какво да се тревожиш. Всъщност ти просто разбираш някои думи и доктрини, от които няма никаква полза. Ако те сполетят бедствия и катастрофи, ще си загубен и няма да знаеш как да посрещнеш ситуацията. Когато се молиш на Бог, няма да знаеш какво да кажеш или какво да поискаш. Не можеш да намериш пътя. Това показва колко жалък е човекът. Сърцето ти е изпразнено от Божиите слова и ти липсва делото на Светия Дух. Ти вече си в мрак. Вярата ти в Бог не ти е донесла нищо и сега си по-окаян от просяк. Едва тогава чувстваш, че вярата ти в Бог през всички тези години е била напълно лишена от истината реалност. Вече си напълно разкрит. Ако след толкова години вяра в Бог си в това състояние, ти си обречен на отстраняване.

12 февруари 2017 г.

КАК ДА ПРЕОДОЛЕЕТЕ ИЗКУШЕНИЯТА И РОБУВАНЕТО НА СТАТУСА

Поквареното човечество обича репутацията и статуса. Всички се стремят към власт. Вие, които сега сте водачи и работници, не смятате ли, че в действията си използвате своята титла или ранг? Така правят антихристите и лъжеводачите — всички те се смятат за служебни лица в Божия дом, които стоят много над другите и ги превъзхождат. Ако нямаха официални титли и рангове, те нямаше да носят никакво бреме при изпълнението на дълга си и нямаше да гледат сериозно на работата си. Всеки се отнася към това да бъде водач или работник като към равностойно на това да е служебно лице и всеки е готов да предприеме действия като служебно лице. Представено в благоприятна светлина, наричаме това преследване на кариера — но в по-грозна светлина това се нарича занимаване с лични дела. Това е създаване на независимо царство, за да се удовлетворят нечии собствени амбиции и желания. В края на краищата, добро или лошо нещо е да имаш статус? В очите на хората това е нещо добро. Когато имаш официална титла, говоренето и поведението са различни. Думите ти имат сила и хората ще се вслушват в тях. Те ще раболепничат пред теб като шумна ласкателна свита. Но без твоя статус и титли ще останат глухи за думите ти. Въпреки че думите ти може да са истински, изпълнени със смисъл и полезни за хората, никой няма да се вслушва в тях. Какво показва това? Всички хора почитат статуса. Всички те имат амбиции и желания. Всички те търсят преклонението на другите и обичат да се справят с делата си от позицията на статуса. Може ли човек да върши добро от позицията на статуса? Може ли да прави неща, които са полезни за хората? Това не е сигурно. Зависи от пътя, който си поел, и от начина, по който се отнасяш към статуса. Ако не се стремиш към истината, а винаги искаш да спечелиш благоразположението на другите, като желаеш да удовлетвориш собствените си амбиции и желания и да изпълниш копнежа си за статус, тогава вървиш по пътя на антихристите. Може ли някой, който върви по пътя на антихристите, да се съобразява с истината в стремежа си и в изпълнението на дълга си? Категорично не. Това е така, защото пътят, който човек избира, определя всичко. Ако избере грешния път, всичките му усилия, изпълнението на дълга му и

стремежът му по никакъв начин не са съобразени с истината. Какво в тях противоречи на истината? Какво преследва той в действията си? (Статус.) Какво показват всички хора, които вършат неща в името на статуса? Някои казват: „Те винаги изричат думи и доктрини, никога не разговарят за истината реалност, винаги се изтъкват, винаги говорят само за себе си, никога не възхваляват Бог, нито свидетелстват за Бог. Хората, при които се проявяват такива неща, действат в името на статуса“. Вярно ли е това? (Да.) Защо изричат думи и доктрини, и се изтъкват? Защо не възвисяват Бог и не свидетелстват за Бог? Защото в сърцата им има място само за статуса и само за тяхната слава и придобивки — Бог напълно отсъства. Такива хора особено много издигат в култ статуса и властта. Славата и придобивките им са от огромно значение за тях. Славата, придобивките и статусът им са се превърнали в техния живот. Бог отсъства в сърцата им, те не се боят от Бог, а още по-малко Му се покоряват. Всичко, което правят, е да превъзнасят себе си, да свидетелстват за себе си и да се изтъкват, за да спечелят възхищението на другите. Така те често се бият в гърдите за това какво са направили, колко са страдали, как са удовлетворили Бог, колко са били търпеливи при кастрене — и всичко това, за да спечелят съчувствието и възхищението на хората. Тези хора са същият тип хора като антихристите, те вървят по пътя на Павел. И какъв е крайният изход за тях? (Стават антихристи и биват отстранени.) Знаят ли тези хора, че ги очаква такъв изход? (Знаят.) Наистина ли знаят? Ако знаят, защо продължават да постъпват по същия начин? Всъщност те не знаят. Те смятат, че действията им са добри и правилни. Никога не изследват себе си, за да открият кои от нещата, които вършат, се съпротивляват на Бог или не са богоугодни, кои от нещата, които вършат, носят някакъв умисъл, или по какъв път вървят. Такива неща винаги им убягват от тяхното изследване.

Като водачи и работници, замисляли ли сте се някога над тези въпроси: поръчението, което Бог ми повери, е специално поръчение, не е обикновеният дълг на обикновения последовател. Този дълг предполага специална отговорност и има специално значение. И така, като изпълнявам този специален дълг и се нагърбвам с тази отговорност, какъв път трябва да поема, за да съм в съгласие с Божието намерение или най-малкото да избегна Божията ненавист? Как трябва да се стремя, за да бъда доведен

до съвършенство от Бог и да избегна пътя на антихристите, и по този начин да бъда отстранен? Замисляли ли сте се някога над тези въпроси? (Почувствах, че Бог ме е възвисил, когато за пръв път започнах да служа като водач. Въпреки че знаех, че трябва да се стремя към истината и да изпълнявам добре дълга си, поради надменната си природа не можех да не се стремя винаги към репутация и статус. След като разбрах това, бях способен да се моля на Бог и да намеря съответните пасажи в Неговото слово, за да намеря решение. Тогава бях способен да обърна донякъде посоката си, но тази ситуация щеше да се повтаря отново и отново в бъдеще и макар че в сърцето си се мразех, беше трудно да разреша този проблем напълно.) Не можеш да контролираш мислите и идеите си, а амбицията и желанието ти да преследваш репутация и статус също са извън твоя контрол. Това е доказателство, че в сърцето ти се е вкоренил покварен нрав. Това не е мимолетно настроение или моментна емоция, нито пък е наложено от другите. Не е необходимо някой друг да те учи на това. Това е естествената склонност на твоите мисли и естественият ход на твоите действия. Това е твоята природа. Нещата, които са присъщи на нечия природа, са тези, които са най-малко податливи на промяна. Следователно със сатанинската си природа, щом хората придобият статус, те са в опасност. И така, какво трябва да се направи? Нима те нямат път, който да следват? След като веднъж попаднат в тази опасна ситуация, няма ли път назад за тях? Кажете Ми, щом покварените хора придобият статус — независимо кои са те — тогава стават ли антихристи? Това безусловно ли е? (Ако не се стремят към истината, ще станат антихристи, но ако се стремят към истината, няма да станат.) Това е абсолютно вярно: ако хората не се стремят към истината, те със сигурност ще станат антихристи. А дали е вярно, че всички, които вървят по пътя на антихристите, го правят заради статуса? Не, това е така главно защото не обичат истината, защото не са хора на място. Независимо дали имат статус, всички хора, които не се стремят към истината, вървят по пътя на антихристите. Колкото и проповеди да са чули, такива хора не приемат истината, не вървят по правилния път, а са решени да поемат по кривия път. Това е подобно на начина, по който хората се хранят: някои не консумират храна, която може да подхрани тялото им и да поддържа нормалното им съществуване, а вместо това настояват да консумират

неща, които им вредят, като в крайна сметка сами се прострелват в крака. Не е ли това техният собствен избор? След като бъдат отстранени, някои водачи и работници разпространяват представи, като казват: „Не бъди водач и не си позволявай да придобиваш статус. Хората са в опасност в момента, в който придобият какъвто и да е статус, и Бог ще ги разкрие! Веднъж разкрити, те няма да са пригодни да бъдат дори обикновени вярващи и няма да получат никакви благословии“. Що за изказване е това? В най-добрия случай то представлява погрешно разбиране за Бог, а в най-лошия — сквернословие срещу Него. Ако не вървиш по правилния път, не се стремиш към истината и не следваш Божия път, а вместо това настояваш да вървиш по пътя на антихристите и накрая се оказваш на пътя на Павел, като в крайна сметка стигаш до същия изход, същия край като Павел, като все още се оплакваш от Бог и отсъждаш, че Бог е неправеден, тогава не си ли истинският образец за антихрист? Такова поведение е прокълнато! Когато хората не разбират истината, те винаги живеят със своите представи и фантазии, често тълкуват Бог погрешно и смятат, че Божиите действия са в противоречие с техните собствени представи, което поражда у тях негативни емоции. Това се случва, защото хората имат покварен нрав. Те казват негативни неща и се оплакват, защото вярата им е твърде слаба, духовният им ръст е твърде малък и разбират твърде малко истини — всичко това е простимо и не се помни от Бог. И все пак има и такива, които не вървят по правилния път, които изрично вървят по пътя на това да мамят Бог, да се противопоставят на Бог, да предават Бог и да се борят срещу Бог. Тези хора в крайна сметка са наказани и прокълнати от Бог, и са хвърлени в погибел и унищожение. Как стигат до този момент? Причината е, че никога не са се самоанализирали и не са опознали себе си, че изобщо не приемат истината, а са безразсъдни и своенравни, упорито отказват да се покаят и дори се оплакват от Бог, след като бъдат разкрити и отстранени, като казват, че Бог не е праведен. Могат ли такива хора да бъдат спасени? (Не.) Не могат. И така, дали всеки, който е разкрит и отстранен, не подлежи на спасение? Не може да се каже, че тези хора са напълно отвъд изкуплението. Има хора, които разбират твърде малко истини и са млади и неопитни, и които — щом станат водачи или работници и имат статус — се ръководят от покварения си нрав, стремят се към статус и се наслаждават на този статус, и така естествено вървят

по пътя на антихристите. Ако са способни, след като бъдат разобличени и съдени, да се самоанализират и наистина да се покаят, като се отрекат от нечестивостта подобно на хората от Ниневия, и повече не следват пътя на злото, както са правели преди, тогава те все още имат възможност да бъдат спасени. Но какви са условията за тази възможност? Те трябва истински да се покайват и да са способни да приемат истината. Ако това е така, все още имат някаква надежда. Ако са неспособни да се самоанализират, изобщо не приемат истината и нямат намерение да се покаят истински, ще бъдат напълно отстранени.

Думата „статус“ сама по себе си не е нито изпитание, нито изкушение. Тя зависи от това как хората се справят със статуса. Ако приемаш работата на водач като свой дълг, като отговорност, която трябва да изпълниш, статусът няма да те ограничава. Ако я приемаш като официална титла или позиция, ще имаш проблеми и със сигурност ще паднеш на земята. Тогава какво е мисленето, което човек трябва да възприеме, когато стане водач и работник на църквата? Върху какво трябва да се съсредоточи стремежът ти? Трябва да имаш път! Ако не търсиш истината и нямаш път на практикуване, тогава този твой статус ще се превърне в твой капан и ще пропаднеш. Някои хора стават различни, щом придобият статус, и мисленето им се променя. Те не знаят как да се обличат, как да разговарят с другите, какъв тон да възприемат, как да взаимодействат с хората или какво изражение да имат. В резултат на това започват да изграждат имидж за себе си. Това не е ли извращение? Някои хора гледат прическите на невярващите, дрехите, които носят, и качествата на речта и поведението им. Те им подражават и следват посоката на невярващите по този път. Това положително нещо ли е? (Не е.) Какво се случва тук? Макар тези практики да изглеждат повърхностни, те всъщност са вид стремеж. Те са подражание. Това не е правилният път. Е, вие можете да различите правилното от погрешното в тези очевидни образи и маски, но можете ли да отхвърлите и да се опълчите на погрешното? (Да, когато сме наясно с него.) Това е сегашният ви духовен ръст. Когато тези идеи са нови в сърцето ви, вие можете да ги различите и идентифицирате. Ако сте мотивирани да се стремите към статус, можете сами да смекчите това желание, за да не сте като обсебен фен, който преследва своя идол като свирепо животно, загубило разсъдъка си. Субективно погледнато, ти можеш да идентифицираш тези

идеи. Можеш да се опълчиш на плътта без никакво изкушение, когато не си заобиколен от хора. Но какво ще стане, ако те следват хора, въртят се около теб, грижат се за ежедневните ти потребности, хранят те и те обличат, и удовлетворяват всяка твоя нужда? Какви чувства ще се породят в сърцето ти? Няма ли да се радваш на предимствата на статуса? Все още ли ще си способен да се опълчиш на плътта? Когато хората се струпват около теб, когато се въртят около теб сякаш си звезда, как би се справил със статуса си тогава? Нещата в съзнанието ти, тоест онези неща сред мислите и идеите ти — цененето на статуса, удоволствието от статуса, жаждата за статус или дори заслепението от статуса — можеш ли да изследваш сърцето си, за да откриеш тези неща? Можеш ли да ги разпознаеш? Ако можеш да изследваш сърцето си и да разпознаеш тези неща в него, би ли могъл да се опълчиш на плътта в тази ситуация? Ако нямаш решимостта да практикуваш истината, няма да се опълчиш на тези неща. Ще им се радваш и наслаждаваш. Изпълнен със самодоволство, ще казваш: „Да имаш статус на вярващ в Бог е наистина прекрасно. Като съм водач, всеки прави това, което казвам. Какво страхотно усещане. Аз съм този, който води и пои тези хора. Сега те са ми покорни. Когато кажа да вървят на изток, никой не тръгва на запад. Когато кажа да се молят, никой не смее да пее. Това си е постижение“. Тогава ще си започнал да се радваш на предимствата на статуса. В такъв случай какво ще е статусът за теб? (Отрова.) И въпреки че е отрова, не е нужно да се страхуваш от нея. Именно в тази ситуация трябва да имаш правилния стремеж и правилните методи на практикуване. Често, когато хората имат статус, но работата им все още не е постигнала резултати, те казват: „Не се радвам на статуса и не се радвам на всичко, което статусът ми носи“. След като обаче работата им покаже някакъв успех и те усетят, че статусът им е сигурен, губят разума си и се наслаждават на предимствата на статуса. Вярваш ли, че само защото можеш да разпознаеш изкушението, можеш да се опълчиш на плътта? Наистина ли имаш такъв духовен ръст? Факт е, че нямаш. Твоето признание и твоето бунтарство се постигат само от човешката съвест и базовата рационалност, която притежава човекът. Те са тези, които ти казват да не действаш по този начин. Именно критерият на съвестта и частицата рационалност, която придобиваш от това, че си намерил вярата в Бог, са тези, които ти помагат или те държат настрана от

грешния път. Какъв е контекстът за това? Той се състои в това, че когато обичаш статуса, но още не си го придобил, ти все още може да притежаваш своята частица съвест и разум. Тези думи все още могат да те възпират и да те накарат да осъзнаеш, че насладата от статуса не е нещо добро и не съответства на истината, че не е правилният път, че означава съпротивляване на Бог и не Му е угодно. Тогава можеш съзнателно да се опълчиш на плътта и да се откажеш от насладата от статуса. Можеш да се опълчиш на плътта, когато нямаш постижения или заслуги, които да покажеш, но извършиш ли заслужаваща похвала работа, дали чувството ти за срам, съвестта ти, рационалността ти и моралните ти концепции ще те възпрат? Скромният критерий на съвестта, който притежаваш, е много далеч от това да имаш богобоязливо сърце, а слабата ти вяра няма да е от никаква полза. И така, тази частица съвест, която сега притежаваш, равностойна ли е на истината реалност? Очевидно не. И тъй като не е истината реалност, това, на което си способен, не може да надхвърли онова, което произтича от ограниченията на човешката съвест и човешкия разум. Тъй като сега вие не притежавате реалността на Божието слово като свой живот, какво ще стане с вас, когато придобиете статус и официални титли? Ще тръгнете ли по пътя на антихристите? (Това не е сигурно.) Това е времето на най-голямата опасност. Можете ли ясно да видите това? Кажете Ми, опасно ли е да бъдеш водач или работник? (Опасно е.) Като знаете опасността, все още ли сте готови да изпълнявате този дълг? (Да.) Тази готовност да изпълнявате дълга си е човешка решимост и е нещо положително. Дали обаче само това положително нещо ще ви позволи да практикувате истината? Ще сте способни ли да се опълчите на желанията на плътта? Като разчиташ на човешките добри намерения и човешката воля, и като разчиташ на човешките желания и въжделения, ще си способен ли да осъществиш решението си? (Не.) Тогава трябва да обмислите какво трябва да се направи, за да превърнеш своите желания, своите въжделения и своите решения в своя реалност и в свой истински духовен ръст. Всъщност това не е толкова голям проблем. Истинският проблем е, че предвид сегашното състояние и духовен ръст на човека, както и предвид характера му, той далеч не удовлетворява условията на Божието одобрение. Характерът ви притежава само малко съвест и разум, а не решимостта да се стреми към истината. Когато

изпълнявате дълга си, може и да искате да не сте нехайни, да не се опитвате да изиграете Бог, но няма да успеете. Като се има предвид сегашното ви истинско състояние и духовен ръст, вече се намирате в опасност. Ще продължавате ли да твърдите, че да имаш статус е опасно, а липсата му означава, че си в безопасност? Всъщност да нямаш статус също е опасно. Докато живеете с покварен нрав, сте в опасност. И така, вярно ли е, че е опасно само да си водач, докато тези, които не са водачи, са в безопасност? (Не.) Ако си човек, който не се стреми към истината и който не притежава истината реалност в ни най-малка степен, си в опасност, независимо дали си водач или не. И така, как трябва да се стремиш към истината, за да избегнеш тази опасност? Мислили сте върху този въпрос? Ако имаш само малко желание и просто следваш някои правила, това ще свърши ли работа? Можеш ли наистина да избягаш от опасността по този начин? Това може и да проработи в краткосрочен план, но е трудно да се каже какво ще се случи в дългосрочен. И така, какво трябва да се направи? Някои хора казват, че стремежът към истината е най-добрият начин. Това е абсолютно вярно, но по какъв начин трябва да се стреми човек, за да навлезе в истината реалност? И за да израства животът му? Нито един от тези въпроси не е лесен. Първо трябва да разбереш истината, а след това да я практикуваш. Стига човек да разбере истината, половината от тези проблеми вече са решени. Той ще е способен да премисли собственото си състояние и да го види ясно. Ще усети опасността, в която живее. Ще е способен да практикува истината самоинициативно. Такава практика естествено води човек до покорство пред Бог. Дали човек, който се покорява на Бог, е извън опасност? Наистина ли ти трябва отговор? Онези, които наистина се покоряват на Бог, вече няма да се бунтуват срещу Него или да Му се противопоставят, а още по-малко ще Го предадат. Тяхното спасение е осигурено. Такъв човек не е ли напълно извън опасност? Ето защо най-доброто средство за разрешаване на проблемите е човек да съсредоточи цялата си сериозност върху истината и да вложи усилията си в истината. Щом хората наистина разберат истината, всички проблеми ще бъдат решени.

Какво е специалното за вас в това да бъдете водачи и работници? (Поемането на повече отговорност.) Отговорността е един аспект. Това е нещо, което всички вие осъзнавате, но как можете да изпълнявате добре

отговорностите си? Откъде да започнете? Доброто изпълнение на тази отговорност всъщност е добро изпълнение на дълга на човека. Думата „отговорност“ може да звучи така, сякаш в нея има нещо специално, но в крайна сметка тя представлява дълга на човека. За вас не е лесно да изпълнявате добре дълга си, защото има много неща, които ти пречат, неща като бариерата на статуса, която е най-трудна за преодоляване от вас. Ако ти липсва какъвто и да било статус и си просто обикновен вярващ, може да се сблъскаш с по-малко изкушения и за теб ще е по-лесно да изпълняваш добре дълга си. Можеш да водиш духовен живот всеки ден, както правят обикновените хора, като ядеш и пиеш от Божиите слова, разговаряш за истината и изпълняваш добре дълга си. Това е достатъчно. Ако обаче имаш статус, първо трябва да преодолееш препятствието, което статусът представлява. Първо трябва да преминеш през това изпитание. Как можеш да преодолееш тази бариера? Това не е лесно за обикновените хора, защото поквареният нрав е дълбоко вкоренен в човека. Всички хора живеят с покварения си нрав и за тях е присъщо да са увлечени от стремежа към слава, изгода и статус. След като най-накрая придобие статус с цената на такива трудности, кой не би се насладил максимално на предимствата му? Ако в сърцето ти има любов към истината и имаш донякъде богобоязливо сърце, ще се отнасяш внимателно и предпазливо към статуса си, като в същото време си способен да търсиш истината при изпълнението на твоя дълг. По този начин славата, изгодата и статусът няма да намерят място в сърцето ти, нито ще попречат на изпълнението на дълга ти. Ако духовният ти ръст е твърде малък, трябва да се молиш често и да се въздържаш посредством Божиите слова. Ще трябва да намериш начини да правиш определени неща или съзнателно да избягваш определена среда и някои изкушения. Да кажем например, че си водач. Когато си в компанията на няколко обикновени братя и сестри, няма ли да си помислят, че ти ги превъзхождаш донякъде? Поквареното човечество би го възприело по този начин, а това вече е изкушение за теб. Това не е изпитание, а изкушение! Ако ти също смяташ, че ги превъзхождаш, това е много опасно, но ако смяташ, че те са ти равни, мисленето ти е нормално и няма да бъдеш смущаван от покварения нрав. Ако мислиш, че като водач твоят статус е по-висок от техния, как ще се отнасят те с теб? (Те ще се възхищават на водача.) Дали просто ще ти се възхищават и ще

те почитат, и това ще е всичко? Не. Те ще трябва да говорят и да действат в съответствие с това. Ако например настинеш и някой обикновен брат или сестра също настине, за кого ще се погрижат първо? (За водача.) Това не е ли привилегия? Не е ли това едно от предимствата на статуса? Ако влезеш в спор с брат или сестра, ще се отнасят ли към теб справедливо заради статуса ти? Ще застанат ли на страната на истината? (Не.) Тези неща са изкушения, пред които си изправен. Можеш ли да ги избегнеш? Как трябва да се справиш с това? Ако някой се отнася зле с теб, може да не го харесваш и да помислиш как да го атакуваш, да го изключиш и да му отмъстиш, докато всъщност в този човек няма нищо нередно. От друга страна, някои хора може да те ласкаят, а ти не само да не възразяваш, но всъщност да харесваш това усещане. Това не е ли притеснително? Не би ли започнал незабавно да насърчаваш и развиваш ласкателя си, така че той да стане твое доверено лице и да изпълнява твоите нареждания? Ако го направиш, по какъв път ще поемеш? (По пътя на антихристите.) Ако се поддадеш на тези изкушения, си в опасност. Това да имаш хора, които да кръжат около теб по цял ден, нещо добро ли е? Чувал съм, че някои хора, след като станат водачи, не вършат собствената си работа и не решават практически проблеми. Вместо това единственото, за което мислят, са плътските удоволствия. Понякога дори ядат храна, приготвена само за тях, докато карат други да перат изцапаните им дрехи. След време те се оказват разкрити и отстранени. Какво трябва да направите, когато попаднете на подобно нещо? Ако притежаваш статус, хората ще те ласкаят и ще се отнасят към теб със специално внимание. Ако можеш да преодолееш и да откажеш тези изкушения и продължиш да се отнасяш справедливо към хората, независимо от това как те се отнасят към теб, това доказва, че ти си човек на място. Ако притежаваш статус, някои хора ще те гледат с възхищение. Те винаги ще са около теб, ще ти угодничат и ще те ласкаят. Можеш ли да сложиш край на това? Как се справяте с такива ситуации? Когато нямате нужда да се грижат за вас, но някой ви протяга „ръка за помощ“ и ви угажда, вие може тайно да се радвате, като си мислите, че притежаването на статус ви прави различни и че трябва да се наслаждавате на специалното отношение с пълна сила. Не се ли случват такива неща? Не е ли това реален проблем? Когато те сполетят такива неща, сърцето ти не те ли упреква? Изпитваш ли отвращение и

ненавист? Ако някой не изпитва отвращение и ненавист, не ги отхвърля и сърцето му е освободено от упреци и вина, а вместо това обича да се наслаждава на тези неща с чувството, че е хубаво да имаш статус, има ли такъв човек съвест? Притежава ли рационалност? Дали е някой, който се стреми към истината? (Не.) Какво показва това? Това е отдаване на предимствата на статуса. Въпреки че това не те окачествява като антихрист, ти вече си поел по пътя на антихристите. Когато свикнеш да се радваш на специално отношение, ако един ден вече не можеш да получиш такова специално отношение, няма ли да се ядосаш? Ако някои братя и сестри са бедни и нямат пари, за да те поканят на гости, ще се отнасяш ли справедливо към тях? Ако ти кажат някой факт, който не ти харесва, ще използваш ли властта си срещу тях и ще обмисляш ли как да ги измъчваш? Ще изпитваш ли досада, когато ги видиш, и ще ти се иска ли да им дадеш добър урок? Щом тези мисли те застигнат, тогава не си далеч от извършването на злини, нали? Лесно ли е за хората да вървят по пътя на антихристите? Лесно ли е да станеш антихрист? (Да.) Това е много тревожно! Като водачи и работници, ако не търсите истината във всички неща, вие вървите по пътя на антихристите.

Някои хора не разбират Божието дело и не знаят кого и как спасява Бог. Те виждат, че всички хора имат нрава на антихристи и могат да вървят по пътя на антихристите, и затова смятат, че такива хора не може да имат надежда за спасение. Накрая всички те ще бъдат окачествени като антихристи. Не могат да бъдат спасени и всички трябва да погинат. Правилни ли са подобни мисли и възгледи? (Не.) И така, как трябва да се реши този проблем? Първо, трябва да имате разбиране за Божието дело. Бог спасява именно покварения човек. Поквареният човек може да върви по пътя на антихристите и да се противопоставя на Бог. Ето защо той се нуждае от Божието спасение. Как тогава може да бъде накаран човек наистина да следва Бог, а не да върви по пътя на антихристите? Той трябва да разбира истината, да се самоанализира и да опознае себе си, да познава собствения си покварен нрав и да познава собствената си сатанинска природа. След това трябва да продължи да търси истината и да преодолее покварения си нрав. Само по този начин можеш да си сигурен, че няма да вървиш по пътя на антихристите, ще избегнеш да се превърнеш сам в антихрист и ще избегнеш да се превърнеш в това, което

Бог отритва. Бог не работи по свръхестествен начин. Той по-скоро проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Ако винаги се наслаждаваш на предимствата на статуса, Бог само ще те смъмри. Ще те накара да осъзнаеш този недостатък, за да се самоанализираш и да разбереш, че това не е съобразено с истината и не е угодно на Бог. Ако можеш да стигнеш до това осъзнаване, да се самоанализираш и да опознаеш себе си, няма да имаш трудности да разрешиш проблема. Но ако живееш в такова състояние продължително време, като винаги се отдаваш на предимствата на статуса, не се молиш на Бог или не се самоанализираш, и не търсиш истината, тогава Бог няма да направи нищо. Той ще те изостави, така че да не чувстваш, че Той е с теб. Бог ще те накара да осъзнаеш, че ако продължаваш така, със сигурност ще се превърнеш в това, което Бог ненавижда. Бог ще те накара да разбереш, че този път е погрешен, че твоят начин на живот е погрешен. Целта на Бог да даде на хората такава осъзнатост е да ги накара да разберат кои действия са правилни и кои — погрешни, за да могат те да направят правилния избор. Дали обаче човек може да избере да върви по правилния път, зависи от неговата вяра и сътрудничество. Когато Бог прави тези неща, Той те води към разбиране на истината, но извън това Той оставя силата на избора на теб, което се свежда до това дали вървиш по правилния път. Бог никога не ти налага нищо. Той никога не те контролира с принуда, нито ти заповядва да направиш нещо, като те кара да правиш това или онова. Бог не действа по този начин. Той ти позволява да избираш свободно. Какво трябва да прави човек в такива моменти? Когато осъзнаеш, че това, което правиш, е погрешно, че начинът ти на живот е погрешен, можеш ли веднага да започнеш да практикуваш в съгласие с правилните методи? Това би било много трудно. Тук трябва да се води битка, защото нещата, които човек обича, са философията и логиката на Сатана, които противостоят на истината. Понякога знаеш какво би било правилно и какво погрешно, а в сърцето ти се води битка. По време на такава битка трябва да се молиш често, да позволиш на Бог да те води, да позволиш на Бог да те порицава, за да осъзнаеш кои неща не бива да правиш. След това активно се опълчвай на тези изкушения, отбягвай ги и стой настрана от тях. Това изисква твоето сътрудничество. По време на битката все още ще имаш отклонения и е лесно да поемеш по грешния път. Въпреки че в сърцето си може да избереш правилната

посока, не е сигурно, че ще поемеш по правилния път. Не е ли така в действителност? Миг небрежност — и поемаш по неправилния път. Какво означава тук „миг небрежност“? Означава, че изкушението е твърде голямо. За теб това може да се свежда до съображения относно репутацията ти или настроението ти, или до някакъв специален контекст или специална среда. Най-сериозният фактор всъщност е покварения ти нрав, който преобладава и те контролира. Именно това те затруднява да следваш правилния път. Може да имаш малко вяра, но все още се мяташ и люшкаш напред-назад от обстоятелствата. Едва след като бъдеш кастрен, след като бъдеш укорен и дисциплиниран, след като пътят ти е осеян с препятствия и не виждаш път напред, ще осъзнаеш, че стремежът към слава, изгода и статус не е правилният път, а е нещо, което Бог ненавижда и проклина, че само вървенето по пътя, който Бог изисква, е правилният път в живота, и че ако не насочиш решимостта си към поемане по този път, ще бъдеш напълно отстранен. Хората не отронват и сълза, докато не видят собствения си гроб! В хода на тази битка обаче, ако човек има силна вяра и решимост да сътрудничи, както и решимост да се стреми към истината, ще му бъде по-лесно да преодолее тези изкушения. Ако твоето слабо място е особената грижа за достойнството и любовта към статуса, ламтежът за слава, изгода и удоволствията на плътта, и ако тези неща са особено силни в теб, ще ти е трудно да излезеш победител. Какво означава това, че ще ти е трудно да излезеш победител? Означава, че ще ти е трудно да избереш пътя на стремеж към истината, така че вместо това е възможно да избереш погрешния път, което ще накара Бог да те намрази и да те изостави. Ако обаче винаги си внимателен и благоразумен, и можеш често да идваш пред Бог, за да бъдеш порицаван и дисциплиниран, и ако не се наслаждаваш на предимствата на статуса, нито ламтиш за слава, придобивки или за удобствата на плътта, а ако когато се появят такива мисли, се осланяш на Бог, за да им се опълчиш с всички сили, и се молиш на Бог и търсиш истината преди те да са породили действие, и при всяко положение в крайна сметка си способен да поемеш по пътя на практикуване на истината и да навлезеш в тази реалност, няма ли тогава да е по-вероятно да избереш правилната посока, когато си изправен пред голямо изкушение? (Да.) Това зависи от обичайните ти натрупани резерви. Кажи Ми: ако човек е изправен пред голямо изкушение, може ли

да удовлетвори напълно Божието намерение, като разчита на своя духовен ръст такъв, какъвто е, на собствената си решимост или на обичайните си натрупани резерви? (Не.) Може ли да удовлетвори Божието намерение частично? (Да.) Човек може да е способен да го удовлетвори частично, но когато попадне на големи трудности, е необходима Божията намеса. Ако желаеш да практикуваш истината, осланянето единствено на човешкото разбиране за истината и на човешката воля не може да ти осигури пълна защита, нито можеш да удовлетвориш намеренията на Бог и напълно да отбягваш злото. Ключът е в това, че човек трябва да има решимостта да сътрудничи, а за останалото да разчита на Божиите дела. Да предположим, че кажеш: „Положих големи усилия за тази цел и направих всичко, което можах. Пред каквито и изкушения или обстоятелства да съм изправен в бъдеще, духовният ми ръст е такъв и толкова мога да направя“. Като те види да действаш по този начин, какво ще направи Бог? Бог ще те предпази от тези изкушения. Когато Бог те предпазва от тези изкушения, ще си способен да практикуваш истината, вярата ти ще става все по-непоколебима, а духовният ти ръст постепенно ще се увеличи.

Покваренят човек обича да се стреми към статус и да се наслаждава на неговите предимства. Това важи за всеки човек, независимо дали в момента имаш статус или не: изключително трудно е да изоставиш статуса и да се отървеш от изкушенията му. Това изисква много сътрудничество от страна на човека. Какво включва това сътрудничество? Предимно търсене на истината, приемане на истината, разбиране на Божиите намерения и ясно проникване в същността на проблемите. С тези неща човек ще има вярата да преодолее изкушението на статуса. В допълнение трябва да помислиш за ефективни начини да се избавиш от изкушението и да удовлетвориш Божиите намерения. Трябва да имаш пътища на практикуване. Това ще те задържи на правилния път. Без пътища на практикуване често ще изпадаш в изкушение. Въпреки че ще искаш да поемеш по правилния път, усилията ти в крайна сметка няма да доведат до кой знае какво, независимо колко се стараеш. И така, кои са изкушенията, с които често се сблъсквате? (Когато постигна някакъв успех в изпълнението на дълга си и спечеля голямото уважение на братята и сестрите, се чувствам самодоволен и това усещане много ми харесва. Понякога не го осъзнавам. Друг път осъзнавам, че това състояние е погрешно, но все пак

не мога да му се опълча.) Това е изкушение. Кой друг ще каже? (Тъй като съм водач, нашите братя и сестри понякога имат специално отношение към мен.) Това също е изкушение. Ако не осъзнаваш изкушенията, които срещаш, а се справяш с тях лошо и не можеш да направиш правилния избор, тези изкушения ще те доведат до скръб и нещастие. Да вземем за пример това, че специалното отношение на братята и сестрите към теб включва материални придобивки като хранене, обличане, настаняване и осигуряване на ежедневните ти нужди. Ако това, което вече имаш, е по-хубаво от това, което ти дават, ще гледаш на даровете отвисоко и може да ги отритнеш. Ако обаче срещнеш някой богат човек и той ти даде хубав костюм с думите, че не го носи, би ли могъл да устоиш в лицето на такова изкушение? Може би ще обмислиш ситуацията и ще си кажеш: „Той е богат и тези дрехи не означават нищо за него. Така или иначе не ги носи. Ако не ги даде на мен, просто ще ги прибере някъде. Така че ще ги задържа“. Как ти се струва това решение? (Той вече се ползва от предимствата на статуса.) Защо това се смята за наслаждаване на предимствата на статуса? (Защото е приел хубави неща.) Дали възползването от предимствата на статуса означава само да приемаш хубавите неща, които ти се предлагат? Ако ти предложат нещо обикновено, но то е точно това, от което се нуждаеш, и затова го приемаш, това също ли се брои за възползване от предимствата на статуса? (Да. Всеки път, когато хората приемат неща от другите, за да задоволят собствените си егоистични желания, това се брои.) Изглежда, че не си наясно с това. Замислял ли си се някога за следното: ако не беше водач и нямаше статус, щеше ли този човек пак да ти предложи този дар? (Нямаше.) Със сигурност нямаше да ти го предложи. Дава ти този дар именно защото си водач. Естеството на въпроса се е променило. Това не е нормална благотворителност и тук се крие проблемът. Ако го попиташ: „Ако не бях водач, а само обикновен брат или сестра, щеше ли да ми дадеш такъв дар? Ако някой брат или сестра се нуждаеше от тази вещ, щеше ли да му я дадеш?“. Той ще каже: „Не бих могъл. Не мога да раздавам току-така неща на всеки. Давам го на теб, защото си мой водач. Ако нямаше този специален статус, защо да ти давам такъв дар?“. Виж сега как не си успял да разбереш ситуацията. Когато той ти каза, че този хубав костюм не му трябва, ти му повярва, но той те заблуждаваше. Целта му е да те накара да приемеш неговия дар, за да си добър с него в бъдеще

и да се отнасяш към него по специален начин. Това е намерението, с което ти поднася дар. Факт е, че в сърцето си знаеш, че той никога не би ти дал такъв дар, ако нямаше статус, но въпреки това го приемаш. С езика си казваш: „Благодаря на Бог. Приех този дар от Бог, това е Божията благосклонност към мен“. Ти не само се ползваш от предимствата на статуса, но и от вещите на Божиите избраници, сякаш ти се полагат по право. Не е ли това безсрамно? Ако човек няма чувство на съвест и му липсва всякакъв срам, тогава тук се крие проблемът. Дали това е само въпрос на поведение? Дали е просто погрешно да приемаш неща от другите и е правилно да ги отказваш? Какво трябва да направите, когато попаднете в такава ситуация? Трябва да попиташ желаещия да прави дарове дали това, което прави, съответства на принципите. Кажи му: „Нека да потърсим насоки в Божието слово или в управленските закони на църквата и да видим дали това, което правиш, е съгласно принципите. Ако не е, не мога да приема такъв дар“. Ако тези източници информират дарителя, че действията му нарушават принципите, но той все пак желае да ти даде своя дар, какво трябва да направиш? Трябва да действаш в съответствие с принципите. Обикновените хора не могат да преодолеят това. Те силно копнеят другите да им дадат повече и желаят да се радват на по-специално отношение. Ако си човек на място, трябва незабавно да се помолиш на Бог, когато си изправен пред такава ситуация, и да кажеш: „О, Боже, това, пред което съм изправен днес, със сигурност съдържа добрите Ти намерения. Това е урок, който Ти си ми нагласил. Готов съм да търся истината и да действам в съответствие с принципите“. Изкушенията, с които се сблъскват хората със статус, са твърде големи, а когато изкушението се появи, наистина е трудно да се преодолее. Нуждаеш се от защитата и помощта на Бог. Трябва да се молиш на Бог, а също така трябва да търсиш истината и често да се самоанализираш. По този начин ще се почувстваш здраво стъпил на земята и в покой. Ако обаче първо изчакаш да получиш такива дарове и след това се молиш, ще чувстваш ли все още такава стабилност и покой? (Вече не.) Какво ще си помисли тогава Бог за теб? Доволен ли ще е Бог от действията ти или ще ги ненавижда? Той ще ненавижда действията ти. Дали проблемът е просто в това, че приемаш някаква вещ? (Не.) Тогава къде е проблемът? Проблемът се крие в мненията и отношението, които възприемаш, когато се сблъскаш с такава ситуация. Сам за себе си ли

решаваш или търсиш истината? Имаш ли някакъв критерий за съвест? Имаш ли изобщо богобоязливо сърце? Молиш ли се на Бог винаги, когато си изправен пред такава ситуация? Търсиш ли първо да удовлетвориш собствените си желания или първо се молиш и търсиш Божиите намерения? Разкрит си по този въпрос. Как трябва да се справиш с такава ситуация? Трябва да имаш принципи на практикуване. Първо, външно трябва да откажеш това специално материално внимание, тези изкушения. Дори когато ти се предлага нещо, което особено желаеш, или точно това, от което се нуждаеш, трябва и в двата случая да откажеш. Какво се има предвид под материални неща? Те включват храна, облекло и подслон, както и предмети за ежедневна употреба. Това специално материално внимание трябва да бъде отказано. Защо си длъжен да го откажеш? Дали това е просто въпрос на начин на действие? Не. Това е въпрос на нагласата ти за сътрудничество. Ако искаш да практикуваш истината, да удовлетвориш Бог и да отбягваш изкушението, първо трябва да имаш тази нагласа за сътрудничество. С тази нагласа ще си способен да отбягваш изкушението, а съвестта ти ще е в покой. Ако ти предложат нещо, което искаш, и ти го приемеш, сърцето ти до известна степен ще почувства упрека на съвестта ти. Въпреки това, вследствие на твоите извинения и самооправдания, ще кажеш, че това нещо трябва да ти се даде, че то ти се полага. И тогава угризенията на съвестта ти няма да са толкова точни или очевидни. Понякога определени причини или мисли и възгледи може да разколебаят съвестта ти, така че нейните угризения да не са толкова очевидни. И така, надежден критерий ли е съвестта ти? Не, не е. Това е сигнален звънец, който предупреждава хората. Какъв вид предупреждение дава той? Че не е сигурно да се разчита само на чувствата на съвестта. Човек трябва да търси и истините принципи. Това е надеждно. Без истината, която да ги въздържа, хората все още могат да изпаднат в изкушение, като посочват различни причини и оправдания, за да се отдават на предимствата на статуса. Ето защо като водач в сърцето си трябва да се придържаш към този единствен принцип: винаги ще отказвам, винаги ще отбягвам и категорично ще отхвърлям всяко специално отношение. Категоричното отхвърляне е предпоставка за отбягване на злото. Ако притежаваш предпоставката за отбягване на злото, вече си до известна степен под закрилата на Бог. И ако имаш такива принципи на практикуване и се придържаш здраво към тях,

вече практикуваш истината и удовлетворяваш Бог. Вече вървиш по правилния път. Когато вървиш по правилния път и вече удовлетворяваш Бог, все още ли се нуждаеш от проверка на съвестта си? Да действаш в съответствие с принципите и да практикуваш истината стои по-високо от критериите на съвестта. Ако някой има решимостта да сътрудничи и е способен да действа в съответствие с принципите, той вече е удовлетворил Бог. Това е критерият, който Бог изисква от хората.

Способността на човек да се бои от Бог и да отбягва злото до голяма степен зависи от неговото сътрудничество. Сътрудничеството е от решаващо значение. Тъй като Йов се боеше от Бог и отбягваше злото, с духовния ръст и реалността, които притежаваше, не се страхуваше, че ще изпадне в изкушение. Ако беше седнал на трапеза, нямаше лесно да оскърби Бог с думи или дела. Тогава защо все пак отказваше да присъства на такива угощения? (Не ги харесвал.) Не харесваше такива празненства. Това е обективна причина, но има и един практически въпрос, за който може би не сте помисляли. Йов се боеше от Бог и отбягваше злото. Той взе мерки и усвои практики, за да получи Божията закрила, като се предпазваше да не извърши грях или да оскърби Бог. Той усвои човешки методи на сътрудничество. Това е едната страна на въпроса. В допълнение има някои ситуации, в които човек не може сам да контролира покварения си нрав, затова Йов не посещаваше поводи, където би бил изкушен. По този начин той избягваше изкушението. Сега разбирате ли защо Йов не посещаваше такива угощения? Причината е, че подобно празненство би било твърде голямо изкушение за всеки. Какво означава нещо да е твърде голямо изкушение? Хората могат да извършат грях и да оскърбят Бог по всяко време, където и да се намират. Сами по себе си богобоязливото ти сърце, вярата ти в Бог и решимостта ти не са достатъчни, за да ти позволят да се освободиш от изкушението. Те не могат да те предпазят от това да оскърбиш Бог, когато си изкушен. Разбираш ли? Трябва категорично да откажеш специалното отношение, което другите ти предлагат. Трябва да отказваш всеки път. Що за начин на действие е това? Към коя сфера на човешките проблеми са насочени такива принципи и правила? (Те са насочени към алчната природа на човека.) Поради покварения си нрав, човек е склонен да изпада в изкушение. Затова трябва да усвоиш определени принципи или методи, за да избягваш такива

изкушения, така че да не оскърбяваш Бог. Това е силен и ефективен начин за сътрудничество. Ако не успееш да направиш това, ако преценяваш ситуацията и понякога приемаш специалното отношение, а друг път го отказваш, добре ли се справяш с това? (Не.) Защо се справяш зле с това? (Защото човек има сатанинска природа и не може да се контролира.) Хората без богобоязливо сърце нямат принципи, когато се изправят пред такива обстоятелства. Те приемат всичко и никога не отказват нищо. Ако някой им каже, че това е приношение, нещо, посветено на Бог, дори тогава не се страхуват. Те просто го прибират в собствения си джоб. Осмеляват се да присвояват такива приношения и да претендират за тях без ни най-малко угризение на съвестта дори. Очевидно е, че са напълно лишени от богобоязливо сърце и по естествен начин изпадат в такива състояния. Дали изобщо са вярващи в Бог? Това е последствието от отдаването на удобства и безгрижие и от ползването на предимствата на статуса. Ако често изпадаш в изкушение и не го отбягваш, неминуемо ще бъдеш воден неусетно по този път. Покваренят нрав на човека го кара да поеме по грешен път. Могат ли нещата да вървят добре, когато този проблем не е решен? Ето защо независимо от проблемите, с които се сблъсквате, трябва да се придържате към истините принципи, като възприемате специални способи за справяне със специалните проблеми. Строгото следване на правилата не е начинът. Каквито и способи да ви позволят да извоювате победа над изкушението, те са приемливи.

Материалните изкушения са по-лесни за преодоляване. Стига да имаш храна за ядене, дрехи за носене и доволно сърце, можеш да се справиш. Тогава тези изкушения лесно се превъзмогват. Изкушенията на славата, изгодата и статуса обаче са най-трудни от всички за преодоляване. Например, когато двама души работят заедно, ако статусът на другия човек е по-нисък от твоя, ако твоят статус е по-висок от неговия, ще се чувстваш доволен. Но ако твоят статус е по-нисък от неговия, ще си нещастен. Сърцето ти ще изпитва безпокойство, ще се чувстваш възпрян, негативен и слаб, и няма да се молиш. Лесно ли е да се реши този проблем? Той няма лесно решение. Хората могат да отхвърлят и да отбягват материалните изкушения, като избягват омърсяването от тях, но статусът, славата, изгодата, суетата и репутацията са най-трудни за преодоляване. Въпреки че не е лесно, всъщност има решение. Стига да можеш да търсиш истината,

да се молиш на Бог и да прозреш празнотата на славата, изгодата и статуса, за да проникнеш в тяхната същност, ти ще имаш увереността да се откажеш от славата, изгодата и статуса. Така няма да се поддадеш на техните изкушения. Хората имат покварена природа, която ги кара да разкриват и изживяват различни видове покварен нрав. Това ги кара да се противопоставят на Бог и да се бунтуват срещу Него. Това, което изживяват, е безчовечно и несъвместимо с истината. Независимо дали хората са надменни и самоправедни, като отказват да се преклонят пред истината, или измамни, като действат с нечестиво намерение, или алчни, или обладани от амбиция и желание, кое е онова, което поражда всички тези пороци? (Покваренията нрав на Сатана.) Тези пороци произтичат от покварения нрав на Сатана и са продукт на сатанинската природа, която контролира човека. Стремежът на човека към статус е само едно проявление на това. Това проявление, подобно на надменния нрав на човека, подобно на бунтарството и съпротивата му срещу Бог, произтича от сатанинската му природа. Какъв метод може да се използва, за да се реши това? Трябва все пак да използваш най-основния метод. Стига да следваш Божия път и да вървиш по пътя на стремежа към истината, всички тези проблеми могат да бъдат решени. Когато нямаш статус, можеш често да се анализираш и да започнеш да се опознаваш. Другите могат да имат полза от това. Когато имаш статус и все пак можеш често да анализираш и разбираш себе си, като позволяваш на хората да видят силните ти страни, да видят, че разбираш истината, че имаш практически опит и че наистина се променяш, не могат ли другите все пак да имат полза от това? Независимо дали имаш статус или не, стига да можеш да практикуваш истината и да имаш автентично свидетелство за преживяване, като позволяваш на хората да разберат Божиите намерения и истината от твоето преживяване, това не е ли от полза за тях? И така, какво означава статусът за теб? Всъщност статусът е просто една екстра, нещо допълнително — като дреха или шапка. Той е просто украшение. Няма реална употреба и присъствието му не влияе на нищо. Независимо дали имаш статус или не, ти си оставаш същият. Това дали хората могат да разберат истината и да придобият истината и живота няма нищо общо със статуса. Докато не приемаш статуса като твърде важен въпрос, той не може да те възпира. Ако обичаш статуса и поставяш специален акцент върху него, като

винаги го разглеждаш като важен въпрос, тогава той ще те държи под контрол. Няма да си готов да се откриеш, да се разголиш, да опознаеш себе си или да оставиш настрана ролята си на водач, за да действаш, говориш и взаимодействаш с другите, и да изпълняваш дълга си. Какъв проблем е това? Не става ли въпрос за това да си възпиран от статуса? Това се случва, защото говориш и действаш от височината на статуса и не можеш да слезеш на земята. Не се ли измъчваш само, като правиш това? Ако наистина разбираш истината и ако можеш да имаш статус, без да се държиш така, както се държиш, а вместо това се съсредоточиш върху това как да изпълняваш добре дълга си, да правиш всичко, което трябва, и да изпълниш дълга, който си длъжен да изпълниш, и ако виждаш себе си като обикновен брат или сестра, тогава статусът ще те възпира ли? Когато не си възпрян от статуса и имаш нормално навлизане в живота, все още ли ще се сравняваш с другите? Когато другите заемат по-висок статус, все още ли ще се чувстваш неудобно? Трябва да търсиш истината и да се освободиш от възпирането на статуса и от възпирането на всички други хора, събития и неща. Няма нищо по-хубаво от това да изпълняваш добре дълга си. Само тогава ще бъдеш човек, който притежава истината реалност.

Всички покварени хора страдат от един общ проблем: докато нямат статус, те не си придават важност, когато общуват или говорят с когото и да е, нито възприемат определен стил или тон в речта си, а са просто обикновени и нормални хора и не изпитват нужда да се прикриват. Не изпитват психологически натиск и могат да общуват открито и от сърце. Те са отзивчиви и с тях се общува лесно, а другите смятат, че са много добри хора. Щом придобият статус, те стават надменни, пренебрегват обикновените хора, никой не може да припари до тях, смятат, че притежават някакво благородство и че породата им е различна от тази на обикновените хора. Гледат на тях с пренебрежение, придават си важност, когато говорят, и спират да споделят открито с останалите. Защо вече не споделят открито? Смятат, че вече имат статус и са водачи. Смятат, че водачите трябва да поддържат определен образ, да са малко по-възвишени от обикновените хора, да имат по-голям духовен ръст и да са способни да поемат по-голяма отговорност. Вярват, че в сравнение с обикновените хора водачите трябва да са по-търпеливи, да са способни да страдат и да отдават повече и да могат да устоят на всяко изкушение от страна на Сатана. Дори

ако родителите им или други членове на семейството им умрат, те смятат, че трябва да запазят самообладание, за да не плачат, или че най-малкото трябва да плачат тайно, далеч от погледа на останалите, така че никой да не може да забележи каквито и да е техни недостатъци, недъзи или слабости. Дори смятат, че водачите не бива да казват на никого, ако са станали негативни, а трябва да крият всички подобни неща. Вярват, че така трябва да постъпва човек със статус. Дали статусът не става техен бог, техен господ, щом се възпират до такава степен? При това положение още ли притежават нормална човешка природа? Дали не са влюбени в статуса, щом таят тези идеи, щом се поставят в тези рамки и се преструват така? Всеки път, когато някой друг е по-силен и по-добър от тях, това засяга слабото им място. Могат ли да победят плътта? Могат ли да се отнасят към другия човек както подобава? Със сигурност не. За да се освободиш от контрола на статуса, какво трябва да направиш първо? Първо трябва да прочистиш намеренията си, мислите си и сърцето си от него. Как се постига това? Преди, когато не си имал статус, не си обръщал внимание на онези, които не си харесвал. Сега, когато имаш статус, ако видиш някого, когото не харесваш или който има проблеми, се чувстваш отговорен да му помогнеш и така прекарваш повече време в общение с него, като се опитваш да решиш някои от практическите проблеми, които има. А какво е чувството в сърцето ти, когато правиш такива неща? Чувството е на радост и покой. Така и ти трябва да се доверяваш на хората и по-често да се откриваш пред тях, когато се окажеш в затруднение или преживееш неуспех, като разговаряш за своите проблеми и слабости, за това как си се бунтувал срещу Бог и как после си излязъл от това и си успял да удовлетвориш Божиите намерения. И какъв е резултатът от това, че им се доверяваш по този начин? Без съмнение е положителен. Никой няма да те гледа отвисоко — а може като нищо да ти завижда, че си способен да преминеш през тези преживявания. Някои хора винаги смятат, че когато човек има статус, той трябва да действа повече като служебно лице и да говори по определен начин, за да бъде приеман сериозно и да бъде уважаван. Правилен ли е този начин на мислене? Ако си способен да осъзнаеш, че този начин на мислене е погрешен, тогава трябва да се молиш на Бог и да се опълчиш на плътските чувства. Не си придавай важност и не върви по пътя на лицемерието. Щом те

споходи такава мисъл, трябва да се заемеш с нея, като търсиш истината. Ако не търсиш истината, тази мисъл, тази гледна точка ще приеме форма и ще се вкорени в сърцето ти. В резултат на това тя ще започне да власти над теб и ти ще се дегизираш и ще измайсториш образа си до такава степен, че никой няма да е способен да те види през него или да разбере мислите ти. Ще говориш с другите като през маска, която крие истинското ти сърце от тях. Трябва да се научиш да позволяваш на другите да виждат сърцето ти, да се научиш да отваряш сърцето си за другите и да се сближаваш с тях. Трябва да се опълчиш на предпочитанията на плътта си и да практикуваш в съответствие с Божиите изисквания. По този начин сърцето ти ще познае покоя и щастието. Каквито и събития да те сполетят, първо премисли какви проблеми съществуват в собствения ти ум. Ако все още желаеш да изградиш образ за себе си и да си сложиш маска, трябва незабавно да се молиш на Бог: „О, Боже! Отново искам да си сложа маска. За пореден път интригантствам измамно. Какъв истински дявол съм само! Сигурно съм Ти наистина противен! Вече съм напълно отвратен от себе си. Умолявам Те да ме порицаеш, да ме дисциплинираш и да ме накажеш“. Трябва да се молиш, да извадиш наяве отношението си и да разчиташ, че Бог ще го разобличи, разнищи и ограничи. Ако го разнищиш и ограничиш по този начин, действията ти няма да създадат проблеми, защото поквареният ти нрав е осуетен и не се разкрива. В този момент какви емоции има в сърцето ти? Най-малкото ще почувстваш някакво избавление. Сърцето ти ще бъде радостно и в покой. Болката ти ще намалее и няма да страдаш от облагородяване. Най-много да има моменти, когато за миг ще се почувстваш донякъде изгубен и ще си помислиш: „Аз съм водач, човек със статус и положение, как мога да съм точно като обикновените хора? Как мога да разговарям с обикновените хора по един сърдечен, автентичен и открит начин? Това би означавало толкова да се принизя!“. Както виждаш, това е малко проблематично. Човек не може да се отърве напълно от покварения си нрав изведнъж, нито пък може да го преодолее напълно за кратък период от време. Ти си мислеше, че преодоляването на покварения ти нрав ще бъде толкова просто, че е като това, което хората си представят — че щом разговарят ясно за истината и признаят покварения си нрав, тогава ще са способни незабавно да се отърват от него. Това не е толкова просто нещо. Процесът, чрез

който човек практикува истината, е процес на борба с покварения му нрав. Индивидуалната воля, въображението и разточителните желания на човека не се преодоляват напълно, като им се опълчим и ги превъзмогнем веднъж завинаги чрез молитва. Те по-скоро могат да бъдат окончателно изоставени само след много повторни битки. Само когато човек може да практикува истината, този процес наистина ще даде плод. Особено при по-големите неща битката в сърцето ти ще бъде още по-жестока, с безкрайно въртене в леглото, което понякога може да продължи месец-два, а друг път шест месеца или дори година. Покваренят нрав на човека е доста упорит. Никой вид покварен нрав не може да бъде преодолян чрез едно-две общения за истината. Той ще се бори с теб отново и отново, а ти трябва да продължиш да се стремиш към истината, докато не разбереш ясно истината, не опознаеш докрай покварения си нрав и не започнеш да мразиш плътта и да мразиш Сатана. Тогава практикуването на истината ще стане нещо обикновено за теб, нещо, което е естествено и не изисква усилие. Ето какво означава да надмогнеш плътта и да спечелиш победа над Сатана. По време на битката хората трябва да се молят на Бог през цялото време и да прекарват повече време в четене на Божиите слова. Никога не трябва да отиват при невярващи или при сатани и дяволи, за да намерят пътя. Трябва да разчитат на Бог и да гледат с възхищение към Него. Трябва да търсят истината и да участват в общение за истината в съответствие с Божиите слова. Само когато наистина разберат истината, могат да победят плътта и да победят Сатана. Как гледа на това Бог? Бог вижда сърцето ти. Вижда, че обичаш истината, че се боиш от Бог и си готов да се отървеш от неправедността и да отбягваш злото. Въпреки че покваренят ти нрав е породил в теб мисли, идеи и умисъл, тези мисли и тази умисъл не контролират поведението ти, не събарят и не погазват решимостта ти. В крайна сметка си способен да ги победиш и Бог ще те запомни. Ако практикуваш това често, вътрешното ти състояние ще се подобри. В кой момент може да се каже, че си преодолял напълно този аспект на покварения си нрав, че си се променил в този аспект на нрава си и си навлязъл в истината реалност? Тоест, въпреки че понякога в ума ти все още могат да навлязат лоши мисли и идеи, и те все още да породят някакъв умисъл и някакви желания, тези неща вече нямат власт над сърцето ти. Вече усещаш, че тези неща не са важни, и можеш да ги разпознаеш

веднага щом се появят. Не е необходимо изкуствено да ги въздържаш и да им се опълчваш, нито е необходимо целенасочено да молиш Бог да те проучва внимателно, да те дисциплинира и да те наказва. Такива методи не са ти необходими. Можеш лесно да победиш и да се откажеш от това. Сърцето ти не е притеснено и не усещаш загуба. Това е добре. Сега притежаваш духовен ръст и си с променен нрав. Придобили ли сте навлизане до известна степен? Променили ли сте се донякъде? (Не.) Тогава духовният ви ръст наистина е твърде незначителен и все още трябва да работите усилено, за да се стремите към истината и да ядете и пиете Божиите слова. Тогава, когато отново ти се случат такива неща, ще знаеш как да практикуваш истината и да действаш в съгласие с принципите. Ще знаеш какво трябва да направиш, за да останеш непоколебим в свидетелството си. Тогава наистина ще притежаваш духовен ръст. Само тези, които могат да практикуват истината и да останат непоколебими в свидетелството си, могат да навлязат в истината реалност. Понастоящем това е отвъд вас. Все още се намирате на етап, на който вървите пипнешком. Като говорим за тези действителни ситуации, вие чувствате, че имате всички тези проблеми, но все пак никога не сте търсили истината, за да ги разрешите. Означава ли това, че духовният ви ръст е твърде малък? Ако не сте навлезли в истината реалност, можете ли да притежавате живот? Все още не сте придобили истината и все още не притежавате живот. Ако живееш само живота на плътта и живееш само със сатанинския си нрав, тогава си човек, който живее под властта на Сатана. Все още не си стигнал до Божието спасение. Спасението не е толкова просто, колкото хората си представят, когато си мислят, че ако можеш да бълваш думи и доктрини, и да спазваш някакви правила, си спасен. Трябва наистина да познаваш себе си, да си способен да се отървеш от някои черти на покварения си нрав, да си способен да прозреш същността на репутацията и статуса, да си способен да се избавиш от статуса и да си способен наистина да се покориш на Бог. Само по този начин има спасение.

Всъщност решението на проблема със статуса е същото като решението на други проблеми. Всички тези проблеми са проявления и разкривания на покварения нрав. Всички те са човешки предпочитания и стремежи. Какъв е Моят замисъл тук? При условие, че се избавиш от покварения си нрав, статусът няма да е проблем за теб. Хората се съревновават помежду си за

статус, като казват: „Днес ти може да стоиш над мен, но утре аз ще се издигна над теб“. Какъв е проблемът тук? Дали той възниква единствено заради статуса? (Не.) Какво го е породило? (Покваренят нрав на човека.) Правилно. Този проблем възниква от покварения нрав на човека. Щом този покварен нрав бъде преодолян, всички тези проблеми ще бъдат решени. В крайна сметка онези, които искат да изберат пътя на стремежа към истината, трябва да се съсредоточат върху самоанализирането и опознаването на себе си във всички неща. Трябва да преодолеят своя покварен нрав преди да могат да тръгнат по пътя на стремежа към истината. Ако не успеят да преодолеят покварения си нрав, той ще им създаде много трудности и пречки. Въпреки че изпълняват дълга си, те ще действат механично, но няма да постигнат резултат. За да решиш тези проблеми, трябва да положиш всички усилия в стремежа към истината, да положиш всички усилия да опознаеш покварения си нрав и да положиш всички усилия да разрешиш проблемите. Не казвай само: „За да се стремя към истината е достатъчно да се моля повече и да чета повече Божието слово“. Това е твърде неопределено. Без път на практикуване това няма да се получи. Към конкретните проблеми трябва да се подхожда по конкретен начин. Не прилагай правилата наизуст. Истината е жива и практическа и безразборното прилагане на правилата не е начинът. Трябва да решаваш практическите проблеми в съответствие с истините принципи. Ако човек не е способен да реши практически проблеми като използва истината, той не отговаря на критериите като водач или работник. Всеки, който не може да използва истината за решаване на проблеми, не е човек, който разбира истината. Въпреки че е възможно да стане водач и работник, той ще е неспособен да използва истината за решаване на проблеми, няма да притежава истината и за него ще бъде невъзможно да действа в съгласие с принципите. Такъв водач и работник изобщо не притежава нищо от истината реалност.

16 февруари 2017 г.

ДА ПЛАТИШ ЦЕНАТА, ЗА ДА ПРИДОБИЕШ ИСТИНАТА, Е ОТ ГОЛЯМО ЗНАЧЕНИЕ

Смисълът на вярата в Бог е да се постигне спасение, но дали постигането на спасение е нещо просто? Кое е най-трудното в него? Има много хора, които не могат да видят това ясно, но придобиването на истината действително е най-трудната част от постигането на спасението. Следователно винаги си струва да изтърпиш много болка и да платиш цена, за да придобиеш истината, независимо колко ще придобиеш. И така, какво трябва да изтърпиш, за да получиш истината? Трябва да изтърпиш съд и наказание, изпитания и облагородяване и да бъдеш кастрен, трябва да изтърпиш преследването и мъките, които идват от следването на Бог, трябва да страдаш чрез затвора, клеветите и заклеймяването на религиозния свят. Трябва да изтърпиш всички тези несгоди. Ако можеш да издържиш на всички тях, тогава можеш да придобиеш истината. В момента повечето хора са готови да се стремят към истината. Те са съсредоточени върху доброто изпълнение на дълга си и искат да се обучават в практикуване на истината, докато изпълняват дълга си, и да придобият истината. Вярването в Бог и изпълняването на дълга е правилният път в живота. Правилно е да се избере този път и той е най-благославяният от Бог. Хората могат искрено да отдават всичко на Бог и да изпълняват дълга си на сътворени същества добре — това е специална Божия благодат и благословия. Има хора, които не виждат ясно значението на изпълнението на дълга, които винаги се опитват да сключват сделки с Бог — независимо от това, което ги сполетява, те винаги могат да бъдат възпирани и смущавани, винаги могат да бъдат повлиявани и разколебавани, което води до това, че стават неспособни да изпълняват дълга си нормално, до такава степен, че дори изоставят дълга си и побягват. Това наистина е жалко! Те може да не изпитват голямо съжаление, но когато катаклизмите станат големи, Божието дело завърши и Той започне да възнаграждава добрите и да наказва злите, те ще познаят последствията от това действие. Затова трябва често да се молите заедно, да се смълчавате пред Бог, да четете повече Неговите слова и да разговаряте повече за истината. Оставете настрана засега онези въпроси, които нямат нищо общо със стремежа към

истината, които не бива да се разглеждат точно сега. Бракът, работата, бъдещето и установяването не са единствените важни въпроси в живота, както не са и въпросите за това да си намериш място в обществото и да си изкарваш хляба. Нито едно от тези неща не е най-важното в живота. Кой е най-важният въпрос в живота? Това е човек да изпълнява добре дълга и функцията, които едно сътворено същество трябва да изпълнява, както и да завърши Божието поръчение и своята мисия. Това е най-значимото нещо. Това е решимостта, която хората трябва да имат.

В момента вие, които вярвате в Бог, можете да ядете и да пиете от Неговите слова ежедневно, а онези, които се стремят повече към истината, изпълняват също така и своя дълг. Това е правилната отправна точка за посоката на живота ви, така че как трябва да продължите да вървите по този път? (Трябва да положим основа на пътя към навлизането в живота.) Да, ако искате да придобиете истината и живота, трябва да положите основа върху Божиите слова. Това ще ви позволи да поемете по пътя на стремежа към истината, която е единствената цел и посока в живота. Ти наистина си един от Божиите избраници и от предопределените от Бог хора само ако позволиш на Неговите слова и на истината да положат основа в сърцето ти. В момента основите ви все още са нестабилни. Ако ви сполети дори малко изкушение от Сатана, да не говорим за голямо бедствие или изпитание, вие може да се разклатите и да се препънете. Това е липса на основа, което е нещо много опасно! Много хора се препъват и предават Бог, когато ги сполети преследване или мъки. Някои хора започват безразсъдно да извършват злосторничества, след като придобият някакъв статус, и след това биват разкрити и отстранени. Всички вие можете да видите тези неща много ясно. Затова сега трябва първо да определите посоката и целта, към които трябва да се стремите в живота, както и пътя, по който трябва да вървите, и след това да успокоите ума си и да работите усилено, да отдавате всичко, да полагате усилия и да плащате цена за тази цел. Засега оставете настрана другите въпроси — ако продължиш да разсъждаваш върху тях, това ще се отрази на изпълнението на твоя дълг и ще повлияе на изключително важния въпрос за стремежа ти към истината и спасението ти. Ако трябва да мислиш за намиране на работа, за печелене на много пари и за забогатяване, за утвърждаване на стабилна позиция в обществото и за това да намериш мястото си, ако трябва да мислиш за

брак и за намиране на партньор, за поемане на отговорността да издържаш семейство и да му осигуриш добър живот, и ако искаш също така да усвоиш някакви нови умения, да постигнеш големи успехи и да бъдеш по-добър от другите хора — няма ли да е изтощително да мислиш за всички тези неща? Колко неща могат да се поберат в ума ти? С колко енергия разполага човек през целия си живот? Колко добри години има човек? В този живот хората имат най-много енергия във възрастта между двадесет и четиридесет години. През този период вие трябва да овладеете истините, които вярващите в Бог трябва да разберат, а след това да навлезете в истината реалност и да приемете Божия съд и наказание, както и Неговото облагородяване и изпитания, и да достигнете момента, в който не се отричате от Бог, независимо от обстоятелствата. Това е най-основното нещо. Освен това, независимо кой използва любовта и брака, за да те изкушава и подмамва, или колко слава, придобивки, статус или ползи ти предлага някой, ти не бива да се отказваш от дълга си или от това, което трябва да върши едно сътворено същество. Дори ако по-късно Бог не те иска, ти трябва да продължаваш да се стремиш към истината, да се опитваш да вървиш по пътя на това да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Трябва да достигнеш тази висота. По този начин годините, които си прекарал, за да отдаваш всичко на Бог, няма да са били напразни. Ако прекарваш най-добрите си години в мислене за това как да намериш добра работа или в търсене на партньор, и ако се надяваш да се наслаждаваш на живота на плътта, докато вярваш в Бог, да правиш и двете едновременно, то след няколко години може да си намериш партньор, да се ожениш, да имаш деца, да изградиш дом и кариера, но няма да си придобил нищо от това, че си вярвал в Бог през всичките тези години, няма да си придобил нищо от истината, в сърцето си ще чувстваш празнота, а най-добрите ти години ще са се изнизали. Когато погледнеш назад на четиридесетгодишна възраст, ще имаш семейство, ще имаш деца и няма да си сам, но ще трябва да издържаш семейството си. Това е верига, от която не можеш да се освободиш. Ако искаш да изпълняваш дълга си, ще трябва да го правиш, докато си окован във веригите на семейството си. Колкото и голямо да е сърцето ти, не можеш да се грижиш и за двете — няма да можеш да следваш Бог и да изпълняваш добре дълга си с цялото си сърце. Има много хора, които се отричат от семейството и светските неща, но след като са вярвали в Бог

в продължение на няколко години, все още преследват само слава, придобивки и статус. Те не са придобили истината и дори нямат истинско свидетелство за преживяване. Това е все едно да си губят времето. Когато изпълняват дълга си сега, те не разбират дори малка част от истината и когато им се случи нещо, не знаят как да го преживеят — затова започват да хленчат и са изпълнени с голямо разкаяние. Когато си спомнят за началото, за всички млади хора, които живееха църковен живот заедно, които изпълняваха дълга си, пееха химни и възхваляваха Бог заедно, те си мислят колко хубави са били онези дни и колко много биха искали да се върнат в онова време! За жалост в този свят няма лек за съжалението. Никой не може да върне времето назад, дори да иска. Няма начин да се върнеш в началото и да изживееш живота си отново. Ето защо, след като веднъж е отминала една възможност, тя няма да се повтори. Животът на човека продължава само няколко десетилетия, ако пропуснете това оптимално време да се стремите към истината, съжалението ви ще бъде безполезно. Някои хора вярват в Бог до ден днешен, а все още са объркани. Те са в пълно неведение за това до какъв етап е достигнало Божието дело. Настъпили са големите катаклизми, а тези хора все още живеят в сън и си мислят: „Все още има много време, преди Бог да завърши делото Си! Хората сега все още ядат, пият и се женят, както обикновено. Трябва да побързам и да се наслаждавам на живота, не мога да го пропусна!“. Те все още ламтят за плътски удобства, без да имат и най-малка жажда за истината в сърцата си. По този начин пропускат възможността за спасение, която им се предоставя веднъж в живота. Всъщност Бог върши делото Си за спасяването на човечеството и когато делото на спасението завърши, дори само един човек да оцелее, Бог няма да счита, че това е твърде малко. Бог ще вземе този един човек и ще остави всички останали. Това е Божият нрав, който никой човек не може да види ясно. Когато Бог беше на път да унищожи света чрез потоп, Той нареди на Ной да построи ковчег, за да спаси онези, които вярват в Него. Когато ковчегът беше завършен, само осемте членове на Ноевото семейство влязоха в ковчега и постигнаха Божието спасение. Какво стана с всички останали? Всички те се удавиха в потопа и загинаха в бедствието. Днес има много хора, които виждат Бог да изразява всички тези истини, които добре знаят, че Бог върши делото на спасението, но все още се съмняват, имат свои собствени представи и

отказват да го приемат. Този тип хора са доволни от себе си, но когато дойдат големите катаклизми, те ще бъдат унищожени и кого ще трябва да обвинят за това? В Божиите очи онези, които не приемат Неговото спасение, са буболечки, те са живи призраци, те са нещо по-долно и от зверове! По време на периода на Божието спасение Неговият нрав е милостив, любящ и толерантен, но когато Божието дело на спасението приключи, Той вече няма да предлага Своята толерантност на хората. Бог ще си го вземе обратно и хората ще се изправят само пред Неговия гняв и величие. Тъкмо сега вие сте точно навреме за този велик момент — Бог извършва делото на правосъдието в последните дни. Това е единствената възможност хората да бъдат спасени и усъвършенствани от Бог. Всички вие изпълнявате дълга си в този ключов момент от разпространяването на царското евангелие на Бог. Това наистина е изключителното ви възхваляване от страна на Бог. Независимо каква област си изучавал или каква област на познание притежаваш, или какви дарби или професионални знания имаш, при всички случаи Бог ти показва благодат, като ти позволява да използваш това професионално знание, за да изпълняваш дълг в Неговия дом. Това е възможност, която трудно се предоставя. Когато Бог действа, Той е безпристрастен към всички, Той се отнася справедливо към всички. Бог се отнася с благодат към всеки, който приема и практикува истината, и отритва всеки, който не обича истината, който изпитва неприязън към истината и който отхвърля истината. Бог е праведен към всеки човек. Щом можеш да приемеш истината и да се покориш на Бог, Бог ще се отнася към теб с благодат и няма да ти търси отговорност за миналите ти прегрешения. Независимо какъв изход Бог отваря за теб, независимо с колко благодат се отнася към теб, Той в крайна сметка има само едно желание, а именно да те накара да разбереш намеренията Му, да извлечеш поуки и да разбереш истината в среда, която е подходяща за твоя житейски напредък. След като Божиите слова и истините са изваяни в теб и станат твой живот, и ти се отнасяш към Бог като към родителя на твоето прераждане, и си способен да постигнеш покорство пред Бог и боязън от Него, ти ще бъдеш в съответствие с Божиите намерения. Макар че повечето от вас са доста млади, ако, като четете Божиите слова и разбирате истината, всички вие придобиете решителност, израснете в живота, имате богобоязливи сърца и сте способни да останете непоколебими, когато ви

сполетят изпитания и мъки, тогава ще имате духовен ръст и Бог ще бъде удовлетворен. Бог ще каже, че не напразно е отдал кръвта на сърцето Си, когато се е отнесъл към теб с благодат. Той ще е пожънал награди, ще види плодовете в теб и от тази гледка ще чувства задоволство и радост. Този резултат е постигнат изцяло чрез Божието дело. Той не е нещо, с което човек може да се похвали.

Бог не просто плаща цена за всеки човек през десетилетията от раждането му до днес. Според Бог ти си се появявал на този свят безброй пъти и си се прераждал безброй пъти. Кой отговаря за това? Бог отговаря за това. Ти няма как да знаеш тези неща. Всеки път, когато идваш на този свят, Бог лично прави подредби за теб: Той подрежда колко години ще живееш, в какво семейство ще се родиш, кога ще си построиш дом и ще направиш кариера, както и какво ще правиш в този свят и как ще си изкарваш прехраната. Бог ти подрежда начин, по който да си изкарваш прехраната, така че да можеш безпрепятствено да изпълняваш мисията си в този живот. А що се отнася до това какво трябва да правиш в следващото си превъплъщение, Бог подрежда и ти дава този живот според това, което би трябвало да имаш и което би трябвало да ти се даде… Бог е правил тези подредби за теб много пъти и накрая ти си се родил в епохата на последните дни, в сегашното си семейство. Бог е подредил за теб среда, в която можеш да повярваш в Него, позволил ти е да чуеш гласа Му и да се върнеш пред Него, за да можеш да Го следваш и да изпълняваш дълг в Неговия дом. Ти си доживял до днес само благодарение на това напътстване от Бог. Не знаеш колко пъти си се раждал сред хората, нито колко пъти се е променял външният ти вид, нито колко семейства си имал, нито колко епохи и династии си преживял — но Божията ръка те е подкрепяла през цялото време и Той винаги е бдял над теб. Колко много се труди Бог заради човека! Някои хора казват: „Аз съм на шестдесет години. От шестдесет години Бог бди над мен, закриля ме и ме напътства. Когато остарея, ако не мога да изпълнявам дълг и не мога да правя нищо — ще продължава ли Бог да се грижи за мен?“. Не е ли глупаво да се каже това? Бог не само бди над човека и го закриля, и господства над съдбата му в продължение на един живот. Ако ставаше въпрос само за един живот, за един-единствен живот, това не би могло да докаже, че Бог е всемогъщ и че господства над всичко. Трудът, който Бог полага,

и цената, която плаща за един човек, не е просто да подреди това, което човекът прави в този живот, а да подреди за него безброй животи. Бог поема пълната отговорност за всяка душа, която се преражда като човек. Той върши делото Си внимателно, като плаща с цената на Своя живот, напътства всеки човек и подрежда живота на всеки. Бог се труди и плаща цената по този начин заради човека и Той дарява на човека всички тези истини и този живот. Ако в тези последни дни хората не изпълняват дълга си на сътворени същества и не се върнат пред Създателя — ако накрая, независимо колко живота и поколения са преживели, те не изпълняват добре дълга си и не успяват да изпълнят Божиите изисквания — няма ли тогава дългът им към Бог да бъде прекомерно голям? Няма ли да бъдат те недостойни за всички цени, които Бог е платил? Те биха били лишени от съвест до такава степен, че да не заслужават да бъдат наричани хора, тъй като дългът им към Бог би бил твърде голям. Следователно в този живот — не говоря за предишните ти животи, а в този живот — ако не си способен да се откажеш от нещата, които обичаш, или от външните неща в името на твоята мисия — като материалните удоволствия и любовта и радостта на семейството, — ако не се откажеш от плътските удоволствия в името на цената, която Бог плаща за теб, или за да се отплатиш за Божията любов, тогава наистина си нечестив! В действителност всяка цена, която плащате за Бог, си заслужава. В сравнение с цената, която Бог плаща за вас, на какво се равнява малкото, което предлагате или отдавате вие? На какво се равнява малкото, което изстрадвате? Знаеш ли ти колко много е страдал Бог? Малкото страдание, което понасяш, не си струва дори да се споменава, когато се сравни с това, което Бог е изстрадал. Нещо повече, като изпълняваш дълга си сега, ти получаваш истината и живота и накрая ще оцелееш, и ще навлезеш в Божието царство. Каква велика благословия е това! Докато следваш Бог, независимо дали страдаш или плащаш цена, ти всъщност си сътрудничиш с Бог. Каквото и да иска от нас Бог, ние се вслушваме в Божиите слова и практикуваме според тях. Не се бунтувайте срещу Бог и не правете нищо, което да Му причини скръб. За да си сътрудничиш с Бог, трябва малко да пострадаш, да се отречеш и да се откажеш от някои неща. Трябва да се откажеш от слава, придобивки, статус, пари и светски удоволствия — трябва да се откажеш дори от неща като брак, работа и от перспективите си в света. Знае ли Бог дали си се

отказал от тези неща? Може ли Бог да види всичко това? (Да.) Какво ще направи Бог, когато види, че си се отказал от тези неща? (Бог ще бъде утешен и доволен.) Бог не само ще бъде доволен, но ще каже: „Цените, които платих, дадоха плод. Хората са готови да си сътрудничат с Мен, те имат тази решимост и Аз ги придобих“. Независимо дали Бог е доволен, или щастлив, удовлетворен или утешен, Той няма само такова отношение. Той също така действа и иска да види постигнатите резултати от Своето дело, иначе това, което Той изисква от хората, би било безсмислено. Благодатта, любовта и милосърдието, които Бог проявява към човека, не са просто вид отношение — те са и факт. Какъв е този факт? Става въпрос за това, че Бог влага Своите слова в теб, като те просветлява, за да можеш да видиш какво е обичливото в Него и какво представлява този свят, така че сърцето ти да се изпълни със светлина, която да ти позволи да разбереш Неговите слова и истината. По този начин, без да знаеш, ти придобиваш истината. Бог върши толкова много работа върху теб по съвсем реален начин, като ти дава възможност да придобиеш истината. Когато придобиеш истината, когато придобиеш това най-ценно нещо, каквото е вечният живот, Божиите намерения са удовлетворени. Когато Бог вижда, че хората се стремят към истината и желаят да Му сътрудничат, Той е щастлив и доволен. Тогава Той има отношение и докато има това отношение, се заема с работа, одобрява и благославя човека. Той казва: „Ще те възнаградя с благословиите, които заслужаваш“. И тогава ти ще си придобил истината и живота. Когато познаеш Създателя и придобиеш Неговата оценка, ще продължиш ли да чувстваш празнота в сърцето си? Няма. Ще се чувстваш пълноценен и ще изпитваш наслада. Не означава ли точно това животът на човека да има стойност? Това е най-ценният и смислен живот.

Погледнете Йов: молеше ли се той някога Бог да му даде планина, пълна с добитък, и голямо богатство? (Не.) Към какво се стремеше? (Той се стремеше да се бои от Бог и да отбягва злото.) Как Бог гледа на това „да се боиш от Бог и да отбягваш злото“? Бог каза: „Бог видя, че това е добро“. Когато хората се стремят към това да се боят от Бог и да отбягват злото, това носи на Бог най-голяма радост и е нещо, което Той благославя. Дали Бог само изрече тези слова и не направи нищо повече? Какво друго направи Бог с Йов? (Той изпита Йов.) Бог изпрати Сатана да изкушава

Йов, да му отнеме планината, пълна с добитък, голямото му богатство, децата му, слугите му — Бог го изпита. Какво искаше да постигне Бог чрез подлагането му на изпитание? Бог искаше свидетелството на Йов. Какво даде Бог на Йов в онзи момент? Хората разсъждават: „Какво даде Бог на Йов? Отне му добитъка и голямото богатство, и какво му остана? Бог не му даде нищо!“. На пръв поглед изглежда така, сякаш това, което Бог даде на Йов, след това му го отне и изглежда така, сякаш на Йов не му е останало нищо, но Божието отнемане само по себе си е по-голяма награда. Никой не вижда ясно с какво Бог възнагради Йов. Бог искаше свидетелството на Йов и му даде възможност. Каква възможност беше това? Това беше възможността Йов да свидетелства за Бог пред Сатана и всички хора, да свидетелства за реалността на своята богобоязливост и отбягването си на злото, да свидетелства за факта на своята богобоязливост и отбягването си на злото, да свидетелства, че е съвършен и порядъчен човек. Нима това не му беше дадено от Бог? Ако Бог не беше дал тази възможност на Йов, щеше ли Сатана да се осмели да тръгне срещу Йов? (Не.) Сатана определено нямаше да посмее, това е абсолютно сигурно. Ако Сатана не беше посмял да изкушава Йов, щеше ли Йов да има тази възможност? Той нямаше да има тази възможност. Поради това Бог даде на Йов точно такава възможност, за да докаже на всички, че пътят, по който върви — пътят на боязън от Бог и отбягване на злото — е правилен, че Бог го намира за приемлив и че Йов е порядъчен, съвършен човек. Всички видяха тези неща, Бог също ги видя и Йов не разочарова Бог насред тази възможност. Той свидетелства за Бог, победи Сатана и Бог видя, че това е добро. Накрая Бог възнагради ли Йов? (Да.) Каква е втората Божия награда за Йов? Бог каза, че богобоязливостта на Йов и отбягването му на злото са приемливи за Него. Йов свидетелства за Бог пред Сатана и Бог видя, че всичко това е добро. Той беше както удовлетворен, така и доволен, и Той имаше някакво конкретно отношение. След като Бог имаше това отношение, не направи ли нищо друго? Какво направи Бог? Изглежда вие не сте много добре запознати с Книгата на Йов. При какви обстоятелства Йов каза: „Слушал бях за Тебе със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда.“? Той каза тези думи, след като чу словата, които Бог му каза. Дали Йов беше виждал Бог преди това? (Не.) За Йов чуването на Божия глас беше същото като да види лицето Му, а не е ли това благословията, за

която най-много копнее едно сътворено същество? (Така е.) Йов получи това. Завиждате ли му? (Да.) Тази благословия не се получава лесно. И така, как можете да се сдобиете с тази възможност и да получите този вид благодат и награда? Трябва да свидетелстваш за Бог, което означава, че трябва да свидетелстваш за Бог насред изкушенията на Сатана. Трябва да вървиш по пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото. Трябва да накараш Бог да каже: „Бог видя, че това е добро“. Когато Бог се почувства удовлетворен и доволен и види, че твоето свидетелство и всичко, което си направил, е добро, когато Бог каже, че ти си съвършен човек и че си човек, който се стреми към истината, тогава ти ще си способен да получиш Неговите благословии. След като Йов чу Божия глас, какво друго направи Бог? Той даде на Йов повече, отколкото някога е имал преди. Йов беше по-богат, отколкото беше преди — ако преди това беше мултимилионер, след това той вероятно щеше да е милиардер. Както виждаш, ако човек се бои от Бог и отбягва злото, за него е лесно да стане милиардер. Това е въпрос на една-единствена дума за Бог. Това е Божията благодат. Йов се боеше от Бог и отбягваше злото, и получи Божиите благословии.

Това, което Бог дава на хората, надхвърля всичко, което те биха могли да поискат или да си представят, но ако искаш да получиш награда, по-голяма от всичко, което би могъл да поискаш или да си представиш, трябва да следваш Божия път. Следването на Божия път не е просто. Хората трябва да платят цена, но тази цена не се плаща напразно, тя ще бъде възнаградена. Хората си мислят, че Бог само има някакво отношение към тях, че Той не прави нищо, че винаги ги наблюдава и вижда как се държат. Така ли е наистина? Не. Бог всъщност е като родител. Ако слушаш родителите си, ако си разумен, ако се грижиш за изпълнението на своя същински дълг и страдаш немалко, за да следваш правилния път, как ще се чувстват твоите родители? Родителите ти ще изпитват любов и тъга за теб. Те горят от желание да отдадат живота си за децата си и да намалят страданията им, да се уверят, че те се хранят добре, носят хубави дрехи и се радват на живота — тогава те са удовлетворени. Те изобщо не искат да страдаш. Това е сърцето на родителя. Когато се сравни със сърцето на родителя, Божието сърце може да бъде само по-добро, по-красиво, по-мило — Неговото сърце не може да бъде по-малко от това. Всички вие можете да оцените донякъде сърцата на родителите си.

Всички вие знаете много добре колко добри са били родителите ви към вас и искате да ги почитате. Затова ти първо трябва да използваш тази синовна почит, за да проявиш внимание към Божието сърце. Тези, които правят това, притежават най-много разум. Децата могат да почувстват любовта на родителите си към себе си, но хората трябва да са способни да почувстват още повече любовта на Бог към себе си, защото всичко, което имат, е подредено и устроено от Бог. Само Бог може да решава всичко за човека. Родителите не могат да решават всичко за детето си, независимо колко голяма е любовта им. Най-малкото родителите не притежават истината. Тяхната любов е от плът и чувства. Тя категорично не може да спаси някого от поквара, нито най-малко да му предостави израстване в живота. Само Божията любов може да спаси хората. Божието слово може да води хората и да ги снабдява, така че те да вървят по правилния път в живота. Можете да видите колко по-голяма е Божията любов от тази на родителите — Бог проявява към хората цялата Си загриженост! Твоите родители са те родили и за тях ти си тяхна собствена плът и кръв. Те се грижат за теб, обичат те силно и те закрилят толкова много — тогава как мислиш, че Бог гледа на хората, които е създал със Собствените Си ръце? Бог обича силно хората, сякаш те са Негови Собствени деца. Хората са Негова Собствена плът и кръв. Това не е като човешкото понятие за родителите, които раждат дете и са свързани с кръвна връзка — Бог е създал хората със Собствените Си ръце, но им е вдъхнал Своето дихание и има очаквания към тях. Бог е поверил на хората Своите надежди. Той има изисквания към тях и им е поверил неща. Бог не просто създаде хората, вдъхна им дихание, накара ги да оживеят и приключи делото Си след това. Не става въпрос за това, че ако човечеството е лошо, Бог просто може да го създаде отново, защото Бог в крайна сметка е могъщ и всемогъщ. След като Бог създаде хората, Той почувства загриженост за тях. Хората са Негова плът и кръв, те са Негови спътници и в същото време в Неговия план за управление те са попечители и носители на всички Негови надежди. В крайна сметка Той иска да види надежда в тези хора и да получи резултати. Ако въз основа на това вие можете да проявите известно разбиране за Божиите желания и намерения, това няма ли малко да задълбочи вашата оценка? (Да, ще я задълбочи.) Точно както родителите, които искат децата им да учат и да постигат успехи в

живота, които стоят до децата си, докато те учат, веят им с ветрило, след малко им наливат чай, приготвят им вкусна храна, когато дойде време за ядене — тези родители не знаят как да постъпят по-добре, мислите им винаги се въртят около децата им. Не се ли отнасят родителите ти с теб така, защото имат очаквания към теб, защото са възложили надеждите си на теб? Ако ти не ги слушаш и продължаваш да не им се подчиняваш, това няма ли да ги нарани? Няма ли да се натъжат? (Ще се натъжат.) Тогава разсъждавайте върху Божиите намерения въз основа на тази идея. Когато Бог гледа хората, независимо на колко години са те, в Неговите очи те са деца. Ако кажеш: „Аз съм на осемдесет години“, Бог ще каже, че ти си дете. Ако кажеш: „Аз съм на двадесет години“, тогава още повече си дете. Независимо дали са на осемдесет, на осемстотин или на осем хиляди години, всички хора са деца в Божиите очи. От гледна точка на Бог възрастта изобщо няма никакво значение. В Божиите очи всички хора са бебета и деца. Така Бог вижда човечеството. Затова в Божиите очи ти си Негова плът и кръв и си един от Неговите спътници. Тогава как можеш да бъдеш пригоден да станеш Негова плът и кръв, Негов спътник, човек по Неговото сърце, за да Го удовлетвориш? Не е ли това въпрос, който заслужава да бъде разгледан и обмислен от човечеството? (Така е.) Бог се отнася към хората като към Своя плът и кръв, като към Свои спътници, като към носители на кръвта на сърцето Му. Какъв вид любов изпитва Бог към човека? Какъв начин на мислене има Той? Как Той се отнася към хората, с които има такова ниво на взаимоотношения? Могат ли хората да оценят дори малко вида любов, която Бог изпитва към тези хора? Някои хора казват: „Никога не съм виждал Бог и не мога да почувствам нещата, които Той е направил за мен в предишните ми животи“. Ти си жив в момента, така че може ли да не чувстваш Божието напътствие и цената, която Той е платил за теб? Можеш ли да ги възприемеш? (Да.) Ако можеш да ги проумееш, това е добре — то доказва, че имаш сърце и душа. Ако можеш да проумееш толкова много, това е достатъчно. За теб си струва да се отречеш от всичко, за да следваш Бог.

29 май 2017 г.

САМО АКО ЖИВЕЕ ЧЕСТО ПРЕД БОГ, ЧОВЕК МОЖЕ ДА ИМА НОРМАЛНА ВРЪЗКА С НЕГО

Повечето от вас вярват в Бог от няколко години и малко или много са стъпили здраво на истинския път. Сега вече сте способни да се отървете от обвързаностите на семейството и светския живот и да следвате Бог. Обучавате се да изпълнявате дълг в Божия дом, склонни сте да отдавате всичко на Бог и сте готови да се стремите към истината. Това означава, че сте започнали да разбирате нещата и че до известна степен имате съвест и разум. Това е нещо добро. Значимостта на изпълнението на един дълг е толкова голяма! Това дали можете да изпълнявате дълга си добре, или не, има пряка връзка с вашето спасение и усъвършенстване. Може да се каже, че човек може да достигне до навлизане в живота само като преживява Божието дело, докато изпълнява дълг, и че човек може да придобие одобрението на Бог само като изпълнява дълга си добре. Поради това поставянето на по-високи изисквания по отношение на дълга ви и малко кастрене ще ви бъдат от полза. Най-малкото ще напреднете по-бързо в живота. Това, че изискванията към вас са високи, не е лошо, нито е лошо това, че от време на време ви се дава труден проблем като изпитание. Всичко това се прави, за да бъдете подпомогнати да израствате в живота и да следвате Божията воля, и за да усвоите по-добре някои професионални познания, и да станете по-ефективни в изпълнението на дълга си. Ако към вас нямаше такива изисквания, какъв щеше да бъде резултатът? Щяхте само да можете да проповядвате доктрини и да следвате правила и щяхте да вярвате в Бог много години, без изобщо да се промените. В такъв случай кога щяхте да можете да напреднете? Как щяхте да можете да изпълнявате дълга си добре? Не само нямаше да напредвате по отношение на истината, но нямаше да напредвате и в професионалните знания, необходими за изпълнението на дълга ви. Тогава щяхте ли да можете да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите и да свидетелствате за Бог? Що се отнася до настоящия ви духовен ръст, вашето разбиране за истината е твърде повърхностно и не сте проумели принципите за изпълнение на дълга си. Също така сте много далеч от достигането на стандарта за изпълнение на дълга ви по

начин, който отговаря на критериите. Вие обаче не си давате сметка за това и ви се струва, че се справяте добре, а понякога дори сте крайно самоправедни и дръзки. Думите, които изричате, и нещата, които правите, не виждат бял свят и не са в съответствие с истините принципи. Когато някой ви посочи някой от проблемите ви, вие не можете да го приемете, не търсите истината и дори се оправдавате. Какъв е проблемът с това? Проблемът е, че не притежавате дори най-елементарния разум, който е нужен, за да постъпвате подобаващо. Каквото и да правиш, то трябва най-малкото да бъде възприемано като уместно от повечето хора. Трябва да слушаш предложенията на всички. Ако това, което казват, е правилно, то трябва да го приемеш, а след това да поправиш грешките си. Ако всички смятат, че постигнатите от теб резултати са добри, и ако всички ги одобряват, едва тогава действията ти могат да се считат за отговарящи на критериите. По този начин, от една страна, ще можете да действате съгласно принципите в изпълнението на дълга си и ще станете по-зрели и опитни в справянето с проблемите. От друга страна, ще можете да научите повече и същевременно ще започнете да разбирате истината и да имате навлизане в живота. И така, не бива да бъдете самоправедни, когато ви сполети нещо. Трябва да притихнете пред Бог и да си научите урока. Трябва да можете да загърбите себе си, за да научите повече. Ако си мислиш: „Аз съм по-голям специалист в тази област от вас, затова аз трябва да командвам, а всички вие да ме слушате!“, какъв нрав е това? Това е надменност и самоправедност. Това е сатанински, покварен нрав и не попада в рамките на нормалната човешка природа. Е, какво означава да не бъдеш самоправеден? (Означава да слушаш предложенията на всички и да обсъждаш нещата с всички.) Каквито и да са вашите собствени мисли и мнения, ако сляпо определяте, че те са правилни и че нещата трябва да се правят по този начин, това е надменност и самоправедност. Ако имате някои идеи или мнения, които чувствате като правилни, но нямате пълна вяра в себе си и можете да ги потвърдите чрез търсене и общение, това означава да не сте самоправедни. Разумният начин да се правят нещата е да чакаш да получиш подкрепата и одобрението на всички, преди да действаш. Ако някой не е съгласен с теб, трябва да реагираш на това добросъвестно и да бъдеш прецизен във всичко, което засяга професионалните аспекти на работата ти. Не можеш да си затваряш очите

за това, като казваш: „Ти ли разбираш това по-добре, или аз? Аз съм в тази професионална сфера от толкова време — не би ли трябвало да я разбирам по-добре от теб? Какво знаеш ти за нея? Ти не я разбираш!“. Това не е добър нрав — твърде е надменен и самоправеден. Възможно е човекът, който не е съгласен с теб, да е аматьор и да не разбира добре твоята професионална сфера. Ти може да си прав и да вършиш нещата правилно, но проблемът се състои именно в нрава ти. Кой тогава е правилният начин да се държиш и да постъпваш? Как можеш да се държиш и да постъпваш в съответствие с истините принципи? Трябва да излагаш идеите си пред другите и да им дадеш възможност да видят дали има някакъв проблем с тези идеи. Ако някой направи предложение, трябва първо да го приемеш, а след това да оставиш всички да потвърдят правилния път за практикуване. Ако никой няма проблем с това, тогава можеш да определиш най-подходящия начин да се свърши работата и да действаш така. Ако се установи проблем, трябва да потърсиш мнението на всички и всички заедно да потърсите истината и да разговаряте за това. По този начин ще придобиете просветлението на Светия Дух. Когато сърцата ви са озарени и имате по-добър път, резултатите, които ще постигнете, ще бъдат по-добри отпреди. Това не е ли Божието напътствие? То е нещо прекрасно! Ако можеш да избягваш да бъдеш самоправеден, ако можеш да се отърсиш от фантазиите и идеите си и ако можеш да слушаш правилните мнения на другите, ще можеш да добиеш просветлението на Светия Дух. Сърцето ти ще бъде озарено и ще можеш да намериш правилния път. Ще имаш път напред и той със сигурност ще бъде в съответствие с истината, когато го приложиш на практика. Чрез такива практики и преживявания ще се научиш как да практикуваш истината и същевременно ще научиш нещо ново за тази професионална сфера. Това не е ли нещо добро? Така ще осъзнаеш, че когато те сполети нещо, не трябва да бъдеш самоправеден, а трябва да търсиш истината, и че ако си самоправеден и не приемаш истината, никой няма да те харесва, а Бог със сигурност ще те ненавижда. Това не е ли научен урок? Ако винаги се стремиш по този начин и практикуваш истината, постоянно ще усъвършенстваш професионалните умения, които прилагаш в дълга си, ще постигаш все по-добри резултати в дълга си и Бог ще те просветли и благослови и ще ти даде възможност да придобиеш дори повече. Освен това ще имаш път за практикуване на

истината, а когато знаеш как да практикуваш истината, постепенно ще схванеш принципите. Когато знаеш кои действия ще доведат до Божието просветление и напътствие, кои ще доведат до това Той да те ненавижда и да не ти обръща внимание и кои ще доведат до Неговото одобрение и благословии, ще имаш път напред. Когато хората получат Божиите благословии и просветление, напредъкът им в живота ще се ускори. Те ще получават Божието просветление и напътствие всеки ден и в сърцата им ще има мир и щастие. Това няма ли да им е приятно? Когато действията ти могат да бъдат представени пред Бог и приети от Него, ще изпиташ удоволствие в сърцето си и ще имаш вътрешен мир и щастие. Този мир и това щастие са чувства, които Бог ти е дал, те са усещане, което ти е дарено от Светия Дух.

Надменността и самоправедността са най-очевидният сатанински нрав у човека и ако хората не приемат истината, те няма как да се пречистят от него. Всички хора имат надменен и самоправеден нрав и винаги са самонадеяни. Каквото и да мислят, каквото и да казват и както и да виждат нещата, те винаги смятат, че техните собствени възгледи и нагласи са правилни и че това, което казват другите, не е толкова добро или правилно, колкото това, което самите те казват. Те винаги държат на собственото си мнение и който и да говори, те няма да се вслушат. Дори и това, което някой друг казва, да е правилно и да е съгласно истината, те няма да го приемат; само ще изглежда, че слушат, но в действителност няма да приемат идеята, а когато дойде време да действат, пак ще постъпят по свой собствен начин, като винаги ще мислят, че това, което твърдят, е правилно и разумно. Възможно е това, което казваш, наистина да е правилно и разумно, или това, което си направил, да е правилно и безупречно, но какъв нрав си разкрил? Нима това не е надменен и самоправеден нрав? Ако не се отървеш от този надменен и самоправеден нрав, нима това няма да се отрази на изпълнението на дълга ти? Няма ли да повлияе на това как практикуваш истината? Ако не разрешиш проблема с надменния си и самоправеден нрав, нима няма да ти причини сериозни неуспехи в бъдеще? Със сигурност ще се сблъскаш с неуспехи, това е неизбежно. Кажи Ми, Бог може ли да види такова поведение на човека? Бог е повече от способен да го види! Бог не само проучва внимателно дълбините на сърцата на хората, но и наблюдава всяка тяхна дума и всички техни дела по всяко време и

навсякъде. Какво ще каже Бог, когато види поведението ти? Бог ще каже: „Ти си непримирим! Разбираемо е да се придържаш към собствените си идеи, когато не знаеш, че грешиш, когато обаче ясно осъзнаваш, че грешиш, но продължаваш да държиш на идеите си, и по-скоро би умрял, вместо да се покаеш, ти си просто упорит глупак и си в беда. Ако независимо от това кой предлага нещо, ти винаги се отнасяш към него негативно, съпротивляваш се и не приемаш дори малка част от истината, а сърцето ти е съвсем бунтовно, затворено и съпротивляващо се, тогава си толкова нелеп, ти си един абсурден човек! Твърде труден си за справяне!“. В какво се изразява трудността на справянето с теб? Справянето с теб е трудно, защото това, което показваш, не е погрешен подход или погрешно поведение, а разкриване на твоя нрав. Разкриване на какъв нрав? Нрав, при който изпитваш неприязън към истината и я ненавиждаш. Щом веднъж си бил окачествен като човек, който ненавижда истината, в Божиите очи ти си в беда и Той ще те отритне и пренебрегне. От гледна точка на хората, те най-много да кажат, че: „Този човек е с лош нрав, той е невероятно упорит, непримирим и надменен! С този човек е трудно да се разбереш и той не обича истината. Никога не е приемал истината и не я практикува“. Най-много всеки да ти даде тази оценка, но може ли тя да реши съдбата ти? Оценката, която хората ти дават, не може да реши съдбата ти, но има нещо, което не бива да забравяш: Бог внимателно проучва сърцата на хората и същевременно наблюдава всяка тяхна дума и постъпка. Ако Бог те определи по този начин и каже, че ненавиждаш истината, ако само каже, че имаш донякъде покварен нрав или че си донякъде непокорен, нима това не е много сериозен проблем? (Сериозен е.) Това означава беда и тя не се крие в начина, по който хората те виждат, или в това как те оценяват, а в това как Бог гледа на твоя покварен нрав да ненавиждаш истината. И така, как гледа на това Бог? Нима Бог само определя, че ненавиждаш и не обичаш истината, и това е всичко? Нима е толкова просто? Откъде идва истината? Кого представлява истината? (Представлява Бог.) Помислете върху това: ако човек ненавижда истината, как ще гледа на него Бог от Своя гледна точка? (Като на Свой враг.) Нима това не е сериозен проблем? Когато човек ненавижда истината, той ненавижда Бог! Защо казвам, че ненавижда Бог? Този човек проклел ли е Бог? Противопоставил ли се е на Бог пред Самия Него? Дали Го е заклеймил

или упреквал зад гърба Му? Не е задължително. Тогава защо казвам, че разкриването на нрав, който ненавижда истината, означава да се ненавижда Бог? Това не е правене от мухата слон, но това е реалната ситуация. Също като лицемерните фарисеи, които приковаха Господ Исус на кръста, защото ненавиждаха истината — последствията бяха ужасни. Това означава, че ако хората имат нрав, който изпитва неприязън към истината и я ненавижда, те може да го разкрият по всяко време и навсякъде, а ако живеят според него, няма ли да се противопоставят на Бог? Когато се изправят пред нещо, свързано с истината или с някакъв избор, ако не могат да приемат истината и живеят според покварения си нрав, хората естествено ще се противопоставят на Бог и ще Го предадат, защото покварениятим нрав е такъв, че те ненавиждат Бог и ненавиждат истината. Ако имаш такъв нрав, дори когато става дума за слова, изречени от Бог, ще се съмняваш в тях, ще искаш да ги анализираш и разнищваш. Тогава ще се отнасяш с подозрение към Божиите слова и ще казваш: „Наистина ли това са божии слова? Не ми приличат на истината, не е задължително всички те да ми изглеждат правилни!“. Така не се ли разкрива твоят нрав, изпълнен с ненавист към истината? Когато мислиш по този начин, можеш ли да се покориш на Бог? Определено не можеш. Ако не можеш да се покориш на Бог, Той все още ли е твоят Бог? Не е. Тогава какъв ще бъде Бог за теб? Ще се отнасяш към Него като към обект на изследване, някой, в когото да се съмняваш, някой, когото да осъждаш; ще се отнасяш към Него като към обикновен човек и ще Го осъждаш като такъв. По този начин ще се превърнеш в човек, който се съпротивлява на Бог и Го хули. Що за нрав причинява това? Това се причинява от надменен нрав, който е напомпан до известна степен; не само че сатанинския ти нрав ще се разкрие в теб, но и сатанинският ти лик ще се разкрие напълно. Какво се случва с отношенията между Бог и човек, който е достигнал етапа да се съпротивлява на Бог и чието непокорство срещу Бог е достигнало определена степен? Те се превръщат във враждебни отношения, в които човекът застава срещу Бог. Ако при вярата си в Бог не можеш да приемеш и да се покориш на истината, тогава Бог не е твоят Бог. Ако не приемаш истината и я отхвърляш, тогава вече си станал човек, който се съпротивлява на Бог. Тогава може ли Бог все още да те спаси? Определено не може. Бог ти дава възможност да получиш Неговото спасение и не те смята за враг,

но ти не можеш да приемеш истината и заставаш срещу Бог; неспособността ти да приемеш Бог като своя истина и като свой път те прави човек, който се съпротивлява на Бог. Как трябва да се реши този проблем? Трябва бързо да се покаеш и да промениш посоката си. Например, когато се сблъскаш с проблем или трудност, докато изпълняваш дълга си, и не знаеш как да ги разрешиш, не трябва сляпо да размишляваш върху тях, а първо трябва да се смълчиш пред Бог, да се помолиш, да потърсиш от Него и да видиш какво казват Божиите слова по въпроса. Ако след като си прочел Божиите слова, все още не разбираш и не знаеш до какви истини се отнася този въпрос, трябва да се придържаш здраво към един принцип — а той е първо да се покориш, да нямаш собствени идеи или мисли, да чакаш със спокойно сърце и да видиш как Бог възнамерява и иска да действа. Когато не разбираш истината, трябва да я потърсиш и да чакаш Бог, а не да действаш сляпо и безразсъдно. Ако някой ти даде предложение, когато не разбираш истината, и ти каже как да действаш в съответствие с истината, първо трябва да го приемеш, да позволиш на всички да разговарят за това и да видиш дали този път е правилен или не и дали е в съответствие с истините принципи или не. Ако потвърдиш, че е в съответствие с истината, практикувай по този начин; ако установиш, че не съответства на истината, не практикувай по този начин. Това е толкова просто. Когато търсиш истината, трябва да я търсиш от много хора. Ако някой има какво да каже, трябва да го изслушаш и да се отнесеш сериозно към всички негови думи. Не ги пренебрегвай и не ги подминавай, защото се отнасят до въпроси, които са в обхвата на твоя дълг, и трябва да се отнасяш сериозно към тях. Това е правилното отношение и правилното състояние. Когато си в правилното състояние и не проявяваш нрав, който изпитва неприязън към истината и я ненавижда, тогава практикуването по този начин ще измести покварения ти нрав. Това е практикуване на истината. Ако практикуваш истината така, какви плодове ще даде тя? (Ще бъдем водени от Светия Дух.) Получаването на напътствията на Светия Дух е един от аспектите. Понякога въпросът е много прост и може да бъде решен с помощта на собствения ти ум; след като останалите приключат с предложенията си и след като разбереш, ще си способен да поправиш нещата и да действаш в съответствие с принципите. Хората може да си мислят, че това е нещо незначително, но за Бог то е важно. Защо казвам

това? Защото, когато практикуваш така, за Бог ти си човек, който може да практикува истината, човек, който обича истината, и човек, който не изпитва неприязън към истината — когато Бог поглежда в сърцето ти, Той вижда и твоя нрав, а това е много важно. С други думи, когато изпълняваш дълга си и действаш в присъствието на Бог, всичко това, което изживяваш и разкриваш, е истина реалност, която хората трябва да притежават. Нагласите, мислите и състоянията, които притежаваш във всичко, което правиш, са най-важните неща за Бог и именно тях внимателно проучва Той.

Не е ли противоестествено някои хора да обичат да търсят под вола теле и да преливат от пусто в празно, когато им се случи нещо? Това е голям проблем. Ясномислещите хора няма да допуснат тази грешка, но абсурдните хора са точно такива. Те винаги си въобразяват, че другите ги затрудняват, че нарочно им създават трудности, затова винаги са настроени срещу останалите. Това не е ли отклонение? Те не полагат усилия, когато става въпрос за истината, предпочитат да се заяждат за маловажни неща, когато нещо им се случи, като искат обяснения, опитват се да запазят престижа си и винаги използват човешки решения в подхода си към тези въпроси. Това е най-голямата пречка за навлизането в живота. Ако вярваш в Бог по този начин или практикуваш по този начин, никога няма да постигнеш истината, защото никога не се изправяш пред Бог. Никога не се изправяш пред Бог, за да получиш всичко, което Бог е нагласил за теб, нито използваш истината, за да подходиш към всички тези неща, а вместо това използваш човешки решения, за да подходиш към тях. Следователно в очите на Бог ти си се отдалечил твърде много от Него. Не само сърцето ти се е отдалечило от Него, а цялото ти същество не живее в Неговото присъствие. Ето как Бог вижда онези, които винаги прекалено много анализират нещата и се хващат за думата. Има хора, които имат дар слово, изразяват се добре, умът им е бърз и проницателен и те си мислят: „Умея да се изразявам добре. Всички други хора наистина ми се възхищават и ме уважават, и се отнасят с голяма почит към мен. Обикновено хората ме слушат“. Полезно ли е това? Ти си изградил своя престиж сред хората, но Бог не намира начина, по който се държиш пред Него, за приемлив. Бог казва, че ти си неверник и че си враждебно настроен към истината. Сред хората ти може да си социален хамелеон, може да се справяш много добре

с нещата и да се разбираш с всекиго. Може винаги да намираш начин да се справиш и да се погрижиш за нещата, независимо от ситуацията, но не се изправяш пред Бог и не търсиш истината, за да разрешиш проблемите. Такива хора са много проблемни. Бог може да каже само едно нещо в оценката Си за тях: „Ти си неверник, опитваш се да се възползваш от възможността да придобиеш благословии под прикритието, че вярваш в Бог. Ти не си човек, който приема истината“. Какво мислите за подобна оценка? Това ли искате? Определено не. Възможно е някои хора да не се интересуват и да кажат: „Няма значение как ни вижда бог, ние така или иначе не можем да го видим. Нашият най-неотложен проблем е първо да постигнем добри отношения с хората около нас. Щом веднъж изградим здрава опора за себе си, тогава можем да спечелим водачите и работниците, така че всички да ни се възхищават“. Що за човек е това? Дали е някой, който вярва в Бог? Със сигурност не е. Той е неверник. Онези, които вярват в Бог, трябва винаги да живеят в Божието присъствие. Независимо от проблемите, с които се сблъскват, те трябва да се изправят пред Бог, за да търсят истината, така че накрая Бог да каже: „Ти си човек, който обича истината, който е угоден на Бог и който Бог намира за приемлив. Бог е видял сърцето ти и е видял покорството ти“. Какво мислите за подобна оценка? Само такива хора могат да получат Божието одобрение. Можете ли да разберете напълно това? Казвам ви, че независимо какъв дълг изпълнява вярващият в Бог — дали се занимава с външни дела, или с дълг, който е свързан с различните работи или области на компетентност на Божия дом — ако не се изправя често пред Бог и не живее в Неговото присъствие, ако не се осмелява да приеме Неговата внимателна проверка и не търси истината от Бог, тогава той е неверник и не се различава от невярващия. Способни ли сте да разберете това? Възможно е сега да има хора, които не могат да изпълняват дълг, защото средата им не е подходяща. Те живеят в среда на невярващи, но въпреки това често получават Божието просветление и напътствие. Как е възможно това? Най-важните неща са те да са способни да се молят на Бог, да ядат и да пият Божиите слова, да търсят истината и да я практикуват, както и да поддържат нормални отношения с Бог. Това са нещата, които са от решаващо значение за определянето на това дали даден човек може да живее винаги в присъствието на Бог. Ако често не можеш да почувстваш Бог и често си слаб и негативен, или

ако често си разпуснат, не понасяш никакво бреме в дълга си и винаги си объркан, това добро или лошо състояние е? Дали това е състояние на живот пред Бог, или е състояние на живот, който изобщо не се живее пред Бог? (Това е състояние на живот, който не се живее пред Бог.) И така, вие трябва да измерите това — дали често живеете пред Бог, или не? Ако го правите много рядко и дори не се молите или не четете Божиите слова, това означава беда, означава, че си невярващ. Някои хора рядко задържат ума си върху правилните дела, те са разпуснати и невъздържани, а когато им се случи нещо, винаги са объркани и не знаят как да търсят истината. Те дори не знаят дали са постигнали резултати в изпълнението на дълга си, или не. Не знаят кои от ежедневните им действия накърняват Бог, кои Бог намира за приемливи и кои Той ненавижда. Те просто се лутат ден след ден. Какво мислите за това състояние? Дали хората, които живеят в такива състояния, имат богобоязливо сърце? Може ли да има някакви принципи в това, което те правят? Могат ли да правят разумни неща? Когато изпълняват дълга си, могат ли да кажат: „Трябва да бъда въздържан, трябва да изпълня дълга си добре, трябва да го изпълня с цялото си сърце и с всички сили.“? Могат ли да бъдат отдадени? (Не могат.) Тогава какво правят такива хора? Те само се трудят! Дали такива хора са получили истината? (Не са.) Това е голяма загуба. Как може тази група глупаци да не знае как да се стреми към истината? Те вярват в Бог от десет или двадесет години и са слушали толкова много проповеди, но не знаят какво може да се придобие чрез вярата в Бог, как трябва да се стремят към истината, как трябва да я практикуват или как трябва да изпълняват дълга си. Ако не са наясно дори с тези важни неща, не са ли малко глупави? Те са толкова тъпи и претръпнали. Изобщо не реагират на истината, а това е опасно. Кое е най-важното в това, че вярваш в Бог? Това е да получиш истината. Какви проблеми ще бъдат разрешени, когато човек получи истината? На първо място това ще е проблемът с неговите грехове, проблемът с неговия покварен нрав, с всички трудности, свързани с вярата му в Бог, както и с неговите погрешни възгледи. Всички тези проблеми могат да бъдат разрешени. Когато човек получи истината, къде трябва да я използва? Той трябва да я използва в изпълнението на дълга си и в свидетелстването за Бог — това са най-важните неща. Точно сега може би ви липсва истинско познание

за тях, може би все още не сте осъзнали стойността или значението на истината, но един ден това ще се случи.

Чели ли сте книгата на Йов? Развълнувахте ли се, докато я четохте? Преживяхте ли някакъв копнеж, който да ви накара да искате да станете човек като Йов? (Да.) Колко дълго може да продължи едно такова състояние и настроение? Ден-два, месец-два, а може би година-две? (Два-три дни.) Значи това състояние и настроение ще изчезнат след два-три дни? Трябва да се молиш, когато си развълнуван, и да казваш на Бог, че искаш да бъдеш човек като Йов, че искаш да разбереш истината, да постигнеш познание за Бог и да станеш човек, който се бои от Бог и отбягва злото. Трябва да умоляваш Бог да предизвика това у теб, да Го умоляваш да те води, да ти нагласи условия, да ти дава сила и да те закриля, за да можеш да останеш непоколебим във всяка ситуация, в която попадаш, и да не се противиш на Бог, а да извършваш действия, които показват, че се боиш от Бог и отбягваш злото, и да удовлетворяваш намеренията Му. Винаги трябва да се молиш на Бог с молитва и прошение в името на тази цел и в името на нещата, които искаш да постигнеш, а когато види искреното ти сърце, Бог ще действа. Не се страхувай, когато Бог действа. Бог не може да покрие тялото ти с цирей и да те лиши от всичко, което имаш, както постъпи, когато изпитваше Йов. Бог няма да направи това. Той постепенно ще ти възлага все повече в зависимост от духовния ти ръст. Трябва да призоваваш Бог искрено, а не да Го зовеш само два дни след като си прочел книгата на Йов и още си развълнуван от нея, а после на третия ден, когато вече не я четеш, да забравиш за нея и вече да не я пазиш в сърцето си. Ако правиш така, това ти вещае неприятности! Ако се възхищаваш на хора като Йов и искаш да си такъв човек, трябва да имаш път към това да станеш такъв човек, трябва да положиш сърцето си пред Бог и после често да се молиш за това, често да разсъждаваш за това, а после да ядеш и да пиеш от словата, които Бог е изрекъл за Йов, да разсъждаваш върху тях последователно и постоянно, а след това трябва да разговаряш с хора, които имат такова познание за преживяване. Трябва да работиш усилено за постигането на тази цел. Как трябва да работиш усилено? Ако само седиш и чакаш, това не е усилена работа. Трябва да практикуваш, трябва да полагаш усилия и същевременно трябва да храниш решимост да понасяш страдания и сърце, изпълнено с копнеж, а

после да отправиш молитвите си за това, като поискаш от Бог да действа. Ако Бог не действа, тогава колкото и силен устрем да имат хората, той ще е безполезен. Как ще действа Бог? Бог ще започне да нагласява и подрежда ситуации според духовния ти ръст. Трябва да кажеш на Бог каква цел искаш да постигнеш във вярата си и каква решимост имаш. Обръщал ли си се към Бог за това с молитва и прошение? Колко време се моли на Бог с молитва и прошение? Ако просто казваш по някоя молитва от време на време и когато видиш, че Бог не действа, си мислиш: „Забрави, просто ще оставя нещата на собствен ход. Да става, каквото ще, просто ще се пусна по течението. Не ме интересува какво ще ме сполети“, това не е правилно, а ти не си искрен. Ако нямаш нищо повече от две минути въодушевление, може ли Бог да действа за теб и да ти помогне с уреждането на ситуации за теб? Бог не би направил това! Бог иска да види твоята искреност и да види колко дълго ще траят твоята искреност и твоето постоянство, както и дали сърцето ти е искрено, или лъжливо. Бог ще чака. Той чува молитвите и прошенията ти, чува решенията и желанията, които Му доверяваш, но няма да действа, докато не види решимостта ти да търпиш страдание. Ако след като си приключил с молитвите си към Бог, просто изчезнеш, без да си направил нищо, би ли действал Бог при това положение? Категорично не. Трябва да се молиш с молитва и прошение на Бог повече, като влагаш усилия в това и разсъждаваш по този въпрос, и след това да разглеждаш в подробности ситуациите, които Бог ти е нагласил. Те ще те сполетят малко по малко и Бог ще започне да действа. Ако сърцето ти не е искрено, това няма да се случи. Може да казваш: „Как се възхищавам на Йов, как се възхищавам на Петър!“, но каква е ползата от възхищението ти? Можеш да им се възхищаваш, колкото искаш, но ти не си никой от тях и цялото ти възхищение няма да накара Бог да извърши върху теб същото дело, което извърши върху тях, защото ти не си същият тип човек като тях. Ти не притежаваш тяхната решимост, нито тяхната човешка природа, нито сърцата, с които те копнееха за истината и се стремяха към нея. Едва когато се сдобиеш с тези неща, Бог ще те дари с повече.

Имате ли вече решимостта да се стремите към истината, да придобиете истината, да постигнете спасение и да бъдете усъвършенствани от Бог? (Да.) Колко голяма е вашата решимост? Колко дълго можете да я поддържате? (Когато съм в добро състояние, имам решимост, но когато се сблъскам

с неща, които не съответстват на представите ми или на интересите на плътта ми, или когато преминавам през известно облагородяване, или имам трудности, изпадам в състояние на негативност и вярата и решимостта, които съм имал в началото, малко по малко изчезват.) Така няма да стане. Твърде слаби сте. Трябва да достигнеш дотам, че с каквито и обстоятелства да се сблъскаш, решимостта ти да не може да се промени. Едва тогава ще бъдеш човек, който истински обича истината и се стреми към нея. Ако се оттегляш, ставаш негативен, потиснат и се отказваш от решимостта си, когато нещо ти се случи и се сблъскаш с малка трудност, така няма да се получи. Трябва да имаш решимостта да заложиш живота си на карта, и да кажеш: „Каквото и да става, дори и това да означава, че ще умра, няма да се откажа от истината или от целта си да се стремя към истината“. Тогава никаква трудност няма да може да те спре. Ако наистина се сблъскаш с трудности и си притиснат в ъгъла, Бог ще действа. Освен това трябва да имаш следното разбиране: „С каквото и да се сблъсквам, всичко това са уроци, които трябва да науча в стремежа си към истината — те са уредени от Бог. Може да съм слаб, но не съм негативен и съм благодарен на Бог за възможността да науча тези уроци. Благодарен съм на Бог за това, че нагласи тази ситуация за мен. Не мога да се откажа от решимостта си да следвам Бог и да придобия истината. Ако се откажа от нея, то би било все едно да отстъпя пред Сатана, да погубя себе си и да предам Бог“. Ето такава решимост трябва да имаш. Каквито и дребни неща да те сполетят, всички те са кратки епизоди в развитието на живота ти. Не трябва да им позволяваш да спират посоката на напредъка ти. Когато се натъкнеш на трудности, можеш да търсиш и да чакаш, но посоката на напредъка ти не трябва да се променя, нали? (Така е.) Каквото и да казват другите, както и да се отнасят с теб, а и както и да се отнася Бог с теб, твоята решимост не трябва да се променя. Ако Бог каже: „Ти изобщо не приемаш истината, ненавиждам те“, а ти кажеш: „Бог ме ненавижда, какъв е смисълът да живея тогава? Със същия успех мога да умра и да се приключи!“, то ти си разбрал Бог погрешно. Вярно е, че Бог те ненавижда, но ти трябва да продължиш да се бориш, трябва да приемеш истината и трябва да изпълняваш дълга си. Тогава няма да си безполезен и Бог няма да те отритне. В момента духовният ви ръст още е твърде малък и вие още не сте постигнали нивото, което Бог изисква, за

да ви подложи на изпитание. Кое е единственото нещо, което можете да направите? Трябва да се молиш: „Боже, моля Те, води ме и ме просветли, за да разбера намеренията Ти и да имам вярата и постоянството да вървя по пътя на стремежа към истината и за да се боя от Бог и да отбягвам злото. Макар и да съм слаб и духовният ми ръст да е незрял, моля Те да ми дадеш сила и да ме закриляш, за да мога да Те следвам докрай“. Трябва често да заставаш пред Бог, за да се молиш. Другите хора може да копнеят за светски неща, да доставят удоволствие на плътта си и да следват светските тенденции, но ти не бива да ги придружаваш — просто се съсредоточи върху изпълнението на собствения си дълг. Когато другите се чувстват негативни и не изпълняват дълга си, ти не трябва да се чувстваш възпрян, а да търсиш истината, за да им помогнеш. Когато другите се наслаждават на удобства, не трябва да им завиждаш, а да се занимаваш само с това да живееш пред Бог. Когато другите се стремят към слава, печалба и статус, трябва да се молиш за тях и да им помагаш, да успокояваш сърцето си пред Бог и да не се поддаваш на влиянието на тези неща. Каквото и да се случва около теб, трябва да се молиш на Бог за всичко. Трябва винаги да търсиш истината, да се въздържаш, да се стараеш да живееш в Божието присъствие и да имаш нормална връзка с Бог. Бог проучва внимателно хората във всеки един момент и Светият Дух работи в този вид хора. Как проучва Бог внимателно човешкото сърце? Той не само гледа с очите си, Той нагласява ситуации за теб и докосва сърцето ти с ръката Си. Защо казвам това? Защото когато Бог нагласи ситуация за теб, Той гледа дали ти се възмущаваш от нея и я ненавиждаш, или я харесваш и ѝ се покоряваш, дали чакаш пасивно, или търсиш истината активно. Бог наблюдава как се променят сърцето и мислите ти и в каква посока се развиват. Състоянието в сърцето ти понякога е позитивно, а понякога е негативно. Ако можеш да приемеш истината, ще можеш да приемеш от Бог хората, събитията и нещата, както и различните ситуации, които Той нагласява за теб, и ще можеш да подходиш правилно към тях. Като четеш Божиите слова и разсъждаваш, всички твои мисли и идеи, всички твои мнения и всички твои настроения ще се променят въз основа на Божиите слова. Ти ще си наясно с това, а и Бог ще проучва всичко внимателно. Въпреки че няма да си говорил за това с никого и няма да си се молил за него, а само ще го мислиш в сърцето си и в собствения си

свят, от гледната точка на Бог то вече ще е съвсем ясно — за Него то ще е очевидно. Хората те гледат с очите си, но Бог докосва сърцето ти със Своето — толкова е близо до теб Той. Ако можеш да усетиш Божията внимателна проверка, ти живееш в присъствието на Бог. Ако изобщо не можеш да усетиш внимателната Му проверка, ти живееш в собствения си свят и според собствените си чувства и покварен нрав, а в такъв случай си в беда. Ако не живееш в Божието присъствие, ако между теб и Бог има голямо разстояние и ти си далеч от Него, ако не обръщаш никакво внимание на Божиите намерения и ако не приемаш Божията внимателна проверка, Бог ще узнае всичко това. За Него ще е много лесно да го прозре. И така, когато имаш решимост и цел и си готов да бъдеш усъвършенстван от Бог и да станеш човек, който следва Божията воля, бои се от Бог и отбягва злото, когато имаш тази решителност и можеш да се молиш често с молитва и прошение за тези неща, и живееш в Божието присъствие, като никога не се отдалечаваш от Бог и не Го напускаш, ти си наясно с тези неща, а и Бог ги знае. Някои хора казват: „Самият аз съм наясно с това, но Бог знае ли?“. Този въпрос е невалиден. Ако казваш това, значи никога не си разговарял с Бог и между теб и Бог няма абсолютно никаква връзка. Защо казвам, че между теб и Бог няма връзка? Ти не си живял пред Бог и затова не можеш да усетиш дали Той е с теб или не, дали те води, дали те закриля и дали те е упрекнал, когато си направил нещо лошо. Ако нямаш усещане за тези неща, то ти не живееш пред Бог, а само си представяш и се отдаваш на това. Живееш в собствен свят, а не пред Бог, и между теб и Бог няма никаква връзка.

Как могат хората да поддържат нормална връзка с Бог? От какво зависи поддържането ѝ? Зависи от това дали се обръщат към Бог с молитва и прошение и дали общуват с Него в сърцата си. Такъв тип връзка позволява на хората винаги да живеят пред Бог. Следователно, за да установят нормална връзка с Бог, хората първо трябва да се успокоят. Някои хора винаги правят външни неща и се занимават само с външни дела. Ако нямат никакъв духовен живот един или два дни, няма да си дадат сметка за това. Няма да го осъзнаят и след три-четири дни и дори след един-два месеца. Това е така, защото не са се обръщали към Бог с молитва и прошение и не са общували с Него. Прошение е, когато нещо ти се случи и искаш Бог да ти помогне, да те води, да ти предостави ресурс,

да те просветли, да ти помогне да разбереш намеренията Му, да разбереш каква е истината, да разбереш какви са истините принципи и как да практикуваш истината — това е прошение, което е в съгласие с Божиите намерения. Молитвата има относително голям обхват. Понякога може да говориш за неща, които са в сърцето ти. Когато срещнеш трудности или когато се чувстваш негативен и слаб, можеш да говориш с Бог от сърце за тези неща; можеш и да се молиш на Бог в моменти, в които проявяваш непокорство, а може и да говориш с Бог за нещата, които те сполитат всеки ден — както за тези, които можеш да прозреш, така и за тези, които не можеш. Това се нарича молитва. Молитвата е да говориш с Бог за това, което е в сърцето ти, или да търсиш истината от Него. Понякога това се извършва в определено време, а понякога няма определен час. Можеш да се молиш по всяко време и навсякъде. Общението в духа няма определена форма: може нещо да те тревожи, а може и да няма такова нещо; може да искаш да кажеш нещо конкретно, а може и да не искаш. Когато нещо те тревожи, трябва да говориш с Бог за него и да кажеш молитва. В общия случай трябва да се опитваш да разсъждаваш по въпроси като как Бог обича човека, как се тревожи за човека, защо кастри човека, какво всъщност означава да се покоряваш на Бог и така нататък, като общуваш с Бог във всеки момент и навсякъде, молиш се на Бог и искаш от Него. Това е общение в духа, или накратко „духовно общение“. Понякога може да мислиш за нещо, което много те разстройва, докато пътуваш. Тогава няма нужда да коленичиш или да затваряш очи. Можеш просто да говориш с Бог в сърцето си: „Боже, случи ми се еди-какво си и не знам как да се справя с него подобаващо, затова моля за Твоето напътствие по този въпрос“. Когато усетиш вълнение в сърцето си и кажеш няколко сърдечни думи на Бог за това, Той ще разбере. Понякога може да страдаш от носталгия и да кажеш: „Боже, толкова ми липсва домът“. Не казваш кой конкретно ти липсва, просто ти е тъжно и казваш това на Бог. Можеш да решиш проблемите си само ако се молиш на Бог и Му казваш какво се таи в сърцето ти. Можеш ли да решиш проблемите си, като говориш с друг човек? Ако срещнеш някого, който разбира истината, няма да е толкова лошо. Не само ще успееш да решиш проблемите си, но и ще имаш полза от това. Но ако срещнеш някого, който не разбира истината, няма да можеш да решиш проблемите си и това може да се отрази и на него. Ако говориш

на Бог, Бог ще те утеши и развълнува. Ако можеш да се смълчиш пред Бог и да четеш словата Му, а след това да разсъждаваш и да се молиш, ще можеш да разбереш истината и да решиш проблемите си. Божиите слова могат да ти помогнат да намериш път към преодоляване на трудностите ти. Когато преминаваш през това малко препятствие, няма да се спънеш, то няма да те възпира и няма да влияе върху изпълнението на дълга ти. Ще има моменти, в които внезапно ще се чувстваш паднал духом и малко мрачен. Когато това се случи, трябва веднага да се помолиш на Бог и да се приближиш до Него, което означава да говориш с Него за това, което е в сърцето ти, и да Му споделиш тайните си във всеки момент и където и да си. Така състоянието ти може да бъде преобърнато. Трябва да имаш вяра: „Бог е до мен във всеки един момент, никога не ме е изоставял, усещам го. Където и да съм и каквото и да правя — дали съм на събрание, или изпълнявам дълга си, аз знам в сърцето си, че Бог ме води за ръката и че Той никога не ме е изоставял“. Понякога, когато си припомниш как през годините си прекарвал всеки ден така, ще усетиш, че духовният ти ръст се е увеличил, че Бог те е водил и че Божията любов винаги те е закриляла. Като си помислиш за тези неща, ще се помолиш в сърцето си, за да благодариш на Бог: „О, Боже, благодаря Ти! Аз съм твърде слаб, страхлив и толкова дълбоко покварен. Ако не беше Ти да ме водиш така, нямаше да се справя до днес сам“. Това не е ли духовно общение? Ако хората могат да разговарят с Бог често по този начин, няма ли да имат много неща да кажат на Бог? Нямаше да изкарат много дни, без да имат нито едно нещо, което да кажат на Бог. Когато нямаш какво да кажеш на Бог, Бог не присъства в сърцето ти. Ако Бог е в сърцето ти и ти имаш вяра в Него, ще можеш да изкажеш всички думи в сърцето ти пред Него, включително онези неща, които би споделил с доверениците си. Всъщност Бог е най-близкият ти довереник. Ако се отнасяш към Бог като към най-близкия си довереник, като към този член от семейството, на когото най-много разчиташ, когото смяташ за най-сериозен, най-надежден и с когото си най-близък, за теб ще е невъзможно да нямаш какво да кажеш на Бог. Ако винаги имаш какво да кажеш на Бог, няма ли винаги да живееш в присъствието Му? Ако винаги живееш в Божието присъствие, ще можеш да усещаш във всеки момент как Бог те просветлява и напътства, как се грижи за теб и те закриля, дава ти мир и радост, как те благославя и как

те упреква, дисциплинира, укорява, съди и наказва. Всичко това ще е ясно и очевидно за теб. Ако всеки ден просто се луташ, като вярваш в Бог само на думи, без да Го носиш в сърцето си, и ако изпълняваш дълга си и посещаваш събирания само външно, четеш словата на Бог и се молиш всеки ден, колкото да отбиеш номера, това не е вяра в Бог. Никой от тези религиозни ритуали, които спазваш, няма връзка с истината. Тези, които вярват в Бог, трябва внимателно да четат по един откъс от Божиите слова всеки ден и да се молят и да разговарят в рамките на тези слова. Те трябва всеки ден да придобиват по малко озарение от Божиите слова и да разбират по малко от истината. По-конкретно, трябва да са способни да търсят истината и да подхождат към въпросите според принципите, докато изпълняват дълга си, и да са в състояние да придобиват житейско преживяване всеки ден и да преживяват Божието дело. Това е истински вярващ и човек, който следва Бог.

Кой проблем във вярата ти в Бог е най-важният и най-спешният за разрешаване? Това е проблемът с нормалната ти връзка с Бог. Ако вярваш в Бог, но Той не е в сърцето ти и си прекъснал връзката си с Него, и не се отнасяш към Бог като към най-близкия, доверен и интимен член от семейството си и довереник, то Бог не е твоят Бог. Практикувайте според словата Ми известно време и вижте дали вътрешното ви състояние се е променило. Като практикуваш според словата Ми, можеш да си сигурен, че живееш в Божието присъствие, че си на място и състоянието ти е нормално. Когато състоянието на човека е нормално и той не се влияе от никакви хора, събития и неща, или от различните ситуации, които го сполитат на всички етапи от житейския му опит, и е способен упорито да изпълнява дълга си нормално, то той има истински духовен ръст и е човек, който е навлязъл в истината реалност.

13 юли 2017 г.

КАКВО Е ДА ПРАКТИКУВАШ ИСТИНАТА

Много хора слушат проповеди много години, но не разбират какво е истината, нито върху кой аспект от истината трябва да съсредоточат усилията си. Те просто слушат и това е, вечно невнимателни като неразсъждаващи хора без сърца. Нищо чудно, че вярват в Бог от няколко години, а продължават да са лишени от свидетелство за преживяване. Някой, който истински се стреми към истината, трябва да се самоанализира: това, което казвам и правя, съгласно истината ли е? Какво ми липсва? Какви недостатъци трябва да компенсирам? Колко добре изпълнявам дълга си? Способен ли съм да действам в съответствие с принципите? Ако не си наясно с тези неща, значи не си човек, който се стреми към истината. Ако искаш да се стремиш към истината и да я придобиеш, трябва често да четеш Божиите слова и да размишляваш върху тях. Какъвто и дълг да изпълняваш, трябва да размишляваш и да проумяваш истините, които трябва да разбереш, и трябва да можеш да практикуваш и преживяваш, колкото и истини да разбираш. Винаги трябва да обмисляш: „Практикувал ли съм истината и навлязъл ли съм в нея? Към кои аспекти на живота се отнася тази истина? Към какви ситуации? Към какви обстоятелства?“. Тези въпроси трябва да са установени в сърцето ти и трябва да се опитваш да им намериш отговори в свободното си време. Ако мислиш за това, но не разбираш, тогава трябва да четеш с молитва, да заставаш пред Бог и да отваряш сърцето си пред Него. Повечето хора не са насочили сърцата си към истината във вярата си в Бог. Къде са сърцата им? Сърцата им са винаги посветени на външни въпроси, все са вторачени във въпросите на суетата и гордостта и в преценката кое е правилно и кое е грешно. Те не знаят кои неща се отнасят до истината и кои — не, и мислят: „Докато върша разни неща в Божия дом, тичам насам-натам и търпя трудности, за да изпълнявам дълга си, значи практикувам истината“. Това не е правилно. Като върши разни неща за Божия дом, тича насам-натам и търпи трудности, човек практикува ли истината? Има ли основание да се твърди това? Да търпиш трудности, докато вършиш разни неща, и да практикуваш истината, са две различни неща. Ако не знаеш какво е истината, как можеш да я практикуваш? Това не е ли абсурдно? Действаш според човешки представи и фантазии, в объркано състояние си, правиш

нещата според собствените си идеи. Сърцето ти е объркано, без цел, посока и принципи. Просто вършиш разни неща и търпиш трудности, докато ги вършиш — това по какъв начин е свързано с практикуването на истината? Ако хората не разбират истината, каквото и да правят и каквито и трудности да търпят, те са далеч от практикуването ѝ. Хората все вършат нещата според собствената си воля и само за да ги свършат. Те не мислят изобщо дали действията им са в съответствие с истините принципи или не. Ако не знаеш дали това, което правиш, е в съответствие с истината, значи със сигурност не практикуваш истината. Някои може да кажат: „Аз правя неща за църквата. Това не е ли практикуване на истината?“. Това просто е грешно. Това, че някой върши неща за църквата, означава ли, че практикува истината? Не непременно. Това може да се определи само като се види дали в действията на този човек има принципи или не. Ако в нещата, които някой върши, няма принципи, значи за когото и да ги върши, той не практикува истината. Дори и да прави нещо добро, то трябва да бъде в съответствие с истините принципи, за да се брои за практикуване на истината. Ако нарушава принципите, каквото и добро да прави, то е просто добро поведение и не е достатъчно, за да се нарече практикуване на истината. Сега има много хора, които никога не се стремят към истините принципи в изпълнението на дълга си, което означава, че просто полагат труд. Ако човек никога не се стреми към истината, той не може да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите. Такъв човек със сигурност не е от Божия народ и може само да се нарече полагащ труд. Ако упорства в полагането на труд, може да бъде сметнат за предан полагащ труд и да му бъде позволено да остане. Но ако е направил някои лоши неща в процеса на полагане на труд, ще бъде отстранен по пътя, което е подобно на това да бъде освободен като наемен работник. Повечето полагащи труд биват отстранени по този начин. Положеният от тях труд не отговаря на критериите, така че те със сигурност не могат да останат непоколебими.

Какво е да практикуваш истината? Как човек практикува истината, когато изпълнява задача или изпълнява дълг, и как не я практикува? Човек да не практикува истината означава, че това, което прави, не е свързано с истината. Този човек може да изпълнява дълг, но този процес почти не е свързан с истината. Той е просто вид добро поведение и може да се смята

за добро дело, но пак е далеч от практикуването на истината — между тези неща има разлика. Каква е разликата? Ти просто се придържаш към даден обхват или дадени правила, когато правиш нещо. Не позволяваш на интересите на Божия дом да претърпят загуби, тичаш насам-натам малко повече и търпиш малко повече трудности, постигнал си тези неща, и ако изискванията към теб не са особено високи, изпълнението на дълга ти може да отговаря на критериите. Но има и друго, което трябва да вземеш предвид. Изровил и открил ли си какви покварени нрави, мисли и неща, които не са угодни на Бог, има у теб, когато вършиш това? Постигнал ли си истинско себепознание, докато го вършиш и докато изпълняваш дълга си? Открил ли си истината, която трябва да практикуваш и в която трябва да навлезеш? (Рядко — понякога просто се съпоставям с Божиите слова по прост начин, опознавам се донякъде и това е.) Значи през повечето време имаш само теоретично и схематично, но не и практическо познание за себе си. Ако не се стремиш към истината, тогава дори и да не си допуснал големи грешки и да не си нарушил основни принципи, и да не си вършил зло активно, и да изглеждаш като добър човек с известна човешка природа, пак не си практикувал или придобил истината, а липсата ти на грешки и привидната ти човешка природа пак не са същото като това да си в съответствие с истината или да я практикуваш. Тези неща са далечни и различни от практикуването на истината. След като вярват в Бог няколко години, много хора установяват, че са типични полагащи труд. Чудят се как са станали полагащи труд, но не им хрумва отговор, колкото и да умуват. Когато хората току-що са повярвали в Бог, те нямат намерение да са полагащи труд. Планират да са добри вярващи, да постигнат разбиране за истината и в крайна сметка да бъдат спасени и да влязат в небесното царство, или поне да могат да оцелеят. Те също така мислят, че като вярващи трябва да се боят от Бог и да отбягват злото, и да Му се покоряват. Как така стават полагащи труд, без да си дават сметка за това? Става така, защото никога не можеш да практикуваш истината или да навлезеш в истината реалност в дълга си и в ситуациите, които Бог е нагласил за теб. Все полагаш усилия, вместо да изпълняваш дълга си. Това е причината. И така, след като си изпълнявал дълга си известно време, когато се успокоиш и помислиш: „Какво придобих през това време? Веднъж, когато излязох, за малко да ме сполети опасност, но Бог ме защити“, това, че виждаш, че

Бог те е защитил, може ли да се равнява на това да Го познаваш? Тези неща не могат да те вдъхновят да увеличиш вярата си в Бог, нито да ти дадат възможност да имаш истинско разбиране за собствения си покварен нрав и природа същност. Като се замислиш как си изпълнявал дълга си през това време, постигнал ли си някакъв напредък в навлизането си в живота? Ако прилагаш истината на практика, когато изпълняваш дълга си, и действаш според принципите, тогава със сигурност ще постигнеш напредък. Ако казваш: „Що се отнася до положителната страна на нещата, истината за познаването на Бог е дълбока; аз още не съм я разбрал истински и не съм научил много от нея. Що се отнася до отрицателната страна обаче, знам, че покваренят нрав, който е най-труден за разпознаване, е покваренят нрав на хората, разобличен от Бог — тяхната същност, която е враждебна към Бог и Му се противопоставя, тяхната нечестива природа и измамност, както и покваренят нрав, скрит най-дълбоко в сърцата на хората, които Бог е разобличил. Преди не можех да свържа това със себе си, но сега го осъзнах и направих тази връзка, и в сърцето ми има известно разбиране за него“. Това е напредък. Ако имаш такива чувства и се опитваш да обмисляш това внимателно в моментите на успокоение, ще откриеш, че преживяването ти от вярата ти в Бог от няколко години е твърде плитко, и ще разбереш, че ти липсват твърде много неща. Имаш известно разбиране за истината за собствената ти поквара, но едва сега си започнал да се покайваш. Съгрешаваш по-малко и показваш дребни промени в поведението си, но това още е твърде далеч от промяна в живот нрава. Когато имаш още няколко години опит и имаш по-дълбоко разбиране за покварения си нрав, и си постигнал някои промени в своя живот нрав, тогава най-сетне ще усетиш, че си получил велико спасение от Бог, и ще кажеш: „Божиите слова, които разобличават човека, са верни, и казвам амин за Божиите слова. Словата Му са истината, и колко са верни!“. Когато хората не познават себе си, всички те казват: „Другите може да предадат Бог, но аз никога няма да го направя. Другите може да се отрекат от Бог, но аз никога няма да го направя“. Това не са ли празни думи? Разкрити от фактите, хората усещат, че самите те са твърде неблагонадеждни, че имат нужда от Бог да се грижи за тях и да ги защитава, че наистина не могат да се откажат от Божията грижа, че са оцелели до този ден единствено благодарение на Божията благодат и милост и че няма с какво да се

хвалят. Ако имаш това чувство, то идва от опита ти, а не защото другите са ти го втълпили. То идва от това, през което лично си преминал и което лично си преживял. Тези неща са толкова практични и дълбоки, много по-практични от големите празни приказки, които хората често говорят. Когато имаш такова преживяване и сърцето ти има това чувство, тогава то ще жадува за Бог, за словата Му и за истината. Ще бъдеш вдъхновен да цениш Божиите слова, вдъхновен да практикуваш и преживяваш словата Му и ще бъдеш доведен една стъпка по-близо до Бог във връзката си с Него. Това доказва, че вече си на правилния път на вярата в Бог и си започнал да навлизаш в истината реалност. Тези хора, които проповядват само думи и доктрини, и празни теории, са отхвърляни все повече и стават все по-изолирани и посрамени в Божия дом. Те трябва да се самоанализират и е време да се събудят.

Какви са критериите за преценка на това дали някой притежава истината реалност? Какви са критериите за преценка дали някой практикува истината? Когато нещо му се случи, трябва да гледаш какво е отношението му към Бог, дали може да търси истината, дали има истинско познание за себе си и дали може да се бои от Бог и да отбягва злото. Като видиш ясно тези неща, можеш да определиш дали този човек практикува истината и дали притежава истината реалност. Ако някой все проповядва думи и доктрини и бълва високопарни слова, когато нещо му се случи, е ясно, че той не притежава истината реалност. Когато някой, който не притежава истината реалност, е сполетян от нещо, може ли той да приложи истината на практика? Това е невъзможно. Той може да каже: „Случи се еди-какво си, покорявам се на Бог!“. Защо искаш да се покориш на Бог? Принципът е правилен, но може да действаш въз основа на чувствата си по начин, който сам си преценил и решил да избереш. Говориш за покорство пред Бог, но в сърцето си все се съмняваш във всичко, което Бог прави. Не разбираш защо Бог постъпва така, както постъпва, но продължаваш да си повтаряш, че трябва да Му се покоряваш, докато всъщност изобщо нямаш такова намерение. Само външно изглежда, че не се противопоставяш, не се оплакваш и правиш, каквото ти се казва. Изглежда, че си се покорил, но този вид покорство е само на думи, просто придържане към правилата. Ти не практикуваш покорство. Трябва да извадиш наяве и анализираш покварения нрав, който ти пречи да се покориш, и да го съпоставиш с

Божиите слова. Ако придобиеш истинско познание за покварения си нрав, ако можеш истински да разбереш Бог и ако узнаеш защо Той постъпва по начина, по който постъпва, ако можеш изцяло да разбереш това, тогава можеш да се покориш на Бог. Ще кажеш: „Колкото и големи да са трудностите, колкото и слаб и тъжен да се чувствам, няма да бъда негативен и ще се покоря на Бог, защото знам, че това, което Бог прави, е добро, и че всичко, което Той прави, е правилно. Той не би направил нищо грешно“. Когато постигнеш това, проблемът ти ще бъде изцяло разрешен. Някои хора не търсят истината и не решават проблемите по този начин. Те само проповядват думи и доктрини и наглед уж разбират всичко, но когато ги сполети истинска трудност, не могат да приложат истината на практика, макар че биха искали. В сърцата им постоянно има оплаквания и погрешни разбирания, но те пак не търсят истината, за да решат проблема. Тези оплаквания и погрешни разбирания са скрити вътре в хората. Те са всъщност рак и ще избият при подходящи условия. Преди това да се случи, хората не ги усещат и си мислят, че разбират цялата истина и нямат никакви трудности. Но по-късно, когато нещо им се случи, не са способни да приложат истината на практика. Това доказва, че нямаш истинска вяра в Бог и че всъщност не разбираш истината. Какво означава това? Означава, че можеш да проповядваш някои думи и доктрини и просто да се придържаш към определени правила. Макар и понякога да си способен да се покориш, покорството ти е придържане към правилата и е много ограничено покорство. Ако ти се случи нещо, което не отговаря на представите ти, няма да си способен да се покориш. Това показва, че не си човек, който може истински да се покори на Бог, и че не си се справил с покварения си нрав и не си го променил. Трябва да опознаеш покварения си нрав в контекста на нещата, които те сполитат, и трябва да знаеш, разбираш и да проявяваш внимание към всичко, което Бог прави. След това трябва да постигнеш истинско и доброволно покорство и каквото и да ти се случи и колкото и то да не отговаря на представите ти, трябва да можеш да се покориш. Това е нивото, което трябва да достигнеш, за да бъдеш човек, който истински се покорява на Бог, и човек, който истински се е променил.

Повечето хора, които вярват в Бог от години, не знаят какво означава да Му се покорят. Знаят само как да говорят думи и доктрини, но не и какво означава да практикуваш истината или как да я практикуваш, за да

се покориш на Бог. Защо е така? Някои хора винаги се покоряват на Бог според собствените си представи и фантазии, а когато това, което Бог казва, не е в съгласие с представите им, не могат да се накарат да се покорят. После у тях възникват представи и погрешни разбирания за Бог и те не желаят да търсят истината. Ако наистина бяха хора, които се покоряват на Бог, щяха да могат да го правят независимо от това дали Божиите слова са в съгласие с човешките представи или не, защото покорството на човека пред Бог е съвсем естествено и оправдано. Ако човек практикува по този начин, се покорява на Бог, а ако успее да разбере истината чрез тази практика, тогава той притежава реалността на покорството пред Бог. Повечето хора, когато се опитат да практикуват истината, практикуват само буквално доктрината на Божиите слова и мислят, че практикуват истината. Всъщност това не е достатъчно, за да се нарече практикуване на истината. В практикуването на истината трябва да има принципи. Ако човек не може да намери принципите на практикуването, то той само следва правила, а практиката му е лишена от необходимите подробности на постъпването според принципите. Много хора само се придържат към правилата на думите и доктрините, но в практиката им няма принципи. Това не отговаря на стандартите за практикуване на истината. Всеки религиозен човек действа според собствените си представи и фантазии и мисли, че това е да практикуваш истината. Той може да проповядва за любов например или за смирение, но всичко, което прави, е да повтаря красиви думи като папагал. В практиката му няма принципи и той не може да разбере най-основните неща. Как може човек да навлезе в истината реалност, ако практикува по този начин? Истината е Божието слово. Реалността се изживява от човека. Едва след като човек стане способен да практикува истината и да изживява Божиите слова, той притежава истината реалност. Чрез практикуването и преживяването на Божиите слова хората придобиват просветлението на Светия Дух и истинско познание за Божиите слова. Едва тогава разбират истината. Хората, които действително разбират истината, са способни да определят принципите на практикуването. Когато си разбрал принципите на практикуването, речта и действията ти ще имат принципи, а изпълнението на дълга ти ще бъде съгласно истините принципи. Това означава да практикуваш истината. Това означава да притежаваш истината реалност. Едва когато

изживееш истината реалност, практикуваш истината, а ако не изживееш истината реалност, то ти не практикуваш истината. Практикуването на истината не е въпрос само на придържане към правила, както си мислят хората, и човек не бива да практикува, както на него му харесва. Бог гледа дали действително разбираш истината, докато практикуваш и преживяваш словата Му, както и дали речта и действията ти съдържат истините принципи. Ако разбираш истината и можеш да я приложиш на практика, значи имаш навлизане в живота. Всички преживявания и познания, които имаш за Божиите слова, и степента, в която ги цениш, са директно свързани с навлизането ти в живота. Ако си преживял много неща, ако си се провалял многократно, научил си истински уроци и си придобил практически преживявания, то може да усещаш, че притежаваш истината реалност. Точно ли е това? Не е. Надеждно ли е едно такова чувство? Не е надеждно. Хората, които притежават истината реалност, могат да се покорят на Бог и да свидетелстват за Него, а за останалите е много поучително да чуят свидетелството им. Само за тези хора може да се каже, че притежават истината реалност. Само човек, който може да спечели признанието и одобрението на онези, които разбират истината, притежава истината реалност. Това дали притежаваш истината реалност, зависи основно от това дали можеш да разбереш истината и да опознаеш Бог в практиката и преживяването на словата Му. Ако практиката и преживяването ти не са свързани с Божиите слова и истината, тогава ти нямаш истински житейски опит. Това също така доказва, че връзката ти с Бог не е нормална. Защо казвам, че връзката ти с Бог не е нормална? Защото нямаш практика или преживяване на словата Му и не си постигнал разбиране на истината. Това показва, че не си човек, който преживява Божието дело, а още по-малко си човек, който се покорява на Бог. Само ако вярваш в Бог от много години, ако си преминал през множество изпитания и мъки и вярата ти в Бог и любовта ти към Него са станали по-силни, а ти си останал непоколебим в свидетелството си, ще се покаже, че имаш истинска вяра в Бог. Трябва да докажеш тази истинска вяра, като останеш непоколебим в свидетелството си. От съществено значение е дали си способен на това или не. Това изпитание определя дали практикуваш истината или не и разкрива дали имаш истинска вяра или не. Например, какво би било отношението ти, ако Бог нагласи някаква ситуация и ти

виждаш, че Той възнамерява да отнеме човека, когото най-много обичаш и за когото най-много те е грижа, или нещата, които са ти най-скъпи? То не е просто да кажеш: „О, Боже, всичко, което правиш, е добро. Благодаря Ти и Те възхвалявам“ и да преминеш изпитанието. Когато видиш как човекът, когото най-много обичаш, поема последния си дъх, сърцето ти ще бъде в агония и смут, а ти ще кажеш: „Не мога да живея, ако той умре. И аз ще умра с него, понеже не мога без него! Ако той умре, няма повече да вярвам в Бог“. В такъв случай ти не притежаваш истината реалност и си напълно разкрит. Имаш ли истинска вяра? Любимият ти човек е починал и ти не можеш да продължиш да живееш, ти дори не искаш Бог. Любимият ти човек е починал и ти дори не се покоряваш на Бог. Това доказва, че това, което обичаш и на което се покоряваш, е човек. Нима това не те разкрива? Ти принципно не си човек, който се покорява на Бог, камо ли човек, който Го обича. Нормалното ти общение с другите сигурно е пълно с празни приказки и доктрини, а не с практични, сърдечни думи. Дали доктрините, които изричаш, и лозунгите, които скандираш, произтичат от твоята вяра и дали отразяват истинското ти разбиране — тези неща ще те разкрият напълно. Оказва се, че си фалшив вярващ, самозванец и неверник. Вярваш в Бог само на думи, но словата Му не са пуснали корени в сърцето ти. Най-страшната форма на вяра в Бог е, когато човек разбира всички доктрини, но няма и капка истинска вяра в Бог. Как може да се провери истинската вяра? По принцип, като се види дали човек може да приеме истината и да я приложи на практика, когато нещо го сполети. Ако този човек никога не е приемал истината и не я е прилагал на практика, то той всъщност вече е разкрит и няма нужда да се чака изпитание, което да го разкрие. Когато нещо се случи на някого в ежедневието, можеш ясно да видиш дали той притежава истината реалност. Има много хора, които обикновено не се стремят към истината и не прилагат истината на практика, когато нещо ги сполети. Трябва ли такива хора да чакат изпитание, за да бъдат разкрити? Ни най-малко. Ако до известно време не се променят, това значи, че те вече са разкрити. Ако бъдат скастрени, но продължават да не приемат истината и упорито да не се покайват, то те са разкрити още повече и трябва да бъдат премахнати и отстранени. Всички онези, които обикновено не се съсредоточават върху приемането на истината и прилагането ѝ на практика, са неверници и не трябва да им се поверява никаква работа

и да им се възлага каквато и да е отговорност. Може ли някой, който не притежава истината, да остане непоколебим? Важно ли е да се прилага истината на практика? Само погледнете тези хора, които никога не са практикували истината — няма да минат много години, докато всички те бъдат разкрити. Те изобщо нямат свидетелство за преживяване. Колко окаяни и жалки са те и какъв срам трябва да чувстват!

Как възниква истинската вяра у човека? Тя идва от опита. Как идва от опита? Ако си в състояние да търсиш Божиите намерения и да размишляваш върху тях по отношение на всички хора, събития и неща, с които се сблъскваш, и чрез тях да Го разбираш, то след като придобиеш много опит, постепенно ще достигнеш до истинско разбиране за Бог — не разбиране на думи, а дълбоко вътрешно проникновение. Богът, в Когото вярва сърцето ти и Когото устата ти признава, живее в сърцето ти и никой не може да ти Го отнеме. Същото е както при Йов — когато беше подложен на изпитания, приятелите му казаха: „Съгрешил си и си оскърбил Бог. Бързо, помоли се на Бог Йехова да ти прости!“. Йов не мислеше така, но защо? Защото след десетилетия живот разбирането му за Бог не се основаваше на опит. Той не каза: „Бог благославя човека и е милосърден към него, и никога не го лишава“. Това, което той преживя, беше, че Бог дава на човека, но и му отнема. Когато дава разни неща на човека, Той понякога укорява, дисциплинира и наказва. Това, което Бог прави на хората, не се определя от човешкия ум, мислене или въображение. И така, десетилетията житейски опит на Йов го доведоха до заключението, че: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21). Това означава, че всичко, което Бог прави, независимо дали в очите на човека то е добро, или лошо, е част от Неговите устройвания. Дори и ако се случат лоши неща, Сатана не смее да действа срещу човека без Божието позволение. Човечеството е в Божиите ръце и хората няма от какво да се страхуват под Неговото върховенство. Дори и да попаднеш в ръцете на Сатана, това пак ще е под Божието върховенство и Сатана няма да посмее да те докосне без Божието позволение. Йов имаше това ниво на разбиране и затова каквото и да правеше Бог, той не се оплакваше. Той виждаше ясно, че само Бог Йехова е истинският Бог, Който има върховенство над всичко, и че всички тези ангели, зли духове и демони не са Бог. Кой има върховенство над всичко? Кой господства над човечеството и над всичко съществуващо? Бог. Ако

трябва да го кажем на прост език, Бог е най-великият. Семейството на човека, размерът на богатството му, това дали дните му минават в удобство, или в мъка, както и продължителността на живота му — всичко това е в Божиите ръце. Йов имаше дълбоко преживяване в това отношение, и то не само веднъж или два пъти в живота си. Когато нещо му се случеше, ако той можеше да разбере, че се е случило в рамките на Божието върховенство, то се запечатваше дълбоко в паметта му. Даваше му дълбоко чувство и разбиране, че тези неща не са станали случайно, нито по волята на човека или на Сатана, а че са Божие дело и той не бива да се оплаква. Какво лично преживя Йов, когато премина през толкова големи изпитания? Че Бог е над всичко, че Бог е мъдър. Той можеше винаги да възхвалява Бог, каквото и да правеше Той. Ако на теб ти се случат такива неща, но ти не можеш да ги разбереш, не съди или отсъждай. Ако не знаеш какво е Божието добро намерение, тогава потърси го, почакай и после се покори. Това е най-добрият начин да практикуваш, това е най-добрият път за практикуване. В противен случай ще бъдеш унижен и посрамен. Йов оценяваше много дълбоко тези неща. Ако все разбираш Бог погрешно, няма да можеш да придобиеш истината и ще се лишиш от Божиите благословии. Дори и да преминеш през много трудности, няма да придобиеш нищо, защото връзката ти с Бог не е нормална и ти не се отнасяш към Бог като към Бог, не разбираш делото Му и не Му се покоряваш истински. Поради това няма да можеш да придобиеш истинско знание за Бог. Бог говори и работи и както и да отдава кръвта на сърцето Си за теб, каквато и среда да нагласява за теб, всичко в крайна сметка е с цел да Го познаеш. Щом познаеш Бог, връзката ти с Него ще стане по-близка и по-нормална. Бог не действа без причина, а още по-малко си играе с хората от скука, и е нормално хората да не разбират как работи Той. Но те трябва да търсят истината и най-малкото да не отсъждат за Бог — това означава да си разумен човек. Както е казал Петър, независимо дали Бог се отнася с хората като с играчки и както и да се отнася Бог с тях, Той е винаги прав. „Ако Бог се отнасяше с мен като с играчка, как бих могъл да не бъда готов и склонен?“. Какво накара Петър да изрече тези думи? (Тези думи на Петър идват от опита му. Той е осъзнал, че каквото и да прави Бог, намеренията Му винаги са добри.) Понякога няма да възприемеш Божиите намерения, така че какво трябва да правиш? Трябва да чакаш, да ги търсиш и да се опитваш да ги разпознаеш. Макар че

Йов и Петър са живели в различни времена, имали са различно потекло, преживели са различни неща и са изричали различни думи, пътищата и начините им на практикуване са били еднакви и отношението им към Бог, когато са им се случвали различни неща, е било едно и също. Просто са използвали различен език, за да изразят тази идея. Но какво разбират хората от това? Че трябва да практикуваш покорство, докато търсиш и чакаш да видиш какво желае Бог. Не бъди нетърпелив. Правилно е преди всичко просто да имаш тази нагласа. Ако станеш прекомерно нетърпелив, когато нещо се случи, и не знаеш да търсиш истината, а само се оплакваш от Бог, тогава ще изпаднеш в беда. Някои хора казват: „Аз просто не разбирам! Защо Бог се отнася с нас така? Не мога да се покоря, ако Той се отнася с нас като с дяволи и сатани. Това е неразумно и неоправдано!“. Още ли заслужаваш Божието напътствие, когато човешкият ти ум, представи, фантазии, непокорство и неподчинение са се отприщили? Покорството не е просто да кажеш, че се покоряваш, или да проповядваш доктрина, или да изразиш известна решимост и да имаш малко самовъздържание. Не е толкова просто. Ако се покоряваш на Бог, в крайна сметка наградата ти ще бъде да имаш познание за Него, да разбираш ситуациите, които Той нагласява за теб, и да притежаваш истинско разбиране. Това означава, че ще разбираш Божието сърце и Неговите ревностни и грижовни намерения, и че Той се разочарова от некачествено желязо, което не става на стомана. Бог не иска да вижда как живееш в покварения си нрав — Той иска да избягаш от него. Затова е принуден да използва методи като съд и наказание, кастрене, упрекване и дисциплиниране, и то дотолкова, че изглежда сякаш Бог не проявява загриженост към твоите чувства, сякаш те заклеймява и наказва, или си играе с теб. Какво ще направиш тогава? Ако можеш да разгадаеш Божиите ревностни и грижовни намерения, дори когато Той постъпва по този начин, това е достатъчно — ти ще се покориш истински. Докато преминаваше през изпитания, Йов каза: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“. Какво беше неговото разбиране по въпроса? „Всичко, което имам, ми е дадено от Бог Йехова и Той може да ми го отнеме, ако пожелае, защото Той е Бог и има тази власт. Аз нямам право да откажа, защото всичко, което имам, е от Него“. Това разбра и преживя Йов. Каква беше решителността му тогава? „Аз трябва да разбирам Бог, да върша разумни неща и да бъда разумен човек. Всичко това ми е дадено от

Бог и Той може да ми го отнеме по всяко време. Не мога да се опитвам да споря с Бог за това — това би било да Му се опълчвам. Ако отхвърля Божиите постъпки, това ще нарани сърцето Му и аз няма да бъда истински добър човек, нито истинско сътворено същество, ако го направя“. Така практикуваше той тогава. Е, до какви резултати доведе тази практика? Всъщност истинският резултат не беше, че той стана по-богат или имаше повече добитък и овце от преди, нито че имаше по-красиви деца от преди. Това са просто неща, дадени му между другото по Божията благодат. Това, което Бог всъщност му даде чрез това преживяване, беше едно по-добро разбиране за Него, покорство, по-близка връзка с Него и по-голяма близост до сърцето Му. Йов беше способен да разбере всичко, което Бог правеше, и вече не говореше абсурдни или самонадеяни думи, или думи, които нараняват Божието сърце. Не е ли това смисълът да се освободиш от покварения си нрав? Сатана вече не може да те контролира. Ти вече не си под неговия контрол, а под контрола на Бог. Можеш да се покориш, каквото и да направи Бог, и принадлежиш на Него. Това беше състоянието, в което се намираше Йов тогава, и отношението, което имаше. Освен това Бог в крайна сметка му се яви, защото Йов постъпи така и навлезе в тази реалност. Божието явяване, независимо от формата му, задълбочи ли разбирането му за Бог? (Да.) Да, определено задълбочи разбирането му. Кое бихте казали, че е по-голямата благословия за човечеството в сравнение с благодатта, която Бог дарява — да чуете за първи път за Бог в легендите, да се уверите, че Той съществува, или да Го видите? (Да видиш Бог е по-голямата благословия.) Определено. Когато хората вярват в Бог, но не разбират истината, те все искат от Бог да ги защитава, да им дарява благодат, да ги издига над другите и да благославя цялото им семейство със сигурност и щастие. Те искат да могат да проповядват навсякъде, където отидат, и другите да им завиждат и да им се възхищават. Това искат хората, но те не осъзнават най-голямата благословия, която Бог иска да даде. Молят само за външна, материална благодат, но всичките им молби само ги отдалечават от Божието сърце. Те губят най-големия късмет и губят Божията благословия. Ако не можеш да придобиеш познание за Бог и не можеш да придобиеш истината, можеш ли да живееш в присъствието Му? Можеш ли наистина да се покориш на всички Божии подредби? Това е абсолютно невъзможно.

Процесът на прилагане на истината на практика и навлизането в истината реалност всъщност е процес на разбиране на самия себе си и на отърваване от покварения ти нрав. Той също така е процес на общуване с Бог лице в лице и опознаване на Бог. Казваш, че прилагаш истината на практика, но как така не познаваш Бог? Как така връзката ти с Бог не е станала по-близка? Казваш, че Му се молиш и откриваш сърцето си пред Него всеки ден. Тогава чувстваш ли се по-близо до Него в този момент? Чувстваш ли, че вярата ти в Бог е станала по-голяма? Чувстваш ли, че в този период си придобил по-голямо разбиране за Бог, че се оплакваш от Него по-малко, че не Го разбираш толкова погрешно и по-малко Му се опълчваш? Ако не наблюдаваш нито едно от тези неща у себе си и си същият като преди, то ти не си приложил истината на практика и си изгубил времето си, като само си напрягал сили. Никой не те кара да полагаш труд или да напрягаш сили, както и никой не ти пречи да прилагаш истината на практика. Това е твой личен избор и ти поемаш по пътя на полагането на труд. Ако хората не прилагат истината на практика и не се стремят към нея, няма какво друго да им се случи, освен да станат полагащи труд. За хората е особено трудно да прилагат истината на практика. Те не знаят как да се покоряват на Бог и винаги са доволни само да се трудят и да полагат труд. Когато най-сетне успеят да разберат няколко доктрини, не знаят как да приложат истината на практика. Вместо да направят това, те просто отново полагат труд и дори не го осъзнават. Поради това трябва от време на време да отделяш малко време, за да размишляваш, да се изследваш и да разговаряш с братята и сестрите си относно това, което си придобил в този период. Казваш: „У мен все още има много погрешни разбирания за Бог и не съм се справил с много от тях“. Някой друг казва: „Чувствам, че напоследък придобивам известно разбиране за Божието сърце. Добре е Бог да остави човечеството да страда. Преди се страхувах от страданието и исках да се скрия или да избягам, когато ме сполетеше страдание. Сега чувствам, че хората могат да се успокоят пред Бог и да не позволяват концентрацията им да се измества към външни въпроси едва след като са страдали малко. Страданието е добро, затова Бог винаги нагласява трудни ситуации, за да изпита и да облагороди хората. Усещам, че разбирам и чувствам донякъде Божията цел и Неговото ревностно и грижовно намерение. Всичко, което Бог прави, е добро!“. Така трябва да разговаряш.

Ще пожънеш ползи от общението. Ако няколко души се събират в свободното си време, за да клюкарстват, съдят или да говорят други неща, които предразполагат към спорове, те може да изглеждат така, сякаш говорят за вярата си в Бог или за житейските си преживявания, но ако сърцата им не са в мир, то те трябва да практикуват как да търсят истината и да се стремят към нея, и да се стремят да спазват Божиите изисквания. Ако винаги се стремиш към истината по този начин, Светият Дух ще работи в теб и ще те просветлява. Приеми истините, които нямаш, като бреме, към което да се стремиш, практикувай и преживявай, и се стреми към истината. Как трябва да прилагаш това на практика? Когато има неща, които не разбираш или не можеш да схванеш, трябва да търсиш и молиш за напътствие някого, който разбира истината. Ако винаги практикуваш така, ще можеш да разбереш повече от истината и ще придобиеш много. През повечето време вие не знаете как да разговаряте за истината, а се занимавате само с обсъждането на работата или все говорите за методи, а не за принципи. Това е отклонение, защото всъщност трябва да разговаряте по въпроси, свързани с истините принципи, когато говорите за работа. Това ще е от полза за навлизането ви в живота. След като сте разговаряли ясно по въпросите, свързани с истините принципи, ще имате път към навлизане в живота. Това е полезно за работата и изпълнението на дълга ви, както и за собственото ви навлизане в живота. Това не е ли най-доброто от двата свята? Трябва да разговаряте по чист и открит начин за преживяванията си във вярата в Бог, за да имате резултати и да постигнете навлизане в живота. Ако все клюкарствате или съдите, от това няма да има никаква полза за навлизането в живота и води дотам човек да пропилее шанса си за спасение чрез вяра в Бог. Да вярваш в Бог означава винаги да си съсредоточен върху прилагането на истината на практика. Колкото повече я прилагаш на практика, толкова по-големи са шансовете ти за спасение. Ако разбираш малко от истината, трябва да се стремиш към нея още повече. Само като придобиеш разбиране за истината и я прилагаш на практика, можеш да преживееш истинска промяна и да постигнеш по-голяма и по-сигурна надежда за спасение.

16 юли 2017 г.

ЗА ХАРМОНИЧНОТО СЪТРУДНИЧЕСТВО

Начинът, по който хората изпълняват дълга си в Божия дом, е напълно различен от начина, по който се правят нещата сред невярващите. Каква е разликата? Братята и сестрите заедно четат Божието слово и са свързани духовно. Те могат да живеят в хармония един с друг и да си казват това, което наистина им е на ума. Способни са просто и открито да разговарят за истината, да се наслаждават на Божието слово и да си помагат един на друг. Ако някой среща трудности, всички заедно търсят истината, за да разрешат проблема, те могат да постигнат духовно единение и могат да се подчинят на истината и на Бог. Невярващите са различни. Всички те си имат своите тайни, не общуват открито, пазят се един от друг и дори кроят интриги и си съперничат. В крайна сметка те се разделят, като си развалят отношенията, и поемат всеки по своя път. Най-голямата разлика между това да си в църквата и да си в невярващия свят е, че онези, които искрено вярват в Бог, могат да приемат истината. Независимо кой има проблеми или трудности, всички могат да общуват открито и да си помагат един на друг, и ако в някого се разкрие поквара, той може да бъде критикуван и кастрен, за да се покае. Ето какво означава да се обичаме. Всички хора са в равностойни отношения помежду си, а принципите, според които те се погаждат, са изградени върху основата на Божието слово. Ако някой разкрие поквара, говори неправилно или направи грешка, той може да общува открито. Когато всички търсят истината, помагат си един на друг и постигат разбиране за истината, се придобива пълно освобождаване и свобода. По този начин хората вече не се отчуждават един от друг, не си съперничат или не се пазят един от друг. Те освен това са способни да се насърчават един друг и да се обичат като един. Това е ефектът от Божието слово. Чрез църковния живот всички, които искрено вярват в Бог, разбират истината, отърват се от своята поквара, сътрудничат си хармонично със своите братя и сестри, изпълняват добре дълга си, живеят в хармония един с друг и живеят пред Бог.

Ако искате да изпълнявате дълга си добре и да удовлетворите Божиите намерения, първо трябва да се научите да си сътрудничите в хармония с другите. Когато си сътрудничите с вашите братя и сестри, задавайте си следните въпроси: „Какво е хармония? Дали речта ми е в хармония с тях?

Дали мислите ми са в хармония с тях? Начинът, по който правя нещата, в хармония ли е с тях?“. Обмисляйте как да си сътрудничите хармонично. Понякога хармонията означава търпимост и толерантност, но тя също така означава да отстоявате позициите си и да се придържате към принципите. Хармонията не означава да правиш компромиси с принципите, за да изгладиш нещата, нито да се опитваш да бъдеш „човекоугодник“ или да се придържаш към пътя на умереността — и със сигурност не означава да угаждаш на някого. Това са принципи. Щом веднъж схванеш тези принципи, ти, без да го осъзнаваш, ще говориш и постъпваш в съответствие с Божиите намерения и ще изживяваш реалността на истината, а по този начин лесно се постига единство. Ако хората живеят в Божия дом според своите философии за светски отношения и ако разчитат на своите представи, наклонности, желания, егоистични мотиви, на своите дарби и на интелигентността си, за да се разбират един с друг, това не е начинът да живеят пред Бог и така няма да са способни да постигнат единство. Защо е така? Това е така, защото когато хората живеят според сатанинските нрави, те не могат да постигнат единство. И тогава каква е крайната последица от това? Бог не работи върху тях. Ако хората без Божието дело разчитат на собствените си оскъдни способности и интелигентност, на незначителните си специални умения и на придобитите откъслечни знания и умения, тогава ще им е много трудно да бъдат оползотворени в Божия дом и ще им е много трудно да постъпват в съответствие с Неговите намерения. Без Божието дело не можеш да разбереш намеренията на Бог, изискванията на Бог, нито принципите на практиката. Няма да намериш пътя или принципите, по които да изпълняваш дълга си, и никога няма да знаеш как да постъпваш в съответствие с Божиите намерения, нито кои действия нарушават истините принципи и се противопоставят на Бог. Ако нито едно от тези неща не ти е ясно, просто ще спазваш правилата и сляпо ще ги прилагаш. Когато изпълняваш дълга си толкова объркан, със сигурност ще се провалиш. Никога няма да спечелиш Божието одобрение и със сигурност ще заставиш Бог да те отритне и ще бъдеш отстранен.

Когато двама души си сътрудничат, за да изпълняват даден дълг, те понякога ще спорят по някой принципен въпрос. Ще имат различни гледни точки и ще стигнат до различни мнения. Какво да се прави в такъв

случай? Не е ли това проблем, който възниква често? Това е нормално явление. Умовете, заложбите, прозренията, възрастта и опитът на всеки са различни и е невъзможно двама души да имат абсолютно еднакви мисли и възгледи и следователно много често се среща мненията и възгледите на двама души да се разминават. Няма нищо по-нормално от това. Няма нужда да се вдига много шум. Решаващият въпрос е как, когато възникне такъв проблем, да си сътрудничим и да търсим единство пред Бог и единомислие във възгледите и мненията. Какъв е пътят към обединяване на възгледите и мненията? Търси съответния аспект на истините принципи, не действай според собствените си или нечии други намерения, а търси Божиите намерения. Това е пътят към хармоничното сътрудничество. Само когато се стремите да откриете Божиите намерения и принципите, които Той изисква, ще можете да постигнете единство. В противен случай, ако нещата вървят по твоя начин, другият ще е недоволен, а ако нещата вървят по неговия начин, ще се чувстваш недоволен и ще ти е неприятно. Ти няма да си способен да видиш положението ясно, няма да пуснеш контрола и винаги ще си мислиш: „Това ли е правилният начин да се правят нещата?“. Няма да можеш да видиш кой наистина мисли правилно, а същевременно няма да желаеш да се откажеш от собствените си идеи. В такава ситуация трябва да се стремиш да откриеш истината и да търсиш кои са принципите и какво ниво изисква Бог. Щом откриеш нивата, които изисква Бог, разговаряй с другия човек. Ако след това той сподели с теб своите възгледи и знания, сърцето ти ще стане ясно и светло. Ще си помислиш: „Начинът ми на мислене е малко изкривен, малко повърхностен — неговият начин на мислене е по-добър, по-близък е до нормите, които Бог изисква, тъй че аз ще се откажа от своя начин на мислене, ще приема неговия и ще му се покоря. Нека го направим по неговия начин“. И след като си научил нещо от него, не ти ли е оказано благоволение? Той ти даде малко, а ти се зарадва на нещо наготово. Това се нарича Божия благодат и ти е оказано благоволение. Смяташ ли, че наистина само когато Светият Дух те просвети, получаваш благоволение? Когато някой има мнение или някакво просветление и го сподели с теб в общение, или нещо се прилага на практика според неговите принципи и виждаш, че резултатът не е лош, не печелиш ли нещо от това? В това се изразява благоволението. Сътрудничеството между братята и сестрите

е процес, в който нечии слаби страни се компенсират от чуждите силни. Използваш силните си страни, за да компенсираш недостатъците на другите, а те използват своите силни страни, за да компенсират твоите недостатъци. Ето какво означава да се компенсират нечии слабости със силните страни на други и да се сътрудничи хармонично. Само ако хората си сътрудничат в хармония, те могат да бъдат благословени от Бог, и колкото повече преживяват такива неща, толкова повече реалност придобиват, и колкото повече вървят по своя път, толкова по-светъл става той, а те се чувстват все по-спокойни. Ако не си сътрудничиш хармонично; ако винаги си в конфликт с другите и никога не си убеден от казаното от тях, а пък те не желаят да те слушат; ако се опитваш да пазиш достойнството на другите, но те не правят същото за теб и от това ти става неприятно; ако ги притиснеш в ъгъла заради нещо, което са казали, а те го запомнят и следващия път, когато възникне проблем, постъпят по същия начин с теб — тогава каква е същността на проблема? Не живеете ли според избухливостта си и не си ли съперничите един с друг? Не живеете ли според покварения си нрав? Ако така изпълнявате дълга си, изобщо няма да получите Божието одобрение, нито благословиите Му. Така Бог само ще ви отритне.

Трябва да си сътрудничите хармонично при изпълнение на дълга си. Само тогава ще постигнете добри резултати и ще отговаряте на Божиите изисквания. Какво е хармонично сътрудничество? Кое поведение не се определя като хармонично сътрудничество? Да речем, че вие си изпълнил дълга си и аз съм изпълнил своя. Всеки от нас е изпълнил дълга си, но не е имало мълчаливо разбирателство между нас, нито комуникация или общение. Изобщо не сме постигнали взаимно разбирателство. Дълбоко в себе си сме били убедени, че: „Аз изпълнявам дълга си, а ти изпълняваш своя. Нека не си пречим взаимно“. Това ли е хармонично сътрудничество? На пръв поглед може да изглежда, че между двама такива души няма спорове или разлика в мненията, че те, изглежда, не се месят в работата на другия, нито се ограничават помежду си. В духовен план обаче между тях няма хармонично сътрудничество. Те нямат мълчаливо разбирателство, нито ги е грижа един за друг. Всичко на всичко всеки от тях изпълнява своите задължения и полага индивидуални усилия без никакво сътрудничество. Добре ли е да постъпвате така? Може да

изглежда, че никой никого не следи, не възпира, не командва, нито сляпо се подчинява на някой друг, а това може да изглежда дори здравомислещо, но всъщност разкрива в тези хора някакъв покварен нрав. Всеки от тях се надпреварва да бъде герой, да бъде по-добър или да се представи по-добре от другите, следователно те не обичат, не се грижат и не помагат на никой друг. Има ли хармонично сътрудничество тук? (Не.) Без сътрудничество водиш самотна битка и правиш много неща недостатъчно съвършено или задълбочено. Това не е състоянието, което Бог иска да види у хората. Това не е угодно Нему.

Някои хора обичат да правят нещата сами, без да ги обсъждат с никого или да казват на никого. Те просто правят нещата както си искат независимо от мнението на другите. Мислят си: „Аз съм водачът, а вие сте Божиите избраници, значи трябва да следвате моя пример. Правете точно каквото казвам — така трябва да бъде“. Те не уведомяват другите, когато действат, и действията им не са прозрачни. Те винаги полагат усилия насаме и действат потайно. Точно като големия червен змей, който държи своя еднопартиен монопол върху властта, те искат винаги да заблуждават и да контролират другите, които смятат за незначителни и безполезни. Винаги искат да имат последната дума по проблемите, без да обсъждат или да общуват с другите, и никога не ги питат за мнението им. Какво мислите за този подход? Притежава ли той нормална човешка природа? (Не притежава.) Не е ли това природата на големия червен змей? Големият червен змей е диктатор и обича да действа тиранично. Не са ли хората с такъв покварен нрав потомци на големия червен змей? Ето така трябва да опознават себе си хората. Способни ли сте да постъпвате така? (Да.) Когато постъпвате по този начин, осъзнавате ли го? Ако го осъзнавате, значи все още има надежда за вас, в противен случай със сигурност сте в беда, а тогава не сте ли обречени? Какво да направите, когато не осъзнавате, че се държите така? (Имаме нужда от нашите братя и сестри, за да ни го посочат и да ни кастрят.) Ако първо кажете на другите: „Аз съм човек, който по природа обича да ръководи другите, и ви предупреждавам предварително да не спорите, ако и когато това се случи. Бъдете търпеливи с мен. Знам, че не е хубаво, и работя, за да се променя постепенно, така че се надявам да проявите разбиране. Когато постъпвам така, имайте търпение, съдействайте ми и нека заедно

се стремим да си сътрудничим в хармония“. Приемливо ли е да се действа така? (Не. В това няма разум.) Защо казвате, че в това няма разум? Човек, който казва това, няма намерение да търси истината. Те знаят много добре, че не е правилно да правят нещата по този начин, но продължават да го вършат, като през цялото време възпират другите и изискват от тях сътрудничество и подкрепа. В намерението им няма желание да практикуват истината. Те съзнателно вървят срещу истината. Бог най-силно ненавижда съзнателното нарушение. Само злите хора и антихристите са способни да постъпват така, а антихристите действат точно по този начин. Човек е в опасност, когато умишлено върви срещу истината и се съпротивлява на Бог. Това е да ходиш по пътя на антихристи. Тези индивиди не практикуват истината, а възпират и ги въвличат в деянията си, като се опитват да ги принудят да ги последват в похода им срещу истината и съпротивата срещу Бог. Не се ли противопоставят умишлено на Бог? Особено когато постъпват по този начин: те предварително осведомяват групата и искат хората да не са много строги с тях, а после принуждават всички да ги подкрепят. Като постъпват така, те проявяват още по-голяма лукавост. Думите им са чиста демонстрация на сила, ултиматум. Това, което имат предвид, е: „Слушай сега, аз не съм човек, с когото да се разправяш. Обикновените хора не значат нищо за мен. Искам само да командвам. По-добре никой да не се опитва да спори с мен — няма място за спорове! Това е мой проблем: щом ме карате да направя нещо, аз ще имам последната дума, и по-добре никой да не се опитва да ми сътрудничи — няма да се справиш, дори да искаш!“. Това разголване ли е? Не е. Това е начин на действие от името на Сатана, а не просто проблем с разкриването на покварения нрав. Те искат да имат пълна власт, да става това, което кажат, та да се изпълняват нарежданията им, така че всеки да прави това, което казват, а после да ги следва и да им се подчинява. Не е ли това дяволско проявление? Това не е просто еднократно разкриване на покварен нрав. Постъпките на антихристите са продиктувани от сатанинската им природа. Те вярват в Бог, ала идват в църквата, за да завземат властта. Намерението им е да се противопоставят на Бог, да поведат Божиите избраници по пътя на съпротивата срещу Него. Те са като водачите на разните там религиозни вероизповедания. Всички те имат същността на антихристи и като

Сатана всички искат да се поставят наравно с Бог. Ако някой от Божиите избраници види проявление на антихриста, как трябва да подходи? Трябва ли да им помага с любов? Избраниците трябва да разобличат антихристите и да ги разпознаят и да оставят другите да видят сатанинския им облик, а после да се отрекат от тях. Това е принцип, който Божиите избраници трябва да разбират и да схващат. Ако човек приеме проявлението на антихриста за разкриване на покварен нрав, моментно прегрешение, но продължава да е подведен от така нареченото „себепознание“ на антихриста и от предполагаемото му разкриване и разголване, и продължава да разговаря с него за истината, то той е абсолютен глупак и очевидно изобщо не е проницателен. Кажи Ми, когато такъв човек като антихриста разкрие своя покварен нрав, би ли могъл да се разкрие и да се разголи пред другите? Тези хора никога не се замислят и не познават себе си, когато правят нещо нередно, а разголването им е акт на подвеждане на хората, нищо повече от самооправдание. Човек трябва да разбира какво наистина означава да се разкриеш и да се разголиш. Ако кажат: „Имам лош характер, така че не ме предизвиквайте!“, това разголване ли е? (Не.) Те те предупреждават да не ги провокираш, иначе ще си имаш проблеми. Ами ако кажат: „В моята къща тежи моята дума. Дори родителите ми трябва да изпълняват каквото казвам. Такъв ми е характерът и просто ще трябва да ме извините, но нищо не мога да направя по въпроса. Родителите ми казват, че с големия талант идва и голяма раздразнителност, и затова ме оправдават.“? Това ли е да се разголиш? (Не.) Те твърдят, че хората с голям талант имат силен характер, затова трябва да им простиш. Ако кажат: „Такъв съм си от дете. Винаги става на моето. Стремя се към съвършенството и към това, което искам. Сега, когато вярвам в бог, съм много по-добре и проявявам търпимост към повечето неща, мога да се контролирам, но все още се стремя към съвършенството. Ако нещо не е идеално, то изобщо не върши работа, и аз не мога да го приема“. Това разголване ли е? (Не.) Тогава какво е? Те се хвалят и се перчат, за да накарат хората да им се възхищават, да казват на другите колко са страховити, точно както правят бандитите и гангстерите — просташки се перчат и демонстрират сила, когато се срещнат, сякаш казват: „Да не мислиш, че можеш да ми излезеш насреща? Ако го направиш, ще си имаш работа с юмруците ми!“. Не е ли

това самият облик на Сатана? Това е самият облик на Сатана. Начините да се разголиш са различни. Когато се разголват, антихристите се стремят да заплашват, сплашват и да предизвикват страх у другите. Те винаги искат да укротят останалите. Това е обликът на Сатана. Това не е нормално, просто разкриване. Как трябва да се разкриват и да се разголват хората, ако искат да изживеят нормална човешка природа? Като са откровени за разкриването на покварения си нрав, като позволят на другите да видят реалността на сърцето им, а после, според Божиите слова, да разнищят проблема, да проникнат в същността му и да се намразят и да изпитват неприязън към себе си от дъното на своето сърце. Когато се разголват, не трябва да се опитват да се оправдават или да се обясняват, а чистосърдечно да практикуват истината и да бъдат честни. Някои хора очевидно имат лош нрав, но винаги казват, че са раздразнителни. Това не е ли просто още едно оправдание? Лошият нрав си е лош нрав. Когато някой направи нещо неразумно или нещо, което вреди на всички, проблемът е в неговия нрав и в неговата човешка природа, но те винаги казват, че временно са си изтървали нервите или че са се ядосали малко. Те никога не разбират същността на проблема. Това наистина ли е саморазнищване и разголване? Първо, за да може човек да оцени проблемите и да се разнищи и разголи докрай, трябва да има честно сърце и искрено отношение, и трябва да говори за това, което може да разбере от проблемите на своя нрав. Второ, ако някой усети, че нравът му е нетърпим, трябва да каже на всички: „Ако отново разкрия подобен покварен нрав, чувствайте се свободни да ме предупредите за това и да ме кастрите. Ако не мога да го приема, не се отказвайте от мен. Тази страна на покварения ми нрав е много упорита и трябва да разговаряме за истината многократно, за да ме разобличите. С радост приемам всеки да ме кастри и се надявам, че всички ще ме надзират, ще ми помагат, за да не изпадам в заблуда“. Какво е това отношение? Това е отношение на приемане на истината. Някои хора се чувстват малко неудобно, когато са казали такива неща. Те си мислят: „Какво ще правя, ако всички станат и ме разобличат? Ще мога ли да го понеса?“. Да се страхувате ли, че другите ще ви разобличат? (Не.) Трябва да си смел, когато се изправяш пред това. Срамно е да се страхуваш, че ще те разкрият. Ако наистина обичаш истината, ще се страхуваш ли да

бъдеш унизен по този начин? Ще се страхуваш ли, че всички ще те кастрят? Този страх е проява на слабост, негативизъм и поквара. Всеки разкрива поквара, но същността на това как я разкрива е различна. Стига някой съзнателно да не прегрешава или причинява прекъсвания и смущения, тогава те разкриват покварата си по нормален начин и всеки ще може да се справи правилно с нея. Ако нечия планирана цел е да предизвиква прекъсвания или смущения, или умишлено да навреди на делото на църквата, тогава точно тези хора най-много ще се страхуват да не бъдат разкрити от другите, защото същността на този проблем е твърде сериозна и в момента, в който бъдат разкрити, те ще бъдат разкрити и отстранени. Този техен страх произлиза от гузна съвест. Независимо как Бог работи днес, всичко е с цел да пречисти хората от покварата им и да ги спаси. Ако ти си правилен човек и се стремиш да изпълняваш дълга си добре и да изпълниш Божието поръчение, повечето хора ще го разпознаят ясно. Те ще различат тези качества у теб. Освен това разобличаването и кастренето на хората не е, за да им създава проблеми. То по-скоро се прави, за да им помогне да разрешат проблемите си, за да могат да изпълняват дълга си добре и да защитават делото на църквата. Това е законно. Човек приема да го кастрят, за да може поквареният му нрав да бъде пречистен. Това също е отношението, което човек трябва да има, за да промени нрава си. Щом някой има такова отношение, той също трябва да намери подходящ път на практика и когато дойде време, е необходимо да страда. Когато има борба, хората трябва да се опълчат на плътта и да се отърват от оковите на своите суета, гордост и чувства. След като преодолеят пречките на плътта, нещата стават много по-лесни. Човек може да нарече това свобода и освобождаване. Такъв е процесът на практикуване на истината. Винаги има някакво страдание. Невъзможно е изобщо да не страдаш, защото плътта е покварена, а хората са суетни и горделиви и винаги следват собствените си интереси. Това са най-големите пречки за хората при практикуването на истината. Следователно е невъзможно да практикуваме истината, без да страдаме малко. Когато хората вкусят сладостта от практикуването на истината и изпитат истински мир и радост, те с готовност практикуват истината и за тях става по-лесно да се отрекат от себе си, да се опълчат на плътта и да тържествуват над Сатана. Така те са напълно избавени и свободни.

Каква атмосфера трябва да се развива в църковния живот? Атмосфера, в която, когато нещо се случи, да се обръща внимание на нещото, а не на човека. Понякога разногласията водят до кавги и обстановката се нажежава, но в сърцата няма отчуждение. Всичко е в името на промяната на нрава на хората и за доброто изпълнение на дълга. Всичко е, за да се практикува истината, за да се удовлетворят Божиите намерения. Между хората няма омраза. Това е така, защото опитите на всички да постигнат спасение са в ход. Всеки има един и същ покварен нрав и понякога, може би, някоя дума се оказва твърде груба или отива твърде далеч, или някой има лошо отношение. Хората не трябва да се сърдят на подобни неща. Ако все още не можете да разберете или да вникнете в проблема, има едно последно средство — молете се пред Бог и разсъждавайте върху себе си: „Ние вярваме и следваме един и същ Бог, така че каквито и спорове или различия в мненията да имаме, каквото и да ни разделя, ние сме единни пред Бог. Ние се молим на един и същ Бог, защо тогава да не превъзмогнем всичко?“. Ако обмисляте положението внимателно по този начин, няма ли да преодолеете тези възпирания? Каква е крайната цел, когато всичко е казано и направено? Тя е в това да си сътрудничим хармонично, да се стремим да удовлетворяваме Божиите намерения във всичко и да постигнем единство — единство на принципа, единство на целта и единство на намерението и източника на действие. По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Защо е така? (Хората имат покварен нрав.) Вярно е. Не е заради различията в темперамента, индивидуалностите или възрастта на хората или защото те произхождат от различни семейства, а защото имат покварен нрав. Това е първопричината. Ако всички можете ясно да видите първопричината, която се крие в покварения нрав на хората, можете да се справите правилно с проблема и ще го разрешите лесно. И така, трябва ли все още да обсъждаме подробно тук как да се справим с покварения нрав? Не. Чули сте толкова много проповеди, че всички знаете нещо за пътя, по който трябва да вървите, и всички имате някакъв опит в това отношение. Докато хората са способни упорито да търсят истината във всичко, за да разрешават въпроси, да разсъждават върху проблемите, които съществуват в тях, и да продължават да се отнасят справедливо към другите, тогава те ще могат да си сътрудничат в хармония. Докато хората са способни да приемат истината, не са надменни или самоправедни

и подхождат правилно към предложенията на другите, тогава те са способни да си сътрудничат и ако възникнат проблеми, е по-лесно да си сътрудничат, като търсят истината, за да ги разрешат. Стига някой да може да приеме истината и да разговаря открито, неговият партньор лесно ще се трогне и ще бъде способен да приеме истината. Тогава постигането на хармонично сътрудничество не е голям проблем и е лесно да се постигне целта за единство в сърцето и в ума.

5 септември 2017 г.

САМО ТОЗИ, КОЙТО ИЗПЪЛНЯВА ДОБРЕ ДЪЛГА СИ С ЦЯЛОТО СИ СЪРЦЕ, УМ И ДУША, Е ЧОВЕК, КОЙТО ОБИЧА БОГ

Дали човек наистина вярва в Бог, се разкрива чрез изпълнението на дълга му. За да определите дали някой се стреми към истината, наблюдавайте дали изпълнява дълга си принципно. При някои хора липсват каквито и да било принципи в изпълнението на дълга им. Те следват неотклонно собствените си влечения и действат безразсъдно. Не е ли това проява на нехайство? Не мамят ли те Бог? Замисляли ли сте се някога за последствията от подобно поведение? Вие показвате, че не проявявате внимание към Божиите намерения чрез изпълнението на дълга си. Вие сте безразсъдни и неефективни във всичко, което правите, и ви липсват искрена отдаденост и усилия. Можете ли да придобиете Божието одобрение по този начин? Много хора изпълняват дълга си с неохота и не могат да постоянстват. Не могат да понесат и най-малкото страдание, винаги считат, че им е нанесена голяма вреда, и не търсят истината, за да се справят с трудностите. Могат ли да следват Бог докрай, като изпълняват дълга си по този начин? Редно ли е да бъдат нехайни във всичко, което правят? Може ли това да е приемливо за съвестта? Измерено дори по човешките стандарти, такова поведение не отговаря на критериите — може ли тогава да се счита за изпълнение на дълга съгласно критериите? Ако изпълняваш дълга си по този начин, никога няма да придобиеш истината. Твоето полагане на труд няма да отговаря на критериите. Тогава как би могъл да придобиеш Божието одобрение? Много хора се страхуват от несгодите при изпълнението на дълга си, твърде мързеливи са и ламтят за физическо удобство. Никога не влагат усилия в усвояването на специализирани умения или в размишления върху истините в Божиите слова. Вярват, че като са нехайни по този начин, си спестяват неприятности, че не е необходимо да правят каквито и да било проучвания или да търсят съвети от другите, че не е необходимо да използват ума си или да мислят задълбочено. Изглежда, че това им спестява много усилия и физическо неудобство, а те все пак успяват да изпълнят задачата. А ако ги кастриш, те стават предизвикателни и спорят, като казват: „Не бях

мързелив или ленив, задачата беше изпълнена — защо се заяждаш? Не се ли опитваш просто да ми намериш кусури? Вече се справям достатъчно добре, като изпълнявам дълга си по този начин. Как така не си доволен?“. Смятате ли, че такива хора могат да постигнат по-нататъшен напредък? Те постоянно изпълняват дълга си нехайно и винаги си измислят оправдания. Когато възникнат проблеми, те отказват да позволят на когото и да било да ги посочи. Що за нрав е това? Не е ли това нравът на Сатана? Могат ли хората да изпълняват дълга си съгласно критериите с такъв нрав? Могат ли да удовлетворят Бог? Вие така ли изпълнявате дълга си? Външно изглеждате заети, сътрудничите си добре с другите, без да имате спорове. Никой от вас обаче не полага усилия за дълга си, не си блъска главата над него, не се тревожи за него. Никой от вас не губи апетита си или съня си, защото не е изпълнил добре дълга си. Никой от вас не търси истината и не се придържа към принципите, за да разрешава проблеми. Всички вие просто се плъзгате по повърхността, отбивате номера по един нехаен начин. Твърде малко от вас поемат истинска отговорност за дълга си. Независимо от възникналите трудности, не се събирате заедно, за да се молите искрено или да се изправите пред проблемите и да ги разрешите съвместно. Не се съобразявате с крайния резултат. Просто изпълнявате задачата само за да се окаже, че тя трябва да бъде преработена. Като изпълнявате дълга си по този начин, вие просто действате нехайно, а това не се различава от начина, по който невярващите хора вършат работата си. Това е отношението на човек, който полага труд. Като изпълнявате дълга си по този начин, вие не преживявате Божието дело, нито искрено отдавате всичко на Бог. Ако не промените този начин на мислене, накрая само ще се окажете разкрити и отстранени.

Какви несгоди понасяте с всяка задача, която поемате, с всеки проект, който осъществявате? Преживявали ли сте някога дни без добра храна, без добър сън, дни, в които сте жертвали почивка и храна? Преодолявали ли сте някакви лични трудности? Плащали ли сте някаква цена? Някои хора след като изпълнят дълга си, са толкова напрегнати, че не могат да спят през нощта. Защо не могат да спят? Защото считат, че им липсва истината, необходима за доброто изпълнение на дълга, и то става изнурително за тях. Стават неспокойни и чувстват, че ако не могат да изпълнят добре дълга си, това означава, че не са го изпълнили отдадено. Съвестта им

започва да ги терзае и да ги гризе. Докато другите се хранят, те се чудят: „Как мога да се справя по-добре? Миналия път отново допуснах грешка в същата област. Не проверих нещата както трябва. Какво трябва да направя по този въпрос? Не става дума просто да понеса кастренето, а за това, че не изпълнявам отговорностите си“. Виждат как другите се наслаждават на храната си, но самите те нямат апетит. Умът им винаги е зает с това как да изпълнят добре дълга си. Нима това не означава, че влагат сърцето си в него? Не е ли това полагане на усилия? (Да, така е.) Вие полагали ли сте някога такива усилия? Ако нямаш и най-малкото чувство за отговорност, ако можеш да вършиш погрешни неща или да действаш нехайно, без да изпитваш угризения на съвестта, без да осъзнаваш това, тогава как можеш да говориш за отдаденост? Просто не можеш. Ако Божият дом ти възложи дълг, който е с кратък срок и трябва да бъде изпълнен възможно най-скоро, как ще го изпълниш? Ако просто отбиваш номера, без да мислиш, без да проучваш, без да търсиш общение със знаещи хора, ако просто си губиш времето, тогава какво отношение заемаш към своя дълг? Просто говориш празни приказки, без да имаш искрено сърце. Какво означава да приказваш празни приказки? Означава, че това, което казваш, звучи хубаво, но е само за показ. То създава у хората лъжливо впечатление или умишлено ги подвежда, така че да си мислят, че страдаш, че си много внимателен и трудолюбив, докато в действителност изобщо не си вложил никаква мисъл в нещата. Ако наистина влагаш мисъл, ако влагаш сърцето си в това, ако си истински отдаден на дълга си, тогава трябва да действаш. Как трябва да действаш? Трябва да се заловиш за работа, да направиш проучване или да прочетеш повече за принципите на Божия дом. Или трябва да се консултираш със знаещи хора, които са опитни в тази област. Понякога ще си толкова зает, че няма да имаш време да се храниш, но докато си зает, все пак не трябва да забравяш да се молиш на Бог и да се уповаваш на Него. След като си намерил път напред и в общи линии си схванал принципите, е време да започнеш да работиш. Няколко дни по-късно ще си произвел нещо, което отговаря на критериите, и това ще е постижение. Ако не положиш такива усилия, а вместо това подходиш с нехайно отношение, след няколко дни може и да си способен да произведеш нещо, но какво ще бъде качеството му? На пръв поглед то може да изглежда приемливо, без очевидни недостатъци.

Но то няма да е никакъв шедьовър. Няма да е нещо, което е било прецизно измайсторено, а ще е груба изработка, нещо, което е предадено, след като е било изпълнено по нехаен начин. Може ли то изобщо да се счита за отговарящо на критериите? Накрая просто ще трябва да го преработиш, а няма ли това само да забави нещата?

Някои хора вършат нещата по груб начин. Те не влагат сърцето си в нищо. Имат нехайно отношение. Такива хора са лоши в сърцата си. Дали човек, който е лош в сърцето си, има някакво чувство за отговорност? (Не.) И обратно, човек без чувство за отговорност добър или лош е в сърцето си? (Лош.) Безотговорният човек е човек, който е лош в сърцето си! Той подхожда към всичко с нехайно отношение, не иска да поеме отговорност или да плати някаква цена, за да постигне резултати. Съгласно критериите ли е изпълняването на дълга ти с такова отношение? (Не, не е.) Има ли изисквани критерии за изпълнение на дълга ви съгласно критериите, когато става въпрос за време? Има ли изисквани критерии за изпълнението на дълга ви, когато става въпрос за отношението ви? Някои хора казват: „Имам собствени критерии. Първият е да не се изморявам, вторият е да не гладувам, а третият е да не се набивам на очи. Ако другите още не са дошли, не мога да отида по-рано. Няма да съм първият там. Ако другите все още изпълняват дълга си, ще помисля как мога да приключа и да си почина малко. Няма да търпя страдания, които другите не изтърпяват, и ще страдам само толкова, колкото другите могат да понесат. Ако всички правят нещо, ще го правя и аз. Но ако никой нищо не прави, тогава и аз няма да правя нищо“. Що за критерии са тези? (Това са лоши критерии.) Някои хора казват: „Ако съм в лошо настроение, ще отложа дълга си за известно време. Ще съкратя работното си време и когато ме накарат да свърша моята част, няма да бъда толкова инициативен. След това, когато съм в по-добро настроение, ще бъда по-ангажиран“. Какво мислите за тези критерии? (Не са добри. Работата им зависи от настроението им.) А има и други, които казват: „Ако всички се отнасят добре с мен и правят това, което искам, когато изпълнявам дълга си, и ако никой не ме кастри дори ако допусна грешка, това е добре и ще вложа около 70 процента усилия. Но ако някой ме критикува или изтъква грешките ми, вече няма да ми се иска да изпълнявам дълга си както трябва и просто ще се покрия“. Какво мислите за това отношение? (Лошо е.) Има и такива, които

казват: „Никой не може да изисква нищо от мен, когато става въпрос за изпълнението на дълга ми. Ще го изпълнявам само доброволно. Имам собствено достойнство и ако някой продължава да ме притиска да изпълнявам дълга си, като изисква ефективност, няма да го приема. Ако винаги казват, че не спазвам принципите, значи ми създават трудности и ми усложняват живота. Ако продължават да използват истините принципи на Божия дом, за да поставят изисквания към мен, тогава моят малък духовен ръст ще ми попречи да ги удовлетворя. Ще направя всичко по силите си, за да постигна това, което мога, но не ме принуждавайте, когато нещо е извън възможностите ми. Ако правите така, просто ще се откажа от дълга си и ще си тръгна, и ще се върна, когато спрете да ме принуждавате“. Какво е това отношение? (Лошо.) Нито едно от тези видове отношения не е добро — това е очевидно и всеки го знае. Тогава как всички вие изпълнявате дълга си? Проявявате ли някое от тези поведения? Вие сте невъздържани, своенравни, надменни и самоправедни, отказвате да изслушвате когото и да било, просто действате нехайно. Нямате сериозно отношение към нищо. Придавате си важност, когато имате и най-малкия талант, а когато нещо дребно не се получава според желанията ви, избухвате и се цупите, и не искате да работите повече. Винаги мислите да се откажете да изпълнявате дълга си. Случвало ли ви се е някога да постъпите по този начин? (Да.) Когато постъпвате по този начин, разговаряте ли помежду си и опитвате ли се да разрешите тези проблеми? Способни ли са хората да изпълняват добре дълга си при наличието на тези проблеми? Способни ли са да изпълняват дълга си според критериите и да удовлетворят Бог? Очевидно е, че не могат.

Какъвто и покварен нрав да разкрие човек, докато изпълнява дълга си, това е практически проблем и ще подкопае ефективното изпълнение на дълга му. Той трябва да потърси истината и да го разреши незабавно. Ако подобни практически проблеми останат неразрешени, те няма да изчезнат от само себе си, а ще се задълбочават с течение на времето. Какво означава, че ще се „задълбочават“? Означава, че ако този покварен нрав не бъде преодолян, той ще се намеси в твоето състояние и ще се намеси в състоянието на други хора. С течение на времето тези проблеми ще ти попречат да изпълняваш добре дълга си, да разбираш и практикуваш истината и да дойдеш пред Бог. Това не е незначителен

въпрос, а сериозен проблем. И с течение на времето оттук нататък в теб ще нарастват оплакванията и негодуванията в сърцето ти, представите и погрешните ти разбирания за Бог, предразсъдъците ти към другите, както и отчуждението ти от тях. Това със сигурност ще те отведе на погрешен път. Тези неща не могат да направят нищо друго, освен дълбоко да смутят човека, да го направят негативен и да го накарат да отбягва Бог. Защо е така? Защото такива неща като представите на хората и погрешните им разбирания са все негативни неща, все отрови на Сатана. Ако се натрупват дълго време в нечие сърце, те разяждат вярата на този човек и изчерпват неговото усърдие и неговата искреност. А без вяра и усърдие енергията на човека да изпълнява дълга си не намалява ли с времето? Когато човек не изпитва спокойствието и радостта от вярата в Бог и не чувства Божията благословия и напътствие при изпълнението на дълга си, той не може да събере сили в себе си и ще бъде контролиран от негативни неща като представи, погрешни разбирания, оплаквания и негативизъм. Когато човек се намира в едно от тези състояния, той не може да прави нищо друго, освен да полага усилия при изпълнението на дълга си, да се държи и да се справя, да прави всичко със силата на волята си — но не и да търси истината, за да се справи с него. По този начин човек не може да види Божието напътствие или Неговите благословии. А какво следва малко след това? Както и да изпълнява дълга си, той не може да намери неговите принципи. Просто действа, както си иска, с все по-малка увереност, и губи енергията да изпълнява дълга си. Някои хора казват: „Когато тъкмо бях започнал да изпълнявам дълга си, се чувствах доста развълнуван и просветлен и усещах, че Бог е с мен. В сърцето ми имаше радост, погледът ми проникваше във всичко и можех да върша всичко с лекота. След известно време обаче сърцето ми беше твърде далеч от Бог, в сърцето ми вече нямаше молитва и повече не можех да чувствам Бог“. Какво става в тази ситуация? Този човек боледува в сърцето си. И каква е тази болест? Това е покваренят нрав в него, който винаги се проявява и предизвиква смущения. Ако този покварен нрав не бъде преодолян, винаги ще възникват проблеми при изпълнението на дълга му, а когато те станат сериозни, те ще прекъсват и смущават работата на църквата. Ако човек иска да постигне изпълнение на дълга си съгласно критериите, трябва често да търси истината и да се справя със своя покварен нрав, да

полага усилия за справянето с покварения си нрав, трябва да е способен да страда и да плати цена, докато не се справи с покварения си нрав. Тогава той ще е способен да изпълнява дълга си безпрепятствено и свободно. Някои хора не могат да търсят истината, за да се справят с покварения си нрав. Те могат само да се въздържат с помощта на добротата и усърдието си, с помощта на човешката воля. Те могат да предотвратят само моментни разкривания на покварения си нрав. Но могат ли да разрешат проблема с покварения си нрав из основи? Ако човек не търси истината, той няма как да се справи с покварения си нрав, а ако живее в покварен нрав, няма как да приложи истината на практика и няма как да постигне изпълнение на дълга си съгласно критериите.

Дали човек, който е човекоугодник по природа, е истински добър човек? Какъв човек Бог смята за истински добър, който притежава истината? Преди всичко човек трябва да разбира Божиите намерения и да разбира истината. На второ място, човек трябва да е способен да прилага истината на практика въз основа на разбирането си за нея. Той е способен да се справя с нещата в себе си, които не са в съответствие с истината — със своите представи и фантазии, с предразсъдъците си спрямо другите и с погрешните си разбирания за тях и за Бог — в момента, в който ги открие. А когато живее в лоши или негативни състояния, е способен да направи обрат своевременно. Не се вкопчва в тези покварени неща. С други думи, когато този човек открие, че има проблем, той е способен да се изправи пред Бог, за да търси решение, както и да поддържа нормална връзка с Него. Такъв човек може да е слаб и непокорен и да проявява различни видове покварен нрав като надменност, самоправедност, изкривяване и измамност. След като се изследва и осъзнае тези неща обаче, той може да се справи с тях и да направи обрат своевременно. Какъв е този човек? Това е човек, който обича истината и я практикува. Как изглежда такъв човек в Божиите очи? В Неговите очи той е добър човек. Някои хора винаги държат на старите си представи, като упорито се придържат към личните си предразсъдъци и погрешни разбирания. Винаги изпълняват дълга си с негативни емоции, като напълно съзнават, че грешат, но все пак упорито се вкопчват в идеите си. Дори когато ги кастрят, те се съпротивляват и защитават, като казват: „Аз правя нещата по този начин. Няма да се откажа от моя начин. Мисля, че Божият дом се отнася несправедливо към това,

така че няма да разреша този проблем. Дори да говориш справедливо, няма да го приема. Думите ти не са истината! Казваш, че нямам правилно отношение към изпълнението на моя дълг, но не съм извършил никакво зло. Казваш, че съм нехаен при изпълнението на дълга си. Тогава какво трябва да правя, за да не съм нехаен? Достатъчно е да изпълнявам дълга си по този начин. Ако Бог не приема да изпълнявам дълга си по този начин, тогава Той не е справедлив и Неговата праведност също е фалшива“. Такъв тип човек приема ли истината? Това ли е отношението на онези, които приемат истината? Каква е разликата между човек, който говори по този начин, и невярващия? Какво мисли Бог за такъв човек? Какво е Божието отношение? (Той го ненавижда.) Не е ли това непримирим и непокорен човек? Въпреки че имаш поквари, Бог не ги помни. Бог не те отхвърля или осъжда, защото си покварено човешко същество, а защото много добре знаеш истината, но все пак умишлено се съпротивляваш и опълчваш срещу нея. Именно тази твоя нагласа наскърбява Бог, нея Той ненавижда и от нея се отвращава. Това е отношението на Бог. Такъв човек не е добър нито в очите на Бог, нито в очите на другите.

Ако вярвате в Бог и искате да получите Неговото спасение, трябва да изпълнявате дълга си добре. На първо място, в хода на изпълнението на дълга си трябва да възпитавате в себе си чувство за отговорност и да полагате максимални усилия. Когато Бог ви смята за добър човек, вие сте изминали половината път. Ако докато изпълнявате дълга си, сте способни да се стремите към истината и, независимо колко покварен нрав разкриете или с колко трудности се сблъскате, все още можете да търсите истината, за да ги преодолеете, и ако имате отношение на приемане и покорство, когато ви кастрят, тогава надеждата ви да постигнете Божието спасение ще бъде напълно непокътната. Да бъдеш смятан от Бог за човек, който се стреми към истината, е високо изискване, което ти вероятно все още не си способен да изпълниш. Липсват ти решимост и духовен ръст, а вярата ти е твърде слаба. Затова започни оттам да позволиш на братята и сестрите около теб да те смятат за добър човек и човек на място, за човек, който относително обича положителните неща, който обича справедливостта и праведността и който е относително порядъчен. Когато допуснеш грешки, ги коригирай. Когато разпознаеш непокорното си състояние, бързо направи обрат. Когато откриеш покварения си нрав, бързо потърси истината и

разговаряй в общение с другите. Щом придобиеш разбиране, тогава ще можеш да се покаеш. Като се стремиш по този начин, със сигурност ще постигнеш напредък. Първо, позволи на братята и сестрите да те смятат за добър и правилен човек, за човек, който има навлизане в живота. След това стъпка по стъпка се стреми да се превърнеш в човек, който обича истината и който се стреми към истината. Като прилагаш това на практика, ще ти стане по-лесно да придобиеш навлизане и ще бъде по-практическо да си поставяш такива изисквания. Преди всичко трябва да накараш братята и сестрите си да те признаят за добър човек. Какви са критериите за това да си добър човек? Първо, трябва да погледнеш изпълнението на дълга си. Колко изисквани нива трябва да бъдат постигнати при изпълнението на дълга ти? Трябва да си усърден, да си отговорен, да си готов да понасяш несгоди, да си готов да платиш цената и да си педантичен при справянето с делата си, а не да действаш нехайно. На малко по-високо ниво трябва да си способен да откриваш правилните принципи във всеки въпрос и да действаш съгласно тези принципи. Независимо кой говори, дори ако брат или сестра, на които най-малко се възхищаваш, изрази принцип, който е правилен и е съгласно истината, трябва да го изслушаш, да се опиташ да го приемеш и да се опиташ да се опълчиш на собствените си мнения и представи. Какво мислите за това отношение? (Добро е.) Лесно е да се говори за необходимостта да изпълняваш добре дълга си, лесно е да се каже, но в действителност е трудно да изпълняваш дълга си според критериите. Това изисква да платиш определена цена и да се откажеш от някои неща. Какво трябва да дадеш? На най-основно ниво трябва да вложиш известно време и енергия. Всеки ден трябва да отделяш повече време и да влагаш повече енергия от другите хора. Трябва да продължиш да работиш малко по-дълго и да влагаш малко повече усилия. Ако искаш да възпиташ в себе си чувство за отговорност и да изпълняваш добре дълга си, трябва постоянно да разсъждаваш как да го изпълниш правилно. Трябва да обмислиш с какви истини трябва да се въоръжиш и какви проблеми трябва да разрешиш. След това потърси истината чрез молитва, като изразиш въжделенията си пред Бог, и искрено се помоли на Бог, като поискаш от Бог да те просветли и напътства. Докато другите си почиват през нощта, трябва да прекарваш повече време в размисъл върху проблемите, които са възникнали, докато си изпълнявал дълга си през този

ден, и каква поквара си разкрил. Трябва да размишляваш над тези неща и да почиваш едва след като си намерил начин да продължиш напред, така че този ден да се окаже ползотворен, а не пропилян. Ако не обмисляш как да разрешиш тези проблеми, няма да си способен да се храниш или да спиш добре. Това е страдание, това е цената, която плащаш. Ще трябва да понесеш повече несгоди и да платиш по-голяма цена от другите, както и да вложиш повече време и енергия в стремежа към истината. Практическа ли е цената, която трябва да се плати? (Да.) Плащали ли сте такава цена преди? Някои сестри обичат да се разкрасяват, като прекарват поне един-два часа на ден в гримиране и оформяне на различни прически. Никога не жертват нищо при удовлетворяването на физическите си желания, винаги се открояват с ярка и красива фигура и се обличат безупречно. Но когато става въпрос за изпълнението на дълга им, те никога не се отнасят сериозно към него и не полагат никакви усилия. В какво се изразява липсата на усилия от тяхна страна? В отсъствието на искреност и загриженост при изпълнението на дълга им. Дори ако понякога остават до късно, то е само защото всички останали остават до късно, а не защото го искат или защото имат недовършени задачи и не могат да си тръгнат. Но те лично никога не са отделяли допълнително време или енергия, никога не са плащали допълнителна цена и никога не са понасяли несгоди при изпълнението на дълга си. Макар че са изпълнявали дълга си заедно с всички останали и са му отделяли същото време като тях, не е имало ползотворен резултат. Всичко е било свързано просто с нехайство и с отбиване на номера, но въпреки това те все още се чувстват доста нещастни вътрешно. Какво мислите за това отношение? Да изпълняваш дълга си с такова отношение отговаря ли на истината? Определено не. А вие как изпълнявате дълга си обикновено? Приемали ли сте го някога на сериозно? Като знаете, че ви липсва подобна решимост или отдаденост, като знаете, че изпълнението на дълга ви зависи единствено от волята и самовъздържането ви, и като осъзнавате, че има нещо нередно в тази ситуация, направили ли сте някакви промени? Какво трябва да се направи, за да се поправи положението? На първо място, трябва да платите цената. Понякога това означава да останете до късно, а друг път — да станете рано. Това е страданието на плътта. Освен това трябва да вложите повече мисъл и енергия, да мислите повече, да разсъждавате повече и да идвате

по-често пред Бог, за да се молите и да Го търсите, да посветите времето и енергията си на Бог, да отдавате всичко за Бог, да посветите това време и енергия за изпълнението на дълга си, за изпълнението на поръчението, което Бог ви е възложил, и за стремежа към истината. Не е ли това цената, която трябва да се плати, докато изпълнявате дълга си? (Да, така е.)

Какво най-много ви липсва при изпълнението на дълга ви? Бог е казал: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“ (Марк 12:30). Вие сте вложили само силата си, но не и сърцето, душата и ума си — не сте постигнали тези три аспекта. Вие знаете само да влагате сила при изпълнението на дълга си. Какъв тип е този човек в Божиите очи? (Полагащ труд.) Готови ли сте да бъдете полагащи труд? (Не.) Макар че не желаете да бъдете полагащи труд, вие все пак полагате труд, и то го правите неуморно. Това е пътят, по който вървите. Няма ли противоречие в това, че не сте готови да бъдете полагащи труд, но все пак доброволно полагате труд? Как се появи това противоречие? Това е така, защото хората поемат по погрешния път. Пътят, който избираш, определя крайната ти цел. С други думи, жънеш това, което си посял. Ако избереш пътя на полагането на труд, крайният резултат е да станеш полагащ труд. Понеже винаги желаеш да получаваш благословии, като полагаш усилия, и не си готов да търсиш истината и да се справяш с нещата съгласно принцип при изпълнението на дълга си, за да изпълниш дълга си съгласно критериите. Понеже не си готов да обичаш Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум при изпълнението на дълга си, а се задоволяваш с това просто да влагаш сила, тогава резултатът е такъв, че ставаш полагащ труд. Тук няма противоречие. В сърцата на полагащите труд обаче възникват противоречия. Какви противоречия? Хората не са готови да бъдат полагащи труд, но не са готови и да се стремят към истината или да се стремят към любовта на Бог. Все още жадуват за благословии. Ако чуят, че са полагащи труд, не искат това и си мислят: „Дали не се опитват да ме унижат и омаловажат? Не е ли това вид предразсъдък? Положих толкова много усилия и изхабих толкова много от силите си. Как изобщо е възможно да бъда полагащ труд?“. Но това е правилно. Ти изобщо не практикуваш никаква истина. Задоволяваш се единствено с полагането на усилия и това те прави полагащ труд. Не си мисли, че изпълнението на дълга ти е свързано само

с влагането на малко усилия. Не можеш да изпълняваш дълга си добре, ако не го правиш с цялото си сърце. Да действаш от цялото си сърце, означава да даваш цялото си сърце, цялата си душа и всичкия си ум. Трябва да се стремиш да достигнеш този критерий. „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Това твърдение е приложимо в своята цялост към изпълнението на дълга. Ако си истински вярващ в Бог, трябва да изпълняваш добре своя дълг с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Тогава в Божиите очи ти ще бъдеш считан за добър човек. Как трябва да се оценява човек, който е добър в Божиите очи? От каква гледна точка трябва да бъде оценяван той? (От гледна точка на изпълнението на дълга.) Той трябва първо да бъде оценяван от гледна точка на изпълнението на дълга, на отношението и възгледа му при изпълнението на дълга му, на намерението и целта му, дали има истините принципи при изпълнението на дълга си и какви резултати може да постигне, като се справя с проблемите. Като оценяваме тези аспекти, можем да определим дали някой обича истината, дали се стреми към истината и дали е честен човек в Божиите очи, дали е човек, когото Бог обича. Това са най-преките принципи и критерии за оценката на даден човек. Разбирате ли това? Имате ли решимостта да се стремите към истината и да станете Божия народ? Не се задоволявайте само с това да полагате усилия, за да изпълнявате дълга си. Трябва да се стремите към истината и да отговаряте на Божиите изисквания. Само това е съобразено с Божиите намерения. Ако се задоволявате само с полагането на усилия, това изисквано ниво е твърде ниско. Изпълняването на дълга не означава изпълняване на прости задачи, които могат да бъдат свършени с малко усилия. Задачите, които изискват технически експертни познания, не могат да бъдат изпълнени добре без необходимите експертни познания. По-специално дългът в Божия дом включва свидетелстване за Бог и то не може да бъде изпълнено, ако ви липсва истината. Ако не изпълнявате дълга си съгласно истините принципи, не можете да постигнете желаните резултати в свидетелстването за Бог. Следователно за да изпълняват добре дълга си, хората трябва да разбират истината и да схващат принципите. Ако човек не обича истината, а просто иска да положи малко усилия, за да спечели Божиите благословии, подобен начин на мислене е несъстоятелен. Ако не изпълниш дълга си по

начин, който отговаря на критериите, Бог няма да използва човек като теб. Бог ще те отстрани, защото стандартът за Божието спасяване на хората е те да са способни да изпълнят дълга си по начин, който отговаря на критериите, а не да полагат труд. Ако ти като полагащ труд изпитваш някакво неудобство от това в сърцето си, в действителност Бог също е натъжен и огорчен заради теб. Ти наистина нямаш никакво разбиране за Божието сърце. Бог би ли платил такава висока цена, за да спаси група полагащи труд? Категорично не. Бог желае да усъвършенства група от хора, които Го познават и се съобразяват с Неговите намерения. Дали полагащите труд притежават истината и живота? Струва ли си Бог да спасява полагащи труд? Това знак ли е, че Бог придобива слава? Дали само полагането на труд е свидетелство за Бог? Да си полагащ труд не означава, че свидетелстваш за Бог. Това не е пътят, по който хората трябва да вървят. Някои може да кажат: „Готов съм да полагам труд за Бог. Независимо колко усилия се изискват, готов съм да дам всичко от себе си. Ще вложа 100 процента усилия вместо 80 процента. Вече съм дал всичко по силите си, макар че заложбите ми са малко недостатъчни и не разбирам истината. Бог познава сърцето ми и би трябвало да ме одобри, нали?“. Съобразено ли е това твърдение с Божиите изисквания? Бог одобрява онези, които изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите, онези, които изпълняват дълга си с цялото си сърце, с всичкия си ум, с цялата си душа и с всичката си сила. Ако просто упражняваш сила, без да влагаш сърцето си в това, значи не си изпълнил дълга си с цялото си сърце. Можеш ли да практикуваш истината без цялото си сърце? Можеш ли да управляваш делата си въз основа на принцип? Ако влагаш само сила, без да влагаш цялото си сърце, тогава можеш да бъдеш само полагащ труд. Могат ли полагащите труд да спечелят Божието одобрение? Това е невъзможно. Какво изисква Божието слово за изпълнението на дълга? („Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“.) Това се отнася до истината, до истините принципи и до принципите на практикуване. Какви са принципите на практикуване? Те са това, което трябва да правиш в живота си и при изпълнението на дълга си, твоят път на практикуване, посоката и целта на твоя живот. Запечатайте в паметта си думите „да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с

всичката си сила“ като свой девиз. Във всичко, което правите, използвайте тези думи, за да оценявате себе си. Запитайте се: „Кои от тях съм постигнал? Кои от тях все още не съм постигнал? Какво е моето вътрешно състояние? Има ли някакво непокорство? Някакъв егоизъм? Търгувам ли или договарям ли условия с Бог? Непримирим ли съм? Има ли в мен някакъв елемент на негативност или отпуснатост? Действам ли нехайно?“. Когато издълбаеш в сърцето си думите „да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“, ти запомняш тези Божии слова, тези слова на истината в сърцето си. Каква е целта на това да ги пазиш в сърцето си? Целта не е да ги казваш, за да ги чуят другите, а за да коригираш собственото си състояние, да регулираш поведението си и да се ръководиш от тях във всяко свое действие. Например, ако има нещо, което не знаеш как да направиш, бързо помисли какво казва Божието слово и си кажи: „Бог каза да го направя с цялото си сърце, така че как мога да го направя с цялото си сърце? Някой друг разбира това по-добре от мен, така че трябва да го попитам и да разговарям с него“. След общението се моли и се изследвай, за да видиш дали нямаш погрешни намерения. Ако нямаш никакви лични цели или егоизъм и си сигурен, че това, което правиш, е съобразено напълно с истината, и ако станеш способен да практикуваш истината, тогава сърцето ти ще бъде спокойно, което показва, че си действал от цялото си сърце, т.е. във възможно най-голяма степен. За да постигнеш всеотдайност, трябва да търсиш истината в сърцето си, да разсъждаваш над Божиите слова, да се молиш на Бог и да бъдеш в общение с Него. Това е въпрос, свързан със сърцето. Когато сърцето ти се доближава до Бог, винаги съзерцава истината и се стреми към нея, тогава ти си човек, който живее пред Бог. Щом направиш нещо от цялото си сърце, то естествено след това ще го направиш с всичкия си ум, с цялата си душа и с всичката си сила. Думите „да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“ ще станат твоя реалност.

Защо е казано, че Божието слово е светило, което води хората? Защото Божието слово не се произнася напразно, а се произнася, за да се справи с истинските проблеми на хората. То не е теория, високопарна реторика или разискване. Божието слово е предназначено за теб, за да го използваш и да го прилагаш на практика. Когато се сблъскаш

със ситуация, в която нямаш път напред и не знаеш какво да направиш, може да си припомниш какво действие изисква от теб Божието слово. Като разсъждаваш за Божието слово, ти намираш начин, разбираш смисъла на Божието слово и след това пристъпваш към прилагането му на практика според Божиите намерения. След като го приложиш на практика, получаваш потвърждение и откриваш, че благодарение на това действие изпитваш спокойствие и радост в духа си, а другите хора също получават духовно извисяване. В процеса на прилагане на Божието слово на практика придобиваш просветления и преживявания и започваш да разбираш определени неща. Какво разбираш? Разбираш какво има предвид Бог, като изрича тези слова и кара хората да действат по определен начин. Когато откриеш принципите на практикуване, които стоят в основата на всичко това, ти откриваш източника и значението на Неговите слова. Това е разбирането на истината. След като си разбрал истината, ти вече не си объркан, не си толкова невеж и вече не си плах, когато вършиш нещо. Какво означава да не си плах? Означава, че когато се сблъскаш с трудности, си способен да потърсиш истината, знаеш как да ги преодолееш и изцяло имаш път напред. Какво означава да имаш път напред, когато прилагаш Божието слово на практика? Означава, че разбираш принципите на практикуване на Неговото слово, възприемаш ситуациите, за които се отнасят Неговите слова, и знаеш как да ги прилагаш на практика. Защо се казва, че Божието слово е животът и пътят на човешките същества? Защото Божието слово може да бъде животът на хората и само Неговото слово, само истината може да поведе хората по правилния път в живота. Божието слово е ясно и лесно за разбиране. То е дадено, за да могат хората лесно да разбират и да приемат истината. Когато хората са способни да признаят и да приемат истината, те несъзнателно се оказват на правилния път в живота. Някои от Божиите слова може да изглеждат прости или лесно разбираеми, но всички те са напътствия за това как да живеем, как да се справяме с различни ситуации и как да преодоляваме трудностите. Това е истината. Тя може да се превърне в твоя път, да ти предостави мъдрост, принципи и път на практикуване, когато се сблъскаш със ситуации. Ако имаш път при изпълнението на дълга си или по други въпроси, ако можеш да действаш принципно и да разбираш Божиите намерения, означава ли това, че разбираш истината?

(Да.) Това означава, че разбираш истината и че разбираш Божието слово. Не е нужно полагащите труд непременно да разбират Божието слово. Те просто трябва да полагат усилия. Следователно полагането на труд е проста задача. Някои хора не са добри дори в това да полагат труд, да не говорим колко лошо се представят тези хора! Какво означава, че се представят зле? Това означава, че не могат да се справят правилно дори със задачата да полагат труд, не могат да влагат добри усилия и винаги са пакостливи, винаги предизвикват смущения, винаги са негативни и отпуснати. Винаги трябва да ги придумват и надзирават. Изпълнението на дълга на такива хора не отговаря на критериите и те не покриват стандарта за това да си човек. А вие по кой път възнамерявате да поемете? В какъв тип човек възнамерявате да се превърнете? Дали ще се стараете да бъдете отлично полагащ труд човек, или ще се стремите да бъдете човек, който изпълнява дълга си с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум? (Да бъда човек, който изпълнява дълга си с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.) Това е нещо добро и е правилна цел. Не желаете да бъдете полагащи труд, не желаете просто да полагате усилия. Тогава трябва да се стремите към истината! Кои най-важни истини трябва да разбирате, когато се стремите към истината? Това зависи от трудностите, с които се сблъсквате, и е изключително важно първо да се справите с непосредствените проблеми. Понастоящем по-голямата част от хората се съсредоточават върху стремежа към истината и изпълнението на дълга си, а истината за изпълнението на дълга е изключително важна. Щом можеш да изпълниш дълга си според принципите, ще почувстваш спокойствие и сигурност в сърцето си. А ако можеш да опознаеш и Божието дело, да преживееш Неговото дело и да се справиш с някои от своите видове покварен нрав, тогава ще вкусиш сладостта от следването на Бог и ще ти е по-лесно да вървиш по пътя на стремежа към истината. Ключовият въпрос в следването на Бог и в това да Му се покориш е да изпълниш дълга си правилно. Божието слово казва: „Вие ще изпълните дълга си с цялото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Това твърдение не е ли истината? Ако можете да потвърдите, че това твърдение е истината, тогава трябва да вложите усилия при изпълнението на дълга си. Колкото повече разбирате истината при изпълнението на дълга си, толкова по-принципно и ефективно ще бъде изпълнението му. Ако изпълните дълга си по начин,

който отговаря на критериите, ще имате не само спокойствие и радост в сърцето си, но и истинска вяра. Това е резултатът от следването на Бог и от изпълнението на дълга ви. Абсолютно вярно е, че пътят на следването на Бог става все по-светъл, когато вървите по него. Затова изпълнението на дълга ви е най-смисленото нещо, което трябва да направите. Ако полагаш усилия да се стремиш към истината в съответствие с Божиите изисквания, значи си тръгнал от правилното място. Като се стремиш в тази посока, постепенно ще видиш резултати и ще стигнеш до това да имаш човешко подобие. Постепенно отношението ти с Бог ще става по-близко. Когато се сблъскаш с изпитания и мъки и се почувстваш малко негативен или слаб, и когато възникнат някои представи и погрешни разбирания, лесно ще потърсиш истината, за да се справиш с тези въпроси, и те вече няма да бъдат съществени проблеми.

Повечето от вас живеят в държави с демократична система за разлика от братята и сестрите в църквата в континентален Китай, които са подложени на преследване и понасят несгоди. Да водите удобен живот не е непременно нещо добро за вас. Може да ви се наложи да положите известни усилия в стремежа към истината, а понасянето на несгоди и плащането на цената при изпълнението на дълга ви може да бъде малко трудно. Хората, израснали в условията на демократична и свободна система, нерядко имат недостатъка да са самоугаждащи си. Те не позволяват на другите да ги критикуват или упрекват. Имат относително повече свобода и откритост в мисленето си. Винаги изискват лично пространство, свобода, винаги искат да преследват всяко свое желание и винаги изискват всякакви неща, свързани с удоволствията на плътта. Ако не сте готови да се избавите от тези неща, ще ви бъде трудно да се освободите от състоянието и положението само да полагате усилия, без да се стремите към истината. Постоянното наблягане на самостоятелността и личното пространство ще ви донесе неприятности. Трябва да говориш за истината, за Божиите слова и за това, което е положително и което е правилният път в живота. Макар че свободата, демокрацията и независимостта са добри и са прогресивни обществени системи, те не са истината. Те са просто прогресивни идеи и системи в този мрачен и зъл свят. Те са системи, които са относително подходящи за човешкото оцеляване и които отстояват човешките права. Те изобщо не са истината и

вие трябва ясно да съзнавате това. Не си мислете: „Роден съм в такава обществена система, затова имам тези права. Мога да мисля, да казвам и да правя каквото си искам и никой не може да ми се меси. Това е мое човешко право, правото, дадено ми от обществото и от моята държава“. Ако смяташ това за върховната истина, то ще ти донесе неприятности. Могат ли тези мисли да докажат, че притежаваш истината? Откъде идват тези неща? Те идват от хората и произтичат от поквареното човечество. Те не са Божиите слова, а още по-малко са истината, която Бог изисква от хората да притежават. Ако се отнасяш към идеята за демокрацията и свободата като към истината, а в Божия дом се съсредоточаваш само върху стремежа към свобода и отказваш да бъдеш въздържан, като действаш безразсъдно при изпълнението на дълга си, тогава ще се сблъскаш с неприятности. Ще бъдеш ли възприемчив към истината, ако имаш такива мисли? Ще си способен ли лесно да практикуваш истината? Ще си способен ли все още да следваш истински Бог? Следването на Бог изисква разбиране на истината, разбиране за това как да се покоряваш и как да се подлагаш на ограниченията на истината. Не можеш да действаш самоволно. Ако се стремиш към демокрация и свобода, не можеш да навлезеш в истината реалност. Няма да станеш последовател на Бог, нито ще считаш себе си за човек, който следва Христос. Това ще ви донесе неприятности и това е трудността, с която се сблъсквате. Хората имат определени представи и фантазии, определени традиционни културни възгледи и идеи, лансирани от обществените течения. Те са създадени от социалния произход и от средата. Ако не виждате същността и сериозността на тези въпроси и винаги се отнасяте към изпълнението на дълга, вярата в Бог и даденото ви от Бог поръчение от гледната точка на човешките права и свободи, тогава никога няма да вървите по правилния път и няма да навлезете в правилния път на вярата в Бог. Хората в континентален Китай сега живеят под мрачния плащ на авторитарното управление и не притежават никакво чувство за превъзходство. Те са родени с навика да понасят несгодите и да постъпват като трудолюбиви волове и този вид социален произход и среда формират житейските им навици или принципи на постъпване. От друга страна, хората, които живеят в демократични и свободни държави, нямат такива идеи. Те не искат да бъдат ограничавани, смятат, че това е потискащо, и желаят да

се освободят от всякакви ограничения или правила. Когато дойдат в Божия дом, те дори искат да се освободят от административните системи, от работните разпоредби и от правилата на църквата. Те не искат да бъдат ограничавани. Те отказват да бъдат кастрени от когото и да било и отхвърлят всякаква критика. Те отказват да бъдат малко по-заети с работа или да изтърпят мъничко умора. Това ще им донесе неприятности! Това не е поведението, което трябва да има един християнин, нито е поведението на един добър войник на Христос. За благоприличието на светиите винаги се е говорило в Епохата на благодатта. Дали то е приложимо и сега? Категорично да! Това е нещо положително, което е приложимо навсякъде и по всяко време. Нека първо дори не говорим за подобието, което трябва да има сътвореното човечество и което е най-основното изискване, поставено от Бог на човека. Просто помисли, дали като християнин не трябва да имаш благоприличието на християнин? Ако го нямаш, значи не си достоен да бъдеш последовател на Бог и Бог не те признава. Ако искаш да следваш Бог, независимо дали искаш да бъдеш сътворено същество, или просто обикновен човек, трябва да живееш като човешко същество. Сърцето ти трябва да бъде представено пред Бог. Можеш да кажеш: „Боже, ето как планирам да Те следвам. Това е моята воля и моята цел. Съобразена ли е тя с Твоето намерение?“. Или може би не го казваш директно на Бог, но можеш да приемеш Божията внимателна проверка и тайно да се решиш, като позволиш на Бог да наблюдава какво правиш след това. Независимо от държавата или от социалната среда, в която си роден, сега, когато следваш Бог, вече не принадлежиш към тази държава или към тези хора. Ти си последовател на Бог, ти си вярващ в Бог, ти си член на Божия дом. Трябва винаги и във всеки аспект да се считаш за човек на Божия дом, за последовател на Бог. Трябва да се стремиш да бъдеш добър войник на Христос, като оценяваш себе си спрямо критериите на светците. Ако постоянно казваш: „Аз съм кореец“, „Аз съм тайванец“, „Аз съм американец“, „Всички ние имаме свой начин на живот“, тогава дали все още си последовател на Бог? Гледната ти точка е неправилна. Тя очевидно принадлежи към невярващите. Това са неверници! Ако си неверник, каква работа имаш да се мотаеш в Божия дом? Опитваш се да се преструваш на християнин ли? Тук няма място за преструване. Опитите да се впишеш са абсолютно безполезни. Ако

си християнин, трябва да приемеш истината и да изпълняваш добре дълга си. Ето какво означава да следваш Бог. Ако не можеш да изпълняваш добре дълга си, няма значение от коя държава идваш. Бог няма да те признае. Независимо от националността, онези, които вярват в Бог, трябва да изпълняват добре дълга си и да приемат истината. Ето какво означава да следваш Бог. Ако претендираш, че вярваш в Бог, но не приемаш истината и не изпълняваш дълга си, значи си неверник, точно като невярващите. Не си нито това, нито онова. Хората, които не са нито това, нито онова, трябва бързо да бъдат изчистени от Божия дом, този тип хора са нежелани в Божия дом. Ако се считаш за човек от царството, тогава трябва да се придържаш към критериите на хората от царството. Ако кажеш: „Какви хора от царството? Аз съм гражданин на демократична държава. Имам достойнство и човешки права. Трябва да предявяваш изисквания към мен според стандартите на демократичната държава. В противен случай не може да има дискусия!“. Съжалявам, но това е Божието царство, а не царството на Сатана. Бог иска Своя избран народ, народа на царството. Разбираш ли? (Да, разбирам.) Ако вярваш в Бог и Го следваш, трябва да се вслушваш в Неговите слова. Ако кажеш: „Мога да следвам Бог, но ми е нужна свободата да избирам. Харесва ми да слушам какво казват хората, да слушам за това, което ми харесва, и да следвам тези, които предпочитам. Не ми се месете. Приоритет за мен е да се подчинявам на политиките и правилата на моята държава. Това е най-важното нещо. Не мога да дам приоритет на това да се покорявам на Божиите слова, на истината. За мен моята държава и националност са на първо място, а истината е на второ или на трето място. Мога да я приема или да я отхвърля“, тогава какво е отношението на Бог към такъв човек? Е, съжалявам, но трябва да напуснеш Божия дом! Божият дом не се нуждае от човек като теб. Ти не следваш Бог, ти не си човек от небесното царство. Ти си гражданин на света, а Бог не говори на хора като теб, нито спасява хора като теб. Такива хора не могат да изпълняват дълга си като сътворени същества. Трябва да напуснеш възможно най-скоро — колкото по-скоро, толкова по-добре!

Някои хора се покланят на известни и изтъкнати личности. Винаги се съмняват дали Божиите слова наистина могат да спасят хората и винаги вярват, че само думите на известните и изтъкнати личности

имат тежест и харизма. Винаги си мислят: „Вижте колко впечатляващ е държавният ни глава! Вижте какво великолепие, какво зрелище и величие има в нашите национални събрания! Може ли божият дом изобщо да се сравнява с тях?“. Това, че можеш да кажеш такова нещо, показва, че си невярващ. Не можеш да видиш ясно злото на политиката или мрака на една нация, или покварата на човечеството. Не можеш да видиш, че в Божия дом цари истината, и не можеш да видиш или да разбереш какво показват свидетелствата за преживяване на Божиите избраници. Божия дом притежава истината и толкова много свидетелства, и всички Божии избраници се пробуждат и променят, всички те започват да преживяват Божието дело и да навлизат в истината реалност. Можеш ли да видиш бъдещата гледка на Божиите хора, които Му се покоряват и Му се покланят? Това е отвъд твоето въображение. Всичко, което има Божият дом, е сто пъти, хиляда пъти по-добро от света, а в бъдеще всичко, което има Божият дом, може само да продължи да става все по-обичайно, по-правилно и по-съвършено. Всички тези неща се постигат постепенно и те са това, което Божието слово ще осъществи. Всички Божии избраници са избрани от Него и са предопределени от Него, така че със сигурност те са много по-добри от хората на света. Ако някой не може да види тези факти, не е ли сляп? Някои хора винаги смятат, че светът е страхотен, и дълбоко в себе си се покланят на известните и изтъкнати личности по света. Не се ли покланят на дяволи и сатани? Вярват ли тези известни и изтъкнати личности в Бог? Дали те са хора, които се покоряват на Бог? Имат ли богобоязливи сърца? Приемат ли истината? Всички те са зли демони, които се съпротивляват на Бог — нима наистина не виждаш това? Защо вярваш в Бог, след като се покланяш на известните и изтъкнати личности по света? Как наистина възприемаш всички слова, които Бог изразява? Как възприемаш Божието върховенство над всичко? Някои хора не просто не се боят от Бог — те дори нямат ни най-малко уважение към Него. Не са ли те неверници? Не трябва ли от такива хора да се поиска да напуснат веднага? (Трябва.) А ако не напуснат, какво трябва да се направи? Побързайте да ги изгоните, премахнете ги. Неверниците са като мръсни мухи, те са твърде отвратителна гледка. Божият дом се управлява от истината и от Неговите слова, и действията се предприемат според истините принципи. Такива хора трябва да бъдат премахнати. На думи

те казват, че вярват в Бог, но в сърцето си гледат на Божия дом отвисоко и презират Бог. Искате ли такива неверници да бъдат сред вас? (Не.) Затова те трябва веднага да бъдат премахнати. Колкото и да са образовани или способни, трябва да бъдат премахнати. Някои хора питат: „Това не е ли лишено от любов?“. Не, това означава да се действа съгласно принципите. Какво имам предвид под това? Че независимо колко голям е духовният ти ръст, независимо колко силна е решимостта ти да се стремиш към истината или дали вярваш в Бог, едно нещо е сигурно: Христос е истината, пътят и животът. Това е неизменно завинаги. Това трябва да е твоята скала, най-солидната основа на твоята вяра в Бог. Трябва да си сигурен в това и да нямаш съмнения за него в сърцето си. Ако се съмняваш дори в това, ти си непригоден да останеш в Божия дом. Някои хора казват: „Нашата нация е велика, а нашата раса е благородна. Нашите обичаи и култура са несравнимо благородни. Не е нужно да приемаме истината“. Не е ли това гласът на неверниците? Това е гласът на неверниците и такива неверници трябва да бъдат премахнати. Някои хора често разкриват покварен нрав, а понякога нравът им е необуздан и невъздържан, но вярата им в Бог е истинска и те могат да приемат истината. Ако преминат през известно кастрене, те са способни да се покаят. На такива хора трябва да се даде шанс. Хората са малко глупави или не могат да виждат нещата ясно, или са подведени, или в глупав момент могат да кажат нещо объркано, или да се държат объркано, защото не разбират истината. Това е породено от покварен нрав. То е породено от глупост, невежество и от неразбиране на истината. Такива хора обаче не са от рода на неверниците. Това, което е необходимо при тях, е да се почерпи от общението за истината, за да се разрешат тези проблеми. Някои хора, които вярват в Бог от няколко години, изобщо не приемат истината и не са се променили ни най-малко. Те са неверници. Те не са хора от Божия дом и Бог не ги признава. Какво означава, когато казвам тези неща? Означава, че ви казвам да се стремите усърдно към истината. Не полагайте просто усилия. Бог спасява хората чрез Своите слова, чрез истината. Най-прекият начин е да ви позволи да разберете истината и да разрешите практически проблеми, докато изпълнявате дълга си. Това ви дава възможност да приложите истината на практика и да се покорите на Бог. По този начин Бог ще бъде удовлетворен и сърцето Му ще се утеши. Кое е това, което Бог не обича да вижда

най-много? Бог е изрекъл много слова, изразил е много истини и е отдал много от кръвта на сърцето Си за вас. Накрая това, което Той придобива, е група от хора, които само полагат усилия, а всичко, което остава, е група от хора, които полагат труд. Тези хора не разбират истината, не разбират Божиите намерения, а само полагат усилия. Тези хора, макар че остават, не са в съгласие с Божиите намерения. Те не могат да бъдат считани за истински сътворени същества. Това е нещото, което Бог най-много не желае да вижда, и то не е част от първоначалното намерение на Божия план за управление по спасяването на човечеството.

Вие трябва да приемете истината всеотдайно и да не следвате тенденциите на света или да живеете според философията на Сатана. Следването на Бог изисква да изпълнявате дълга си, а доброто изпълнение на дълга ви изисква да приемете истината. Това е от решаващо значение. В своята вяра в Бог много хора пренебрегват истината. Те не прилагат истината на практика дори след много години на вяра и проявяват пълна липса на загриженост. Тези хора са неверници и рано или късно ще бъдат отстранени. Някои хора живеят единствено за плътта, за лични придобивки и се изтощават от междуличностни отношения, отказват се от дълга си, не го приемат сериозно и преследват плътски удоволствия. Не е ли това изключително егоистично и достойно за презрение? Такива хора не обичат истината. Те обичат само личните придобивки и суетата. Изчервяват се и се вълнуват заради дребни облаги, като губят своята почтеност и човешко достойнство. Не са ли невежи и глупави? Онези, които наистина обичат истината, независимо от обстоятелствата, с които се сблъскват, първо трябва да търсят истината в присъствието на Бог. Трябва да избягват да се забъркват в спорове или да влизат в словесни битки с другите. Такова поведение е незряло и му липсва проницателност. Когато много хора се събират заедно, ще възникнат различни проблеми, защото има всякакви типове хора, а въпросите за правилното и погрешното нямат край. Точно такова е поквареното човечество. Сред невярващите положението е още по-сериозно. Всеки ден е изпълнен с враждебност и тлеещо напрежение. Светът е просто толкова коварен. В рамките на Божието семейство, тъй като всички вярват в Бог, има по-малко зли хора и по-малко случаи на възползване от хора. Има само малък брой спорове и кавги. Ако не разбираш истината и постоянно се занимаваш с тези

въпроси, сърцето ти ще бъде заето и оплетено от тях и няма да можеш да дойдеш пред Бог. Трябва да се освободите от подобни състояния, а такова поведение показва незрял духовен ръст. Хората с незрял духовен ръст често се съсредоточават върху въпроси на плътта, върху собствените си предпочитания и върху удовлетворяването на егоистичните си желания. В резултат на това те пренебрегват истинските си задачи за изпълнението на дълга си. Такива хора са неспособни да управляват нещата правилно, често допускат грешки и проявяват незрялостта на деца. Трябва да се стремите към зрялост в живота. Какво имам предвид под зрялост? Имам предвид да разбираш истината, да имаш духовния ръст на възрастен човек и да си способен да отговаряш на Божиите изисквания и да изпълниш поверените ти от Него задачи. Имам предвид да си способен да поемеш дълга си на човешко същество и да си способен да поемаш общ дълг, да си способен да изпълняваш дълг също толкова добре, колкото и другите хора, и да постигаш това, което другите могат да постигнат, да подражаваш на тези, които са покорни на Бог и се стремят към истината, да правиш това, което хората трябва да правят, и да изпълняваш дълга, който хората трябва да изпълняват, да изследваш и да търсиш пътя на стремежа към истината. Това е процесът на израстване в живота на човека. Трябва да търсите и да знаете как да изследвате неща като това как действат нормалните хора и как действат хората, които се занимават със същинския си дълг, както и какви стилове, подходи и принципи прилагат тези типове хора, докато вършат нещо. Възрастните трябва да се справят правилно със своите отговорности. Независимо какво се случва, дори небето да пропадне, те трябва да изпълнят дълга си и да не допускат забавяне в изпълнението на същинските си задачи. От друга страна, децата лесно проявяват любопитство към нещата, които се случват около тях. Искат да излязат навън и да видят какво става. Всеки инцидент може да повлияе на такива хора и да ги отвлече от това, което трябва да вършат. Не е ли това пренебрегване на същинския им дълг? Най-малкият проблем може да ги прекъсне. Една-единствена забележка от някого може да смути сърцата им или една шега може да доведе до недоразумения и емоционални изблици, които да ги накарат да се държат негативно в продължение на два-три дни и да забавят изпълнението на дълга си. Дори могат да обмислят да напуснат и водачите и работниците да трябва постоянно да ги увещават

и убеждават, да разговарят с тях за истините и да им изтъкват доводи. Не е ли това признак на малък духовен ръст и на незрялост? Хората сякаш никога не порастват и си остават незрели като деца — наивни и смешни. На тях се гледа отвисоко, нямат никакво достойнство или почтеност, а Бог не е доволен от тях.

Трябва да се съсредоточите върху истината — едва тогава можете да навлезете в живота и едва когато имате навлизане в живота, можете да предоставяте ресурс и да водите други хора. Ако се установи, че действията на някого противоречат на истината, трябва грижовно да му помогнем да се стреми към истината. Ако някой е способен да практикува истината и има принципи в начина, по който върши всичко, трябва да се опитваме да се учим от него и да му подражаваме. Ето какво представлява взаимната любов. Именно такъв дух трябва да цари в църквата — всеки да се съсредоточава върху истината и да се стреми да я постигне. Няма значение колко стари или млади са хората, дали са опитни вярващи, нито дали имат големи или малки заложби. Това няма значение. Всички са равни пред истината. Това, което трябва да гледате, е кой говори правилно и в съответствие с истината, кой мисли за интересите на Божия дом, кой поема най-голямото бреме в делата на Божия дом, кой разбира истината по-ясно, кой споделя чувството за справедливост и кой е готов да плати цената. Братята и сестрите трябва да подкрепят и открито да одобряват такива хора. В църквата трябва да цари този дух на порядъчност, който идва от стремежа към истината. Така ще получите делото на Светия Дух и Бог ще ви дари с благословии и напътствие. Ако в църквата преобладава дух, при който разпространявате клюки, издребнявате помежду си, измате зъб един на друг, взаимно се ревнувате и спорите помежду си, тогава Светият Дух със сигурност няма да върши делото си във вас. Когато се боричкате помежду си и тайно се карате, мамите, заблуждавате и заговорничите един срещу друг, това е зла атмосфера! Ако в църквата преобладава такава атмосфера, тогава Светият Дух със сигурност няма да върши делото Си. В Библията Господ Исус казва следното: „Ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, Който е на небесата. Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“ (Матей 18:19-20). Това е Божието слово, това е истината. Когато Бог казва

нещо, то се прави. Ако вървиш против Божието намерение и не следваш словата Му, Бог ще се отдалечи от теб. Ако не четеш Божието слово, не приемаш разобличаването, правосъдието или кастренето чрез Неговите слова и отхвърляш помощта на братята и сестрите си, като постоянно се съсредоточаваш върху недостатъците и проблемите на другите, докато си мислиш, че ти самият не си толкова лош и се смяташ за по-добър от всички останали, тогава имаш проблем. Първо, Светият Дух няма да върши делото Си в теб и няма да получиш Божиите благословии. Второ, твоите братя и сестри също ще се отдалечат от теб, няма да има кой да ти помага и ще ти е трудно да се възползваш от тяхната подкрепа. Без делото и благословиите на Бог, без помощта на твоите братя и сестри и ползата, която може да имаш от тях, ти ще се окажеш в затруднено положение и няма да успееш да постигнеш напредък. Можеш ли да вършиш делото на църквата ефективно, като разчиташ единствено на човешките дарби и умения? Всичко ще бъде напразно и всички усилия ще са нахалост. Не е ли опасно да се стигне до такова положение? Колко мъка ще изпиташ в сърцето си? Във всеки случай трябва да вървиш по правилния път, по пътя на стремеж към истината, за да получиш Божиите благословии и помощта на братята и сестрите си. Да следваш собствения си път води до задънена улица, а хората, които не се стремят към истината, накрая ще бъдат отстранени. С течение на времето ще започнете да го разбирате, докато постепенно го изживявате. Във всички свои начинания трябва да търсите истините принципи, докато не стигнете до единодушие и единомислие, и едва тогава можете да си сътрудничите хармонично, точно като усуканите заедно нишки на въжето. Когато има хармонично сътрудничество, можете да изпълнявате добре дълга си и да удовлетворявате Бог.

19 септември 2017 г.

ПРИНЦИПИТЕ НА ПРАКТИКУВАНЕ НА ПОКОРСТВО ПРЕД БОГ

Причината, поради която всички днес завиждат на Йов, е защото той е имал истинска вяра. Но разговаряли ли сте преди за подробностите за неговите преживявания и защо той е бил способен да свидетелства истински? Какъв е бил ежедневният му живот? Как се е свързвал с Бог през живота си? Как се вижда, че е търсил истината, че се е покорявал на Бог и е приемал Божиите подредби и устройване от всяко негово действие? Тези неща не касаят ли подробностите? (Така е.) Тези неща касаят подробностите в стремежа към истината, които липсват на днешните хора. Хората знаят само известната реплика на Йов: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21). Всички те могат да повтарят тази фраза, но не са наясно точно защо Йов е бил способен да я каже. Тази известна фраза не се удаде лесно на Йов — удаде му се едва след цял живот, пълен с преживявания. През житейския си опит той виждаше подреденото и устроеното от Божията ръка и делата на Бог в много неща и виждаше, че всичките му богатства са дадени от Бог. Един ден тези неща изчезнаха и той знаеше, че Бог ги е отнел. Заключението, до което стигна Йов, беше, че без значение какво прави Бог, Божието име трябва да се благославя. Е, как се стигна до това заключение? Достигането до това заключение не изисква ли някакъв процес? Това включва пътя, който хората днес поемат в стремежа си към истината, който е начинът да постигнат този резултат и да осъществят тези придобивки. Тези придобивки не се получават за дни или дори за няколко години. Те засягат всеки аспект и всяка подробност от живота на хората.

Вярата на Йов в Бог не беше само на думи, той беше образцов представител на искрен вярващ. Той се молеше на Бог във всяко нещо. Беше обезпокоен от веселието на децата си и се молеше на Бог, и ги поверяваше на Бог. Със сигурност често се молеше за това как да отглежда добитъка си. Поверяваше всичко в ръцете на Бог. Ако беше като невярващите, винаги да планира и пресмята отглеждането на добитъка си чрез човешката воля, като разчита само на собствения си ум и фантазии и напряга мозъка си да постигне целите, които си е поставил, тогава дори ако беше преживял много провали и несполуки, щеше ли да може да види

Божията ръка и Неговото върховенство и подредби? (Не.) Ако той не се беше молил често на Бог, нямаше да преживее Божиите благословии. Щеше често да е негативен и слаб, като обикновен вярващ, и в него можеше да се прояви настроение на противопоставяне. „Хората винаги казват, че Бог съществува. Вярвам в Бог, но Бог не ме благославя според моите планове! Почитам Бог и Му предлагам жертви всеки ден. Ако Бог съществува, благословиите Му към мен трябва да са по-големи, отколкото някога съм искал или съм си представял. Как може все още да не съм постигнал тази цел? Трудно е да се каже дали Бог наистина съществува или не“. Той щеше да е подложил на съмнение съществуването на Бог, което е негативен ефект. От една страна, той не би могъл да види Божията ръка или Неговото върховенство и подредби. Освен това, щеше да се оплаква от Бог и да развие погрешни схващания, антипатия и бунтарство срещу Бог. Ако хората, които вярват в Бог, вървят по свой собствен път и винаги се стремят към благословии, накрая ще могат ли да кажат като Йов: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова.“? Ще се породи ли у тях такова познание от преживяното? (Няма.) Със сигурност няма. Защо не? Откъде идва този проблем? (Те не вярват в Божието върховенство, нито търсят от Бог. Вместо това се справят с нещата с човешки методи.) Защо хората напрягат мозъците си, като използват човешки методи, за да постигат собствените си цели, вместо да се уповават на Бог? Когато правят планове, търсят ли Божиите желания? Имат ли отношение на покорство, казват ли: „Не знам какво ще направи Бог. Първо ще съставя този план, но не знам дали планът ми ще постигне целта ми или не. Това е просто план. Ако може да постигне целта ми, тогава това е благословия от Бог. Ако не може, тогава това се дължи на собствената ми слепота. Планът ми не е в съответствие с Божиите намерения.“? Имат ли такъв вид отношение? (Не.) Тогава как възникват тези начини на действие? Това са човешките фантазии и представи, човешките желания, неразумните човешки изисквания към Бог. Те възникват от покварения нрав. Това е един от аспектите. В допълнение имат ли такива хора богопокорно сърце? (Не.) Как виждате, че нямат богопокорно сърце? (Те изпитват категорична нужда да постигнат плановете, които правят.) Какъв нрав е това? Това е надменност и бунтарство. Те вярват, че Бог ги благославя, но когато имат собствени желания и сметки, загърбват Бог. Това е надменен нрав.

Покоряват ли се, когато загърбват Бог? Не се покоряват и Бог не е в сърцето им. Те изобщо не размишляват как Бог има върховенство над всичко и как подрежда всичко, още по-малко как Той иска да се правят нещата. Не обмислят тези неща. Какво може да се види от това? Те не търсят нищо, нито се покоряват, нито имат богобоязливо сърце. Първо правят собствени планове, а после действат и работят усилено според своите планове, като се уповават на човешки методи, фантазии и представи, без изобщо да мислят за Божиите намерения. Ако става въпрос за отглеждане на добитък, хората поне трябва да знаят в сърцата си, че „човек трябва да полага всички усилия, за да прави това, което трябва и да се покори на волята на Небето“, с други думи: „Ще изпълня отговорностите си да нахраня добитъка, няма да позволя да му липсва храна или да измръзне, или да изгладнее, или да се разболее. Броят на малките, които ще се родят другата година, е в Божиите ръце. Не го знам, не го изисквам и няма да правя планове. Всички тези неща зависят от Бог“. Ако в действията си упорито разчитат на човешките представи и фантазии, имат ли те покорно отношение към Бог? (Не.) Кой от тези два начина на действие произлиза от човешката воля и кой е покорство към Бог? (Първият произлиза от човешката воля и е начинът, по който действат неверниците. Вторият начин на действие идва от хората, които искрено вярват в Бог и търсят истината.) Всички те вярват в Бог и всички те правят едно и също, но мотивът, източникът и целта на действията им, както и принципите им, са различни. Така може да се види пътят, който са поели хората. Няма ли разлика? Същността на неверниците е тази на невярващите. Какъв е източникът и целта на техните действия? Те всички са насочени към техните интереси, а изгодата е на преден план в съзнанието им, затова в действията си те се уповават единствено на своята собствена воля. Защо казвам, че се уповават на своята воля? Те правят своите планове изцяло след внимателно обмисляне. Не действат импулсивно или сляпо, по-скоро имат намерения и цели. Не вземат предвид Божиите намерения, действат изцяло въз основа на собствената си решимост. Никой друг не прави планове за тях, нито друг ги принуждава да действат по този начин. Те сами са решени да действат според собствените си планове, затова се уповават на своята воля. После, според собствените си планове, те напрягат мозъците си и се захващат за действие, независимо от цената, за

да удовлетворят собствените си желания и да постигнат целите на онези планове. Докато действат, те също така имат следната смътна идея: „Аз вярвам в Бог, затова Той със сигурност ще ме благослови“. Не е ли това срамно? Въз основа на какво ще те благослови Бог? Как знаеш, че Бог ще те благослови? Бог ще осъществи ли нещата заради твоите определяния? Не е ли това неразумна идея? Ако вярваш, че Бог със сигурност ще те благослови, това равнозначно ли е на покоряване на Божието върховенство и подредби? (Не.) Но много хора бъркат нещата. Те казват: „Вярвам, че Бог ще ме благослови, вярвам, че Той ще защитава всичко, което имам и вярвам, че Той ще удовлетвори желанието ми!“. Те мислят, че това е отношение на покорство към Бог. Не е ли това грешка? Не само, че е грешка, това е и бунтарство срещу Бог и богохулство. Да вярваш, че Бог ще те благослови не означава, че се покоряваш на Божието върховенство и подредби — това са две различни неща. Като казваш това, ти си изцяло контролиран от надменната си природа и да го казваш не е съгласно истините принципи.

Каква е същността на непокорното поведение към Бог, за което току-що разговарях? Анализирайте корена на този въпрос. Има ли в това някакво практикуване на истината? Някакво покорство? Има ли място за Бог в техните сърца? Имат ли богобоязливи сърца? (Не.) Всички казвате „не“, затова бъдете конкретни, по какви начини се проявяват тези неща? Трябва да ги съпоставите със себе си и да знаете как да ги анализирате. Ако знаеш как да ги анализираш, ще знаеш как да прецениш състоянието в самия теб и ще знаеш как да прецениш дали всичко, което практикуваш, е съгласно принципите или не и дали практикуваш истината или не. Първо, ако хората правят първо своите планове, без да търсят истината, има ли в това някакво покорство? (Не.) Като вижда, че няма покорство, как трябва да практикува човек, за да бъде покорен? (Да търси първо Божиите желания.) По много въпроси Бог не ти показва ясно Своите желания, затова как можеш да си сигурен, че това, което практикуваш, е истината? (Трябва да разчитаме на молитва към Бог, за да сме сигурни.) Ако се помолиш няколко пъти и все още не разбираш Божиите желания, какво да правиш тогава? Не действай сляпо. Първо, виж дали този начин на действие е необходим или не, дали тези действия са част от Божиите подредби или не, дали има условия да действаш по този начин или не и

дали можеш да постигнеш плана си или не. Ако не можеш, но продължиш да се придържаш към него, не означава ли това, че си възприел неразумен начин на действие? Дали плановете и идеите ти са реалистични или не, е от решаващо значение. Ти мислиш в сърцето си: „Първо ще съставя този план и ако Бог ме благослови, тогава вероятно ще спечеля дори повече!“. Разчиташ на късмета и след това се уповаваш на собствената си воля и се опитваш да държиш на своето. Амбициите и желанията ти са огромни и си едновременно надменен и варварски. Човешките планове и определяния винаги имат отклонения и не са неща, които трябва да се практикуват. Когато хората не разбират истината или Божиите намерения, могат ли плановете и определянията им да са правилни? Могат ли да са съгласно Божиите намерения? Това не е сигурно, защото има много неща, които хората не разбират, за които не могат да вземат решение. Човешките определяния и планове са все човешки фантазии, човешки предположения и преценки. Онези, които не разбират истината, не могат да видят, че всички неща са в Божиите ръце и че те са устроени и подредени от Бог. Трябва да виждаш какво правят Божиите ръце, какви са намеренията Му и какво е делото, което в момента извършва върху хората. Ако твоите планове и решения вървят срещу делото, което Бог иска да извърши, или са противоположни на Божиите желания, какъв ще е резултатът? Плановете ти със сигурност ще се провалят. От това трябва да видиш ясно, че хората не бива да правят планове — планирането само по себе си е грешка. Тогава как хората да практикуват правилно? Те трябва да се научат да приемат нещата такива, каквито са, да не действат сляпо или да планират неща, които не могат да разберат. Има много въпроси, които ти не можеш да разбереш и не знаеш какви проблеми могат да възникнат насред тях. Тези неочаквани ситуации влизат ли в човешките планове? Със сигурност не влизат, следователно всички човешки планове са просто човешки фантазии, празни неща и липса на практичност. Тогава какво трябва да правят хората? От една страна, трябва да имат богопокорно сърце и не бива да правят собствени планове. От друга страна, трябва също да изпълняват своите отговорности и дълг, без да бъдат нехайни. Колкото до това дали можеш да постигнеш нещата, които си планирал и решил, или не, това е в Божиите ръце. Може да планираш малко, но Бог да ти даде много. Може да планираш много, но да не получиш толкова. След

като преминеш през много подобни преживявания, ще осъзнаеш, че нищо не се променя въз основа на човешката воля или планове. Всичко зависи от това как Бог го е подредил и как господства над нещата. Всички неща са в Неговите ръце. Като постоянно натрупват преживявания по този начин, хората започват да виждат, че Бог наистина господства над всичко. Ако ти потвърдиш в сърцето си факта, че Бог господства над всичко, тогава ще си получил истината, която се придобива от преживяване. Понякога плановете ти може да са доста добри, но неочаквани неща може да се случат във всеки момент. Ти не можеш да си представиш много специални неща, които е възможно да се случат и които надхвърлят фантазиите и плановете ти по всякакъв начин. Много неща те карат да се чувстваш сякаш си хванат неподготвен и не си наясно къде са грешките в плановете ти, дали те ще успеят или ще се провалят и какво могат и не могат да правят хората. Несъзнателно чувстваш, че има много неща, които хората не могат да предвидят, които са извън границите на техните планове и фантазии. До какво заключение стигаш в такъв момент? (Че Бог господства над всичко.) В Божието върховенство над всичко има една подробност: ако Бог не ти дава нещо, тогава няма значение колко тичаш напред-назад, колко се трудиш или се бориш, безполезно е. Ако Бог те благославя, тогава всичко върви гладко, без запъване и никой не може да ти попречи. Осъзнаваш, че по този въпрос Бог има последната дума, че Бог може много ясно да види всичките ти планове и въпросът е изцяло в Неговите ръце. С това преживяване сърцето ти ще започне несъзнателно да има правилни прозрения и знание за Божието върховенство. Какви прозрения и знание? Бог е Онзи, Който дарява. Ако Бог иска да отнеме, тогава няма значение колко се покоряваш на Бог или колко познаваш Бог, ако Той трябва да отнеме, ще го направи. Всичко е в Неговите ръце, всичко е повелено от Него и е подредено от Него. Ти не бива да имаш свой собствен избор. В този момент твоите планове, сметки и лични цели имат ли все още преобладаващо място в сърцето ти? Не. Тези човешки планове и сметки несъзнателно ще намалеят и ти ще се откажеш от тях. Как се заместват тези неща? За теб преживяването на Божието върховенство е равно на това да видиш Неговото върховенство. Макар Бог да не казва защо Той е отнел тези неща от теб, ти въпреки това несъзнателно ще разбереш. Когато Бог те благославя с едно нещо, благославя те с много

богатства, Той не ти казва защо Го прави, но в сърцето си ти имаш чувство и си наясно, че това е благословия от Бог, не нещо, което човек може да спечели. Един ден някои неща ще бъдат отнети и ти ясно ще осъзнаеш в сърцето си, че това идва от Бог. Когато ясно осъзнаваш всичко това, няма ли да почувстваш, че Бог те води по всяка стъпка, която правиш, през всеки ден от живота ти и всяка изминаваща година? Докато Бог те води, ти несъзнателно ще усещаш, че си се изправил лице в лице с Него, че си взаимодействаш с Него всеки ден, че всеки ден имаш ново познание и всяка година жънеш голяма реколта. Несъзнателно твоето преживяване на върховенството на Бог и подредбите Му ще става все по-дълбоко. Когато си преминал през неща на такова ниво, няма ли Бог място в сърцето ти? Ако Бог има място в сърцето ти, тогава ти имаш богобоязливо сърце, затова може ли всякакви други неща, мисли или теории да те подведат, да те объркат или да те накарат да напуснеш Бог? Невъзможно е. Само ако имаш истинско познание за Бог, ако истината се е вкоренила в сърцето ти, Бог може да обитава сърцето ти завинаги. Ако истината не е пуснала корени в сърцето ти, тогава може ли Бог да е в сърцето ти задълго? Със сигурност не, защото сърцето ти може да се отдалечи от Него и да Го предаде във всеки момент. Ако хората винаги използват собствените си фантазии, представи, планове, сметки и желания, за да насочват живота си, могат ли да постигнат такова познание за Бог? (Не.) Значи, за да постигнеш покорство пред Бог като Йов, пътят на преживяването и практикуването ти трябва да е правилен. Ако има отклонения в пътя на практиката ти, колкото и голяма да е вярата или волята ти, е безполезно. Колкото и възвишени да са въжденията ти, е безполезно. В много от житейските дела човешките методи на практикуване имат отклонения. Отвън хората изглеждат така, сякаш могат да страдат много и да плащат голяма цена, като че ли имат голяма решимост и сърцата им са изпълнени с огън. Но защо след известен брой натрупани преживявания накрая те не придобиват познание от преживяване на Божието върховенство и подредби? Защото техните методи на практикуване имат отклонения и субективното им осъзнаване, представите и фантазиите им, както и плановете им, винаги са водещи. Тези неща са водещи, затова Бог скрива Себе Си от тях. Божиите слова гласят: „Появявам се пред светото царство, а от скверната земя се скривам“. За кое се отнася „скверната земя“? Отнася

се за различните човешки желания, планове и решимост — дори за добрите намерения и за намеренията, които хората мислят, че са правилни. Тези неща пречат на Бог да върши делото Си върху теб и са като стена пред лицето ти; напълно те затварят, така че никога да не видиш или да преживееш Божието върховенство. Ако не можеш да видиш или да преживееш Божието върховенство, тогава можеш ли да започнеш да познаваш върховенството Му? (Не.) Ти никога няма да познаеш Божието върховенство.

Нека разгледаме отношението на Йов към децата му. Йов се боеше от Йехова, но децата му не вярваха в Бог — нямаше ли външните хора да сметнат, че това е много неудобно за Йов? Според хорските представи Йов беше от голямо семейство и се боеше от Бог Йехова, но децата му не вярваха в Бог, затова не беше достоен. Идеята за доброто име не е ли дошла от човешката воля, от човешката избухливост? Хората може да мислят: „Това изобщо не е достойно. Трябва да измисля начин да ги накарам да вярват в Бог и да си възвърна доброто име“. Не е ли това породено от човешката воля? Това ли направи Йов? (Не.) Как е описано в Библията? (Йов принасял жертви и се молел за тях.) Йов само принасяше жертви и се молеше за тях. Какво отношение е това? Можете ли да видите принципите, които Йов е практикувал? Ние не знаем дали Йов е пречел или се е месил във веселбите на децата си, но със сигурност не е участвал в тях — той просто принасял жертви за тях. Молил ли се е някога с думите: „Боже Йехова, трогни ги, накарай ги да повярват в Теб и да придобият благодатта Ти, и ги накарай да се боят от Теб и да отбягват злото, както правя аз.“? Молил ли се е някога така? Библията не съдържа подобни сведения. Начинът на действие на Йов беше да се разграничи от тях, да принася жертви заради тях и да се тревожи за тях да не би да съгрешат срещу Бог Йехова. Йов практикуваше тези неща. Какви бяха принципите на практиката му? Той не им налагаше нищо. Тогава искал ли е Йов децата му да вярват в Бог или не? Разбира се, че искаше. Като баща, който вярва в Бог, да вижда децата си толкова вкопчени в света, без искрено да вярват в Бог, сигурно го е натъжавало много. Той твърдо искаше децата му да дойдат пред Бог, да жертват същото като него, да се боят от Бог, да отбягват злото и да приемат Божието върховенство и подредби. Това не е въпрос на добро име, това е родителска отговорност.

Децата му обаче избраха да не вярват и като баща, Йов не им се налагаше. Такова беше отношението му. Тогава какво направи той? Насила ли ги завлече или се е опита да ги убеди? (Не.) Със сигурност не. Най-много понякога да им е казвал няколко думи на увещание и когато децата му не го слушаха, той се отказваше. Каза им да не излизат твърде от рамките на приличието и после се отдели от тях, като очерта ясна граница, че всеки живее собствения си живот. Йов принасяше жертви заради тях от страх, че ще оскърбят Бог Йехова. Той не принасяше жертви от тяхно име, правеше го, защото имаше богобоязливо сърце. Йов не им се налагаше, нито ги влачеше насила, нито казваше: „Това са моите деца и трябва да ги накарам да вярват в Бог, за да може Бог да придобие още няколко души“. Не каза това, нито имаше такъв план или сметка, нито действаше по този начин. Знаеше, че такива действия идват от човешката воля, което Бог не харесва. Йов просто увещаваше децата си и се молеше за тях, но не ги насилваше, нито ги влачеше насила и дори постави ясни граници. Такава беше рационалността на Йов, а също и принципът му на практикуване: не се уповавай на човешката воля или на добрите намерения, за да направиш нещо, което ще оскърби Бог. В допълнение те не вярваха в Бог и Бог не ги трогваше. Йов разбираше Божието намерение: „Бог не е работил върху тях, затова няма да се моля за тях. Няма да моля нищо от Бог и не искам да оскърбя Бог по този начин“. Той категорично не би се молил през сълзи и не би постил, за да бъдат спасени децата му, за да дойдат пред Бог Йехова и да бъдат благословени. В никакъв случай не би действал по този начин. Знаеше, че ако действа така, ще оскърби Бог и че Бог не би харесал това. Какво можете да видите от тези подробности? Искрено ли е било покорството на Йов? (Да.) Може ли обикновеният човек да постигне такъв вид покорство? Обикновеният човек не може. Децата са най-скъпите съкровища за родителите си, затова, когато те се веселят по този начин, като ги виждат как следват зли тенденции, не идват пред Бог и губят възможността да вярват в Бог и да бъдат спасени — и дори вероятно да паднат в погибел и да бъдат унищожени — за обикновения човек това е твърде трудно за преодоляване емоционално мъчение. Йов обаче беше способен да го постигне. Той направи само едно, да изгаря приношения заради тях и да се тревожи в сърцето си. Това беше всичко. Децата му бяха най-скъпите му роднини, но той не направи нищо повече за тях, което да

оскърби Бог. Какво мислите за този принцип на практикуване на Йов? Показва, че той имаше богобоязливо сърце и че истински се покоряваше пред Бог. Когато ставаше въпрос за неща, които се отнасят за бъдещето на децата му, той изобщо не се молеше, нито прилагаше начин на действие, основан на човешката воля. Просто изпращаше слугите си да вършат някои неща, не отиваше лично. Причината да не участва във веселието беше, че не искаше да бъде омърсен с тези неща и в допълнение не искаше да се замесва в тях. Като се замеси в тях, щеше да оскърби Бог, затова той стоеше настрана от нечестиви места. Имаше ли конкретни подробности в практиките на Йов? Първо, нека поговорим за това как се отнасяше той към децата си. Целта му беше във всичко да се покорява на това, което Бог е подредил и устроил. Не се опитваше да налага нещата, които Бог не е направил, нито имаше сметки и планове, основани на човешката воля. За всичко изчакваше Божиите подредби и устроеното от Бог и се вслушваше в тях. Това беше общ принцип. Какви бяха подробните методи на практикуване? (Не е вземал участие, когато децата му се веселили. Дистанцирал се е от тях и е правел приношения заради тях, но не е настоявал те да вярват в Бог, нито ги е влачел насила, а е поставял ясна граница помежду им.) Това е принципът на практикуването. Как практикува обикновеният човек, когато се сблъска с този въпрос? (Моли се на Бог децата му да повярват в Него.) Какво друго? Ако Бог не направи това, те завличат децата си на църква, за да бъдат благословени. Виждат, че те самите са получили голямото благо да влязат в небесното царство, а децата им — не, затова изпитват болка и съжаление в сърцето си. Не искат децата им да изгубят това благо, затова си блъскат главата в опит да намерят начин да завлекат децата си на църква, и си мислят, че това е равносилно на изпълнение на родителските им отговорности. В действителност те не се интересуват от това дали децата им са способни да се стремят към истината и да постигнат спасение. Йов не постъпи така, но обикновеният човек не е способен на това. Защо не е способен? (Хората имат покварен нрав. Те действат въз основа на чувствата си.) Повечето хора не се замислят дали като постъпват по този начин, не обиждат Бог. Техният приоритет е да задоволят себе си, да се погрижат за чувствата си и да удовлетворят собствените си желания. Те не се замислят за това как Бог господства над нещата или как ги подрежда, какво прави Той или какви са намеренията

Му. Те мислят само за собствените си желания, чувства, подбуди и облаги. Как се отнасяше Йов към децата си? Той просто изпълняваше отговорността си на баща, проповядваше им евангелието и разговаряше с тях за истината. Но независимо от това дали те го слушаха, дали се подчиняваха, или не, Йов не ги принуждаваше да вярват в Бог — не ги влачеше насила, нито се намесваше в живота им. Техните идеи и мнения бяха различни от неговите, така че той не се намесваше в това, което правеха, нито в пътя, по който бяха поели. Рядко ли говореше Йов на децата си за вярата в Бог? Със сигурност е разговарял достатъчно с тях по този въпрос, но те отказваха да го слушат и да го приемат. Какво беше отношението на Йов към този въпрос? „Изпълних отговорността си. Що се отнася до пътя, по който ще поемат, това зависи от техния избор и зависи от устроеното от Бог и от Неговите подредби. Ако Бог не работи върху тях или не ги подтиква, няма да се опитвам да ги насилвам“. Затова Йов не се молеше за тях пред Бог, не ронеше сълзи от мъка за тях, не постеше за тях и не страдаше по никакъв начин. Той не правеше тези неща. Защо Йов не направи нито едно от тези неща? Защото нито едно от тях не беше начин да се покори на Божието върховенство и на Божиите подредби. Всички те произлизат от човешки идеи и са начини за силово налагане на нещата. Когато децата на Йов не поеха по същия път като него, неговото отношение беше такова. А когато децата му умряха, какво беше неговото отношение? Плачел ли е той, или не? Давал ли е воля на чувствата си? Чувствал ли се е наранен? Библията не съдържа сведения за нито едно от тези неща. Когато Йов е видял, че децата му умират, почувствал ли е покруса или тъга? (Да.) Като говорим за обичта, която е изпитвал към децата си, той със сигурност е изпитвал малко тъга, но въпреки това се е покорил на Бог. В какво се изразява неговото покорство? Той каза: „Тези деца ми бяха дадени от Бог. Независимо дали са вярвали в Бог, или не, животът им е в Божиите ръце. Ако са вярвали в Него и Той е искал да ги отнеме, пак е щял да го направи. Ако не са вярвали в Бог, пак щяха да бъдат отнети, ако Той така е казал. Всичко това е в Божиите ръце. Иначе кой би могъл да отнеме живота на хората?“. Накратко, какво трябва да се разбира под това? „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21). Той запази това отношение и в начина, по който се отнасяше към децата си. Независимо дали бяха живи, или

мъртви, той продължи да има това отношение. Неговият метод на практикуване беше правилен. Във всеки начин, по който практикуваше, в гледната точка, отношението и състоянието, с които се отнасяше към всичко, той винаги беше в позиция и в състояние на покорство, като очакваше, търсеше и след това постигаше знание. Това отношение е много важно. Ако хората никога нямат такова отношение към това, което правят, и имат особено силни лични идеи и поставят собствените си намерения и ползи пред всичко останало, тогава те наистина ли се покоряват? (Не.) При такива хора не може да се наблюдава истинско покорство. Те не са способни да постигнат истинско покорство.

Някои хора не се съсредоточават върху търсенето на истините принципи, докато изпълняват дълга си, а вместо това се уповават на собствената си воля, за да действат. Какво е най-срещаното проявление при някой, който има особено силни лични идеи? Независимо какво им се случва, такива хора първо пресмятат нещата в ума си, като премислят всичко, което могат да премислят и създават подробен план. Когато почувстват, че в него няма пропуски, практикуват изцяло в съответствие със своята воля, в резултат на което техният план не може да се справи с промените, затова понякога нещата се объркват. Какъв е проблемът тук? Нещата често се объркват, когато действате съобразно вашата собствена воля. Затова, независимо какво се случва, всички трябва да седнат и да потърсят истината заедно, да се молят на Бог, да търсят напътствията Му. С Божието просветление нещата, които произлизат от общението им, са пълни със светлина и осигуряват път напред. В допълнение, като поверявате въпросите на Бог, разчитате на Него, уповавате се на Него, оставяте Го да ви води, да се грижи за вас и да ви защитава — като практикувате по този начин — ще направите по-сигурна сделка и няма да срещате никакви големи проблеми. Могат ли нещата, които хората измислят в главите си, да са в пълно съгласие с фактите? Могат ли да са съгласно истините принципи? Това е невъзможно. Ако не разчиташ на Бог и не се надяваш на Него, когато изпълняваш дълга си, а просто правиш, каквото си искаш, тогава независимо колко си умен, винаги ще има моменти, в които се проваляш. Хората, които са надменни и самоправедни, са склонни да следват собствените си идеи. В такъв случай имат ли богобоязливо сърце? Хората, които имат силни лични идеи, забравят за

Бог, когато дойде време за действие, забравят покорството пред Бог. Само когато ударят на камък и не успеят да постигнат нищо, тогава им хрумва, че не са се покорили на Бог и не са се молили на Бог. Какъв проблем е това? Проблемът е, че нямат Бог в сърцата си. Действията им показват, че Бог липсва в сърцата им и че те се уповават само на себе си. И така, дали вършите църковна работа, изпълнявате дълг, занимавате се с външни дела или с неща в личния си живот, в сърцето ви трябва да има принципи, трябва да има състояние. Какво състояние? „Преди нещо да ми се случи, независимо какво е то, трябва да се моля, трябва да се покоря на Бог, трябва да се покоря на Неговото върховенство. Всичко е подредено от Бог и когато това нещо се случи, трябва да търся Божиите намерения, трябва да имам този начин на мислене, не бива да правя свои планове“. След като преживяват това известно време, хората несъзнателно ще започнат да виждат Божието върховенство в много неща. Ако винаги имаш свои планове, съображения, надежди, себични мотиви и желания, тогава сърцето ти неволно ще се отдалечава от Бог, ще бъдеш сляп за това как действа Бог и през повечето време Бог ще е скрит от теб. Не обичаш ли да правиш нещата съобразно собствените си идеи? Не правиш ли собствени планове? Мислиш, че имаш разум, че си образован, осведомен, че имаш средствата и методологията да правиш нещата, че можеш да ги правиш сам, че си добър, че нямаш нужда от Бог и затова Бог казва: „Тогава върви и го направи сам, и поеми отговорност за това дали ще мине добре, не Ме е грижа“. Бог не ти обръща внимание. Когато хората следват собствената си воля във вярата си в Бог по този начин и вярват както искат, какви са последствията? Те никога не са способни да преживеят Божието върховенство, никога не могат да видят Божията ръка, никога не могат да почувстват просветлението и озарението на Светия Дух, не могат да почувстват Божието напътствие. И какво ще стане с течение на времето? Сърцата им ще се отдалечат още от Бог и ще се появят допълнителни последици. Какви последици? (Съмнения в Бог и отричане на Бог.) Това не е просто случай на съмнение в Бог и отричане на Бог. Когато Бог няма място в сърцата на хората и в дългосрочен план те правят каквото си искат, се създава навик: когато нещо им се случи, първото, което правят, е да измислят свое решение и да действат според своите намерения, цели и планове. Те първо ще обмислят дали това е от полза за тях. Ако е така,

ще го направят, а ако не е — няма. Ще им стане навик да поемат направо по този път. Как ще се отнася Бог към такива хора, ако продължават да действат по този начин — без покаяние? Бог няма да им обръща внимание и ще ги остави настрана. Какво означава да ги остави настрана? Бог няма нито да им налага дисциплина, нито да ги упреква. Те ще си угаждат все повече, няма да имат правосъдие, наказание, дисциплиниране или порицание, а още по-малко — просветление, озарение или напътствие. Това означава да ги остави настрана. Как се чувства човек, когато Бог го остави настрана? Духът му се чувства смрачен, Бог не е с него, чувства се неясно по отношение на виденията, няма път за действие и се занимава само с глупави неща. Докато времето минава по този начин, той мисли, че животът няма смисъл и духът му е празен, затова е същият като невярващите и става все по-покварен. Това е човек, отритнат от Бог. Някои хора казват: „Защо чувствам, че изпълняването на дълга ми е безсмислено, че имам все по-малко енергия? Как става така, че нямам никаква мотивация? Къде отиде мотивацията ми?“. Има други, които казват: „Как стана така, че колкото повече вярвам, все повече мисля, че нямам толкова вяра, колкото, когато започвах в началото? Когато започнах да вярвам, особено много се наслаждавах да съм лице в лице с Бог, а сега как вече нямам такова чувство за наслада?“. Къде е отишло това чувство? Бог се е скрил от теб, затова не можеш да Го почувстваш. И така ти ставаш жалък и повехнал. До каква степен повяхваш? Не си наясно с видението за Божието дело, нямаш нищо в сърцето си и бедната ти жалка външност се проявява. Добро или лошо е това? (Лошо.) Въпреки че си оставаш същия човек, след като си изоставен от Бог, ти ставаш тъп и глупав и нямаш нищо. Това е жалката външност на онези, които изоставят Бог! В този момент те вече не мислят, че е добре да вярват в Бог. Както и да мислят за това, те не мислят, че вярването в Бог е правилният път. Според тях този път не води наникъде и те няма да вървят по него, без значение кой ги съветва. Те не могат да продължат да вярват, затова трябва да бягат към света. За тях да изкарват пари и да забогатяват е единственият избор, който имат, най-реалистичният път. Стремят се към повишения и богатство, щастие и удовлетворение, почитане на предците си и бързо напредване в кариерата. Сърцата им са изпълнени с тези неща, затова могат ли все пак да изпълняват дълга си? Не могат. Ако някой има само

такива мисли, но все още има малко истинска вяра и е склонен да продължи да се стреми, тогава какво е отношението на Божия дом към него? Стига да е способен да полага труд, тогава Божият дом ще му даде възможност. Божиите изисквания към всеки човек не са високи. Защо е така? Хората не живеят във вакуум и няма човек, който да не е покварен. Има ли човек, на когото да не му е хрумвало да се противопостави на Бог? Има ли такъв, който да не е извършвал прегрешения в противопоставянето си на Бог? Има ли някой, в който няма състояние и поведение на бунтарство срещу Бог? Да отидем още малко напред, има ли човек, който не е имал идеи, мисли или състояния на неверие, съмнение, погрешно разбиране или догадки за Бог? Всеки е имал. Тогава как се отнася Бог с хората? Издребнява ли за тези неща? Никога не го прави. Какво прави Бог? Някои хора винаги имат представи за Божието дело. Те мислят: „Докато човек вярва в Бог, Той винаги ще го разобличава, съди, наказва и кастри. Той не се избавя от хората и не им дава свобода на избор“. Така ли е наистина? (Не.) Всички хора, които вярват в Бог и идват в дома Му, го правят свободно. Никой от тях не е принуден. Някои хора са загубили вярата си. Те започват да си угаждат със светски неща и никой не им пречи и не се чувства неохотно заради заминаването им. И когато започват да вярват в Бог, и когато напускат вярата, те са свободни. В допълнение, Бог не заставя никого. Независимо какви са изискванията Му към хората, Той им позволява да изберат пътя, по който искат да вървят, и не насилва никого. Независимо как работи Светият Дух или как Той напътства хората и ги води да четат Божиите слова, Бог никога не е заставял никого. Той винаги изразява истината, за да предостави ресурси на хората и да им е пастир, винаги разговаря за истината, за да решава проблеми и да позволява на хората да разберат истината. Каква е целта зад това да позволява на хората да разберат истината? (За да могат да приемат истината.) Ако приемеш истината и приемеш Божиите слова, тогава имаш духовния ръст да устоиш на този непокорен и покварен нрав, на възгледите на неверниците и на всички видове неправилни състояния. Когато си способен да различиш тези състояния, ти няма да бъдеш подведен. След като някой разбере всички видове истина, той не разбира погрешно Бог и разбира намеренията Му. От една страна, този човек е способен да изпълнява дълга си на сътворено същество добре.

В допълнение, живее по човешко подобие и е способен да върви по правилния житейски път. Когато човек върви по правилния житейски път, когато свидетелства, както трябва да прави едно сътворено същество, и накрая е способен да победи Сатана, да преживее промяна в нрава, да има истинско покорство към Бог и боязън от Него и да стане сътворено същество, което отговаря на критериите, тогава такъв човек е постигнал спасение, което е крайната цел.

29 септември 2017 г.

ПОКОРСТВОТО ПРЕД БОГ Е ОСНОВЕН УРОК ЗА ПРИДОБИВАНЕ НА ИСТИНАТА

Ако искаш да се покориш на Бог във вярата си, изключително важно е да се познаваш. Без да се познаваш, няма да можеш да се отървеш от покварения си нрав. Навлизането в живота започва със себепознание. Ако разкриеш някаква поквара или вършиш неща, които са противни или огорчаващи за Бог, ако вършиш идиотски неща, то след това трябва да се самоанализираш. Как може самоанализът да ти помогне да се отървеш от поквара̀та? Онези, които практикуват истината, мислят така: „Нещата, които се случиха, наистина ме разкриха. Имам покварен нрав и трябва да приема правосъдието и наказанието на Божиите слова, за да се отърва от него. Чудесно е, че Бог разкри покварения ми нрав чрез тази ситуация. Независимо какво мислят другите за мен или как се отнасят с мен, аз трябва да търся истината, да разбирам Божиите намерения и да знам какво да правя, за да практикувам истината“. Това е правилната нагласа — нагласа за практикуване на истината и покорство пред Бог. Вярата в Бог изисква приемане на истината — това е правилната нагласа. Когато възникнат проблеми, тези, които не приемат истината, търсят оправдания и причини, като прехвърлят отговорността върху някой друг. Те винаги се оплакват, че другите хора не се отнасят добре с тях, че не мислят и не ги е грижа за тях. Намират всякакви причини. Какъв е смисълът от намирането на всички тези причини? Може ли то да замести твоето практикуване на истината? Може ли да замени твоето покорство пред Бог? Не, не може. Това означава, че независимо какви са аргументите ти, дори оплакванията ти да са по-големи от самото небе, ако не приемеш истината, с теб е свършено. Бог иска да види каква е нагласата ти, особено що се касае до практическото прилагане на истината. Има ли полза от оплакванията ти? Могат ли те да решат проблема с покварения нрав? Ако се оплакваш и смяташ, че имаш оправдание, какво би говорило това за теб? Придобил ли си истината? Бог ще те одобри ли? Ако Бог каже: „Ти не си човек, който практикува истината, затова отстъпи настрани. Ненавиждам те.“, тогава не е ли свършено с теб? Като каже „ненавиждам те“, Бог ще те разкрие и ще определи какъв си. Защо

му е на Бог да те определя? Защото не приемаш истината, не приемаш устроеното от Бог и Неговото върховенство. Винаги търсиш външни причини, непрекъснато прехвърляш отговорността върху други хора. Бог те вижда като лишен от разум и любов към истината, като неразумен, своенравен и неукротим. Ти трябва да бъдеш загърбен и пренебрегнат, за да можеш да се самоанализираш. Смисълът на това да слушаш проповеди и общение за истината е да можеш да разбереш истината, да разрешиш проблемите си и да се отървеш от покварата си. Дали за теб истината е нещо, за което непрекъснато да словоблудстваш? Трябва ли да я приемаш само на думи и толкоз? Разбирането на истината трябва ли да служи като духовна котва, която да компенсира празнотата в душата ти? Не, целта ѝ не е тази. Истината е необходима, за да можеш да се справиш с покварения си нрав. Тя е, за да ти даде път, и когато се сблъскаш с проблеми, да можеш да живееш според тези истини и да поемеш по правилния път в живота. След като веднъж си разбрал истината, повече няма да практикуваш въз основа на естествеността си, покварата си или онези неща от сатанинското ти образование. Вече няма да живееш според сатанинска логика или философии за светските отношения. Вместо това ще живееш според истината и ще постъпваш според нея. Само това може да удовлетвори Божиите намерения. Някои хора казват: „Вярвам в Бог отскоро. Нямам много преживявания. Не разбирам истината и духовният ми ръст е малък. Затова не мога да практикувам истината“. Всъщност това са само фактически оправдания. Дори ръстът ти да е малък, има истини, които не са непостижими за теб. Трябва да практикуваш точно толкова, колкото разбираш, трябва да прилагаш точно толкова, на колкото си способен. Ако дори не практикуваш истините, които разбираш, това е проблем. Независимо колко дълго или кратко си бил вярващ, стига да си слушал проповеди в продължение на няколко години, ще разбереш част от истината. Ако знаеш много истини, но не прилагаш нито една от тях на практика, това ще те заклейми. Какво е нагласа за покорство пред истината, какво е покорство пред истината, как да се покоряваш пред истината, как да се покоряваш пред устроеното от Бог и каква нагласа трябва да имат хората — ако знаеш това, трябва да го прилагаш на практика. Независимо какво се случва, трябва да се научиш как да практикуваш истината и да се държиш принципно. Ако не практикуваш истината, то тя е безсмислена

за теб и не е нищо друго освен доктрина, лозунг в устата ти. Няма да имаш реалност, докато не успееш да приложиш истината на практика. Едва тогава истината може да се превърне в твой живот. Когато се случват неща, а ти се водиш от личните си пристрастия, като мислиш, че този човек греши, че онзи човек не е прав, винаги се смяташ за прав и не се съгласяваш с другите, независимо какво казват — тогава възможно ли е да си безукорен и непокварен? Това се нарича надменност и самоправедност и е по-сериозен покварен нрав.

Как може да се преодолее покварения нрав? Първата стъпка е да разбереш дали можеш да се покориш на устроеното от Бог и Неговите подредби, дали можеш да се покориш на различните ситуации, които Бог нагласява за теб. В мирни времена нямаш никакви представи за Бог и не разкриваш очевидно покварен нрав. Мислиш, че не си толкова лош и че си човек, който е способен да се покори на Бог. Ала когато нещо се случи, сърцето ти се обръща и вече имаш собствени мисли и идеи. Особено когато си способен да страдаш и да платиш цена в дълга си, ти чувстваш, че си човек, който обича Бог, затова когато бъдеш кастрен неочаквано и някой каже, че си своеволен и безпринципен в дълга си, ще можеш ли да го приемеш? (Не е лесно да се приеме.) Какво трябва да направиш, ако не е лесно да го приемеш? Как можеш да постигнеш приемане и покорство? Има няколко принципи на практикуване. Първо, трябва да се самоанализираш и да се отърсиш от собствените си мисли и разсъждения, за да потърсиш истината. Трябва да разбереш, че твоите мисли и разсъждения невинаги се съобразяват с истината. Ако притежаваш разум, първо трябва да чуеш това, което другите имат да кажат, и след това да го обмислиш внимателно. Ако мнението им съвпада с истината, трябва да го приемеш — така трябва да постъпи човек с разум. Ако винаги смяташ, че собственото ти мислене е правилно, и се придържаш към личната си гледна точка, а не приемаш казаното от другите, независимо колко са прави или доколко думите им се съобразяват с истината, тогава си непокорен и неразумен. Разумът на сътвореното същество е да се покорява на истината, на Божиите слова, на устроеното от Бог и Неговите подредби, на всичко, което идва от Бог, и да се покорява на работните разпоредби в Божия дом. Изпълнявайки дълга си, трябва да търсиш това, което Бог изисква, и което Неговият дом е подредил. След като узнаеш

тези неща, можеш да действаш според Божиите изисквания. Това са принципите на практикуване. Първо трябва да се покориш. Това трябва да направи едно сътворено същество. Често, когато хората не могат да се покорят, това се дължи на собствените им разсъждения, оправдания и предлози. С такива разсъждения е много малко вероятно да се покорят. Какво може да се направи в този случай? Първо остави настрана собствените си разсъждения и оправдания и действай в съответствие с изискванията на Божия дом. След като практикуваш това известно време, ще откриеш, че когато изпълняваш дълга си според истините принципи, ставаш все по-ефективен в дълга си. Уверяваш се в душата си, че това е покорство пред Бог, и то става все по-чисто. Ала ако си вечно вкопчен в собствените си представи и фантазии, ако не можеш да се покориш на устроеното от Бог и Неговите подредби, ако винаги се противопоставяш на Бог и вървиш срещу Него, това е непокорство. Това е покварен нрав. И дори да не извършиш никакво очевидно зло, пак няма да си се покорил ни най-малко и ще ти липсва каквато и да е частица от истината реалност.

Уроците по покорство са едновременно най-трудните, но и най-лесните. Защо са трудни? (Хората имат свои собствени идеи.) Проблемът не е в това, че хората имат идеи. Че кой няма? Всички хора имат сърца и мозъци и всички имат свои идеи. Проблемът тук не е в това. И така, какъв е той? Проблемът е в покварения нрав на човека. Ако нямаше покварен нрав, щеше да си способен на покорство, а колкото и идеи да имаше, те нямаше да представляват проблем. Ако човек има такъв разум и казва: „За всичко трябва да съм покорен към Бог. Няма да се оправдавам, нито да настоявам на собствените си идеи или сам да отсъждам по този въпрос“, на него не му ли е лесно да се покори? Ако човек не отсъжда сам, това е знак, че не е самоправеден, а ако не настоява на собствените си идеи, означава, че има разум. Ако може и да е покорен, значи е постигнал практикуване на истината. Предпоставка за това да си способен да се покориш, е това да не отсъждаш сам и да не настояваш на собствените си идеи. Ако притежаваш тези две качества, ще ти е лесно да си покорен и да постигнеш практикуване на истината. Така че, преди да се покориш, трябва да се въоръжиш с тях и да разбереш как трябва да действаш и какво да направиш, за да имаш нагласа да практикуваш истината. Това всъщност не е толкова трудно, но не е и толкова лесно. Защо е трудно?

Трудно е, защото човек има покварен нрав. Независимо от начина ти на мислене или състоянието, в което си, когато практикуваш покорство, ако ти пречи да практикуваш истината, този манталитет или това състояние произтича от покварен нрав. Това е просто факт. Ако се справиш с покварения нрав на самоправедността, надменността, непокорството, абсурдността, твърдоглавието, предразсъдъците и непримиримостта, ще ти бъде лесно да се покориш. Та как трябва да се преодолее този покварен нрав? Трябва да се молиш, когато не желаеш да се покориш, трябва да се самоанализираш и да се запиташ: „Защо не мога да се покоря на Бог? Защо винаги настоявам да правя нещата по свой начин? Защо не мога да търся истината и да я прилагам на практика? Къде се корени проблемът? Трябва да практикувам покорство на Бог и да практикувам истината, а не да прилагам собствената си воля или собствените си желания. Трябва да мога да се покорявам на Божиите слова, на устроеното от Него и на Неговите подредби. Само това е съгласно Божиите намерения“. Постигането на такъв резултат изисква молитва към Бог и търсене на истината. Когато разбереш истината, ще можеш по-лесно да я приложиш на практика. Тогава ще можеш да се опълчиш на плътта и да оставиш настрана нейните желания. Ако разбираш истината в сърцето си, но не можеш да оставиш настрана облагите на плътта, статуса, суетата и достойнството, тогава ще ти е трудно да прилагаш истината на практика. Това е така, защото в сърцето си поставяш облагите на плътта, суетата и престижа над всичко останало. Това означава, че не обичаш истината — вместо това обичаш статуса и репутацията. Та как трябва да се реши този въпрос? Трябва да се молиш, да търсиш истината и да видиш изцяло същността на неща като статус и репутация. Те трябва да те вълнуват по-слабо и е необходимо да възприемаш практикуването на истината като важно и да го цениш над всичко останало. Когато постигнеш това, ще имаш решимостта да практикуваш истината. Понякога хората не могат да практикуват истината. Те трябва да бъдат кастрени и да получат Божия съд и наказание, така че същността на проблема да е напълно ясна и истината да се практикува по-лесно. Всъщност най-голямата пречка пред практикуването на истината е, когато нечия воля е твърде силна и стои над всичко останало, тоест когато личният интерес е най-важен, когато личната репутация и статус стоят на първо място. Ето защо такива хора

винаги отсъждат въз основа на собствената си воля, когато изскочи нещо, и правят всичко, което ще им донесе лична полза, без да се съобразяват с истините принципи. Те винаги се придържат към собствените си идеи. Какво означава да се придържаш към собствените си идеи? Означава да отсъдиш: „Ако ти искаш това, аз искам друго. Ако ти държиш на своето, аз ще настоявам за моето“. Това проява на покорство ли е? (Не.) Те изобщо не търсят истината, а отсъждат въз основа на своята собствена воля. Това е надменен нрав и проява на неблагоразумие. Ако един ден успееш да осъзнаеш, че твоите предпочитания и отсъждания противоречат на истината, ако успееш да се отречеш от себе си и да се прозреш, като вече не си вярваш, и след това постепенно стигнеш дотам да не правиш нещата по своя начин или сляпо да отсъждаш, а да си способен да търсиш истината, да се молиш на Бог и да Му се осланяш, то това е правилната практика. Преди да потвърдиш каква практика съответства на истината, трябва да търсиш. Това безусловно е правилното нещо, което трябва да се направи, именно това трябва да бъде направено. Ако чакаш да те кастрят, за да търсиш, това е някак пасивно и вероятно ще забави нещата. Да се научиш да търсиш истината е толкова съществено. Какви са ползите от търсенето на истината? На първо място, човек може да избегне следването на собствената си воля и прибързаните действия; на второ място, може да избегне разкриването на поквара и неблагоприятните последици; на трето място, може да се научи да чака и да бъде търпелив и да престане да прави грешки, като възприема нещата ясно и точно. Всички тези неща могат да бъдат постигнати чрез търсене на истината. Когато се научиш да търсиш истината във всички неща, ще откриеш, че нищо не е просто и че ако не си внимателен и не полагаш усилия, ще се справяш зле. След като се упражняваш по този начин известно време, ще бъдеш по-зрял и опитен, когато нещата те сполетят. Нагласата ти ще бъде по-мека и умерена и вместо да си импулсивен, да поемаш рискове и да се съревноваваш, ще можеш да търсиш истината, да я практикуваш и да се покориш на Бог. Тогава проблемът ти с разкриването на покварен нрав ще бъде разрешен. Така ще ти бъде лесно да се покориш, всъщност не е толкова трудно. В началото може да е малко трудно, но ти можеш да си търпелив, да чакаш и да продължаваш да търсиш истината, докато разрешиш този проблем. Ако непрекъснато искаш да вземаш собствени решения, когато те сполетяват

неща, винаги имаш оправдания и настояваш на собствените си идеи, това може да стане доста проблемно. Така е, защото нещата, на които държиш, не са положителни и са все в рамките на един покварен нрав. Всички те разкриват покварен нрав и при такива обстоятелства, макар че може и да искаш да търсиш истината, няма да си в състояние да я практикуваш, и въпреки че може да искаш да се молиш на Бог, ще го правиш през пръсти. Ако някой общува с теб за истината и разобличава нечистотата в намерението ти, как ще можеш да направиш избор? Можеш ли лесно да се покориш на истината? За теб би било много трудно да се покориш в такъв момент и не би могъл да го направиш. Би се разбунтувал и би се опитал да се оправдаеш. Би казал: „Моите отсъждания са в името на Божия дом. Те не са погрешни. Защо все още искаш да се покорявам?“. Виждаш ли как не би могъл да се покориш? А наред с това и ще се съпротивляваш. Това е умишлено прегрешение! Не е ли това изключително проблемно? Когато някой общува с теб за истината и не си в състояние да я приемеш, а дори съзнателно би прегрешил, като се бунтуваш срещу Бог и Му се съпротивляваш, тогава това е сериозен проблем. Изложен си на риск да бъдеш разкрит и отстранен от Бог.

Урокът за покорството пред Бог е наистина дълбок. Изглежда наистина трудно, когато започнеш да навлизаш в него, но след като го преживяваш за известно време, не ти се струва чак толкова. Практикуването на покорство изисква придържане към принципи и ако се провалиш доста пъти, без да откриеш принципите, това означава, че не си си научил урока и покорството все още ти е много трудно за научаване. Защо е трудно? Защото в покварените хора има много трудности. Хората имат идеи, фантазии, както и разнообразни покварени нрави. Ако на всичкото отгоре имат и някакви знания и капитал, ако имат диплома за висше образование и са висококвалифицирани, ако имат пари и статус в обществото и показват превъзходство във всякакви аспекти, това е проблем. Такива хора е малко вероятно да приемат истината. Притежаването на твърде много знания е проблемно, тъй като хората се отнасят към знанието като към самата истина, така че възприемането и приемането на истината става твърде трудно. Ако не разбираш истината и не притежаваш човечност или разум, си като таралеж. Таралежите са страховити животни, които никой не смее да докосне или провокира. Покварените хора са такива — те

категорично не приемат истината и изобщо не се покоряват на Бог. Сърцата им са пълни със зло и те живеят изцяло според покварения си нрав. В резултат на това всеки проблем, с който хората се сблъскват, ги изправя пред множество предизвикателства и те се изпълват с идеи и фантазии, стават надменни и самоправедни. Когато бъдат кастрени или когато срещнат пречка в нещо, което правят, те спорят, разбират нещата погрешно, стават негативни и се оплакват. Те се влияят и подвеждат от абсурдни приказки и доводи. Това са трудностите. Ако хората успеят да ги разрешат, те ще могат да приемат истината и да я приложат на практика, а покорството пред Бог ще бъде лесно. Ето защо, за да постигне покорство пред Бог, човек първо трябва да приеме истината и да я практикува, и трябва да се покори на устроеното от Бог и Неговите подредби. Това е първото препятствие. Та какво включват устроеното от Бог и Неговите подредби? Включват хората, събитията и нещата, които Бог поражда около теб. Понякога тези хора, събития и неща ще те кастрят, понякога ще те изкушават, ще те изпитват, ще те смущават или ще те правят негативен, но стига да можеш да търсиш истината, за да разрешиш проблемите, ти ще можеш да научиш нещо, да придобиеш ръст и да имаш силата да устояваш. Да се покоряваш на устроеното от Бог и Неговите подредби е най-фундаменталният урок за покорство пред Бог. Устроеното от Бог и Неговите подредби включват хората, събитията, нещата и различните ситуации, които Бог поражда около теб. Та как трябва да реагираш, когато се сблъскаш с тези ситуации? Най-основното е да приемаш от Бог. Какво означава „да приемаш от Бог“? Да се оплакваш и да се съпротивляваш — това ли е приемане от Бог? Да спориш и да се оправдаваш — това ли е приемане от Бог? Не. Тогава как трябва да практикуваш приемането от Бог? Когато ти се случи нещо, първо се успокой, потърси истината и практикувай покорство. Не излизай с извинения или обяснения. Не се опитвай да анализираш или да предполагаш кой е прав и кой греши, и недей анализира чия грешка е по-сериозна и чия — не толкова. Дали постоянното анализиране на тези неща е нагласа за приемане от Бог? Това нагласа за покорство пред Бог ли е? Това не е нагласа на покорство пред Бог или на приемане от Бог, или на приемане на Божието върховенство и подредби. Приемането от Бог е част от принципите за практикуване на покорство пред Бог. Ако си убеден, че всичко, което те сполетява, е в

пределите на Божието върховенство, че тези неща се случват по Божиите подредби и поради Неговите добри намерения, тогава можеш да ги приемеш от Бог. За начало не анализирай правилното и грешното, не се оправдавай, не търси вина у другите, не издребнявай, не анализирай обективните причини за случилото се и не използвай човешкия си разум, за да анализираш и изследваш нещата. Това са подробностите в онова, което трябва да свършиш, за да приемеш от Бог. А начинът да го практикуваш е да започнеш с покорство. Дори да имаш идеи или ако нещата не са ти ясни, покори се. Не започвай с оправдания или непокорство. А след като се покориш, потърси истината, моли се на Бог и търси от Него. Как трябва да се молиш? Кажи: „О, Боже, Ти си устроил тази ситуация за мен заради Твоите добри намерения“. Какво е значението на казаното? Означава, че вече имаш нагласа за приемане в сърцето си и си признал, че Бог е устроил тази ситуация за теб. Кажи: „О, Боже, не знам как да практикувам в ситуацията, с която се сблъсках днес. Моля Те да ме просветиш, да ме напътстваш и да ме накараш да разбера Твоето намерение, за да мога да действам според него, да не се бунтувам, да не се противопоставям и да не разчитам на собствената си воля. Готов съм да практикувам истината и да действам в съответствие с принципите“. След като се помолиш, ще почувстваш мир в сърцето си и по естествен начин ще се оставиш извиненията настрана. Не е ли това промяна в манталитета ти? Това проправя пътя към търсенето и практикуването на истината и единственият проблем, който остава, е как трябва да практикуваш истината, след като си я разбрал. Ако пак проявиш непокорство, когато дойде време да практикуваш истината, трябва отново да се помолиш на Бог. Едва след като непокорството ти бъде преодоляно, естествено ще ти бъде лесно да практикуваш истината. Когато се появят проблеми, трябва да се научиш да притихваш пред Бог и да търсиш истината. Ако външните неща постоянно те прекъсват, ако състоянието ти непрекъснато е нестабилно, на какво се дължи това? Причината е, че не разбираш истината и че в теб властва покварения ти нрав — не можеш да се сдържаш. В такива моменти трябва да се самоанализираш и да откриеш проблема в себе си. Потърси подходящите Божии слова и виж какво разобличават те. После слушай проповеди и общения, или химни с Божиите слова. Вгледай се в собственото си състояние в светлината на

тези слова. Така можеш да разбереш вътрешните си проблеми и да придобиеш яснота, която ще ти помогне да се справиш по-лесно с тях. Каквито и проблеми да имат другите хора, които те притесняват, не им обръщай внимание. Съсредоточи се върху самоанализа. Не прави от мухата слон, като твърдиш, че Бог те изпитва. Това няма нищо общо с Бог. Покварените човешки същества са напълно лишени от самосъзнание и са най-умели в това да се саморазкрасяват. Не бъди прекалено чувствителен. Ако решиш, че това е изпитание от Бог, то трябва да размишляваш още повече върху собствените си проблеми — ако не премахнеш напълно покварения си нрав, той просто ще продължи да те прави на глупак. Тогава какво е решението? Трябва да се молиш: „Боже, толкова съм своенравен и надменен! Винаги мисля как да угодя на плътта. Твърде непокорен съм! Моля те, дисциплинирай ме“. След молитвата си ще се почувстваш малко притеснен. „Ами ако Бог наистина ме дисциплинира? Не, трябва да се моля и да съм решителен. Без значение как ще ме дисциплинира Бог, дори и да ме накара да се разболея или да умра, пак ще Му се покоря“. След като завършиш тази молитва, ще станеш вътрешно силен и състоянието ти ще е различно. Как ще се почувстваш? Ще си помислиш: „След всичките тези години като вярващ, за първи път преживявам изпитание от Бог. Неговата ръка е дошла върху мен и чувствам, че Той е много близо. Бог лично ме води, лично устройва този вид изпитание, за да ме обучи, да ме пречисти, позволявайки ми да науча урок и да придобия истината от него. Бог ме обича толкова много!“. Не е ли това Божието просветление и озарение? Не притежаваш ли някакъв ръст в този момент? (Да.) Това е едно наистина практично разбиране. Навярно си задаваш въпроса: „След като Бог ме изпитва, каква нагласа трябва да имам? Какво трябва да направя, за да удовлетворя Бог?“. Когато мислиш и търсиш по този начин, не след дълго ще постигнеш покорство. Ще престанеш да се обосноваваш и ще си помислиш: „Ако не се покорявам, а непрекъснато се обосновавам, ако винаги търся причини в другите хора или обективни обстоятелства, намирайки оправдания и анализирайки правилното и грешното, тогава дори не съм човек. Аз съм звяр, който не може да се сравнява дори със свинете!“. Тогава ще се почувстваш виновен и обезпокоен. Ще си помислиш: „Трябва веднага да се покоря пред Бог. Бог е до мен и така ме води. Неведнъж е казвано, че

така се проявява Божието добро намерение — днес вкусих от него. Божието намерение е да науча урок, да се променя, а не да се лутам между правилното и грешното. Това е Божията любов към мен, Неговият съд и наказание, Неговото подхранване и напътствие. Бог ме обича толкова много и Неговата любов е истинска!“. Ще бъдеш трогнат в сърцето си. Защо ще се трогнеш? Защото вече разбираш Божието намерение, лично си преживял Божията любов, имаш преживяване от непрекъснатото търсене на истината през всички тези дни. Възможно ли е хората да продължат да се бунтуват срещу Бог, докато преживяват това? Да, все още може да има бунтарство. Тъй като хората имат покварен нрав и постоянно избуяват всякакви покварени, абсурдни мисли, те непрекъснато мислят: „Бог ме изпитва, така че ще умра ли? Ако Бог наистина ме дисциплинира, ще ме разболее ли сериозно? Страх ме е!“. Откъде идва страхът? Той идва от това, че не вярват в Божието върховенство и подредби, че не искат да позволят Неговото устройване и се тревожат: „Какво ще стане, ако умра? Изобщо не знам къде ми е мястото!“. Хората имат твърде малко вяра в Бог. Колко вяра имат хората в такива моменти? Нула! Ако човек дори само пожелае да избяга от Божиите ръце, предателството му към Бог е абсолютно. Когато нещата стигнат дотам, хората искат да избягат; те не се примиряват със случващото се. Какво може да се направи тогава? Не става просто да кажеш: „Мога да се покоря; трогнат съм донякъде. Мога да почувствам Божията благодат и Бог се е грижил за мен. Това е достатъчно и съм доволен“. Ала това не е достатъчно. Трябва да продължиш да се движиш напред, трябва да продължиш да търсиш. Замисли се: „Как Йов получи вярата си? Доколко успя да се покори? Защо съм толкова уплашен? Откъде идва страхът ми? Причината е, че имам твърде малко вяра в Бог. Не вярвам, че съм най-щастлив и сигурен в Божиите ръце, че Бог е моето убежище. Не вярвам в тези неща. Аз съм един измамен, нечестив човек! Осъзнах, че Бог ме изпитва, а едно изпитание не означава, че животът ми ще бъде отнет. Той не си играе с мен и не ме разкрива умишлено. Това е само изпитание, което цели да пречисти покварения ми нрав. Все още не съм способен да имам истинска вяра в Бог, да Му се доверя напълно и да се предам в ръцете Му. Толкова съм нечестив и виновен за най-ужасните неща! Не заслужавам това внимание от Бог. Не заслужавам Божията грижа“. Какво можеш да направиш след това? Трябва да се молиш и да

търсиш истината от Бог, да кастриш непокорството и мотивите си. Разбираш истината до тази степен, но все още нямаш доверие в Бог и не смееш да се оставиш в Неговите ръце. Какво е това? Това е предателство. Заради измамността, надменността, подозрителността и нечестивостта си нямаш доверие в Бог. Оттук идва и страхът. Какво е значението на страха? То е липса на вяра в Бог. То е винаги да се притесняваш: „Ако се покоря пред Божието напътствие, дали Той няма да ме предаде на Сатана и да ме остави да умра?“. Що за мисъл е това? Не е ли това нелепица? Защо някой би могъл да мисли така за Бог? Без истината хората не могат да видят нищо ясно, а винаги разбират Бог погрешно и се догаждат за Него. Разрешаването на този проблем изисква някой да разбере истината. Единствено чрез разбиране на истината хората могат да говорят с разум, така както трябва да говори един човек. Независимо от факта, че си усетил Божията грижа и закрила, че си се наслаждавал на чувството на мир и радост, дадени от Бог, и факта, че се чувстваш много сигурен, ти все още не желаеш да се оставиш в Божиите ръце. Все още се страхуваш. Не е ли това бунтарство? Каква е нечистотата в това бунтарство? Какво го контролира? Измамност и надменност. Не е ли това наистина демонична природа? Ако някой има демонична природа, той има сатанински нрав. Как може да бъде разрешен този въпрос? Необходимо е хората да търсят истината. Ако хората не обичат истината, ако не я търсят, независимо колко поквара разкриват, покваренията им нрав никога не може да бъде преодолян. Такъв човек няма да постигне лесно спасение.

Когато търсиш истината, за да преодолееш покварения нрав, какви резултати трябва да постигнеш, за да се счита проблемът за решен? Някои хора много добре осъзнават, че дадена ситуация е изпитание от Бог, но не желаят да се оставят в Неговите ръце. Те смятат, че на Бог не може да се разчита и да Му се вярва. Те не само не смеят да се осланят на Бог, но и се страхуват от подобни ситуации. Ако нещата са стигнали дотам, с какви истини трябва да се въоръжат? Как трябва да се стремят и до каква степен трябва да се стремят, за да бъдат пречистени, да постигнат пълно покорство и да поемат по пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото? Всичко това е свързано с истината на покорството. В този момент ти наистина не познаваш Бог и няма как да притежаваш истинска вяра. Без истинска вяра, с какви истини за видения трябва да се въоръжиш,

за да можеш напълно да се освободиш от съмненията, подозренията, недоразуменията и съпротивата по отношение на Бог, и това да ти позволи да се покориш безусловно? С кои истини трябва да се въоръжиш, за да разрешиш тези проблеми и да постигнеш абсолютно освобождаване от нечистота, от собствени потребности и избори? Това е нещо, което все още не ви е ясно. Замислете се — какъв стремеж е необходим, за да се постигне безусловно покорство пред Бог? Трябва да притежаваш някои истини. Когато си придобил истината като свой живот, това ще бъде твоят ръст. Това ще бъде основата и фундаментът, върху който ще можеш да постигнеш покорство. Можеш да постигнеш пълно покорство с тези истини. Та с кои истини трябва да се въоръжиш? (Трябва да се стремим към познание за Бог.) Това е само част. Отделно самите хора трябва да си сътрудничат, да имат някакви практики. Спомняте ли си какво е казал Петър? („Дори ако Бог си играеше с хората като с играчки, какви оплаквания щяха да имат те?“.) Става дума за покорство. Ако преживяваш нещата по този начин, постепенно ще научиш истината и естествено ще постигнеш резултати. Първо се нуждаеш от нагласа за покорство към Бог и истината. Не се притеснявай какви погледи ти отправя Бог, какво е отношението и тонът на гласа Му, дали изпитва неприязън към теб или не и дали ще те разкрие или не. Започни с разрешаването на собствените си трудности и проблеми. Могат ли обикновените хора лесно да постигнат казаното от Петър? (Не е лесно, не.) Какви преживявания е имал и какви реалности е притежавал, които са му позволили да каже това? (Той е вярвал безрезервно, че независимо как Бог се отнася към човек, то е, за да го спаси, и не е нищо друго освен любов. Ето защо той с радост се е покорявал.) Петър каза: „Дори ако Бог си играеше с хората като с играчки“, а ти каза: „Независимо как Бог се отнася към човека“. Ти се възприемаш като сътворено същество, като последовател на Бог и като член на Божия дом. Та има ли разлика между двете? Да, има. Съществува несъответствие! Къде се крие несъответствието между играчката и едно човешко същество? Играчката не е нищо — тя е безполезна, жалка отрепка. Наречете я играчка или звяр — тя е от този тип. Ала какво да кажем за човек? Човекът има мисли и мозък; той е способен да говори, да върши неща и може да упражнява нормални човешки дейности. В сравнение с играчката, има ли разлика в стойността и статуса на човека? Ако се

възприемаш като човек, а не като играчка, тогава нямаш ли изисквания, що се отнася до начина, по който Бог се отнася към теб? Какви са изискванията ти към Бог? (Да се отнася с мен като с човек.) Как Бог трябва да се отнася с теб като с човек? Ако Бог сподели с теб своите изисквания към човека и изисква от теб да ги изпълниш, би ли могъл да го направиш? Ако Бог изрази истината и изиска от теб да се придържаш към нея, ще бъдеш ли в състояние да го направиш? Ако Бог изиска от теб да Му се покориш и да Го обичаш, би ли могъл да го направиш? А ако не си способен на нищо от това, как тогава Бог би могъл да се отнася към теб като към човек? Ако нямаш никаква съвест или разум и не можеш да правиш нещата, които един човек трябва да прави, тогава как би могъл Бог да се отнася с теб като с човек? Ако хората просто безразсъдно извършват злосторничества, отказват да приемат истината и дори съдят и заклеймяват Бог, превръщайки се в Негови врагове, имат ли те човешка природа? Би ли се отнасял Бог към такава личност като към човек? Би ли се отнасял Бог към Сатаните и дяволите като към хора? Приемането ти като човек или като играчка е въпрос на разлики в нагласата и отношението. Ако си приет като човек, какво отношение би изисквал? Да те уважават, да се допитват до теб, да се съобразяват с чувствата ти, да ти дават достатъчно пространство и свобода и да зачитат достойнството и репутацията ти. Така се държат с човешките същества. Ала какво да кажем за играчките? (Те не са нищо. Могат да бъдат подритвани.) (Можеш да ги използваш, когато искаш, а после да ги захвърлиш.) Много подходящо казано. Ето какво трябва да кажете за отношението към играчките, а как бихте описали отношението към човешко същество като към играчка? (Използвате ги, когато имате нужда от тях, а когато нямате, просто ги пренебрегвате.) Отнасяте се към тях без никакво уважение и не се налага да защитавате правата им. Не им давате никакви права, нито самостоятелност или свобода на избор. Не е необходимо да се допитвате до тях, да се съобразявате с честта им или тем подобни. Може да сте мили с тях, когато ви е добре, но и да ги подритвате, когато не сте. Това е нагласата към една играчка. Ако Бог се отнасяше към хората като към играчки, как щяха да се чувстват те? Дали все още щяха да мислят, че Бог е обичлив? (Не.) Ала Петър можеше да възхвалява Бог. Какви истини реалности е притежавал той, които са му позволили да постигне покорство до смърт? Бог всъщност

не се отнасяше към човека като към играчка, ала когато разбирането на Петър достигна това ниво, той си помисли: „Ако Бог се отнасяше с мен по този начин, аз пак щях да Му се покоря. Ако Бог се отнасяше с мен като с играчка, как бих могъл да не бъда готов и склонен?“. Петър постига тази готовност, тази склонност. Какво означава да бъдеш „готов и склонен“? (Да се оставиш на милостта на устроеното от Бог и да му се покориш безпрекословно.) Това е истината на покорството. Предаването ти на Сатана няма ли да е начинът, по който се отнасяш с една играчка? Щом не си желан, ще бъдеш захвърлен, предаден на Сатана, за да може да те изкушава и да те прави на глупак. Каква беше нагласата на Петър? Имаше ли някакви оплаквания? Оплакваше ли се на Бог? Проклинаше ли Бог? Обърна ли се към Сатана? (Не.) Това се нарича покорство. Той не се оплакваше, не проявяваше негативизъм или съпротива. Не беше ли преодолян покваренията му нрав? Това бе в пълна хармония с Бог. Не ставаше дума дали ще предаде Бог, или не. Въпросът бе: „Независимо къде ме поставя Бог, сърцето ми ще има Бог; независимо къде ме поставя Бог, аз ще бъда човек, който Му принадлежи. Дори и да ме превърне в пепел, аз пак ще принадлежа на Бог. Никога няма да се обърна към Сатана“. Той успя да постигне това ниво на покорство. Да кажеш това е лесно, но да го направиш е трудно. Трябва да си въоръжен с истината известно време, докато видиш всичко това напълно и ясно, тогава прилагането на истината на практика ще бъде много по-лесно. От теб не се изисква да имаш абсолютни познания за Бог, нито пък е необходимо Бог да ти разкрие нещо конкретно. Достатъчно е да имаш правилната нагласа и този вид покорство. Не бива да поставяш никакви изисквания за отношението на Бог към теб, нито да изискваш от Него да ти даде точни критерии. Дори нещо да е съгласно истината и да е такова, което Създателят трябва да има, ти не бива да го изискваш. Необходимо е да кажеш: „Боже, няма значение как се отнасяш към мен. Можеш да ме оставиш да умра или да отида в ада. Както и да се отнасяш с мен, е добре. Дори да ме предадеш на Сатана, Бог ще продължи да бъде моят Бог и аз все още ще бъда сътворено от Бог същество. Никога няма да Те изоставя“. С тази нагласа ти притежаваш реалността на покорството. „Дори ако Бог си играеше с хората като с играчки, какви оплаквания щяха да имат те?“. Това твърдение, което Петър бе способен да изрече, е изключително

важно за всички вас! Такова бе покорството на Петър. Ако постоянно разсъждаваш върху това твърдение и придобиеш истинско разбиране и преживяване за него, тогава ще ти бъде много по-лесно да се покоряваш на Бог. Аспектите, в които хората се бунтуват срещу Бог, са аспектите, в които те са най-неразумни. Когато хората не са изпълнили добре дълга си, когато не са положили никакъв истински труд, те са по-благовъзпитани и мислят, че нямат право да спорят с Бог или да Му се съпротивляват. Ала щом са свършили някаква работа или са положили малко труд, те смятат, че имат някакъв капитал. Искат да спорят с Бог и да получат Неговите благословии. Това е проблемно. Техният разум е ненормален — не е ли това подло? Ето колко жалки са хората без истината реалност. Може ли някой да е добре, ако не се е въоръжил с истината? Човек не може да се отърве от покварения нрав без да приеме истината. Ако не е въоръжен с истината, то съвестта и разумът му са ненормални. Той може да разбере някаква доктрина и да казва неща от сорта: „Аз съм сътворено същество и трябва да се покоря пред Бог. Това е разумът, който трябва да притежавам“. Може да разбира това на думи и да крещи лозунги, но когато нещо действително се случи, той не може да го приеме или да му се покори, макар да знае много добре, че е било устроено от Бог. Защо е така? Защото хората са непокорни, техният покварен нрав не е преодолян и те са напълно способни да предадат Бог. Такава е реалността на ситуацията. Ако хората не са въоръжени с достатъчно истина, ето колко жалък ще бъде животът им. Нима тези, които се бунтуват срещу Бог, които не са способни да Му се покорят или да приемат устройването и подредбата Му, не са също вярващи в Бог? Защо тогава не могат да се покорят на Божието устройване и подредба? Защото не приемат истината и не вярват в нея. Това не е ли факт? (Да.) Някои хора казват за тези личности: „Те са надменни и самоправедни. Винаги се съпротивляват, щом нещо стане. Непрекъснато се оправдават и издребняват. Не вярват в съществуването на Бог или в Божието устройване и подредба, така че не могат да Му се покорят“. От друга страна обаче, ако тези личности действително вярваха, че това е Божието устройване и подредба, че това е ситуация, която Бог е нагласил за тях, и че Бог иска да ги пречисти и да ги накара да придобият истината чрез това, биха ли могли тогава да се покорят? Биха ли могли тогава да спрат да се бунтуват и да се въздържат от предателство към Бог?

Биха ли могли изобщо да приемат това от Бог? Не, не биха могли. Защо не? Защото човекът не притежава тези истини реалности. Сегашният ви духовен ръст е твърде малък, затова Бог не ви подлага на изпитание засега — това е основната причина. Понеже веднага щом ви изпита, всички ще покажете вашето истинско „аз“ и ще бъдете отстранени, а Сатана ще се изсмее. Не е ли това реалността? Вашият ръст сега е твърде малък. Можете да говорите за доктрини, да рецитирате лозунги и съвсем отчетливо да виждате проблемите на другите хора, но не познавате собственото си състояние, не сте наясно с него. Би ли ви изпитал Бог при такова състояние и ръст? Все още не е дошло времето делото на съвършенството да бъде извършено върху вас. Не сте въоръжени за това.

Да се покориш на Божието устройване и подредба е най-основният урок, с който се сблъсква всеки Божи последовател. Това е и най-дълбокият урок. Степента, в която си способен да се покориш на Бог, показва колко голям е ръстът ти и колко силна е вярата ти — тези неща са взаимосвързани. С кои истини трябва да се въоръжите, за да достигнете до безусловно покорство? Първо, не можеш да отправяш никакви изисквания към Бог — това е истина. Как можеш да приложиш тази истина? Когато изискваш от Бог, използвай тази истина, за да обмислиш и да се самоанализираш. „Какви изисквания имам към Бог? Съответстват ли те на истината? Разумни ли са? Откъде идват? Дали от собствените ми фантазии, или са мисли, внушени ми от Сатана?“. Всъщност не е нито едно от тези неща. Тези идеи са породени от покварения нрав на хората. Трябва да разнищиш мотивите и желанията, които стоят зад тези неразумни искания, и да видиш дали те отговарят на разума на нормалната човешка природа. Към какво трябва да се стремиш? Ако си човек, който обича истината, трябва да се стремиш да си последовател, точно като Петър. Петър каза: „Ако Бог се отнасяше с мен като с играчка, как бих могъл да не бъда готов и склонен?“. Някои хора не разбират какво е казал Петър. Те питат: „Кога Бог се е отнасял с хората като с играчки и ни е предавал на Сатана? Не съм виждал такова нещо. Бог е прекрасен към мен, толкова милостив. Той не е такъв тип Бог. Бог обича хората безкрайно, защо би се отнасял с тях като с играчки? Това не отговаря на истината. То е погрешно разбиране за Бог и не е истинско познание за Него“. Ала откъде идват тези думи на Петър? (Идват от неговото познание за Бог,

придобито след преминаване през всякакви изпитания.) Петър премина през толкова много изпитания и облагородяване. Той загърби всички свои изисквания, планове и желания и не настояваше Бог да прави каквото и да било. Така той нямаше собствени мисли и се отдаде напълно. Той мислеше: „Бог може да прави каквото поиска — да ме подложи на изпитания, да ме укорява, да ме съди или да ме накаже. Може да създава ситуации, за да ме кастри, може да ме кали, може да ме хвърли в леговището на лъва или да ме даде на вълците. Каквото и да прави Бог, то е правилно и аз ще Му се покоря. Всичко, което Бог прави, е истина. Няма да имам никакви оплаквания, нито избор“. Не е ли това безусловно покорство? Понякога хората си мислят: „Всичко, което Бог прави, е истина, тогава защо не съм я открил в това нещо, което Бог направи? Изглежда дори Бог понякога прави неща, които не се съобразяват с истината. Бог също понякога греши. Ала независимо от всичко, Бог е Бог и аз ще се покоря!“. Безусловно ли е това покорство? (Не.) Това е избирателно, а не истинско покорство. То е в противоречие с мислите на Петър. Когато се отнасят с теб като с играчка, не е необходимо да ти се обяснява причината или това да ти изглежда справедливо и разумно. С теб може да се държат по всякакъв начин — няма нужда фактите и причините да се обсъждат с теб или да ти се обясняват. Ако нещата не можеха да продължат без твоето одобрение, щяха ли да те третират като играчка? Не — това би означавало да получиш всички човешки права и свободи и пълно уважение, да се държат с теб като с човешко същество, а не като с играчка. Какво е играчката? (Нещо, което няма самостоятелност и права.) Ала дали е само нещо без права? Как могат да бъдат приложени думите на Петър? Например, да речем, че от известно време търсиш по определена тема, но все още не си разбрал Божието намерение. Или да кажем, че вярваш в Бог повече от 20 години и все още не знаеш за какво става дума. Трябва ли да не се покориш в тази ситуация? Трябва да се покориш. А на какво се основава това покорство? Основава се на казаното от Петър: „Ако Бог се отнасяше с мен като с играчка, как бих могъл да не бъда готов и склонен?“. Ако винаги се отнасяш към Бог според идеите и фантазиите на човека и ги използваш, за да измерваш всичко, което Бог прави, да претегляш думите и делата Му, това не е ли отсъждане за Бог, не е ли противопоставяне на Бог? Може ли всичко, което Бог върши, да се вмести

в представите и фантазиите на човек? А ако не се вмества, то значи ли, че няма да го приемеш и да му се покориш? В такива моменти как трябва да търсиш истината? Как трябва да следваш Бог? Свързано е с истината — отговор трябва да се търси в Божиите слова. Когато вярват в Бог, хората трябва да се придържат към мястото на сътворено същество. Независимо от времето, независимо дали Бог е скрит от теб или ти се е явил, независимо дали можеш да почувстваш Божията любов или не, трябва да знаеш какви са твоите отговорности, задължения и дълг — трябва да разбереш тези истини относно практиката. Ако все още се вкопчваш в своите представи, като казваш: „Ако мога ясно да видя, че това е в съответствие с истината и с моите мисли, тогава ще се покоря. Ако не ми е ясно и не мога да потвърдя, че това са Божии постъпки, то първо ще изчакам малко и ще се покоря, когато се уверя, че е дело на Бог“, тогава дали това е човек, който се покорява на Бог? Не е. Това е условно покорство, а не безпрекословно, пълно покорство. Божието дело не се съгласува с човешките представи и фантазии, нито въплъщението, а камо ли правосъдието и наказанието. По-голямата част от хората наистина изпитват трудности да го приемат и да му се покорят. Ако не можеш да се покориш на Божието дело, тогава можеш ли да изпълниш дълга на сътворено същество? Това просто е невъзможно. Какъв е дългът на едно сътворено същество? (Да заеме мястото на сътворено същество, да приеме Божието поръчение и да се покори на Божията подредба.) Точно така, това стои в основата му. Тогава не е ли лесно да се реши този въпрос? Да заеме мястото на сътворено същество и да се покори на Създателя, твоя Бог — това най-вече трябва да отстоява всяко сътворено същество. Има много истини, които не разбираш или за които не знаеш. Не можеш да проумееш Божиите намерения, затова няма да приемеш истините или да им се покориш, така ли е? Не разбираш, например, някои пророчества, затова не признаваш, че те са Божии слова? Не можеш да го отречеш. Тези думи винаги ще бъдат слова от Бог и те съдържат истината. Дори и да не ги разбираш, те остават Божии слова. Ако някои Божии слова не са се изпълнили, означава ли това, че те не са Божии слова, че не са истина? Ако казваш: „Ако не са се изпълнили, вероятно не са Божии слова. Вероятно са били подправени“, що за нагласа е това? Това е нагласа за непокорство. Трябва да имаш разум. Какво представлява разумът? На какво се основава

наличието на разум? Основава се на това да заемеш мястото на сътворено същество и да се покориш на Създателя, твоя Бог. Това е истината, една вечно неизменна истина. Трябва ли покорството ти към Бог да се основава на това дали знаеш или разбираш Божиите намерения, или дали Бог ти е показал намеренията си? Трябва ли то да се основава на всичко това? (Не.) Тогава на какво се основава? Основава се на истината на покорството. Каква е истината на покорството? (Да заемеш мястото на сътворено същество и да се покориш на Създателя.) Това е истината на покорството. Тогава нужно ли е ти да анализираш кое е правилно и кое — не? Необходимо ли е да размишляваш дали Бог е постъпил правилно или не, за да постигнеш безусловно покорство? Трябва ли Бог ясно и подробно да обясни този аспект на истината, за да се покориш? (Не, не трябва.) Независимо какво прави Бог, ти трябва да практикуваш истината на покорството — това е достатъчно. Някои хора са изключително дребнави и постоянно подклаждат спорове. Те непрекъснато мислят: „Нима Бог не е истината? Не е ли Бог Създателят? Защо не мога да осмисля някои от нещата, които Бог прави? Защо Бог не ми обяснява ясно нещата? Ако Той не ми го е обяснил, как тогава мога да го приложа на практика? Дали причината, поради която не мога да му се покоря, не се крие в това, че не мога да го разбера? Няма да имам стимул да се покоря, ако не мога да го осмисля!“. Не е ли това непокорство? Имате ли нужда от този стимул, за да се покорите? Не, нямате. Нуждаете се само от един прост вид рационалност, а именно: „Ще се покоря пред всичко, което идва от Бог. Когато Божиите слова се изпълнят, ще се покоря и ще възхвалявам Бог, когато Божиите слова не се изпълнят, те остават Негови слова и няма да се превърнат в човешки думи само защото не са били изпълнени. Просто трябва да се покоря, без да съдя. Бог винаги ще бъде моят Бог“. Ето как заемаш мястото на сътворено същество. С този вид разум, с тези истини реалности, в моментите, когато смяташ, че хората са просто играчки или мравки в очите на Бог, все още ли ще се чувстваш разстроен? Ще се чувстваш ли по-нисш? (Не.) Сега няма да се чувстваш по-нисш, защото Бог се отнася към теб като към човек и все още имаш статус пред Него. Бог те е възвисил. Ето защо не се чувстваш по-нисш. Ако Бог не те беше възвисил, ако Той винаги те кастреше и дисциплиниираше, щеше да се чувстваш нещастен, а това е проблем, с който трябва да се справиш. Често

хората се чувстват по този начин, защото таят твърде много трудности. Те винаги имат изисквания към Бог и непрекъснато мислят: „Трябва да се отнасяш с мен като с човешко същество. Трябва да ме уважаваш и да имаш високо мнение за мен, да мислиш за мен и да проявяваш разбиране към слабостите ми. Трябва да си толерантен. Моят ръст е малък и ми липсва проницателност. Досега не съм се занимавал с подобна работа“. Те постоянно имат куп оправдания и никакво покорство. След днешното общение за истината на покорството, дали тези оправдания са истински причини? Нито едно оправдание не е истинска причина. Твоя отговорност, твое задължение и твой дълг е да се покоряваш.

Хората лесно се покоряват, когато нямат неприятности. Ала щом неприятностите изникнат, те не са способни да се покорят. Какво може да се направи в такъв случай? Преодоляването на тази трудност изисква молитви и търсене на истината. От чувството, че си благороден човек, въздигнат от Бог, до усещането, че си долна играчка без никакви заслуги в Божиите очи, нищожество, жалка отрепка, и да можеш с радост да се покориш на Бог без никакви изисквания към Него — колко време е потребно, за да достигнеш до тази степен на преживяване? (През последните си седем години Петър премина през стотици изпитания. Ако някой не се стреми към истината, той няма да я постигне, независимо колко години вярва.) Не става дума колко години си вярвал — по-скоро зависи дали се стремиш към истината и дали можеш да я използваш, за да разрешиш проблема с покварения си нрав. Всичко опира до стремежа ти. Някои хора се стремят единствено към репутация и статус, винаги искат да се изтъкнат и да се откроят сред тълпата. Те се сриват, когато се сблъскат и с най-малката спънка или провал, стават негативни и се парализират. На някои хора им харесва да извличат несправедливи ползи, но не обичат истината. Те са доволни, когато са се облагодетелствали за сметка на друг, и не са тъжни или притеснени, ако не са придобили истината. Някои са безразлични във вярата си, ако нямат статус, и са по-дейни от всички останали, щом го получат. Тогава те никога не се чувстват негативно и с удоволствие се преработват до смърт. Просто не обръщат внимание на практикуването истината или вършенето на нещата според принципите, поради което след дълги години вяра все още им липсва свидетелство за преживяване. Те изпитват завист и съжаление, когато

видят други вярващи от броени години да имат чудесно свидетелство за преживяване, но след като това чувство премине, продължават да не се стремят към истината. Ако някой не се съсредоточава върху стремежа към истината, ако не я използва, за да разрешава проблеми, то годините вяра не са от значение, те са безполезни. Тези, които не се стремят към истината, никога не могат да бъдат усъвършенствани от Бог. Петър беше усъвършенстван, като премина през стотици изпитания — нима и вие не трябва да преминете през такива? През колко изпитания сте преминали до момента? Ако не стотици, то може би поне сто? (Не. Все още не.) Петър беше усъвършенстван чрез стотици изпитания, така че ако вие не сте преживели дори едно или сте преминали едва през сто, то преживяването ви е далеч от неговото. Не ти достига ръст. Нима не трябва да полагаш усилия в стремежа си към истината? А как да го направиш? Нужно е да положиш усилия в разбирането и практикуването на истината. Не бъди нехаен и объркан, без сериозно отношение към нищо, живеейки лекомислено, като по цял ден се занимаваш със задачи. Това не значи, че да си зает е проблем — ако имаш много неща за правене, ще трябва да се заемеш. Не винаги е възможно да не си зает. Ала докато си зает да вършиш всичко, пак трябва да се стремиш към истината и към принципите, пак трябва да се опитваш да възприемаш нещата и да молиш Бог за онова, което ти липсва. Как да помолиш Бог за нещо? Всеки ден се молиш на Бог мълчаливо в сърцето си за него. Това показва, че в сърцето си копнееш за истината и искаш Бог да изпълни решенията ти. Ако сърцето ти е истинско, Бог ще чуе молитвите ти. Той ще подреди и подготви подобаващи ситуации, така че да можеш да научиш уроци. Може би ще си кажеш: „Наистина ми липсва ръст. Ще ми прати ли Бог голямо изпитание, което да ме съкруши?“. Не, това би било невъзможно. Бог никога няма да направи подобно нещо. Той най-добре знае колко силна е нечия вяра и какъв е истинският му ръст. Имай вяра в това. Бог никога не би накарал тригодишно дете да поеме бремето на възрастен — никога! Нужно е да си убеден в сърцето си. Ала трябва да помолиш Бог за това. Трябва да проявиш това желание и решимост — едва тогава Бог ще изпълни молбата ти. Ако непрекъснато се страхуваш и криеш, боиш се да не бъдеш изпитан, ако постоянно искаш да имаш спокойни и безгрижни дни, тогава Бог не ще работи в теб. Така че трябва само свободно и уверено да умоляваш Бог,

истински да се отдадеш и да Му повериш всичко, и само тогава Той ще работи върху теб. Бог несъмнено не върши делата си, за да измъчва произволно хората, а за да постига резултати и цели. Бог не би вършил безполезни дела или да те накара да поемеш товар, който не можеш да понесеш — имай вяра в това. Човек трябва да има решимост, за да се стреми да бъде усъвършенстван, да се стреми да удовлетвори Бог и да бъде сътворено същество, което отговаря на критериите. Що за решимост е това? Решимостта да се стремиш да бъдеш усъвършенстван, да се превърнеш в някой, притежаващ истината и човешка природа, да станеш човек, който обича Бог и свидетелства за Него. Това ще възрадва Бог най-много. Ако нямаш тази решимост, а ти стига да кажеш: „Зает съм с дълга си. Нося товар на плещите си, полагам труд и слушам проповеди. Не изоставам от другите“, тогава нямаш никакви перспективи. В най-добрия случай си полагащ труд, но няма да станеш един от Божия народ. Не си ли просто доволен от начина, по който стоят нещата, без желание за напредък? Не се стремиш към истината, не общуваш върху нея на сбирки и слушаш ли проповеди, задрямваш. Ала когато обсъждаш светски въпроси, дрънкаш ли дрънкаш, а очите ти светят — това е поведението на полагащ труд. Има хора, чиито очи светват, щом се спомене истината. Те чувстват, че им липсва твърде много, и когато чуят нещо добро и практично, бързат да си го запишат. Усещат, че са твърде далеч от това, което Бог изисква, и в сърцето им няма достатъчно положителни неща. Чувстват, че отровата на Сатана е твърде много и че са прекалено непокорни на Бог. Мислят си: „Нищо чудно, че Бог не е доволен от мен. Прекалено далеч съм от това, което Той иска, изобщо не Му съответствам и Го разбирам твърде погрешно. Кога ще мога да удовлетворя Божиите намерения?“. В дълга си те не отлагат опитите да проумеят тези неща и често се изправят пред Бог в мълчалива молитва: „Боже, моля те, подложи ме на изпитания. Моля Те да ме разкриеш, да ми позволиш да разбера истината, да придобия истината реалност и да Те опозная. Моля те, дисциплинирай ме, съди ме и ме наказвай“. Когато с това поемат бреме, те неизменно го носят в съзнанието си. Винаги са жадни за истината и така Бог започва да работи върху тях. Той подрежда някои хора, събития и неща, всевъзможни ситуации, така че те да научават по нещо от тях всеки ден. Не получават ли тогава изключителни придобивки? Защо Петър успя

да премине стотици изпитания? Защото се стремеше към истината, не се боеше от Божиите изпитания и вярваше, че те са там, за да пречистват хората. Той вярваше, че този път може да усъвършенства хората и че е единственият истински път. Той се молеше и отдаваше всичко на това и му се посвети, затова Бог работеше в него. Дали това означава, че Бог гледа на него с благосклонност, че е решил да изпита и да усъвършенства Петър? Точно така. Когато Бог гледа на някого с благосклонност, Той има предвид цел и принципи — това е безспорно. Защо по-голямата част от хората не са способни да придобият този вид дело от Бог? Защото не се стремят към истината, липсва им тази решимост, и затова Бог не работи в тях. Бог не принуждава никого. Когато Бог иска да усъвършенства някого, това е нещо неимоверно прекрасно и всяко страдание си заслужава. Ала повечето хора нямат тази решимост и просто офейкват и се скатават, когато се сблъскат с изпитания и мъки. Нима Бог ще тръгне да принуждава някого така? Някои хора не се стремят към истината и дори нямат смелостта да погледнат Христос в лицето. Те казват: „Няма да знам какво да кажа, ако видя Христос. Не познавам никакви истини, нито как да общувам. Няма ли да е унизително, ако Христос види какво не е наред с мен? Ако бъда кастрен, няма да мога да го понеса. Трябва да избягвам Бог и да се държа на почтително разстояние от Него. Ако винаги поддържам връзка с Бог и живея пред Него, Той ще ме прозре и ще се отврати от мен. Ще бъда отстранен и вече няма да имам добра крайна цел“. Така ли стоят нещата? (Не.) Някои хора таят в себе си такъв тип идеи. Дали Бог би изисквал нещо от подобен човек? (Не, не би.) Така че към каквото и да се стремиш, докъдето и да стига решимостта ти, Бог ще те усъвършенства до там. Ако не се стремиш към истината, а винаги се криеш от Бог и се отдалечаваш от Него, непрекъснато криеш мислите си от Бог, какво би казал Той за човек като теб? („Не давайте свято нещо на кучетата, нито хвърляйте бисерите си пред свинете“ (Матей 7:6).) Не обичаш истината и се криеш от Бог, а мислиш, че Той ще настоява да те изпита и усъвършенства? Заблуждаваш се. Ако не си правилен човек, никакви молби и молитви няма да помогнат. Бог няма да направи това; Той не принуждава хората. Това е един от аспектите на Неговия нрав. Но онова, което Той иска от онези, които се стремят към истината, е да могат да бъдат като Петър, Йов или Авраам; иска да могат да поемат по правилния път в живота, както

изисква Бог, да могат да поемат по пътя на боязън от Бог и отбягване на злото и в крайна сметка да придобият истината и да се усъвършенстват. Бог се надява да придобие такъв тип човек, но дали ще те принуди, ако сам не се стремиш към него? Не. Бог никога не е принуждавал никого. Светият Дух няма да те води неотклонно, като те сграбчи и не те пусне с намерението да те усъвършенства, и да не спира преди това. Откровено казано, Бог никога няма да направи подобно нещо. Такова е Неговото отношение. Бог просто се надява, че в края на краищата, когато делото Му е завършено, Той ще е придобил повече хора като Йов, Петър и Авраам. Но просто колко хора се стремят към истината и в крайна сметка са придобити от Бог, е нещо, което Той няма да наложи. Той ще остави нещата да се случват — това е практическата страна на Божието дело. Той не е определил конкретен брой — било то 10, 20, 1 000 или 2 000, или дори 10 000. Бог не е определил нищо по този въпрос. Той просто продължава така, като работи практично и ходи практично сред хората. Така Той работи и говори, като осъществява всеки аспект на делото, свързано с истината, дело, което е в полза на човечеството. Това е делото, което Той продължава да върши в хората на място, в тези, които копнеят за истината. В крайна сметка тези, които имат решимост и се стремят към истината, ще бъдат усъвършенствани. Те са най-благословените и са тези, които ще придобият вечен живот. Това стига като доказателство, че Бог е праведен към всички и не се отнася несправедливо към никого. Не е случайно, че всички вие можете да следвате Бог днес — Той го е предначертал отдавна. Бог предначертава семействата на хората, кога се раждат, средата, в която израстват, техните заложби, дарби, способности и околната обстановка — всичко това. В края на краищата, каква ще бъде Божията праведност, която хората ще видят? В крайна сметка възможността да оцелеят и да придобият красива крайна цел зависи от собствените стремежи на хората и от цената, която плащат. Това, че Бог предначертава тези неща, е един от аспектите, но сътрудничеството на хората също е наложително. Бог определя изхода на хората спрямо пътя, който поемат, и дали притежават истината. Това е Неговата праведност.

Всеки е виждал практическата страна на въплътения Бог. Бог се отнася справедливо и разумно към всеки един човек. Ти си виждал това, другите са го виждали, всички вие сте го виждали. Въплътеният Бог е

обикновен човек. Някои хора имат представи, когато видят Христос, и си мислят: „Той изглежда толкова нормален, толкова невзрачен. Може ли това наистина да е въплъщението? Не вярвам в Него, няма начин да повярвам в Него“. А може просто да Го следват неохотно, като вярват в Него с уговорки, без да се отказват от собствените си представи. Други хора, които виждат Христос, притежават някакъв разум и си казват: „Въплъщението е обикновен човек, но Той може да изразява истината и да предоставя на хората живот, затова трябва да се отнасям към Него като към Бог. Приемам и практикувам словата Му като истината, като слова на Създателя. Ще Го следвам“. Тези хора в крайна сметка биват усъвършенствани и придобиват истината. Какви хора в края на краищата придобиват истината? Тези, които се стремят към истината. Бог пои, предоставя ресурс, напътства и работи в Своите избраници всеки ден. Аз споделям проповеди и общение, Светият Дух работи в Божиите избраници и всеки получава поене и предоставяне на ресурс. Никой не получава специално отношение и всеки, който участва в църковния живот и изпълнява дълга си, се радва така на Божието дело ежедневно. Към всеки един човек се отнасям еднакво. Давам отговори, независимо кой задава въпроси, не предоставям допълнителни грижи, не създавам специални ситуации, не се опитвам да подтикна или поощря някого, като давам допълнително просветление и озарение от Светия Дух или като показвам знамения и чудеса. Бог не прави нищо подобно. В Епохата на благодатта Бог показа много знамения и чудеса, за да прости греховете на хората и да ги накара да поемат по пътя на покаянието, за да повярват в Бог и да не се съмняват в Него. Сегашният етап от делото се състои изцяло в предоставяне на истината, така че хората да могат да я разберат и да изградят истинска вяра. Независимо колко си страдал, ако в крайна сметка си придобил истината, то ти си някой, който е бил усъвършенстван и ще бъдеш запазен. Ако не придобиеш истината, всички доводи, които имаш, са безполезни. Може да кажеш: „Бог не е сътворил чудеса, така че не мога да повярвам“, „Бог винаги е изразявал истини, които не мога да разбера, така че не мога да повярвам“ или „Бог е твърде практичен, твърде нормален, така че не мога да повярвам“. Всичко това са твои проблеми. Истината ти е била предоставена точно като на другите, защо те са били усъвършенствани, а ти — отстранен? Защо не си придобил истината? Това

е твоят съд: защото не си се стремил към истината. В този последен етап Бог просто върши делото на словото. Той използва словото практично, за да съди и пречисти човечеството. Той не показва знамения и чудеса. Ако искаш да видиш Божиите чудеса, тогава се върни 2 000 години назад в миналото, за да видиш чудесата на Господ Исус в онази епоха. Не бъди вярващ в тази епоха. Приел си Божието дело на правосъдието, така че не търси чудеса. Тези Бог не ги изпълнява. Разумно ли е това? (Да.) Това е справедливо и разумно. Ако се стремиш към истината, Бог няма да се отнася несправедливо с теб. Ако не се стремиш към истината, а просто се опитваш да полагаш труд и си способен да полагаш труд с отдаденост до края, Бог ще ти позволи да останеш и ще бъдеш дарен с благодат. Ала ако не можеш да полагаш труд докрай, ще бъдеш отстранен. Какво означава да бъдеш отстранен? Означава унищожение! Това е справедливо и разумно и в него няма несправедливо отношение към хората. Всичко това почива на Божиите слова и истината. Предвид всичко това не е ли изключително важен пътят, който хората поемат? Към какъв път се стремиш, какъв човек се стремиш да станеш, с какъв стремеж си се захванал, на какво се надяваш, за какво молиш Бог, какво е отношението ти към Него и какво е отношението ти към Божието слово, когато застанеш пред Него — всички тези неща са много важни. Кажете ми, може ли показването на знамения и чудеса да усъвършенства хората? Ако например претърпиш катастрофа и Бог те спаси, това може ли да те усъвършенства? Ако умреш веднъж и бъдеш възкресен, това може ли да те усъвършенства? А ако в сънищата си си се възкачил в небесното царство и си видял Бог, това може ли да те усъвършенства? (Не.) Тези неща не могат да заместят истината. Така, в този последен етап на делото, в който Божието управление завършва, Той използва словото, за да усъвършенства хората и да ги разкрие. Това е Божията праведност. Ако си бил усъвършенстван чрез Божиите слова, то никой не може да се оплаче, че Той те е запазил, и Сатана не може да те обвини, че си запазен. Това е типът човек, който Бог иска. Бог е предоставил толкова много слова, че ако в крайна сметка не придобиеш нищо, чия ще е вината? (Нашата собствена.) Вината, че си избрал грешния път е изцяло твоя. Наистина е важно по какъв път поемат хората. Защо? Защото той решава тяхната крайна цел. Ето защо не трябва постоянно да се опитваш да разбереш дали пророчествата са се сбъднали, дали Бог е

показал някакви знамения и чудеса, кога Бог действително ще си отиде от земята и дали ще можеш да бъдеш свидетел на това как Той ще я напусне. Проумяването на това не би ти донесло никаква полза, то не засяга крайната ти цел или усъвършенстването ти. Какво има значение за теб? (Пътят, по който поемам с вяра.) Пътят, по който поемаш, влияе на това дали можеш да бъдеш усъвършенстван или не. Коя е истината, в която трябва да навлезеш най-много в стремежа си да бъдеш усъвършенстван? Истината на покорството към Бог. Покорството пред Бог е най-висшата, най-значимата истина и в същността си стремежът към истината е равносилен на стремеж към покорство към Бог. Трябва да се стремиш към покорство към Бог цял живот и този път на стремеж към покорство пред Него е пътят на стремеж към истината. Защо трябва да се стремиш към покорство към Бог цял живот? Защото процесът на стремеж към покорство към Бог е процес на преодоляване на покварения нрав. Защо трябва да преодолееш покварения нрав? Защото той е в противоречие с Бог. Ако живееш със сатанински нрав, то същността ти принадлежи на Сатана, на дяволи. Стремежът към покорство пред Бог изисква да разрешиш проблема с покварения си нрав. Това е от решаващо значение! Докато нравът ти е покварен и остава дори една непремахната частица, ти ще си в противоречие с Бог, ще си Негов враг и няма да можеш да Му се покориш. Степента, в която се преодолява покварения ти нрав, е степента, в която се покоряваш на Бог; процентът на преодоляване на покварения ти нрав е процентът на покорство към Бог.

На тази сбирка не сме говорили за познаването на Бог. Бог се опознава постепенно чрез процеса на преодоляване на покварения ти нрав и стремежа ти да бъдеш усъвършенстван, за да постигнеш покорство на Бог. Стремежът към познаване на Бог сам по себе си е много задълбочен урок, и именно затова не сме говорили за него. В момента обсъждаме теми, тясно свързани с практиките, живота и стремежите на хората, и пътищата, по които те поемат. В хода на усилията за преодоляване на покварения ти нрав постепенно разбираш Бог и опознаваш Неговите намерения. Нима не разполагаш с повече знания за Бог, когато можеш да разбираш Неговите намерения? (Да.) Тогава имаш някакво истинско познание за Бог. Защо можеш да постигнеш покорство пред Бог, когато Го следваш? Защото познаваш сърцето Му и разбираш намеренията

му, разбираш какви критерии и принципи изисква Бог от теб и какви са Неговите цели. Това разбиране не съдържа ли някакво познание за Бог? (Съдържа.) То се постига постепенно и всичко е взаимосвързано. Ще се мъчиш, ако се стремиш единствено към познание за Бог. Може да кажеш: „Няма да правя нищо друго, освен да се стремя към познание за Бог, ден след ден. Ще видя откъде идват цветята, защо агнетата сучат на коляно, а телетата — не. Ще изучавам всичко и така ще опозная Бог“. Можеш ли да постигнеш познание за Бог, като просто проучиш всичко това? Категорично не. Истината не идва от проучването, а се познава истински само чрез преживяването. Проучването е безполезно. Ти знаеш, че всички неща са създадени от Бог, и това е прекрасно, и така вече имаш известно познание за Него. Ала върху какво трябва да се съсредоточиш? Трябва да се стремиш към истината, да преодолееш покварения си нрав и да постигнеш покорство към Бог. В хода на този стремеж, малко по малко, ще стигнеш до отговорите на много странични въпроси и ще откриеш пътя на своята практика и навлизане. Колкото по-цялостно е преодолян покварения ти нрав, толкова по-лесно ще ти бъде да практикуваш истината и да постигнеш покорство към Бог. Щом хората престанат да бъдат възпирани от покварения си нрав, те наистина придобиват свобода и облекчение и прилагането на всяка истина на практика не е изтощително, а много лесно. Не е ли това истината, която се превръща в живота на хората?

1 октомври 2017 г.

КАК ДА СЕ ПОЗНАВА ВЪРХОВЕНСТВОТО НА БОГ

Познаването на Божието върховенство е много задълбочен урок. За да види върховенството на Бог над всичко, човек трябва да има духовно разбиране, а освен това трябва да възприема много истини. Когато стане въпрос за разбиране на Бог, хората често са тесногръди и гледат само това, което е непосредствено пред тях. Винаги съдят Бог въз основа на своите възгледи за вярно и невярно, правилно и неправилно, черно и бяло, или въз основа на човешките представи и фантазии, и казват, че Бог е направил погрешно това или онова. И все пак, какво е правилно? Стига нещо да е направено от Бог, то е правилно. Правилно ли е, че Бог унищожава хората? (Да.) Бог е издигнал една раса и я е направил преуспяваща, но според теб тази раса не бива да е преуспяваща. Как тогава се е превърнала в преуспяваща? Евреите са се противопоставили на Бог и в очите на хората Той би трябвало да ги заличи, след като се разгневява и ги проклина. Но това е само човешката представа и фантазия. След като Бог прокле и наказа евреите, Той им позволи да оцелеят, а после им даде обещание, че корените им ще останат, че ще се разпилеят по други страни из целия свят и накрая ще възстановят своята страна. Божиите обещания не могат да се променят, а думите на наказание, изречени от Бог, също трябва да се изпълнят. Върховенството на Бог е толкова прекрасно. Ако се опиташ да съдиш Божието дело и нещата, които сполетяват хората, от гледна точка на вярно и невярно, правилно и неправилно, ще ги отхвърлиш. Ще си помислиш, че не изглеждат като Божие дело и че не са съгласно твоите представи и фантазии, и ще ги отхвърлиш. Ако ги отхвърлиш, как можеш да им се покориш като на нещо, което е истината? Ще бъде невъзможно. Защо хората ги отхвърлят? Причината е в човешките представи, което означава, че съществуват граници на това, което човешкият мозък може да разпознае и което хората могат да видят за Божиите дела, както и граници на истините, които хората могат да разберат. Как можеш да преминеш тези граници, за да опознаеш Бог истински? Трябва да приемаш нещата от Бог, а не лекомислено да определяш нещата, на които попадаш и които не можеш да разбереш, нито сляпо да отсъждаш, ако не можеш да решиш някой проблем. Това е разумът, който хората трябва най-много да притежават. Ако казваш: „Това

не е нещо, което Бог прави, Бог никога не би постъпил така!“, то тогава нямаш разум. Какво можеш да разбереш истински? Ако се осмеляваш да отсъждаш от името на Бог, тогава наистина нямаш разум. Бог не би действал непременно така, както ти си мислиш или в рамките на твоите фантазии. Бог е твърде велик, твърде неразгадаем, твърде проникновен, твърде прекрасен и твърде мъдър! Защо добавям думата „твърде“? Защото хората не могат да разгадаят Бог. Ти си сътворено същество, така че не се опитвай да разгадаеш Бог. В момента, в който изоставиш тази мисъл, ще притежаваш известен разум. Не се опитвай да отсъждаш за Бог — ако си способен да се въздържиш от това, тогава ще притежаваш разум. Много хора винаги отсъждат за Бог и казват, че Бог трябва да действа по определен начин, че Бог категорично би направил нещо по този начин или категорично не би го направил по онзи начин, че дадено нещо категорично е действие на Бог, а друго нещо категорично не е действие на Бог. А какво да кажем за добавянето на тази дума „категорично“? (Лишено е от разум.) Казваш, че Бог е твърде прекрасен и твърде мъдър, а после казваш, че Бог никога не би действал по определен начин. Това не е ли противоречие? Това не е истинско познание за Бог. Напълно лишено е от разум винаги да държиш на собствените си възгледи и винаги да отсъждаш за Бог.

Бог върши този последен етап от делото Си и никой не мислеше, че Той може да се яви и да върши делото Си в Китай. Фактът, че не можеш да си представиш това, не се ли дължи на представите и фантазиите в твоето сърце, както и на ограниченията в твоето мислене? Вероятно ще се сетиш за Америка, Обединеното кралство или Израел все като възможни места, но категорично не можеш да си представиш Божието дело в Китай. За теб това е немислимо. То далеч надхвърля представите и фантазиите на хората, но Бог току-що започна делото Си в Китай и изпълнява Своето последно и най-важно дело. Това се разминава твърде много с човешките представи. И така, какво научи от това? (Че Божието дело не е в съгласие с човешките представи, че е удивително и неразгадаемо.) Божието дело е далеч отвъд човешките фантазии, то е удивително и неразгадаемо, мъдро, дълбоко — това са все човешки думи, използвани за описание на всичко, което Бог притежава и представлява, на Неговия нрав и същност, а това се смята за разумно. Именно поради това, че Бог прави неща в противоречие с човешките представи, хората обобщават с такива думи — Божието дело

е удивително и неразгадаемо, и то е в разрез с човешките представи. Какво още могат да научат хората от това? Че всички предишни представи и фантазии на човечеството са разрушени. А откъде идват тези представи? Според видяното от теб, Китай е бедна и изостанала страна, властта се упражнява от комунистическата партия, християните са преследвани, няма свобода, няма човешки права, а китайците, които са недостатъчно образовани и с нисък статус на световната сцена, изглеждат като жалките болни хора от Източна Азия. Как би могъл въплътеният Бог да върши Своето дело в Китай? Това не е ли представа? А сега да видим дали тази представа е вярна или грешна. (Напълно грешна е.) Първо, нека не говорим защо Бог би вършил делото Си по този начин и дали това е защото иска да остане скромен и скрит, или по този начин делото Му носи някакво дълбоко значение и стойност. Нека не обсъждаме това ниво, а да поговорим дали извършването на Божието дело по този начин е в голям конфликт с човешките представи. В голям конфликт е! Хората не могат да си го представят. Това е загадка от небето и никой не знае отговора. Дори да бъдат повикани астрономи, географи, историци и пророци, ще може ли някой да я проумее? Никой няма да може, дори да се съберат всички способни хора, живи или мъртви, за да анализират и изследват, да наблюдават и изучават с астрономически телескопи — всичко ще е напразно. Какво означава това? Че човечеството е твърде незначително, твърде невежо, твърде лишено от проницателност, за да разгадае Божиите дела. Ако не можеш да ги разгадаеш, тогава не се мъчи. Какъв ще е крайният резултат, ако се опиташ? Твоите представи не са равнозначни на истината и всъщност са много отдалечени от това, което Бог иска да направи. Те изобщо не са същото нещо. Дори минималните познания, които имат хората, са безполезни и те не са способни да проумеят нищо или да решат каквито и да е проблеми. А сега, след като четете Божиите слова и слушате проповеди и общения, започват ли сърцата ви да разбират малко повече? Имате ли някакво познание за Бог? Някой би казал: „Бог не обсъжда с нас това, което прави. Да можеше само да ни даде небесен знак, за да разберем какво възнамерява да прави, или да можеше даже да вдъхнови пророк да направи предсказание!“. Ти няма да си способен да разбереш, дори да има небесен знак, нито и пророк би се справил. От древни времена до днес остава тайна това, което Бог прави в духовния

свят, и то е толкова тайно, че нито едно човешко същество няма как да знае. Независимо от таланта на даден пророк, астроном, учен, експерт или изследовател в която и да е дисциплина, той може да изучава колкото си иска, но никога няма да разбере Божиите дела. Хората може да изучават миналото дело на Бог и биха могли да научат това-онова за някои тайни или за смисъла, който може да има нещо общо с причината за това, което Бог е направил, но никой не знае какво ще направи Бог в бъдеще, нито какви са Неговите намерения. Следователно хората не трябва да се стараят да разгадаят Бог или в крайна сметка да разгадаят начина, по който действа Той, чрез наблюдение и проучване, дългосрочни изследвания и преживяване, многостранен анализ или голямо усърдие и усилна работа. Това е невъзможно и никога няма да се получи. Затова ако не могат да разгадаят Бог, какво трябва да направят хората? (Трябва да се покорят.) За тях е най-разумно да се покорят, това е съобразено с Божиите намерения в най-голяма степен; покорството е предпоставка. Каква е целта на покорството? Да си способен, въз основа на преживяването на Божието дело, да опознаеш Бог повече, да получиш истината и да придобиеш живот. Ето какво трябва да придобиеш и съкровището, което трябва да желаеш. Що се отнася до големи външни събития като например международните въпроси и до това как Бог върши нещата и как води този човешки род — ако успееш да разбереш тези неща, още по-добре. Няма нищо лошо и да кажеш: „Всъщност тези неща не ме интересуват. Нямам заложбите или ума за това; интересува ме само как Бог ми осигурява истината и как променя моя нрав“. Стига да имаш покорно и богобоязливо сърце, в края на краищата ще си способен да придобиеш истината от Бог, както и мъдрост. Истината променя нрава на хората; тя е животът, който хората трябва да се стремят да придобият и пътят, по който трябва да вървят. И така, каква мъдрост получават хората? Без дори да знаеш, ще си способен да видиш начина, по който Бог прави много неща, защо ги прави, какви са Неговите намерения и цели, и какви са принципите Му при определени действия. Ще си способен да оцениш това несъзнателно чрез процеса на преживяване на истината на Божиите слова. Тези слова и въпроси вероятно са твърде задълбочени и няма да си способен да ги изразиш с думи, но ще ги чувстваш в сърцето си и ще имаш истинско разбиране, без дори да осъзнаваш това.

Да започнем с историята на Авраам. След като живял 85 години, а все още нямал син, Бог му обещал да го дари с такъв. Каква била реакцията на съпругата му Сара? Тя си помислила: „Вече съм стара и безплодна. Как бих могла да родя син?“. Това не е ли човешка представа? Сара използваше човешки представи, за да измери Божието дело, и така можеше да се съмнява и да смята такова нещо за невъзможно. И какво направи тогава? Даде слугинята си Агар за държанка на Авраам. Така че кажи ми, Бог видя ли какво направи тя? Бог знаеше. На следващата година Агар роди син на име Исмаил. Когато Авраам беше 99-годишен, Бог Йехова се яви и му обеща, че Сара ще му роди син горе-долу по същото време на следващата година, а цялата Ханаанска земя ще бъде дадена на него и неговите наследници като тяхно вечно притежание. На следващата година Сара роди син на име Исаак. Като син на господарката той беше наследник, докато роденият от държанката Исмаил не можеше да наследи нищо. По-късно Агар и Исмаил бяха отпратени и Агар отведе детето в пустинята, където нямаше нито храна, нито вода. Усетила, че смъртта наближава и за двамата, тя се помоли на Бог Йехова с думите: „Не виждам изход. Имам дете и искам да живея“. Бог Йехова изпрати ангел, който им даде вода и те оцеляха. По-късно пустинята стана техен дом, те се установиха там и имаха много наследници — съвременни хора като например арабите, които живеят в Близкия Изток. Виждаш ли, Божиите добри намерения се съдържат в позволението Му това да се случи. Това е голямо външно събитие, което никой не проучва, но това не означава, че Божиите дела не присъстват в него — те присъстват. Не става въпрос някой да е направил нещо тайно и Бог не го е видял, определено не се е случило така. Божиите добри намерения се съдържат в него. Бог позволи и обеща, че Исмаиловото племе ще оцелее, за да може то да балансира света и да е полезно, когато е необходимо. То винаги се е борило с израилтяните за територии, за Ивицата Газа и Йерусалим. Няма как да не виждаш Божието дело по този въпрос. Бог е направил нещо, смятано от хората за лошо, и според тях Той може би е пресметнал погрешно или не е наблюдавал достатъчно внимателно, а хората са се възползвали от пропуските. Само дотам е способен да стигне средният човек в разсъжденията и фантазиите си. Хората си мислят, че Бог е задрямал за малко и е изпуснал нещата от поглед, в резултат на което Агар ражда

Исмаил, а после Бог се смилява над тях и им позволява да оцелеят, като им отрежда да живеят в пустинята. Наистина ли случаят е такъв? (Не, не е.) Бог има план, а раждането и съществуването на различни раси — т.е. различните етноси и цветове на кожата на човечеството — всички те имат своята роля в балансирането на целия човешки род и ти можеш да видиш точно каква роля изпълняват, като погледнеш състоянието на света. Това Божие дело ли е? Бог контролира скоростта на възпроизвеждане на дадена раса, нейното население в света, ролята ѝ на земята и в целия човешки род, и какво правят хората от тази раса — както добри, така и лоши неща. Като говорим за лоши неща, хората смятат, че те няма как да идват от Бог и че всички са дело на Сатана. Нима обаче и Сатана не се намира в ръцете на Бог? Някои хора казват: „Сатана прави това, което му харесва, и Бог няма контрол над него“. Това ли е обяснението? По този въпрос не може да се разсъждава логически и е неправилно да се прави така. Отвън някои неща изглеждат лоши, а други — добри, но всички те са под върховенството на Бог. Не можеш да кажеш, че Бог има върховенство само над доброто, но не и над лошото, защото и двете са в Божиите ръце, устроени и контролирани от Него, а Неговите добри намерения са в основата на всичко. Това е истината и ако можеш ясно да видиш това, значи разбираш истината. Не е правилно да отсъдиш, че нещата са лоши и да гледаш само през тази призма, защото е лесно да разбереш Бог погрешно и да Му се противопоставиш. Всичко, което Бог прави, носи Неговите добри намерения. Какво тогава са Божиите добри намерения? Хората виждат само лошите неща, случващи се току пред очите им, и никога не могат да видят последствията десет или двадесет години след даден факт. Какво ще се случи след хиляда или две хиляди години, какво ще е мястото му и ключовата му роля в оформянето на състоянието на света и в цялото човечество — хората не могат да го видят, но това е върховенството на Бог. Лесна работа ли е развитието на състоянието на света и на цялото човечество? Където и да се случи нещо, където и да настъпи голямо събитие или където и да се появи чума или земетресение, Бог упражнява контрол! Някои нелепи хора, без никакво духовно разбиране, вероятно се чудят: „Ако Бог контролира всичко, тогава потискането, клането и жестокото преследване на Божиите избраници от дяволи не е ли също под Негов контрол? Бог ли е организирал това?“.

Правилно ли е да се гледа на това по този начин? Логически издържано ли е? Това поставя Бог в негативна позиция и е погрешно. Как тогава би трябвало да гледате на този въпрос? Бог маневрира с всички неща, а какво се включва във „всички неща“? Това включва всичко: каквото може да се види с просто око, като например планини и реки, дървета, растения, хора и т.н. Включва и микроорганизми, които са невидими за невъоръженото око, както и дяволи, Сатана и всички видове духове и призраци от духовния свят. Всички те са под контрола на Бог. Те правят това, което Бог иска от тях да правят. Той ги пуска винаги, когато са необходими, и те правят каквото трябва. Това е Божието върховенство. Както и да властва Бог, каквито и да са подредбите Му, накрая виждаш как се извършва Божията воля, а всяко едно от Божиите слова ще бъде изпълнено.

Вероятно хората не са способни да видят сега резултата от нещо, което Бог прави, или да знаят целта му, както и защо Бог го прави или какво е намерението Му. Това може да не се види и след двеста години и човечеството все още няма да знае, но след хиляда години ще се убеди: „Стореното от Бог беше толкова правилно и прекрасно! Бог наистина е Бог!“. Човечеството ще открие, че всичко, което Бог прави, е истината и нищо не е погрешно. Например разпятието и смъртта на Господ Исус в Епохата на благодатта се разглежда от света по онова време като провал на този етап от делото. Хората си мислеха: „Господ Исус не е следвал смъртната съдба на раждане, старост, болест и смърт, и преди да свърши много от Своето дело, е бил предаден от Юда, заловен от войници, бичуван и принуден да носи трънен венец, бил е подигран, а накрая е бил прикован на кръста. Това не е ли провал?“. Провал ли е разпъването на кръста? Юда предаде Господ Исус на правителството, но какво представлява правителството? То представлява сатанинските сили. А това, че Христос е предаден в ръцете на Сатана, добро или лошо е? (На повърхността изглежда, че е лошо.) Хората си мислеха: „О, не! Божието дело е смутено от дявола. Това не е добре, това е лош знак, защото Бог не е наблюдавал и не е толкова могъщ! Как може въплътеният Христос все пак да бъде предаден и оставен в ръцете на управниците? Не е ли ясно, че това просто е оставено на милостта на Сатана? Господ Исус трябва бързо да намери начин да избяга, иначе няма ли това дело да приключи? Христос все още има служение“. Не биха ли си помислили хората точно това?

Петър каза: „Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Теб“ (Матей 16:22) и ето, че се появиха човешките представи. Хората си мислеха: „Не е възможно Бог да бъде предаден в ръцете на управниците. Ако е така, тогава Той не е Бог“. Това не е ли човешка представа? Само заради подобна представа е възможно хората да казват такива неща, да действат или да се държат по такъв начин и да възпрепятстват извършването на Божията воля. Какво каза Исус на Петър? „Махни се от Мене, Сатана“ (Матей 16:23). Господ Исус помисли Петър за Сатана. Накрая Господ Исус беше предаден в ръцете на Сатана и тези хора станаха средство за обслужване, за да приключи делото на разпятието на Господ Исус. Добро или лошо нещо бе предаването на Господ Исус в ръцете на Сатана? (Добро.) Погледнато по този начин, това е нещо добро, а не лошо, защото Божието дело бе постигнато с тези средства. Направи ли нещо Бог от момента на предателството на Юда до момента на разпятието на Господ Исус? Планира ли Той бягство, дойде ли някой да Го спаси? (Не.) Измисли ли Бог начин за проявление на чудо, като издига Господ Исус право на небето и Го скрива зад облаците, та никой да не може да Го види? Колко велико, колко великолепно възнесение! Никой обаче не е видял такива неща, защото Бог не ги е направил. Това, че Бог не го е направил доказва ли, че Той не може да го направи? Би ли могъл Бог да го направи? (Да, би могъл.) Тогава защо не го е направил? (Това е било Божието добро намерение и Той е имал план.) Какъв беше Божият план? Да Се остави на Сатана и после да заеме мястото на онези грешници на кръста, като така жертва Себе си, за да изкупи човечеството. Това искаше да направи Бог. Той не прави нещата, които хората си въобразяват в своите представи. Много хора си мислят: „Бог трябва да прати повече светкавици, които да повалят всички онези зли хора, които Му се противопоставят, и след като ги повали, Господ Исус трябва да се възкачи на небето. Колко великолепно и величествено би било това, и как би разкрило Божията власт! Нека всички тези дяволи и Сатани, както и всички тези човешки същества да видят последствията от разпятието на Бог, след което не биха посмяли да сторят това в бъдеще, нали?“. Хората може да не смеят да се противопоставят, но ако Божието дело не е завършено, това не е ли пречка? Човешките представи винаги прекъсват Божието дело, така че Той не върши Своето дело по този начин. Някои хора наистина

вярват в Господ Исус, защото Той е разпънат, за да постигне делото на изкуплението, но в същото време казват с най-добри намерения: „Господ Исус не е трябвало да бъде разпъван. За Него не е било лесно да се въплъти и Той е трябвало да действа в смирение и скритост, да бъде отречен от хората и оклеветен от онези книжници и фарисеи. Това е толкова жалко. Трябвало е да избегне разпятието, да не Се принизява до това ниво, това не е необходимо“. Правилно ли е хората да гледат по този начин на това? (Не, не е правилно.) От днешна гледна точка, две хиляди години по-късно, този начин на мислене е погрешен. Има ли истина в човешкото съзнание? (Не, няма.) Тогава какво има в човешкото съзнание? Само човешки фантазии и представи, както и добри намерения, чувства, състрадание и егоизъм. Могат ли тези неща да постигнат Божието дело? Могат ли да извършат Неговата воля? Не могат, затова и думите на Господ Исус са: „Махни се от Мене, Сатана“. Бог искаше лично да Се предаде в ръцете на Сатана, да позволи на самия Сатана да разпъне Христос и така чрез разпятието да постигне делото на изкуплението. Нямаше проявление на никакви чудеса от Бог. Бог е казвал няколко пъти: „Бог мълчи“. Какво има предвид с това? Означава ли това, че Бог не вижда, не Се занимава, не обръща внимание, не казва нито дума и спазва пълно мълчание? (Не, не означава това.) Тогава какво е значението на „мълчи“? То съдържа Божието намерение, мъдрост и нрав. Какъв нрав се разкрива в Бог, когато пази мълчание? Тук се вижда Божията мъдрост. Той иска да завърши Своето дело на управлението. Независимо колко представи или фантазии имат хората, Той преди всичко избягва тези представи и фантазии без да дава обяснение, и вместо това извършва делото Си тихо и практично, докато дойде денят, в който Неговите избраници разберат истината и могат да Му се покорят, волята Му да се извърши и делото Му по отношение на тях да приключи, а Той напълно е подчинил Сатана и е придобил слава. Той използва тези факти и резултати като доказателство, което цялото човечество да види, както и доказателство, което може да види Сатана — това е нравът и намерението на Бог, което се разкрива чрез Неговото мълчание. Кой Божи нрав е това? Показва ли той търпението на Бог? (Показва го.) Защо Бог беше търпелив през това време? Защо остана мълчалив? Това е Божията мъдрост. Някои неща са загадки, които на нито едно сътворено същество, несътворено същество или ангел е позволено

да разберат или схванат. Това е Божията мъдрост. Бог не може да говори прибързано, а има ли полза от това Той да изрече дори още една дума? Няма полза, защото те не разбират. Ако Той беше говорил с някого, щеше ли този човек да разбере? (Не, нямаше да разбере.) В такъв случай няма полза от говоренето. Щяха ли хората да разберат, ако преди две хиляди години Бог беше казал на човечеството: „Искам да бъда разпнат, да предложа Своята безценна кръв, за да изкупя човечеството в подобие на греховна плът.“? (Нямаше да разберат.) Какви бяха единствените думи на Бог? Той каза: „Покайте се, защото наближи небесното царство“ и учеше хората да практикуват търпение и толерантност. Каза ли Бог нещо повече на човека? (Не, не каза.) Защо не каза? (Човекът не би могъл да проумее.) Човечеството не би могло да проумее по никакъв начин. Ето защо Бог беше принуден да разкрие Своя нрав и мисли в мълчание. Дори да беше говорил с някое сътворено или несътворено същество, то нямаше да разбере. Така Той можеше да използва само Своите дела и факти, за да докаже на човечеството и да извърши волята Си. Едва сега, две хиляди години по-късно, Бог показва тези неща, докато извършва делото на правосъдието в последните дни. Хората се връщат към събитията отпреди две хилядолетия и чак сега разбират значението на разпятието на Господ Исус от онова време. Относно причината за разпятието на Бог, предаването в ръцете на Сатана, предателството на Юда при онези обстоятелства и колко е страдал Господ Исус след предателството, как е изцедена и последната капка кръв, за да изпълни Божията воля, и причината Бог да направи това и значението му — Бог говори за това едва когато свидетелства за въплъщението при явяването и делото Си от последните дни, а в допълнение разкрива много загадки като например Божията воля и управление. След като хората вече виждат връзката между трите етапа на делото, те най-накрая узнават видението на Божия план за управление и разбират тези истини и Божиите ревностни и грижовни намерения. Ако Бог беше казал на човечеството хиляда години по-рано, щяха ли хората да разберат? (Нямаше да разберат.) Така че Бог често прави всичко мълчаливо. Каква е причината за това мълчание? Защото делото, което Бог извършва, е твърде мъдро, твърде прекрасно и твърде проникновено — ако Бог беше казал нещо по-рано, каквото и да беше казал, хората нямаше да са способни да разберат или проумеят. Затова Бог

може само да продължава да упорства в мълчание, като винаги говори с цел да извършва Своето дело и да води човечеството. За човешките същества е правилно да следват Бог и колкото повече път изминават, толкова по-светло става. Бог няма да те отклони от правия път, а дори да те предаде на Сатана, Той е отговорен докрай. Трябва да имаш тази вяра и това е отношението, което сътворените същества трябва да имат към Бог. Ако можеш да кажеш: „Дори Бог да ме предаде на Сатана като играчка, Той си остава Бог и аз не мога да променя сърцето си, което Го следва, не мога да променя вярата си в Него“, тогава ти имаш истинска вяра в Бог.

Изминаха две хиляди години, откакто бе разпънат Господ Исус и сега тези хора, които приемат Божието дело от последните дни, всеки ден чуват Неговия глас и слушат проповеди и общение относно истината. Те разбират трите етапа на Божието дело и познават тайните на Неговия план за управление. Разбират ли това вярващите в Господ, които са част от религията? Дори сега все още не разбират и са все така вкопчени в своите представи. Когато някой каже: „Господ Исус е бил син на беден дърводелец. Вижте в какъв Господ вярвате само“, те са безпомощни да го опровергаят и са неспособни да свидетелстват за Бог. Колко достойни за презрение са хората! Бог е изразил толкова много истини за човечеството и е направил такива велики неща, но ако лично Той не каже на хората какво е значението, стойността и истината в тези неща, нито един човек не е способен да стане, да се застъпи и да свидетелства за Бог. Какво е значението на това да се застъпиш за Бог? Това означава да свидетелстваш за делата и върховенството на Бог, за цената, която Той е платил за изкуплението на този човешки род и за Неговите мисли, както и значението на всичко, което Той е направил. Какво можете да разберете от това? (Човечеството не може да си представи Божието дело.) Човечеството не може да си представи Божието дело, нито да го разгадае. Следователно човек трябва да има правилната гледна точка и позиция, от която да разглежда или да се отнася към Божието дело, Неговото ръководство на човечеството и Неговата воля. Човек трябва да има правилна позиция. Това е от основно значение. Трябва да знаеш кой си ти и Кой е Бог, кои неща е необходимо да имаш, за да си в състояние да разбереш Божиите слова и Божието дело, какво фундаментално си неспособен да разбереш по ясен начин или да разгадаеш, и какъв вид отношение трябва да имаш.

Това е разумът, който трябва да притежаваш. По този начин връзката ти с Бог ще бъде съвсем нормална и хармонична. Ако винаги приемаш отношение на изчакване, необосновани предположения, съмнения или дори противопоставяне, докато изучаваш Бог и правиш догадки за Него, или разследваш всичко направено от Него, тогава ще се появят неприятности. Това е занимаване с академичен стремеж, с изследване — такива хора са неверници. Трябва да се отнасяш към върховенството на Бог от гледната точка и с нагласата на покорство, търсене и боязън. Само това ще доведе до истинско познание и разбиране на Бог. Ако разбираш Бог, тогава няма да Му оказваш съпротива или поне няма да Го разбираш погрешно. Ще си способен да Му се покориш и да кажеш: „Въпреки че не разбирам значението на това, което направи Бог, все пак разбирам, че всичките Му действия са правилни“. Какво е това разбиране? То е, че сърцето ти е напълно убедено в смисъла на всичко, което Бог прави, и че хората трябва да се покорят. Господ Исус Христос предостави Себе си в ръцете на Сатана и беше разпънат от Сатана — това в очите на хората не беше добро, но Той изпълни Божията воля и извърши делото на изкуплението на човечеството. Това е нещо велико, нещо с огромно значение и стойност за цялото човечество. Видя ли го обаче ясно човечеството? (Не го видя.) Човечеството не видя това ясно. То не видя Божието намерение в това, нито възприе значението и стойността на стореното от Бог, т.е. хората не видяха огромната полза за човечеството. Видяха само, че Господ Исус възкръсна три дни след разпятието, яви се пред хората и се срещна с тях, говори, разказа спомените Си, след което си отиде. Божията воля обаче беше изпълнена. Това не е ли от голямо значение? (От голямо значение е.) Хората разгадаха ли го? Не го разгадаха. Това показва, че хората трябва да имат правилна оценка за самите себе си и правилно отношение към Бог. Каквото и да прави Бог, независимо дали хората го разбират или не, те трябва да си държат устата затворена. Това е правилното нещо. Не си помисляй да проучваш всичко, това не е редно. Защо не? Няма правило, което да не ти позволява да правиш така, но ще се удариш в стена и ще се озовеш в опасност. Сега не можеш да разбереш и не си способен да възприемеш, но винаги искаш да проучваш, все оказваш съпротива на Бог. Ако не можеш да разрешиш нещо чрез проучване, но също така не търсиш истината, какви проблеми биха могли

лесно да се появят? Ще е лесно да разбереш Бог погрешно. В началото ще разбираш погрешно и ако не можеш ясно да разбереш нещата и това погрешно схващане остане, ще си негативен и слаб, а това ще засегне изпълнението на дълга ти и навлизането ти в живота — всички тези неща са свързани. Много неща не могат да се разберат ясно само за година-две, а истината е твърде дълбока. Дори Бог да те просветли веднага, би ли разбрал с твоя малък духовен ръст? Даже и да разбереш нещичко, ще можеш ли да разбереш цялата истина докрай? Ще кажеш: „Знам какво е гравитация. Защо нещата падат надолу към земята, а не нагоре, но ако напуснеш земната атмосфера и излезеш в космоса, ще се носиш във въздуха? Защото се губи гравитационното притегляне на земята. Разбирам това, така че не съм ли проумял вече Божиите дела?“. Ти не знаеш как точно господства Бог над гравитацията, а си разбрал само нейното проявление. Това не означава, че си разгадал как Бог господства над нея, а дори да можеше да разгадаеш, щеше ли да си способен да господстваш над нея? Ако напуснат атмосферата, хората щяха да са в беда, просто щяха да се носят и да летят навсякъде без гравитация. Какво може да се заключи от това? (Че има много неща, които хората не могат да разгадаят.) Не могат да ги разгадаят и въпреки това все оказват съпротива на Бог, като Го проучват и наблюдават със съмнение в сърцата, и казват: „Ако не мога да разгадая тази работа, тогава Ти не си Бог“. Какво ще кажете за този възглед? Този възглед и тази позиция са грешни, те се противопоставят на Бог, и е погрешно винаги да се проучва. Трябва да разбираш Бог и да кажеш: „Не мога да разбера това, твърде задълбочено е и не бих могъл да го разбера цялостно, дори Бог да ме просветли. Така че няколко години ще търся с покорно сърце и ако Бог не ми даде отговор, засега просто ще го оставя настрана. Между мен и Бог няма прегради или погрешно разбиране. Ако не разбирам погрешно Бог или не се оплаквам от Него, тогава няма да Му се съпротивлявам. Ако не Му се съпротивлявам, тогава няма да се бунтувам срещу Него, а ако не се бунтувам срещу Него, няма да Го отхвърля или да се отклоня от Него. Аз съм последовател на Бог завинаги“. Какво стои в основата на това да си „последовател на Бог завинаги“? То е следното: „Независимо дали това, което Бог прави, е съобразено с моите представи, аз винаги ще Му се покорявам и ще Го следвам. Бог си остава моят Бог и аз съм сътворено същество, човешко

същество. Независимо как се отнася Бог с мен, дали ме хвърля в ада, в езерото от огън, на Сатана или на дяволи, аз винаги ще Му се покорявам без да се оплаквам. Статусът на Бог не може да се промени, както не може да се промени моята идентичност на сътворено същество. Докато този факт остава неизменен, аз трябва да следвам Бог, а Той е моят Бог завинаги". Щом твоята вяра в Бог пусне дълбоки корени, никога няма да Му обърнеш гръб. Това е връзката между твоята идентичност на сътворено същество и Бог. След като ясно видиш в сърцето си Божията идентичност и позиция, както и твоята идентичност и позиция на сътворено същество, към която трябва да се придържаш, и след като те пуснат корени в сърцето ти, тогава няма да се отклоняваш от Него. Тогава, когато си слаб, негативен, тъжен или се случи нещо, което не е съобразено с твоите представи и което не можеш да разгадаеш или разбереш, това може ли да засегне връзката ти с Бог? (Не може.) Стига да си наясно с истината на виденията, да си поставил основата, да си преживял много видове среда и да си оценил, че всичко, което Бог прави, има смисъл, тогава ще познаваш Божието дело и ще е трудно отново да възникнат представи. Някои хора могат да разберат само една част. По отношение на правосъдието и наказанието например хората признават, че направеното от Бог има смисъл, но когато се стигне до това да бъдат кастрени, те имат представи. Който и да ги кастри, те не желаят да го приемат и не признават, че въпросът идва от Бог. Те мислят, че това се върши от човек и идва от Сатана. Това не е ли поредната грешка? Появява се друг проблем и те трябва да продължат търсенето на истината. Ако не можеш да преминеш това, можеш ли напълно да се покориш на Божието дело? Можеш да се покориш само на това, което е съобразено с твоите представи, и не можеш да се покориш на това, което не е съобразено с тях. Този тип хора твърде лесно могат да се съпротивляват на Бог и са хора, чийто нрав не се е променил.

У хората съществуват много мисли, идеи и състояния, които често оказват влияние върху някои техни мнения, гледни точки и позиции. Ако чрез търсене на истината можеш да преодолееш тези мисли, идеи и състояния едно по едно, то те няма да засегнат връзката ти с Бог. Сега може и да имаш малък духовен ръст с повърхностно разбиране на истината, а поради това, че вярваш в Бог едва отскоро или поради различни други фактори, не разбираш особено много истини — обаче трябва да схванеш

един принцип: трябва да се покоря на всичко, което Бог прави, независимо дали отстрани изглежда добро или лошо, правилно или грешно, и независимо дали се съобразява с човешките представи. Нямам право да критикувам, оценявам, анализирам или проучвам дали това е правилно или грешно. Това, което трябва да правя, е да изпълнявам добре дълга си на сътворено същество, след което да практикувам истините, които мога да разбера, за да удовлетворя Бог и да не се отклонявам от истинския път. Ще практикувам толкова, колкото Бог ми позволява да разбера, и ще търся това, което трябва да практикувам, дори Бог да не ме е просветлил. Ако Бог не ме просветлява за нещо, което няма нужда да разбирам, тогава ще се покоря и ще чакам, а някой ден може би Бог ще ми позволи да разбера. Това е точно както с разпятието на Господ Исус: две хиляди години по-късно тези хора, които приемат Божието дело от последните дни, в основни линии разбират, а дори онези, които не са толкова настоятелни в стремежа си, също разбират за какво става дума. Възможно е точно сега да не си способен да разбереш част от голямото дело, свързано с Божия план за управление, но ти имаш погрешно схващане за Него и отричаш Неговото съществуване, защото не разбираш истината, което къса нормалната връзка между теб и Бог. Това е сериозна грешка. Трябва да имаш такава нагласа, гледна точка и позиция, при която да кажеш: „За тези неща, които не разбирам, просто ще почакам. Когато някой ден Бог просветли човечеството, може би ще ги разбера до едно“. Когато Господ Исус си тръгна, Той каза: „Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега“ (Йоан 16:12). Защо не можеха да бъдат понесени? Защото духовният ръст на хората беше твърде незрял и те нямаше да са способни да възприемат. Това е все едно да обясниш на тригодишно или петгодишно дете как се печелят пари или как се гледа семейство. То ще чуе, но темата ще му е толкова далечна, че няма да разбере нищо и това ще остане извън обсега му. Има толкова много неща, които хората трябва да разберат и които Бог иска да каже на човечеството, но заради незрелия духовен ръст на човечеството или заради това, че процесите на Божието дело все още не са напълно разкрити на човека и хората не са ги преживели, те няма да разберат, ако тези неща се узнаят твърде рано. Дори да слушат тези неща, хората ще ги вземат за доктрина и ще ги разберат буквално, но няма наистина да узнаят какво казва Бог. Затова Бог

не говори. Уместно ли е Бог да не говори? Има ли някаква полза от това за човека? (Има.) Това ще забави ли израстването на хората в живота? Със сигурност няма да го забави, даже никак, нито ще окаже влияние върху ежедневния ти живот или нормалния ти стремеж. Така че просто успокой сърцето си и се стреми към истината, тъй като това е най-важното нещо. В края на краищата всичко се свежда до стремежа към истината. Ако се стремиш към истината, тогава тайните на някои неща, които Бог прави, Неговата мъдрост, удивителност и нрав във всичко, което прави, както и нещата, които човечеството трябва да разбере, постепенно ще се изяснят чрез процеса на следване на Бог. В това да стигнеш до знание за Бог са намесени много аспекти и в процеса на твоите взаимодействия, свързване и контакт с Бог ти трябва да преживяваш Неговите слова и да придобиеш лично преживяване с Неговото дело, както и с Неговото просветление и напътствия към теб. В този процес ще стигнеш до знание за Бог без дори да се усетиш. Това означава, че постепенно ще придобиеш разбиране за Бог чрез процеса на преживяване на Неговото върховенство и подредби относно теб. Ако не минеш през тези процеси, а само гледаш небето всеки ден с широко отворени очи, като разчиташ на въображението си, за да видиш Божието дело, тогава никога няма да успееш. Накрая ще стигнеш до съмнения и ще си кажеш: „Къде е Бог? Той ли е направил луната? Слънцето изгрява сутрин и залязва вечер. Това ли е начинът, по който Бог господства над всички неща?“. Този начин на разбиране е кух, а твоята убеденост ще се превърне само в празни думи. Ако някой те попита дали вярваш в Бог, ти вероятно ще отговориш: „Вярвам в Бог, имам убеденост, християнин съм“. Ако след това отново те попита: „Защо не си будист?“, ти ще кажеш: „Истинският път е християнството, а не будизмът“. Самият факт, че можеш да кажеш само това, е доказателство, че не си преживял и не си придобил нищо. Всичко, свързано с Бог, всичко, което Той притежава и представлява, Неговият нрав, Неговото върховенство и Неговите подредби за човечеството и всички неща, реалността и точността на Неговите слова и тяхното значение, извисяването и стойността за човечеството, както и някои начини на изпълнение на Неговото дело като например чрез изпитания, дисциплина, просветление и озарение, утеха и увещаване, както и някои от специалните Му напътствия за човека — ако не си преживял тези неща, може ли връзката ти с Бог да е нормална?

Можеш ли истински да Му се покориш? Твоето разбиране за Бог завинаги ще бъде една въпросителна, поредица от въпросителни, без никакво истинско разбиране. Нормална ли е тогава връзката ти с Бог? Наистина ли тя е връзка между сътворено същество и Създател? Какво точно представлява тази въпросителна? Бог ще остане завинаги непознат за теб, било то като идентичност, статус или по отношение на Неговата същност. Той не е твоето семейство, не е твой роднина, Той винаги изглежда като чужд посетител, когото никога не си познавал — така че не е лесно да се обясни каква всъщност е връзката ти с Бог, но тя със сигурност не се равнява на тази между сътворено същество и Създател.

Какви са основните точки на вярата в Бог? Как вярата в Бог да се превърне в реалността, която хората трябва да имат в живота? Как да се постигне покорство и да се придобие Бог? Трябва да разчиташ на преживяването на Неговите слова и най-важното — на Неговото правосъдие и наказание, преди да можеш да се покориш на Бог и да Го придобиеш. Въпреки че много хора са готови да изпълняват дълга си, те не разбират как да преживяват Неговото дело. За тази цел трябва да преживяваш Неговото правосъдие и наказание, Неговото кастрене, изпитания и облагородяване. Всички Божии изисквания трябва да се практикуват, трябва да се навлезе в тях и да се стигне до тях. Това се нарича преживяване на Божието дело. За да го преживееш, трябва да създадеш нормална връзка с Него, винаги да се молиш на Бог и да търсиш от Него с богопокорно сърце. Независимо какво се случва или с какви трудности се сблъскваш, трябва да разчиташ на Бог и да Му се осланяш, да намираш отговорите и пътя в Неговите слова, и винаги да се молиш и да разговаряш с Него. Да преживяваш Божието дело означава да си в контакт с Него и да се покоряваш на Неговите слова и дело, да се молиш и да търсиш от Него, когато имаш проблеми или трудности. След като по този начин си натрупал много преживяване и разбираш истината, ще си научил как да прилагаш Божиите слова към случващите се неща. Има много начини да се прилагат Божиите слова, например чрез молитви и търсене, когато нещо се случи, и така виждаш как Божиите слова посочват ясно какви трябва да са действията на хората, какви са принципите и какви са Божиите намерения и изисквания към хората. Когато знаеш всичко това и разбираш Божиите желания, ще имаш някакво познание и разбиране

за Бог. Когато си изправен пред изпитания, трябва да търсиш: „Какво казва Божието слово за такова голямо изпитание? Какъв е смисълът Бог да изпитва хората? Защо иска да изпитва хората?“. Божиите слова казват, че си покварен, че винаги си непокорен и неподчиняващ се, че не Му се покоряваш, а вместо това непрекъснато имаш фантазии и представи, и Бог иска да те пречисти чрез изпитания. Независимо какво преживяваш, било то преследване и изпитания или кастрене, дисциплиниране и наказание, и независимо каква среда нагласява Бог за теб или какъв метод използва, трябва винаги да търсиш отговора и основата в Божиите слова, както и да търсиш Неговите намерения и изисквания към теб. Тоест каквото и да се случва, първо трябва да мислиш какво е казал Бог, как иска да практикуват хората, какви са изискванията Му към тях и какви са намеренията Му. Разбереш ли тези неща, ще знаеш как да преживяваш Божието дело. Ако в сърцето ти няма място за Бог и не обичаш истината, а винаги мислиш какво казват разни хора, книги или известни и велики личности, или какво правят невярващите в такива случаи, то ако търсиш и практикуваш по този начин, ти си неверник, защото мислите и пътят ти са същите като на невярващите. Ако си човек, който вярва в Бог, но мисленето ти е същото като на невярващите и вървиш по пътя на невярващите, тогава този път е погрешен и без изход. Този, който вярва в Бог, не прави така, нито върви по този път. В църквата има такива хора и те са неверници — невярващи, скрити в църквата.

Как са свързани човекът и Бог? Как можеш да познаеш Бог? Как върши Той делото Си по отношение на човека? Като използва словата Си, чрез които разкрива Своите намерения, насочва те към пътя, който трябва да поемеш, подлага те на изпитание и ти казва всички Свои изисквания и критерии по отношение на теб. Без дори да осъзнават, хората разбират всички аспекти на истината в Божиите слова: принципите, залегнали в основата на това как да постъпват с хората и да се справят с различни въпроси, как да се отнасят с братята и сестрите си, с църковното дело и дълга си, как да преживяват изпитания, как да са предани на Бог, как да се отричат от нещата, как да се отнасят към невярващия свят и т.н. Всичко това се съдържа в Божието слово и Той го е казал на човечеството. В крайна сметка обаче до каква степен го преживява човек? Хората могат да видят Бог в Неговите слова и да се изправят лице в лице с Него.

Някой би попитал: „Къде е този Бог, в когото вярваш?“. Тези, които не са преживявали това, не могат да го проумеят: „Да, къде е Бог? Никога не ми се е явявал. За Него винаги казват, че е на третото небе, но никога не съм Го виждал. Не знам колко голям или висок е Бог в действителност, или колко всемогъщ и всезнаещ е“. Хората, които имат някакво преживяване, биха казали: „Тези неща не са важни. Срещнах се с Божието слово от първия ден, в който повярвах в Бог. Вярвам в Него вече двадесет или тридесет години и в словата Му виждам Неговия нрав и същност, и имам известно разбиране и познание за Него. След като през всичките тези години съм преживявал Неговите слова, ако някой ден Бог дойде и ме заговори, ако влезе в контакт с мен, ще съм способен да потвърдя без никакво съмнение, че именно Той е Бог, Който е изразил тези слова, че Той е единственият Бог, в Когото вярвам! Независимо как изглежда Той, стига източникът на Неговите слова и на тези слова да е един и същ, тогава Той е Бог, в Когото вярвам, Бог от небето, единственият Бог, Който господства над моята съдба и всички неща. Това е Той“. В този момент ще има ли все още нужда Бог да ти говори от небето? (Няма да има.) Въпросът е, че независимо каква форма или образ приеме Бог, за теб не е необходимо да Го виждаш. Няма нужда. Няма да изпитваш такова любопитство. Но защо е така? След всички тези години на преживяване, на контакт с Бог, макар да не можеш да кажеш, че Го познаваш или че сте твърде близки, най-малкото, чрез Неговите слова и чрез твоето преживяване на тези слова и на Неговото дело, ти вече не Го чувстваш чужд. Той е с теб, напътства твоя живот, господства над всеки твой ден и твоята съдба. Той разбира много добре твоята радост, тъга, гняв и щастие, а ти знаеш Неговите. Повече не Го разбираш погрешно, нито се оплакваш от Него, а Той е заел такова място в сърцето ти, че спокойно можеш да кажеш, че се е възцарил там и управлява като Цар, способен да контролира цялото ти същество. Какво означава да „управлява като Цар“? Това означава, че използваш Божиите слова, за да преодолееш всичко, което се случва, а Неговите слова са господар на сърцето ти. Господарят вече не си ти. Твоите знания и ерудиция, прочетените от теб книги, преживяванията на твоя живот — всички те не могат да те водят. Божиите слова ще те напътстват във всичко, те ще станат пътеводител на твоя живот, разкрити и изживяни всеки ден от твоя реален живот.

Ето по този начин ще притежаваш истините реалности. Ако в този момент някой отново те попита: „След като вярваш в Бог, познаваш ли Го?“, ти би отговорил: „Познавам Бог малко. Не смея да използвам думи да опиша колко могъщ и мъдър е Той, нито смея да дам определение за Него, но поне знам, че Бог е неразгадаем, толкова мъдър и прекрасен, и толкова много обича човечеството. Божията любов е толкова велика, толкова истинска, а Неговият нрав толкова праведен!“. Нима тази частица знание не е по-ценна от илюзорните и причудливи представи и фантазии на хората? (Да, така е.) Откъде тогава идват тези ценни неща? Те идват от преживяването на Божиите слова. С други думи, след като Божиите слова са ти били предоставени през всичките тези години, те пускат корени в теб и покълват, цъфтят и дават плод, а ти си изживял реалността на словата Му. Как постигаш този резултат, докато изживяваш Божиите слова? (Като малко по малко преживяваш хората, събитията и нещата, нагласени от Бог.) Това идва с преживяването, а именно — постоянно потвърждаваш Божиите слова в този период, потвърждаваш, че всяко едно Божие изречение е истината и е това, което ти трябва в живота. Ако някой в този момент ти каже: „Този, в когото вярваш, не е Бог, Той не съществува, Той не може да бъде видян“, ти ще отговориш: „Не зависи от един човек да реши относно съществуването и върховенството на Бог. Бог е Този, Който решава, фактът на Божието съществуване и върховенство над всички неща е това, което решава, моето действително преживяване на Божието дело през тези години е това, което решава, всички свидетелства за преживяване на Божието дело са тези, които решават. Това е доказателството“. Това означава да свидетелстваш за Бог. Ако някой пак те попита: „Къде е Бог?“, как би отговорил? (В сърцето на всеки, който вярва в Него.) Бог вече живее в сърцата на хората, но освен това Той е във всички неща и сред всички неща, около нас. Това е съществуването на Бог. Не можеш да го отречеш и това, което преживяваш, е по-истинско от това, което виждаш. Дори да видиш Бог, ще Го разпознаеш ли? (Не, няма.) Ако духовното тяло на Бог слезе сред хората и каже: „Аз съм Бог“, ти ще се стреснеш и ще кажеш: „Ти си Бог? Как тогава не Те разпознах? Не приемам такъв Бог като Теб!“. Всъщност ще бъдеш уплашен. Защо ще имаш такава реакция? Защото не познаваш Бог и затова отношението ти и поведението ти към Него са такива.

Кое е най-важното нещо, на което трябва да се обърне внимание при вярата в Бог? Може да се каже, че най-важно е преживяването на Неговите слова. В процеса на преживяване на Божиите слова, каквито и погрешни състояния да имат хората, състояния на съпротива срещу Бог или непокорство, или каквито и погрешни възгледи да имат, те трябва да бъдат коренно променени и преодолени чрез истината. По този начин вътрешното ти състояние постепенно ще се подобри, връзката ти с Бог ще става все по-нормална, а ти ще чувстваш съществуването на Бог. Ако връзката ти с Бог не е нормална, няма да чувстваш Неговото съществуване. Нима във всичко това няма истина? Има истина във всичко това. Ако хората вярват в Бог все едно живеят във вакуум, не контактуват с нищо, не виждат нищо, не знаят нищо, пренебрегват външния свят точно като онези даоистки монаси и монахини, които практикуват аскетично саморазвитие, то това не е правилният път. Ако хората могат да наблюдават, възприемат и преживяват, те ще са способни да виждат Божиите действия в много неща. Но понастоящем има някои въпроси, които са твърде дълбоки и извън обсега на повечето хора, така че не бива да се отказваш от най-близкото до теб, докато търсиш най-отдалеченото. Просто се съсредоточи върху Божиите слова и се научи как да се преценяваш спрямо тях. Какво означава да се преценяваш спрямо тях? Да видиш дали нямаш някое от различните състояния, разобличени в Божиите слова, в кое от тях се намираш, за какво се отнасят Божиите слова и за кои човешки състояния говори Той. Всички те трябва да се изследват и да се разберат ясно. Понякога хората чуват веднъж Божиите слова, но те влизат през едното ухо и излизат през другото, и хората си мислят: „Божиите слова не са насочени към мен. Аз не съм в такова състояние. Той говори за други хора“. Това е погрешен начин да ги разбереш и показва, че все още не ги разбираш, че все още нямат въздействие върху теб и че не си ги осмислил. Придобий преживяване, докато не дойде денят, в който ще чуеш как Божиите слова разобличават хората и ще си кажеш: „Бог говори за мен“. Ето това значи да се преценяваш спрямо Божиите слова. Това обаче е само началото, само първата стъпка от навлизането в Божиите слова — възможно е да не знаеш какво всъщност е това състояние, за което Той говори. Затова трябва да преминеш през период на търсене на това каква е истината в казаното от Бог, какви са Неговите изисквания и какъв е

пътят, който Той дава на човечеството. Това предполага детайли. Не означава просто да изследваш и анализираш дадено външно състояние и с това да приключиш. Какво цели Бог, като анализира състоянието на хората и ги кара да изследват това състояние? Прави го, за да ги накара да променят посоката. Бог казва, че това състояние е погрешно и ако живееш в подобно състояние или имаш подобен възглед, тогава можеш да се съпротивляваш срещу Бог. Това е бунтарство, не се харесва на Бог и е покварен нрав, който принадлежи на Сатана и не е съобразен с истината. Трябва да смениш посоката. Докато сменяш посоката, трябва да разбираш какви са изискванията на Бог, че има истина в тези изисквания, а също така трябва да разбираш Божието намерение и да размишляваш: „Какво изисква Бог по този въпрос? Как да сменя посоката, да се освободя и да преодолея този вид състояние?“. Това предполага търсене на истината. Не е достатъчно просто да преценяваш себе си спрямо Божиите слова — в допълнение е необходимо все пак да разбираш истината и да си способен да познаваш себе си. Тогава ще почувстваш, че Божиите изисквания към човечеството са велики и ще си способен да Го възхваляваш от сърце: „Бог е толкова мъдър, като проучва внимателно най-съкровените кътчета на човешкото сърце! Бог разобличи моето състояние, за чието съществуване даже не подозирах, а Той знае всичко!“. Само толкова ли? Това съвсем не е достатъчно и не е това, което Бог изисква. Той изисква от теб да се избавиш от тези негативни, погрешни състояния, които произтичат от покварен нрав, и след като ги преодолееш, да практикуваш в съответствие с истината. Когато разбирането ти за истината постепенно се задълбочи, вътрешното ти състояние ще се промени напълно и ще се избавиш от предишния си поглед върху нещата, ще видиш, че той е погрешен, ще знаеш къде се крие грешката и каква е същността ѝ, а оттам ще си способен да я преодолееш. Когато можеш изцяло да се избавиш от светските неща и сатанинските възгледи, тогава — макар че е възможно да се чувстваш опразнен отвътре — разбраните от теб истини ще започнат да заемат място в сърцето ти. Какъв е правилният поглед, който Бог иска да имаш, какво иска да притежаваш, кои възгледи е правилно да имаш и кои са погрешни — за да разбереш тези неща, има процес, който изисква от теб непрекъснато да търсиш истината и да навлезеш в дълбочина в нея, а когато действително си разбрал истината, сърцето ти ще е напълно

удовлетворено и спокойно. Не е лесно за даден човек да вярва и да приеме истината. Всички хора имат активни мисли, всички имат мисли и идеи, и покварен нрав, и винаги ще проучват и анализират дали Божиите слова са правилни или неправилни, когато нямат какво друго да правят. Ако срещнат човек, който разбира истината и сподели своето свидетелство за преживяване, те ще придобият някакви предимства и духовно извисяване. А ако срещнат човек, който говори нелепости и има нелепи възгледи, ще бъдат повлияни от него. Това е нормално състояние. След като имат достатъчно преживяване обаче, някой ден хората ще признаят напълно, че Божиите слова са истината и ще осъзнаят къде са сгрешили. Осъзнаването му обаче може ли да означава, че са способни да практикуват истината? (Не, не са способни.) Те все още не желаят и си мислят: „Как да се отрека от себе си просто така?“. Пак ще искат да продължават да проучват внимателно нещата и независимо какво мислят в сърцата си, непокорството и покваренят им нрав винаги ще присъстват. За тях не е толкова лесно да приемат истината; не могат така просто или чисто директно да я приемат за истината. Дори да са наясно, че това е истината, все още не могат да я практикуват бързо и безусловно. Това потвърждава факта, че вътре в себе си човек има покварен нрав и сатанинска същност. Целта на Божието дело и на изразяването на истината е да се преодолее покваренят нрав на човека, да се изрови поквата, която да бъде също преодоляна и пречистена малко по малко. Човешките възгледи постепенно ще постигнат съгласие с тези на Бог, а човешките действия ще се съобразяват с истината. В който и аспект да си в съгласие с Бог, по отношение на него няма да Го разбираш погрешно. Навсякъде, където имаш погрешно разбиране за Бог, трябва да търсиш истината и да я използваш, за да преодолееш това погрешно разбиране. Не бива винаги да настояваш на твоето схващане, винаги да мислиш, че твоето погрешно разбиране е правилно и разумно, че може да е валидно и да има смисъл където и да се приложи. Това е нелепо. Хората имат покварен нрав — нормално е да бъдат малко надменни. Могат да се променят, стига да приемат истината. Ако са нелепи и имат неправилни възгледи за нещата, това е опасно, няма да им е лесно да приемат истината и често ще я разбират погрешно. При такъв тип хора е най-вероятно да съществуват представи за Бог и те да изпитват антагонизъм към Него. Те са от рода на Сатана. Що се отнася до

погрешното разбиране за Бог, ако даден човек не търси истината, той ще смята, че това, което Бог прави, е погрешно. Ако винаги „води съдебни битки“ срещу Бог по този начин, съревновава се и се бори с Него, и пак се бори и съревновава, накрая това ще свърши с провал и този човек ще бъде напълно унизен. Истината и Бог винаги излизат победители. Само ако си способен да поддържаш сърцето си покорно, търсиш и приемаш истината в своето съревнование и борба с Бог, тогава сърцето ти ще може да се промени и накрая ще трябва да се покориш пред словото на Бог. Преживяването на този процес е процесът, в който Бог спасява и придобива човека, а тези, които по-скоро биха умрели, отколкото да приемат истината, ще бъдат разкрити и отстранени. Ако можеш да приемеш истината и да се покориш на Бог, тогава ти си човек, който се покорява на Бог, който може да постигне съответствие с Него и никога повече няма да се бунтува срещу Него или да Му се противопоставя. Независимо колко години вярва даден човек в Бог, стига да може да приеме истината и да успее да Му се покори, накрая ще може да постигне промяна в своя живот нрав. Нека ти дам пример. Да кажем, че изучаваш ботаника или земеделие и посяваш в земята десет семена на овошки. От изученото знаеш, че от тези десет семена могат да пораснат десет дръвчета. Това заключение е основано на научна база и теория, и ти се придържаш към него. И когато Бог каже, че от десет семена могат да пораснат единадесет дръвчета, ти няма да повярваш: „Това възможно ли е? Как може от десет семена да поникнат единадесет овошки?“. Всъщност има едно скрито семенце, което не си видял. На какво основание си вкопчен към своя възглед? Това са научните доказателства и знания, които си придобил — тези неща контролират твоето мислене и ти не можеш да видиш отвъд техния обсег. Ако приемеш това за свой критерий, тогава не приемаш Божиите слова за свой критерий — а това е човешкото непокорство. Мислиш си: „Аз имам основа, така че как можеш Ти да кажеш, че заключението ми не е истината? Казаното от Теб е без основа, така че как можеш да кажеш, че Твоите слова са истината? Те не са основани на абсолютно нищо! Колко души са доказали това? Кой го е доказал? Кой го е видял? Къде са фактите?“. Ти отричаш Божиите слова преди да си видял фактите, винаги добавяш въпросителен знак към словата Му, винаги Го опровергаваш, винаги смяташ: „Това, което Бог каза, е погрешно. Моето заключение

е правилно, защото е било доказано. В тази област аз съм учен, професионалист, така че моето заключение трябва да се отбележи като правилно“. За теб десет семена се равняват на отглеждането на десет дръвчета, така че не вярваш на Бог, когато Той казва, че ще пораснат единадесет дръвчета. Но ако крайният резултат е такъв и фактът е, че има единадесет дръвчета, ще бъдеш ли убеден? (Да, ще бъда.) Напълно убеден ли ще бъдеш? Защо? (Видях фактите.) Когато видиш фактите, ще започнеш да отхвърляш знанието, което си усвоил, както и собственото си заключение, и вероятно в сърцето ти ще настъпи борба: „Как е възможно да съм сгрешил? Би ли могла науката всъщност да е в грешка?“. В този процес хората ще проучват и анализират дали Божиите слова са правилни или грешни, и ще ги сравняват: „Кое е правилно — Божиите слова или научните доводи? Кой е по-вероятно да бъде прав?“. Фактите са налице, но хората все още не могат напълно да ги приемат и трябва да изчакат още няколко години преди да са напълно убедени в това, което Бог е направил, и да го приемат истински. Бог не говори, нито действа без основание. Процесът на Неговите действия ти позволява сам да преживяваш, докато видиш какви са резултатите. Какво придобиваш в този процес? Той ти позволява да имаш автентично потвърждение на Божиите действия. Бог не те оставя да кажеш без никакво основание: „Ти си Бог, Ти си велик и благороден, мъдър и прекрасен“. Той не те оставя да свидетелстваш за Него по този начин. Вместо това използва тези факти, за да те остави сам да преживееш и да се увериш. Бог няма да ти каже, че е погрешно, че десет семена ще се превърнат в десет дръвчета. Той няма да те опровергае или да спори с теб, а ще използва факти, за да докаже правотата си, и ще те остави сам да се убедиш. Може би Бог ти е казал това, когато си бил на двадесет, но не с думите: „Аз съм истината и ти трябва да Ме слушаш“. Бог не е казал това. Той просто го е направил, а ти виждаш резултатите, когато си на тридесет. Толкова време ти е отнело. Спорил ли е Бог с теб през това време? (Не, не е.) Така че кой е бил спорещият? Хората са тези, които спорят с Бог, и винаги смятат: „Бог греши. Това, което Той казва и прави, не е научно и логично“. Хората обичат да спорят с Бог, но Той просто остава безмълвен и продължава да действа. След като изминат десет години, откриваш даден факт и си уплашен: „О, излиза, че моята гледна точка е била грешна!“. До момента, в който признаваш грешката

си, заключението по дадения въпрос всъщност вече се е оформило, но дали ти можеш да го приемеш? Ти приемаш само явлението, но в сърцето си все още не знаеш какво наистина се случва. Колко още години преживяване ти трябват? Би могло да ти отнеме още десетилетие на лично преживяване, преди да можеш да потвърдиш, че заключението относно стореното от Бог по даден въпрос е правилно, и че Бог е истината и е прав, докато ти грешиш. Когато вече си на четиридесет, ще бъдеш напълно убеден, и ще кажеш: „Бог е истината, Той действително е Бог, а това, което прави, е толкова прекрасно и реално! Бог е толкова мъдър!“. Сам се отричаш. Помисли само, колко години на преживяване ти отне? (Двадесет години.) А какво направи Бог през тези двадесет години? Той не използваше формули, за да ти обясни, както например би обяснил какво представляват законите на Нютон — Той използваше факти, за да те накара да видиш някои неща, просветляваше те и те напътстваше, за да ги разбереш чрез явления и събития, случващи се около теб. След три или пет години ще придобиеш известно разбиране и ще кажеш: „Да, сгреших, но напълно ли сгреших?“. Още малко преживяване и Бог ще очертае някои факти пред теб, а когато станеш на четиридесет — значи след още едно десетилетие — ще допуснеш, че си сгрешил. Ето така Бог извършва своето дело, това са нещата, които прави. С помощта на кой процес можеш да разпознаеш, че грешиш, а Бог е прав? С помощта на процеса на изправяне пред фактите, а с Божието просветление и напътствие ще стигнеш до това осъзнаване. Това е процесът. Бог не ти дава просто едно заключение и не те кара да вярваш в него без основание. Ако Бог те принуди да разбереш, това щеше ли да е приемливо? Ако Бог те контролира с принуда, за да те накара да разбереш, ти ще разбереш и така или иначе ще знаеш, че Бог е прав. Но Божието намерение не е да превръща хората в роботи. Той не иска това. Той иска хората да разбират истината, да правят своя избор и да са способни да Му се покорят. Но постигането на този резултат отнема време.

Имали ли сте вече преживяването, че Божието дело е практическо? (Да, така е.) Наистина е практическо. Практичността на Божието дело е точно обратното на въображаемите, нереалистични възгледи на човека, затова е необходимо да обръщаш внимание на тези неща в теб, които са въображаеми или празни и непрактични, или които не са основани на

Божието слово. Правилното нещо е просто да ги опровергаеш всички. Това определено е правилно и трябва да имаш преживяване по този начин. Колко неща е създал Бог — Създателят на всички неща? Колко мъдър трябва да е Той? Ако си мислиш, че си способен да имаш цялостно преживяване или да разгадаеш това за три или пет години, не е възможно. Няма да си способен да го разгадаеш, дори да разполагаш с цял живот преживяване. Затова трябва да си приземен, когато преживяваш Божиите слова. Започни с нещо малко, с детайлите, и търси истините принципи. Когато си изправен пред нещо, което не можеш да разгадаеш, научи се да притихваш пред Бог и да търсиш истината, без да си тревожен или нетърпелив. Как може човек да притихва пред Бог? Сърцето ти трябва да Му се моли и да общува с Него, а ако не можеш да притихнеш, тогава можеш да четеш и размишляваш над Божиите слова или да пееш химни с Божиите слова. Всичко това ще ти помогне да постигнеш резултата да притихнеш пред Бог. Сърцето ще притихне, когато се върне пред Бог. Човек ще почувства, че да прави разни неща или да тича насам-натам отвън е безсмислено и няма какво да придобие. Стига да е притихнал пред Бог — независимо дали чете Неговите слова, общува за истината или пее химни във възхвала на Бог — духът на човек ще придобие нещо и ще бъде просветлен, а сърцето му ще се чувства подхранено и преизпълнено. Постепенно ще видиш ясно Божието дело, ще си способен да Му се покориш и да придобиеш истината и живота. Ако хората искат да придобият истината и да придобият Бог, трябва да правят жертви, да понасят много страдание и да посветят време и енергия на преживяването на Божието дело дълги години. Само тогава могат да придобият истината и живота, и цялото Божие спасение.

11 октомври 2017 г.

САМО ДОБРОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ДЪЛГА НА СЪТВОРЕНО СЪЩЕСТВО ДАВА СТОЙНОСТ НА ЖИВОТА

Сега всички вие сте заети да изпълнявате дълга си, обучавате се да разгласявате Божието слово и Божието дело от последните дни и да свидетелствате за тях. Независимо дали правите филми, или пеете химни, за да свидетелствате за Бог, дългът, който изпълнявате, ценен ли е за поквареното човечество? (Ценен е.) Къде е стойността му? Стойността му е в подпомагането на хората да тръгнат по правия път, след като видят тези слова и истини, изразени от Бог, и в подпомагането на хората да разберат, че принадлежат към сътворените същества и че трябва да се явят пред Създателя. Много хора са неспособни да прозрат или да разберат много от нещата, с които се срещат. Те се чувстват безпомощни и усещат, че животът е безсмислен и празен, и нямат никаква духовна подкрепа. Какъв е източникът на всичко това? Отговорът на всичко това лежи в Божието слово. През годините, в които сте вярвали в Бог, всички сте чели много от Неговото слово и сте разбрали определен брой истини, затова дългът, който трябва да изпълнявате, е да използвате Божието слово, за да просветлявате тези хора и да преодолявате техните погрешни мисли и възгледи, като им давате възможност да разберат истината в Божието слово и да прозрат мрака и злото на света, и им помагате да търсят истинския път, да намерят Създателя, да чуят Божия глас и да четат словата Му. Това ще им позволи да схванат някои истини и да видят делото на спасението, което върши Бог, така че да могат да се обърнат към Него и да приемат делото Му. Точно това е дългът, който трябва да изпълнявате. Вие всички знаете в сърцата си колко истини сте разбрали и колко проблеми сте преодолели, след като започнахте да вярвате в Бог. В наши дни има много хора, както религиозни, така и невярващи, които търсят истинския път и Спасителя. Те не знаят отговорите на конкретни въпроси, като например защо хората живеят и умират, какви са стойността и смисълът на човешкия живот или откъде идват хората и къде отиват. Те чакат вие да им проповядвате евангелието и да свидетелствате за Бог, и да ги отведете пред Създателя — ето защо дългът, който изпълнявате сега, е много значим! От една страна, самите вие преживявате Божието

дело, а от друга — също свидетелствате пред другите за Божието дело. Колкото повече преживявате това, с толкова повече истини ще трябва да се снабдите и да разбирате, и толкова повече работа ще трябва да свършите. Това е отлична възможност за Бог да усъвършенства хората. Трябва да се молите на Бог и да търсите Бог, независимо с какви трудности се срещате, докато изпълнявате дълга си. Когато всички четат Божието слово и търсят повече истината заедно, няма проблем, който не може да бъде преодолян. В Божието слово има много истини, които е нужно да разберете, затова трябва да размишлявате и да разговаряте често за тях, тогава ще имате просветлението и озарението на Светия Дух. Няма проблем, който не може да се преодолее чрез упованието на Бог — трябва да имате вяра в това.

След като Бог създаде това човечество, Той оформи план за управление. През изминалите няколко хиляди години това човечество не се нарами с никаква основна отговорност или поръчение да свидетелства за Създателя и делото, което Бог изпълняваше сред човечеството, беше относително скрито и просто. Но през последните дни нещата вече не са същите. Създателят е започнал да произнася слова. Той е изразил толкова много истини и е разкрил всички тайнства на Божия план за управление, но покварените човеци са глуповати и безчувствени: те виждат, но не знаят, и чуват, но не разбират, сякаш сърцата им са закоравели. Следователно вие всички носите огромна отговорност! Какво е толкова огромното в нея? В допълнение към разгласяването на тези слова и истини, изразени от Бог, е още по-важно да свидетелствате за Създателя пред абсолютно всяко сътворено човешко същество и да доведете всички тези сътворени човешки същества, които са чули Божието евангелие, пред Създателя, така че да могат да разберат значимостта на създаването на човечеството от Бог и да разберат, че като сътворени човешки същества те трябва да се завърнат пред Създателя, да чуят Неговите слова и да приемат всички истини, които Той е изразил. По този начин всички човешки същества могат да бъдат накарани да се покорят на върховенството и подредбите на Създателя. Възможно ли е да се постигнат тези резултати само като им се прочетат няколко откъса от Божиите слова? Или само като ги учат да пеят няколко химна? Или само като се разговаря за един аспект от истината? Не. Следователно, ако ще изпълнявате добре дълга си, трябва

да свидетелствате за действията на Създателя и за Неговото върховенство и подредби, като използвате различни методи и форми. По този начин ще можете да доведете повече хора пред Създателя, за да могат да приемат и да се покорят на Неговото върховенство и подредби. Не е ли това огромна отговорност? (Така е.) Тогава какво отношение трябва да възприемете към дълга си? Добре ли е да бъдете объркани? Добре ли е да пренебрегвате неща? Добре ли е да използвате само 50% от енергията си и да сте нехайни? Да протакате и да се отнасяте небрежно? (Не.) Какво трябва да правите тогава? (Да се отдадете напълно.) Трябва да се отдадете напълно, да използвате всяка частица енергия, опит и прозрение, които имате. Невярващите не разбират какво е най-смисленото нещо, което човек може да направи в живота си, но вие разбирате нещо за това, нали? (Да.) Приемането на Божието поръчение и изпълнението на собствената ви мисия — това са най-важните неща. Дългът, който изпълнявате сега, е ценен! Засега може да не виждаш резултатите и засега може да не получаваш голям ефект от него, но не след дълго той ще даде плодове. В дългосрочен план, ако тази работа се изпълнява добре, приносът, който тя има за човечеството, ще е невъзможно да се измери с пари. Такива истински свидетелства са по-ценни и значими от всичко друго и те ще издържат през вечността. Това са добрите дела на всеки човек, който следва Бог, и те са нещо, което си струва да се запомни. Всичко в живота на човек е празно и недостойно за запомняне освен вярването в Бог, стремежа към истината и изпълняването на дълга му като сътворено същество. Дори да си извършил разтърсващ подвиг, дори да си отишъл в космоса и да си бил на Луната, дори да си направил научни открития, които са от някаква полза или помощ за човечеството, всичко е безполезно и ще изчезне. Какво е единственото нещо, което няма да изчезне? (Божието слово.) Само Божието слово, свидетелствата за Бог, всички свидетелства и дела, които свидетелстват за Създателя, и човешките добри дела няма да изчезнат. Тези неща ще останат вечно и са толкова ценни. Затова отървете се от всичките си ограничения, вършете това голямо начинание и не позволявайте да бъдете възпирани от никой човек, събитие или нещо друго. Искрено отдавайте всичко на Бог и влагайте цялата си енергия и кръв на сърцето си в изпълнението на дълга си. Точно това Бог благославя най-много и то си струва всяко страдание!

Сега ти следваш Бог, слушаш Божието слово и приемаш поръчението на Създателя. Понякога е малко трудно и уморително, а понякога получаваш малко унижение и облагородяване, но това са хубави неща, не лоши. Какво, в крайна сметка, ще придобиеш? Това, което ще придобиеш, са истината и животът и накрая — признанието на Създателя и твоето утвърждаване от Него. Бог казва: „Ти Ме следваш и Аз те гледам с благосклонност, и съм доволен от теб“. Ако Бог не казва нищо друго освен това, че в Неговите очи ти си сътворено същество, тогава не си живял напразно и си полезен. Удивително е да си признат от Бог и не е малък подвиг. Ако хората следват Сатана, какво ще придобият? (Унищожение.) Преди да бъдат унищожени, какви ще станат тези хора? (Ще станат демони.) Тези хора ще станат демони. Независимо колко много умения придобият хората, колко пари спечелят, с колко слава и придобивки се сдобият, на колко много материални блага се наслаждават или колко висок е статусът им в земния живот, вътрешно те ще стават все по-покварени, все по-нечестиви и нечисти, все по-непокорни и лицемерни и в крайна сметка ще станат живи демони — ще станат нечовеци. Тогава как са възприемани в очите на Създателя такива хора? Просто като „нечовеци“ и само това ли? Как Създателят гледа на такива хора и как се отнася към тях? С неприязън, отвращение, ненавист, изоставяне и в крайна сметка проклятие, наказание и унищожение. Хората вървят по различни пътища и приключват с различен изход. Кой път избирате? (Да вярвате в Бог и да Го следвате.) Да изберете да следвате Бог, е да изберете правия път: това е да тръгнете по пътя на светлината. Ако хората искат да живеят смислен и значим живот, да имат чиста съвест и наистина да се върнат пред Създателя и до Него, те трябва да се посветят напълно, да удовлетворяват и да прославят Бог, като изпълняват дълга си на сътворени същества — те не могат да са колебливи. Трябва да кажеш: „През моя живот на този свят не очаквам да направя състояние, да се откроя от другите или да прославя предците си, да придобия превъзходство сред масите или да бъда уважаван — няма да се боря за тези неща. Няма да следвам този път. Ще следвам Бог по простичък начин и ще посветя живота си, енергията си и каквито способности, дарове и таланти имам, на изпълнението на дълга ми. Ще посветя всички тях на Бог. През това време, дори ако съм отритнат от другите и ако на моменти съм кастрен или криворазбран от

братята и сестрите ми, или ако Бог ме облагородява и ме изпитва, и ми причинява много страдание; или ако в този живот нямам плътски удоволствия и се озова сам и неглижиран — приемам всичко това и посвещавам цялото си същество на Бог“. Ето такава решимост трябва да имате! С такава решимост човек може да изтърпи много трудности, но без нея, ако човек има само желание или внезапен изблик на ентусиазъм, това няма да сработи. В това няма мотивация. Когато са заети с дълга си, някои хора пропускат няколко хранения и спят малко по-малко, и когато видят, че не изглеждат добре, си мислят: „Не се получава. Независимо колко съм зает, трябва да почивам. Не мога да остарея преждевременно и не мога да изтърпя толкова трудности. Важно е да се грижа за здравето си“. Какво мислите за тези разсъждения? Те не проявяват внимание към Божиите намерения. Те ценят плътта повече, отколкото ценят собствения си дълг и Божието поръчение. При първия вкус на страданието те губят готовността си и се отдръпват, както костенурка свива главата си, и започват да се оплакват. Те не са способни да се тревожат за нещата, за които се тревожи Бог, и не са способни да мислят за нещата, за които мисли Бог. Те не проявяват внимание към Божиите намерения. Ако водач каже, че дадена задача е много спешна, такива хора ще отговорят: „Изобщо не ме е грижа за това и не желая това неудобство. Не се интересувам“. Съществуват ли такива хора? (Да, съществуват.) Такива хора са егоистични, достойни за презрение и изменнически. Те играят номера, не са благонадеждни и не са хора, които искрено искат Бог. Те ще кажат също, че са се посветили на Бог, но това са само думи — тези хора не се справят с никакви практически въпроси, не изтърпяват и най-малката трудност и не плащат и най-малка цена. Бог не харесва такива хора и те нямат Неговата благословия. Някои хора стават неохотни да изпълняват дълга си веднага щом плътта им пострада малко. Особено младите хора се грижат много за външния си вид и се натъжават, когато лицата им повехнат, кожата им вече не е гладка или когато намерят бял косъм. Те винаги се тревожат за това, че ще остареят и погрознеят, за това, че няма да могат да си намерят партньор или че няма да могат да създадат семейство. Могат ли такива хора да придобият истината? Какъв е Божият принцип за отсъждане дали хората са способни да плащат цена при изпълнението на дълга си и дали изпълняват дълга си съгласно критериите? Бог просто иска да види човешката

искреност. Понякога хората мислят: „Просто ще предложа сърцето си и това ще е достатъчно“, и все пак продължават да правят това, което обикновено правят, без ни най-малко да се променят. Как възприема това Бог? От една страна, Бог ще прегледа твоите стремежи, а от друга — Той ще прегледа реалните ти действия. Бог ще проучи внимателно тези неща. Ако имаш въжделението и решимостта и в същото време наистина можеш да плащаш цена, тогава дори ако на моменти си слаб, Бог ще види, че сърцето ти не се е предало наистина и че все още се стреми да напредва, и че обичаш истината, справедливостта, праведността и позитивните неща и Той няма да те изостави. Някои хора говорят много добре, но сърцата им са равнодушни. Те не практикуват ни най-малко истината и всичко, което правят, е да се опитват да заблудят другите. Те нямат друг избор, освен да говорят по този начин, така се отнасят нехайно с хората около тях. Може и да звучат до известна степен почтени, но на практика не желаят да действат. Дори ако действат, не практикуват това, което казват. Вместо това правят, каквото искат, каквото е добро за тях и каквото ще ги защити. Няма ли несъответствие между думите и делата им? Може ли Бог да види това несъответствие? Бог проучва внимателно и е напълно способен да го види. Някои хора са измамни и играят номерца. Те мислят, че Бог не знае, че нито Го е грижа, нито вижда. Така ли е наистина? Как се справя Бог с честните хора и с онези, които играят номерца? Можете ли да видите разликата между Божието отношение към тези два типа хора? (Бог благославя честните и ненавижда измамните.) Как Бог благославя честните хора? Какво мислите за получаването на Божията благословия от честните хора? (Честните хора имат резултати при изпълнението на дълга си.) (Бог просветлява честните хора и честните хора могат лесно да разберат истината и да навлязат в реалността.) (Бог обича и се грижи за честните хора и само честните могат да навлязат в Божието царство.) Всички тези твърдения са верни и това са Божиите благословии за честните хора. Сега не можете ли да видите разликата и отношението на Бог в държанието Му към различните хора и към хората, които вървят по различни пътища? Честните хора също правят глупави неща и преживяват слабости, но те имат Божието просветление и напътствие, наслаждават се на Неговата защита и могат да видят благословиите Му навсякъде. Бог ги дисциплинира и ги кастри или ги подлага на

изпитания и ги облагородява, за да ги накара да се променят и да растат. Хората, които винаги играят номера в думите и действията си, които са винаги хитри и бягат от отговорност в изпълнението на дълга си, са онези, които изобщо не приемат истината. Те нямат делото на Светия Дух, което е като да живеят в тресавище, в мрак. Независимо колко опипват, независимо колко усилено се опитват, те нито могат да видят светлината, нито да намерят посока. Те изпълняват дълга си без вдъхновение и без Божието напътствие, попадат в задънена улица в много отношения и неволно са разкривани, когато правят някои неща. Каква е целта на разкриването им? Това се прави, за да могат всички да ги различат и да прозрат какви хора са. Всъщност всички тези видове хора са полагащи труд. След като приключат с полагането на труд, без да са преминали през никакво истинско преобразяване, те ще започнат да бъдат разкривани и отстранявани. Онези, които са извършили всякакви зли дела, ще бъдат наказани и също като невярващите ще умрат от всякакви видове ужасна смърт. Някои хора са говорили богохулни или самонадеяни думи и следователно Бог вече не ги иска, и ги доставя на Сатана. Може ли доставянето им на Сатана все още да даде добри резултати? Без Божията закрила Сатана ще ги изтезава и ще ги използва. Те ще бъдат обсебени от демони, ще изглеждат призрачни, докато са изтезавани до смърт от злите духове. Не се ли отнася Бог по различен начин с различните хора? Когато Бог работи в хората, Той ги трогва, предоставя им просветление и насоки и преобразява вътрешното им състояние. Добрите хора все повече обичат да са честни, защото само като са честни, могат да изпълняват дълга си добре и да тръгнат по пътя на стремежа към истината. Само като са честни, те могат да придобият делото на Светия Дух и постоянно да се самоанализират, да не се бунтуват срещу Бог, да се покоряват на Бог в нещата, които им се случват, и да търсят и да се стремят към истината във всяко нещо. Точно това изисква Бог от хората и когато те изпълнят изискванията Му, Той работи в тях, просветлява ги, озарява ги, напътства ги и ги благославя. Бог оставя настрана онези, които изпитват неприязън към истината и я мразят. Как се справя Бог с лошите и зли хора, които извършват всякакви зли дела и постоянно прекъсват и смущават работата на църквата? Бог ще ги разкрие и ще ги предостави на Сатана. Те ще започнат да създават проблеми и ще разкрият истинското

си лице, те ще казват неволно негативни неща и ще всяват разногласия, като се държат като клоуни. Те ще правят многобройни лоши неща, които ще създадат прекъсвания и смущения в църквата, и когато Божиите избраници разберат истината и могат да ги различат и да ги разобличат, те ще бъдат премахнати и отлъчени. Техен собствен избор ли е това? (Не.) Така приключват нещата за хората, които не приемат истината и не обръщат внимание на съответния си дълг. Когато хората не вървят по правия път, ако Бог ги достави на Сатана и малките му демони, те са напълно съсипани и непоправимо изоставени. След като са били разкрити, те ще разсъждават: „Какво става? Аз ли създадох проблем? Създавах ли прекъсване, създавах ли смущение? Защо не осъзнавах това?“. Бог проучва внимателно всичко и ако подреди условия, за да ги разкрие и да ги отстрани, това ще се случи много бързо. Възможно е след един или два инцидента да се открие, че те са зли хора, и с тях да се справят по съответния начин. Има някои неща, за които Бог се грижи лично, а за други Той използва малките демони, Сатана или злите духове, за да Му служат. От една страна, Той усъвършенства и поучава Божиите избраници, от друга — Той разкрива и отстранява злите хора. Ако преценяваш това, като използваш своите представи, и мислиш, че не е нещо, което Бог прави, че Той не прави такива неща, че тези неща не са устроени от Него, не е ли това погрешно? Всички неща са в Божиите ръце и вие ще разберете това, след като го преживеете.

Макар че някои хора вярват в Бог, сърцата им са все още в земния свят. Те може да изпълняват дълга си, но все още мечтаят да станат богати. Сърцата им остават неспокойни и неудовлетворени и понякога искат да напуснат Божия дом, но се страхуват, че няма да получат благословии и че ще ги сполетят катаклизмите, затова всичко, което правят, е да изпълняват дълга си повърхностно. Понякога могат да разпространяват негативност и да се оплакват малко, и макар че не са извършили много злини, не играят положителна роля. Бог наясно ли е с това тяхно поведение? (Наясно е.) Хората наясно ли са? Често те не виждат това. Чувстват, че такива хора са добри, че те са усърдни в изпълнението на дълга си от ранни зори до късни доби и са способни да изтърпят трудности и да плащат цена, но понякога преживяват слабост и не обичат да си взаимодействат с другите. Но Бог знае какво мислят в сърцата си тези хора и как действат, и

има подходящи подредби. Когато настъпи моментът, Той позволява да ги сполети болест и щом се разболеят, те не могат да изпълняват дълга си. Какво означава това? Означава, че те са отстранявани от редиците на изпълняващите дълг. Това добро ли е, или лошо? (Лошо е.) Всички вие сте готови да изпълнявате отдадено дълга си, не искате да се сблъсквате с мъки, болест или болка и чувствате, че тези неща забавят изпълнението на дълга ви. Но онези, които не искат да изпълняват дълга си, ще усетят, че е добре, ако срещнат мъки или болест, и си мислят: „Този път намерих причина, извинение. Няма нужда повече да изпълнявам дълга си“. Всъщност това е нещо лошо. То означава, че Бог повече не ги иска, че те вече нямат значение и това е Божият начин да ги изчисти. След като бъдат изчистени, техните болести могат неочаквано да изчезнат и щом се почувстват по-добре, те ще започнат работа и ще печелят пари, ще живеят живота си и ще направят състояние. Бог не иска такъв тип хора — какво означава, когато Бог повече не иска някого? Означава, че този човек няма изход. Той е изчезнал от погледа на Бог и повече няма възможност да получи спасение. Бог ги е предопределил и избрал, но отсега нататък ги отритва. Той решава да не спасява такива хора, а да ги изкорени от Своя дом. Такива хора никога няма да бъдат спасени от Бог. От този момент нататък те са загубили всякаква възможност за спасение. Без значение какво правят или как се държат, Бог повече не ги иска. Ако Бог повече не иска някого, това ли е краят? Историята на този човек още не е свършила. Преди Бог да избере даден човек, той живее под властта на Сатана. След като Бог го избере, той идва в Божия дом и живее под Божията грижа и закрила. Когато такива хора се съпротивляват на Бог и Го предават, и Бог ги отреже, къде се връщат те? (Под властта на Сатана.) Те се връщат отново под властта на Сатана. Това показва, че Бог ги е върнал обратно на Сатана, което означава: „Вече не искам този човек. Той не приема истината. Давам ти го“ и Сатана ги взема. Тези хора се връщат при Сатана и вече нямат възможност за спасение. Какво губи човек, когато Бог го връща на Сатана? Какви са последствията и краят, които ще го сполетят? Вие трябва да сте наясно с това. Да бъдеш отстранен от Бог, не е просто нещо и със сигурност причината не е някакво моментно прегрешение на човек, защото Бог спасява хората във възможно най-голяма степен и не ги отстранява лековато. Когато човек е избран от Бог,

какво придобива той от Него? (Възможността да бъде спасен.) Какво още? (Придобива истината.) Да, естествено хората трябва да добият истината, за да получат Божието спасение. Когато Бог избере човек и го поведе от властта на Сатана в Своя дом, Сатана дръзва ли да поставя някакви условия на Бог? Не дръзва да поставя условия, нито дръзва да каже нещо. Ако Бог каже: „Този човек е Мой, вече не ти е позволено да го докосваш“, тогава Сатана покорно предава този човек. Храната, дрехите, подслонът, транспортът и всяко движение на този човек са под Божията грижа и поглед, и без Божието разрешение Сатана няма да посмее отново да докосне този човек. Какво предполага това? Това означава, че човекът живее напълно под Божията грижа и защита, без намеса или вмешателство от външни сили и че ежедневните му радост, тъга и болка са все под внимателната проверка на Божиите очи и под Неговата грижа и защита. Ако се случи някакво бедствие или нещастие, Бог ще позволи на този човек да ги избегне и той ще е добре. Докато невярващите и онези, които Бог не е избрал, ще получат съдбата, която заслужават. Ако трябва да умрат, ще умрат. Ако трябва да претърпят бедствие, ще претърпят бедствие. Никой човек не може да промени това и никой не може да спаси някого другиго. Когато връхлитат бедствия, те се стоварват върху мнозина, но как става така, че тези злочестини не засягат теб? Това е Божията закрила. Нито Сатана, нито малките дяволи, нито злите духове смеят да те докоснат. Когато се изправят пред теб, сякаш са блокирани от зона на ограничение пред себе си, сякаш виждат думите „Не докосвай този човек“ или сякаш зърват небесен закон и не смеят да те докоснат, и ти си защитен. Ти си водил много добър живот през тези години, всичко е било наред и си бил способен да изпълняваш нормално дълга си — това е някой да е защитаван от Божиите ръце. Но след като човекът, когото току-що споменах, получи Божията закрила, той нито я усеща, нито я осъзнава. Той казва: „Вероятно имам късмет или е щастлива случайност, че съм живял в спокойствие през всички тези години, и че Сатана и онези малки дяволи са стояли настрана от мен“. Този човек не казва, че това е била Божията защита, нито знае как да се отплати за Божията любов и благодат. Той не изпълнява добре дълга си и вместо това създава прекъсвания и смущения и само върши лоши неща. Бог вижда последователното му поведение, проучва внимателно съкровеното му същество и му дава време

и възможност много години, но той все пак не се покайва. Затова Бог казва, че такива хора не могат да бъдат спасени и накрая решава да ги върне на Сатана. Такъв човек не струва нищо и Бог повече не го иска. Кой е най-щастлив, когато Бог отстрани този човек? Сатана е най-щастлив и казва: „Колко чудесно е да имам още един малък демон в лагера си, още един съучастник!“. Така този човек, който е глуповат и не знае, че трябва да се страхува, се връща в прегръдката на Сатана. Какви неща ще направи с него Сатана? (Ще го стъпче и ще му навреди.) Сатана е толкова добър в това да вреди на хората, че някои са обсебвани от демони, някои развиват странни болести, а някои внезапно започват да се държат ненормално, като разкриват демоничната си външност, сякаш са луди. Сатана често наранява и поглъща хората по този начин. Това е природата на неговите действия: разчита на хитрина и нечестивост и използва различни методи, за да подмамва хората към покорство, да ги наранява и поглъща. Ограничени ли са само до това методите на Сатана да наранява хората? Определено не. Сатана не просто покварява хората, като ги наранява, съсипва и опустошава, както казват хората. Той има още много коварни и порочни средства, всяко от които е преживяно лично от поквареното човечество. След като хората са предадени на Сатана, някои от тях внезапно стават особено умни и опитни в прилагането на номера. Внезапно тяхната кариера става забележително гладка, получават повишение и стават богати. Това добро или лошо нещо е? (Лошо нещо.) В очите на хората това е добро, затова как може да се смята за лошо? (Тези хора са се поддали на номерата на Сатана и ще бъдат все по-отделени от Бог.) Те получават повишение и забогатяват, и всичко се развива добре за тях. Не след дълго стават магнати с пари, статус и признание. Живеят много добре и напълно се връщат към земния живот. Могат ли все още да мислят за Бог в това време? Искат ли все още да вярват в Бог? Все още ли носят Бог в сърцата си? (Не.) Те напълно са се отдалечили от Бог и са се извърнали от истинския път, и са напълно пленени от Сатана. Те вече не са членове на Божия дом, станали са невярващи и по този начин са напълно съсипани. Могат ли такива хора още да се наслаждават на Божията закрила? (Не могат.) В какво състояние са, като живеят в земния свят под властта на Сатана? Всеки ден те не знаят дали ще живеят, или ще умрат. Всеки път, когато излязат, не знаят дали

ще ги сполети нещастие, не познават нито покой, нито радост и сърцата им са пълни с ужас, безпокойство и страх. Те знаят какви са последствията от предаването на Бог, затова са в състояние на тревога по цял ден и не знаят кога ще ги сполети злочестина и кога ще бъдат наказани. Това е усещането в сърцата на хората, когато Бог ги отритва: те са пленени от мрака, без изход, всяка стъпка, която правят, е толкова трудна и плашеща, животът им е толкова болезнен. Мислиш ли, че тези хора живеят мъчителен живот, защото преследват слава и придобивки, стремят се към света, живеят в удобства и следват пътя на невярващите? Не. Това е, защото след като Бог се е отрекъл от тях, Той повече не се грижи за тях. Без Божията защита и грижа те стават хора под властта на Сатана и незабавно пропадат в мрака. Първото, което хората усещат, когато паднат в мрака, е, че сърцата им вече не са в покой и вече не усещат присъствието на Бог. Те усещат, че светът е пълен с ужас, капани, измама и опасност и че животът е даже по-труден. Има ли значение какъв е статусът им в света? Има ли значение колко са способни или могъщи? Не. Всички тези, които не вярват в Бог или които са отстранени от Него, ще свършат с този изход, ще пропаднат в жив ад, което е толкова болезнено. В него всеки ден ще те нараняват всякакви видове живи призраци. Непоносимо е, просто този живот е по-лош от смъртта.

Когато хората са под Божията защита, те се чувстват в безопасност, в покой и радостни. Те могат да живеят като хора и да се ангажират във всички дейности на нормалната човешка природа. Всичко в тях е правилно и както трябва да е, и сърцата им са свободни и спокойни. Когато хората загубят грижата и защитата на Бог, тези чувства изчезват, затова те отвръщат на всички хора, събития и неща около себе си със собствените си умения, способности, мисли и философии за светските отношения и също със своята собствена избухливост. Какви са всички тези хора, събития и неща около тях? Това са всички лоши хора, зли хора, по-големи и по-малки демони и зли духове. Ще бъде ли животът на хората добър, ако са на такова място на нечисти духове без Божията защита? (Не.) Ето защо хората не могат да се наслаждават и на един хубав ден, след като напуснат Бог. Живеенето става просто толкова трудно за тях. Когато хората живеят под Божията грижа и защита, те не знаят как да я ценят и не я приемат сериозно. След като Бог ги изостави, е твърде

късно за съжаление и това наистина е катастрофа от необятни мащаби! Само когато хората живеят под Божието устройство, грижа и защита, те могат да преживяват истинско щастие, покой и радост, а това са покоят и радостта, изпитвани дълбоко в сърцето, които идват от Бог. Когато хората загубят Божията грижа и защита, болката, грижите, тревожността, безпокойството и ужасът, които лежат дълбоко в сърцата им, започват постепенно да се усилват. Страданието в сърцата им расте и е трудно за тях да се избавят от него. Те не могат да се освободят. Колко големи могат да са уменията и силните страни на даден човек? Какво е това, с което се сблъскваш сам? Сблъскваш се с всякакви нечисти и зли духове! Външно те изглеждат като хора: имат форми, очертания, плът и кръв. Но всички тези хора са на Сатана и Сатана и всякакви видове зли и нечисти духове ги манипулират. Колко способен може да е един човек, изправен пред тези неща? Може ли да е безстрашен? Може ли да се наслаждава на покой и радост? Независимо колко големи личности са, независимо колко способни или свирепи могат да са, как ще се почувстват, когато живеят в този свят и под властта на Сатана? След като останат сами и се успокоят, те ще мислят за хората, събитията и нещата около себе си и колко трудно е за тях да се справят с всяко едно нещо, което ги сполети. Те трябва да напрягат ума си, за да се справят с всичко. Какво изпитание е това — да използват човешката сила и средства, за да уреждат всички тези неща! Ето колко трудно е за тях да живеят. Ето колко е болезнено. Някои хора казват, че големите личности не изпитват такава болка, но всъщност те страдат още повече. Обикновените хора срещат малък житейски кръг, докато големите личности срещат по-голям житейски кръг и повече страдания и мъчения. Изпитват ли те щастие? (Не изпитват.) И така, след като хората са загубили Божията грижа и защита и Бог се е отрекъл от тях, какъв живот ще имат? Те ще се сблъскат с всички тези нечисти и зли духове самостоятелно и сами — това създава непоносим живот! Те може да умрат по всяко време под огъня на противниците си или в резултат на кроежите им и водят изтощителен, болезнен и измъчен живот. Някои хора са глупави и мислят, че е отегчително да вярваш в Бог, непрестанно да се стремиш към истината и винаги да се съсредоточаваш върху покоряването пред Бог и слушането на Божието слово. Те мислят, че светските хора са свободни и усещат, че вярването в Бог е безсмислено, затова вече не искат

да вярват. Те винаги мислят по този начин, но един ден ще научат какви са последствията от това.

В ръцете на Създателя хората се наслаждават на безкраен покой, радост, благословии, защита и грижа, докато онези, на които им липсва човешка природа и нямат съвест, няма да могат да почувстват тези неща. Веднъж обаче щом Бог се е отрекъл от даден човек, той незабавно ще изпита болката от мрака, който се спуска върху него, и тогава ще разбере напълно колко щастлив и радостен е бил, докато е вярвал в Бог, изпълнявал е дълга си и е живял в Божия дом и в Неговото присъствие, но вече ще е твърде късно. Може да кажеш: „Съжалявам, че напуснах Бог. Мога ли да започна наново да вярвам в Него?“. Дава ли Бог такива възможности? (Не дава.) Ако вече не искаш Бог, може ли Бог още да те иска? Не обичаш ли Сатана? Ти обичаш Сатана в сърцето си, но искаш още да следваш Бог, за да придобиеш някои благословии. Може ли Бог да е съгласен с това? (Не може.) Така стоят нещата. Следователно хората трябва често да идват в Божието присъствие, за да размишляват и да премислят тези неща: какво е истинско щастие, как да живеят, за да имат истинско щастие, радост и покой. И какви неща са най-ценни и си струва да се ценят в човешкия живот. Тези неща трябва да се обмислят. Колкото повече размишляваш върху правилните неща и истината, толкова повече Бог ще те просветлява и води, и ще ти позволява да разбираш, знаеш и виждаш, и толкова повече просветлен и озарен ще станеш по отношение на практикуването и навлизането в истината. Няма ли тогава вярата ти да става все по-голяма и по-голяма? Ако си винаги мързелив и изпълнен със съпротива, винаги неприязнен и необичащ истината, ако никога не искаш да дойдеш в присъствието на Бог и винаги мислиш да си разпуснат и да се отклоняваш от Бог, и ако не приемаш нито напътствието Му, нито грижата Му, нито защитата Му, тогава може ли Бог да те застави? Ако това е твоето отношение, Бог със сигурност няма да те просветлява, така че ще имаш малко вяра. Колкото по-дълго вярваш, толкова по-малко енергия ще имаш и ще се оплакваш, ще разпространяваш представите и негативността си и с времето ще създаваш проблеми. След като си създал проблеми и си внесъл смут в църковната работа, Божият дом вече няма да се отнася с теб толкова мило и ще те премахне или отлъчи, и ще стигнеш до края на пътя си във вярата в Бог. Кой ще е виновен за това? (Самият човек.)

Това е краят, който сполетява хората, които вярват в Бог, но не се стремят към истината. Както гласи поговорката: „Един метър лед не замръзва за един ден“. Ако си вярвал в Бог няколко години, но не си се стремял към истината и си избрал пътя на света и да следваш Сатана вместо Бог, тогава Бог ще се отрече от теб и ще те изостави. Бог не насилва хората. Божието спасение, Неговото слово и Неговата истина и живот са дадени свободно на човека. Той не те моли за пари и не сключва сделки с теб. Ако ти не само откажеш да приемеш истината, но също и се оплакваш от Бог и смущаваш делото на църквата, не си ли търсиш проблеми? Какво ще направи Бог тогава? Той със сигурност ще те изостави и това ще бъде твоето възмездие. Ако отхвърляш великото спасение на Бог, когато е подръка, и все още се чувстваш онеправдан и искаш да сключиш сделка с Бог, това е наистина неразумно! Ако случаят е такъв, тогава трябва да се върнеш в мътната яма на света и да се оправяш както си искаш! Бог повече няма да Го е грижа и твоят изход ще е решен. Някои казват: „Ако хората вече не искат Бог, защо Той не ги остави да умрат?“. Няма ли хора, които мислят така? (Има.) Някои хора са жестоки и казват: „Ако човек не следва Бог, Бог трябва да го прокълне, да го накаже и после да го унищожи!“. Мислите ли, че Божият нрав е такъв? (Не, не е.) Бог не прави това, Той не насилва хората. Бог вече е определил какъв ще е животът на човек и Бог не работи на случаен принцип. Съдбата, крайната цел и изходът на този човек са предопределени от Бог и ако той не следва Бог, тогава Бог все пак ще му позволи да живее по този начин естествено, според първоначалната му съдба. Бог ще го предаде на Сатана и това ще е краят. В крайна сметка изходът му ще бъде определен от Бог във времето, когато трябва, в края на живота му. Бог няма да нарушава всички тези закони. По думите на човека Бог действа по особено здравомислещ начин, за разлика от коварството и порочността на антихристите, които казват: „Ако не ме следваш, ще те накарам да съжаляваш!“. Какъв нрав е това? Това е нрав на бандит, нрав на разбойник, на злодей. Бог не се държи по този начин. Бог казва: „Ако не Ме следваш, тогава се върни при Сатана и така всички връзки между нас ще бъдат прекъснати. Ти няма да се наслаждаваш нито на Моята защита, нито на Моята грижа, няма да имаш дял в тези благословии. Живей както искаш, от теб зависи да избереш!“. Бог е търпелив към хората и Той не ги принуждава, за

разлика от Сатана, който винаги иска да те контролира и да те задържи завинаги, дори това да не е твоето желание. Бог не прави това. Бог има свои принципи как да върши нещата. Той приканва хората да Го последват, но никога не ги принуждава. Като сътворено същество, ако не можеш да приемеш истината, ако не можеш да изпълниш дълга на сътворено същество, никога няма да придобиеш Божията благословия.

7 ноември 2017 г.

САМО КОГАТО ЧОВЕК СТАНЕ ЧЕСТЕН, МОЖЕ ДА ИЗЖИВЕЕ ИСТИНСКО ЧОВЕШКО ПОДОБИЕ

Божието изискване към хората да бъдат честни е най-същественото нещо. За съжаление, мнозина не го разбират и пренебрегват въпроса за това да си честен човек. Ако хората наистина разбираха Божието дело, щяха да знаят, че след като Той завърши Своето дело на правосъдието в последните дни, само онези честни хора, които са били пречистени от покварения си нрав и са се отървали от своите измами и лъжи, ще получат спасение от Него и ще бъдат пригодни да влязат в Неговото царство. Ако след много години вяра в Бог хората все още са изпълнени с лъжи и измами, ако не могат искрено да отдадат всичко на Бог и винаги изпълняват дълга си нехайно, те със сигурност ще бъдат отритнати от Него. Какъв ще бъде изходът за тях? Те със сигурност ще бъдат премахнати от църквата и отстранени. Днес, когато вижда как Божието дело стига до този етап, човек си спомня как Бог постоянно призоваваше човека да бъде честен. Това е от огромно значение. То не е казано просто току-така и толкоз — то е пряко свързано с това дали човек може или не може да постигне спасение и да оцелее, както и с изхода за всеки човек и крайната му цел. Следователно, може да се каже със сигурност, че само ако се отърве от измамния си нрав и стане честен, човек може да изживее нормална човешка природа и да постигне спасение. Онези, които са вярвали в Бог в продължение на много години, но все още са измамни, са обречени да бъдат отстранени.

Сега всички Божии избраници практикуват изпълнение на дълга си, а Бог използва това, че хората изпълняват дълга си, за да усъвършенства една група от хора и да отстрани друга. Ето защо именно изпълнението на дълг е това, което разкрива всеки тип човек, и всеки тип измамен човек, неверник и зъл човек бива разкрит и отстранен докато изпълнява дълга си. Хората, които изпълняват дълга си отдадено, са честни хора; тези, които постоянно са нехайни, са измамни, лукави хора, те са неверници; а онези, които причиняват прекъсвания и смущения в изпълнението на дълга си, са зли хора и антихристи. В момента при много от хората, които изпълняват дълга си, все още съществува широк кръг от проблеми.

Някои хора винаги са много пасивни в изпълнението на дълга си, винаги седят и чакат, и разчитат на другите. Каква нагласа е това? Това е безотговорност. Божият дом ти е определил да изпълняваш даден дълг, но ти размишляваш над него с дни, без да свършиш никаква конкретна работа. Никъде те няма на работното място и хората не могат да те намерят, когато имат проблеми, които трябва да разрешат. Не си поел тази работа. Ако някой водач те попита за нея, какво ще му кажеш? В момента не вършиш никаква работа. Добре осъзнаваш, че тази работа е твоя отговорност, но не я вършиш. Какво изобщо си мислиш? Не го ли правиш, защото не си способен за нея? Или просто желаеш да се отдадеш на удобство? Какво отношение имаш към своя дълг? Говориш само за думи и доктрини и казваш само приятно звучащи неща, но не вършиш никаква действителна работа. Ако не желаеш да изпълняваш дълга си, трябва да подадеш оставка. Не заемай позицията, без да правиш нищо. Не нанася ли това вреда на Божиите избраници и не компрометира ли работата на църквата? По начина, по който говориш, изглежда, че разбираш от всякакви доктрини, но когато от теб се поиска да изпълниш дълг, ти си нехаен и изобщо не си добросъвестен. Това искрено отдаване на всичко на Бог ли е? Не си искрен, когато става въпрос за Бог, но се преструваш на такъв. Способен ли си да Го измамиш? По начина, по който обикновено говориш, изглежда, че имаш толкова голяма вяра. Иска ти се да си стожер на църквата и нейна опора. Когато обаче изпълняваш дълг, си по-безполезен от кибритена клечка. Не е ли това мамене на Бог с широко отворени очи? Знаеш ли какво ще последва от това, че се опитваш да измамиш Бог? Той ще те отритне и ще те отстрани! В изпълнението на дълга си всички хора биват разкрити — само дай на човека дълг, и много скоро ще се разкрие дали той е честен или измамен човек, и дали обича истината, или не. Тези, които обичат истината, могат да изпълняват дълга си искрено и да поддържат делото на Божия дом; тези, които не обичат истината, ни най-малко не поддържат делото на Божия дом — те са безотговорни в изпълнението на дълга си. Това веднага става ясно за проницателните. Никой, който изпълнява дълга си зле, не обича истината, нито пък е честен човек; всички такива хора ще бъдат разкрити и отстранени. За да изпълняват дълга си добре, хората трябва да имат чувство за отговорност и чувство за бреме. Така работата определено ще

бъде свършена подобаващо. Тревожно е само когато човек няма чувство за бреме или отговорност, когато трябва да бъде подканван за всичко, когато винаги е нехаен и се опитва да прехвърли вината, когато възникнат проблеми, което води до забавяне на решаването им. Може ли в такъв случай работата да бъде свършена добре? Може ли такова изпълнение на техния дълг да доведе до резултати? Те не искат да изпълнят нито една от задачите, уредени за тях, и когато видят, че някой друг има нужда от помощ в работата си, не му обръщат внимание. Вършат нещо дребно само когато им наредят, само когато ножът е опрял до кокала и нямат избор. Това не е изпълнение на дълг, а наемен труд! Наемникът работи за работодател, взима дневна надница за всеки изработен ден и почасова надница за всеки изработен час. Той си чака заплатата. Опасява се да не би да свърши някоя работа, без шефът да забележи, страхува се да не би да остане невъзнаграден за нещо, което е изпълнил, и работи само за фасон, което значи, че у него няма никаква отдаденост. В повечето случаи не сте способни да отговорите, когато ви задават въпроси, свързани с работата. Някои от вас са се включили в нея, но никога не са попитали как върви тя или не са помислили внимателно за това. С оглед на вашите заложби и вашата проницателност би трябвало да знаете поне нещо, защото всички вие сте участвали в тази работа. Тогава защо повечето хора не казват нищо? Възможно е наистина да не знаете какво да кажете — да не знаете дали нещата вървят добре, или не. Има две причини за това: едната е, че сте напълно безразлични и никога не сте се интересували от тези неща, а сте ги приемали само като задача, която трябва да се изпълни. Другата е, че сте безотговорни и не желаете да се интересувате за тези неща. Ако наистина те беше грижа и беше истински ангажиран, щеше да имаш мнение и гледна точка за всичко. Липсата на гледна точка или възглед често се дължи на безразличието и апатията, както и на това, че не поемате никаква отговорност. Не сте усърдни в дълга, който изпълнявате, не поемате никаква отговорност, не желаете да платите цена или да се ангажирате. Не полагате никакви усилия, нито желаете да изразходвате по-голяма енергия. Искате просто да сте един подчинен, което не се различава от начина, по който един невярващ работи за своя шеф. Подобно изпълнение на дълг не се нрави на Бог и Той не го приема. То не може да срещне Неговото одобрение.

Веднъж Господ Исус каза: „Който има, на него ще се даде и ще има в изобилие; а който няма, от него ще се отнеме и това, което има“ (Матей 13:12). Какво е значението на тези думи? Те означават, че ако дори не изпълняваш собствения си дълг или работа или не им се посвещаваш, Бог ще ти отнеме това, което някога е било твое. Какво означава „да ти отнеме“? Как се чувстват хората от това? Може да се окаже, че не можеш да постигнеш това, което биха ти позволили твоите заложби и дарби, че не чувстваш нищо и си просто като един невярващ. Ето какво означава да ти бъде отнето всичко от Бог. Ако при изпълнението на дълга си проявиш небрежност, не платиш цена и не си искрен, Бог ще ти отнеме това, което някога е било твое, ще ти отнеме правото да изпълняваш дълга си, няма да ти даде това право. Тъй като Бог ти е дал дарби и заложби, но ти не си изпълнил дълга си както трябва, не си отдал всичко на Бог или не си платил цена и не си вложил сърцето си в това, Бог не само няма да те благослови, но и ще ти отнеме това, което някога си имал. Бог дарява хората с дарове, като им дава специални умения, интелигентност и мъдрост. Как трябва да използват тези неща? Ти трябва да посветиш специалните си умения, дарбите си, интелигентността и мъдростта си на своя дълг. Трябва да използваш сърцето си и да прилагаш всичко, което знаеш, всичко, което разбираш, и всичко, което можеш да постигнеш, за изпълнението на своя дълг. Като изпълняваш това, ще бъдеш благословен. Какво означава да бъдеш благословен от Бог? Какво чувстват хората тогава? Че са били просветлени и напътствани от Бог и че имат път, когато изпълняват дълга си. На другите хора може да им се струва, че твоите заложби и нещата, които си научил, не биха могли да ти дадат възможност да свършиш нещата — но ако Бог работи и те просветлява, ще си способен не само да разбереш и да свършиш тези неща, но и да ги свършиш добре. Накрая дори ще се удивиш на себе си: „Преди не бях толкова умел, но сега у мен има още толкова много добри неща — всички те са положителни. Никога не съм изучавал тези неща, но сега изведнъж ги разбирам. Как така изведнъж станах толкова умен? Как така има толкова много неща, които мога да правя сега?“. Няма да си способен да си го обясниш. Това е просветлението и благословията на Бог. Така Бог благославя хората. Ако не усещате това, когато изпълнявате дълга си или вършите работата си, значи не сте благословени от Бог. Ако

изпълнението на дълга ти винаги ти се струва безсмислено, ако ти се струва, че няма какво да се направи, и ако не можеш да се заставиш да дадеш своя принос, ако никога не получаваш просветление и смяташ, че нямаш никакъв интелект или мъдрост, които да използваш, тогава това означава неприятности. То показва, че нямаш правилния мотив или правилния път за изпълнението на дълга си и Бог не одобрява това, а твоето състояние е ненормално. Трябва да се изследваш: „Защо ми липсва път в моя дълг? Изучавал съм тази област и тя е в обсега на моята специализация — дори съм добър в нея. Защо се случва така, че когато се опитвам да приложа знанията си, не мога? Защо не мога да ги използвам? Какво става?“. Случайност ли е това? Тук има проблем. Когато Бог благослови някого, той става интелигентен и мъдър, проницателен по всички въпроси, а също и остроумен, бдителен и особено сръчен. Той ще притежава вещина и вдъхновение във всичко, което върши и ще си мисли, че всичко, което прави, е толкова лесно и че никаква трудност не може да му попречи — той е благословен от Бог. Ако на някого всичко му е много трудно, ако е непохватен, склонен да изопачава и невеж, каквото и да прави, ако не разбира нищо от това, което му се казва, тогава какво означава това? Това означава, че е лишен от Божието напътствие, както и от Божията благословия. Някои хора казват: „Аз много се старах. Тогава защо не виждам Божиите благословии?“. Ако само се стараеш и полагаш усилия, но не търсиш да действаш според истините принципи, тогава само симулираш, че изпълняваш дълга си. Как изобщо би могъл да видиш Божиите благословии? Ако винаги си небрежен в изпълнението на дълга си и никога не си съвестен, няма да бъдеш просветлен или озарен от Светия Дух и няма да се ползваш от Божието напътствие или Неговото дело, и действията ти няма да дадат плод. Много е трудно да се изпълни добре даден дълг или да се реши добре даден въпрос, като се разчита на човешката сила и на усвояването на знания. Всеки счита, че знае някои неща, че има някаква вещина, но не върши нещата добре и те винаги се объркват, което предизвиква коментари и присмех. Това е проблем. Някой може очевидно да не е кой знае какво, но да си мисли, че е вещ и да не отстъпва пред никого. Това е свързано с проблем в природата на човека. Онези, които не познават себе си, са все такива. Могат ли такива хора да изпълнят дълга си добре? Те не само че не са способни да изпълнят добре

дълга си, но може и напълно да се провалят. Някои хора не могат да изпълняват добре никакъв дълг, но въпреки това винаги се опитват да заемат по-висши позиции и да командват другите. Такива хора не постигат нищо — те дори не са способни да проповядват евангелието или да свидетелстват пред другите и нямат и една дума на общение, която да споделят за истината. Такива хора са съвсем голи, обеднели и жалки! Всички, които не се стремят към истината, изпълняват дълга си безотговорно. „Ако някой води, аз го следвам и вървя, накъдето и да поведе. Ще направя всичко, което поиска от мен. Що се отнася до това да поема отговорността и да се загрижа или да се потрудя повече, да отдам цялото си сърце и всички сили на това, което върша — не съм готов на това“. Тези хора не искат да платят цената. Готови са само да полагат усилия, но не и да поемат отговорност. Това не е отношението, с което човек наистина изпълнява дълга си. Човек трябва се да научи да взема присърце изпълнението на дълга си и съвестният човек може да го постигне. Ако никога не взима присърце изпълнението на своя дълг, значи няма съвест, а хората без съвест не могат да придобият истината. Защо казвам, че не могат да придобият истината? Те не знаят как да се молят на Бог и как да търсят просветлението на Светия Дух, не знаят как да проявят внимание към Божиите намерения, нито как да вложат сърце и душа в размисъл над Божиите слова, нито знаят как да търсят истината, как да търсят да разберат Божиите изисквания и Неговите желания. Ето какво означава да не си способен да търсиш истината. Изпадате ли в състояния, при които, каквото и да се случва или какъвто и дълг да изпълнявате, често сте способни да притихнете пред Бог и да вложите сърцето си в размисъл над словата Му, в търсене на истината и в обмисляне на това как трябва да изпълните този дълг, за да съответства на Божиите намерения, и кои истини трябва да притежавате, за да го изпълните съгласно критериите? Често ли търсите истината по този начин? (Не.) Да вземеш дълга си присърце и да си способен да поемеш отговорност изисква да страдаш и да платиш цена; не е достатъчно просто да говориш за това. Ако не вземеш дълга си присърце, а вместо това все искаш да се трудиш, дългът ти определено няма да е изпълнен добре. Просто ще симулираш дейност и нищо повече, и няма да знаеш дали си изпълнил добре дълга си, или не. Ако го вземеш присърце, постепенно ще започнеш да разбираш

истината, а ако не го направиш, няма да я разбереш. Когато вземеш присърце изпълнението на дълга си и стремежа към истината, постепенно ще започнеш да разбираш Божиите намерения, да откриваш собствената си поквара и недостатъците си и да овладяваш различните си състояния. Когато се съсредоточаваш единствено върху това да полагаш усилия, а не вземаш присърце самоанализирането си, няма да си способен да откриеш истинските състояния в сърцето си и безбройните си реакции и разкривания на поквара в различни ситуации. Ще имаш много неприятности, ако не знаеш какви ще са последствията от неразрешените проблеми. Затова не е добре вярата ти в Бог да е объркана. Трябва да живееш пред Бог винаги и навсякъде. Каквото и да ти се случва, винаги трябва да търсиш истината и докато го правиш, трябва и да се самоанализираш и да знаеш какви са проблемите в състоянието ти, като веднага потърсиш истината, за да ги разрешиш. Само така можеш да изпълниш добре дълга си, без да отлагаш работата. Не само че ще си способен да изпълняваш добре дълга си, а най-важното е, че същевременно ще навлезеш в живота и ще си способен да преодолееш покварения си нрав. Само така можеш да навлезеш в истината реалност. Дали ще си способен да разбереш истината, ако това, върху което често размишляваш в сърцето си, не са въпроси, свързани с твоя дълг, или въпроси, които касаят истината, а вместо това се вкопчваш във външни неща и мислиш за делата на плътта? Ще си способен ли да изпълниш добре дълга си и да живееш пред Бог? Определено няма да си способен. Такъв човек не може да бъде спасен.

Да вярваш в Бог е да вървиш по правилния път в живота, а човек трябва да се стреми към истината. Това е въпрос на дух и на живот и е различно от стремежа на невярващите към богатство и слава, към увековечаване на собственото им име. Това са различни пътища. В работата си невярващите мислят как да вършат по-малко работа за повече пари и чрез какви съмнителни схеми да изкарат повече. По цял ден кроят как да забогатеят и да увеличат семейното състояние и дори им хрумват безскрупулни средства за постигането на тези цели. Това е пътят на злото, пътят на Сатана и пътят, по който вървят невярващите. Пътят, по който вървят вярващите в Бог, е този на стремежа към истината и придобиването на живота; той е пътят на следването на Бог и на придобиването на

истината. Как трябва да практикувате, за да придобиете истината? Трябва усърдно да четете, да практикувате и да преживявате Божиите слова — само след като го сторите, ще разберете истината. И когато разберете истината, трябва да помислите как да изпълнявате добре дълга си, така че да може да вършите нещата в съответствие с принципите, и как може да започнете да се покорявате на Бог. Това изисква практикуване на истината. Практикуването на истината не е нещо лесно. Трябва не само да търсите истината, но и да размишлявате и да разпознавате дали нямате погрешни идеи и представи, а ако съществуват проблеми, трябва да разговаряте за истината, за да ги разрешите. Когато разберете принципите на практикуване на истината, тогава можете да практикувате истината. А само като практикувате истината, можете да навлезете в истината реалност и да станете човек, който се покорява на Бог. Като практикувате и преживявате по този начин, ще промените нрава си и ще постигнете истината, без дори да го осъзнавате. Невярващите винаги се стремят към слава, придобивки и статус. В резултат на това те вървят по пътя на злото, като стават все по-порочни, все по-лукави и измамни, все по-пресметливи и склонни да заговорничат. Сърцата им стават все по-зли и те стават все по-неразгадаеми и озадачаващи — това е пътят на невярващите. Пътят на онези, които вярват в Бог, е точно обратният на него. Вярващите в Бог искат да се отделят от този зъл свят и от злото човечество. Те желаят да се стремят към истината и да се пречистят от покварата си. Сърцата им са мирни и спокойни само когато изживяват човешко подобие. Те искат да познаят Бог, да се боят от Него, да отбягват злото и да получат одобрението и благословията на Бог. Към това се стремят онези, които вярват в Бог. Ако си вярвал в Бог в продължение на много години, ако действително разбираш истината и си се променил, колкото повече другите общуват с теб, толкова повече ще чувстват, че си честен — честен в речта си и честен в изпълнението на дълга си — човек, който е напълно открит, който няма какво да крие и който говори и действа по прозрачен начин. Чрез нещата, които изричаш, възгледите, които изразяваш, нещата, които вършиш, дълга, който изпълняваш, и чрез честното ти отношение, когато разговаряш с другите, хората могат да надникнат в сърцето ти и да видят как постъпваш, какви са предпочитанията ти и какви цели преследваш. Те могат ясно да видят, че си добър и честен човек и че вървиш по правилния

път. Това показва, че си се променил. Ако дълго време си вярвал в Бог и си изпълнявал дълг, но хората, с които общуваш, винаги чувстват, че не си открит в онова, което казваш, че възгледите ти са неясни и не могат да прозрат истинското ти сърце в твоите действия, ако постоянно чувстват, че има неща, които криеш дълбоко в сърцето си, това показва, че си потаен човек, който знае как да се прикрива, да се маскира и да се издокарва. Ако дори след няколко години общуване с теб другите не са в състояние да разберат напълно сърцето ти и виждат само твоя темперамент и индивидуалност, а не твоя нрав или твоята същност, това показва, че все още живееш според сатанинския си нрав. Колкото си по-лукав, толкова повече това показва, че не си добър човек, че ти липсва човешка природа и че принадлежиш на дяволите и на Сатана. Ако не придобиеш никаква истина и покваренията ти нрав не се пречисти, колкото и години да вярваш в Бог, на човек като теб ще му бъде много трудно да постигне спасение. И ако въпреки умението ти да увърташ, да боравиш с думите, въпреки съобразителността ти, бързите ти реакции и умелото ти справяне с нещата, хората, които общуват с теб, винаги се чувстват неловко и могат да доловят, че не си надежден, не заслужаваш доверие и си неразгадаем, тогава си в беда. Това сочи, че изобщо не си се променил, докато си вярвал в Бог и че не вярваш истински в Него. Преживявали ли сте някаква истинска промяна във вярата си в Бог досега? Имате ли честно отношение, когато общувате с другите? Смятат ли другите, че си искрен? (Що се отнася до нещата, които са от непосредствена полза за мен, мога да лъжа и да мамя, но когато нямам пряка полза от тях, мога да говоря истината и да отворя малко сърцето си.) (Подбирам нещата, които казвам — някои казвам открито, но онези, спотаени дълбоко в сърцето ми, остават скрити. Когато общувам с другите, все още съм склонен да се прикривам и маскирам.) Това е случай, при който човек живее в покварения си нрав. Ако човек не се стреми към истината и не преодолява покварения си нрав, как може да се промени? Всички вие сте хора, които изпълняват дълг. Най-малкото, трябва да имаш честно сърце и да позволиш на Бог да види, че си искрен — само тогава можеш да постигнеш Божието просветление, озарение и напътствие. Най-същественото нещо е да приемеш внимателната Божия проверка. Независимо от това какви прегради съществуват между теб и другите хора, колко много цениш собствената си суета и репутация и

какви намерения таиш, които не можеш да разкриеш по прост начин, всички тези неща трябва постепенно да се променят. Стъпка по стъпка всеки човек трябва да се освободи от този покварен нрав и от тези трудности и да преодолее препятствията, които покваренят му нрав създава. Преди да преминеш през тези препятствия, дали сърцето ти е наистина честно спрямо Бог? Криеш ли и прикриваш ли неща от Него или се преструваш и Го мамиш? Трябва да си наясно по този въпрос в сърцето си. Ако носиш тези неща в сърцето си, трябва да приемеш внимателната Божия проверка. Не оставяй нещата на случайността и не казвай: „Не искам да отдам целия си живот на Бог. Искам да създам семейство и да живея собствения си живот. Надявам се, че Бог няма да ме проучва внимателно и да ме заклейми“. Ако криеш всички тези неща от Бог — т.е. намеренията, целите, плановете и житейските стратегии, които таиш дълбоко в сърцето си — и ако криеш възгледите си за много неща и убежденията си относно вярата в Бог, тогава ще бъдеш в беда. Ако криеш тези безполезни неща и не търсиш истината, за да се справиш с тях, това показва, че не обичаш истината и че ти е трудно да я приемеш и придобиеш. Можеш да скриеш някои неща от другите хора, но не можеш да ги скриеш от Бог. Ако нямаш доверие в Бог, защо тогава вярваш в Него? Ако имаш някакви тайни и се притесняваш, че хората ще те гледат с пренебрежение, ако ги разкриеш, и нямаш смелост да ги изречеш открито, тогава можеш просто да се откриеш пред Бог. Трябва да се помолиш на Бог, като признаеш подлите намерения, които таиш относно вярата си в Него, нещата, които си сторил заради бъдещето и съдбата си, и как си се домогвал до слава и придобивки. Изложи всички тези неща пред Бог и Му ги разкрий. Не ги крий от Него. Независимо от това за колко хора е затворено сърцето ти, не затваряй сърцето си за Бог — трябва да отвориш сърцето си за Него. Това е най-малката степен на искреност, която трябва да притежават онези, които вярват в Него. Ако имаш сърце, което е отворено за Бог, а не е затворено за Него, и можеш да приемеш Неговата внимателна проверка, как ще гледа Той на теб? Въпреки че може да не се откриваш пред другите, ако можеш да се откриеш пред Бог, Той ще гледа на теб като на честен човек с честно сърце. Ако твоето честно сърце може да приеме Неговата внимателна проверка, то това е скъпоценно в Неговите очи и Той със сигурност има дело, което да извърши в теб. Например, ако

си извършил нещо измамно спрямо Бог, Той ще те дисциплинира. Тогава трябва да приемеш Неговото дисциплиниране, бързо да се покаеш и да се изповядаш пред Него и да признаеш грешките си. Трябва да признаеш непокорството и покварата си, да приемеш Божието наказание и правосъдие, да познаеш покварения си нрав, да практикуваш според Неговите слова и искрено да се покаеш. Това е доказателство, че искрено вярваш в Бог и че имаш истинска вяра в Него.

За да практикуваш да си честен човек, първо трябва да се научиш да отваряш сърцето си за Бог и да отправяш прочувствени молитвени думи към Него всеки ден. Например, ако днес си изрекъл лъжа, която е останала незабелязана от другите хора, но ти е липсвала смелост да се разкриеш пред всички, най-малкото трябва да представиш пред Бог за размисъл грешките, които си изследвал и открил, и лъжите, които си изрекъл, и да кажеш: „О, Боже, отново излъгах, за да защитя собствените си интереси, и сгреших. Моля Те да ме дисциплинираш, ако отново излъжа“. Бог приема такова отношение и ще го запомни. Може да се наложи да положиш големи усилия, за да се справиш с този покварен нрав да лъжеш, но не се безпокой, Бог е на твоя страна. Той ще те напътства и ще ти помага да преодоляваш тази повтаряща се трудност, като ти вдъхва смелост да изминеш пътя от това никога да не признаваш лъжите си до това да ги признаваш и да можеш откровено да се разкриваш. Не само ще признаваш лъжите си, но и ще можеш открито да разкриваш защо лъжеш и какви са намеренията и мотивите за лъжите ти. Когато се осмелиш да преодолееш тази пречка, да се измъкнеш от клетката и контрола на Сатана и постепенно да стигнеш до момента, в който вече няма да лъжеш, постепенно ще започнеш да живееш в светлината, с Божието напътствие и с Неговата благословия. Когато преодолееш препятствието на плътските ограничения и си способен да се покориш на истината, да се разкриеш откровено, да заявиш публично позицията си и да не изпитваш никакви резерви, ще бъдеш избавен и свободен. Когато живееш по този начин, не само хората ще те харесват, но и Бог ще бъде доволен. Макар че понякога все още може да допускаш грешки и да лъжеш и на моменти все още може да имаш лични намерения, скрити мотиви или егоистични и достойни за презрение постъпки и мисли, ще можеш да приемеш внимателната Божия проверка, да разкриеш пред Него своите намерения, действителното си

състояние и покварения си нрав и да търсиш истината от Него. Когато си разбрал истината, тогава ще имаш път на практикуване. Когато твоят път на практикуване е правилен и ти се движиш в правилната посока, твоето бъдеще ще е красиво и светло. Така ще живееш със спокойно сърце, духът ти ще се подхранва и ще се чувстваш реализиран и удовлетворен. Ако не можеш да се освободиш от възпиранията на плътта, ако постоянно си възпиран от чувства, лични интереси и сатанински философии, ако говориш и действаш потайно и винаги се криеш в сенките, това означава, че живееш под властта на Сатана. Но ако разбереш истината, ако се освободиш от възпиранията на плътта и практикуваш истината, постепенно ще придобиеш човешко подобие. Ще бъдеш откровен и прям в думите и делата си и ще можеш да разкриваш своите мнения, идеи и грешките, които си направил, за да може всеки да ги види ясно. В крайна сметка хората ще те признаят за открит човек. Какво е открит човек? Това е човек, който говори изключително честно и чиито думи всички смятат за истина. Дори ако неволно излъже или каже нещо грешно, хората са способни да му простят, защото знаят, че това е било неумишлено. Ако осъзнае, че е излъгал или казал нещо погрешно, той се извинява и се поправя. Това е открит човек. Всички харесват такъв човек и му се доверяват. Нужно е да достигнеш това ниво, за да придобиеш Божието доверие и доверието на другите. Това не е елементарна задача — тя е най-високото ниво на достойнство, което човек може да притежава. Такъв човек има самоуважение. Ако не си способен да спечелиш доверието на другите хора, как можеш да очакваш да заслужиш доверието на Бог? Има хора, които водят непочтен живот, постоянно измислят лъжи и подхождат нехайно към задачите си. Те нямат ни най-малко чувство за отговорност, отказват да бъдат кастрени, винаги прибягват до наглед приемливи доводи и предизвикват неприязън у всички, които се натъкнат на тях. Живеят без никакво чувство за срам. Могат ли те наистина да се считат за човешки същества? Хората, които се възприемат от другите като досадни и ненадеждни, са загубили напълно човешката си природа. Ако другите не могат да им се доверят, може ли Бог да им се довери? Ако другите таят неприязън към тях, може ли Бог да ги хареса? Той изпитва неприязън към такива хора. Той се отвращава от тях и те неминуемо ще бъдат отстранени. В постъпките си човек трябва да е честен и да спазва

ангажиментите си. Независимо дали върши дела за другите или за Бог, човек трябва да спазва думата си. Когато човек е спечелил доверието на хората и може да задоволи и да увери Бог, тогава той е сравнително честен човек. Ако действията ви заслужават доверие, не само другите ще ви харесат, но и Бог със сигурност ще ви хареса. Ако си честен човек, можеш да угодиш на Бог и да живееш с достойнство. Затова честността трябва да е отправна точка в постъпките на човек.

Коя е най-важната практика за това да бъдеш честен човек? Тя е, че трябва да отвориш сърцето си за Бог. Но какво означава да го отвориш? Означава, че трябва да кажеш на Бог какво мислиш, какви намерения имаш и от какво се ръководиш, а след това да потърсиш истината от Него. Независимо какво казваш, Бог всъщност вижда всичко с изключителна яснота. Ако можеш да говориш на Бог от сърце, да Му откриеш нещата, които криеш от другите, и да Му ги изложиш ясно, без да криеш нищо, и да изразиш мислите си такива, каквито са, без никакви намерения, то това е откритост. Ако понякога нараниш или оскърбиш другите, като говориш честно, дали някой би казал: „Ти говориш твърде честно, това е твърде болезнено и аз не мога да приема честността ти.“? Не, не би го казал. Дори понякога да казваш нещо, което действително наранява другите, ако можеш да се откриеш и да им се извиниш, като признаеш, че в думите ти е липсвала мъдрост и че не си бил съпричастен към слабостта им, а те видят, че нямаш лоши намерения, че си честен човек, който просто общува нетактично и прямо, те няма да ти се сърдят и в сърцата си ще те харесват. Дали тогава няма да липсват прегради между вас? Ако няма прегради, няма да възникват конфликти, а проблемът може да бъде разрешен бързо, а да живеете по този начин е много спокойно и волно. Това е смисълът на думите „единственият начин да бъдеш щастлив е да бъдеш честен човек“. Най-важната част от това да бъдеш честен човек е, че първо трябва да отвориш сърцето си за Бог и след това да се научиш да се откриваш към другите. Говори честно, откровено и от сърце. Бъди човек с достойнство, почтеност и характер, не говори празни приказки или лъжи и не говори по прикрит или измамен начин. Освен това има и друг аспект на практикуването на това да бъдеш честен човек, а именно — да имаш честно отношение при изпълняването на дълга си и да го изпълняваш с честно сърце. Най-малкото, трябва да действаш въз

основа на съвестта си; трябва да се стремиш към истините принципи и да се стремиш към Божиите изисквания. Не може просто да кажеш нещо и с това да приключиш, а това, че просто възприемаш определено отношение, не означава, че практикуваш истината. Къде тук е реалността на това да бъдеш честен човек? Да нямаш реалност, а само да скандираш лозунги, просто няма да свърши работа. Бог проучва внимателно хората, Той наблюдава не само сърцата им, но и поведението, проявленията и практиките им. Ако твърдиш, че ще бъдеш честен човек, но когато нещо се случи, все така си способен да лъжеш и да мамиш, това проявление на честен човек ли е? Не, не е. Това е да се твърди едно, а да се мисли друго. Казваш едно, а всъщност правиш друго, винаги говориш сладкодумно, за да заблуждаваш останалите и се впускаш във фалшиво благочестие. Ти си точно като фарисеите, които можеха да рецитират писанията отпред назад и отзад напред, докато ги обясняваха на хората, но не практикуваха според писанията, когато нещо се случеше — постоянно се отдаваха на предимствата на статуса и просто не желаеха да се откажат от славата, придобивките и статуса си. Фарисеите бяха лицемерни в това отношение. Пътят, по който вървяха, не беше верен, не беше правилният път, а Бог мрази такива като тях. Могат ли други хора да се доверят на такива лица? (Не.) Знаете ли каква е степента на доверие на Бог към вас в момента? Получили ли сте Божието доверие? (Не.) Спечелили ли сте доверието на други хора? (Не.) Живеете ли достойно, ако не сте спечелили доверието на Бог и на другите хора? (Не.) Какъв жалък начин на живот! Най-дълбоката скръб на човека е да живее без достойнство и да не може да заслужи доверието на другите и на Бог. Ако някой те попита: „Какво мислят другите за теб? Могат ли да ти се доверят? Ако ти поверят някаква задача, вярват ли, че ще я изпълниш добре?“, възможно е да почувстваш, че никой не ти гласува такава степен на доверие. Ако считаш, че имаш искрено сърце, но хората въпреки това не ти се доверяват, това показва, че искреността ти е все още недостатъчна и нечиста. Може ли да се изгради доверие, ако другите не могат да видят твоята искреност? Не е достатъчно само да вярваш в собствената си искреност. Трябва да практикуваш и да демонстрираш искреността си така, че другите да я видят. Ако никой няма доверие в теб, значи определено не си честен човек. Като се има предвид, че другите могат да прозрат липсата на честност у теб, а Бог проучва

внимателно най-съкровените дълбини на човешките сърца със сто или хиляда пъти по-голяма яснота от всяко човешко същество, Той би ли могъл все пак да ти се довери? Ако установиш, че се чувстваш ощетен от Бог, защото Той ти няма доверие, трябва да се самоанализираш и да прецениш степента и дълбочината на своята искреност. Ти размишляваш така: „Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца и би трябвало да знае какво мисля. Ако трябва да се оценя въз основа на постъпките си, не бих си дал висока оценка. Нормално е Бог да не ми се доверява“. Ако не си спечелил доверието на Бог или на другите, как трябва да постъпиш? Трябва да навлезеш в истината на това да си честен човек, независимо от предизвикателствата, които това може да постави. Ако не си способен да го направиш, няма да можеш да постигнеш спасение.

Божието изискване за честност е изключително важно. Как трябва да постъпите, ако в процеса на практикуване на честност преживявате много неуспехи и ви е извънредно трудно? Трябва ли да се настроите негативно, да се отдръпнете и да се откажете да практикувате истината? Това най-ясно показва дали даден човек обича истината, или не. След като практикуват честност в продължение на определен период, някои хора си мислят: „Твърде трудно е да съм честен — не мога да понеса щетите, които това нанася на суетата, гордостта и репутацията ми!“. В резултат на това те повече не желаят да бъдат честни. Всъщност именно тук се крие предизвикателството да бъдеш честен човек и повечето хора се оказват в задънена улица в този момент и не могат да го преживеят. И така, какво е необходимо, за да практикуваш да бъдеш честен човек? Какъв тип човек е способен да практикува истината? Преди всичко човек трябва да обича истината. Той трябва да е човек, който обича истината — това е сигурно. Някои хора наистина постигат резултати, след като са преживели няколко години практикуване на честност. Те постепенно намаляват лъжите и измамите си и наистина стават принципно честни хора. Възможно ли е по време на това си преживяване на практикуване на честност да не са се сблъсквали с трудности или да не са страдали по пътя си? Те със сигурност са понесли много страдания. Именно защото са обичали истината, те са били способни да страдат, за да я практикуват, да упорстват в говоренето на истината и вършенето на практически неща, да бъдат честни хора и накрая да придобият Божията благословия. За да

бъде честен, човек трябва да обича истината и да има сърце, покорно на Бог. Тези два фактора са от изключително значение. Всички, които обичат истината, имат боголюбиви сърца. А за онези, които обичат Бог, е особено лесно да практикуват истината и те могат да понесат всякаква форма на страдание, за да Го удовлетворят. Ако някой човек има боголюбиво сърце, когато при практикуване на истината се сблъска с унижения или пречки и провали, той ще може да понесе униженията и страданията, за да удовлетвори Бог, стига Той да е доволен. Следователно, този човек е способен да прилага истината на практика. Разбира се, практикуването на всеки аспект от истината е свързано с определена степен на трудност, а да бъдеш честен човек е още по-трудно. Най-голямата трудност за човека е препятствието на собствения му покварен нрав. Всички хора имат покварен нрав и живеят според сатанински философии. Да вземем например поговорките „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“ или „Не могат да се извършат големи подвизи, без да се лъже“. Това са примери за сатанинска философия и покварен нрав. Хората прибягват до лъжи, за да се свърши нещо, за да получат лична изгода и за да постигнат целите си. Не е лесно човек да е честен, когато има такъв покварен нрав. Той трябва да се моли на Бог и да се уповава на Него, често да се самоанализира и да се опознава, за да може постепенно да се опълчи на плътта, да се отрече от личните си интереси и да се откаже от суетата и гордостта си. Освен това човек трябва да понесе различни видове клевети и съд, преди да успее да стане честен човек, който може да казва истината и да се въздържа от лъжи. В периода, в който някой практикува да бъде честен човек, е неизбежно да се сблъска с много провали и моменти, в които покварата му се разкрива. Възможно е да има периоди, в които думите на човека не са съобразени с мислите му, или моменти на преструвки и измами. Но независимо от това какво те сполетява, ако искаш да казваш истината и да бъдеш честен човек, трябва да можеш да се освободиш от гордостта и суетата си. Когато не разбираш нещо, кажи, че не разбираш; когато не си наясно с нещо, кажи, че не си наясно. Не се страхувай, че другите ще те гледат отвисоко или ще си развалят мнението за теб. Ако постоянно говориш от сърце и казваш истината по този начин, ще откриеш радост, спокойствие и чувство на свобода и избавление в сърцето си, а суетата и гордостта вече няма да

те възпират. Без значение с кого общуваш, ако можеш да изразиш това, което наистина мислиш, да отвориш сърцето си за другите и да не се преструваш, че знаеш неща, които не знаеш, то това е честно отношение. Понякога хората може да те гледат с пренебрежение и да те наричат глупак, защото винаги казваш истината. Как трябва да постъпиш в такава ситуация? Трябва да кажеш: „Дори всички да ме наричат глупак, аз съм решен да съм честен човек, а не измамник. Ще казвам истината и ще говоря според фактите. Макар че съм мръсен, покварен и негоден пред Бог, ще продължавам да казвам истината, без да се преструвам или прикривам“. Ако говориш по този начин, сърцето ти ще бъде непоколебимо и спокойно. За да си честен човек, трябва да се откажеш от суетата и гордостта си, а за да говориш истината и да изразяваш истинските си чувства, не трябва да се страхуваш от подигравките и презрението на другите. Дори другите да се отнасят с теб като с глупак, не бива да спориш или да се защитаваш. Ако можеш да практикуваш истината по този начин, можеш да станеш честен човек. Ако не можеш да се откажеш от плътските предпочитания, от суетата и от гордостта, ако непрестанно търсиш одобрението на другите, преструваш се, че знаеш това, което не знаеш, и живееш заради суетата и гордостта, тогава не можеш да станеш честен човек — това е практическа трудност. Ако сърцето ти винаги е възпирано от суета и гордост, вероятно ще лъжеш и ще се преструваш. Нещо повече, когато другите те подценяват или разобличават истинската ти същност, ще ти е трудно да го приемеш и ще чувстваш, че си понесъл голям позор — ще се изчервиш, сърцето ти ще се разтупти и ще се почувстваш разстроен и притеснен. За да се реши този проблем, ще трябва да изтърпиш още малко болка и да преминеш още няколко облагородявания. Ще трябва да разбереш къде се крие първопричината за проблема и след като прозреш тези неща, ще можеш да облекчиш част от болката си. Когато напълно си разбрал този покварен нрав и си способен да се откажеш от суетата и гордостта си, ще ти бъде по-лесно да станеш честен човек. За теб няма да има значение, че другите ти се подиграват, когато казваш истината и изразяваш мнението си, и независимо от това как другите те оценяват или се отнасят с теб, ти ще можеш да го понесеш и да реагираш правилно. Тогава ще се избавиш от страданието, сърцето ти винаги ще

бъде спокойно и радостно и ще постигнеш свобода и избавление. Така ще се отървеш от поквата и ще изживееш човешко подобие.

В ежедневието си хората често говорят глупости, лъжат, изричат невежи и глупави неща и се оправдават. В повечето случаи го правят заради суетата и гордостта си и за да задоволят собственото си его. Изричането на подобни лъжи разкрива покварения им нрав. Ако се справиш с тези покварени елементи, сърцето ти ще се пречисти и постепенно ще станеш по-чист и по-честен. Всъщност всеки знае защо лъже. Хората се опитват да се съревновават с останалите и да се представят за такива, каквито не са, заради личната си изгода и гордостта си или заради суетата и статуса си. В крайна сметка обаче другите разкриват и разобличават лъжите им, а те губят престижа си, както и достойнството и почтеността си. Всичко това се дължи на прекомерно многото лъжи. Лъжите ти станаха твърде много. Всяка твоя дума е опорочена и неискрена. Нито дума, изречена от теб, не може да се счита за вярна или честна. Макар да не изпитваш срам, когато лъжеш, дълбоко в себе си се чувстваш опозорен. Гризе те съвестта, имаш ниско мнение за себе си и си мислиш: „Защо водя толкова жалък живот? Толкова ли е трудно да казвам истината? Трябва ли да прибягвам до лъжи заради гордостта си? Защо животът ми е толкова изтощителен?“. Не е нужно да водиш изтощителен живот. Ако практикуваш да бъдеш честен, ще можеш да живееш спокоен, свободен и освободен живот. Ти обаче си избрал с лъжи да пазиш гордостта и суетата си. В резултат на това съществуването ти е уморително и окаяно, но сам си го причиняваш. Човек може и да придобие чувство на гордост, като излъже, но какво е това чувство на гордост? То просто е безсмислено и напълно безполезно. Да лъжеш означава да предадеш почтеността и достойнството си. Това отнема достойнството и почтеността на човека, а Бог е недоволен от това и го ненавижда. Струва ли си? Не. Това ли е правилният път? Не, не е. Хората, които лъжат често, живеят според сатанинския си нрав. Те живеят под властта на Сатана. Нито живеят в светлината, нито в Божието присъствие. Постоянно мислиш как да излъжеш, а след като излъжеш, се налага да мислиш как да прикриеш лъжата. А когато не успееш да я прикриеш достатъчно добре и тя е разобличена, трябва да си блъскаш главата в опит да замажеш несъответствията и да я изкараш правдоподобна. Не е ли уморително да живееш така? Изтощително е. Заслужава ли си? Не, не си

заслужава. Какъв е смисълът да се напрягаш да изричаш лъжи, а после — да ги прикриваш, и то само заради гордостта, суетата и статуса? Накрая се замисляш и си казваш: „Какъв е смисълът? Твърде изтощително е да лъжа и да се налага да прикривам лъжите си. Няма да стане, ако постъпва така. По-лесно ще е просто да стана честен човек“. Искаш да станеш честен, но не можеш да се откажеш от гордостта, суетата и личните си интереси. Следователно, за да ги защитиш, можеш единствено да прибягваш до лъжи. Ако си човек, който обича истината, ще понесеш всякакви страдания, за да я практикуваш. Дори това да означава да пожертваш репутацията и статуса си и да понесеш подигравки и унижения от останалите, няма да имаш нищо против. Стига да си способен да практикуваш истината и да удовлетвориш Бог, това е достатъчно. Хората, които обичат истината, избират да я практикуват и да бъдат честни. Това е правилният път и той е благословен от Бог. Какво избира човек, ако не обича истината? Избира да прибягва до лъжи, за да защити репутацията, статуса, достойнството и почтеността си. Ще предпочете да бъде измамен, а Бог да го възненавиди и отхвърли. Такива хора отхвърлят както истината, така и Бог. Те избират собствената си репутация и статус и искат да са измамни. Не се интересуват от това дали Бог е доволен и дали ще ги спаси. Могат ли все пак такива хора да бъдат спасени от Бог? Категорично не може, защото са избрали грешния път. Те могат да живеят само с лъжи и измами. Могат да водят само мъчителен живот на говорене на лъжи, които после прикриват и всеки ден си блъскат главата, за да се защитават. Напълно си се объркал, ако си мислиш, че с лъжи можеш да защитиш репутацията, статуса, суетата и гордостта, които желаеш. Всъщност, като лъжеш, не само не успяваш да запазиш суетата и гордостта си, достойнството и почтеността си, но нещо по-сериозно — пропускаш възможността да практикуваш истината и да бъдеш честен човек, а това е още по-страшно. Дори в конкретния момент да успееш да защитиш репутацията, статуса, суетата и гордостта си, ти си пожертвал истината и си предал Бог. Това означава, че напълно си загубил възможността Той да те спаси и да те доведе до съвършенство, а това е най-голямата загуба и цял живот ще съжаляваш. Измамниците никога няма да разберат това.

В момента имате ли път към това да сте честни? Трябва да изследвате всяко свое изказване и действие в живота, за да можете да откриете още

лъжи и измами и да разпознаете собствения си измамен нрав. След това трябва да погледнете как практикуват и преживяват честните хора и да извлечете някои поуки. Също така трябва да практикувате да приемате внимателната Божия проверка във всичко и често пред Бог, за да се молите и да общувате с Него. Да речем, че току-що си изрекъл лъжа. Незабавно осъзнаваш, че „две от нещата, които току-що изрекох, не бяха верни — трябва бързо да призная това и да го поправя, като кажа на всички, че току-що съм излъгал". Поправяш се веднага. Ако винаги се поправяш по този начин и ако тази практика ти стане навик, то винаги, когато изречеш лъжа и не я коригираш, ще се чувстваш неспокоен и Бог ще помогне да се бди над теб. Като практикуваш и преживяваш това известно време, ще започнеш да лъжеш по-малко, примесите в речта ти ще намаляват все повече, а действията ти ще стават все по-малко подправени и все по-чисти — и по този начин ще бъдеш пречистен. Такъв е пътят към това да си честен. Трябва да се променяш постепенно, малко по малко. Колкото повече се променяш, толкова по-добър ще ставаш. Колкото повече се променяш, толкова по-честни ще стават думите ти и ще престанеш да лъжеш — което е правилното състояние. Всички покварени хора имат един и същ проблем — всички те се раждат със способността да лъжат и им е изключително трудно да споделят най-съкровените си мисли или да говорят истината. Дори да искат да кажат истината, те просто не могат да се заставят да го сторят. Всички хора смятат, че да бъдеш честен е глупаво и неразумно — мислят, че само идиотите говорят откровено и че е най-вероятно човек да претърпи загуби, ако е напълно открит пред другите хора и винаги говори каквото мисли, и че другите няма да искат да общуват с него, а вместо това ще го презират. Бихте ли се отнасяли с презрение към този тип хора? Таите ли този възглед? (Преди да повярвам в Бог, ги презирах, но сега се възхищавам на такива хора и смятам, че е по-добре да се живее просто и честно. Когато живее по този начин, човек товари с по-малко бреме сърцето си. Иначе след като излъжа някого, трябва да го прикрия и в крайна сметка закъсвам все повече и накрая лъжата ще бъде разкрита.) И лъженето, и маменето са глупави постъпки и много по-мъдро е просто да се казва истината и да се говори от сърце. Сега вече всички хора разбират този въпрос — ако някой все още смята, че да лъжеш и да мамиш е белег за наличие на заложби и лукавост, то той

е невероятно глупав, твърдоглаво невеж и му липсва и капчица истина. Всеки човек, който е вече на години и все още вярва, че измамниците са най-умните, а честните хора са все глупаци, е абсурдно същество, което не може да прозре нищо. Всеки живее своя собствен живот — някои хора, които практикуват да бъдат честни всеки ден, са щастливи, не се стресират и се чувстват свободни и волни в сърцата си. Не им липсва нищо и живеят по-удобен живот. Всеки се наслаждава на общуването с такива хора и те наистина трябва да са обект на завист от страна на всички — тези хора са разбрали смисъла на живота. Има някои глупави хора, които си мислят: „Този човек винаги казва истината и беше кастрен, нали? Ами, така му се пада! Вижте ме мен — внимавам да не издавам намеренията си, не говоря за тях и не ги разкривам, затова не са ме кастрили, не съм претърпял загуби и не съм се злепоставял пред всички. Прекрасно е! Хората, които крият намеренията си, не говорят честно с никого и не позволяват на другите да разберат какво мислят, превъзхождат другите и са високоинтелигентни“. И все пак всеки може да види, че тези хора са най-измамните и лукавите. Другите хора са винаги нащрек около тях и ги избягват. Никой не желае да дружи с измамници. Не са ли такива фактите? Ако даден човек е откровен и често казва истината, ако е способен да разголи сърцето си пред другите и не таи никакви намерения да навреди на други хора, макар че понякога може да изглежда невеж и да постъпва глупаво, като цяло ще го признават за добър човек и всеки с охота ще общува с него. Общопризнат факт е, че хората имат полза и се радват на чувство за сигурност, когато общуват с честни, добри хора. Вярващите в Бог, които са честни и се стремят към истината, са обичани не само от другите в църквата, но и от самия Бог. Щом придобият истината, те притежават истинско свидетелство и могат да получат Божието одобрение — нима това не ги прави най-благословените от всички хора? Онези, които разбират малко от истината, ще видят ясно това. В постъпките си трябва да се стараеш да си добър и честен човек, който притежава истината. Така не само ще бъдеш обичан от другите, но и ще получиш Божиите благословии. Колкото и добро да е поведението на човек, който следва светските тенденции, той все още не е добър човек. Онези, които не разбират това, са глупаци, които все още не са възприели истината. Онези, които наистина са възприели истината, избират да вървят по правилния път в живота, да бъдат честни хора и да

следват Бог. Само като постъпва по този начин, човек може да постигне спасение. Това са най-умните от всички хора.

За да вярваш в Бог и да вървиш по правилния път в живота, трябва най-малкото да живееш с достойнство и човешко подобие, трябва да си достоен за доверието на хората и да те смятат за ценен, хората трябва да чувстват, че има същина в характера и почтеността ти, че изпълняваш всичко, което казваш, и държиш на думата си. Хората трябва да те оценяват по този начин: те трябва да казват, че със сигурност ще удържиш думата си, че със сигурност ще направиш това, което обещаеш, че със сигурност ще изпълниш надлежно и с цялото си сърце това, което ти е поверено, и то така, че човекът, който ти е възложил задачата, да бъде напълно удовлетворен. Не е ли това човек, който държи на думата си? Не живеят ли достойно такива хора? (Да.) Има някои хора, на които никой никога не смее да повери каквото и да било. Дори когато другите наистина им поверяват неща, то е, защото не могат да намерят по-подходящ човек, защото те са единствената възможност, и пак трябва да се осигури някой, който да ги наблюдава. Що за човек е това? Дали е човек, който има достойнство? (Не.) Трябва да анализираш и изследваш всичко, което казва, да гадаеш, както и да обръщаш внимание на тона му и да търсиш потвърждение и да го проверяваш чрез хората около теб. Когато той прави някакво изявление или говори за нещо, нивото на доверието към него е близко до нула. Онова, за което говори, може и да съществува, но той или го преувеличава, или го омаловажава, или може изобщо да не съществува и той просто да си го измисля. А защо си измисля неща? Защото иска да заблуди хората, да ги накара да го възприемат като брилянтен и способен — това е неговата цел. На другите хора нравят ли им се такива личности? (Не.) До каква степен не им се нравят? Хората се отвращават от такива люде и гледат на тях с пренебрежение, а може би дори смятат, че щеше да е по-добре никога да не ги бяха срещали. Когато хората са с такива лица, те не се доверяват на нищо, казано от тях, и не го приемат сериозно. Те просто водят някакъв неангажиращ разговор и симулират общуване като небрежно бъбрят за някакви външни неща. Дори когато тези лица казват истината, другите не им се доверяват. Такъв човек е напълно безполезен и низък. Никой не го счита за ценен. Когато постъпките на даден човек са достигнали тази точка, има ли той някакво

достойнство? (Не.) Никой не му поверява нищо, никой не му се доверява, никой не разголва сърцето си пред него, никой не вярва на думите му. Другите хора просто слушат и не правят нищо повече. Когато тези лица казват: „Този път казвам истината“, никой не им вярва и не им обръща никакво внимание, дори това, което казват, да е вярно. Когато кажат: „Не всичко, което казвам, е лъжа, нали?“, хората отговарят: „Не ми се занимава да анализирам дали това, което каза, е истина или лъжа. Толкова е изтощително да слушам приказките ти. Трябва да анализирам и изследвам мотивите и намеренията ти, а това е просто твърде затрудняващо. Можех да използвам времето, което отделих за тези действия, за да размишлявам върху някой откъс от Божиите слова или да се науча да пея някой химн и всъщност щях да извлека някаква полза от тези неща. От разговора с теб не мога да извлека нищо полезно. Нито една от думите ти не е истинна и не искам да имам нищо общо с теб“. Такива хора биват изоставяни по този начин. В днешно време често ще чуете невярващи да казват: „Искаш ли да чуеш истината или предпочиташ да чуеш лъжа?“. Никой не иска да слуша лъжи. Така че тези, които винаги лъжат и увъртат, са най-низшите хора. Те са безполезни. Никой не иска да им обръща никакво внимание, никой не иска да общува с тях, още по-малко да разголва сърцето си пред тях или да им бъде приятел. Имат ли такива хора някаква почтеност или някакво достойнство? (Не.) Всеки, който срещне такива хора, ще се отврати от тях. Те са напълно ненадеждни по своите думи, действия, характер и почтеност — такива хора нямат никаква същина. Дали хората щяха да ги харесват и уважават, ако бяха надарени и талантливи? (Не.) И така, какво е нужно на хората, за да се разбират помежду си? Нужни са им характер, почтеност, достойнство и да бъдат хора, пред които другите могат да разголят сърцата си. Всички хора с достойнство имат известна индивидуалност, понякога не се разбират с другите, но са честни и при тях няма фалш или хитруване. В крайна сметка другите ги ценят високо, защото са способни да практикуват истината, честни са, имат достойнство, почтеност и характер, никога не се възползват от другите, помагат на хората, когато са в беда, отнасят се към тях по съвест и с разум и никога не ги преценяват прибързано. Когато оценяват или обсъждат други хора, всичко, което тези лица казват, е точно, те излагат това, което знаят, и не приказват за това, което не знаят, не украсяват и думите

им могат да служат като доказателство или за справка. Когато говорят и действат, хората, които притежават характер, са сравнително практични и заслужават доверие. Никой не смята за ценни хората, които нямат характер, никой не обръща внимание на това, което казват и правят, и не приема думите и действията им като важни, и никой не им се доверява. Това е така, защото изричат твърде много лъжи и произнасят твърде малко честни думи, защото им липсва искреност, когато общуват с хората или правят нещо за тях, опитват се да заблудят и измамят всички и никой не ги харесва. Открили ли сте някой, който според вас заслужава доверие? Смятате ли, че самите вие заслужавате доверието на другите хора? Могат ли другите хора да ви се доверят? Ако някой те попита за положението на друг човек, не трябва да оценяваш и съдиш този човек според собствената си воля, думите ти трябва да са обективни, точни и съгласно фактите. Трябва да говориш за онова, което разбираш, и да не приказваш за неща, за които нямаш прозрение. Трябва да си справедлив и безпристрастен спрямо този човек. Това е отговорният начин да постъпиш. Ако си наблюдавал само повърхностно явление и това, което искаш да кажеш, е единствено твоята собствена преценка за този човек, тогава не бива сляпо да отсъждаш за него и със сигурност не бива да го съдиш. Трябва предварително да кажеш: „Това е само моя преценка“, или „Това е само моето усещане“. Така думите ти ще бъдат относително обективни, а след като чуе казаното от теб, другият човек ще може да долови честността в думите ти и справедливото ти отношение и ще може да ти се довери. Сигурни ли сте, че можете да постигнете това? (Не.) Това доказва, че не сте достатъчно честни към другите и че ви липсва искреност и честно отношение в начина, по който се държите и боравите с делата. Да речем, че някой те попита: „Имам ти доверие, какво мислиш за този човек?“. А ти отговориш: „Наред е“. Той пита: „Можеш ли да дадеш повече подробности?“. А ти казваш: „Държи се добре, готов е да плати цена, когато изпълнява дълга си, и се разбира с хората“. Има ли практически доказателства за някое от тези три твърдения? Достатъчни ли са те, за да послужат като доказателство за характера на този човек? Не. Може ли да ти се вярва? (Не.) Никое от тези три твърдения не съдържа каквито и да било подробности — те са просто твърде общи, празни, нехайни думи. Ако току-що се беше запознал с този човек и кажеше, че той е наред въз

основа на външния му вид, това би било нормално. Но ти си поддържал контакт с него известно време и би трябвало да си в състояние да откриеш някои съществени проблеми, свързани с него. Хората искат да чуят каква е твоята оценка и какво е мнението ти за този човек в дълбините на сърцето ти, но ти не казваш нищо истинско, решаващо или ключово, затова хората няма да ти се доверяват и повече няма да искат да общуват с теб.

Когато си взаимодействате с братята и сестрите, трябва да разголите сърцето си пред тях и да им се доверите, за да е от полза това за вас. Когато изпълнявате дълга си, е още по-важно да разголите сърцето си и да се доверявате на хората. Само тогава ще си сътрудничите хармонично с другите. Но ако някой не разголи сърцето си пред теб, ако не е човек, който приема истината, ако вместо това е много измамен човек, тогава ще е глупаво ти да разголваш сърцето си пред него и ако го направиш, това лесно може да създаде неприятности. Трябва да следваш принципи в своя начин на взаимодействие с братята и сестрите. Трябва да разголваш сърцето си и просто да се разкриваш пред хора, които вярват истински в Бог и са способни да приемат истината. Ако разголиш сърцето си пред зли хора и неверници, тогава си глупав и невеж, и ти липсва мъдрост. Трябва да разголваш сърцето си само пред братята и сестрите, които истински вярват в Бог и могат да приемат истината. Измамните хора, обърканите хора, злите хора и неверниците — хората, които са лишени от всякакво приемане на истината — не са братя и сестри. Каквото и да правиш, не разголвай сърцето си пред тях. Да разголиш сърцето си пред тях е като да го разголиш пред дяволи и в крайна сметка вероятно ще е причина да станеш жертва на техните интриги и капани. Сред водачите и работниците има лъжеводачи и лъжеработници, а сред вярващите има лъжевярващи и неверници. Сред тези хора няма братя и сестри, затова каквото и да правиш, не се отнасяй с тях като с такива. Само онези, които са добросърдечни и обичат истината, които могат да приемат истината и да я прилагат на практика, са братя и сестри и когато си взаимодействаш с тези истински братя и сестри, трябва да разголваш сърцето си пред тях, просто трябва да се разкриваш пред тях и само тогава за вас ще е възможно да се обичате и да си сътрудничите хармонично, докато изпълнявате добре дълга си. Понякога, когато двама души си взаимодействат, техните индивидуалности се сблъскват или семейната

им среда, произходът или икономическото положение не съвпадат. И все пак, ако тези двама души могат да разголят сърцата си един пред друг, да бъдат напълно открити за проблемите си и да общуват без лъжи или измами, и са способни да покажат сърцата си един на друг, тогава по този начин те ще могат да станат истински приятели, което означава да станат близки приятели. Може би, когато другият човек има трудност, той ще потърси теб и никой друг и ще се довери само на теб да му помогнеш. Дори ако го упрекнеш, той няма да го приеме присърце, защото знае, че си честен човек с искрено сърце. Вярва ти, затова независимо какво му казваш или как се държиш с него, той ще може да разбере. Можете ли да бъдете такива хора? Такива хора ли сте? Ако не, тогава не си честен човек. Когато си взаимодействаш с другите, първо трябва да ги накараш да възприемат твоето вярно сърце и откровеност. Ако по време на общата ви работа и разговори и контактите с други хора нечии думи са нехайни, шаблонни, любезни, ласкателни, безотговорни и основани на фантазии или ако той просто говори, за да спечели благоразположението на други хора, тогава думите му не съдържат нищо реално и изобщо не са искрени. Това е неговият начин на взаимодействие с другите, независимо кои са те. Такъв човек няма честно сърце. Това не е честен човек. Да кажем, че някой е в негативно състояние и ти каже откровено: „Кажи ми точно защо съм толкова негативен. Просто не мога да разбера!“. И да предположим, че ти действително разбираш проблема му в сърцето си, но не му казваш, а вместо това изричаш: „Няма нищо. Ти не си негативен, и аз се чувствам така“. Тези думи са голяма утеха за човека, но твоето отношение не е искрено. Ти си нехаен с него. За да го накараш да се чувства по-удобно и да го утешиш, ти си се въздържал да говориш честно с него. Не му помагаш чистосърдечно и не излагаш откровено и ясно проблема, така че да може да изостави негативността си. Не си направил това, което трябва да направи един честен човек. Само и само за да се опиташ да го утешиш и да си гарантираш, че между вас няма да възникне отчуждение или конфликт, ти си бил нехаен с него — а да си честен човек не е това. Тогава, за да бъдеш честен човек, какво трябва да направиш, когато се сблъскаш с такава ситуация? Трябва да му кажеш какво си видял и разпознал: „Ще ти кажа какво съм видял и какво съм преживял. Ти решаваш дали това, което казвам, е правилно или грешно. Ако е грешно, няма нужда да го приемаш.

Ако е правилно, се надявам, че ще го приемеш. Ако кажа нещо, което ти е трудно да чуеш и те наранява, се надявам, че можеш да го приемеш от Бог. Намерението и целта ми е да ти помогна. Виждам въпроса ясно: тъй като усещаш, че си бил унизен, и никой не храни егото ти, и мислиш, че всеки друг те гледа отвисоко, че те нападат и че никога не си бил толкова онеправдан, не можеш да го приемеш и ставаш негативен. Какво мислиш, това ли се случва наистина?“. И като чуе тези думи, той усеща, че случаят наистина е точно такъв. В твоето сърце в действителност има точно това, но ако не си честен човек, няма да го кажеш. Ще кажеш: „Аз също често съм негативен“ и когато другият човек чуе, че на всеки се случва да е негативен, ще помисли, че за него е нормално да е негативен и в крайна сметка няма да изостави негативността си. Ако си честен човек и му помогнеш с честно отношение и честно сърце, можеш да му помогнеш да разбере истината и да изостави негативността.

Практикуването на честността обхваща много аспекти. Тоест стандартът за честност не се постига само в едно отношение; преди да можете да сте честни, трябва да отговаряте на критериите в много отношения. Някои хора винаги смятат, че за да са честни, трябва само да не лъжат. Правилно ли е това мнение? Дали под честен се подразбира единствено да не лъжеш? Не, отнася се и до още няколко аспекта. Първо, пред каквото и да си изправен, независимо дали става дума за нещо, което си видял с очите си, или за нещо, което някой друг ти е казал, дали става дума за общуване с хора, или за решаване на проблем, дали касае дълг, който трябва да изпълняваш, или нещо, което Бог ти е поверил, винаги трябва да подхождаш към него с честно сърце. Как трябва човек да практикува подхождане към нещата с честно сърце? Казвай това, което мислиш, и говори честно; не говори празни, шаблонни или приятно звучащи думи, не казвай ласкателни или лицемерни лъжи, а изричай думите, които са в сърцето ти. Това означава честен човек. Да изразяваш истинските мисли и възгледи, които са в сърцето ти — това трябва да правят честните хора. Ако никога не казваш какво мислиш, а затаяваш думите в сърцето си, и това, което казваш, винаги е в противоречие с мислите ти, това не е начинът, по който постъпва честният човек. Да предположим например, че не изпълняваш добре дълга си и когато хората те питат какво става, ти отговаряш: „Искам да изпълнявам дълга си добре, но по

различни причини не успявам“. Всъщност в сърцето си знаеш, че не си се постарал, но не казваш истината. Вместо това намираш всякакви причини, оправдания и извинения, за да прикриеш истината и да избегнеш отговорността. Така ли постъпва честният човек? (Не.) Заблуждаваш хората и ти се разминава, като казваш това. Но същината на това, което е вътре в теб, на намеренията в теб, е покварен нрав. Ако не можеш да извадиш наяве нещата и намеренията вътре в теб и да ги анализираш, те не могат да бъдат пречистени — а това не е никак маловажно! Трябва да говориш честно: „Отлагах изпълнението на дълга си известно време. Бях нехаен и невнимателен. Когато съм в добро настроение, мога да положа известни усилия. Когато съм в лошо настроение, се отпускам и не искам да полагам усилия, а се отдавам на удобствата на плътта. Затова опитите ми да изпълня дълга си са безрезултатни. През последните няколко дни ситуацията се променя и аз се опитвам да дам всичко от себе си, да подобря ефективността си и да изпълня добре дълга си“. Това е да говориш от сърце. Другият начин на говорене не беше от сърце. Заради страха си от кастрене, от това, че хората ще разберат за твоите проблеми и ще те държат отговорен, намираш всякакви причини, оправдания и извинения, за да прикриеш истината, като първо накараш останалите да спрат да говорят за ситуацията, а след това прехвърлиш отговорността, за да избегнеш кастренето. Това е източникът на лъжите ти. Колкото и да говорят лъжците, част от казаното от тях определено е истина и е вярно. Но някои ключови неща, които изрекат, ще съдържат известна доза лъжа и част от техните мотиви. Затова е много важно да различаваме истината от лъжата. Това обаче не е лесно да се постигне. Част от казаното ще бъде подправено и разкрасено, част ще съответства на действителността, а друга част ще ѝ противоречи; трудно е да се разграничи истината от лъжата, когато фактите и измислиците се смесят така. Такива хора са най-измамни и най-трудно се разпознават. Ако не могат да приемат истината или да практикуват честност, те със сигурност ще бъдат отстранени. Тогава кой път трябва да изберат хората? Кой е начинът за практикуване на честност? Трябва да се научите да казвате истината и да сте способни да общувате открито за истинските си състояния и за действителните си проблеми. Така практикуват честните хора и това е правилният начин да се практикува. Всички онези, които притежават съвест и разум, са готови

да се опитат да бъдат честни хора. Само честните хора изпитват истинска радост и спокойствие и само ако практикуват истината, за да постигнат покорство пред Бог, могат да се радват на истинско щастие.

Много практически проблеми възникват, докато хората преживяват това да са честни. Понякога те говорят, без да мислят, изпускат се и изричат лъжа, водени от грешен мотив или цел или от суета и гордост, вследствие на което трябва да продължат да изричат все повече и повече лъжи, за да я прикрият. В крайна сметка в сърцата им няма спокойствие, но те не могат да върнат тези лъжи назад, липсва им смелост да поправят грешките си, да признаят, че са излъгали, и така грешките им продължават. Винаги след това сякаш камък притиска сърцето им; те все искат да намерят възможност да си признаят, да признаят грешката си и да се покаят, но никога не прилагат това на практика. Накрая го обмислят и си казват: „Ще го компенсирам, като изпълнявам дълга си в бъдеще“. Все казват, че ще компенсират, но никога не го правят. Не е толкова просто, колкото просто да се извиниш, след като си изрекъл лъжа. Можеш ли да компенсираш вредата и последиците от говоренето на лъжи и участието в измами? Ако, при огромна омраза към себе си, ти си способен да практикуваш покаяние и никога повече да не правиш подобни неща, тогава би могъл да получиш Божията търпимост и милост. Ако говориш сладки приказки и кажеш, че ще се реванширaш за лъжите си в бъдеще, но не се покаеш истински и след това продължиш да лъжеш и мамиш, то ти си изключително упорит в отказа си да се покаеш и със сигурност ще бъдеш отстранен. Хората със съвест и разум трябва да го осъзнаят. След като си изрекъл лъжи и си мамил, не е достатъчно само да мислиш как да се поправиш; най-важното е, че трябва наистина да се покаеш. Ако искаш да бъдеш честен, тогава трябва да решиш проблема с лъжата и измамата. Трябва да казваш истината и да правиш практични неща. Понякога казването на истината ще доведе до това да бъдеш засрамен и да те кастрят, но ти ще си практикувал истината и това, че си бил покорен и си удовлетворил Бог един път ще си заслужава и ще ти донесе утеха. Във всеки случай, най-накрая ще си успял да практикуваш честност, най-накрая ще си успял да кажеш какво е в сърцето ти, без да се опитваш да се защитаваш или да се оправдаваш, а това е истинско израстване. Независимо дали те кастрят или те освобождават, ти ще се чувстваш непоколебим в сърцето си, защото не

си излъгал; ще разбереш, че тъй като не си изпълнил дълга си правилно, ти се е полагало да бъдеш кастрен, за да поемеш отговорност за това. Това е положително психическо състояние. Но какви ще са последствията, когато мамиш? След като си измамил, как ще се чувстваш в сърцето си? Притеснен; все ще чувстваш грях и поквара в сърцето си, все ще се обвиняваш: „Как можах да излъжа? Как можах отново да измамя? Защо съм такъв?“. Ще се чувстваш така, сякаш не можеш да вдигнеш главата си високо, сякаш твърде много се срамуваш, за да се изправиш пред Бог. Особено когато хората са благословени от Бог, когато получават Божията благодат, Божията милост, Божието състрадание и великодушие, те още по-силно чувстват, че е срамно да мамят Бог; в сърцата си те изпитват по-силно чувство на укор и по-малко покой и радост. Какъв проблем показва това? Че измамата е разкриване на покварен нрав, тя означава да се бунтуваш срещу Бог и да Му се съпротивляваш, и затова ще ти донесе болка. Когато лъжеш и мамиш, може да ти се струва, че си говорил много умно и тактично и че не си оставил никаква следа от измамата си. По-късно обаче ще се упрекваш и обвиняваш, а това може да те преследва до края на живота. Ако съзнателно и преднамерено лъжеш и мамиш, и дойде ден, в който осъзнаеш колко сериозно е това, то ще те пониже като нож в сърцето и винаги ще търсиш възможност да се реваншираш. И именно това трябва да направиш, освен ако нямаш никаква съвест, никога не си живял по съвест, нямаш никаква човешка природа, почтеност или достойнство. Ако имаш поне малко почтеност, достойнство и чувство за съвест, когато осъзнаеш, че лъжеш и мамиш, ще почувстваш, че поведението ти е срамно, позорно и низко. Ще се ненавиждаш и презираш и ще се откажеш от пътя на лъжите и измамите. Подобните на Сатана нямат съвестта и разума на нормалната човешка природа. Те не осъзнават всички лъжи, които изричат, и не се притесняват от тях. Дори имат и теоретична основа за лъжите си, а именно, че без лъжи не могат да се постигнат велики подвизи. Затова упорито отказват да се покаят. Хората със съвест и разум са различни. Те само са били подложени на покварата на Сатана и макар да разкриват покварен нрав, те не са зли хора, имат понятие за съвест, изпитват потребностите на нормалната човешка природа, имат инстинкт и нужда да обичат доброто, справедливото и положителното. Ето защо, когато почувстват, че съвестта им ги обвинява,

те са способни да се самоанализират и да се покаят истински. Сатана е изключително зъл. Не харесва положителните и добрите неща, а в природата му има само тъмни и зли, покварени и злонамерени неща. Той няма човешка природа, не изпитва потребностите на нормалната човешка природа и няма никакво понятие за съвест. Но хората са различни. Те са сътворени от Бог и имат съвест и разум. Хората със съвест осъзнават със сърцата си. Когато се опитват да измамят Бог или други хора, те чувстват обвиненията и упреците на съвестта си, а от тях ги боли. Когато човек изпита тази болка, когато се обвинява и упреква, съвестта му започва да осъзнава. Той разбира, че хората трябва да бъдат честни и че трябва да вървят по пътя на стремежа към истината. Добре е, когато изпитат тази потребност. Упреквате ли се сега, когато лъжете и мамите? (Да.) Това, че се упреквате, доказва, че имате някакво понятие за съвест и че още има някаква надежда за вас. Това е минималното ниво на осъзнаване и вид поведение, което трябва да притежавате, за да постигнете спасение. Ако съвестта ви не изпитва угризения, това е проблем и означава, че не притежавате човешка природа. Сега знаете ли как да се покаете, след като сте лъгали и мамили другите? Какво ще последва, ако упорито отказвате да се покаете? Изкуплението ви ще е невъзможно. Вече всички виждате, че Бог ще спаси хората, които притежават съвест, разум, потребностите на нормалната човешка природа, способността да различават доброто от злото, любовта към положителното и доброто, омразата към злото и способността да приемат истината. Такива хора могат да бъдат спасени.

30 ноември 2017 г.

ПЪТЯТ ЗА ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА ПОКВАРЕНИЯ НРАВ

С каквото и да се занимавате, трябва да се научите да търсите истината и да ѝ се подчинявате. Който и да ви съветва, дори и малко дете да е, ако съветът съответства на истините принципи, трябва да го приемете и да му се подчините. Каквито и проблеми да има човек, ако думите и съветите му съответстват напълно на истините принципи, трябва да ги приемете и да им се подчините. Ако постъпвате така, резултатите ще са добри и ще съответстват на Божиите намерения. Най-важното е да се вгледаш в мотивите си, както и в принципите и методите, с помощта на които се справяш с нещата. Ако твоите принципи и методи произтичат от човешката воля, от човешките мисли и представи или от сатанински философии, то те са непрактични и определено няма да са ефективни. Причината за това е, че източникът на твоите принципи и методи не е правилен и не съответства на истините принципи. Ако възгледите ти се основават на истините принципи и ако се водиш от тях, то несъмнено ще се справяш с всичко правилно. Дори и в този момент някои хора да не приемат начина, по който се справяш с нещата, дори и да таят представи за него или да му се съпротивляват, след време той ще се докаже. Това, което съответства на истините принципи, води до все по-положителни резултати, докато онова, което не им съответства, води до все по-негативни последици, макар и в дадения момент да отговаря на представите на хората. Всички ще се уверят в това. С каквото и да се занимавате, не бива да се подчинявате на човешките ограничения и не бива да отсъждате самостоятелно. Първо трябва да се помолите на Бог и да потърсите истината, а след това — да изследвате и да разговаряте с всички по този въпрос. Каква е целта на общението? Тя е да можете да вършите всичко точно според Божиите намерения и да постъпвате в съответствие с Божиите намерения. В известна степен това е гръмко твърдение и хората не са на нужната висота. Казано по-конкретно, целта е да можете да вършите всичко в строго съответствие с истините принципи. Това е доста по-осезаемо. Когато човек отговаря на този критерий, той практикува истината, следва Божията воля, притежава истината реалност и никой няма да има възражения.

Когато се натъкнеш на даден проблем, вместо да спориш, първо трябва да оставиш настрана своите представи, фантазии и отсъждания. Това е рационалността, която човек трябва да притежава. Ако има нещо, което не разбирам, и то не е в моята област на компетентност, ще се консултирам с човек, който е запознат с темата. След като се консултирам с него, ще имам основна представа по въпроса. Трябва обаче да потърся начин да се справя с въпроса сам, не мога да слушам напълно другите хора, нито да подхождам към въпроса изцяло въз основа на собствените си фантазии. Трябва да потърся как да действам по начин, който да е от полза за работата на църквата и да е в съгласие с истините принципи. Това не е ли рационален начин за справяне с нещата? Не е ли това разумът, който би трябвало да притежава един нормален човек? Търсенето и искането на съвет по този начин е правилно. Да предположим, че си компетентен в дадена област и аз се консултирам за нея с теб, но след това ти изискваш от мен да се придържам към казаното от теб и да изпълня твоя план за действие. Що за нрав е това? Това е надменен нрав. А сега какъв би бил разумният начин, по който да постъпиш? Трябва да кажеш: „Имам малко познание в тази област, но то не е свързано с истината. Можеш да го приемеш просто като предложение, което да обмислиш, но за конкретния начин на действие трябва да потърсиш повече за Божиите намерения“. Ако потърся съвет от теб и ти наистина смяташ, че разбираш въпроса, и се считаш за изключителен, то това е надменен нрав. Надменната природа може да доведе до такъв вид реакция и проявление у теб: когато някой потърси съвет от теб, веднага губиш рационалността си, губиш разума на нормален човек и си неспособен да правиш правилни преценки. Когато някой разкрие покварен нрав, неговият разум не е нормален. Затова, независимо какво ти се случва, дори ако другите търсят съвет от теб, ти не можеш да бъдеш безочлив и трябва да притежаваш нормален разум. Какъв е нормалният начин на действие? В този момент трябва да помислиш: „Макар че разбирам този въпрос, не мога да бъда безочлив. Трябва да подходя към него с разума на нормалната човешка природа“. С връщането пред Бог ще притежаваш разума на нормалната човешка природа. Макар че понякога ще разкриваш известно чувство на самодоволство, в сърцето ти ще има сдържаност. Разкриването на покварения ти нрав ще намалее наполовина и ще имаш много по-малко негативно влияние върху другите.

Ако обаче действаш според надменния си нрав, като винаги вярваш, че си прав, и вследствие на това принуждаваш другите да те слушат, това показва огромна липса на разум. Ако пътят, който посочваш на хората, е правилен, нещата може да са наред, но ако е грешен, това ще им навреди. Ако някой потърси съвет от теб по личен въпрос и ти го изпратиш по грешен път, ще си навредил само на един човек. Ако обаче те попита за важен въпрос, свързан с работата на църквата, и ти го насочиш погрешно, ще си навредил на работата на църквата и интересите на Божия дом ще понесат загуби. Ако проблемът е от сериозно естество и накърни Божия нрав, последствията ще бъдат невъобразими.

Независимо от обстоятелствата, ако развиеш покварени мисли и идеи и разкриеш покварен нрав, това не е маловажен въпрос. Ако не търсиш истината, за да преодолееш покварата си, тя няма как да се пречисти. Ако обаче си способен рационално да търсиш истината и да разпознаеш първопричината за разкриването ти на поквара, като използваш Божиите слова, ще ти е лесно да разрешиш проблема с покварения си нрав. Колкото повече се връщаш в духа си да чакаш и да търсиш, толкова по-лесно ще ти бъде да намериш съответните слова на Бог, за да прозреш същността на проблема. По този начин все по-малко ще разкриваш поквара, ще си способен да се покориш на Бог, вече няма да говориш или да действаш въз основа на представи и фантазии и човешката ти природа ще става все по-нормална. Какво е нормална човешка природа? Това е да говориш и да действаш по начин, който е в съгласие с критериите на нормалната човешка природа, със съвестта и разума, с истините принципи и с критериите, изисквани от Бог — това е проявление на нормална човешка природа. Следователно, независимо какво те сполетява, първо трябва да се успокоиш, да се смълчиш пред Бог и да Му се помолиш, като потърсиш как да действаш съгласно Неговите намерения по този въпрос. Хората с нормална човешка природа притежават тази рационалност — те могат да се въздържат и да го постигнат. Зависи само от това дали желаеш да практикуваш по този начин или не. Ако винаги се опитваш да се изтъкваш, да се хвалиш със себе си, да се поставяш високо и да се утвърждаваш като идол в сърцата на другите, значи вече си се отклонил от Бог. Няма да си способен да се върнеш пред Него и в сърцето си вече си настроен срещу Него. Винаги искаш да вършиш нещата въз основа на собствените си

идеи и след като постигнеш нещо, се чувстваш така, сякаш си постигнал някакъв велик подвиг, участвал си в някакво грандиозно начинание, сякаш си способен, а не просто някакъв обикновен човек, и се стремиш да станеш свръхчовек и някаква велика личност. Да се действа по този начин е обезпокоително и това не е да вървиш по правилния път. Хората, които не се стремят към истината, са такива. Те изобщо нямат нормална човешка природа и са изпълнени с демонична природа. Хората, които наистина вярват в Бог, са способни да приемат истината, желаят да се стремят към нея и се наслаждават на изживяването на нормално човешко подобие. Това изисква да полагаш усилия над истината, често да четеш Божиите слова и да четеш повече от Неговите слова, да им позволиш да проникнат в сърцето ти и да постигнеш разбиране на истината. Сърцето ти трябва винаги да е спокойно и когато нещо ти се случи, не бива да си прибързан, предубеден и твърдоглав, краен, изкуствен или фалшив, а трябва да започнеш да действаш с разум. Това е правилното проявление на нормалната човешка природа.

В днешно време повечето хора са неспособни да бъдат здравомислещи. Те грейват, когато другите им кажат няколко похвални думи, и започват да вярват, че не са обикновени хора. Какъв вид нрав разкриват те? Не е ли това надменен нрав? Ако се чувстваш неудобно, след като някой малко те кастри, и желаеш да спориш с него и да опровергаеш казаното от него, какъв вид нрав разкриваш? Това също е разкриване на надменен нрав. Да кажем, че всичко, което правиш, върви гладко за известно време и хората те хвалят и ти казват, че си се справил добре, стрелкат те с възхитени погледи и ти започваш да вярваш, че можеш да направиш всичко и че превъзхождаш другите. Чувстваш се доволен и, когато вървиш по улицата, се чувстваш така, сякаш те носят в паланкин. И все пак когато се сблъскаш с неуспехи в нещата, които правиш, настроението ти се разваля и не си способен да събереш ентусиазъм, когато говориш с други хора. Този тип хора са твърде своенравни и незрели и им липсва нормална човешка природа. Какъв вид проявления имат хората с нормална човешка природа? Когато претърпят неуспехи или бъдат кастрени, те не стават негативни и не позволяват това да се отрази на дълга им. Дори ако понасят големи страдания в хода на изпълнение на дълга си или постигат значителни резултати, те не считат, че са достойни за похвала, не очакват награди, нито

изискват уважение от другите. Те не хранят подобни чувства. Способни са да се справят правилно с тези въпроси и притежават разума на нормален човек. Ето какво означава да имаш нормална човешка природа. Когато хората живеят според покварения си нрав, понякога те стават надменни и самонадеяни, затъват в гордост, а когато претърпят неуспехи и провали, се отдават на отчаяние и разумът им става ненормален. Човешката природа може да съзрее само когато човек разбере истината, когато се отърве от покварения си нрав и израсне в живота. Разбирането на истината и вършенето на делата въз основа на принципи са основните условия, които хората трябва да изпълнят, за да съзрее тяхната човешка природа. Ако човек не разбира истината и не върши делата си въз основа на принципи, той е склонен да проявява противоречиво поведение и да се люшка между крайностите. Когато някой го похвали, той ще стане надменен, но ако някой го кастри, той ще стане негативен. Това е проявление на незряла човешка природа. Не е ли това състоянието, в което се намирате? Винаги проявявате противопречиво поведение, липсва ви и най-малката доза стабилност, никога не сте способни да поддържате нормално състояние. Когато сте в добро настроение и се чувствате щастливи, сте изпълнени с ентусиазъм и дори бихте били готови да дадете живота си за Бог. Когато обаче се сблъскате с неуспехи, провали или бъдете кастрени, веднага ставате негативни. Отдаваш се на отчаянието, чувстваш, че си напълно обречен и че нямаш никаква надежда да постигнеш спасение, а съвестта, разумът и преценката ти са напълно безполезни за теб. Ето какво се случва, когато хората не притежават истината — те могат да живеят само според сатанинския си нрав и неволно живеят в грях. Хората не могат да се спасят, като разчитат на собственото си знание и интелект. Когато хората не притежават истината, те не притежават и живота — все едно нямат душа. Ето защо придобиването на истината е от изключително значение. Сега, когато сте принудени да се изправите пред изкушението на Сатана, да преживеете неуспехи и провали или да се сблъскате с мъки, какви поуки трябва да си извлечете? Какви са Божиите намерения? Какво Бог иска от теб да разбереш? Той иска от вас да разберете истината и да придобиете живота, като по този начин разрешите из основи всичките си проблеми. В момента вашето разбиране на истината е твърде повърхностно, а духовният ви ръст е твърде малък. В резултат на това вие

постоянно сте в ненормално състояние и нравът ви е нестабилен. Когато сте в добро състояние, можете да вървите напред и да напреднете с една крачка, но когато сте в лошо състояние, правите две крачки назад и ставате негативни за няколко дни. Това е преобладаващото ви състояние, поради което напредвате бавно. Да бъдеш често слаб и негативен е най-голямата пречка за навлизането в живота и този проблем трябва да бъде разрешен, за да може човек да напредва в живота си. Някои хора стават самодоволни, след като постигнат само няколко резултата в дълга си, стават надменни, след като получат комплименти, и гледат другите отвисоко. На тези хора най-много им липсва разум и те не притежават и най-малката истина реалност. Някои хора започват да се наслаждават на предимствата на статуса веднага щом свършат малко работа. Независимо какво правят, винаги искат да бъдат хвалени и, ако не получат похвала от другите, нямат енергия да изпълняват дълга си. Те постоянно са възпирани от тези неща и се чувстват удовлетворени само ако се открояват сред всички останали и са обсипвани с похвали. Ако не направят нещо добре или преживеят неуспех и се препънат, считат че са твърде покварени и са непоправими. Винаги живеят между тези крайности. Ако независимо от това какъв дълг изпълнявате или какво ви сполетява, винаги можете да си вземете поука, да търсите истината, за да намерите принципите на практикуването, и да прилагате истината на практика, тогава вие сте израснали и вече няма нужда да бъдете напътствани и водени от другите. Ако чрез яденето и пиенето на Божиите слова, чрез общението за истината и преживяването на някои неща и среди, които Бог е нагласил за теб, можеш да видиш къде те води Божията ръка, какво Бог иска от теб да научиш, в кои области иска да придобиеш проницателност и какво прозрение за преживяване иска да придобиеш чрез тези неща и среди, и ако си способен да придобиеш нещо чрез всяко от тези преживявания, тогава ти си израснал. Ако винаги се нуждаете от подкрепа и помощ от другите, за да се придвижвате напред, ако се парализирате и застивате или се люшкате между крайности, и ако има вероятност да паднете и да не сте способни да се изправите във всеки един момент, без някой да ви подтиква, напътства или подкрепя, това са все проявления на незрял духовен ръст. Хората с незрял духовен ръст не са способни сами да ядат и да пият Божиите слова и не могат да разберат истината чрез слушане на проповеди или общение. Те се съсредоточават

само върху спазването на правилата и вярват, че щом могат да се придържат към тях, значи се справят добре. Винаги имат нужда някой да ги води по пътя, да ги напътства във всичко, да ги учи и да ги води за ръка, за да могат да следват, а без помощта и подкрепата на другите се парализират, стават негативни и слаби. Те са напълно безполезни и рано или късно ще бъдат мъртви. Те са боклук и са неспособни да постигнат Божието спасение. Някои хора питат: „Има ли начин да разреша проблема с малкия си духовен ръст?“. Има начин да го разрешите. Независимо какво ви сполетява, било то нещо сериозно или маловажно, или ако е дълг, който изпълнявате, трябва да запомните едно: не се осланяйте на плътските чувства, на представите и фантазиите си, нито на избухливостта си, а вместо това незабавно потърсете истината и разберете какви изисквания е поставил Бог пред човека. Само когато разберете Божиите намерения, ще намерите път напред.

Как се проявява действие, породено от чувства? Най-често срещаното проявление е, когато хората винаги защитават и се застъпват за всеки, който е бил мил с тях или с когото са близки. Да кажем например, че твой приятел е разобличен, че е направил нещо лошо, а ти го защитаваш, като казваш: „Той не би направил такова нещо, той е добър човек! Сигурно са го натопили“. Справедливо ли е това твърдение? (Не.) Това е действие и говорене въз основа на чувствата. Да вземем друг пример: да предположим, че влезеш в дребен конфликт с някого и започнеш да изпитваш неприязън към него, а когато той каже нещо, което е правилно и съгласно принципите, не искаш да го слушаш. Проявление на какво е това? (На неприемане на истината.) Защо не можеш да приемеш истината? В сърцето си знаеш, че това, което е казал, е правилно, но тъй като имаш предубеждение към него, не искаш да го слушаш, въпреки че знаеш, че е прав. Какъв е този проблем? (Да си управляван от чувствата си.) Това означава да си силно повлиян от чувствата. Някои хора лесно се влияят от личните си предпочитания и емоции. Ако не се разбират с някого, независимо колко добре или правилно говори този човек, те няма да го слушат. А ако се разбират добре с някого, те са готови да го слушат, каквото и да каже, независимо дали е правилно, или погрешно, или дали е в съгласие с истината. Това не означава ли, че лесно се влияят от личните си предпочитания и емоции? Може ли човек да говори и действа рационално

с такъв нрав? Може ли да приеме истината и да ѝ се покори? (Не.) Тъй като е възпиран от чувствата си и лесно се влияе от емоциите си, това се отразява на способността му да се придържа към истините принципи, когато действа. То влияе също така на това дали приема истината и ѝ се покорява. И така, какво влияе на способността му да практикува истината и да ѝ се покорява? От какво е възпиран той? От своите чувства и емоции. Именно тези неща го възпират и обвързват. Ако вместо истината поставяш на първо място личните си отношения и личния си интерес, тогава чувствата ти пречат да приемеш истината. Затова не бива да действаш или да говориш въз основа на чувствата си. Независимо дали отношенията ти с някого са добри или лоши, или дали думите му са мили или строги, щом това, което той казва, е съобразено с истината, трябва да слушаш и да го приемеш. Това е отношението на приемане на истината. Ако кажеш: „Неговото общение е в съгласие с истината и той има и преживяване, но е твърде дързък и надменен, а това е неприятно и неудобно за гледане. Затова дори да е прав, няма да го приема“, що за нрав е това? Това, конкретно, е чувство. Когато подхождаш към хората и нещата въз основа на собствените си предпочитания и емоции, това е чувство и всичко това попада в категорията на чувствата. Нещата, свързани с чувствата, спадат към покварения нрав. Всички покварени човешки същества имат чувства и всички те са възпирани от чувствата си в различна степен. Ако човек не може да приеме истината, ще му бъде трудно да разреши проблема с чувствата. Някои хора закрилят лъжеводачите, защитават антихристите, застъпват се за злите хора и ги защитават. Във всички тези случаи са замесени чувства. Разбира се, в някои случаи тези хора просто действат по такъв начин поради злата си природа. За тези проблеми трябва да се разговаря често в общение, за да придобиете яснота по тях. Някои хора може да кажат: „Аз изпитвам някакви чувства само към семейството и приятелите си, но не и към други хора“. Това твърдение не е точно. Ако другите проявяват към теб дори малка благосклонност, в теб ще се породят чувства към тях. Ще има различни степени на близост и дълбочина, но все пак това са чувства. Ако хората не преодоляват чувствата си, ще им бъде трудно да практикуват истината и да постигнат покорство пред Бог.

Сега нека поговорим за представите и фантазиите. Някои представи и фантазии идват от семейното възпитание, други — от социалното

обуславяне, а трети — от образованието в училище. Какви са проявленията, когато човек се отнася към хората и върши делата си според представите и фантазиите си? Ще ви дам един пример. Да вземем случая на човек, който след много години вяра в Бог е способен да изостави определени неща и да изпълнява дълга си с ентусиазъм, а по-късно е избран за водач. След като придобие този нов статус, той влага още повече енергия в изпълнението на дълга си и често организира събирания, за да разговаря с хората за истината. Когато братята и сестрите имат проблеми, той бързо ги разрешава и всички остават с добро впечатление за него. След като служи като водач за определен период от време обаче, този човек започва да работи за запазване на статуса и властта си, като се перчи и изтъква на всяка крачка. Най-жалкото от всичко е, че насърчава и развива зли хора, които да служат като водачи и работници. Най-отвратителното е, че потиска и изключва братята и сестрите, които се стремят към истината. Накрая, понеже е извършил множество злодеяния и е смутил работата на църквата, той бива окачествен като антихрист и отлъчен. Щом чуят новината, някои хора изтърсват: „Не може да бъде! Преди се разбирахме много добре. Заедно успешно проповядвахме евангелието на доста хора. Как е възможно да стане антихрист?“. Те си създават определени представи за начина, по който Божият дом се е справил със ситуацията, и считат, че той се е отнесъл несправедливо към един добър човек. Кажете Ми, защо защитават този антихрист и се оплакват от предполагаемата несправедливост, извършена спрямо него? Защото го познават — някога заедно са си сътрудничели в проповядването на евангелието. Те никога не са си представяли, че след като стане водач, той ще покаже истинското си лице, ще извърши всевъзможни злини и ще се превърне в антихрист. Те не могат да приемат това, което не са си представяли. Затова, кажете Ми, не възприемат ли те този човек въз основа на своите представи и фантазии? Те стигат до заключението, че той не би могъл да стане антихрист въз основа на смътното впечатление, което имат за него от миналото. Правилен ли е този възглед? Защо ще мислят по този начин и ще правят такива заключения? Защо правят тези безотговорни забележки и небрежно отсъждат, когато не разбират реалната ситуация? Това е вид нрав. Хората подхождат и се отнасят към хора, събития и неща според своите фантазии — що за нрав е това? Това е отчасти надменност и

отчасти непримиримост. Това, което разкриваш в ежедневието си, било то твоите мисли и убеждения, твоите действия или принципите, които спазваш в отношението си към другите хора, всичко това произлиза от твоя покварен нрав и ти трябва да го съпоставиш с истината за сравнение. Ако се смутиш, когато те помолят да направиш това, е налице проблем. Това означава, че нямаш никакво познание за истината. Какво въздействие оказва истината? (Тя може да преодолее покварения нрав на човека.) Как става това? Трябва да съпоставиш реалността на ежедневните си мисли, убеждения, думи и действия с истината за сравнение. Щом установиш, че съвпадат, ще си способен да определиш в какво се състоят проблемите ти. Ако не си способен да определиш проблемите си или ако не приемаш Божиите слова и истината и правиш безотговорни забележки въз основа на своите представи и фантазии, какъв вид проблем имаш? Това е проблем на надменността и ирационалността, който е свързан с покварения ти нрав. Без да познаваш фактите, ти просто говориш небрежно въз основа на собствените си фантазии и дори си мислиш: „Вие не го познавате, но аз го познавам — аз разбирам“. Това, което всъщност искаш да кажеш, е, че можеш да видиш по-ясно и по-точно от всеки друг. Не е ли това надменност? Не е ли това самоправедност? Този вид нрав се крие дълбоко в теб, затова винаги говориш и действаш въз основа на собствените си представи и фантазии. Да кажем например, че църквата иска да осъществи някакъв проект и те попита колко ще струва, а ти, без да разбираш истински ситуацията, веднага изтърсваш: „Това ще ви струва поне 100 000 юана!“. Всички са шокирани, като го чуват, и си мислят, че не е възможно проектът да струва толкова много и че сигурно преувеличаваш. Какви последици може да има за работата на църквата в резултат на твоя нрав да говориш небрежно и да правиш безотговорни забележки? В действителност изобщо няма да е необходимо толкова много, за да се свърши работата, но ти твърдиш, че ще струва 100 000 юана — не е ли това да говориш безотговорно? Не причинява ли то вреда на църквата? Това надежден начин ли е да говориш и да се справяш с делата? Не, това е изключително ненадежден начин. Божият дом категорично не може да използва такъв човек в работата си. Има ли поука, която да се извлече от тази ситуация? Човек трябва да се научи да бъде честен и да говори верни думи — това е ключът към доброто изпълнение

на дълга му. Ако някой е нечестен и прави безотговорни забележки, той не е подходящ за изпълнение на дълг, нито заслужава да изпълнява дълг в Божия дом. Следователно, за да изпълнява добре дълга си, човек трябва да се научи да бъде честен, да поема отговорност за всичко, което казва, и да се въздържа да говори безотговорно, без да мисли и въз основа на собствените си фантазии. Той трябва да бъде точен в начина, по който говори, и думите му трябва да са съобразени с фактите. Това е един от аспектите на реалността да бъдеш честен човек.

Всички вие осъзнахте ли, че имате надменен нрав? (Да, понякога преувеличавам и казвам неща, в които няма разум. Чувствам, че съм много надменен и че това е един аспект от моята природа същност.) След като си осъзнал, че имаш надменен нрав, как трябва да го преодолееш? Няма да си способен да преодолееш надменния си нрав само защото си го разпознал и признал. За да преодолееш надменния си нрав, първо трябва да приемеш истината, да приемеш съда и наказанието на Божиите слова, да започнеш да разбираш различните начини, по които се проявява твоя надменен нрав, разобличен от Божиите слова, кои сатанински отрови го причиняват и да определиш кои дяволски думи са те подвели и са породили надменния ти нрав. Това са нещата, които трябва да проумееш. Когато преодоляваш надменния си нрав, трябва да действаш стъпка по стъпка, като се справяш с нещата в момента, в който се разкриват — по този начин постепенно ще преодолееш надменния си нрав. Най-често срещаното състояние, наблюдавано сред хората, които живеят в надменен нрав, е склонността им да говорят въз основа на собствените си фантазии и да преувеличават — именно когато първо се справят с това състояние да правят преувеличени твърдения, надменният им нрав може да намалее в известна степен. Как тогава може да бъде разрешен проблемът с преувеличените твърдения, основани на собствените фантазии? Човек първо трябва ясно да разпознава какво означава да се правят преувеличени твърдения въз основа на собствените фантазии. Първо, човек трябва да проумее: „Как възникват фантазиите? Защо хората постоянно имат фантазии? На какво се основават фантазиите им? Представят ли тези фантазии реалността? Съобразени ли са тези фантазии с истината?“. След това човек трябва ясно да разпознае въпроса за преувеличените твърдения — трябва да разпознае защо и от каква позиция прави тези

преувеличени твърдения, както и целта, която възнамерява да постигне. Първо трябва да обмислиш задълбочено тези въпроси и да ги решиш според истината и тогава състоянието на преувеличени твърдения въз основа на собствените ти фантазии ще бъде донякъде преодоляно. Представи си например, че някой водач иска от теб да провериш нещо, но тъй като си зает с нещо друго, забравяш да го направиш. По-късно, когато водачът те попита за това, ти просто си измисляш нещо, понеже се страхуваш, че ще бъдеш кастрен. Какъв вид нрав разкрива това? Тук става въпрос за два вида състояния: едното състояние е, че говориш небрежно въз основа на фантазиите си, а другото — че си измисляш нещо, понеже не си способен да дадеш отговор и се страхуваш, че ще бъдеш кастрен. Ако не говориш небрежно, лъжеш, а ако не си надменен и самонадеян, си измамен — всички тези неща предвещават неприятности и трябва да бъдат изследвани. Когато говориш и действаш, веднага щом осъзнаеш, че си на път да разкриеш покварения си нрав, трябва да се въздържиш и да се молиш на Бог в сърцето си. И така, как трябва да действаш, за да си в съответствие с истините принципи? Това е свързано с практикуването на човека. (Да говорим честно и да казваме само това, което знаем.) Това е правилно. Ако не знаеш отговора, трябва да кажеш: „Нямам познания по този въпрос, още не съм се заел с него“. Да предположим, че си мислиш: „Ами ако моят водач ме попита защо още не съм се заел с въпроса и ме кастри, какво трябва да направя тогава?“. Кажете Ми, как трябва да практикувате в тази ситуация? (Ако не сме се заели с въпроса, трябва просто да кажем. Не бива да лъжем само защото се страхуваме да не ни кастрят.) Точно така. Ако искате да лъжете, да мамите хората или да говорите в разрез с фактите само защото се страхувате да не бъдете кастрени, тогава трябва да се молите на Бог, да се самоанализирате и да практикувате да бъдете честни хора. По този начин проблемът ви, че говорите въз основа на фантазиите си, ще намалее. Не е достатъчно обаче само да разрешите този проблем — че говорите въз основа на фантазиите си — трябва да придобиете още по-дълбоко разбиране за себе си. Не само че трябва да разпознавате покварения си нрав, но и да разберете сатанинската си природа и източника на надменността си. Ако сте способни да постигнете това, ще сте изминали повече от половината път към това да преодолеете надменния си нрав. Най-малкото няма да станете надменни

и ще бъдете по-смирени в начина, по който действате. Ако можете да отидете още една стъпка по-напред и да разрешите проблема си с изричането на лъжи и маменето на другите, ако можете да говорите в съответствие с истината и фактите, да бъдете честен човек и да казвате това, което мислите, вие в общи линии ще изживявате човешко подобие. Най-малкото ще говорите и ще действате по по-здравомислещ начин. Това показва, че докато хората се стремят към истината, докато се покоряват на Божието дело, докато се молят и се уповават на Бог, те ще бъдат напълно способни да се отърват от покварения си нрав. Хората с надменен нрав често правят преувеличени твърдения и винаги мислят, че са по-добри от другите. Те вярват, че са възвишени и внушителни фигури и че всички останали са под тяхното ниво. Те говорят и действат, както им харесва. Ако са способни да използват и всички необходими средства, за да постигнат целите си, като често прибягват до това да лъжат и мамят другите, тогава тези хора са не само надменни и самонадеяни, но притежават и измамен нрав. Преодоляването на надменния и самонадеян нрав зависи преди всичко от опознаването на собствената ти природа същност и от това да разбереш, че си станал надменен и самонадеян поради това, че си напълно покварен и живееш като дявол и Сатана. Когато можеш да разбереш ясно този въпрос, ще почувстваш, че колкото по-надменен е някой, толкова по-сатанински е той. Другата възможност е, че чрез преживяването на провали и неуспехи ще започнеш да се държиш много по-добре. По-лесно ли е да преодолееш надменен нрав, отколкото с измамен нрав? В действителност нито едно от двете не е лесно за преодоляване, но в сравнение с измамния нрав, човек може да прео долее малко по-лесно надменния нрав. Преодоляването на измамния нрав ще бъде много по-трудно. Това е така, защото измамните хора са така изпълнени със зли подбуди и намерения, че съвестта и разумът им не успяват да ги въздържат. Това е проблем на тяхната природа същност. И все пак, независимо колко трудно може да бъде, ако човек иска да преодолее измамния си нрав, той трябва да започне да практикува да бъде честен човек. В крайна сметка най-простият начин да практикуваш това да бъдеш честен човек е просто да казваш нещата такива, каквито са, да говориш честно и да говориш в съответствие с фактите. Както казва Господ Исус: „Но говорът ви да бъде: Да, да! Не, не!“ (Матей 5:37). Да

бъдеш честен човек изисква да практикуваш в съответствие с този принцип — след като се обучаваш в това в продължение на няколко години, със сигурност ще видиш резултати. Сега вие как практикувате да сте честни хора? (Не подправям това, което казвам, и не мамя другите.) Какво означава „не подправям“? Означава, че думите, които изричате, не съдържат лъжи или някакви лични намерения или мотиви. Ако в сърцето си таите измамност или лични намерения и мотиви, тогава лъжите ви естествено ще бъдат разкрити. Ако в сърцето си нямате измамност или лични намерения, или мотиви, тогава това, което казвате, ще бъде неподправено и няма да съдържа лъжи — по този начин общуването ви ще бъде: „Да, да! Не, не!“. Най-важното нещо е човек първо да пречисти сърцето си. След като сърцето му се пречисти, той ще преодолее надменността и измамността. За да бъде човек честен, той трябва да преодолее тези подправяния. След като направи това, ще му бъде лесно да бъде честен човек. Сложно ли е да бъдеш честен човек? Не, не е. Независимо какво е вътрешното ти състояние или какъв покварен нрав имаш, ти трябва да практикуваш истината да бъдеш честен човек. На първо място, трябва да разрешиш проблема с лъжите — това е най-важното. Първо, когато говориш, трябва да практикуваш да говориш това, което мислиш, да говориш истинни думи, да казваш нещата такива, каквито са, и напълно да се въздържаш да лъжеш. Не трябва да изричаш дори подправени думи и трябва да се увериш, че всичко, което казваш през деня, е вярно и честно. По този начин ти практикуваш истината и практикуваш да бъдеш честен човек. Ако установиш, че си разкрил лъжи или подправени думи, незабавно се самоанализирай, разнищи и осъзнай причините, поради които лъжеш, и какво те кара да лъжеш. След това, въз основа на Божиите слова, разнищи този основен и съществен проблем. След като придобиеш яснота за първопричината на лъжите си, ще можеш да се опълчиш на този сатанински нрав в речта си и в действията си. Повече няма да прибягваш до лъжи, когато се сблъскваш с подобни ситуации, ще си способен да говориш в съответствие с фактите и повече няма да се занимаваш с измамно говорене. По този начин духът ти ще бъде волен и освободен и ще си способен да живееш пред Бог. Ако си способен да живееш в съответствие с Божиите слова, ти живееш в светлината. Ако обаче постоянно се занимаваш с измами,

кроежи и интриги, ако винаги се криеш в тъмните ъгли като крадец и вършиш делата си тайно, тогава няма да се осмелиш да живееш пред Бог. Понеже имаш тайни мотиви, винаги искаш да измамиш другите, за да постигнеш собствените си цели, и таиш твърде много срамни и неизразими неща в сърцето си, ти постоянно се опитваш да ги скриеш и прикриеш, да ги опаковаш и замаскираш, но не можеш вечно да криеш тези неща. Рано или късно те ще излязат наяве. Човек, който има тайни мотиви, не е способен да живее в светлината. Ако не практикува самоанализ, ако не се разнищва и разкрива, няма да е способен да се освободи от възпиранията и обвързаността на покварения си нрав. Ще остане в капана на греховния живот, неспособен да се измъкне от него. В крайна сметка, каквато и да е ситуацията, не трябва да лъжеш. Ако знаеш, че лъжата е нещо погрешно и че не е в съгласие с истината, но въпреки това настояваш да лъжеш и да мамиш другите, дори да си измисляш неща, за да прикриеш фактите и реалността на ситуацията с цел да подведеш хората, тогава ти умишлено вършиш нещо лошо. Такъв човек не може да постигне спасение от Бог. Бог дарява истината на хората, но дали хората могат да приемат и да практикуват истината в крайна сметка зависи от самите тях. Онези, които са способни да приемат истината, могат да постигнат спасение от Бог, а онези, които не са способни да приемат истината и не я практикуват, не могат да го постигнат. Много хора осъзнават, че живеят в своя покварен нрав, и признават, че онези, които живеят според сатанински нрав, не приличат нито на хора, нито на демони и не изживяват нормално човешко подобие. Те са готови да практикуват истината, но се оказват неспособни да го направят и просто се чувстват безсилни. В такава ситуация човек може само да се моли на Бог и да се уповава на Него. Ако хората изобщо не сътрудничат, Бог няма да върши делото Си в тях. Онези, които наистина обичат истината, със сигурност ще намразят измамния си нрав, всякакви лични намерения, както и лъжите и измамите. Те по-скоро биха понесли загуби, като говорят честно, отколкото да прибягват до лъжи. Те биха избрали да говорят истината дори ако резултатът от това е съд и заклеймяване, вместо да водят позорно съществуване, като изричат лъжи. Онези, които могат да презират сатанинския нрав по този начин, естествено ще са способни да се опълчат на плътта, да практикуват истината и да успеят да станат честни хора.

Сега какво е вашето преживяване в това да бъдете честни хора? Постигнали ли сте някакви резултати? (Понякога практикувам да бъда честен, но понякога забравям.) Можете ли да забравите да практикувате истината? Ако можете, какъв проблем показва това? Вие обичате ли истината, или не? Ако не обичате истината, ще ви бъде трудно да навлезете в истината реалност. Трябва да се отнасяте сериозно към практикуването на истината и към практикуването на това да бъдете честен човек. Трябва често да размишлявате как да бъдете честен човек и какъв разум трябва да притежавате. Бог изисква от хората да бъдат честни и за тях въпросът за стремежа към честността трябва да бъде въпрос от първостепенна важност. Те трябва да са наясно и да разбират какви истини трябва да притежават и в какви реалности трябва да навлязат, за да бъдат честни хора и да изживеят подобието на Петър, и трябва да намерят път на практикуване. Само тогава ще имат някаква надежда да се превърнат в честни хора и в хора, които Бог обича. Ако презираш честните хора, хората, които говорят откровено, особено онези, които могат да приемат и да се стремят към истината, ако винаги изпитваш пренебрежение към такива хора, тогава ти не си положителна личност и ти принадлежиш към категорията на нечестивите личности. Ако гледаш отвисоко онези, които отдадено изпълняват дълга си, и онези, които са готови да платят цена, за да практикуват истината, тогава твоят характер е станал негативен и ти със сигурност не си положителна личност. Въпросът дали човек може да постигне спасение е свързан с това дали е положителна личност, или не. Ключовият фактор при определянето на това дали някой е положителна личност се крие в стремежите и предпочитанията, които той има в сърцето си. Трябва да правиш разлика между положителните и негативните неща, да си способен да поставяш ясни граници, да заемаш правилната позиция и да заставаш на страната на Бог и истината. Ако можеш да правиш това, твоят начин на мислене ще бъде напълно нормален и ти ще бъдеш човек със съвест и разум. Ако винаги гледаш отвисоко онези, които се стремят към истината, които желаят да платят цена и които искрено отдават всичко на Бог, тогава ти заставаш на страната на Сатана и си негативна личност. Някои хора се отнасят с пренебрежение към честните личности и ги гледат отвисоко. Винаги се отнасят с голямо уважение към онези, които са красноречиви, манипулативни и умеят да мамят другите с цветисти

думи, както и към онези, които изнасят възвишени проповеди отвисоко. Ако твоят случай е такъв, ти няма да можеш да бъдеш честен човек. Вместо това ще подражаваш на фарисеите и ще си неспособен да поемеш по правилния път на търсенето на истината. Ще принадлежиш към категорията на лицемерните фарисеи. Хората се стремят към онова, което предпочитат и желаят. Кое е онова, което в момента желаете в сърцата си? Опасявам се, че дори вие не сте наясно какво желаете. Обектите на вашата любов и омраза не са ясно разграничени и вие не знаете по какви въпроси сте се съобразили със Сатана. Понякога думите ви може и да съответстват на истината, но щом започнете да действате, се отклонявате от нея. Това показва, че без истината не можете да останете непоклатими и постоянно се колебаете, като понякога се накланяте наляво, а понякога — надясно. Веднага след като приключите със слушането на проповедите, изглежда, че разбирате истината и сте готови да вървите по правилния път. След известно време обаче у вас настъпва мрак и вие отново се отклонявате от пътя. Могат ли такива хора да изберат правилния път? Дори да могат да го изберат, те не могат да стъпят на него, защото се намират в ненормално състояние. Те изобщо не разбират никакви истини и са объркани личности, които по цял ден обикалят замаяни. Може да казват, че харесват добрите хора, но винаги когато се сблъскат с някакви проблеми, ги гледат отвисоко. Може да твърдят, че им харесва да са честни, но когато нещо ги сполети, се държат измамно. Следват всеки, който ги води, независимо дали е добър, или зъл — може ли Бог да усъвършенства такива хора? Определено не, тъй като те не са достатъчно добри, за да отговарят на необходимите изисквания. Всеки, който гледа отвисоко на добрите хора, на честните личности, на онези, които старателно изпълняват дълга си, и на онези, които се стремят към истината, които са готови да платят цена и да страдат за нея, не е добър човек. На него му липсва дори капка съвест и разум и той е неспособен да постигне спасение. Хората с добри сърца и с любов към истината харесват положителните неща и обичат да общуват с положителни личности, което им носи много ползи. От друга страна, онези, които не обичат положителните неща или положителните личности, няма да постигнат истината, дори да вярват в Бог. Това е така, защото сърцата им не обичат истината и те няма да се стремят към нея. Дори да го желаят, те няма да могат да придобият истината.

Току-що разговарях за две неща: за чувствата и за представите и фантазиите. Има още едно — избухливостта — което също е проявление на покварения нрав на човека. Всички покварени хора са избухливи. В какво поведение се проявява избухливостта? Има ли елементи на чувства и емоции в избухливостта? Какво да кажем за надменността и самоправедността? Избухливостта включва всички тези елементи — всички те са свързани с човешкия нрав. Какво ще кажете за „зъб за зъб, око за око“ — това пример за избухливост ли е? „Ако ти си груб с мен, и аз ще постъпя зле с теб“ и „С техните камъни по техните глави“ — това примери за избухливост ли са? (Да.) За какви други примери се сещате? („Няма да нападна освен ако не ме нападнат. Ако бъда нападнат, със сигурност ще контраатакувам“.) Това са все примери за избухливост. Хората стават избухливи не само когато са ядосани, но често проявяват избухливост дори когато не са ядосани. Например, те живеят според сатанинския си нрав и често искат да смъмрят онези, които говорят по начин, който им е неприятен, или онези, които действат по начин, който е неприемлив за тях, и искат да отмъстят на онези, които действат по начин, който е неблагоприятен за тях. Не е ли това избухливост? (Да, така е.) За какви други примери за избухливост можете да се сетите? (Когато говориш или мъмриш другите от позицията на статуса.) Когато човек използва предимството, което му дава статуса му, за да прави това, което предпочита, или за да излее гнева си върху другите, като ги мъмри, това също са форми на избухливост. Всъщност хората доста често разкриват избухливост. Повечето случаи, в които думите и действията на хората не са в съгласие с истината, възникват поради техния егоизъм, желания, обида, омраза и гняв — всички тези неща произлизат от избухливостта. Разкриванията на избухливост не идват само от омраза, гняв или отмъстителност и широк кръг от неща са свързани с това, но днес няма да се впускаме в подробности. Покварените хора са все избухливи и тази избухливост произлиза от техния сатанински нрав. Избухливостта не е в съгласие с разума на нормалната човешка природа, а още по-малко с истината, затова да действаш в съответствие с покварения си нрав е избухливост. Да отвръщаш на злото със зло не е ли форма на избухливост? (Да, така е.) Какво да кажем за отплащането на доброто със зло? Това също е избухливост. А какво да кажем за това да си толкова ядосан,

че да си настръхнал от яд? Това също е избухливост. Избухливостта означава просто да реагирате ирационално на проблемите, с които се сблъсквате, като си мислите: „Независимо каква е ситуацията, сега просто ще излея навън личните си оплаквания. Независимо от последствията, какви са принципите или към кого е насочен гневът ми, първо трябва да изпусна малко пара“ — това е избухливост. В крайна сметка какво точно представлява избухливостта? Това е покварен нрав, това е сатанински нрав и пълна липса на рационалност. Избухливостта е своего рода диващина, същността ѝ е изблик на зверска природа и в нея липсва дори най-малка частица разум на нормална човешка природа. Проявата на ирационалност води до загуба на разсъдъка и на самоконтрола и до неспособност да се въздържаш и контролираш. Това е избухливост.

За да промениш нрава си, най-основното нещо, което трябва да си способен да направиш, е да разпознаеш начините, по които преди всичко се проявява твоят покварен нрав в контекста на Божиите слова, и да осъзнаеш за какво мислиш и какво е състоянието ти, когато разкриваш покварения си нрав. В много случаи всяко състояние, което възниква в човека, се дължи на покварен нрав — в някои случаи един вид покварен нрав може да породи множество различни състояния при различни обстоятелства. Трябва да си способен да разпознаваш всичко това. Не е достатъчно само да си придобил мъничко разбиране от разпознаването си, а трябва също така да си способен да разнищваш и да знаеш къде е коренът на твоя проблем, при какви обстоятелства се разкрива покваренят ти нрав и що за проблем е това. След като разбереш ясно всичко това, ще знаеш кой е подходящият начин за практикуване. Ще можеш ли да практикуваш нещо само защото знаеш как би следвало да го практикуваш? (Не.) Защо е така? Защото имаш покварен нрав. Ако покваренят нрав пречи на някого да практикува истината, той трябва да търси истината, да приеме да бъде кастрен от Бог, да приеме Неговия съд и наказание и да преодолее покварения си нрав. Ако направи тези неща, ще му стане лесно да практикува истината. Способността да практикува истината означава ли, че някой е постигнал преобразяване? Не означава. Това, че някой се е справил с покварения си нрав по един въпрос, не означава, че той няма да се прояви отново. Той ще продължи да се проявява, като смущава и пречи на този човек да практикува истината, и при тези обстоятелства той пак

ще трябва да търси истината, за да се справи с този покварен нрав. Човек може да се справи с покварения си нрав по един въпрос, но след определен период от време е възможно да се появи друг вид покварен нрав в друга ситуация и да му попречи да практикува истината. В какво се изразява проблемът тук? Това показва, че покваренят нрав е дълбоко вкоренен в хората и че те трябва да продължат да търсят истината и да намират отговори на проблемите си в Божиите слова. Само чрез многократно преодоляване на покварения нрав той постепенно ще започне да намалява. Никакъв покварен нрав не може да бъде преодолян с един замах — не става по този начин. Първо трябва да започнеш да разбираш истината и да се научиш да разпознаваш. Трябва да се запиташ: „Сега съм в неправилно състояние, как е възникнало това състояние? Защо е възникнало такова състояние в мен? Как Божиите слова разобличават това състояние? Що за покварен нрав е породил това състояние?“. Трябва да размишлявате над тези въпроси, за да придобиете разбиране, и да ги разпознавате ясно. След като имате разбиране за своя покварен нрав, ще сте способни да му се опълчите. По този начин пречките пред това да практикувате истината постепенно ще бъдат отстранени и ще ви бъде по-лесно да прилагате истината на практика. Да вървите по пътя на стремежа към истината означава постоянно да се справяте с покварения си нрав по този начин. Пътят на практикуването на истината постепенно ще се разширява и открива, а пречките пред него ще намаляват. Ще сте способни да практикувате всички различни аспекти на истината и ще разкривате все по-малко покварен нрав. Това не означава обаче, че сте се отървали напълно и изцяло от покварения си нрав. Възможно е при специални обстоятелства все още да разкриете малко покварен нрав, но той вече няма да може да ви пречи да практикувате истината. Това е промяна в добра посока. Пътят на навлизане в живота е дълъг, т.е. пътят на стремежа към истината е дълъг. В реалния си живот всички можем да видим как при различни обстоятелства даден вид покварен нрав може да доведе до най-различни състояния. Независимо дали на пръв поглед тези състояния изглеждат правилни или погрешни, положителни или негативни, всички те могат да завладеят някого за определен период от време, да повлияят на начина, по който той говори и действа, и да повлияят на възгледите му за нещата и на начина, по който се отнася към хората. И така, как

възникват тези състояния? В действителност всички те възникват поради сатанинската природа и покварения нрав на хората. На пръв поглед изглежда, че хората са повлияни от състоянията, но по същество те са контролирани от своя покварен нрав. Вследствие на това всички хора живеят според вътрешната си сатанинска природа и покварения си нрав, което води дотам да нарушават истината и да се съпротивляват на Бог. Ако не използваш истината, за да преодолееш покварения си нрав и да промениш неправилните си състояния, няма да си способен да преодолееш възпиранията и оковите на сатанинския си нрав. Да кажем например, че си водач, и в църквата има човек, който е подходящ за определен дълг, но ти не искаш да го използваш, защото гледаш на него отвисоко. Знаеш, че това не е справедлив начин да се отнасяш към хората, така че как трябва да разрешиш този проблем? Трябва да разсъждаваш: „Защо постъпвам по този начин? Защо се отнасям несправедливо към него? Какво е това, което упражнява влияние върху мен?“. Това не съдържа ли конкретни подробности? Какъв е проблемът, че не искаш да се отнесеш справедливо към този човек? Той се дължи на твоите предразсъдъци, предпочитания и неприязън. Хората имат надменен нрав, така че в тях може да възникнат тези неща. Ето защо това несъмнено се дължи на твоя надменен нрав. Надменният ти нрав е причинил възникването на тези състояния в теб, като например това, че в сърцето си гледаш отвисоко на този човек, че не искаш да кажеш нищо добро за него или да го оцениш по честен и справедлив начин, че не искаш да го избереш за определен дълг, дори когато той е подходящ за него — това са все последствия, предизвикани от надменния ти нрав. Хората имат надменен нрав, затова таят мрак в сърцата си, зрението им е изкривено, а възгледите им за въпросите са пристрастни. Тези проблеми трябва да бъдат разрешени чрез самоанализ и себеопознаване. Ако имаш ясен възглед и схващане за своите покварени състояния и за покварения си нрав и след това можеш да потърсиш истината, за да се справиш с тях, и да се отнасяш към хората в съответствие с истините принципи, ще си способен да промениш предразсъдъците си към хората и неправилните си възгледи за тях и ще започнеш да се отнасяш справедливо към тях. И така, как можете да ги промените? Трябва да дойдете пред Бог, за да се молите и да търсите истината, да прозрете същността на тези проблеми и да постигнете разбиране за Божиите

намерения. Трябва да имаш готовност да сътрудничиш и да се опълчиш на самия себе си. Трябва да си кажеш: „Занапред няма да действам по този начин. Може би заложбите му са малко недостатъчни, но трябва да се отнасям с него така, както се полага. Ако той е подходящ за изпълнението на този дълг, тогава трябва да му го възложа. Ако имам добри отношения с някой друг, но той не е подходящ за този дълг, няма да го използвам. Вместо него ще използвам въпросния човек“. Нима това състояние не се е преобърнало? Не е ли това форма на практикуване? Това е форма на практикуване. А как успя да практикуваш по този начин? Ако не беше сътрудничил и не беше се опълчил на субективните си намерения, щеше ли да си способен да постигнеш този резултат? Със сигурност не. Така че сътрудничеството на хората е от решаващо значение. Трябва да сътрудничиш истински — т.е. трябва да се стремиш към истината и да се стремиш към Божиите изисквания. Ако не избереш да действаш по този начин, ако не се стремиш към истината, тогава ти не сътрудничиш. Истинското сътрудничество означава абсолютно покорство пред истината. Само ако имаш отношението и решимостта да се покориш на истината, можеш да се опълчиш на личните си намерения, предпочитания и разсъждения. По този начин неправилното ти състояние може да бъде преобърнато. Справедливото отношение към хората означава, че си способен да приемеш и да се покориш, когато някой друг говори правилно и в съответствие с истината, независимо какво е положението на този човек. Ако винаги имаш предразсъдъци към даден човек, ако гледаш на него отвисоко и не искаш да говориш много с него, дори след като си го използвал, ако все още гледаш отвисоко на него в сърцето си, а състоянието ти не е напълно преобърнато, това показва, че гнилите корени на покварения ти нрав все още са в теб. Едно малко, незначително състояние може да ти причини толкова много страдания — това проблем с нрава ти ли е? Това е проблем с природата същност на човека. Трябва да преобърнеш това неправилно състояние. Не бива да отсъждаш за този човек само защото си открил, че той има определени слабости — той несъмнено има и определени достойнства и силни страни и ти би трябвало да разговаряш повече с него и да се опиташ да придобиеш по-дълбоко разбиране за него. Когато видиш силните му страни и откриеш, че той действително е подходящ за въпросния дълг, постепенно можеш да осъзнаеш собствената

си подлост и безсрамие, да осъзнаеш, че е справедливо и е в съответствие с истината да му възложиш този дълг и да имаш такова отношение към него. Тогава ще се почувстваш по-спокоен. Когато този човек бъде споменат, ще се почувстваш в мир със съвестта си затова, че не си разочаровал Бог и че си практикувал истината. С течение на времето мнението ти за този човек ще се промени. Как се постига всичко това? Именно Бог върши това — истината работи в теб малко по малко и това преобразява и преобръща състоянието ти. Това обаче е само началото. Ако отново се сблъскаш със същия въпрос, няма да си способен да използваш непременно същите методи, които си използвал с предишния човек, за да се справиш с него. Може да преживееш други, различни състояния или различни среди, хора, събития и неща може да те подложат на изпитание за това доколко обичаш истината и да подложат на изпитание решителността ти да се опълчиш на собствения си покварен нрав и на собствената си воля. Това са Божиите изпитания. Когато във всички твои отношения с другите хора, независимо кои са те и дали отношенията ви са добри, или лоши, дали тези хора са близки с теб, или не са, дали ти се подмазват, или не, и независимо от техните заложби, ти си способен да се отнасяш към тях справедливо и правилно, състоянието ти ще се е променило напълно. Когато начинът, по който се отнасяш към другите, не се основава на твоите фантазии, на твоите чувства или на твоята избухливост, ти ще си придобил този аспект на истината. Но ти все още не си постигнал това. Всичките видове покварен нрав в теб все още контролират поведението ти, контролират начина, по който мислиш, и ума ти. Тези неща вътре в теб вече са се превърнали в твоя природа, която те контролира, а истината все още не се е превърнала в твой живот. Ти просто имаш някакво добро поведение, но зад това добро поведение различните състояния и мисли, които разкриваш и които таиш в сърцето си, възникват от твоя покварен нрав и са в разрез с истината. Когато всички тези твои състояния и мисли станат рационални и съответстват на принципите и на истината, покваренят ти нрав вече няма да е способен да контролира мислите или поведението ти — тогава нравът ти наистина ще се е променил. Вече няма да е необходимо да се опълчваш на покварения си нрав или да се въздържаш. Просто ще си способен да действаш директно в съответствие с истините принципи. Ще вярваш, че точно това следва да правиш, и ще

си мислиш, че практикуването на истината изобщо не е изморително. Когато това се случи, истината ще се е превърнала в твой живот. Всички вие все още не сте постигнали това — все още трябва да продължите да се стремите за определен период от време. Не е достатъчно само да разбирате малко някаква доктрина и да имате малко ентусиазъм. Духовният ви ръст все още е твърде малък. Трябва да сте способни да преживявате Божиите слова, да практикувате истината и да говорите за своето свидетелство за преживяване и за истинското си разбиране — тогава ще имате реалност. Ето какво означава да имаш истински духовен ръст. Точно сега повечето хора не са способни да свидетелстват — техните преживявания все още са твърде повърхностни и те трябва да четат повече Божии слова, да слушат повече проповеди и да изучават повече химни. След като преживеят много неща, те ще придобият истинско разбиране за Божиите слова и ще почувстват, че Божиите слова са толкова практически, толкова способни да служат като живот на човека, че са напълно способни да накарат хората да изживяват истинско човешко подобие и че могат да бъдат използвани в отговор на всякакви изкушения от страна на Сатана. Само хората, които постигат това разбиране, имат духовен ръст и наистина са станали Божия народ. Много хора не са способни да разговарят за истината или да говорят за своето свидетелство за преживяване. Това е така, защото истината все още не се е превърнала в техен живот и в резултат на това те водят уморителен и жалък живот, проявяват всякакъв вид грозота и животът им е трагичен. Какво носи на хората поквареният нрав? Той носи страдание, омраза, обида, негативизъм, както и надменност, самоправедност, лъжи, измама, измамност и убедеността, че човек превъзхожда всички останали. Понякога той кара хората да се примиряват с безнадеждността, да говорят с неправилни доводи и да се противят. Друг път той кара хората да си мислят колко са жалки, колко са сами и без опора, и да проявяват нещастно и жалко подобие. Хората вярват в Бог в продължение на много години, но все още не разбират истината, а говорят само глупости и казват, че са сами и без опора. Бог е истината, Той е опората на човека, но хората не се опират на Него, а се отдалечават от Него, следват Сатана и живеят според сатанински философии. Не са ли такива хора много объркани? Хората, които не се стремят към истината, са все такива. Онези, които разбират истината, се приближават все повече до

Бог — ако не разбираш и не си придобил дори една частица от истината, тогава ти си много далече от Бог и може би дори нямаш нормално отношение с Бог. Ако разбираш истината и можеш да практикуваш истината, ако истината се е превърнала в живота в теб, тогава Бог е в сърцето ти. Ако не разбираш истината и не си я постигнал, ако не можеш и да я практикуваш, тогава Бог не е твоят Бог и Той не живее в теб. Ако истината не е твой господар и не ти диктува всичко, тогава това е същото като Бог да не ти диктува всичко. Това означава, че не си се отдал на Бог и все още си този, който ръководи нещата. Когато ти ръководиш нещата, кой всъщност ги ръководи? Това е твоят покварен нрав. Истината няма думата. Когато вече не ти се налага да си блъскаш главата над думите, действията, постъпките си, справянето с въпроси, изпълнението на дълга ти, начина, по който се отнасяш към хората, и дори ежедневието ти, какво ядеш и как се обличаш, когато можеш да се справяш с всичките си дела според Божиите слова и истините принципи, тогава ще изживяваш истинско човешко подобие и ще си постигнал истината.

Точно сега практикуването на истината е въпрос от първостепенно значение и всеки, който не практикува истината, е невеж и глупав. Хората, които не практикуват истината, са неспособни да преживеят Божието дело — те си мислят, че е достатъчно да вярват в Бог, за да получат благословии, и че не е необходимо да практикуват истината и да платят цена. В религиозния свят има много хора от този тип. В Божия дом повечето хора знаят как Бог върши Своето дело и спасява човечеството и какви са Божиите намерения и изисквания към хората. В Божия дом има все по-малко хора, които не практикуват истината. В момента по отношение на доктрината всички вие разбирате, че можете да постигнете промяна на нрава и да получите спасение само като се стремите към истината и я практикувате, но все още не сте съвсем наясно относно пътя, по който да практикувате истината и да навлезете в истината реалност. В резултат на това вашето навлизане в живота става бавно. Практикуването на истината е ключът към навлизането в истината реалност — неспособността да се практикува истината е голям проблем. Всички вие все още ли проповядвате думи и доктрини? (Да.) А след като направите това, можете ли да приложите тези думи и доктрини на практика? Ако не можете да ги приложите на практика, това доказва, че все още не разбирате

истината, а само доктрините, и че все още не притежавате истината реалност. Някои хора знаят, че трябва да бъдат честни, но не могат да се освободят от ограниченията на лъжата и измамата. Някои хора твърдят, че са готови да се покорят на Бог, но когато бъдат кастрени, не са способни да се покорят. Други хора говорят за доктрини по начин, който звучи правилно, и създават впечатлението, че притежават реалност, но нямат истинско познание за себе си. Други хора вярват, че са много духовни, защото са способни да говорят за духовна теория, но не са способни на истинско себепознание и им липсва истинско покорство, било то по отношение на дълга им или при справянето им с делата. Какво стои в основата на всички тези проблеми? Това, че те не са способни да приемат истината. Ако един вярващ в Бог не приема истината, дали наистина вярва в Него? Ако не може да приеме истината, няма да е способен да разреши нито един от проблемите си. Само онези, които приемат истината, са способни да я практикуват и да опознаят себе си. Независимо колко думи и доктрини може да рецитира човек, ключът е в това да е способен да практикува тази доктрина — това е най-важното. Истините, които човек прилага на практика, са реалността — ако е неспособен да практикува истината, тогава му липсва реалност. Някои хора могат да проповядват много ясно думи и доктрини, но в действителност им липсва яснота за много истини, не са способни да разпознават някои неща и не могат да ги прозрат, а истините, които са способни да практикуват, са много малко на брой. В резултат на това на такива хора им е много трудно да пишат свидетелства за преживяване — те могат да напишат само няколко думи и доктрини, без никакъв ежедневен език или практически преживявания. Сега имате ли път за това как трябва да се разреши този проблем с рецитирането на думи и доктрини? За да разрешите този проблем с рецитирането на думи и доктрини, трябва да практикувате истината — колкото повече практикуваш истината, колкото повече усилия полагаш за истината и за практикуването си, толкова повече думи на преживяване и практикуване ще придобиеш. Колкото повече думи на преживяване и практикуване притежаваш, толкова по-малко ще рецитираш думи и доктрини. Как човек постига реалност? В процеса на практикуване на истината хората имат някакви преживявания, разкриват покварен нрав, изпадат във всевъзможни състояния и след това търсят истината,

разнищват различните си покварени състояния и намират принципите и пътя на практикуване. Започват да разбират и да практикуват истината. Това е истинско житейско преживяване. Ако не се стремиш към истината и не желаеш да я практикуваш, няма да преминеш през този процес, а без него няма да постигнеш навлизане в живота. Ако преживееш много в този процес, ще постигнеш ясно разбиране за истината, ще си способен ясно да разпознаваш покварения нрав и пътят, който трябва да следваш при практикуването на истината, ще става все по-ясен. Ако не си преминал през този процес на практикуване и преживяване, а имаш само буквално, доктринално разбиране и осмисляне на Божиите слова, тогава всичко, което проповядваш, ще бъде само доктрини, тъй като има разминаване между твоето буквално разбиране и непосредственото ти преживяване. Как възникват доктрините? Когато човек не практикува Божиите слова и няма житейски преживявания, а само разбира, анализира и тълкува буквалното значение на Божиите слова и още повече, проповядва това, тогава възникват доктрини. Могат ли доктрините да станат реалност? Ако не практикуваш или не преживяваш истината, никога няма да я разбереш. Чисто буквалните тълкувания на истината ще бъдат завинаги доктрини. Ако обаче практикуваш истината, ще усетиш и ще почувстваш, че се отървавaш от част от поквата си, че правиш крачка към спасението си и че се приближаваш към Божиите изисквания. Получените по този начин знания, мисли, идеи, чувства и т.н. ще бъдат практически. Как се постига реалност? Тя се постига чрез преживяването от практикуването на истината. Ако човек не практикува истината, никога няма да има реалност. Може би някои хора ще кажат: „Не практикувам истината, но все пак мога да проповядвам практически проповеди“. Това, което проповядваш, може да звучи правилно и доста практично за другите в онзи момент, но след това те все още няма да имат път на практикуване. Това доказва, че всичко, което разбираш, все още е доктрина. Ако не прилагаш Божиите слова на практика и нямаш практическо познание за преживяване на истината, когато у някой друг човек възникне състояние, за което никога преди не си се замислял, няма да знаеш как да се справиш с него. Когато човек рядко практикува истината, е невъзможно да я разбере истински. Само когато човек увеличи практикуването на истината, може да я разбере истински и само тогава може да схване принципите на практикуването на истината.

Ако нямаш преживяване на истината, ще си способен естествено да проповядваш само доктрини. Ще казваш на другите да се придържат към правилата, подобно на теб. Без истинско житейско преживяване никога няма да си способен да проповядваш реалността на истината. Практикуването на истината не е същото като изучаването. Изучаването означава винаги да полагаш усилия за заучаване на думи и фрази. Достатъчно е само да си водиш бележки, да запаметяваш, да анализираш и да проучваш. Практикуването на истината е точно обратното. Трябва да разчиташ на практическо преживяване, за да постигнеш резултати от разбирането на истината и от справянето с нещата в съответствие с принципите. Всеки, който е готов да практикува истината, след като я разбере, ще може да се отърве от покварения си нрав — колкото повече истини практикува, от толкова повече покварен нрав ще е способен да се отърве. Онези, които разбират истината, но не я практикуват, никога няма да се отърват от покварения си нрав. Затова търсенето, разбирането и практикуването на истината е пътят към преодоляването на покварения нрав.

11 декември 2017 г.

ЧОВЕК НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ СПАСЕН, КАТО ВЯРВА В РЕЛИГИЯ ИЛИ УЧАСТВА В РЕЛИГИОЗНИ ЦЕРЕМОНИИ

Повечето хора сред вас са избягали от религията и са приели Божието дело от последните дни. Всеки ден ядете и пиете от настоящите Божии слова, присъствате на сватбеното пиршество на Агнеца и сте положили основата на истинския път. Вие искрено отдавате всичко на Бог и сте получили Неговото одобрение. Какво познание и признание имате сега за понятието „вяра в Бог“? С какво те се различават от разбирането за вярата в Бог, което сте имали в рамките на религията? Сега вече разбирате ли наистина какво всъщност е вяра в религията и какво е вярата в Бог? Има ли разлика между вярата в религията и вярата в Бог? В какво се състои тази разлика? Изяснихте ли си тези въпроси в дълбочина? Какъв тип човек е обикновеният вярващ в религията? Върху какво се съсредоточава? Как трябва да се формулира вярата в религията? Вярата в религията е признаване, че има Бог, а вярващите в религията правят определени промени в поведението си: не удрят и не ругаят хората, не вършат лоши неща, които вредят на хората, и не извършват разни престъпления, нито нарушават закона. В Неделя те ходят на църква. Такива са вярващите в религията. Това означава, че доброто поведение и честото посещение на сбирки е доказателство, че някой вярва в религия. Когато хората вярват в религия, те признават, че има Бог и мислят, че да вярват в Бог означава да бъдат добри хора; стига да не грешат и да не вършат лоши неща, когато умрат, ще могат да отидат на небето и ще имат добър изход. Тяхната вяра им дава храна на духовно ниво. Следователно вярата в религията може да се определи и по следния начин: да вярваш в религия означава да признаваш в сърцето си, че Бог съществува, да вярваш, че, когато умреш, ще можеш да отидеш на небето, да имаш духовна опора в сърцето си, както и да промениш малко поведението си и да бъдеш добър човек. Това е всичко. Що се отнася до това дали Богът, в Когото вярват, съществува, или не, дали Той може да изрази истината, или не, какво иска от тях — те нямат представа. Те си правят изводи и си представят всичко това въз основа на ученията от Библията. Това е вярата в религията. Вярата в религията е преди всичко стремеж към промяна на поведението и духовна

храна. Но пътят, по който тези хора вървят — пътят на преследване на благословии — не се е променил. Не са се променили техните погрешни възгледи, представи и фантазии за вярата в Бог. Основата на тяхното съществуване, целите и посоката, които следват в живота си, се основават на идеите и схващанията на традиционната култура и изобщо не са се променили. Такова е състоянието на всеки, който вярва в религията. А какво е вярата в Бог? Какво е Божието определение на вярата в Бог? (Вяра в Божието върховенство.) Това е вярата в съществуването на Бог и вярата в Неговото върховенство — именно това е най-същественото. Да вярваш в Бог означава да се вслушваш в Божиите слова, да съществуваш, да живееш, да изпълняваш дълга си и да се занимаваш с всички нормални човешки дейности, както изискват Божиите слова. От това се подразбира, че да вярваш в Бог означава да следваш Бог, да правиш това, което Бог иска, да живееш така, както Той иска; да вярваш в Бог означава да следваш Божия път. Нима целите и посоката в живота на хората, които вярват в Бог, не са напълно различни от тези на хората, които вярват в религията? Какво включва вярата в Бог? Тя се отнася до това дали хората са способни да се вслушват в Божиите слова, да приемат истината, да се отърват от покварения нрав, да се отрекат от всичко, за да следват Бог, и да бъдат отдадени в дълга си. Тези неща имат пряка връзка с това дали могат да бъдат спасени или не. Вече знаете определението за вярата в Бог. Как тогава трябва да се практикува вярата в Бог? Какво изисква Бог от вярващите в Него? (Да бъдат честни хора и да се стремят към истината, към промяна на нрава и към познаване на Бог.) Какви изисквания има Бог към външното поведение на хората? (Той изисква хората да са благочестиви, да не са леконравни, и да изживяват нормална човешка природа.) Хората трябва да имат елементарно благоприличие на светец и да изживяват нормална човешка природа. Какво тогава трябва да притежава човек, за да има нормална човешка природа? Това се отнася до много истини, които човек трябва да практикува като вярващ. Само ако притежава всички тези истини реалности, човек има нормална човешка природа. Вярва ли някой в Бог, ако не практикува истината? Какви са последствията от това да не практикува истината? Как точно хората трябва да вярват в Бог, за да постигнат спасение, да се покоряват на Бог и да Го почитат? Всички тези неща са свързани с практикуването на Божиите

слова и практикуването на много истини. И така, вярата в Бог трябва да се основава на Божиите слова и на Божиите изисквания, а хората трябва да практикуват според Неговите изисквания; единствено това е истинска вяра в Бог — това е да се стигне до същината на въпроса. Практикуването на истината, следването на Божиите слова и животът в съответствие с Божиите слова: това е правилният начин, по който човек трябва да живее; вярата в Бог е свързана с пътя на човешкия живот. Вярата в Бог е свързана с толкова много истини и последователите на Бог трябва да разбират тези истини. Как биха могли да следват Бог, ако не разбират и не приемат истината? Хората, които вярват в религия, само признават, че има Бог и вярват, че има Бог, но те не разбират тези истини, нито ги приемат, затова хората, които вярват в религия, не са последователи на Бог. За да вярваш в религия, е приемливо просто да се държиш добре външно, да си сдържан и да спазваш правилата, както и да имаш духовна храна. Ако човек се държи добре и има опора и храна за духа си, променя ли се пътят му в живота? (Не.) Някои хора казват, че вярата в религията и вярата в Бог са едно и също нещо. Тогава тези хора следват ли Бог? Вярват ли в Бог според Неговите изисквания? Приели ли са истината? Ако някой не прави нито едно от тези неща, то тогава той не е вярващ в Бог или Негов последовател. Най-очевидният начин, по който вярата в религия се проявява у някого, е неприемането на настоящото Божие дело и на истината, която Той изразява. Това е черта, която характеризира вярващите в религията. Те изобщо не са последователи на Бог. Вярата в религията е само стремеж към промяна на поведението и духовна храна. Тя не включва никаква истина. Затова вярващите в религията няма да се променят в своя живот нрав, няма да практикуват истината, нито ще могат да се вслушат в Божиите слова и да Му се покорят. Това определя, че те няма да имат и истинско познание за Бог. Когато човек вярва в религията, колкото и добро да е поведението му, колкото и непоколебимо да признава Бог и колкото и да е възвишена теорията му за вярата в Него, той не е последовател на Бог. Кого тогава следва? Този, когото следва, все още е Сатана. Каква е основата на това, което изживява, към което се стреми, за което копнее и което практикува? От какво зависи неговото съществуване? Със сигурност не от истината в Божиите слова. Той продължава да живее според покварения нрав на Сатана, като постъпва и се справя със света

според логиката и философията на Сатана. Всичко, което казва, е лъжа, в която няма и капка истина. Сатанинският му нрав не се е променил и той все още следва Сатана. Всички негови възгледи за живота, ценности, начин на справяне със света и принципи на поведение са разкриване на природата на Сатана. Само външното им поведение леко се е променило, но житейският им път, начинът на съществуване и възгледите им за нещата, изобщо не са се променили. Ако някой е истински вярващ в Бог, какво може да се промени в него в течение на няколко години? (Възгледите му за живота и ценностите му ще се променят.) Самата основа на съществуването на този човек ще се промени. Ако основата на неговото съществуване се промени, каква ще бъде основата на неговия живот? (Животът му ще се основава на Божиите слова и на истината.) И така, живеете ли сега всеки ден в съответствие с Божиите слова в речта и действията си? Вече не лъжеш, например: защо е така? Какво е твоето основание за това? (Божието изискване човек да бъде честен.) Когато престанеш да лъжеш и да се занимаваш с измами, това е въз основа на Божиите слова, на изискването да бъдеш честен човек и на истината. И не е ли тогава различен пътят, по който вървиш в живота си?

А сега да обобщим: какво е вяра в религията? Какво е вяра в Бог? Какви са основните разлики между тях? Да вярваш в религията означава да си убеден в религията, да следваш нейните правила, да следваш други хора и Сатана и да живееш под властта на Сатана. Да вярваш в Бог означава да приемаш Неговите слова, да приемаш истината, да се покоряваш на Неговото дело и да изпълняваш дълга си в съответствие с истините принципи. Ето какво означава да следваш Бог. Това са основните разлики между вярата в религията и вярата в Бог. Когато изпълнявате дълга си в Божия дом, някои от вас приемат истината и се променят малко, докато други не приемат истината и не се променят. И така, можете ли да направите разлика между тези два вида хора — тези, които вярват в религията, и тези, които вярват в Бог? Ключът е в това да гледаш дали човек се стреми към истината и какъв път е избрал да извърви. Ако се стремиш към добро поведение, духовна храна и спазване на правилата и ако преследваш лична изгода в стремежа си, без изобщо да се стремиш към истината, а само към външността на добър човек, който притежава някакво добро поведение, но не и истината реалност — колко добър

всъщност може да бъде човек като теб? Покваренят нрав на такъв човек и неговата природа същност изобщо не са се променили. Той може да говори любезно, но когато е изправен пред изпитания, не може да остане непоколебим. Дори може да се оплаква от Бог и да Го предаде. Това са вярващи в религията. Тези, които имат вяра в Бог, могат да приемат всички истини, които Той изразява. Те могат да се самоанализират и да опознаят себе си според истината, да се покаят истински и в крайна сметка да практикуват истината, да се покорят на Бог и да живеят според Божиите слова. Когато се сблъскват с изпитания и мъки, те могат да останат непоколебими, да дадат чудесно свидетелство и предано да следват Бог докрай. Това са истинските вярващи в Бог. Това е разликата между тези, които вярват в религията, и тези, които вярват в Бог.

Има ли сред вас такива, които в сърцето си вярват само в неясния Бог на небето, но винаги имат представи за въплътения Бог? Ако наистина има такива хора, тогава те са вярващи в религията. Вярващите в религията не признават въплътения Бог в сърцата си, а дори и да го признаят, винаги имат представи за Него и никога не са в състояние да се покорят. Не е ли така? Строго погледнато, такива хора не са вярващи в Бог. Макар да твърдят, че вярват в Бог, в действителност те не се различават много от вярващите в религията. В сърцата си те вярват единствено в неясния Бог. Те са привърженици на религиозните представи и правила. Така че всеки, който не се стреми към истината, който се съсредоточава само върху доброто поведение и спазването на правилата, който не практикува истината и чийто нрав не се променя ни най-малко, това, което този човек прави, е да вярва в религията. Каква черта отличава онези, които вярват в религията? (Те се съсредоточават само върху външните практики и върху това външно да се държат добре.) Какви са принципите и основанията за техните действия? (Сатанинските философии за светските отношения.) Какви сатанински философии за светските отношения и какъв сатанински, покварен нрав има? Изкривяване и измамност; да действаш своеволно; надменност и самонадеяност; да имаш последната дума във всичко; никога да не търсиш истината или да не общуваш с братята и сестрите; и когато предприемаш действие, винаги да мислиш за собствените си интереси, за собствената си гордост и статус — всичко това е да действаш въз основа на сатанински нрав. Това е следване на Сатана. Ако някой

вярва в Бог, но не се вслушва в Неговите слова, не приема истината или не се покорява на устроеното и подреденото от Него, ако проявява само определено добро поведение, но е неспособен да се опълчи срещу плътта и не се отказва от гордостта и интересите си, ако макар и привидно да изпълнява дълга си, той все още живее според сатанинския си нрав и ни най-малко не се е отказал от сатанинските си философии и от начина си на съществуване, нито ги е променил, то тогава как би могъл да вярва в Бог? Това е вяра в религията. Такива хора се отричат от нещата и се отдават повърхностно, но ако погледнем пътя, по който вървят, и произхода и отправната точка на всичко, което правят, те не основават тези неща на Божиите слова или на истината, а продължават да действат според собствените си представи и фантазии, субективните си предположения, амбициите и желанията си. Философиите и нравът на Сатана все още служат за основа на тяхното съществуване и действия. По въпросите, по които не разбират истината, те не я търсят, а когато я разбират, не я практикуват, не почитат Бог като велик и не ценят истината. Макар привидно и на думи да вярват в Бог и да Го признават, и макар да изглеждат способни да изпълняват дълга си и да следват Бог, във всичко, което казват и правят, те живеят според сатанинския си нрав. Всички неща, които казват и правят, са разкриване на покварен нрав. Няма да ги видите да практикуват или да преживяват Божиите слова, а още по-малко да проявяват търсене и покоряване на истината във всички неща. В действията си те първо се съобразяват със собствените си интереси и първо изпълняват собствените си желания и намерения. Това ли са хората, които следват Бог? (Не.) А могат ли хора, които не следват Бог, да постигнат промяна в своя нрав? (Не.) А ако не могат да постигнат промяна в нрава си, не са ли жалки? Те са чули и разбрали Божиите слова, но когато правят неща, собствените им желания са просто твърде силни. Те не са способни да практикуват според Божиите слова или според истината, а още по-малко според принципите. След няколко години вяра в Бог те изглеждат много по-послушни и много по-възпитани. Те имат много добро поведение и духовният им живот изглежда съвсем нормален. Няма някакъв голям проблем с начина, по който общуват с другите, и изпълняват някакъв дълг, като постигат известен резултат — но имат един проблем, и той е най-сериозният от всички. Къде се крие този проблем? В тяхното

съзнание. Независимо колко години е вярвал, той не е установил нормална връзка с Бог. Каквото и да прави или каквото и да му се случва, първата му мисъл е: „Какво искам да направя? Какво би било в мой интерес и какво не? Какво би могло да се случи, ако направя това и това?“. Това са нещата, които обмисля първо. Той изобщо не се замисля каква практика би прославила Бог и би свидетелствала за Него или би удовлетворила Божиите намерения, нито се моли, за да потърси какви са Божиите изисквания и какво казват Неговите слова. Такъв човек никога не обръща внимание на това какви са Божиите намерения или изисквания и как хората трябва да практикуват, за да удовлетворят Бог. Макар че понякога се моли пред Бог и общува с Него, той просто разговаря със себе си, а не търси искрено истината. Когато се моли на Бог и чете Неговите слова, този човек не ги отнася към въпросите, с които се сблъсква в реалния живот. И така, в нагласената от Бог среда как се отнася той към Божието върховенство, към подреденото и устроеното от Него? Когато се сблъска с неща, които не задоволяват собствените му желания, той ги избягва и им се съпротивлява в сърцето си. Когато се сблъска с неща, които причиняват загуби на неговите интереси или пречат на тяхното удовлетворяване, той се опитва по всякакъв начин да търси изход, като се стреми да увеличи собствените си ползи и се бори да избегне всякакви загуби. Той не се старае да удовлетвори Божиите намерения, а само собствените си желания. Това вяра в Бог ли е? Такива хора имат ли връзка с Бог? Не, нямат. Те живеят по низък, мръсен, непримирим и грозен начин. Те не само нямат връзка с Бог, но и на всяка крачка вървят срещу Божието върховенство и Неговите подредби. Те често казват: „Нека Бог да господства и да управлява всичко в живота ми. Готов съм да позволя на Бог да заеме трона и да царува, и да управлява в сърцето ми. Готов съм да се покоря на устроеното и подреденото от Бог“. Когато обаче нещата, с които се сблъскват, накърняват собствените им интереси, те не могат да се покорят. Вместо да търсят истината в среда, нагласена от Бог, те се опитват да се обърнат и да избягат от нея. Не искат да се покоряват на подреденото и устроеното от Бог, а да правят нещата според собствената си воля и само доколкото това не вреди на интересите им. Те напълно пренебрегват Божиите намерения, като се грижат единствено за собствените си интереси, за собствените си обстоятелства, за собствените си настроения

и чувства. Това вяра в Бог ли е? (Не е.) Какво е Бог за тях, в техните сърца? Не е ли Той нещо като легенда? Не е ли Той нещо като духовна храна? Бог е чужд и непознат за тях. Когато всичко е наред, Бог е техният Върховен владетел и Той е всичко за тях. Но ако това, което Бог прави, не им е от полза или накърнява интересите им, или достойнството им, като им причинява кастрене или ги подлага на изпитания и страдания, как ще реагират те? Те ще избягат, ще се съпротивляват, ще отказват и дори ще се оплакват. Някои хора може и да не го кажат на глас, но изпитват болка, дискомфорт и негативизъм в сърцата си. Какво означава да бъдат негативни? Това означава, че те не приемат истината в сърцата си и винаги се съпротивляват и бунтуват срещу Бог. Някои хора не приемат изпитанията и облагородяването, като смятат, че не е правилно Бог да прави такива неща. Когато се сблъскат с някоя от трудностите на ареста и преследването от страна на големия червен змей, някои хора се оплакват, че Бог е несправедлив към тях. Какво мислите за този начин на мислене? Ако могат така открито да се оплакват от Бог, когато това, което Той прави, ги кара да страдат, може ли Той все още да е Бог, в когото вярват? Ако не са в състояние да се покорят, тогава Той не е техният Бог и затова те се осмеляват да Му се съпротивляват. Те желаят да има друг бог, освен Бог, и си мислят: „Само ако той прави реалност всичко, което мисля и правя, точно според моите предпочитания — само тогава би бил бог; само това би било подредено и устроено от него. Ако бог не се съобразява с моята воля и винаги действа в разрез с моите вкусове и фантазии, тогава не мога да му се покоря и той не е моят бог. Ако е бог, той трябва да удовлетворява хората. Тъй като хората са зеницата на божието око, той трябва да прави всичко, за да ги защитава и пази. Как би могъл да ги остави да преминат през трудности, изпитания и неуспехи?“. Не е ли това отношението, което повечето хора имат към Бог в сърцата си? Това наистина е така. За повечето хора, когато нямат проблеми, когато всичко им върви гладко, те смятат, че Бог е могъщ, праведен и обичлив. Когато Бог ги подлага на изпитание, кастри, укорява и дисциплинира, когато иска от тях да загърбят собствените си интереси, да се опълчат на плътта и да практикуват истината, когато Бог работи върху тях, устройва съдбите и живота им и властва над тях, тогава се появява тяхното непокорство и има разделение между тях и Бог, като създава сблъсък и бездна между тях и Бог. В такива

моменти в сърцата им Бог ни най-малко не е обичлив. Той изобщо не е могъщ, защото това, което прави, не изпълнява желанията им. Бог ги натъжава, разстройва ги, носи им болка и страдание, кара ги да се чувстват неловко. Поради това те изобщо не се покоряват на Бог, а се бунтуват срещу Него и Го избягват. Като правят това, те практикуват ли истината? Следват ли Божия път? Следват ли Бог? Не. Без значение колко многобройни са твоите представи и фантазии за Божието дело и без значение как си действал преди според собствената си воля и си се бунтувал срещу Бог, ако наистина се стремиш към истината, приемаш съда и наказанието на Божиите слова и да бъдеш кастрен от тях; ако във всичко, което Той устройва, си способен да следваш пътя на Бог, да се вслушаш в словата Му, да се научиш да разбираш намеренията Му, да практикуваш в съответствие с Неговите слова и Неговите желания и си способен да се покориш чрез търсене; и ако можеш да се избавиш от цялата си собствена воля, желания, съображения и намерения и да не си в конфронтация с Бог, тогава следваш Бог. Може да казваш, че следваш Бог, но ако правиш всичко според собствената си воля, със собствените си цели и планове, без да оставяш всичко на Бог, тогава Бог все още ли е твоят Бог? Не, не е. Ако Бог не е твоят Бог, тогава, когато казваш, че следваш Бог, не са ли това празни думи? Не са ли подобни думи опит за заблуда на хората? Може да казваш, че следваш Бог, но ако всички твои действия и дела, възгледите ти за живота и ценностите, отношението и принципите, с които подхождаш към нещата и се справяш с тях, идват от Сатана — ако се справяш с всичко това изцяло в съответствие със законите и логиката на Сатана, тогава последовател на Бог ли си? (Не.) Знаеш ли, когато Господ Исус съобщи на учениците Си, че ще претърпи много трудности, ще бъде убит и ще възкръсне на третия ден, Петър каза на Господ Исус, „Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Теб“ (Матей 16:22). Как Господ Исус отговори на Петър? („Махни се от Мене, Сатана“ (Матей 16:23).) Какво е определението на Господ Исус за това, което Петър направи по онова време? (Делото на Сатана.) Защо Той каза, че това е дело на Сатана? Петър Сатана ли е? Петър не разбра важността на действията на Господ Исус, нито разпозна Неговата идентичност. Ето защо той се превърна в говорител на Сатана, който говори от негово име и се опитва да попречи на Господ Исус да следва Божията воля. От Божия

гледна точка Петър стана говорител на Сатана. Ако човек само външно изглежда, че се е отрекъл от всичко и е изпълнил дълга си, привидно следвайки Бог, но всички негови мисли и действия са в съгласие с логиката и философията на Сатана, той наистина ли е последовател на Бог? (Не.) Не е, защото постоянно се бунтува срещу Бог, не практикува истината и не се покорява на Бог. Защо тогава вярва в Бог? Какво наистина иска да придобие? Това е немислимо. Истински вярващ в Бог ли е? Не. Казано малко по-учтиво, той е вярващ в религията. Той може да твърди, че има вяра в Бог, но Бог не го признава. Бог ще го смята за злодей и няма да спаси такъв човек.

Сред това зло и покварено човечество вярващите в религията са хора, които признават съществуването на Бог. Те желаят да бъдат добри, да имат добро поведение и да избягват да вършат лоши неща. Страхуват се от възмездието, ако имат твърде много злосторничества, и от това, че ще отидат в ада и ще бъдат наказани и ще понасят вечно осъждение. Тези хора смятат, че да си добър човек осигурява спокойствие, както казват невярващите: „Добрите хора живеят спокойно“. Повлияни от такова мислене и заразени от такива идейни течения, те смятат, че вярата им в религията е нещо добро; мислят се за по-добри от хората, които не вярват, които нямат дори духовна храна, нито пък въздържание. Онези, които не вярват, правят всичко, което им харесва, и са способни да извършат всякакво злодеяние, за да постигнат целите си. Такива хора нямат крайна цел, за която да си струва да говорят, и техният изход — след смъртта е адът. Вярващите в религията си мислят още: „Невярващите не вярват в цикъла на живота и смъртта или че има възмездие за извършеното зло, че хората, които го вършат, ще отидат в ада и ще бъдат наказани. Те не вярват, че Бог господства над всичко. Но ние, които вярваме в религията, сме благословени от Бог и ще постигнем вечен живот след смъртта“. Те се смятат за благородни хора, отделени от човечеството като святи. Въпреки че в поведението и мисловните им модели може да настъпят някои промени, те не приемат истината. Ето какво означава да вярваш в религията. Как може да се премине от вяра в религията към вяра в Бог? Това не е лесен въпрос. Хората, които наскоро са повярвали в Бог, не разбират истините. Те знаят само, че да вярваш в религията е добро, че това означава да си добър човек. Изобщо не могат да разграничат вярата

в религията от вярата в Бог. Ето защо преходът от вяра в религията към вяра в Бог изисква преминаване през определен етап, докато се проумеят някои истини, което позволява известна проницателност. Ако след пет или шест, или дори седем или осем години вяра в Бог все още живеете според сатанинския си нрав, все още следвате Сатана, изобщо не приемате истината, не успявате да практикувате дори истината, която разбирате, отхвърляте Божието дело и отказвате да приемете Неговото кастрене, правосъдие и наказание, както и Неговото върховенство и подредби, тогава вярата ви в Бог е загубила смисъл и стойност. Най-простият начин да опишем вярата в Бог е да вярваме, че има Бог, и въз основа на това да Го следваме, да Му се покоряваме, да приемаме Неговото върховенство, устройване и подредби, да се вслушваме в словото Му, да живеем според него, да правим всичко според словото Му, да бъдем истински сътворени същества, да се боим от Него и да отбягваме злото; само това е истинската вяра в Бог. Ето това означава да следваш Бог. Ако твърдиш, че следваш Бог, но в сърцето си не приемаш Божието слово и се отнасяш към него със съмнение, не приемаш Неговото върховенство, устройване и подредби, и винаги имаш някакви представи и погрешни разбирания за това, което Той прави, и, вечно недоволен, се оплакваш от Него; и ако винаги измерваш и подхождаш към това, което Той прави, със собствените си представи и фантазии; и ако винаги имаш собствени мисли и разбирания — това ще доведе до неприятности. То не е преживяване на Божието дело и не е начин да Го следваш истински. Това не е вяра в Бог.

Какво точно представлява вярата в Бог? Вярата в религията равносилна ли е на вярата в Бог? Да вярваш в религията означава да следваш Сатана; да вярваш в Бог означава да следваш Бог — и само хората, които следват Христос, са тези, които наистина вярват в Бог. Човек, който изобщо не приема Божието слово за свой живот, не е истински вярващ в Бог. Той е неверник и колкото и години да вярва в Бог, от това няма никаква полза. Ако вярващият в Бог просто участва в религиозни ритуали, но не практикува истината, той не е вярващ в Бог и Бог не го признава. Какво трябва да притежаваш, за да може Бог да те признае за Свой последовател? Знаеш ли кои са критериите, по които Бог оценява човека? Бог преценява дали правиш всичко според Неговите изисквания и дали практикуваш и се покоряваш на истината според Неговите слова.

Това е критерият, по който Бог мери човека. Оценката на Бог не зависи от това колко години вярваш в Него, колко път си изминал, колко добри постъпки имаш или колко думи и доктрини разбираш. Той те премерва според това дали се стремиш към истината и какъв път си избрал. Много хора на думи вярват в Бог и Го възхваляват, но в сърцата си не обичат словата, произнасяни от Бог. Те не се интересуват от истината. Винаги вярват, че животът според философията на Сатана или на различните светски теории е това, което правят нормалните хора, че така човек може да се защити и да живее стойностно на този свят. Това ли са хората, които вярват в Бог и Го следват? Не, не са. Думите на велики и изтъкнати личности звучат особено проницателно и лесно могат да заблудят другите. Може да се придържаш към техните думи като към истини или девизи, които да спазваш. Но когато става въпрос за словото на Бог, за обикновеното Му изискване към хората, като например да бъдат честни или послушно и съвестно да си знаят мястото, да изпълняват дълга си като сътворени същества и да постъпват по начин, при който са здраво стъпили на земята — ако не можеш да приложиш тези слова на практика и не ги считаш за истини, тогава не си последовател на Бог. Твърдиш, че практикуваш истината, но ако Бог те попита: „Истините“, които практикуваш, Божието слово ли са? Принципите, които спазваш, основават ли се на Божието слово?“, как би отговорил? Ако твоите устои не са Божието слово, тогава това са думите на Сатана. Изживяваш думите на Сатана и въпреки това твърдиш, че практикуваш истината и удовлетворяваш Бог. Не е ли това богохулство? Например Бог наставлява хората да бъдат честни, но някои от тях не размишляват върху това какво всъщност означава да бъдеш честен човек, как да практикуват да бъдат честни, кои неща, които изживяват и разкриват, са нечестни, нито кои неща, които изживяват и разкриват, са честни. Вместо да размишляват върху същността на истината в Божиите слова, те се обръщат към книгите на невярващите. Мислят си: „Пословиците на невярващите също са доста добри — те също учат хората да бъдат добри! Например: „Добрите хора живеят спокойно“, „Простодушните винаги ще възтържествуват“, „Да прощаваш на другите не е глупаво, това се отплаща по-късно“. Тези твърдения също са верни и се съобразяват с истината!“. И така, те се придържат към тези думи. Като какъв вид хора могат да живеят,

като се придържат към тези послания на невярващите? Могат ли да изживеят реалността на истината? (Не, не могат.) Не съществуват ли много такива хора? Те придобиват известни знания; прочели са няколко книги и няколко известни произведения; придобили са някаква гледна точка и са чули няколко известни поговорки и народни пословици, след което ги приемат за истина, като действат и изпълняват дълга си според тези думи, прилагат ги в живота си като вярващи в Бог и си мислят, че удовлетворяват Божието сърце. Не е ли това заместване на истината с лъжа? Не е ли това занимаване с измама? За Бог това е богохулство! Тези неща се проявяват във всеки човек, и то в немалък брой. Защото някой, който се отнася към приятните думи и правилните доктрини на обикновени хора като към истини, които да спазва, а Божиите слова оставя настрана и ги пренебрегва, не успява да ги усвои, независимо колко пъти са прочетени, или не счита Божиите слова за истина — този човек вярващ ли е в Бог? Дали е последовател на Бог? (Не.) Такива хора вярват в религията; те все още следват Сатана! Те вярват, че думите, изречени от Сатана, са философски, че са много дълбоки и класически. Смятат ги за прочути поговорки, които са абсолютна истина. От каквото и друго да се откажат, те не могат да изоставят тези думи. Да се откажат от тези думи би било все едно да загубят устоите на живота си, да изпразнят сърцето си. Какъв вид хора са те? Те са последователи на Сатана и затова приемат известните поговорки на Сатана за истина. Можете ли да анализирате и да разпознаете различните състояния, в които се намирате при различни обстоятелства? Например някои хора вярват в Бог и често четат Неговите слова, но когато им се случи нещо, те винаги казват: „Майка ми каза така“, „Дядо ми каза така“, „Някога един известен човек е казал“ или „В еди-коя си книга пише така“. Те никога не казват: „Божието слово гласи така“, „Божиите изисквания към нас са такива“, „Бог казва това“. Те никога не изричат тези думи. Дали следват Бог? (Не, не го следват.) Лесно ли е за хората да открият тези състояния? Не, не е, но съществуването им у хората е в тяхна голяма вреда. Възможно е да си вярвал в Бог в продължение на три, пет, осем или десет години, но все още да не знаеш как да се покоряваш на Бог или да практикуваш Божиите слова. Независимо какво се случва с теб, все още приемаш сатанинските думи за свои устои; все още търсиш опора в традиционната култура. Това вяра в Бог ли е?

Не следваш ли Сатана? Живееш според сатанински думи и сатанински нрави, така че не се ли съпротивляваш на Бог? Тъй като не практикуваш или не живееш според Божието слово, не следваш Божиите стъпки, не можеш да се вслушаш в каквото и да е, което казва Бог, не можеш и да се покориш, независимо какво устройва или изисква Бог, ти не следваш Бог. Ти все още следваш Сатана. Къде е Сатана? Сатана е в сърцата на хората. Философиите, логиката и правилата, както и различните дяволски думи на Сатана отдавна са пуснали корени в сърцата на хората. Това е най-сериозният проблем. Ако не можете да разрешите този проблем във вярата ви в Бог, тогава няма да можете да бъдете спасени от Бог. Ето защо трябва често да съпоставяте всичко, което правите — вашите мисли и възгледи, както и основанията за постъпките ви — с Божието слово и да анализирате нещата в мислите си. Трябва да знаете кои от нещата във вас са философия за светските отношения, популярни поговорки, традиционна култура, както и кои са дошли от интелектуално познание. Трябва да знаете кои от тях винаги считате за правилни и съответстващи на истината, към които се придържате, сякаш са истината, и на които позволявате да заемат мястото на истината. Трябва да анализирате тези неща. По-специално, ако се отнасяш към нещата, които смяташ за правилни и ценни, като към истината, не е лесно да ги прозреш — но ако ги прозреш, ще си преодолял голямо препятствие. Тези неща са пречка за това хората да разбират Божиите слова, да практикуват истината и да се покоряват на Бог. Ако прекарваш цял ден в недоумение и безпътица и не обмисляш тези неща или не се съсредоточаваш върху решаването на тези проблеми, тогава те са коренът на твоето неразположение, отровата в сърцето ти. Ако не бъдат отстранени, ще бъдеш неспособен да следваш истински Бог и няма да можеш да практикуваш истината или да се покоряваш на Бог; няма да имаш начин за постигане на спасение.

Сега, след като разговаряхме за тези неща, замислихте ли се за състоянията, идеите или пристрастните възгледи в себе си, които противоречат на Божиите желания, Божиите изисквания и истината, но които сте смятали за истина и сте практикували и поддържали като истина? (Считах, че с постъпките си човек трябва да се стреми да бъде добър, някой, когото всички харесват и с когото искат да си имат вземане-даване. Когато не разбирах истината, смятах, че този стремеж изглежда

оправдан и правилен. Но сега, като го съизмервам с истината, осъзнавам, че такъв човек е човекоугодник. Особено след като прочетох Божието разобличение за измамните хора, прозрях, че съм правил това с измамни намерения, опитвайки се във всичко да поддържам собствената си репутация и статус, като угаждам на другите, оставям в тях лъжливи впечатления и ги подвеждам. Понякога дори жертвах интересите на Божия дом, за да угодя на другите. Изобщо не бях добър човек, нито пък притежавах подобие на истински човек. Когато открих тези неща, пожелах да търся истината, да бъда честен човек според Божиите изисквания, а не да бъда човекоугодник. Исках да бъда човек, който говори с факти и вярно, който е прям във всичко, защото това е съобразено с Божиите намерения.) (През този период забелязах, че се съсредоточавам върху промени във външното поведение. Например когато някои братя и сестри ми казваха, че съм надменен и не е лесно да се сътрудничи с мен, аз се опитвах да бъда сговорчив и да обсъждам нещата с тях по внимателен, приятелски начин. Правех всичко, което ми казваха, и ако виждах, че някой прави грешка, докато изпълнява дълга си, не я изтъквах, а поддържах мир и хармония. Докато току-що слушах Божието общение, разбрах, че не действам според Божиите слова. Действах според философията на Сатана за светските отношения. Използвах доброто си външно поведение, за да подвеждам другите, а всъщност не се бях отървал от покварения си нрав. Не бях човек, който се стреми към истината, и пропилях много време.) Сега сте в състояние да схванете и да осъзнаете някои погрешни възгледи и практики от миналото, но това е натоварващо за вас, когато практикувате истината. След като сте разпознали и схванали тези състояния, какви са мислите и чувствата ви относно тежкото положение на покварено то човечество? Усетихте ли, че това покварено човечество е здраво и плътно контролирано от Сатана? Осъзнахте ли това? (Да.) Кога го осъзнахте? (Когато исках да практикувам истината, природата на Сатана ме контролираше и държеше в плен. Борех се в сърцето си, но не можех да практикувам истината, сякаш бях някак окован. Беше мъчително.) Усещахте ли тогава, че Сатана е изключително омразен? Или с течение на времето се вцепенихте и вече не бяхте в състояние да изпитвате омраза? (Можех да почувствам, че Сатана е омразен.) Осъзнахте ли изключителната необходимост от Божието дело за спасяване на човечеството? Можете ли

да възприемете, че словата и истините, които Бог изразява, включително и тези, които разобличават човечеството, са все реалности, без нито един израз, който да не е истински, и че всички те напълно отговарят на фактите и са словата, от които човечеството се нуждае най-много, за да приеме истината и да бъде спасено? Човечеството отчаяно се нуждае от Божието спасение! Ако Бог не беше дошъл въплътен, за да извърши Своето дело, ако Бог не беше изразил толкова много истини, къде човечеството би могло да намери пътя на спасението? Всяко уповаване на Сатана и злите духове за знамения и чудеса ще доведе до гибел. Хората, които живеят според философиите, логиката и законите на Сатана, са все цели за унищожение. Осъзнавате ли сега това? Ако само го осъзнавате, това не е достатъчно. Това е само едно сърце, което копнее за Божието спасение. Но можете ли да приемете истината, можете ли да приемете правосъдието и наказанието и можете ли да се отървете от покварения си нрав — това са решаващите въпроси. Тези, които вярват в Бог, трябва да обичат истината и положителните неща, а също така да мразят злото и всичко, което идва от Сатана. Те трябва да се съсредоточат върху самоанализа и разбирането на самите себе си, както и върху разпознаването на разкриването на собствения си покварен нрав. Те трябва да виждат ясно, че тяхната природа същност е ужасна и нечестива, противопоставяща се на Бог и омразна за Бог, и да са способни да изпитват отвращение към себе си и да се ненавиждат от дън-душа. Само тогава могат да имат решимостта и силата да се освободят от робството и възпирането на сатанинската природа и да ги отхвърлят, да практикуват истината и да се покорят на Бог. Без тази решимост ще ти е трудно да практикуваш истината, дори и да си длъжен да го правиш. Хората трябва да страдат почти до смърт при състояния като заробване, манипулация, мъчения, опустошение и тормоз от покварения им нрав. Само когато човек почувства болката от това, може да намрази Сатана и да има силата и решимостта да промени всичко това. Едва когато изтърпят достатъчно страдания, хората могат да развият решимост и да имат мотивация да се стремят към истината и да се освободят от всичко това. Ако чувстваш, че нещата на Сатана са доста добри, че те могат да задоволят плътта и да изпълнят представите и фантазиите на хората, техните екстравагантни желания и различните им предпочитания, без да чувстваш болка или да усещаш как Сатана

малтретира хората, тогава готов ли си да се освободиш от всичко това? (Не.) Да предположим, че един измамен човек е наясно, че е измамен, че обича да лъже и не обича да казва истината и че в отношенията си с другите постоянно прикрива нещо, но се наслаждава на това и си мисли: „Чудесно се живее така. Непрекъснато хвърлям прах в очите на другите, но те не могат да ми отвърнат със същото. Почти винаги съм удовлетворен по отношение на собствените си интереси, гордост, статус и суета. Всичко върви безупречно и безпроблемно според плановете ми и никой не може да ги прозре“. Дали такъв човек иска да е честен? Не. Този човек приема измамността и изкривяването за интелигентност и мъдрост, за нещо положително. Той ги цени и за него е непоносимо да се справя без тях. „Това е съвършеният начин да се постъпва и единственият подхранващ начин на живот — смята той. — Това е единственият ценен начин на живот, единственият начин на живот, който предизвиква завистта и възхищението на другите. Би било глупаво и идиотско да не живея според сатанинските философии. Винаги щях да губя — щяха да ме тормозят, да ме дискриминират и да се отнасят с мен като с лакей. В такъв живот няма никаква стойност. Никога няма да бъда честен човек!“. Дали подобен човек ще се откаже от измамния си нрав и дали ще практикува честност? Категорично не. Колкото и дълго да са вярвали в Бог, колкото и проповеди да са чули и колкото и истини да са разбрали, такива хора никога няма истински да последват Бог. Те никога няма да следват Бог с радост, защото смятат, че за да го направят, ще трябва да се откажат от толкова много, да се отрекат от толкова много и да понесат болка и загуби. Те просто няма да го приемат. Те си мислят: „Да вярваш в бог означава да вярваш в религия. Само трябва да се наричаш вярващ, да имаш известно добро поведение и да имаш някаква духовна храна — това е всичко. Не е необходимо да плащаш цена, да страдаш или да се отричаш от каквото и да е. Стига човек да вярва в сърцето си и да казва, че признава бог, такава вяра в бог ще му позволи да бъде спасен и да влезе в небесното царство! Такава вяра е чудесна!“. Дали подобни хора ще успеят да придобият истината накрая? (Не.) Поради каква причина няма да успеят да я придобият? Те не обичат положителните неща, не копнеят за светлината и не обичат нито Божия път, нито истината. Харесва им да следват светските тенденции, очаровани са от славата, придобивките и статуса, обичат да са

изключителни, почитат славата, придобивките и статуса и благоговеят пред великите и известните, но всъщност тачат демоните и сатаните. Не се стремят към истината или положителните неща от сърце, а почитат знанието. В сърцата си не одобряват хора, които се стремят към истината и свидетелстват за Бог, а одобряват и се възхищават на онези, които имат специални таланти и дарби. В своята вяра в Бог те не вървят по пътя на стремеж към истината, а по пътя на преследване на слава, придобивки, статус и власт. Стараят се да са изключително коварни хора, които печелят с блестящи хитрости. Опитват се да се интегрират във висшите слоеве на обществото, за да станат велики и известни личности. Искат да ги посрещат с обожание, да ги приемат радушно на всички събития, на които се появят, и да са идоли за хората. Ето какви хора искат да бъдат. Какъв е този път? Това е пътят на демоните, пътят на злото. Това не е пътят, по който върви вярващият в Бог. Във всяка обстановка такива хора използват философиите на Сатана и неговата логика, прилагат всяка негова тактика и всяка уловка, за да изтръгнат от хората чувство на лично доверие и да ги накарат да ги боготворят и да ги следват. Това не е пътят, по който трябва да вървят хората, които вярват в Бог. Такива хора не само че няма да бъдат спасени, но и ще срещнат Божието наказание — и капка съмнение не може да има в това. На каква основа се определя дали човек може или не може да бъде спасен? Зависи от това дали може да приеме истината, да се подчини на Божието дело и да върви по пътя на стремеж към истината. Определя се въз основа на тези фактори. Какъв е пътят, по който с вярата си човек може да постигне Божието спасение? Трябва да следва Бог, да се вслушва в Неговите слова, да се подчинява на устройването и подредбите Му и да живее според Неговите изисквания и според истината. Това е единственият път, по който човек може да постигне спасение.

4 януари 2018 г.

ДОБРОТО ПОВЕДЕНИЕ НЕ ОЗНАЧАВА, ЧЕ НРАВЪТ НА ЧОВЕКА СЕ Е ПРОМЕНИЛ

Е, някои хора работят от зори до здрач и забравят да се хранят или да спят, когато изпълняват дълга си, способни са да подчинят плътта, да се опълчат на физическите трудности, дори да работят, когато са болни. Макар да имат тези компенсиращи качества и да са добри хора и хора на място, в сърцата им все пак има неща, които не са способни да загърбят: слава, придобивки, статус и суета. Ако никога не загърбват тези неща, дали са хора, които се стремят към истината? Отговорът е очевиден. Най-трудната част от това да вярваш в Бог е да постигнеш промяна в нрава си. Вероятно можеш цял живот да останеш неженен или никога да не ядеш качествена храна или да носиш хубави дрехи. Някои хора даже казват: „Няма значение дали цял живот ще страдам или ще съм самотен, мога да го понеса — когато Бог е до мен, тези неща не означават нищо“. Лесно е да се превъзмогне и преодолее този вид физическа болка и трудности. Какво обаче не е лесно да се превъзмогне? Покварения нрав на човека. Поквареният нрав не може да се преодолее само чрез самоконтрол. Хората могат да понесат физическо страдание, за да изпълнят дълга си правилно, да удовлетворят намеренията на Бог и да навлязат в царството в бъдеще — но това, че са способни да страдат и да платят цена означава ли, че нравът им се е променил? Не означава. За да преценим дали нечий нрав е променен, не бива да гледаме колко страдание може да понесе той или колко добро поведение показва на повърхността. Единственият начин да преценим правилно дали нравът на човек се е променил, е да погледнем какви цели, мотиви и намерения стоят зад неговите действия, какви принципи ръководят поведението му и начина, по който се справя с нещата, и какво е отношението му към истината.

След като започнат да вярват в Бог, някои хора престават да преследват светските тенденции или да обръщат внимание на облеклото и външния си вид. Те са способни да страдат и да работят усилено, да подчинят плътта и да се опълчат срещу нея. Но когато изпълняват дълга си, постъпват и се справят с нещата, те рядко са честни. Не им харесва да са честни, винаги искат да се открият и да се отличат, а във всичко, което казват и правят, има умисъл. Правят старателни и педантични изчисления с цел да покажат

на хората колко са добри, да спечелят сърцата им и да ги накарат да ги одобряват и да се прекланят пред тях до степен, в която хората винаги идват и се допитват до тях, когато нещо ги сполети. С тези свои действия те се перчат пред останалите. Какъв нрав се разкрива по този начин? Сатанински нрав. Има ли много хора, които са такива? Всеки е такъв. Отстрани изглежда, че се придържат към всички правила, способни са да понесат известно страдание и донякъде желаят да отдадат всичко на Бог. Способни са да се избавят от няколко земни неща, имат известна решителност и готовност да се стремят към истината, и са положили основите на пътя на вярата в Бог. Само че покварениият им нрав остава непокътнат. Те изобщо не са се променили. Дори да разбират истината, не могат да я практикуват. Ето това означава изобщо да не си се променил. Начинът, по който се държат хората, които живеят със сатанински нрав, е да действат своеволно във всичко. Когато действията им се ръководят от погрешно намерение, те не се молят на Бог, нито отричат собствената си воля, не търсят истините принципи, не се допитват до други хора, нито разговарят с тях. Правят каквото си искат, каквото желаят в дадения момент. Действат безразсъдно и без задръжки. Може външно да не вършат злини, но също така не практикуват истината. В действията си следват собствената си воля и живеят със сатанински нрав. Това означава, че нямат любов към истината, нито богобоязливи сърца, и не живеят пред Бог. Някои от тях дори може да разбират Божиите слова и истината, но не могат да ги практикуват. Това е така, защото не могат да преодолеят собствените си желания и амбиции. Ясно съзнават, че това, което правят, е погрешно, че е прекъсване и смущение, че е омразно на Бог, но въпреки това го правят отново и отново, като си мислят: „Да вярваш в Бог всъщност не означава ли да придобиеш благословии? Какво лошо има да се стремя към благословии? Понесох немалко страдание през годините, в които вярвах в Бог. Изоставих работата си и се отрекох от перспективите си в света, за да придобия Божието одобрение и благословии. Бог би трябвало да ме запомни само заради цялото страдание, което съм понесъл. Той трябва да ме благослови и да ме дари с добър късмет“. Тези думи подхождат на човешкия вкус. Всеки, който вярва в Бог, смята така — смята, че не е такъв голям проблем да има малко примес от намерението да придобие благословии. Но ако разгледаш тези думи внимателно, дали

някои от тях са съгласно истината или част от истината реалност? Цялото това отричане и страдание са просто видове добро човешко поведение. Тези действия се управляват от намерението да се придобият благословии, а не са практикуване на истината. Ако някой използва човешките морални критерии, за да прецени поведението на тези хора, щеше да ги определи като работливи и пестеливи, трудолюбиви и жилави хора. Понякога са толкова вглъбени в работата си, че забравят да се хранят и да спят, а някои от тях даже са готови да връщат загубени вещи на собствениците им, да са полезни и милосърдни, да се отнасят към другите с разбиране и щедрост, да не са свидливи и дребнави, и дори да раздават на останалите нещата, които обичат най-много. Всички тези типове поведение се хвалят от човека и тези хора се признават за добри. Такива хора изглеждат прекрасни, възхитителни и заслужаващи одобрение. В действията си те са безупречно морални, справедливи и разумни. Отплащат се на другите за добротата им и държат на братството до такава степен, че биха поели и куршум за всеки свой приятел, биха понесли страдание и биха отишли накрай света заради близките си. Въпреки че много хора може да хвалят такъв добър човек, тези хора могат ли действително да приемат истината и да я практикуват? Биха ли отдали наистина живота си да възхваляват Бог и да свидетелстват за Него? Не е задължително. Тогава могат ли да се нарекат добри хора? Ако се опиташ да отсъдиш дали даден човек се бои от Бог и отбягва злото или дали притежава истината реалност, правилно ли ще е винаги да го оценяваш въз основа на човешките представи, фантазии, етика и морал? Дали това ще е съгласно истината? Ако човешките представи, фантазии, етика и морал бяха истината, тогава нямаше да е необходимо Бог да изразява истината, нито да извършва делото на правосъдието и наказанието. Трябва ясно да видиш, че светът и човечеството са мрачни и зли, че са напълно лишени от истината и че поквареното човечество се нуждае от Божието спасение. Трябва ясно да видиш, че само Бог е истината, че само Неговите слова могат да пречистят човека, че само Той може да спаси човека и че колкото и добро да е поведението на човек, то не е истината реалност и още повече не е на височината на самата истина. Макар че това добро поведение е широко разпространено и признато сред хората, то не е истината, никога няма да бъде истината и не може да промени нищо. Можеш ли да накараш човек,

който би поел и куршум за приятелите си и би отишъл накрай света заради тях, да приеме Бог и истината? В никакъв случай, защото този човек е атеист. Можеш ли да накараш човек, който е изпълнен с представи и фантазии за Бог, да постигне истинско покорство пред Него? В никакъв случай, защото когато човек е изпълнен с представи, за него е много трудно да приеме истината и да ѝ се покори. Могат ли многобройните прояви на добро поведение да направят човек способен да се покори истински на Бог? Може ли той наистина да Го обича? Може ли да Го възхвалява и да свидетелства за Него? Категорично не може. Можеш ли да гарантираш, че всеки, който проповядва и работи за Господ, наистина ще заобича Бог? Това би било абсолютно невъзможно. Затова независимо колко добро поведение показва човек, това не означава, че той истински се е покаял и се е променил, а още по-малко означава, че се е променил неговият живот нрав.

Трябва да се научите да различавате какво е добро поведение и какво е практикуване на истината и постигане на промяна в нрава. Промяната в нрава предполага да практикувате истината, да слушате Божиите слова, да се покорявате пред Него и да живеете според Неговите слова. Та какво трябва да направи човек, за да практикува и живее в съответствие с Божиите слова? Да вземем например двама души, които са много добри приятели. В миналото са си помагали взаимно, преживели са заедно трудни времена и всеки от тях би отдал живота си, за да спаси другия. Това означава ли практикуване на истината? Това означава братство, това означава да се жертваш за другите, това е добро поведение, но в никакъв случай не е практикуване на истината. Практикуването на истината означава да действаш в съответствие с Божиите слова и изисквания. Означава да се покориш на Бог и да Го удовлетвориш. А при доброто поведение става въпрос за удовлетворяване на взаимоотношенията на плътта и съхранение на емоционалните връзки. Следователно братството, опазването на взаимоотношенията, това да помагаш, толерираш и удовлетворяваш другия са все индивидуални, лични въпроси и нямат нищо общо с практикуването на истината. Как Бог изисква от хората да се отнасят един към друг? (Бог изисква от нас да се отнасяме един към друг с принципи. Ако друг човек направи нещо погрешно, нещо, което не е съгласно истините принципи, тогава не можем да го слушаме, дори

да е собственият ни родител. Трябва да се придържаме към истините принципи и да защитаваме интересите на Божия дом.) (Бог изисква от братята и сестрите да си помагат взаимно. Ако видим, че друг човек има проблем, трябва да му го посочим, да разговаряме за него и заедно да търсим истините принципи, за да го разрешим. Само по този начин наистина ще помогнем на този човек.) Бог иска поведението на хората един към друг да е изградено на основата на истините принципи, независимо какви са взаимоотношенията им. Всичко извън тези принципи не се брои за практикуване на истината. Например някой може да направи нещо, което вреди на делото на църквата и което всеки разобличава и срещу което възразява. Приятел на този човек казва: „Не е необходимо да го разобличавате само защото е сгрешил! Аз съм негов приятел. Преди всичко трябва да показвам разбиране към него. Трябва да съм толерантен към него и да му помагам. Не мога да го разоблича както направихте вие. Трябва да го утеша, а не да го наранявам, и да му кажа, че една грешка не е кой знае какво. Ако някой от вас го разобличи и отново му създаде проблеми, ще трябва да се разправя с мен. Никой от вас не му е по-близък от мен. Ние сме добри приятели. Ако трябва, ще се застъпя за него“. Това практикуване на истината ли е? (Не, това е философия за светските отношения.) Мисленето на този човек има и друга теоретическа основа — той смята следното: „Моят приятел ми е помагал в най-трудните и болезнени времена от моя живот. Всички други ме изоставиха, само той се погрижи за мен и ми помогна. Сега той има неприятности и е мой ред да му помогна — смятам, че това означава да имаш съвест и да имаш човешка природа. Как можеш да се наречеш човек, ако вярваш в Бог, а нямаш дори тази капка съвест? Това не прави ли празни думите ти за твоята вяра в Бог и практикуването на истината?“. Тези думи звучат така, сякаш са правилни. Повечето хора не могат да кажат какви са всъщност — дори човекът, който ги е казал, не може. Той смята, че мотивът на неговите действия е в съгласие с истината. Правилни ли са обаче действията му? Всъщност не са. Вгледай се по-отблизо: всяка негова дума е родена от човешката етика, морал и съвест. Ако трябва да го преценяш въз основа на човешката етика, той има съвест и е предан човек. Това, че се застъпва за приятеля си по този начин, го прави добър човек. Но знае ли някой какъв нрав и същност се крият зад този „добър човек“? Той не е истински

вярващ в Бог. Първо, когато нещо се случи, той не разглежда ситуацията в съответствие с Божиите слова. Вместо да търси истината в Божиите слова, той избира да разглежда въпроса в съответствие с морала, етиката и житейските максими на невярващите. Приема сатанинските ереси и заблуди за истината, и избутва Божиите слова настрани, като пренебрегва казаното в тях. Като прави това, той презира истината. Това показва, че не обича истината. Подменя истината със сатанински житейски максими и с представите, етиката и морала на човека, и действа в съответствие със сатанинската философия. Дори казва уверено, че това е практикуване на истината и удовлетворяване на Божиите намерения, че това е справедливият начин на действие. Нима просто не използва тази маска на справедливостта, за да наруши истината? Нима този вид ситуация не се среща често, когато става въпрос за начина, по който хората се държат и се справят с делата си? Когато винаги изричаш такива думи и доктрини, ти си наясно, че ти липсва истината, и че това, което има стойност, е всъщност общението за истината. Освен това знаеш, че в този мрачен и зъл свят единствено животът на тези, които са придобили истината, има надежда и стойност. И въпреки това, когато се случи голямо събитие, което изисква от теб да си готов да го посрещнеш и да направиш избор, ти смяташ, че сатанинската философия, морал и етика са тези, които са истината и които са полезни. В този момент истината на Божиите слова, към която имаш желание да се стремиш, не е полезна. Какъв е този проблем? Ако можеш да признаеш, че Божието слово е истината, защо не можеш да го практикуваш? Защо не се осмеляваш да практикуваш истината? Кое е това, от което се боиш? Боиш се от злословието на другите хора и от това, че ще те съдят, боиш се да не загубиш светските си перспективи и да не навредиш на личните си интереси. Когато не практикуваш истината, когато станеш дезертьор и в критичен момент отричаш стойността на истината в Божиите слова, това е достатъчно доказателство, че не си човек, който обича истината, а вместо това обича сатанинската философия, ереси и заблуди, че се стремиш към светски перспективи, към интересите на твоята плът, твоята репутация и статус. И все пак твърдиш, че обичаш истината — това е лицемерие. Всичко това е достатъчно да покаже, че при твоята вяра в Бог никога не си приемал истината, нито си я практикувал. В такъв случай имаш ли богобоязливо сърце? Има ли място за Бог в сърцето

ти? Въпреки че обикновено признаваш, че Божиите слова са истината, ако се случи нещо, Бог няма да е в сърцето ти и ще цениш себе си повече от всичко останало, и ще разглеждаш човешките взаимоотношения, философията за светските отношения, етичните правила и предписания, както и критериите за съвест и морал като истината. Тези неща, които принадлежат на Сатана, вече са заместили истината в сърцето ти — така че не си ли в упадък? Вече напълно си предал Бог и си изпаднал изцяло в мрак.

Много хора са били доста заети през всичките години, в които са вярвали в Бог, а защо тогава не притежават истината реалност? Всъщност проблемът се корени в това, че тези хора не обичат истината. Ако им кажеш, че не обичат истината, те ще се почувстват онеправдани, но дали недоволството им всъщност е основателно? Не, не е. Независимо колко проповеди са чули или колко доктрини са разбрали, те не практикуват истината, когато настъпи моментът за това. Не действат, не се справят с нещата, нито подхождат към хората, събитията и нещата около тях в съответствие с истините принципи, и винаги имат свое собствено мнение. Когато някой човек Ми говори, тези хора винаги казват: „Чуй ме, нека ти кажа моята гледна точка. Моята гледна точка е такава, това имам предвид аз“, както и: „Искам да действам по този начин, Ти ще ме изслушаш ли?“. Знам какво имаш предвид без да Ми казваш. Не е необходимо винаги да говориш за това какво имаш предвид ти, то не е истината, а ако го заявиш ясно, то няма да стане истина. Ако смяташ, че си притежавал истината още от раждането си, защо все още вярваш в Бог? Ако можеш интуитивно да разбереш всички истини, които Бог е изразил — все едно можеш да възприемеш всички истини и ти самият си истината, и можеш да решиш всички проблеми — тогава защо все още вярваш в Бог? Някои хора казват: „Защо винаги трябва Ти да си прав и да вземаш всички решения? Защо не ме слушаш?“. Що за думи са тези? След като съм те слушал толкова много години, не съм чул нито една дума, която да е правилна или която да е в съгласие с истината, така че защо да те слушам? От човека бих искал да чуя някои относително правилни възгледи. Това би Ми спестило известни размисли и енергия, но не чувам такива възгледи. Всичко, което чувам, са заблуди и непокорни думи, оплаквания и негативно говорене. Всичко това е противоположно на истината, така че защо трябва да го слушам?

Ако всички бъдат накарани да те слушат, те биха се разбунтували срещу Бог, биха се съпротивлявали на Бог и биха се възпротивили срещу Небето. Всички те биха последвали Сатана и накрая биха погинали. Ако слушаш Моите слова и размишляваш върху Моите слова, ще разбереш истината, ще си способен да дойдеш пред Бог и да поемеш по пътя на спасението. Само Божиите слова могат да спасят хората, а хората могат да постигнат Божието спасение само ако разбират истината, практикуват истината и постигат покорство пред Бог. За хората не е лесно да приемат истината. Когато съм сред хора, искам да чувам как братята и сестрите наскоро са навлезли в истината, какъв напредък са постигнали в разпознаването на хората, събитията и нещата, както и в практикуването на истината, какво представляват техните условия, дали са обърнали и променили неправилните си състояния, колко познание имат за покварения си нрав, колко разбиране за себе си са придобили от разкриването на покварения си нрав, колко от погрешните им схващания за Бог са били разсеяни, и колко се е увеличило тяхното знание за Бог. Бих искал да чуя такова познание за преживяване, но за съжаление повечето хора не могат да представят този вид свидетелство за преживяване. На тях им липсва истината реалност и те говорят само празни думи и доктрини — изопачени, предубедени думи и оплаквания или пък думи, които са опит да се изтъкнат, да си приписват заслуги и да търсят награди. Как мислите, че се чувствам, когато ги чуя? Ще предизвикат ли в Мен добро настроение? (Не.) Много рядко се случва хората да кажат нещо за практическото си преживяване на истината и прозренията си за нея — думи, които карат останалите да се чувстват по-добре, след като ги чуят. А без този вид думи това, което хората казват, е или приписване на заслуги и търсене на награди, или неуместни, празни думи. Необходимо ли е да говориш с Мен за тези кухи доктрини? Едва можеш да подведеш дори невежи хора, като говориш за тези доктрини, така че не е ли неразумно да ги обсъждаш с Мен? Когато някои хора си бъбрят с Мен, те винаги говорят за лъжовни духовни доктрини, а когато обсъждат някакъв въпрос, винаги казват: „Всичко е в Божиите ръце, всичко е повелено от Бог“. Те смятат, че да се говори за външни въпроси не е духовно, а само ако знаеш как да говориш за духовна доктрина, тогава това е духовно. Когато им говоря практически слова и им разказвам за подробностите на живеенето, те не ги възприемат. Искат да чуват само

високопарни проповеди и велики духовни доктрини. Хора като тях притежават ли реалност? Не само им липсва реалност, но напълно им липсва и разум. Те са наистина надменни и невежи хора.

Стремежът към промяна на нрава първо изисква разбиране за това кои неща не са свързани с промяната на нрава и не попадат в обхвата на промяната на нрава, а вместо това са външно добро поведение, както и за какво се отнася промяната на нрава, за която говори Бог, и какво иска Бог да промени у човека — хората трябва да разбират тези неща. Това, което човекът смята за промяна на нрава, е само промяна в поведението, а това е различно нещо и различен път от промяната на нрава, за която Бог говори. Може ли това, което човек смята за промяна на нрава, да гарантира, че хората няма да се бунтуват срещу Бог, да Му се съпротивляват или да Го предадат? Може ли да ги накара в края на краищата да останат непоколебими в свидетелството си и да удовлетворят Божиите намерения? Промяната на нрава, за която говори Бог, означава, че чрез практикуване на истината, чрез преживяване на Неговия съд и наказание, и чрез кастрене, подлагане на изпитание и облагородяване от Него, хората постигат разбиране за Божиите намерения и истините принципи, а след това живеят в съответствие с истините принципи, като придобиват покорство и богобоязливо сърце, без никакви погрешни разбирания за Бог, и като притежават истински знания и истинско преклонение пред Бог. Това, за което Бог говори, е промяна на нрава на даден човек, но за какво се отнася промяната на нрава, за която говори човекът? Тя се отнася до това да имаш по-добро поведение, да изглеждаш с добро държание и спокоен, и да не си надменен. Означава да говориш по изтънчен и дисциплиниран начин, да не си непослушен и пакостлив, и да притежаваш съвест, разум и морални критерии в речта и поведението си. Има ли някаква разлика между промяната на нрава, за която говори човекът, и промяната на нрава, която Бог изисква? Каква е разликата? Промяната на нрава, за която говори човекът, е промяна във външното поведение, промяна, която отговаря на човешките представи и фантазии. Промяната на нрава, която Бог изисква, означава човек да се отърве от покварения си нрав. Тя е промяна в живота нрав, която идва от разбиране на истината, от промяна на гледната точка към нещата, промяна на мирогледа и ценностите. Има разлика. Независимо дали се отнасяш към хора или към

неща, всички твои мотиви, принципи на действие и критерий за преценка трябва да са в съответствие с истината, а ти трябва да търсиш истините принципи. Това е единственият начин да постигнеш промяна на нрава. Ако винаги се преценяваш спрямо поведенчески критерии, ако винаги си съсредоточен върху промените във външното ти поведение и смяташ, че изживяваш човешко подобие и имаш Божието одобрение само защото притежаваш известно добро поведение, това е напълно погрешно. Понеже имаш покварен нрав и може да се възпротивиш на Бог, и понеже рискуваш да предадеш Бог, ако не търсиш истината, за да преодолееш собствения си покварен нрав, независимо колко добро може да е външното ти поведение, няма да си способен да постигнеш истинско покорство пред Бог и няма да си способен да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Може ли само външното добро поведение да доведе до богобоязливо сърце? Може ли да накара човек да се бои от Бог и да отбягва злото? Ако хората не могат да се боят от Бог и да отбягват злото, тогава колкото и добро да е поведението им, то не означава, че имат истинско покорство пред Бог. Следователно колкото и добро да е поведението им, то не означава промяна на нрава. Някои хора говорят по много изтънчен начин, никога не използват сквернословие, като учени — думите дори се леят от устата им като от перото на майстор, все едно са литератори или оратори. Като гледаш това поведение и тези прояви на повърхността, не се виждат проблеми, но как можеш да откриеш дали има проблеми с нрава на тези хора? Как можеш да прецениш дали е настъпила промяна на нрава им? Чрез какво може да се види това? (Като се погледне отношението им към истината.) Това е един показател за измерване. Има ли и други? (Да се види с какви принципи правят нещата и какви са възгледите им за нещата.) Това улавя същината на въпроса. Не трябва да гледаш начина им на изказ, дали е елегантен или вулгарен, нито интелектуалния език — не гледай на повърхността. Някои хора говорят многословно, не знаят как да се изразяват и не ги свърта на едно място, когато се безпокоят — това има ли връзка с техния нрав? (Не.) Това е само външно поведение и най-много да е свързано с индивидуалността или семейното им възпитание, но не с техния нрав. Тогава как можеш да видиш какъв тип нрав имат, дали нравът им се е променил и дали са хора, които практикуват истината? Като погледнеш съдържанието на речта им. Ако всяка тяхна дума е истинска и

идва от дълбините на сърцето им, без никакво желание или амбиция, а речта им не крие никакви намерения, ако изричат само откровени и честни думи, и са способни да се открият пред другите относно собствените си трудности и слабост, да разговарят и споделят с другите светлината и просветлението, което получават, ако са откровени за всичко, което искат да правят, като излагат цялата си същност оголена и открита, тогава не са ли тези хора устремени към истината? Нека засега не говорим за това дали нравът им се е променил или колко се е променил, но ако съдим по тези разкривания и проявления, това са хора, които практикуват истината. Нека сега да видим по какъв начин се отнасят към другите хора. Те са способни да се отнасят към хората справедливо и да не ги потискат, те подкрепят слабите братя и сестри и им помагат, а не им се присмиват. Освен това те са отдадени в своя дълг и проявяват внимание към Божиите намерения, и независимо какви трудности срещат, не се отказват от работата си и са способни да защитят интересите на Божия дом. Това не са ли проявления на хора, които практикуват истината? (Да, така е.) Такива хора са относително порядъчни и обичат истината в сравнително висока степен. Някой може да говори по много изтънчен начин, да се облича много уместно и отстрани да изглежда много благочестив, но какво е съдържанието на речта му? Казва: „Някога си сътрудничех с еди-кой си водач, а той имаше говорен дефект и затова по време на общението трябваше да говоря повече на сбирките — способните трябва винаги да вършат повече работа, нали? В резултат на това братята и сестрите започнаха да ме обожават, аз нямаше какво да направя срещу това и трябваше да продължа общението. След като бяха напоени лично от мен, много братя и сестри ми станаха доста близки и когато някой от тях имаше проблем, обикновено успявах да го реша. Когато някои хора проявяваха слабост, трябваше просто да разговарям с тях и те възвръщаха силата си. Нямам други недостатъци, най-големият ми недостатък е мекото ми сърце. Не съм способен да гледам как другите страдат. Винаги, когато някой страда, изпитвам безпокойство и ми се иска да можех да страдам вместо него“. Какво е значението на тези думи? Тези думи не звучат проблемно, но има ли проблем с мотивите на тази реч? (Да, този човек се превъзнася и свидетелства за себе си.) Какъв е нравът на такъв човек? Нравът му е надменен и измамен, иска да използва този метод и да

използва всички тези думи, за да постигне определен резултат, да остави нещо недоизказано, да накара другите да му се възхищават и да го обожават. Това е намерението и целта на думите му. Объркане хора, на които им липсва проницателност, го слушат и си мислят: „Този човек е наистина велик, нищо чудно, че е водач, той е по-добър от нас, замесен е от тестото на водачите“. Това е мисленето на объркан човек, който не може да вникне в нещата. Онези с проницателност ще разберат: „Той говори толкова много за това колко е добър, колко усърдно работи и какви са постиженията му, за това как е облагодетелствал братята и сестрите и как им е помагал, за да може хората да му се възхищават, докато непрекъснато повтаря, че не иска хората да му се възхищават. Всъщност той неуморно тича напред-назад, само за да му се възхищават и да го обожават. Той е не само надменен, но и много измамен! Иска да спечели хорските сърца, да си съперничи с Бог за статус и използва този метод, за да подвежда хората. Не е ли точно като Павел? Той е дявол! Говори толкова дълго без да спомене нито една своя грешка или недостатък, все едно няма покварен нрав. Недостатъците, за които говори, карат хората да му завиждат, безкрайно да му се възхищават и да се чувстват непригодни. Въпреки че не кара пряко хората да го обожават и превъзнасят, въздействието на думите му е такова, че хората го превъзнасят и обожават. Той печели и краде сърцата на хората, подвежда объркане хора и тези, които са невежи и с незрял духовен ръст. Не е ли това подвеждане на хората? Мотивите, които стоят зад думите му, са толкова коварни и твърде зловещи! Този човек попада в категорията на антихристите, лесно е да се разпознае това“. Има ясна разлика между тези два типа хора. Хората от единия тип говорят по много прост и обикновен начин, но са автентични и говорят правдиво и от сърце. Независимо какво казват, хората няма да ги обожават, а само ще ги одобряват в сърцата си. Този тип човек няма да открадне сърцата на хората, нито ще заеме място в сърцата им, и може да се отнася с другите като с равни. Хората няма да бъдат възпирани, манипулирани или контролирани от такъв човек. Това е истински добър човек. Нищо в речта му и в начина, по който се държи и се справя с нещата, не разкрива каквито и да било амбиции или желания, нито показва, че той иска да контролира хората или да заема място в сърцата им. Няма такъв нрав, това е човек с човешка природа. Хората, които са нечестиви, които

винаги са амбициозни и искат да контролират другите, наистина благоговеят пред властта и статуса, и често казват неща с цел да се самоизтъкнат и да свидетелстват за себе си, и правят неща, които подвеждат и контролират хората. Това е несъмнено сатанински нрав. Това са хора без човешка природа. Някои хора нямат талант, силни страни и способности, и отстрани изглеждат с добро поведение и простодушни. Изглежда, че са тормозени и изолирани в групите хора, и работят прилежно и в неизвестност. Това означава ли, че се стремят към истината? Имат ли амбиции? (Да.) Защо казваме, че този тип хора също имат амбиции? (Защото всички хора имат покварен нрав.) Точно така, те имат покварен нрав, значи имат амбиции, но просто нямат място да реализират тези амбиции. Никой не им дава възможност за това, а те не могат да намерят такава възможност, затова амбициите им са скрити. Ако такъв тип човек получи възможност да реализира амбициите си в подходящ контекст и в подходящ момент, тези амбиции ще бъдат разобличени. В този момент ще откриеш, че този простодушен човек с добро поведение, който едва може да каже нещо ясно, не е лишен от покварен нрав. Ще видиш, че не му липсват амбиции, а човешката му природа не е толкова добра, нито покварата му толкова малка. Ако не бях хвърлил светлина по този въпрос, този тип човек все още щеше да си мисли: „Аз съм добър човек, не е необходимо да променям нрава си, разбирам истината и съм човек, който се покорява на Бог. Притежавам истината реалност вече доста време. Вие всички имате покварен нрав, трябва да бъдете съдени, наказани и кастрени, защото сте дълбоко покварени, всички имате заложби и сте особено надменни“. Не е ли изопачено това оправдание, което той си намира? Това е друг вид надменност. Хората имат покварен нрав и надменността се проявява по много различни начини и в различни форми, което затруднява хората да я разпознаят и прави почти невъзможно опазването от нея. Нямат ли надменен нрав тези безполезни и бавнозагряващи хора? Нямат ли покварен нрав? Те също имат такъв нрав. Дори глупаците са надменни. Онези с малко знания са не само надменни, но освен това са се научили как да се прикриват и са по-добри в това да подвеждат хората. Не е лесно да се разпознае това. Когато невярващите разпознават другите, те различават само добри и лоши хора в съответствие с моралните критерии на традиционната култура и отсъждат за това единствено въз

основа на поведението и проявленията на човека. Позволява ли им това да прозрат природата същност на този човек? (Не.) Тогава как точно можеш да разпознаеш хората? Въз основа на какво можеш да разпознаеш хората точно и да ги прозреш докрай? Без съмнение, хората може да се разпознаят точно само въз основа на истината и Божието слово, това е абсолютно сигурно. Някои хора разпознават другите само като сравняват тяхното поведение с човешките представи, фантазии и традиционен морал. Възможно ли е да се прозре в хората по този начин? Категорично не. От основно значение е да се наблюдават мислите, гледните точки и намеренията, които хората разкриват, въз основа на Божието слово. От основно значение е да се гледат мотивите и целите на думите и действията на хората — това е единственият начин да се открие какъв е всъщност техният покварен нрав и природа. Независимо кой е човекът, стига той да разкрива много възгледи за нещата и да е способен да изрази собственото си мнение по всички въпроси, е много лесно да се разпознае неговият покварен нрав и неговата природа същност. Ако възгледите и мнението му изцяло се различават от истината, тогава неговият покварен нрав и сатанинска природа не са ли напълно разобличени? Следователно, стига да вникваш в хората в съответствие с Божието слово и истината, ще си способен да видиш, че всички хора имат покварен нрав и сатанинска природа, и че всички те се нуждаят от Божието спасение.

Онези, които разбират истината, могат лесно да прозрат нещата и да разпознават хората. Знаете ли как разпознавате хората? Знаете ли как да наблюдавате всички типове хора, събития и неща в живота си? Ако не знаеш, това показва, че все още не разбираш действително истината. За да си способен да разпознаваш хората, първо трябва да си способен да разпознаеш дали това, което казваш, е в съгласие с истината, и дали това, което правиш, има принципи. Когато знаеш как да разпознаеш собствените си думи и действия, и можеш да възприемеш проблемите и да ги разрешаваш, ще си способен да разпознаеш хората. Да знаеш как да разпознаваш всички типове хора, събития и неща не е лесна работа. Това не е нещо, което може да се постигне само като знаеш как да кажеш няколко думи и доктрини. Трябва да преживееш много неща и поне да преживееш много провали и неуспехи. Само тогава ще си способен да опознаеш себе си. Започни да практикуваш, като постепенно опознаваш

себе си, и бавно ще се научиш да разпознаваш всички типове хора, събития и неща. Да се научиш първо да разпознаваш себе си, да си способен ясно да разпознаеш собственото си поведение и собствения си покварен нрав, както и собствените си отклонения, състояния и несъответствия, и да си способен да разпознаеш същността на тези неща — това означава да имаш проницателност. Ако можеш изцяло да разпознаеш себе си, ще си също така способен да разпознаеш останалите. Ако не можеш изцяло да разпознаеш собствените си дела, проницателността ти към другите няма да е непременно точна. Някои хора могат много ясно да разпознаят проблемите на другите, но не признават, че имат проблеми, когато допускат едни и същи грешки. Какъв е проблемът тук? Това не е ли проблем с техния нрав? При нормални обстоятелства, да разпознаеш другите фактически е същото като да разпознаеш себе си. Ако можеш напълно да разпознаеш другите, но не се самоанализираш и не опознаваш себе си, и дори смяташ, че си по-силен от другите, тогава ще имаш неприятности — имаш погрешни намерения и има проблем с нрава ти. Някои хора се справят превъзходно с това да разпознават другите и всичко, което казват, е ясно и смислено, но не могат да разпознават собствените си проблеми. Вярно ли е това? Това е фасада, това е измамно. Всъщност причината не е в това, че тези хора нямат заложби. Те имат проницателност за себе си, но не говорят правдиво за това. В сърцата си знаят за какво става въпрос, но не го изразяват с думи. Този тип хора са двулични и много нечестни. Човек, който говори нечестно, не е честен човек, а е крив и измамен човек — човек, който изрича лъжи. Ако човек може ясно да разпознава себе си, може да се разнищи и да се разкрие в полза на другите, това е човек, който действително разбира истината, чийто характер е порядъчен и честен, и който се открива по чист начин. Това не е проста работа. Този тип човек може да практикува истината в момента, в който я разбере, и определено е човек, който се стреми към истината, и човек, на когото Бог се радва. За да практикуваш истината в момента, в който я разбереш, трябва преди всичко да имаш порядъчен характер и да си честен човек. Въпреки че всеки има желание да се стреми към истината, навлизането в истината реалност не е проста работа. Основното нещо е да се съсредоточиш върху търсенето на истината и практикуването на истината. Всеки ден трябва да размишляваш

върху тези неща в сърцето си. Независимо какви проблеми или трудности срещаш, не се отказвай от практикуването на истината. Трябва да се научиш как да търсиш истината и да се самоанализираш, и накрая да практикуваш истината. Това е най-същественото нещо от всичко. Категорично не трябва да се опитваш да защитаваш собствените си интереси, а ако поставиш собствените си интереси преди всичко останало, няма да си способен да практикуваш истината. Погледни онези себични хора — кои от тях могат да практикуват истината? Нито един от тях. Онези, които практикуват истината, са до един честни хора, които обичат истината, и добросърдечни хора. Всички те имат съвест и разум, могат да се избавят от собствените си интереси, суета и горделивост, и могат да се опълчат на плътта. Това са хората, които могат да практикуват истината. Първото нещо, което трябва да преодолееш, за да практикуваш истината, е собствения си егоизъм и себичен нрав. След като разрешиш този проблем, няма да имаш никакви сериозни трудности. Стига да можеш да приемеш истината, да познаваш собствения си покварен нрав и да търсиш истината, за да го преодолееш, ще си способен да практикуваш истината. Ако не приемаш истината, няма да си способен да разрешиш проблема с покварения си нрав и по този начин няма да си способен да практикуваш истината. Най-голямата трудност в практикуването на истината е покварениият нрав — главно егоистичниият, достойниият за презрение и себичниият нрав. Стига проблемът с покварения ти нрав да е разрешен, другите трудности изобщо няма да представляват никакъв проблем за теб. Разбира се, причината някои хора да не могат да практикуват истината е тази, че в тях все още съществува определен вид покварен нрав, т.е. надменниият и самоправедниият нрав. Тези хора винаги са самонадеяни и винаги смятат, че възгледите им са правилни, винаги искат да правят нещата по техния начин — това е надменност и самоправедност, както и неспособност да приемат истината. Това е най-голямата трудност, която срещат при практикуването на истината. Ако могат да търсят истината, за да преодолеят тази трудност, няма да имат сериозни проблеми да практикуват истината. Що се отнася до други проблеми, стига тези хора да могат да се самоанализират, да познават собствените си състояния, да търсят истината и да намират някои уместни пасажи от Божието слово, за които да размишляват и разговарят, всеки проблем може лесно да се

разреши. Тези, които се стремят към истината, трябва да размишляват и да търсят истината, за да разрешават проблемите си всеки ден, защото освен с изпълнението на дълга си, всеки ден хората могат да се сблъскат с няколко неща, които са пряко свързани с практикуването на истината. Дори да не излизат навън или да не контактуват с други хора, е възможно да се засегнат някои въпроси, свързани с практикуването на истината. Например как живееш този ден, какъв трябва да бъде основният акцент в живота ти в този ден, как трябва да го организираш, какъв дълг трябва да изпълняваш, как трябва да търсиш истината, за да разрешиш трудностите, които срещаш при изпълнението на дълга си, какви покварени неща съществуват в сърцето ти, над които трябва да размишляваш и които трябва да разбереш и да преодолееш — всички тези неща засягат аспекти на истината и ако не търсиш истината, за да ги разрешиш, може да не успееш да изпълниш добре дълга си в този ден, а това не е ли истински проблем? Ако всичко, за което мислиш през часовете на всеки ден, е свързано с това как да преодоляваш покварения си нрав, как да практикуваш истината и как да разбираш истините принципи, тогава ще се научиш да използваш истината, за да разрешаваш проблемите си според Божиите слова. Така ще придобиеш способността да живееш самостоятелно, ще имаш навлизане в живота, няма да срещаш големи трудности в следването на Бог и постепенно ще навлезеш в истината реалност. Ако в сърцето си все още държиш на престижа и статуса, все още си зает с това да се изтъкваш и да караш другите да те гледат с възхищение, значи не си човек, който се стреми към истината, и вървиш по грешния път. Това, към което се стремиш, не е истината, нито животът, а нещата, които обичаш, са славата, придобивките и статусът — в такъв случай нищо от това, което правиш, не е свързано с истината, всичко това са злодеяния и полагане на труд. Ако в сърцето си обичаш истината и винаги се стремиш към нея, ако се стремиш към промяна на нрава си, ако си способен да постигнеш истинско покорство към Бог и ако можеш да се боиш от Него и да отбягваш злото, ако си въздържан във всичко, което правиш, и си способен да приемеш Божията внимателна проверка, тогава състоянието ти ще продължава да се подобрява и ти ще бъдеш човек, който живее пред Бог. Хората, които обичат истината, вървят по различен път от тези, които не я обичат: тези, които не обичат истината, винаги се съсредоточават върху

това да живеят според философиите на Сатана, задоволяват се само с външни прояви на добро поведение и благочестие, но в сърцата им все още имат амбиции и желания, все още се стремят към слава, придобивки и статус, все още искат да бъдат благословени и да влязат в царството — но тъй като не се стремят към истината и не са се отървали от покварения си нрав, те винаги живеят под властта на Сатана. Тези, които обичат истината, я търсят във всичко, самоанализират се и се опитват да опознаят себе си, съсредоточават се върху практикуването на истината и винаги в сърцето си имат покорство към Бог и боязън от Него. Ако у тях възникнат някакви представи или погрешни разбирания за Бог, те веднага Му се молят и търсят истината, за да ги преобърнат. Съсредоточават се върху доброто изпълнение на дълга си, така че Божиите намерения да бъдат удовлетворени, стремят се към истината и към познаване на Бог, като постигат богобоязливи сърца и отбягват всички злодеяния. Това са хора, които винаги живеят пред Бог.

1 февруари 2018 г.

ПОЗНАВАНЕТО НА НРАВА Е ОСНОВАТА ЗА НЕГОВАТА ПРОМЯНА

Човечеството е толкова дълбоко покварено от Сатана, че всички хора имат сатанинска природа и надменен нрав. Дори глупаците и идиотите са надменни и считат, че са по-добри от другите хора, и отказват да им се подчиняват. Ясно се вижда, че човечеството е толкова дълбоко покварено и че на хората им е много трудно да се покорят на Бог. Поради своята надменност и самоправедност хората са станали напълно лишени от разум. Те няма да се подчинят на никого — дори ако казаното от други хора е правилно и отговаря на истината, те няма да им се подчинят. Именно поради надменност хората се осмеляват да съдят Бог, да Го заклеймяват и да Му се съпротивляват. Тогава как може да се преодолее надменният нрав? Може ли да се разреши, като се разчита на човешкото въздържание? Може ли да се реши като просто се разпознае и признае? Категорично не. Има само един начин за справяне с надменния нрав и той е да се приеме Божия съд и Неговото наказание. Само онези, които са способни да приемат истината, могат постепенно да се отърват от надменния си нрав. Онези, които не приемат истината, никога няма да могат да се справят с надменния си нрав. Виждам много хора, които допускат да се възгордеят, когато покажат някакъв талант при изпълнение на дълга си. Когато проявят някакви способности, те смятат, че са велики, а след това живеят благодарение на тези способности и не се напрягат повече. Те не се вслушват в другите, каквото и да казват те, и смятат, че тези малки неща, които притежават, са истината и че те са най-висши. Какъв е този нрав? Това е надменен нрав. Те са твърде лишени от разум. Може ли човек да изпълнява дълга си добре, когато е с надменен нрав? Може ли да се покори на Бог и да Го следва до самия край? Това е дори още по-трудно. За да поправи надменния си нрав, той трябва да се научи как да преживява Божието дело, Неговия съд и наказанието Му, докато изпълнява дълга си. Само по този начин може истински да опознае себе си. Само като видите ясно покварената си същност, като видите ясно корена на своята надменност и след това я прозрете и анализирате, можете истински да опознаете своята природа същност. Трябва да изровите всички покварени неща в себе си, да ги съпоставите

с истината и да ги опознаете въз основа на нея и тогава ще разберете какви сте: не само, че сте изпълнени с покварен нрав, и не само, че ви липсва разум и покорство, но ще видите, че ви липсват твърде много неща, че нямате истина реалност и ще видите колко сте жалки. Тогава няма да сте способни на надменност. Ако не се анализирате и не опознаете себе си по този начин, то когато изпълнявате дълга си, няма да знаете къде е мястото ви във вселената. Ще смятате, че сте велики във всяко отношение, че всичко у другите е лошо и че само вие сте най-добрите. Тогава през цялото време ще се изтъквате пред всички, така че другите да ви се възхищават и да ви се кланят. Това е пълна липса на самосъзнание. Някои хора постоянно се изтъкват. Когато другите сметнат, че това е неприятно, те ги критикуват, че са надменни. Но тези хора не го приемат. Продължават да мислят, че са талантливи и изкусни. Какъв е този нрав? Те са прекалено надменни и самоправедни. Способни ли са хората, които са толкова надменни и самоправедни, да жадуват за истината? Могат ли да се стремят към истината? Ако никога не могат да опознаят себе си и не се отърват от покварения си нрав, ще могат ли тогава да изпълняват добре дълга си? Със сигурност не.

Много хора изпълняват дълга си както им харесва и никога не се вслушват в предложенията на другите. Ако някой им предостави план, те ще го запишат в момента и ще се съгласят да го изпълнят, но впоследствие ще го оставят на заден план в съзнанието си и ще продължат да вършат каквото си искат. Какъв вид нрав е това? (Самоправеден и надменен нрав.) Има ли някаква непримиримост в това? (Да.) У всеки човек могат да се открият непримиримост и надменност. Когато хората чуят някой друг да казва нещо, което е правилно и разумно, ако подходят към въпроса със съвест и разум, те биха си помислили, че това трябва да се приеме, но дали биха могли да го приложат на практика? (Не е задължително.) Какво отношение е необходимо, за да го практикуват? На първо място, трябва да имат правилно отношение — трябва да се откажат от собствените си фантазии, преценки или погрешни разбирания, а след това да обмислят доброто предложение на този човек и да потърсят истината, и ако определят, че предложението му е правилно и съответства на истините принципи, трябва да го приемат и да му се подчинят. Не е ли това отношението, което те трябва да имат? Има ли някаква надменност в това отношение? В него няма

никаква надменност. Това е сериозно, отговорно отношение, отношение на приемане на истината и отношение на любов към положителните неща. Ако, когато чуете някой друг да прави добро предложение, такова, което според вас съответства на истините принципи, вие казвате, че го приемате, за да запазите репутацията си или поради моментно разбиране, но когато дойде време да направите нещо, просто действате според собствената си воля, правите каквото си искате и загърбвате това предложение, което сърцето ви е признало за правилно, какъв човек сте? Това отношение на приемане на истината ли е? Какъв вид нрав е това? Това е надменност и непокорство, това е неприемане на истината, това е даване на предимство на собствената воля, даване на превес на собствените мнения и идеи и поставяне на истините принципи, положителните неща и Божието слово на заден план. Има други хора, които дават прекрасни обещания лице в лице, но когато нещо се случи, те не желаят да ги изпълнят и започват да си правят собствени сметки: „Ако постъпя според принципите, ще трябва ясно да разговарям за истината и да обърна представите на хората, а това ще е много трудно. Ще трябва да приказвам много и се притеснявам, че може да не говоря ясно, което ще бъде загуба на време и енергия и твърде проблемно! За да си спестя неприятности, трябва да го направя по този начин и всички трябва да ме слушат, дори да не са съгласни. Аз ще имам последната дума по този въпрос“. Какво е това отношение? Това е коварно отношение. Когато дават обещанията си, те изглеждат искрени, верни, покорни и благочестиви, способни да приемат мнението на другите и истината, но когато дойде време да действат, те са съвсем различни и отношението им се променя. Защо се променя? Защо отношението им се обръща на 180 градуса? Какво ги подтиква към това? Те считат, че такова поведение е твърде изнурително физически и твърде проблемно, поради което изпитват неохота и нежелание да изтърпят тези трудности. Обетите или обещанията, които са дали преди, вече нямат значение за тях, нито пък справянето с нещата според истините принципи. Най-важното нещо за тях е да задоволят плътта си. Това е на първо място, а Божието поръчение те изтласкват на заден план и не го приемат сериозно. Това отговорен човек ли е? Това почтен човек ли е? Човек, който обича истината, ли е? Не. Има и хора, които обещават на другите, че ще се справят правилно с даден въпрос, когато са лице в лице

с тях, и карат тези хора да се чувстват напълно спокойни, но когато се сблъскат с трудности в процеса на справяне с този въпрос, те просто го оставят настрана и се отказват. Този човек заслужава ли доверие? Това принципен начин на действие ли е? Особено когато изпълнява своя дълг и върши неща за Божия дом, той трябва да се придържа още повече към истините принципи и да защитава интересите на Божия дом дори ако това означава понякога да понася загуби и унижения, и никога не бива да позволява работата на църквата да страда. Хората, които постъпват по този начин, са честни, проявяват внимание към Божиите намерения и мислят за Божия дом на всяка крачка. Измамните хора постоянно мислят за собствените си интереси, докато изпълняват дълга си, и никога не са готови да понесат и най-малката загуба, свързана с нещо, което вършат. Те по-скоро ще допуснат да пострадат интересите на Божия дом, отколкото самите те да загубят. Бог знае дали даден човек изпълнява дълга си в съответствие с истините принципи или не — Бог проучва внимателно мислите и идеите на хората. Ако Бог открие, че сърцето на даден човек е измамно и злонамерено, че действията му са породени от алчност поради плътските му интереси, че не обича истината и изпитва неприязън към нея, Той ще се откаже от този човек веднага щом проучи внимателно тези неща. И така, ще може ли самият човек да почувства всичко това? (Не.) Защо няма да може да го почувства? (Защото, когато природата на човека контролира действията му, докато плътските му интереси са задоволени, той няма да се изследва. Следователно няма да почувства, че постъпването по този начин не е съобразено с истината.) И така, благодарение на какво човек оцелява вътрешно? На покварения нрав на Сатана. Същността на човека е същността на Сатана и човекът живее според сатанинския си нрав, защитава единствено собствената си суета, гордостта си и плътските си интереси. Този вид егоистично и достойно за презрение мислене се е превърнало в природа на хората, поради което те смятат, че е много трудно и изтощително да практикуват истината, да се покоряват на Бог, да се вслушват безусловно в Божиите слова и да действат според истините принципи и Божиите критерии. Какъв е проблемът тук? Той е в това, че човекът е обвързан със сатанински нрав и е под негов контрол, а в сърцето му има твърде много негативни неща, така че той чувства, че практикуването на истината е твърде тежко и съвсем не лесно.

Ако покваренят нрав на хората бъде пречистен и те съумеят да разберат истината и да проявят внимание към Божиите намерения, тогава те няма да се сблъскват с пречки или трудности при практикуването на истината и то няма да им се струва изтощително.

Ако човек изобщо не жадува за истината и не желае да я приеме, то той не притежава нищо ценно в себе си и винаги, когато нещо го сполети, ще живее само според философията на Сатана и ще изглежда невероятно беден, жалък и сляп. С други думи, той е мизерстващ и няма нищо в себе си. Той няма потенциала да побеждава греха, няма способността да се опълчва на собствената си плът, няма мотивацията да практикува истината, няма решителността да промени собствените си възгледи и няма решимостта напълно да се покори на Бог. Той е просто беден, жалък и сляп, и е нищожество. Когато става дума за умишлено вилнеене, той има много енергия, но е неспособен да действа според Божиите изисквания и истините принципи. Ако погледнете как изглеждат, някои от тези хора умеят да се изразяват добре, образовани са, имат някои дарби и силни страни и са способни хора — тогава защо казвам, че са бедни и жалки? Как се измерва това? Човек, който не притежава никакви истини, е беден и жалък. Могат ли образованието и знанието или дарбите и талантите да заместят истината? Могат ли да помогнат на някого да разбере истината и да премине през трудните моменти? Могат ли да накарат някого да остане непоколебим в свидетелството си и да придобие Божието одобрение? Категорично не. Хората обичат да действат въз основа на собствените си предпочитания, желания, представи и фантазии, каквото и да правят, и се чувстват много щастливи, доволни и спокойни от това. И все пак, ако трябваше да практикуват истината и да се покоряват на Бог, те биха се чувствали безсилни и напълно незаинтересовани да го правят, или дори така, сякаш са парализирани. Какво става там? Къде са сърцата им? На кого служат? Защо, когато хората вършат нещата, като използват дарбите и знанията си, и според добрите си намерения и предпочитанията си, те са много способни, разполагат с много трикове и просто притежават безгранична енергия, но когато от тях се иска да практикуват истината, да навлязат в истината реалност и да вършат нещата според истините принципи, колкото и забележителни личности да са, те стават безпомощни и безсилни? Каква е първопричината за това? Защо, когато практикуват

истината и търсят истините принципи, хората приличат на идиоти, толкова бедни и жалки, но въпреки това се хвалят и се бият в гърдите, мислят се за по-добри от всички други и отказват да се подчиняват на когото и да било? Защо е така? (Хората не познават себе си.) Това, че не познават себе си, е един от аспектите на този въпрос, но основната причина е, че хората имат покварен нрав. Това е уродливото им състояние, характерът им и жалкият им вид, преди да разберат истината — те са нищожества. Всички онези, които не притежават истината, са такива. Колкото и извисени да са знанията или статусът им, всичко, което показват, е грозно състояние и окаян вид. Ето колко беден и жалък е човекът пред Бог и пред истината, когато не притежава нищо и е нищожество. Влизал съм в контакт с някои хора и когато разговарям и решавам въпроси с тях, виждам тяхното апатично, тъпо, бедно и жалко излъчване. Те могат да говорят малко за външни неща, но когато нещо е свързано с истините принципи, възгледите им клонят или наляво, или надясно, или изобщо нямат възгледи по този въпрос. Как може човек, който е вярвал в Бог толкова дълго време, който е чел толкова много Божието слово, който е слушал толкова много проповеди и живее духовен живот всеки ден, да е толкова апатичен, тъп, беден и жалък? Защо мнението му не е правилно, когато нещо се случи? Защо гледната му точка за нещата никога не се променя? (Той не е приел или не е практикувал истината.) Точно така. Той е изслушал много проповеди, но е чул само доктрини. Чел е доста Божието слово, но е разбрал само доктрини от него. Ходил е на доста събирания, но това, което е извлякъл, са само някои буквални неща и правила. С какво е свързано това? Защо той извлича именно тези неща? Онова, което Бог предоставя на човека, е истината, животът и истината реалност. Тогава защо при тези хора това дава именно такива плодове? Размишлявали ли сте някога върху този въпрос? Това е сериозен проблем, голям проблем. И така, как може да се реши този проблем? Трябва да ядеш и пиеш Божието слово, да го приемеш в сърцето си и да му позволиш да стане твоя реалност. Трябва да промениш вътрешното си положение и състояние и да имаш правилно мнение за всичко, с което се сблъскваш, и правилно отношение към него. Не е ли това пътят, който трябва да практикуваш? Не е ли това посоката, в която трябва да търсиш? Помислете, как можете да тръгнете по този път?

Какво мислите всички вие? (Боже, чувствам, че когато ме сполетяват някои неща, трябва да премислям собствените си намерения, мотиви и разкриванията на покварения си нрав, а след това съзнателно да се опълчвам срещу грешните си намерения и разкриванията на покварата си и да действам според истината в Божието слово.) Това е правилният път, но способни ли сте да откриете собствените си проблеми в процеса на осъществяването му? (Понякога мога да ги открия, но понякога — не.) За това се изисква да се молите на Бог, да се самоанализирате и често да изследвате собствените си действия. Светият Дух ще просветли хората за нещата, които не разбират, и щом получите просветлението от Светия Дух, няма ли да бъдат решени проблемите ви? Когато човек се уповава на Бог, няма проблеми, които не могат да бъдат решени.

Ще дам пример, който всички вие да анализирате и да видите дали знаете как да се самоанализирате и дали можете да разпознаете собствените си недостатъци чрез проблемите на другите. Веднъж прекарах известно време с един човек и в началото той беше внимателен и предпазлив, питаше какви са намеренията Ми, когато правеше нещо, и каквото и да кажех, той кимаше, свеждаше глава и слушаше внимателно. Имаше вътрешна граница: „Ти си Бог, не мога да Те оскърбя, не мога да премина тази граница. Ще слушам какво говориш, ще правя всичко, което ми кажеш да сторя“. По принцип при него не се забелязваха никакви проблеми. Но след като прекарахме известно време заедно и разменихме някои реплики, той свикна с начина Ми на говорене и с тона на гласа Ми — тези неща му станаха познати и той си помисли: „Макар че ние двамата не сме равнопоставени и идентичността и статусът ни не са еднакви, аз се чувствам удобно, когато говоря с Теб, не ми се налага да крия нищо, мога да кажа каквото си поискам“. С течение на времето връзката между човек и Бог беше нарушена и той си помисли: „Знам каква индивидуалност имаш, знам каква личност си. Знам кои неща няма да Те разгневят и да Те накарат да ме кастриш и ще избягвам да върша нещата, за които ще ме кастриш. Дори да ги върша, няма да допусна Ти да видиш това или да научиш за него. За да Ти попреча да разбереш, няма да кажа дори на близките до Теб хора какво правя зад гърба Ти. Така Ти няма да узнаеш за него, нали така? Ако не узнаеш за него, няма да ме кастриш, нали? Няма да ми се налага да губя престиж и да страдам заради това, нали? Това е чудесно! Ще правя

всичко друго, което ми кажеш да сторя, и ще се покорявам, но трябва да имам относителна свобода“. Не е ли възникнал проблем тук? (Да.) Какъв проблем е възникнал? Няма ли я тук измамността на човешкото сърце? (Има я.) Дали пред другите хора, или пред Бог, хората винаги се опитват да скрият нещата, които не желаят да кажат на другите, дълбоко в сърцата си и това състояние на ума и на нрава е състоянието на измамност, което е налице при всеки човек. Тук има друг нрав — надменност. Къде се проявява надменността тук? Този човек си помисли: „Значи Ти също беседваш непринудено и разговаряш по този начин. Няма нищо толкова впечатляващо в начина, по който Ти говориш. Ти можеш просто да казваш тези неща и ако Те опозная по-добре, ще мога да ги казвам дори по-добре от Теб. Ти така ли се обличаш? Аз имам по-добър усет за обличане от Теб. По-привлекателен съм от Теб. Ти просто притежаваш повече истини от мен. Така че с течение на времето, след като Те опозная по-добре, ще се осмеля да избърборвам всичко, което искам да кажа, и няма да се изразявам неправилно“. Не е ли това надменност? (Да.) Това са два вида нрав. Има още един вид скрит нрав. Открихте ли го? Когато човек разкрива надменност, измама и лицемерие пред Бог, осъзнава ли това в дълбините на сърцето си? (Да.) Когато наистина осъзнава това, какво прави с него? Въздържа ли се? Сдържа ли се? Самоанализира ли се? (Не.) Какъв вид нрав е налице, когато даден човек знае, че е разкрил надменен нрав, но въпреки това не се самоанализира и не се опитва да опознае себе си, а ако някой му обърне внимание върху това, той пак не го приема и вместо това се опитва да се защити? (Непримиримост.) Точно така, това е непримиримост. Какъвто и да е начинът, по който този вид непримирим нрав се проявява пред другите хора, и какъвто и да е контекстът, в който се разкрива такова отношение, това е човек с непримирим нрав. Колкото и лукави и прикрити да са хората, този непримирим нрав лесно се разобличава. Тъй като хората не живеят във вакуум и независимо дали са пред други хора, или не, всички хора живеят пред Бог и всеки човек е подложен на внимателна Божия проверка. Ако някой човек обикновено е своенравен, разпуснат, необуздан и има такива наклонности и такива разкривания на поквара, и ако дори когато разбере това, не се обърне назад, а когато го разпознае, не се покае, не се открие за общение или не потърси истината, за да реши този проблем, това е непримиримост.

Що се отнася до проявите на непримиримост, те са два различни вида: „упорство“ и „непреклонност“[a]. „Упорство“ означава човек да е много упорит, да не обръща посоката на поведението си и да не бъде мекушав. „Непреклонност“ означава, че другите хора не се осмеляват да се докоснат леко до нея и че изпитват болка, когато го правят. Обикновено хората не желаят да влизат в контакт с лица, които имат непримирим нрав, точно така, както не желаят да влизат в контакт с твърди неща и се чувстват неудобно, ако го направят. Хората харесват меки неща. Тъканта на меките неща кара хората да се чувстват удобно и им доставя удоволствие, докато непримиримостта е точно обратното. Непримиримостта кара хората да проявяват отношение, а това отношение е твърдоглавие и инат. Какъв нрав е налице тук? Това е непримиримият нрав. Това означава, че когато човек се сблъска с нещо, макар че е наясно или има смътно усещане, че това негово отношение не е добро и не е правилно, той бива подтикнат от непримиримия си нрав да си помисли: „И какво, ако някой разбере? Аз съм си такъв!“. Какво е това отношение? Той отрича проблема, не смята, че това отношение е лошо или бунтовно спрямо Бог, че идва от Сатана или че е разкриване на нрава на Сатана. Той не разбира или не осъзнава какво е Божието виждане за него и колко го презира Бог — това е сериозността на този проблем. Добър ли е непримиримият нрав, или е лош? (Лош е.) Това е сатанински нрав. Той затруднява приемането на истината от хората и прави още по-трудно тяхното покаяние. Всички видове сатанински нрав са негативни неща. Бог ги ненавижда всичките и никои от тях не са положителни неща.

И трите вида нрав, които току-що споменах — измамност, надменност и непримиримост — са смъртоносни. Ако разкривате надменност, измамност или непримиримост спрямо други хора, вие просто имате лош нрав или лоша човешка природа. Ако разкривате надменност, измамност или непримиримост спрямо Бог, това е проявление на съпротива спрямо Бог и има опасност да накърни Неговия нрав — ако не се покаете, това ще бъде много опасно. Ако разкриваш тези видове нрав пред други хора, те не го приемат сериозно. Ако разкриваш тези видове покварен

[a] Оригиналният текст не съдържа фразата „те са два различни вида: „упорство“ и „непреклонност“.

нрав по същия начин пред Бог, тогава ти ще се съпротивляваш на Бог и ще накърняваш Неговия нрав. Макар че това няма да е съзнателно или преднамерено, ти ще го вършиш неволно, подвластен на сатанинската си природа. Така че когато покваренят ти нрав се разкрие, ако не можеш да се самоанализираш и да се справиш с него чрез истината, рано или късно той ще се превърне в болест и щом тази стара болест се появи отново, тя ще бъде много проблемна. Ако многократно накърняваш Божия нрав, със сигурност ще бъдеш отстранен.

В примера, който току-що дадох, какъв друг нрав проявява този човек? (Изпитва неприязън към истината.) Коя част показва, че той изпитва неприязън към истината? Външно той обича истината, чувства, че е длъжен да прави всичко, което Бог изисква, всичко, което е негов дълг, и всичко, което попада в обсега на работата на църквата, така че как може да се каже, че той изпитва неприязън към истината? (Той никога не е търсил истината.) Той никога не е търсил истината. Това е ясно доказателство. И така, по отношение на детайлите, кои проявления показват, че той изпитва неприязън към истината? (Когато онова, което Бог е изисквал, е било в разрез със собствената му воля, той е избрал да следва собствената си воля, вместо да търси Божията.) Това са детайлите. Как основно се проявява у хората нравът, при който те изпитват неприязън към истината? Когато видят нещо положително, те не го преценяват посредством истината. Какво използват те, за да го преценят? Използват логиката на Сатана, за да го преценят и да видят дали това нещо е направено със стил, каква е формата му и колко е впечатляващо. Те преценяват всичко чрез методите, които Сатана използва за оценка на хората, т.е. чрез принципите и методите, които невярващите използват за оценка на хората. Те не търсят истината, когато вършат нещата, и отправната точка за всички техни действия е да ги преценяват, като използват собствените си фантазии и възгледи, както и философията за светските отношения и знанията, които са схванали, и като отхвърлят истината — така вършат всичко. Те използват човешките възгледи и сатанинската логика като свое мерило и след като преценяват отново и отново, откриват, че в техните очи никой не е толкова добър, колкото тях — те са най-добрите. Носят ли те в сърцата си Божиите изисквания към човечеството? Има ли там някакви принципи на истината? Не,

няма. Те не виждат Божиите изисквания към човечеството, не виждат, че истината е реалността на всички положителни неща, не виждат, че истината е над всички неща, затова естествено гледат с пренебрежение на въплътения Бог и все имат идеи за начина на обличане и за речта и поведението на Божието въплъщение. И така, след продължителен контакт, те си мислят: „Ти не си толкова достолепен, величествен и задълбочен, колкото си представях, и дори не си от такава класа като мен. Така, както стоя тук, не съм ли от класата на великите хора? Въпреки че казваш истината, не виждам в Теб нищо, което да прилича на Бог. Ти винаги говориш за истината, винаги говориш за навлизане в реалността. Защо не разкриеш някои тайнства? Защо не поговориш малко на езика на третото небе?“. Каква е тази логика и какъв е този възглед за нещата? (Това е сатанинският възглед за нещата.) Това произлиза от Сатана. Как смятате, че подхождам към тези неща? (Ти ненавиждаш този тип хора и не желаеш да общуваш с тях.) Грешите. Напротив, когато срещна такъв човек, ще се приближа до него и ще разговарям с него нормално, и ще предоставя каквото мога и ще помогна с каквото мога. Ако е твърдоглав и инат, не само че мога да се разбера с него нормално, но и ще обсъдя нещата с него, доколкото е възможно. Ще кажа: „Смяташ ли, че е осъществимо нещата да се вършат по този начин? Използвай който от тези методи смяташ за подходящ, а ако счетеш, че нито един от тях не е подходящ, измисли свой собствен начин за решаване на този проблем“. Колкото за по-велики се смятат този тип хора, толкова повече се разбирам с тях по този начин. Няма да важнича пред никого. Ако има две столчета, едно по-високо и едно по-ниско, ще го оставя да седне на високото, а аз ще седна на ниското. Ще му говоря с вдигната нагоре глава и най-сетне ще го накарам да се засрами и да осъзнае, малко по малко, че не притежава никакви истини, че е беден и жалък, безчувствен и несхватлив. Какво мислите за този метод? (Добър е.) И така, ако го пренебрегна, ще бъде ли това добре за него? Всъщност в това няма нищо лошо, но то няма да му донесе никаква полза. Ако този човек вярва в Бог с известна искреност, ако притежава някаква човешка природа и ако може да бъде спасен, тогава за Мен е в реда на нещата да общувам с него. В крайна сметка, един ден, ако разбере истината, той сам ще избере да седне на по-ниското столче и повече няма да бъде горделив.

Ако го пренебрегна, той ще остане завинаги такъв невежа и глупак, ще говори и върши глупости и винаги ще бъде глупав човек, обеднял и жалък — това е грозното състояние на хората, които не се стремят към истината. Хората гледат с пренебрежение на положителните неща и ги презират и когато видят някой честен, любящ човек, който винаги практикува истината, но понякога му липсва мъдрост, те го презират от сърце. Те смятат, че такъв човек е безполезен и негоден за нищо, докато те самите са хитри, пресметливи, умеят да кроят планове и интриги, имат средства и дарби, способни са и се изразяват добре. Те мислят, че това ги прави обект на Божието спасение, но всъщност е обратното — това е типът човек, от който Бог се отвращава. Това е нравът, при който истината не се нрави на човека и той изпитва неприязън към нея.

Някои хора общуват с Мен от доста време и Ме познават по-добре, и макар да не се отнасят към Мен като към свой приятел или някой, който им е равен, изобщо не се чувстват ограничени и с времето стават все по-смели, а границите в сърцата им постепенно изчезват. Все си мислят, че всичко разбират, и често Ми разказват нещата, които разбират, като смятат, че никой освен тях не разбира нищо. Що за нрав е това? (Надменност.) Това е надменност. Тези външни неща могат да се разберат от пръв поглед, но въпреки това тези хора се мислят за много умни, а това е отвратително. Ако надменният нрав на човек стигне дотам, че той загуби всякакъв разум, това може да го накара да върши зло и тогава надменният му нрав ще стане жесток нрав. Ако човек е умен, ако думите и действията му все са пълни с интриги, ако има страховит характер и когато си с него, все иска да те контролира и да те управлява, смяташ ли, че е добросърдечен, или е жесток? (Жесток е.) Страхуваш се от него и си мислиш: „Този човек все иска да ме контролира. Трябва да се отърва от него възможно най-скоро. Ако не правя каквото ми казва, ще измисли начин да ми отмъсти и кой знае какви средства ще използва, за да ме измъчва“. Можеш да почувстваш, че нравът му е жесток, нали? (Да.) Как можеш да го почувстваш? (Той все кара хората да вършат нещата според неговите изисквания и идеи.) Грешно ли е да изисква от другите да вършат нещата по определен начин? Непременно ли е грешно друг да поставя изисквания към теб? Правилна ли е тази логика? Съответства ли на истината? (Не.) Кое те кара да се чувстваш неудобно — методите или нравът му? (Нравът му.) Точно така,

нравът му те кара да се чувстваш неудобно. Кара те да чувстваш, че този нрав идва от Сатана, че не съответства на истината и че те смущава, контролира и обвързва. Не само те кара да се чувстваш неудобно, но и да се страхуваш и да си мислиш, че ако не направиш каквото ти казва, има вероятност да те измъчва. Нравът на подобен човек е толкова жесток! Не просто случайно изпуска някоя дума, а иска да те контролира. Толкова настоятелно изисква да свършиш нещо, и то по определен начин, а това е заредено с определен тип нрав. Не просто изисква да направиш нещо, а иска да те контролира. Ако те контролира, ще се превърнеш в негова марионетка, в кукла в ръцете му. Ще бъде доволен, ако го слушаш напълно за всичко, което казваш и правиш, както и за начина, по който го правиш. Какво изпитваш в сърцето си, когато усетиш този нрав? (Страхувам се.) А как определяш нрава му, щом изпитваш страх? Отговорен ли е, добър ли е, или е жесток? Чувстваш, че е жесток. Когато възприемаш нечий нрав като жесток, доволен ли си, или изпитваш ненавист, отвращение и страх? (Ненавист, отвращение и страх.) У теб се пораждат тези лоши чувства. Когато изпитваш ненавист, отвращение и страх, чувстваш ли се свободен и волен, или се чувстваш окован? (Окован.) Откъде идват тези настроения и чувства? Те идват от Сатана. А какви чувства изпитват хората към нещата, които идват от Бог? (Свобода и волност.) Сърцето ти е много освободено и волно. Какви са настроенията и чувствата ти, дори да те кастрят, упрекват и дисциплинират, или да те съдят и наказват? (В сърцето си изпитвам вина и разкаяние, и чувствам, че съм сбъркал, а тогава съм способен да се покая истински и да поема в правилната посока. Макар да изпитвам болка в сърцето си, духът ми се наслаждава на Божията любов, на мир и радост.) Постига се положителен резултат, а това е Божие дело. Какви са последствията от действията на Сатана? (Той поробва хората и те не могат да се освободят. Страдат в сърцата си и не знаят как да се освободят.) Той оковава хората и насажда у тях необясним и странен страх, обвързва и оковава сърцата им. Щом се опитат да действат, той връзва ръцете и краката им и ги плаши до смърт. Това е дело на Сатана и то идва от него. Какъв нрав се разкрива, когато Сатана и антихристите постъпват така? Това е жесток нрав.

Хората с жесток нрав все искат да контролират другите. Какво означава да се контролират хората? Дали просто ти се забранява да изричаш

определени думи? Дали просто ти се забранява да мислиш по определен начин? Със сигурност не — проблемът не е в някоя дума или мисъл, а в това, че нравът им е жесток. Въз основа на думата „жесток“ кои са нещата, които човек може да стори, когато разкрива този нрав? Преди всичко той ще иска да манипулира хората. Какво означава да се манипулира? Това означава, че каквото и да се случва в църквата, той ще иска да се меси, да се бърка и да се разпорежда. Ще ти определи правило и след това ти трябва да го спазваш. Ако не го правиш, той ще се разгневи. Той иска да те манипулира: ако ти каже да тръгнеш на изток, трябва да тръгнеш на изток, а ако ти каже да тръгнеш на запад, трябва да тръгнеш на запад. Той има такова желание и след това действа по този начин — това се нарича манипулация. Тези хора искат да управляват съдбата на даден човек, да управляват и контролират живота, съзнанието, поведението и предпочитанията му, така че съзнанието, идеите, предпочитанията и желанията на този човек да са в съгласие с това, което те казват и искат, а не с това, което казва Бог — това се нарича манипулация. Те все искат да организират другите хора да вършат това или онова според собствената им воля, не действат въз основа на принципите, а въз основа на собствените си намерения и предпочитания. Не ги интересува как се чувстваш. Налагат ти се силом и ти трябва да правиш каквото ти кажат. Ако не действаш според тяхната воля, те ще се справят с теб и ще те накарат да почувстваш, че наистина нямаш избор и че нищо не може да се направи. Знаеш в сърцето си, че си мамен и контролиран, но въпреки това не знаеш как да го различиш, камо ли да се осмелиш да се съпротивляваш. Не са ли действията им поведението на Сатана? (Да.) Това е поведението на Сатана. Сатана заблуждава хората по този начин и контролира хората по този начин, така че сатанинският нрав се проявява у хората като постоянни опити да контролират и манипулират другите. Независимо от това дали могат, или не могат да постигнат тази цел да контролират и манипулират другите, всички хора имат такъв нрав. Какъв е този нрав? (Жестокост.) Това е жестокост. Защо се нарича жестокост? Какви са ясните проявления на този нрав? Създава ли той усещане за принуда? (Да.) Създава усещане за принуда, което означава, че независимо дали слушаш, или не, независимо как се чувстваш, дали ти харесва, или го разбираш, те насилствено изискват от теб да ги слушаш

и да правиш това, което казват, без никакво обсъждане, без да ти дават възможност да говориш и без да ти дават никаква свобода. Нима не е налице този смислов пласт? (Да.) Това се нарича „свирепост“, която е един от аспектите на жестокостта.[б] Другият аспект на жестокостта е „злото“.[в] Какво се има предвид под „зло“? Имат се предвид хора, които използват методи на насилствена индоктринация и потискане, за да постигат резултата да те контролират и да те накарат да се съобразяваш с тяхната манипулация, като по този начин удовлетворяват себе си. Това се нарича „зло“. Чрез действията си Сатана иска да ти попречи да имаш свободна воля, да се научиш да размишляваш и да различаваш, както и да разбираш истината, така че животът ти да може да постигне зрялост. Сатана не ти позволява да вършиш тези неща и иска да те контролира. Сатана не ти позволява да търсиш истината и да разбираш Божиите намерения, не те изправя пред Бог, а вместо това те изправя пред себе си и те кара да го слушаш, сякаш той е истината, и всичко, което казва, е правилно, и сякаш той е центърът на всички неща, така че трябва да го слушаш и да не се опитваш да анализираш дали думите му са правилни, или грешни. Нравът на принудително и насилствено манипулиране и контролиране на поведението и съзнанието на хората се нарича жестокост. Не виждате ли често тези проявления в ежедневието си? (Да.) Когато влезете в досег с тях, осъзнавате ли, че те са проявления на жесток нрав? (Преди не го осъзнавах, но сега разбирам.) Ако други хора постъпят така с вас и разкрият такъв нрав, вие можете да го усетите и разпознаете, но ако вие самите постъпите така и разкриете такъв нрав, ще осъзнаете ли, че това е проблем? Ще осъзнаете ли, че „Този вид нрав е жесток! Да се действа по този начин е нещо много сериозно! Погрешно е винаги да имаш желанието и амбицията да властваш над хората, да ги контролираш насила. То идва от Сатана. Това е сатанински нрав. Не мога да се държа така, трябва да намеря начин да се отнасям към хората и да общувам с тях, който съответства на истината.“? Ще стигнете ли до това осъзнаване? (Не.)

[б] Оригиналният текст не съдържа фразата „която е един от аспектите на жестокостта“.

[в] Оригиналният текст не съдържа фразата „Другият аспект на жестокостта е „злото“.

Ако не сте способни да осъзнаете това и често разкривате този нрав, какви ще са последствията? Знаете ли? (Братята и сестрите няма да желаят да прекарват време с мен и ще ме отхвърлят.) Това е едно от последствията. Такъв човек не може да постигне хармонично разбирателство с другите и хората ще изпитват голяма неприязън към него. Той е като чума — щом се появи, всички трябва да си тръгнат. А защо е така? Никой не иска да бъде контролиран от него. Хората вярват в Бог и са готови да Го следват, и не желаят да следват Сатана, но този тип хора все искат да контролират другите. Така че как да не ги отхвърлят хората? Преди всичко, те често ще бъдат отхвърляни от братята и сестрите и ще предизвикат отвращение у хората. Ако не може да се покае, такъв човек може дори да не е в състояние да изпълнява дълга си правилно или в продължение на дълъг период, защото не може да си сътрудничи в унисон с другите. Така че ще трябва да бъде отстранен. Освен това, какви са другите последствия? (Ще настъпи смущение в живота на църквата.) Това е друго последствие. Този човек ще се превърне в черна овца сред братята и сестрите и ще предизвика смущение в живота на църквата. Какво ще загуби лично той поради това? (Той няма да може да израсне в живота.) Той определено няма да може да израсне в живота, така че какъв ще бъде крайният резултат? Той със сигурност ще бъде наказан и отстранен. Когато има човек, който винаги е отхвърлян от братята и сестрите си, който никога не израства в живота и който все иска да контролира хората, да ги принуждава да го слушат, да заема Божието място в сърцата им и в крайна сметка бива изолиран, и който въпреки това не се покайва и никога не се променя, как ще се справи Бог с такъв човек? Какво ще кажете, човешки същества ли спасява Бог, или нечовешки същества? (Човешки същества.) И така, как Бог определя такова лице? (Като нечовек.) Бог определя такова лице като нечовек и не го спасява. Тогава не е ли определен неговият изход? Такъв човек няма надежда. Животът му няма стойност. Да бъдеш определен от Бог като нечовек е толкова жалко!

Стремежът към навлизане в живота изисква да се изследват думите, делата, мислите и идеите на човека по всички въпроси от всекидневния живот, да се разбере собственото му състояние и след това то да се съпостави с Божието слово, да се търси истината и да се прилага тя дотолкова, доколкото се разбира от човека. В процеса на практикуване и

преживяване човек също така трябва постоянно да изследва собственото си състояние, да се стреми да разбере какви други негативни състояния и неща, които му пречат да практикува истината, са останали в сърцето му, и след като ги изрови, трябва да се моли на Бог и да Го умолява да разреши тези необичайни състояния — това ще гарантира, че човекът може да прилага на практика истините, които разбира. Постоянното преодоляване на негативните състояния, представи и фантазии е единственият начин да се гарантира, че човек може да приложи истината на практика. Който и аспект на истината да се прилага на практика, ще има определени трудности, а когато средата и условията се променят, ще възникват нови трудности. Освен това различните представи, фантазии и опорочени намерения на хората могат да им попречат да практикуват истината, затова те трябва често да се разкриват пред онези, които разбират истината, и да общуват с тях, както и да дирят път за навлизане в истината реалност и да търсят истините принципи, за да си гарантират, че ще могат да практикуват истината в съответствие с истините принципи в различни среди и условия и по всякакви въпроси. Навлизането в истината реалност може да се постигне само като се търси и практикува навлизане по този начин. Ако хората не се самоанализират често, те няма да са способни да разбират собствените си състояния и няма да знаят къде се крият трудностите при практикуването на истината и колко големи са пречките пред него, и така няма да са в състояние да гарантират, че ще могат да прилагат истината на практика. Само онези, които се опознават и схващат собствените си състояния, могат да се уповават на Бог, да разчитат на Него и лесно да прилагат истината на практика. Онези, които не познават себе си, винаги следват правила, основани на техните представи и фантазии, затова препятствията, с които се сблъскват, са многобройни, а трудностите — големи. Всъщност най-голямата трудност, с която се сблъскват хората, се крие в покварения им нрав, а на следващо място е неразбирането на принципите на практикуване. След решаването на тези два проблема за хората е лесно да приложат истината на практика. За да се превърне в някой, който се покорява на Бог, и за да навлезе в истината реалност, човек трябва първо да поработи върху прилагането на истината на практика. Ако той е в състояние да приложи на практика няколко аспекта на истината по различните въпроси, с които се сблъсква

всеки ден, тогава той вече е навлязъл в истината реалност. Ако постоянно се упражняваш по този начин, ако се самоанализираш и намираш път за практикуване в Божието слово, постепенно ще можеш да се справиш със собственото си покварено състояние и ще имаш път за практикуване и навлизане в истината. Същевременно ще схванеш основното относно принципите за прилагане на практика на всички аспекти на истината. Когато човек има истинско разбиране за тези състояния и за всички аспекти на истината, сърцето му се чувства изпълнено и той се обогатява все повече. Той вече не изглежда безчувствен и несхватлив или беден и жалък. В днешно време повечето хора могат да кажат нещо по външни въпроси, но когато бъдат помолени да изразят правилни възгледи по въпросите на правилното и грешното, да разкажат за своето разбиране по тези въпроси, както и за методите си за справяне с тях и за пътищата на практикуване, повечето хора нямат ясно разбиране и са напълно празни отвътре. Възможно е някои хора да кажат: „Грешиш, ние не сме напълно празни отвътре. Знаем, че Бог господства над дъжда, че според устроеното от Бог дърветата се разлистват напролет, че повелените от Бог закони определят кога птиците изграждат гнездата си, защо различните цветя са различни и се срещат в толкова много цветове и защо листата на дърветата са зелени — това са законите на Божието сътворение на всички неща и те са отредени от Бог. Знаем, че трябва да живеем според законите, предопределени от Бог, като ставаме сутрин, лягаме да спим вечер и се храним три пъти дневно, и също така знаем, че съществуват закони за раждането, остаряването, болестите и смъртта на човешките същества и че никой не може да ги наруши. Освен това ние не се оплакваме от Бог — благодарим Му за това, че можем да живеем днес, и по същия начин ще му благодарим, ако трябва да умрем утре. Ние не сме бедни, безчувствени и несхватливи“. Дали просто разбирането на тези доктрини е същото като разбирането на истината? Това навлизане в истината реалност ли е? (Не.) Разбирането на тези неща е само първата стъпка, като това са също неща, които хората трябва да разберат, но онова, което най-вече е нужно те да разберат, е как трябва да живеят, според какво трябва да живеят и какъв дълг трябва да изпълняват. Ако не можеш да потърсиш истината, за да се справиш с покварения си нрав, няма да постигнеш навлизане в живота и няма да придобиеш

истината и живота, а не е ли този вид вяра в Бог празна? Това означава, че отвътре си съвсем празен. Други казват: „В миналото бях с малък духовен ръст и не знаех, че всичко, което ме сполетява, е устроено от Бог, не знаех и как да гледам на тези неща или как да се справям с тях, а когато те се случваха, бях в недоумение и се справях с тях, като използвах човешки методи. Сега разбирам, че нещата, които се случват всеки ден, колкото и незначителни да са, всички са устроени от Бог и че всичко е предопределено от Него, и ще кажа: „Боже, благодаря Ти за Твоето върховенство и съм готов да поверя съдбата си в Твоите ръце и да се оставя на устроеното от Теб. Не искам да се бунтувам, искам да слушам Твоите слова и със сигурност ще изпълня добре дълга си и ще вложа в него цялата си отдаденост и всичките си усилия!“. Разбирам всичко това, така че как бих могъл да съм все още беден и жалък?“. Всъщност те са бедни и жалки. Защо казвам това? (Защото им липсва познание за сатанинския им нрав и за тяхната природа същност. Те могат да говорят за толкова много духовни доктрини, но когато нещо се случи, продължават да живеят според сатанинския си нрав и след години на вяра в Бог техният живот нрав не се е променил ни най-малко.) Онова, което разбират, е само фалшиво духовно наметало, което носят. Изглежда, че имат подобие на вярващ в Бог човек и благоприличие на светец, и сякаш са усвоили някои задълбочени и духовни богословски теории, но онова, което разбират, не е истината, а само вид богословска теория. Тя не може да промени посоката в живота на човека, нито възгледите му за нещата или принципите му за светските отношения, а още по-малко покварения му нрав. Тези богословски теории, тези духовни доктрини категорично не могат да придадат нормален характер на взаимоотношенията на даден човек с Бог, нито да му дадат възможност да разпознае собствения си покварен нрав или да го накарат да се отърве от него, камо ли да му позволят, чрез преживяване на Божието дело, да достигне до точката на познаване на Бог и покоряване пред Него. Ето защо тези така наречени духовни думи и доктрини не носят ни най-малка полза на хората, а само ги правят надменни и самонадеяни, както и все по-непокорни и съпротивляващи се на Бог, защото тези гнили неща нямат нищо общо с истината и всички те са лицемерие, от което човек трябва напълно да се откаже и отрече.

Точно сега кое е най-важното нещо, към което вярващите в Бог трябва да се стремят? (Промяна на нрава.) Може ли да се постигне промяна на човешкия нрав, като се говори за много доктрини? (Не.) Какво точно означава промяна в нрава? Дали промяната в нрава означава, че индивидуалността на човека се променя и че той става невероятно непринуден, сговорчив и харесван от всички? Промяната в нрава означава ли, че човек става мълчалив и че говори или се смее с неохота? Тази промяна означава ли, че човек се калява и става опитен и зрял? (Не.) Какво тогава е промяна в нрава? Кое е първото нещо, което трябва да се разбере, за да се промени нравът на човека? Преди всичко човек трябва да разбере каква е основата за постигане на промяна в нрава, т.е. първо трябва да осъзнае каква е станала човешката природа същност и какъв е станал човешкият нрав след покваряването му от Сатана. Това ще му позволи да осъзнае истината за собствената си поквара. Някои хора например са особено измамни и тази измамност представлява тяхната природа, както и техния нрав. Други са особено надменни и тази надменност представлява тяхната природа, както и техния нрав. Ще дам пример. Да кажем, че имаш свои собствени намерения, когато нещо те сполети. Какво контролира тези намерения, когато се появят? Първо, те със сигурност не се контролират от личността ти, нито от семейния ти произход, камо ли от друг човек. Намеренията ти са под контрола на твоя нрав. Затова преди всичко трябва да изследваш себе си, за да установиш какъв нрав е това — дали е надменност, нечестивост, жестокост или непреклонност. Когато го разбереш, изследвай се по-задълбочено, за да откриеш какви състояния ще предизвика този нрав. Да кажем например, че това е измамност. С какви намерения мамят хората? Каква цел се опитват да постигнат? Без изключение те го правят, за да постигнат слава, печалба и статус — накратко, това е в името на собствените им интереси. И какво стои в основата на преследването на личния интерес? Убеждението на хората, че собствените им интереси са по-важни от всичко останало. Те се впускат в измами, за да се облагодетелстват, и така се разкрива измамният им нрав. Как трябва да се реши този проблем? Най-напред трябва да прозрете и да знаете какво са интересите, какво точно носят на хората и какви са последствията от стремежа към тях. Ако не можете да разберете това, никак няма да е лесно да се отречете от тях. Когато хората не разбират

истината, за тях няма нищо по-трудно от това да се отрекат от собствените си интереси. Това е така, защото техните житейски философии са: „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“ и „Човекът умира за богатство, както птиците — за храна“. Очевидно хората живеят за собствените си интереси. Те мислят, че без свои собствени интереси — в случай че ги загубят — няма да успеят да оцелеят. Сякаш оцеляването им е неотделимо от личните им интереси. Затова повечето хора не виждат нищо друго, освен собствените си интереси. Те поставят личните си интереси по-високо от всичко останало, живеят за тях и да ги накараш да се откажат от тях е все едно да поискаш да се откажат от собствения си живот. Тогава какво трябва да се направи при тези обстоятелства? Хората трябва да приемат истината. Едва когато я разберат, могат да прозрат същността на собствените си интереси. Едва тогава могат да започнат да се отказват от тях и да им се опълчват, и да са в състояние да понесат болката на отказа от това, което толкова много обичат. И когато можеш да направиш това и да се отречеш от собствените си интереси, ще се чувстваш по-спокоен и по-умиротворен в сърцето си и така ще си победил плътта. Ако се вкопчваш в интересите си и отказваш да ги загърбиш и ако изобщо не приемаш истината, в сърцето си може да си кажеш: „Какво лошо има в това да се опитвам да се облагодетелствам и да откажа да понасям загуби? Бог не ме е наказал, а какво могат да ми сторят хората?“. Никой нищо не може да ти направи, но с тази вяра в Бог накрая няма да успееш да придобиеш истината и живота. Това ще е огромна загуба за теб — няма да успееш да постигнеш спасение. Има ли нещо, за което си струва да съжаляваш повече? В крайна сметка това е резултатът от преследването на лични интереси. Ако хората се стремят само към слава, печалба и статус — ако преследват само личните си интереси — те никога няма да придобият истината и живота и в крайна сметка те самите ще понесат загуба. Бог спасява хората, които се стремят към истината. Ако не приемаш истината и ако не си способен да размишляваш над собствения си покварен нрав и да го опознаеш, няма да се покаеш истински и няма да навлезеш в живота. Приемането на истината и себепознанието е пътят към израстване в живота и към постигане на спасение, това е шансът ти да дойдеш пред Бог, за да приемеш Неговата внимателна проверка, правосъдие и наказание и да придобиеш истината и живота. Ако се

откажеш от стремежа към истината в името на славата, печалбата, статуса и личните си интереси, това е равносилно на отказ от възможността да приемеш Божието правосъдие и наказание и да постигнеш спасение. Избираш славата, печалбата, статуса и личните си интереси, но се отказваш от истината и губиш живота и шанса си за спасение. Кое е по-важно? Не е ли глупаво да избереш личните си интереси и да се откажеш от истината? Казано на народен език, това означава да дадеш кон за кокошка. Славата, печалбата, статусът, парите и интересите са все временни неща, всичко това е ефимерно, докато истината и животът са вечни и неизменни. Ако хората преодоляват покварения си нрав, който ги тласка да се стремят към слава, печалба и статус, тогава имат надежда да постигнат спасение. Освен това истините, които хората придобиват, са вечни. Нито Сатана, нито някой друг може да отнеме тези истини от хората. Отказваш се от интересите си, но това, което придобиваш, е истината и спасението. Тези постижения са твои и ги придобиваш за себе си. Ако хората изберат да практикуват истината, макар и да са изгубили интересите си, те придобиват Божието спасение и вечния живот. Тези хора са най-умни. Ако хората се откажат от истината в името на интересите си, те губят живота и Божието спасение. Това са най-глупавите хора. Невероятно показателно е какво избира човек — своите интереси или истината. Хората, които обичат истината, ще изберат нея и ще изберат да се покорят на Бог и да Го следват. Те по-скоро ще изоставят собствените си интереси, за да се стремят към истината. Независимо колко трябва да страдат, те са решени да останат непоколебими в своето свидетелство, за да удовлетворят Бог. Това е основният път за практикуване на истината и за навлизане в истината реалност.

Покваренят нрав е дълбоко вкоренен във всички хора и никой не е по-покварен от който и да било друг. Възгледите на хората за нещата, техните представи, фантазии и степента на непокорството им не се различават съществено и до голяма степен са еднакви. Всички хора живеят под властта на Сатана и според сатанинския нрав. Еднаквото е, че Бог дава на всеки човек една и съща възможност, че Бог има едно и също отношение към всички и че Божият ресурс за истината и живота е един и същ за всички, така че критериите, които Бог изисква от всеки човек, са също така едни и същи. Ако считаш, че изкуплението ти е невъзможно, че

си по-покварен от другите и че Бог няма да те спаси, защото си разкрил някакъв покварен нрав, който другите са видели и към който изпитват неприязън, и се отписваш като загубена кауза и никак не можеш да се въодушевиш, нямаш сърце да направиш нищо и мислиш, че няма смисъл да живееш и че за теб ще е по-добре да умреш, какво отношение е това? Това не е проява на зрялост и не е онова, което Бог иска да види. Бог не харесва такъв тип хора или такова отношение. В процеса на стремежа към истината хората трябва да постигнат обрат в много неправилни състояния, както и постоянно да коригират гледищата, които стоят зад техните стремежи, и непрестанно да идват пред Бог и да Го молят да ги проучва внимателно, както и да ги просветлява и напътства. Бог ще им окаже помощ и ще им даде благодат и всеки човек ще бъде воден от Бог с огромно търпение и с огромна доброта, милост и прошка. Така че не бива да се съмнявате в правилното отношение на хората и в желанието им да се стремят към истината и да копнеят за справедливост и светлина, а също така не бива да се съмнявате в Божията същност да спасява човечеството и в милостта и прошката спрямо хората. Трябва да запомните тези слова! Какъв е смисълът да се казват тези слова на хората? Смисълът е, че те не бива да се отказват от стремежа си към истината в нито един момент, че не бива да се отписват като загубени каузи или да бъдат негативно настроени. Когато изпаднеш в негативно състояние, трябва да си помислиш: защо Бог е изразил толкова много истини? За да предостави ресурс на още повече хора да разберат истината и да решат собствените си реални проблеми. Не само че извличаш много непосредствено от Божиите слова, но и печелиш много, когато разговаряш за истината със своите братя и сестри — не е ли това същото като Бог да ти дава в този момент? Ако мислиш така и можеш да го почувстваш, тогава защо искаш да се откажеш? Защо в сърцето ти се надига недоволство? Защо се съмняваш в искреността на Бог да те спаси? Хората могат да бъдат глупави, да са с малък духовен ръст и да са слаби, но не могат да губят вяра, когато става дума за спасение. Надявам се, че когато някой ден отново разговарям и общувам с вас, ще видя, че вие не изглеждате бедни и жалки, нито безчувствени и несхватливи, а че сте извлекли и придобили нещо. Чули сте много, видели сте много, разбрали сте много, но дали сте придобили истината, или не, и дали можете да бъдете

доведени до съвършенство, или не, зависи от вашия стремеж. Факт е, че ако човек се стреми към истината, може да я постигне, но ако не слуша и не се стреми към нея, никога няма да я получи. Стига наистина да се стремите към истината, да се стремите да обичате Бог и да промените нрава си, както е сторил Петър, ще спечелите Божието одобрение — това е сигурно.

6 февруари 2018 г.

САМО ЧРЕЗ СТРЕМЕЖ КЪМ ИСТИНАТА ЧОВЕК МОЖЕ ДА ПРЕОБЪРНЕ СВОИТЕ ПРЕДСТАВИ И ПОГРЕШНО РАЗБИРАНЕ ЗА БОГ

Когато хората започнат да вярват в Бог, те не разбират истината и имат много представи и фантазии за Него. Колко от тези представи и фантазии обаче сте преобърнали, след като сте вярвали в Бог няколко години, изчели сте толкова много от словата Му и сте изслушали толкова много проповеди? Дори след като вече от няколко години вярват в Бог, някои хора продължават да имат представи относно Божието правосъдие, наказание и кастрене, докато други могат да имат свои представи, когато видят строгостта на Божиите слова. Дали тези неща могат да бъдат разрешени чрез търсене на истината? Ако можете да търсите истината във всичко и да я използвате, за да се справяте с всякакви проблеми, с които се сблъсквате, то тогава вие сте хора, които се стремят към истината. Способни ли сте вече да търсите истината, за да разрешавате проблеми? Как търсите истината, за да се справите, когато прегрешите или когато срещнете нещо, което поражда представи? Кой може да разговаря за своите преживявания на подобни неща? (Когато бях водач, не вършех никаква практическа работа, а само задачи, заради които да изглеждам добре, и винаги се борех за престиж и статус. Това прекъсваше и смущаваше работата на църквата, а когато се сблъсквах с кастрене, продължавах да се опитвам да се оправдая и не се самоанализирах и опознавах, нито се покаях и промених. Впоследствие църквата ме освободи, но сърцето ми остана все така непокорно и недоволно, а аз винаги се оплаквах или давах воля на негативността. Водачите ме кастриха задето изобщо не приемам истината и се съпротивлявам на Бог — нещо, което накърнява Неговия нрав, и ми казаха, че ако продължавам да не се покайвам, ще бъда премахнат и отстранен. По онова време не разбирах истината и разбирах Бог напълно погрешно. Макар никога да не казах, че не вярвам в Бог, си мислех, че тъй като Го бях оскърбил, Той със сигурност няма да ме спаси, затова просто полагах труд. След това не отдавах толкова внимание на стремежа към истината и едва когато един ден чух Божието общение, най-сетне се промених.) А когато се промени, беше ли правилен пътят на

практикуването ти? Какво ще направиш, ако същото нещо се повтори? (Точно сега нямам път на практикуване за този аспект.) Всъщност всички тези проблеми могат да бъдат разрешени чрез истината. Ако хората искат да преодолеят неразбиранията си относно Бог, тогава, от една страна, те трябва да опознаят собствения си покварен нрав, както и да разнищят и опознаят грешките, които са допуснали, заобиколните пътища, по които са поели, и своите прегрешения и небрежност. Само по този начин те ще могат да видят ясно собствената си природа и да придобият познание за нея. Освен това те трябва да виждат ясно защо тръгват по погрешен път и вършат толкова много неща, които нарушават истините принципи, и какво е естеството на тези действия. Освен това те трябва да разберат какви точно са Божиите намерения и изисквания към тях, защо винаги са неспособни да действат според Божиите изисквания и защо винаги се противопоставят на Неговите намерения и вършат онова, което им харесва. Поднесете тези неща пред Бог и се молете, разберете ги ясно и тогава ще можете да измените състоянието си, да промените нагласата си и да се справите с погрешните си разбирания за Бог. Някои хора постоянно таят нередни намерения и, независимо какво вършат, винаги им хрумват зли идеи, не могат да изследват дали вътрешното им състояние е правилно, или не е, нито пък да го разпознават според Божиите слова. Тези хора са объркани. Една от най-ясните характеристики на объркания човек е, че след като направи нещо лошо, той остава негативно настроен, щом се сблъска с кастренето, и дори се поддава на отчаяние, като решава, че с него е свършено и той не може да бъде спасен. Не е ли това най-жалкото поведение от страна на един объркан човек? Такъв човек не може да се самоанализира според Божието слово и не може да търси истината, за да разреши проблема, когато се сблъска с трудности. Не означава ли това, че човек е много объркан? Можеш ли да разрешиш проблемите си, когато се поддадеш на отчаяние? Можеш ли да разрешиш проблемите си, като винаги се бориш с негативна нагласа? Хората трябва да разберат, че ако сгрешат или имат проблем, трябва да търсят истината, за да се справят. Най-напред трябва да се замислят и да разберат защо са извършили зло, какви са били тяхното намерение и отправната точка в това деяние, защо са искали да го направят и каква е била тяхната цел, както и дали някой ги е окуражил, подтикнал или подвел да го направят, или са го направили

съзнателно. Трябва да се размишлява над тези въпроси и те трябва да бъдат ясно разбрани, и едва тогава хората ще могат да разберат какви грешки са допуснали и какви са самите те. Ако не можеш да разпознаеш същността на злодеянието си или да се поучиш от него, то проблемът не може да бъде разрешен. Мнозина вършат лоши неща и никога не се самоанализират или опознават, така че могат ли такива хора да се покаят някога истински? Има ли някаква надежда за тяхното спасение? Хората са потомци на Сатана и независимо дали са накърнили Божия нрав, или не, тяхната природа същност е една и съща. Те трябва да се самоанализират и да се опознаят повече, да видят ясно до каква степен са се бунтували срещу Бог и са Му се съпротивлявали, и дали все още могат да приемат и практикуват истината. Ако видят ясно това, те ще разберат в каква голяма опасност се намират. Всъщност всички покварени хора са в опасност поради тяхната природа същност. Те трябва да положат много усилия, за да приемат истината, и не им е никак лесно. Някои хора са извършили зло и са разкрили своята природа същност, а други, макар все още да не са извършили зло, не са непременно по-добри от останалите — те просто все още не са имали възможността или не са попаднали в ситуацията да сторят това. Тъй като си извършил тези прегрешения, трябва да бъдеш наясно в сърцето си какво отношение следва да имаш сега, за какво трябва да отговаряш пред Бог и какво Той иска да види. Трябва да изясниш тези неща чрез молитва и търсене; тогава ще знаеш как да се стремиш в бъдеще и повече няма да бъдеш повлияван или възпиран от грешките, които си извършил в миналото. Трябва да вървиш по пътя напред и да изпълняваш дълга си както трябва, като вече не се отказваш от себе си от отчаяние. Трябва напълно да се отърсиш от негативизма и погрешното разбиране. От една страна, сега изпълняваш дълг, за да компенсираш предишните си прегрешения и небрежност; това е негативен подход и не е твърде желателен, но трябва да имаш поне такава нагласа. От друга страна, трябва да сътрудничиш положително и активно, да правиш всичко по силите си да изпълняваш добре дълга, който следва да изпълняваш, както и своите отговорности и задължения. Това трябва да направи едно сътворено същество. Независимо дали имаш някакви представи за Бог, или разкриваш поквара, или накърняваш Неговия нрав, трябва да разрешиш всички тези проблеми, като се самоанализираш и търсиш истината. Трябва да се поучиш от провалите си и да се отърсиш

напълно от сянката на негативизма. Щом разбереш истината и си освободен от възпирането на всякакви хора, събития или неща, тогава ще имаш вярата да вървиш по пътя напред. А когато имаш някакви придобивки, напреднал си в живота си и вече нямаш никакви представи за Бог, ти постепенно ще поемеш по правия път на вярата в Бог.

Някой може и да е прегрешил в миналото или да се е отклонил от правия път, но в действителност не е някакъв особено вероломен или зъл човек, а просто е твърде надменен — надменен до степен на неблагоразумие, до степен на това да изгуби сдържаността си и да не може да се овладее, и е извършил неща, които Бог ненавижда и презира и които отвращават дори самия него. Но тъй като Го е следвал до този момент, той все пак трябва да има някакъв напредък. Когато се стигне до въпроса дали може да остане в крайна сметка, Бог ще вземе решението въз основа на сегашното му поведение, както и на сегашното му отношение към Него и към неговия дълг. Някой може да каже: „Извърших сериозни прегрешения в миналото, но впоследствие разбрах истината. Наистина съжалявам за прегрешенията си, но не мога да ги залича, дори сега да вложа истината в практикуването си. Постоянно се чувствам омърсен, а сърцето ми не е наясно дали Бог ме иска, или не“. Ти отсъждаш сам за себе си, а не Бог. Твоята присъда не отразява Божията присъда и твоето отношение не отразява Неговото отношение. Трябва да разбереш какво е отношението на Бог и минималното изискване, от което Той се ръководи в отношението си към всеки покварен човек и към онези, които могат да бъдат спасени. Наясно ли сте с това? Онова, което Бог разглежда, е отношението на човека, неговата решителност и непоколебимост в стремежа към истината. Той не се интересува какъв си бил преди, какви са били прегрешенията ти или колко много си отдавал всичко, предлагал или страдал. Бог не гледа тези неща. Някой може да твърди, че вярва в Бог и че е лежал в затвора осем пъти, но Бог казва: „Аз не гледам тези неща у теб. Аз просто следя как се държиш сега, дали си човек, който се стреми към истината, дали си свидетелствал за Мен в затвора, какви неща си придобил, дали познаваш Бог и дали си навлязъл в истините реалности“. Това е резултатът, който Бог иска да види. Някои хора казват: „Аз прегреших и се отклоних от правия път, но сега го признавам, а посредством дълбоко размишление вече имам волята да се покая и съм твърдо решен да

изпълнявам добре своя дълг, да не бъда нехаен, както и да давам най-доброто от себе си, така че да мога да удовлетворя Бог, да се отплатя за любовта Му и да се реванширам за миналите си грешки. Искам да се стремя към истината и да я практикувам, докато изпълнявам дълга си. Няма просто да се напрягам извънредно много или да полагам труд, а ще се опитам да прилагам истината на практика, да изживявам човешко подобие и да почитам Бог, като изпълнявам добре дълга си“. Дали при такова отношение Бог все пак ще се вглежда в прегрешенията ти? Няма. Така че трябва да си убеден в сърцето си в това, за да не бъдеш повече възпиран от миналите си прегрешения. Някои хора постоянно са възпирани от миналите си прегрешения и си мислят: „Бог няма как да ми прости за нещо, което накърнява Неговия нрав. Той отдавна ме е отритнал в сърцето Си и за мен е безполезно да се стремя към истината“. Що за отношение е това? На това се казва да си подозрителен към Бог и да Го разбираш погрешно. Всъщност още преди да си направил нещо, което накърнява Божия нрав, ти имаш неуважително, непочтително и нехайно отношение към Бог и не се отнасяше към Него като към Бог. Хората разкриват своя сатанински нрав заради моментно невежество или импулсивност и ако няма кой да ги дисциплинира или да ги спре, те извършват прегрешения. А след като прегрешенията им доведат до определени последствия, те не знаят как да се покаят, но въпреки това са неспокойни. Тревожат се за бъдещия си изход и крайната си цел и носят всички тези неща в сърцата си, като не спират да мислят: „С мен е свършено и аз съм съсипан, така че просто ще се отпиша като безнадежден. Ако един ден Бог не ме иска и ме ненавижда напълно, най-лошото, което може да се случи, е да умра. Оставям се на милостта на устроеното от Бог“. Привидно те казват, че се оставят на милостта на устроеното от Бог и че се подчиняват на Неговите подредби и върховенство, но какво е тяхното реално състояние? То се изразява в съпротива, непреклонност и липса на покаяние. Какво означава липса на покаяние? Означава, че хората се придържат към собствените си идеи, не вярват и не приемат нищо, което Бог казва, като винаги си мислят: „Увещателните и утешителните Божии слова не са предназначени за мен, а за другите хора. Колкото до мен, аз съм свършен, вече съм отписан, безполезен съм — Бог отдавна се е отказал от мен и колкото и да признавам греховете си, да се

моля или да ридая в знак на разкаяние, Той никога няма да ми даде друга възможност“. Що за отношение е това — да преценяваш и да се опитваш да разгадаеш Бог в сърцето си? Това отношение на изповед и покаяние ли е? Очевидно не е. Този тип отношение е характерно за определен вид нрав — нрав на непримиримост, невероятна непримиримост. Външно такива хора изглеждат подчертано самоправедни, не слушат никого, разбират всички доктрини, но не практикуват нищо. А всъщност те притежават непримирим нрав. Дали непримиримостта от гледна точка на Бог е покорство или непокорство? Очевидно е непокорство. Те обаче чувстват, че са били тежко онеправдани. „Преди обичах Бог толкова много, но Той се е вкопчил в една малка грешка, която направих, и сега изходът ми е изгубен. Бог е произнесъл своята присъда за хора като мен. Аз съм Павел“. Бог твърдял ли е, че си Павел? Не, Бог не е казвал такова нещо. Ти твърдиш, че си Павел — как го реши? Ти казваш, че ще бъдеш поразен от Бог, наказан и изпратен в ада. Кой е определил този изход? Очевидно ти сам си го определил, тъй като Бог никога не е казвал, че ще бъдеш изпратен в ада, когато Неговото дело бъде завършено, нито пък че няма да можеш да влезеш в небесното царство. Щом Бог не твърди, че те отритва, ти имаш възможността и правото да се стремиш към истината и просто трябва да приемаш правосъдието и наказанието на Божиите слова. Трябва да имаш такова отношение, тъй като това е отношението на приемане на истината и на Божието спасение, както и на истинското покаяние. Ти винаги се вкопчваш в собствените си представи, фантазии и погрешни разбирания. Вече си изпълнен и погълнат от тези неща и дори си определил, че Бог няма да те спаси, и така в хода на изпълнението на дълга си си възприел нехайна нагласа — нагласата да се отписваш като безнадежден, една негативна и бездейна нагласа, нагласа да живееш ден за ден, да караш как да е. Можеш ли да придобиеш истината? С подобен начин на мислене няма да можеш да придобиеш истината и няма да бъдеш спасен. Не е ли достоен за съжаление подобен човек? (Да, така е.) Поради какво е толкова жалък? Поради невежеството. Когато се случи нещо, той не търси истината, а винаги изучава и изказва предположения, като дори иска да се разрови из Божиите слова, за да провери какво е казано за неговата ситуация, какво е Неговото отношение и как отсъжда Той, и съответно какъв ще бъде изходът му — а чрез това да определи какъв ще

е резултатът в дадения случай. Това подход на търсене на истината ли е? Определено не е. Той надява Божиите слова на заклеймяване и проклятие на собствената си глава и живее в негативизъм — което на пръв поглед прилича на крехкост, безсилие и негативизъм, но всъщност е вид съпротива. Какъв нрав се крие зад тази съпротива? Това е непримиримост. В Божиите очи подобна непримиримост е вид непокорство, това е нещото, което Той ненавижда най-много. Ако Бог не иска да те спаси, защо тогава ти казва толкова много истини, защо ти предоставя толкова много пътища за практикуване, защо те увещава с такива искрени слова? И въпреки това ти продължаваш да твърдиш, че Бог няма да те спаси. На какво основание? Божието сърце винаги се надява хората да се покаят, но тъкмо те не си дават сами този шанс. Какъв е проблемът тук? Проблемът е, че човешката природа е прекалено измамна. Хората не вярват в Бог или в Божиите слова и се отнасят и към Него по този начин. Някой може би ще каже: „Бог е верен и в Божиите слова има правосъдие, разобличение, заклеймяване, проклятие, милост и прошка. Знам, че всички тези понятия са представителни за Божия нрав, но не знам кои са предназначени за моята ситуация. Постоянно имам чувството, че Божиите слова на заклеймяване и проклятие са предвидени за мен, а Неговите слова на благословия и одобрение са предназначени за онези, които се стремят към истината. Във всеки случай с мен е свършено“. Те се отличават с подобно самоправедно отношение от началото до края и го използват като извинение, за да заявяват, че Бог няма да ги спаси. Те биха си помислили: „Тъй като Ти, Боже, няма да ме спасиш, то тогава аз може да съм нехаен в изпълнението на дълга си. Защо да работя толкова усърдно, след като няма да ме възнаградиш?“. Нагласата им се променя и те стават неблагоразумни. Не приемат истината, а привеждат собствените си намерения, негативни състояния и човешки фантазии, предположения и извинения, за да се противопоставят на Бог и да се съревновават с Него. Те живеят в негативизъм, не се интересуват от търсенето на истината или общението за нея и са безразлични към прилагането ѝ на практика или към това да бъдат честни хора. Започват да го отбягват и дори до този момент още не са се събудили, а продължават да бъдат в негативно състояние. Бог казва, че подобен тип хора са най-жалките. От началото до края това винаги са хора, които се съревновават с Него, изказват

предположения и Го разбират погрешно, които се тормозят с негативизъм посредством своите човешки представи и фантазии. Те се отчуждават от Бог, но въпреки това искат да Го използват, да сключат сделка с Него, без дори ни най-малко да се променят. Не си ли причиняват самите те всичко това? Те са досущ като в израза „вода гази, жаден ходи“. Това е наистина достойно за съжаление. Бог дарява човека с изобилие, но въпреки това той продължава да проси със счупена паница. Не е ли тогава той просяк, който заслужава да страда?

От самото начало често ви увещавам, че всеки от вас трябва да се стреми към истината. Не се предавайте, щом имате възможността да го направите. Стремежът към истината е задължение, отговорност и дълг на всеки човек и пътят, по който всеки човек трябва да върви, както и пътят, по който трябва да вървят всички, които искат да бъдат спасени. Само че никой не се вслушва в това, никой не мисли, че то е нещо важно, всеки човек смята, че това са просто някакви празни приказки и продължава да си мисли каквото си знае. Въпреки че мнозина стискат в ръце книги с Божиите слова и ги четат, мнозина слушат проповеди и като че ли до един са приели Божието правосъдие и наказание, както и напътствията Му по време на изпълнението на своя дълг, в интерес на истината от самото начало до ден-днешен все още не е била установена връзка между човек и Бог и всички хора живеят със собствените си фантазии, представи, погрешни разбирания и предположения и дори изживяват всеки ден в съмнение и негативизъм, и подхождат към Божиите слова, дело и напътствия въз основа на тези неща. Как би могъл да се отървеш от негативизма, ако живееш в подобни състояния? Как можеш да се отървеш от непокорството? Как можеш да се отървеш от нагласата и измамното и злонамерено отношение или от предположенията и погрешните разбирания, с които подхождаш към Божието поръчение и към дълга, който Бог ти е отредил? Определено, не можеш да се отървеш от тях. Затова ако искаш да поемеш по пътя на стремежа и практикуването на истината и навлизането в истината реалност, трябва още сега да застанеш пред Бог, да Му се молиш, да търсиш Неговите намерения и да разбереш, че Неговите желания са от най-голямо значение. Прекалено непрактично е постоянно да живееш със свои представи и фантазии. Трябва да се самоанализираш по отношение на всички въпроси, да признаеш

какъв е онзи аспект на покварения нрав, който все още притежаваш и който трябва да бъде пречистен, кои са онези неща, които те спират да приложиш истината на практика, какви погрешни разбирания и представи имаш за Бог и какви са нещата, които Той върши и които не са в съответствие с твоите собствени представи, но те карат да се съмняваш и да ги разбираш погрешно. Ако се самоанализираш по този начин, можеш да откриеш онези свои проблеми, които продължаваш да имаш и които трябва да бъдат разрешени с търсенето на истината, и ако практикуваш по този начин, то тогава животът ти ще нараства бързо. Ако не се самоанализираш, но винаги таиш представи и погрешни разбирания за Бог в сърцето си, не преставаш да заставаш твърдо зад собствените си идеи и да мислиш, че Бог те разочарова или не е справедлив към теб, и винаги се придържаш към собствените си доводи, то твоите погрешни разбирания за Бог само ще се задълбочават и връзката ти с Него ще става все по-далечна и по-далечна, а непокорството и съпротивата към Него в сърцето ти ще нарастват все повече и повече. Опасно е състоянието ти да се влошава до такава степен, защото това вече сериозно ще навреди на ефективното изпълнение на твоя дълг. Можеш да се отнасяш към дълга и задълженията си с немарливост, нехайство, непочтителност, непокорство и съпротивляващо се отношение, но какъв ще е крайният резултат? Самият ти ще станеш нехаен в изпълнението на дълга си, измамен и съпротивляващ се на Бог. Няма да си способен да придобиеш истината, нито да навлезеш в истините реалности. Каква е първопричината за този резултат? Дължи се на факта, че хората все още таят в сърцата си представи и погрешни разбирания за Бог и тези практически проблеми все още не са разрешени. Така че между хората и Бог винаги ще съществува бездна. Затова ако искат да се изправят пред Бог, те трябва първо да се замислят над погрешните си разбирания, представи, фантазии, съмнения и предположения, които таят относно Него. Всички тези неща трябва да бъдат изследвани. Да имаш реални представи и погрешни разбирания за Бог не е елементарен въпрос, тъй като засяга както отношението на хората към Бог, така и тяхната природа същност. Тези неща няма просто да изчезнат безследно, ако хората не търсят истината, за да се справят с тези представи и погрешни разбирания. Дори да не влияят на изпълнението на дълга ти или на стремежа ти към истината, когато нещо се случи

или настъпят някакви по-специални обстоятелства, пак ще се окаже, че смущават твоето съзнание и изпълнението на дълга ти. Затова ако имаш представи и погрешни разбирания, трябва да се изправиш пред Бог и да се самоанализираш, да търсиш истината и да разбираш ясно първопричината и същността на въпроса защо подобни представи и погрешни разбирания се зараждат у хората. Само тогава те могат да изчезнат, връзката ти с Бог може да бъде нормална, а животът ти може постепенно да нараства. Фактът, че хората имат твърде много представи и погрешни разбирания за Бог, доказва, че човечеството се съпротивлява и не съответства на Бог. Бездната между хората и Бог ще се затвори постепенно едва когато те непрекъснато се справят с тези представи и погрешни разбирания. Така ще са способни да се покорят на Бог и да имат по-голяма вяра в Него. С повече вяра тяхното практикуване на истината ще има много по-малко примесени подбуди и в стремежа им към истината ще има много по-малко примесени подбуди и спънки.

Кои хора имат по-малко примесени подбуди, когато изпълняват дълга си, и кои кроят по-малко интриги в своя полза? (По-простодушните хора, онези, които не разбират погрешно Бог.) Това е единият тип, но има и честни, добросърдечни хора, които повече се стремят към истината — имат по-малко примесени подбуди, когато изпълняват дълга си. Онези, които имат погрешни разбирания или фантазии за Бог, или които имат прекомерни желания или изисквания към Него, имат много примесени подбуди, когато изпълняват дълга си. Те искат престиж, статус и награди и ако някоя голяма награда е все още далеч и не се вижда, те ще си помислят: „Щом не мога да я получа веднага, просто ще трябва да чакам и да бъда търпелив. Сега обаче първо трябва да получа малко полза или поне някакъв статус. Първо ще се стремя да бъда водач в църквата и да отговарям за десетки хора. Доста е привлекателно хората винаги да се въртят около теб“. Ето как възниква това примесване на подбуди при вярата им в Бог. Когато не си изпълнил никакъв дълг или не си направил нещо практично за Божия дом, ще чувстваш, че не си пригоден, и тези неща няма да се зародят в теб. Когато обаче си способен да вършиш нещо и чувстваш, че в известна степен превъзхождаш повечето хора и че можеш да проповядваш някакви доктрини, тези неща ще се зародят. Когато например се избира водач, ако вярваш в Бог само от година — две, ще почувстваш, че духовният ти ръст

е нисък, че не си способен да проповядваш и че не си пригоден. Затова ще се оттеглиш по време на изборите. След три или пет години вяра ще си способен да проповядваш няколко духовни доктрини, затова когато дойде време отново да се избира водач, ще поемеш инициативата да се опиташ да заемеш тази позиция и ще се молиш: „О, Боже! Нося бреме, искам да бъда водач в църквата и съм готов да проявявам внимание към Твоите намерения. Независимо обаче дали ще ме изберат, или не, винаги съм готов да се покоря на Твоите подредби“. Ще кажеш, че си готов да се покориш, но в сърцето си ще си помислиш: „Би било чудесно обаче, ако ми позволиш поне веднъж да опитам да бъда водач!“. Ако имаш такова изискване, Бог ще го удовлетвори ли? Със сигурност няма, защото това твое изискване не е основателна молба, а прекомерно желание. Дори ако кажеш, че искаш да станеш водач, за да проявяваш внимание към Божието бреме, като използваш това оправдание за своя обосновка и чувстваш, че то е съгласно истината, какво ще си помислиш, когато Бог не удовлетвори твоето изискване? Какви проявления ще покажеш? (Ще разбера Бог погрешно и ще се чудя защо не ме е удовлетворил, когато просто съм искал да проявя внимание към Неговото бреме. Ще стана негативен, ще се съпротивлявам и ще се оплаквам.) Ще станеш негативен и ще си мислиш: „Човекът, когото избраха, не е вярвал в Бог толкова дълго, колкото мен, не е толкова добре образован като мен и заложбите му са по-лоши от моите. И аз мога да изнасям проповеди. С какво тогава е по-добър от мен?“. Ще размишляваш отново и отново, но няма да си способен да го разбереш, затова в теб ще се породят представи и ще съдиш Бог като неправеден. Това не е ли покварен нрав? Ще си способен ли все пак да се покориш? Не. Ако нямаше желанието да бъдеш водач, ако можеше да се стремиш към истината и ако притежаваше самосъзнание, щеше да кажеш: „Добре ми е да съм само обикновен последовател. Не притежавам истината реалност, човешката ми природа е на средно равнище и не съм много красноречив. Имам известно преживяване, но всъщност не мога да говоря за него. Искам да говоря повече за него, но не мога да се изразя ясно. Ако все пак говоря повече, вероятно на хората ще им омръзне да ме слушат. Нивото ми е твърде недостатъчно за тази позиция. Не съм подходящ за водач и трябва просто да продължавам да се уча от другите, да изпълнявам дълга си по възможно най-добрия начин и да се стремя към истината, здраво

стъпил на земята. Някой ден, когато придобия духовен ръст и съм годен да водя, няма да откажа, ако моите братя и сестри ме изберат“. Това е правилната умствената нагласа. Ако един ден братята и сестрите преценят, че си подходящ за водач и те изберат, то със сигурност ще е защото Бог го е позволил. В такъв случай би ли водил, или не? (Да, бих го направил, бих се покорил.) Как би се покорил? Да предположим, че си мислиш: „Смятам, че мога да се справя. Никой друг не е по-добър от мен, затова определено мога да се справя. Именно Бог трогва моите братя и сестри да ме изберат. Вярвал съм в Бог най-дълго от тези хора, на подходяща възраст съм, имам известен опит в обществото и съм работоспособен, красноречив съм и съм образован, изпълнявал съм всички видове дълг и имам някакъв опит. Подходящ съм във всяко отношение. Ако братята и сестрите ми бяха под мое ръководство, църковният живот определено щеше да процъфтява и да продължи да се подобрява“. Тогава у теб се поражда надменност. Има ли някакъв разум в това? Какво ще правиш после? Ще вършиш зли и лоши неща, и тогава ще трябва да те кастрят и да се изправиш пред съд и наказание. Важна ли е умствената нагласа на хората? (Да, важна е.) Каквото и да правиш, трябва да премислиш и да разбереш мотивите си, както и отправната си точка, намеренията си, целите си и всички свои мисли според истината и да определиш дали са правилни или погрешни. Всички тези неща трябва да имат като фундамент и основа Божиите слова, за да не поемеш по грешен път. Каквото и да искаш да правиш, каквото и да търсиш, за каквото и да се молиш или каквото и да искаш от Бог, то трябва да бъде основателно и разумно, трябва да е нещо, което може да се постави за обсъждане и да бъде одобрено от всички. Няма никакъв смисъл да търсиш и да се молиш за неща, които не могат да бъдат извадени наяве. Колкото и да се молиш за тях, няма да има никаква полза.

Хората винаги имат примесени подбуди, докато изпълняват дълга си. Собствените им намерения и предпочитания винаги имат примесени подбуди. В такъв случай хората умишлено ли си позволяват да имат примесени подбуди? Не, това е неволно. Броят на примесените подбуди на човека зависи от неговия нрав и стремеж. Ако се стреми към истината, той ще има по-малко намерения, егоистични мотиви, желания и негативни състояния, когато изпълнява дълга си. Ако не се стреми към истината, ще има повече примесени подбуди и вероятно ще стане негативен, когато

се сблъска с провал или неуспех, понякога ще се препъва дори от едно-единствено изречение. Постоянно говорите за това, че „се измъчвате от гордост, статус и обич“ — по цял ден се измъчвате от всичко. Това не е рационално. Хората често са подвластни на сатанинската си природа, живеят под контрола на сатанинския си нрав и имат всякакви прекомерни желания, но не търсят истината, за да ги преодолеят. Независимо каква поквара разкриват, те винаги се чувстват негативни и измъчвани. Ако се измъчвате, значи имате проблем. Никога не е добре да се споменава, че се чувствате измъчени. Защо? Самата дума „измъчен“ дори не е оправдана — хората се чувстват измъчени само при особени обстоятелства и това не е често проявление при тези, които се стремят към истината. Има нещо нередно в това постоянно да се измъчвате, има проблем с такива хора — това е състояние на негативност и съпротива. Освен това е неправилно и неуместно да се използва думата „измъчен“ по този начин. Защо хората, които постоянно се чувстват измъчени, накрая никога не получават резултати от това? Защото не търсят истината, а вместо това винаги са негативни и се съпротивляват, като се противопоставят на Бог. В резултат на това те страдат много, но не придобиват нищо. Хората, които обичат истината, винаги ще се покоряват на Божието върховенство и на Неговите подредби независимо от трудностите и проблемите, с които се сблъскват. Те ще приемат устроеното от Бог, ще дойдат пред Него, за да търсят истината, и ще вървят по пътя на стремеж към нея. Не се измъчвай без основателна причина, тъй като това няма да те доведе доникъде. Чувстваш се измъчван от обич например, но дали изобщо си способен да се избавиш от нея? Чувстваш се измъчван от статуса, но имаш ли истинско прозрение за него? Чувстваш се измъчван от бъдещето и съдбата си, но способен ли си да се освободиш от начина, по който те възпират? Можеш ли да се избавиш от желанието си за благословии? (Не, не мога.) Как тогава можеш да разрешиш тези проблеми? Всички те трябва да се разрешат чрез стремеж към истината. Стремежът към истината може да разреши неразумните изисквания и прекомерните желания на хората, както и техните погрешни разбирания, фантазии, догадки, съмнения и отсъждания за Бог. Ще продължат ли хората да се чувстват измъчени, когато всички тези състояния се преодолеят? Няма ли просто да изчезнат всички тези състояния, в които се чувстват измъчени? Какви мисли, възгледи, какво отношение и състояние

ще имаш в този момент? Ще си способен да се покориш и да чакаш и няма да се бориш срещу Божието върховенство и Неговата подредба и нито ще се бунтуваш срещу Бог, нито ще Го съдиш. Нещо повече, когато Божията ръка се насочи към теб или когато Той устрои среда за теб, ти ще си способен активно да сътрудничиш и да се покориш пред Него, вместо да се съпротивляваш или да увърташ, а още по-малко ще се опитваш да се измъкнеш от това. Ще имаш все повече от тези положителни състояния и това доказва, че се стремиш към истината. Ако обаче тези негативни неща постоянно занимават ума ти и влияят на ежедневните ти действия, мисли и идеи и се отразяват на състоянието ти, това доказва, че изобщо не се стремиш към истината и накрая ще бъдеш отстранен.

Много хора винаги, когато изпълняват дълга си, имат примесени подбуди в намеренията си, опитват се да се отличат и обичат да ги хвалят и насърчават. Ако свършат нещо добре, винаги искат някаква отплата или награда; ако няма награда, те са безразлични към изпълнението на дълга си и ако няма кой да им обърне внимание или да ги насърчи, стават негативни. Те са непостоянни като деца. Какво се случва тук — защо хората винаги имат примесени подбуди в своя дълг и никога не са способни да ги загърбят? Основната причина е, че те не приемат истината. В резултат на това, както и да разговаряш с тях за истината, те не са способни да загърбят тези неща. Ако тези проблеми никога не се разрешават, с течение на времето хората лесно стават негативни и все по-безразлични към изпълнението на дълга си. Ако видят слова на одобрение и благословия от Бог, донякъде се мотивират и ентусиазират. Ако обаче никой не разговаря с тях за истината, ако никой не ги мотивира или хвали, те стават безразлични. Ако хората често ги хвалят, правят им комплименти и ги възхваляват, те се смятат за особено прекрасни и в сърцата си са уверени, че Бог ги закриля и благославя. В такива моменти желанията им да изпъкнат над останалите са постигнати и изпълнени, намерението им да бъдат благословени е временно уталожено и уменията и талантите им са влезли в употреба, а това им дава престиж. Те са толкова щастливи, че подскачат по улицата и лицата им греят. Това резултат от стремежа към истината ли е? (Не.) Просто желанията им се изпълняват. Що за нрав е това? Това е надменен нрав. Изобщо нямат самосъзнание, но имат прекомерни желания. Ако са изправени пред премеждие или трудност, ако гордостта и суетата им не

са удовлетворени или ако интересите им са дори леко засегнати, те стават негативни и рухват. Преди изглеждаха силни като гиганти, но само за няколко дни се сринаха и се превърнаха в купчина прах — разликата е толкова огромна. Ако са хора, които се стремят към истината, как може да се сринат толкова бързо? Очевидно хората, които изпълняват дълга си въз основа на пламенност, желания и амбиции, са много слаби. Когато се сблъскат с някакъв неуспех или провал, те рухват. Като видят, че фантазиите им се разпадат, желанията им не са изпълнени и нямат надежда да бъдат благословени, те веднага рухват. Това показва, че колкото и да са били ентусиазирани по отношение на дълга си тогава, това не е било, защото са разбирали истината. Те са изпълнявали дълга си от желание да бъдат благословени и заради пламенност. Независимо колко пламенни са хората или колко думи и доктрини са способни да проповядват, ако не са способни да практикуват истината, ако не могат да изпълняват дълга си според принципите, ако разчитат само на пламенност, няма да могат да продължат дълго, а когато се изправят пред мъки или бедствие, няма да са способни да останат непоколебими и ще рухнат. Някои хора просто се сриват, когато са изправени пред провал или неуспехи, други — когато ги кастрят, а трети — когато се сблъскат с дисциплиниране. Така хората, които не притежават истината, винаги рухват при първото препятствие. А какви са проявленията на човек, който се стреми към истината? (Независимо пред какво облагородяване се изправя, въпреки че може да изпитва голяма болка, той няма да стане негативен. Ще търси истината и ще се покорява на върховенството и на подредбите на Бог.) Да не станете негативни е едно от проявленията, но не сте прозрели основното проявление, а именно, че независимо какви трудности, болка или слабост преживяват хората, които се стремят към истината, те не са възпрепятствани или повлияни при изпълнението на дълга си. Онези, които не се стремят към истината, изпълняват дълга си с ентусиазъм, когато са щастливи. Колкото и да страдат, не се чувстват изтощени и са способни да загърбят всички лични въпроси и да не изоставят дълга си. Когато са недоволни обаче е различно. Чувстват се твърде уморени, когато вършат дори малко работа, и ако изпитат дори малко страдание, се оплакват и постоянно си мислят за това да се приберат у дома, за да изживеят дните си и да забогатеят, както и за някакъв изход за себе си.

Хората, които се стремят към истината обаче, си мислят: „Колкото и да страдам, трябва да изпълнявам добре дълга си и да се отплатя за Божията любов. Само като го изпълнявам добре, ще имам съвест и разум и ще бъда достоен да се нарека човек“. Освен че се съсредоточават върху доброто изпълнение на дълга си, те са способни да ядат и пият Божиите слова и да разговарят за истината с братята и сестрите си, независимо пред какви проблеми са изправени, и търсят истината, за да преодолеят трудностите си. Те размишляват над тези неща отново и отново: „Как мога да преодолея това състояние? Къде се крие проблемът? Защо се чувствам негативен? Защо ме кастрят? Как допуснах тази грешка? Къде беше грешката ми? Дали това е проблем на нрава, дали не съм умел в тази област, или тая свои собствени намерения?“. След като изследват тези неща в продължение на няколко дни, те получават резултати и осъзнават, че делото на църквата е пострадало, защото са таили свои собствени намерения, страхували са се да не оскърбят другите и не са се съобразявали с интересите на Божия дом. Какво отношение трябва да възприемеш, след като си стигнал до такова заключение? Как трябва да разрешиш този проблем? Трябва да приемеш правосъдието, наказанието и кастренето на Божиите слова, да се самоанализираш според тях, да съпоставиш състоянието си с тях и да постигнеш разбиране за собствения си покварен нрав. Така ще разбереш дали обичаш истината и дали се покоряваш на Бог. Достатъчно ли е да стигнеш до това заключение? Все пак ще трябва да се изповядаш и да се покаеш пред Бог с думите: „Това, което направих, не беше в съответствие с истината, действията ми бяха продиктувани от сатанинския ми нрав. Готов съм да се покая и никога повече няма да се бунтувам срещу Бог. Каквото и да се случи, винаги ще търся истината и ще действам според Божиите изисквания. Ако не мога, нека Бог ме дисциплинира и накаже“. Това е истински разкайващо се сърце. Ако можеш да се молиш и да вземеш твърдо решение по този начин и ако можеш да практикуваш така, то това е покорна нагласа. Ако преживяваш по този начин, постепенно ще започнеш да се покоряваш на Божието дело, ще имаш истинско разбиране за Бог, ще видиш, че Неговият нрав наистина е праведен и свят, и сърцето ти ще стане богобоязливо. Ще бъдеш отговорен и отдаден в изпълнението на дълга си и така ще имаш известно практическо преживяване и ще си навлязъл в истините реалности.

В действията си някои хора следват собствената си воля. Те нарушават принципите и след като ги кастрят, само на думи признават, че са надменни и че са допуснали грешка, просто защото не притежават истината. В сърцата си обаче се оплакват: „Никой освен мен не стъпва бос в огъня и накрая, когато нещо се обърка, прехвърлят цялата отговорност върху мен. Не е ли глупаво от моя страна? Следващия път не мога пак така да рискувам. Вятърът брули високите дървета!“. Какво мислите за такова отношение? Това отношение на покаяние ли е? (Не.) Що за отношение е това? Не са ли станали хитри и измамни тези хора? Наум си казват: „Извадих късмет, че този път нямаше толкова тежки последици. Парен каша духа, така да се каже. В бъдеще трябва да внимавам повече“. Те не търсят истината, а използват дребнавите си хитрости и лукави кроежи, за да се погрижат за проблема и да се справят с него. Могат ли да придобият истината по този начин? Не могат, защото не са се покаяли. Първото нещо, което трябва да направиш, когато се покайваш, е да признаеш къде си сбъркал: да видиш къде е била грешката ти, каква е била същността на проблема и какъв покварен нрав си разкрил. Трябва да размишляваш над тези неща и да приемеш истината, след което да практикуваш според нея. Само това е отношение на покаяние. От друга страна, ако изчерпателно обмисляш хитри начини, ставаш по-уклончив отпреди, използваш по-изкусни и по-прикрити похвати и имаш повече методи за справяне с нещата, тогава проблемът не е толкова прост, колкото ако само си измамен. Използваш подмолни средства и имаш тайни, които не можеш да разкриеш. Това е нечестивост. Не само че не си се покаял, но и си станал още по-уклончив и измамен. Бог вижда, че си прекалено непримирим и злонамерен, че привидно признаваш, че си сгрешил, и приемаш да те кастрят, но в действителност изобщо не се разкайваш. Защо казвам това? Защото, докато това събитие се случваше или по-късно, ти изобщо не потърси истината, не размишляваше, не се опита да опознаеш себе си и не практикуваше според истината. Отношението ти е такова, че използваш философиите, логиката и средствата на Сатана, за да разрешиш проблема. Всъщност го заобикаляш и го увиваш в чиста опаковка, така че другите да не виждат и следа от него, и не допускаш да се изплъзне каквото и да е. В крайна сметка считаш, че си доста умен. Бог вижда това, вместо да те види наистина да размишляваш, да се изповядваш и да се покайваш за

греха си, изправен пред проблема, който те е сполетял, и след това да продължиш да търсиш истината и да практикуваш според нея. Отношението ти не е в посока на търсене или практикуване на истината, нито на покорство пред Божието върховенство и Неговите подредби, а на използване на похватите и средствата на Сатана, за да разрешиш проблема си. Създаваш у другите погрешно впечатление и се съпротивляваш на това да бъдеш разкрит от Бог, а по отношение на обстоятелствата, които Бог е устроил за теб, се отбраняваш и противопоставяш. Сърцето ти е по-затворено от преди и отделено от Бог. В такъв случай това може ли да доведе до някакъв добър резултат? Можеш ли все пак да живееш в светлината и да се наслаждаваш на мир и радост? Не можеш. Ако отбягваш истината и Бог, със сигурност ще паднеш в мрака, ще плачеш и ще скърцаш със зъби. Такова състояние ли преобладава у хората? (Да.) Някои хора често сами се увещават и си казват: „Този път ме кастриха. Следващия път трябва да съм по-пресметлив и по-внимателен. Трябва да съм нащрек по всички въпроси, за да не загубя накрая. Хората, които не са пресметливи, са глупаци“. Ако постоянно се напътстваш и увещаваш така, ще си способен ли някога да постигнеш добри резултати? Ще си способен ли да придобиеш истината? Ако те сполети проблем, трябва да потърсиш и да разбереш даден аспект на истината и да придобиеш този аспект на истината. Какво може да се постигне чрез разбиране на истината? Когато разбереш даден аспект от нея, разбираш аспект от Божиите намерения. Разбираш защо Бог ти е причинил това, защо е поставил такова изискване към теб, защо е нагласил обстоятелствата така, че да те укори и дисциплинира по този начин, защо е използвал този въпрос, за да те кастри, и защо си паднал, провалил си се и си бил разкрит по този въпрос. Ако разбереш тези неща, ще си способен да се стремиш към истината и ще постигнеш навлизане в живота. Ако не ги разбереш и не приемеш тези факти, а настояваш да им се противопоставяш и да им се съпротивляваш, да използваш собствените си похвати, за да се прикриеш, и да се изправиш пред всички останали и пред Бог с фалшиво лице, тогава завинаги ще си неспособен да придобиеш истината. Ако имаш честно отношение на приемане на истината и покорство към нея, и ако независимо какво се случва и колко болка има в сърцето ти, или колко си унизен, винаги си способен да приемеш истината и да ѝ се покориш, и все още си

в състояние да се молиш на Бог, като казваш: „Всичко, което Бог върши, е правилно и трябва да го приема“, то това е покорно отношение. В процеса на приемане обаче трябва непрекъснато да се самоанализираш, да премисляш къде са грешките в действията и в поведението ти и кои аспекти на истината си нарушил. Трябва също така да разнищваш собствените си намерения, за да можеш ясно да видиш своето истинско състояние и действителния си духовен ръст. Ако след това потърсиш истината, ще знаеш как да я практикуваш в съответствие с принципите. Ако практикуваш и преживяваш по този начин, преди да разбереш, ще постигнеш напредък. Истината ще се вкорени в теб, ще разцъфне, ще даде плод и ще се превърне в твой живот. Всички проблеми, свързани с разкриването ти на поквара, постепенно ще бъдат разрешени. Когато нещо се случи, отношението, възгледите и състоянията ти ще клонят все повече към положителното. Ще продължаваш ли тогава да си отчужден от Бог? Може все още да си отчужден от Него, но все по-малко, а съмненията, догадките, погрешното разбиране, оплакванията, непокорството и съпротивата, които таиш към Бог, също ще намалеят. Когато намалеят, ще ти е по-лесно да притихнеш пред Него, когато нещо се случи, и да Му се молиш, да търсиш истината и път за практикуване. Ако не можеш да прозреш нещата, когато те сполетяват, ако вместо това си напълно объркан и пак не търсиш истината, тогава ще имаш проблеми. Със сигурност ще се справяш с нещата, като използваш човешки решения, и всички твои философии за светските отношения, хитри методи и умни похвати ще излязат наяве. Това е първата реакция в сърцата на хората. Някои хора никога не влагат сърцата си в стремежа към истината, когато нещо се случи, а вместо това винаги мислят как да се справят с тези неща с човешки средства. В резултат на това дълго време се лутат, измъчват се, докато лицата им не посърнат от изтощение, но пак не прилагат истината на практика. Ето колко жалки са хората, които не се стремят към истината. Въпреки че сега може да изпълняваш дълга си с готовност и с готовност да се отказваш от нещата и да даваш всичко от себе си, ако все още таиш неразбирания, предположения, съмнения и оплаквания относно Бог или даже непокорство и съпротива срещу Него, или ако използваш различни методи и похвати, за да Му се противопоставяш и да отхвърляш Неговото върховенство над теб — ако не разрешиш тези неща — тогава ще бъде

почти невъзможно истината да бъде господар на твоята личност, а животът ти ще бъде изтощителен. Хората често се борят и се измъчват в тези негативни състояния, сякаш са потънали в тресавище, вечно ги занимава въпросът кое е правилно и кое е грешно. Как могат да открият и разберат истината? За да търси истината, човек трябва първо да се покори. Тогава, след известен период на изживяване, човек ще е способен да придобие известно просветление и на този етап е лесно да разбере истината. Ако човек все се опитва да разбере кое е правилно и кое — неправилно и се увлече в това, кое е правилно и кое — погрешно, той няма как да открие или да разбере истината. А какво ще стане, ако човек никога не може да разбере истината? Неразбирането на истината поражда представи и погрешно разбиране на Бог, а при погрешно разбиране на Бог има вероятност да започне да се оплаква от Него. Когато избухнат тези оплаквания, те се превръщат в противопоставяне; противопоставянето на Бог е съпротива срещу Него и е сериозно прегрешение. Ако някой е извършил много прегрешения, тогава той е извършил многобройни злини и трябва да бъде наказан. Това е нещо, което следва от вечната неспособност за разбиране на истината. И така, стремежът към истината не е само за да те накара да изпълняваш добре дълга си, да се подчиняваш, да се държиш според правилата, да изглеждаш благочестив или да имаш свято благоприличие. Той не цели да постигне само тези неща. Основната му цел е да преобърне различните неправилни възгледи, които таиш към Бог. Целта на разбирането на истината е да се преодолее покваренията нрав на хората. Когато той се преодолее, те вече няма да имат погрешни разбирания за Бог. Тези две неща са свързани. В същото време, докато хората преодолеят покварения си нрав, връзката между тях и Бог постепенно ще се подобрява и ще става все по-нормална. Следователно, щом покваренията им нрав се преодолее, опасенията, подозренията, подлагането на изпитания, погрешното разбиране, въпросите и оплакванията на хората по отношение на Бог, и дори тяхната съпротива, малко по малко ще се преодолеят. Какво е непосредственото проявление, когато покваренията нрав на човека се преодолее? Отношението му към Бог се променя. Той може да посрещне всичко с богопокорно сърце и тогава връзката му с Бог ще се подобри. Ако разбира истината, тогава ще е способен да я прилага на практика. Има богопокорно сърце, затова няма да

е нехаен при изпълнението на дълга си, камо ли да мами Бог. Така ще има все по-малко представи и погрешни разбирания за Бог, връзката му с Него ще става все по-нормална и ще е способен напълно да се покори на Бог, когато изпълнява дълга си. Ако не разреши проблема с покварения си нрав, никога няма да е способен да постигне нормална връзка с Бог и никога няма да има богопокорно сърце. Подобно на невярващите, той ще е твърде непокорен, в сърцето си винаги ще отрича и ще се противопоставя на Бог и ще му е невъзможно да изпълнява добре дълга си. Ето защо е толкова важно да се стремите към истината и да я практикувате! Не се стремиш към истината, но все пак искаш да преобърнеш представите си за Бог, погрешното разбиране за Него и оплакванията си от Него. Можеш ли да го постигнеш? Определено не. Някои хора казват: „Аз съм просто един обикновен човек, нямам никакви представи, погрешни разбирания или оплаквания. Не мисля за тези неща“. Можеш ли да гарантираш, че нямаш никакви представи, ако не мислиш за това? Можеш ли да избегнеш разкриването на покварения си нрав, ако не мислиш за него? Каквато и поквара да разкрива човек, тя винаги се определя от неговата природа. Всички хора живеят според сатанинската си природа. Сатанинският им нрав е дълбоко вкоренен в тях и се е превърнал в тяхна природа същност. Хората нямат средства, с които да изкоренят сатанинския си нрав. Само с помощта на истината и на Божиите слова те могат постепенно да разрешат всички въпроси, свързани с покварения им нрав.

В какво се проявява това дали има или няма подобрение във връзката на човека с Бог? Проявява се в отношението и възгледите, които имаш, когато се сблъскваш с хора, събития и неща. Дали си човек, който се стреми към истината, ако отношението и възгледите ти произлизат от сатанинските философии за светските отношения или от знанието и теориите и ако приемаш тези неща за своя философия за живот и свой девиз? Придобил ли си истината? (Не.) Не може да се каже категорично, че не се стремиш към истината. Може би си на път да се стремиш към нея, но най-малкото това показва, че не си навлязъл в истините реалности. Какъв е проблемът, ако щом се сблъскаш с нещо, което не е в съгласие с представите ти, веднага се ядосваш, удряш по масата и крещиш на хората, отказваш да го приемеш и не се покоряваш? Дали това е човек, който живее пред Бог? Защо не си способен да търсиш истината? Това

показва, че истината все още не е завладяла сърцето ти! Ако не можеш да запазиш спокойствие дори заради такава дреболия и такъв незначителен въпрос разобличава твоето грозно състояние, това доказва, че не умееш да използваш истината, за да разрешаваш проблеми, и че загърбваш търсенето на истината, когато загубиш самообладание. Ако е така, как можеш да навлезеш в живота? Някои хора вярват в Бог в продължение на много години, но независимо какво се случва, те се държат като невярващи, живеят според сатанински философии и никога не търсят истината или не променят гледната си точка за начина, по който постъпват и се справят с въпросите. Макар да не са извършили очевидни злодеяния или груби грешки и макар да изглеждат добри хора, те вярват в Бог от много години, но нямат навлизане в живота и никога не са прилагали истината на практика. Такива хора могат ли да постигнат Божието спасение? Опасявам се, че ще им бъде трудно да го постигнат. Някои хора вярват в Бог от много години и независимо какво се случва, винаги казват: „Според мен е така и така…“, „Планирам това и това…“ и „Мисля, че е така и така…“, или казват: „Тази стара поговорка го изразява добре…“ и „Както е казал онзи известен човек…“. Хората, които постоянно говорят по този начин, имат проблем, тъй като това доказва, че те са от Сатана и нямат нито капка истина в сърцето си. Когато нещо се случи, ако винаги казваш: „Спомням си, че Божиите слова гласят…“, „Веднъж Бог каза…“ или „В една от проповедите на Божия дом се казваше, че…“, „В един химн от Божиите слова има стих, който гласи…“, ако винаги мислиш за проблемите и говориш по този начин, това доказва, че си човек, който обича истината и притежава част от истината реалност. Каквото и да се случва на човек, който вярва в Бог, той първо трябва да проумее какво казват Божиите слова, да сравни всичко с тях и да ги използва като свои устои, своя основа и отправна точка. Не е ли това отношението, което трябва да има, когато се стреми към истината и я практикува? Това е най-малкото. В днешно време, макар че хората всеки ден слушат проповеди и четат Божиите слова, когато нещо се случи, те все пак казват: „Майка ми каза…“, „Има една стара поговорка…“, „Еди-кой си известен човек е казал…“, „Една пословица гласи…“ и „Както се казва…“. Къде отидоха Божиите слова, които тези хора ядоха и пиха? От отношението и реакциите на тези хора може да се види, че те все още не са придобили истината

или не са навлезли в истините реалности, че нямат богобоязливи сърца и винаги говорят с тона на невярващи. Такива хора имат вцепенено и глупаво изражение. Каква е причината за това? (Това, че не се стремят към истината.) Външно хората може да изглеждат вцепенени и глупави, но какви са отвътре? Отвътре са повехнали, с други думи, все още не са напоени и нахранени с истината. Все още са гладни и не са придобили истината. Затова водят вцепенен, изтощен живот, реагират бавно, а когато нещо се случи, са особено безпомощни и от време на време казват: „Боже, не знам какво да правя!“. „Объркан съм!“. или „Нямам път!“. Тези думи винаги са на езика им. Добри ли са тези думи? (Не, не са.) Защо тогава някои хора винаги ги научават? Те дори са се превърнали в често употребявани модерни думи. Защо тези думи Ми се струват толкова нелепи? Това не са добри думи и няма нужда да ги учиш. Не обръщай внимание на популярните неща, а на истината и на решаването на собствените си практически проблеми. Трябва да премисляш дали възгледите, отношението, намерението и отправната ти точка разкриват покварен нрав, когато нещо ти се случи. Трябва да размишляваш над това. Независимо какво се случва, разчиташ ли на сатанински философии и използваш ли човешки методи, за да го решиш, или търсиш истината и го решаваш според Божиите слова, или възприемаш компромисен подход, нещо средно между двете? Изборът ти най-добре показва дали си човек, който обича истината и се стреми към нея. Ако винаги избираш да решаваш проблемите, като разчиташ на сатанински философии и човешки методи, последствието от това ще е, че няма да можеш да придобиеш истината, нито просветлението, озарението и напътствието на Светия Дух. Нещо повече, у теб ще се породят представи и погрешни разбирания за Бог и накрая Той ще те отритне и отстрани. Ако обаче можеш да търсиш истината във всички неща и да ги разрешаваш според Божиите слова, тогава ще си способен да постигнеш просветлението, озарението и напътствието на Светия Дух. Твоето разбиране за истината ще става все по-ясно и все повече ще опознаваш Бог. Така ще си способен истински да Му се покориш и да Го обичаш. След като известно време практикуваш и преживяваш по този начин, покваренят ти нрав ще се изчиства все повече и все по-рядко ще се бунтуваш срещу Бог, докато накрая постигнеш пълно съответствие с Него. Ако винаги избираш компромисния подход

по средата, всъщност все още разчиташ на сатанински философии, за да се справиш с проблемите. Ако живееш по този начин, никога няма да спечелиш Божието одобрение, само ще бъдеш разкрит и отстранен. Ако си избрал грешния път да вярваш в Бог, религиозния начин, трябва бързо да смениш посоката си, да се отдръпнеш от ръба и да поемеш по правилния път. Тогава все още може да има надежда да постигнеш спасение. Ако искаш да придобиеш правилния път на вяра в Бог, тогава трябва да го търсиш и да го напипваш сам. Човек, който има духовно разбиране, ще намери правилния път след известен период на преживяване.

Е, за какво разговаряхме току-що? (Разговаряхме за това какво преди всичко преодолява стремежът към истината, а именно различните погрешни възгледи на хората за Бог и покварения им нрав. Разговаряхме и за това какви са възгледите, нагласите и намеренията на хората, когато нещо им се случва, и за това дали подхождат към нещата, като използват сатанински философии и човешки представи и фантазии, или ги решават чрез търсене на истината.) Тези думи се запомнят лесно, но най-същественото е дали си способен да съизмерваш с Божиите слова, когато нещо се случи, и дали си способен да откриеш принципите на практикуване. Ако можеш да приложиш принципите, тогава ще си способен да приложиш истината на практика и ако можеш да приложиш истината на практика, ще имаш истините реалности. Да разбереш истината не означава, че си я придобил. Само когато можеш да приложиш истината на практика, наистина ще си способен да я разбереш. Ако често прилагаш истината на практика и го правиш изцяло съгласно принципите, то това е придобиване на истината. Само способността да говориш за думи и доктрини не може да се счита за добра заложба. Имаш способността за възприемане само ако можеш да търсиш истината, за да разрешаваш проблеми, когато нещо ти се случи. Най-важното е да си способен да разрешаваш практически проблеми. Ако например имаш добри отношения с човек от църквата, брат или сестра, и той те помоли да посочиш какво не му е наред, как трябва да го направиш? Това е свързано с подхода, който възприемаш по въпроса. Дали подходът ти се основава на истините принципи, или използваш философии за светските отношения? Какъв е проблемът, ако можеш ясно да видиш, че има проблем, но не му го кажеш направо, за да не навредиш на отношенията между вас, и дори се оправдаваш, като казваш:

„Моят духовен ръст сега е малък и не разбирам задълбочено проблемите ти. Когато ги разбера, ще ти кажа.“? Това включва философия за светските отношения. Не е ли опит да заблудиш другите? Трябва да говориш толкова, колкото можеш да видиш ясно, и ако нещо не е очевидно за теб, кажи го. Ето какво означава да казваш това, което е в сърцето ти. Ако имаш определени мисли и някои неща са очевидни за теб, но се страхуваш да не го обидиш и се ужасяваш, че ще нараниш чувствата му, и затова избереш да не кажеш нищо, това означава да живееш според философия за светските отношения. Ако откриеш, че някой има проблем или се е заблудил, дори и да не можеш да му помогнеш с любов, поне трябва да му посочиш проблема, за да може да размишлява над него. Не му ли вредиш, ако пренебрегваш проблема? Ако му помогнеш веднъж и откриеш, че не приема истината, че е неразумен, има жесток нрав и по същество не обича истината, тогава би било разумно да не му посочваш неговите проблеми. Ако обаче не посочиш проблемите и на човек, който може да приеме истината, то нямаш любов. Ако общуваш с братята и сестрите си по този начин, тогава просто си играеш, заблуждаваш хората с умни думи и винаги искаш да им се присмиваш. Хората, които действат по този начин, не са добри и в това се съдържа определен нрав. Подобни хора живеят изцяло според сатанински философии, не говорят и не действат от гледна точка на разума на нормалната човешка природа, нито се държат според истините принципи. Как тогава трябва да подходиш към този въпрос според истинните принципи? Как да постъпиш в съответствие с истината? Колко са приложимите принципи? На първо място, поне не го препъвай. Първо трябва да обмислиш слабостите на другия и как да говориш с него така, че да не го препъваш. Това е най-малкото, което трябва да се вземе предвид. Второ, ако знаеш, че той наистина вярва в Бог и може да приеме истината, когато забележиш, че има проблем, трябва да поемеш инициативата да му помогнеш. Ако не направиш нищо, а само му се присмиваш, ти го нараняваш и му вредиш. Човек, който постъпва така, няма нито съвест, нито разум, и не обича другите. Онези, които имат малко съвест и разум, не могат да се присмиват на братята и сестрите си. Трябва да потърсят различни начини, за да им помогнат да разрешат проблема си. Трябва да им помогнат да разберат какво е станало и къде са сгрешили. Така ние ще сме изпълнили отговорността си, а от тях зависи дали могат да се покаят.

Дори и да не се покаят сега, няма да се оплакват от теб или да те обвиняват един ден, когато рано или късно се вразумят. Най-малкото, начинът, по който се отнасяш към братята и сестрите си, не може да пада под нивото на стандартите на съвестта и разума. Не оставай длъжен на другите, а им помагай, доколкото можеш. Така трябва да постъпват хората. Най-добрият вид хора са онези, които могат да се отнасят към братята и сестрите си с любов и в съответствие с истинните принципи. Те са и най-милосърдните. Разбира се, истински братя и сестри са онези, които могат да приемат и да практикуват истината. Ако някой вярва в Бог само за да яде до насита или да получи благословии, но не приема истината, той не е брат или сестра. Трябва да се отнасяш към истинските братя и сестри според истинните принципи. Както и да вярват в Бог и по какъвто и път да вървят, трябва да им помагаш с любов. Какво минимално въздействие трябва да постигнеш? Първо, да не ги препъваш и да не допуснеш да станат негативни; второ, да им помогнеш и да ги върнеш от грешния път; и трето, да ги накараш да разберат истината и да изберат правилния път. Можеш да постигнеш тези три вида въздействие само ако им помагаш с любов. Ако не ги обичаш истински, няма да успееш да постигнеш тези три вида въздействие, най-много да успееш само с един или два от тях. Тези три вида въздействие са и трите принципа за помагане на другите. Познаваш тези три принципа и ги владееш, но как всъщност да ги приложиш? Наистина ли разбираш затрудненията, които изпитва другият? Нима това не е още един проблем? Трябва да помислиш и върху следните въпроси: „Откъде произлизат затрудненията му? Способен ли съм да му помогна? Ако духовният ми ръст е твърде нисък и не мога да реша проблема му, а не внимавам какво казвам, може да го насоча по грешен път. Освен това, каква е способността за възприемане на този човек и каква е неговата заложба? Вкопчил ли се е упорито във възгледите си? Има ли духовно разбиране? Може ли да приеме истината и дали се стреми към нея? Ако разговаряме и той види, че съм по-способен от него, дали ще почувства ревност или негативизъм?“. Трябва да разгледаш всички тези въпроси. След като ги обмислиш и си ги изясниш, разговаряй с този човек, прочети му няколко откъса от Божиите слова, които се отнасят до неговия проблем, и му помогни да разбере истината в Божиите слова и да намери пътя към практикуването ѝ. Тогава проблемът ще се реши и той ще излезе от затрудненото си положение.

Проста работа ли е това? Никак не е проста. Колкото и да говориш, ще е безполезно, ако не разбираш истината. Ако разбираш истината, само с няколко изречения можеш да го просветиш и да му помогнеш. Ключът към това да помогнеш на хората с любов е да разговаряш по няколко откъса от Божиите слова, които касаят проблема, и този метод е най-ефективен. Ако не разговаряш за Божиите слова и се опитваш да използваш само човешки думи, колкото и думи да изричаш, никога няма да разрешиш каквито и да е практически проблеми. Някои хора могат само да увещават другите и независимо с какви проблеми се сблъскват другите хора, ще казват: „Чети повече Божии слова и търси истината в тях, тогава ще е лесно да разрешиш проблема“ или „Трябва да обичаш Бог и това е достатъчно. Никога няма да бъдеш негативен, тъй като любовта към Бог ще разреши всички твои проблеми“. Изобщо не е толкова просто. Дали любовта към Бог е нещо, което можеш да практикуваш веднага щом го изречеш? Как хората да обичат Бог, ако не разбират истината? Как могат да обичат Бог, ако не познават Неговото дело? Ако наистина обичат Бог, хората никога няма да са негативни и няма да имат никакви трудности. Да обичаш Бог не е нещо лесно. Дали се постига само като говориш за няколко доктрини или викаш няколко лозунга? Да се покориш на Бог е още по-сложно — не е достатъчно да произнесеш няколко думи на увещание, за да накараш някого да Му се покори. Дори общението за Божиите слова да може да донесе на хората малка полза в момента, това не означава, че можеш да разрешиш проблема с тяхното непокорство и да ги накараш да се покорят на Бог само с едно общение за истината, нито че хората са способни да се покорят на Бог веднага след като разговаряш за истината ясно. За да се постигнат резултати, хората трябва да преживеят съд, наказание и кастрене. Тези, които винаги говорят за думи и доктрини, за да увещават другите, са най-повърхностни. Те не притежават никакви истини реалности, винаги разчитат на разговори за думи и доктрини, за да помагат на хората, и не постигат никакви резултати. Това се нарича нехайно поведение и то не е искрено отношение към хората; твърде престорено е и не е добродушно. Накратко, такъв човек е лицемер. Как можеш да помагаш на хората, ако в сърцето си не изпитваш съчувствие или любов към другите? Не е лесно наистина да се разреши даден проблем. Трябва да разбереш истината, да прозреш същността на проблема, а след това да разговаряш ясно с другите

в съответствие с истините принципи и трябва да си способен да разговаряш за пътя на практикуване така, че другите да разберат. По този начин хората не само ще разберат истината, но и ще имат път за прилагането ѝ на практика и едва тогава проблемът може да се счита за разрешен. Трябва да преминеш през тези неща. Разбирането ще дойде чрез практическото ти лично преживяване. Колкото повече разговаряш за истината, толкова по-ясна ще става тя, толкова по-уверено ще става сърцето ти и толкова повече ще имаш път напред. Когато наистина разбереш истината, ще знаеш как да я приложиш на практика. Вярващите в Бог трябва да преживяват по този начин, те трябва да решават проблемите си един по един и всеки път, когато разрешават даден проблем, трябва да преодолеят някакъв покварен нрав. Когато са решили много проблеми, в общи линии поквареният им нрав също ще бъде преодолян. Така, колкото повече проблеми решават, толкова по-малко покварен нрав ще имат и толкова повече реалности на покорство към Бог ще притежават. По този начин хората ще навлизат в истините реалности, без дори да го осъзнават. Колкото повече проблеми разрешават хората и колкото повече истини разбират, толкова повече пътища за практикуване ще имат. Колкото повече проблеми решават и колкото повече покварен нрав пречистват, в толкова повече истини реалности ще навлизат. Това е процесът на вярата в Бог: непрекъснато откриваш проблеми и ги решаваш. Щом решиш един проблем, откриваш друг и го решаваш, а накрая разрешаваш много проблеми, разбираш истината и ако отново се появи проблем, ще си способен бързо да го разрешиш самостоятелно. Така постепенно израства духовният ти ръст. С все по-малко проблеми и трудности определено ще разкриваш по-малко поквара, ще се покоряваш още повече на Бог и ще имаш повече свидетелство за преживяване. Така, без дори да го осъзнаваш, твоят живот нрав ще се промени и накрая ще постигнеш съответствие с Бог. Няма да имаш никакво непокорство и ще си способен да прилагаш истината на практика и да се покоряваш на Бог по всеки въпрос. Това означава, че ще си израснал по отношение на духовния си ръст и напълно ще си постигнал спасение.

Наистина е лесно да приложиш истината на практика, но ако нямаш достатъчна способност за възприемане или не влагаш сърцето си в това и винаги си немарлив и нехаен, тогава никога няма да придобиеш истината.

Как тогава човек може да придобие истината? Дали чрез съмнителни хитрости или чрез сила? Не. Тя се придобива постепенно, малко по малко, чрез натрупване, търсене, лично преживяване и налучкване, докато преминаваш през реалния живот. Това е и начинът, по който Светият Дух те води, като понякога просто ти дава няколко слова, които не разбираш в момента, но след няколко дни ги проумяваш чрез търсене на истината и тогава сърцето ти се озарява и имаш път. Ти придобиваш, а други — не, и израстваш в този аспект на истината. Ето какво е да се прояви благоволение към теб. Някои подробности от истината трябва да се преживеят, а когато преживяването ти се задълбочи и стане по-подробно, ще почувстваш пътя си по-правилно. Несъзнателно ще следваш този път в търсенето и практикуването на истината. Въз основа на разбирането си на истината ще придобиеш още по-голямо просветление и ще разбереш повече подробности за истината, както и повече истини реалности. Това е пътят на стремеж към истината. Ако можеш да го преживееш и да го практикуваш, ще почувстваш, че не е трудно да прилагаш истината на практика, но ако не практикуваш по този начин, винаги ще чувстваш, че е абстрактно и трудно, по-трудно, отколкото да учиш в университет или да изследваш някоя висока технология. Всъщност обаче това е само въпрос на използване на сърцето ти. Усвояването на всяко професионално знание или на всяка теория разчита на паметта, на умствения анализ и на проучване, но само придобиването на истината изисква да използваш сърцето си. Трябва да използваш сърцето си, за да я изпиташ и вкусиш, и да положиш усилия да помислиш как да я преживееш. Постепенно ще откриеш и ще придобиеш правилния път за прилагане на истината на практика. Тогава ще си придобил съкровище. Каква е тайната за придобиването на истината? На първо място, не използвай мисленето, логиката, философията за светските отношения или похватите на Сатана, за да се справяш с нещата, които се случват около теб. Това е безизходно положение, защото ако живееш според сатанински философии, никога няма да си способен да придобиеш истината. Когато нещо се случи, ако първата ти реакция е да се справиш с него и да го разрешиш с помощта на човешки средства и похвати, и ако винаги искаш да защитиш личните си интереси и имиджа си, то това ще те отведе до задънена улица. Ако можеш да търсиш истината, когато се сблъскаш с проблем, ако можеш

да се молиш на Бог и да търсиш Неговите намерения и знаеш какви уроци трябва да научиш и какви истини трябва да разбереш от Божиите подредби, то това е правилно. Затова, каквото и да се случва с онези, които не се стремят към истината, те винаги са вцепенени, неудобно, колебливи, безпомощни и в безпътица. Всъщност Бог дава на хората много шансове да придобият истината, но тъй като те не я обичат, избират грешния път и не успяват да я придобият.

Хората, които живеят с покварен нрав, живеят за статус, суета, изгода и желания. Всички покварени хора са такива и на практика са еднакви, с изключение на някои незначителни разлики. Колкото и покварен нрав да имат хората, всички онези, които обичат истината, след като повярват в Бог, могат да достигнат до разбиране на собствения си покварен нрав чрез ядене, пиене и преживяване на Божиите слова, голяма част от покварения им нрав постепенно ще се преодолее и те ще разкриват все по-малко поквара. Те са напълно различни от невярващите, това са два различни типа хора. Такава промяна не се ли постига чрез стремеж към истината? От невярващи дяволи тези хора се превръщат в истински хора, които са придобили истината и изживяват човешко подобие, след като са повярвали в Бог. Това е придобивката и резултатът от вярата в Бог. Онези обаче, които изобщо не се стремят към истината, след като са повярвали в Бог, не се променят дори след много години вяра и все още са същите като невярващите. Този тип хора ще бъдат отстранени. Защо има такава голяма разлика между хора, които вярват в Бог и изпълняват дълга си по сходен начин? Отношението им към истината е различно и това е от решаващо значение. Сърцата на хората, които обичат истината, ще стават все по-светли, колкото повече четат Божиите слова, и колкото повече слушат проповеди, толкова повече ще разбират. Те винаги напредват. Онези обаче, които не обичат истината, не обичат да четат Божиите слова, нито полагат усилия да прилагат истината на практика, затова покваренят им нрав не може да се преодолее и те не могат да се отърват от него. Дори и да се опитват, не могат да прикрият покварения си нрав и не могат да го замаскират, дори и да искат. Това е така, защото Сатана е покварил всички покварени хора и независимо дали са невярващи или вярващи в Бог, същността на покварения им сатанински нрав на практика е еднаква и всички те живеят за статус, имидж, изгода и желания. За

какво спорят хората? Защо се пребиват един друг заради нещо? Всичко това е заради тези неща и независимо от средството, похвата или формата, целта всъщност е една и съща. Защо Сатана беше хвърлен във въздуха? (Защото се съревноваваше за статус с Бог.) Това е истинското лице на Сатана. В днешно време „гените“ на Сатана са предадени на поквареното човечество и така го покваряват, че хората са се превърнали в подобия на Сатана, приели са облика му и изживяват точно като него. Ако можеш да разпознаеш видовете покварен нрав в природата същност на Сатана и след това да ги преодолееш един по един, ще бъдеш спасен и ще можеш да се откъснеш от влиянието му. Трудно ли е да се реши проблемът с покварения нрав? (Не е трудно за хората, които се стремят към истината, но в повечето случаи не сме готови да приложим истината на практика и просто действаме според собствената си воля. Когато ни кастрят, ставаме негативни и разстроени за известно време, преди неохотно да започнем да практикуваме според истината.) Всички, които не обичат истината, са такива и другите трябва да ги подтикват, дърпат и побутват, за да приложат на практика дори малко от истината. Кое е най-трудно при прилагането на истината на практика? Сега има хора, които ясно виждат, че най-голямата трудност е основно в пречките, които идват от покварения нрав. Това се дължи на любовта на хората към славата, придобивките, статуса, суетата и имиджа. Разговорите, споровете и караниците между хората са все съревнования, за да се види кой е по-добър. Който е способен да убеди другия, накрая изглежда добре. Всички те са състезания за това кой има проницателност, компетентност или власт и кой има последната дума. Съревноваването за тези неща няма край и зад всичко това се крие нравът на Сатана, който живее за слава, придобивки и статус. Проблемът може лесно да се реши, ако го прозреш. Поне първо разреши нещата на повърхността, които са лесни за решаване, а след това постепенно разрешавай погрешните разбирания, догадките, съмненията и оплакванията относно Бог, които се намират дълбоко в сърцето ти, както и скритото там противопоставяне, подлагане на изпитание и съревноваване. След като ги разрешиш напълно, ще станеш като Йов — съвършен човек в Божиите очи. Защо Бог каза, че Йов е съвършен човек? Чрез Божието изпитание на Йов можем да видим, че той изобщо не се противопоставяше и не подлагаше на изпитание, когато ставаше въпрос

за Бог. През живота му и докато преживяваше Божието върховенство над всичко, неща като непокорството и съпротивата му бяха окастрени и преодолени. Щом преодоля тези негативни неща, когато се изправи пред Божиите изпитания, поведението му беше съвсем различно от това на цялото покварено човечество. Доктрина ли е това, което каза по време на изпитанията си: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова.“? Определено не е. Тези думи имат тежест и никой преди това не ги е казвал. Те бяха изречени за първи път от Йов и произтичаха от личните му преживявания.

Тревожите ли се, когато виждате, че ежедневно разкривате толкова много поквара и постоянно живеете със сатанински нрав, без да се променяте особено? (Да, тревожа се и понякога се измъчвам.) Нормално е да се тревожите, както и да се измъчвате. Колкото и да се тревожиш или измъчваш обаче, трябва да се успокоиш и да потърсиш решение за покварения си нрав. Това е правилната умствената нагласа. Няма да има резултат, ако се измъчваш години наред, но покваренията ти нрав пак не се преодолява, и е безполезно да се измъчваш така. Трябва да се замислиш: „Кои от моите проблеми са разрешени? Кое от покварения ми нрав се преодоля? По кои въпроси вече не се оплаквам от Бог?“. Винаги трябва да си задаваш този въпрос. Ако си кажеш: „Постоянно се оплаквах и мърморех, когато се сблъсквах с подобни неща, и таях погрешни разбирания за Бог, но сега, когато това се случва отново, не се оплаквам и не тая погрешни разбирания за Бог“, то това показва, че не си си губил времето. Щом разбереш и придобиеш истината, ще имаш различно отношение към Бог и естествено ще имаш богобоязливо сърце и покорно мислене. Това не е обикновено почтително отношение или показване на уважение от разстояние, или копнеж, любов, привързаност или зависимост; не е просто това, а е истинска боязън. При днешното покварено човечество все още е твърде рано да се говори за боязън от Бог, твърде е далечно. В такъв случай, към какво трябва да се стремите сега? Да не бъдете подозрителни към Бог, независимо какво се случва. Как можете да се въздържате от подозрения? Първо, трябва да знаете какви са Божиите намерения и каква е истината. Второ, когато се случи нещо, което не е в съгласие с вашите представи, не се оплаквайте от Бог и не Го разбирайте погрешно. Как да се предпазите от каквото и да е погрешно

разбиране? Трябва да разберете истината и след това постепенно, стъпка по стъпка трябва да превъзмогнете и да преобърнете представите си, както и погрешните си разбирания за Бог. Ще дойде ден, когато пред колкото и сериозно изпитание или мъки да си изправен, няма да се съпротивляваш, а ще имаш богобоязливо сърце и ще си способен да се покориш независимо от изпитанието, на което Бог те подлага. Тогава ще си успял. На какъв етап се намирате в момента? Когато нещо се случи, се чудите: „Това Божие дело ли е? Той правилно ли постъпва?“. или дори понякога си мислите: „Къде е Бог? Има ли изобщо Бог? Защо не мога да Го почувствам?“. Има много такива мисли и състояния, а това не е добре, тъй като все още сте далеч от това да поемете по пътя към довеждането до съвършенство. Трябва да работите усърдно в стремежа си, тъй като понастоящем духовният ви ръст все още е твърде малък и не отговаря на критерия за притежаване на истините реалности. Не си мисли, че си достатъчно добър и че притежаваш някои реалности, и че затова можеш да отидеш на небето и да станеш ангел. Твоите няколко реалности все още са твърде недостатъчни. Дори и да имаш крила, пак няма да си ангел. Не бива да имаш твърде добра или твърде висока самооценка, а трябва да имаш известно самосъзнание. Можеш ли да свидетелстваш за Бог? Годен ли си да Му служиш? Ако се измерва по този критерий, все още си далеч от Божиите изисквания и трябва да преживяваш още няколко години.

11 март 2018 г.

В СТРЕМЕЖА КЪМ ИСТИНАТА ПОМАГА ЕДИНСТВЕНО СЕБЕПОЗНАНИЕТО

Някои хора имат известна полза от това, че са вярвали в Бог в продължение на много години и че са слушали много проповеди. Поне могат да рецитират някои думи и доктрини, всички от които звучат така, сякаш съответстват на истината. Когато обаче нещо им се случи, те не могат да практикуват истината и не могат да направят нищо в съответствие с истината. Може да се каже и че през всичките тези години на вяра в Бог те не са направили нищо в защита на църковната работа и не са извършили нито едно справедливо дело. Как може да се обясни това? Макар да могат да декламират някои думи и доктрини, те определено не разбират истината, затова не могат и да я практикуват. Първото нещо, което някои хора казват, когато разговарят за себепознанието си, е следното: „Аз съм дявол, жив Сатана, и се съпротивлявам на Бог. Аз се бунтувам срещу Него и Го предавам. Аз съм змия и съм зъл човек, който заслужава да бъде прокълнат“. Това ли е истинско себепознание? Те говорят само общи приказки. Защо не дават примери? Защо не извадят наяве срамните неща, които са вършили, за да ги анализират? Като ги чуят, някои непроницателни хора си мислят: „Ето това е истинско себепознание! До какви висоти е стигнал, щом смята себе си за дявол и дори се проклина!“. Много хора, особено новоповярвалите, са склонни да се подвеждат от тези приказки. Те смятат, че говорещият е чист и има духовно разбиране, че обича истината и че е пригоден да бъде водач. След като общуват с него известно време обаче, те установяват, че това не е така, че човекът не е такъв, какъвто са си го представяли, а е изключително фалшив и измамен, че умело се прикрива и преструва, и това силно ги разочарова. Как да преценим дали хората действително познават себе си? Не можете просто да вземете предвид какво твърдят. Важното е да определите дали са способни да практикуват и да приемат истината. Хората, които действително разбират истината, не само имат истинско себепознание, но и са способни да практикуват истината, което е най-важното. Те не само говорят за истинското си разбиране, но и са способни действително да вършат това, което казват. Тоест техните действия напълно съответстват на думите им. Ако казаното от тях звучи ясно и приемливо, но не постъпват в

съответствие с него и не го изживяват, те са станали фарисеи и лицемери и съвсем не са хора, които действително познават себе си. Много хора звучат убедително, когато разговарят за истината, но не осъзнават кога разкриват покварен нрав. Това хора, които познават себе си, ли са? Дали хората разбират истината, ако не познават себе си? Тези, които не познават себе си, не разбират истината, и всички, които говорят празни приказки за себепознание, имат фалшива духовност и са лъжци. Някои хора звучат много разбираемо, когато рецитират думи и доктрини, но духът им се намира в безчувствено и притъпено състояние и те са невъзприемчиви и не реагират на никакви въпроси. Може да се каже, че са безчувствени, но понякога, когато ги слушате как говорят, духът им изглежда доста буден. Например, когато нещо се случи, такъв човек е способен веднага да се познае и да каже: „Току-що ми се разкри една идея. Обмислих я и осъзнах, че е измамна и че мамя Бог“. Когато чуят това, някои непроницателни хора завистливо казват: „Този човек веднага разбира, когато разкрива поквара, и е способен да се открие и да разговаря за това. Реакциите му са толкова бързи, духът му е буден. Той е много по-добър от нас. Този човек наистина се стреми към истината“. Дали това е правилен начин да преценяваме хората? (Не е.) И така, на каква основа трябва да преценявате дали човек наистина познава себе си? Не бива да разчитате само на това, което казва. Трябва да проверите и какво действително се проявява в него. Най-простият начин е да проверите дали е способен да практикува истината. Това е най-важното. Способността на хората да практикуват истината доказва, че действително познават себе си, защото тези, които наистина се познават, проявяват покаяние, а само когато хората проявяват покаяние, те наистина познават себе си. Например човек може да знае, че мами, че таи куп дребни кроежи и интриги, а може и да е способен да разпознае, когато други разкриват измамността си. Затова трябва да провериш дали наистина се покайва и дали се отървава от измамността си, след като е признал, че мами. А ако отново прояви измамност, проверете дали изпитва укор и дали се чувства засрамен от това, че го е направил, и дали се разкайва искрено. Ако не изпитва никакво чувство на срам, да не говорим за покаяние, себепознанието му е повърхностно и небрежно. Той просто симулира дейност, а познанието му не е истинско. Той не смята, че измамата е чак такова зло или че е демонична, и определено не счита, че тя

представлява безсрамно и подло поведение. Той си мисли: „Всички хора мамят. Единствено глупаците не го правят. Една дребна измама не те прави лош човек. Нито съм извършил злодеяние, нито съм най-измамният човек на света“. Може ли такъв човек наистина да познава себе си? Определено не може, защото не познава измамния си нрав и не се отвращава от измамата, а каквото и да казва за себепознанието, това са преструвки и празни приказки. Не е истинско себепознание, ако не познава собствения си покварен нрав. Измамниците не могат да се опознаят истински, защото им е трудно да приемат истината. По тази причина те няма да се променят истински, колкото и думи и доктрини да изричат.

Как може да се разпознае дали един човек обича истината? От една страна, трябва да се види дали този човек може да опознае себе си въз основа на Божието слово, дали може да се самоанализира и да изпитва истинско угризение. От друга страна, трябва да се види дали може да приема и практикува истината. Ако това е така, значи е човек, който обича истината и може да се покорява на Божието дело. Ако само разпознава истината, но никога не я приема и не я практикува, както казват някои хора: „Разбирам цялата истина, но не мога да я практикувам“, това доказва, че не е някой, който обича истината. Някои хора признават, че Божието слово е истината и че имат покварен нрав, а освен това казват, че са готови да се покаят и да се преобразят напълно, но след това няма никаква промяна. Думите и действията им са все същите като преди. Когато говорят за себепознание, сякаш разказват виц или скандират лозунг. Изобщо не размишляват и не опознават себе си в дълбините на сърцето си. Основният проблем е, че нямат нагласа за угризение. Още по-малко проявяват искрена откровеност за своята поквара, за да се самоанализират истински. По-скоро се преструват, че опознават себе си, като преминават през процеса нехайно. Те не са хора, които истински познават себе си или приемат истината. Когато такива хора говорят за себепознание, те го правят нехайно; прикриват се, мамят и проявяват фалшива духовност. Някои хора са измамни и когато виждат, че другите разговарят за своето себепознание, си мислят: „Всички останали проявяват откровеност и анализират собствената си измама. Ако не кажа нищо, всички ще си помислят, че не познавам себе си. Значи ще ми се наложи да отбия номера!“. После описват собствената си измама като много

сериозна, онагледяват я по драматичен начин, а себепознанието им изглежда особено задълбочено. На всеки, който ги слуша, му се струва, че те наистина познават себе си, и съответно ги гледа със завист, което пък ги кара да се чувстват великолепно, сякаш току-що са се сдобили с ореол. Този начин на себепознание, постигнато през пръсти, съчетано с прикриване и измама, подвежда другите. Може ли съвестта им да е спокойна, когато правят това? Не е ли това просто откровена измама? Ако хората само говорят празни приказки за себепознание, независимо колко възвишено или добро може да е то, а след това продължават да разкриват покварен нрав, точно както преди, без никаква промяна, тогава това не е истинско себепознание. Ако хората могат съзнателно да се преструват и да мамят по този начин, това доказва, че те изобщо не приемат истината и са същите като невярващите. Като говорят за своето себепознание по този начин, те просто се носят по течението и казват това, което е по вкуса на всички. Не са ли тяхното себепознание и самоанализ измамни? Това истинско себепознание ли е? Категорично не. Това е така, защото те не проявяват откровеност и не се самоанализират със сърцето, а само говорят малко за себепознанието по фалшив, измамен начин, за да отбият номера. Още по-сериозно е това, че за да накарат другите да им се възхищават и да им завиждат, те умишлено преувеличават, за да изглеждат проблемите им по-сериозни, когато обсъждат себепознанието, като намесват личните си намерения и цели. Когато постъпват така, те не се чувстват длъжници, нямат угризения на съвестта, когато се прикриват и извършват измама, не чувстват нищо, след като се бунтуват срещу Бог и Го мамят, и не Му се молят, за да признаят грешката си. Не са ли такива хора непреклонни? Ако не се чувстват длъжници, могат ли някога да изпитат разкаяние? Може ли някой без истинско разкаяние да се опълчи на плътта и да практикува истината? Може ли някой без истинско разкаяние да се покае истински? Със сигурност не. Ако те дори не изпитват разкаяние, не е ли абсурдно да се говори за себепознание? Не е ли това само прикриване и измама? Някои хора, след като са лъгали и мамили, могат да го осъзнаят и да почувстват разкаяние. Тъй като имат чувство за срам, те се притесняват да признаят открито покварата си пред другите, но могат да се молят на Бог и да се открият пред Него. Готови са да се покаят и след това наистина се променят. Това също са хора, които

познават себе си и истински се разкайват. Всеки, който е достатъчно смел, за да признае пред другите, че е лъгал и мамил, и който може да се моли на Бог и да се открие пред Него, като признава разкриванията на своята поквара, е способен да познае себе си и истински да се покае. След период на молитва и търсене на истината той намира пътя на практикуване и претърпява известна промяна. Въпреки че всички имат една и съща природа същност и всички са с покварен нрав, за онези, които могат да приемат истината, има надежда да бъдат спасени. Някои хора, след като повярват в Бог, обичат да четат Божиите слова и се съсредоточават върху самоанализ. Когато видят разкриванията на своята поквара, те чувстват, че са длъжници на Бог, и често прилагат методи на сдържане, за да разрешат проблема с лъжата и измамата си. Но тъй като са неспособни да се контролират, те продължават често да лъжат и да извършват измами. Именно тогава осъзнават, че проблемът със сатанинския им нрав не може да бъде разрешен със сдържане. Затова се молят на Бог, като Му обясняват трудностите си и Го умоляват да ги спаси от възпиранията на греховната природа и влиянието на Сатана, за да постигнат Божието спасение. След известно време ще има някакви резултати, но не и фундаментално решение на проблема с техните лъжи и измами. Така те най-накрая осъзнават, че сатанинският нрав отдавна се е вкоренил в сърцето им и е проникнал до недрата на същността им. Човешката природа е сатанинска. Само като приеме правосъдието и наказанието на Божиите слова и получи делото на Светия Дух, човек може да се освободи от оковаващото ограничение и възпиране на сатанинския си нрав. Само когато Божиите слова го просветлят и поведат, той разбира дълбочината на своята поквара и осъзнава, че поквареното човечество наистина е потомство на Сатана и че ако не беше Божието лично дело на спасението, всички щяха да паднат в погибел и унищожение. Едва тогава той вижда колко практично е Бог да спасява хората чрез съд и наказание. След като преживее това, той е способен да приеме Божия съд и наказание в сърцето си и в него започва да се надига истинско разкаяние. Сега той наистина има осъзнатост и започва да опознава себе си. Що се отнася до онези, на които им липсва осъзнатост в сърцата, и те могат да се научат да изричат някои духовни думи, някои думи на разума. Те са особено умели в рецитирането на гръмките фрази, които така наречените „благочестиви хора“ толкова често

повтарят, и също звучат съвсем искрено, като заблуждават слушателите си до сълзи. В резултат на това всички ги харесват и уважават. Има ли много такива хора? Що за човек е това? Дали не е фарисей? Такива хора са най-измамните. Когато хората, които не разбират истината, за пръв път влязат в контакт с такъв човек, може да си помислят, че той е много духовен, затова го избират за водач. В резултат на това за по-малко от година той привлича всички тези непроницателни хора на своя страна. Те се струпват около него, предлагат му своето одобрение и признателност, молят го за напътствия, когато нещо се случи, и дори имитират тона, с който говори. Тези, които го следват, се научават да изричат думи и доктрини, научават се да мамят хората и Бог, но в резултат на това, когато дойдат изпитанията, всички са негативни и слаби. В сърцата си те се оплакват от Бог и се съмняват в Него, без да проявяват ни най-малка вяра. Това е резултатът от преклонението пред един човек и следването му. Въпреки че вярват в Бог от много години и са способни да говорят за много духовни доктрини, те не притежават нищо от истината реалност. Всички те са били заблудени и увлечени от един лицемерен фарисей. Нима не е лесно непроницателните хора да бъдат измамени и да поемат по грешен път? Хората, които нямат проницателност, са объркани и твърде лесно се подвеждат!

За да се научи на проницателност, човек първо трябва да се научи да размишлява върху собствените си проблеми и да ги разпознава. Във всеки човек има надменност и самоправедност, а притежаването на дори малко власт може да доведе до произволни действия. Това е нещо, което хората виждат да се случва доста често и което може да бъде забелязано на мига, но кой е онзи покварен нрав, който не може да бъде забелязан толкова лесно или към който хората са по-малко чувствителни и им е трудно да разпознаят у себе си или у другите? (Не съм чувствителен към измамността.) Нечувствителност към измамността, а какво друго? (Егоизъм и низост.) Егоизъм и низост. Например има хора, които правят нещо и твърдят, че го правят от загриженост към другите, и използват това като оправдание, за да получат одобрението на всички. Но всъщност го правят, за да си спестят неприятности — мотив, за който другите не знаят и който е трудно да бъде забелязан. Какъв друг покварен нрав е най-труден за разпознаване? (Лицемерие.) Това означава външно да изглеждаш добър човек, да правиш някои неща, които съответстват на човешките представи, за да получиш

похвала, но вътрешно да криеш сатанинска философия и скрити мотиви. Това е измамен нрав. Лесно ли е да го разпознаем? Хората с малки заложби и тези, които не разбират истината, не могат да прозрат нещата. Именно за тях е особено трудно да разпознаят този тип хора. Има някои водачи и работници, които при решаване на даден проблем говорят ясно и логично, сякаш са прозрели въпроса, но когато приключат с говоренето, проблемът остава неразрешен. Те дори те карат да вярваш погрешно, че проблемът е разрешен. Не е ли това подвеждане и мамене на хората? Всички онези, които не предприемат реални действия при изпълнението на дълга си и които бълват поток от празни и цветисти думи, са лицемери. Те са твърде хитри и лукави. След като дълго време сте общували с такъв тип хора, бихте ли могли да ги различите? Защо не се променят, след като са вярвали в Бог в продължение на много години? Каква е първопричината? Казано по-точно, всички те са хора, които изпитват неприязън към истината, затова не желаят да я приемат. Предпочитат да живеят според философията на Сатана, като смятат, че това не само не ги поставя в неизгодно положение, но им помага да изглеждат ослепителни и бляскави, и кара другите да им се възхищават. Подобни хора не са ли хитри и измамни? Те по-скоро биха умрели, отколкото да приемат истината. Може ли да бъде спасен такъв човек? Някои хора, когато се сблъскат с това да бъдат кастрени, могат да признаят на думи грешките си, но в сърцето си се съпротивляват: „Дори това, което казваш, да е правилно, аз няма да го приема. Ще се боря с теб докрай!“. Те се прикриват доста добре, като казват, че го приемат, но в сърцето си не го правят. Това също е нрав, изпълнен с неприязън към истината. Какъв друг вид покварен нрав е трудно да бъде разпознат и забелязан? Не е ли трудно да се забележи непримиримостта? Непримиримостта е вид нрав, който също е доста прикрит. Тя често се проявява като упорито отстояване на собствените възгледи и трудно приемане на истината. Независимо от начина, по който другите говорят в съответствие с истината, непримиримият човек продължава да се вкопчва в собствените си разбирания. Най-малко склонен да приеме истината е човек с непримирим нрав. Хората, които не приемат истината, често крият в себе си този вид непримирим нрав. Когато упорито се вкопчват в нещо свое или имат нагласа да упорстват в субективните си желания, това е трудно да се забележи. Какво друго може да има? Трудно се забелязва и това, че не обичаш истината и изпитваш

неприязън към нея. Жестокостта е трудна за разпознаване. Най-лесно се забелязват надменността и измамността, но останалите — непримиримостта, неприязънта към истината, жестокостта, нечестивостта — се забелязват трудно. Най-трудно разпознаваема е нечестивостта, защото тя се е превърнала в природа на хората и те започват да я възхваляват, като дори и по-голяма нечестивост няма да им се стори такава. Затова нечестивият нрав е още по-труден за разпознаване от непримиримия. Някои хора казват: „Защо да не е лесно да се разпознае? Всички хора имат нечестиви страсти. Нима това не е нечестивост?“. Това е повърхностно. Какво означава истинска нечестивост? Кои състояния са нечестиви, когато се проявяват? Нечестив нрав ли е, когато хората използват високопарни изявления, за да прикрият нечестиви и срамни намерения, които се крият в дълбините на сърцата им, а след това карат другите да вярват, че тези изявления са много добри, честни и основателни, като в крайна сметка постигат скритите си мотиви? Защо това се нарича нечестивост, а не измамност? От гледна точка на нрава и същността, измамността не е чак толкова лошо нещо. Да бъдеш нечестив е по-сериозно от това да бъдеш измамен, защото това поведение е по-коварно и по-подло от измамата и обикновеният човек трудно може да го прозре. Например какви думи използва змията, за да подмами Ева? Измамни думи, които звучат правилно и сякаш са казани за твое добро. Не осъзнаваш, че в тях има нещо нередно или че зад тях се крие някаква злонамерена умисъл, но в същото време не си в състояние да се откажеш от тези внушения, направени от Сатана. Това е изкушението. Когато си изкушаван и слушаш такива думи, не може да не се подлъжеш и е вероятно да попаднеш в капан, като по този начин целта на Сатана е постигната. Това се нарича нечестивост. Змията използва този метод, за да подмами Ева. Това вид нрав ли е? (Така е.) Откъде се появява? Той идва от змията, от Сатана. Този вид нечестив нрав съществува в човешката природа. Не се ли различава тази нечестивост от нечестивите страсти на хората? Как се появяват тези страсти? Свързано е с плътта. Истинската нечестивост е вид нрав, тя е дълбоко скрита и е напълно неразличима за хората без опит или разбиране на истината. Ето защо сред видовете човешки нрав тя е най-трудно разпознаваема. При кой тип хора нечестивият нрав е в най-тежка форма? При тези, които обичат да експлоатират другите. Те дотолкова се усъвършенстват в манипулирането,

че хората, които са манипулирани, дори не знаят какво им се е случило след това. Този тип хора имат нечестив нрав. Нечестивите хора, въз основа на измамата, използват други средства, за да прикрият измамата си, да прикрият греховете си и да скрият тайните си намерения, цели и егоистични желания. Това означава нечестивост. Освен това те използват различни средства, за да примамват, изкушават и подлъгват, като те карат да следваш желанията им и да задоволяваш егоистичните им стремежи, за да постигат целите си. Всичко това е нечестиво. Това е истински сатанински нрав. Проявявали ли сте някое от тези поведения? Кой от аспектите на нечестивия нрав сте проявявали повече: изкушаване, примамване или използване на лъжи за прикриване на други лъжи? (Сякаш по малко от всички тях.) Сякаш по малко от всички тях. Това означава, че на емоционално ниво чувствате, че както сте проявявали, така и не сте проявявали тези поведения. Не можете да представите никакви доказателства. Когато се сблъскате с нещо в ежедневието си тогава, осъзнавате ли, че разкривате нечестив нрав? Всъщност тези неща съществуват вътре в нрава на всеки човек. Например има нещо, което не разбираш, но не искаш другите да научат това, затова използваш различни средства, за да ги подведеш, че го разбираш. Това е измама. Този вид измама е проявление на нечестивост. Има също така изкушение и примамване — всички те са проявления на нечестивост. Вие изкушавате ли често другите? Ако основателно се опитвате да разберете някого, защото искате да общувате с него и това е необходимо за работата ви и е правилно взаимодействие, то не се счита за изкушение. Но ако имате лично намерение и цел и не искате наистина да разберете нрава, стремежите и знанията на този човек, а по-скоро да изтръгнете най-съкровените му мисли и истински чувства, тогава това се нарича нечестивост, изкушаване и примамване. Ако правиш това, значи имаш нечестив нрав. Не е ли това нещо, което е скрито? Лесно ли е да се промени този вид нрав? Ако можеш да разпознаеш какви проявления има всеки аспект на твоя нрав, какви състояния причинява често всеки аспект и да ги отнесеш към себе си, като усещаш колко ужасен и опасен е този вид нрав, тогава ще се почувстваш задължен да се промениш в това отношение и ще си в състояние да жадуваш за Божиите слова и да приемеш истината. Именно тогава ще можеш да се промениш и да получиш спасение. Но ако след съотнасянето им все още не жадуваш за истината,

нямаш чувство за дълг или обвинение — още по-малко разкаяние — и не обичаш истината, тогава за теб ще бъде трудно да се промениш. И разбирането няма да ти помогне, защото всичко, което ще разбереш, е само доктрина. Независимо за какъв аспект на истината става дума, ако разбирането ти спре на нивото на доктрината и не се свърже с твоята практика и навлизане, няма да има никаква полза от доктрината, която разбираш. Ако не разбираш истината, няма да разпознаеш покварения си нрав, да се покаеш пред Бог и да се изповядаш, няма да се почувстваш Негов длъжник и няма да намразиш себе си, така че шансът ти да се спасиш е нулев. Ако осъзнаваш колко сериозни са проблемите ти, но не те е грижа и не се мразиш, а все още се чувстваш съвсем безучастен и бездеен отвътре, не приемаш Божия съд и наказание, не се молиш на Бог и не разчиташ на Него да преодолее покварения ти нрав, тогава си в голяма опасност и няма да получиш спасение.

Какви са условията, за да бъдем спасени? Първо, човек трябва да разбере истината и доброволно да приеме Божия съд и наказание. След това трябва да притежава решимост за съдействие, да е способен да се опълчи на себе си и да иска да изостави собствените си егоистични желания. Какво включват егоистичните желания? Лице, статус, суета, различни аспекти на собствените интереси, както и личните планове, желания, перспективи, крайна цел — независимо дали става дума за настоящето или за бъдещето — всички те са включени тук. Ако можеш да търсиш истината, за да поправиш тези видове покварен нрав, като постигаш пробив при всеки от тях един след друг и ги изоставяш малко по малко, тогава практикуването на истината ще става все по-лесно за теб и ще достигнеш състояние на подчинение на Бог. Постепенно духовният ти ръст ще нарасне. Щом разбереш истината и си способен да прозреш и да се откажеш малко по малко от тези егоистични желания, твоят нрав ще се промени. Какво ниво на промяна сте достигнали сега? Въз основа на Моите наблюдения, що се отнася до тези истини реалности за промените в нрава, вие като цяло все още не сте навлезли в тях. И така, какъв е сегашният ви духовен ръст и в какво състояние живеете? Повечето от вас са заседнали на нивото на изпълнение на дълга си и продължават да се задържат на този етап: „Трябва ли да изпълнявам дълга си, или не? Как мога да изпълнявам дълга си добре? Дали изпълнението на дълга ми

по този начин е нехайно?“. Понякога, когато изпълнението на дълга ви е особено нехайно, ще почувствате укор в сърцето си. Ще се чувствате сякаш сте длъжни на Бог, че сте го разочаровали, дори ще се вайкате и ще изразявате пред Бог желанието си да изпълнявате правилно дълга си, за да се отплатите за Неговата любов. Но два дни по-късно отново ще станете негативни, без да искате повече да изпълнявате дълга си. Никога не можете да преминете този етап. Това ли означава да имаш духовен ръст? (Не.) Когато вече не се нуждаете от общение за това как да изпълнявате отдадено дълга си, за необходимостта да изпълнявате дълга си с цялото си сърце и ум, както и да се покорявате на Божието устройване и подредби, и можете да приемете дълга си като своя собствена мисия, като го изпълнявате добре, без да изисквате, без да се оплаквате и без да правите собствени избори, тогава сте постигнали определен духовен ръст. Винаги имаме нужда да общуваме за това как да изпълняваме добре дълга си. Защо трябва да продължаваме да разговаряме за това? Защото хората не знаят как да изпълняват дълга си и не могат да схванат принципите. Те не са разбрали напълно различните истини относно изпълнението на дълга, нито са разбрали истината и са навлезли в реалността. Има хора, които разбират само някои доктрини, но не желаят да ги практикуват или да навлязат в тях, не желаят да понасят страдания и изтощение, винаги ламтят за плътски удобства, все още имат твърде много възможности за избор, не са способни да се откажат и не се поверяват напълно в Божиите ръце. Те все още имат свои собствени планове и изисквания. Личните им желания, мисли и перспективи все още доминират и могат да ги контролират: „Ако изпълня този дълг, ще имам ли добра перспектива пред себе си? Има ли някакви умения, които мога да усвоя от това? Ще постигна ли нещо в Божия дом в бъдеще?“. Винаги размишляват над тези неща, намират за неприятно, когато изпълнението на дълга е малко трудно, уморително или лишено от удоволствия, чувстват се неудобно с течение на времето, стават негативни и все още се нуждаят от общение за истината и от съвети относно начина им на мислене — това е липса на духовен ръст. Включва ли това промяна в нрава? Все още е твърде рано за нея. След като схванете истините принципи, които трябва да бъдат разбрани за изпълнението на дълга ви, след като преодолеете тази пречка, можете

да постигнете изпълнение на дълга си съгласно критериите. Тогава придвижването напред ще включва промени в нрава.

Независимо дали става дума за изпълнение на дълга или за служене на Бог, всичко това изисква често да се самоанализирате. Без значение какви погрешни възгледи или покварен нрав разкрива човек, той трябва да търси истината, за да ги преодолее. Само по този начин може да изпълнява дълга си съгласно критериите и да получи Божието одобрение. Човек трябва да може да разпознава покварения си нрав, иначе няма да може да го преодолее. Някои хора не могат да прозрат кое е проява на покварен нрав и кое не е. Например с какво хората обичат да се хранят или да се обличат, какви житейски навици имат, както и наследството на предците и традиционните схващания — някои от тези неща се дължат на влиянието на традиционната култура и обичаи, някои — на възпитанието и семейното наследство, а други — на липсата на знания и прозрение. Това не са сериозни проблеми и нямат нищо общо с добротата или злината на човешката природа, а някои от тях могат да бъдат преодолени чрез учене и придобиване на по-голямо прозрение. Представите или погрешните възгледи за Бог, или проблемът с покварения нрав обаче трябва да бъдат преодолени чрез търсене на истината и не могат да бъдат променени чрез образованието на човека. Във всеки случай, независимо откъде идват твоите представи и идеи, ако те не са в съответствие с истината, трябва да се откажеш от тях и да я потърсиш, за да ги преодолееш. Всички проблеми на човека могат да бъдат разрешени, ако се стреми към истината. Много проблеми, които не изглеждат свързани с истината, могат да бъдат разрешени косвено чрез разбирането ѝ. С помощта на истината могат да бъдат разрешени не само проблеми, свързани с покварения нрав, но и такива, които не са свързани с него, като например някои човешки поведения, методи, представи и навици — те могат да бъдат напълно преобърнати само с помощта на истината. Истината не само може да преодолее покварения нрав на хората, но и да служи като цел в живота, негова основа и принцип, и може да разреши всички трудности и проблеми на човека. Това е абсолютно вярно. Какво е важно сега? Да се види, че причината за много от проблемите е пряко свързана с неразбирането на истината. Много хора не знаят как да практикуват, когато ги сполети нещо, и това е така, защото не разбират истината. Не могат да прозрат същността

и първопричината за толкова много неща, и това също се дължи на факта, че не разбират истината. Но как все пак могат да говорят толкова ясно, без да разбират истината? (Всичко това са само думи и доктрини.) Тогава този проблем с рецитирането на доктрини трябва да бъде разрешен. Това ще стане чрез по-малко говорене на празни приказки, рецитиране на доктрини и скандиране на лозунги и повече практическо говорене, практикуване на истината, говорене за себепознание и самоанализ и даване на възможност на другите да чуват думи, които считат за поучителни и полезни. Само този, който прави това, притежава истината реалност. Не рецитирайте доктрини и не говорете празни приказки, не изричайте лицемерни и лъжовни думи и не казвайте думи, които не са поучителни. Как можете да избегнете подобни изказвания? Първо трябва да осъзнаеш и да прозреш грозотата, глупостта и абсурдността на тези неща. След това ще си способен да се опълчиш на плътта. Освен това трябва да имаш разум. Колкото повече разум има човек, толкова по-точно и уместно ще говори, толкова по-зряла ще бъде неговата човешка природа, толкова по-практични ще станат думите му и толкова по-малко глупости ще изрича. А в сърцето си ще ненавижда тези празни думи, преувеличения и лъжи. Някои хора са твърде суетни и винаги искат да говорят красиви неща, за да се прикрият, искат да придобият статус в сърцата на другите и да спечелят уважението им, като ги накарат да мислят, че силно вярват в Бог, че са добри хора и че са особено достойни за възхищение. Винаги имат това намерение да се прикрият и са контролирани от покварен нрав. Хората имат покварен нрав, който е първопричината за това, че вършат зло, за да се противопоставят на Бог — най-трудният проблем за разрешаване. Ако Светият Дух не свърши делото Си и Самият Бог не доведе някого до съвършенство, неговият покварен нрав не може да бъде пречистен и не може да се постигне промяна в него. В противен случай няма как човек да го преодолее сам. Ако се стремиш към истината, трябва да размишляваш за покварения си нрав и да го разбереш според Божиите слова, да се съпоставяш с всяко изречение от Божиите слова за разобличение и съд и малко по малко да изкорениш целия си покварен нрав и всичките си състояния. Започни, като се задълбочиш в намеренията и целите на твоите думи и действия, анализирай и разграничавай всяка дума, която изричаш, и не пренебрегвай нищо, което съществува в мислите и в ума ти.

По този начин, чрез постепенно анализиране и разнищване, ще откриеш, че покваренят ти нрав не е нещо малко, а по-скоро е в изобилие, и че отровите на Сатана не са ограничени, а по-скоро многобройни. По този начин постепенно ще видиш ясно покварения си нрав и природата си същност и ще осъзнаеш колко дълбоко те е покварил Сатана. В този момент ще почувстваш колко изключително ценна е истината, изразена от Бог. Тя може да разреши проблемите на покварения нрав и покварената природа на човечеството. Това лекарство, което Бог е приготвил за покварените хора, за да спаси човечеството, е невероятно ефективно, дори по-ценно от всеки еликсир. Така че за да получиш Божието спасение, ти с готовност се стремиш към истината, като цениш всеки неин аспект все повече и повече и се стремиш към нея с все по-голяма убеденост. Когато човек има това чувство в сърцето си, това означава, че вече е постигнал разбиране на някаква истина и вече се е установил на истинския път. Ако успее да го изживее по-дълбоко и наистина да обича Бог от сърце, неговият живот нрав ще започне да се променя.

Лесно е да се направят някои промени в поведението, но не е лесно да се промени животът нрав. Разрешаването на проблема с покварения нрав трябва да започне със себеопознаването. То изисква внимание, съсредоточаване върху изследването на намеренията и състоянията на човека малко по малко, непрекъснато внимателно проучване на намеренията и обичайните начини на говорене. И така, един ден ще настъпи внезапно осъзнаване: „Винаги говоря хубави неща, за да се прикривам, надявайки се да придобия статус в сърцата на другите. Това е нечестив нрав. Това не е разкриване на нормална човешка природа и не съответства на истината. Този нечестив начин на говорене и тези нечестиви намерения са погрешни и трябва да бъдат променени и да се отърва от тях“. След това осъзнаване ще усещаш все по-ясно сериозната тежест на нечестивия си нрав. Мислил си си, че нечестивостта означава само малко нечестива похот между мъж и жена, и си смятал, че макар да проявяваш нечестивост в това отношение, не си човек с нечестив нрав. Това показва, че ви е липсвало разбиране за нечестивия нрав. Изглежда сте знаели привидното значение на думата „нечестив“, но не сте могли истински да осъзнаете или да различите нечестивия нрав. И в действителност все още не разбирате какво означава думата „нечестив“. Когато осъзнаеш, че си разкрил този

вид нрав, започваш да се самоанализираш и да го осъзнаваш, и да се задълбочаваш в това каква е първопричината за него, и тогава виждаш, че наистина имаш такъв нрав. Какво трябва да направиш след това? Трябва непрекъснато да проверяваш намеренията си в рамките на собствените си подобни начини на говорене. Чрез това постоянно задълбочаване ще установиш с нарастваща достоверност и точност, че наистина притежаваш такъв нрав и същност. Само в деня, в който истински признаеш, че наистина притежаваш нечестив нрав, ще започнеш да изпитваш омраза и отвращение от него. Човек преминава от мисълта, че е добър, има правилно поведение, притежава чувство за справедливост и морална устойчивост, простодушие, към осъзнаването, че притежава такива природи същности като арогантност, непримиримост, измамност, нечестивост и неприязън към истината. В този момент той ще е преценил себе си точно и ще знае какъв е в действителност. Само устното признаване или беглото осъзнаване, че имаш тези проявления и състояния, няма да породи истинска омраза. Едва когато осъзнае че същността на този покварен нрав е отблъскващият начин на поведение на Сатана, човек може наистина да намрази себе си. Каква човешка природа се изисква, за да се опознае човек истински до степен на самоомраза? Човек трябва да обича положителните неща, истината, справедливостта и праведността, да има съвест и осъзнатост, да бъде добросърдечен и да може да приема и да практикува истината — всички такива хора могат истински да опознаят себе си и да се намразят. Онези, които не обичат истината и на които им е трудно да я приемат, никога няма да опознаят себе си. Дори да изрекат някакви думи за себепознание, те не могат да практикуват истината и няма да претърпят истинска промяна. Най-трудната задача е да опознаеш себе си. Например може да има човек с малки заложби, който си мисли: „Имам малки заложби. По природа съм плах и се страхувам да се намесвам. Може би дори съм най-простодушният, най-страхливият човек на света. Така че това ме прави най-достойният получател на Божието спасение“. Това истинско себепознание ли е? Това са думи на човек, който не разбира истината. Дали това, че човек има малки заложби, означава автоматично, че няма покварен нрав? Нима страхливците нямат покварен нрав? Не са ли и те покварени от Сатана? В действителност такива хора имат също толкова нечестив и надменен нрав, а освен това той е доста добре прикрит

и по-дълбоко вкоренен от този на обикновения човек. Защо казвам, че е добре прикрит? (Защото те винаги си мислят, че са добри.) Точно така. Самите те са заблудени и объркани от тази илюзия, която им пречи да приемат истината. Мислят си, че вече са съвсем добре и не се нуждаят от Божия съд и пречистване. Всички тези слова, които Бог казва за съденето на хората и разобличаването на тяхната поквара, са насочени към другите, към онези компетентни хора с арогантен нрав, към злодеите и към онези, които подвеждат — лъжеводачите и антихристите, но не са насочени към хора като тях. Те вече са достатъчно добри, ръцете им са чисти и те самите са чисти като сняг, без никакви петна. Когато се самоопределят по този начин, възможно ли е да се познават истински? (Не.) Те не могат да се познават и със сигурност не разбират истината. Не могат да разберат такива истини, като например причината, поради която Бог съди и наказва хората, как спасява хората или как се пречиства поквареният нрав. Човек, който не познава себе си ни най-малко, определено не разбира никаква истина. Тези погрешни възгледи, които разкрива, са достатъчни, за да покажат, че това е един нелеп, абсурден човек. Неговото разбиране е абсурдно и той налага собствените си убеждения на Бог. Това също е нрав на нечестивост. Нечестивостта е вид нрав, който не се проявява само по отношение на поведението между мъжа и жената. Малко нечестива страст не бива да се приема за нечестив нрав. Но ако нечестивите страсти на някого са твърде силни и той често се отдава на разпуснатост или постоянен хомосексуализъм, тогава това е нечестиво. Някои хора не могат да правят разлика между двете, като винаги считат нечестивите страсти за нечестивост и обясняват нечестивостта с нечестивите страсти — липсва им проницателност. Нечестивият нрав е най-труден за разпознаване. Действията на всеки, който е твърде измамен и зловещ, са все нечестиви. Например някои хора, след като излъжат, си мислят: „Ако не споделя разбирането си, кой знае какво ще си помислят другите за мен? Трябва да проявя откровеност и да пообщувам малко. Щом съм споделил разбирането си, това е достатъчно. Не мога да позволя на другите да разберат истинските ми намерения и да си помислят, че съм измамник“. Що за нрав е това? Да проявиш откровеност по измамен начин — това се нарича нечестивост. И след като излъжат, те отбелязват: „Някой разбра ли, че съм излъгал? Някой успя ли да види истинското ми лице?“. Започват

да придумват другите да им дадат информация и ги проучват. Това също е нечестиво. Не е лесно да се разпознае нечестивият нрав. Който върши нещата по особено зловещ и измамен начин, като затруднява другите да ги прозрат, е нечестив. Който крои планове и заговорничи, за да постигне целите си, е нечестив. Който мами хората, като върши лоши неща под прикритието, че са добри, като кара другите да му служат, е най-нечестивият от всички. Големият червен змей е най-нечестив. Сатана е най-нечестив. Дяволските царе са най-нечестиви. Всички дяволи са нечестиви.

За да се стреми към промяна в нрава си, човек първо трябва да може да осъзнае собствения си покварен нрав. Истинското себепознаване включва разгадаване и задълбочен анализ на същността на собствената поквара, както и осъзнаване на различните състояния, които поражда покваренят нрав. Само когато някой ясно разбере собствените си покварени състояния и покварен нрав, може да намрази плътта си и да намрази Сатана, което едва тогава води до промяна на нрава му. Ако не може да осъзнае тези състояния и не успее да ги свърже и съпостави със себе си, може ли да се промени нравът му? Не може. Промяната на нрава изисква човек да осъзнава различните състояния, които поражда покваренят му нрав. Той трябва да достигне до момент, в който не е възпиран от покварения си нрав, и да практикува истината — само тогава нравът му може да започне да се променя. Ако не може да осъзнае първопричината за покварените си състояния и само се въздържа според думите и доктрините, които разбира, тогава дори да има някакво добро поведение и да се променя малко външно, това не може да се счита за промяна на нрава. Щом е така, каква тогава е ролята, която повечето хора имат по време на изпълнението на дълга си? Това е ролята на полагащи труд. Те просто полагат усилия и вършат задачи. Макар че изпълняват и дълга си, през повечето време са съсредоточени само върху това да свършат нещо, без да търсят истината, а само да полагат усилия. Понякога, когато са в добро настроение, те полагат повече усилия, а друг път, когато настроението им е лошо, малко се поотпускат. Но след това се изследват и имат угризения, така че отново полагат повече усилия, като вярват, че това е покаяние. Всъщност това не е истинска промяна, нито е истинско покаяние. Истинското покаяние започва със себепознанието, то започва с промяна в поведението. Щом поведението на някого се промени и той може да се опълчи на плътта

си, да практикува истината и по отношение на поведението си да изглежда, че е в съответствие с принципите, това означава, че е настъпило истинско покаяние. След това, малко по малко, той достига до момента, в който може да говори и да действа според принципите, като напълно се съобразява с истината. Тогава започва промяната в живота нрав. До какъв етап сте достигнали сега във вашите преживявания? (На пръв поглед имам добро поведение.) Тогава все още сте в период на полагане на усилия. Някои хора полагат малко усилия и след това си мислят, че са допринесли и заслужават Божията благословия. Вътрешно те винаги размишляват: „Какво мисли Бог за това? Положих толкова много усилия и изтърпях толкова много трудности, мога ли да вляза в небесното царство?“. Винаги се опитват да вникнат в същността на нещата — какъв е този нрав? Той е измамен, нечестив и арогантен. Нещо повече, да се надяваш да получиш благословия за това, че полагаш някакви усилия, докато вярваш в Бог, без да приемаш и частица от истината. Не е ли това нрав на непримиримост? Никога да не се отказваш от предимствата на статуса си — не е ли това също непримиримост? Такъв човек винаги се тревожи: „Ще си спомни ли Бог, че съм претърпял лишения, докато изпълнявах този дълг? Ще ми даде ли някаква благословия?“. В съзнанието си той винаги прави тези изчисления. Външно изглежда, че сключва сделки, но всъщност тук се проявяват няколко вида покварен нрав. Винаги да искаш да сключиш сделка с Бог, винаги да искаш да получаваш благословия за това, че вярваш в Бог, винаги да искаш да се възползваш и да не претърпиш загуби, винаги да използваш нечестни и подмолни средства — това е да бъдеш подвластен на нечестив нрав. Всеки път, когато такъв човек полага някакви усилия при изпълнението на дълга си, той иска да знае: „Ще получа ли благословия за всички усилия, които полагам? Ще бъда ли способен да вляза в небесното царство, след като съм изстрадал толкова много за вярата си в Бог? Ще ме одобри ли Бог за това, че съм се отрекъл от всичко, за да изпълнявам дълга си? Признава ли ме Бог, или не?“. Той размишлява върху тези въпроси по цял ден. Ако не може да ги проумее за един ден, става неспокоен през този ден, не желае да изпълнява дълга си или да заплати цена, а още по-малко желае да се стреми към истината. Винаги възпиран и обвързан от тези въпроси, той няма никаква истинска вяра. Не вярва, че Божиите обещания са реални. Не вярва, че стремежът към

истината със сигурност ще му донесе Божията благословия. В сърцето си той изпитва неприязън към истината. Дори да иска да се стреми към нея, му липсва енергия за това, така че няма просветлението и озарението на Светия Дух и не може да разбере истината. Такъв човек често се сблъсква с проблеми, докато изпълнява дълга си, и често е негативен и слаб. Когато се сблъска с трудности, роптае и се оплаква, а когато го сполети бедствие или бъде арестуван, решава, че Бог не го защитава и не го иска, и се поддава на отчаяние. Що за нрав е това? Не е ли това жестокост? Какво ще направи такъв човек, щом почувства негодуване? Определено ще бъде негативен и отпуснат, ще вдигне ръце от безнадеждност. И често ще обвинява водачите и работниците, че са лъжеводачи и антихристи. Може дори директно да се оплаква от Бог и да Го съди. Какво поражда тези неща? Той е под контрола на жесток нрав. Вярва, според светските възгледи и сатанинската логика, че за всяка инвестиция трябва да има възвръщаемост. Без такава възвръщаемост няма да инвестира повече. Има реваншистки начин на мислене и се стреми да се откаже от дълга си, да изостави дълга си и да изиска компенсация. Не е ли това жестоко? По какво прилича на Павел? (Павел вярва, че след като завърши състезанието си и се бори добре, за него ще бъде запазен венецът на праведността.) Точно по това си прилича с Павел. Вие самите имате ли някое от тези проявления на Павел? Въвличате ли се в подобни съпоставяния? Ако не съотнасяте себе си към Божиите слова, няма да сте способни да опознаете себе си. Само като осъзнаете същността на покварения си нрав, ще можете истински да опознаете себе си. Ако осъзнавате само повърхностно кое е правилно и грешно, или просто признавате, че сте дявол и Сатана, това е твърде общо и безсмислено. Това е престорено дълбокомислие, това е прикриване, това е измама. Да се говори за себепознаване по този начин е фалшива духовност и е подвеждащо.

Виждали ли сте някога как един измамник прави опит да се самоопознае? Той се опитва да направи от мухата слон, като казва, че е дявол и Сатана, и дори се проклина. Не споменава обаче какви дяволски дела и злодеяния е извършил, нито разнищва мръсотията и покварата в сърцето си. Просто казва, че е дявол и Сатана, че се е бунтувал срещу Бог и Му се е съпротивлявал, като използва много празни думи и общи твърдения, за да се заклейми, и кара другите да си кажат: „Ето това

е някой, който наистина познава себе си. Какво дълбоко разбиране има“. Позволява на другите да видят колко е духовен и прави така, че всички останали да му завиждат, че се стреми към истината. Но след като се е опознавал по този начин в продължение на няколко години, той все още не се е покаял истински и няма нито една ситуация, в която действително да е практикувал истината или да е направил нещо според принципите. Няма никаква промяна в неговия живот нрав, което разкрива проблема: това не е истинско себепознание. Това е прикриване и измама и този човек е лицемер. Независимо от това как някой говори за себепознанието, не се съсредоточавайте върху това колко хубаво звучат думите му или колко дълбоко е познанието му. За какво е най-важно да следите? Забележете колко от истината може да практикува и дали може да се придържа към истините принципи, за да подкрепя работата на църквата. Тези два показателя са достатъчни, за да разберете дали някой е претърпял истинско преобразяване. Това е принципът за оценяване и разпознаване на хората. Не се вслушвайте в хубавите неща, които изричат. Наблюдавайте какво правят в действителност. Има хора, които, когато обсъждат себепознанието, външно изглежда, че го приемат сериозно. Те говорят с другите за погрешните идеи или неправилните мисли, които имат, проявяват откровеност и се разголват, но когато приключат с разговора, все още не са се покаяли истински. Когато нещо им се случи, те все още не практикуват истината и не се придържат към принципите, не подкрепят работата на църквата, нито показват някаква промяна. Този вид себепознание, отваряне и общуване нямат никакво значение. Може би този тип хора си мислят, че себепознаването по този начин означава, че те наистина са се покаяли и практикуват истината, но в крайна сметка няма никакви промени след като години са имали това разбиране. Не е ли този начин на себепознание просто отбиване на номера, следване на процедурата? Няма действителен резултат. Не си ли играят просто със себе си? Веднъж отидох на едно място и когато пристигнах, някой косеше тревата с косачка. Машината ревеше силно и вдигаше шум. Всеки от двата или трите пъти, когато отивах там, се сблъсквах със същата ситуация, затова попитах човека: „Нямате ли някакво определено време за косене на тревата?“. Той отговори: „О, аз кося тревата само когато видя, че Бог е дошъл. И за мен това е неприятно“. Хората, които не са

проницателни, може да чуят това и да си помислят, че този човек е честен и казва каквото мисли. Може да си помислят, че той признава грешките си и придобива себепознание, и така да се подведат. Но дали някой, който разбира истината, би го възприел по този начин? Каква е точната гледна точка по този въпрос? Онези, които могат да прозрат тази ситуация, ще си помислят: „Ти не поемаш отговорност, докато изпълняваш дълга си. Не правиш ли това само за показ?“. Но косачът на трева се страхува, че другите ще си помислят така, затова изпреварващо говори по този начин, за да им затвори устата. Това е доста умела реторика, нали? (Да.) Всъщност той отдавна е измислил как да се справи с тази ситуация, да те подведе предварително и да те накара да си помислиш, че е съвсем прям, че може да говори открито и да признае грешките си. Това, което си мисли, е: „Аз разбирам истината. Не е нужно ти да ми казваш. Пръв ще я призная. Нека видим какво можеш да кажеш срещу моите умни фрази. Точно това ще направя. Какво можеш да ми направиш?“. Какъв нрав се проявява тук? На първо място, той разбира всичко. Когато направи грешка, знае да се покае. Това е впечатлението, което оставя у другите, като се прикрива и лъже, за да създаде илюзия и да накара другите да го гледат с възхищение. Изключително пресметлив е и знае до каква степен думите му ще подведат другите и какви ще бъдат техните реакции. Той е преценил всичко това предварително. Какъв е този нрав? Това е нечестив нрав. Нещо повече, фактът, че може да каже тези неща, доказва, че той не осъзнава това сега, а отдавна е знаел, че постъпва нехайно, че не бива да прави това точно сега, че не бива да се прави на такъв и да действа заради собствената си гордост. Защо тогава продължава да го прави? Не е ли това непримиримост? Това е позьорство, непримиримост и нечестивост. Можете ли да ги разпознавате? Някои могат да разпознават само другите, но не и себе си. Защо е така? Ако някой наистина може да разпознае себе си, тогава по същия начин може да разпознае и другите. Ако може да различи само другите, но не и себе си, това означава, че има проблем със своя нрав и характер. Ако човек съпоставя другите с истината, но не съпоставя себе си с нея, той със сигурност не обича истината, а още по-малко я приема.

Добре или зле е когато някой е в състояние да открие какъв сериозен проблем представлява неговата поквара? Това е нещо добро. Колкото

повече можеш да откриеш покварата си и да я разбереш точно, и колкото повече можеш да осъзнаеш собствената си същност, толкова по-вероятно е да бъдеш спасен и толкова по-близо ще бъдеш до получаването на спасение. Колкото повече си неспособен да откриеш проблемите си, като винаги вярваш, че си добър и всичко ти е наред, толкова по-далеч си от пътя на спасението — все още си в голяма опасност. Ако видиш някой, който винаги се хвали с това колко добре изпълнява дълга си и с умението си да общува за истината и да я практикува, това доказва, че духовният ръст на този човек е незначителен. Той е като дете, а животът му е незрял. Какъв човек има повече надежда за получаване на спасение и може да тръгне по пътя на спасението? Това е този, който наистина разбира собствения си покварен нрав. Колкото по-дълбоко я разбира, толкова по-близо е до спасението. Да разбираш, че всичките ти видове покварен нрав се дължат на сатанинската природа, да видиш, че нямаш съвест или разум, че не можеш да практикуваш никакви истини, че живееш единствено според покварата си и нямаш никаква човешка природа, че си жив дявол и жив Сатана — това е истинско познаване на същността на собствената поквара. При такова разбиране проблемът изглежда доста сериозен, но дали това е нещо добро, или лошо? (Добро е.) Въпреки че е нещо добро, някои хора стават негативни, когато наистина видят своята дяволска и сатанинска страна, като си мислят: „С мен е свършено. Сега Бог не ме иска. Със сигурност ще бъда изпратен в ада. Няма начин да бъда спасен от Него“. Дали това е нещо, което се случва? Кажете Ми, има ли хора, които колкото повече разбират себе си, толкова по-негативни стават? Те си мислят: „Напълно съм съсипан. Божият съд и наказание са върху мен. Това е наказание, възмездие. Бог не ме иска. Нямам никаква надежда да бъда спасен“. Дали хората имат тези погрешни схващания? (Да.) В действителност колкото повече човек осъзнава своята безнадеждност, толкова повече надежда има за него. Не бъдете негативни, не се отказвайте. Себепознанието е нещо добро, то е основен път към получаването на спасение. Ако човек изобщо не осъзнава собствения си покварен нрав и същността на съпротивляването си на Бог в различните аспекти и дори не планира да се промени, тогава това е проблем. Този тип хора са безчувствени, те са мъртви. Лесно ли е да върнеш мъртвец към живот? Щом човек вече е мъртъв, връщането му към живота не е лесно.

На какъв тип хора Бог все още предоставя възможности за покаяние? Кой човек все още има надежда да бъде спасен? Какви проявления трябва да имат тези хора? На първо място, те трябва да имат чувство за съвест. Независимо какво ги сполетява, те могат да го приемат от Бог, като разбират в сърцето си, че Той е този, който работи за тяхното спасение. Те ще си кажат: „Не разбирам Божиите намерения, нито разбирам защо ми се случва такова нещо, но вярвам, че Бог го прави, за да ме спаси. Не мога да се бунтувам срещу Него или да нараня сърцето Му. Трябва да се покоря и да се опълча на себе си“. Те имат такова съзнание. Освен това, по отношение на разума, те си мислят: „Бог е Създателят. Аз съм сътворено същество. Каквото и да прави Бог, то е правилно. Бог ме съди и наказва, за да пречисти покварения ми нрав. Каквото и да прави Създателят със сътворените от Него същества, то е напълно разумно и уместно“. Не е ли това разумът, който хората би трябвало да имат? Хората не бива да предявяват изисквания към Бог, като казват: „Аз съм човек, имам почтеност и достойнство, няма да Ти позволя да се отнасяш с мен по този начин“. Това разумно ли е? Това е сатанински нрав, в него липсва разумът на нормалния човек, а Бог няма да спаси такива хора. Той не ги признава за сътворени същества. Да предположим, че си казал: „Аз съм създаден от Бог. Както иска да се отнася с мен, все е добре. Той може да се отнася с мен като с магаре, като с кон или като с нещо друго. Нямам собствен избор или изисквания“. Ако си казал това, ще продължиш ли да искаш да избираш, ако изпълнението на дълга ти е донякъде трудно и уморително? (Не.) Точно така. Трябва да се покориш. Как да се покориш? Отначало покорството се понася трудно и тежко. Винаги искате да избягате и да се откажете. И така, какво трябва да направите? Трябва да се изправите пред Бог и да се помолите, да потърсите истината, да видите ясно същността на проблема и след това да намерите пътя на практикуването. Трябва просто да вложите сърцето и усилията си в практикуването на истината, като се покорявате малко по малко. Това означава да имате разум. Първо трябва да притежаваш такъв разум. Щом човек има съвест и разум, какво друго му е нужно? Чувство за срам. В какви ситуации е необходимо човек да има чувство за срам? Когато върши нещо нередно, когато разкрива своята непокорност, изкривяване и измамност, когато лъже и мами — тогава се нуждае от осъзнаване и от чувство за срам.

Трябва да знае, че да се постъпва по този начин не отговаря на истината и е недостойно, трябва да умее да изпитва угризения. Този, който няма чувство за срам, е нагъл и безочлив, недостоен да бъде наречен човек. За този, който не приема истината, всичко е свършено. Независимо как с него се разговаря за истината, той не я приема. И каквото и да му се каже, той все не го осъзнава. Това се нарича липса на чувство за срам. Могат ли хора без чувство за срам да изпитват угризения? Без чувство за срам човек няма достойнство, той не познава угризението. Могат ли хората, които не познават угризението, да направят обрат? (Не.) Хората, които не могат да направят обрат, няма да се откажат от злото, което е в ръцете им: „Да се отвърне всеки от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете му“ (Йона 3:8). Какво трябва да притежава човек, за да е способен да направи това? Той трябва да притежава чувство за срам, чувство за съвест. Когато сгреши, ще се упрекне, ще изпита угризение и ще се откаже от лошия си път. Този тип хора могат да сменят посоката. Ето какво, като минимум, трябва да притежава човешката природа. Освен съвест, разум и чувство за срам, какво друго е необходимо? (Любов към положителните неща.) Точно така. Любовта към положителните неща означава да обичате истината. Само тези, които обичат истината, са добросърдечни хора. Обичат ли злите хора положителните неща? Злите хора обичат нечестивите, жестоките и злобните неща. Те обичат всичко, което е свързано с негативните неща. Когато им говорите за положителни неща или за това как нещо е от полза за хората и идва от Бог, те не са доволни и не се интересуват да чуят за него — нямат надежда да бъдат спасени. Независимо колко добре им се съобщава истината или колко практично им се говори, те просто не се интересуват и дори е възможно да проявят враждебност и антагонизъм. Но когато чуят някого да говори за плътски удоволствия, очите им светват и се изпълват с енергия. Това е жесток и нечестив нрав и те не са добросърдечни. Така че за тях е невъзможно да обичат положителните неща. В сърцето си как се отнасят към положителните неща? Те ги презират и гледат на тях отвисоко, присмиват се на тези неща. Когато става въпрос за това да си честен човек, те си мислят: „Да си честен само те поставя в неизгодно положение. Ще се откажа от това! Ако си честен, ти си глупак. Виж се, търпиш лишения и работиш усилено, за да изпълниш дълга си, без изобщо да помислиш

за собственото си бъдеще или здраве. Кой ще го е грижа, ако рухнеш от изтощение? Не мога да се изморявам така“. Някой друг би могъл да каже: „Да оставим изход за себе си. Не можем да се прегърбваме от работа като будали. Трябва да си подготвим резервен план и след това просто да положим малко повече усилия“. Злите хора ще се зарадват, като чуят това. То напълно им допада. Но когато става дума за абсолютно покорство на Бог и предано отдаване на дълга, те изпитват отвращение и погнуса и не го приемат. Не е ли такъв човек жесток? Всички такива хора имат жесток нрав. Всичко, което трябва да направиш, е да разговаряш с тях за истината и за принципите на практикуването, което ще ги отблъсне и те няма да желаят да слушат. Ще си помислят, че това наранява гордостта им, накърнява достойнството им и че не могат да извлекат полза от него. Вътрешно ще си кажат: „Да се говори все за истината, за принципите на практикуването. Все да се говори за това, че трябва да си честен човек — може ли честността да те нахрани? Може ли честното говорене да ти донесе пари? Измамата е начинът, по който ще спечеля!“. Каква е тази логика? Това е логиката на бандита. Не е ли това жесток нрав? Този човек добросърдечен ли е? (Не.) Този тип хора не могат да постигнат истината. Малкото, което все пак предлагат и отдават и от което се отричат, е насочено към една цел, която са изчислили добре предварително. Те смятат, че е добра сделка да предложат нещо, само ако получат повече в замяна. Какъв е този нрав? Това е нечестив, жесток нрав.

Повечето от тези, които вярват в Бог, не търсят истината. Те винаги обичат да правят свои собствени схеми и уговорки. След няколко години няма да са спечелили много в резултат на това — няма да разберат никакви истини и няма да могат да споделят за никакво свидетелство за преживяване. Тогава ще изпитат съжаление и ще помислят, че би било най-добре да се покорят на Божието върховенство и подредби и да повярват в Бог според Неговите изисквания. В онзи момент са се чувствали доста умни, правели са планове според собствената си воля, но тъй като не са постигнали истината, в крайна сметка те са тези, които са загубили. Хората разбират истината и се пробуждат едва посредством тези провали. Едва след като претърпят известна загуба в живота, те се впускат в правилния път и поемат по по-пряк път. Ако вярваха в Бог според Неговите изисквания, щяха да избегнат толкова много отклонения

по пътя. Някои хора, след като преживеят много неща и се сблъскат с някои провали и неуспехи, разбират някои истини. Те проглеждат по тези въпроси и могат да поверят всичко на Бог, като доброволно се покоряват на Неговото устройване и на Неговите подредби. В този момент те са на правилния път. Но хората с нечестив, жесток нрав не се отдават на Бог. Те винаги искат да разчитат на собствените си усилия, винаги се питат: „Наистина ли съдбата се управлява от Бог? Наистина ли Бог господства над всички неща?“. Някои хора, които слушат едни и същи проповеди и общения в Божия дом, се чувстват толкова по-енергични, колкото повече слушат. Колкото повече слушат, толкова повече се подобрява състоянието им и те се променят. Но други само си мислят, че това звучи все по-сложно, все по-недостижимо. Това са хора, на които им липсва духовно разбиране. А трети слушат проповеди и общения и изпитват неприязън и пълна незаинтересованост. Това разкрива различията в природата на хората, разделянето на овцете от козите, на тези, които обичат истината, от тези, които не я обичат. Едната група приема Божиите слова, истината и Божия съд и наказание. Хората от другата група не приемат истината, независимо от това как слушат проповедите. Те смятат, че всичко това е просто жаргон, и дори да го разбират, не са готови да го практикуват, защото не могат да се откажат от собствените си планове, егоистични желания и интереси. Така че не се променят дори след години на вяра. Разликите между тези две групи в църквата не са ли съвсем очевидни? Тези, които наистина искат Бог, не се влияят от това, което казват другите. Те продължават да отдават всичко на Бог, вярват, че Божиите слова са правилни и че практикуването според тях е най-висшият принцип. Онези, които са нечестиви и не обичат истината, винаги имат активни мисли. Ако днес видят лъч надежда, че ще получат благословия, ще дадат всичко от себе си и ще вършат добри неща, за да ги видят всички, като се надяват да ги спечелят. След известно време обаче, когато Бог не ги благослови, те започват да съжаляват и да се оплакват, и ето до какво заключение стигат: „Бог господства над всичко. Той не проявява пристрастие — не съм сигурен, че тези думи са верни“. Те не могат да виждат отвъд собствените си непосредствени интереси. Ако нещо не им носи полза, няма да си мръднат пръста. Не е ли това жестоко? Независимо с кого общуват, те се опитват да сключват сделки с него и дори се осмеляват да се опитват да

сключват сделки с Бог. Те си мислят: „Трябва да видя някаква печалба, и то на момента. Трябва да спечеля веднага!“. Такава категоричност — ще бъде ли прекалено да се каже, че имат жесток нрав? (Не.) Тогава как може да се докаже тяхната жестокост? Когато се сблъскат с малко изпитание или беда, те няма да могат да го понесат и няма да изпълняват дълга си. Ще почувстват, че са претърпели загуба: „Вложих толкова много, а Бог все още не ме е благословил. Има ли изобщо Бог? Дали това е правилният път, или не?“. В сърцето им се загнездва съмнение. Те искат да видят печалба, а това доказва, че не правят доброволни и искрени жертви и по този начин се разобличават. Какво казва жената на Йов, когато той преживява изпитанията си? („Още ли държиш правдивостта си? Похули Бога и умри“ (Йов 2:9).) Тя е неверница, отрича се от Бог и Го изоставя, когато настъпва бедата. Когато Бог дава благословия, тя казва: „Боже Йехова, ти си великият спасител! Ти ми даде толкова много имане и ме благослови. Ще те следвам. Ти си моят бог!“. А когато Бог ѝ отнема имането, тя казва: „Ти не си моят бог“. Тя дори казва на Йов: „Не вярвай. Няма бог! Ако имаше, как би могъл да позволи имането ни да бъде отнето от разбойници? Защо не ни защити?“. Какъв е този нрав? Това е жесток нрав. Щом интересите им бъдат накърнени и собствените им цели и желания не бъдат удовлетворени, тези хора изпадат в ярост, бунтуват се и се превръщат в Юда, като предават и изоставят Бог. Има ли много такива хора? Такива съвсем явно зли хора и неверници може би все още съществуват в църквата до известна степен. Но някои хора само изпадат в такова състояние, т.е. те имат такъв нрав, но не са непременно от този тип. Ако обаче имаш такъв нрав, трябва ли да го промениш? (Да.) Ако имаш този вид нрав, това означава, че природата ти също е жестока. С този вид жесток нрав ти си способен да се противопоставиш на Бог, да Го предадеш и да действаш враждебно спрямо Него във всеки един момент. Всеки ден, в който не променяш този покварен нрав, е ден, в който не съответстваш на Бог. Когато не съответстваш на Бог, ти не можеш да се изправиш пред Него и да преживееш Неговото дело, и няма как да получиш спасение.

Йов е човек с истинска вяра. Когато Бог го благославя, той Му благодари. Когато Бог го дисциплинира и го лишава, той също Му благодари. В края на своето преживяване, когато е стар и Бог му отнема всичко, което има, как реагира Йов? Той не само не се оплаква, но хвали Бог и свидетелства

за Него. Има ли тук нечестив нрав? Жесток нрав? (Не.) Дали Йов се разбунтува, след като загуби толкова много имане? Оплака ли се? (Не.) Той не се оплака, а похвали Бог. Какъв е този нрав? Той включва няколко неща, които нормалната човешка природа трябва да притежава: съвест, разум и любов към положителните неща. На първо място, Йов има съвест. В сърцето си знае, че всичко, което има, е дадено от Бог и благодари на Бог за това. Освен това има разум. Кое от твърденията му доказва, че има разум? (Той казва: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21).) Това твърдение свидетелства за истинското преживяване на Йов и за разбирането му за Божиите изпитания. То показва истинския му ръст и човешка природа. Какво друго притежава Йов? (Любов към истината.) Как се измерва това? Как можем да видим любовта му към истината, когато Бог го лишава от всичко? (Когато го сполетява нещо, той е способен да търси истината.) Търсенето на истината е проявление на любовта към истината. Когато тези неща се случват около него, без значение колко неудобно или болезнено се чувства Йов, той не се оплаква — не е ли това проявление на любовта към истината? А кое е другото важно проявление на любовта към истината? (Способността да се покоряваш.) Откъде знаем, че това е практическо, точно проявление на любовта към истината? Хората често казват: „Всичко, което Бог прави за хората, е полезно и идва с Неговите добри намерения“. Това ли е истината? (Да.) Но можеш ли да я приемеш? Можеш да я приемеш, когато Бог те благославя, но можеш ли да я приемеш, когато ти отнема? Ти не можеш, но Йов може. Той приема това твърдение за истина — та нали обича истината? Когато Бог му отнема всичко, което има, и му причинява тежка загуба, и когато Йов страда от толкова тежка болест, заради това единствено твърдение — „Всичко, което Бог прави, е правилно и идва с Неговите добри намерения“ — и защото Йов разбира в сърцето си, че това е истината, независимо колко силно страда, той все още може да настоява, че това твърдение е вярно. Ето защо казваме, че Йов обича истината. Освен това, независимо от средствата, които Бог използва, за да подложи Йов на изпитание, той ги приема. Независимо дали става дума за отнемането на вещи или за ограбването им от разбойници, или дори за поразяването на Йов с рани, всички тези неща противоречат на човешките представи — но как се отнася Йов към тях? Оплаква ли се

от Бог? Той не изрича нито една дума на оплакване от Бог. Това е любов към истината, любов към справедливостта и любов към праведността. В сърцето си той казва: „Бог е толкова справедлив към нас, хората, и толкова праведен! Всичко, което Бог прави, е правилно!“. Така той може да възхвалява Бог, като казва: „Каквото и да прави Бог, няма да се оплаквам. В очите Му сътворените същества са само червеи. Каквото и да е отношението на Бог към тях, то е добро и оправдано“. Той вярва, че всичко, което Бог прави, е правилно, че е нещо положително. Въпреки силната си болка и страдание, не се оплаква. Това е неподправена любов към истината, на която всички трябва да се възхищават. И всичко това е доказано на практика. Независимо колко много загуби понася или в колко трудни обстоятелства се намира, Йов не се оплаква от Бог, а се покорява. Това е проявление на любовта към истината. Той е в състояние да преодолее собствените си трудности. Не обвинява Бог за тях и не отправя към Него никакви искания. Това означава да обичаш истината, това е истинско покорство. Само онези, които имат истинско покорство, обичат истината. Някои хора се отличават с това, че в обикновени моменти рецитират доктрини и скандират лозунги, но когато ги сполети нещо сериозно, те винаги имат искания към Бог и упорито Го молят: „О, Боже, моля Те, отнеми болестта ми! Моля Те, възстанови богатството ми!“. Това покорство ли е? Те не са хора, които обичат истината. Обичат да лъжат и да заблуждават другите, а в сърцата си обичат богатството и печалбата. Йов се отнася пренебрежително към материалните блага и всички свои притежания, като има чисто разбиране за всички тях, затова е в състояние да се покори. В сърцето си Йов може да прозре тези неща. Той казва: „Без значение колко печели човек в този живот, всичко идва от Бог. Ако Той не ти позволи да печелиш, ти няма да спечелиш и стотинка. Ако ти позволи, тогава ще имаш колкото Той ти даде“. Той ясно вижда факта на Божието върховенство над всичко, тази истина се е вкоренила в сърцето му. „Бог има върховенство над всичко“ — това изречение не завършва с въпросителен знак за Йов, а с удивителен знак. Това изречение става негов живот и се настанява в сърцето му. Какво друго е присъщо за човешката природа на Йов? Защо той проклина собствения си рожден ден? Предпочита да умре, отколкото Бог да го види в болка и да скърби за него. Какво качество е това, каква същност? (Доброта.) Кои са основните

прояви на добротата на Йов? Той е внимателен, разбира Бог и може да Го обича и удовлетворява. Ако някой притежава тези качества, значи има почтеност. Как се развива почтеността? Почтеност има само този, който разбира истината, който може да остане непоколебим в свидетелството си по време на Божиите изпитания и изкушенията на Сатана, който може да живее като човек, като достига критерия за това да си човек, и който притежава известна част от истината. По отношение на човешката природа същност само защото Йов има добро сърце, той е в състояние да прокълне собствения си рожден ден и по-скоро да умре, отколкото да позволи на Бог да го види в болка и да Му причини скръб и тревога. Това е човешката природа на Йов. Човек обича и го е грижа за Бог само ако има добра човешка природа и същност. Ако няма нито едното, нито другото, той е безчувствен и бездушен. Сравнете това с Павел, който е пълна противоположност на Йов. Павел винаги се грижи за себе си и дори иска да сключва сделки с Бог. Иска да получи венец, иска да бъде Христос и да Го замени. А когато не може да получи своя венец, се опитва да спори с Бог и да Го съди. Такава липса на разум! Това показва, че на Павел му липсва чувство за срам. Хората с покварен сатанински нрав трябва да се променят. Ако човек разбере истината и може да я приеме и практикува, тогава ще е способен да се покори на Бог. Той вече няма да Му се противопоставя и ще Му съответства. Такъв човек получава истината и живота. Такъв вид сътворено същество Бог желае.

13 юли 2018 г.

САМО КАТО ТЪРСИ ИСТИНИТЕ ПРИНЦИПИ, ЧОВЕК МОЖЕ ДА ИЗПЪЛНЯВА ДЪЛГА СИ ДОБРЕ

Дали човек може да постигне истината чрез своята вяра в Бог зависи от това дали може да приеме да бъде кастрен, докато изпълнява дълга си, или не, дали може да изпълнява нещата според принципите и дали е способен винаги да се покорява на устроеното и подреденото от Бог — това е най-решаващото. Какво означава да се покорява на устроеното и подреденото от Бог? Означава, че независимо какво ти възлага Божият дом да изпълняваш или къде ти възлага да изпълняваш дълга си, ти си способен да го приемеш от Бог. Приемането от Бог е истинска вяра и е една страна от практиката. А как човек приема това от Бог? Ти казваш: „Макар че тази работа е подредена от хора, тя е мой дълг. Какъвто и дълг да подреди църквата да изпълнявам, той идва със съгласието на Бог. Трябва да приема и да се покоря. Тогава как трябва да се отнасям към дълга си?“. Има ли Бог някакви изисквания за това как да се отнасяш към дълга си? Каква е истината, която Бог изисква хората да приложат на практика? (Да посветят сърцето си, ума си и усилията си, за да изпълняват добре дълга си.) Според този принцип, когато си мързелив и не искаш да изпълняваш дълга си, или когато имаш оплаквания, трябва да търсиш: „Къде е проблемът тук? Аз не практикувам, както го изисква Бог! Трябва да се избавя от идеите си, да се избавя от изискванията и желанията си. Трябва да променя неправилното си вътрешно състояние“. Ти трябва да си способен да се избавиш от тях. Понякога обаче има неща, които пречат на хората да се избавят. Какъв тип неща? Например някои хора винаги изпитват завист, че дългът на други хора е по-бляскав, че им позволява да си взаимодействат с много хора. Те все си мислят, че техният собствен дълг е незначителен, че хората, които срещат, докато го изпълняват, са твърде малко и това ги прави недоволни. В допълнение, заради малкия обхват на отговорностите в дълга им и малкия брой хора, които трябва да ръководят, те усещат, че нямат статус. Какъв вид мисли са това? Какъв е източникът на тези идеи? (Покваренят нрав.) Всички те идват от покварения нрав. Какви неща създава покваренят нрав? Това са лични замисли, планове, желания и амбиции. Как трябва да се преодоляват тези неща? Първо

трябва да се избавиш и после чрез разнищване да осъзнаеш, че в сърцето си все още се стремиш към статус, вместо искрено да изпълняваш дълга си, така че да удовлетвориш Бог; все още имаш амбиции и желания, ламтиш за предимствата на статуса, имаш прекомерни изисквания и не си се покорил на Бог. Затова идваш пред Бог и се молиш: „Боже, състоянието ми не е правилно. Моля Те, дисциплинирай ме и ме укори, моля Те, нека Твоето правосъдие и наказание да ме сполетят, за да опозная себе си и да се покая“. Ако имаш сърце на покаяние, когато дойдеш пред Бог и Го помолиш да те порицае и дисциплинира, Той ще отговори според твоя духовен ръст. Той може да те дисциплинира или може да те насочва малко по малко. Ако те дисциплинира, то е защото имаш някакъв духовен ръст. Но Той може и да не те дисциплинира и това е защото си слаб. В този случай Той може да те подкрепя и насочва малко по малко, така че да можеш да се покориш в хода на изпълнение на дълга си. Какви предпоставки са необходими, за да направи това Бог? Само когато имаш сърце на покаяние, сърце, което се покорява и сътрудничи на Бог, и сърце, което копнее и жадува за истината, Бог ще те съди, наказва и пречисти. Ако ти липсва решимост за това и не се молиш, а вместо това следваш плътта си и не се избавяш от своите замисли, амбиции и желания, дали Бог пак ще направи това за теб? Бог няма да работи в теб. Бог ще се прикрие от теб, ще скрие лицето Си от теб. На сбирките всички останали ще се чувстват извисени от проповедите, но ти винаги ще се чувстваш сънлив, без начин да се ободриш. Независимо какво става, няма да си способен да попиеш нищо от тях и това състояние ще остане безкрайно, ще продължи дори година или две, или даже три до пет години. Това означава, че Бог вече те е отритнал, Той е скрил лицето Си от теб и това е много опасно. Някой ще каже: „По какъв начин е опасно това? Аз изпълнявам дълга си. Не съм напуснал Бог. Все още чета Божиите слова, слушам химни и имам духовен живот. Все още съм член на Божия дом“. Това са просто външни проявления, които не определят нищо. От друга страна, кое е това, което има определящ ефект? Дали Бог бди над теб и те напътства, дали Светият Дух работи върху теб и те дисциплинира. Това е същественото. А от какво зависят Божието напътствие и делото на Светия Дух? (Те зависят от човешките сърца.) Точно така. Те зависят от отношението на хората към Бог, от сърцата им, от техните копнежи и желания и от това, което търсят.

Зависят от пътя, по който поемат хората. Това са най-критичните аспекти и Бог основава отношението Си към хората върху тях.

Най-спешният въпрос за разрешаване сега е как да се отнасяте към дълга си. Тъй като изпълнението на дълга е това, което най-добре разкрива дали вярата на човек е истинска или лъжлива, дали той обича истината, или не, дали избира правилния или погрешния път и дали притежава или му липсва съвест и разум. Всички тези въпроси могат да се разкрият в изпълнението на дълга. За да пристъпиш към решаване на въпроса как да се отнасяш към дълга си, ти преди всичко трябва да разбереш какво е дългът, както и как да го изпълняваш правилно и какво да правиш, когато се натъкнеш на трудности, докато го изпълняваш — какви принципи в съответствие с какви истини да следваш и да практикуваш. Ти трябва да разбереш какво да правиш, когато разбираш погрешно Бог и когато не можеш да се избавиш от замислите си. В допълнение, в хода на изпълнение на дълга си ти трябва често да размишляваш над неправилните мисли в сърцето си, които са сатанински мисли и възгледи и които влияят и пречат на изпълнението на дълга ти, а това може да те накара да се бунтуваш срещу Бог и да Го предадеш, докато изпълняваш дълг, и може да е причина да се провалиш в това, което Бог ти възлага — ти трябва да знаеш всичко това. Важен ли е дългът за човека? Изключително важен е. Сега това видение трябва да е ясно за вас: изпълняването на дълг е от най-голямо значение за вярването в Бог. Най-възловият аспект на вярването в Бог сега е изпълнението на дълг. Без да изпълнявате дълга си добре, не може да има реалност. Като изпълняват дълг, хората са способни да разберат Божиите намерения и могат постепенно да изградят нормална връзка с Бог. Като изпълняват дълг, хората постепенно разпознават проблемите си и започват да разбират покварения си нрав и същност. В същото време, като се самоанализират, хората могат постепенно да открият точно какво изисква от тях Бог. Сега разбирате ли в какво точно вярвате, когато вярвате в Бог? Всъщност това е вяра в истината, постигане на истината. Изпълняването на дълг позволява постигане на истината и живота. Истината и животът не могат да бъдат постигнати без изпълняване на дълг. Може ли да има реалност, ако човек вярва в Бог, без да изпълнява дълг? (Не.) Не може да има реалност. Следователно ако не изпълняваш добре дълга си, не можеш да постигнеш истината. Бъдеш ли отстранен веднъж, това показва, че не

си успял да вярваш в Бог. Макар да казваш, че вярваш в Него, вярата ти вече е лишена от смисъл. Това е нещо, което трябва да се разбере напълно.

Принципите, които трябва да разбирате, и истините, които трябва да прилагате на практика, са едни и същи, независимо какъв дълг изпълнявате. Дали от теб се иска да бъдеш водач или работник, или да приготвяш ястия като домакин, или да се грижиш за някои външни въпроси, или да полагаш физически труд, истините принципи, които трябва да се спазват при изпълнението на тези различни видове дълг, са едни и същи, доколкото трябва да се основават на истината и на Божиите слова. Тогава кой е най-големият и главният сред тези принципи? Той е да посветиш сърцето си, ума си и усилията си на доброто изпълнение на дълга си и да го изпълняваш съгласно критериите. За да изпълняваш дълга си добре и съгласно критериите, ти трябва да знаеш какво е дългът. Изобщо, какво точно е дългът? Дали дългът е твоята кариера? (Не.) Правилна гледна точка ли е да се отнасяш към дълга си като към твоя собствена кариера, да си готов да вложиш всички усилия, за да го изпълняваш добре, така че другите да видят колко си успешен и изтъкнат, като мислиш, че това придава смисъл на живота ти? (Не.) Къде е сбъркана тази гледна точка? Сбъркана е в това, че приема Божието поръчение като лична кариера. Макар че това изглежда приемливо за хората, за Бог то означава да вървиш по грешния път и да нарушаваш истините принципи и Той го осъжда. Дългът трябва да се изпълнява според Божиите изисквания и истините принципи, за да бъде в съответствие с Божиите намерения. Да престъпваш истините принципи и вместо това да действаш според човешките склонности е греховно. То се противопоставя на Бог и изисква наказание. Това е съдбата на онези глупави и невежи хора, които не приемат истината. Онези, които вярват в Бог, трябва да са наясно с това, което Бог изисква от хората. Това видение трябва да стане ясно. Първо, нека поговорим за това какво е дългът. Дългът не е твое лично дело, твоя лична кариера или твоя лична работа. Това е Божието дело. Божието дело изисква твоето съдействие, от което произлиза твоят дълг. Онази част от Божието дело, на която човек трябва да съдейства, е неговият дълг. Дългът е дял от Божието дело — това не е твоята кариера, нито твоите домашни работи, нито твоите лични житейски работи. Независимо дали твоят дълг е да се занимаваш с вътрешни или външни работи, дали включва умствен

или физически труд, това е дългът, който ти трябва да изпълняваш, това е работата на църквата, тя формира една част от Божия план за управление и е поръчението, което Бог ти е дал. Това не е твоя лична работа. Тогава как трябва да се отнасяш към дълга си? Ти най-малкото не трябва да изпълняваш дълга си, както ти е угодно, не трябва да действаш безразсъдно. Например ако отговаряш за приготвянето на храна за братята и сестрите, това е твоят дълг. Как трябва да се отнасяш към тази задача? (Трябва да търся истините принципи.) Как търсиш истините принципи? Това засяга реалността и истината. Трябва да мислиш за това как да приложиш истината на практика, как да изпълняваш добре този дълг и кои аспекти от истината включва този дълг. Първата стъпка е, че преди всичко трябва да знаеш това: „Аз не готвя за себе си. Това е моят дълг, който изпълнявам“. Включеният тук аспект е видение. Каква е втората стъпка? (Трябва да мисля за това как да сготвя добре.) Какъв е критерият за добро готвене? (Трябва да потърся Божиите изисквания.) Точно така. Само Божиите изисквания са истината, критерият и принципът. Готвенето според Божиите изисквания е един аспект на истината. Ти най-вече трябва да вземеш под внимание този аспект на истината и после да размислиш: „Бог ми е дал да изпълнявам този дълг. Какво е изискваното от Бог ниво?“. Тази основа е необходимост. Тогава как трябва да готвиш, така че да отговаряш на Божието ниво? Храната, която готвиш, трябва да е здравословна, вкусна, чиста и да не вреди на тялото — това са подробностите в случая. Стига да готвиш според този принцип, храната, която готвиш, ще е според Божиите изисквания. Защо казвам това? Защото ти потърси принципите на този дълг и не надхвърли обхвата, очертан от Бог. Това е правилният начин да готвиш. Ти изпълни дълга си добре и го направи по начин, който отговаря на критериите.

Независимо какъв дълг изпълнявате, трябва да търсите истините принципи, да разбирате Божиите намерения, да знаете какви са Неговите изисквания по отношение на въпросния дълг и да разбирате какви резултати трябва да постигнете при изпълнението на този дълг. Само по този начин можете да започнете да действате с принципи. Когато изпълнявате дълга си, не бива по никакъв начин да се ръководите от личните си предпочитания, да правите каквото искате, каквото правите с удоволствие или каквото би ви представило в добра светлина. Това е

да постъпваш според собствената воля. Ако се осланяш на личните си предпочитания при изпълнение на дълга си, а мислиш, че това е, което Бог изисква, и че това е, което ще направи Бог щастлив, и ако упорито налагаш личните си предпочитания на Бог или ги практикуваш сякаш те са истината, и ги възприемаш като истини принципи, тогава това не е ли грешка? Това не е да изпълняваш своя дълг и изпълнението на дълга ти по този начин няма да бъде запомнено от Бог. Някои хора не разбират истината и не знаят какво означава да изпълняват дълга си добре. Те чувстват, че са положили усилия и са вложили сърцето си в това, опълчили са се на плътта си и са страдали, но защо тогава никога не могат да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите? Защо Бог винаги е недоволен? Къде грешат тези хора? Грешката им е, че не търсят Божиите изисквания, а вместо това действат според собствените си идеи — това е причината. Те се отнасят към собствените си желания, предпочитания и егоистични мотиви като към истина и се отнасят към тях сякаш това е, което Бог обича, сякаш това са Неговите стандарти и изисквания. Те възприемат това, което смятат за правилно, добро и красиво, като истина — това е грешно. Всъщност въпреки че хората понякога може да мислят, че нещо е правилно и че е в съответствие с истината, това не означава непременно, че то е в съответствие с Божиите намерения. Колкото повече хората смятат, че нещо е правилно, толкова по-предпазливи трябва да бъдат и толкова повече трябва да търсят истината, за да видят дали това, което мислят, отговаря на Божиите изисквания. Ако то е в разрез с Неговите изисквания и Неговите думи, значи е неприемливо, дори да смяташ, че е правилно, то просто е човешка мисъл и няма да съответства на истината, независимо за колко правилно го мислиш. Дали нещо е правилно или грешно трябва да се определя според Божиите слова. Независимо че смяташ нещо за много правилно, ако в основата му не лежат Божиите слова, то е погрешно и трябва да го отхвърлиш. Приемливо е само когато е в съответствие с истината и само чрез поддържане на истините принципи по този начин можете да изпълнявате дълга си съгласно критериите. Какво е дълг тогава? Той е поръчение, възложено на хората от Бог, това е част от делото на Божия дом и е отговорност и задължение, което трябва да поеме всеки един от Божиите избраници. Твоя кариера ли е дългът? Личен семеен въпрос ли е? Справедливо ли е да се каже, че

след като ти е поверен дългът, той става твоя лична работа? Изобщо не е така. Тогава как трябва да изпълняваш дълга си? Като постъпваш според Божиите изисквания, слова и стандарти и като основаваш поведението си на истините принципи, а не на човешки субективни желания. Някои хора казват: „Щом ми е възложен дълг, това не е ли моя лична работа? Моят дълг е моя отговорност и не е ли моя работа това, с което съм натоварен? Ако се справям с дълга си, както го правя в личната си работа, не значи ли, че ще го изпълнявам както трябва? Ще го изпълня ли добре, ако не се отнасям към него като към лична работа?“. Тези думи правилни ли са или са грешни? Грешни са; те са в разрез с истината. Дългът не е твоя лична работа, той е Божия работа, част от Божието дело, и ти трябва да правиш каквото Бог иска; само като изпълняваш дълга си със сърце, покорно на Бог, ще можеш да си съгласно критериите. Ако винаги изпълняваш дълга си според своите представи и фантазии според наклонностите си, никога няма да отговаряш на критериите. Само че да изпълняваш дълга си само както ти се иска не е изпълнение на дълга, защото това, което правиш, не влиза в обхвата на Божието управление, не е делото на Божия дом. Вместо това ти се занимаваш с лични дела, изпълняваш собствените си задачи — и затова Бог не го запомня. Ясна ли ви е сега концепцията за дълга? Коя е най-основната, най-фундаменталната истина, която трябва да се приложи на практика при изпълняването на дълга? Тя е да посветите сърцето си, ума си и усилията си на това да изпълнявате дълга си добре. Защо толкова много хора все още вършат всякакви злодеяния и прекъсват и смущават работата на църквата, докато изпълняват дълга си, така че накрая биват отстранени? Защото тези хора не отдават добросъвестно всичко на Бог. Те все се опитват да се пазарят с Бог и не приемат дори частица от истината. Независимо колко от покварата си разкриват или колко злини вършат, те никога не търсят разрешение чрез истината. Те не се разкайват истински дори след като ги кастрят многократно, а продължават безразсъдно да вършат злосторничества и всякакви злодеяния, като напълно разобличават злата си същност. Божиите избраници прозират това и тези хора са разкривани и отстранявани. Наистина е непоносимо да гледаш начина, по който те изпълняват дълга си. Те не просто не са на нужното ниво, те са напълно неадекватни. Не могат дори да изпишат вежди, без да извадят очи. Тяхното полагане на труд носи повече вреди, отколкото

ползи. Независимо как разговаряте с тях за истината, те не могат да я приемат и не се разкайват дори след като ги кастрят. Ако продължавате да използвате такива хора, те ще станат препятствие по пътя, препъникамък, който пречи и прекъсва цялата работа на църквата. Кажете Ми, не трябва ли такива хора да бъдат освобождавани и отстранявани? (Трябва.) Стига някой да има дори малко съвест и разум, той може да се грижи за правилните си задачи, да изпълнява правилните си дела и да е в състояние да се самоанализира, докато изпълнява дълга си. Когато забелязва грешките си и разпознава проблемите си, той ще може да ги поправи своевременно. След като преживява това три или пет години, ще настъпят промени. По този начин той ще има основа и ще бъде относително осигурен. Освен при изключителни обстоятелства, няма как да бъде отстранен. Но онези, които вярват в Бог от години, без да приемат и частица от истината, няма как да изпълняват добре дълга си и може дори да правят неща, които да създават прекъсвания и смущения. Този вид хора естествено ще бъдат отстранени, защото те по-скоро ще умрат, отколкото да се покаят. Те са вярвали в Бог от много години, но не са много по-различни от невярващите. Те всички са неверници.

Да има твърде много лични замисли е най-голямата пречка за изпълнението на нечий дълг. Тогава какво е предварителното условие за добро изпълнение на нечий дълг? То е да се избавиш от твоите разнообразни замисли. Например когато се е случило нещо, което наистина те е разстроило, но ти имаш също да изпълняваш и дълг, тогава си изправен пред избор. Това е решаващ момент, който е много важен. Макар че може да си разстроен и да изпитваш емоции или може да имаш лични ангажименти, ти трябва да си способен да оставиш всички тези неща настрана и първо да изпълниш дълга си добре. Едва тогава, при обстоятелства, когато това не възпрепятства дълга ти, трябва да вземеш под внимание своите дела. Когато поставяш последователно дълга си над всичко, как се нарича това? Нарича се да уважаваш дълга си и това означава да си предан на Бог. Да се избавяш от замислите и желанията си, да се избавяш от емоциите и личните си дела, да изпълняваш дълга си добре, без нещо да те възпира, и да завършваш Божието поръчение — това означава да се избавиш, това означава да се опълчиш срещу плътта. Когато някои хора още не са изпълнявали дълг, те мислят: „Бог не ми е

дал да изпълнявам дълг, но сърцето ми е напълно искрено. Защо Бог никога не вижда това?“. След това обаче, когато църквата уреди за тях да изпълняват дълг, те искат да подбират. Има някои хора, които не могат да изпълняват ролята на водач или работник, или да проповяват евангелието, и нямат никакви други специални умения. Затова църквата им урежда да изпълняват дълг на домакин и те мислят: „Разбира се, да съм домакин е нещо, което мога да правя, но предвид заложбите и дарбите ми, не ме ли подценява църквата, като ми възлага това? Не съм ли малко свръхквалифициран за този дълг?“. Те привидно приемат църковните разпоредби, но таят чувства на съпротива и не изпълняват правилно дълга си. Те изпълняват само малка част от него, когато са в добро настроение, и не го изпълняват, когато са в лошо настроение, като пренебрегват братята и сестрите. Защо имат тези чувства и реакции? Това ли е отношението, което човек трябва да има към дълга си? Тези хора не са доволни от дълга си. Какъв е източникът на това недоволство? (Дългът, който им е даден, не удовлетворява плътските им предпочитания.) А ако те са удовлетворени, ще бъдат ли тогава щастливи? Не е задължително. Те може да не са щастливи дори ако бяха удовлетворени, защото са хора, чиито сърца никога не могат да постигнат доволство. Така се отнасят към дълга си хората, които не се стремят към истината. Хората винаги искат да изпълняват дълг, който е достолепен и ги кара да изглеждат добре, и също искат да е лесен и физически удобен. Те не искат да търпят вятъра и слънцето или да понасят каквото и да е страдание в дълга си. На всичкото отгоре те все пак искат да са способни да разбират истината и да получат Божията благодат и благословия чрез дълга си. Те искат всички тези неща. В крайна сметка дори искат Бог да им казва, че са изпълнили дълга си добре. Не е ли това пожелателно мислене от тяхна страна? Ако не можеш да се избавиш от това пожелателно мислене, ти няма да можеш да изпълняваш добре дълга си. В миналото често просто заявявах, че този вид хора не се стремят към истината, но сега се изразявам по-точно и казвам, че те са твърде алчни и непокорни, не са ни най-малко отдадени на дълга си и не се покоряват истински на Божието поръчение. Тогава как точно трябва да практикувате избавяне от замислите си? От една страна, трябва да се въздържате и да им се опълчите. От друга, трябва да се молите и да имате желание да се покорите. Трябва да кажете: „Боже, ти си устроил и

подредил този дълг за мен. Макар че имам плътски избор и не искам да изпълнявам този дълг, аз искам да Ти се покоря според моята лична воля. Просто съм твърде покварен и непокорен и характерът ми не е добър. Моля те, дисциплинирай ме!“. Няма ли това да ти позволи да изпълняваш дълга си с по-голяма чистота? Ако някой упорства в придържането към собствените си желания и отказва да се избави от тях, ако винаги вижда славата на избраните за водачи и как избраните да проповяват евангелието се срещат с много хора и придобиват познание и опит, и след това не иска да изпълнява своя дълг, дали това е отношение на покорство? Дали е отношение на приемане на Божието устройване и подредби? (Не.) Ти отиваш на запад, когато Бог ти казва да вървиш на изток, и се оплакваш и разбираш погрешно Бог, защото Той не ти е дал да отидеш на запад. Ти винаги се бориш срещу Бог, тогава Светият Дух ще работи ли все още в теб? Със сигурност няма. Какви състояния и проявления изплуват, когато Светият Дух не работи в някого? Такъв човек няма да разбира Божиите слова, когато ги чете. Когато слуша общения и проповеди, нищо няма да има смисъл за него и дори все ще го оборва дрямка. Няма да е способен да прозира нищо, което му се случва. Винаги ще предполага и ще се съмнява: „Другите хора могат да разбират Божиите слова толкова добре. Защо аз не придобивам никаква светлина от четенето им? Техните състояния са винаги толкова чисти и освободени. Защо аз винаги се чувствам толкова смазан, емоционален и притеснен? Всичко върви толкова гладко за тях. Те имат Божието напътствие. Защо аз го нямам?“. Той не може да види причината за всичко това. Няма отношение на покорство пред Бог. Винаги изисква Бог да удовлетвори желанията му, преди да вложи повече усилия в дълга си. Ако не получи това, което иска, става негативен, съпротивляващ се и не изпълнява дълга си. Ще работи ли Бог в такъв човек? На него му липсва истинска вяра и е пълен с непокорство и съпротива. Бог може само да го остави настрани.

Как хората трябва да се отнасят към дълга си? Те трябва да се покорят на Божието устройване и подредби и да се избавят от всичките си собствени замисли. Какви замисли имат хората? (Техните намерения, планове и плътски предпочитания.) Да кажем например, че има дом на домакин, който ти наистина обичаш да посещаваш. Домакинът приготвя чудесна храна, къщата му е красива, има климатик и отопление. Казваш

си: „Само ако можех да живея там!“. И после се молиш: „Боже, може ли да ми позволиш да живея в дома на този домакин? Знам, че ламтя за спокойствие и удобства, но не мога да се опълча на това желание. Вземи предвид малкия ми духовен ръст и ми позволи да ида там! Обещавам, че ще изпълнявам усърдно дълга си, ще съм отдаден и няма да Те предам или да Те натъжа“. Молиш се така около две седмици, а после за теб е уредено да идеш на някакво място с ужасни условия и ти се разстройваш. Вътрешно се оплакваш: „Не се ли предполага Бог да проучва внимателно дълбините на сърцата ни? Бог няма и най-малка идея какво е в сърцето ми. Помолих за нещо хубаво и Той ми даде нещо отвратително. Сякаш умишлено ми се противи“. И тогава в теб се надига съпротива и казваш: „Боже, ако Ти няма да ме удовлетворяваш, тогава и аз няма да Те удовлетворявам. Няма да изпълнявам усилено дълга си. И няма да работя усилено, докато не получа каквото искам“. Това вярване в Бог ли е? Изпълнение на дълга ти ли е? Това е бунтуване срещу Бог, това е непримирим нрав. Ти казваш: „Ако Бог не ме удовлетворява, и аз няма да Го удовлетворявам. Това ще е отношението ми към изпълнението на дълга ми. Ако ще изпълнявам дълга си, Бог трябва да ми достави някакво удоволствие. Как така другите хора живеят в хубави къщи, а аз — не? Как така другите изпълняват дълга си в хубава обстановка, а аз трябва да изпълнявам моя в бедна? Защо Бог не удовлетворява изискванията ми, макар да изпълнявам дълга си?“. От този вид са оправданията, които продължаваш да си повтаряш. Има ли в това отношение на покорство към Бог? Това да изпълняваш дълга си със съвест и разум ли е? Казвал съм тези думи преди: „Ти в никакъв случай не трябва да съперничиш на Бог“. Това е съперничество с Бог. Когато си съперничиш с Бог, какво отношение ще възприеме към теб Бог? (Бог няма да работи. Той ще ме остави настрана.) Бог ще те остави настрана и ще те пренебрегне. Ще бъде ли Бог сериозен с теб? Няма. Ако си направил някаква незначителна злина и тя не е тежка, Той ще те задържи и ще те накара да полагаш труд по-дълго. Но ако си извършил твърде много злодеяния и сериозно си прекъснал и смутил работата на църквата, тогава ще бъдеш премахнат. Когато си задържан, за да полагаш труд, ако в даден момент се покаеш, Бог ще те просветли. Ако никога не се покайваш и винаги си съперничиш с Бог, тогава наистина си твърде нечестив и твърде упорит — и кой най-накрая ще претърпи загуба? Ти. Ти трябва да

виждаш ясно това: съперничеството с Бог е най-притеснителното нещо и е най-големият проблем. Когато всичко върви добре, хората мислят, че вярването в Бог е чудесно и нямат представи за Бог. Но когато ги сполети малко бедствие или нещастие, те започват да имат представи за Бог, и то толкова много, че дори се оплакват от Него и се осмеляват да надигнат глас срещу Него: „Съществува ли изобщо бог? Къде е той? Аз съм върховният владетел. Аз съм най-великият. И се осмелявам да съпернича на бог. Какво изобщо може да ми направи той?“. Бог няма да ти направи нищо. Разкрило се е обаче, че ти си подъл, непримирим и проблемен. За какво се отнася това, че си проблемен? Означава, че ти не обичаш положителните неща. Не си готов да се покориш на Бог и дори когато знаеш, че Той е Бог, не можеш да Му се покориш. За теб е много трудно да приемеш истината. Ти си непримирим, невеж и упорит. Бог никак не харесва такива хора. За теб ще е много трудно да продължаваш да изпълняваш дълга си и може да бъдеш разкрит и отстранен, преди да можеш да положиш труд до края. Това е изходът. Вече е много ясно видимо. Не е ли това опасно? (Да.) Като знаят, че е опасно, какво трябва да правят хората? Най-напред те трябва да знаят кои са. Трябва да знаят мястото си и също да знаят какво са. Хората са сътворени същества, които безусловно не трябва да съперничат на Бог. Ако го правят, това няма да доведе до никакви резултати. Ако Бог иска да ти даде нещо, дори ако ти не го искаш и не молиш за него, Той все пак ще ти го даде — това е Божията праведност. Ако Бог не планира да ти даде нещо, ако не гледа на теб благосклонно, тогава няма смисъл да Го молиш за това. Ако Той планира да ти даде нещо, ако види, че ти трябва да бъдеш насочван, подпомаган и благословен, тогава Той ще ти го даде, без дори да Го молиш. Ако Той планира да те подложи на изпитание или да те разкрие, тогава ще го направи целенасочено и няма смисъл да Го умоляваш. Това е нравът на Бог. Хората не трябва да решават как да се отнасят към Бог въз основа на Божието отношение. Какво трябва да правят тогава? (Да се покоряват на Бог във всички неща.) Точно така, те трябва да се покоряват. Да се покоряваш на Божието устройване и подредби е най-висшата мъдрост и човек, който прави това, притежава разум в най-голяма степен. Онези надменни, самоправедни индивиди мислят, че са толкова умни и толкова пресметливи. Едно е да се опитваш да играеш номера на другите хора — това е разкриване на твоята поквара, — но ти категорично не

трябва да се бориш срещу Бог, като играеш дребни номера. Не трябва да заговорничиш срещу Бог. Защото след като предизвикаш гнева Му, ще те сполети смърт.

Хората трябва да подхождат към дълга си и към Бог с честни сърца. Ако го правят, ще бъдат богобоязливи хора. Какво отношение към Бог имат хората с честни сърца? Най-малкото за всяко нещо имат богобоязливо, богопокорно сърце, не питат благословии ли ще има нещастия, не говорят за условия, оставят се на устроеното от Бог — това са хората с честни сърца. Онези, които винаги са скептични към Бог, които винаги Го проучват внимателно и винаги се опитват да сключат сделка с Него — това хора с честни сърца ли са? (Не.) Какво се крие в сърцата на подобни хора? Измамност и нечестивост. Те винаги проучват внимателно. И какво е това, което проучват внимателно? (Отношението на Бог към хората.) Винаги проучват внимателно отношението на Бог към хората. Какъв е проблемът тук? И защо го проучват внимателно? Защото това засяга техните жизнени интереси. В сърцата си те си казват: „Бог нагласи тези обстоятелства за мен, направи така, че това да ми се случи. Защо Го направи? Това не се е случвало на други хора — защо трябваше да се случи на мен? И какви ще бъдат последствията след това?“. Това са нещата, които проучват внимателно — своите придобивки и загуби, благословии и нещастия. И докато проучват внимателно тези неща, способни ли са да практикуват истината? Способни ли са да се покоряват на Бог? Не, не са. И от какво естество са нещата, които се пораждат от размислите на сърцата им? По своята същност всички тези неща са съобразени със собствените им интереси, всички те са заради самите тях. Без значение какъв дълг изпълняват, тези хора първо проучват внимателно: „Ще страдам ли, когато изпълнявам този дълг? Ще трябва ли да работя и да пътувам често навън? Ще мога ли да се храня и да си почивам редовно? Ще ми се налага ли постоянно да ставам рано? Какви хора ще срещам? Ще се срещам ли често с невярващи? Външният свят е доста враждебен в момента и ако винаги ми се налага да работя и да пътувам навън, какво ще правя, ако бъда арестуван от големия червен змей?“. Макар да изглежда, че приемат дълга си, в сърцата им има измамност, винаги проучват внимателно тези неща. Всъщност като ги проучват внимателно, те се вълнуват само от собствените си перспективи и съдби, изобщо не се

замислят за интересите на Божия дом. А какъв е резултатът, когато хората се вълнуват само от собствените си перспективи, съдби и интереси? Не им е лесно да се покорят на Бог, а дори да желаят, не могат. Хората, които ценят особено собствените си перспективи, съдби и интереси, винаги проучват внимателно дали Божието дело е от полза за техните перспективи и съдби, както и за получаването на благословии. В крайна сметка какъв е резултатът от тяхната внимателна проверка? Всичко, което правят, е да се бунтуват срещу Бог и да Му се противопоставят. Дори когато настояват да изпълняват дълга си, те го правят нехайно, с негативно настроение. В сърцата си все мислят как да извлекат полза и да не са от губещата страна. Такива са мотивите им, когато изпълняват дълга си, и по този начин се опитват да сключат сделка с Бог. Що за нрав е това? Това е измамност, това е нечестив нрав. Това вече не е обикновен покварен нрав, а е ескалирал до нечестивост. А когато в сърцето на човека има такъв нечестив нрав, това е борба срещу Бог! Трябва да сте наясно с този проблем. Ако хората винаги проучват внимателно Бог и се опитват да сключват сделки, когато изпълняват дълга си, могат ли да го изпълняват правилно? Категорично не. Те не почитат Бог честно и със сърцето си, нямат честни сърца, а наблюдават, докато изпълняват дълга си, като винаги се въздържат — и какъв е резултатът? Бог не върши делото Си в тях и те стават объркани и смутени, не разбират истините принципи, действат според собствените си наклонности и винаги се провалят. А защо винаги се провалят? Защото в сърцата им липсва яснота и когато нещо им се случи, те не се самоанализират, не търсят истината, за да намерят решение, а настояват да правят нещата така, както искат, според собствените си предпочитания — резултатът от това е, че винаги се провалят, когато изпълняват дълга си. Никога не мислят за делото на църквата, нито за интересите на Божия дом, а винаги кроят планове за собствените си интереси, гордост и статус, и не само че изпълняват зле дълга си, но забавят и засягат делото на църквата. Не е ли това отклоняване от пътя и пренебрегване на дълга? Ако някой винаги планира собствените си интереси и перспективи, когато изпълнява дълга си, и не се замисля за работата на църквата или за интересите на Божия дом, тогава това не е изпълнение на дълга. Това е преследване на лични интереси, вършене на нещо за собствена изгода и получаване на благословии за себе си. По този

начин се променя същността на изпълнението на дълга. Става въпрос просто за сключване на сделка с Бог и желанието да се използва изпълнението на дълга за постигане на собствените цели. Много вероятно е този начин на действие да смути работата на Божия дом. Ако причинява само незначителни загуби на работата на църквата, тогава все още има място за изкупление и на този човек все още може да му се даде възможност да изпълнява дълга си, вместо да бъде премахнат. Но ако причинява големи загуби в работата на църквата и предизвиква гнева както на Бог, така и на хората, тогава ще бъде разкрит и отстранен и повече няма да има възможност да изпълнява дълга си. Някои хора са освободени и отстранени по този начин. Защо са отстранени? Открихте ли първопричината? Основната причина е, че винаги се съобразяват със собствените си придобивки и загуби, увличат се от собствените си интереси, не са способни да се опълчат срещу плътта и изобщо нямат покорно отношение към Бог, затова безразсъдно вършат злосторничества. Те вярват в Бог само за да получат печалба, благодат и благословии, но съвсем не и за да придобият истината, затова се провалят във вярата си в Бог. Това е коренът на проблема. Смятате ли, че е несправедливо да бъдат разкрити и отстранени? Изобщо не е несправедливо, то е изцяло породено от тяхната природа. Всеки, който не обича истината или не се стреми към нея, в крайна сметка ще бъде разкрит и отстранен. Но за онези, които обичат истината, е различно. Когато им се случи нещо, те първо си мислят: „Как мога да действам в съответствие с истината? Как да постъпя, за да не навредя на интересите на Божия дом? Какво би удовлетворило Бог?“. Човек, който мисли по този начин, търси истината. Тези мисли доказват, че обича истината. Той не мисли първо за собствените си интереси, а за тези на Божия дом. Не мисли за собственото си удовлетворение, а дали Бог е удовлетворен. Това са мислите и нагласите на хората, които обичат истината, и това са хората, които Бог обича. Ако когато нещо се случи на човек, той е способен да практикува според истините принципи и да приеме Божията внимателна проверка, а Бог стои зад него като гарант, тогава няма вероятност да допусне грешки при изпълнението на дълга си и ще му бъде лесно да го изпълни в съответствие с Божиите намерения. Какъв ще бъде крайният резултат, ако някой винаги действа по собствена инициатива и замисля, съставя и крои планове за собствените си интереси,

ако не се съобразява с интересите на Божия дом или с Божиите намерения и му липсва и най-малката воля да се покори на устроеното и подреденото от Бог — ако му липсва дори желание за това? Често ще прекъсва и смущава работата на църквата. Ще предизвиква възмущение сред Божиите избраници, те ще го ненавиждат и ще се отвращават от него, а в сериозни случаи ще бъде разкрит и отстранен. Хората, които винаги имат амбиции и желания, неизбежно ще се провалят и препъват. Както се казва: „Който хвърчи високо, ниско пада“. Как се нарича това? Нарича се да бъдеш разкрит. Не е ли заслужено? Такъв човек заслужава ли съчувствие? Не. Това е крайният резултат за всички онези, които правят планове за личните си интереси. Някои хора казват: „Но аз често правя планове за личните си интереси. Как така това не ми се е случвало?“. Причината е в това, че не си засегнал работата на църквата, така че Бог не се отнася сериозно към теб. Бог не се отнася сериозно към теб — това добро или лошо нещо е? (Лошо.) Защо смятате така? (Ако продължавам така, няма да мога да получа делото на Светия Дух.) Това е вярно. Ако някой не се стреми към истината и не преживява Божието дело, Светият Дух няма да върши делото Си в него. Това важи особено за онези хора, които Бог не дисциплинира, независимо от това какви лоши неща вършат. За тях всичко е напълно свършено. Бог със сигурност не иска тези хора. Той ги оставя настрана. Ако не се стремиш към истината, нямаш живот. Точно както при онези хора, които винаги се стремят към слава, придобивки и статус, които не се стремят към истината, които никога не виждаш да я практикуват. Имат ли такива хора някакво израстване в живота? Тъй като не практикуват истината, те изобщо няма да имат израстване в живота, независимо колко години вярват в Бог. Има хора, които днес все още говорят за същите неща, както преди три години, все още изричат същите думи и доктрини. Тези хора са свършени. В техния духовен ръст и себепознание не може да се види никакво израстване. Вярата им в Бог остава същата и няма ни най-малка промяна в техния живот нрав. Погрешните им разбирания за Бог са се увеличили, а покварениятим нрав, който се съпротивлява на Бог, е станал по-тежък. Не е ли това по-опасно? Наистина е по-опасно и те със сигурност ще бъдат отстранени.

Когато преживявате неща, които се отнасят до дълга ви или до покварения ви нрав, способни ли сте обикновено да откриете проблемите,

които съществуват във вас, чрез самонаблюдение? (Сега мога да ги откривам по малко. Когато изпълнявам дълга си, винаги искам да съм начело и да имам последната дума и се опитвам да се изтъквам, така че другите хора да ме уважават. Но след като братята и сестрите ми посочат това, се самоанализирам и придобивам известно познание за надменната си природа.) Можеш да разпознаеш надменността си — ами покорството ти пред Бог, то увеличи ли се? Увеличиха ли се намерението и желанието ти да се покориш? Увеличи ли се вярата ти в Бог? (Тези неща се увеличиха малко.) Да изпълнявате дълг, без да търсите истината, не е реално осъществимо. Когато срещнете проблеми, трябва да използвате истината, за да ги разрешавате. Ако винаги изпълнявате дълга си според собствената си воля и сатанински философии, не само няма да успеете да разрешите проблема с разкриването на покварата ви, но и вярата ви в Бог, покорството ви пред Бог и любовта ви към Бог също няма да нараснат. Ако не приемеш истината и не използваш истината, за да разрешаваш проблемите си, никога няма да израснеш в живота и никога няма да си способен да разрешиш проблема с покварата си. Какъв покварен нрав разкривате сега, когато изпълнявате дълга си? Какви човешки нечистоти остават? Трябва често да се заемате със самоанализ, за да откривате тези проблеми. Те не могат да бъдат опознати без себеизследване. Понякога само когато чуеш другите хора да говорят за собственото си самопознание, тогава и ти чувстваш, че си същият. Ако не чуеш другите хора да разобличават състоянията си, няма да можеш да откриеш своите собствени проблеми. Има мнозина, които с готовност слушат свидетелството за преживяване на другите, точно защото извличат полза от него и придобиват нещо от него. Колкото по-внимателно изследваш и колкото по-старателно опознаваш своя покварен нрав и своите намерения и замисли, толкова повече ще си способен да се избавяш от тях и толкова по-силна ще става вярата ти за практикуване на истината. Колкото по-силна става вярата ти за практикуване на истината, толкова по-лесно ще е за теб да приложиш истината на практика. Когато практикуваш често истината, ще изпълняваш дълга си с по-голяма чистота и ще бъдеш все по-способен да го изпълняваш съгласно критериите. Това е процесът на житейски растеж. Това са плодовете на самоанализа и самопознанието. Има хора, които мислят, че понеже са слушали проповеди от години и разбират много

думи и доктрини, нямат покварен нрав, сякаш няма нужда да се самоанализират и да придобиват себепознание. Те винаги вярват, че това са неща, върху които трябва да се съсредоточават само новите вярващи, и че като вярват в Бог от много години и като притежават много добри модели на поведение, това означава, че вече са се променили и че нямат покварен нрав. Това е ужасно погрешно схващане. Ако мислиш, че вече си се променил, колко от истината можеш да приложиш на практика? Колко истински свидетелства за преживяване имаш? Можеш ли да говориш за тях? Можеш ли да свидетелстваш за Бог пред другите? Ако не можеш да говориш за това, този факт доказва, че нямаш свидетелство за преживяване и ти липсва истината реалност. Тогава може ли някой като теб наистина да се е променил? Дали си човек, който се е покаял истински? Човек не може да не се усъмни в това. Как може някой, който никога не се самоанализира или не се опитва да придобие самопознание, да има навлизане в живота? Как може някой, който никога не говори за самопознанието, да споделя истинско свидетелство за преживяване? Тези неща са невъзможни. Ако някой вярва, че наистина се е променил и няма нужда да опознава себе си, може да се каже, че този човек е лицемер. Някои хора просто отбиват номера, когато изпълняват дълга си, като вярват, че да вършат минималното е приемливо, че когато дългът им изглежда привидно задоволително, това означава, че изпълнението му е съгласно критериите. Този начин на действие е нехаен, нали? Дали такъв тип човек се покорява истински на Бог? Този тип човек изпълнява дълга си без никакви истини принципи, задоволява се просто да извършва задачи и да се труди, и после мисли, че дългът му е съгласно критериите. Всъщност той отговаря на критериите само за полагащ труд. Неговото изпълнение на дълга не отговаря на критериите. Онези, които се задоволяват с това просто да полагат труд съгласно критериите, никога няма да придобият истината или да постигнат промяна в нрава. Всеки, който не изпълнява дълга си в съответствие с Божиите изисквания, който не търси истините принципи, който продължава да действа според собствената си воля, просто полага труд и усилия. На кой етап сте вие сега? (Все още съм на етапа на полагане на труд.) През повечето време полагате труд; понякога сте способни да се стараете за истината, когато изпълнявате дълга си, и имате малко покорство, но често ли сте така? (Не,

не често.) Целта на стремежа към истината е да се разреши този проблем. Трябва да полагате усилие да изпълнявате дълга си все повече и да полагате труд все по-малко, като се стараете да превърнете цялото полагане на труд в изпълнение на дълга си. Каква е разликата между полагането на труд и изпълняването на дълг? Човек, който полага труд, прави каквото си иска, като мисли, че това е добре, стига да не се съпротивлява на Бог или да не накърнява нрава Му; като мисли, че е приемливо, стига просто да се справя и никой да не го проверява. Той не е загрижен за придобиването на самопознание, за това да е честен човек, да прави нещата според истините принципи или да се покорява на Божиите подредби и със сигурност не е загрижен за навлизането в истината реалност. Той не е загрижен за никое от тези неща. Ето това е полагане на труд. Полагането на труд е непрестанно полагане на усилия, то е робско полагане на усилия, работа от сутрин до вечер, ето такова полагане на усилия е. Ако питаш един полагащ труд защо е работил като вол през всички тези години, той ще отвърне: „За да получа благословии!“. Ако питаш дали, след като е вярвал в Бог толкова много години, покваренят му нрав изобщо се е променил, дали е получил някакво потвърждение за Божието съществуване, дали е придобил някакво истинско познание и преживяване за устройването и подредбите на Създателя, той не е придобил нито едно от тези неща и няма да е способен да говори за нито едно от тях. Не е навлязъл в нито един от различните показатели, свързани с житейския растеж и промяната в нрава, нито се е подобрил по отношение на някой от тях. Той просто продължава да полага труд, без да разбира какво е промяна в нрава. Някои хора полагат труд години наред, без изобщо да се променят. Те все още често са негативни, оплакват се и разкриват покварения си нрав, когато се сблъскат с трудности. Когато ги кастрят, прибягват до аргументи и софистика, неспособни да приемат дори малко от истината и без изобщо да се покоряват на Бог. В крайна сметка на тях им се забранява да изпълняват дълга си. Някои хора създават бъркотия в работата, докато изпълняват дълга си, и не приемат критика, а вместо това безсрамно казват, че не са направили нищо лошо, и изобщо не се разкайват. И накрая, когато Божият дом отнеме дълга им и ги отпрати, те напускат мястото на дълга си, като плачат и се оплакват. Така са отстранявани. Това е начинът, по който дългът напълно разкрива хората. Хората обикновено говорят

обаятелно и скандират лозунги на висок глас, но защо, когато изпълняват дълг, не действат като хора, а стават дяволи? Това е така, защото хората, които нямат човешка природа, са дяволи, където и да отидат, и без да приемат истината, те не могат да останат непоколебими никъде. Някои хора често изпълняват дълга си нехайно и се опитват да спорят и се впускат в софистика, когато ги кастрят. След като бъдат кастрени многократно, те изпитват известно желание да се покаят, затова започват да прилагат методи за самовъздържание. Накрая обаче не могат да се въздържат и въпреки че може да полагат клетви и да проклинат себе си, това не помага и те все пак не разрешават проблема с нехайността си, нито проблема с това, че спорят и се впускат в софистика. Едва след като най-накрая всеки започне да ненавижда този човек и да го критикува, той най-сетне се чувства принуден да признае: „Наистина имам покварен нрав. Искам да се покая, но не мога. Когато изпълнявам дълга си, винаги взимам под внимание своите интереси, своята гордост и репутация, което ме кара често да се бунтувам срещу Бог. Искам да практикувам истината, но не мога да се избавя от намеренията и желанията си, не мога да им се опълча. Винаги искам да правя нещата според собствената си воля, измислям схеми, за да избягвам работата, и ламтя за отдих и наслади. Не мога да приема да бъда кастрен и винаги се опитвам да се измъкна със спор. Мисля, че е достатъчно, че съм се трудил и съм понасял несгоди, затова прибягвам до спорове и софистика, когато някой се опитва да ме кастри, като вътрешно се чувствам неубеден. Наистина съм толкова труден за управляване! Как трябва да търся истината, за да разреша тези проблеми?“. Те започват да размишляват върху тези неща. Това означава, че донякъде разбират как трябва да действат хората и имат малко разум. Ако един полагащ труд в даден момент започне да се грижи за правилната си работа и се съсредоточи върху промяна на нрава си, и осъзнае, че той също има покварен нрав, че също е надменен и неспособен да се покори на Бог и че да продължава по този път няма да е приемливо — когато започне да мисли и да се опитва да проумее тези неща, когато може да търси истината, за да посрещне проблемите, които открива, няма ли тогава да започне да променя посоката си? Ако започне да променя посоката си, има надежда да се промени. Но ако никога не възнамерява да се стреми към истината, ако му липсва желание да се старае за истината и

знае само как да се труди и да работи, като вярва, че да свърши текущата си работа, е равносилно на това да изпълни задачата си и да завърши Божието поръчение — ако вярва, че упражняването на известно усилие означава, че е изпълнил дълга си, без никога да взима под внимание какви са Божиите изисквания или каква е истината, или дали е човек, който се покорява на Бог, и никога не се опитва да открие никое от тези неща, ако това е начинът, по който подхожда към дълга си, ще бъде ли способен да постигне спасение? Няма. Той не е поел по пътя на спасението, не е тръгнал по правилния път на вярване в Бог и не е изградил връзка с Бог. Той просто се труди и полага труд в Божия дом. Бог бди също и над тези хора и ги закриля, когато те полагат труд в дома Му, но Той не възнамерява да ги спасява. Бог не ги кастри, съди, наказва, подлага на изпитание, нито ги облагородява, Той само им позволява да получат някои благословии в този живот и това е всичко. Когато тези хора се научат да размишляват и да придобиват познание за себе си и когато узнаят значението на практикуването на истината, това означава, че те са разбрали проповедите, които са слушали, и най-накрая са постигнали някои резултати. Тогава те мислят: „Да вярвам в Бог е толкова чудесно. Словата Му наистина могат да променят хората! Най-спешното нещо за мен сега е да се стремя да придобия истината. Ако не се съсредоточа върху опознаването на себе си и ако не се отърва от покварения си нрав и се задоволявам само да полагам труд, няма да придобия нищо“. Така този човек започва да размишлява: „Какъв покварен нрав имам? Как да го опозная? Как точно трябва да преодолея този покварен нрав?“. Размишленията му по тези въпроси засягат разбирането на истината и промяната в нрава и тогава има надежда за спасението му. Ако човек може да се самоанализира и да се опознае чрез дълга си, да търси истината, да работи усилено, за да удовлетвори Божиите изисквания, и да преодолее собствения си покварен нрав, той е на правилния път на вярата в Бог. Като обмисля непрестанно тези неща и се стреми към истината, той ще получи Божието просветление, озарение и напътствие. По този начин ще може да приеме да бъде кастрен от Бог и скоро след това може да бъде съден и наказан, подложен на изпитание и облагороден. Бог ще започне делото Си върху него, като го пречисти и промени.

Някои хора казват: „Вярвам в Бог и изпълнявам дълга си от много години, но никога не съм бил кастрен и не съм получил никакво просветление

или озарение, камо ли да съм бил подложен на изпитания и облагородяване“. Такъв човек преживява ли Божието дело? Ако може наистина да преживява и практикува Божиите слова, как може да не е бил просветлен или озарен? Ако често разкрива покварата си, той със сигурност ще бъде кастрен. Ако не се покае, след като е кастрен, със сигурност няма никаква човешка природа и е човек, който трябва да бъде отстранен. Някои хора казват: „Често преживявам кастрене и често получавам Божието просветление и озарение и придобивам нова светлина“. Какво се случва тук? (Бог ги води.) Някои други хора казват: „Как така не съм като онези други хора, за които всичко върви гладко? Те винаги имат Божиите благословии и живеят като бебета в люлка, без да се налага да преминават през никакви бури. Защо аз винаги съм подлаган на изпитание и облагородяван?“. Да те подлагат на изпитание и да те облагородяват постоянно добро или лошо нещо е? (Добро е.) Това е добро, а не лошо нещо. Каква е целта на Бог, като подлага хората на изпитание и ги облагородява? (Да им позволи да опознаят покварения си нрав.) Бог не прави това, за да тормози или изтезава хората. Той го прави, за да им позволи да опознаят покварения си нрав и да видят ясно същността и истинското лице на покварата си и така да могат да се избавят от намеренията и замислите си и да постигнат покорство пред Него. Тогава те няма да полагат труд, а ще изпълняват дълга си. Когато ти искрено и официално изпълняваш дълга си на сътворено същество, твоята връзка с Бог става нормална, което води до обрат в предишната ти неправилна връзка с Него. Ако връзката между теб и Бог е като между работник и работодател, ти не можеш да получиш спасение. Ако приемаш Божието поръчение, ако можеш да се подчиниш на подредбите в Божия дом и приемаш сериозно отговорността да изпълняваш добре дълга си, твоята връзка с Бог ще е нормална. Ти ще си сътворено същество, ще можеш да се покориш на подредбите на Създателя и в сърцето си да приемеш Бог като Спасителя, и ти ще си цел на Неговото спасение. Твоята връзка с Него ще бъде на това ниво. Но ако ти винаги само полагаш труд, ако независимо какво поръчение ти възложи Бог, ти винаги го изпълняваш с нехайно отношение, без да приемаш истините принципи и без искрено покорство, като знаеш само да се трудиш и да работиш и да действаш механично, когато правиш нещата, тогава си наистина полагащ труд. Тъй като онези, които са полагащи труд, не приемат

истината и никога не преминават и през минимална промяна, тяхната връзка с Бог е завинаги като между работници и работодателя им. Те никога няма да се покорят истински на Бог и Бог няма да ги признае като вярващи или като онези, които Му принадлежат. Такива са последствията от това, че те вярват в Бог, без да се стремят към истината. То се определя от пътя, по който вървят. Ако искаш да подобриш връзката си с Бог, какво трябва да направиш? (Да вървя по пътя на стремежа към истината.) Точно така. Ти трябва да вървиш по пътя на стремежа към истината. Каква трябва да е първата ти стъпка? (Трябва да разбера как да изпълнявам дълга си.) Вярващите в Бог трябва да изпълняват дълг — това е Божие изискване. Следването на Бог се отнася към изпълняването на нечий дълг. Онези, които вярват в Бог, без да изпълняват дълг, не следват Бог. Ако искаш да следваш Бог, трябва да изпълняваш добре дълга си. Какъв аспект от истината трябва да се практикува първо, когато се изпълнява дълг? (Истината на покорството.) Правилно. Някои хора казват: „Сега това е моят дълг, така че трябва да уча усилено и да постигна пробив в усвояването на английския, а после да взема изпит за TOEFL или да получа докторската си степен за няколко години. Тогава ще съм способен да се отлича в невярващия свят или може би да се справям добре в Божия дом и в бъдеще да стана водач“. Не правят ли тези хора просто планове в своя полза? (Да.) Винаги да планираш и да подреждаш нещата в полза на собствената си плът, да подреждаш не просто нещата в живота си, но също и след смъртта си — това е манталитет на невярващ. За невярващите е нормално да преминават през дните си, като мислят по този начин, защото не признават съществуването на Бог, така че могат само да мислят за плътта си и да вземат под внимание само оцеляването си, като животните. Но хората, които вярват в Бог, четат словата Му всеки ден и разбират истината, затова трябва да познават значимостта на изпълняването на дълг и причината за него. Те трябва да са наясно с тези неща, които са пряко свързани с пътя, по който човек поема във вярата си в Бог. Как трябва човек да се покори на Божието дело и да преживее Божиите слова, за да разбере истината и да постигне промяна в нрава, кои аспекти от истината трябва да се постигнат, за да изпълнява добре дълга си и да се покори на Бог, и как хората трябва да приемат Божието правосъдие и наказание, така че покваренят им нрав да се пречисти — за тях е още по-необходимо да разберат истината по

тези въпроси. Това е пътят, по който трябва да върви човек във вярата си в Бог. Само като се стреми към истината по този начин, човек може да изпълнява добре дълга си и да получи Божието спасение. Бог иска да спаси и да усъвършенства хората, които се стремят към истината по този начин. Като завърши Своето дело на спасението, Бог иска да придобие няколко такива индивиди. Ако някой мисли само за това как да напредне, как да стане изтъкнат водач и колко много хора ще управлява, и колко много градове може най-накрая да владее, това са амбиции и желания. Този човек е от вида на антихристите — всички антихристи заговорничат, за да постигнат тези неща. Допустимо ли е да се заговорничи за постигането на тези неща? (Не.) Като знаят, че не е допустимо, могат ли те да се избавят от тях? (Няма да е лесно.) При обикновени обстоятелства хората действат според своите собствени намерения, за да постигнат своите цели. Действаш ли във всичко, което правиш, за да постигнеш своите собствени цели, или се самоанализираш, търсиш истината, опълчваш се на целите и машинациите си и после избираш да вървиш по пътя на стремежа към истината? Кой точно е правилният път? (Непрестанно да се опълчвам на себе си и да действам според Божиите изисквания.) Стремежът на кой вид хора е способен да постигне това? Само някой с добро сърце и честно и почтено сърце може да го постигне. Онези измамни, непримирими, нечестиви хора, които не обичат истината, не могат да го постигнат. При положение че знаят, че пътят, по който вървят, не е правилният — че е погрешният път на Павел — и че те определено няма да получат спасение, защо не тръгнат по правилния път? Защото не могат да се контролират. Това се определя изцяло от тяхната природа. То е както при хора с едни и същи заложби, които са вярвали в Бог еднакъв брой години, слушали са едни и същи проповеди и са изпълнявали еднакъв дълг, но вървят по различни пътища. Нужни са само няколко години, преди да тръгнат по различни пътища, и единият да е отстранен, докато другият е задържан. Единият има честно и почтено сърце, обича истината и върви по пътя на стремежа към истината. Дори ако някой опита да подведе такъв човек и да го подмами да върви по пътя на злото, ще го последва ли той? Няма. Той със сигурност ще го отхвърли. Той е способен да търси истината, да действа според Божиите изисквания и да изпълнява дълга си все по-добре. Другият човек обаче е относително нечестив и измамен. Той се стреми

към статус и амбициите му са твърде големи. Независимо как разговарят с него за истината, той няма да се откаже от стремежа си към статус. Това е проблемът с природата му. И какъв е краят за този човек, който не приема истината и никога не може да се откаже от статуса си? Той ще бъде отстранен. Изходите на тези двама души са очевидно различни. Онзи, който е честен по сърце и се стреми към истината, започва да разбира истината все повече и повече и с по-голяма яснота, като постепенно се съгласува с Божиите намерения. Онзи, който не се стреми към истината, е способен само да разбира доктрината и не може да я приложи на практика. Защо не може да я приложи на практика? Неговите амбиции и желания са твърде големи и той не може да се избави от тях. Във всичко, което прави, той поставя на първо място своите собствени интереси, амбиции, желания, слава, придобивки и статус. Изпълнен е с тези неща и е увлечен от тях. Когато му се случи нещо, той удовлетворява първо плътта си и собствените си желания. Във всички неща действа според собствените си желания, преследва тази цел и оставя истината настрана. В резултат на това не изпълнява дълга си добре и създава бъркотия в работата, и накрая е отстранен. Не са ли точно това хората, които Божият дом отстранява? Тогава няма ли надежда за тях? Ако са способни да се покаят истински, те могат да избегнат отстраняването и ще има надежда за тяхното спасение. Но ако сърцето им остава непримиримо и се придържат отчаяно към желанията си като бясно куче, захапало кокал, тогава за тях изобщо няма надежда да получат спасение. Хората не могат да постигнат истината, ако не вървят по правилния път! Само пътят на стремежа към истината е правилният път. Само като върви по него, човек може да постигне истината. Само като се стреми към истината, човек може да има надежда да постигне Божието спасение.

Сърцата на хората, които са измамни и нечестиви, преливат от личните им амбиции, планове и кроежи. Лесно ли е да се оставят настрани тези неща? (Не.) Какво трябва да направите, ако все пак искате да изпълнявате дълга си правилно, но не можете да оставите тези неща настрани? Съществува път: природата на това, което правиш, трябва да ти е ясна. Ако нещо засяга интересите на Божия дом и е от голямо значение, тогава не бива да го отлагаш, да правиш грешки, да накърняваш интересите на Божия дом или да смущаваш делото на Божия дом. Това е принципът,

който трябва да следваш в изпълнението на дълга си. Ако искаш да избегнеш накърняването на интересите на Божия дом, трябва първо да оставиш настрани твоите амбиции и желания; трябва да пожертваш донякъде своите интереси, да ги оставиш настрана и по-скоро да изтърпиш малко трудности, отколкото да накърниш Божия нрав — това е граница, която не бива да преминаваш. Ако си увредил делото на църквата, за да удовлетвориш твоите жалки амбиции и суета, какво ще е крайното последствие за теб? Ще бъдеш освободен и може би отстранен. Ти ще си предизвикал Божия нрав и може да нямаш повече възможности за спасение. Има ограничение в броя на възможностите, които Бог дава на хората. Колко възможности да бъдат изпитвани от Бог получават хората? Това се определя от тяхната същност. Ако се възползваш максимално от възможностите, които са ти дадени, ако можеш да се избавиш от своята гордост и суета и да поставиш на първо място доброто изпълнение на църковното дело, тогава имаш правилна нагласа. Сърцето ти трябва да е порядъчно, да не клони нито наляво, нито надясно. Когато имаш неправилни намерения, трябва да се молиш своевременно и да ги поправиш. Трябва да браниш интересите на Божия дом в критични моменти и да завършваш задачите си. Човек, който върши това, е човек на място. Ако някой път, след като си завършил нещо, побързаш да кажеш: „Аз направих това“, само за да удовлетвориш суетата си, няма проблем. Бог ще го позволи. Независимо как може да мислиш, щом си завършил задачата, това ще се запомни от Него. Не е ли справедливо това? Понеже това наистина е нещо, което си завършил честно и от сърце; опълчил си се срещу собствената си плът и собствените си амбиции, изпълнил си дълга си и си изпълнил Божието поръчение, без да позволиш да се накърнят интересите на Божия дом. Божието сърце е утешено и в същото време ти изпитваш мир и радост в сърцето си. Това е щастие, което не може да се купи с пари. Ти си го спечелил с искреността си. Това е резултатът от стремежа към истината. Ако след това се похвалиш: „Хей, разбрахте ли всички, че аз го направих?“, Бог няма да възрази. Но по време на критични моменти ти трябва да поддържаш това базово ниво. Не можеш да провокираш Божия гняв или да накърняваш нрава Му. Ако можеш да спазваш това, като във всеки критичен момент задължително се хващаш за това спасително въже и сграбчваш възможността да изпълниш

дълга си добре, тогава ще има надежда за твоето спасение. Ако при обичайни обстоятелства си предпазлив, но по отношение на нещата, свързани с истините принципи — онези критични моменти, когато трябва да вземеш решение и да отсъдиш — ти не обуздаваш своите амбиции и желания, а действаш по своеволен и диктаторски начин, като създаваш бъркотия в църковното дело и не успяваш да поддържаш крайното базово ниво, това ще предизвика Божия нрав. Не заслужава ли това наказание? Ти най-малкото не бива да накъпняваш Божия нрав, това е базовото ниво. Трябва да знаеш какво е Божието базово ниво и кое базово ниво трябва да отстояваш. Ако отстояваш това базово ниво по време на критични моменти и след като изпълниш добре дълга си, не си отритнат и заклеймен от Бог, а вместо това си запомнен и приет от Него, това е добро дело. Бог не се съсредоточава върху това, което мислиш, върху това колко самодоволен или горд от постиженията си може да бъдеш. Той не се занимава с тези неща и няма да погледне сериозно на това. Всичко, което остава, е въпросът за твоята собствена промяна. Понеже можеш да хванеш спасителното въже във всички ситуации, можеш да действаш според Божиите изисквания, можеш да останеш отдаден и да удовлетворяваш Божието сърце в решаващи моменти и можеш да отстояваш твоето базово ниво, какво доказва това? Доказва, че ти имаш отношение на покорство към Бог. До известна степен може да се каже, че вече си удовлетворил частично Бог. Така го вижда Бог. Бог е праведен, нали? (Да.) Следователно само хората, които практикуват по този начин, са умни. Не мисли така: „Този път не изпълних дълга си достатъчно добре, за да удовлетворя Бог. Все още имаше някои недостатъци. Няма ли Той да го приеме?“. Бог няма да придиря за това. Той просто ще наблюдава дали имаш базово ниво, когато изпълняваш тази задача. Стига да не престъпиш базовото ниво и да завършиш задачата, Той ще запомни това. Ако можеш винаги да търсиш истините принципи, независимо какъв дълг изпълняваш или какви неща правиш, и дори в особено трудни ситуации не падаш под това базово ниво, тогава ти си принципен в начина, по който правиш нещата, и в начина, по който изпълняваш дълга си. Може да се каже, че твоето изпълнение на дълга ти по същество е съгласно критериите.

Божиите изисквания не са универсални за всеки човек. От една страна те зависят от заложбите на човека; от друга, зависят от неговата

човешка природа и стремежи. Някои хора нямат проблеми да говорят честно. За други това изисква много усилия, но след като преживеят няколко години, през които ги кастрят, те най-сетне могат да кажат нещо честно от сърце. Дали Бог вижда това като промяна? Дали това е резултат от Неговото дело? Това е желаният изход от Божието дело. След като върши това дело толкова много години, когато най-сетне види желания резултат, Той го цени. Затова, независимо какво си преживял в миналото, независимо от грешките, които си правил, или колко пъти си се провалял, не се тревожи. Ти трябва да вярваш, че Бог е праведен. Вярвай, че да се покоряваш на Бог е правилно. Вярвай, че да се покоряваш на устроеното и подреденото от Бог е правилно. Това е най-висшата истина. Следвай този път в практиката си и в действията си и няма да сгрешиш! Не се съмнявай и не проучвай. Някои хора казват: „Не придобих много от жертвите, които направих преди. Ако сега направя още жертви, отново ли ще загубя?“. Е, практикуваше ли истината, когато правеше тези жертви? Вършеше ли нещата според истините принципи? Вървя ли по правилния път? Ако си вървял по правилния път, би било невъзможно да не постигнеш истината или да ти липсва свидетелство. Но ако предишните ти жертви са били изцяло заради статуса, славата и придобивките, какво изобщо може да си придобил? Всичко, което би получил, е кастрене и ако не се покаеше, щеше да получиш само наказание и унищожение. Ти направи жертви заради славата, придобивките и статуса и очакваше да постигнеш истината — не е ли това пожелателно мислене? Какво би могъл да придобие някой от това, че постоянно заговорничи и се опитва да надхитри Бог? След всички сметки и кроежи той надхитрява само себе си в крайна сметка. Той не придобива нищо и не е ли това заслужено? Какво е най-малкото базово ниво за вярването в Бог? Да не вършиш зло, да не накърняваш Божия нрав, да не Го гневиш, да не се съревноваваш с Него; да се избавиш от своите планове, амбиции и желания в критични моменти. Всъщност когато хората кроят планове за това или онова, накрая мамят себе си. Ако това е ясно на всички, защо хората продължават да кроят планове? Заради своята природа. Хората имат мозъци, мисли и идеи. Те също имат познание и ерудиция. Хората не могат да се контролират заради съществуването на тези неща, това е неизбежен закон. Ако ти обичаш да кроиш планове, да интригантстваш срещу други хора може

и да не е голям проблем. Но ако упорито замисляш нещо срещу Бог и Го правиш цел на твоите машинации, замисълът ти само ще отхвърли твоя собствен изход и възможността, която Бог ти е дал. Това не си струва. Ти със сигурност не бива да позволяваш кроежите ти да достигнат до тази точка. Независимо какви са кроежите ти, в крайна сметка трябва да преминеш през промяна в нрава и да постигнеш резултати и тези резултати трябва да са положителни. Ако някой крои планове за това и онова и в крайна сметка не постигне истината, а вместо това бъде наказан, това е последствието за някой, който обича кроежите и постоянно крои планове. Такъв човек не е умен, той е най-големият глупак.

Всички хора имат нечистоти, когато за първи път започнат да вярват в Бог. След като много години четете Божиите слова и разговаряте за истината, може да сте се отървали от малко от своя покварен нрав. Има ли все още моменти, когато заговорничите и кроите планове в името на своите интереси? (Да.) Вие често се намирате в тези състояния. Как трябва да се отнасяте към тях тогава? Има ли някакви принципи на практикуване? Това изисква доста търсене. Всеки път, когато почувстваш, че си нечестен, и се окажеш затънал в нечестиво, измамно състояние, а сърцето ти прелива от този покварен нрав, трябва да се молиш на Бог и да се опълчиш на плътта си. Не прибягвай до аргументи, не анализирай и не се отнасяй към този въпрос според своите представи. Ако си контролиран от твоя покварен нрав и твоите собствени желания те завладеят, това ще е тревожно. Ти знаеш в сърцето си кога тъмната ръка на греха се кани да се протегне. Когато това стане, трябва да се контролираш, да се въздържаш от действие. Ще трябва да успокоиш ума си, да дойдеш пред Бог и да се молиш. На практика няма да е нужно да изследваш себе си. След като си стигнал до този етап във вярата си в Бог, чул си толкова много проповеди, трябва да си доста наясно какво е в ума ти и да различаваш правилното от грешното. Ключът е, че ти трябва да се опълчиш срещу плътта си и да не се водиш от нея. Тогава какво трябва да правиш? (Да се покоря.) Ами ако не можеш да се покориш веднага? Ами ако още искаш да спориш, да проучваш внимателно и да анализираш? Тогава трябва да позволиш на амбициите си да се охладят и да се уталожат и в същото време да дойдеш пред Бог и да се молиш или да разговаряш с братята и сестрите. Ще трябва също да се разкриеш и да се разголиш, и да разнищиш ситуацията, като

използваш истината, и след един или два дни състоянието ти ще е много по-добро. Това е делото на Светия Дух. Да се избавиш от собствените си планове означава от една страна да можеш да се опълчиш срещу погрешните си мисли и идеи, да се откажеш от тях и да ги поправиш. От друга страна, ако нечии амбиции и желания са необикновено силни и той иска да действа според тях и не може да промени посоката си, макар да знае, че да действа така не е в съгласие с истината и не е правилният път, тогава това изисква молитва. Той трябва да се моли пламенно, за да охлади амбициите си. Например може би има нещо, което искаш да направиш, и когато това желание е най-силно, усещаш, че е абсолютно необходимо да го направиш, сякаш не можеш да живееш, без да го направиш. Но след като изчакаш два или три дни, ще видиш, че предишното отношение е безсрамно, неразумно и безсъвестно. Това означава, че си извършил обрат. Как стана това? Стана чрез молитва и с просветлението и укора на Светия Дух, който ти предостави някои прозрения или чувства и те ти помогнаха да погледнеш проблема от различен ъгъл. Внезапно осъзнаваш, че това, което си виждал като подходящо и си се чувствал неспокоен, че не го вършиш, е погрешно и че да го направиш, би означавало съвестта ти да те упреква. Това показва промяна на състоянието, което в резултат води до промяна в ума. Ако някой поправи погрешното си състояние, това доказва, че за този човек все още има надежда. Означава, че той е човек, който се стреми към истината и получава Божията защита. Но ако той никога не поправя погрешното си състояние и упорства, дори да знае, че това, което прави, е грешно, и не слуша съветите на никого, тогава той не е човек, който се стреми към истината, и няма да получи Божието дисциплиниране или да придобие делото на Светия Дух. Независимо с какво се сблъсква някой, който се стреми към истината, ако не може да види смисъла в него, той трябва само да се моли ден или два, да чете Божиите слова, да слуша проповеди или да участва в общения — независимо от това какъв метод използва, той постепенно ще започне да разбира ситуацията и ще може да намери правилния път за практикуване. Това показва, че този човек е придобил делото на Светия Дух и е воден от Него. Резултатите са отчетливи и принципите, според които този човек върши нещата, също ще претърпят промяна. Ако ти никога не се променяш, има проблем със стремежа и отношението ти. Ако промениш начина, по който възприемаш

нещата, ще откриеш, че е доста лесно да практикуваш истината. Например когато виждаш вкусна храна, но тя не е такава, каквато ти харесваш, или не искаш да ядеш в момента, лесно ли е да се въздържиш да я изядеш? (Да.) А ако наистина искаш да я изядеш, но не ти е позволено, лесно ли ще е да го приемеш? (Не.) Ти трябва да се опълчваш срещу това. Да се опълчиш срещу апетита си, срещу желанието си. Ако казваш: „Обичам да ям тази храна и съм твърдо решен да я изям. Кой ще ми каже, че не трябва?“ и настоятелно спориш и действаш упорито, тогава ти няма да можеш да се избавиш, няма да можеш да се опълчиш срещу апетита си. Тогава как можеш да се опълчиш срещу него? Първо трябва да се успокоиш и тихо да размишляваш пред Бог. После прочети някои от Божиите слова по темата и ги премисли внимателно. „Как мога да съм толкова алчен? Не е ли безсрамно от моя страна толкова да държа да изям това? Какво изобщо ще придобия, като изям тази храна? Просто се държа своенравно, нали?“. Да си твърдо решен да ядеш — що за нрав е това? Той включва своенравие и непреклонност, както и безапелационност и неразумност. Това е покварен нрав. Това е нравът, който те кара да бъдеш безапелационен, предизвикателен и неспособен да се покориш. Ако мислиш върху това, ще осъзнаеш, че твоят покварен нрав е доста сериозен и е твърде възможно да те накара да се бунтуваш срещу Бог и да Му се съпротивляваш. Ако вършиш зло, последствията ще са невъобразими. Ако можеш да се самоанализираш по този начин, сърцето ти естествено ще се проясни и ти лесно ще схванеш същността на проблема. В този момент, когато отново се молиш на Бог, нагласата ти също ще е нормална и ефектът ще е различен. Не е ли това състояние доста по-различно от първоначалното състояние на непокорство? Какво ще си мислиш на този етап? Ти ще можеш да разпознаеш колко непримирим и своенравен си бил. Ще почувстваш, че си бил безсрамен и непотребен. Това разбиране за теб самия ще е по-точно и ти ще се заемеш по-разумно с практиката. Чувал съм някои хора често да казват: „Как съм могъл да постъпвам толкова глупаво преди? Как съм могъл да кажа толкова идиотски неща? Защо бях толкова непокорен? Защо не разбирах повече?“. Когато някой казва тези неща, това е доказателство, че той наистина се е променил и е израснал. Следователно, ако просто не можеш да приложиш истината на практика за известно време, това не означава, че няма да можеш да го

правиш през целия си живот. Какво имам предвид с това? Независимо дали някой е измамен, своенравен, непримирим или надменен, ако не се промени за кратко време, това не означава, че не може да се промени изобщо. Промяната в нрава понякога изисква време, понякога изисква подходящите условия или Божието правосъдие и наказание. Ти обаче може да кажеш: „Аз съм си такъв. Предавам се. Вече не ме е грижа“. И това е опасно. По този начин не Бог те отстранява, а ти сам се отстраняваш. Ти не избираш пътя на стремеж към истината, а пътя на себеизоставянето. Това е предателство към Бог и като правиш това, завинаги ще загубиш възможността да получиш спасение. Ако някой иска да постигне истината, ако иска живот нравът му да се промени, той трябва да чете често Божиите слова. В Божиите слова той трябва да изследва и да се самоанализира по всяко време и в различни аспекти, за да преодолее постепенно покварения си нрав, намерения и нечистоти. Това е начинът, по който хората трябва да сътрудничат, но той също изисква и Божието дело. Бог подрежда различни условия и извършва делото Си в теб според Своето време. От една страна, Той разкрива твоя покварен нрав, позволява ти да разбираш и да размишляваш. От друга, делото на Светия Дух поправя състоянието ти. Независимо дали става дума за покварен нрав или потиснати, негативни емоции, винаги има процес на поправяне и разкаяние. Ако по време на този процес ти се молиш на Бог и търсиш истината, негативното ти състояние ще бъде поправено и ти ще можеш да изпълняваш дълга си нормално. Ако не се промениш дори след като са ти били дадени няколко възможности да се покаеш, а вместо това се придържаш към старите си навици и запазваш своеволния си, непримирим нрав, тогава не си човек, който се стреми към истината. Хората, които не се стремят към истината, са в беда и не могат да постигнат спасение. Оценете себе си: когато се сблъскате с тези проблеми, колко можете да се промените? Обърнал ли си нещата, разкаял ли си се? Ако си обърнал нещата и си се разкаял, има надежда да получиш спасение. Но ако никога не променяш нищо, няма да има такава надежда.

Някои хора не изпълняват дълга си правилно, те са винаги нехайни, създават прекъсвания или смущения и в крайна сметка ги освобождават. Те обаче не са отлъчени от църквата, което означава, че им се дава възможност да се покаят. Всеки има покварен нрав и всеки има моменти,

когато е объркан или смутен, моменти, когато духовният му ръст е малък. Дава ти се възможност, с цел да можеш да промениш всичко това. И как можеш да го промениш? Трябва да се самоанализираш и да опознаеш предишните си грешки. Не си търси извинения и не започвай да разпространяваш представи. Ако разбираш погрешно Бог и безгрижно предаваш тези недоразумения на другите, така че и те да преиначават Бог с теб, и ако имаш представи и ги разпространяваш наоколо, така че всеки да има представи заедно с теб и да се опитва да спори с Бог заедно с теб, не е ли това подстрекателство? Не е ли това противопоставяне на Бог? И може ли от противопоставянето на Бог да произлезе нещо хубаво? Можеш ли все още да бъдеш спасен? Ти се надяваш, че Бог ще те спаси и все пак отказваш да приемеш делото Му и се съпротивляваш и противопоставяш на Бог — дали тогава Бог ще те спаси? Забрави за тези надежди. Когато направи грешка, Бог не те държа отговорен, нито пък те отстрани заради тази едничка грешка. Божият дом ти даде възможност и ти позволи да продължаваш да изпълняваш дълг и да се покаеш, което е възможност, дадена ти от Бог. Ако имаш съвест и разум, трябва да цениш това. Някои хора са винаги нехайни, когато изпълняват дълга си, и тях ги освобождават. На други се адаптира възложеният дълг. Означава ли това, че са били отстранени? Бог не е казал това; ти все още имаш възможност. Тогава какво трябва да правиш? Трябва да се самоанализираш и опознаеш, и да постигнеш истинско разкаяние, това е пътят. Някои хора обаче не го правят. Те се съпротивляват и все казват: „Не ми беше позволено да изпълнявам този дълг, защото казах каквото не трябваше и обидих някого“. Те не търсят проблема в себе си, не размишляват, не търсят истината, не се покоряват на подредбите и устройването на Бог и противодействат на Бог, като разпространяват представи. Не са ли станали Сатана? Когато правиш нещата, които прави Сатана, ти вече не си последовател на Бог. Ти си станал враг на Бог — може ли Бог да спаси врага Си? Не. Бог спасява хората с покварен нрав, истинските хора — не дяволи, не враговете Си. Когато вървиш срещу Бог и се оплакваш от Бог, и преиначаваш Бог, когато осъждаш Бог и разпространяваш представи за Бог, тогава ти си напълно срещу Бог, надигаш глас срещу Бог. Каква роля играеш, като вярваш в Бог, но при това надигаш глас срещу Него? Ти играеш ролята на Сатана. Правили ли сте такова нещо преди? (Да.) И как се чувствахте

след това? (Сърцето ми потъмня и състоянието ми се влоши.) Това не е правилният път. Вие всички осъзнавате това, но някои хора нямат никакво осъзнаване. Защо на някои хора им липсва осъзнаване? (Те нямат сърце и дух.) Не са ли онези без сърце и дух също като зверове? Хората, на които им липсва съзнание за съвест, са обречени да не са истински вярващи в Бог. Те са зли хора, които проникват в Божия дом и търсят да се възползват от благословиите Му. Всеки със сърце и дух има осъзнаване. Ако бъде освободен или възложеният му дълг се адаптира, ще може да се самоанализира и да се опознае. Когато види къде е сгрешил, може да се покае и промени. За такъв човек все още има надежда да бъде спасен.

Изпълнението на дълга му е най-голямото и най-ценно нещо в живота на човек. Човек трябва да действа в съответствие с истините принципи и никога да не крои планове в своя полза, защото колкото повече някой крои планове в своя полза, толкова повече се забавя растежът на живота му. Някои хора винаги кроят планове: „Кога ще дойде Божият ден? Още не съм си намерил партньор, кога ще се оженя? Кога ще живея свой живот?“. Във всеки човек има многобройни незначителни тревоги. Когато той има плътско удобство, започва да прави планове за бъдещия си живот, перспективи, съдба и крайна цел. Ако можеш да прозреш всичко това и да се избавиш, ще изпълняваш дълга си все по-добре и по-добре, без да бъдеш възпиран или сдържан. Да предположим например, че те помолят да приготвяш храна или да изпращаш писма до братята и сестрите. Ако можеш да видиш тези прости задачи като твой дълг и да се отнасяш сериозно към тях, да ги изпълняваш според истините принципи, ще можеш да изпълняваш дълга си все по-добре — това е да изпълняваш дълга си съгласно критериите. Да стоиш на правилното си място и да изпълняваш дълга си е едната страна. Другата е, че трябва също да знаеш как да изпълняваш дълга си и кои принципи да следваш. След като схванеш това и ако съблюдаваш тези принципи в ежедневните си задачи, както и когато ти е даден дълг или в процеса на изпълнението му, ти ще претърпиш вътрешна трансформация, без дори да го осъзнаеш. Това е като да взимаш лекарство, когато си болен. Някои хора казват: „Как така не се чувствам много по-добре, като взимам лекарството вече два дни?“. Закъде бързаш? Болестта не се е появила за няколко дни и не може да се излекува за няколко дни. Изисква се време. Някои хора казват: „Практикувам истината

и действам според принципите от дълго време, защо не съм получил Божиите благословии? Защо не се усещам изпълнен със Светия Дух?“. Не можеш да се уповаваш на чувствата за това. Тогава как ще знаеш, че тези промени са се случили? Ще знаеш, когато след като ти се случи нещо, ти става все по-лесно и по-лесно да се покориш. Първоначално се изискват усилия да се покориш. Винаги се обясняваш, проучваш внимателно и анализираш, искаш да предизвикваш и да се съпротивляваш и трябва да упражняваш самовъздържане. Сега обаче не трябва да се въздържаш. Когато ти се случи нещо, не го проучваш внимателно. Когато имаш някакви представи или идеи, се молиш и четеш Божиите слова, за да ги прогониш и да се избавиш. Преодоляваш проблемите си по-бързо и лесно. Това доказва, че разбираш истината и си се променил. Първоначално това е промяна в поведението, но постепенно става промяна в живота и нрава. Става все по-лесно и по-лесно да се покориш на Божието устройване и подредби. Нещо повече, намеренията, замислите и плановете ти стават все по-малко и по-малко и постепенно намаляват. Ако обаче те не намалеят, а вместо това се увеличат, тогава има проблем. Това доказва, че през този период ти не си се стремил към истината, а просто си полагал усилия. Онези, които не се стремят към истината, чувстват, че колкото повече усилия влагат, толкова повече заслуги ще спечелят и толкова по-голям венец ще получат в бъдеще. Те несъзнателно следват пътя на Павел. Онези, които не се стремят към истината, винаги са загрижени за размера на венеца или ореола над главата си. Постоянното съсредоточаване върху тези неща води до желание за бърз успех и незабавни ползи. Тези хора винаги искат да положат повече усилия, като мислят, че колкото повече го правят, толкова повече благословии ще получат, че големите усилия ще им донесат големи благословии и че като изпълняват голям дълг, ще натрупат големи заслуги и награди. Могат ли те да изпълняват добре дълга си, ако винаги са съсредоточени върху това? Онези, които не приемат истината, не могат да изпълнят дълга си.

Има показатели за постигане на житейски растеж чрез стремежа към истината. Ти можеш да го почувстваш и в сърцето си. Човешките мисли и възгледи претърпяват някои промени, след като хората преживеят период на кастрене. Например ти може да кажеш: „Вече не ме е грижа за личните придобивки и загуби. Дали Бог ще ми даде награди, сега не изглежда

важно и дали ще получа благословии накрая, също не изглежда да е от особено значение. Тези грижи вече нямат място в сърцето ми. Ако Бог сега каже, че няма да ме благослови, че иска да ме облагороди, да ме лиши от нещо, аз изглежда съм готов да се покоря. В сърцето ми ще има малко тъга, но ще има и малко покорство“. Какво доказва това? Сега ти имаш до известна степен богобоязливо сърце, отървал си се от доста голяма част от покварения си нрав и наистина си се променил. Например ако в миналото си бил избран да изпълняваш дълг, който изисква известно физическо страдание, ти може да си плакал за това две нощи. Но сега можеш да се покориш, след като пролееш само няколко сълзи. Станало е по-лесно да се покориш и ти вече не се страхуваш от трудностите. Как се случи това покоряване? Случи се в резултат от установяването на нормална връзка с Бог и постепенното приемане да бъдеш кастрен от Бог, както и от приемането на Неговото устройване и подредби. След постигането на този резултат твоите субективни желания, планове, намерения и амбиции стават по-малко очевидни и ти спираш да взимаш под внимание личните придобивки и загуби. В миналото правеше тези неща свой втори, трети или четвърти приоритет, но те вече не са важни. Ти не се съобразяваш с нито едно от тях. Желанието ти да се покориш на Бог е станало по-силно и постепенно ти можеш да кажеш: „Съгласен съм, каквото и да ми дава Бог и каквото и да иска да ми вземе“, без това да са празни думи. Точно както Йов каза: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“, и ти можеш да кажеш същото. Имаш ли обаче духовния ръст на Йов? (Не.) Би ли посмял да се молиш на Бог да те подложи на изпитание, както изпита Йов? Не би посмял, ти нямаш вярата и духовния ръст за това. Когато си представиш Йов, покрит с язви, да ги чеше с чирепче, усещаш страх и потрепваш, като си мислиш: „Колко болезнено трябва да е било. Надявам се, че никога няма да ми се случи. Не бих могъл да го понеса. Нямам такава вяра“. Не е ли така? Тогава не се нагърбвай с онова, което нямаш вярата да осъществиш. Не бъди нетърпелив за резултати и не мисли, че имаш духовен ръст. Нека краката ти да те носят със стабилни стъпки, научи се да оставяш нещата да се развиват естествено и задълбочавай преживяването си малко по малко. Когато наистина разбираш истината, ще можеш ясно да възприемеш покварените неща, които съществуват в теб, и лесно ще се избавиш от личните си мисли, замисли, планове и намерения.

Твоята връзка с Бог ще става все по-нормална. Нормалността на връзката ти с Него зависи предимно от това дали можеш да практикуваш истината, за да постигнеш покорство пред Бог. Колкото до покорството, това означава пряко и пълно подчинение, приемане и практика, без каквото и да е внимателно проучване или заяждане. Внимателното проучване не е подчинение. Ами заяждането? Още по-малко. Ако казваш: „Бог иска от мен да го направя по този начин, но аз въпреки това ще го направя по моя начин“, това добре ли е? (Не.) По-лошо е от недобре, това не е покорство. Ти трябва да познаваш практическите проявления на покорството и ако не можеш да ги постигнеш, тогава не казвай, че си човек, който се покорява на Бог. Вместо това говори според нивото, което си постигнал. Изричай обективни факти. Не преувеличавай и в никакъв случай не лъжи. Ако не можеш да разбереш нещо, просто заяви, че не го разбираш, и после търси истината, за да го проумееш. Винаги ще имаш време да говориш за това по-късно. Някои хора очевидно не могат да постигнат това и въпреки всичко се хвалят, като твърдят, че са се покорили на Бог. Не е ли това надменно и неразумно? Това е нещо, което обичат да казват онези, които не се стремят към истината и не разбират истината. Когато видят някого, който се е отрекъл от семейството си и работата си, за да изпълнява дълга си, те казват: „Виж колко много този човек обича Бог“. Това са думи на глупак, на тях напълно им липсва всякакво разбиране за истината. Сега смеете ли да обявите, че сте хора, които обичат Бог и Му се покоряват? (Не.) Значи имате някакво самосъзнание. Надменните, неразумни глупаци винаги казват, че обичат Бог и Му се покоряват, а когато се отрекат дори от нещо малко или изтърпят дребна трудност, мислят: „Награди ли ме Бог? Благословено ли беше семейството ми? Ще отидат ли децата ми в колежа, който искат? Има ли надежда съпругът ми да получи повишение на позицията и заплатата? Спечелила ли съм нещо от видовете дълг, които изпълнявах последните две години? Благословена ли съм? Ще придобия ли венец?“. Винаги да планираш тези неща — дали това е проявление на стремежа към истината? (Не.) Какво е вашето разбиране за стремежа към истината тогава? (За да се стремим към истината, трябва да разпознаваме покварения си нрав, да се стремим към промяна в нрава и да живеем като истински хора.) Всъщност не трябва да оценяваш нищо друго и не е нужно да е толкова сложно. Просто наблюдавай дали, докато изпълняваш

дълга си, имаш някакво покорство и отдаденост, дали го изпълняваш с цялото си сърце и сила и дали действаш според истините принципи. Тези критерии могат ясно да определят дали си човек, който се стреми към истината. Ако някой влага големи усилия в изпълнението на дълга си, но се отвращава и се съпротивлява да практикува истината, тогава той не е човек, който се стреми към истината. Някои хора постоянно говорят за всички неща, които правят за църквата, за това колко големи са били приносите им към Божия дом. Те все още говорят за тези неща даже след като са вярвали в Бог известен брой години — дали това е човек, който се стреми към истината? (Не.) Такива хора са жалки! Техният духовен ръст е миниатюрен и те никога не израстват. Те нямат никакъв живот. Защо хора без живот все пак полагат толкова големи усилия? (За да получат благословии.) Правилно. Те се ръководят от личните си амбиции и желания. Ако не се стремят към истината, те никога не могат да се избавят от тези неща. Виждаш ли, те също посещават проповедите и слушат другите да разговарят за истината на сбирките, тогава защо не могат да разберат? Ден след ден те размишляват пред себе си: „Как мога да слушам повече, да чета повече, да помня повече и после да говоря повече, когато работя? Така ще съм извършил добри дела и мога да бъда запомнен от Бог и да получа благословии“. В крайна сметка всичко се прави за получаване на благословии. И този човек вярва, че получаването на благословии ще е оправдано. След като човек, който се стреми към истината, разбере и постигне истината, той повече не се стреми към благословии. Той вярва, че е неразумно да прави това. Какви благословии можеш да получиш, ако покваренят ти нрав не се е променил изобщо и нямаш никакво покорство пред Бог? Кой би ти дал благословии? Как се появяват благословиите? (Бог ги дарява.) И ако Той не ти ги даде, можеш ли да ги грабнеш сам от Него? (Не.) Някои хора дори искат да ги получат насила, не е ли това идиотско? Повечето хора вярват, че са доста умни, но не желаят да търсят повече истината в изпълнението на дълга си и да действат според принципите. Как могат да получат Божиите благословии така? Те са твърде умни и това е проблем за тях!

28 август 2018 г.

ОТНОШЕНИЕТО, КОЕТО ЧОВЕК ТРЯБВА ДА ИМА КЪМ БОГ

За да се види дали някой вярва в Бог с истинска вяра, най-важното нещо е да се наблюдава отношението му към Бог. Ако се отнася към Бог с боязън и покорство в сърцето си, то той има истинска вяра в Бог. Но ако той няма богобоязливост или покорство към Бог, значи няма истинска вяра. Какво отношение трябва да имат хората към Бог? Те трябва да се боят от Него и да Му се покоряват. Онези, които могат да се боят от Бог, са способни да търсят и да приемат истината. Онези, които могат да се покорят на Бог, са способни да проявяват внимание към Божиите намерения. Те се стремят да удовлетворят Бог във всичко, което правят. Всеки, който се стреми към истината, притежава тези две качества. Онези, в чиито сърца няма богобоязливост или покорство към Бог, със сигурност не се стремят към истината.

Как точно трябва да се практикува стремежът към истината? Вие преживявате ли Божието дело в ежедневното изпълнение на вашия дълг? Молили ли сте се на Бог, когато сте били изправени пред проблеми, и можете ли да ги решите, като търсите истината? Това е свързано с въпроса за навлизането в живота. Когато разкриете покварата си, докато изпълнявате своя дълг, можете ли да се самоанализирате и да решите проблема с вашия покварен нрав според Божиите слова? Ако не можете да го практикувате и преживявате по този начин, тогава то няма нищо общо с вярата в Бог. Без значение какъв дълг изпълняваш или какво вършиш, трябва да се опиташ да разгадаеш какви аспекти от Божиите слова са засегнати, както и собствените ти мисли, мнения или неправилни намерения — всички те са част от състоянието на човека. Какво включва състоянието на човека? То включва гледните точки на хората, тяхното отношение, намеренията и възгледите им, както и някои сатанински философии, логика и знание — казано накратко, всички тези неща са свързани с обичайните начини и методи на действие на хората и с това как те третират останалите. Когато човек е изправен пред дадена ситуация, той първо трябва да изследва какъв е неговият възглед. Това е първата стъпка. Втората стъпка е да изследва дали този възглед е правилен. Как тогава следва човек да определи дали възгледът му е правилен, или не?

От една страна, това се определя с Божиите слова, а от друга страна, според принципите на вида на въпросната ситуация. Например работните разпоредби, интересите и правилата на Божия дом, както и изричните слова на Бог — използвайте тези неща, за да определите дали даден възглед е правилен. Те са критериите за оценка. Изследвате ли възгледите си, когато сте изправени пред дадена ситуация? Независимо дали можеш действително да ги разпознаеш, или не, първата стъпка е, че трябва да практикуваш по този начин. Без значение какво правят хората, всички те имат определен възглед за това. Как се формира този възглед? От това как виждаш ситуацията, на какво основаваш гледната си точка, как планираш да се справиш с нея и на какво основаваш метода си за справяне с нея. Всички тези неща са част от твоя възглед. Например какво мислиш за поквата на човешкия род? На какво се основава гледната ти точка? Как подхождаш към този въпрос? Всички тези неща касаят възгледите на човек за нещата. Това важи и за възгледите на човек по определен въпрос. Независимо от ситуацията, всеки има възглед, който стои в основата на неговото отношение и метод за справяне с всеки въпрос. Този възглед ще насочва и ръководи начина, по който човек действа. И именно произходът на този възглед е онова, което определя дали той е правилен или погрешен. Например ако възгледът ти се основава на сатанинска философия и логика, а изказванията ти са с намерение да постигнеш слава и гордост, да дадеш възможност на повече хора да те познават и разберат, да те запомнят и одобрят, то това е отправната ти точка за предприемане на действия. Ако имаш такова погрешно намерение, то възгледите и методите, които произтичат от него, със сигурност също ще бъдат погрешни и определено няма да бъдат в съгласие с истината. Когато създаваш погрешни възгледи, отношения и методи, можеш ли да ги разпознаеш? Ако можеш да оцениш тяхната правота или погрешност, то ти изпълняваш основно условие за удовлетворяване на Божиите намерения, но това не е абсолютното условие. Кое е абсолютното условие? Когато си преценил, че възгледите ти са погрешни, когато имаш неправилни намерения и лични планове и желания, какво можеш да направиш, за да не действаш според тези погрешни възгледи? Това изисква да се избавиш от неправилните си намерения и възгледи и същевременно да търсиш истината. След като си напълно наясно, че възгледите ти са неправилни, че не съответстват

нито на истината, нито на Божиите намерения, че Бог ги ненавижда, от това следва, че трябва да им се опълчиш. Каква е целта на опълчването на плътта? Целта е да вършиш нещата според Божиите намерения, да вършиш неща, които съответстват на истината, и по този начин да можеш да практикуваш истината. Ако обаче не можеш да се опълчиш на погрешните си възгледи, тогава не можеш да приложиш истината на практика или да изживееш истината реалност. Това означава, че онова, което разбираш, е само доктрина. Нещата, за които говориш, не могат да въздържат поведението ти, да ръководят действията ти или да коригират погрешните ти възгледи, което допълнително доказва, че това е просто доктрина. Следователно първата стъпка е да изследваш възгледите си. Втората стъпка е да измериш правотата на тези възгледи: на погрешните възгледи трябва да се опълчиш и те трябва да бъдат отхвърлени. Правилните възгледи трябва да се спазват и поддържат. Къде сега се крие трудността за вас? От една страна, вие много рядко изследвате себе си. Това не ви е навик. От друга страна, дори когато наистина изследвате себе си, не знаете дали намеренията и възгледите ви са правилни, или не. Струват ви се едновременно правилни и неправилни, така че в крайна сметка се чувствате озадачени и объркани и вършите нещата по вашия си начин. Това е един вид ситуация. Какви други ситуации съществуват? (Понякога наистина разпознавам собствените си намерения и възгледи и желая да им се опълча, но не мога да преодолея покварения си нрав. Затова правя компромис, измислям си причини и извинения, за да се нагодя. Тогава не успявам да практикувам и след това съжалявам.) Това показва, че не ви достига сърце да се покорите на истината и да обичате истината. Ако в сърцето на човек има голяма любов към истината, той често ще може да преодолее някои от погрешните си намерения и възгледи и ще може да им се опълчи. Разбира се, има някои специални обстоятелства, при които за повечето хора е трудно да преодолеят тези неща. Нормално е, ако и ти не си ги преодолял. Но ако повечето обикновени хора могат да ги преодолеят, а за теб е много трудно, какво доказва това? Показва, че твоята любов към истината не е голяма и че практикуването на истината просто не е толкова важно за теб. Кое е важно за теб? Да се придържаш към собствените си възгледи, да търсиш удобство, да удовлетворяваш собствените си желания. Това са важните неща за теб. Изпълнението на

Божиите изисквания, практикуването на истината, удовлетворяването на Божието сърце и покоряването на Бог — никое от тези неща не е важно за твоето сърце. Това разкрива вътрешните ти намерения и гледищата, които стоят зад стремежите ти.

Какво включва състоянието на човек преди всичко? (Неговите намерения, позиции и възгледи.) Състоянието му включва предимно тези неща. Какво се среща най-често в състоянията на хората? То често се появява в сърцата им, когато се сблъскат с нещо, и е нещо, което могат съзнателно да разпознаят в мислите си. Какво мислите, че е то? (Намеренията им.) Точно така. Намеренията са очевидна част от състоянието на хората и са една от най-обичайните му страни. Хората имат свои мисли и намерения във връзка с повечето въпроси. Когато се появят такива мисли и намерения, хората ги приемат за основателни, но в повечето случаи те са заради тях самите, заради собствената им гордост и собствените им интереси, друг път — за да прикрият нещо, или за да им донесат удовлетворение по някакъв начин. В такива моменти трябва да изследваш как и защо е възникнало намерението ти. Например Божият дом иска от теб да свършиш работата по изчистването на църквата и има един човек, който винаги е бил нехаен за дълга си и постоянно е търсил начини да си спести усилията. Съгласно принципа този човек трябва да бъде изчистен, но ти си в добри отношения с него. И така, какви мисли и намерения ще се породят у теб? Как ще практикуваш? (Като постъпя според собствените си предпочитания.) И от какво се пораждат тези предпочитания? Тъй като този човек е бил добър към теб или е направил нещо за теб, имаш добро впечатление от него и затова в този момент искаш да го предпазиш и да го защитиш. Дали това не е резултатът от чувствата? Изпитваш чувства към него и затова възприемаш следния подход: „Докато висшите власти си имат политики, местните си имат свои мерки за противодействие“. Това е двуличие. От една страна му казваш: „Трябва да се стараеш малко повече, когато вършиш нещо. Повече недей да си нехаен, трябва да понесеш малко страдание; това е наш дълг“. От друга страна отговаряш на Горното и казваш: „Променил се е към по-добро, вече е по-ефективен, когато изпълнява дълга си“. Но това, което всъщност си мислиш наум, е: „Това е така, защото поработих върху него. Ако не бях го направил, още щеше да е същият, какъвто си беше“. Винаги

си мислиш наум: „Към мен беше добър, не може да бъде премахнат!“. Какво е състоянието ти, когато такива неща присъстват в твоето намерение? Като предпазваш личните емоционални взаимоотношения, ти вредиш на работата на църквата. Такава постъпка съответства ли на истините принципи? И има ли покорство в това, че постъпваш така? (Не.) Няма покорство, а в сърцето ти има съпротива. В нещата, които ти се случват, и в работата, която трябва да вършиш, собствените ти идеи съдържат субективни преценки и тук са примесени емоционални фактори. Вършиш нещата въз основа на чувства, но все още вярваш, че постъпваш безпристрастно, че даваш на хората възможност да се покаят и че им оказваш любяща помощ; по този начин правиш това, което искаш, а не това, което казва Бог. Като работиш така, понижаваш качеството на работата, понижаваш ефективността и вредиш на църковната работа — и всичко в резултат от това, че действаш според чувствата. Дали ще си способен да разпознаеш проблема тук, ако не се изследваш? Никога няма да успееш. Може и да знаеш, че не е правилно да постъпваш така, че това е липса на покорство, но го обмисляш и си казваш: „Трябва да му помогна с любов, а след като получи помощ и се поправи, няма да има нужда да го премахвам. Нима Бог не дава на хората възможност да се покаят? Бог обича хората, така че трябва да им помагам с любов и трябва да правя това, което Бог иска“. След като си помислиш това, вършиш нещата по свой начин. След това сърцето ти е спокойно и чувстваш, че практикуваш истината. Дали практикуваше според истината по време на този процес, или действаше според собствените си предпочитания и намерения? Действията ти бяха изцяло според собствените ти предпочитания и намерения. През целия процес използваше така наречената доброта и любов, чувства и философии за светските отношения, за да изгладиш нещата, и пое по средния път. Изглеждаше, че помагаш на този човек с любов, но в сърцето си всъщност беше възпиран от чувствата и тъй като се опасяваше, че Горното ще разбере, се опита да го спечелиш на своя страна с компромис, така че да няма обидени и работата да се свърши, което е средният път, по който поемат невярващите. В действителност как Бог оценява тази ситуация? Той ще те класифицира като човек, който не се покорява на истината, който често заема отношение на внимателна проверка и анализиране на истината и Божиите изисквания. Каква роля играе твоето намерение, когато

подхождаш към истината и Божиите изисквания, като използваш този метод, и когато изпълняваш дълга си с това отношение? То служи за защита на собствените ти интереси, на собствената ти гордост и на междуличностните ти отношения, без да се съобразява с Божиите изисквания и без да оказва положително въздействие върху собствения ти дълг или върху работата на църквата. Такъв човек живее изцяло според философиите за светските отношения. Всичко, което казва и прави, е, за да защити собствената си гордост, чувства и междуличностни отношения, но той няма истинско покорство към истината и към Бог, нито прави някакъв опит да заяви или да признае тези проблеми. Той не изпитва капка угризение и остава напълно невеж за естеството на проблемите. Ако на хората им липсват богобоязливи сърца и ако Бог няма място в сърцата им, тогава те никога не могат да действат принципно, независимо какъв дълг изпълняват или с какви проблеми се занимават. Хората, които живеят в рамките на своите намерения и егоистични желания, са неспособни да навлязат в истината реалност. Поради тази причина, ако се сблъскат с проблем и не изследват намеренията си, и не могат да осъзнаят какво е погрешното в тях, а вместо това използват всевъзможни оправдания, за да изфабрикуват лъжи и извинения за себе си, какво се случва накрая? Вършат доста добра работа, за да защитят собствените си интереси, гордост и междуличностни отношения, но са изгубили нормалните си отношения с Бог. Някои хора вярват в Бог от дълго време, но когато бъдат помолени да разговарят за някое тяхно лично преживяване, те няма какво да кажат. Не могат да споделят никакво свидетелство за преживяване, свързано с промяната на нрава им. Каква е причината за това? Те много рядко изследват себе си и много рядко практикуват според истините принципи. Вместо това предпочитат да вървят по собствен път, живеят в покварен нрав, действията им се ръководят от собствените им намерения, възгледи, желания и планове, като същевременно остават непокаяли се. В Бог вярват те и Божиите слова слушат. Получават истината и също така разговарят за нея и я проповядват — но какво реално практикуват? Практикуват само според собствените си намерения и фантазии, а не според Божиите искания. Следователно какво е отношението им към Божиите слова? Как се отнасят към Божиите изисквания? В кой аспект на преживяване на Божието дело трябва хората да бъдат

най-съвестни? Как трябва да преживяват Божиите слова и да практикуват истината — това е най-същественият въпрос. Ако някой, след като чуе Божиите слова и слуша проповеди, не отиде и не ги приложи на практика, той наистина ли вярва в Бог? Той наистина ли преживява Неговото дело? Защо не е съвестен там, където трябва да бъде такъв? Защо се съмнява в Бог и словата Му, когато трябва да практикува истината? „Защо Бог има тези искания? Те съобразени ли са с Неговите слова? Бог все още ли е любов, ако отправя подобни искания? Отправянето на тези искания не изглежда като нещо, което Той би направил, нали? Не мога да го приема. Божиите искания са доста несъобразителни. Те в голяма степен противоречат на човешките представи и фантазии“. Кажете Ми, може ли човек, който мери нещата по този начин, да е способен да приеме истината? (Не.) Това не е отношението на приемане на истината. Измерването на Божиите искания и подхождането към тях с това отношение и тези намерения — това отваряне ли е или затваряне на сърцето на човек за Бог? (Затваряне.) Това не е отношение на приемане, а на съпротива. По отношение на Божиите искания, такива хора първо проучват внимателно, някои от тях дори се присмиват: „Бог не е взаимодействал много с братята и сестрите на църквата. Той не познава църковните дела. Божият дом не върши ли нещата твърде своеволно? Ние не вършим нещата така. Ние вършим нещата според ситуациите на братята и сестрите, като им предоставяме възможности. И освен това въплътеният бог трябва да проявява разбиране към слабостите на хората! Ако той не проявява внимание, ние ще проявим. Има някои неща, към които бог не проявява внимание, но ние ще проявим“. Що за отношение възприемат те? Това е отношение, което се съпротивлява, съди и заклеймява. Те подлагат нещата на внимателна проверка и след това произнасят присъдата си. А как съдят? Те казват: „Във всеки случай бог е праведен и аз вярвам именно в бог, а не в някакъв човек. Бог проучва внимателно най-интимните кътчета на човешките сърца“. Какво означава това? (Те отричат въплътения Бог.) Точно така. В сърцата си те отричат Христос и намекват, че Христовите слова не представляват непременно Бог. Всеки път, когато Христовите действия и слова противоречат на собствените им интереси, намерения и възгледи или са в разрез с тях, те отричат Бог. „Както и да е, аз вярвам в бог и бог е праведен. Той проучва внимателно най-интимните кътчета на

човешките сърца“. Какви са тези твърдения? Те присъди ли са? Каква е природата на тези твърдения? (Богохулство.) Да се говори за хората зад гърба им е осъдително. Да се говори за Бог зад гърба Му е не просто осъдително. Това е богохулство. Могат ли хора, които са способни да хулят Бог, да бъдат истински вярващи? Това хора със съвест и разум ли са? Бог ще спаси ли такива хора? Тези хора са просто слуги на Сатана. Те са зли хора и трябва да бъдат отхвърлени и отстранени.

В църквите има ли проявления на коментиране относно Бог и съдене на Неговото дело? Не са широко разпространени, но определено ги има, защото във всяка църква съществуват неверници и зли хора. Сега, при определени обстоятелства може ли този тип състояние да възникне в сърцата на онези, които истински вярват в Бог? Ако във вас възникнат неща като съдене, съпротива и богохулство, какъв е вътрешният ви отговор? Способни ли сте да схванете сериозната природа на проблема? Да кажем например, че никога не си се женил, но си в подходяща среда и срещнеш мила потенциална партньорка, с която би искал да излезеш на среща. Макар вече да си обещал на Бог, че ще посветиш целия си живот на Него и няма да търсиш партньорка, в сърцето си все пак имаш добро чувство към тази жена, затова решаваш да излизаш на срещи с нея. Но след срещите откриваш, че има много препятствия и осъзнаваш, че не е уместно да излизаш с нея, че Бог не го позволява. Искаш да я оставиш, но не можеш да се избавиш, затова се молиш на Бог, проклинаш се и се опълчваш на себе си и в края на краищата двамата наистина се разделяте. След раздялата изпитваш огромно душевно страдание. Това е нормално. Това е нормалната слабост на човешката природа. Но не трябва да се оплакваш от Бог. Ще могат ли повечето хора да преминат през това преживяване и ще съумеят ли да не се оплакват от Бог? Повечето не биха могли и това отразява отношението им към истината и Бог. Какви ли погрешни мисли ще да има човек, за да се оплаква от Бог в подобна ситуация? (Ако не вярвах в Бог, щях да мога да си намеря партньор.) Подобна мисъл сериозен проблем ли е? До известна степен те не искат да вярват в Бог, искат да се откажат. Мислят си: „Защо ми трябваше да избирам пътя на вярата в Бог? Да не вярваш в Бог би било страхотно. Бих могъл да правя каквото пожелая. Не е лесно да се намери такава подходяща партньорка. Ако я подмина сега, скоро ще бъда твърде стар,

за да ме пожелае някой. Трябва ли никога повече да не се опитвам да си намеря някого? Така ли ще прекарам остатъка от живота си?“. Негативни, изпълнени със съжаление мисли се надигат в главите им, дори дотам, че този човек не иска повече да вярва. Това са проявления на бунтуване срещу Бог и предателство спрямо Него. Но това не е най-сериозното. Кои мисли са по-сериозни от това? Преживявали ли сте подобно нещо? (Не.) Да не сте го преживели е наистина доста опасно. Онези, които са преживели такива неща, са способни да видят ясно определени техни аспекти. Те са в относително по-голяма безопасност, макар това да не е абсолютна гаранция. Изкушението, пред което се изправят онези, които нямат такива преживявания, не е незначително. Трябва да бъдат бдителни, защото при всяка загуба на бдителност ще се поддадат на изкушение! Някои хора размишляват: „Добре е да си роден през последните дни и да си избран от Бог. Нещо повече, аз съм млад, без семейни обвързаности, което ми дава свобода да изпълнявам дълга си — това е Божия благодат. Жалко, че има само един недостатък — дори и да срещна подходяща партньорка, не мога да имам връзка с нея или да се оженя за нея. Но защо да не мога да си потърся такава? Нима бракът е грях? Та нима няма много братя и сестри с брачни партньори и деца? Нима те не вярват в Бог? Защо не ми е разрешено да си потърся партньор? Бог не е праведен!“. Излиза наяве тяхната присъда за Бог и недоволството им срещу Него. В съзнанието си решават, че всичко това е дело на Бог, че всичко идва от Бог, затова роптаят срещу Него и изливат оплакванията си: „Бог е толкова несправедлив към мен! Той е толкова несъобразителен! Другите хора могат да сключват брак, защо аз да не мога? Другите хора могат да имат деца, защо аз да не мога? Бог дава на другите хора тази възможност, защо не я дава на мен?“. Появяват се оплаквания и присъди. Какво е това състояние? (Състояние на съпротива, противопоставяне.) Съпротива, недоволство, неохота. Липсва и най-малкото намерение за приемане или покоряване на онова, което върши Бог. Просто им се иска Той да постъпи по друг начин. Въпреки всичко те все още не са склонни да изберат да сключат брак, като се страхуват, че ако сключат брак и създадат обвързаности, няма да са толкова свободни и повече няма да могат да изпълняват дълга си добре, а това по-късно ще им попречи да бъдат спасени и да влязат в небесното царство. Какво тогава ще правят с такова съжаление? Всъщност това е

пътят, който сам избираш. Бог дава на хората свободна воля. Можеш да избереш дали искаш да си намериш партньор и да сключиш брак или да се стремиш към истината и спасението. Това е изцяло личен избор. Дали избираш правилно, или не, няма никакво отношение към Бог, защо тогава се оплакваш от Него? Защо се оплакваш, че Той не е праведен? Защо имаш толкова много оплаквания? (Защото собствените ми интереси не бяха удовлетворени.) Когато са засегнати интересите ти, ставаш вътрешно недоволен. Чувстваш, че си претърпял загуба, затова се оплакваш от Бог и дори си търсиш причини да дадеш израз на това. Що за нрав е това? (Жесток нрав.) Това е жестокост. Да се оплакваш от Бог, да се оплакваш, че Той не е праведен и че подредбите Му са непригодни всеки път, когато нечии интереси не могат да бъдат удовлетворени — това е нрав, който е жесток и непримирим, и нелюбещ истината. Как тези състояния и мисли възникват в хората? Ако не бяха тези ситуации, тези неща щяха ли пак да възникнат и да бъдат разкрити? (Не.) Когато не си изправен пред такава ситуация, съответните ти интереси няма да се сблъскат с Божиите искания и интересите ти няма да бъдат накърнени по никакъв начин, затова си мислиш, че твоята любов към Бог и стремежът ти към Него са по-добри и по-силни от тези на другите. Но когато си изправен пред тази ситуация и интересите ти бъдат засегнати, не можеш да се избавиш от тях и затова се оплакваш от Бог. Какво излиза наяве от този проблем? Каква е причината, която кара хората често да се оплакват от Бог и да Го съдят? (Когато собствените им интереси не са удовлетворени.) Когато са засегнати собствените им интереси, когато собствените им намерения, желания и планове не могат да се реализират, хората се съпротивляват на Бог, съдят Го и се оплакват от Него, а може дори и да богохулстват. Всъщност съденето само по себе си е вид състояние на съпротива. Богохулството е дори още по-сериозно. Когато интересите им са накърнени, колкото повече мислят за това, толкова повече се ядосват, толкова по-недоволни стават и толкова по-онеправдани се чувстват. Започват да се съпротивляват, а с тези мисли в съзнанието им оплакванията се изливат от устата им и те започват да съдят. Това е знак за противопоставяне на Бог.

Какви са някои от конкретните проявления на съпротивата на човек срещу Бог? (Да не изпълнява дълга си старателно, да подхожда нехайно към дълга си.) Това е един аспект. Преди този човек е могъл да посвети

седемдесет или осемдесет процента от енергията си на изпълнението на своя дълг и да се посвети на онова, което върши. Сега обаче той таи мисли за Бог и смята, че не е получил Божиите благословии или благодат, въпреки че изпълнява дълга си. Освен че съди Бог като неправеден, в сърцето му има и неохота, затова влага едва десет или двадесет процента от усилията си, когато изпълнява дълга си, и така действа по съвсем нехаен начин. Това е вид поведение на съпротива, причинено от състояние на непокорство. Има ли и още нещо? (Като не става, не става.) Как се проявява то? Да кажем например, че някой, като ръководител на екип, обикновено е ставал от сън в 5 сутринта за събиране в 8 ч., за да се моли, да се занимава с духовни практики и да се подготви. След това записвал съдържанието, за което ще разговаря на събирането. Имал е сериозно отношение към изпълнението на дълга, посвещавайки му се изцяло. След като веднъж бил кастрен обаче, започнал да се замисля: „Какъв е смисълът да ставам рано? Бог не го вижда и никой не ме хвали за това. Няма и един човек, който да казва, че си изпълнявам отдадено дълга. Освен това винаги ме кастрят въпреки упоритата ми работа. Нито съм получавал Божието одобрение. Изглежда, че сега дори и бъдещите награди са изложени на риск“. И така, на следващото събиране той не се подготвя предварително или не разговаря активно и спира да си води бележки. Какво отношение е това? (Безотговорно отношение.) Този човек е безотговорен и нехаен и вече не иска да посвещава цялото си сърце и сила. Защо е такъв? Има нещо в него, което създава безпокойство. Той се съпротивлява на Бог и се бори с Него, и мисли: „Твоето кастрене ме накара да се чувствам неспокоен, затова и аз се отнасям така към Теб. Преди отдавах цялото си сърце и ум, но Бог не ме одобряваше. Бог третира хората несправедливо, затова няма вече да давам максимума от себе си при изпълнението на дълга си!“. Какъв нрав е това? Проявява се скотството му. В сърцето си той отрича Божията праведност, отрича, че Бог проучва внимателно най-интимните кътчета на човешкото сърце, отрича, че Бог истински обича човека, отрича Божията същност и се отнася към Бог само въз основа на собствените си представи. Какви типове поведение възникват от това, че се отнасят с Бог по този начин? Нехайство, възприемане на отношение „като не става, не става“, и безотговорност, а също и оплаквания и погрешно разбиране. Той дори ще разпространи представите си, като подтиква другите: „Вярата в Бог

не ти гарантира, че ще получиш благословии. А и за какви благословии изобщо става дума? Някой виждал ли ги е? Всички вървим по пътя на Павел. Колко от нас могат да бъдат като Петър? Успех с довеждането ви до съвършенство от Бог“. Какво точно разпространява той? Своето съдене на Бог и представите си за Него, както и недоволството си от Него. Каква е природата на това поведение? Конфликтно ли е? (Да.) Защо той може да бъде толкова конфликтен? Защото възгледите, които има, са неправилни. Той разбира погрешно отношението на Бог към хората, Неговите изисквания към тях и Неговия подход към тях — липсва му разбиране за тези неща. Когато Бог работи в него, той не може да приеме и да се покори, нито може да търси истината. Какво в крайна сметка възниква като следствие от това? Съпротива, съдене, заклеймяване и богохулство. Всеки с покварен нрав ще прояви тези неща естествено. Единствената разлика е до каква степен. Съвсем не е вярно, че само зли хора се държат по този начин. Съгласни ли сте? (Да. Всеки, който не се стреми към истината, се държи по този начин.) Точно така. Хората, които не се стремят към истината, и онези със злобна човешка природа — всички те проявяват и разкриват тези черти в различни степени. Онези, които са по-старателни в стремежа към истината, също ще изпаднат в ненормални състояния, когато им се случи нещо нежелано, но те могат да направят обрат, като се молят, като изследват себе си спрямо Божиите слова и търсят истината. След като направят обрат, ще има покаяние, което ще им позволи да спрат да разбират погрешно Бог и да развият известно покорство. Макар понякога това покорство да има известни примеси, да е донякъде принудително или да не изпълнява напълно критериите, щом са склонни да се покорят и могат да приложат дори малка частица от истината на практика, постепенно ще придобият яснота по всички аспекти на истината. Но ако изобщо нямаш никакво желание да се покориш и дори след като изследваш себе си и осъзнаеш този проблем, не търсиш и не приемаш истината — а още по-малко приемаш начина, по който Бог се отнася към теб — то тогава ще има неприятности. До какви последици ще доведе това? Ще започнеш да се оплакваш, безразсъдно да съдиш и да говориш невъздържано, без каквато и да е следа от богобоязливо сърце. В по-леките случаи ще се оплакваш вкъщи и ще чупиш чинии като отдушник на гнева си. Ще се отчуждиш от Бог и няма

да си склонен да дойдеш пред Него и да се молиш. В по-тежките случаи ще разпространяваш негативизма и представите си, когато си с братята и сестрите, и ще причиняваш прекъсвания и смущения. Ако и тогава не се покаеш, има вероятност да провокираш възмущението им и ще бъдеш премахнат или отлъчен от църквата.

Когато на хората им се случват различни неща, у тях се забелязват всевъзможни проявления, които показват разликата между добрата и лошата човешка природа. И така, какви са критериите за оценка на човешката природа? Как трябва да се оценява какъв човек е някой и дали може да бъде спасен? Оценката зависи от това дали обича истината и дали е способен да я приеме и практикува. Всички хора имат в себе си представи и непокорство, всички имат покварен нрав и затова ще се сблъскват с моменти, когато това, което Бог иска, е в разрез със собствените им интереси и трябва да направят избор — това са неща, които всеки често ще преживява, никой не може да ги избегне. Всеки ще има също така моменти, когато разбира погрешно Бог и има представи за Него или оплаквания от Него и Му се противопоставя или се бунтува срещу Него — но тъй като хората имат различно отношение към истината, начинът, по който подхождат към нея, е различен. Някои хора никога не говорят за представите си, а търсят истината и ги преобръщат сами. Защо не говорят за тях? (Имат богобоязливо сърце.) Точно така: имат богобоязливо сърце. Страхуват се, че изричането им ще има негативен ефект, и просто се опитват да ги преодолеят в сърцето си, без да засягат никого другиго. Когато срещнат други хора в подобно състояние, те използват собствените си преживявания, за да им помогнат. Това е добросърдечност. Добросърдечните хора са любящи към другите и са готови да им помогнат да разрешат трудностите си. Имат принципи, когато вършат нещо и помагат на другите — помагат им да разрешат проблемите си, за да им бъдат от полза, и не казват нищо, което не е от полза за тях. Това е любов. Такива хора имат богобоязливо сърце, а действията им са принципни и мъдри. Това са критериите за оценка на това дали човешката природа на хората е добра, или лоша. Те знаят, че негативните неща не са от полза за никого, и че тези неща ще повлияят на другите, ако говорят за тях, затова избират да се молят на Бог в сърцето си и да търсят истината за разрешаването им. Независимо какви представи

имат, те са способни да подходят към тях и да ги преобърнат с богопокорно сърце и тогава постигат разбиране на истината и способност да се покорят безпрекословно на Бог. По този начин техните представи постепенно ще намаляват. Но някои хора нямат разум. Когато имат представи, те обичат да общуват за тях с всеки и с всички. Но това не решава проблема и кара другите да имат представи — а това не им ли вреди? Някои хора не казват на братята и сестрите, когато имат представи. Те се страхуват, че другите ще са способни да разберат, че имат представи, и ще използват това срещу тях — но вкъщи говорят без угризения, говорят каквото си искат, като се отнасят с невярващите в семейството си като с братята и сестрите в църквата. Не се замислят какви последствия ще има това. Това действие в съответствие с принципа ли е? Например сред техните роднини може да има такива, които вярват в Бог, и такива, които не вярват, или такива, които отчасти вярват, а отчасти са скептични. Когато имат представи, те ги разпространяват сред членовете на семейството си, в резултат на което всички тези хора биват повлечени надолу с тях и започват да имат представи и погрешни разбирания за Бог. По своята същност представите и погрешните разбирания са вредни и след като бъдат разпространени, хората, които не могат да разберат какво представляват в действителност, могат да си навредят. Особено объркани хора е възможно да станат още по-объркани, след като ги чуят. Само онези, които разбират истината и са способни да ги разпознаят, са в състояние да отхвърлят тези негативни неща — каквито са представите, негативността и погрешните разбирания — и да бъдат защитени от Бог. Повечето хора са лишени от такъв ръст. Някои могат да усетят, че тези неща са погрешни — което вече е доста впечатляващо — но изобщо не могат да разберат какво представляват в действителност. Следователно, когато има такива, които често разпространяват представи и негативност, повечето хора ще бъдат смутени от тези негативни неща и ще станат слаби и негативни. Това е сигурно. Тези негативни неща имат огромна сила да подвеждат и да вредят на новоповярвалите. Те имат малко влияние върху онези, които вече имат основа. След време, когато тези хора разберат истината, те ще постигнат обрат. Но щом новоповярвалите, които нямат основа, чуят тези негативни неща, лесно ще станат негативни и слаби. Онези, които не обичат истината, дори ще се оттеглят и ще спрат да вярват

в Бог. Ако са зли хора, те може дори да разпространяват представи и да смущават работата на църквата. Какви са тези хора, които разпространяват негативизъм и представи без угризения? Всички те са зли хора, всички те са демони и всички те ще бъдат разкрити и отстранени. Някои казват: „Аз не разпространявам тези неща сред непознати, а говоря за тях само вкъщи“. Независимо дали говориш за тях навън, или вкъщи, същността на въпроса е една и съща. Това, че можеш да говориш за тях вкъщи, означава, че имаш представи и погрешни разбирания за Бог. Това, че си способен да приказваш тези неща, доказва, че не търсиш и не обичаш истината. Не си потърсил истината, за да ти помогне да разсееш тези представи, нито възнамеряваш да се откажеш от тях, така че независимо с кого говориш, естеството на речта ти си остава същото. А има хора, които разпространяват представите си навсякъде, където отидат, и на всеки, с когото се срещнат. Например да кажем, че някой е изпратен вкъщи, защото е предизвикал прекъсвания и смущения, докато е изпълнявал дълга си. Когато го попитат защо са го изпратили вкъщи, той отговаря: „Аз просто съм откровен по природа. Казвам това, което мисля. Изпуснах се и разказах за някои от лошите неща, които съм правил. Когато водачите и работниците чуха за това, ме окачествиха като зъл човек и ме изпратиха вкъщи. Всички трябва да се поучите от моето преживяване. Не можете да говорите необмислено в божия дом. Бог казва да бъдеш честен, но ти трябва да се съобразяваш с аудиторията си. Няма проблем да си честен със семейството си, но опитай да бъдеш честен с външни хора и ще претърпиш загуби. Аз не претърпях ли току-що загуба заради това? Приемете това като урок“. Някои хора, след като чуят това, ще започнат да разсъждават: „Такива неща се случват в Божия дом? Мисля, че отсега нататък всички трябва да си мерим думите!“. Не са ли объркани тези хора? Бог е говорил толкова много, но след като са слушали повече от десетилетие, те не могат да си спомнят нито едно изречение — ала един зъл човек казва нещо и те трайно го запомнят, като го насаждат в сърцата си, и след това стават предпазливи в това, което казват и правят. Те са били подведени и отровени. Защо е възможно да бъдат отровени? От една страна, техните заложби са малки и те са твърде объркани, неспособни са да разпознават речта и поведението на другите хора и им липсва собствена позиция. Те не разбират истината и не са способни да я отстояват. От

друга страна, те нямат вяра в Бог и изначално не разбират начина, по който Той се отнася към хората. Поради всичко това те могат да бъдат подведени от другите. Те също със сигурност не са добри хора, щом са способни да приемат думите на дявола. Какви намерения и цели има дяволът, когато разпространява представи? Той иска всички да му съчувстват. Би се зарадвал много, ако всички се оплакват от Бог. Не е ли това човек, който предизвиква прекъсвания и смущения? Не предизвиква ли проблеми на сляпо? Как трябва да се постъпва с такива хора? Трябва ли изобщо да се говори за това? Незабавно ги изчистете от църквата. Не им позволявайте да останат дори още един ден. Оставането на зли хора като тях в Божия дом ще доведе само до беда. Те са скрита опасност, бомба със закъснител. Най-добрият начин на действие е да ги изчистите. Нека вярват в каквото си искат извън църквата — това няма нищо общо с Божия дом. Такива хора са най-коварните и не подлежат на изкупление. Кажете Ми, кой в Божия дом някога е бил отпращан заради случайно изпусната дума? Кой някога е бил накаран да си тръгне заради това, че е бил честен и открито е познал себе си? Божият дом винаги върши работата по пречистването на църквата и кои са тези, които биват изчистени? Това са всички онези зли хора, антихристи и неверници, които постоянно не изпълняват добре дълга си и които дори вършат зло и предизвикват смущения. Нито един човек не е бил изхвърлен заради моментно прегрешение или моментно разкриване на поквара, още по-малко е бил изчистен за това, че е практикувал истината, за да бъде честен човек. Това е общоприет факт. Някои хора казват: „Тези, които се стремят към истината, са малцинство в църквата. Хората, които не се стремят към истината, са мнозинство. Ако мнозинството бъде премахнато, кой ще полага труд? Ако мнозинството бъде премахнато, колко хора все още биха могли да бъдат спасени?“. Това не е правилният начин на мислене. Както е казано отдавна: „Мнозина са призовани, но малцина са избрани“. Именно защото човечеството е толкова дълбоко покварено, хората, които обичат истината, са толкова малко. Бог иска не голям брой хора, а хора с отлични качества. Хората, които остават в Божия дом, са онези, които могат да слушат и да се покоряват, които могат да пазят делото на Божия дом. Повечето от тях са хора, които могат да приемат истината. Някои хора имат малки заложби и може да не разбират истината, но са способни

да слушат, да се покоряват и да се въздържат от злодеяния, така че такива хора могат да бъдат оставени да полагат труд. Онези, които успяват да останат сред полагащите труд, са все предани. Колкото и тежък да е трудът им, те не се оплакват. Те са хора, които слушат и се покоряват. Онези, които не слушат и не се покоряват, няма ли само да предизвикат смущения, ако останат? Дори да полагат малко труд, те винаги се нуждаят от надзор. В момента, в който не бъдат наблюдавани, биха могли да извършат нередности и да създадат проблеми. Трудът на такива хора носи повече вреда, отколкото полза. Такива полагащи труд трябва да бъдат премахнати, в противен случай както Божиите избраници, така и църковният живот ще бъдат смущавани. Ако злите хора не бъдат премахнати от църквата, Божиите избраници наистина ще пострадат и ще бъдат съсипани. Следователно единственият начин да се гарантира, че Божиите избраници ще могат да изживеят църковния живот несмущавани, е злите хора да бъдат премахнати. Това е единственият начин да се гарантира, че Божиите избраници ще влязат в правия път на вярата в Бог и ще постигнат спасение. Премахването на злите хора е в пълно съответствие с Божиите намерения.

Има един тип хора, които са обичливи и толерантни към всеки и са готови да помагат на всеки. Единственото нещо, което не ги интересува, е истината. Те винаги се съпротивляват на Бог и са непримирими спрямо Него. Те са заклети врагове на Бог. Що за хора са това? Това са неверници и дяволи. Дяволите са онези, които изпитват най-силна неприязън и омраза към истината. Щом нещо касае истината или това, което Бог казва или изисква, те не само не го приемат, но се съмняват в него, съпротивляват му се и разпространяват представите си за него. Те също така вършат много неща, които вредят на църковното дело, и дори надават вой срещу Бог, когато са накърнени личните им интереси. Подобни хора са дяволи. Това са хора, които мразят истината и мразят Бог. В природата на всеки човек има нрав, който мрази истината. Следователно всеки има същност, която мрази Бог. Единствената разлика е степента на тази омраза — дали е малка, или голяма. Някои хора са способни да вършат зло, за да се противопоставят на Бог, докато други просто разкриват покварен нрав или негативни емоции. Тогава защо някои хора са способни да мразят Бог? Каква роля играят? Способни са да мразят Бог, защото имат нрав,

който мрази истината. Щом имат такъв нрав, това означава, че те са дяволи и врагове на Бог. Какво е дявол? Дяволи са всички онези, които мразят истината и мразят Бог. Могат ли дяволите да бъдат спасени? Категорично не. Докато Бог спасява човешкия род, много хора ще се надигнат и ще Му се противопоставят и ще смутят делото на Божия дом. Подобни хора са дяволи. Могат да бъдат наречени и живи демони. Навсякъде в църквите всеки, който смущава делото на църквата, е дявол и жив демон. А всеки, който се държи като тиранин в църквата и не приема истината в каквато и да е степен, е жив демон. Следователно ако вие правилно разпознаете кои хора са живи демони, трябва да действате бързо, за да ги премахнете. Ако има някои хора, чието поведение обикновено е много добро, но понякога състоянието им е лошо или духовният им ръст е твърде малък и не разбират истината, и те извършат нещо, което причинява прекъсвания и смущения, но това не им е навик и не са такъв тип хора по природа, тогава те могат да останат. Човешката природа на някои хора не е много добра. Ако някой ги оскърби, те никога няма да оставят нещата така. Ще спорят безконечно с този човек, без да показват милост, когато чувстват, че имат основание. Въпреки това тези хора имат едно достойнство и то е, че са готови да полагат труд и да изтърпяват трудности. Такива хора могат временно да останат. Ако тези хора често вършат зло и смущават делото на църквата, то те принадлежат на дяволите и Сатана и категорично не могат да бъдат спасени. Това е сто процента сигурно. Този тип хора трябва да бъдат премахнати от църквата. На тях категорично не може да им бъде позволено да останат. Защо трябва да бъдат премахнати? На какво основание биват премахнати? Някои биват премахнати, за да им се даде шанс да се покаят, да им се даде урок. Други биват премахнати, защото се е видяла истинската им природа, и те не могат да бъдат спасени. Ето виждаш — хората са просто различни. Някои, които са били премахнати, въпреки изключителната си негативност и помраченото си сърце, не са изоставили дълга си и продължават да го изпълняват. Те не са в същото състояние като хората, които изобщо не изпълняват дълга си, след като са били премахнати, и пътищата, които поемат, не са еднакви. Какво е вътрешното състояние на онези, които продължават да изпълняват дълга си, след като са били премахнати? Към какво се стремят? Това е различно от онези, които не изпълняват дълга си. Ако не можете да го разпознаете,

това означава, че заложбите ви са малки, липсва ви духовно разбиране и не можете да вършите делото на църквата. Ако можете да видите разликата, ще се отнасяте различно към тях. Къде се крие разликата между тези два типа хора? Каква е разликата в пътищата, по които вървят? Каква е разликата в отношението им към изпълнението на дълга? Можете ли да разпознаете тези неща? (Някои хора могат да продължат да изпълняват някакъв дълг, след като са били премахнати, което показва, че в тях все още има известна съвест. Вероятно също така чувстват, че вече не могат да бъдат спасени, но си мислят: „Вярвам в Бог. Убеден съм, че този Бог е Създателят. Въпреки че църквата ме премахна, трябва да продължа да вярвам в Бог. Аз все пак съм сътворено същество и признавам моя Създател“. В тях все още работи тази частица съвест. Ако дори не изпълняват дълга си, след като са били премахнати, и дори вече не вярват в Бог, те се показват като неверници.) Кой още иска да се изкаже? (Може би някои хора могат да продължат да изпълняват дълга си, след като са били премахнати, защото в сърцето си вече осъзнават, че са длъжници на Бог за нещата, които са вършили преди, и искат да поправят стореното. Но ако някой спре да изпълнява дълга си, след като е бил премахнат, това показва, че не е изпълнявал дълга си да удовлетворява Бог, а се е опитвал да сключва сделки с Бог, надявайки се да получи благословии. И след като е установил, че няма да получи никакви благословии, не е видял необходимост да продължи да изпълнява дълг, затова е спрял да полага труд.) Кой от тези два типа хора има някаква съвест? (Хората, които продължават да изпълняват дълга си, след като са били премахнати.) Типът, който продължава да изпълнява дълга си, все още има някаква съвест и устòи на постъпките си. Като човек, независимо как Бог се отнася към него и дали Бог го иска, той все още е сътворено същество на Бог. Не може да избяга от Божията ръка. Където и да отиде, остава сътворено същество, затова трябва да продължи да изпълнява дълга си. Това показва, че има съвест и устòи на постъпките си. Нещо повече, където и да отиде, поне може да признае, че вярва в Бог, и да признае Божието съществуване. Именно тази вяра в сърцето му му дава възможност да изпълнява дълга си. Този тип хора действително имат някаква вяра и може да са способни на покаяние. Що се отнася до онези, които спират да изпълняват дълга си, след като са били премахнати, те си мислят: „Ако бог не ме иска, вече

няма да вярвам в бог. Така или иначе вярата ми е безполезна“. Те спират да вярват в Бог и отричат съществуването Му, дори изоставят устòите на постъпките си, като отричат всичко, което са вършили преди. На такива хора им липсва съвест и разум и именно там се крие разликата между тези два типа. Кажете Ми, Бог знае ли това? Той много добре го знае. Той е създал всички неща, може да проучи внимателно всички неща и да господства над всички тях. Неверниците, на които им липсва съвест, си мислят: „Къде е бог? Как така не съм го виждал? Следователно кой го е грижа, че църквата ме премахна? Така или иначе мога да живея където и да отида. Ти си мислиш, че не мога да продължа да живея само защото съм те напуснал? Като не изпълнявам дълга си, това ми дава дори още по-голяма свобода!“. Това е неговото отношение, което го разкрива като неверник, и доказва, че премахването му е било правилно. Подобни неверници трябва да бъдат премахвани. Прав им път! Хората, които имат вяра в Бог, реагират различно, ако бъдат премахнати. Например след като бъдат премахнати, някои хора може да кажат: „Не мога да живея, без да изпълнявам дълга си. Не мога да живея, без да вярвам в Бог. Не мога да продължа без Бог. Където и да отида, аз съм в ръцете на Бог“. Затова продължават да изпълняват дълга си. Този техен избор не е воден от сляпа вяра или глупост. Именно защото са ръководени от такива мисли, те могат да изпълняват дълга си по този начин. Те също изпитват недоволство и имат представи, както и някои оплаквания, но защо въпреки това продължават да изпълняват дълга си? Защото в тяхната човешка природа все още работи някаква съвест. Онези, чиято съвест не работи, могат да престанат да изпълняват дълга си и дори да престанат да вярват в Бог. Това е разликата. Хората наистина са различни. Сред всички са налице различия. В ключови моменти това дали човек има съвест и разум, може да определи и да повлияе на толкова много неща.

Току-що разговарях за намеренията в състоянието на човека. Сега ще разговарям за позицията и отношението. Дали е аспект на терминологията, или аспект на истината, тук влизат много подробности. Не е толкова просто като изречените повърхностни думи или изречения. Ако ограничиш разбирането си до една дума, едно понятие или буквалното значение на някои изречения, това винаги ще си остане вид доктрина. Ако обаче обединиш и сравниш тези буквални фрази или изречения с действителни

състояния и идеите, възгледите или методите, които хората разкриват в реалния си живот, ще успееш да откриеш много от собствените си проблеми. Някои проблеми противоречат на истината. Други изглежда, че са съобразени с доктрината, изглежда, че съответстват на правилата и човешките идеи и методи, но в действителност не съответстват на истината или на Божиите намерения. Например някои от възгледите и позициите, които хората имат, съответстват само на човешките представи и фантазии, но не и на истините принципи. Ако не бъдат измерени и разпознати според Божиите слова, ще могат да минат за годни сред хората. Но след като бъдат проверени спрямо Божиите слова, човешките мисли и възгледи стават погрешни неща, стават негативни неща. Какви други проблеми сте открили? (Боже, мисля за идеите и възгледите от традиционната култура като „да изпълняваш синовния си дълг“ и „да бъдеш добра съпруга и любяща майка“, които хората разглеждат като правилни и уместни, но от гледна точка на истината не съответстват на истината.) Те не съответстват на истината. Това означава, че противоречат на Божиите желания. Например някои хора могат да покажат синовна преданост към родителите си или да бъдат добри съпруги или любящи майки — не изглежда тук да има проблем по отношение на поведението и представянето им. Но могат ли те да се покорят на Бог? Могат ли да приемат истината? Ако само проявяват външно тези два типа поведение, това не е проблем. Но що се отнася до оценяването на тяхната природа същност, у тях има ли някакво покорство в начина, по който се отнасят към Бог? Способни ли са да приемат истината? Ако има проблеми с тези два аспекта, ще могат ли да постигнат спасение? Със сигурност няма да могат. Така че дори тези два типа поведение да изглеждат като добродетели, те не могат да представляват същността на човек. Колкото и на пръв поглед някой да изпълнява синовния си дълг или да е добра съпруга и любяща майка, това не означава, че е човек, който се покорява на Бог, а още по-малко означава, че се е освободил от влиянието на Сатана. Няма никаква връзка между тези две добродетели на човека и истината. Следователно това, че някой притежава тези две добродетели, определено не го прави човек, когото Бог одобрява, и той е далеч от критериите за праведен човек. Сърцата на покварените хора са пълни догоре с философиите на Сатана. На всички тях им харесва да получават похвалите

и одобрението на другите. На всички тях им харесва да поддържат междуличностните си отношения, за да се предпазват. На всички тях им харесва да се отличават и да се изтъкват, за да накарат останалите да ги гледат почтително. Живот, основан на тези сатанински философии, започва от определена изходна точка. Каква е целта, която тази начална точка се стреми да постигне? (Целта е хората да ги възхваляват като добри личности и да казват, че са любящи и внимателни, така че хората да ги подкрепят и одобряват.) Когато живеят според философиите на Сатана, хората таят един вид представа и фантазия: „Добрите хора са възнаградени“ и „Добрите хора живеят спокойно“. Въпреки това никой не може ясно да каже какво точно означава „Добрите хора са възнаградени“ и „Добрите хора живеят спокойно“. Тъкмо обратното — като вижда, че добрите хора не живеят дълго, а лошите живеят, никой не може действително да проумее първопричината за това състояние на нещата. Има обаче едно общоприето правило сред хората, което остава непроменено: „На доброто се отплаща с добро, а на злото — със зло“. Бог въздава на всеки според делата му. Това е повелено от Бог и никой не може да го промени, но не много хора признават това. И така, лесно ли е за хората да се променят, когато живеят според сатанинските философии? (Не е.) Защо не е? (Тези философии са се превърнали в техен закон за оцеляване. Промяната е трудна, без да се търси истината и без да могат да се разпознаят тези представи.) Не е толкова просто. Всъщност когато си изправен пред ситуации с тези намерения и действия, ако кажеш, че не чувстваш нищо, това не е правилно. За невярващите да не чувстват нищо е нормално, защото живеят изцяло според сатанинските философии и закони. Те считат тези неща за ценни и не смятат, че грешат. Сега, всички вие вярвате в Бог от толкова дълго време и сте слушали толкова много проповеди. Дълбоко в себе си трябва да имате преценка за тези неща. Те правилни ли са, или грешни? Трябва да сте способни да разпознаете, че тези неща са грешни. Отношението ви към тях трябва е на противопоставяне, а не на утвърждаване. Защо обаче не можете да се избавите от тях, въпреки че много добре знаете, че са грешни? Къде се крие проблемът? (Ние сме твърде егоистични и достойни за презрение и не сме склонни да се опълчим на плътта. Когато се сблъскаме с нещо, не мислим как да удовлетворим Бог и обръщаме малко внимание на интересите на Божия

дом, а вместо това мислим само за собствените си интереси. Не можем да се опълчим на вътрешните си намерения.) Не сте склонни да се опълчите на плътта — това е един аспект. Когато са засегнати големите ти интереси, ти се чувстваш обезпокоен и измъчен и не можеш да се избавиш. И така, в моментите, когато постъпките ви и светските ви отношения в ежедневието не засягат големите ви интереси, изследвали ли сте тези сатанински философии и закони? Търсили ли сте истината, за да се справите с тях? Променили ли сте се изобщо? (По някои въпроси изследвам и каквото разпозная, се опитвам да променя. Но често не разглеждам това като сериозен въпрос и не се занимавам с изследване.) Тогава това не е лесно да се промени. Всяко твое движение, всяка дума и действие, дори погледите ти са все разкриване на покварен нрав. Всички те са ръководени от покварен нрав. Ако все още не търсиш истината, за да решиш тези проблеми, ще бъде много трудно да получиш спасение. Ако мислиш, че изисква огромно усилие и енергия да се опълчиш на плътта, сякаш е необходимо да раздвоиш личността си, то ти имаш проблем. Промяната няма да е лесна. Ако можеш да се изследваш и да търсиш истината, като започнеш от ежедневието, от всяка дума и дело, и особено по въпросите, касаещи слава, придобивки и статус, и ако можеш да се опълчиш на собствената си плът, ще съумееш да направиш някои промени. Сега, на всички ви е трудно да изоставите тези философии и закони на Сатана. Тогава в ежедневието ви имало ли е изобщо истинска промяна в тези възгледи или типове поведение и действия, които не са съобразени с истината? (Понякога, когато говоря или действам, осъзнавам, че имам неправилни намерения и искам да ги коригирам. След като се помоля, разбирам Божиите намерения и мога да ги приложа на практика, но след като го направя, откривам, че намеренията в основата на действията ми всъщност не са преодолени. Променили са се само външните ми методи. Например ако излъжа, за да защитя собствените си интереси, след като осъзная това, незабавно ще се опълча на плътта, ще открия и разголя себе си пред другите, като кажа: „Когато говорих преди малко, намерението ми не беше правилно. Мамех“. Но следващия път, когато попадна в подобна ситуация, това намерение ще продължава да упражнява контрола си върху мен и ще искам да защитя интересите си и да излъжа. Това намерение изглежда толкова дълбоко вкоренено. То изплува отново и отново в

сърцето ми.) И така, откъде идва това намерение за удовлетворяване на собствените интереси? То е продуктът на вашия покварен нрав. Намеренията, възникнали от различни видове покварен нрав, са различни по природа. Някои са нечестиви по природа, някои са жестоки, някои са абсурдни, някои са нелепи, а някои — непримирими. Всяко има собствена природа. Ето защо е съвсем нормално едно и също намерение да възникне в различни ситуации, тъй като покваренят нрав в теб не се променя. Ако този един нрав беше способен да породи различни намерения в различни ситуации, това щеше да причини толкова много неприятности на хората и да създаде хаос в съзнанието им! Дори само един вид намерение може да бъде трудно за преодоляване и да изисква продължителен период на промяна. Ако един нрав пораждаше много видове намерения, то това щеше да е дори още по-трудно да се промени. Трябва постоянно да работиш върху един вид намерение, като се справяш с него и го преодоляваш в различни ситуации и при различни обстоятелства, а също и сред различни хора, събития и неща. Това означава да водиш битка с един аспект на покварения нрав. След като са изгубили някоя и друга битка, някои хора започват да се безпокоят и дори отсъждат, че са неспособни на промяна. Няма смисъл от безпокойство. Покваренят нрав не може да бъде променен мигновено. Може да си мислиш, че опълчването на плътта веднъж или два пъти би следвало да доведе до някои промени, но по-късно установяваш, че все още продължаваш да разкриваш покварен нрав и не разбираш защо. Това е знак, че ти липсва разбиране за процеса на промяна на нрава. Промяната на нрава не е лесна работа. Ако разбирането ти за истината е твърде повърхностно, това няма да е достатъчно. Когато действително разпознаеш същността на твоя покварен нрав, тогава можеш цялостно да му се опълчиш. Предвид начина, по който практикуваш сега, макар че пак ще разкриеш покварения си нрав, когато попаднеш в ситуации, не може да се отрече, че вече си се променил. Поне покваренят ти нрав се разкрива в по-малка степен и имаш много по-малко намерения и нечистоти. Вече не говориш с такова двуличие и непочтеност. Вместо това често говориш от сърце и казваш истината. Това показва, че вече си се променил. Но може да си помислиш: „Има промяна само в моето практикуване и методи. Намеренията ми остават непроменени, следователно реално не съм се променил, нали? Това означава ли, че съм

непоправим?“. Тези мисли правилни ли са? (Не, не са.) Това са изопачени мисли. Промяната на нрава ти изисква преживяване на много процеси. Правилно е, че първо се променят практикуването и методите ти. Що се отнася до вътрешните намерения на хората, те могат да се променят само чрез търсене на истината, за да бъдат преодолени. Способността за промяна по отношение на практикуването и метода доказва, че човек е започнал да се променя. Ако си упорит в търсенето на истината, за да преодолееш човешките си намерения и нечистоти, покваренят ти нрав ще разкрива себе си все по-малко. Ако си опознал Бог, ако имаш богобоязливо сърце и можеш да се покориш на Бог, това доказва, че твоят живот нрав вече е претърпял промяна. Това е правилният поглед върху нещата. Ако начинът, по който практикуваш, е правилен и си способен да практикуваш истината и да действаш с известна принципност, това означава, че вече си се променил. Погрешно е да се вярва, че изобщо не си се променил само защото понякога все още разкриваш поквата си. Може да кажеш: „Защо тогава все още разкривам поквара и се връщам към старите си привички? Това доказва, че не съм се променил“. Това е погрешният поглед върху нещата. Проблемът с разкриването на поквара не може да бъде изцяло решен след едва няколко години преживяване. Цялостното му решаване изисква дългосрочно постоянство в практикуването на истината. Намаляването на разкриванията на твоята поквара е достатъчно, за да докаже, че в теб вече има промяна. Да се каже, че изобщо няма никаква промяна, не отговаря на действителната ситуация. Трябва да сте наясно с това в сърцето си. Не може да имате изопачено разбиране. Постигането на спасение чрез преживяване на Божието дело е дългосрочно усилие, което категорично не може да бъде осъществено само за няколко кратки години. Трябва да си наясно с това.

Току-що общувахме за позициите, намеренията и отношението. Позициите определят отношението, нали? Всъщност позициите и възгледите наистина определят отношението на хората. По сходен начин, когато се сблъскаш с определено обстоятелство или ситуация, възгледът ти зависи от това на чия страна си. Ако не си на страната на Бог, а на страната на човека, и се стремиш да поддържаш междуличностните си взаимоотношения, то всичките ти възгледи и методи ще служат да защитят и подсигурят собствените ти интереси и гордост, и да ти оставят изход от

положението. Но ако позицията ти е да защитаваш интересите на Божия дом, да изпълняваш дълга си добре и да бъдеш отдаден, то отношението ти ще бъде да практикуваш според истината във всяка ситуация, да изпълняваш дълга си добре, да бъдеш отдаден и да изпълниш Божието поръчение — всички тези елементи са синхронизирани. Когато в съвместното си общение не разговаряте за доктрините, които сте чули или запомнили, или за духовните теории, които сте схванали, а вместо това сте способни да разговаряте за собствените си скорошни състояния, за начините, по които възгледите и позициите ви за някакво събитие са претърпели промяна и сте били повлияни от нови открития и нови разбирания, и за ваши неща, които противоречат на Божиите изисквания и истината — когато сте способни да разговаряте за такива неща, тогава ще имате духовен ръст. Ако никога не сте изследвали никакъв аспект на вашите възгледи, позиции, намерения и мисли или ако, след като сте ги изследвали, не можете да кажете дали са правилни, или грешни и обяснението ви за тях е объркано, то ако действахте като водач на църквата, с какво щяхте да поите другите? (С думи и доктрини.) На Мен ми се струва, че щяхте да поите другите не само с думи и доктрини, духовни теории и теологично познание, но и вероятно със собствените си изопачени възгледи, с личните си представи и осъждания на Бог и нещо повече — със собствените си едностранчиви възгледи и разбирания за Бог, в пълен разрез с Божиите слова и искания. А какво се случва с всички, които са поставени под такова ръководство? Стават способни да говорят само за думи и доктрини. Ако Бог искаше да извърши някакво дело на изпитания и пречистване в тях, липсата на съпротива от тяхна страна би било задоволителен изход. Те съвсем не биха били способни на правилно отношение към това, още по-малко — да му се покорят истински. Какво показва това? Показва, че насаждате представи и фантазии в другите. Ако другите не са подобрили разбирането си и не са намалили погрешното си разбиране по отношение на Бог вследствие на вашето поене и ръководство, то на какво ниво е било изпълнението на вашия дълг? Отговаря ли на критериите? (Не.) Сега вече можете ли да определите кои части от работата изпълнявате и кои от истините, за които разговаряте, са истински полезни и носят полза на хората, и не само разсейват негативното им отношение, представите им и погрешното им разбиране за Бог, но също

така им позволяват да имат истинско разбиране за Бог и нормални взаимоотношения с Него? Ако можете да постигнете тези резултати в работата си, то вие сте способни да вършите практическа работа и да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите. Ако не сте способни да вършите тази работа, то какво изобщо сте правили в църквата? Способни ли сте да измерите кои части от работата сте изпълнили и кои от думите, които сте изговорили, са били истински полезни и духовно извисяващи за Божиите избраници? Работата, която вършите, и думите, които казвате, същите ли са като вършеното от Павел — просто приказки за духовна теория, свидетелстване за себе си и показност — или може би са дори още по-открити и противни от казаното от Павел? Можете ли да измерите това? Ако действително можете да го измерите, то вие сте постигнали истински напредък. Например човек, който е вярвал в Бог само от една или две години, има представи и погрешни разбирания за Бог, които се отразяват на начина, по който изпълнява дълга си, затова постоянно му казваш: „Трябва да обичаш Бог. Не може да нямаш боголюбиво сърце. Трябва да се научиш как да се покоряваш на Бог. Не можеш да имаш лични искания и желания“. Но не тук се крие проблемът с него. Всъщност проблемът е в това, че някой, който е вярвал в Бог дълги години, е бил отлъчен и новият вярващ не е схванал същността на тази личност, затова в него са се появили опасения относно начина, по който Божият дом се справя с този въпрос. Той има опасения и именно тези опасения трябва да разсееш. Проблемът не е, че не иска да изпълнява дълга си или че иска да полага по-малко усилия, или че не може да понесе трудности, и въпреки това винаги му казваш: „Младите хора трябва да могат да понасят трудности и да бъдат старателни, и да проявяват постоянство“. Тези думи са правилни, но не са подходящи за състоянието на този човек, затова той си остава невъодушевен, след като ги чуе. Преодоляването на погрешните разбирания за Бог не може да стане само като се говорят някакви доктрини. Трябва да разбереш фактите и да изясниш първопричината. Това е познато като достигане до същината на въпроса. Проблемът може да бъде истински решен само като се установи какво действително става и се търси истината, за да се реши въпросът. Може да го подпитваш: „Как така разбираш погрешно? Какви погрешни разбирания имаш? Бог е толкова добър към теб и се грижи толкова много за теб, а ти продължаваш

да Го разбираш погрешно. Липсва ти съвест!“. Но това не може да реши проблема. Това е увещаване и поучаване, а не е общение за истината. Какво тогава трябва да се каже, за да се разговаря в истинско общение за истината? (Да му се помогне да повярва, че Бог е праведен. Кажи: „Дори да не можеш да прозреш човека, който беше отлъчен, сърцето ти трябва да остане покорно. Когато разбереш истината, по естествен начин ще прозреш този човек“.) Това е доста добър метод. Това е най-простият метод. Може да реши някои от проблемите, макар и да не обяснява всичко. Кажете Ми, какво по принцип си мислят хората, когато в тях се пораждат погрешни разбирания? Защо това ги е накарало да се чувстват зле? Защото е засегнало собствените им интереси. Поставили са се на мястото на другия и са се замислили как това може да ги засегне: „Въпреки че е вярвал толкова много години в Бог, пак е бил отлъчен. Не съм вярвал в Бог толкова време, колкото той е вярвал. Бог и мен ли няма да иска?“. В тях се поражда това погрешно разбиране. Това е погрешно разбиране за праведния нрав на Бог и за начина, по който Той се отнася към хората. Как трябва да бъдат преодолени тези две погрешни разбирания за Бог? Когато някой развие погрешно разбиране за Бог, каква е природата на това погрешно разбиране? Това утвърждаване на Божието дело ли е, или поставянето му под съмнение? (Поставянето му под съмнение.) Това поставяне под съмнение правилно ли е, или неправилно? На първо място е неправилно. Следователно твоята рационалност ще ти даде ли възможност да разпознаеш, че си развил погрешно разбиране за Бог и че това твое поведение, отношение или състояние е неправилно? Ако притежаваш тази рационалност, ще можеш ясно да осъзнаеш, че грешиш и че Бог несъмнено е прав. Благодарение на тази основа ще можеш лесно да приемеш всяка следваща истина в общението. Но ако подсъзнателно си мислиш: „Онова, което върши Бог, не е непременно правилно. Бог също има области, в които хората могат да открият недостатъци. Бог също прави грешки и се отнася несправедливо с хората. Неговата несъобразителност спрямо хората е несправедлива“. Ако тези мисли могат да се породят у теб, това означава ли, че подсъзнателно утвърждаваш, или отричаш онова, което върши Бог? (Отричаш го.) Отричаш онова, което върши Бог. Тогава вярваш ли подсъзнателно, че твоето погрешно разбиране на Бог е правилно, или че е неправилно? Ако подсъзнателно вярваш, че си прав, то

това е проблем — проблем, с който никакво количество общение за какъвто и да било аспект на истината не би могло да се справи. От тези два вида възгледи, тези два вида подсъзнателни вътрешни нагласи, кой вид те поставя в позицията на сътворено същество — същество, което признава, че Създателят е Създател, човекът е човек и Бог е Бог? (Първият вид.) А вторият вид? Може ли някой, който има втория вид възглед, да приеме факта, че Бог е Създателят? (Не, не може.) Как се проявява това? От какво си проличава? Той не поддържа отношение на вяра, покорство и приемане спрямо Бог. Вместо това таи отношение, което е винаги да наблюдава, да проучва внимателно, да анализира и да разнищва. Гледа на всичко, което Бог върши, от позицията на равнопоставен с Него. Затова когато изведнъж открие, че Бог е извършил нещо, което не е съобразено с неговите представи и фантазии, се осмелява да опита да получи нещо, което да използва срещу Бог, и да съди и заклеймява Бог. Той не се отнася към Бог като към Бог, а като към човек, нали? Осмелява се да опита да получи нещо, което може да използва срещу Бог, да открива Негови недостатъци и да Го съди — това ли е да говориш от позицията на сътворено същество? (Не.) Когато някой има погрешни разбирания за Бог, той трябва да разбере, че нещата, които върши Бог, са неразгадаеми. Като сътворено същество, човек няма оправдание и не е в позицията да критикува и да съди Бог. Когато това се случи, как трябва да разговаряте с такъв човек? Трябва да кажеш следното: „Ти имаш погрешни разбирания за Бог, което само по себе си е грешно. Каквото и да е извършил Бог, което не е било съобразено с твоите представи, трябва да имаш богобоязливо сърце. Ако не можеш да разбереш нещо, не раздавай присъди и не заклеймявай слепешката. Трябва да се молиш на Бог и да търсиш истината. Понеже ние сме хора, покварени хора, и никога не можем да станем Бог. Дори да сме получили и разбрали всяка истина, която Бог е изразил, ще си останем просто покварени хора, а Бог винаги ще бъде Бог. Дори да постигнем истината и да сме доведени до съвършенство от Бог, ако Бог не ни харесва и иска да ни унищожи, пак не трябва да се оплакваме — на това трябва да се покори едно сътворено същество. Ако нещо толкова малко продължава да поражда у нас представи за Бог и да ни кара да Го съдим, това само доказва колко покварени, надменни, нечестиви и неразумни сме ние хората. Първо, никога не сме се поставяли в позицията

на сътворено същество и не сме се отнасяли към Създателя по този начин. Това беше първата грешка. Втората грешка е, че винаги гледаме Бог и си мислим как да получим нещо, което можем да използваме срещу Него, а след това наблюдаваме, проучваме внимателно и анализираме — това е дори още по-грешно. Не само не вярваме в Бог, не приемаме истината и не ѝ се покоряваме. Ние заставаме на страната на Сатана и действаме като негови съучастници, обединяваме силите си с него, за да протестираме шумно срещу Бог, да се съревноваваме и да се конфронтираме с Бог — не това трябва да прави едно сътворено същество. Онова, което Бог прави сега, независимо дали хората го смятат за правилно, или грешно, независимо на кой аспект на истината съответства и независимо как се вписва в праведния нрав на Бог — нищо от това няма общо с нас. Ние сме сътворени същества. Какви трябва да бъдат нашите отговорности, задължения и дълг? Безусловно да се покорим и да приемем. Ако вярваме, че сме сътворени същества, че всичко, което върши Бог, е правилно, и ако трябва да го приемем, независимо дали чувстваме, че ни носи полза, лишения, вреда, или ни причинява болка, то това се нарича покорство, това се нарича да имаш богобоязливо сърце. Такова трябва да бъде едно истинско сътворено същество. Къде стоим ние, ако ни сравнят с Авраам, Йов, Петър? Далеч по-долу сме от тях. Ако говорим за позиция, ние не сме в позиция да говорим с Бог, не сме в позиция да имаме погрешни разбирания за Бог и не сме в позиция да оценяваме или съдим нито едно от нещата, които Бог върши“. Хората, разбира се, няма да се зарадват да чуят, че не са в нито една от тези позиции, но именно това трябва да кажете на покварените човешки същества, защото с тях не може да се разбереш. Да се осмеляваш да разговаряш със Създателя за позиции и оправдания — нима това не е надменност и самоправедност, и неподатливост на разум? Следователно единственият начин те да разберат, е да се говори по такъв прям начин. Такъв начин на общение може да реши някои проблеми.

Онези, които истински се покоряват на Бог и истински приемат истината, не бива да развиват погрешни разбирания за Бог, нито да пришиват своята оценка или присъда на нищо, което Бог върши. В Епохата на закона Бог каза, че ще даде на Авраам син. Какво отвърна Авраам на това? Нищо — той повярва на казаното от Бог. Това беше отношението на Авраам. Той произнесе ли някаква присъда? Подигра ли се? Извърши

ли нещо потайно? Не, не извърши, нито се зае с дребнави ходове. Това се нарича покорство. Това се нарича човек да се придържа твърдо към мястото си и дълга си. А що се отнася до жена му, Сара — не беше ли тя по-различна от Авраам? Какво беше нейното отношение към Бог? Тя постави под съмнение, присмя се и отказа да повярва — и тя съдеше и се зае с дребнави ходове, даде на Авраам слугинята си за наложница, направи такова абсурдно нещо. Това произлезе от волята на човека. Сара не се придържаше твърдо към мястото си. Тя се усъмни в словата на Бог и не повярва във всемогъществото Му. Каква беше причината тя да не повярва? Имаше две причини, два контекста. Едната причина беше, че Авраам тогава беше на преклонна възраст. Другата беше, че тя самата беше доста възрастна и неспособна да има деца, затова си помисли: „Това е невъзможно. Как Бог ще постигне това? Това не е ли абсурдно? Нима това не е като да се опитваш да изиграеш дете?“. Тя нито прие, нито повярва, че онова, което Бог казва, е истината, а го възприе като шега, като си мислеше, че Бог се шегува с хората. Това ли е правилното отношение? (Не.) Това ли е отношението, което трябва човек да има към Създателя? (Не.) Следователно тя придържаше ли се твърдо към мястото си? (Не.) Не се придържаше. Понеже възприе Божиите слова на шега, а не като истината, и понеже не повярва на онова, което Бог каза, или на онова, което Бог възнамеряваше да направи, тя действаше абсурдно, причини поредица от последствия, като всички те произтекоха от волята на човека. По същество тя каза: „Може ли Бог да направи това? Ако Той не може, трябва аз да предприема нещо, за да помогна за изпълнението на тези слова на Бог“. В нея имаше погрешни разбирания, съдене, спекулации и въпроси, като всички те представляваха бунтарство на човек с покварен нрав срещу Бог. Авраам извърши ли тези неща? Не ги извърши и затова беше дарен с тази благословия. Бог видя отношението на Авраам към Него, богобоязливото му сърце, неговата преданост и истинското му покорство, и Бог щеше да му даде син, и той щеше да стане отец на много нации. Това беше обещано на Авраам и Сара неочаквано се възползва от него. Следователно покорството е много важно. Има ли съмнение в покорството? (Не.) Ако има, тогава смята ли се то за истинско покорство? (Не.) Ако в него има анализ и съдене, тогава смята ли се за покорство? (Не.) А ако човек се опитва да открие недостатъци? Тогава това още

по-малко се смята за покорство. Какво тогава се проявява и разкрива — и какво е поведението — в покорството, което напълно доказва, че то е истинско? (Вярата.) Истинската вяра е едно нещо. Човек трябва правилно да разбира какво Бог казва и върши, и да потвърди, че всичко, което Бог върши, е правилно и е истината. Няма нужда то да се поставя под въпрос, нито да се питат другите за него и няма нужда да се подлага на преценка или анализ в сърцето на човек. Това е един аспект от съдържанието на покорството — вярата, че всичко, което Бог върши, е правилно. Когато някой върши нещо, човек може да разгледа кой го е извършил, какъв е произходът му, дали е извършил лоши дела и какъв е характерът му. Тези неща изискват анализ. Ако, от друга страна, нещо идва от Бог и е извършено от Него, трябва да замълчите веднага и да не таите задни мисли — не го подлагайте на съмнение и не задавайте въпроси, а го приемете в неговата цялост. И какво трябва да се направи след това? Тук са засегнати някои истини, които хората не разбират, и те не познават Бог. Въпреки че вярват, че то е Божие дело и че са способни на покорство, те реално не разбират истината. Онова, което те разбират, все още донякъде има природа на доктрина, и в сърцето си те са несигурни. В такива моменти те трябва да търсят, като питат: „Каква истина има в това? Къде греша в мисленето си? Как се отдалечих от Бог? Кои от възгледите ми противоречат на казаното от Бог?“. След това трябва да търсят тези неща. Това е отношение на покорство и практикуване на покорство. Има хора, които казват, че са покорни, но когато по-късно ги сполети нещо, те разсъждават: „Кой знае какво върши Бог? Ние, сътворените същества, не можем да се месим. Нека Бог върши каквото пожелае!“. Това покорство ли е? (Не.) Що за отношение е това? Това е неприязън спрямо поемането на отговорност. Това е липса на загриженост към онова, което Бог върши, и хладно безразличие към него. Авраам беше способен да се покори, защото съблюдаваше принципите и защото беше твърд във вярата си, че каквото каже Бог, трябва да се свърши и трябва да се изпълни — той беше сто процента сигурен в тези две „трябва“. Ето защо той не постави под съмнение, не подложи на оценка, нито се зае с дребнави ходове. Така се държа Авраам в своето покорство.

Онова, което Авраам получи от Бог, беше благословия. Той не се усъмни и не намеси човешка воля в нищо, което вършеше. Ситуацията,

с която се сблъска Йов, обаче беше подчертано по-различна от тази на Авраам. Какво беше по-различното при нея? Това, което се случи на Авраам, беше благословия, беше нещо добро. На почти сто години той беше бездетен и се надяваше на дете, когато Бог обеща да му даде син. Как можеше да не е щастлив? Несъмнено беше готов да се покори. Йов обаче се сблъска с нещастие. Защо въпреки това беше способен да се покори? (В сърцето си е вярвал, че всичко е Божие дело.) Това е един аспект. Има и друг — често хората могат да се покоряват, когато не са подложени на твърде много страдание, и могат да се покоряват, когато Бог дарява благословии. Но когато Бог отнема, тогава вече не им е лесно да се покоряват. Що се отнася до Йов, какъв вид възглед имаше, какъв вид рационалност притежаваше, какви истини разбираше или какъв аспект на разбиране на Бог имаше, така че да съумее да приеме и да се покори на това нещастие? (Вярвал е, че всичко, което върши Бог, е добро. Вярвал е в сърцето си, че всичко, което е имал, е било дадено от Бог, а не спечелено със собствения му труд — това, че Бог го отнема, е също Негова власт. Той е притежавал този вид рационалност, затова е могъл да приеме и да се покори.) Ако хората вярват, че всичко, което върши Бог, е добро, за тях е лесно да се покорят. Но все така лесно ли е да се покориш, когато изглежда, че всичко, което Бог върши, носи нещастия на хората? Кое е по-показателно за истинско покорство? (Да продължаваш да се покоряваш, когато изглежда, че всичко, което Бог върши, носи нещастия на хората.) Следователно какъв вид рационалност и истина притежаваше Йов, за да е способен да приеме тази беда? (Йов наистина се е отнасял към Бог като към Бог. Разбирал е, че Бог не е просто Този, който дарява благословии и благодат — дори когато Той отнема, Той пак е Бог. Разбрал е също, че дори човек да се сблъска с бедствия, това е защото Бог го позволява. Независимо какво върши Бог, Той остава Бог и хората трябва да Му се покланят.) Основното е, че Йов имаше известно разбиране относно Бог и зае правилно позицията си. Разпозна, че същността на Бог няма да се промени, понеже се променят външни хора, събития и неща, че Божията същност е винаги и завинаги Божия същност — тя е непроменлива. Не че ако Бог дарява хората с благословии, Той е Бог, и че ако всичко, което Той върши, е да носи бедствия на хората, да им причинява страдание и да ги наказва или да ги унищожава, то Неговата същност се променя и Той

престава да бъде Бог. Божията същност никога не се променя. Същността на човека също не се променя. Тоест статусът и същността на човека като сътворено същество няма никога да се променят. Дори да можеш да се боиш от Бог и да Го познаваш, ти пак си сътворено същество. Твоята същност не се променя. Бог подложи Йов на такива огромни изпитания и въпреки това Йов беше способен да се покори и не се оплака. Освен че притежаваше известни познания за Бог, каква беше най-голямата му сила, която му позволи да се покори и да се въздържи от оплаквания? Силата му беше в това, че той знаеше, че хората винаги ще бъдат хора. Както и да се отнася Бог с него, това е напълно правилно. Казано просто, както и да се отнася Бог с него, точно така трябва. Нима това не обяснява нещата? Не изисквай как да се отнася Бог към теб, какви благословии трябва да ти даде или на какви изпитания да те подложи и каква значимост делото Му трябва да има за теб. Не можеш да изискваш тези неща. Поставянето на тези искания е неразумно. Във времена на мир и сигурност някои хора казват, че каквото и да върши Бог, то е добро, но после не могат да приемат, когато се случи нещо, което не е съгласно представите им. Това трябва да бъде преодоляно чрез истината. Каква е тази истина? Това е да стоиш твърдо на позицията си. Както и да се отнася Бог към теб, това е заслужено и безпогрешно. Както и да се отнася Бог към теб, Той пак е Бог. Хората не трябва да отправят искания към Него. Не подлагай на оценка Божията правота и не подлагай на оценка причините, целите или значимостта на Неговите действия. Тези неща не се нуждаят от оценката ти. Твоята отговорност и твоят дълг е да стоиш твърдо на позицията си на сътворено същество и да оставиш Бог да те устрои както пожелае. Това е правилният начин. Лесно е да се каже, но е трудно да се практикува. И въпреки това хората трябва да разберат тази истина. Само чрез разбиране на истината можеш да имаш истинско покорство, когато нещо те сполети.

Някои хора, след като до момента са вярвали в Бог и са слушали проповеди, си мислят: „Йов е съумял да се покори на изпитанията, които му изпратил Бог, защото Йов е знаел, че всичко идва от ръката на Бог. Колкото и говеда и овце или колкото и имане, богатство и челяд да има човек, всичко това е дарено от Бог — то не зависи от хората. Хората са като роби пред Бог. По какъвто и начин Той да се отнася към тях, те трябва да търпят“. Те използват този вид негативно отношение, за да познаят

Бог. Познаването на Бог по този начин правилно ли е? Със сигурност не е правилно. Тогава какъв би бил правилният начин да се познава Бог? (Хората са сътворени същества и Бог е завинаги Бог. Без значение как действа Бог, хората просто трябва да оставят Бог да ги устройства, както Той пожелае.) Точно така. Не изисквайте от Бог да действа по определен начин. Не изисквайте от Бог да ви разяснява всичко в общение. Ако Той не го каже ясно, не бива да се бориш с Бог, като си мислиш, че имаш основание. Това е погрешно. Изключително надменно е и е самоправедно, а и показва значителна липса на съвест и разум. Не това трябва да казва едно сътворено същество. Дори Сатана не се осмелява да говори на Бог по такъв истеричен начин. Ти си покварено човешко същество, как може да си дори по-надменен от Сатана? Каква точно позиция трябва да възприемат хората, когато говорят на Бог? Как човек трябва да разбира този въпрос? Всъщност изказването на Йов — „Ще приемем ли доброто от Божията ръка, без да приемаме злочестината?“ — вече изяснява защо той е съумял да се покори на Бог и в това може да бъде потърсена истина. Той изрази ли някакви оплаквания или недоволство, когато направи това изказване? (Не.) Имаше ли някакво двусмислие или загатване за негативност? (Не.) Определено не. Чрез преживяванията си Йов в крайна сметка разбра, че не хората решават как Създателят ще се отнася към тях. Това може да звучи малко неприятно, но е факт. Бог е подредил съдбата на всички за целия им живот. Независимо дали го приемаш, или не, това е факт. Не можеш да промениш съдбата си. Бог е Създателят и ти трябва да се покориш на устроеното и подреденото от Него. Както и да действа Бог, е правилно, защото Той е истината и Той е Върховният владетел на всички неща, и хората трябва да Му се покоряват. „Всички неща“ включва теб и включва всички сътворени същества. Тогава чия е вината, че винаги искаш да се съпротивляваш? (Вината е наша.) Това е твой проблем. Винаги искаш да изтъкваш причини и да намираш недостатъци. Това правилно ли е? Винаги искаш да получаваш благословии и ползи от Бог. Това правилно ли е? Нищо от това не е правилно. Тези възгледи представят неправилно познание и разбиране за Бог. Тъкмо защото твоят възглед за вярата в Бог е неправилен, ти неизбежно ще се съпротивляваш на Бог, ще се съревноваваш с Него и ще Му се противопоставяш всеки път, когато си изправен пред някаква ситуация, и винаги ще си мислиш: „Бог

не е прав да върши това. Не го разбирам. Всеки би протестирал, ако Той направи така. Не приляга на Бог да прави това!“. Но тук не става въпрос за това какво приляга на Бог. Каквото и да върши Бог, Той си остава Бог. Ако ти липсва този разум и това разбиране и винаги проучваш внимателно и правиш заключения, когато ежедневно те сполетяват неща, резултатът ще бъде, че само ще се бориш с Бог и ще Му се противопоставяш на всяка крачка, и няма да можеш да излезеш от това състояние. Ако обаче имаш това разбиране и можеш да заемеш позицията на сътворено същество, и когато попаднеш в ситуации, се сравняваш с този аспект на истината, практикуваш го и навлизаш в него, тогава с течение на времето твоята вътрешна боязън от Бог ще се увеличи. Несъзнателно ще започнеш да чувстваш: „Оказва се, че онова, което Бог върши, не е грешно. Всичко, което Бог върши, е добро. Няма нужда хората да го проучват внимателно и да го анализират. Просто се остави на устроеното от Бог!“. И когато откриеш, че не можеш да се покориш на Бог или да приемеш устроеното от Него, сърцето ти ще се чувства порицано: „Не съм добро сътворено същество. Защо не мога просто да се покоря? Това не натъжава ли Създателя?“. Колкото повече желаеш да си добро сътворено същество, толкова повече твоето разбиране и яснота по отношение на този аспект на истината нараства. Но колкото повече се мислиш за значим и вярваш, че Бог не бива да се отнася към теб по този начин, че не бива да те назидава по този начин, че не бива да те кастри и да те устройва по този начин, тогава си в беда. Ако в сърцето си имаш много искания към Бог, ако смяташ, че има много неща, които Бог не е бивало да върши, то ти си на грешния път. Ще се появят представи, присъди и богохулство и няма да си далеч от това да вършиш зло. Когато хората, които не обичат истината, чуят Божиите слова, започват да анализират и да проучват внимателно, като постепенно пораждат съмнения и присмех. След това започват да съдят, отричат и заклеймяват — това е резултатът. Има прекалено много хора, които се отнасят към Бог по този начин, като причина за всичко това е покварениятим нрав.

Някои хора винаги си мислят: „Аз съм човек. Вярно е, че Бог е Създателят, но Той трябва да ме уважава и разбира. Той трябва да ме обича и защитава“. Този възглед правилен ли е? Бог има последната дума за това как обича хората. Бог е Създателят. Как се отнася Той към

сътворени същества, си е Негова работа. Бог има Свои принципи и Свой нрав. Безполезно е хората да имат искания. Вместо това трябва да се научат как да разбират Бог и как да Му се покорят. Това е разумът, който хората са длъжни да притежават. Някои хора казват: „Бог е твърде груб към хората. Вършенето на нещата по този начин не е любов към хората. Той не уважава хората и не се отнася към тях като към човешки същества!“. Някои хора не са човешки същества, а дяволи. Всеки начин на отношение към тях е приемлив. Заслужават да бъдат прокълнати и не са достойни за уважение. Има такива, които казват: „Аз съм доста добър човек. Не съм направил нищо да се съпротивлявам на Бог и съм страдал доста за Него. Защо Той продължава да ме кастри така? Защо Той винаги ме пренебрегва? Защо Той никога не ме зачита или въздига?“. Други пък казват: „Аз съм обикновен и простодушен човек. Вярвам в Бог още от утробата и продължавам да вярвам в Него. Аз съм толкова чист! Отрекох се от семейството си и напуснах работа, за да отдам всичко на Бог, и си мислех колко много ме обича Бог. Сега изглежда, че Бог не обича хората толкова много и се чувствам изоставен, разочарован и обезкуражен от Него“. Нима това не е проблемно? В какво грешат тези хора? Не са останали на правилното си място. Не знаят кои са и винаги си мислят, че са значими хора, които Бог трябва да уважава и да издига, или да цени и да милее за тях. Ако хората винаги имат такива погрешни схващания, такива изопачени и неразумни искания, това е много опасно. Най-малкото Бог ще ги ненавижда и ще ги мрази и ако не се покаят, има риск да бъдат отстранени. Така че какво трябва да правят хората, как трябва да опознаят себе си и как трябва да се отнасят към себе си, за да съответстват на Божиите изисквания, да преодолеят тези трудности и да се избавят от исканията си към Бог? За някои хора Божият дом е наредил да бъдат водачи и те са особено ентусиазирани. След като поработят известно време, се установява, че могат да изпълняват някои външни задачи достатъчно добре, но не могат да се справят с решаването на проблеми — не могат да общуват за истината или да решават проблеми, затова са освободени от ръководната си роля в църквата. Нима това не е съвсем уместно? Те обаче започват да спорят и да се оплакват, като казват: „Тези лъжеводачи и антихристи не изпълниха добре възложените им задачи. Те предизвикваха единствено прекъсвания и смущения. Те наистина трябва

да бъдат освободени и отстранени. Но аз не съм направил нищо лошо. Защо освобождават и мен?“. Чувстват се леко разстроени. Защо е така? Те смятат, че след като не са направили нищо лошо, трябва да останат водачи и да не бъдат освобождавани. Смятат, че Божият дом се е отнесъл много несправедливо с тях. Сърцата им са пълни с оплаквания и съпротива и у тях се пораждат представи за Бог, което води до вътрешен дисбаланс: „Не беше ли казано, че има принципи за избирането и отстраняването на водачи? Струва ми се, че няма принцип за случилото се. Бог е направил грешка!“. Накратко казано, щом Бог извърши нещо, което вреди на интересите им и наранява чувствата им, те започват да търсят вина. Това проблем ли е? Как може да бъде решен този проблем? Трябва да разпознаеш собствената си идентичност, трябва да знаеш кой си. Без значение какви дарби или силни страни имаш, колко си умел или способен, дори колко заслуги си спечелил в Божия дом, колко си търчал, колко капитал си натрупал — тези неща не значат нищо за Бог и ако изглеждат важни от твоя гледна точка, то нима това не значи, че между теб и Бог са възникнали погрешни разбирания и противоречия? Как трябва да бъде решен този проблем? Ако искаш да намалиш отдалечеността между теб и Бог и да преодолееш тези противоречия, как трябва да се направи това? Трябва да се отречеш от нещата, които смяташ, че са правилни, и в които си се вкопчил. По този начин вече няма да има отдалеченост между теб и Бог и ще застанеш правилно на мястото си, ще можеш да се покориш, ще можеш да разпознаеш, че всичко, което върши Бог, е правилно, ще можеш да се отречеш от себе си и да се избавиш от себе си. Вече няма да смяташ спечелените от теб заслуги за вид капитал, нито вече ще се опитваш да поставяш условия на Бог или да отправяш искания към Него, или да искаш награда от Него. В този момент вече няма да имаш трудности. Защо се пораждат всички погрешни схващания на хората за Бог? Пораждат се, защото хората не могат да преценяват собствените си възможности. По-точно, не знаят какво представляват в Божиите очи. Оценяват се твърде високо, смятат, че имат твърде високо положение в Божиите очи и виждат онова, което считат, че е стойността и капиталът на човек, като истината, като критериите, по които Бог преценява дали ще бъдат спасени. Това е погрешно. Трябва да знаеш какво място имаш в сърцето на Бог, как Бог гледа на теб и каква е правилната позиция, която

следва да заемеш, когато подхождаш към Бог. Длъжен си да знаеш този принцип. По този начин възгледите ти ще бъдат съобразени с истината и ще съответстват на възгледите на Бог. Трябва да притежаваш този разум и да можеш да се покориш на Бог. Независимо как Той се отнася към теб, трябва да се покориш. Така вече няма да има никакви противоречия между теб и Бог. И когато Бог отново се отнесе към теб по Своя начин, няма ли да можеш да се покориш? Ще продължаваш ли да се бориш с Бог и да Му се противопоставяш? Няма да го направиш. Дори да чувстваш някакъв дискомфорт в сърцето си или да чувстваш, че отношението на Бог към теб не е такова, каквото би желал, и да не разбираш защо Той се отнася към теб по този начин, въпреки всичко, понеже вече разбираш някои истини и притежаваш някои реалности и понеже си способен да стоиш на правилната си позиция, вече няма да се бориш с Бог, което означава, че онези твои действия и поведения, които биха довели до загиването ти, ще спрат. И нима тогава няма да си в безопасност? След като си в безопасност, ще се почувстваш стабилен, което означава, че си започнал да вървиш по пътя на Петър. Виж, Петър вярваше в Бог толкова много години, вървя пипнешком толкова много години и страдаше толкова много. Едва след като преживя много изпитания, най-накрая разбра някои истини и притежаваше някои истини реалности. А що се отнася до всички вас в момента, вече казах толкова много, обясних всичко ясно — това е като да ви поднесат нещата на тепсия, нали? Постигнали сте толкова много, без да минавате по заобиколни пътища. Всички сте получили доста добра сделка. Защо тогава все още не изпитвате удовлетвореност? Не бива да имате никакви допълнителни искания.

Каква беше основната тема на днешното общение? Единият аспект е редовно да обръщаш внимание на изследването на различни аспекти на състоянието ти и след това да ги анализираш, за да разбереш дали са правилни. Другият аспект е да преодолееш различните видове погрешни разбирания за Бог, които се пораждат у теб. Когато имаш погрешни разбирания за Бог, в теб има непримирими, предубедени елементи, които ще ти попречат да търсиш истината. Ако погрешните ти разбирания за Бог бъдат отстранени, ще можеш да търсиш истината. Ако не бъдат, в сърцето ти ще има чувство на отчуждение и ще се молиш нехайно. Това е мамене на Бог и Той изобщо няма да се вслуша. Ако имаш погрешни

разбирания за Бог, което създава отдалеченост и отчужденост между теб и Него, и сърцето ти е затворено за Него, то ти няма да искаш да чуеш словата Му или да търсиш истината. Без значение какво вършиш, то ще бъде само механично, ще се прикриваш и ще бъдеш лъжлив. Когато погрешното разбиране на човек по отношение на Бог бъде преодоляно и той е преминал през това препятствие, той ще се отнася към всяко от Божиите слова и изисквания с искреност и ще дойде пред Него сериозно и с честно сърце. Ако между човека и Бог има противоречие, отдалеченост и неразбиране, то каква роля играе човекът? Това е ролята на Сатана и е противопоставяне на Бог. Какви са последиците от противопоставянето на Бог? Може ли такъв човек да се покори на Бог? Може ли да приеме истината? Не може. Ако той не може да направи никое от тези неща, то този човек няма да получи нищо и промените в нрава му ще спрат. Следователно когато човек изследва различните си състояния, в едно отношение това се прави, за да опознае себе си, докато в друго отношение то изисква съсредоточаване върху изследването на това какви погрешни разбирания има той за Бог. Какво включват тези погрешни разбирания? Представи, фантазии, отсъждания, съмнения, внимателна проверка и спекулации — основно тези неща. Когато човек има тези неща в себе си, той разбира погрешно Бог. Когато си в капана на тези състояния, възниква проблем с връзката ти с Бог. Веднага трябва да потърсиш истината, за да решиш проблема — и си длъжен да го решиш. Някои си мислят: „В мен се е появило погрешно разбиране за Бог, затова не мога да изпълнявам дълга си, докато не реша този проблем“. Това приемливо ли е? Не, не е. Не отлагай изпълнението на дълга си, а изпълни дълга си и едновременно с това реши проблема си. Докато изпълняваш дълга си, твоето погрешно разбиране за Бог ще започне да се променя към по-добро, без да го осъзнаваш, и ще откриеш къде се корени проблемът ти и колко е сериозен. Някой ден може да сте способни да осъзнаете: „Човек е сътворено същество и Създателят е завинаги моят Господ. Същността на това не се променя. Статусът на човека не се променя, нито пък статусът на Бог. Независимо какво върши Бог и дори целият човешки род да смята, че онова, което върши Бог, е погрешно, не мога да отрека онова, което Той е свършил, нито че Той е истината. Бог е най-висшата истина, вечно безпогрешен. Човек трябва винаги да държи твърдо на правилната си

позиция. Не бива да проучва внимателно Бог, а да приема устроеното от Бог и да приема всички Негови слова. Всичко, което Бог казва и върши, е правилно. Човек не бива да отправя най-различни искания към Бог — сътворените същества не са в позицията да правят това. Дори Бог да се отнесе към мен като към играчка, трябва пак да се покоря, а ако не го направя, това е мой проблем, а не на Бог“. Когато имаш преживяване и познание по този аспект на истината, тогава действително ще навлезеш в покорство пред Бог, вече няма да имаш големи трудности и независимо дали изпълняваш дълга си, или практикуваш различни аспекти на истината, много трудности ще бъдат преодолени. Покорството пред Бог е най-голямата истина. Това е най-дълбоката истина. Често когато хората са изправени пред различни трудности, когато има различни препятствия или когато се сблъскат с нещо, с което не могат да се примирят, каква е причината за това? (Не са на правилната позиция.) Те са на погрешната позиция. Имат погрешни разбирания за Бог. Искат да проучват внимателно Бог и не искат да се отнасят към Него като към Бог. Искат да отрекат правотата на Бог и искат да отрекат, че Бог е истината. Това загатва, че човек не иска да бъде сътворено същество, а би искал да е равен с Бог, да търси недостатъци у Него. Това ще създаде неприятности. Ако можеш да изпълняваш дълга си правилно и да държиш твърдо на мястото си на сътворено същество, тогава принципно в теб няма да се породи съпротива срещу онова, което Бог върши. Може да имаш известни погрешни разбирания и може да имаш някои представи, но поне отношението ти ще бъде отношение на готовност да приемеш устроеното от Бог и ще изхождаш от готовността да се покориш на Бог, така че в теб няма да се породи съпротива срещу Бог.

Макар Йов да имаше вяра, първоначално той знаеше ли какво става, когато го сполетяха изпитанията на Бог? (Не.) Хората нямат способността да проникнат директно в духовния свят. Йов изобщо не знаеше какво се случва там — беше в пълно неведение за всичко. Затова когато го сполетяха изпитанията на Бог, той със сигурност беше озадачен и си мислеше: „О, какво се случва? Всичко беше толкова спокойно. Защо изведнъж се случи това? Защо изведнъж загубих всичкия си добитък и цялото си имане?“. Първоначално беше озадачен, но озадачеността не се равняваше на това да имаш погрешни разбирания за Бог. Озадачеността

не се равняваше на неспособност да разбереш какво върши Бог. Просто всичко се случи толкова внезапно. Йов не знаеше нищо предварително, нито някой го предупреди — беше съвсем неподготвен. Това обаче не означава, че щеше да направи погрешния избор или да поеме погрешния път, или че не можеше да се покори. И какво направи Йов след това? Той несъмнено успокои сърцето си, замисли се сериозно върху действията си и се моли на Бог. След няколко дни на търсене достигна до извод: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21). Това изказване на Йов отразява възгледа му и пътя, по който вървеше. Въпреки че първоначално Йов бе озадачен, когато го сполетяха изпитанията, той знаеше, че това е Божие дело, а не е вследствие на човешка воля. Без Божието позволение никой не може да докосне онова, което Бог е дал на хората, дори Сатана не може. Отвън изглежда, че Йов имаше известно погрешно разбиране за това какво върши Бог. Той не знаеше защо му се случва това и каква е целта на Бог. Той не разбираше напълно, но неговото неразбиране не беше отрицание или поставяне под съмнение на вършеното от Бог. Неразбирането на Йов беше от вида, който Бог намира за допустим. След това той бързо осъзна, че Бог Йехова възнамеряваше да му отнеме всичко, което той има, и че онова, което Бог вършеше, е правилно. Той тутакси коленичи, за да го приеме. Могат ли обикновените хора да достигнат това ниво? Не могат. Независимо колко озадачен беше Йов в този момент или колко време му отне да коленичи и да приеме всичко, което го сполетя, неговото отношение винаги беше да стои на позицията на сътворено същество. Изправен пред тези събития, той не каза: „Аз съм заможен и имам толкова много слуги. Как може тези неща да бъдат отнети просто така? Трябва да кажа на слугите си незабавно да ги вземат обратно“. Той направи ли това? Не, не го направи. В сърцето си ясно съзнаваше, че това е Божие дело и че човек не може да направи нищо по този въпрос. Да се намеси, би означавало да се противопостави на онова, което Бог беше свършил, и да се противопостави на всичко, което го беше сполетяло. Той не пророни нито дума на оплакване тогава, нито съдеше случващото се и не се намеси в опит да обърне хода на нещата. Той просто изчака и спокойно наблюдаваше как ще се развият нещата, за да види какво ще направи Бог. От началото до края Йов се държа твърдо на правилното си място, тоест, държа се твърдо на мястото на сътворено

същество. Това беше неговото действие. Макар Йов да беше някак озадачен, когато го сполетяха тези събития, той беше способен да търси и да признае, че всичко, извършено от Създателя, е правилно, и след това се покори. Той не се възползва от човешки методи, за да реши проблема. Когато дойдоха разбойниците, той ги остави да заграбят всичко, което можеха. Не се поддаде на избухливостта си да се бори с тях. В сърцето си си помисли: „Без Божието позволение те не могат да заграбят нищо. След като взеха всичко, е ясно, че Бог го е позволил. Всяка човешка намеса би била безполезна. Хората не могат да действат заради избухливостта си, не могат да се намесват“. Това, че не се намеси, не означава, че толерираше разбойниците. Това не беше знак за слабост или страх от разбойниците, а по-скоро, че се страхуваше от ръката на Бог и че имаше богобоязливо сърце. Той каза: „Нека го вземат. В крайна сметка тези неща са дадени от Бог“. Не трябва ли това да каже едно сътворено същество? (Да.) Той нямаше никакви оплаквания. Не изпрати никого да се бие или да върне нещата му, или да защити нещата му. Нима това не е истинско проявление на покорство пред Бог? (Да.) Той можа да направи това само защото имаше истинско разбиране за Божието върховенство. Без това разбиране той щеше да прибегне до човешки методи, за да се бори и да си върне нещата, и как Бог щеше да погледне на това? Това не е покоряване на устроеното от Бог. Тук липсва разбиране на нещата, извършени от Божията ръка, и вярата в Него през всички тези години щеше да е напразна. Да бъдеш щастлив, когато Бог дава, но да негодуваш, когато Той отнема неща, да чувстваш неохота и да искаш със сила да си ги вземеш обратно, да не бъдеш доволен от онова, което Бог върши и да не искаш да загубиш тези неща, да приемаш само Божиите награди, но не и Неговите лишения, да не искаш да се покориш на уреденото от Божията ръка — това действия от позицията на сътворено същество ли са? (Не.) Това е непокорство, това е противопоставяне. Нима хората не проявяват често такова поведение? (Да.) Това е точно обратното на онова, което направи Йов. Как Йов изрази, че може да се бои от Йехова от позицията на сътворено същество, да се покори на Божиите изпитания и да ги приеме, и да приеме онова, с което Бог го дари? Той извика ли? Оплака ли се? Използва ли всякакви човешки средства и методи да си върне всичко? Не — той позволи на Бог да отнема свободно. Нима това не е да имаш

вяра? Той имаше истинска вяра, истинско разбиране и истинско покорство. Нито едно от тези неща не е просто. Всички те изискват определено време, за да се преживее, да се търси и да се приеме. Йов успя да демонстрира тези проявления едва след като придоби определено ниво на разбиране по отношение на Създателя. Какво каза Йов накрая? („Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21).) А какво каза жената на Йов? „Похули Бога и умри“ (Йов 2:9). Тя имаше предвид: „Спри да вярваш. Ако това, в което вярваш, действително е бог, защо си изправен пред бедствие? Нима това не е възмездие? Не си направил нищо лошо. Защо ти се случва това? Може би вярата ти е неправилна?“. Как Йов отвърна на жена си? Той каза: „Ти говориш, както говори някоя от безумните жени“ (Йов 2:10). Йов каза, че жена му е неразумна, че няма истинска вяра в Бог и разбиране по отношение на Него, поради което може да изрича думи на предизвикателство срещу Бог. Жената на Йов не познаваше Бог. Когато се случи нещо толкова голямо, че очевидно беше Божие дело, тя удивително не успя да разпознае това и дори съветваше Йов, като каза: „Поел си по грешния път. Спри да вярваш и изостави своя бог“. Какви вбесяващи думи! Защо тя подтикваше Йов да изостави Бог? Защото беше загубила имането си и вече не можеше да се наслаждава на ползата от него. От богата жена тя стана просякиня, без никакво имущество. Тя беше недоволна от Божието лишение, затова каза на Йов да спре да вярва, като загатна: „Аз вече не вярвам, затова и ти не трябва да вярваш. Едно прекрасно домакинство е опразнено и не ни остана нищо. За един миг загубихме всичко — от богатство стигнахме до бедност. Какъв е смисълът да се вярва в такъв бог? Спри да вярваш!“. Нима това не са неразумни думи? Така постъпи тя. Вслуша ли се Йов в нея? Не се вслуша. Той не се подведе по нея и не се смути от нея, нито прие нейните възгледи. Защо? Защото Йов се придържаше към едно твърдение: „Ще приемем ли доброто от Божията ръка, без да приемаме злочестината?“ (Йов 2:10). Той си мислеше: „Всичко това е напълно нормално. Както и да действа Бог, е правилно. Хората трябва просто да го приемат. Хората не бива да вярват в Бог само за да търсят благословии. Наслаждавах се на Божиите благословии толкова години, без да правя нищо за Бог — сега е време да свидетелствам за Него. Онова, което Бог отнема, е Негово. Той може да го вземе, когато пожелае. Хората не бива да имат искания, трябва

просто да приемат и да се покорят“. И така, трябва ли да получаваш благословии от вярата си в Бог? Така ли трябва да бъде? Когато човек може да разбере напълно този въпрос, тогава ще има вяра.

Каквото и да върши Създателят, то е правилно и е истината. Без значение какво върши Той, идентичността и статусът Му не се променят. Всички хора трябва да се прекланят пред Него. Той е вечният Господ и вечният Бог на човечеството. Този факт не може никога да бъде променен. Хората не могат да Го признават за Бог само когато ги дарява с дарове, или да не Го признават за Бог, когато им отнема неща. Това е погрешният възглед на човека, а не е грешка в действията на Бог. Ако хората разберат истината, тогава ще могат ясно да видят това, и ако дълбоко в себе си са способни да приемат, че това е истината, тогава връзката им с Бог ще става все по-нормална. Ако казваш, че признаваш, че Божиите слова са истината, но когато нещо се случи, не разбираш Бог и дори се оплакваш и нямаш истинско покорство, тогава е безсмислено, когато казваш, че признаваш, че Божиите слова са истината. Най-важното е, че сърцето ти трябва да може да приеме истината и че независимо какво се случва, трябва да можеш да видиш, че Божиите действия са правилни и че Той е праведен. Това е типът човек, който разбира Бог. Има много вярващи, които се съсредоточават само върху разбиране на доктрина. Те признават духовната теория, но когато нещо ги сполети, не приемат истината и не се покоряват. Това са двулични хора. Нещата, които обикновено казваш, са правилни, но когато се случи нещо, което не съответства на собствените ти представи, ти не си способен да го приемеш. Ти спориш с Бог, като си мислиш, че Бог не е бивало да прави това или онова. Не можеш да се покориш на Божието дело и не търсиш истината, нито размишляваш над своето непокорство. Това означава, че не си покорен на Бог. Обичаш винаги да спориш с Бог. Винаги мислиш, че твоите доводи превъзхождат истината, че ако можеше да излезеш на сцената и да ги споделиш, много хора биха те подкрепили. Но дори и много хора да те подкрепят, всички те са покварени хора. Нима и подкрепящите, и подкрепяният не са покварени хора? Нима всички те не са лишени от истина? Дори и целият човешки род да те подкрепяше и да се противопоставяше на Бог, Бог пак щеше да е прав. Пак човечеството щеше да бъде онова, което греши, което се бунтува срещу Бог и Му се съпротивлява. Това само израз ли е? Не. Това е факт.

Това е истината. Хората трябва често да се замислят върху този аспект на истината и да го преживяват. Бог е свършил делото Си на три етапа и на всеки етап е имало много хора, които са му се противопоставяли. Също както когато Господ Исус дойде да свърши Своето дело на изкуплението, целият Израел въстана срещу Него. Но сега сред човечеството има милиарди хора, които целокупно признават, че Господ Исус е Спасителят. Неговите вярващи са пръснати по целия свят. Господ Исус вече е изкупил цялото човечество. Това е факт. Без значение народът на коя държава иска да го отрече, това е напразно. Без значение как покварените хора оценяват Божието дело, Божието дело и истините, които говори Бог, са винаги верни и правилни. Без значение колко хора от цялата човешка раса въстават срещу Бог, това е безполезно. Всичко, което върши Бог, е правилно. Той не допуска и най-малка грешка. Понеже покварените хора нямат истина и са напълно неспособни да видят ясно значимостта и същността на Божието дело, нищо, което те казват, не е съгласно истината. Дори да обобщите всички теории на човечеството, те пак няма да бъдат истина. Няма да могат да надделеят над никое от Божиите слова и над никое слово на истината. Това е факт. Ако хората не разбират това, тогава трябва бавно да го преживеят. Каква е предпоставката за това преживяване? Първо трябва да признаеш и да приемеш, че Божиите слова са истината. След това трябва да преминеш към това да ги практикуваш и преживяваш. Преди да се усетиш, ще откриеш, че Божиите слова са истината — това е категорично вярно. В този момент ще започнеш да милееш за словата на Бог, да отдаваш значение на стремежа към истината и ще можеш да приемеш истината в сърцето си и да я превърнеш в свой живот.

10 септември 2018 г.

ПРАВИЛНОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ДЪЛГА ИЗИСКВА ХАРМОНИЧНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

За правилното изпълнение на дълга е необходимо хармонично сътрудничество. Тъй като всички хора имат покварен нрав и никой не притежава истината, те могат да изпълняват дълга си правилно само чрез хармонично сътрудничество. То е от полза не само за навлизането им в живота, но и за правилното изпълнение на дълга им, както и за работата на църквата. Хората, които си сътрудничат хармонично, притежават относително добра човешка природа и честност, но ако някой няма добра човешка природа, а е прекалено надменен и самоправеден или прекалено крив и измамен, тогава няма как да си сътрудничи хармонично с другите. Някои хора не се занимават с почтена работа, не са съвестни при изпълняването на дълга си и никога не вършат нищо добро. Такива хора не могат да си сътрудничат с другите и не могат да намерят хармония или да се разбират с никого. Такива хора не притежават човешка природа и са зверове и дяволи, и сатани. Всички послушни и покорни хора с добра човешка природа със сигурност ще имат резултати при изпълняването на дълга си и лесно ще си сътрудничат с другите. Що се отнася до онези, които не подхождат с честност при изпълняването на дълга си, които се държат невъздържано или дори смущават изпълняването на дълга на други хора — ако са непоправими след многобройни увещания и никога не са склонни да се разкаят, винаги предизвикват смущения и прекъсвания в изпълнението на дълга си, а характерът им е подъл, тогава те трябва да бъдат пречахнати незабавно, за да се избегне привнасянето на проблеми или беди в работата на църквата. Това е проблем, който трябва да бъде разрешен от водачите и работниците.

Някои хора са безотговорни при изпълняването на дълга си, което води до необходимост от повторно извършване на работата. Това се отразява сериозно на ефективността на работата. Освен липсата на достатъчни специализирани знания и опит, има ли други причини за появата на този проблем? (Когато човек е сравнително надменен и самоправеден, действа самоволно, еднолично и не изпълнява дълга си принципно.) Специализираните знания и опитът могат да бъдат научени и натрупани

малко по малко, но ако има проблем с нрава на човека, смятате ли, че той може да бъде разрешен лесно? (Не, няма да е лесно.) Тогава как трябва да бъде разрешен? (Човекът трябва да преживее наказание, съд и кастрене.) Трябва да преживее съд, наказание и кастрене — тези думи са правилни, но могат да бъдат постигнати само от онези, които се стремят към истината. Могат ли онези, които не обичат истината, да приемат да бъдат кастрени? Не, не могат. Когато при изпълнението на дълга на хората работата винаги трябва да се върши повторно, най-големият проблем не е в липсата на специализирани знания или опит, а в това, че хората са прекалено самоправедни и надменни, не сътрудничат хармонично, а действат самоволно и еднолично — в резултат на което работата се обърква и не се постига нищо, а всички усилия са напразни. Но най-тежкият проблем в това отношение е покваренят нрав на хората. Когато покваренят нрав на хората е прекалено тежък, те не са добри, а са зли хора. Нравът на злите хора е много по-тежък от обикновения покварен нрав. Злите хора са склонни да извършват злодеяния, те са склонни да смущават и прекъсват работата на църквата. Единственото, на което са способни злите хора, когато изпълняват някакъв дълг, е да вършат нещата лошо и да ги объркват, а тяхното полагане на труд причинява повече неприятности, отколкото ползи. Някои хора не са зли, но изпълняват дълга си според собствения си покварен нрав — и подобно на другите те също са неспособни да изпълняват правилно дълга си. В обобщение покваренят нрав пречи изключително много на хората да изпълняват правилно дълга си. Според вас кой аспект от покварения нрав на хората оказва най-голямо влияние върху ефективността, с която те изпълняват дълга си? (Надменността и самоправедността.) А кои са основните проявления на надменността и самоправедността? Да действаш самоволно и еднолично, да следваш свой път, да не се вслушваш в чужди предложения, да не искаш съвети от другите, да не сътрудничиш хармонично и да се стремиш винаги да имаш последната дума за всичко. Макар че немалко братя и сестри може да си сътрудничат при изпълнението на определен дълг и всеки от тях да се занимава със своята задача, определени ръководители на екипи или надзорници винаги искат да имат последната дума; каквото и да правят, те никога не си сътрудничат хармонично с другите, не участват в общение и правят нещата прибързано, без да постигат

съгласие с другите. Принуждават всички да слушат само тях и в това е проблемът. Нещо повече, когато останалите виждат проблема, но не се намесват, за да спрат отговорното лице, това в крайна сметка води до ситуация, в която хората не са ефективни при изпълнението на дълга си, работата се обърква напълно и всички участници трябва да преработват задачата си, което води до натрупване на умора у тях. Кой е отговорен за този сериозен резултат? (Отговорното лице.) Отговорни ли са и другите участници? (Да.) Отговорното лице е действало самоволно и еднолично, като е настояло нещата да се извършват по неговия начин, а останалите са забелязали проблема, но не са направили нищо, за да го спрат, и, което е още по-сериозно, дори са го последвали. Това не ги ли прави съучастници? Ако не възпираш, не блокираш или не разобличаваш този човек, а го следваш и му позволяваш да те манипулира, не даваш ли свобода на действие на Сатана да смущава работата на църквата? Това със сигурност е ваш проблем. Когато виждате проблем, но не правите нищо, за да го спрете, не разговаряте за него, не се опитвате да го ограничите и освен това не съобщавате за него на тези над вас, а играете ролята на човекоугодник, това знак за липса на преданост ли е? Човекоугодниците предани ли са на Бог? Ни най-малко. Такъв човек не просто не е предан на Бог — той действа като съучастник на Сатана, като негов спътник и последовател. Той изпълнява своя дълг и отговорност без преданост, но е доста предан на Сатана. В това е същността на проблема. Що се отнася до липсите в професионален аспект, възможно е постоянно да се учите и да черпите опит, докато изпълнявате дълга си. Такива проблеми могат да бъдат разрешени лесно. Най-трудното нещо за разрешаване е покваренят нрав на човека. Ако не се стремите към истината и не се справяте с покварения си нрав, а винаги действате като човекоугодници, не кастрите тези, които сте видели, че нарушават принципите, и не им помагате, нито ги разобличавате или разкривате, а винаги се свивате, без да поемате отговорност, тогава подобно изпълнение на дълга само ще компрометира и забавя работата на църквата. Когато се отнасяте към изпълнението на дълга си като към дреболия, без да поемате ни най-малка отговорност, това не само влияе на ефективността на работата, но и води до многократни забавяния в работата на църквата. Когато изпълнявате дълга си по този начин, не сте ли нехайни и не мамите ли Бог? Показва

ли това някаква преданост към Бог? Ако постоянно сте нехайни, докато изпълнявате дълга си, и упорито не се разкайвате, тогава неминуемо ще бъдете отстранени.

Как трябва да се справяте с трудностите, които срещате по време на изпълнението на дълга си? Най-добрият начин е всички заедно да потърсят истината, за да разрешат проблема и да постигнат съгласие. Стига да разбирате принципите, ще знаете какво да направите. Това е оптималният начин за разрешаване на проблемите. Ако не търсите истината, за да разрешите даден проблем, а вместо това действате само според личните си представи и фантазия, тогава не изпълнявате дълга си. Каква е разликата между това и работата в невярващото общество и в света на Сатана? Божият дом се управлява от истината и от Бог. Без значение какъв проблем възниква, за разрешаването му трябва да се търси истината. Независимо колко различни мнения има или колко много се различават, всички те трябва да бъдат разглеждани и да се разговаря за тях. След това, след като се постигне съгласие, трябва да се предприемат действия в съответствие с принципите. По този начин не само можете да разрешите проблема, но и да практикувате истината и да изпълнявате правилно дълга си. Освен това можете да постигнете хармонично сътрудничество по време на процеса на разрешаване на проблема. Ако всички онези, които изпълняват дълга си, обичат истината, тогава за тях е лесно да приемат и да се покоряват на истината. Но ако са надменни и самоправедни, тогава за тях не е лесно да приемат истината, дори когато хората разговарят за нея. Има хора, които не разбират истината, но винаги искат другите да ги слушат. Такива хора само смущават изпълняването на дълга на другите. В това е същността на проблема и той трябва да бъде разрешен, преди човек да може да изпълнява дълга си правилно. Ако при изпълнението на дълга си човек винаги е надменен и своенравен, винаги действа самоволно и еднолично, прави всичко безразсъдно и както му харесва, без да си сътрудничи или да обсъжда нещата с други хора и без да търси истините принципи, тогава какво е това отношение към дълга? Може ли по този начин човек да изпълни правилно дълга си? Ако такъв човек никога не приема да бъде кастрен, изобщо не приема истината и продължава да върши нещата по свой начин, необмислено и както му харесва, без да се разкае или промени — тогава това не е просто

проблем с отношението му, а проблем с неговата човешка природа и характер. Това е човек без човешка природа. Може ли човек без човешка природа да изпълнява правилно дълга си? Разбира се, че не. Ако докато изпълнява дълга си, човек дори безразсъдно върши злосторничества и смущава работата на църквата, тогава той е зъл човек. Такъв човек не е годен да изпълнява дълга си. Изпълнението на дълга му води само до смущения и щети и нанася повече вреди, отколкото ползи, така че трябва да бъде лишен от правото да изпълнява дълга си и да бъде изчистен от църквата. Ето защо способността да се изпълнява добре дългът не зависи единствено от заложбите на човека, а главно от отношението му към дълга, от характера му, от това дали човешката му природа е добра, или лоша, и дали е способен да приеме истината. Това са основните проблеми. Дали влагаш сърцето си в дълга си, дали правиш всичко по силите си и действаш с цялото си сърце, дали имаш сериозно и добросъвестно отношение към изпълняването на дълга си, дали си сериозен и работиш усърдно: това са нещата, които Бог гледа, и Той внимателно проучва всички. Могат ли хората да изпълняват правилно дълга си, ако повечето от тях са безотговорни и никой не е сериозен, и въпреки че знаят в сърцата си какво е правилно да се направи, не се стремят към принципите и никой не се отнася сериозно към тях? В подобна ситуация водачите и работниците трябва да проследяват, да проверяват и да предоставят насока или да намерят отговорен човек, който да бъде ръководител на екипа или надзорник. Това може да подтикне към действие повечето от хората и да се постигне добър резултат при изпълнението на дълга им. Ако се появи някой, който смущава и вреди, нека направо бъде изчистен, тъй като с разрешаването на основния проблем за хората ще бъде лесно да бъдат ефективни при изпълнението на дълга си. Някои хора може да имат известни заложби, но да са безотговорни при изпълнението на дълга си. Те може да имат технически умения или професионални знания, но да не ги предават на другите. Водачите и работниците трябва да разрешат този проблем. Те трябва да общуват с тях и да ги насърчават да предават уменията си, така че другите да ги усвояват възможно най-бързо и да овладяват професионалните знания. Като човек, добре запознат с професионалните знания, не трябва да си придаваш важност или да парадираш с квалификацията си; трябва активно да предаваш уменията

и знанията си на новаците, така че всички заедно да могат да изпълняват добре дълга си. Ти може да си най-добре запознат с професията си и да си водещ по отношение на уменията, но това е дар, който Бог ти е дал, и трябва да го използваш, за да изпълняваш дълга си и да оползотвориш силните си страни. Без значение колко си опитен или талантлив, не можеш сам да се нагърбиш с работата. Един дълг се изпълнява по-ефективно, ако всеки е в състояние да усвои уменията и знанията за дадена професия. Както се казва в поговорката, един способен човек се нуждае от помощта на още трима души. Без значение колко способен е отделният човек, без помощта на всички останали това не е достатъчно. Ето защо никой не бива да бъде надменен и никой не бива да иска да действа самоволно и еднолично. Хората трябва да се опълчат на плътта, да загърбят собствените си идеи и мнения и да си сътрудничат хармонично с всички останали. Който има професионални знания, трябва с любов да помага на другите, за да могат и те да овладеят тези умения и знания. Това е от полза за изпълнението на дълга. Ако винаги гледате на притежаването на дадено умение като на купон за храна и се отнасяте към него по този начин, страхувайки се, че предаването му на другите ще доведе до собствения ви глад — това е възгледът на невярващите. Това е егоистична и низка практика, която няма да мине в Божия дом. Ако никога не сте в състояние да приемете истината и никога не сте готови да полагате труд, тогава просто ще бъдете отстранени. Ако проявявате внимание към Божиите намерения и желаете да сте предани на делото в Неговия дом, трябва да предложите всичките си сили и умения, за да могат другите да ги научат и усвоят, и да изпълняват дълга си по-добре. Това е в съответствие с Божиите намерения. Само такива хора имат човешка природа и са обичани и благословени от Бог.

Какво трябва да прави човек, за да изпълнява добре дълга си? Трябва да започне да го изпълнява с цялото си сърце и с цялата си енергия. Влагането на цялото сърце и на цялата енергия означава човек да се съсредоточи изцяло върху изпълнението на дълга си и да не позволява да го занимават други неща, а след това да приложи енергията, която има, да впрегне цялата си сила и да вложи в изпълнението на задачата своите заложби, дарби, силни страни и нещата, които е разбрал. Ако притежаваш способността да възприемаш и разбираш, и имаш добра идея, трябва да разговаряш с другите за нея. Именно това означава да си сътрудничите

в хармония. Ето как ще изпълняваш добре дълга си, как ще постигнеш изпълнение съгласно критериите. Ако винаги желаеш да поемаш всичко сам, ако винаги искаш да вършиш велики неща сам и вниманието да е върху теб, а не върху другите, изпълняваш ли дълга си? Това, което правиш, се нарича автокрация; това е представление. То е сатанинско поведение, а не изпълнение на дълга. Независимо от своите силни страни, дарби или специални таланти, никой не може сам да се нагърби с цялата работа, а трябва да се научи да си сътрудничи в хармония, ако иска да върши добре работата на църквата. Ето защо хармоничното сътрудничество е принцип на практиката на изпълнение на дълга. Щом влагаш цялото си сърце в него, цялата си енергия и отдаденост и принасяш всичко, което можеш да направиш, ти изпълняваш дълга си добре. Ако ти хрумне мисъл или идея, сподели я с другите; не я пази в тайна и не я крий — ако имаш предложения, сподели ги; чиято и да е идеята, съответстваща на истината, тя трябва да бъде приета и да ѝ се подчиниш. Направи това и ще постигнеш хармонично сътрудничество. Ето какво означава дългът да се изпълнява отдадено. Когато изпълняваш дълга си, не се изисква да поемаш всичко сам, да се озорваш до смърт, нито се изисква да бъдеш „единственото цъфнало цвете“ или да си инакомислещ; по-скоро се изисква да се научиш как да си сътрудничиш с другите в хармония и да правиш всичко, на което си способен, да изпълняваш отговорностите си, да влагаш цялата си енергия. Ето какво означава да изпълняваш дълга си. Да изпълняваш дълга си означава да предоставиш цялата сила и светлина, с които разполагаш, за да постигнеш резултат. Това е достатъчно. Не се опитвайте винаги да се изтъквате, да говорите високопарни неща, да вършите всичко сами. Трябва да се научите как да си сътрудничите с другите и да се съсредоточите повече върху това да изслушвате предложенията на другите и да откривате техните силни страни. По този начин сътрудничеството в хармония става лесно. Ако се опитвате винаги да се изтъквате и да става това, което казвате, вие не си сътрудничите в хармония. Какво правите? Предизвиквате смущения и подкопавате другите. Да предизвикваш смущения и да подкопаваш другите означава да играеш ролята на Сатана. Това не е изпълнение на дълга. Ако винаги вършиш неща, които предизвикват смущения и подкопават другите, тогава независимо колко усилия и грижи полагаш, Бог

няма да си спомни за тях. Може да нямаш много сили, но ако си способен да си сътрудничиш с другите и да приемаш подходящи предложения, ако имаш правилните мотиви и можеш да защитиш делото на Божия дом, тогава си човек на място. Понякога с едно-единствено изречение можеш да разрешиш проблем и да донесеш полза на всички. Понякога след като разговаряш за едно-единствено твърдение за истината, всички имат път за практикуване и са способни да си сътрудничат в хармония, всички се стремят към обща цел и споделят едни и същи възгледи и мнения, и така работата е особено ефективна. Макар че може никой да не си спомня, че ти си изиграл роля за това, и да не се чувстваш така, сякаш си положил много усилия, Бог ще види, че си човек, който практикува истината, че си човек, който действа според принципите. Бог ще си спомни, че си го направил. Това се нарича отдадено изпълнение на дълга. Независимо от трудностите, които срещаш при изпълняването на дълга си, всички те могат да бъдат преодолени лесно. Стига да си честен човек със сърце, насочено към Бог, и да си способен да търсиш истината, тогава няма проблем, който да не може да бъде разрешен. Ако не разбираш истината, тогава трябва да се научиш да се подчиняваш. Ако има някой, който разбира истината или говори в съответствие с истината, тогава трябва да приемеш това и да се подчиниш. В никакъв случай не бива да правиш неща, които смущават или подкопават другите, нито да действаш самоволно и еднолично. Така няма да вършиш зло. Трябва да помниш — изпълняването на дълга ти не е въпрос на занимаване с твои лични работи или с твои лични дела. Това не е твое лично дело, а е дело на църквата и ти допринасяш само със силите, които имаш. Това, което правиш в Божието дело на управлението, е само малка част от сътрудничеството на човека. То е само малка роля в някой ъгъл. Това е отговорността, която носиш. В сърцето си трябва да имаш такъв разум. И така, без значение колко хора изпълняват дълга си заедно или с какви трудности се сблъскват, първото нещо, което всеки трябва да направи, е да се моли на Бог и да е в съвместно общение, да търси истината и след това да определи какви са принципите на практикуването. Когато човек изпълнява дълга си по този начин, ще има път за практикуване. Някои хора винаги се опитват да се изтъкнат и когато им се възложи отговорност за дадена работа, винаги искат да имат последната дума. Какъв тип поведение е това? Това означава

да действаш самоволно и еднолично. Те сами планират това, което правят, без да информират другите, не обсъждат мнението си с никого, не го споделят с никого, нито го споделят открито, а го пазят скрито в сърцето си. Когато дойде време да действат, винаги искат да смаят другите с блестящите си подвизи, да поднесат на всички голяма изненада, така че другите да имат високо мнение за тях. Това ли означава да изпълнят дълга си? Те се опитват да се изтъкнат, а когато придобият статут и известност, ще започнат да вършат лични дела. Такива хора не са ли обладани от диви амбиции? Защо да не кажеш на някого какво правиш? Тъй като това дело не е само твое, защо би действал, без да го обсъждаш с никого, и защо би вземал решения самостоятелно? Защо би действал тайно, като в черна кутия, така че никой да не знае за това? Защо винаги се опитваш да накараш хората да се съобразяват само с теб? Очевидно разглеждаш това дело като твое лично дело. Ти си шефът, а всички останали са работници — всички работят за теб. Когато постоянно имаш този начин на мислене, това не е ли проблем? Не се ли разкрива в такъв тип човек самият нрав на Сатана? Когато подобни хора изпълняват дълга си, рано или късно те ще бъдат отстранени.

Необходимо е да се научим как да се справяме, когато хората имат проблеми със сътрудничеството си с другите по време на изпълнение на дълга си. Какъв е принципът за справяне с тях? Какъв ефект трябва да се постигне? Научете се да си сътрудничите хармонично с всички и да взаимодействате с другите, като се ръководите от истината, Божието слово и принципите, а не от чувства или избухливост. По този начин няма ли да се възцари истината в църквата? Докато истината царува, няма ли нещата да се решават по справедлив и разумен начин? Не смятате ли, че хармоничното сътрудничество е от полза за всички? (Да, така е.) Да се правят нещата по този начин е много полезно за вас. На първо място, то е положително поучително и ценно за вас, докато изпълнявате дълга си. Освен това ви предпазва да не допускате грешки, да не предизвиквате смущения и прекъсвания и да не поемете по пътя на антихристите. Страхувате ли се да тръгнете по пътя на антихристите? (Да.) Полезен ли е страхът сам по себе си? Не — страхът сам по себе си не може да разреши проблема. Нормално е да се страхувате да вървите по пътя на антихристите. Това показва, че обичате истината, че сте човек, който е готов да се стреми

към истината и да я търси. Ако в сърцето си изпитвате страх, тогава трябва да търсите истината и да намерите пътя на практикуването. Трябва да започнете, като се научите да си сътрудничите с другите в хармония. Ако има проблем, разрешавайте го с общение и обсъждане, за да може всеки да знае принципите, както и конкретните аргументи и планове за разрешаването му. Това не те ли предпазва от самоволни и еднолични действия? Освен това, ако имаш богобоязливо сърце, ти ще можеш по естествен начин да приемеш Божията внимателна проверка, но трябва и да се научиш да приемаш и надзора на Божиите избраници, което изисква от теб да бъдеш търпелив и толерантен. Ако видиш, че някой те надзирава, проучва работата ти или те проверява, без да знаеш, и станеш избухлив, отнесеш се към този човек като към враг и го презреш, а после дори го нападнеш и го обявиш за предател с надеждата, че той ще изчезне, то това е проблем. Не е ли това изключително злонамерено? Каква е разликата между него и царя на дяволите? Това справедливо отношение към хората ли е? Ако вървиш по правия път и действаш правилно, защо ще те е страх от проверки? Ако те е страх, значи нещо се е прокраднало в сърцето ти. Ако знаеш в сърцето си, че имаш проблем, трябва да приемеш Божия съд и наказание. Това е разумно. Ако знаеш, че имаш проблем, но не позволяваш на никого да те надзирава, да проверява работата ти или да изследва проблема ти, то ти се проявяваш като много неразумен, бунтуваш се срещу Бог и Му се опълчваш, а в такъв случай проблемът ти става още по-сериозен. Ако Божиите избраници преценят, че ти си зъл човек или неверник, последиците ще са още по-тежки. Затова тези, които са способни да приемат надзора, проучването и проверката на други, са най-разумни от всички — те имат търпимост и нормална човешка природа. Когато установиш, че правиш нещо погрешно или разкриваш покварен нрав, ако си способен да проявиш откровеност и да разговаряш с хората, това ще помогне на околните да те надзираят. Без съмнение е необходимо да приемаш надзор, но най-важното е да се молиш на Бог и да се осланяш на Него, като постоянно се подлагаш на изследване. Особено когато си тръгнал по кривия път или си направил нещо лошо, или когато възнамеряваш да действаш самоволно и еднолично и някой наоколо ти го спомене и те предупреди, трябва да го приемеш и веднага да размислиш върху себе си, да признаеш грешката си и да я поправиш.

Така можеш да се предпазиш от това да тръгнеш по пътя на антихристите. Ако някой ти помага и те предупреждава по този начин, не получаваш ли защита, без да осъзнаваш? Да, получаваш — това е твоята защита. Затова не трябва винаги да се предпазваш от братята и сестрите си или от хората около теб. Не се прикривай и не се потулвай винаги, като не позволяваш на другите да те разберат или да видят кой си. Ако сърцето ти винаги се предпазва от другите, това ще се отрази на търсенето на истината и лесно ще изпуснеш делото на Светия Дух, както и много възможности да бъдеш усъвършенстван. Ако винаги се предпазваш от другите, ще имаш тайни в сърцето си и няма да можеш да си сътрудничиш с хората. Ще ти бъде лесно да вършиш грешните неща и да вървиш по грешния път, и ще бъдеш смаян, когато правиш грешки. Какво ще си помислиш тогава? „Ако знаех само, щях да си сътруднича с моите братя и сестри, за да изпълня дълга си още от самото начало, и със сигурност нямаше да имам никакви проблеми. Но тъй като винаги се страхувах, че другите ще ме разгадаят, се пазех от тях. Но в крайна сметка никой друг не сгреши — именно аз направих първата грешка. Каква срамна и глупава постъпка!“. Ако можеш да се съсредоточиш върху търсенето на истината и да бъдеш откровен в общението с братята и сестрите си, когато имаш трудности, те могат да ти помогнат и да ти дадат възможност да разбереш правилния път на практикуване и принципите на практикуване. Това може да те предпази да не вървиш по грешния път, когато изпълняваш дълга си, за да не се провалиш или паднеш, или да бъдеш отритнат и отстранен от Бог. Вместо това ще получиш защита, ще изпълняваш дълга си правилно и ще получиш Божието одобрение. Колко огромни са ползите, които хората получават от хармоничното сътрудничество!

Думите „хармонично сътрудничество“ са лесни за разбиране в буквален смисъл, но са трудни за прилагане на практика. Не е лесно да се изживее практическата страна на тези думи. Защо не е лесно? (Хората имат покварен нрав.) Точно така. Човекът има покварен нрав, състоящ се в надменност, нечестивост, непримиримост и т.н., който му пречи да практикува истината. Когато си сътрудничиш с други хора, ти разкриваш всякакви страни на покварения си нрав. Например мислиш си: „Бихте искали да си сътруднича с този човек, но дали той има способности за това? Дали хората няма да ме презират, ако си сътруднича с някой, който

няма никакви заложби?“. А понякога дори можеш да си помислиш: „Този човек е абсолютно безмозъчен и не разбира какво му казвам!“ или „Това, което имам да кажа, е дълбокомислено и проницателно. Ако им го кажа и ги оставя да го приемат за себе си, дали все пак ще се откроявам? Моето предложение е най-доброто. Ако просто го кажа и ги оставя да го използват, кой ще разбере, че това е моят принос?“. Такива мисли и мнения — такива дяволски думи — се чуват и виждат често. Ако имаш такива мисли и мнения, готов ли си да си сътрудничиш с другите? В състояние ли си да постигнеш хармонично сътрудничество? Това не е лесно, има известно предизвикателство! Думите „хармонично сътрудничество“ са лесни за произнасяне — просто отворете устата си и те ще излязат веднага. Но когато дойде време да ги приложите на практика, пречките вътре във вас стават огромни. Мислите ви се разпиляват в различни посоки. Понякога, когато сте в добро настроение, все пак може да се окаже, че сте в състояние да общувате малко с другите. Но ако настроението ви е лошо и ви пречи покваренията нрав, изобщо няма да сте в състояние да практикувате това. Някои хора, в ролята си на водачи, не могат да си сътрудничат с никого. Те винаги гледат на другите отвисоко, винаги са придирчиви към другите, а когато забележат недостатъците им, ги съдят и нападат. Това превръща такива водачи в гнили ябълки и те биват освобождавани. Нима не разбират какво означават думите „хармонично сътрудничество“? В действителност ги разбират много добре, но просто не са в състояние да ги приложат на практика. Защо не могат да ги приложат на практика? Защото ценят твърде много статуса си и имат твърде надменен нрав. Искат да се изтъкват, а когато са се сдобили със статус, не го пускат, защото се страхуват да не попадне в ръцете на друг, а те самите да останат без реална власт. Страхуват се да не бъдат изоставени от другите и да не загубят тяхното уважение, страхуват се, че думите им ще престанат да им носят сила и авторитет. Това е, от което се страхуват. Докъде стига тяхната надменност? Те губят разума си и предприемат произволни, необмислени действия. И какво следва от това? Не само че изпълняват дълга си лошо, но действията им причиняват прекъсвания и смущения и възложеният им дълг се адаптира и ги освобождават. Кажете Ми, има ли място, където такъв човек, с такъв нрав, е годен да изпълнява дълг? Страхувам се, че където и да бъде поставен, той няма да

изпълнява дълга си както трябва. Той не може да си сътрудничи с други хора — е, значи ли това тогава, че ще бъде в състояние да изпълнява добре дълга си самостоятелно? Със сигурност не. Ако изпълнява дълга си самостоятелно, ще бъде още по-малко сдържан, още по-способен на произволни, необмислени действия. Дали ще можеш да изпълняваш дълга си добре, не зависи от твоите дарби, от височината на твоите заложби, от твоята човешка природа, възможности или умения. Въпросът се свежда до това дали си човек, който приема истината, и дали си в състояние да прилагаш истината на практика. Ако си в състояние да прилагаш истината на практика и да се отнасяш справедливо към другите, можеш да постигнеш хармонично сътрудничество с тях. Ключът към това дали даден човек може да изпълнява добре дълга си и да постигне хармонично сътрудничество с другите, се крие в това дали може да приема и да се покорява на истината. Заложбите, дарбите, способностите, възрастта на човека и т.н. не са основното — всички те са второстепенни. Най-важното е да се види дали човекът обича истината и дали може да я практикува. След като изслушат една проповед, тези, които обичат истината и могат да я практикуват, ще признаят, че тя е правилна. В реалния живот, когато се сблъскват с хора, събития и неща, те ще прилагат тези истини спрямо себе си. Ще прилагат истината на практика, тя ще се превърне в тяхна реалност и в част от собствения им живот. Тя ще се превърне в критериите и принципите за това как да постъпват и как да вършат нещата, ще стане това, което изживяват и разкриват. Когато слушат проповед, онези, които не обичат истината, също ще признаят, че тя е правилна, и ще си мислят, че разбират всичко. Те са записали доктрините в сърцето си, но какви са принципите и критериите, които използват, за да обмислят нещо, когато го правят? Винаги разглеждат нещата според собствените си интереси, но не ги разглеждат, като използват истината. Страхуват се, че практикуването на истината ще ги постави в неблагоприятна ситуация и че ще бъдат съдени и подценявани от другите — че репутацията им ще пострада. Лутат се в разсъжденията си и накрая си мислят: „Просто ще защитя статуса, репутацията и интересите си, това е най-важното. Когато тези неща са изпълнени, ще бъда доволен. Ако тези неща не са изпълнени, няма да съм щастлив да практикувам истината, нито ще ми е приятно“. Такъв човек обича ли истината? Категорично не. Някои хора са много

сериозни, когато слушат проповеди, и дори си водят бележки. Всеки път, когато чуят ключова дума или важна фраза, я записват в тетрадка, но след това не я използват и не я прилагат. Независимо колко време е минало, не се забелязва истинска промяна. Прилича ли това на човек, който обича истината? Хората, които обичат истината, са способни да я прилагат на практика, стига да я разбират, докато онези, които не я обичат, не могат да я прилагат на практика, дори и да я разбират. Най-добрият показател за това дали някой обича истината е дали може да я прилага на практика. Смятате ли, че някой, който не обича истината, може да отличи правилното от неправилното? (Не може.) Всъщност може. Например, ако в миналото е бил милостив към някого, но след това този човек накърни интересите му, той би си казал: „Този човек е безсъвестен. Преди му помагах, а сега се отнася с мен по този начин!“. Виждаш ли, той говори за съвест, но с какъв стандарт измерва съвестта на човека или кое е правилно и кое не? Всеки, който е полезен за него, и всички думи или дела, които му носят полза — тези неща са положителни, а всичко, което не му носи полза, е отрицателно. Ето колко егоистична е неговата гледна точка. Смятате ли, че такъв човек може да придобие истината? (Не, не може.) Защо? (Такъв човек не може да придобие истината, защото действията му са безпринципни и не практикува според истината. Вместо това действа за собствена изгода и измисля всевъзможни схеми за себе си.) Точно така. Той не може да придобие истината. За какъв човек е подготвена истината? Тя е подготвена за хора, които я обичат и са способни да се откажат от всичко заради нея. Това са хората, които могат да придобият истината и на които в крайна сметка тя принадлежи и е дадена. Това означава човек да бъде способен да приложи истината на практика и да живее според истината на всяка цена, дори това да означава да пожертва личните си интереси или нещата, които обича най-много, и да ги дари изцяло. По този начин може да се придобие истината.

Какво според вас хората ценят най-много? Дали е човешкият живот? (Да.) Всъщност не. Да предположим, че от теб поискат да жертваш живота си за Бог. Би ли могъл да се откажеш от него? Да предположим, че от теб поискат да се принесеш в жертва на Бог и да умреш веднага, би ли могъл да го направиш? Има хора, които могат да го направят. Следователно животът не е най-важното нещо за хората, тъй като наистина някои от тях

са готови да принесат себе си в жертва на Бог или да пожертват живота си за Бог по всяко време и навсякъде. Но когато на карта са поставени личните им интереси или репутацията и статусът им, особено когато става въпрос за тяхното бъдеще и съдба, могат ли да приложат истината на практика и да се опълчат на собствената си плът? Това е най-трудното нещо. Кое е най-важното нещо за човек в тази ситуация? (Неговите интереси, бъдеще и съдба.) Правилно. Не е животът, а неговите интереси, статус, бъдеще и съдба — това са нещата, които хората ценят и пазят най-много. Някой, който може да жертва живота си за Бог, не е непременно човек, който обича истината и я прилага на практика. Да можеш да жертваш живота си за Бог може да е просто лозунг. Казваш, че можеш да жертваш живота си за Бог, но способен ли си да се откажеш от предимствата на статуса? Да се откажеш от гордостта? Кое е по-лесно да се пожертва? (По-лесно е да се пожертва животът.) Да. Когато някои хора са изправени пред този избор, въпреки че могат да пожертват собствения си живот, те не са в състояние да се откажат от предимствата на статуса или да отхвърлят собствения си погрешен път. Да кажем, че трябва да избираш между два пътя. Единият е пътят на това да бъдеш честен човек, да говориш истината и да казваш онова, което е на сърцето ти, да споделяш сърцето си с другите или да признаваш грешките си и да разказваш фактите такива, каквито са, като покажеш на другите покварената си грозота и си навлечеш срама за това, което представляваш като личност. Другият път е пътят на жертването на живота ти в мъченичество за Бог и навлизане в небесното царство, когато умреш. Кой път избираш? Някой може да каже: „Избирам да се откажа от живота си заради Бог. Готов съм да умра за Него. След смъртта ще получа наградата си и ще вляза в небесното царство“. Жертването на живота за Бог може да бъде осъществено с един-единствен енергичен тласък от тези, които имат решителност. Но дали практикуването на истината и това да бъдеш честен човек може да се постигне с един такъв тласък? Не може, дори и с два тласъка. Ако имате решимост, когато правите нещо, можете да го направите добре с един тласък, но един-единствен случай на казване на истината без лъжа не ви прави честен човек веднъж завинаги. Да бъдеш честен човек означава да промениш нрава си, а за това са необходими десет или двадесет години опит. Трябва да се отървеш от измамния си

нрав на лъжи и двуличие, преди да можеш в общи линии да покриеш критерия за това да бъдеш честен човек. Нима това не е трудно за всички? Това е огромно предизвикателство. Сега Бог иска да усъвършенства и да придобие група от хора и всички, които се стремят към истината, трябва да приемат съд и наказание, изпитания и облагородяване, като целта е да се преодолее измамният им нрав и те да се превърнат в честни хора, които се покоряват на Бог. Това не е нещо, което може да се постигне с един тласък. То изисква истинска вяра и човек трябва да понесе много изпитания и да премине през много облагородяване, преди да го постигне. Ако сега Бог поиска от теб да бъдеш честен човек и да кажеш истината, нещо, което е свързано с фактите, с твоето бъдеще и съдба, чиито последици може да не са в твоя полза, с това, че другите вече няма да имат високо мнение за теб, а ти самият чувстваш, че репутацията ти е унищожена — при тези обстоятелства би ли могъл да бъдеш откровен и да кажеш истината? Можеш ли все пак да си честен? Това е най-трудното нещо, много по-трудно от това да се откажеш от живота си. Можеш да си кажеш: „Няма как да стане да кажа истината. По-скоро ще умра за Бог, отколкото да кажа истината. Изобщо не искам да бъда честен човек. Предпочитам да умра, отколкото всички да ме гледат отвисоко и да мислят, че съм обикновен човек“. Какво излиза, че хората ценят най-много? Това, което хората ценят най-много, са техният статус и репутация — неща, които се контролират от техния сатанински нрав. Животът е второстепенен. Ако ситуацията ги принуждава, те биха събрали сили да дадат живота си, но от статуса и репутацията няма да се откажат лесно. За хората, които вярват в Бог, да отдадат живота си не е от първостепенно значение. Бог изисква от хората да приемат истината и да бъдат истински честни хора, които казват всичко, което е в сърцата им, като се разкриват и се разголват пред всички. Лесно ли е да се направи това? (Не, не е.) Всъщност Бог не иска от теб да се откажеш от живота си. Нима животът ти не ти е даден от Бог? Каква полза би имал Бог от твоя живот? Бог не го иска. Той иска от теб да говориш честно, да кажеш кой си и какво мислиш в сърцето си. Можеш ли да кажеш тези неща? Тук задачата става трудна и може да си кажеш: „Накарай ме да работя усилено и ще имам сили да го направя. Накарай ме да пожертвам цялото си имущество и ще мога да го направя. Лесно бих могъл да се отрека от родителите и децата си, брака и кариерата

си. Но да кажа това, което е в сърцето ми, да говоря честно — това е единственото нещо, което не мога да направя“. Каква е причината да не можеш да го направиш? Тя е, че щом го направиш, всеки, който те познава или се е запознал с теб, ще те види по различен начин. Вече няма да те гледа с възхищение. Репутацията ти ще е срината и ще си напълно унизен, а твоята почтеност и достойнство няма да ги има повече. Няма да ги има вече и високият ти статус и престиж в сърцата на другите. Ето защо при такива обстоятелства, независимо от всичко, няма да кажеш истината. Когато хората се сблъскат с това, в сърцата им се води битка. Когато тази битка приключи, някои в крайна сметка преодоляват трудностите си, докато други и до днес не са разкъсали оковите и възпирането на сатанинския си нрав и продължават да бъдат контролирани от собствения си статус, гордост, суета и така наречено достойнство. Това е трудно, нали? Само да говориш честно и да казваш истината не е кой знае какво, но толкова много смелчаци, толкова много хора, които са се клели да се посветят, да отдадат всичко на Бог и да изразходят живота си за Бог, толкова много хора, които са изричали величествени думи пред Бог, намират това за невъзможно. Какво имам предвид с това? Когато Бог изисква от хората да изпълняват добре дълга си, Той не ги кара да изпълнят определен брой задачи или да постигнат някакви велики подвизи, нито да извършат някакви велики дела. Това, което Бог иска, е хората да вършат практично всичко, което е по силите им, и да живеят в съответствие с Неговите слова. На Бог не Му е нужно да си велик или благороден, или да сътворяваш каквито и да е чудеса, нито очаква някакви приятни изненади от теб. Той няма нужда от такива неща. Всичко, от което Бог се нуждае, е непоколебимо да практикуваш в съответствие с Неговите слова. Когато слушаш Божиите слова, прави това, което си разбрал, изпълнявай това, което си проумял, запомни добре това, което си чул, и след това, когато дойде време за практикуване, го направи според словата Му. Нека те станат твоят живот, твоите реалности и това, което изживяваш. Така Бог ще бъде удовлетворен. Все се стремиш към величие, благородство и статус. Все се стремиш да превъзхождаш другите. Как се чувства Бог, като вижда това? Той го ненавижда и ще се отдалечи от теб. Колкото повече се стремиш към величие и благородство и се опитваш да превъзхождаш останалите, да се издигнеш над тълпата, да бъдеш изключителен и да

бъдеш забележителен, толкова по-голяма неприязън изпитва Бог към теб. Ако не се самоанализираш и не се покаеш, тогава Бог ще те ненавижда и ще те отхвърли. В никакъв случай не бива да бъдеш човек, към когото Бог изпитва неприязън; трябва да бъдеш човек, когото Бог обича. И така, как можеш да станеш човек, когото Бог обича? Приеми истината покорно, заеми полагащото ти се място на сътворено същество, действай въз основа на Божиите слова, здраво стъпил на земята, изпълнявай дълга си правилно, бъди честен човек и изживявай човешко подобие. Това е достатъчно и това ще удовлетвори Бог. Хората в никакъв случай не бива да таят амбиции или празни мечти, не бива да преследват слава, придобивки и статус, нито да се стремят да се издигнат над тълпата. Още повече, те не бива да се стремят да бъдат свръхчовеци или велики личности, да превъзхождат останалите и да карат другите да ги боготворят. Това е, за което копнеят покварените хора, и това е пътят на Сатана; Бог не спасява такива хора. Ако хората непрестанно преследват слава, придобивки и статус и упорито отказват да се покаят, тогава те не могат да бъдат изкупени и за тях има само един изход: отстраняване. Сега все още има време, ако побързате да се покаете. Когато обаче дойде денят, в който Бог завърши делото Си и катаклизмите станат още по-големи, вече няма да имате тази възможност. Когато това време настъпи, хората, които се стремят към слава, придобивки и статус и упорито отказват да се покаят, ще бъдат отстранени. Всички трябва да сте наясно какви хора спасява Божието дело и какво е значението на Неговото спасение. Бог иска хората да дойдат пред Него, да слушат словата Му, да приемат истината, да се отърсят от покварения си нрав и да практикуват това, което Бог казва и заповядва. Това означава да живеят според Неговите слова, а не според собствените си представи, фантазии и сатанински философии, или като преследват човешкото „щастие“. Човек, който не слуша Божиите слова и не приема истината, а продължава без покаяние да живее според философиите на Сатана и със сатанински нрав, не може да бъде спасен от Бог. Ти следваш Бог, но това, разбира се, се дължи и на факта, че Бог те е избрал. Какво обаче е значението на това, че Бог те е избрал? Това трябва да те направи човек, който вярва на Бог, който наистина Го следва, който може да се отрече от всичко заради Него и който е способен да следва Божия път; човек, който се е отървал от сатанинския си нрав, който вече не следва Сатана и не живее под

неговата власт. Бог може ли да те приеме, ако Го следваш и изпълняваш дълга си в Неговия дом, но нарушаваш истината във всяко отношение, не практикуваш и не преживяваш според Неговите слова, а може би дори Му се противопоставяш? Категорично не. Какво имам предвид с това? Всъщност не е трудно да изпълняваш дълга си, нито да го правиш отдадено и съгласно критериите. Не е нужно да жертваш живота си или да вършиш нещо специално или трудно, просто трябва честно и неотклонно да следваш Божиите слова и напътствия, без да вмъкваш свои собствени идеи или да вършиш лични дела, а да вървиш по пътя на стремежа към истината. Ако хората могат да направят това, в основни линии ще имат човешко подобие. Когато са истински покорни към Бог и станат честни хора, те ще придобият подобие на истинско човешко същество.

25 юни 2019 г.

ЗА ДА ИЗПЪЛНИ ДЪЛГА СИ ДОБРЕ, ЧОВЕК ТРЯБВА ПОНЕ ДА ИМА СЪВЕСТ И РАЗУМ

Мнозина биват отстранени, след като са изпълнявали дълг само около година, две или между три и пет години. Каква е основната причина за това? Може да се каже, че е предимно поради липса на съвест или разум у тези хора и липса на човешка природа. Не стига че не приемат истината, ами причиняват прекъсвания и смущения, и са винаги нехайни при изпълнението на дълга си. Никога не слушат, без значение как с тях разговарят за истината, не се съобразяват и са дръзки, когато ги кастрят. В крайна сметка няма друг вариант, освен да бъдат премахнати и отстранени. Какъв проблем разкрива това? За да изпълняват дълга си, хората трябва най-малкото да притежават съвест и разум, без това ще им бъде трудно да останат непоколебими. Всички, у които липсват съвест и разум, нямат човешка природа и не могат да приемат истината, затова Бог не може да ги спаси, а дори и да полагат труд, той няма да отговаря на критериите. Трябва да имате ясно разбиране по този въпрос. Ако в бъдеще срещнете хора без съвест и разум, тоест хора без човешка природа — трябва да ги премахнете възможно най-бързо.

Някои хора не поемат никаква отговорност при изпълнението на дълга си, винаги са нехайни. Макар да виждат проблема, нямат желание да търсят решение, страхуват се да не обидят някого и претупват нещата, и в резултат работата трябва да се върши отново. След като изпълняваш този дълг, ти трябва да поемеш отговорност за него. Защо не приемаш това сериозно? Защо си нехаен? Небрежен ли си в своите отговорности, когато изпълняваш дълга си по този начин? Независимо чия е основната отговорност, всички останали носят отговорност да го следят внимателно, всички трябва да поемат това бреме и това чувство за отговорност — но никой от вас не обръща внимание, наистина сте нехайни, липсва ви отдаденост, небрежни сте в отговорностите си! Не става въпрос, че не виждате проблема, а че не желаете да поемете отговорност — нито желаете да обърнете внимание на проблема, когато го видите, задоволявате се с „и така става“. Дали нехайството в този случай не са опит да измамиш Бог? Ако при работата си и разговорите с вас за истината, смятах „що

годе“ за приемливо, то какво печелите вие от това, предвид заложбите и стремежите ви? Ако отношението ми беше като вашето, вие не бихте могли да спечелите нищо. Защо казвам това? Отчасти защото не вършите нищо добросъвестно, а сте и с доста посредствени заложби, доста безчувствени. Точно защото виждам, че освен слабите заложби, всички вие сте безчувствени и без любов към истината, без стремеж към истината, затова трябва да говоря подробно. Трябва да обяснявам подробно всичко, да разчленявам и раздробявам думите в речта Си, да говоря за тях от всеки ъгъл и по всеки начин. Само тогава можете да разберете нещичко. Ако съм нехаен към вас, ако казвам две думи по някаква тема, когато съм в настроение, без да влагам мисъл или да полагам усилия, без да Ми е на сърце, и ако не говоря, когато нямам настройка, вие какво печелите? Със заложби като вашите няма как да разберете истината. Нищо няма да спечелите, камо ли да постигнете спасение. Аз обаче не мога да извърша това, трябва да говоря обстойно. Трябва да вляза в подробности, да дам примери за състоянията на всеки човешки тип, за отношенията на хората към истината и за всеки покварен нрав. Само тогава ще възприемете думите Ми и ще разберете това, което чувате. Независимо за какъв аспект на истината разговарям, Аз говоря чрез различни методи, със стил на общуване с възрастни и с деца, под формата на обосновки и приказки, използвам теория и практика, говоря за преживявания, така че хората да могат да разберат истината и да навлязат в реалността. По този начин онези, които притежават сърце и заложби, ще имат шанса да разберат и приемат истината, и да бъдат спасени. Но отношението към дълга ви е било винаги нехайно, все отлагате и не ви интересува колко дълго се бавят нещата заради вас. Не размишлявате как да търсите истината, за да решавате проблеми, изобщо не мислите как да изпълните дълга си правилно, за да можете да свидетелствате за Бог. Това е пренебрегване на дълга. Затова израствате много бавно в живота си, но не се разстройвате от това колко време сте пропилели. Всъщност, ако изпълнявахте дълга си съвестно и отговорно, за по-малко от пет-шест години щяхте да можете да говорите от собствен опит и да свидетелствате за Бог, а различните дейности щяха да бъдат извършени по-ефективно. Вие обаче нито искате да проявявате внимание към Божиите намерения, нито се стремите към истината. Има неща, които не знаете как да направите, затова ви давам

точни указания. Няма нужда да мислите, просто трябва да слушате и да се хващате на работа. Това е малкото отговорност, която трябва да поемете, но дори и това не е по силите ви. Къде ви е отдадеността? Никъде не я виждам! Единственото, което правите, е да говорите сладки приказки. В сърцата си знаете какво трябва да правите, но вие просто не практикувате истината. Това е бунтарство срещу Бог, а в основата му лежи липсата на любов към истината. Знаете много добре в сърцата си как да действате в съответствие с истината, просто не го прилагате на практика. Това е сериозен проблем; вие се вглеждате в истината, но не я прилагате на практика. Изобщо не сте хора, които се покоряват на Бог. За да изпълнявате дълг в Божия дом, най-малкото, което трябва да направите, е да търсите истината и да я практикувате и да действате според принципите. Ако не можеш да практикуваш истината в изпълнението на дълга си, къде можеш да я практикуваш? А ако не практикуваш нищо от истината, значи си неверник. Каква е целта ти всъщност, ако не приемаш истината, а още по-малко я практикуваш и само се мотаеш в Божия дом? Да не би да искаш да превърнеш Божия дом в свой старчески дом или в приют за бедни? Ако е така, значи нещо си се объркал — Божият дом не се грижи за използвачи и непрокопсаници. Всеки, който има лоша човешка природа, който не изпълнява дълга си с готовност, който не е годен за изпълнението на дълг, трябва да бъде премахнат; всички неверници, които изобщо не приемат истината, трябва да бъдат отстранени. Някои хора разбират истината, но не могат да я приложат на практика в изпълнението на дълга си. Когато видят проблем, те не го решават, и макар да знаят, че е тяхна отговорност, не дават всичко от себе си. Ако дори не изпълняваш отговорностите, на които си способен, каква стойност и какъв резултат може да има изпълнението на дълга ти изобщо? Има ли смисъл да вярваш в Бог по този начин? Човек, който разбира истината, но не може да я практикува, който не може да понесе трудностите, които трябва да понесе, е негоден за изпълнение на дълг. Някои хора, които изпълняват дълг, всъщност го правят само за да бъдат нахранени. Те са просяци. Мислят, че ако свършат няколко задачи в Божия дом, ще са си осигурили храна и квартира, без да им се налага да си намират работа. Има ли такава изгодна сделка? Божият дом не се грижи за нехранимайковци. Ако някой, който ни най-малко не практикува истината и винаги е нехаен в изпълнението на дълга си, каже,

че вярва в Бог, Бог ще го приеме ли? Всички тези хора са неверници, а в Божиите очи са злодеи.

Хората, които истински вярват в Бог, изпълняват дълга си с готовност, без да пресмятат личната си изгода и загуба. Когато изпълняваш дълга си, трябва да се осланяш на съвестта и разума си и наистина трябва да полагаш усилия, независимо от това дали се стремиш към истината. Какво означава наистина да полагаш усилия? Не е нищо повече от нехайство, нито е истинско полагане на усилия, ако се задоволяваш само с това да полагаш някакви символични усилия и да понесеш малко физическо страдание, но не приемаш сериозно дълга си и не търсиш истините принципи. Ключът към полагането на усилия е да вложиш в тях сърцето си, да се боиш от Бог в сърцето си, да проявяваш внимание към Божиите намерения, да се ужасяваш от това да се бунтуваш срещу Бог и да Го нараниш, и да понесеш всякакви страдания, за да изпълниш дълга си добре и да удовлетвориш Бог: ако така имаш боголюбиво сърце, ще можеш да изпълняваш дълга си правилно. Ако не се боиш от Бог в сърцето си, няма да имаш бреме, когато изпълняваш дълга си, няма да се интересуваш от него и неизбежно ще се отнасяш нехайно, ще симулираш дейност и няма да постигаш реални резултати, а това не е изпълняване на дълг. Ако наистина чувстваш бреме и смяташ, че изпълнението на дълга ти е твоя лична отговорност, а в противен случай си звяр и не си годен да живееш, само ако изпълняваш дълга си както трябва, си достоен да се наричаш човек, и можеш да се изправиш пред собствената си съвест — ако си поел това бреме, когато изпълняваш дълга си, ще си способен да вършиш съвестно всичко, да търсиш истината и да постъпваш според принципите. Така ще си способен да изпълняваш дълга си правилно и да удовлетвориш Бог. Ако си достоен за дадената ти от Бог мисия, за всичко, което Бог е пожертвал за теб, и за очакванията Му към теб, тогава това е истинско полагане на усилия. Сега разбираш ли? Ако просто претупваш нещата в изпълнението на дълга си и изобщо не търсиш резултати, значи си лицемер, вълк в овча кожа. Можеш да измамиш хората, но Бог не можеш да излъжеш. Ако при изпълнението на дълга си не плащаш реална цена и не си отдаден, то изпълнението ти не отговаря на критериите. Ако не полагаш истински усилия във вярата си в Бог и в изпълнението на дълга си, ако все искаш да отбиеш номера и си нехаен в действията

си като невярващ на служба при шефа си, ако усилията ти са просто символични и не използваш ума си, ако просто изкарваш деня и не докладваш за проблеми, които виждаш, ако видиш нещо разлято и не го почистиш и ако безразборно отминаваш всичко, което не е в твоя полза — нима това не е беда? Как може такъв човек да е член на Божия дом? Такива хора са невярващи, те не са от Божия дом. Никой от тях не е признат от Бог. Бог държи сметка за това дали си искрен и си полагал усилия при изпълнението на дълга си, и ти знаеш това много добре. И така, полагали ли сте някога реални усилия, докато изпълнявате дълга си? Приемали ли сте го на сериозно? Отнасяли ли сте се към него като към ваша отговорност и задължение? Ангажирали ли сте се с него? Трябва правилно да обмисляте и да узнаете тези въпроси, което ще улесни решаването на наличните проблеми при изпълнение на дълга ви и ще ви бъде от полза при навлизането ви в живота. Ако си винаги безотговорен, когато изпълняваш дълга си, не докладваш на водачите и работниците, когато откриеш проблеми, и не търсиш истината, за да ги решиш самостоятелно, а все си мислиш „колкото по-малко неприятности, толкова по-добре“, винаги живееш според философиите за светски отношения, винаги си нехаен при изпълнението на дълга си, никога не си отдаден и изобщо не приемаш истината, когато те кастрят — ако изпълняваш дълга си по този начин, значи си в опасност, ти си един от полагащите труд. Те не са членове на Божия дом, а служители, наемни работници. Щом работата приключи, те ще бъдат отстранени и естествено ще бъдат захвърлени в катаклизмите. Хората от Божия дом са различни, те изпълняват дълга си не за пари или за да полагат усилия, или за да получат благословии. Те мислят така: „Член съм на Божия дом. Въпросите, които засягат Божия дом, засягат и мен. Делата на Божия дом са и мои дела. Трябва да отдам сърцето си на Божия дом“. И затова влагат сърце във всяко дело, свързано с Божия дом, и поемат отговорност за това. Поемат отговорност за всичко, за което се сетят и което виждат. Следят онези неща, които трябва да се оправят, и взимат нещата присърце. Такива са хората в Божия дом. А вие такива ли сте? (Не.) Ако само се отдавате на плътските наслади, ако не обръщате внимание на нещата, които виждате, че трябва да се оправят в Божия дом, ако не вдигате паднала бутилка олио, ако вътрешно знаете, че има проблем, но не искате да го решите, значи не приемате Божия дом

като свой. Такива ли сте? Ако е така, значи сте паднали дотам, че няма разлика между вас и невярващите. Ако не се покаете, трябва да ви считат за хора извън Божия дом, трябва да ви оставят настрана и да ви отстранят. Истината е, че в сърцето Си Бог желае да се отнася с вас като с членове на семейството Му, но вие не приемате истината и сте винаги нехайни и безотговорни към изпълнението на дълга си. Не се разкайвате, независимо как с вас е разговаряно за истината. Вие сте тези, които са се поставили извън Божия дом. Бог желае да ви спаси и да ви превърне в членове на Неговото семейство, но вие не приемате това. И тогава вие сте извън дома Му, вие сте невярващи. Всеки, който не приема и най-малка частица истина, може да получи отношение само като към невярващ. Ти сам си определил своя изход и позиция. Определил си я извън Божия дом. Кой, освен теб, е виновен за това? Забелязал съм, че мнозина са като бездушни животни — ден след ден знаят само да ядат и работят, без никога да ядат и пият от Божието слово и без никога да разговарят за истината. Не разбират нищо от духовните въпроси в живота и през цялото време живеят като невярващи; това са зверове, облечени в човешка кожа. Такива хора са напълно безполезни и не могат дори да полагат труд. Те са пройдохи, трябва да бъдат отстранени и бързо отпратени, и никой не бива да получи позволение да остане. Искрено вярващи в Бог са онези, които са способни да приемат истината, които, независимо как се разговаря за истината с тях или как ги кастрят, умеят да се покоряват. Те са хора, които притежават такъв разум и които също така могат да слушат и да се покоряват, когато изпълняват дълга си. Независимо какъв дълг изпълняват, те могат да поемат отговорност, да свършат правилно задачата и да се нагърбват с тази работа. Само такива индивиди са годни да се наричат хора и само те са членове на Божия дом. Хората, които полагат труд, са просто използвачи, Бог ги отритва, те не са братя и сестри, те са неверници. Ако се отнасяш с тях като с братя и сестри, си заслепен глупак. Сега е моментът всеки да бъде сортиран според вида си. Сега е времето, когато Бог разкрива хората и ги отстранява. Ако вярвате истински в Бог, трябва да се стремите към истината добре и да изпълнявате добре дълга си. Ако можеш да споделиш някое свидетелство за преживяване, това доказва, че си човек, който обича истината и притежава някои истини реалности. Ако не можеш, значи си полагащ труд и има опасност да бъдеш отстранен.

Ако изпълняваш добре дълга си и си отговорен и отдаден, значи си предан полагащ труд и можеш да останеш. Всеки, който не е предан полагащ труд, трябва да бъде отстранен. Затова само чрез добро изпълнение на дълга си можеш да останеш непоколебим в Божия дом и да оцелееш в големите катаклизми. Доброто изпълнение на дълга е от решаващо значение. В Божия дом хората поне са честни. Това са хора, които са надеждни в дълга си, които могат да приемат Божието поръчение и отдадено да изпълняват дълга си. Ако нямат истинска вяра, съвест и разум, ако нямат сърце, което се бои от Бог и се покорява пред Него, то тези хора не са годни да изпълняват дълг. Дори и да го изпълняват, те го правят нехайно. Те са полагащи труд — хора, които не са се покаяли искрено. Такива полагащи труд ще бъдат отстранени рано или късно. Само преданите полагащи труд ще оцелеят. Въпреки че нямат истините реалности, преданите полагащи труд притежават съвест и разум, умеят да изпълняват искрено дълга си и Бог позволява да оцелеят. Онези, които притежават истините реалности и могат гръмко да свидетелстват за Бог, са Неговият народ, те също ще оцелеят и ще бъдат въведени в Неговото царство.

Точно сега, ако съдим по това как се отнасяте към дълга си, колко ефективни са действията ви и какви са резултатите от вашия дълг, изпълнението на дълга ви все още не е съгласно критериите. Това е така, защото сте прекалено нехайни, вършите твърде много неща през пръсти, не отделяте внимание на твърде много въпроси и показвате твърде много проявления на спазване на правила. Каква е причината за това? Има ли връзка със заложбите и стремежите ви? Така изпълняват дълга си хора, които са обърканн и с ограничени заложби, а също и всички онези, които не се стремят към истината. Тогава към какво точно се стремите всички вие? Дали сте хора, които се стремят към истината? (Не.) Съвсем очевидно е, че не сте хора, които се стремят към истината. Всички вие, предвид настоящия ви духовен ръст и независимо колко дълбоко или повърхностно разбирате истината, трябва да практикувате онази част, която разбирате — лесно ли ви е да сторите това? Вероятно всеки има известни трудности с това поради външни обстоятелства и субективни фактори. Но вие не сте зли хора, не сте антихристи и човешката ви природа не е толкова лоша. Нещо повече, макар и повечето да имате средни заложби, все пак трябва да можете да проумеете истината. Това гарантира, че няма да ви е

толкова трудно да се стремите към истината. Някои по-дълбоки истини може да са извън възприемането ви, но ако говоря за тях с по-точни и конкретни изрази, ще можете да ги разберете и схванете. Стига да можете да разберете истината, независимо колко дълбоко или повърхностно я разбирате, и щом имате път, ще знаете как да практикувате. Това е основно условие за постигане на стремеж и практикуване на истината, на което всички вие отговаряте. И съответно всички следва да можете да се стремите към нея и да я практикувате. Тогава защо не сте успели да практикувате истината? Има ли нещо, което стои на пътя ви? Не би трябвало, всеки от вас следва да може да практикува истината и да върши нещата съгласно принципите и в рамките на вашия дълг. Имате тази чудесна възможност и въпреки това не успявате да го постигнете. Какво показва това? На първо място показва, че не харесвате истината и нямате интерес към нея. На второ място показва, че ви липсва истинско разбиране на стремежа и практикуването на истината, не разбирате какво означава да практикуваш истината, значимостта и ценността на това да я прилагаш на практика и кое е ценното при нейното практикуване. Ако не разбирате тези неща, вие просто вършите всичко през пръсти, без интерес към истината или към прилагането ѝ, и все така си мислите: „Каква е ползата да върша нещата в тон с принципите и прилагането на истината?“. Такива мисли доказват, че не разбирате ценността на истината, че още не сте преживели лично ползите от вършенето на нещата според принципите и прилагането на истината, че нямате усет за значението им, а оттам и липсата ви на интерес към практикуването на истината. Макар че проявявате известен интерес към проповедите и донякъде сте любопитни, когато стане въпрос за практикуване на истината, интересът ви е слаб. Има хора, които са готови да слушат проповеди и да четат Божието слово, готови са да прилагат истината в делата си, но претърпяват неуспех когато се стигне до действително практикуване на истината. Излизат наяве техните предпочитания и философии за светски отношения, разкриват се покварените им нрави от рода на мързел, отдаване на удобства, измами, борба за статус. Нямат никаква отговорност към дълга си и изобщо не вършат нещата в съответствие с принципите на истината. Само се трудят и работят, доволни са, стига да могат да избегнат страдания, и не проявяват никаква добросъвестност в нищо. Дори когато знаят, че не са изпълнили

дълга си по начин, който отговаря на критериите, те не се самоанализират, а продължават да вършат дълга си нехайно. В дългосрочен план стават безчувствени, тъпоглави и неотзивчиви. Това е състоянието на полагащ труд.

Мнозина имат желание да изпълняват дълг, а някои са готови за това, но защо им е толкова трудно да практикуват истината? Защо не могат да практикуват дори истините, които разбират? Какво точно става тук? Смятате ли, че е трудно да се практикува истината? (Не.) Защо тогава не сте способни да я практикувате? (Не харесваме истината.) С какво е свързано нехаресването на истината? (С човешката природа.) Свързано е с човешката същност и природа. Хора, които нямат човешка природа, нямат съвест или разум, и затова не могат да обичат истината и усещат, че от нея няма почти никаква полза. Също така смятат, че ако я практикуват, ще загубят, че честността е за глупците и затова си мислят, че не е нужно да се стремиш към истината. Когато например някой е оскърбен от други, той започва да мисли: „Трябва да сторя нещо за отмъщение и да покажа, че съм жесток“. Щом им хрумне подобна мисъл, трябва ли да я следват? Лошите помисли се раждат в хората, защото те са подвластни на природата си, но дали всеки привежда в действие тези мисли и им обръща внимание? (Не винаги.) Какви случаи се срещат? (Понякога ситуацията не го позволява, та хората няма как да осъществят злите си помисли. Възможно е също да имат съвест и разум, да са наясно със злите си помисли и затова да се контролират съзнателно.) Да, някои се вслушват в злите си помисли и ги осъществяват, за да получат удовлетворение при първа възможност — това са зли хора. Независимо каква зла идея има в главата си един зъл човек, той винаги мисли, че това е правилно и винаги търси възможност да я реализира. С други думи той преобразува злите си помисли в действия, превръща злото в ума си в реални постъпки, за да постигне целите си. Той е нерационален, невъздържан и не оползотворява съвестта си, за да се овладее, нито се самоанализира, за да прецени дали действията му са уместни и какви последици носят, или какво въздействие или вреди могат да нанесат на него самия или на другите. Не забелязва тези неща. Прави, каквото му е угодно, и на всичкото отгоре смята, че „на когото му липсва безпощадност, не е истински мъж. Човек трябва да бъде зъл и жесток, защото ако не е жесток, всеки ще го тормози, а пък от зъл

човек всеки се бои“. Колкото повече мисли за това, толкова повече се убеждава, че е правилно да се мисли така и след това действа в тон с това. Дали поведението на такъв човек е възпирано от рационалност и съвест? (Не.) Няма такива задръжки. Друг тип човек също има подобни мисли и тогава може да чупи неща, за да излее разочарованието си, но настъпи ли момент за действие, няма да превърне мислите си в дела. Защо не? (Защото съвестта и разумът му могат да го възпрат да извърши злодеяния.) Той има съвест и разум, а също и способност да различи правилно от грешно, и може да определи: „Не мога да постъпя така, това ще донесе както вреда на другите, така и загуби за мен. Може да има и възмездие!“. Той може да прецени дали мислите му са правилни или грешни, добри или зли. След изблик на гняв размишлява: „Трябва да бъда снизходителен, когато мога. Няма значение, просто в бъдеще няма да общувам с този човек. Ще си науча урока от това и ще се постарая в бъдеще да не се подлъгвам вече. Не е нужно да има отмъщение“. И след това се въздържа. На каква основа почива тази „въздържаност“? Почива на основата на това, че има съвест и рационалност, на способността да определи какво е правилно и какво грешно, основна стойност за постъпките му и за неговите избори и наклонности. Какви са неговите наклонности? Не е склонен да отвърне на злото със зло, а по-скоро избягва да върши лоши неща и зли постъпки, така че в крайна сметка решава да се сдържи и да не действа в унисон с помислите си. Освен това се ядосва и в яда си иска да извърши разни жестоки постъпки или да каже някои жестоки думи. Но дойде ли моментът за действие, се овладява, възпира се и не действа. Злото се ограничава до зоната на мислите и не прераства в действие или факт. И двата типа хора имат зли помисли, така че каква е разликата по отношение природата на този тип и на типа, споменат по-горе, допускащ злите мисли да направляват действията му? (Природата на този тип личност е склонна към доброта, така че не може да бъде контролирана от зли помисли.) Има разлика в природата на тези два типа хора. Някои хора се изпълват с омраза, непокорство и недоволство, когато другите ги критикуват, разобличават или кастрят, и отношението им става отмъстително. Други пък могат да посрещнат тези ситуации правилно и рационално, могат да приемат казаното, ако е вярно, после да извлекат поука от това и да възприемат отношение на покорство и приемане. Кой от

тези два типа може да практикува истината? (Този, който има съвест и може да приеме истината, и да се покори на Бог.) Защо казвате, че такъв човек има някаква съвест? (Защото съвестта му оказва въздействие и контролира злите помисли.) Да, точно това се случва. Съвестта му оказва въздействие, контролира, направлява и осмисля мислите му, поражда ефект. Дали съвестта на другия тип човек му оказва влияние? Не, не оказва; тя няма ефект. Само от време на време му минава някаква мисъл и след това си действа, както знае. Съвестта му не е нищо повече от декорация и на практика не съществува. Кой от тези типове хора притежава донякъде човешка природа? (Този чиито съвест и разум имат ефект.) Онези чиято съвест има ефект, са способни да различават доброто от злото и могат да контролират злите си постъпки. Такъв тип човек може да практикува истината и постига стремеж към истината. Когато помолиш някого да извърши добро дело или да се оправя с нещата според принципите на истината, съвестта им изобщо не действа. Те не вършат онова, което знаят, че е правилно, а само онова, което им харесва. Готови са да клюкарстват, да съдят едни, да ласкаят други или да им се подмазват, и правят всичко това без колебание. Какъв тип хора сте вие? (Мисля, че съм човекоугодник.) Дали човекоугодниците могат да бъдат въздържани от собствената си съвест и рационалност? Могат ли да направят разлика между правилно и грешно? (Мисля, че всъщност те могат да преценят кой е прав и кой крив, но им липсва чувство за справедливост, не бранят църковното дело и се ръководят в относително голяма степен от сатанински философии. Ако някой например ме попита за нещо, ако се отнася за някого, който не е там, мога да говоря искрено, но ако е там, се въздържам и не говоря директно.) Макар че мнозина не обичат истината и не се стремят към нея, те всъщност имат известно разбиране за различните си състояния. Забрави за момента дали обичаш истината или не и дали можеш да я практикуваш. Опитай първо постепенно да усъвършенстваш и трансформираш състоянията си на поквара, които успяваш да идентифицираш. Така бавно ще стъпиш в правия път. Започни с промяна на нещата, които осъзнаваш — тоест тези, които съвестта и рационалността ти могат да възприемат, или с погрешните състояния, твърдения, идеи и възгледи, които умът ти може да усети и идентифицира — започни с трансформация на нещата, които можеш да усетиш. Ако

можеш да промениш тях, ще си постигнал много. Най-малкото ще бъдеш човек със съвест и разум, ще действаш рационално, ще умееш да разграничаваш собствените си погрешни състояния и ще бъдеш способен да се стремиш към истината. По този начин ще успееш да се справиш с нещата на принципна основа и да навлезеш в реалностите на истината. Тогава ще изпълняваш дълга си съгласно критериите. Ако можеш да разбереш истината и да решаваш практически проблеми в дълга си, ще срещаш все по-малко затруднения. Да кажем например, че в миналото нещо вътре в теб винаги ти е пречело да говориш свободно, затова не си посочвал директно проблеми, които виждаш в околните. Вместо това все си го усуквал с разни любезни думи от страх да не нараниш околните и все си се безпокоял за гордост, чувства, човешки отношения. Вече караш направо; има ли проблем, говориш за него ясно и директно и си способен да посочваш чуждите проблеми и да изпълняваш отговорностите си. Нямаш повече вътрешни тревоги или затруднения и щом отвориш уста, можеш да говориш искрено, без да бъдеш повлиян или възпиран от други фактори. Вече знаеш, че трябва да следваш принципите в това, което правиш, че не можеш да живееш според философии за светски отношения и че трябва да загърбиш гордостта си и да се придържаш към принципите. Нещата стават все по-ясни, гордостта ти оказва все по-слабо влияние върху теб и можеш да говориш, без да си възпиран от гордостта или чувствата си. Способен си да изричаш някои безпристрастни думи, без да се чувстваш неловко отвътре. С други думи, все по-малко неща могат да те смутят; можеш да ги превъзмогнеш, да се освободиш от тях и да си извън техния контрол. Когато практикуваш истината и работиш и говориш съгласно принципите, покварените нрави няма да те възпират и сърцето ти повече няма да страда. Това по-скоро ще ти се струва напълно естествено, съвестта ти ще се успокои и ще чувстваш, че действията ти са точно такива, каквито трябва да бъдат. Изразяването и действията ти ще бъдат естествени и ще имаш само незначителни затруднения. Нима това не е промяна?

Постъпките на хората и начините им да се справят със света трябва да се основават на Божиите слова. Това е най-основният принцип на постъпките. Как могат хората да практикуват истината, ако не разбират принципите на постъпките си? Да практикуваш истината не означава да

говориш празни приказки или да рецитираш лозунги на висок глас, а по-скоро означава, че с каквото и да се сблъскват хората в живота си, щом то касае принципите на постъпване, гледната им точка за нещата или въпроса за изпълнението на дълга им, те са изправени пред избор и трябва да потърсят истината, устои и принципи в Божиите слова, а след това да намерят пътя, по който да практикуват. Онези, които могат да практикуват по този начин, са хора, които се стремят към истината. Колкото и големи да са трудностите, пред които си изправен, за да можеш така да се стремиш към истината, това означава, че следваш пътя на Петър, пътя на стремежа към истината. Какви принципи например трябва да спазваш в общуването си с останалите? Първоначалната ти гледна точка е, че хармонията е безценна, търпението е благородно, и че трябва винаги да се разбираш с всички, да избягваш да унижаваш и обиждаш останалите, така че в бъдеще лесно да се разбираш с другите. Възпиран от този възглед, ти си мълчиш, ако забележиш, че някой върши нещо лошо или нарушава принципите. Предпочиташ делото на църквата да претърпи загуби, отколкото да обидиш някого. С когото и да общуваш, ти се стремиш да се разбираш с него. Когато говориш, винаги мислиш за човешки чувства и запазване на репутация, и винаги изричаш приятни за ухото думи, за да се харесаш на останалите. Дори да откриеш, че някой има проблеми, предпочиташ да го толерираш и да го обсъждаш зад гърба му, но в негово присъствие продължаваш да браниш спокойствието и поддържаш отношенията. Какво мислиш за подобна постъпка? Това не е ли поведение на човекоугодник? Не е ли доста хитро? Това нарушава принципите на постъпване. Не е ли низко да се държиш така? Хората, които постъпват така, не са добри и това не е благородна постъпка. Колкото и да си страдал и каквато и цена да си платил, ако постъпваш безпринципно, си се провалил в това отношение, и пред Бог няма да бъдеш признат, запомнен или приет. След като осъзна този проблем, чувстваш ли се разстроен? (Да.) Какво доказва това притеснение? Доказва, че все още обичаш истината, че имаш сърце, което обича истината, и волята да я обичаш. Доказва, че съвестта ти все още е будна и не е напълно мъртва. Колкото и дълбоко да си покварен и колкото и да е покварен нравът ти, в човешката ти природа все още има същина, която обича истината и положителните неща. Стига да осъзнаваш и да знаеш какви проблеми съществуват по отношение на

човешката ти природа, нрава ти, изпълнението на дълга ти и отношението ти към Бог, и дори осъзнаваш, когато думите и действията ти засягат възгледи, позиции и нагласи, и можеш да разбереш, че възгледите ти са погрешни, че не съответстват на истината или Божиите намерения, но не ти е лесно да се откажеш от тях и искаш да практикуваш истината, но не си способен, сърцето ти страда, изпитва болка и се измъчва, а ти се чувстваш длъжник, то това е едно от проявленията на човешката природа, която обича положителните неща. Това е будна съвест. Ако човешката ти природа има будна съвест и ако част от нея обича истината и положителните неща, ще изпитваш тези чувства. Те доказват, че си способен да различаваш положителните от негативните неща и че не се отнасяш към тях с пренебрежение или безразличие, не си безчувствен и не ти липсва съзнателност, а по-скоро осъзнаваш. И тъй като осъзнаваш, си способен да различиш правилното от грешното, както и положителните от негативните неща. Ако осъзнаваш и имаш тази способност, няма ли да ти е лесно да намразиш тези негативни неща, тези погрешни възгледи и покварен нрав? Ще е сравнително лесно. Ако разбираш истината, със сигурност ще си способен да намразиш негативните и плътските неща, защото притежаваш минималното и най-основното — будна съвест. Да имаш будна съвест е толкова ценно, колкото и способността да различаваш правилното от грешното и това да имаш чувство за справедливост, що се отнася до любовта към положителните неща. Тези трите са най-желаните и ценните неща в нормалната човешка природа. Ако ги притежаваш, със сигурност ще можеш да практикуваш истината. Дори да имаш само едно или две от тях, пак ще можеш да практикуваш част от истината. Нека разгледаме будната съвест. Например, ако срещнеш зъл човек, който смущава и прекъсва делото на църквата, ще можеш ли да го различиш? Можеш ли да разпознаеш очевидните злодеяния? Разбира се, че можеш. Злите хора вършат лоши неща, а добрите — добри. Обикновеният човек може да ги различи от пръв поглед. Ако притежаваш будна съвест, няма ли да имаш чувства и възгледи? Ако имаш възгледи и чувства, изпълняваш едно от най-основните условия за практикуване на истината. Проблемът няма ли да се разреши, ако разбереш и почувстваш, че този човек върши злодеяние, и можеш да го разпознаеш, а след това го разобличиш и дадеш възможност на Божиите избраници да разпознаят проблема? Не е ли

това практикуване на истината и придържане към принципите? Какви средства се използват тук, за да се практикува истината? (Разобличаване, съобщаване и възпрепятстване на злодеянията.) Правилно. Като постъпваш така, практикуваш истината и така изпълняваш отговорностите си. Ако можеш да действаш според истините принципи, които разбираш, когато се намираш в подобни ситуации, това е практикуване на истината и принципна постъпка. Ако обаче не притежаваш будна съвест и виждаш как зли хора вършат злодеяния, би ли осъзнал това? (Не.) И какво биха си помислили за това неосъзнатите хора? „Какво ме засяга, че този човек върши зло? Не ми вреди, така че защо да го обиждам? Налага ли се наистина? Каква е ползата за мен от това?“. Такива хора разобличават ли, съобщават ли и възпират ли злодеянията на злите хора? Определено не. Те разбират истината, но не могат да я практикуват. Имат ли такива хора съвест и разум? Нямат нито съвест, нито разум. Защо го казвам? Защото те разбират истината, но не я практикуват, а това означава, че нямат съвест и разум и че се бунтуват срещу Бог. Те се съсредоточават единствено върху това да опазят от увреждане собствените си интереси и не се интересуват дали делото на църквата търпи загуби и дали се накърняват интересите на Божиите избраници. Стараят се само да предпазят себе си и ако открият проблеми, ги пренебрегват. Дори когато виждат, че някой върши зло, те си затварят очите и смятат, че това е нормално, стига да не накърнява техните интереси. Каквото и да правят другите, сякаш не ги засяга, не изпитват чувство за отговорност и съвестта им не им влияе. Тези хора имат ли човешка природа, ако се съди по тези проявления? Човек без съвест и разум е човек без човешка природа. Всички хора, които нямат съвест и разум, са зли. Те са зверове, маскирани като хора, които са способни на всякакви лоши неща.

Може ли човек, който не притежава будна съвест, да различава добрите дела от злодеянията? Има ли той понятие за правилно и грешно или за вярно и невярно? (Няма.) Как тогава подхожда към другите хора? Как гледа на покварената човешка раса? Той вярва, че цялото човечество е доста лошо, че той самият не е най-лошият сред хората и че мнозинството са по-лоши от него. Ако му кажеш, че хората трябва да имат съвест и рационалност и че трябва да подготвят добри дела, той ще отвърне, че това е лъжа и няма да повярва. Затова такива хора, които не притежават

будна съвест, никога няма да разберат значението и стойността на практикуването на истината. Тогава възможно ли е да накараме такъв човек да обикне истината? (Не.) Никаква част от неговата природа същност не обича истината, така че той никога не би могъл да обикне истината. Такъв човек никога няма да разбере какво е истината, какво е добро или какво е зло. В неговото съзнание положителните неща са негативни, а негативните — положителни; двете понятия са смесени. На какви принципи основава той действията си? Той не прави разлика между правилно и грешно, или добро и зло, не го е грижа за възмездие или награда. Всичко, което прави или казва, трябва да е само за негова лична изгода. Що се отнася до възгледите му, той ги променя в зависимост от обкръжаващата го среда, така че да отговарят на собствените му интереси. Той се придържа към възгледите, които ще обслужват неговите интереси, докато не постигне целите и желанията си. Възможно ли е човек с такава човешка природа, с такава природа същност, да практикува истината? (Не.) Какво трябва да притежава човек, за да може да практикува истината? (Будната съвест, способността да различава правилното от грешното и сърце, изпълнено с любов към справедливостта и положителните неща.) Кое от изброените притежавате вие? От тези трите придобиването на способността за различаване на правилното от грешното и любовта към справедливостта и положителните неща може да е малко по-трудно. Тези две неща много трудно се постигат от онези, които не обичат истината. Но хората със съвест и разум най-малкото трябва да постъпват в съответствие със своята съвест и разум, поне да не нараняват другите, да не им причиняват вреда за собствена изгода и да не вършат зло или постъпват безскрупулно — така съвестта им може да бъде спокойна. Ако искрено вярват в Бог, тогава трябва най-малкото да бъдат честни и да се съобразяват със съвестта и разума си във всичко, което правят. Такива са критериите за добър човек. Ако имат някакви заложби и могат да схванат истината, още по-добре. Тогава те могат да търсят истината във всичко, което правят, и постоянно да размишляват върху това дали действията им не нарушават принципите. Имаш ли дълбоко в сърцето си критерии за оценка? Ако направиш нещо нередно, или нарушиш принципите, ако си нехаен или ако пазиш плътските си взаимоотношения, осъзнаваш ли това? Ако го осъзнаваш, значи имаш поне малко съвест.

Ако не притежаваш будна съвест, това е проблем. Трябва най-малкото да имаш будна съвест, за да имаш надежда за спасение. Ако нямате дори това, вие сте в опасност, защото Бог не спасява онези, които нямат човешка природа. Как влияе будната съвест на твоята човешка природа? Влиянието е в това, че трябва да използваш съвестта си, за да преценяваш дали това, което преживяваш лично, което виждаш с очите си и чуваш с ушите си, което мислиш, което планираш да направиш и което вече си направил, е правилно или грешно. Постъпките и действията ти трябва да имат поне някаква основна стойност. Например, да кажем, че виждаш някого, който е много ентусиазиран в стремежа си, но също така е много елементарен и простодушен, и ти винаги го гледаш с пренебрежение и постоянно искаш да го тормозиш, да го дразниш и осмиваш с думите си. Ще осъзнаеш ли в сърцето си, че храниш такива мисли и понякога разкриваш подобно поведение? Ще знаеш ли, че тези мисли и действия са грешни и отблъскващи? Ще разбереш ли какво е естеството на действията ти? (Да.) Ако това е така, значи притежаваш будна съвест. Ако дори не си в състояние да прозреш дали възгледите ти за хората, събитията и нещата, или мислите, идващи от дълбините на сърцето ти, са отблъскващи, или са красиви и добри, ако нямаш критерии за оценка в сърцето си, значи нямаш човешка природа. Хората без съвест нямат човешка природа. Ако не познаваш дори елементарната човешка природа, значи нямаш никаква стойност и не можеш да бъдеш спасен. Защо Бог е възложил на Юда ролята да продаде Господ? Той е направил това в съответствие с природата на Юда. Юда е бил точно от онези отрепки, които биха предали своя Учител заради собствените си придобивки, а Бог не спасява такива хора. Юда е бил способен да открадне пари, така че имал ли е съвест? (Не.) Ето как изглежда липсата на съвест. Особено фактът, че парите, които е откраднал, са били на Господ, означава, че той е бил нещо, на което са липсвали всякаква съвест и разум. Той е бил демон, който не се е въздържал по никакъв начин от това да върши лоши неща. Той не е притежавал будна съвест и не е можел да се въздържа, така че е бил способен тайно да похарчи тези приношения за Бог. Ако един човек може тайно да похарчи приношенията за Бог, що за човешка природа има той? (Тази на зъл човек.) Той няма човешка природа. Първият белег за липса на човешка природа е човек да не притежава будна съвест и да не се ръководи

от съвестта си във всичко, което прави. На Юда му е липсвало дори това най-елементарно нещо, което означава, че той не е имал човешка природа и така за него е било нормално да постъпи по такъв начин. Следователно когато Бог е отредил на Юда да изиграе ролята на онзи, който продава Господ, и когато го е накарал да служи по този начин, това е бил най-подходящият избор. Нито един от Божиите материали не е използван напразно. Всичко, което Бог върши, е правилно. Когато Юда е откраднал парите от торбата и никой не е разбрал за това, той е вярвал, че и Бог не го е видял. Не е имал будна съвест и е смятал, че никой друг няма да разбере. И какъв е бил резултатът? Юда извършил тежкия грях да продаде и предаде Господ и завинаги станал известен като грешник. След това се обесил и умрял с пръснат корем. Трябва ли да се съжалява такъв човек? Звяр без човешка природа, който е наказан по този начин, не заслужава никакво съжаление.

Хората, които имат човешка природа, правят всичко според съвестта и разума си. Най-малкото основната стойност за техните постъпки няма да падне под критерия на тяхната съвест. Ако са наясно, че не е правилно да вършат нещо, те ще могат да контролират поведението си. Съвестта може да каже на хората какъв е подходящият начин на действие, така че онези, които имат съвест, са в състояние да говорят и да действат въз основа на съвестта си. След като станат вярващи, съвестта им продължава да играе роля, както и преди. Така че, когато има много неща, които не могат да видят ясно, те все пак могат поне да подхождат и да се справят с тези неща въз основа на съвестта си. Ако, стъпили на тази основа, те разбират истината, тогава ще се справят с нещата според истините принципи; съвестта им ще осъзнава дали действията им съответстват на истините принципи, или не и ще оказва влияние върху тях. Ако хората нарушават принципите и защитават плътските си интереси, това се дължи на господството на техния покварен нрав и тези, които притежават съвест, трябва да са наясно с това. Ако някой разбира истината, но не я практикува, чувства ли обвинението на съвестта си? Може ли сърцето му да бъде спокойно? Всички хора са в състояние да преживеят това. Осъзнатостта на съвестта ви очевидна ли е във вашето ежедневие, независимо дали се занимавате с хора или вършите нещо? Чувствате ли се понякога задължени или порицани? Чувствате ли понякога вътрешно

безпокойство и обвинение, или вътрешна болка и борба? Изпитвате ли някога тези чувства? Ако изпитвате, това не е толкова лошо, но ако не изпитвате, тогава вие сте в опасност. Независимо кои сте, ако нямате чувствата на съвестта, значи не вярвате истински в Бог. Някои хора питат: „Какво общо има това с въпроса дали нечия вяра е истинска или фалшива?“. Каква според вас е връзката между тези неща? (Когато човек, който притежава осъзнатостта на съвестта, извърши нещо нередно, самообвинението, нещастието, разкаянието и чувството на задълженост, които изпитва, идват от Бог. Фактът, че е способен да усети Божието порицание, показва, че в сърцето си той приема Божията внимателна проверка. Някои хора изобщо нямат това осъзнаване, което показва, че в сърцата си те изобщо не вярват, че Бог проучва внимателно всичко. Когато направят нещо погрешно, те не чувстват, че са длъжници; те нямат този вид осъзнаване.) Това е отчасти правилно. Има ли нещо друго? (Хората, които притежават съвест, признават, че има Бог, и когато направят нещо погрешно, знаят да се молят на Бог, да се самоанализират и да търсят истината, за да разрешат проблема. Когато човек, който няма съвест, се сблъска с някакъв проблем, той не се влияе от съвестта; в сърцето му няма място за Бог и не търси истината, за да разреши проблема. Той не вярва, че истината е нещо, от което се нуждае, затова не се опитва да практикува истината. Тези, които вярват в Бог, но не практикуват истината, са неверници.) Независимо с какво се сблъскват хората, които имат истинска вяра, те могат да приемат Божията внимателна проверка и по този начин съвестта им има осъзнаване за това кое е правилно и неправилно или добро и лошо. Още по-важното е, че те вярват в съществуването на Бог, както и в Неговото слово. Те пазят в сърцата си Божиите слова, които чуват, и които след това действат като критерий за оценка на постъпките им и на начина, по който се отнасят със света, както и за всичко, което правят. Какъв е този критерий? Независимо дали разбират истината, или не, в повечето случаи те приемат Божието слово за свой критерий, защото вярват в Бог, вярват, че Той съществува, и вярват, че Неговото слово е истината. Тъй като вярват, че Божието слово е истината, когато се сблъскат с проблеми, те естествено използват Неговото слово, за да ги оценят. Най-малкото, те знаят, че собствените им мисли и представи не са истината. Така че, когато се сблъскат с проблеми, осъзнатостта на съвестта им казва, че

трябва да вземат Божието слово за своя основа, и ако не могат да направят това и не могат да го приложат на практика, съвестта им няма да може да бъде спокойна и ще се чувства измъчвана. Например откъде хората знаят, че неща като това да пазят плътските си отношения с другите, да ламтят за удобства и да бъдат човекоугодници са отрицателни неща? (Това е разобличено в Божието слово.) Да, ако измервате тези неща според Божието слово, всички те са негативни, разкриват покварен нрав и са причинени от човешката природа. Когато тези хора разкриват тези неща, дали се чувстват щастливи и радостни в сърцата си, или са разстроени и огорчени? Те усещат вътрешна борба и смут, сякаш нож се върти в тях. Всеки път, когато се сблъскат с тези неща, когато не могат да се справят с тях според истините принципи или да преодолеят възпиранията на чувствата си, сърцата им изпитват болка. Как се появява тази болка? Тя се появява при условие, че имат осъзнатостта на съвестта и разбират истината на Божието слово. Когато цялата тази болка, укор и обвинение се появят в тях, дълбоко в сърцата си те изпитват омраза и отвращение към себе си и дори могат да гледат на себе си с презрение, като казват: „Мога и да говоря убедително, че искам да обичам Бог и да Го удовлетворявам, може да провъзгласявам тези лозунги доста шумно, но когато нещо ме сполети, винаги вземам под внимание собствената си гордост. Колкото и да се опитвам, не мога да преодолея това възпиране. Просто не желая да обиждам другите, а постоянно оскърбявам Бог“. С течение на времето, в дълбините на сърцето си, те развиват мнение за себе си — какво е то? Те не мислят, че са добри хора; знаят, че са способни на много лоши неща и виждат, че са много добри в това да се преструват и че са лицемери. При тези обстоятелства те започват да се отричат от себе си и вече не вярват в себе си. Как се постигат тези резултати? Те се постигат въз основа на разбирането на Божието слово, когато съвестта им има осъзнатост и изпълнява своята функция.

Онези, които наистина вярват в Бог, са онези, които имат истинска вяра в Него. Техните чувства се водят от съвестта и разума и те вярват със сърцата си, че Божието слово е истината, че всичко, което Той прави, е правилно и в името на човешкото спасение и пречистване. Независимо дали съвпада с човешките представи и фантазии, то е от полза за хората. Онези, които не вярват истински в Бог, са лишени от съвест и разум,

нито пък ги е грижа дали имат съвест и разум. Тяхното отношение към Божието слово винаги е половинчато и техните сърца не могат да почувстват, че Божието слово е истина. И така, какви са техните възгледи за съществуването на Бог? В сърцата си мислят: „Ако бог съществува, къде е той? Не го виждам. Не знам дали бог наистина съществува. Ако вярваш, че съществува, значи е така, ако не вярваш, значи го няма“. Това е тяхното мнение. И въпреки това те го обмислят, размишлявайки: „Толкова хора вярват в бог и свидетелстват за него. Може би наистина има бог. Надявам се да е така, защото ще мога да се възползвам от положението и да придобия благословения. Ще извадя късмет“. Те използват манталитета на късмета и комарджийството и желаят да участват за забавление; те мислят, че дори да не са благословени, не са загубили нищо, тъй като не са вложили нищо. Техните възгледи и отношение към съществуването на Бог са: „Съществува ли бог наистина? Няма как да съм сигурен. Къде е бог? Не знам с точност. Свидетелствата на всички тези хора реални ли са, или са фалшиви? Също не съм сигурен“. Сърцето им поставя всички тези неща под въпрос. Те не могат да решат какъв е отговорът, затова постоянно се съмняват. Съмнението и погрешните им възгледи опорочават вярата им в Бог. Когато Бог говори и изказва истината, какво е отношението им към думите Му? (Съмнение и неверие.) Това не е главният им възглед; вие не виждате нещата ясно. Те приемат ли Божието слово за истината? (Не.) Какво си мислят? „Толкова много хора харесват да четат божието слово, така че защо и аз да не проявя интерес? Какво мога да спечеля, ако чета божието слово и разбера истината? Каква е ползата? Възможно ли е наистина човек да влезе в небесното царство? То е невидимо за хората. Според мен трябва да има някаква действителна полза от вярата в бог, това трябва да дава някакво реално предимство“. Те се притесняват, че ако не разберат истината, ще бъдат отстранени, затова слушат проповеди от време на време. Но след това не спират да размишляват: „Казват, че божието слово има власт и могъщество, но защо аз не ги чувам или усещам? Казват, че божието слово може да промени човек, но защо думите му не успяха да променят мен? Все още ламтя за плътски удобства точно колкото и преди, обичам храната и дрехите, все още съм също толкова избухлив както преди и все още се страхувам, когато ме преследва големият червен змей. Защо все още нямам вяра? Бог иска хората да бъдат честни; той иска да

бъдат хора с истина и човешка природа. Честните хора не са ли глупци? Бог изисква хората да се страхуват от него и да отбягват злото, но колко хора успяват да го постигнат наистина? Човешката натура е егоистична. Ако следваш човешката си натура, следва да мислиш как да придобиеш благословения за себе си. Трябва да кроиш планове, за да си донесеш ползи. Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните. Трябва да вземеш съдбата си в свои ръце, да изградиш собственото си щастие. Това е най-реалистично. Ако хората не се борят и не взимат сами своето, както и ако не живеят за слава, придобивки и облаги, няма да получат нищо. Никой няма да ти даде тези неща доброволно. Манната всъщност никога не пада от небето!“. Това са техните мнения и възгледи, тяхната философия за светските дела; това са правилата и логиката, с които оцеляват. Неверници ли са хората, които имат такива възгледи и мнения? Точно такова отношение към истината имат неверниците. Техният разум не знае какво е истина, нито къде се проявява властта и силата на Божиите слова, и те не знаят как Бог подрежда изхода на хората. Те боготворят само властта и търсят облагите, които са пред очите им. Те мислят, че ако вярват в Бог, трябва да са благословени, и че истинският път е само ако Бог ги дари с благополучие, изпълни живота им с богатство и изобилие и им даде щастлив живот. Те не вярват, че Божиите слова са истина и че Бог има върховенство над всичко, камо ли че словата Му могат да променят нрава или съдбата на човек. Поради тази причина, вярвайки в Бог, те никога не са се стремили към истината. Накратко, тъй като те не приемат Божиите слова за свой живот и като цел на живота си, тяхната вяра в Бог отслабва все повече; те не проявяват интерес към четенето на Божиите слова, нито към слушането на проповеди и дори заспиват, докато се общува за истината. На всичкото отгоре те чувстват, че да изпълняват дълга си е допълнително бреме и че работят за нищо. Сърцата им копнеят за момента, когато Божието дело ще е завършено, когато Бог ще им съобщи окончателното Си решение и ще видят дали действително ще придобият благословения. Ако разберат, че като вярват в Бог по този начин, те никога няма да придобият благословения, че със сигурност ще бъдат отстранени и че въпреки това ще загинат в катаклизмите, тогава могат да се оттеглят още сега. Макар да казват, че вярват в Бог, те се съмняват в Него в сърцата си. Казват, че Божиите слова са истината, но в

сърцата си не вярват в истината. Те никога не са чели Божиите слова, нито са се вслушвали наистина в проповед. Никога не са общували за истината и никога не са я търсили в изпълнение на дълга си — те просто използват собствените си усилия. Такъв е типичният неверник. Те не са по-различни от невярващите.

Въпреки че неверниците признават съществуването на Бог, те не вярват в истината и не я приемат. В сърцата си те знаят, че Бог не спасява неверниците, така че защо проточват престоя си в Божия дом? (За да придобият благословения.) Правят го, за да придобият благословения; действията им са свързани с интересите им. В сърцата на неверниците се таи очакването, че ще придобият благословения, и те вярват, че в крайна сметка ще ги сполети благополучие, ако вярват в Бог, признават Го, не се съмняват в Него и не Го изоставят. Затова, въоръжени с тази „вяра“, те се настаняват в Божия дом и нищо не може да ги накара да си тръгнат. В умовете си разбират всичко и изобщо не са глупави; те просто не разбират истината. Вярват, че стига да не вършат нищо лошо и да не смущават работата на църквата, те няма да бъдат премахнати или отлъчени от нея, и че така, чакайки търпеливо, докато един ден Божието дело е завършено, те ще се окажат победители и ще придобият благословения. Те си правят изчисления, но има нещо, което не могат да променят: тъй като не вярват, че въплътеният Бог е единственият истински Бог, и се съмняват във върховенството на Бог над всичко, те никога няма да приемат истината. Какво се случва в крайна сметка с онези, които не могат да приемат истината? (Те се отстраняват.) Да, всички те се отстраняват. Тези неверници не се интересуват от истината, но винаги таят надежда да бъдат благословени. Тяхното разбиране и определение за Божията праведност е опорочено от собствените им фантазии и очаквания и те сграбчват думите „Бог е праведен“, сякаш те са спасителна лодка, и се вкопчват в тях, сякаш животът им зависи от това. Какво точно означава това, че се вкопчват в тези думи, сякаш от това зависи животът им? Означава, че те винаги имат предубеждения и погрешни тълкувания за Божията праведност. Те си мислят: „Боже, тъй като си праведен, трябва да подхождаш към всичките ми действия въз основа на тази праведност. Не съм извършил зло, нито съм причинил прекъсване или смущение, затова трябва да ми покажеш щедро милосърдие и да ми позволиш да остана“. Това е сламката, за която

се държат като удавник. Тази тяхна идея обективна и реалистична ли е? (Не е реалистична.) Защо не е реалистична? Те не вярват изцяло в Божията праведност, а искат да заложат на нея с идеята да си пробват късмета и с надеждата, че Бог ще изпълни желанията им. Това не е ли просто пожелателно мислене? Те не знаят какъв е праведният Божи нрав, не търсят истината, не се стремят да опознаят Бог и най-вече не търсят Божието слово. Те просто вярват така от пожелателно мислене и в известен смисъл опитват късмета си. Защо е възможно да мислят по този начин? Защото това е в тяхна полза: тази сламка е последният им спасителен пояс; тя е последната надежда, на която са заложили всичко. Надяват ли се да загубят, като рискуват живота си с това желание? (Не.) Когато хората залагат, те обикновено се надяват да спечелят, а в какво трябва да се вкопчат тези хора, за да смятат, че ще спечелят, и да са сигурни, че ще спечелят? В думите: „Бог е праведен“. Неверниците, които казват, че Бог е праведен, вярват ли наистина, че е така? Наистина ли вярват, че Той ще се отплати на всеки човек според делата му? Тяхното разбиране за Божията праведност същото ли е като истинската Божия праведност? (Не е.) Те знаят ли, че не е същото? (Знаят.) Тогава защо продължават да повтарят, че „Бог е праведен“? Какво се съдържа в тези техни думи? Какви намерения се съдържат в тях? (Те искат да използват тези думи, за да накарат Бог да изпълни исканията им и да им позволи да оцелеят и да влязат в небесното царство.) Да, има конкретна цел зад думите: те се опитват да заставят Бог с тях. Изричайки тези думи, те имат предвид: „Ти не си ли праведен? Платих толкова голяма цена, така че трябва да действаш въз основа на своята праведност. Обикалял съм толкова много и понесох толкова много страдание, сега каква благословия ме очаква?“. Това е заставяне, изнудване и шумни протести. Те мислят, че принуждават човек и се подмазват на човек, и че по този начин могат да придобият благословения и да получат каквото поискат. Бог би ли постъпил така наистина? Не, не би. Именно защото не вярват в съществуването на Бог и в Неговия нрав, и несъмнено не вярват, че Неговото слово е истина, те се осмеляват безочливо да протестират шумно срещу Бог, да спорят с Него и по този начин да си пробват късмета. Те правят такива неща именно защото са неверници. Неверниците се държат така, като от време на време казват: „Изтърпял съм толкова страдание и

какво придобих?“ или „Бог е праведен, а аз вярвам в бог, а не в някакъв човек“. Неверниците често говорят така, разкриват такъв нрав и показват такова поведение — това е отношението им към Бог. Те не вярват в съществуването Му, но въпреки това искат да получат Божията благосклонност, като полагат усилия и заплащат цена, като използват словото на Бог, думи и доктрини и тези теории, за да заставят и обвинят Бог, с цел да придобият благословения. Но не правят ли грешка с такова пожелателно мислене? Ще се изплати ли залогът им в крайна сметка? (Няма.) И знаят ли, че ще загубят? Знаят ли, че правят залог и рискуват? (Знаят.) Грешите. Изобщо не знаят, а вярват, че вярата им е истинска. Защо смятат, че вярата им е истинска? Кажете Ми, как могат хората да разпознаят тези състояния и нрави? Ако живеят в невярващия свят и изучават някои от класическите творби от традиционната култура като конфуцианските Аналекти и Дао Дъ Дзин, ще могат ли да разберат те тези поведения и същности? (Не.) Никога няма да успеят. Какво трябва да направят хората, за да могат да разберат тези проблеми с природата си същност? (Да приемат Божието слово.) Първо трябва да приемат Божието слово и истината. Те трябва да имат вяра, че всяка дума от Божието слово е правилна, да го приемат и да го възприемат като един вид огледало, с което да се сравнят. Едва тогава ще могат да разпознаят състоянията и възгледите, които таят в себе си, и проблема с покварения нрав, който съществува в природата им. Ако не приемат истината и не възприемат Божието слово за истина, това огледало ще съществува ли за тях? (Не.) Няма никога да съществува за тях. Когато толкова явно се противопоставят и протестират срещу Бог дълбоко в сърцата си, могат ли да осъзнаят, че това е проблем? Никога няма да го осъзнаят. Решават, че начинът, по който мислят и се държат, е правилен, разумен и справедлив. Те се държат и вярват така, както винаги са се държали и вярвали, и не чувстват нужда да анализират нито една своя гледна точка или да се откажат от някоя от тях, и не виждат полза от това да приемат кастренето, правосъдието, наказанието или разобличаването на Божието слово. Те живеят за себе си, пребивават в собствените си вътрешни светове. Нито едно от действията им не е свързано с Божието слово. Те мислят по какъвто начин желаят и смятат всичко, в което вярват или което измислят, за правилно, за истината. Въз основа на отношението, което имат към Божието слово, те никога

няма да разпознаят проблемите, които съществуват дълбоко в сърцата им. Когато те плащат цени и тичат насам-натам всеки ден, за кого и за какво тичат? Какво обуславя това поведение? Какви са подбудите им? От една страна те нямат истинска вяра в Бог, но искат да рискуват с Него въз основа на манталитета да си пробват късмета. От друга страна те са погълнати от желанието си за благословения. Всеки път, когато си помислят за придобиването на благословения, за получаването на Божието обещание, те хукват още по ентусиазирано насам-натам. В дълбините на сърцата им разцъфтява радост и някои от тях започват да се вълнуват и да проливат сълзи, мислейки, че Бог им дава толкова много и че е толкова обичлив. Това не са ли погрешни схващания? Тези състояния и чувства изглеждат същите като онези, които усещат дълбоко в сърцата си стремящите се към истината хора, когато преживеят поразяването, дисциплината и порицанието на Бог. Онези, които се стремят към истината, също проливат сълзи и отправят благодарности към Бог, но по какъв начин се различават тези два вида хора по природа? Когато хората, които се стремят към истината, понасят болка и страдание, причината е, че се чувстват задължени на Бог и недостойни за Божиите обещания и благословенията Му. Те се чувстват много щастливи, че Бог вече им е дал толкова много, но дълбоко в сърцата си са разстроени, тъй като смятат, че не са направили достатъчно и че имат дълг към Бог. Понякога те се вълнуват и просълзяват, но това е защото благодарят на Бог за Неговата благодат, милосърдие и търпимост. Когато видят как Бог не гледа прегрешенията им, нито непокорността и поквата им, а все пак им показва милосърдие и търпимост и ги ръководи, дарявайки ги с благодат, те всъщност се чувстват задължени и огорчени дълбоко в сърцата си. Те са в състояние на разкаяние и покаяние и дори не смеят да мислят за това дали имат каквато и да е възможност да придобият благословения, тъй като се чувстват недостойни. Какво е естеството на сълзите на неверниците? Нека ви дам описание и вие ще прецените дали е точно. Когато нещо ги сполети и те виждат великото дело на Светия Дух и благодатта, която Бог дарява, когато те са трогнати от Светия Дух и са ръководени и просветлени от Бог, и когато работата им е плодотворна, те се чувстват щастливи и дълбоко в сърцето си се молят на Бог: „О, боже, благодаря ти за твоите благословения и напътствия. Цялата тази слава е твоя“. В дълбините на сърцата си се

чувстват доволни от себе си и мислят: „Бог все още не ме е изоставил. Преди мислех, че не вярвам истински в бог, като неверник, но сега виждам, че все пак съм благословен от бог и че той не ме е напуснал. Това означава, че надеждата и шансовете ми да придобия благословения и красива крайна цел все повече се увеличават. Изглежда, че решението ми да вярвам в бог беше правилно; бил съм избран от бог“. Когато мислят така, те чувстват ли се задължени? Разбират ли себе си? Ненавиждат ли истински сатанинската си природа и надменния си нрав? (Не.) Изпитват ли истинска благодарност за делото, което Бог е извършил в тях? (Не.) Дори да изказват някаква повърхностна благодарност, дълбоко в сърцата си те мислят: „Определено е вярно, че бог ме е избрал. Как бих могъл да повярвам в него, ако той не ме бе избрал?“. Накрая те отдават всичко на това, че им се изплаща страданието, което са изтърпели, и цената, която са платили, и мислят, че придобиването на благословения на практика им е подсигурено. Те не се чувстват задължени на Бог, не разбират себе си и имат още по-малко истинска благодарност към Бог, като в същото време желанието им за благословения се засилва все повече. Каква е разликата между хората, чието желание да придобият благословения става все по-силно, и хората, които се чувстват недостойни за благословения, недостойни да получат Божието обещание и недостойни да бъдат ръководени и насочвани от Бог? Едните отстъпват, не желаят да се борят и се чувстват недостойни да придобият благословения, докато другите винаги искат да се борят, винаги кроят планове и пресмятат как да уредят сметките си с Бог, мислейки: „Аз съм вярващ от толкова много години и съм изстрадал толкова много, така че колко добри са шансовете ми да придобия благословения? Ще ме дари ли бог с благословии в бъдеще?“. Разликата е поразителна: единият се бори, докато другият се чувства недостоен. Кой от тези два типа хора има съвест и разум? (Този, който се чувства недостоен за благословения.) Този, който се чувства недостоен за благословения, разбира действителната ситуация. Той смята, че едно незначително сътворено същество е недостойно за благословения пред Създателя. Чувства се задължен и се разкайва, като също така притежава истинско разбиране и дори още повече изпитва истинска благодарност към Бог в дълбините на сърцето си. Той е намерил правилното си място. Другият вид се бори: бори се за крайна цел, за статус и за благословения.

С каква цел понася всичкото това страдание и плаща всички тези цени? Прави го, за да ги размени за благословения и крайна цел. Надява се да продаде собствения си труд, за да получи награда от Бог. Такъв човек истинско сътворено същество ли е в очите на Бог? Това ли е сътвореното същество, което Бог иска? (Не.) Бог казвал ли е някога, че единственият начин да придобиеш благословения или награди е да се бориш за тях? (Не.) Тогава какво изисква Бог от хората? (Да се държим правилно, за да изпълним добре дълга на едно сътворено същество.) (Да станем честни хора.) Това са някои конкретни изисквания, какви други има? (Да следваме Божието слово и Божиите изисквания в действията си.) (Да прилагаме на практика каквито истини знаем.) Тези неща не са целта. Продължавате да изпускате същността на въпроса. Вие все още не знаете какво изисква Бог от хората. Неговите изисквания всъщност са доста прости: вслушвайте се в Словото Му и Му се покорявайте. Това са изискванията. Вслушването в Божието слово означава да прилагаме на практика Неговите изисквания за хората. В допълнение към изискванията, които току-що споменахте, всъщност има още много. Какво ще кажете за покоряването на Бог? Не разбираш винаги Божиите намерения, но способен ли си да Му се покориш? Това е свързано с отношението на едно сътворено същество към Създателя. Понякога може да не разбираш Божието слово, след като го прочетеш, тъй като Той просто ти дава заповед — вслушваш ли се в нея? Трябва да се вслушаш в нея, без да питаш дали е правилна или грешна, нито каква е причината за нея. Трябва да послушаш всичко, което Бог ти казва или ти възлага да направиш; това е покоряването. Едва когато постигнеш покоряване, ще бъдеш сътворено същество в Божиите очи. Да слушаш Божието слово и да Му се покоряваш: това са Божиите изисквания за хората. Има и друга фраза: следване на Божия път. Какво означава това „следване“? Това означава да практикуваш съгласно Божието слово, да живееш според него и да бъдеш човек, който следва Неговия път. Какъв е Неговият път? Това е Неговото слово. Всъщност „да се вслушваш в Божието слово и да Му се покоряваш“ и „да следваш Божия път“ означават едно и също и Бог иска такъв вид човек. Бог казвал ли е някога на хората „Няма нужда да се вслушваш в словото Ми. Може просто да се стремиш към благословения. Никога не забравяй, че можеш да бъдеш благословен. За тази цел трябва да се отречеш от всичко, да понесеш повече трудности,

да заплатиш повече цени и да тичаш насам-натам повече?“. Бог поставя ли тези изисквания? Те присъстват ли някъде в Неговото слово? (Не.) Истина ли са тези думи? (Не.) Не е ли непокорство неверниците да приемат тези думи за истината? Какво се случва, когато ги приемат за истината? Те могат да се възползват от тези думи, точно те са техния стремеж и амбиция. Взимат ли предвид какво изисква Бог от хората в сърцата им? Могат ли да спазят или реализират тези изисквания? (Не могат.) Защо не могат? Защото веднага щом реализират тези изисквания — да се вслушват в Божието слово и да Му се покоряват, това означава, че трябва да се откажат от желанието си да бъдат благословени и от идеята, че имат право да се стремят към благословения и възнаграждения. Благословенията и възнагражденията са тяхната жизнена сила, така че ще се съгласят ли да се откажат от тях? (Не.) Тези неща са самият им живот, така че ако се откажат от тях, те ще загубят душите си и животът им вече няма да има никакъв смисъл. Те живеят за благословения, затова ако поискаш да се откажат от придобиването на благословения, значи искаш да нарушат принципите и насоката на постъпките си и да се опълчат на себе си, затова те не могат да го приемат. Това означава, че ако поискаш да практикуват истината, да се вслушват в Божието слово и да Му се покоряват, да направят това е прекалено трудно за тях, за тях това е дори по-изнурително, отколкото за прасе да полети. Самата им природа диктува, че не са способни на тези неща.

Да живеете според желанието и намерението да придобиете благословения ли искате, или искате да изпълните добре дълга си, стъпили здраво на земята, да сте сътворено същество, което отговаря на критериите, и човек, който се вслушва в Божието слово и Му се покорява? Кой вид човек искате да бъдете? (Искам да бъда сътворено същество, здраво стъпило на земята.) Някои хора не са готови на това. Те казват: „Да живееш така е прекалено потисническо. Предпочитам да умра или просто да спра да вярвам. Без малко желание за благословения, без малко амбиция, на хората им липсва мотивация. Няма начин да мога да живея така, прекалено потисническо е“. Някой сред вас мисли ли така? (Боже, аз понякога мисля така. От време на време изпадам в такова състояние.) Чести ли се срещат тези състояния? Често ли ги изпитвате, или рядко? Кое е по-силно: желанието ви за благословения или решимостта ви да

бъдете сътворено същество? Идеята да се откажете от всякакво желание за благословения и да изпълнявате дълга си, здраво стъпили на земята, кара ли ви да се чувствате като спихнал балон, сякаш животът ви няма смисъл, нямате интерес към нищо и не можете да съберете сили? (Това ме описва идеално.) В такъв случай тежко ли е това състояние? Само понякога ли усещате лек импулс да придобивате благословения, или това е обичайно за вас? Кое от двете? Знаете ли в момента дали сте истински вярващ, или неверник? Ако чувствате, че всичките ви състояния и поведения са на истински вярващ, не на неверник, и че истински вярвате в съществуването на Бог и сте готови да приемете словото Му, но просто имате известни амбиции и суета, и се надявате да придобиете благословения, това не е проблем; все още може да бъдете спасени и все още можете да се промените. Ако сте неверник с особено силно желание за благословения, тогава сте в беда. Към кой път са поели такива хора? (Пътя на антихриста.) Ако са способни да поемат към пътя на антихриста, какво ще е състоянието на отношенията им с Бог накрая? (Състояние на противопоставяне на Бог.) Способни ли сте да стигнете дотам, да бъдете в противопоставяне на Бог? (Не желая да Му се противопоставям.) Това, че не желаеш, е само твое желание. Тези неща част от твоята природа същност ли са? Би ли било възможно да тръгнеш по този път? (Ако не положа усилие по отношение на истината, лесно бих могъл да се озова по този път, но ако осъзнавам това и искам да променя, да обърна посоката си и да не вървя по този път, мога да се справя малко по-добре.) Да осъзнаваш това показва, че все още имаш осъзнатост в сърцето си, че все още имаш въжделения и че все още искаш да се стремиш към истината, но в сърцето ти има дълбоко вкоренен покварен нрав, затова там винаги се води битка. С всяка стъпка към истината, която правите, и всеки път, когато приемате истината, в сърцата ви се води битка и постоянно живеете в период на борба. Така се чувстват новите вярващи. Съвсем нормално е там да се води битка и тя е неизбежна за онези, които искат да се стремят към истината. Този конфликт достига своя край, когато те придобият истината, когато Сатана е победен, когато сатанинските им нрави, философии и логика са унищожени и когато истината възтържествува и поема сърцата им. Онези, които не се стремят към истината, които живеят според сатанинските си нрави, чувстват, че всичко е наред в сърцата им, и там изобщо няма

никакъв конфликт. Те са вцепенени и тъпи, те принадлежат на мъртвите; всички, които не приемат истината, са мъртви. Какво е предимството да изпитваш конфликт в сърцето си? Например, ако половината ти мисли са негативни и половината са положителни, тогава положителните мисли ще ти дадат шанса да решиш да поемеш по пътя на стремеж към истината, след като приключи конфликтът, което означава, че имаш 50/50 надежда да бъдеш спасен. Негативните мисли може да те накарат да последваш плътските си мисли и идеи или да следваш собствените си намерения, подбуди и възгледи по време на конфликта. Това може да те отведе по пътя на антихриста и да те накара да поемеш в посока към противопоставяне на Бог. Ако обаче любовта ти към истината е велика и си способен да я приемеш и да се опълчиш на Сатана, тогава шансовете ти за спасение също са велики. Това се определя от способността ти да приемеш истината и да я използваш, за да изчистиш покварените нрави от себе си. Това зависи изцяло от теб, никой друг не може да ти помогне; това е твоя лична работа. Дали обичаш истината, или не, е твоя лична работа и когато в дълбините на сърцето ти има конфликт, никой не може да ти помогне да решиш дали в края на краищата ще избереш истината, или ще удовлетвориш собствените си егоистични желания, това е твое вътрешно дело. Другите могат само да те напътстват чрез общение и съвети; обаче пътят, който избираш накрая, не е ничия друга работа освен твоя. Всички би трябвало да разбират това.

22 август 2019 г.

ПРИНЦИПИТЕ, КОИТО ТРЯБВА ДА РЪКОВОДЯТ ЧОВЕШКИТЕ ПОСТЪПКИ

Хората, които вярват в Бог, трябва да вървят по пътя на вярата според Божието слово и Божиите изисквания. Вярващите трябва да постъпват в съответствие с истината. Ако хората не притежават истината, а живеят според философията на Сатана, накрая те няма да постигнат положителен изход или край. Единствено Божието слово е вечната и неизменна истина. Ако вярващият не живее според Божието слово или ако поведението му не съответства на истината, той е още по-сляп дори от хората по света. Той е безнадеждно сляп. Славата и придобивките замъгляват главите на много хора, когато постигнат успех в определена светска област и се прочуят, и те започват да имат високо мнение за себе си. Всъщност възхищението, възхвалите, утвърждаването и признанието, които получаваш от другите, са само преходни почести. Те не представляват живота и изобщо не означават, че пътят, по който човек върви, е правилен. Те не са нищо повече от временна почит и слава. Каква е тази слава? Реална ли е или е нереална? (Нереална е.) Тя е като падаща звезда — проблясва и изчезва. След като хората получат такава слава и почит, такива овации, лаври и възхвали, пак им се налага да се върнат към реалния живот и да живеят така, както трябва. Някои хора не са способни да го прозрат и им се ще тези неща да траят вечно при тях, а това не е реалистично. Хората искат да живеят в такава среда и атмосфера заради начина, по който ги кара да се чувстват. Искат да се наслаждават на това чувство завинаги. Поемат по грешен път, ако не могат да му се наслаждават. Някои хора прилагат различни средства, като злоупотреба с алкохол и наркотици, за да притъпят чувствата си. Така подхождат към славата и придобивките хората, които живеят в света на Сатана. Щом човек се прочуе и добие някаква слава, той лесно губи посоката си и не знае как трябва да постъпва и какво трябва да прави. Лети в облаците и не може да слезе на земята, а това е опасно. Някога изпадали ли сте в подобно състояние и проявявали ли сте такова поведение? (Да.) Каква е причината за това? Причината е в покварения нрав на хората. Прекалено суетни и надменни са, не могат да устоят на изкушението и възхвалата. Те не се стремят към истината и не я разбират.

Смятат, че са единствени по рода си само заради някое свое незначително постижение или слава, която са добили. Смятат, че са станали велики или супер герои. Смятат, че при цялата тази слава и знаменитост и при всички придобивки, да нямат високо мнение за себе си би било престъпление. Хората, които не разбират истината, са склонни да имат високо мнение за себе си, независимо от времето или мястото. Лесно ли им е да слязат на земята, след като придобият твърде високо мнение за себе си? (Не им е лесно.) Хората, които имат малко разум, нямат високо мнение за себе си без причина. Дори и да искат, те не могат да имат високо мнение за себе си, когато още нищо не са постигнали, когато нямат какво да предложат и никой в групата не им обръща внимание. Може да са леко надменни и самовлюбени, може да смятат, че са даровити и че превъзхождат останалите, но не са склонни да имат високо мнение за себе си. При какви обстоятелства човек придобива високо мнение за себе си? Когато други хора го хвалят за някакво постижение. Тогава той смята, че е по-добър от останалите, че само той има статус и е по-висш от тях, а другите хора са обикновени и незабележими и не са му от класата или на нивото. Ето как хвърчи из облаците. И смята, че високото му самомнение е оправдано. Как стига до това заключение? Той вярва в следното: „Имам изключителни таланти, заложби и умствени способности, както и желание да се стремя към истината. Вече постигнах нещо — изградих си име, а репутацията и стойността ми превъзхождат тези на останалите. Затова определено съм изключителен и всички гледат на мен с добро око, така че е редно да имам високо мнение за себе си“. Така си казва наум и в крайна сметка това, че трябва да има високо мнение за себе си, се превръща в даденост, в нещо естествено. Смята, че несъмнено това е правилно и логично. Ако няма високо мнение за себе си, ще се чувства неуравновесен, сякаш не отговаря на своя статус и на одобрението на другите. Затова смята, че е естествено да има високо мнение за себе си. Какви са последствията от това да има високо мнение за себе си? (Повече няма да си сътрудничи с останалите и ще иска да прави нещата по свой начин.) Това е един аспект на поведението му. Какво още? (Той вече не е земен човек, не се стреми да напредва в работата си и твърде много лежи на старите си лаври.) (Отказва да се подчинява, когато попадне в ситуация, която не е по вкуса му.) Защо отказва да се подчинява? А преди това можеше

ли да се подчинява? (Преди това нямаше необходимото основание да бъде надменен и беше способен да се въздържа и ограничава, затова донякъде успяваше да се покорява. Сега обаче чувства, че има основание и пригодност и че се различава от останалите, затова смята, че може да диктува условията и отказва да се покорява.) Смята, че вече не е същият като преди, че има статус, че е прочут и че не може просто да се подчинява на останалите. Не би отивало на статуса му и не би оправдал името си, ако се подчинява. Той смята, че е в правото си да казва „не“ и да отказва да се подчинява на останалите. Какъв друг вид поведение проявява? (Ако се превърне в тежък случай, може дори да заприлича на Павел, да каже: „Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“ (2 Тимотей 4:7-8), и да започне да преговаря с Бог, забравяйки, че е сътворено същество.) Самозабравя се. Смятате ли, че е добре човек да има високо мнение за себе си? (Не.) Не. Защо тогава хората имат високо мнение за себе си? (Заради сатанинския си нрав.) Сатанинският нрав е неизбежен и проблемът определено се корени в него. Какви други причини има? Нека поговорим за практическите причини. (Хората прекалено много наблягат на постиженията си и ги възприемат като самия живот. Така те все се радват на успеха си, а това води до състояние на самодоволство, от което не могат да се измъкнат.) Това е същината на проблема. Тя касае това, до което хората се домогват и към което се стремят в сърцата си, както и пътя, по който избират да поемат. Много хора вярват, че щом могат да изпълняват някои рутинни задачи и определен дълг, който изисква технически познания, значи имат духовен ръст. Смятат, че колкото по-умела, изключителна и успешна е работата им, толкова повече тя доказва, че притежават реалността, че обичат Бог и че Му се покоряват. Те смятат, че това е животът им. И затова те несъмнено го тачат и го преследват като цел на живота си, но целта, посоката и пътят им са грешни. Нещо повече, в основата на всичко това стоят отклонения в човешкото разбиране за живота, за стремежа към истината и за това какво означава да притежаваш истината реалност. Когато в човешкото разбиране има отклонения, такива трябва да има и в познанието им и окончателната им преценка за нещо. Ако в разбирането ти има отклонения, тогава трябва да има отклонения в онова, към което се стремиш. В резултат на това със сигурност ще

срещаш проблеми по пътя, който си избрал, ще има отклонения и в посоката и целите на живота ти.

Всеки знае, че не е хубаво човек да има високо мнение за себе си само защото е успял да постигне някакви резултати в изпълнението на дълга си. Защо тогава често хората продължават да имат високо самомнение? Това частично се дължи на надменността и повърхностността им. Има ли други причини? (Защото хората не осъзнават, че именно Бог ги води към постигането на тези резултати. Те смятат, че цялата заслуга е тяхна и че имат основание, така че са с високо самомнение. Всъщност без Божието дело хората са неспособни да направят каквото и да е, но не могат да го прозрат.) Това твърдение е вярно, а освен това то е в основата на проблема. Хората винаги ще си мислят, че са способни да постигнат всичко, ако не познават Бог и нямат просветлението на Светия Дух. Така че, ако имат някакво основание, те могат да станат надменни и с високо самомнение. Успявате ли да почувствате Божието напътствие и просветлението на Светия Дух, докато изпълнявате дълга си? (Да.) Ако сте способни да почувствате делото на Светия Дух, но продължавате да имате високо мнение за себе си и да смятате, че притежавате реалността, тогава какво се случва? (Когато изпълнението на дълга ни даде резултат, ние смятаме, че половината заслуга е Божия, а другата половина — наша. Безкрайно преувеличаваме съдействието си, като смятаме, че няма нищо по-важно от него и че Божието просветление не би било възможно без него.) Защо тогава Бог те просвети? Може ли Бог да просвети и други хора? (Може.) Когато Бог просвещава някого, това е Божията благодат. А в какво се състои твоето малко съдействие? Дали това е твоя заслуга, или е твой дълг и твоя отговорност? (То е наш дълг и наша отговорност.) Когато осъзнаеш, че това е твой дълг и твоя отговорност, ще имаш правилната нагласа и няма да ти хрумва да си приписваш заслуги за него. Грешиш, ако все си мислиш: „Това е моят принос. Дали Божието просветление щеше да е възможно без моето съдействие? Тази задача изисква съдействието на човека. Нашето съдействие е основната част от постижението“. Как би могъл да съдействаш, ако Светият Дух не те беше просветил и ако никой не беше разговарял с теб за истините принципи? Нито щеше да знаеш какво изисква Бог, нито щеше да познаваш пътя, по който да практикуваш. Дори и да искаше да се покориш на Бог и да Му съдействаш, нямаше да знаеш

как да го направиш. Не е ли това твое „съдействие“ само празнословие? Без истинско съдействие постъпваш само според собствените си идеи, а в такъв случай можеш ли да изпълняваш дълга си съгласно критериите? Категорично не. Това обяснява проблема, който разглеждаме. Какъв е този проблем? Какъвто и дълг да изпълнява човек, от Божиите действия зависи дали постига резултати, дали изпълнява дълга си съгласно критериите и дали получава Божието одобрение. Ако Бог не върши делото Си, ако не те просветлява и напътства, дори и да изпълняваш отговорностите и дълга си, няма да знаеш нито пътя, нито посоката, нито целите си. Какво излиза в крайна сметка? След като толкова време си се трудил, няма да си изпълнил дълга си добре, нито ще си придобил истината и живота — всичко ще е било напразно. Следователно, изпълнението на дълга ти съгласно критериите, наставляването на братята и сестрите и получаването на Божието одобрение зависят от Бог! Хората не могат да свършат нищо повече от онова, на което са способни лично, онова, което трябва да вършат и което е в рамките на вродените им способности. В крайна сметка ефективното изпълнение на твоя дълг зависи от напътствията на Божиите слова и от просветлението и ръководството на Светия Дух. Само така можеш да разбереш истината и да изпълниш Божието поръчение според пътя, посочен ти от Бог, и според зададените от Него принципи. Това са Божията благодат и благословия и който не може да го прозре, е сляп. Независимо какво дело върши Божият дом, какъв резултат трябва да се постигне? От една страна трябва да дава свидетелство за Бог и да разгласява Божието евангелие, а от друга — да наставлява братята и сестрите и да им носи полза. Делото на Божия дом трябва да постига резултати и в двете области. Какъвто и дълг да изпълняваш в Божия дом, можеш ли да постигнеш резултати без Божието напътствие? Категорично не. Тоест по същество всичко, което правиш без Божието напътствие, е безполезно. С течение на годините, колкото повече изпълнявате дълга си, толкова повече се доближавате до Божиите изисквания, толкова повече разбирате Неговите намерения и толкова повече схващате принципите в процеса на изпълнение. Как се постига всичко това? (С Божието напътствие.) С какво всъщност са способни да „допринесат“ хората без Божието напътствие и без просветлението на Светия Дух? Една част от техния „принос“ включва човешките фантазии.

Понякога хората изпълняват дълга си въз основа на собствените си фантазии и си мислят, че така могат да свидетелстват за Бог. Резултатът обаче е противоположен. Това, което създават, не само не постига желания резултат на свидетелството за Бог, но и всъщност изглежда нереално и непрактично, просто плод на човешките фантазии и измислици, а това в крайна сметка позори Бог. Друга част от „приноса“ им включва човешките представи. Хората обичат да действат въз основа на собствените си представи и вярват, че тези представи съответстват на истината. Когато постъпват според представите си, те смятат, че получават одобрение от останалите и че прославят Бог. В резултат на това те вършат много неща въз основа на собствените си представи и освен че не постигат желания ефект да свидетелстват за Бог, подвеждат и останалите да приемат тези представи за истина. Освен че им пречи да се покорят на Бог, това води и до погрешно разбиране, подозрение, заклеймяване и хули срещу Бог. Това са последиците от действията, основани на нечии собствени представи, и от разпространяването на тези представи. Когато хората не разбират истината, те се осланят на фантазиите и представите си, за да направляват своите действия. Освен фантазиите и представите, другото, с което хората „допринасят“, е човешкото знание. След като придобият богат набор от знания в различни области, те използват тези знания, за да преценяват Божиите изисквания, да си въобразяват каква е истината и сами да преценяват как да изпълнят дълга си и как да удовлетворят Божиите намерения. Какъв е резултатът от подобни действия? Те определено противоречат на Божиите намерения, защото човешкото познание противоречи на истината и ѝ се противопоставя. Каква ситуация възниква в църквата, когато хората изпълняват дълга си въз основа на човешкото познание? Хората ще започнат да боготворят знанието и да се сравняват един с друг, за да видят кой знае повече, кой е прочел повече книги или кой има по-висока академична степен. Именно тези неща обичат да сравняват. Когато в църквата възникне подобна ситуация, дали има нещо общо с това, че хората използват човешкото знание, за да служат на Бог и да свидетелстват за Него? Разбира се, че има. Какви са последствията, ако използвате знанието, за да изпълнявате дълга си и да свидетелствате за Бог? Това кара хората да предпочитат човешкото познание пред любовта към истината и ги отклонява по пътя на стремеж към човешкото

познание. То е погрешно и води до пълно отклоняване от истинския път. Когато става дума за това хората да свидетелстват за Бог и да Му служат, независимо дали използват фантазии, представи или човешко познание, за да правят тези неща, нито един от тези подходи не може да постигне желания резултат, а именно, да помогне на хората да опознаят Бог и да Му се покорят. Напротив, те лесно могат да попречат на хората да се обърнат към Бог. Следователно използването на фантазии, представи или човешко познание, за да свидетелстване за Бог, е вид съпротива срещу Него. Това прекъсва и смущава Божието дело и Той не одобрява подобни действия.

Фантазиите, представите и знанията на хората са част от сферата на мисълта. От една страна действията на хората се основават на собствените им мисли и възгледи, а от друга — на покварения нрав, който играе решаваща роля. На какво се основават хората при изпълнението на дълга си, ако не разбират истината, не познават себе си, не приемат истината, не я практикуват и не са способни да се покорят на Бог и на истината? Те действат въз основа на своята надменност, измамност, нечестивост, жестокост и непреклонност, които са все аспекти на покварения им нрав. Какви са последствията от изпълнението на дълга им въз основа на тези аспекти на покварения нрав? (Хората не могат да си сътрудничат с останалите хармонично, а може и да смущават и прекъсват работата на църквата.) Тези последствия трябва да са известни. Всеки прави каквото си иска и никой не практикува истината. Всеки се занимава с нещо свое, действа в разногласие и предизвиква прекъсване и смущение. Работа, която би могла да се свърши добре, става хаотична и разхвърляна. Това по нищо не се различава от начина, по който се случват нещата сред невярващите. Какъв дух цари в лагера на Сатана — в обществото или в официалните среди? Какви са общоприетите практики? Трябва да имате представа за тях. От какви принципи и насоки се водят действията им? Всеки действа своеволно, всеки върви по своя път. Всеки действа в свой собствен интерес и прави каквото си иска. Последната дума има този, който има власт. Той изобщо не се замисля за останалите. Просто всички правят каквото си искат, стремят се към слава, придобивки и статус и действат изцяло според собствените си предпочитания. Веднага щом получат власт, бързо я упражняват над останалите. Ако ги обидиш, те искат да те смачкат, а ти нищо друго не можеш да направиш, освен да им

предложиш подаръци. Те са жестоки като скорпиони, готови са да нарушават закони, правителствени разпоредби и дори да вършат престъпления. На всичко това са способни. Лагерът на Сатана е толкова мрачен и зъл. Сега Бог е дошъл, за да спаси човечеството, да позволи на хората да приемат истината, да я разберат и да се освободят от робството и властта на Сатана. Не продължавате ли да живеете под властта на Сатана, ако не приемате истината и не я практикувате? В такъв случай каква е разликата между сегашното ви положение и това на дяволите и Сатана? Бихте се съревновавали точно като невярващите. Бихте се сражавали точно като тях. Бихте кроили планове и интриги и бихте се впускали в спорове от сутрин до вечер, обзети от завист. Къде се корени причината за този проблем? Причината е, че хората имат покварен нрав и живеят според него. Когато царува поквареният нрав, царува Сатана. Всички покварени човешки същества, без никакво изключение, живеят със сатанински нрав. Затова не бива да си мислиш, че си твърде добър, твърде кротък или твърде честен, че да се впускаш в борбата за власт и придобивки. Ако не разбираш истината и ако Бог не те води, определено не си изключение и твоята откровеност, доброта или младост по никакъв начин няма да те предпазят от борбата за слава и придобивки. Всъщност, стига да имаш възможност и подходящи условия, и ти ще търсиш слава, придобивки и статус. Домогването до слава и придобивки е характерно поведение за хората, които притежават нечестивата природа на Сатана. Никой не прави изключение. Цялото покварено човечество живее за слава, придобивки и статус и се бори за тях на всяка цена. Това важи за всички, които живеят под властта на Сатана. Следователно човек, който не приема или не разбира истината и който не може да постъпва според принципите, живее със сатанински нрав. Сатанинският нрав вече е овладял мислите ти и контролира твоето поведение. Сатана те е поставил изцяло под свой контрол, сложил ти е оковите си и няма да успееш да се измъкнеш, ако не приемеш истината и не се опълчиш на Сатана. Сега, когато изпълняваш дълга си в Божия дом, в известна степен си покорен, имаш донякъде издръжливо сърце, известна сериозност и някакво чувство за отговорност, можеш да загърбиш грижата за собствения си статус, често успяваш да устоиш на съревноваването, способен си да отстъпваш пред другите и да си сътрудничиш хармонично с тях, и можеш да търсиш и да чакаш, когато

си изправен пред нещо, което не разбираш. Как постигна такова отношение и поведение? Това е пряко свързано с Божия ресурс и с Неговото напътствие и поене. Всичко това е резултат от множеството изречени от Бог слова. Иначе, дори и човек да има добри заложби, той не може да открие истината или да я разбере. Къде щяха да търсят истината хората, ако Бог не беше дошъл да изрази тези истини? Научиха ли истината, след като получават образование от детството си и ходят на училище в продължение на много години? Съвсем не. Те се възхищават на знаменитости и велики личности и превъзнасят културните познания, но научиха ли истината? Не я научиха. Не научиха истината, дори и след като изчетоха толкова много книги. Всъщност на този свят няма никаква истина. Едва след като Бог дойде и донесе истината и пътя към вечния живот и след като хората с години четоха Божието слово, те най-накрая откриват истината. Едва тогава разбират стойността и ценността на истината. В този момент хората осъзнават, че думите, действията и постъпките им преди се основаваха на фантазии, представи и човешко знание. Освен това, хората бяха водени от покварения си нрав. Представите, човешките познания и фантазии, които изпълват сърцата на хората, не са истината. Затова хората са склонни да изживяват различни аспекти на покварения нрав на Сатана. Те не могат да изживеят човешко подобие, нито могат да се въздържат от лъжа, дори и да искат. Трудно им е да извършат дори само няколко добри неща. Хората, които живеят според нрава на Сатана, естествено проявяват образа на Сатана. Всички техни думи и действия, както и поведението им, са повлияни от нрава на Сатана и никой не може да се освободи от него. Ако сте способни да осъзнаете това, каква нагласа трябва да имате в процеса на изпълнение на дълга си, независимо дали постигате определени резултати, дали имате някакъв принос, дали проявявате добро поведение, или преживявате определени промени? (На благодарност към Бог.) Трябва да благодарите на Бог и да Му отдадете цялата слава. Именно Той го направи, а хората изобщо няма за какво да се хвалят. Всеки човек притежава вроден талант в различна степен. Например някои хора по природа са чувствителни към ритъма и мелодията на музиката, а други се отличават в танците. Каквито и природни дарби да притежават хората, всички те са дадени от Бог, а хората изобщо няма за какво да се хвалят. Определено не са получили тези вродени дарби от родителите си, защото самите родители може да не

ги притежават, а дори и да ги притежават, те не могат да дадат своите дарби на децата си. Родителите не могат да научат децата си на определени дарби, ако самите деца нямат естествената способност за тях. Следователно талантите и дарбите на хората нямат нищо общо с техните родители. Разбира се, тези дарби не могат да се придобият с учене. Дарбите и способностите, с които хората се раждат, са дадени от Бог. Той много отдавна ги предопредели. Ако Бог те е направил глупав, в твоята глупост има замисъл; ако те е направил интелигентен, в твоята интелигентност има замисъл. Всичко има предназначение за Бог, каквито и дарби да ти е дал, каквито и да са силните ти страни, колкото и висок да е коефициентът ти на интелигентност. Всичко това е предопределено от Бог. Бог отдавна е предопределил твоята роля в живота и дълга, който изпълняваш. Някои хора негодуват, че другите притежават силни страни, които те самите нямат. Те искат да се променят, като научат повече, видят повече и като се стараят повече. Това, което старанието им може да постигне обаче, е ограничено и те не могат да надминат онези, които притежават дарби и вроден талант. Безполезно е, колкото и да се бориш. Бог е предопределил какъв ще бъдеш и никой не може да направи нищо, за да го промени. Трябва да насочиш усилията си към това, в което си добър. Трябва да изпълняваш този дълг, за който си подходящ. Не се опитвай да се налагаш в области, за които нямаш умения, и не завиждай на останалите. Всеки си има предназначение. Не си мисли, че можеш да правиш всичко добре или че си по-съвършен или по-добър от останалите. Не бива все да искаш да замениш другите и да се покажеш. Това е покварен нрав. Някои хора смятат, че нищо не могат да правят добре и че нямат никакви умения. В такъв случай просто трябва да слушаш, да си покорен и земен човек. Прави това, което можеш, и го прави добре, като дадеш всичко от себе си. Това е достатъчно. Бог ще е доволен. Недей все да мислиш как да надминеш всички, как да вършиш всичко по-добре от останалите и как да си изключителен във всяко отношение. Що за нрав е това? (Надменен.) Хората винаги имат надменен нрав и дори и да искат да се стремят към истината и да удовлетворят Бог, все не са на нужната висота. Хората са най-предразположени да причиняват отклонения, когато са подвластни на надменния си нрав. Например някои хора все държат да се изтъкнат, като вместо Божиите изисквания изразят добрите си намерения. Дали Бог би

одобрил подобен показ на добри намерения? За да се съобразиш с Божиите намерения, трябва да следваш Божиите изисквания, а за да изпълняваш дълга си, трябва да се покоряваш на Божиите подредби. Хората, които демонстрират добри намерения, не се съобразяват с Божиите намерения, а вместо това все се опитват да измислят нови хитрости и да изричат високопарни думи. Бог не иска от теб да проявяваш внимание по този начин. Някои хора твърдят, че това е проява на това, че се съревновават. Да се съревноваваш само по себе си е нещо негативно. Това е разкриване и проявление на надменния нрав на Сатана. С такъв нрав все се опитваш да надделееш над останалите и да ги изпревариш, все се състезаваш и се опитваш да отнемеш от хората. Ти си особено завистлив, не отстъпваш пред никого и все се стараеш да изпъкнеш. Това вещае проблеми. Така постъпва Сатана. Ако наистина искаш да бъдеш сътворено същество, което отговаря на критериите, недей да се стремиш към собствените си мечти. Лошо е да се опитваш да си по-добър и по-способен, отколкото си в действителност, за да постигнеш целите си. Трябва да се научиш да се подчиняваш на устроеното от Бог и на Неговите подредби и трябва да застанеш стабилно на мястото, което трява да заема човешкото същество. Само това е проява на разум.

Според какви принципи постъпвате? Трябва да постъпвате подобаващо на положението си, да намерите полагащото ви се място и да изпълнявате добре дълга, който трябва да изпълнявате. Само така сте разумни хора. Например има хора, които са вещи в определени професионални умения и разбират принципите — те трябва да поемат отговорността си и да извършват подходяща проверка в съответната област. Има хора, които могат да дават идеи и прозрения, които вдъхновяват останалите, така че да могат да изпълняват дълга си по-добре — те трябва да дават идеи. Ако успееш да намериш подходящото за теб място и да си сътрудничиш хармонично с братята и сестрите си, ще изпълняваш дълга си добре — това означава да постъпваш според положението си. Първоначално може да си способен единствено да даваш някои идеи, но ако се опиташ да предложиш нещо друго, макар да влагаш много старание, в крайна сметка да не си способен да го направиш. По-късно, когато други предложат тези неща, ти се чувстваш неудобно и не ти се слуша, а сърцето ти е наранено и свито, оплакваш се от Бог и твърдиш, че е неправеден. Тогава това е

амбиция. Кой нрав поражда амбицията у хората? Надменният нрав я поражда. Тези състояния определено могат да се появят у вас по всяко време и ако не търсите истината, за да се справите с тях, ако нямате никакво навлизане в живота и не можете да се промените в това отношение, тогава критерият, който можете да достигнете в дълга си, и чистотата, с която го изпълнявате, ще бъдат ниски, а и резултатите няма да са много добри. Това означава, че не изпълнявате дълга си съгласно критериите и че Бог не е получил слава от вас. Бог е дал на всеки различни силни страни и дарби. Някои хора имат силни страни в две или три области, други — в една, а трети изобщо нямат силни страни. Ако можете да се отнасяте правилно към тези въпроси, значи сте разумни. Разумният човек ще е способен да намери своето място, да постъпва според положението си и да изпълнява добре дълга си. Човек, който никога не може да намери мястото си, е човек, който все таи амбиции. В сърцето си той все се стреми към статус и ползи. Никога не се задоволява с това, което има. За да получи повече придобивки, се старае да вземе колкото може повече и все се надява да задоволи екстравагантните си желания. Смята, че ако притежава дарби и добри заложби, би трябвало да се радва на повече Божия благодат и че не е грешно да има някое-друго екстравагантно желание. Има ли разум такъв човек? Не е ли безсрамно все да таи екстравагантни желания? Хората, които имат съвест и разум, могат да почувстват, че е безсрамно. Хората, които разбират истината, няма да вършат тези глупости. Да се надяваш да изпълняваш дълга си отдадено, за да се отплатиш за Божията любов, не е екстравагантно желание. То съответства на съвестта и разума на нормалната човешка природа и радва Бог. Ако наистина искаш да изпълняваш дълга си добре, първо трябва да намериш подходящото за теб място, а след това да направиш каквото можеш с цялото си сърце и душа, като вложиш всички сили и дадеш най-доброто от себе си. Това отговаря на критериите и такова изпълнение на дълга има известна степен на чистота. Така трябва да постъпва едно истинско сътворено същество. Първо трябва да разбереш какво е истинско сътворено същество. Нормалното сътворено същество не е свръхчовек, а човек, който живее, здраво стъпил на земята. То изобщо не е необикновено и не е никак изключително, а по нищо не се различава от обикновения човек. Ако винаги искаш да превъзхождаш останалите, да те поставят над тях, значи си управляван

от надменния нрав на Сатана, и е заблуда, предизвикана от амбицията ти. Всъщност не можеш и не е възможно да го постигнеш. Бог не ти даде такъв талант или умение, нито ти даде такава същина. Не забравяй, че си обикновен член на човечеството, който по нищо не се различава от останалите; просто външният ти вид, семейството и обстановката при раждането ти може да са различни, както може да има известни различия в силните ти страни дарбите ти. Все пак не забравяй следното: колкото и да си уникален, това се отнася само до тези малки аспекти, а нравът ти е покварен точно като на останалите. Твоето отношение и принципите, към които трябва да се придържаш при изпълнението на дълга си, са точно като при всички останали. Хората се различават единствено по своите силни страни и дарби. Някои хора в църквата могат да свирят на китара, други — на ерху, а трети — на барабани. Ако проявяваш интерес към някоя от тези области, можеш да се научиш. Можеш да усвоиш което и да е конкретно умение или технология, стига да ти харесва да учиш и да си умел. Можеш да използваш новото умение, след като го усвоиш, за да изпълняваш допълнителен дълг и да радваш не само хората, но и Бог. Най-благословеното нещо е да придобиеш повече умения и да допринесеш повече за работата в Божия дом. Няма нищо лошо в това, докато човек е млад и има добра памет, да придобива нови умения. Това носи само полза, но не и вреда. То е от полза за изпълнението на дълга и за работата в Божия дом. Ако човек се съсредоточи върху изучаването на различни нови неща, докато изпълнява дълга си, това означава, че той е усърден и отговорен. Той е много по-добър от хората, които не са отдадени на работата си. Ако обаче от известно време учиш нещо и все още не го разбираш, това показва, че не притежаваш заложби в тази област. Това е вродено и не може да се промени, точно както някои хора умеят да танцуват добре, но пеят фалшиво и не са музикални. Трябва да подходиш с правилната нагласа към подобна ситуация. Ако можеш да танцуваш, прави го добре. Ако ти е присърце да възхваляваш Бог, дори и да пееш фалшиво, Бог няма нищо против. Стига да има радост в сърцето ти, това е достатъчно. Каквито и да са личните ти силни страни, добре е да ги използваш за добро. Изпълнявай съвестно дълга, който трябва да изпълняваш. Ето какво означава да постъпваш според положението си.

Хората не бива да се смятат за много съвършени, много изтъкнати, много благородни или много отличаващи се от другите; всичко това произтича от надменния нрав и невежеството на човека. Ако човек винаги си мисли, че се отличава от другите, това се дължи на надменен нрав; ако никога не може да приеме недостатъците си и не може да се изправи лице в лице с грешките и провалите си, това се дължи на надменен нрав; ако никога не допуска другите да бъдат по-старши или по-добри от него, това се дължи на надменен нрав; ако никога не позволява силните страни на другите да надминават или превъзхождат неговите, това се дължи на надменен нрав; ако никога не допуска другите да имат по-добри мисли, предложения и възгледи от него, а като установи, че някой е по-добър от него, човек става негативен, не иска да говори, чувства се натъжен и унил и се разстройва, всичко това се дължи на надменен нрав. Надменният нрав може да те направи неспособен да приемеш поправките на другите, защото браниш гордостта си, да не можеш да се изправиш лице в лице с недостатъците си и да не приемаш собствените си провали и грешки. Още повече, че когато някой те превъзхожда, в сърцето ти може да се породят омраза и завист и да се почувстваш възпиран и дори да загубиш желание да изпълняваш дълга си и да станеш нехаен в изпълнението му. Надменният нрав може да предизвика появата на такова поведение и практики у теб. Ако можете да се задълбочавате в тези подробности малко по малко, да постигате пробиви и да добивате разбиране за тях, а след това съумеете постепенно да се опълчите на тези мисли и на тези погрешни представи, възгледи и дори модели на поведение, и да не сте ограничавани от тях, и ако в изпълнението на дълга си успеете да се настроите по правилния начин, да действате според принципите и да изпълнявате дълга, който можете и трябва да изпълнявате, то с времето вие ще станете способни да изпълнявате дълга си по-добре. Това представлява навлизането в истинната реалност. Ако можеш да навлезеш в истинната реалност, ще изглежда, че имаш човешко подобие и хората ще казват: „Този човек се простира според чергата си и изпълнява дълга си по подобаващ начин. Той не разчита на естественост, избухливост или на покварения си сатанински нрав, за да изпълнява дълга си. Действията му са сдържани, той има богобоязливо сърце, обича истината и поведението и проявленията му разкриват, че се е опълчил на собствената си път и на собствените си

предпочитания“. Колко прекрасно е да се държиш така! Когато другите посочат твоите недостатъци, ти не само си способен да ги приемеш, но и си оптимист и се изправяш лице в лице с недостатъците и кусурите си уравновесено. Състоянието на ума ти е нормално, не изпадаш в крайности, не си избухлив. Не е ли то това да имаш човешко подобие? Само такива хора имат разум.

Що за нрав е това, когато хората все се преструват, все се прикриват и си придават важности, за да може останалите да ги ценят и да не забелязват техните грешки и недостатъци, когато все се стараят да се представят пред хората в най-добрата светлина? Това е надменност, фалш и лицемерие, това е нравът на Сатана и е нещо нечестиво. Да вземем за пример членовете на сатанинския режим. Колкото и да се борят, да враждуват или да убиват в тъмното, никой няма право да ги докладва или разобличава. Опасяват се, че хората ще видят демоничното им лице, и правят всичко възможно да го прикрият. Пред обществото правят всичко възможно да се прикрият и казват колко много обичат народа, колко са велики, славни и непогрешими. Това е природата на Сатана. Най-забележимата черта на природата на Сатана е измамата и заблудата. И с каква цел мами и заблуждава така? За да заблуди хората, да им попречи да видят неговата същина и истинското му лице и така да постигне своята цел да удължи властването си. Макар и да нямат такава власт и такъв статус, обикновените хора също искат да накарат останалите да имат добро мнение за тях, да ги ценят много и да ги издигат до висок статус в сърцата си. Това е покварен нрав и ако хората не разбират истината, те не са способни да го разпознаят. Покварениятнрав се разпознава най-трудно. Лесно е да разпознаеш собствените си грешки и недостатъци, но не и да разпознаеш собствения си покварен нрав. Хората, които не познават себе си, никога не говорят за собствените си покварени състояния и все си мислят, че са си наред. И несъзнателно започват да се хвалят по следния начин: „През всичките години на вярата си съм преживял толкова много гонения и съм понесъл толкова много страдания. Знаете ли как преодолях всичко това?“. Това надменен нрав ли е? Какво ги мотивира да се изтъкват? (Да накарат хората да ги ценят.) Какъв е мотивът им да карат хората да ги ценят? (Да придобият статус в съзнанието на хората.) Когато ти е даден статус в съзнанието на даден човек, докато е в твоята компания, той се отнася с уважение към теб и е особено учтив,

когато говори с теб. Винаги ти се възхищава, винаги ти дава път във всичко, отстъпва ти, ласкае те и ти се подчинява. За всичко те търси и те оставя да вземаш решения. А това ти доставя удоволствие — чувстваш, че си по-силен и по-добър от всички останали. Всеки харесва това чувство. Това е чувството да имаш статус в нечие сърце. Хората искат да се отдадат на това чувство. Ето защо хората се съревновават за статус и всички искат да получат статус в сърцата на другите, да имат тяхното високо мнение и почит. Ако не изпитваха такова удоволствие от това, нямаше да се стремят към статус. Например, ако нямаш статус в нечие съзнание, той ще говори на равна нога с теб и ще се държи с теб като с равен. Ще ти противоречи, когато е необходимо, няма да е учтив и няма да се отнася с уважение към теб, а дори може и да си тръгне, преди да си се доизказал. Би ли се чувствал неудобно? Не ти харесва хората да се отнасят така с теб. Обичаш все да те ласкаят, да ти се възхищават и да те почитат. Харесва ти да си в центъра на вниманието, всичко да се върти около теб и всички да те слушат, да ти се възхищават и да се покоряват на ръководството ти. Това не е ли желание да царуваш и да властваш? Думите и действията ти се ръководят от стремеж към статус и придобиването му, и ти се състезаваш, домогваш и конкурираш с другите за него. Целта ти е да се добереш до позиция и да накараш Божиите избраници да те слушат, да те подкрепят и да те почитат. След като заемеш този пост, придобиваш власт и можеш да се наслаждаваш на ползите от статуса си, на възхищението на другите и на всички останали предимства, които вървят с него. Хората винаги се прикриват, изтъкват се пред останалите, преструват се, маскират се и се разкрасяват, за да накарат другите да мислят, че са съвършени. Целят да придобият статус и да се насладят на ползите от него. Ако не вярваш, помисли пак внимателно. Защо все искаш да накараш хората да те ценят? Искаш да ги накараш да те почитат и да те гледат почтително, за да можеш накрая да вземеш властта и да се наслаждаваш на ползите от статуса. Статусът, към който така отчаяно се стремиш, ще ти донесе много облаги, а именно за тези облаги завиждат останалите и тях желаят. Хората се опияняват и се отдават на този луксозен живот, щом се докоснат до многобройните облаги, които им носи статусът. Хората си мислят, че само такъв живот не е пропилян. Поквареното човечество изпитва удоволствие да се отдава на тези неща. Ето защо, щом човек достигне до определена

позиция и започне да се наслаждава на различните облаги, които тя му носи, той непрестанно ще се отдава толкова много на тези греховни удоволствия, че никога няма да се откаже от тях. По същество стремежът към слава и статус е продиктуван от желанието на хората да се наслаждават на предимствата, които им дава определен пост, да царуват, да упражняват контрол над Божиите избраници, да господстват над всичко и да създадат независимо царство, в което да се радват на ползите от своя статус и да се отдават на греховни удоволствия. Сатана използва всякакви средства, за да заблуждава хората, да ги мами и да ги прави на глупаци, като създава у тях погрешни впечатления. Той дори използва сплашване и угроза, за да принуди хората да му се възхищават и да се страхуват от него, като крайната му цел е да ги накара да му се подчинят и да му се поклонят. Това му доставя удоволствие. Именно с тази цел се съревновава с Бог за хората. И така, какво целите, когато се борите за статус и репутация сред останалите? Наистина ли го правите заради славата? Не. Всъщност се бориш за облагите, които ти носи славата. Ако искаш винаги да се радваш на тези облаги, ще трябва да се бориш за тях. Но не е ли в съответствие с истината, ако не цениш тези облаги и кажеш: „Няма значение как се отнасят към мен хората. Аз съм просто един обикновен човек. Не съм достоен за такова добро отношение, нито желая да почитам някой човек. Бог е единственият, Когото трябва да почитам истински и от Когото трябва да се боя. Единствено Той е моят Бог и моят Господ. Колкото и добър да е някой, колкото и големи да са способностите му, колкото и огромен да е талантът му, колкото и великолепен или съвършен да е образът му, той не е обект на моята почит, защото той не е истината. Той не е Създателят, нито е Спасителят и не може да устройва или да упражнява суверенна власт над съдбите на хората. Той не е обект на моята почит. Никой човек не заслужава моята почит.“? И обратното, ако не се прекланяш пред другите, как трябва да се отнасяш към тях, ако те започнат да се прекланят пред теб? Трябва да намериш начин да им попречиш да го правят и да им помогнеш да се освободят от този начин на мислене. Трябва да намериш как да им покажеш истинското си лице и да им позволиш да видят грозотата ти и истинската ти природа. Най-важно е да накараш хората да разберат, че все още си просто един обикновен човек, колкото и добри да са заложбите ти, колкото и да си образован, колкото и да си начетен или

интелигентен. Ти не си обект на възхищение или преклонение за никого. На първо място трябва да останеш непоколебим в позицията си и да не се отдръпваш, когато допуснеш грешки или се изложиш. Ако, след като допуснеш грешка или се изложиш, не само не си признаеш, но и прибегнеш до измама, за да го прикриеш или замажеш, само задълбочаваш грешката си и ставаш още по-грозен. Амбицията ти става още по-очевидна. Покварените хора умеят да се прикриват добре. Каквото и да правят и каквато и поквара да разкриват, те все трябва да се прикриват. Когато нещо се обърка или ако направят нещо нередно, искат да хвърлят вината върху други. Те искат да си приписват заслугите за хубавите неща, а за лошите — да обвиняват други. Не се ли среща често подобно прикриване в реалния живот? Твърде често се среща. Кое е свързано с нрава — да допускаш грешки или да се прикриваш? Прикриването е въпрос на нрав, то включва надменен нрав, злонамереност и измамност, а Бог го ненавижда особено силно. Всъщност, когато се прикриваш, всички разбират какво се случва, но си мислиш, че другите не забелязват и се опитваш всячески да спориш и да се оправдаваш, за да съхраниш достойнството си и да убедиш всички, че не си направил нищо нередно. Това не е ли глупаво? Какво си мислят другите за това? Как се чувстват те? Изпълнени са с отвращение и ненавист. Какво ще е мнението на хората за теб, ако, след като допуснеш грешка, можеш да се отнесеш към нея правилно и да позволиш на всички останали да говорят за нея, да я коментират и разпознават, докато ти самият можеш да си открит за нея и да я анализираш? Ще кажат, че си честен човек, защото сърцето ти е отворено за Бог. Чрез действията и поведението ти те ще могат да видят твоето сърце. Но ако се опитваш да се прикриеш и да заблудиш всички, хората няма да имат добро мнение за теб и ще кажат, че си глупав и неразумен човек. Ако не се опитваш да се преструваш или да се оправдаваш и ако можеш да признаеш грешките си, всички ще кажат, че си честен и мъдър. А какво те прави мъдър? Всеки допуска грешки. Всеки има пропуски и недостатъци. И всъщност всички имат един и същи покварен нрав. Не си мисли, че си по-благороден, по-съвършен и по-добър от останалите. Съвсем неразумно е. Щом разбереш покварения нрав на хората, същността и истинската природа на тяхната поквара, повече няма да се опитваш да прикриваш собствените си грешки, нито да обвиняваш

другите хора за грешките им, а ще можеш да се отнасяш правилно и към двете. Едва тогава ще станеш прозорлив и няма да вършиш глупости, а така ще помъдрееш. Хората, които не са мъдри, са глупави и все се занимават с дребните си грешки, докато се промъкват зад кулисите. Отвратително е да ги гледаш. Всъщност това, което правиш, е съвсем очевидно за останалите, но продължаваш безочливо да разиграваш театър. На останалите им прилича на клоунада. Това не е ли глупаво? Наистина е така. Глупавите хора не притежават никаква мъдрост. Колкото и проповеди да чуят, те продължават да не разбират истината и нищо не виждат ясно. Те никога не слизат от облаците и си мислят, че се отличават от всички останали и че са по-уважавани. Това е надменно, самоправедно и глупаво. Глупаците нямат духовно разбиране, нали? Въпросите, по които си глупав и неразумен, са именно тези, по които нямаш духовно разбиране и не можеш лесно да разбереш истината. Така стоят нещата.

Промяната на покварения нрав не става за една нощ. Човек трябва постоянно да размишлява над себе си и да се самоизследва по всички въпроси. Трябва да изследва действията и поведението си на фона на Божиите слова, да се опита да разбере себе си и да намери пътя за практикуване на истината. Това е начинът да се справим с покварения нрав. Човек трябва да размишлява върху покварения нрав, който се разкрива в ежедневието, и да го изследва, да практикува анализиране и проницателност въз основа на разбирането на истината и постепенно да направи пробив, така че да е способен да практикува истината и да съобразява всички свои действия с нея. Благодарение на този стремеж, тази практика и това разбиране за самия себе си, това разкриване на поквара започва да намалява и има надежда, че нравът на човека в крайна сметка ще се промени. Това е пътят. Промяната в нрава на човека е въпрос на израстване в живота. Човек трябва да разбере истината и да я практикува. Единствено чрез практикуване на истината хората могат да се справят с покварения си нрав. Ако нечий покварен нрав продължава да се разкрива постоянно, дори до степен да се разкрива във всяко действие или дума, това означава, че нравът му не се е променил. Всички въпроси, свързани с покварения нрав, трябва да се разнищват и проучват сериозно. Човек трябва да търси истината, за да открие и отстрани първопричините за покварения нрав. Това е единственият начин да се реши напълно

проблемът с него. Щом откриеш този път, има надежда, че ще промениш нрава си. Това не са безсмислени въпроси, те са важни за реалния живот. Ключът се крие в това дали хората могат да вложат сърцето и усилията си в истините реалности и дали могат да практикуват истината. Стига да са способни да практикуват истината, те могат постепенно да започнат да се отървават от покварения си нрав. Тогава ще могат да постъпват според Божиите изисквания — с други думи, ще могат да постъпват подобаващо на положението си. Като намерят своето място, застанат непоколебимо в ролята си на сътворени същества и се превърнат в хора, които наистина почитат Бог и Му се подчиняват, Той ще ги одобри.

20 февруари 2020 г.

САМО ТЕЗИ, КОИТО РАЗБИРАТ ИСТИНАТА, ИМАТ ДУХОВНО РАЗБИРАНЕ

Ще започнем с общение за начините, по които се заявяват хората, които нямат духовно разбиране. Кое е най-отличителното за тях? То е, че без значение колко години вярват в Бог или как изглежда, че се стремят към истината, техният живот никога не се развива и нямат абсолютно никакъв път на практикуване за навлизане в живота. Хората, които нямат духовно разбиране, не се самоанализират и не се опитват да се опознаят, независимо какъв покварен нрав разкриват. Всъщност те дори не знаят какво е покварен нрав. Нямат представа за нрава, който разкриват и показват, без значение колко надменен е той. Независимо колко лъжат и мамят, те нямат ни най-малко усещане за това. Независимо колко се бунтуват срещу Бог и Му се противопоставят, те не знаят, че това е грешка. Те са точно като невярващите — действат както им харесва и безразсъдно вършат злосторничества, като си мислят, че са в правото си, и не приемат критика или увещаване от никого. Въпреки че често слушат проповеди и присъстват на сбирки, те изобщо не знаят какво е покорство или какво е бунтарство и противопоставяне, нито какво е да се отхвърлят устройванията и подредбите на Бог. Те не познават добротата, която произтича от човешките намерения, нито какво е да практикуваш в съответствие с истината и да се покориш на върховенството и подредбите на Бог. Не знаят нищо за тези тънки разлики. Не знаят дали са били отдадени или са били нехайни при изпълнението на дълга си, нито какъв покварен нрав са разкрили и какви са намеренията им, нито дали пътят, по който вървят, е правилният. Не знаят дали гледната точка на тяхното практикуване е правилна, нито какъв тип поведение е обичано или ненавиждано от Бог. Не знаят нито едно от тези неща. Хората, които изобщо нямат духовно разбиране, не разбират духовните неща в живота. Те просто се придържат към четене на Божиите слова и водене на нормален духовен живот. Когато изпълняват дълга си, те не се мотаят и не причиняват неприятности, нито правят умишлено неща, които причиняват прекъсвания или смущения. Правят това, което им е казано, и се придържат към прости правила. Когато обаче стане въпрос за детайли, за състоянията, свързани с навлизането

в живота, за различни гледни точки и нагласи, те проявяват пълно пренебрежение. Когато разговаряш за истини, свързани с преодоляване на представи, те си мислят, че нямат такива, че всичките им представи вече са преодолени и че това, за което разговаряш, няма нищо общо с тях. Те не знаят за какво се отнасят представите, за които говориш, нито каква истина реалност има в това, което казваш. Когато говориш за себепознание, те казват: „Човек е непокорен и надменен, нали? Добре, ако просто не беше непокорен, това нямаше ли да е достатъчно? Когато го сполети проблем, ако не се изтъкваше, ако беше малко по-скромен и не беше надут — това нямаше ли да е достатъчно?“. Когато говориш за покорство, те казват: „Кое му е толкова важно на покорството? Просто не прави никакви злини. Нима това е толкова трудно?“. Когато говориш за опълчване на плътта, дисциплиниране на тялото, отърваване от покварата и практикуване на истината, те казват: „Няма нужда да се опълчвам на плътта или да практикувам истината. Просто ще бъда добър човек“. Ето колко опростено е мисленето им. Може ли такъв човек в крайна сметка да придобие истината? (Не.) Какво е отношението му към истината? (Той не разпознава Божиите слова като истината, затова не ги приема, като си мисли, че няма покварения нрав, който Божиите слова разобличават.) Точно така, той си мисли: „Не притежавам толкова от покварения нрав, който Бог разобличава, а дори и да притежавах някакъв покварен нрав, то той щеше да е съвсем незначителен, просто някакви мимолетни мисли, нищо сериозно. Не е ли това просто едно изискване да бъдеш покорен? Ще слушам това, което казваш, и ще правя това, което казваш. Нима това не е покорство?“. Дали е толкова просто? Някои хора са толкова наивни, че когато видят човек, който е негативен, казват: „Просто обичай Бог, защо плачеш, защо си негативен?“. Тези хора нямат духовно разбиране. Какво означава да им липсва духовно разбиране? Означава, че независимо какво казва Бог или какви истини изрича Той, тези хора просто виждат тези неща като теории. Те не разбират същината на тези въпроси, нито разбират какви проблеми има за цел да разреши Божието общение за тези истини. Не разбират как тези истини са свързани с навлизането на хората в живота и с пътя, по който вървят, или как са свързани с покварения нрав, който хората разкриват, нито как са свързани с изживяването на човешкото подобие от хората и тяхното постигане на спасение. Те не разбират никое

от тези неща. Не им е ясно и не разбират какво общо имат тези слова на Бог, тези истини, с разкриването и израза на поквара на хората, и тяхното практикуване и навлизане. Чуват единствено „покорство, отдаденост“ и „не бъди нехаен или не прекъсвай и не смущавай.“ В крайна сметка те обобщават всичко в едно изречение: „Не помня нищо друго, но знам, че трябва да правя каквото иска Бог. Дори съм готов да положа труд. Какво друго има за казване?“. Те не знаят, че освен да се полага труд, има много покварени неща в хората, които трябва да се преодоляват, като например амбиции, желания, предпочитания, представи, фантазии, както и човешките погрешни схващания и философията на Сатана за светските отношения. Божиите слова изискват от хората да преодоляват всички тези неща и да ги заменят с истината. Неговата цел при изразяването на тези истини е да те накара да разбереш истината и да я приемеш в сърцето си, след което да продължиш да използваш тези истини в реалния живот, за да разрешиш проблемите и трудностите си, така че да превърнеш тези истини в своя реалност и те да бъдат изживяни и разкрити в теб. Това, което ще разкриваш тогава, вече няма да бъде надменност, амбиция, желания, представи, фантазии, научени неща, философии или други подобни покварени неща, а реалността на истината. Хората, които нямат духовно разбиране, не разбират това. След като са слушали проповеди с години, те си мислят: „Защо всяка проповед е горе-долу същата? Години проповядване на самопознание — не е ли просто въпрос на това да признаеш слабите си места и поквара си?“. Други казват, че днешните проповеди са по-задълбочени и по-подробни от преди, но хората без духовно разбиране не успяват да забележат това. Това е признакът за такъв човек. Някои хора са с достатъчно големи заложби, но не се стремят към истината, затова никога няма да постигнат духовно разбиране. Други хора са с прекалено малки заложби, за да разберат истината, така че колкото повече подробности чуват за всяка истина, толкова по-объркани стават, без изобщо да имат правилен път на практикуване. Независимо колко години пазят вярата си тези хора с малки заложби, те са способни само да се придържат към правилата или да положат малко усилие, а тези от тях с частица съвест и разум може да имат някаква отдаденост, когато изпълняват дълга си. Те избягват да са нехайни, гарантират, че няма да извършат очевидни грехове и също така подготвят някои добри дела. При някои неща те са способни

на простичко покорство, като правят това, което се иска от тях, и се избавят от това, което им е казано да не правят, като приемат някои дребни дисциплинирания, и като най-малкото правят нещата в съответствие с критерия на съвестта си. Те не оскърбяват Бог пряко и не правят неща, които очевидно се противопоставят на Бог, но не са способни да постигнат по-дълбоко покорство. Още по-малко са на нивото на неща като изпитанията и свидетелствата на Йов. Те не разбират думите и свидетелствата на Йов. Не знаят какво наистина означават думите „Бог дал, Бог взел“ и определено са неспособни да видят, че случилото се с Йов е резултат от Божието отнемане. Ако се случи да се изправят пред подобно изпитание, те със сигурност ще спорят с Бог и ще се оплакват много, тъй като тези хора изобщо не разбират истината. Човек, който действително разбира истината, може да види ясно покварените състояния на хората, които Бог разобличава. В общи линии той може ясно да види какво е направил Бог, може да разбере правилно проблемите, с които се сблъсква, каквито и да са те, и не говори, отсъжда или дава определения безразборно за това, което не разбира. Хората, които действително разбират истината, могат да посочат разликата между истина и лъжа и могат да разпознаят дали състоянието на човек е нормално или не. Тогава те могат да разберат собственото си разкриване на поквара в рамките на реалността и в контекста на реалния живот, и могат да приемат истината, за да преодолеят собствения си покварен нрав. Могат да разберат Божиите намерения в средата, която Той е нагласил, и могат да прилагат истината, за да разрешават реални проблеми в съответствие с Божиите слова. Ето какво може да постигне човек, който има духовно разбиране.

С какво е свързана степента на навлизане на човека в живота? Свързана е със степента, в която човек разбира истината. За какво се отнася степента, в която човек разбира истината? Какво е разбиране на истината? Това е знанието за кой аспект от реалността се отнасят Божиите слова, какви проблеми в хората целят да разрешат, към кой аспект от покварения нрав на хората са насочени, какви са принципите на този аспект на истината, каква е връзката между тази и други истини и какви са нивата, изисквани от Бог за този аспект на истината. Да се разбере всичко това означава да се разбере истината. Например, за да разбереш истината за покорството, първо трябва да разбереш какво е покорство, как истински

да се покоряваш и какъв критерий на покорство изисква Бог от хората. Това е реалността на покорството, истината за покорството. Не става въпрос само за разбиране на концепцията, определението и теорията на покорството, а също и за разбиране на принципите на практикуване на покорство; за знанието как да се прилагат тези принципи; знанието за това, кое е съгласно истините принципи и кое ги нарушава, когато се прилагат; и за способността да се разпознае правилната практика и погрешните пътища за правене на нещата. Ето кое може да докаже, че действително разбираш истината. Ако можеш да приложиш този аспект на истината у себе си, ще бъдеш способен да изживееш и изпълниш тези истини, и тогава ще бъдеш способен да мериш другите по тези истини; ако постигнеш тези резултати, ще си придобил реалността на навлизане в този аспект на истината и тогава ще бъдеш човек, който има духовно разбиране. Дали човек има духовно разбиране не се определя от това колко бързо възприема истината, а по-скоро от това дали разбира Божиите слова, или не. Ако изглежда, че разбираш Божиите слова в момента, в който ги чуеш, но след това, когато се изправиш пред проблем, не ги разбираш, тогава нямаш духовно разбиране. Ако чувстваш обаче, че в онзи момент си ги разбрал, макар и не напълно, а после, след известен период на преживяване, когато се изправиш пред проблем и го прозреш, и можеш да разбереш този аспект на истината, то тогава ти имаш духовно разбиране. Това разбиране не е свързано с това, колко много разбира човек в буквално или в доктринално отношение — то има общо със заложбите на човека, както и със стремежа му и пътя, по който поема. Един антихрист може да изглежда така, сякаш има някакъв ум и дарби, може да говори добре, но не знае нищо относно духовните неща в живота. Може да имитира някои от оригиналните думи от проповед веднага след като я е чул и може да разбере основните точки, и хората биха си помислили, че е разбрал. Нещата, които казва обаче, не съответстват на ситуациите, с които се сблъсква, не може да ги включи или да приложи нещата, за които говори. Всъщност, като се слушат думите за които разговаря, изглежда, че разбира съответния аспект на истината и може да схване принципите, така че би трябвало да знае как да се справя с нещата. Когато се изправи пред проблем обаче, той не може да практикува истината, а по-скоро бълва друга теоретична постановка. Това си противоречи и доказва, че той не

разбира истината и че всички неща, които проповядва, са просто доктрина и теория. Ти го чуваш да проповядва доктрина, сякаш е наясно с нея, но всъщност той няма духовно разбиране. Той не разбира истината или не се стреми към нея. Например когато е в трудно положение и стане негативен, и ти разговаряш за истината с него, той казва: „Не разговаряй с мен, аз знам всичко“. Всъщност не знае. Ако наистина знаеше, то тогава нямаше да бъде толкова негативен и неразумен. Когато го чуеш да проповядва своята неразумна и лъжлива логика, знаеш, че не разбира нищо за истината и че няма духовно разбиране. Щом се изправи пред нещо, което не се вписва в представите му, той се оплаква от Бог, разбира погрешно Бог и дори разпространява представите си. Като слушаш това, което проповядва и тези неща, които разпространява, и като погледнеш какво е в сърцето му, ти знаеш, че той изобщо не разбира истината. И така, чрез разпознаване на това, дали хората имат духовно разбиране, беше разкрито, че повечето хора не разбират истината. Те могат много добре да проповядват думи и доктрини през повечето време. По-специално тези хора, които са вярвали в Бог в продължение на много години и обичат да проповядват думи и доктрини, чувстват, че притежават по-голям капитал. Разкрито е обаче, че те изобщо нямат духовно разбиране и са просто безполезни хора. Те ни най-малко не са полезни за Божия дом. Как такъв тип човек може да постигне спасение?

Какво точно означава да липсва духовно разбиране? Накратко, това означава човек да е неспособен да разбере духовните неща в живота, да е неспособен да разбере нещата на духовния свят и, следователно, да е неспособен да разбере истината, естествено. Ако наблюдаваш тези, на които им липсва духовно разбиране, когато говорят и изразяват възгледите си, ще откриеш, че не разбират истината. Някои хора могат да говорят добре и изглежда, че вярват в Бог с огромен плам и вяра, тогава защо им липсва духовно разбиране? Можеш да видиш, че винаги изпълняват дълга си с много енергия. Винаги са ентусиазирани, рядко са негативни и са способни да страдат и да плащат цената. Те обаче не разбират истината и нямат принципи, когато правят нещо. Това са хора, които нямат духовно разбиране. Хората, които имат духовно разбиране, правят нещата според принципи. Дали поради съвестта си, или заради истината, която разбират, когато се изправят пред проблем, те знаят как

той да бъде управляван според принципи. Не правят неща сляпо или като спазват правила. Това са очевидните характеристики на хора, които имат духовно разбиране. Тези, които нямат духовно разбиране обаче, нямат истините принципи в нещата, които правят. През повечето време просто сляпо прилагат правила. Понякога разчитат на опита си, понякога на дара си, а понякога на съвестта, ентусиазма или естествената си доброта. Това, за което човек има духовно разбиране, е това, по отношение на което той е умен и мъдър. Той знае как да търси истината и знае кой говори съгласно принципите. Това е човек, който има най-великото духовно разбиране. Ако може да практикува истината след като е придобил разбиране за нея, то тогава той има надеждата да получи спасение от Бог. Защо е казано, че някои хора, които са вярвали в Бог в продължение на много години, все още полагат труд? Това е, защото не разбират истината. Има две основни причини за неразбиране на истината. Първата е, че хората нямат духовно разбиране, което прави невъзможно за тях да разберат истината. Втората е, че изпитват неприязън към истината и не я обичат, затова не могат да я разберат. Има много хора, които вярват в Бог и правят неща от ентусиазъм, добри намерения или опит. Те се придържат към тези неща като към истината, правят много добри неща и са способни да продължават да правят това през целия си живот. Но могат ли да правят нещата по този начин и да достигнат до разбиране на истината? Категорично не. Дори през целия си живот да правят добри неща, няма да са способни да разберат истината. Тогава, разбира се, човек, който не разбира истината, но прави добри неща, е добър човек, нали? Това не е сигурно, защото най-очевидното последствие от неразбирането на истината е това, че хората могат да вършат зло и да се противопоставят на Бог и могат да следват Сатана и зли духове в съденето и заклеймяването на Бог, както и при противопоставяне на Божието дело. Това е така, защото хора, които не разбират истината, е най-лесно да бъдат подведени и използвани от Сатана. Някой, който не разбира истината, може да извърши много добри неща и все пак да е способен също така да върши зло и да се противопоставя на Бог. Следователно това, че вършиш добри неща през целия си живот не те прави задължително истински добър човек или не означава, че практикуваш истината. Трябва да погледнеш естеството на тези добри неща и да определиш дали са в съответствие с

истината и дали принадлежат към истината реалност. Ако не можеш да видиш ясно тези съществени проблеми и продължаваш да правиш нещата въз основата на ентусиазъм, добри намерения и опит, това следване ли е на Божия път? Категорично не, това е разчитане изцяло на съвестта на човек като критерий, както и на добрите му намерения да прави нещата. Това е правенето на нещата според неговите представи и фантазии. На такива хора им липсва духовно разбиране. Те са хора, които не разбират истината. Хора, които не могат да видят ясно тези проблеми, са също и хора, които нямат духовно разбиране.

Огледайте се. Можете ли да кажете, че в църквата има много хора, които имат духовно разбиране и могат да разберат истината? (Преди смятах, че хората, на които им липсва духовно разбиране, са тези, които имат нелепо разбиране или са безчувствени и тъпи, а повечето хора, които изпълняват дълга си, имат духовно разбиране. Сега, след като изслушах Божието общение, си давам сметка, че само тези, които разбират истината, наистина притежават духовно разбиране. Те са малцинство, докато на мнозинството хора им липсва духовно разбиране.) Понастоящем тези, които имат духовно разбиране и разбират истината, са малцинство, а тези, които нямат духовно разбиране или не разбират истината, са мнозинство. Например, как следва хората да възприемат и познават истината на покорството? Повечето хора мислят, че покорство означава да правят каквото им се казва и да не се съпротивляват или бунтуват, когато се сблъскат с проблем. За тях това е покорство. Хората не разбират никоя от особеностите на това, защо Бог иска хората да Му се покоряват, какво означава покорство, какъв е принципът на покорството, как следва да се покорява човек и какви са покварите в хората, на които трябва да се сложи край, когато практикуват покорство; те просто следват правилата. Мислят си: „Покорство означава да не метеш пода, ако ти се каже да готвиш, а ако ти се каже да изметеш пода, да не чистиш стъклата. Ако ти се каже да направиш нещо, просто го направи. Толкова е просто. Не отдавай голямо значение на това, което е в сърцето ти, защото Бог не гледа тези неща“. Всъщност Бог иска от хората да премахнат непокорството и покварата си в момента, в който Му се покоряват, за да могат да постигнат истинско покорство. Това е истината на покорството. В крайна сметка колко много започват да разбират и да знаят хората? Те разбират, че всичко, което Бог

иска от хората да направят, е нещо, което те трябва да направят. То съдържа Божиите намерения и хората следва да Му се покоряват безусловно. Ако човек може да разбере поне това, то той разбира истината на покорството и може да практикува покорство пред Бог и да Го удовлетвори. Повечето хора обаче не знаят какво е покорство пред Бог; знаят само как да следват правила. В резултат на това те не могат да постигнат покорство пред Бог, защото не разбират Божиите намерения или истината на покорството. Това са хора, които нямат духовно разбиране. Хората, на които им липсва духовно разбиране, не могат да разберат истината на покорството, така че им е трудно да я приложат на практика. Те не могат да намерят начина или принципите на практикуване. Хората, които нямат духовно разбиране, не са духовно просветлени. Независимо как е разговаряно с тях за истината, те не я разбират. Не знаят, че практикуването на истината на покорството е процесът на навлизане в живота. Навлизане в живота е когато човек разнищва и опознава намеренията, представите, предпочитанията и изборите, които разкрива в процеса на приемането и практикуването на истината, така че да може да разбере собственото си състояние на непокорство, да си даде сметка, че е някой, който се бунтува срещу Бог и Му се противопоставя, и че абсолютно не може да постигне съответствие с Бог. Когато хората са разбрали това, за тях вече е лесно да практикуват истината. Това е само началото на практикуването на истината на покорството. В процеса, който започва с твоето премисляне и разбиране на собствения ти покварен нрав, до момента, в който премахнеш покварения си нрав, непокорството си, екстравагантните си желания към Бог, предпочитанията, съображенията и амбициите си, ти ще откриваш своята собствена поквара отново и отново, ще познаваш областите, в които не съответстваш на Бог, и ще разбираш своята собствена природа същност. Освен това ще осъзнаеш, че за хората не е лесно да се покорят на Бог, че може би е по-лесно да се разбере доктрината за покоряването на Бог и да кажеш, че ще бъдеш покорен на Бог, но това не е толкова лесно за изпълняване. А с каква цел Бог изисква покорство? Просто за да разкрива хората? Каква е истината зад Божието искане за покорство? Процесът на покоряване на Бог е този, чрез който Бог пречиства хората. Което ще рече, че Бог използва истината за покорството, за да пречиства и въздържа хората и да ги напътства да дойдат пред Бог и да познаят себе си, да разберат

собственото си непокорство, собствения си покварен нрав и собствената си природа, която се противопоставя на Бог. Ето какво означава човек да разбира собствената си същност. Какъв е крайният резултат, който е постигнат? Хората могат да разбират грозотата на дълбините на покварата си, знаят какво наистина представляват, дават си сметка какво следва да направят и къде е мястото им като сътворени същества. Те имат истинско покорство пред Бог и вече не отправят неразумни искания. Това е желаният резултат, който е постигнат. Ето това означава навлизане в реалността на истината. Не са ли това подробностите на това да опознаеш себе си? Не са ли това подробните въпроси, които са включени в покоряването на Бог? Мислят ли хората за тези подробности, когато чуят истината на покорството? Не, те не могат. Могат ли да постигнат истинско покорство пред Бог ако не разбират напълно тези подробности? Ако хората не могат да постигнат покорство пред Бог, могат ли да изпълняват дълга си добре като сътворени същества? Невъзможно е. Разпознаването на тези особености у себе си е изключително важно. Това е най-основния урок за постигане на спасение. Когато се покоряваш до самия край, ти не изследваш какво казва Бог, нямаш свои собствени лични мнения и не казваш „аз мисля“, „аз се чудя“, „аз планирам да направя това и това“ или „аз трябва да направя това и това“. Нямаш всички тези съображения, желания и амбиции, които започват с „аз“. Ти си в състояние да приемеш дословно какво казва Бог и да практикуваш в съответствие с Божиите слова. Ето това означава подчиняване на заповедите на Бог и следване на Неговия път. Така процесът на Бог за пречистването ти достига своя край. Твоята поквара е пречистена и истинската ти идентичност на сътворено същество е възстановена. Ето това означава да откриеш мястото си и да застанеш твърдо на него. Без да те смущават тези съображения, решения и желания, които започват с „аз“, за теб е лесно да практикуваш покорство. Някои хора казват: „Бог винаги иска покорство, но в това няма смисъл! Не трябва ли да отстоявам себе си? Оплакването ми не е ли разумно и логично?“. Това покорство ли е? Разбира ли такъв човек истината на покорството? Той не разбира истината на покорството, не познава значението на покорството, какви са задълженията и отговорностите му, нито знае дълга си или къде следва да стои. Понякога Божиите слова, които разобличават хората, са доста сурови. Когато хората ги слушат, се чувстват огорчени и

неудобно. Чувстват болка вътре в себе си, като достойнството и почтеността им дори са накърнени. Те си мислят: „Бог няма любов, внимание, снизхождение, милост, толерантност или опрощение за хората. Той е прекалено суров!“. Всички хора ценят достойнството и почтеността си и приемат изключително трудно тяхното накърняване. В резултат на това не могат да бъдат покорни, дори и да искат. В сърцето си те си мислят: „Бог изисква твърде много от хората. Той ме прави на глупак и ме измъчва, нали?“. Това обаче не е правилно. Искането на Бог хората да Му се покоряват не е с цел да застави някого да Му се покорява, още по-малко да накара някого насила да Му се покори. Искането на Бог идва с условия. Насочено е към тези, които имат съвест и разум и могат да приемат истината, и към тези, които разбират истината. Ако не разбираш истината и нямаш съвест и разум, ти не си в състояние да изпълниш Божиите изисквания. Всъщност всички истини, които изразява Бог, са издадени за тези, които обичат истината и могат да я приемат. Бог не иска нищо от тези, които не обичат истината и не я приемат. Виждаш ли някой, който не практикува истината, да получава незабавно дисциплиниране или наказание? Това не се случва на никого. Божието намерение е да се надява, че всички хора могат да приемат, разберат и достигнат до истината. Това е Неговото намерение. Ако човек вижда Божиите слова и чувства, че Бог изисква от него да направи това, което казват тези слова, то той не е разбрал правилно. Следователно когато четете Божиите слова, трябва да разберете Неговите намерения, целева аудитория и смисъл. Не правете небрежни коментари за словата Му. Ако винаги си имаш твоите собствени извинения и ти липсва покорство, какво ще си помисли Бог за теб? Бог ще каже, че ти не си пречистен, че не си човек, който се покорява на Бог, и че не си изживял реалността на покорство пред Бог. Следователно покорството, за което говориш, е просто доктрина и винаги ще бъде теория. Ако хората често имат идеи в сърцата си, когато срещат различни хора, събития, неща и среди, които са нагласени от Бог, то те вероятно ще спорят с Бог и ще Му се съпротивляват. Този тип човек не разполага с истината реалност на покорството и за тези хора покорството е просто доктрина и празни думи. В какъв контекст могат такъв тип хора да бъдат поне малко покорни? Трябва да са в подходяща среда, която отговаря на техните представи. Също така трябва и да са в добро настроение. Само тогава могат да

практикуват истината на покорството. И така, означава ли това, че те притежават реалността на покорство пред Бог? Не, защото тяхното покорство е прекалено ограничено. То трябва да съответства на техните представи и да отговаря на техните условия, за да бъдат покорни. Ситуации като тази са голяма рядкост. Тогава как изглежда истинското покорство? Докато човек признава, че това е истината, той няма да изтъква извинения или условия и може да бъде покорен независимо дали то подхожда на човешките вкусове и представи. Той ще се покори без да оспорва, дори и това да доведе до смъртта му. Това се нарича да бъдеш покорен до смърт. Това е покорството на Петър. Колко хора могат да имат такова покорство? Почти никой. Вярващите в Бог трябва да разберат каква е истината. Истината е пътят, който трябва да се следва от хората навсякъде и във всички епохи. Това е пътят, който всички трябва да следват. Независимо дали хората са в състояние и дали искат, истината е пътят, който трябва да следва цялото човечество — както поквареното, така и това, което не е покварено от Сатана, както днешното, така и утрешното човечество. А защо това е така? Защото истината е правилният път и реалността на всички положителни неща — тя е реалността на положителните неща, която всички сътворени същества трябва да следват. Какво следва да направиш, когато истината е в противоречие с мислите, възгледите или нрава ти? Трябва да избереш да се покориш. Това е истината на покорството. Каква е истината на покорството? И каква е практическата страна на тази истина на покорство пред Бог? Независимо дали искаш да практикуваш истината или не, дали мислиш, че е правилна или погрешна, каквато и да е гледната ти точка и независимо от мнението ти за Божиите слова и Божиите искания, ти следва да ги приемеш, да им се покориш и да ги практикуваш. Това е покорство, както и истината на покорството. Хората не могат да приложат истината на практика, защото са с покварени нрави. В случая не става въпрос за това, че ако някой не може да практикува истината, то тогава това не е истината и става празни думи. Това вярване е погрешно и абсурдно. Някои се чудят: „Ако един човек не може да практикува истината, това може да е истината, но ако никой не е в състояние да я практикува, нима тогава това не е истината?“. Правилен ли е този въпрос? (Не.) Това са логически разсъждения. В действителност същността на истината никога не се променя. Дори и да

не можеш да я приложиш на практика, истината все така е пътят, който хората трябва да следват, и е правилният път. Не можеш да кажеш, че истината е неправилна, ако един човек, колкото и да се опитва, не може да я приложи на практика. Истината е все така правилна и ако десет хиляди човеци не могат да я приложат на практика. Дори и никой да не може да я приложи на практика, истината е все така правилна. Истината никога не се променя. Само истината може да даде възможност на човешкия род да живее нормално, да живее пред Бог и да получи Неговото одобрение и благословия. Това е истината и е резултатът, който може да бъде постигнат чрез приемане на истината. Откъде идва истината? Истината идва от Бог. Изразена е от Него. Неговите слова са истината. Истината е словото на Бог и словото на Бог е истината. Ако хората разпознават истината и са готови да я приемат, какви проблеми трябва да разрешат, за да бъдат покорни? Те трябва да сложат край на всичките си покварени нрави, както и личния си избор, съображенията си, плановете си и така нататък. Можете ли да се откажете от тези неща веднага след като ги разпознаете? (Не.) Тъкмо в процеса на търсене или практикуване на истината на покорството, чрез молитви Бог да нагласява среди и да създава хора, събития и неща, чрез молитви за Неговия укор и дисциплиниране, Неговото наказание и правосъдие, Неговите изпитания и облагородяване, хората постепенно слагат край на тези неща и са пречистени — а само когато някой е пречистен, той може да постигне абсолютно покорство. Ако имаш покорство в процеса на опитване да разрешиш тези проблеми, те могат да бъдат разрешени. Ако нямаш, тогава те никога няма да бъдат разрешени. В крайна сметка само когато тези проблеми бъдат разрешени и ти си пречистен, ще бъдеш някой, който е покорен на Бог. Защо казвам това? Разбирате ли каква е връзката тук? Когато имаш покорство, този аспект на истината може да бъде вработен в теб и да стане твоя реалност. Когато изживееш този аспект на истината, проблемите ти в тази сфера ще бъдат разрешени. Ето така стоят нещата.

Какъв е точният начин да се измери дали човек притежава духовно разбиране? Достатъчно ли е да се гледа единствено дали разбира буквалното значение на Божиите слова? (Не.) Какво точно означава притежаването на духовно разбиране? Това е когато човек разбира Божиите слова и когато може да разбира и да възприема проповеди и да общува по

подразбиране, и когато може да разбира словата на проповедите и общението без допълнително обяснение, дори да не са старателно обяснени. Дори ако смисълът на проповедите и общението не е изразен ясно, този човек все пак може да го разбере и да знае какво означава. Този тип хора притежават духовно разбиране. Тези, които не могат да разберат Божиите слова или да разберат проповедите и общението, които винаги разбират погрешно тези неща и чувстват, че има несъответствия в тях — този тип хора нямат духовно разбиране. Като хора, на които им липсва духовно разбиране, те не са в състояние да разберат изцяло истината, дори когато общуваш ясно за нея с тях. За тях е напълно достатъчно да могат да разбират доктрини и да следват правила. Следователно за човек, който няма духовно разбиране, не е лесно да разбере истината. Ако обаче някой, който притежава духовно разбиране, не се стреми към истината и не я разбира, то тогава като цяло той не е по-различен от този, на който му липсва духовно разбиране. Ето защо е от изключително голямо значение да се разбира истината. Независимо дали човек има духовно разбиране или не, той трябва да се опита да получи истината. Колкото по-задълбочено разбира истината, толкова по-голяма полза ще има. Той не само ще е в състояние да вижда нещата ясно, но и ще може да избере правилния път. Следователно ако човек иска да се стреми към истината, от една страна, той трябва да е гладен за Божиите слова, да влага усилия в Неговите слова и да се научи да размишлява над тях, да ги чете с молитва, да общува за тях и да търси в тях. А кое е най-важното? Той трябва да практикува и да преживее Божиите слова. Само когато си практикувал и си преживял тези слова, и Божиите слова са станали твоя реалност, можеш истински да разбереш за какво се отнасят Неговите слова и какви точно истини съдържат. Когато си разбрал истината, ще имаш духовно разбиране по естествен начин. Но целта не е достигането на духовно разбиране. Каква е? Целта е да се практикува истината и да се разбира истината. Ако някой има път напред, когато практикува Божиите слова, и знае какво да прави, след като е практикувал Неговите слова, разбира истината в тях, и знае връзките и принципите на практикуване в тях, тогава това е някой с духовно разбиране, който е постигнал ефекта от разбирането на истината. Това дали човек има духовно разбиране е свързано с това дали може да разбере и да придобие истината, така че за вярващите в Бог това дали

някой притежава духовно разбиране е изключително важен въпрос, който пряко влияе върху способността на човек да разбере истината. Например Бог изисква покорство от човека, но на какво точно трябва да се покори човек? Какъв е обектът на покорство? (Истината и Божието слово.) Покорство пред истината и Божието слово. На по-разбираем език това означава покоряване пред Божиите изисквания към хората; покоряване на средата, хората, събитията и нещата в реалния живот, които Бог нагласява за хората, и покоряване пред Божиите изисквания към хората в различните им видове дълг. Нека да отидем още по-далеч: какво още се съдържа в реалността на покорството? (Покоряване на работните разпоредби на Горното.) Това е една част. Какво друго? (Покорство във всеки дълг, който Божият дом урежда за нас.) Дългът е много важен въпрос за вярващите в Бог и изпълняването добре на нечий дълг е свързано с това, дали той притежава истината реалност. Ето още една част: нивото за постъпките на хората, което Бог изисква от тях. Това също е много важно. Какво включва нечия постъпка? Тя включва начина, по който човек се отнася с братята и сестрите си, как се отнася към богатството и как се отнася към перспективите, брака, обичта и плътските удоволствия. Търсенето на истината във всичките тези неща, действането според Божиите изисквания, вършенето на неща според принципите на истината и придържането към принципите на истината в това как някой практикува и живее — всичко това е покорство. Всичко това е реалността на покорството. Например някои хора вярват, че това как някой се отнася с братята и сестрите си не е свързано с истината на покорството. Правилна ли е тази гледна точка? Тя е свързана с това как някой се държи. Принцип на човешката постъпка ли е постоянно да тормозиш брат или сестра, които не харесваш, винаги да им говориш грубо? (Не.) Какво отношение към другите изисква Бог? (Иска да се отнасяме към тях справедливо.) Какво означава справедливостта? Означава да се отнасяте към хората според истините принципи, не според техния външен вид, идентичност, статус, колко знаещи са или според собствените ви предпочитания или чувства към тях. Тогава защо е справедливо да се отнасяте към хората според истините принципи? Много хора не разбират това и е необходимо да разберат истината, за да могат да го направят. Справедливостта, така както я разбират невярващите, истинска справедливост ли е? Категорично не. Само с Бог може да има

праведност и справедливост. Само в изискванията, които Създателят има към Своите сътворени същества, има справедливост, само в тях може да бъде разкрита Божията праведност. Следователно справедливостта идва единствено когато отношението към хората е според истините принципи. Какво трябва да изисквате от хората в църквата и как трябва да се отнасяте с тях? Трябва да им бъде уредено да извършват дълг, какъвто могат да извършват — и ако не са в състояние да изпълняват дълг и дори причиняват смущения, то тогава, ако заслужават, трябва да бъдат премахвани, дори ако са в добри отношения с вас. Това е справедливост, това е, което е включено в принципите за справедливо отношение към другите. То е свързано с техните принципи за поведение. Един от аспектите на истината на покорството включва изпълняване на дълг. Друг включва как хората се подчиняват и се отнасят към въпроса при бедствие и болест, и как остават непоколебими в свидетелството си. Освен това съществува и аспектът на човешката постъпка. Най-важното е човек да опитва да бъде честен и трябва да има съвест и разум. Той също трябва да живее и да се храни, облича, да има покрив над главата си и да се движи насам-натам като нормален човек. Какво е Божието изискване към хората от гледна точка на качеството на живот? (Трябва да си доволен просто да имаш храна и облекло.) Това беше изискването на Бог към хората в Епохата на благодатта. Какви са изискванията на Бог към хората в днешната епоха? Бог има изисквания към хората за храна, дрехи, подслон и средства за транспорт; за начина, по който говорят и за държанието им; и за начина, по който се обличат. Той не иска от теб да си аскет, нито пък да се отдаваш на плътски удобства. Мързелът, отдаването на плътски удобства и търсенето на удоволствия не са изисквания на Бог. Какви са нивата, изисквани от Бог? Той изисква от теб да си изцяло отдаден, добросъвестен, отговорен в дълга си, да страдаш и да платиш цена, да работиш усърдно и да не си мързелив. Що се отнася до отношението ти към богатството, света, злите тенденции и отношението, което трябва да проявяваш към невярващите, които имат някаква връзка с теб, Бог има изисквани нива за всички тези неща и във всички тези неща може да бъде открита истината. Всяка от тези големи категории съдържа в себе си истини, които хората трябва да практикуват и на които да се покоряват. Някои хора се отдават на удобство и се наслаждават на ядене, пиене и забавления. Те обичат да

се отдават на плътски удоволствия и да следват тенденции. Когато видят как се забавляват хората в обществото, те искат да се присъединят към тях и техните сърца са винаги при външния свят. Могат ли да изпълняват дълга си добре? (Не.) Когато видят невярващи в техните красиви дрехи, някои хора установяват, че като вярващи в Бог се носят прекалено просто, винаги се тревожат, че ще бъдат гледани презрително, и се вълнуват. Други виждат млади двойки, живеещи в своите си малки светове, и се чувстват самотни и изолирани. Те винаги се измъчват от тези неща и не търсят истината, нито идват пред Бог. Могат ли да изпълняват дълга си добре? (Не.) Колкото и незабележими да са тези неща, и въпреки че не изглежда да включват очевидни истини, те са свързани с най-основните истини в Божиите изисквания към човека. Ако човек не може да превъзмогне и да овладее тези проблеми и ако тези неща винаги представляват смущение вътре в него и увреждат вярата му в Бог и изпълнението на дълга му, то тогава ще му бъде доста трудно да поеме по правия път по отношение на вярата в Бог.

Всеки аспект на истината, от най-основния до този, който се простира по-надълбоко, е истината. Няма разлика между повърхностна и задълбочена истина; разликата е в това кои истини при какви обстоятелства трябва да бъдат практикувани от хората. Някои истини са свързани с дълга на хората, други са свързани с ежедневието им, например с ежедневните им навици, правила и предпочитания, а някои са свързани със средата, хората, събитията и нещата, които Бог нагласява за човека. Независимо какъв е проблемът, независимо дали е свързан с ежедневието, или с дълга, и независимо колко голямо или малко е нещото, за което се отнася проблемът, ако ти можеш да се отнесеш към него сериозно, да търсиш истината, да действаш според истините принципи и да практикуваш според истините принципи, то тогава ти се стремиш към истината. Някои хора слушат проповеди в продължение на няколко години и вместо да се съсредоточат върху практикуване на истината, те се съсредоточават единствено върху слушането на проповеди, които не са чували преди. Те винаги искат да чуят малко от езика и тайните на третото небе и винаги изнасят възвишени проповеди на другите. Когато видят, че тези хора не ги разбират, се чувстват доста доволни от себе си. Това излиза от рамките на разума. Каква е ползата да се говори за тези празни неща? Ако това,

което проповядваш, не се отнася до дълга на човека, до състоянията и покварения нрав, които се разкриват в ежедневието му, ако е откъснато от живота на хората, от тяхното навлизане и от дълга им, ако няма връзка със състоянията, които проявяват и разкриват в ежедневието си, тогава онова, което проповядваш, не е нищо друго освен доктрина и празни думи, не е истината. Има много хора, които, след като са слушали голям брой проповеди, мислят, че разбират истината. От тези проповеди те обобщават някои доктрини и правила, като често изнасят проповеди на хората и общуват с тях, но не знаят как да се справят с проблеми или трудности, когато се появят такива. И така, защо доктрината, която разбират, не е в състояние да разреши каквито и да са реални проблеми? Това доказва, че те все така не разбират истината. Някои хора проповядват слова и доктрини в продължение на много години, но когато ги помолят да общуват за истината и да разрешат проблеми, те не са в състояние да го направят. Когато ги помолят да пишат за своите свидетелства за преживявания, те не са в състояние да го направят, а когато някой се сблъска с нещо и ги потърси за помощ, те не могат да му я предоставят. Какъв вид хора са това? Такива хора не разбират истината, нито имат духовно разбиране. Колко жалко! Гръмки слова и силни скандирания; съсредоточаване върху знанието, доктрината и теологията, върху това да се снабдиш с неща, които другите нямат, да научиш каквото другите не са чували преди, или съсредоточаване върху запаметяването на неща и спечелването на преклонението и възхищението на другите — може ли да бъде постигнато духовно разбиране с тези неща? (Не.) А могат ли да разберат истината тези, които не могат да достигнат духовно разбиране? (Не.) Следователно духовното разбиране е свързано с разбирането на истината. Независимо колко много години някой е вярвал в Бог, нищо не разкрива дали има духовно разбиране освен това дали разбира истината. Тези, които имат духовно разбиране, могат лесно да разберат Божието слово и могат лесно да разберат истината, когато чуят проповеди. Хората, които могат да разберат истината, са хора с духовно разбиране, и стига тези с духовно разбиране да се стремят към истината, те ще навлязат с лекота в истината реалност.

5 октомври 2020 г.

ОБЩЕНИЕ ЗА ХИМНА „ОТ ЛЮБОВ“

(Общение с екип химни)

Сред химните за църковния живот, които ви чувам да пеете, все още има твърде малко по темата за практическото преживяване. В повечето химни преживяванията са твърде повърхностни. Пеенето им не носи голяма полза на хората. Някои химни се състоят само от празна теория, без никаква връзка с реалността. Да вземем например „От любов“, „Бог ни обича най-силно“ и „Вечна любов“ — всички те са празни, теоретични и съставени от безсъдържателни думи. Изобщо не са практически. Какво мислите за текста на тези три химна? Всички те са безсмислица, всички те са думи от представите и фантазиите на хората. В тях няма никакви думи за практическо преживяване. Ако човек дори не може да напише химни за преживяване, но въпреки това иска да пише химни във възхвала на Бог, не е ли това твърде голяма хапка? Възможно ли е обикновен човек да свидетелства за това какво Бог притежава и представлява, и да свидетелства за Неговата същност? Колко хора могат да го направят? Ако не знаете нищо за Бог и изложите всички тези представи и фантазии на хартия, това в съгласие ли е със същността на Бог? В съгласие ли е с фактите за Божието дело? Бълването на тези представи и фантазии възхваляване на Бог ли е? Ако не познаваш Бог, химните, които пишеш в Негова възхвала, няма да бъдат практически. Вместо това трябва да пишеш за собственото си реално преживяване, истинско знание и лично разбиране, като говориш скромно за нещата, които са реалистични и конкретни, избягвайки гръмки думи и преувеличения. Пишеш тези думи, теми като Божия план за управление, Неговия праведен нрав, Неговата любов, Неговото благородство, Неговото величие, Неговото върховенство и неповторимост — проумяваш ли реално тези неща? Разбираш ли ги? Ако не ги разбираш, но въпреки това настояваш да пишеш за тях, значи просто пишеш на сляпо, за да се покажеш и да парадираш. Това кара хората да се чувстват озадачени, когато припяват, следвайки те в показността, докато пеят такива празни думи, а това не носи никаква полза на никого, след като пеенето завърши. Какви са последиците от това? Нима това не е игра с хората и губене на времето им? Нима това не е мамене и заблуждаване на Бог? Не се ли срамуваш?

Вижте, какво се казва в текста на химна „От любов“? „От любов Бог създаде човешкия род и винаги се грижи за него и бди над него“. Има ли нещо правилно в това изречение? Нещо в него изобщо отговаря ли на истината? От любов Бог създаде Адам и Ева, не ли така? (Не е така.) Защо тогава ги е създал? (Заради Божия план за управление.) Желанието на Бог е да осъществи план за управление чрез човешкия род, който Той е създал — шестхилядолетен план за управление. Независимо как ще се развие този шестхилядолетен план за управление, Бог в крайна сметка ще придобие група хора, които могат да Му се покорят и да свидетелстват за Него, които са способни да станат истински сътворени същества и истински господари на всички неща. Има ли нещо общо с любовта фактът, че Бог първо имаше план за управление и след това се зае със създаването на света и човешкия род? Това беше една от Божиите мисли, беше част от Неговия план. Това е точно както когато хората имат намерения и планове. Например човек може да има план след десет години да стане мениджър и да печели по 100 000 юана. Или план след десет години да има определени научни степени или определен семеен живот. Тези неща имат ли общо с любовта? Нямат. В ежедневието хората имат поетапен, описан стъпка по стъпка план, проект, цел, въжделение. Що се отнася до Бог, докато господства над вселената и всички неща, Той има план на земята и този план е започнал със създаването от Бог на всички неща и създаването на живи неща. След това Бог създаде двама човеци. Не се ли е случило точно това? Каква връзка има любовта с това, че Бог е изготвил такъв план? Изобщо никаква. Според вас тогава правилно ли е твърдението „От любов Бог създаде човешкия род и винаги се грижи за него и бди над него.“? Как може Бог да обича човешкия род, преди да го е създал? Няма ли такава любов да бъде безсъдържателна? Ти определяш създаването на човешкия род от Бог като акт на Божия любов. Нима това не е клеветене на Бог? Нима това не е богохулство? Не е ли това твърде субективно? Как се окачествява тази субективност? Липсва ли ѝ разум? (Да.) Бог е разкрил мистерията на шестхилядолетния план за управление и мистерията на Своето триетапно дело. Мислиш си, че си разбрал мъничко, че имаш известно повърхностно разбиране за Бог, но това е просто буквално разбиране. И въпреки това се осмеляваш да определяш неща по такъв начин, твърдейки, че именно от любов Бог прави нещо, извършва определено дело или има определен

план. Нима всичко това не е твърде глуповато и неразумно? И така, има ли нещо правилно в твърдението „От любов Бог създаде човешкия род“? (Няма. Това не е в съответствие с истината.) Нека първо оставим настрана въпроса дали това е в съответствие с истината. Вместо това нека да видим дали е в съответствие с действителни ситуации. Мислите ли, че това твърдение е практическо? (Не е практическо.) Нима не е просто самозалъгване? Създаването на човешкия род от Бог няма нищо общо с любовта, затова твърдението „От любов Бог създаде човешкия род“ е неоснователно. То е просто плод на човешкото въображение, безсмислица. Безразсъдно отсъждаш за Бог, което означава да Го хулиш и да не Го уважаваш, и Го измерваш с човешки гледни точки и спрямо човешки фантазии и представи, което е въпиеща грешка — неразумна и безсрамна. Следователно фразата „От любов Бог създаде човешкия род“ е просто глупост.

По-нататък в текста се казва „Бог създаде човешкия род и винаги се грижи за него и бди над него“. Лицето, което е написало този химн, казва, че и това е от любов. И така, ако е грешно да се каже, че Бог е създал човешкия род от любов, правилно ли е да се каже, че от любов Бог винаги се грижи за човешкия род и бди над него? (Не е правилно.) Защо не е правилно? Какъв вид поведение е „винаги се грижи за него и бди над него“? Каква е същността на това поведение? Въпрос на отговорност ли е? (Да.) Може ли Бог да обича новосъздадено човешко същество, което не разбира нищо, не може да говори, няма проницателност и може да бъде изкушено от змията? А какво да кажем за това как се дава любов, как се разкрива, как се проявява, как се изразява — има ли конкретни подробности за това? Няма. Това е отговорност. Истинското чувство, за което става въпрос тук, е отговорността на Бог. Тъй като Бог е създал човешкия род, Той трябва да бди над него, да се грижи за него и да го защитава и да го води. Това е отговорността на Бог. Той не прави това от любов. Ако отсъждаш, че това е заради Божията любов, значи имаш сериозно неразбиране на Бог. Да Го разбираш така е неточно. Какво са знаели тези двама новосъздадени човеци? Освен, че им е била дадена първата глътка въздух от Бог, те не са разбирали нищо, не са знаели нищо. Преди всичко не са имали познание за Бог, не са знаели кой е Бог или какво представлява и не са знаели как да се вслушат в Божиите слова и да Му се покорят. Не са знаели дори,

че отдалечаването от Бог и криенето от Него е проблем. Как може Бог да обича човешки род, който Го отрича и Му се противопоставя по този начин? Той може ли да го обича? По същество Бог се грижи за човешкия род и бди над него, като онова, което Бог върши, може да представя само една от Неговите отговорности. Понеже Бог има план и желание в сърцето Си, Той трябва да бди над човешкия род, който е създал, и да го защитава. Ако упорито и неразумно казваш, че Божията защита и грижа за човешкия род е от любов, то какво количество съдържание реално влече след себе си тази любов? Хората наистина ли заслужават Бог да ги обича така? Като минимум, в сърцата си хората трябва да имат истинска любов към Бог и истински да Му се доверяват, и само тогава Бог ще ги обича. Ако хората не обичат Бог, а вместо това Му се противопоставят, предават Го и дори Го разпъват на кръст, заслужават ли Божията любов? На какво основава Бог любовта Си към хората? Независимо от ситуацията, хората винаги казват, че Бог ги обича. Това е тяхното въображение, това е самозалъгване.

По-нататък се казва „От любов Бог издаде закони и заповеди, които да направляват живота на човека на земята. От любов Бог се въплъти и даде живота Си, за да изкупи човешкия род“. Това обобщава нещата доста изчерпателно. От създаването на света до Епохата на закона и след това до Епохата на благодатта, когато Бог се въплъти, за да извърши делото на изкуплението, тези два реда излагат накратко два етапа от Божието дело. За съжаление, беше грешка да се правят заключения за този химн въз основа на тези две думи, „от любов“, да се използват тези две думи като указател на посоката при окачествяването му. След като Бог създаде човешкия род, независимо дали се касае за издаване на закони, които да водят човешкия род, или за изкупване на човешкия род, всичко е направено заради Неговия план за управление, Неговите желания и онова, което възнамерява да постигне. А не е било просто от любов. Някои хора казват: „Тоест ти казваш, че няма компонент на любов, когато Бог прави тези неща?“. Правилно ли е това? (Не.) Бог притежава същността на любов, но ако казваш, че същността на това Бог да извършва Своето триетапно дело е заради любовта, то това е изключително погрешно. Това е клевета и богохулство. Каква тогава е основната причина, поради която Бог извършва Своето триетапно дело? Причината е Божият план за управление, Божиите желания и онова, което Бог смята да постигне.

Първопричината е в тях, а не просто в любовта. Разбира се, нрав същността, която Бог разкрива в периода на Своето триетапно дело, съдържа любов. Какви са конкретните проявления на „любов“? Това са търпимост и търпение, нали? И милост? И даряването на благодат и благословия на хората? Нима това не е просвещение и напътствие? Нима не е правосъдие и наказание? То е всичко това. Кастренето, съденето и наказването, разобличаването и анализирането, подлагането на изпитание и облагородяването, и така нататък — всички те са любов. Тази любов е невероятно всеобхватна. Ако обаче хората отсъждат, че триетапното Божие дело е извършвано от любов, като подчертават само любовта, то това е твърде едностранчиво. Това е отсъждане за Бог. Когато хората чуят тези редове, ще си помислят: „Бог е любов и нищо друго“. У тях ще се появи неразбиране за Бог, нали? (Да.) Следователно този химн не само че не приобщава действително хората към присъствието на Бог, а тъкмо обратното — кара ги да Го разбират погрешно. Какъв вид състояние ще се породи у хората, ако винаги пеят „От любов, от любов“? Какъв вид чувства ще породи това? В крайна сметка тези чувства разбиране на Божия нрав ли ще бъдат или погрешно разбиране? Ако човек не може напълно да разбере това нещо, но продължава да говори и пее по този начин, то това е самозалъгване, което е дори още по-неразумно. Когато хората изпаднат в състояние на самозалъгване, ирационалност и самоунижение, това е тревожно. Могат ли такива хора искрено да възхваляват Бог в сърцата си? Това е невъзможно. Този химн не възхвалява искрено Бог, той може само да отклони хората.

Нека да разгледаме припева, който следва. Припевът е дори още по-отвратителен, заради начина, по който извежда „възхвалата“ си до кулминация. Точен ли е редът „О, Боже! Всичко, разкрито в Твоето дело и в Твоите думи, е любов.“? (Не.) Защо не е точен? (Защото отсъжда за Божиите слова и дело.) Какво отсъжда? (Че любовта е единствената мотивация зад тях.) Всички Божии слова и думи разкриват Неговия нрав, който е праведност и святост. Любовта не е нищо повече от аспект на емоция — вид чувство — а не е истинската същност на Бог. Правилно ли е любовта да се определи като същността на Бог? Това би означавало да възприемаме Бог като какъв? Би означавало да Го възприемаме като филантроп, който лесно се подлъгва и е мекушав. В крайна сметка каква

е същността на Бог? (Праведност, святост, милосърдие, любяща доброта, гняв — много по-сложно цяло.) Праведност, святост, милосърдие и любяща доброта, както и величие и гняв — всички те са онова, което Бог притежава и представлява, и те представляват същността на Бог. Ако човек окачествява едностранчиво определен аспект от Божията същност, това отразява едностранчивото разбиране на хората в Епохата на благодатта, тъй като тяхното преживяване на Божието дело е ограничено и едностранчиво, каквото е и познанието им. Следователно разбирането им за Божията същност се определя въз основа на Божието дело в Епохата на благодатта, което прави основата за окачествяването им едностранчива. Определянето на Божията същност въз основа на фрагмент от Божието дело е твърде едностранчиво, не съответства на фактите и се отклонява твърде много от Божията същност.

Да разгледаме втория ред. „О, Боже! Твоята любов не е просто любяща доброта и милост, а е най-вече наказание и правосъдие“. Това е все още теория. Твърдението е правилно, но е доктрина, затова няма смисъл да се слага там. Има ли някой, който не е наясно какво изразява този ред? Бог е свършил толкова много работа и повечето хора са я преживели и го знаят, следователно това са глупости и празни приказки и не е особено поучително за хората. Малко по-надолу: „О, Боже! Твоето правосъдие и наказание са най-истинската любов и най-великото спасение“. Какво означава „най-великото спасение“? Означава, че правосъдието и наказанието не са обикновено спасение, а най-великото спасение. Ако Бог не беше извършил делото на правосъдието и наказанието, нямаше ли Неговото изкупление на човешкия род да бъде най-великото спасение? Нямаше ли издаването на закони от Него да бъде най-великото спасение? Разделил си триетапното Божие дело на степени, сякаш издаването на закони е било първата степен на спасение, разпъването на кръст е било втората степен на спасение, и правосъдието и наказанието са били най-великото спасение. Нима това не е абсурдно? Уместно ли е да се каже нещо подобно? Точно ли е? Ако кажеш тези празни думи на религиозен човек, той няма да може да намери проблем в тях. Той не разбира. Няма да е чувал за нещата, които му казваш, няма да ги познава. Ще си мисли, че всичко звучи свежо, оригинално и доста добре. Но ако кажеш същите тези думи на някого, който разбира истината, той веднага ще осъзнае, че

това са празни думи и обобщени доктрини, които никой не разбира по същество или въз основа на преживяванията си. Още по-нататък се казва: „Ще свидетелстваме за Твоята свята и праведна любов“. Тук Божията любов е окачествявана като свята и праведна. Авторът на химна не твърди, че Божията същност е свята и праведна, а че Божията любов е свята и праведна, застъпвайки тезата, че Бог е длъжен да обича човека. Онова, което има предвид, е: Бог не следва да изразява правосъдие и наказание и не следва да изразява гняв и величие. Правилен е изразът Му само на любов и тази любов е свята и праведна. Веднага след това се казва: „Ти заслужаваш вечната ни възхвала“. Защо авторът на химна възхвалява Бог? Възхвалява Бог само защото Бог обича човека. Голям ли е проблемът в тези думи? (Да.) Защо казваме, че тук има голям проблем? (Защото разглежда нещата според човешките представи и фантазии. Липсва му разбиране за Бог и той отсъжда за Него.) Това е отсъждане за Бог. Когато не разбираш истината и ти липсва истинско знание за Бог, но въпреки това продължаваш с опитите за обобщаване, тогава обобщението ти е несъвместимо с Божиите слова и е далеч от истината, като дори донякъде отклонява хората. Това се равнява на съдене на Бог. Според теб какво могат да придобият хората от пеенето на първия стих от този химн? (Ще придобият представи за Бог.) Какви представи? (Ще повярват, че Бог е любов и че Бог има само любов и нищо друго.) Какво лошо има в това хората да се чувстват така? Какво лошо има в това хората да живеят в прегръдката на Божията любов и Божията любов да ги заобикаля и съпътства? Какво лошо има в това хората да се радват на достатъчността на Божията любов и грижа? (Разбирането на Бог по този начин е твърде едностранчиво, защото в Божия нрав има много повече от любов.) Само частично ли е? Ако трябва да бъдем точни, твърде повърхностно е човек да познава само Божията любов. Това е празен, едностранчив, теоретичен, емоционален вид чувство. Представете си следното: ако хората смятат, че да вярваш и да знаеш, че Бог е любов, е достатъчно, ще им бъде ли лесно да постигнат истинско покорство, когато преживяват Божието правосъдие и наказание? (Не.) Но те имат Божията любов като основа — защо няма да е лесно да се покорят? Ако се свидетелства по този начин за Божията любов, дали това ще повлияе на хората да приемат правосъдие и наказание? (Не.) Тогава Ми кажете, каква действителна ситуация и какви практически

трудности възникват? (Хората винаги мислят, че Бог е любов, затова искат да се радват всеки ден на Божията благодат. Когато Божието правосъдие и наказание носят на хората плътско страдание, те мислят, че Бог не ги обича, затова им става трудно да приемат и да се покорят на Божието правосъдие и наказание.) Продължавайте, има ли още нещо? (Хората вярват, че Бог е любов, затова когато се бунтуват срещу Бог и Го предават, те ще отсъдят, че Бог продължава да ги обича и ще им покаже милост и прошка. Като резултат, те няма да отидат и да се покаят.) Ако хората постоянно живеят в състояние, в което нереално предполагат, че Бог изключително ги обича и е благосклонен към тях, могат ли да приемат факта, че имат покварен нрав? Могат ли да приемат различните състояния и поквари на човека, които са разобличени в Божиите слова? (Не.) На тях им е трудно да преминат от това състояние към състояние на покорство, да приемат Божието правосъдие и наказание. Просто ще заседнат в Епохата на благодатта, вярвайки, че Бог винаги ще бъде техният принос за грях, и че този принос за грях е форма на любов — неизчерпаема и безкрайна любов. Ако разбират Божията любов по този начин, каква ще бъде последицата? Ще бъде като религиозните хора: няма да ги интересува как съгрешават. Просто си казват молитвите вечер и си изповядват греховете, и с това всичко приключва. Смятат, че Бог ще продължи да им прощава и ще продължи да ги дарява с милост и любяща доброта и да осигурява благодат. Това ги затруднява да си признаят, че имат покварен нрав, да приемат Божието правосъдие и наказание и да се покорят на Божието дело, и да достигнат точката, в която могат да приемат Неговото спасение. Какви ще бъдат последствията за хората, оставащи в това състояние? Ще се противопоставят ли на Бог и ще Го отхвърлят ли, когато дойде отново за ново дело? (Да.) А ще могат ли да приветстват завръщането на Бог? Защо религиозният свят не може да приеме Божието дело в последните дни? Нима основната причина не е в погрешното разбиране на Бог? Това е ужасяващо последствие! Ако хората не познават Бог, ще им бъде много трудно да Му се покорят. Какво показва този факт? Показва, че хората имат покварен нрав и присъща склонност да се противопоставят на Бог и да се бунтуват срещу Него, да не съответстват на Бог. Хората са способни да тръгнат против Божиите намерения при всеки удобен случай и да тръгнат против истината при всеки удобен случай. Природата на хората

и присъщата им склонност е да не харесват истината. Присъщата им склонност е да се противопоставят на Бог и да се бунтуват срещу Него. Може ли Бог да обича такъв човек? (Не може.) Независимо дали Бог го обича, независимо дали е достоен за Божията любов, Бог не може да се насили да обича такъв човек. Нима това не е така?

От момента, в който Бог започна да върши делото на правосъдието и да разобличава същността на покварата на човешкия род, до настоящето, Бог изразява истината. Той изговори много слова, за да спаси човешкия род, а и много резки слова на правосъдие. Можете ли да доловите истинското отношение на Бог към човешкия род? В крайна сметка Бог обича или мрази човешкия род? Някои казват: „Предвид факта, че Бог даде на Адам и Ева дрехи от кожи, открих и научих, че Бог обича хората и че Неговото отношение към човешкия род е любов, без омраза“. Правилно ли е това възприемане на нещата? (Не е правилно.) Какво не е наред с него? То разглежда различните отговорности, дълг и задължения на Бог към човешкия род така, сякаш са изпълнявани, защото Бог обича човека и защото човекът е обичлив, заслужаващ любов и достоен за Божията любов. Нима това не е погрешен начин за възприемане на нещата? (Да, погрешен е.) Всичко, което Бог прави, е от отговорност и задължение, а и защото такава е същността Му. Преди всичко е заради Неговия план и след това е поради Неговото задължение. Разбира се, докато Бог изпълнява това задължение, Той разкрива Своя нрав, както и същността Си. И така, какъв е Неговият нрав същност? Тя е праведност, святост, величие и ненакърнимост. С такъв нрав и същност и изправен срещу човешки род, който е толкова покварен от Сатана, какви следва да бъдат най-точното отношение и мисли на Бог спрямо човешкия род? Следва ли да бъде любов към човешкия род, която да е толкова голяма, че Той да не може да се раздели с него? (Трябва да е по-скоро отговорност.) Неговата отговорност е Неговото дело. Той не обича човешкия род дотолкова, че да не може да понесе раздялата с него, като прекомерно милее за него. Той не е преизпълнен с любов към него, нито го цени като зеницата на окото Си. Истинското отношение на Бог към такъв човешки род е дълбоко отвращение. И така, защо казвам, че този химн е издъно отвратителен? Защото той изразява самозалъгването на хората. Бог има любов, затова хората си мислят, че Той е направил всичко това, защото човекът е обичлив и достоен за любов.

Грешиш и си толкова нарцистично сантиментален! Бог прави всичко това заради Своя план и отговорност, а нрав същността, която Бог разкрива, правейки всичко това, е праведност и святост. Независимо какво разкрива Бог, в Божията същност, разбира се, има любов. А онова, което Бог прави на човешкия род, е просто защото в Божията същност има любов. Но Бог не обича хората в Своята субективна воля. Той не обича покварен човешки род. Той мрази покварения човешки род. Защо Бог върши делото на правосъдието в последните дни? Защо Бог има такова отношение, разобличавайки покварения човешки род? Това се решава от Божията същност и нрав, а освен това може да илюстрира практически въпрос: човешкият род живее под властта на Сатана и всички са последователи и поклонници на Сатана, те не се покоряват и прекланят истински пред Бог. Те са Негови врагове. Може ли Бог да обича враговете Си? (Не.) Бог разкрива любов и Бог има същността на любов, но Той не прави всичко това от любов. Ако си мислиш, че Бог прави всичко това от любов, казвам ти, че това е напълно погрешна и безсрамна мисъл. Ако си мислиш това, значи клеветиш Бог. Не бъди твърде горд със себе си, не се чувствай прекалено сантиментален! Някои хора казват: „Бог не направи всичко това от любов, затова, в този смисъл, няма ли любов в Божията същност?“. Правилно ли е това? (Не.) Къде е грешката? (В Своя нрав Бог има любяща доброта и милост.) Бог има любов, но не обича безразборно. Бог е праведен и свят. За Него е невъзможно да обича човешки род, който е толкова дълбоко покварен от Сатана. Всъщност Бог ненавижда и мрази този човешки род. Някои хора питат: „След като Бог е отвратен и мрази този човешки род, защо продължава да върши цялото това дело върху него?“. Бог има план за управление и е готов да поеме и изпълни тази отговорност, затова ще извърши това дело. Това е право на Бог и човекът не може да се намесва. Бог има това могъщество и също така има властта да изпълни този план за управление, от който накрая ще се облагодетелства човешкият род — това сте всички вие. Съвсем не е малко, че човек ще може да пожъне такива предимства и да получи такива велики благословии. Не изисквайте от Бог: „Понеже имаш любов, трябва да ни обичаш“. Поради каква причина да ви обича? Защото Бог те е избрал? Не може да е това, нали? Заради твоята обичливост? Какво ти е толкова обичливото? Защото предаваш Бог? Защото се бунтуваш срещу Бог? Защото си изпълнен с

покварения нрав на Сатана? Защото се противиш на Бог? Защото се противопоставяш на Бог при всеки удобен случай? Предвид всичко това, може ли все пак Бог да те обича? Може ли все пак да обича онези, който Му се противопоставят? Може ли все пак да обича дяволи и сатани? Ако кажеш, че Бог все пак може да обича онези, които Му се противопоставят, и че все пак може да обича дяволи и сатани, нима това не е хулене на Бог? Според вас може ли Бог да обича дяволи и сатани? Може ли Бог да обича враговете Си? Може ли Бог да обича по безразборния начин на покварения човешки род? Абсолютно не. Божията любов е принципна. Следователно тази любов във въображението на човека не съществува. Тя е чисто и просто пожелателно и прекомерно сантиментално мислене. Тя е част от човешките представи и изобщо не е в съответствие с фактите, затова съм длъжен да го изясня тук. Защо Бог не те обича? (Защото нравът на човека е цялостно покварен и той не е достоен за Божията любов.) „Не е достоен за Божията любов“ е изтъркана фраза. Длъжен ли е Бог да те обича само защото те е създал? Не е така, нали? Бог е създал всички неща и цялата вселена. Длъжен ли е непременно да обича всяко едно нещо? Бог може да избере да те обича и може да избере да не те обича. Това е право на Бог — това е факт. Друг факт е, че, ако искаш да накараш Бог да те обича — ако искаш да получиш Божията любов — трябва да направиш нещо достойно за Неговата любов. Направил ли си нещо, което да е достойно за Неговата любов? Притежаваш ли поведение, човешка природа или нрав, който е угоден на Бог? (Не.) Вероятно не през първите няколко години, след като са повярвали в Бог, а в по-късните, някои хора проявяват част от това поведение: изпълняват дълга и работата си с все по-малко нехайство, могат да търсят принципи, научават се да изпълняват и да се покоряват, и да не действат произволно. Не разчитат на фантазии и представи, когато се сблъскат с нещо. Могат да се молят и да търсят Бог, да си сътрудничат с братя и сестри и по-често да търсят общение с тях. И също така да имат по-смирен и взискателен манталитет. Имат някаква искреност и истинска вяра в Бог, въпреки че не може да се каже, че са отдадени на делото, поверено им от Божия дом и Божието поръчение. И могат да се съсредоточат върху стремежа към истината и са нащрек за промени в нрава си. Могат да поемат инициативата по опознаването на собствената си поквара, опознаването на своята надменност и измамност. Молят се често пред Бог,

искат от Него да нагласи средата, приемат Божията дисциплина и имат повече положителни неща вътре в себе си. В очите на Бог това поведение е ценно. Но когато стане въпрос дали Бог обича хората или не, те трябва ли да настояват? (Не, не трябва.) Ако поведението на хората проявява тези положителни стремежи, тези подобрения, тези промени, то от човешка гледна точка те притежават известна обичливост и израз на известно покорство. Но наличието на това поведение е просто надеждата, която се вижда във вас. Тази надежда е, че чрез Божието дело и ръководство хората ще имат положителен, активен и открит за сътрудничество начин на мислене, като в същото време това поведение и разкриване ще свидетелства за Бог пред Сатана. От тази гледна точка, тоест, когато погледна на това от човешка гледна точка, хората притежават малко обичливост. Но погледнато от гледната точка на Божия Дух — в крайна сметка Бог обича ли ви или не? Притежавате ли черти, които са до известна степен обичливи, или не? Ако питате Мен, още сте много далеч. Защото, предвид заложбата и талантите на хората, както и житейските им обстоятелства, те би трябвало да се справят по-добре. Всъщност това, което сега преживяхте, получихте и разпознахте, както и промените, които постигнахте, може да бъде постигнато за пет години, ако се стремите към него с всички сили, но ви отне цели десет години да постигнете тези резултати. Не е ли твърде дълго? Умовете ви са леко сковани, вашите отговори са твърде забавени, действията ви са мудни. В много отношения само благодарение на това, че Горното своевременно ви кастри, дисциплинира и проверява, сте успели да постигнете нещо. Тези постижения са трудно извоювани, хората са платили определена цена, а от резултатите на пожънатото има някои аспекти на поведението и изразите на хората, които могат да предложат известно успокоение, когато се разгледат. Те обаче остават далеч от стандарта за обичливост, за който говори Бог. Всички ли смятате, че сте по-обичливи сега, отколкото сте били преди? (Не.) Не, все още не. Чрез малко самоизследване ще откриеш какви неща разкриваш за себе си: „О, все още има твърде много нечистота в мен. Още щом започна да обмислям нещо, в съзнанието ми се появяват лукави схеми и върша нещата нехайно. След като се залутам по този начин, проблемите изникват отново и, след като ги премисля, тези лукави схеми изплуват пак. И аз пак прехвърлям отговорността на друг и ставам отново човекоугодник“. Както

можеш да видиш, само чрез едно непреднамерено самоизследване през деня се разкри доста поквара. Следователно какво ти е толкова обичливото? Продължаваш да искаш от Бог да те обича, но гледаш на себе си с презрение. Чувстваш, че си напълно безполезен и че нищо в теб не заслужава възхвала или любовта на другите. Ако хората не могат дори да се насилят да те обичат, как може да се очаква от Бог да те обича? Това възможно ли е? (Не.) След като изяснихме достатъчно тези факти, не трябва ли този химн да бъде изхвърлен? Трябва. Пълен е с думи от представи и фантазии и думи от религия. Следователно полезно ли е за другите да пеете този химн? Носи ли ви удоволствие да го пеете и да го слушате? Пеенето на този химн не само не спомага за разбиране на истината, но и заблуждава хората. То не само не ги избавя от представите им, но задълбочава и укрепва тези представи. Нима това не вреди на хората? Пеенето на този химн не само ви затруднява да разберете истината. За вас става дори още по-лесно да живеете в рамките на собствените си представи и фантазии за Бог. Такъв химн не е полезен по никакъв начин за никого. Затова сърцето Ми се изпълва с ярост, когато чуя всички вас да пеете този химн. Прекарали сте напразно толкова много години в слушане на проповеди, прочели сте напразно толкова много Божии слова. Дори и сега все още не познавате истински Божия нрав. Наистина ми се иска да ви зашлевя няколко плесници. Кой пише текст, пълен с такива представи и фантазии? И въпреки това пеете с огромно увлечение. Нима у вас няма никаква проницателност? Горчиво Ме разочаровате. Досега сте вярвали, без да придобиете никаква истина реалност. Не можете дори да различите думи на представи, фантазии или абсурди, но въпреки това все още ги пеете. Наистина вярата ви е много объркана! Какво повече мога да кажа!

Погледнете втория стих на химна „От любов“. „От любов Бог се завърна в плът в последните дни и дойде в страната на големия червен змей“. Колко ли голяма трябва да е Божията любов? Правилно ли е да мислиш, че Бог понася унижение от любов и се е въплътил и е дошъл в страната на големия червен змей, където се е сблъскал с върховно унижение, за да обича и спаси хората? Нима Бог прави всичко това само от любов? Мислиш само за доброто — Бог прави това заради Своя план за управление. В твърдението „Бог има предвид това, което казва. Това, което казва, ще бъде направено и това, което прави, ще трае вечно“ е представена

в сбит вид една същност на Божия нрав. Това е разкриването на Божията власт. Как може да е от любов? Кажете Ми — тези покварени хора заслужават ли Бог да изтърпява огромно унижение, като идва в страната на големия червен змей? (Не, не заслужават.) Те не заслужават, те са по-лоши от мравки и ларви. Те са недостойни. Да не би да искаш Бог да се въплъти и да продължи да изтърпява унижение и преследване от Сатана, като същевременно продължи да предлага Своята любов на този покварен човешки род? Това ли искаш да кажеш? Тази идея е абсурдна. Всъщност това е Божият план за управление. Дали Бог се завръща в плът и идва в страната на големия червен змей или върши друг вид дело — това е етап в Неговото дело. След като вече етапът е достигнал тази точка, Бог трябва да действа по този начин. А защо Бог върши това дело? Върши го заради Своя план за управление, а в Неговия план за управление приемникът на Неговото спасение е покваренят човешки род. От всяка гледна точка покваренят човешки род — независимо от държавата или расата — е просто обект на дело, контрастиращ предмет, в Божия план за управление. Контрастиращ предмет достоен ли е за това Бог да Му дари цялата си любов? Не, не е. Погрешно е да се каже така. Не бива да се окачествява по този начин. Понеже Бог има план за управление и поради факта, че Той ще изпълни Своето дело на управление, ти, като човешко същество, си пригоден да понесеш този факт, което е голяма благословия. И въпреки това продължаваш безсрамно да казваш: „Бог прави всичко това заради голямата Си любов към нас“. Това е ужасна грешка. Това е объркано и е чиста безсмислица.

Погледнете следващия ред. „От любов Бог изтърпява отхвърляне и клевета и е подложен на големи гонения и мъки“. Правилно ли е това? Бог изтърпява отхвърляне и клевета и е подложен на големи гонения и мъки. Независимо какво изтърпява Той, мисълта, желанието и целта в сърцето Му е да изпълни Своя план за управление. Бог има по-велика цел, но прави всичко това не от отдаденост на човешкия род, нито като принос на любов или Негово цялостно отдаване на този покварен човешки род, който е враждебен към Него и Го счита за враг. Не това е причината. Някои хора казват: „Понеже Бог не върши цялото това дело от любов към човешкия род и понеже изтърпяваното от Него отхвърляне, клевети и мъки е в действителност в името на Неговия план за управление, то

Бог не заслужава любовта на човека“. Правилно ли е това? (Не.) Къде е грешката? Кажете Ми какво мислите за това. (Бог върши цялото това дело в името на Своя план за управление, но в действителност в хода на този процес хората извличат много ползи, започват да разбират някои истини и постигат някои промени.) Само това ли? Кажете Ми — фактът, че Бог изтърпява отхвърляне и клевети и е подложен на големи гонения и мъки в името на Своя план за управление, нещо положително ли е или нещо отрицателно? (Това е положително нещо.) Бог изтърпява отхвърляне и клевети и е подложен на голямо унижение в името на Своя план за управление — това е положително нещо. Знаете ли защо е положително нещо? Какво е съдържанието на Божия план за управление? (Да победи Сатана и да избави хората от оковите на Сатана.) Как ще бъде победен Сатана? Какво е конкретното съдържание? Какъв е конкретният проект на делото? Спасяване на човешкия род. Не е неясно, нали? Победата над Сатана е един аспект. Конкретното съдържание на Божия план за управление, тоест, конкретният проект на Божието дело, е да спаси човешкия род. От гледна точка на човека, въпросът за спасяването на човешкия род справедлива кауза ли е или несправедлива? (Справедлива кауза е.) Това е справедлива кауза. Погрешно ли е Бог да изтърпява отхвърляне и клевети и всякаква болка и унижение, за да спаси човешкия род? (Не.) Не е ли това положително нещо? Егоистично ли е? (Не е егоистично.) Как тогава не можете да го обясните ясно? Не можете да обясните толкова ясни и очевидни неща. Вместо това ги тълкувате сляпо и произволно отсъждате по тях. Нима това не е висша степен на глупост и невежество? Делото на Божия план за управление е грандиозен проект и подробностите на този конкретен проект водят до спасяване на човешкия род. Някои хора казват: „Бог спасява човешкия род, за да изпълни собствените Си желания, да осъществи Своя план. Бог прави всичко това заради Себе Си, а не заради човешкия род. Това не е ли егоистично?“. Егоистично ли е? (Не е.) Защо не е егоистично? Онова, което предприема Бог, е положително и смислено. То е изключително ценно и важно за оцеляването, крайната цел, изхода и състоянието на съществуване на целия човешки род през следващата епоха. Предвид гореизложеното, егоистично ли постъпва Бог, като изтърпява всичко това и дава всичко това, за да осъществи Своя план за управление? (Не.) Целта на Божия план

за управление е да спаси човешкия род. Неговите намерения са добри и прекрасни и са истинска любов. Следователно не може да се каже, че Бог постъпва егоистично, удовлетворявайки собствените Си намерения. Само от това, което Бог е извършил, от това, което Той е планирал, човек може да види същността на Бог и да види, че сърцето Му е прекрасно и добро. Въпреки че този човешки род е станал развратен, че следва Сатана и е изпълнен с покварения нрав на Сатана, въпреки че е изпълнен с бунтарство и съпротива срещу Бог, с богохулство и враждебност, Бог все още може да спаси човешкия род търпеливо и без никога да се предава. Откъде произтича всичко това? Произтича от Божия план за управление, от Неговото желание. Това егоистично ли е? Човешкият род е най-големият и крайният облагодетелстван от целия план за управление на Бог. Всички вие сте единствените носители и наследници на обещанията, благословиите и добрите крайни цели, които Бог е дарил на човешкия род. Кажете Ми тогава — егоист ли е Бог? (Не, не е.) Бог не е егоист. А Бог само от любов ли прави всичко това? (Не.) Значимостта, ценността и истините, които хората следва да разберат в това отношение, са твърде дълбоки. Как може да е само от малко любов? Любовта е само една малка част от емоционален израз. Тя е фрагмент, разкрит в емоции и сантименти, а не е целостта. Но в делото на Бог по осъществяване на Неговия план за управление и в процеса на Божието спасение на човешкия род онова, което реално се разкрива, е целостта на Божия нрав. И Неговият нрав не е просто любов, тоест, не е само любяща доброта и милост. Той е и праведност, и величие, гняв и проклятия, както и множество други аспекти. Разбира се, ако трябва да бъдем конкретни, именно през триетапното Му дело Божият нрав и същност се разкриват постепенно и стават видими за хората. Но хората не могат да ги разпознаят и дори казват: „Бог е направил всичко това, защото ни обича“. Тази представа за „любов“, която имат хората — защо звучи толкова нелепо, толкова отвратително? Не е ли опозоряване на Божиите намерения, опозоряване на ревностните и грижовни намерения за спасяване на човешкия род да се определя такова значимо дело на Бог, дело, което има толкова голямо влияние върху крайната цел и изхода на човечеството, просто като едно незначително усещане — любов?

На следващия ред четем: „От любов Бог живее скромно и скрито с покварения човешки род“. Тук авторът на химна казва, че и това е извършено

от любов. Бог прави това, защото то е необходимо за Неговото дело. Как може да е от любов? Има ли логика Бог да живее с човешкия род от любов към него и да бъде смирен и скрит от любов към него? Колко ли очаровател и прелестен трябва да е човешкият род, за да направи Бог толкова изпълнен с желание и склонен да живее с него и дори да се въплъти и да бъде скромен и скрит? Това ли са фактите? (Не са това.) Какви са фактите? (Бог се въплъти, стана смирен и скрит и дойде на земята, за да изрази истината и да спаси хората заради Своя план за управление.) Теоретично, това е заради Божия план за управление. На хората им се струва, че скромният и скрит живот на Бог с покварения човешки род прави Бог много щастлив, че Той живее доста удобно. Всеки ден изпитва радост и е доста доволен да наблюдава всяко едно движение на човека, както и неговото поведение и разкриване. Така ли стоят нещата? (Не.) А как стоят всъщност? (Бог прави това, защото делото Му го изисква.) Защото делото Му го изисква. Това е теория. Всъщност животът с човешкия род носи ли радост на Бог? Носи ли щастие? Удоволствие? (Не.) Тогава как следва да се чувства Бог? Например вярвате в Бог и смятате, че сте доста почтени, но ако трябваше да живеете с обиграни от улицата младежи, грубияни, хулигани и бандити от подземния свят, да говорите на същия език, да ядете същата храна и да правите същите неща ежедневно, как бихте се почувствали? (Изпълнени с неприязън и отвратени.) В какво разположение на духа щяхте да бъдете, ако трябваше да живеете с изнасилвачи или убийци? (Погнусени.) Значи знаете какво е да си погнусен. Кажете Ми тогава — може ли Бог да живее щастливо с покварен човешки род? Може ли да е радостен? (Не.) Няма нито щастие, нито радост. Тогава откъде да дойде любовта? Ако няма никаква радост, щастие или удоволствие, тогава за Него не представлява ли противоречие да обича хората както обича Себе Си, да ги обича твърде много, за да се раздели с тях? Няма ли в това елемент на преструвка? Каква точно е истината? Какво би трябвало наистина да чувства Бог, живеейки сред покварен човешки род, освен липсата на щастие, удоволствие и радост? (Болка.) Болка — това е много конкретно чувство. Друго? (Неприязън.) Неприязън е също чувство. Друго? (Омраза към покварения нрав на човека.) Омраза, отвращение и ненавист. Има го и най-истинското чувство — животът сред покварен човешки род, особено когато става въпрос за разбирателство, разговори, съвместна

работа и създаване на връзки, изглежда невероятно унизителен. Мислите ли, че нормален човек може да продължава да изпитва любов в такова състояние на нещата, в такова постоянно състояние? (Не.) Не може да изпитва любов. Какво би направил, ако липсва любов? (Би се оттеглил.) Усамотяването е желание, то е манталитет. Какво обаче следва да се направи, за да се погледнат фактите директно? Не трябва ли да се положат усилия за промяна на тези хора? (Да, трябва.) За такъв човешки род трябва да се практикува предоставяне, образоване, порицаване, разобличаване, кастрене, понякога и дисциплиниране, и така нататък. Това е необходимо и не може да бъде пропуснато. Но могат ли такива действия да постигнат моментални резултати? (Не могат.) Тогава какво трябва да се направи? (Трябва да бъдат кастрени, съдени и наказвани за дълъг период от време.) Делото по кастрене на хората, съденето и наказването им за дълъг период от време лесно ли е? Какво трябва да изтърпи Бог, за да направи това? (Унижение и болка.) Бог работи с невероятно търпение. Какво носи това търпение? Носи болка. Следователно когато Бог живее с покварен човешки род, в сърцето Му няма нито радост, нито щастие. Може ли Той да има в сърцето Си любов за хората, без да изпитва радост и щастие? Не може да се насили да ги обича. Как тогава може да върши делото Си? На какво основание? Той просто изпълнява отговорността Си. Това е служението на въплътения Бог; такова е неговото естество. Да изпълниш отговорността си означава да направиш всичко възможно, за да постигнеш всичко, което си видял, което знаеш, следва да кажеш и следва да направиш. Това се нарича да изпълниш отговорността си. Защо е възможно да се изпълни тази отговорност? Разбира се, че Бог има това бреме за човешкия род заради Божията идентичност и същност, защото въплътеният Бог има това поръчение и отговорност. И така, независимо с какъв тип хора и покварени човешки същества живее Той, това е състоянието на нещата. Знаете ли какво е това състояние на нещата? Това е състояние, при което Бог не изпитва нито щастие, нито радост, а трябва да изтърпява унижение. Същевременно трябва неуморно и постоянно да изтърпява всякакви видове човешка поквара и непокорство. Докато изтърпява всичко това, Той също така трябва неуморно да казва онова, което е длъжен да каже, и да прави онова, което е длъжен да прави. Трябва ясно да обясни нещата, които хората не разбират, а на онези, които съзнателно вършат нарушения,

трябва да наложи известна дисциплина, правосъдие и наказание. Всичко това, което прави Бог, е свързано с Неговия план за управление и с етапите на Негово дело. Разбира се, то е дори още по-тясно свързано с конкретния проект на делото на Бог на спасяване на човешкия род. Казано накратко — свързано е със собствените отговорности на Бог. Всички тези неща, които прави Бог, представляват изпълнение на отговорността Му. Разбира се, онова, което Той разкрива, докато изпълнява отговорността Си, е Неговата същност и нрав. Каква, тогава, е същността на въплътения Бог, тоест, същността на този обикновен човек? Особено при осъществяването на този етап от делото в последните дни Той не проявява знаци и чудеса, нито удивителни неща. Всичко, което прави, е да казва на хората истините, които трябва да притежават и разбират. Той разобличава покварения нрав, който самите хора не могат да разпознаят, за да могат да го опознаят и разпознават, и за да могат да опознаят същността и действителните факти на поквата на човешкия род. Това е с цел хората да се покаят истински и да бъдат вкарани в правия път. Когато хората могат да се покаят истински, когато могат да разберат и да практикуват истината, те навлизат в истината реалност и придобиват надежда за спасение, а делото и отговорността на въплътения Бог са изпълнени. След като хората влязат в правия път, остава да се получат Божиите изпитания и облагородявания — така делото на въплътения Бог завършва. Отговорностите Му са изпълнени и делото Му е завършено. След като делото на въплътения Бог бъде завършено и вие сте в правия път, това означава, че служението Му е завършено и Той вече няма никакво задължение към вас. Какво означава да нямаш никакво задължение? Означава, че вече не е необходимо Той да бъде с тези хора и да изтърпява неща като тяхната поквара, представи, бунтарство, съпротива, отхвърляне и така нататък.

Било то от гледна точка на цялостния план за управление на Бог или на конкретно дело, вършено от въплътения Бог — някое от двете прави ли се само от любов? Нито едното, нито другото. Божият дух наблюдава човешкия род от небето по определен начин и въплътеният Бог на земята почти споделя същата гледна точка. Защо казвам „почти“? Въплътеният Бог на земята може да погледне на слабостите на човешкия род от относително по-внимателна гледна точка заради Своята човешка природа, заради съвместното Си съществуване със сътворения човешки

род в рамките на едно и също пространство, а и защото, както и покваренят човешки род, Той споделя външното свойство да бъде човек. Следователно въплътеният Бог може да живее с хората донякъде по-хармонично, отколкото Бог на небето. Погледнато от този ъгъл, ако Бог не се беше въплътил, щяхте ли всички вие да стоите тук сега? Не, нямаше. Всичко това произтича от потребностите на Божието дело — това е единствената причина Той да заплати такава огромна цена и да дойде тук, за да го свърши Сам. Ако Бог заговори на хората от небето, от една страна поради пространственото разделение, за тях би било неудобно да чуват словата Му. От друга страна, предвид пространните и обширни слова на Бог в последните дни, ако Той заговори от небето по такъв начин, както и да го погледнете, би било неподходящо. Следователно единственият и най-добрият избор, както и най-полезният за човешкия род, за Божия план за управление и за делото на спасяване на човешкия род, е Бог да се въплъти. Въплъщаването на Бог е единственият избор и единственият начин да се върши делото. Само въплътеният Бог може да върши делото, има способностите да върши делото и може да постигне тези резултати. Ако погледнеш на словата, изречени от Бог в последните дни, от гледна точка на количеството — изречени са вече толкова много. Как може да бъдат предадени толкова много без метода на въплъщението? Ако Бог заговори от небето под формата на гръмотевица, колко хора биха се строполили мъртви всеки път, когато Той съди и заклеймява зли хора? Няма да останат много живи. Ако Бог заговори от вътрешността на вихрушка или от пламъци, колко вихрушки и огньове трябва да възникнат, преди Той да може да завърши изговарянето на тези слова? Целият човешки род ще бъде смутен от този подход. И след всичките тези години говорене словата на въплътения Бог повлияли ли са нормалния живот на човешкия род? По никакъв начин. И целият свят нито го е грижа, нито е повлиян и на йота. Това напълно постига целта на делото, вършено от въплътения Бог. Без въплътения Бог, това дело наистина би било неосъществимо. Самото дело на въплътения Бог е потайно. Бог не желае целият свят и целият човешки род да знае за него. Не желае за него да знаят езичниците, които не е избрал да знаят. Той може да изрази тези думи само в състояние на скритост, затова възприемането на метода на въплъщението е най-целесъобразно, а и най-мъдро. Това може да остане

тайна само чрез въплъщението на Бог. Това, че въплъщението Му живее в същото пространство като човешкия род, като му предоставя истината на човешки език, по начин и във форма, която хората могат да приемат, е Божията мъдрост и всемогъщество. Това е нещо, на което е способен само Бог. То не е по силите на човешкия род. Всичко това е свързано с великия план за управление на Бог. Би било крайно опростено, в противоречие с фактите и наистина необосновано човек едностранно да описва такъв велик план за управление на Бог като нещо, извършено само от любов. Казано накратко, независимо от съдържанието на вършеното дело, въплъщаването на Бог този път наистина предизвика значително вълнение и имаше съществено въздействие в целия свят и сред целия човешки род. Това показва колко грандиозно събитие е този факт. Фактът и формата на въплъщаването на Бог сами по себе си са противоречив въпрос в целия свят и в целия религиозен свят. Това е събитие, към което човешкият род се отнася враждебно, което човешкият род заклеймява и отхвърля и изключително трудно проумява и си представя. Това, че Бог може да работи по този начин, показва Неговата мъдрост, Неговото могъщество, Неговото всемогъщество и Неговата власт. То изобщо не се върши от някаква си любов или поради нещо тривиално, или поради незначителна причина с размерите на сусамово семе. С други думи, голямо събитие, което може да разтърси целия религиозен свят, целия политически свят, целия човешки род и дори цялата вселена не произтича от любов, а от Божия план за управление и желанието да спаси човешкия род. Това е най-великото видение от третия етап на Божието дело. Най-великото видение, което хората трябва да разберат, опознаят и възприемат. Ако просто отсъждаш, че това видение е „породено от Божията любов, Бог ни обича. Виждате ли, Бог вече е въплътен и веднъж беше разпнат от любов към нас, а този път Той се въплъщава и идва да ни обича отново“ — нима това не е сериозна грешка? Да отсъдиш, че такова велико видение на Божието дело е извършено от любов е изключително повърхностно. Ако не познаваш Бог, така да е. Но бързо замълчи, не говори безсмислици и не изразявай мнения наслуки. Казвал съм ви и преди — за нищо, свързано с Божия нрав, Божията същност и видението за Божието дело, хората не бива да съдят прибързано, да правят произволни заключения или да отсъждат лекомислено. Ако не разбирате, просто си признайте, че не разбирате. Ако

разбирате малко, то бързичко кажете: „Разбирам само толкова. Не смея да отсъждам произволно и не знам дали е правилно“. Трябва да добавите такъв тип обяснения и разяснения — не говорете необмислено. Ако говориш необмислено, тогава в малък мащаб може погрешно да повлияеш на другите, давайки им погрешни схващания и насоки. В по-голям мащаб може да накърниш Божия нрав. Ти определяш Божия план за управление и такова велико дело на Бог по спасението на човешкия род като любов, като извършени от любов. Нима това не е говорене на безсмислици? Трябва ли хората, които казват това, да бъдат ошамарени? (Да, трябва.) Защо трябва да бъдат ошамарени? Защото това е говорене без да се мисли. Това е изваждане на неща от контекста. Нима това не е вследствие на надменен нрав? Та ти не започна ли да вярваш в Бог едва преди няколко дни? Виждал ли си Го? Разбираш ли нрава Му? Не можеш да обясниш ясно или цялостно истината за видението на Божия план за управление, но въпреки това се осмеляваш да определяш Божията същност и нрав. Нима това не е крайно дръзко? Осмеляваш се да използваш думата „любов“, за да определяш толкова велико нещо. Това накърнява Божия нрав. Голямо прегрешение ли е да накърниш Божия нрав? Наистина е голямо. Някои хора казват: „Нито знам, нито разбирам“. И са напълно прави. Тъкмо защото нито разбираш, нито знаеш, а и защото си невежа и глупав, не бива да говориш необмислено. Можеш ли ти, обикновен човек, произволно да съдиш и да правиш небрежни заключения за Божиите дела? Целокупният човешки род заедно няма да може да обясни ясно Божиите дела, а ти сам искаш да определиш Божия нрав, Неговото дело и Неговата същност само с една или две думи. Нима това не накърнява Божия нрав? (Да, накърнява го.) Значи има сериозен проблем с този химн. Той не само е пълен с объркани, празни, богохулни думи, но най-лошото е, че може да отклони хората, да ги подведе и да ги вкара в капана на собствените им представи. Може ли този химн да бъде запазен, предвид тежките последици, до които води? Твърдо не. Трябва да бъде изхвърлен.

Продължаваме по-нататък: „От любов Бог изразява истината и носи пътя на вечния живот“. Не изразяват ли тези думи отвратително отсъждане? (Отвратително е.) Четем по-нататък: „От любов Бог съди и разобличава сатанинската природа на човешкия род със Своите слова“. Кажете Ми — когато Бог изразява резки слова, за да разобличи покварения нрав на

човека, Той от любов към човека ли го прави или защото ненавижда човека и го мрази? (Защото Бог ненавижда човека и го мрази.) Бог ненавижда човека, следователно каква част от Неговия нрав е това? (Праведност, святост.) Точно така. Не е от любов. Подобно човешко отсъждане не е ли неуместно и израз на неправилно разбиране? Има ли някакво практическо знание за истината в това твърдение? Това е изопачено и едностранчиво разбиране, погрешно тълкуване, погрешно разбиране. Редът представлява погрешно определяне. След това погледнете „От любов Бог ни изпитва, облагородява и кастри, за да пречисти поквара та ни“. Нима тук няма същия проблем като с предходния ред? (Да, има.) Проблемът е същият. И по-надолу: „О, Боже! Всичко, разкрито в Твоето дело и в Твоите думи, е любов“. Това не е ли поредното отсъждане? Какво именно разкрива Бог? Своята святост и обичливост, както и Своя праведен нрав. Бог има гняв, величие, както и милост и любяща доброта. Как тогава може да се каже, че всичко е от любов? Това отсъждане е толкова отвратително и произволно! Нима не се дължи на надменност? Онова, което авторът на химна обяснява и обобщава, няма нищо общо с нрав същността, разкрита от Божиите слова. След това казва, че всичко е любов, което не само няма отношение, но и е изопачено и погрешно — това е напълно погрешно определяне. Любовта е емоция и може също така да служи като действие или поведение, но не е основната същност на Бог. Бог не обича хората безразборно. Възможно ли е Божията любов да е толкова изобилна, че да няма достатъчно място за нея, дотолкова, че Той да обича дори Сатана, покварения човешки род и Своите врагове? Дали това е така? Божията любов не е без принципи. Тя е принципна. Той обича положителни неща и мрази негативни и зли неща. Кажете Ми — Бог обича ли хората, които искрено вярват в Него? Обича ли онези, които изпълняват дълга си отдадено? Той обича ли онези, които са Му покорни? Бог обича ли хора, които, чрез получаване на Неговото правосъдие и наказание, имат истинско покаяние, имат истинско покорство пред Бог и истински обичат Бог в сърцата си? Ако хората разбират истината и мразят покварения си нрав, то тяхната „ненавист“ е положително нещо. А Бог обича ли ги? (Да.) Онези, които могат да приемат истината, са положителни хора, а онези, които могат да се покорят на Бог, са дори още по-положителни. Именно положителните хора обича Бог. Той мрази дяволи и Сатана. Онези, които

Той проклина и наказва, са всичките зли хора. А онези, които Бог обича, са всичките честни хора, хора, които се стремят към истината. Следователно Божията любов е принципна. Не е без принципи. За някои хора Бог е само милосърден, което не означава, че Той обича тези хора. Тези неща трябва ясно да се разберат. Човек не може сляпо да отсъжда за Божията любов. Да се говори лекомислено за Божията любов и за нея да се отсъжда слепешката несъмнено означава съдене и хулене на Бог.

Да погледнем по-надолу: правилно ли е да се каже, „О, Боже! Твоята любов не е просто любяща доброта и милост, а е най-вече наказание и правосъдие.“? (Правилно е на теория, но не е практическо.) Теоретично няма проблем, но е доста пресилено това да се свързва с Божията любов. Тези думи не бива да се смятат за неправилни, но не бива да се смятат и за точни. Те са безсмислица, която почти не заслужава споменаване. По-надолу четем: „О, Боже! Твоето правосъдие и наказание са най-истинската любов и най-великото спасение“. Какво мислите за това? (Този ред е неправилен. Той установява Божието правосъдие и наказание като най-великото спасение, когато всъщност Божието спасение не се състои само от тях.) Не са ли разпъването на Божието въплъщение и Неговото изкупление и понасяне на всички грехове на човешкия род най-истинската любов? Не са ли те най-великото спасение? (Да, те са.) Следователно, в сравнение с правосъдието и наказанието, кое е „най-великото“? Всъщност при задълбочен анализ това твърдение е неточно, неуместно и отсъждането му е твърде строго. Не бива да бъде формулирано по този начин. Не бива да се казва, че всичко, което прави Бог, е любов, а е правилно да се каже, че всичко, което прави Бог, има положителен ефект върху хората и че за тях всичко е спасение и милосърдие, защото всичко се прави в името на човешкия род. Ако кажете, че Божието правосъдие и наказание е „най“ и го издигнете до най-високо ниво, това не е правилно. Нещо, което е „най“, трябва да бъде единственото, без сравнение. За Божието правосъдие и наказание не може да се каже, че са „най“, ако се сравнят с друго дело на Бог. Някой беше написал химн и в текста му се казваше: „Обичам Божия праведен нрав повече от Неговата любяща доброта и милост“. Тези думи правилни ли са или неправилни? (Неправилни са.) Какво не е наред с тях? (Те разделят йерархично Божията праведност, святост, любяща доброта и милост.) Всъщност това твърдение е правилно и е истинското преживяване

на хората, след като са преживели Божието правосъдие и наказание. Какво стои в основата на това истинско преживяване? Тук има история, а именно: Когато някой се радва на Божията любяща доброта и милост, той може да придобие единствено благодат. Той може никога да не разпознае покварения си нрав и никога да не се отърве от него. Може единствено да преживее Божието правосъдие и наказание и да изтърпи болката на много изпитания и облагородявания — само тогава може да се отърве от този покварен нрав. Ето защо, изхождайки от тази основа и в този контекст, това е разбирането, до което достигат хората. Това е точно, съответства на фактите и не е теоретична логика. Този химн е духовно извисяващ, но никой от вас не може да го види. Наистина ви липсва проницателност. Какво потвърждава тази липса на проницателност? Каква е причината за тази липса? Причината е неразбиране на истината. Химнът „От любов“ е пълен с безсмислици: не е практически, не ми харесва и отказвам да изпея и една дума от него. Колко трябва да е малък духовният ръст на всички ви, за да го пеете с такъв огромен ентусиазъм и увлечение! Вие сте неспособни да схванете каквото и да било и дори не разбирате истините, в които хората следва да навлязат, но въпреки това искате да правите коментари относно Божията същност и Неговия план за управление. Не е ли това липса на разум? Хората без разум, които се осмеляват да се изказват не на място, не се занимават с изпълнението на съответните си задачи. Те изобщо не са прагматични.

Малко по-надолу: „Ще свидетелстваме за Твоята свята и праведна любов и Ти заслужаваш вечната ни възхвала“. Разбира се няма съмнение, че Бог заслужава вечна възхвала, но може ли да се счита за възхвала на Бог, ако това е начинът, по който хората Го познават? Да си представим, че Бог не обича някого. Той ненавижда и мрази издъно този човек. Ако въпреки това този човек може да обича и възхвалява Бог, то той има известен духовен ръст и известно истинско познание за Бог. В реда „Ще свидетелстваме за Твоята свята и праведна любов и Ти заслужаваш вечната ни възхвала“ какви прилагателни определят „Божията любов“? „Свята“ и „праведна“. Вижте колко велика е Божията любов според автора на химна, който използва Божията същност, за да определи Божията любов, казвайки, че Божията любов е свята и праведна любов. Нима това не е ясно от само себе си? Хората не са склонни да се радват на някаква обикновена

любов, нито на милосърдна любов, нито на любов, която милее за хората. Те ще възхваляват Бог само когато се радват на Неговата свята и праведна любов и именно заради това казват, че Бог заслужава вечна възхвала. Правилно ли е това? Това твърдение е грешно както от гледна точка на фактите, така и на логиката. То е просто безсмислица. Това е пустословно излияние на душевно болен човек, целящо да подведе хората. Мислиш ли, че това е мирският свят? В света всякакви зли и нечисти духове, всякакви персонажи и досадни негодници, както и такива с някакви умения, сладкодумие или наглост се осмеляват да се качат на трибуните си и да изнасят представления. Но в дома на Бог властва истината. Всички тези пакостници трябва да бъдат свалени от сцената. Трябва да бъдат изчистени от църквата. Всички техни ереси и заблуди трябва да бъдат разнищени, така че всеки открито да може да ги разпознае и да ги определи. Ако се върнем пак на въпроса — какво е Божията любов? Ако кажете, че е праведна и свята, това правилно ли е? (Не. Божията любов не е само тези неща.) Тогава какво е Божията любов? (В нея има също правосъдие и наказание, величие и гняв — всички те са Божия любов.) Божията любов е Божия любов, а Божията същност е Божия същност. Любовта на Бог е в Божието сърце и ум, в Неговите чувства, Неговата същност и Неговите дела. Можеш ли да го обясниш ясно? И въпреки това говориш за Божията любов като праведност и святост, осмеляваш се да отсъждаш за нея. Колко нагло от твоя страна! Бог приема ли това, че употребяваш такива отсъждания, за да Го възхваляваш? (Не приема.) Защо не приема? (Защото това е богохулство срещу Него.) Бог е отвратен, а ти изричаш абсолютни и пълни безсмислици! Твоята сляпа възхвала е безполезна и не е угодна на Бог. Бог няма чак такава нужда от възхвалата на човешкия род. Той не я желае. Не е като Той да има нужда от възхвалата на човека, за да живее удобно или да има увереност. Той има ли такава нужда? (Не, няма.) Делото, което Бог върши, е да спаси човешкия род, да даде на човешкия род добра крайна цел и върши определени дела за оцеляването на човешкия род в следващата епоха. Целта не е да получи възхвалата на хората. Просто така се случва, че един от резултатите от Божието дело е, че човешкият род Му предлага възхвала, но ако хората имат неразбиране по отношение на Бог и Го възхваляват сляпо, тогава Бог няма да го позволи и няма да го приеме. Ако хората са толкова нарцистични да смятат, че възхвалата на

Бог от човешкия род е от такова голямо значение за Него, нима това не е погрешно тълкуване? Тъй като човешкият род има някаква си възхвала за Бог и някакво си свидетелство, той смята, че Бог е изключително трогнат, но всъщност Той изобщо не се трогва. Нима Бог не заслужава именно това? Това е напълно нормално нещо.

Да погледнем по-надолу: „От любов Бог използва хора, събития и неща, така че да можем да придобием истина и живот“. Този ред правилен ли е? (Не е.) Какво не е наред с него? Думите „от любов“ ли са проблемът? Целият проблем е в първите две думи, които са толкова заблуждаващи и подвеждащи, че объркват съзнанието на хората, отнемайки им възможността да различат правилно и грешно. За в бъдеще не употребявайте погрешно думите „от любов“. Думите, които следват — „Бог използва хора, събития и неща, така че да можем да придобием истина и живот“, са верни. Това го има като съдържание в Божието дело, но би било погрешно да се определя като Божия любов. Това е Божието могъщество, Божията власт и Божията мъдрост. Не е от любов. И по-точно не е само от Божията любов. Бог има могъществото да мобилизира всички хора, събития и неща, за да служат на човешкия род, който Той иска да спаси. Той мобилизира всички събития и неща да служат на човешкия род, който Той иска да спаси, и да служат на Неговото дело на управлението, от което накрая ще се облагодетелства човешкият род — хората придобиват истината и живота. Ако казваш, че е само от любов, то означава ли това, че Божията мъдрост, власт и могъщество вече не съществуват? Да се каже, че е само от любов, не е правилно. Следователно уклонът и насоката на такива твърдения също са погрешни. Какво се има предвид, когато се казва, че всички са погрешни? Не са в съответствие с истината. Изказани са по изопачен начин, не са реалността на истината. И не са практическата страна на истината, която хората преживяват.

Да погледнем следващия ред: „От любов Божието правосъдие и наказание ни дава възможност да се отървем от влиянието на Сатана и да постигнем спасение“. Има ли някакъв проблем тук? И тук двете думи „от любов“ са неуместно допускане. Няма нищо нередно с фразата „Божието правосъдие и наказание ни дава възможност да се отървем от влиянието на Сатана и да постигнем спасение“, тъй като това е резултатът от Божието дело, но защо авторът на химна винаги добавя отпред думите „от любов“?

Какъв урок научихте от това? Когато стане въпрос за коментиране, внимателно проучване, изказване на предположения или отсъждане по отношение на Божието дело, трябва да сте особено внимателни и да подхождате към него с богобоязливо сърце и отношение на смирение и благоразумие. Ако сте способни да изричате безконечни глупости и ако всичко, което казвате, е безсмислица и празни приказки, преувеличения и богохулства, то вие ще накърните Божия нрав и ще Го накарате да ви ненавижда и да ви мрази. В сравнение със същността на Бог, казано донякъде неправилно, човешкото знание за Бог е само една капка в океана или песъчинка на плажа. Пропастта между двете е огромна и ако хората все още се осмеляват да отсъждат за нещата и да си правят небрежни заключения, като произволно възприемат собствените си представи за истини и ги формулират в думи, то значи ще има съществен проблем. В какво се заключава този съществен проблем? (Богохулство.) Хуленето на Бог е обезпокоително и сериозно по природа. Ако не искаш да хулиш Бог въз основа на субективната си воля, трябва да се придържаш стриктно към онова, което току-що казах на всички вас. А именно — бъдете внимателни и си мерете думите. Какво означава човек да си мери думите? (Да не се коментира небрежно по отношение на Бог и да не се отсъжда за Него.) Точно така. По въпроси, касаещи видения — „касаещи видения“ е само общ израз. По-конкретно той се отнася до въпроси, касаещи Божия план за управление, дело и нрав същност. И така, говорете и действайте внимателно по въпроси, свързани с тези видения, и не съдете и не отсъждайте произволно. Някои хора казват: „Точно това си помислих“. Но точно ли е от твоя страна да си мислиш, че е точно така? Не бъди твърде надменен и самоправеден. Ако онова, което си мислиш, е неточно, но продължаваш да говориш безсмислици и да отсъждаш произволно, то това означава да съдиш, да осъждаш и да богохулстваш. И може да получиш повече, отколкото си очаквал. Някои хора не могат да го осъзнаят и казват: „Точно така виждам нещата и ако не ме оставиш да говоря, значи искаш от мен да се прикривам“. Защо това да означава да се прикриеш? Това е съвет към теб да бъдеш внимателен и да не казваш нищо, което не си обмислил добре и за което не си потърсил потвърждение. Това е от полза за теб. За твоя защита. Ако онова, което си мислиш, е погрешно, знаеш ли какви ще бъдат последиците, след като се изкажеш? Ще трябва да понесеш отговорност

за думите си. Всички антихристи са извършили много злодеяния. И какви са били крайните последици за тях? Трябвало е да понесат отговорност за делата си и църквата е трябвало да се справи с тях. Следователно ако имаш идея или определено разбиране, най-добре е то да се потвърди, преди да го изречеш. Трябва да имаш достатъчна фактологична основа и теоретична обосновка, преди да го изложиш в статия, да го оформиш в текст или да го композираш под формата на химн. Ако не разполагаш с достатъчно факти и теоретична обосновка, то това, което определяш като факти, или онова, което вярваш, че е „истината“, е твърде непрактично. Това са просто теории без съдържание и подвеждащи думи. Би могло да се каже, че ти си неприкрито безразсъден и изричаш богохулни думи.

Бог е изразил толкова много истини от началото на Своето дело досега и има толкова много слова, които засягат различните състояния и покварен нрав на хората, както и различните нужди на хората. Какво имам предвид? Означава, че има толкова много химни, които могат да бъдат написани за теми, касаещи преживяването на хората, знанията на хората за Божието слово и за Божиите изисквания. Можеш да пишеш за всеки аспект, в който имаш преживяване. Ако нямаш преживяване, не пиши произволно. Ако имаш преживяване, но не си добър в писането на химни, може да намериш някого, който да разбира от химни, за да ти даде насоки, преди да пишеш. Хората, които не разбират от химни, определено трябва да избягват да ги пишат безразсъдно, само за да запълват място. Хората, които пишат химни, трябва да имат преживяване, и също така да схващат принципите. Трябва да бъдат искрени и да казват практични думи, така че написаният химн да е духовно извисяващ за хората. Някои химни казват неща, които изобщо не са практически, а само думи и доктрини, които не носят нищо на хората. По-добре е да не се пишат такива химни. Някои хора пишат химни и след това ги дават на други хора за редакция. А редакторите на химните нямат преживяване, а симулират преживяване и литературен талант. Нима това не е мамене? Те нямат собствено преживяване, но въпреки това искат да редактират химни за други — нямат самосъзнание. Следователно онези, които нямат преживяване или истинско познание, не бива никога да пишат химни. От една страна, няма да бъдат духовно извисяващи по никакъв начин на никого, и от друга страна, ще се излагат.

Химни се пеят отчасти за възхвала на Бог и отчасти за занимаване с духовна практика и самоанализ, което дава възможност човек да извлече полза от това. Показателят за това дали един химн е стойностен е доколко текстът му носи полза и добро за хората. Ако е добър химн за преживяване, ще съдържа много думи, които ще са благотворни и духовно извисяващи за хората. Какво се има предвид под полезни думи? Има се предвид текст, за който можеш да се сещаш всеки път, когато се натъкнеш на нещо в твоите преживявания Тези думи могат да ти дадат насока и път на практика. Могат да ти дадат известна подкрепа, вдъхновение и насока или да хвърлят малко светлина, така че въз основа на тези думи, които идват от практически преживявания, да можеш да откриеш позицията, която трябва да заемеш, отношението, което трябва да възприемеш, становището, което трябва да изразяваш, вярата, която трябва да имаш и пътя, който трябва да практикуваш. Или благодарение на тези думи да можеш да разпознаеш определени аспекти от собствените си изопачавания и да разпознаеш определени аспекти от собственото си покварено състояние, твоето разкриване на поквара или твоите мисли и идеи. Всички те са полезни за хората. Защо са полезни за хората? Защото са съгласно истината и представляват познание, което хората са придобили чрез преживяване. Ако в текста има наистина практически неща, които могат да бъдат полезни за твоето житейско преживяване, като те подпомагат, насочват, просвещават или предупреждават по отношение на преодоляването на покварения ти нрав, то тези думи са ценни и практически. Макар някои текстове да са непретенциозни, те са практически. Някои текстове може да не са написани много елегантно, може да не приличат на поезия или проза и да са на простонароден език и казани от сърце, но ако тези думи изразяват разбиране на истината и ако предават истинско преживяване на истината, то те са духовно извисяващи за теб. Те са практически и ценни. Най-голямата трудност, пред която всички сте изправени в момента, е, че не знаете как да разпознавате. Не можете да доловите дали текстът е празни думи или думи и доктрини. За вас няма значение какви думи се пеят. Не се замисляте дали текстът е практически, дали съдържа светлината на истината, дали помага на хората или дали ви носи полза. Не ви занимава нищо от това. И продължавате да смятате, че химните са доста приятни и красиви, след като сте ги изпели.

Но не знаеш какъв ефект са имали върху теб. Нима това не е човек, на когото му липсва проницателност?

Има един химн, озаглавен „Никое сърце не е по-добро от Божието“, и всеки ред от този химн е осъзнаване, което идва от практическо преживяване. Той е много полезен за хората. Някой от вас слушал ли го е? Колкото по-добър е текстът и колкото по-духовно извисяващ е за живота на хората, толкова по-неохотно го приемате. Не го гледате и не му обръщате внимание. Не цените тези добри неща. Не знаете как да успеете да задържите нещо ценно. След като е в ръцете ви, то ви се изплъзва. Колко истински бедни и жалки сте всички! Препоръчвал съм този химн много пъти на събирания. Редовното пеене на такива химни има подпомагащ ефект върху вашето навлизане, върху развиването на вярата ви в Бог и върху постигането на истинско покорство пред Бог. Тези ефекти са неизмерими. Това е ценен химн, затова ви го препоръчвам. Въпреки това никой от вас не го пее. Все още не знаете какво е реалност и какво е просто думи и доктрини, затова трябва да пеете тези химни по-често и наистина да ги почувствате. Нека анализираме този.

В първия ред на химна се казва: „След като съм избрал да обичам Бог, бих Му позволил да ми отнеме каквото пожелае“. Да отнеме какво? Нечий статус, нечие семейство, нечий образ и дори нечие достойнство. Какви бяха елементите на облагородяванията, които сполетяха Йов? Какво направи Бог? (Отне имуществото и децата на Йов.) Бог му отне всичко и то мигновено. Той остана без нищо и цялото му тяло се покри с цирей. Това се казва лишаване. Конкретно това е лишаване, а цялостният поглед върху това действие показва, че Бог е искал да подложи Йов на изпитание. Било е изпитание и една от конкретните задачи в изпитанието е била лишаване. Да погледнем по-надолу: „Въпреки че се чувствам малко тъжен, не изричам ни едно оплакване“. Нима това не е човешко отношение? (Да, такова е.) „Чувствам се малко тъжен“. Според вас хората сблъскват ли се със затруднения, когато Бог им отнема? (Да.) Сблъскват се със затруднения, чувстват се наранени, тъжни, безпомощни и сломени. Идва им да заплачат, да избухнат и да се бунтуват. Има много аспекти на тази тъга, следователно това твърдение реалистично ли е? (Да.) „Не изричам ни едно оплакване“. Нима човекът няма нито едно оплакване? Невъзможно е, но хората трябва да се стремят към възход като този. Трябва да преживеят

това и да възприемат такъв вид отношение. Тези думи съдържат ли положителни напътствия за хората? (Да, съдържат.) „Не изричам ни едно оплакване“. Точно такива трябва да бъдат хората — да не се оплакват. Човек не бива да има оплаквания. Ако хората имат оплаквания, трябва да се опознаят и да не се оплакват от Бог. Трябва да се покорят — това е отношение на човешкото покорство пред Бог. Хората не бива да се оплакват. Оплакването е вид бунтарство срещу Божието дело и изпитания и не е истинско покорство. На следващия ред се казва: „С покварения си нрав човекът заслужава съд и наказание“. Нима това не е факт? (Факт е.) Факт е, че хората имат покварен нрав, но ако не разпознават този факт, могат ли да изрекат това твърдение? Ако хората не го разпознават, то няма да го признаят. Ако не го признаят, няма да изказват такива твърдения, следователно този ред произлиза от истинско преживяване на хората. Фразата „човекът заслужава съд и наказание“ изглежда доста простичка, но какво е загатнатото ѝ значение? То е, че хората имат покварен нрав, те се бунтуват срещу Бог и Му се съпротивляват, и заслужават съд и наказание. Всички навлечени страдания са заслужени — всичко, което прави Бог, е правилно. Тези думи реалистични ли са? (Да.) Това е изцяло субективно признание за наличие на покварен нрав, като същевременно е готовност да се приема съд и наказание. Признава се, че Божият съд и наказание е спасение за хората и че Бог трябва да действа по този начин. Това е отношение на покорство спрямо Божия метод на работа чрез правосъдие и наказание. Трябва ли хората да имат такъв вид отношение? (Да, трябва.) Наистина трябва. И така, след като изпяхте този химн, той от полза ли е за хората? (Да.) Какви ползи носи? Ако не пееш тези слова, няма да знаеш този факт. Няма да знаеш каква гледна точка трябва да имаш, как да се покориш или какво отношение да възприемеш, как трябва да се покориш или какъв вид отношение трябва да възприемеш, за да се покориш на Божието правосъдие и наказание и да го приемеш. Ако обаче пееш този химн и се замислиш върху текста му, ще усетиш, че думите в него са твърде добри, че те са правилни, на тях можеш да кажеш „амин“ и да признаеш, че произтичат от преживяване. Изглеждат ли като високопарни думи? (Не.) Но ти носят положителни напътствия, като ти предоставят положителен път. Когато откриеш, че имаш покварен нрав и Бог те съди и наказва, те ще ти дадат правилна гледна точка и път

за практикуване. Първо, трябва да разпознаеш, че когато хората имат покварен нрав, те трябва да приемат Божието правосъдие и наказание. Няма какво да се каже. Не спори с Бог. Независимо дали можеш да разбереш намеренията Му или не, първо трябва да се покориш. Кой е причината да имаш покварен нрав? Кой те кара да се противопоставящ на Бог? Заслужаваш да бъдеш съден и наказан. Откъде идва това покорство? Нима това не е практически път? Това е пътят за практикуване. Как би се почувствал човек, след като е изпял този текст? Нима този текст не е много практически? В него няма разтърсващи или високопарни думи, а съвсем обикновени. Те обаче предават нещо фактическо и същевременно дават на всички, пеещи този химн, път, който да практикуват. Може и да не са толкова изящно създадени, но са практически.

Да погледнем следващия ред: „Божието слово е истината; не бива да тълкувам погрешно намеренията Му“. Това твърдение правилно ли е? (Да, правилно е.) Какво е правилно в него? Някои хора казват: „Божието слово е истината“ — нима това не се подразбира? Не е ли това доктрина?“. Този ред служи за основа на следващия: „Не бива да тълкувам погрешно намеренията Му“. Как се е появила тази фраза? Какво настроение и какво състояние са я породили? (Ако хората истински вярват, че Божието слово е истината, те няма да тълкуват Бог погрешно.) Понеже твърдиш, че Божието слово е истината, не бива да тълкуваш погрешно Божиите намерения. Следователно какво трябва да направиш, ако възникне погрешно разбиране? Бързо се избави от собствените си намерения и търси истината. По отношение на доктрина — ако знаеш, че Божиите слова са истината, но въпреки това продължаваш да тълкуваш погрешно Божиите намерения, къде е грешката тук? (В това, че не се приема истината.) Правилно. Следователно хората трябва да бъдат покорни и да не тълкуват погрешно Божиите намерения. Понеже твърдиш, че Божието слово е истината — това е теория, която разбираш — тогава защо тълкуваш погрешно Божието сърце, когато те сполетят реални събития? Това доказва, че не си приел истински факта, че Божието слово е истината. В такъв случай този ред не служи ли като подсказка? Какво ти подсказва? (Трябва да вярваме, че Божието слово е истината, трябва твърдо да разпознаем този факт.) Трябва да вярваш, че Божието слово е правилно, че е истината. Понеже твърдиш, че Божието слово е истината, не приемай собствените си

намерения като истината или като целта, когато те сполетят събития. Вместо това трябва да видиш какви са Божиите намерения. Освен това истината ли е, че Бог иска да те подложи на изпитания? (Да.) Ако твърдиш, че е истината, то можеш ли да тълкуваш погрешно Божиите намерения? Да предположим, че вътрешно размишляваш върху фрази като „Бог ще ме заклейми ли? Ако бъда заклеймен, ще бъда ли наказан? Възможно ли е Бог да смята, че не съм угоден, и да ме унищожи?“. Нима всички те не са проява на погрешно разбиране? (Такива са.) Всички те са проява на погрешно разбиране. И така, изречението „Божието слово е истината; не бива да тълкувам погрешно намеренията Му“ не насочва ли всички ви да осъзнаете нещо? Не означава ли това, че трябва да излезеш от погрешното си разбиране и да приемеш изпитанията, които ти дава Бог, Неговото правосъдие и наказание? (Да, означава.) Каква е основата за приемане? Това е категоричното ти признание, че Божиите слова са правилни и че те са истината. Хората имат покварен нрав и именно те грешат. Хората не могат да използват собствените си намерения, за да правят догадки за Божиите намерения. Бог не греши. След като установихме, че Бог не греши, от това следва, че хората трябва да приемат всичко, което Той върши.

Малко по-надолу: „Аз често се самоанализирам и откривам твърде много нечистота“. Как тази нечистота бива открита чрез самоанализ? (Когато хората разкрият своята поквара.) Открива се, когато хората разкрият своята поквара. Това е едната страна на нещата. Когато Бог подлага хората на изпитания, когато обстоятелствата, които Той нагласява, не се харесват на хората, те често се чудят: „Бог не ме ли обича вече? Нима Бог не е праведен? Той не е праведен, задето прави това. Действията Му не отговарят на истината и Той нехае за трудностите на хората“. Хората винаги заговорничат срещу Бог, пораждайки всякакви видове покварен нрав, мисли, идеи, гледни точки и подозрения във връзка с Него. Нима това не са нечистоти? (Да, нечистоти са.) Разбира се, това е и показател за покварата на хората. В следващия ред — „Ако не се стремя с всички сили, може да е трудно да бъда усъвършенстван“ — тези думи са мислите на автора на химна, които е разпознал чрез размишления. Не правиш самоанализ на собствената си нечистота, като винаги разбираш Бог погрешно и признаваш само устно, че Той е истината. Въпреки това, когато те сполетят събития, упорито се придържаш към собствените си

идеи, бунтуваш се срещу Бог, оплакваш се от Него, тълкуваш Го погрешно и не приемаш Неговото правосъдие и наказание. Ако не се откажеш от тези неща, ще ти бъде много трудно да бъдеш доведен до съвършенство. Тоест, ще бъде невъзможно да бъдеш усъвършенстван и няма да има надежда, защото не можеш да приемеш истината. Според теб този текст няма ли практическа страна? (Има.) Всеки ред от този химн съдържа езика и описанията на действителни състояния, които възникват, когато хората реално преживяват ситуации.

Да разгледаме следващия ред: „Въпреки че понесох много трудности, за мен е чест да се наслаждавам на Божията любов“. Тук трудностите са обвързани с Божията любов и с чест. Нима това не е нещо, породено от действително преживяване? Нима това не е вид истинска вяра и отношение, произтичащи от действителните действия и преживявания на човек? Тези думи не идват просто така от нищото. Те са създадени на фона на настроение, среда, събитие. Какво мислиш за това отношение? Хората изтърпяват много трудности и тези трудности водят до загуба на почтеност и достойнство, като лишават хората от техния статус и интереси, наред с други трудности. Причиняват им много болка. Но след като са стигнали дотук, те развиват истинска вяра в Бог и познание за Бог. Чувстват, че всичко това е наслаждаване на Божията любов, специална милост от Бог, а не, че Бог им създава трудности. Смятат, че е чест и че това е любовта на Бог към тях. Следователно Бог работи по този начин, като така ги лишава и ги подлага на изпитание, и като така ги съди и наказва. Това е реално, положително състояние на съзнанието, което хората трябва да имат. То е развито от контекста на реалния живот. Що за човек би казал: „Въпреки че понесох много трудности, за мен е чест да се наслаждавам на Божията любов“? Няма да е типът човек, написал химна „От любов“. Всичко, което е могъл да каже, са обърканн, празни думи, високопарни думи и лозунги. Би ли могъл той да каже: „Въпреки че понесох много трудности, за мен е чест да се наслаждавам на Божията любов“? Би ли могъл да произнесе тези думи от цялото си сърце? Не. Всичко, което е казал, са празни думи, преувеличени думи и думи, които хората са склонни да слушат, и в крайна сметка е скалъпил химн и се е помислил за доста способен и умен. Според Мен нито думичка от този текст не струва пукната пара. Всички са безсмислица. Трябва да бъдат

изхвърлени и на никого не бива да се позволява да пее такива химни в бъдеще. Ако искате да пеете, трябва да пеете химни като „Никое сърце не е по-добро от Божието“, който съдържа истински думи, казани от сърце. Тези думи са духовно извисяващи за хората.

В последния ред от първия стих се казва: „Чрез трудностите се уча на покорство“, което означава, че именно трудностите учат хората на покорство. След това продължава — „Никое сърце не е по-добро от Божието“. Този ред е наистина свързан с темата. Това е окончателното разбиране и преживяване, придобито от преминаването през всички тези неща. А именно, че Божието намерение е да спаси хората. Хората трябва да разберат, че Божието сърце за хората не може да бъде по-добро и че всичко, което Той прави, е от полза за тях. Онова, което Той прави, не е да затруднява хората или да ги обърква, а да ги пречиства. Именно поради тази причина авторът на химна може да каже от цялото си сърце: никое сърце не е по-добро от Божието. Това е езикът на човешката природа. Ако човек няма определено количество преживявания — ако в известна степен не е преживявал и признал Божието дело и начина, по който Той спасява хората, както и тези конкретни подробности — може ли някой да изрече думи като „Никое сърце не е по-добро от Божието“? Абсолютно никой. Погледнете отново фразата „Чрез трудностите се уча на покорство“. Този ред има ли практическа страна? Нима не е показателно, че хората придобиват или жънат, след като навлязат в истината реалност? (Да, показателно е.) Тогава какво е трудност? Означава ли да нямаш достатъчно за ядене, достатъчно дрехи или означава да преживяваш трудностите на лишаването от свобода? Тук не се има предвид физическо страдание по тези начини. По-скоро това е битка, която хората преживяват в сърцата си, във връзка с истината, Божието дело, Божието спасение и Божиите ревностни и грижовни намерения. След като преживеят това, хората чувстват, че са страдали много в сърцата си по отношение на своята надежда. Най-накрая разбират Божиите намерения, знаят, че трябва да се покорят на Бог. Научават как да се покорят на Бог и как да постигнат задълбочено преживяване на онова, което върши Бог. И едва тогава могат да кажат „Никое сърце не е по-добро от Божието“. Повечето хора не могат да изрекат такова изречение. Харесвам този химн. Харесват ми такъв вид химни. Ще ви бъде изключително полезно да пеете често този

химн. Всеки ред в него има въздържащ ефект върху покварения нрав, разкрит в ежедневието ви. Това е както напътствие, така и помощ за практическото ви преживяване и навлизането ви в истината реалност. Колко добре би било за вас да четете този текст по-често, когато имате свободно време! Има ли ред в този химн, който не е изречен в определено състояние или контекст? Има ли ред, който не засяга навлизане в някакъв аспект на истината? Няма такъв — никой ред не съдържа празни думи. Погледнете последните няколко реда: „Макар да съм избрал да обичам Бог, аз съм подправен от собствените ми идеи“. Да избереш да обичаш Бог е широка, обща, теоретична декларация. Всъщност това означава, че приемаш Божието поръчение, изпълняваш си дълга и отдаваш живота си за Бог. Това именно е изложено накратко във фразата „да обичам Бог“. Хората чувстват, че все още са примесени със собствените си идеи. Кой би изрекъл подобна фраза, без да познава себе си и да има каквото и да било преживяване на истината? Вие определено не бихте могли да я изречете, защото нямате такова преживяване. Продължаваме по-нататък: „Трябва да се стремя да напредна и да придобия дух като този на Петър“ — авторът на химна се стреми да бъде като Петър. Вие също сте си поставили критерий за сравнение и цел. Вие също искате да бъдете като Петър. Следователно какъв е вашият път? Ти също трябва да се стремиш да напреднеш, но можеш ли да изречеш фразата „Аз съм подправен от собствените ми идеи“? Как ще постигнеш дух като този на Петър, ако дори не знаеш какво означава да си подправен от собствените ти идеи? Тази фраза има практическа страна. По-надолу става дори още по-добре: „Независимо как Бог гледа на моята любов, единственото ми желание е да Го удовлетворя“. Това изискват хората от себе си, след като са преживели трудности и изпитания. Това е отношение на удовлетворяване на Божиите намерения, отношение на покоряване на Бог и стремеж към истината. С други думи, да можеш да удовлетвориш Бог означава човек да е постигнал целта си, независимо от мащаба, който може да постигне. Тези думи имат практическа страна. Чувстваш ли се насърчен и мотивиран, след като ги прочете? (Да.) След като хората ги прочетат, те им дават цел, тласък и насока. Понякога хората чувстват, че независимо как действат, не могат да се справят добре, и изпадат в негативност. Но след като прочетат тези думи и видят, че Бог не иска много от хората, те си мислят: „Трябва

само да удовлетворя Бог. Не искам нищо друго. Търся само избавяне от плътските си желания и предпочитания и удовлетворяване на Бог — това е достатъчно“. В крайна сметка всичко се свежда до думите „Въпреки че понесох много трудности, за мен е чест да се наслаждавам на Божията любов. Чрез трудностите се уча на покорство. Никое сърце не е по-добро от Божието“. Тези думи са доста практически.

Като цяло химнът „Никое сърце не е по-добро от Божието“ говори за истинско преживяване. След като преживеят Божието дело, Неговото наказание, правосъдие и изпитания, хората се научават да се покоряват, започват да разбират Божиите намерения и знаят, че никое сърце не е по-добро от Неговото. Това е обичливият аспект на Бог и именно това преживяват хората. И него хората трябва да познават. Ако направите музика към този текст за практическо преживяване и знание и го пеете често, той ще ви извиси духовно. От една страна, пеенето на химни с Божиите слова може да помогне на хората да разберат по-добре истината и да навлязат в истината реалност по-бързо. От друга страна, чрез пеенето на тези химни за преживяване, написани от хора, които притежават реалност, вашите преживявания и разбиране ще се развият по-бързо. Това са прозрения и разбирания, написани, след като хората са имали известни преживявания, и те включват пътя и насоката за навлизане, които хората са длъжни да имат. Те са вече създадени и са достъпни за вас, и ще ви помогнат изключително много. Защо не напишете музика към такъв текст за преживяване? Защо винаги композирате музика към текстове, които са празни, непрактически и банални? Вие сте твърде непрозорливи, не знаете какво означава добър химн. Вие сте такова разочарование! Тези химни за преживяване са толкова духовно извисяващи за хората. Редовното пеене на тези практически думи ги запечатва в сърцето на хората, като така значително подпомага навлизането им в живота и промяната на техния нрав. Ако сте заседнали вечно на етапа на Епохата на благодатта — възхвалявайки Божията благодат, любовта Му, благата Му, Неговата милост и любяща доброта — ще бъдете ли някога способни да навлезете в истината реалност? Вашият духовен ръст и състояние остават толкова нищожно малки, вечно заседнали на повърхностен етап. Без добри химни, които да ви напътстват, ще ви бъде твърде изнурително да навлезете в истината реалност само със собствени усилия. Погледнете химна „Никое

сърце не е по-добро от Божието“, прочетете с молитва този химн в свободното си време. Той съдържа път, който ще те води и ще ти помогне да навлезеш в истината реалност. Може да ти даде правилна насока, за да имаш правилна гледна точка. Какви са някои от правилните гледни точки? „С покварения си нрав човекът заслужава съд и наказание“. Нима това не е правилната и чиста гледна точка, която хората трябва да имат? Също така, думите „Божието слово е истината; не бива да тълкувам погрешно намеренията Му“ правилни ли са? (Правилни са.) Наистина, трябва да ги приемеш, трябва да ги преживяваш. И когато те сполетят събития, ще има път, който да поемеш. Тези думи ще станат насока за твоите действия и постъпки. И още „Ако не се стремя с всички сили, може да е трудно да бъда усъвършенстван“. Това също представя правилна гледна точка. Ами това — „Чрез трудностите се уча на покорство. Никое сърце не е по-добро от Божието“? Това ли е гледната точка, която човек трябва да има? (Да, това е.) Вгледайте се внимателно: нито едно изречение тук не е просто празни приказки или обикновени думи и доктрини. Всички те говорят за разбиране и признаване, родени от истинско преживяване. Ако го сравните с химна „От любов“ от преди малко, кой смятате, че е практически? Практическото трябва да бъде запазено, а онова, което е празно, трябва да бъде отстранено и изхвърлено. Не бива да бъде популяризирано. Някои казват: „Свикнал съм да пея онези химни. Те са влезли в сърцето ми и не мога без тях“. Ако не можеш без тях, тогава продължавай да ги пееш. Ще видя какво си придобил, след като си ги пял двадесет години, дали можеш да навлезеш в истината реалност. Ако пееш химна „Никое сърце не е по-добро от Божието“, той ще завладее сърцето ти още след първото или второто пеене. След като го пееш в продължение на един или два месеца, твоето състояние до известна степен ще се измени. И ако наистина приемаш думите му с цялото си сърце, вътрешното ти състояние ще бъде различно и ще си го променил напълно. Можеш да пееш онези химни с празни теории и безсмислици цял живот, но ползата ще е никаква. Също като хората в Епохата на благодатта, които са пели онези празни и повърхностни химни и които през целия си живот са пели, но не са придобили истината — това е просто загуба на време.

12 януари 2022 г.

ТРЕТА ЧАСТ

ОБЩЕНИЯ НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ С ЧАСТ ОТ НЕГОВИТЕ ИЗБРАНИЦИ

СЛОВА ЗА ПОДХОЖДАНЕТО КЪМ ИСТИНАТА И БОГ

Откъс 1

Някои хора стигат до вярата в Бог, когато виждат, че словата, изразени от Бог, действително са истината. Когато обаче отидат в Божия дом и видят, че Бог е обикновен човек, в сърцата им се пораждат представи. Думите и делата им стават невъздържани, те стават разпуснати и говорят безотговорно, като съдят и клеветят както си поискат. Ето как се разкриват такива зли хора. Тези същества без човешка природа често вършат зло и смущават делото на църквата, и няма да ги сполети нищо добро! Те открито се съпротивляват на Бог, открито клеветят Бог, открито съдят Бог и злословят за Него, и открито богохулстват по този начин, като Му се противопоставят. Такива хора ще бъдат обект на сурово наказание. Някои хора са лъжеводачи и след като бъдат освободени, изпитват постоянно негодуване към Бог. На събиранията те се възползват от възможността да разпространяват неуморно своите представи и да дават воля на оплакванията си; може дори да бълват всякакви жестоки думи или думи, които дават воля на омразата им. Такива хора не са ли демони? След като бъдат премахнати от Божия дом, те изпитват разкаяние, като твърдят, че са казали нещо погрешно в момент на глупост. Някои хора не успяват да ги разпознаят и казват: „Те са доста жалки и в сърцето си се разкайват. Казват също, че са длъжници на Бог и не Го познават, така че, моля, простете им“. Може ли прошката да се дава толкова лекомислено? Дори хората имат своето достойнство, камо ли Бог! След като са хулили и клеветили, някои хора, като ги видят, че се разкайват, искат да им бъде простено и казват, че са действали в момент на глупост — но дали е било момент на глупост? Те винаги говорят с някакво намерение и дори се осмеляват да съдят Бог. Когато Божият дом ги освободи, те губят предимствата на статуса си и се страхуват, че ще бъдат отстранени, затова изричат много оплаквания. По-късно изпитват разкаяние и плачат горчиво. Има ли полза от това? Щом твоите думи са изречени, те са като вода, излята на земята, която не може да бъде събрана. Може ли Бог да толерира хората да Му се съпротивляват, да Го съдят и да Го хулят, както си поискат, и просто да пренебрегне това? В такъв случай Бог не би имал достойнство. Някои хора след съпротивата си казват: „Боже, Твоята скъпоценна кръв ме изкупи.

Ти ни караш да прощаваме на хората седемдесет пъти по седем — Ти също трябва да ми простиш!“. Колко безсрамно! Някои хора разпространяват безпочвени слухове за Бог и след като Го клеветят, се страхуват. Уплашени от наказание, те бързо коленичат и се молят: „Боже! Не ме напускай, не ме наказвай. Признавам, кая се, длъжник съм Ти, сгреших“. Кажи Ми, може ли на такива хора да бъде простено? Не! Защо не? Това, което са направили, оскърбява Светия Дух и грехът на хуленето на Светия Дух никога няма да бъде опростен нито в този живот, нито в идния свят! Бог е верен на словата Си. Той има достойнство, гняв и праведен нрав. Мислиш ли, че Бог е същият като човека, че ако някой е малко по-мил с Него, Той ще пренебрегне предишните му прегрешения? Нищо подобно! Ще се развият ли добре нещата за теб, ако се съпротивляваш на Бог? Простимо е, ако направиш нещо погрешно от моментна глупост или ако случайно разкриеш малко покварен нрав. Но ако ти директно се съпротивляваш на Бог, бунтуваш се срещу Него и Му се противопоставяш, и ако Го клеветиш, хулиш и разпространяваш безпочвени слухове за Него, тогава си напълно обречен. Такива хора не е нужно повече да се молят; те трябва просто да чакат да бъдат наказани. За тях няма прошка! Когато дойде това време, не казвай безсрамно: „Боже, моля те, прости ми!“. Колкото и да умоляваш, опасявам се, че ще е безполезно. След като са разбрали част от истината, ако хората след това съзнателно прегрешават, те не могат да бъдат опростени. Преди беше казано, че Бог не помни прегрешенията на човека. Това се отнася до незначителните прегрешения, които не включват Божиите управленски закони и не накърняват Божия нрав. Те не представляват хула и клевета срещу Бог. Но ако ти хулиш, съдиш или клеветиш Бог само веднъж, това ще бъде трайно петно, което не може да бъде изтрито. Хората дори искат да хулят и да ругаят Бог, както им е угодно, а след това да се възползват от Него, за да придобият благословии. Нищо на света не се получава толкова лесно! Хората винаги си мислят, че Бог е милостив и любящ, че е доброжелателен, че има огромно и неизмеримо сърце, че не помни прегрешенията на хората и ще опрости предишните им прегрешения и дела. Опрощава се при незначителни въпроси. Бог никога няма да прости на онези, които открито Му се съпротивляват и Го хулят.

Въпреки че повечето хора в църквата искрено вярват в Бог, те нямат богобоязливи сърца. Това показва, че повечето хора нямат истинско

познание за Божия нрав, затова за тях е трудно да се боят от Бог и да отбягват злото. Във вярата си в Бог хората не се боят от Бог, нито изпитват страхопочитание към Него; щом Божието дело засегне собствените им интереси, те казват каквото си поискат. След като свършат да говорят, с това ли ще приключи всичко? След това те трябва да платят цена за казаното, а това не е толкова просто! Когато някои хора хулят Бог, когато Го съдят, знаят ли в сърцата си какво казват? Всички, които казват тези неща, знаят в сърцата си какво казват. Освен онези, които са обладани от зли духове и чийто разум е ненормален, нормалните хора знаят в сърцата си какво казват. Ако казват, че не знаят, значи лъжат. Когато говорят, те си мислят: „Знам, че ти си бог. Казвам, че това, което правиш, не е правилно — какво можеш да ми направиш? Какво ще направиш, след като свърша да говоря?“. Те правят това донякъде преднамерено — умишлено смущават другите, привличат ги на своя страна и ги карат да говорят и да действат по същия начин. Те знаят, че това, което казват, е в открита съпротива срещу Бог, че се противопоставят на Бог и богохулстват. След като го обмислят, осъзнават, че нещо не е наред: „Какво говорех? Беше момент на прибързаност и наистина съжалявам!“. Съжалението им доказва, че са знаели точно какво правят по онова време; не е като да не са знаели. Ако ти смяташ, че те са били моментно глупави и объркани, че не са видели нещата ясно, това не е напълно правилно. Дори хората да не са видели нещата ясно, ако вярват в Бог, те трябва да имат основен здрав разум. Хората, които вярват в Бог, трябва да изпитват страхопочитание към Него и да се боят от Него. Те не могат да хулят Бог, нито да Го съдят или клеветят, както си поискат. Знаеш ли какво се има предвид под „съдене“, „хула“ и „клевета“? Нима не знаеш дали думите, които изричаш, съдят Бог? Някои хора винаги говорят за това, че са били домакини на Бог, че често Го виждат и че са слушали Божието общение лице в лице. Те говорят за тези неща с когото и да се срещнат, като говорят надълго и нашироко само за външни неща; те изобщо нямат истинско познание. Възможно е да нямат лоши намерения, когато казват тези неща. Може да имат добри намерения към братята и сестрите и да искат да мотивират всички. Но защо избират да говорят именно за тези неща? Ако по своя инициатива повдигат тези въпроси, значи имат някакво намерение: главно, да се перчат и хората да ги гледат с уважение и възхищение. Ако искаха да накарат хората да имат вяра и да ги мотивират

във вярата им в Бог, биха могли да им четат повече от Неговите слова, които са истината. Защо тогава настояват да говорят за такива външни неща? В основата на тези техни думи е, че на тях напълно им липсва богобоязливо сърце. Те не се страхуват от Бог. Как може хората да създават проблеми и да говорят безразсъдно пред Бог? Бог има достойнство! Ако осъзнаваха това, щяха ли все така да говорят такива неща? Хората нямат богобоязливи сърца. Те произволно казват какъв е Бог заради собствените си мотиви, за да постигнат личната си цел другите да имат високо мнение за тях. Това е просто съдене на Бог и богохулство. Такива хора не притежават и най-малката следа от богобоязливо сърце. Всички те са хора, които се съпротивляват на Бог и Го хулят. Всички те са зли духове и демони. Някои хора са вярвали в Бог в продължение на няколко години, но след като биват заловени от големия червен змей, те стават юди и дори следват големия червен змей в богохулството. Докато проповядват евангелието, някои хора пригласят на религиозните хора, като казват неща, които съдят Божието дело и заклеймяват Бог. Те много добре знаят, че като казват тези неща, се съпротивляват на Бог и Го хулят, но не ги интересува. Да се казват тези неща е неуместно, независимо от твоите мотиви. Не можеше ли просто да кажеш нещо друго? Защо трябва да казваш тези неща? Не е ли това богохулство? Ако такава реч излиза от устата ти, значи ти хулиш Бог. Неблагочестиво е да казваш тези неща, независимо дали го правиш умишлено или не. Ти категорично нямаш богобоязливо сърце. Присъединяваш се към другите и изричаш хулни думи, за да им се харесаш и да ги придобиеш. Колко си неблагочестив! Вългаляш се в мръсотията с тези дяволи! Можеш ли да си играеш с Бог, да Го съдиш, да Го ограничаваш и да Го хулиш произволно? Да постъпваш така е ужасно! Ако кажеш нещо погрешно и то накърни Божия нрав, тогава си обречен. Това е пагубно! Някои хора си мислят: „Хората в религията са подведени от пастори и старейшини и повечето от тях са казвали неща, които хулят Бог и съдят и заклеймяват Неговото дело. Някои от тях са приели Божието дело от последните дни и са се покаяли. Дали тогава Бог наистина ще спаси тези хора? Ако всички те бъдат изоставени от Бог, твърде малко хора ще бъдат спасени; почти никой няма да бъде спасен“. Ти не можеш да прозреш ясно този въпрос, нали? Божият нрав е праведност и Той е праведен към всички. В дните на Ной само осем души влязоха в ковчега и бяха спасени; останалите бяха унищожени. Осмеляваш

ли се да кажеш, че Бог е неправеден? Човечеството е дълбоко покварено. Всички хора принадлежат на Сатана; всички те се съпротивляват на Бог и всички те са низки и нямат стойност. Ако не могат да приемат Божието дело, те също ще бъдат унищожени. Някои хора може би си мислят: „Ако никой от нас не може да бъде спасен от Бог, тогава Божието дело няма ли да е напразно? Както аз го виждам, Бог не може да се справи без хората в спасението на човечеството; без човека Божието управление ще изчезне“. Грешиш. Дори и без нито един човек, Бог все пак ще продължи Своя план за управление. Хората се надценяват. Без богобоязливи сърца хората изобщо не са благочестиви пред Бог и не се държат прилично. Тъй като хората живеят под властта на Сатана и принадлежат на Сатана, те са склонни да съдят Бог и да Го хулят по всяко време и на всяко място. Това е ужасно нещо — накърняване на Божия нрав!

Откъс 2

Вярващите в Бог трябва да разберат някои ключови неща. Най-малкото трябва да знаят в сърцето си какво означава да вярваш в Бог, какви истини трябва да разбират вярващите в Бог, как човек трябва да се покорява на практика на Бог, кои истини и кои Негови слова трябва да разбира, когато Му се покорява, както и кои реалности трябва да притежава, за да може да Го удовлетвори. Дори понякога да имаш някои представи или да таиш определени намерения, лесно ще можеш да се освободиш от тях, стига да притежаваш тази вяра и непоколебимост. Онези, които не притежават тази вяра, винаги ще бъдат придирчиви в покорството си, а понякога дори ще критикуват, ще се заяждат, ще се оплакват и ще мърморят… От време на време ще се проявяват всякакви непокорни поведения! И не става дума само за нещо спорадично, за един или два случая, нито пък за някаква мимолетна мисъл, а по-скоро за способността да изричаш думи на непокорство и да вършиш непокорни дела. Това е признак на един подчертано тежък, непокорен нрав. Хората имат покварен нрав и дори да имат решимостта да се покорят на Бог, то тяхното покорство е ограничено, относително, а също така спорадично, преходно и условно. То не е безусловно. А когато нравът е покварен, непокорството е особено силно. Такива хора признават Бог, но не могат да Му се покорят и са готови да се вслушат в Неговите слова, но не могат да им се покорят. Те знаят, че Бог е добър и искат да

Го обикнат, но не могат. Не могат да се вслушат напълно в Бог, не могат да оставят на Бог да устройва всичко и продължават да разчитат на своя собствен избор, да таят свои намерения и мотиви, да имат свои планове, идеи и начин на вършене на нещата. А когато имат свой начин на вършене на нещата и свои методи, те просто няма как да се покорят на Бог. Те могат да действат единствено спрямо своите собствени идеи и да се бунтуват срещу Бог. Толкова непокорни са хората! Така че природата на човек не се състои просто от един-единствен аспект на покварен нрав, отличаващ се с повърхностна самоправедност, самомнение, гордост или случайни лъжи и измами към Бог — не, човешката същност вече се е превърнала в същността на Сатана. Как архангелът предаде Бог в далечното минало? Ами хората в днешно време? Честно казано, независимо дали можете да го приемете или не, хората в наши дни не просто напълно предават Бог досущ както Сатана, но също така са открито враждебно настроени към Бог в сърцата си, в мислите си и в идеологиите си. Това е покварата на Сатана спрямо човешкия род и превръщането му в дяволи; хората действително са се превърнали в изчадия на Сатана. Може би ще кажете: „Ние не сме враждебно настроени към Бог. Ние се вслушваме в словата Му“. Това е повърхностно; само изглежда, че се вслушваш в словото на Бог. В интерес на истината, когато общувам официално и говоря, повечето хора нямат свои представи, държат се добре и са покорни, но представите им започват да се зараждат, когато говоря и правя нещата в нормалната човешка природа или живея и действам в нормалната човешка природа. И въпреки че искат да направят място за Мен в сърцата си, те не могат да Ме приютят и независимо как се разговаря за истината, те не могат да се освободят от своите представи. Това показва, че човек може да се покори на Бог само относително, а не безусловно. Знаеш, че Той е Бог и че въплътеният Бог трябва да има нормална човешка природа — тогава защо не можеш да се покориш изцяло на Бог? Въплътеният Бог е Христос, Човешкият син, и Той притежава както божественост, така и нормална човешка природа. Видимо Той притежава нормална човешка природа, но божествеността Му живее и действа в рамките на нормалната човешка природа. Сега Бог се въплъти като Христос, притежаващ както божественост, така и човешка природа. Въпреки това някои хора са способни да се покоряват само на някои от Божествените Му слова и дела, като възприемат единствено Божествените

Му слова и проникновения Му език като Божие слово, а в същото време не се интересуват от някои от Неговите слова и дела в нормалната човешка природа. Някои хора дори таят идеи и представи в сърцата си и вярват, че Божието слово се състои само от Божествения Му език, но не и от човешкия Му език. Дали такива хора могат да приемат всички истини, изразени от Бог? Може ли да бъдат пречистени и доведени до съвършенство от Бог? Не може, защото разбиранията на тези хора са абсурдни и те не са способни да придобият истината. Казано накратко, вътрешният свят на човека е подчертано сложен, а въпросите за непокорството са изключително сложни — няма нужда да навлизам в подробности. Хората са способни да се покорят на божествеността на Бог, но не могат да се покорят на някои от словата и делото на Неговата нормална човешка природа, което показва, че всъщност не са се покорили на Бог. Покорството на хората на Бог винаги е условно; те се вслушват в онова, което те смятат за правилно и разумно, и не са склонни да се вслушват в онова, което смятат за неправилно и неразумно. Те не се покоряват на онова, което не са склонни да чуят, или на онова, което не са способни да направят. Може ли това да се нарече истинско покорство? Категорично не. Това показва, че нравът на хората не е добър, че е подчертано подъл и лош — а това е от решаващо значение! С други думи, дори когато хората се покоряват малко на Бог, покорството им винаги е избирателно и условно и никога не е абсолютно покоряване на Бог. Дори да се твърди, че човек се вслушва и се покорява, то това е само относително казано, защото не си засегнал интересите им и не си ги кастрил истински, не си ги кастрил директно и направо. След като истински ги кастриш, те ще се настроят против теб и израженията им ще бъдат мрачни цял ден. Ако ги попиташ нещо, няма да ти отговорят, а ако им кажеш да направят нещо, те няма да искат да го направят. Когато им кажеш да направят нещо, което не искат, те ще започнат да чупят разни неща и да се държат вироглаво с теб. Доколко само може да се влоши човешкият нрав! А когато знаеш, че Той е Бог, защо се отнасяш така с Него? Това поведение е досущ като на фарисеите и Павел в онези дни. Знаеше ли Павел, че Исус е Бог? Защо подложи на гонения учениците на Исус? Защо задържа толкова много от тях? В крайна сметка Исус видя, че Павел беше стигнал твърде далеч в гоненията си и по пътя му към Дамаск го порази. Около Павел проблесна светлина и той падна на земята. След като падна, той се обърна към Исус

с думите: „Кой си ти, господи?“, а Исус му отвърна: „Аз съм Исус, Когото ти преследваш“ (Деяния 9:5). От този момент нататък Павел се държеше много по-хрисимо. Ако Исус не го беше „озарил“ и поразил, Павел нямаше да приеме Исус, камо ли да проповядва за Него. Какво доказва тази случка? Тя доказва, че човешката природа е възможно най-лошата.

Хората често казват: „Нравът на всички нас, човеците, е покварен, никой от нас не може да удовлетвори Бог“, а също така и „Хората са наистина самоправедни и самомнителни. Винаги са убедени, че са добри, че са по-добри от останалите!“. Всъщност това е най-повърхностното разбиране, само един малък аспект на покварения нрав. Защо не обсъждаш тези мисли и намерения за бунтуване и съпротива срещу Бог в контекста на собствената си природа? Бог изисква от теб да направиш нещо по един начин, а ти настояваш да го направиш по друг. Бог върши делото Си по един начин, а ти държиш да изискваш от Него да върши делото Си по друг. Това не е ли да се бориш с Бог? Всеки има такъв нрав; никой не може да го избегне. Много хора са имали такива преживявания; по-специално, не малък брой водачи и работници са били отстранени. В резултат на това някои хора разпространяват идеята: „Каквото и да правиш, не влизай в контакт с Бог. Щом го направиш, със сигурност ще имаш представи за Него и със сигурност ще бъдеш разкрит“. Какъв е проблемът тук? Възможно ли е с Бог да е трудно да се общува? Бог не заклеймява хората лекомислено. Стига хората да имат съвест и разум, Бог няма да ги заклейми за това, че са казали или направили нещо нередно. Бог просто разнищва нрава на хората, за да им даде възможност да опознаят себе си; Той спасява хората във възможно най-голяма степен. Някои хора, въпреки че често са били кастрени, докато са служили като водачи и работници, са способни да приемат истината и сега могат да останат непоколебими и да свидетелстват за Бог. И така, защо тези хора са способни да останат непоколебими? Не е защото нямат покварен нрав; по-скоро е защото могат да приемат да бъдат кастрени и могат да приемат правосъдие и наказание, и при това положение те са получили Божието одобрение. И така, много хора ли са били разкрити и отстранени в Божия дом? Наистина са доста. Това е достатъчно, за да докаже, че в днешно време хората не само имат покварен нрав — тяхната природа е била покварена. Тяхната нормална човешка природа вече е била толкова покварена, че е съсипана и напълно изгубена — тоест, хората вече

нямат нормална човешка природа. Въплътеният Бог има нормална човешка природа, но всички хора имат покварен нрав и не много нормална човешка природа, затова им е невъзможно да съответстват на Бог. По много въпроси те със сигурност ще имат разногласия и спорове с Бог и дори ще бъдат враждебни към Бог. Това е така, защото хората не притежават богобоязливи сърца или сърца на покорство пред Бог. Няма как да се изисква от хората следното: „Щом приемаш, че Той е Бог, трябва да Му се покоряваш, независимо какво казва Той", нито пък да се изисква да отстъпват пред Бог по всеки въпрос. Тук не става въпрос за отстъпване — хората са сътворени същества и в крайна сметка Бог е Бог, а човекът е човек и между тях трябва да има граница между тях. Как се молеше на Бог Йехова слугата на Авраам в Епохата на закона? „Йехова, Ти, Който си Бог на господаря ми Авраам" (Битие 24:12). Той прави много ясно разграничение в сановете, докато хората днес си мислят: „Бог не е кой знае колко по-различен от нас. Той също притежава нормална човешка природа, има Свои нужди, изпитва цялата гама от емоции, води живота и изпълнява дейностите на нормалната човешка природа. И въпреки че Той върши божествено дело, Неговата нормална човешка природа е незаменима!". В мига, в който хората добият груба идея за „нормална човешка природа", те ще са склонни да причисляват Божието дело, Неговите слова и Неговия нрав към нормалната човешка природа и да отричат Неговата Божествена същност. Това е огромна грешка, поради която е невъзможно да се опознае Бог, нали? Вие не сте установили връзка с Бог; кой от вас би се осмелил да заяви: „Гарантирам, че ако поддържам връзка с Бог една година, няма изобщо да бъда непокорен"? Никой не може да бъде сигурен. Повечето хора вярват в Бог повече от десет-двадесет години и въпреки това никой не може да постигне истинско покорство пред Него. Това е достатъчно доказателство, че хората са били дълбоко покварени от Сатана и че нравът на Сатана вече се е загнездил в човешките сърца, че съществуват поквари, които няма как да изровите сами. Въпреки че изрекох толкова думи и изразих толкова много истини, почти никой не разбира истината. Хората днес са вироглаво своенравни, претръпнали и до крайна степен тъпоумни. Те не са просто малко невежи — тяхната непокорна природа вече се е оформила, но вие все още не сте го видели ясно.

Когато срещнат Христос за ден-два, някои хора Го намират за непознат и се чувстват някак възпирани: „Това тук е Бог!" — през ума им минава

тази мисъл, но малко по малко, след десетина дни или две седмици връзка с Него, те Го опознават и стават все по-близки с Него, освобождават се от задръжките и престават да разграничават своя статус от Неговия. Като че ли настъпва пълна равнопоставеност, без каквато и да е йерархия и те смятат за редно Бог да споделя живота и радостите с тях. Понякога се чудя как е възможно тези хора да са такива? Ако постоянно ги кастрех и ги гълчах, те обезателно щяха да се държат прилично и да бъдат покорни. Понякога, когато разговарям с хората като с равни, те си казват: „Хм-м, виж колко е мил Бог с мен!“. Това, че съм мил с теб, не означава, че ти не притежаваш непокорен нрав или че природата ти същност е добра. Не мислите ли? Когато се отнеса по-добре към някои хора или пък им се усмихна леко, те забравят своето място във вселената, забравят откъде са тръгнали, забравят каква е тяхната идентичност и каква е тяхната същност — забравят всичко това. Човешката природа наистина е възможно най-лошата и те нямат абсолютно никакъв разум! Опитай се, ако вярваш, че си много добър, да установиш връзка с Бог за определен период от време и виж как цялото непокорство и цялата съпротива у теб ще излязат наяве. Свържи се с Бог за известно време — няма да ти напомням, няма да те порицавам или да те кастря и никой няма да общува с теб — ще изпиташ всичко сам, а ние ще наблюдаваме до каква степен можеш да го изпиташ. Ако не си се сдобил с истината, неминуемо ще се провалиш безславно, а последствията ще бъдат немислими. Непокорният нрав на хората е твърде суров; в сърцата им няма място за другите! Твоят непокорен нрав, твоята сатанинска природа и твоето надменно сърце не могат да сместят други хора. Може би някои хора развиват неправилни мисли след като общуват с Мен известно време и ако те не бъдат преодолени, веднъж превърнат ли се в представи или в преценка, хората ще се окажат в опасност. Някои казват: „Така е, защото Ти си прекалено обикновен и нормален. Аз не възприемам така Господ Исус в своята вяра“. Същото важи и за вярата ти в Исус. Ако се озовете в Епохата на Исус, няма да сте много по-различни от фарисеите и главите ви ще са пълни с представи. Не си мисли, че ще си нещо по-различно от Юда. Той си позволява да продаде Господ и да открадне парите Му, за да ги използва лично за себе си; а ти може би няма да Го продадеш или да похарчиш безразсъдно парите на църквата, но няма и да бъдеш покорен на Господ и неминуемо ще преливаш от представи, бунтарство и съпротива. Словата и

делото на Господ Исус бяха явяването и делото на Бог. Тогава защо Юда се съпротиви на Господ? Неговата природа беше твърде лоша; той не можеше да понася Христос и настояваше да бъде враждебен към Него, и именно поради тази причина получи наказание и проклятия. Не пострада ли и Петър много, докато следваше Бог? Но тъй като имаше съвест и разум и можеше също така да се стреми към любов към Бог, той в крайна сметка беше доведен до съвършенство от Бог. Тогава той също имаше някои представи за Исус и каза някои неща, които бяха погрешни, но тъй като се стремеше към любов към Господ, в крайна сметка придоби известно познание за Господ Исус. Затова хората не бива да се занимават с празни приказки. Когато става въпрос за неща, които не си преживял, не гарантирай, че можеш да успееш или да свършиш перфектна работа — такива думи не са правдиви или реалистични. Трябва да преживееш тези неща, преди да говориш за своето познание и своите прозрения — само тогава те ще бъдат практически. Не казвай: „Боже, ела в моя дом, обещавам, че няма да Те ядосвам като другите. Обещавам, че няма да бъда така безчовечен като другите“. Няма как да бъдеш сигурен, защото съставните части на нормалната човешка природа вече са унищожени у хората. От тяхната нормална човешка природа няма и помен, както и от съзнанието и разума им — здравият разум на нормалната човешка природа, това, да говориш простичко и искрено, както и да бъдеш способен да се вслушваш и да се покоряваш, всички тези положителни неща вече не съществуват у хората. Така са се променили и принципите на живота на хората и целите в живота им; всички те се придържат към сатанинска философия и са контролирани от природата на Сатана. Думите им са хитри и измамни, а те залитат натам, накъдето ги отвее вятърът, като са много умели в сладките приказки — и вярват, че е страхотно да живееш по този начин. Защо се казва, че хората са дълбоко покварени? А щом са толкова дълбоко покварени, останало ли им е и капка нормална човешка природа? Ти смяташ, че нравът ти е покварен, което според теб означава, че си просто малко надменен, самоправеден и горделив, че си измамен в думите си или че си някак нехаен в изпълнението на своя дълг и с това се приключва. Само че това познание е твърде повърхностно — в него няма дълбочина. Ключовото тук е, че човек е зъл по природа, че всички хора благоговеят пред злото и отричат Бог и се съпротивляват срещу Него, а тяхната нормална човешка природа вече се е изпарила напълно. Не е ли

точно така? Тогава какво трябва да направят хората, за да отговорят на изискванията за сътворено същество? Най-важното е да намериш в Божиите слова своя път на практикуване и подходящ за теб метод на практикуване. Всички знаете, че сред човешкия род не съществуват изключително добри хора. Защо тогава се твърди, че някои хора притежават човешка природа, а други — не? Дали онези хора, които притежават човешка природа, могат да приложат тези истини на практика? И те също не могат да ги прилагат на практика — те просто са относително погледнато една идея по-мили и по-добродушни в сърцата си и са по-отговорни в делото си — но всичко това е относително, а не абсолютно. Не би ли преувеличил, ако когато преценяваш някого, заявиш, че той е абсолютно добър и няма никакви пороци или не проявява непокорство, че е напълно хрисим и покорен, както и че изобщо не е нехаен в изпълнението на дълга си? Би ли съответствало това твърдение на фактите? Съществува ли изобщо такъв човек? Ако наистина така разбирате нещата, то разбиранията ви са изопачени. Ако си мислите обаче: „Свършено е с нас хората. Сред нас няма и един добър човек, така че какъв е смисълът да вярваме в Бог? Просто ще спра да вярвам и ще чакам да умра!“, то това също е абсурдно. Винаги изпадате в крайности, като че ли не можете да разберете човешкия език — винаги залитате в едната или в другата крайност. Ако ви говоря по-спокойно и по-деликатно, няма да успеете да опознаете себе си, но пък ако говоря твърде строго и рязко, ще овесите нос, ще станете негативни и дори може да се откажете от себе си. Когато чуят осъдителни и заклеймяващи Божии слова, някои хора се вцепеняват на мига и решават, че с тях е свършено, че за тях няма надежда да бъдат спасени. Тъкмо тези хора най-трудно могат да бъдат спасени, защото те не разбират човешкия език! Когато обаче Бог проговаря и разобличава хората, Той цели да ги накара да проумеят в какво се корени покварената природа на човека и да разберат защо човек е способен да се бунтува срещу Бог. Разобличаването на тези неща е полезно за хората. Ако тези неща не бъдат разобличени, без дори да се опознаеш, ти ще вярваш до последно и ще твърдиш, че архангелът е бил самонадеян или че този или онзи човек е надменен или непокорен. Ами ти самият? Има и хора, които винаги заявяват: „Ние наистина сме непокорни на Бог“, но така и не разбират в какво се корени тяхното бунтарство и не могат да прозрат или да проумеят същността на тези свои състояния. Това означава, че те не могат

да се променят и не могат да бъдат спасени. Способни ли сте да разберете тези думи? (Да.)

Има два основни момента в онова, за което току-що разговарях. Първият е, че когато човек вярва в Бог, той следва да постигне истинско покорство, като покрие напълно критериите за сътворено същество. Другият е, че разобличаването на непокорството у хората и на тяхната природа им помага да се опознаят. Всички ще казват колко са добри и как са по-добри от другите, ако не бъдат разобличени и заставени да опознаят себе си. Някои хора например заявяват: „Аз също съм много дълбоко покварен", но когато си взаимодействат известно време с другите, се убеждават, че са по-добри от тях и си мислят: „Аз не съм добър, но виждам че и ти не си с нищо по-добър, даже всъщност си по-зле от мен!". Не се имай за нещо повече от другите. Както и да го погледнеш, ти не си по-добър от тях; непокорната природа на хората е една и съща. Ясно ли е всичко това? Какво мислите всички сега, след като приключихме с разговора по тази тема? Казвате ли си: „Вярвам в Бог от толкова много години и си мислех, че съм човек, който се покорява на Бог. Днес, след като приключи общението на Бог, най-сетне осъзнах че не съм истински покорен на Бог и че все още не се отнасям с Него като с Бог. Дори няма да съм способен да се покоря на Бог — напълно лишен съм от разум и вярата ми е толкова объркана!". Ако действително си достигнал това знание, то тогава за теб има надежда, че ще успееш да влезеш в правия път на вярата си в Бог и ще се превърнеш в човек, който Му се покорява. Едва тогава ще можеш да постигнеш спасение.

Откъс 3

Огромен брой хора не придават значение на промяната на своя живот нрав при вярата в Бог и вместо това се съсредоточават върху Божието отношение към тях и се занимават с това дали могат или не могат да заемат място в Божието сърце. Те винаги се опитват да се досетят как изглеждат в Божиите очи и дали имат или нямат място в сърцето Му. Много хора таят този вид мисли и ако се изправят очи в очи с Бог, винаги наблюдават дали Той е щастлив или ядосан, когато им говори. Има ги и тези, които винаги разпитват другите: „Бог споменавал ли е моите затруднения? Какво изобщо мисли Той за мен? Изразява ли някаква загриженост за мен?". Някои имат дори по-сериозни тревоги — ако Бог само погледне към тях, сякаш са

забелязали нов проблем: „О, не, Бог току-що ме погледна и погледът в очите Му не изглеждаше много щастлив, това не е добър знак“. Хората отдават голямо значение на такива неща. Някои казват: „Богът, в Когото вярваме, е въплътеният Бог, затова ако Той не ни обръща внимание, това не вещае ли края за нас?“. С думите си имат предвид следното: „Ако нямаме място в Божието сърце, защо да се мъчим да вярваме? Просто трябва да спрем да вярваме!“. Това не е ли лишено от разум? Знаят ли защо хората трябва да вярват в Бог? Хората никога не размишляват за това дали Бог има място в сърцата им и все пак те искат място в Божието сърце. Колко надменно и самонадеяно е това! Това е онази част от тях, която е най-лишена от разум. Има и такива хора, на които толкова им липсва разум, че когато Бог пита за някого другиго и не спомене техните имена, или изрази загриженост или грижа за другите, вместо за тях, те се чувстват неудовлетворени и започват да мърморят и да се оплакват от Бог, като казват, че Той е неправеден и дори че не е справедлив и разумен. Това е проблем с техния разум и умовете им също са малко анормални. При обичайните обстоятелства хората винаги твърдят, че ще се покорят на подреденото и устроеното от Бог, че никога няма да се оплакват, независимо как се отнася Бог с тях, и че нямат нищо против Божието кастрене, съдене или наказание, но когато на практика се сблъскат с такива неща, не ги приемат. Имат ли хората разум? Хората имат толкова високо мнение за себе си и вярват, че са толкова важни, че ако дори сметнат, че Бог ги е погледнал погрешно, чувстват, че нямат надежда да постигнат спасение, да не говорим, ако Бог ги кастри. Или ако Бог им каже нещо с малко по-остър тон и това пониже сърцата им, те стават негативни и започват да смятат, че вярването в Бог е безсмислено. Те мислят: „Как мога да продължа да вярвам в Бог, ако Той ме пренебрегва?“. На някои им липсва проницателност за този тип хора и дори си мислят: „Толкова са внимателни! Те дори могат да разчетат значението на един единствен поглед от Бог. Виждаш ли, те наистина са станали сигурни в Бог на земята и наистина се отнасят с Бог като с Бог“. Наистина ли е така? Тези хора са толкова объркани и нищо не могат да видят ясно! Духовният ръст на хората е твърде малък и те наистина разкриват всевъзможна грозота. Те имат толкова лош разум — изискванията им към Бог са твърде много и твърде прекомерни, липсва им и най-малката частица разум. Хората винаги изискват Бог да направи това или онова и са неспособни да Му се покорят

напълно или да се прекланят пред Него. Вместо това те отправят неразумни изисквания към Бог въз основа на собствените си предпочитания, като изискват Той да е великодушен, никога да не се гневи от нищо и всеки път, когато види хората, винаги да се усмихва и винаги да им говори, и да ги снабдява с истината, и да провежда общения за истината с тях. Те също изискват от Него винаги да е търпелив и да има приятно изражение около тях. Хората имат твърде много изисквания; много са придирчиви! Трябва да изследвате тези въпроси. Човешкият разум е толкова лош. Не е ли така? Хората не само са неспособни да се покорят напълно на устроеното и подреденото от Бог или да приемат всичко, което идва от Бог, а вместо това, те налагат допълнителни изисквания на Бог. Как могат хората с такива изисквания да са предани на Бог? Как могат да се покорят на подредбите на Бог? Как могат да обичат Бог? Всички хора имат изисквания за това как Бог трябва да ги обича, да ги търпи, да бди над тях, да ги защитава, да проявява загриженост за тях и да се грижи за тях, но никой няма каквито и да било изисквания за това как сам трябва да обича Бог, да мисли за Бог, да бъде внимателен към Бог, да удовлетворява Бог, да носи Бог в сърцето си и да се прекланя пред Бог. Съществуват ли тези неща в човешките сърца? Това са нещата, които хората трябва да постигнат. Защо тогава не влагат сърцата си в тях? Някои хора могат да са ентусиазирани известно време и да се отричат малко от нещата и да отдават всичко на Бог, но това не е трайно. Като се натъкнат на малко спънки, това може да ги обезкуражи, може да загубят надежда и да се оплакват. Хората имат толкова много затруднения и малцина се стремят към истината и се стремят да обичат и да удовлетворяват Бог. Хората са напълно лишени от разум; те застават на грешна позиция. Освен това виждат себе си като особено ценни. Има и такива, които казват: „Бог ни смята за зеницата на окото Си. Той не се поколеба да позволи единственият Му син да бъде прикован на кръста, за да изкупи човечеството. Бог плати висока цена, за да ни откупи — ние сме невероятно ценни и имаме място в Божието сърце. Ние сме специална група хора и имаме много по-висок статус от невярващите — ние сме народа на небесното царство“. Те се мислят за много възвишени и велики. Много водачи в миналото имаха такъв манталитет; след повишението си вярваха, че имат определен статус и позиция в Божия дом. Мислеха си: „Бог ме цени и има добро мнение за мен, и ми е позволил да служа като водач. Трябва да

направя всичко по силите си да тичам напред-назад и да работя за Него“. Бяха ужасно доволни от себе си. Само че след известно време правеха нещо лошо и истинската им природа се разкриваше, освобождаваха ги и те се обезсърчаваха и увесваха глави. Когато грозотата им беше разобличена и кастрена, те ставаха още по-негативни и бяха неспособни да продължат да вярват. Мислеха си: „Това, което Бог прави, никак не се съобразява с чувствата ми, изобщо не Го е грижа как да спаси гордостта ми. Казват, че Бог е благосклонен към човешките слабости. Защо тогава бях освободен за толкова малки прегрешения?“. После те се обезкуражаваха и искаха да изоставят вярванията си. Имат ли такива хора истинска вяра в Бог? Ако дори не могат да приемат да ги кастрят, тогава духовният им ръст е твърде малък и не е сигурно дали ще могат да приемат истината в бъдеще. Такива хора са в опасност.

Хората не поставят високи изисквания към себе си, но имат високи изисквания към Бог. Молят Го да прояви специална доброта и да е търпелив и отстъпчив към тях, да ги обича и защитава, да им предоставя ресурси и да им се усмихва, да е толерантен към тях, да проявява снизхождение към тях и да се грижи за тях по много начини. Те очакват от Него изобщо да не е строг с тях и да не прави нещо, което може да ги притесни дори малко, и са удовлетворени единствено ако Той им говори сладки приказки всеки ден. Хората имат толкова лош разум! Те не са наясно какво трябва да правят, какво трябва да постигнат, какви гледни точки трябва да имат, на каква позиция трябва стоят, за да служат на Бог и в каква позиция е подходящо да се поставят. Хората с някакъв статус имат много високо мнение за себе си, и онези без статус също имат доста високо мнение за себе си. Хората никога не познават себе си. Ти трябва да стигнеш до етап във вярата си в Бог, в който независимо от това как ти говори Той, колко е строг с теб и колко много може да те пренебрегва, можеш да продължиш да вярваш, да нямаш каквито и да било оплаквания и да продължиш да изпълняваш дълга си, както обикновено. Тогава ти ще си зрял и опитен човек и наистина ще имаш някакъв духовен ръст и малко от разума на нормалния човек. Няма да поставяш изисквания пред Бог, повече няма да имаш прекомерни желания и повече няма да поставяш изисквания към другите или към Бог, въз основа на собствените си предпочитания. Това ще покаже, че притежаваш известно подобие на човек. В момента вие имате твърде много изисквания,

тези изисквания са твърде прекомерни, имате и твърде много собствена воля. Това доказва, че не стоиш на правилната позиция. Позицията, на която си застанал, е твърде висока и виждаш себе си като твърде благороден — сякаш не си на много по-ниска позиция от Бог. Следователно с теб е трудно да се справят и именно това е природата на Сатана. Ако в теб съществуват такива състояния, ти със сигурност по-често ще си негативен и по-рядко ще си нормален, затова напредъкът в живота ти ще е бавен. За разлика от това, други хора имат чисто сърце и са по-малко придирчиви, затова лесно приемат истината и напредват по-бързо. Онези с чисти сърца не преживяват толкова страдание, но ти си много сантиментален, твърде придирчив си и винаги поставяш изисквания пред Бог, затова срещаш големи пречки в приемането на истината и напредъкът ти в живота е бавен. Някои хора се стремят към истината въпреки това, независимо как ги нападат и отхвърлят другите, и не се засягат ни най-малко от това. Такива хора са великодушни, затова страдат по-малко и се сблъскват с по-малко препятствия при своето навлизане в живота. Ти си придирчив и винаги се засягаш от едно или друго нещо — кой те е погледнал накриво, кой те е погледал отвисоко, кой те е пренебрегнал или какво е казал Бог, което те е подразнило, или какви сурови слова е изрекъл Той, които са пронизали сърцето ти и са наранили самочувствието ти, или какви добри неща Той е дал на някой друг, а не на теб — и после ставаш негативен и дори разбираш погрешно Бог. Такива хора са придирчиви и малко неразумни. Независимо как човек разговаря с тях за истината, те все така няма да я приемат и проблемите им ще останат неразрешени. Справянето с такива хора е най-трудно.

Често чувам да разговаряте по този начин: „Препънах се в определено нещо и по-късно, след като страдах малко, придобих известно разбиране“. Повечето хора преживяват нещата по този начин — такова преживяване е толкова повърхностно. Тази частица разбиране може да е дошла след години на преживявания и хората може да са преживели много страдание и да са минали през месомелачката само за да придобият тази малка частица разбиране и промяна. Колко жалко е това! В човешката вяра има толкова много примеси, за хората е толкова изморително да вярват в Бог! До днес във всеки човек все още има много примеси и хората все още поставят много изисквания към Бог — това са все човешки примеси. Притежаването на такива примеси, е доказателство, че има проблем с човешката им природа,

и е разкриване на покварения им нрав. Трябва да се направи разлика между уместните и неуместните изисквания, които човекът отправя към Бог — това трябва ясно да се разпознае. Човек трябва да е наясно в каква позиция трябва да стои и какъв разум трябва да притежава. Забелязал съм, че някои хора винаги се съсредоточават върху това какво изражение имам сред хората и винаги проучват с кого Бог се отнася добре и с кого — зле. Ако видят, че Бог ги гледа с недоволно изражение или Го чуят да ги разобличава или да ги осъжда, те не могат да се примирят — както и да разговаряш с тях, нищо не действа и независимо колко време минава, те не могат да постигнат обрат. Отсъждат за себе си, вкопчени в една мимолетна фраза, и я използват, за да определят Божието отношение към тях и тънат в негативност. Независимо как някой разговаря за истината с тях, не са готови да я приемат. Това е просто неразумно. Ясно е, че на човека му липсва и най-малко познание за Божия праведен нрав и той изобщо не го разбира. Ако хората са способни да се покаят и променят, Божието отношение към тях също ще се промени. Ако твоето отношение към Бог не се промени, може ли Божието отношение към теб да се промени? Ако твоето отношение се промени, то и това на Бог ще се промени, но ако твоето не се промени, тогава и Божието отношение няма да се промени. Някои хора до ден днешен все още нямат познание за това какво мрази Бог, какво харесва, каква е Неговата радост, яд, тъга и щастие, Неговото всемогъщество и Неговата мъдрост и не могат дори да говорят за някакво сетивно познание — това прави справянето с човека толкова трудно. Хората не могат да запомнят искрените, търпеливи слова, които Бог им казва, но ако Той направи само една строга забележка или каже едно изречение на кастрене или правосъдие, то се запечатва в сърцата им. Защо хората не приемат сериозно словата на положително насочване, а се разстройват, стават негативни и са неспособни да се възстановят след като чуят думи на правосъдие и кастрене? В крайна сметка може да отнеме дълъг период на размишление, преди да се променят и те се пробуждат само след като съчетаят това с някои утешителни слова от Бог. Без тези утешителни слова те са неспособни да се издигнат над негативността си. Когато хората едва започват да преживяват Божието дело, те имат много погрешно познание и погрешни разбирания за Бог. Те винаги вярват, че са прави, винаги се придържат към своите идеи и каквото и да кажат другите, те не го приемат. Едва след три до пет години на преживяване те

започват постепенно да разбират, да придобиват прозрения, да осъзнават, че грешат, и да усещат колко е трудно да се справят с тях. Сякаш едва тогава те порастват. Докато придобиват още преживявания, те започват да разбират Бог и погрешните им разбирания за Бог намаляват, те вече не се оплакват и започват да вярват в Бог нормално. В сравнение с миналото духовният им ръст донякъде е като този на възрастен. Преди са били като децата — склонни да се цупят, да стават негативни и да се отдалечават от Бог по всяко време. Може би са се оплаквали, когато са се сблъсквали с каквито и да било неща, да са развивали представи от четенето на който и да е откъс от Божиите слова и може да са започвали да се съмняват в Бог по всяко време — така е, когато духовният ръст на някого е твърде малък. Сега, когато са преживели толкова много и са чели Божиите слова в продължение на няколко години, те са напреднали и са станали много по-стабилни, отколкото в миналото. Всичко това е резултатът от разбирането на истината — това е ефектът, който истината има върху тях. Затова докато хората разбират истината и са способни да я приемат, няма трудности, които да не могат да преодолеят, и винаги ще придобиват нещо, независимо колко време преживяват. Разбира се, няма да стане, ако периодът, в който са преживявали, е твърде кратък; стига да пожънат придобивки от всяко свое преживяване, те ще растат бързо в живота.

Фактът, че сега ви развиват, докато служите като водачи, работници или надзорници, или изпълнявате важен дълг, не доказва, че имате по-голям духовен ръст. Всичко, което означава, е, че сте с малко по-добри заложби от средното, че сте малко по-сериозни в стремежа си и че в развиването ви има малко повече ценност. Не означава, че вие сте способни да се покорите на Бог или да се оставите на милостта на устроеното от Бог, нито означава, че сте загърбили своите перспективи и очаквания. Вие още нямате този вид разум. Всички вие носите със себе си известна негативност в работата си, а също така е възможно да носите намерения и очаквания за придобиване на благословии и дори човешки представи и фантазии. В същото време, докато изпълнявате работата си, носите и малко багаж, сякаш се опитвате да изкупите миналите си грехове, като трупате заслуги, вместо да работите с щастлива готовност. Също така не сте достигнали етапа, в който независимо как Бог се отнася към вас, сте загрижени само да действате според намеренията и изискванията Му. Можете ли да постигнете това?

Вие нямате този разум. Искате да разчетете Бог, като си мислите: „Какъв вид отношение точно има към мен Бог? Да служа ли ме използва, или ме спасява и усъвършенства?“. Всички вие искате да Го разчетете по този начин, просто не дръзвате да го кажете. Фактът, че не дръзвате да го кажете, доказва, че все още ви владее една идея: „Няма смисъл да говоря за това — просто това е моята природа и не може да се промени. Стига да се въздържам да не направя нещо лошо, това е достатъчно — не искам твърде много от себе си“. Вие се ограничавате до възможно най-ниската позиция и в крайна сметка никога не осъществявате какъвто и да било напредък, като освен това поддържате нехайно мислене у себе си, докато изпълнявате дълга си. Едва след неколкократно общение всички вие започвате да разбирате малко от истината и започвате да познавате част от реалността на истината. Дали си оползотворяван или не, или какво е отношението на Бог към теб — тези неща не са важни. Ключът се крие в субективните ти усилия, в пътя, който си избрал да поемеш, и дали в крайна сметка си способен да се промениш или не — това са най-ключовите точки. Без значение колко добро отношение може да има към теб Бог, не е приемливо, ако не се промениш. Ако се препъваш всеки път когато нещо ти се случи и ти липсва дори най-малка преданост, тогава колкото и добро отношение към теб има Бог, то е безполезно. Критичното тук е пътят, по който избираш да вървиш. Бог може да те е проклел и да е изрекъл думи на омраза и отвращение в миналото, но ако сега си се променил, тогава Божието отношение към теб също ще се промени. Хората са все боязливи, неспокойни и им липсва истинска вяра, което показва, че те все така не разбират Божиите намерения. Сега, когато вие имате известно разбиране, ще бъдете ли все така негативни и слаби, когато в бъдеще ви връхлети нещо? Ще бъдете ли способни да практикувате истината и да останете непоколебими в свидетелството си? Ще сте способни ли истински да се покорите на Бог? Ако можете да постигнете тези неща, ще имате разума на нормалната човешка природа. Имате ли сега някакво познание за покварения нрав на човека и за Божието спасение и намерения? Имате поне груба идея. Един ден, когато сте способни да навлезете в някои реалности от всички аспекти на истината, ще изживявате напълно нормалната човешка природа.

Откъс 4

Най-важната част от търсенето на истината е фокусирането върху четене на Божиите слова. Колко може да спечели човек от четенето на Божиите слова зависи от способността му за възприемане. Въпреки че всеки чете Божиите слова, някои могат да разберат истинското значение и да намерят в тях светлина, и докато четат Божиите слова, ще спечелят нещо. Но други не са така. Когато четат Божиите слова, те се фокусират само върху разбирането на доктрините. Резултатът от това е, че след няколко години четене на Божиите слова те разбират много доктрини, но все пак, когато изпитват проблеми, те не могат да ги решат; нищо от това, което са научили, не им е от полза. Какво се случва тук? Въпреки че всички хора четат Божиите слова, резултатите са различни. Онези, които обичат истината, могат да я приемат, а онези, които не обичат истината, не желаят да я приемат, дори ако четат Божиите слова. Те няма да търсят истината в Божиите слова, независимо с какви проблеми се срещат. Когато четат Божиите слова, хората с малко преживяване могат да обсъждат някои практически неща и да говорят за своето практическо познаване на истината — това е разбиране на истината. Онези, които нямат преживяване, разбират само буквалното значение на Божиите слова и им липсва и най-малкото познание за преживяване — това не може да се счита за разбиране на истината. Някои водачи често казват на другите, че ходят на църква конкретно за да доставят истината. Правилно ли е това твърдение? Думите „доставям истината“ не трябва да се изговарят лекомислено. Кой притежава истината? Кой смее да претендира, че предоставя истината? Тази претенция не е ли твърде велика? Когато вярвате в Бог и Го следвате, вие сте просто някой, който приема и търси истината. Ако можете да го направите, това вече е доста добре. Дори човек да може да разбере някои истини и да говори за известно познание за преживяване и познаване на истината, не може да се каже, че той предоставя истината, защото никой човек не притежава истината. Как може говоренето за известно познание за преживяване да се нарече предоставяне на истината? Следователно водачите и работниците могат да бъдат описани само като извършващи работата по поенето и като конкретно отговорни за навлизането в живота на братята и сестрите в църквата. Не може да се каже, че те предоставят истината. Дори ако някой

има известен духовен ръст, все пак не може да се каже, че той предоставя истината на други. Това в никакъв случай не може да се каже. Колко хора разбират истината? Духовният ръст на човек квалифицира ли го да предоставя истината? Даже някой да има известен опит и познания за истината, не може да се каже, че той може да предоставя истината. Това не може да се каже в никакъв случай — твърде неразумно е. Някои хора се гордеят, че поят църквата и предоставят истината, като че ли те разбират голяма част от истината. Те обаче не могат да различат лъжливите водачи и антихристите. Това не е ли противоречие? Ако някой те попита каква е истината и ти отговориш: „Божието слово е истината; истината е Божието слово“, разбираш ли истината? Ти можеш само да изричаш думите и доктрините, но ти липсва познание за преживяване на това какво представлява истината, така че не си пригоден да я предоставяш на други. В момента липсва преживяване на всички онези, които служат като водачи. Те просто имат известни заложби и желание да търсят истината. Те са подходящи за развиване и обучение и могат да водят в изпълнението на дълг. Дори да могат да разговарят за някакво знание, как може да се каже, че те предоставят истината? Повечето водачи и работници могат да разговарят за известно знание, но това не означава, че имат истината реалност. В края на краищата, те са слушали проповеди в продължение на много години и имат малко повърхностно знание. Те са готови да разговарят за истината и могат да бъдат донякъде полезни на други, но не може да се каже, че те предоставят истината. Способни ли са водачите и работниците да предоставят истината? В никакъв случай. Водачите и работниците проповядват и поят църквата. Най-важното е, че те трябва да могат да решават практически проблеми — това е единственият начин, по който те наистина могат да поят църквата. В момента повечето водачи и работници все още не могат да решават много практически проблеми. Дори да могат да разговарят за известно познаване на истината, по-голямата част от това, което те казват, са просто думи и доктрини. Те не могат да разговарят ясно за реалността на истината, така че могат ли наистина да решават проблеми? Повечето водачи и работници имат само известна способност за възприемане и все още нямат много практическо преживяване. Може ли да се каже, че те разбират истината повече и че имат повече от истината реалност, отколкото други? Не може да се каже, това не им достига. Някои

водачи и работници са издигнати само с цел развиване; разрешено им е да практикуват, защото имат известни заложби, притежават известна способност за възприемане и семейната им среда е подходяща. Издигането на някого не означава, че той притежава истината реалност и може да предоставя истината. Просто онези, които търсят истината, получават просветление и светлина преди другите, но тази малка светлина не постига истината, тя не е част от истината, тя е само в съответствие с истината. Само това, което Бог изразява директно, е истината. Просветлението на Светия Дух е само в придържане към истината, защото Светият Дух просвещава хората според техния духовен ръст. Той не говори истината директно на хората, а им дава светлина, която те могат да постигнат. Трябва да разбереш това. Ако някой има известно прозрение за Божиите слова и има познание за преживяване, това счита ли се за истина? Не. Той има най-много някакво разбиране на истината. Словата на просветлението на Светия Дух не представляват Божиите слова, не представляват истината и не са истината. Човекът има най-много известно разбиране на истината и е бил малко просветлен от Светия Дух. Ако някой получи някакво разбиране на истината и след това го предостави на други, всичко, което той прави, е да предоставя своето разбиране за преживяване. Не може да кажеш, че той предоставя истината на другите. Ако кажеш, че той разговаря за истината, това е добре — това е подходящо описание. Защо казвам това? Защото това, за което разговаряш, е твоето разбиране на истината; то не се равнява на самата истина. Следователно ти можеш само да кажеш, че разговаряш за известно разбиране за преживяване. Как можеш да кажеш, че предоставяш истината? Предоставянето на истината не е проста работа. Кой е достоен да каже това изречение? Само Бог е способен да предоставя истината на хората. Хората способни ли са? Следователно ти трябва да видиш този въпрос ясно. Това не е просто въпрос на използване на неподходящите думи, проблемът е в това, че ти противоречиш на фактите и ги изкривяваш. Твоята претенция е пресилена. Хората могат да имат известно разбиране за преживяване на Божиите слова и опит с тях, но не може да кажеш, че те имат истината или че са от истината. Не може да кажеш това в никакъв случай. Независимо колко разбиране получават хората от истината, не може да кажеш, че те притежават живота на истината, камо ли че са от истината. Не може да кажеш това в никакъв случай. Хората разбират само малко от

истината и имат малко светлина и някои начини за практикуване. Те имат само известна реалност на покорство и малко истинска промяна. Но не може да кажеш, че са получили истината. Бог доставя живот на хората чрез изразяване на истината. Бог също така изисква хората да разбират истината и да получават истината, за да Му служат и да Го удовлетворяват. Дори да настъпи ден, когато хората преживеят Божието дело до степен наистина да получат истината, все още не може да кажеш, че хората са от истината, камо ли пък че хората притежават истината. Това е така, защото дори хората да имат много години преживяване, има граница на количеството истина, което те ще получат, а то е много малко количество. Истината е най-дълбокото и тайнствено нещо. Тя е това, което Бог притежава и представлява. Дори хората да преживяват истината през времетраенето на един живот, онова, което придобиват от нея, ще бъде много ограничено. Хората никога няма да могат да получат истината напълно, да я разберат напълно или да я изживеят напълно. Точно това има предвид Бог, когато казва, че хората винаги ще са бебета в Неговото присъствие.

Някои хора вярват, че веднъж щом притежават преживяване и знание за истините, изразени от Бог, както и пълно разбиране на всеки аспект от истината, и могат да действат според истината, те ще могат да изразят истината. Те смятат, че като правят така, ще живеят като христос, точно както каза Павел: „За мене да живея е Христос“ (Филипяни 1:21). Правилна ли е тази гледна точка? Не е ли тя още едно поддържане на спора за „богочовеците“? Това е напълно погрешно! Хората трябва да разберат едно нещо: независимо колко познание и преживяване имаш за истината или дори да си навлязъл в истината реалност и да можеш да се покориш на Божието устройване и подредби, да можеш да се покориш на Бог и да свидетелстваш за Бог, независимо колко извисено или дълбоко става твоето навлизане в живота, животът ти все пак е човешки живот, а човек никога не може да стане Бог. Това е абсолютен факт, който хората трябва да разберат. Дори ако накрая ти имаш преживяване и разбиране за всеки аспект от истината и оставиш на Бог да те устрои, и станеш усъвършенстван, пак не може да се каже, че си от истината. Дори ако можеш да говориш за истинско свидетелство за преживяване, това не означава, че можеш да изразиш истината. В миналото в религиозните групи често се казваше, че някой има „Христовия живот в себе си“. Това твърдение е грешно и неясно. Въпреки

че хората вече не го изричат, разбирането им по този въпрос си остава неясно. Някои хора мислят следното: „След като сме получили истината и истината е в нас, ние притежаваме истината, имаме истината в сърцата си и можем също да я изразяваме“. Това не е ли също погрешно? Хората често говорят за това дали имат истината, или не, което се отнася главно до това дали те имат преживяване и знание за истината, или не, и дали могат да практикуват според истината, или не. Всеки преживява истината, но състоянието, което всеки човек изпитва, е различно. Това, което всеки човек печели от истината, също е различно. Ако някой съчетае опита и разбирането за преживяване на всички, това пак не би отразявало напълно същността на истината. Ето колко дълбока и тайнствена е истината! Защо Аз казвам, че всичко, което си спечелил, и цялото ти разбиране не могат да заместят истината? След като хората чуят твоето общение за част от твоето разбиране за преживяване, те ще го разберат и няма да имат нужда от преживяване в продължение на дълго време, за да го разберат напълно и да го спечелят. Дори да е нещо, което е малко по-задълбочено, те няма да се нуждаят от няколко години преживяване. Но що се отнася до истината, хората няма да я преживеят цялата през целия си живот. Дори да събереш всички заедно, те няма да са преживели цялата истина. Както виждаш, истината е твърде дълбока и тайнствена. Думите не са способни да я обяснят напълно. Казано на човешки език, истината е фундаментална истинност за хората. Човешките същества никога няма да са способни да я преживеят изцяло и никога няма да могат да изживеят истината напълно. Това е така, защото даже хората да прекарат няколко хиляди години, те няма да са преживели напълно и една малка точка от истината. Независимо колко години преживеят хората, истината, която те разбират и придобиват, все така ще бъде ограничена. Може да се каже, че истината е вечният извор на живот на човечеството. Бог е източникът на истината и навлизането в истините реалности е задача без край.

Истината е животът на Самия Бог — тя представлява Неговия нрав, Неговата същност и това, което Той притежава и представлява. Ако кажеш, че като имаш известно познание за преживяване, значи имаш истината, то постигнал ли си святост? Защо все още разкриваш поквара? Защо не можеш да различаваш различни типове хора? Защо не можеш да свидетелстваш за Бог? Дори да разбираш някои истини, можеш ли да представляваш Бог?

Можеш ли да изживееш Божия нрав? Ти може да имаш известно познание за преживяване относно някакъв аспект от истината и може да си способен да хвърлиш малко светлина в речта си, но това, което можеш да доставиш на хората, е много ограничено и не може да трае дълго. Това е така, защото твоето разбиране и светлината, която си получил, не представляват същността на истината, нито пък цялата истина. Това представлява само една страна или малък аспект от истината, то е само ниво, което може да бъде постигнато от човешките същества, и е все още далеч от същността на истината. Тези малки откъси светлина, просветление, познание за преживяване никога не могат да заемат мястото на истината. Дори ако всички хора са постигнали някакви резултати чрез преживяване на истина и цялото им познание за преживяване бъде събрано заедно, това не би достигнало целостта и същността на дори един ред от тази истина. В миналото е казвано: „Обобщавам това с един афоризъм за човешкия свят: сред хората няма никой, който да Ме обича“. Това изречение е истината, истинската същност на живота, изключително дълбоко нещо и израз на Самия Бог. Ти преминаваш през преживявания и след три години преживяване може би ще имаш малко повърхностно разбиране, а след седем-осем години може да имаш малко повече разбиране, но това разбиране никога няма да може да заеме мястото на този ред истина. След две години някой друг може да има малко разбиране или малко повече разбиране след десет години, или пък относително много разбиране след един живот, но колективното разбиране и на двама ви не може да заеме мястото на този ред истина. Независимо колко прозрение, светлина, преживяване или знание може да имате вие двамата общо, то никога не може да заеме мястото на този ред истина. Това ще рече, че човешкият живот си е винаги човешки живот и независимо как твоето знание съответства на истината, Божиите намерения или Божиите изисквания, то никога не може да заеме мястото на истината. Да се каже, че хората имат истината означава, че те истински разбират истината, изживяват някои реалности на Божието слово, имат известно истинско знание за Бог и могат да възхваляват Бог и да свидетелстват за Него. Но не може да се каже, че хората вече притежават истината, защото тя е твърде дълбока. На хората може да е необходим цял един живот, за да преживеят само един ред от Божието слово, а дори след няколко живота опит или хиляди години, един-единствен ред от Божието слово не може да бъде преживян

напълно. Ясно е, че процесът на разбиране на истината и познаване на Бог е наистина безкраен и че има граница за това колко от истината могат да разберат хората в цял живот преживяване. Някои хора казват, че имат истината веднага щом разберат текстовото значение на Божието слово. Това не е ли глупост? По отношение както на светлината, така и на знанието, има въпрос на дълбочина. Истините реалности, в които може да навлезе човек през един живот на вяра, са ограничени. Следователно, само да притежаваш известно знание и светлина, не означава, че притежаваш истините реалности. Главното, което трябва да гледаш, е дали тази светлина и знание се докосват до същността на истината. Това е най-важното. Някои хора чувстват, че притежават истината, когато могат да хвърлят светлина или да предложат малко повърхностно разбиране. Това ги прави щастливи и те стават самодоволни и самомнителни. Всъщност те са все още далеч от навлизане в истината реалност. Каква истина притежават хората? Могат ли хора, които притежават истината, да паднат по всяко време и навсякъде? Когато хора притежават истината, как могат все още да се противопоставят на Бог и да Го предават? Ако претендираш, че притежаваш истината, това доказва, че в теб е животът на Христос — това е скандално! Ти си станал Господ, станал си Христос? Това е абсурдно твърдение и е изцяло човешко заключение. То се отнася до човешките представи и въображение и не е защитима позиция пред Бог.

Когато се говори за хора, които разбират истината и живеят с нея като техен живот, за какво се отнася този „живот“? Това означава, че истината царува над всичко в сърцата им, че те могат да живеят според Божиите слова и че имат истинско знание за Божиите слова и истинско разбиране на истината. Когато хората притежават този нов живот вътре в себе си, той е постигнат изцяло чрез практикуване и преживяване на Божиите слова. Той е съграден върху основата на истината на Божиите слова и се постига чрез живеене в света на истината — всичко, което се съдържа в живота на хората, е тяхното познание и преживяване на истината. Това е неговата основа и тя не надвишава този обхват. Това е животът, за който става дума, когато се говори за спечелване на истината и живота. Да можеш да живееш според истината на Божиите слова не означава, че животът на истината е в хората, нито че ако те притежават истината като свой живот, те стават истината и техният вътрешен живот става животът на истината; камо ли че

те са истината и животът. В крайна сметка техният живот все пак е човешки живот. Ако можеш да живееш според Божиите слова и притежаваш знание за истината, ако това знание се вкоренява в теб и става твой живот, и истината, която си придобил чрез преживяване, става основата на твоето съществуване, ако живееш според тези Божии слова, никой не може да промени това и Сатана не може да те подведе или поквари, тогава ще си спечелил истината и живота. Тоест твоят живот просто съдържа истината, което означава твоето разбиране, преживяване и прозрение за истината, и каквото и да правиш, ще живееш според тези неща и няма да преминеш техния обхват. Това значи да притежаваш истината реалност и такива хора иска Бог да спечели с делото Си в крайна сметка. Но независимо колко добре хората разбират истината, тяхната същност все пак е човешка и изобщо не може да се сравни със същността на Бог. Това е така, защото им е невъзможно да преживеят цялата истина и за тях е невъзможно да изживеят истината напълно. Те могат да изживеят само изключително ограничената част от истината, постижима от човешките същества. Как тогава биха могли да се превърнат в Бог? Ако Бог лично усъвършенстваше група хора в по-големи богове и по-малки богове, това не би ли било хаос? Освен това, такова нещо е невъзможно и абсурдно — това е нелепа човешка представа. Бог създаде небесата, земята и всички неща, а след това създаде човека, за да Му се покорява и покланя. Създаването на човека от Бог беше най-значимото дело. Бог създаде само човека; Той не създаде богове. Бог работи във формата на въплъщението, но това не е същото като да създаде Бог. Бог не създаде Себе Си; Той има Своя Собствена същност и тя е неизменна. Хората не познават Бог и затова трябва да четат повече Божии слова. Хората могат да разберат истината само ако я търсят често. Те не трябва да говорят глупости въз основа на своето въображение. Ако имаш малко преживяване с Божиите слова и живееш чрез истинско познание за преживяване на истината, то Божиите слова постепенно ще станат твой живот. Обаче все пак не можеш да кажеш, че истината е твоят живот или че това, което изразяваш, е истината. Ако това е мнението ти, значи грешиш. Ако имаш известно преживяване само с един конкретен аспект от истината, това само по себе си може ли да означава, че притежаваш истината? Това може ли да се счита за получаване на истината? Можеш ли да обясниш истината напълно? Можеш ли да откриеш Божия нрав и това, което Бог притежава

и представлява, от истината? Ако тези следствия не са постигнати, това доказва, че преживяването само на даден аспект от истината не може да се счита за истинско разбиране на истината или познаване на Бог, а още по-малко да се каже, че е придобита истината. Всеки има преживяване със само един аспект и обхват на истината; всеки я преживява в своя ограничен обхват и не може да се докосне до всички неизброими аспекти на истината. Могат ли хората да изживеят първоначалното значение на истината? На колко се равнява твоето мъничко преживяване? Само на една песъчинка на брега, на едничка капка вода в океана. Затова независимо колко ценни може да са знанието и чувствата, които си придобил от твоите преживявания, те все пак не могат да се считат за истината. Може само да се каже, че те са в съответствие с истината. Истината идва от Бог и вътрешното значение и реалностите на истината обхващат много широка гама и никой не може да вникне в нея или да я опровергае. Докато имаш истинско разбиране за истината и за Бог, ще разбираш някои истини. Никой няма да може да обори тези истински разбирания и свидетелствата, които съдържат истините реалности, са защитими завинаги. Бог одобрява тези, които притежават истините реалности. Докато търсиш истината и можеш да разчиташ на Бог, за да преживяваш Божиите слова, и можеш да приемаш истината като свой живот, независимо в каква среда си, то ще имаш път, ще можеш да оцеляваш и ще печелиш Божието одобрение. Въпреки че малкото, което хората придобиват, е в съответствие с истината, не може да се каже, че това е истината, камо ли че те са придобили истината. Малкото светлина, която хората са получили, е подходяща само за тях самите или за някои други в даден обхват, но не би била подходяща в друг обхват. Независимо колко дълбоко е преживяването на някой човек, то все пак е много ограничено и никога няма да достигне дълбочината на истината. Светлината и разбирането на даден човек никога не могат да се сравнят с истината.

Когато хората имат известно преживяване с Божиите слова, разбират някои истини и малко от Божиите намерения, когато имат известно познание за Бог и нравът им е претърпял известна промяна и е бил пречистен, все още може да се каже само, че те са хора, сътворени човешки същества, но точно такива нормални хора Бог желае да спечели. Така че какъв човек си ти? Някои хора казват: „Аз съм човек, който притежава истината“. Това не би било подходящо да се каже. Можеш да кажеш само:

„Аз съм човек, покварен от Сатана, преживял правосъдието и наказанието на Божиите слова. Аз най-накрая разбрах истината и моят покварен нрав беше пречистен. Аз съм просто човек, спасен от Бог“. Ако кажеш: „Аз съм човек, притежаващ истината. Аз съм преживял всички Божии слова и съм ги разбрал всичките. Аз знам значението на всичко, което Бог казва, и контекста и обстоятелствата на изговарянето на тези слова. Знам всичко това. Това не значи ли, че притежавам истината?“, то ти отново не би бил прав. Да имаш известно преживяване с Божиите слова и да получаваш малко светлина от тях не те прави човек, който притежава истината. Онези, които могат само да разбират и обсъждат някои доктрини, са още по-малко компетентни да твърдят това. Хората трябва да разберат ясно каква позиция трябва да заеме човек пред Бог и пред истината, какво представляват хората, що е вътрешният живот в човека и що е Божият живот. Хората трябва да разберат що е същността на човека. След като са преживели Божието дело в продължение на няколко дни и са разбрали някои думи и доктрини, някои хора смятат, че притежават истината. Това са най-надменните хора и те са лишени от разум. Нужно е да се анализира този въпрос, за да могат хората да разбират себе си истински и да опознаят човечеството, за да могат да разбират що е покварено човечество, какво ниво могат да достигнат хората, след като бъдат най-накрая усъвършенствани, и какъв е подходящият начин да се обръщат към тях и да ги назовават. Хората би трябвало да знаят тези неща и да не се отдават на фантасмагории. За тях е по-добре да бъдат по-реалистични в начина, по който постъпват — така ще бъдат малко по-практични. Някои хора, които вярват в Бог, винаги преследват собствените си мечти и винаги желаят да изживяват Божия живот и образ. Това реалистично ли е? Хората винаги искат да притежават Божия живот — това не е ли опасно? Това е надменната амбиция на човешките същества и тя е точно като надменната амбиция на Сатана. След като са работили в църквата за известен период от време, някои хора започват да размишляват: „След като големият червен змей падне от власт, трябва ли да станем царе и да упражняваме власт? Колко града трябва да управлява всеки от нас?“. Ако човек може да разкрива такива неща, това е ужасно. Хора без преживяване обичат да говорят за доктрини и да се отдават на фантазии. И същевременно те дори се смятат за умни, сякаш са придобили успех във вярата си в Бог, сякаш живеят като Христос и като Бог. Те всички са ученици

на Павел и вървят по пътя на Павел. Ако те твърдо остават без покаяние, всички тези хора ще станат антихристи и ще претърпят сурово наказание.

Откъс 5

Относно думите, изречени от Бог, когато слушате, сравнявате ли се с тях, или ги приемате като доктрина, прехвърляте ги веднъж в ума си, за да разберете какво значат, и толкова? Какво е вашето отношение и намерение, докато слушате? Ако наистина разбирате какво е казал Бог — че тези, които не практикуват истината, ще бъдат отстранени; че тези, които не практикуват истината, в очите на Бог не са добри, а зли хора — тогава трябва да размишлявате върху себе си и да прецените кои от действията ви не представляват практикуване на истината и кои от практиките и отношенията ви Бог вижда като прояви на непрактикуване на истината. Някога опитвали ли сте се да обмисляте тези неща? Размишлявали ли сте върху себе си? Не е достатъчно просто да прочетете Божието слово с бегъл поглед; трябва да знаете как да го обмисляте и да се самоанализирате, като сравнявате собствените си мисли и действия с Божието разобличително слово и постигнете себепознание — само така можете да се покаете и промените истински. Ако четете Божието слово, но не знаете как да го обмисляте или как да се самоанализирате, а вместо това се съсредоточавате само върху разбирането на доктрината, тогава няма да имате никакво навлизане в живота чрез вярата си в Бог, нито ще претърпите някаква истинска трансформация. Затова е изключително важно да знаете как да размишлявате, да търсите истината и да се самоанализирате, когато четете Божието слово. Какво е Божието слово? То е реалността на всички положителни неща, то е пътят, истината и животът, дадени от Бог на хората. Божието слово не е доктрина, не е лозунг, не е някаква теория и учение, нито философско знание; по-скоро то е истината, която хората трябва да разберат и да придобият, и животът, който трябва да придобият. Затова Божието слово е тясно свързано с живота на хората и със собствения им живот, с пътя, по който те трябва да вървят, и с изхода и крайната им цел. Ако някой действително разбира истината и я е придобил, всичко, свързано с него, ще се промени съобразно с това. Ако някой никога не би могъл да разбере истината или да живее според Божието слово, той не би могъл по никакъв начин да постигне истинска промяна или да спечели Божието одобрение.

Единственият възможен изход и крайна цел за този човек е да падне в погибел и да бъде унищожен. Толкова е важно Божието слово и истината, която Той изразява, за хората. Ако четеш Божието слово, но не знаеш как да го обмисляш, не се самоанализираш или не го свързваш със собствените си истински проблеми и трудности, тогава всичко, което можеш да разбереш, е много повърхностно и ти не можеш по никакъв начин да разбереш истината или Божиите намерения. Затова трябва да се научиш да обмисляш Божието слово, за да разбереш истината. Това е изключително важно. Има много начини за обмисляне на Божието слово: можеш да го четеш наум и да се молиш в сърцето си, като търсиш просветление и озарение от Светия Дух; също така можеш да общуваш и да четеш с молитва в компанията на тези, които се стремят към истината; и, разбира се, можеш да включиш общения и проповеди в обмислянето си, за да задълбочиш разбирането и възприемането си на Божието слово. Начините са много и разнообразни. Накратко, ако искаш да разбереш Божието слово, като го четеш, е изключително важно да обмисляш и да четеш с молитва Божието слово. Целта на четенето с молитва на Божието слово не е да можеш да го рецитираш или да го научиш наизуст. По-скоро целта е да придобиеш точно разбиране на тези слова след четенето с молитва и обмислянето им и да узнаеш значението на тези Божии слова, както и Божиите намерения. Целта е да намериш път за практикуване в тях и да избегнеш да се отклониш към собствения си път. Освен това целта е да можеш да разпознаваш различните видове състояния и типове хора, разобличени в Божието слово, и да можеш да се отнасяш към всеки тип човек според принципите и в същото време да избягваш отклоняването от правия път. Едва след като се научиш как да четеш с молитва и да обмисляш Божието слово, и го правиш често, Божието слово може да се вкорени в сърцето ти и да стане твоят живот.

Откъс 6

В последните дни Създателят изрече публично толкова много слова и така разкри всички типове хора. Сега, когато всички типове хора се изправят пред истината, пред истинския път и пред словата на Създателя, се разкриват всякакви мнения и възгледи. Сред тези типове хора са онези, чиито мнения и възгледи са изопачени, самоправедни и надменни, както и консервативни, които се придържат към традиционната култура и са

закостенели. А има и много хора, които са неразумни и невежи. Има дори мразещи и враждебни спрямо истината хора, които яростно се нахвърлят като освирепели кучета, като осъждат лековато и заклеймяват необмислено истината и положителните неща. Те осъждат безразсъдно и заклеймяват всяко положително нещо и всяко изражение на истината, и не полагат никакви усилия, за да разберат дали е правилно, или погрешно, или дали съдържа истината. Тези хора са животни и дяволи. Когато хората се изправят пред истината и истинския път, те имат много различни възгледи, които разкриват и разобличават сатанинската грозота на тяхното тесногръдие, упоритост, непреклонност и надменност. Вие трябва да се научите да сте проницателни и да се опитвате да придобиете прозрение от това, като същевременно търсите истина чрез това. Ако тези неща се разкрият у онези, които не вярват и които не са приели Божието дело от последните дни, тогава проявяват ли се у самите вас? Понякога начинът, по който ги проявявате, е различен, и нещата, които казвате, са различни, но вие действително разкривате същия нрав като тях. Това е подобно на случаите, в които, когато някои хора приемат Господ Исус, те вярват, че всеки под слънцето, който не приема Господ Исус, е по-низш от тях. Вярват, че тъй като са приели спасението на кръста на Господ Исус, те са по-висши личности, и гледат пренебрежително на всички. Какъв нрав е това? На тях им липсва прозрение. Те са твърде тесногръди и са особено надменни и самоправедни. Виждат, че другите разкриват покварен нрав, но не виждат, че и те разкриват същия покварен нрав. А вие проявявате ли тези неща? Със сигурност е така. Всички видове покварен нрав на човека са абсолютно еднакви и единствено поради Божието дело и спасение, поради нуждите на Неговото дело или на Неговата повеля има разлика в природата същност, стремежите и копнежите на всеки тип човек. Някои хора нямат сърце и дух. Те са мъртви хора и зверове, които не разбират вярата. Тези хора са най-низшите от цялото човечество и не могат да бъдат считани за хора. Онези, които приемат новото Божие дело, разбират повече истината, тяхното прозрение и тяхното разбиране за Бог са по-дълбоки и техните теории и възгледи са на по-високо равнище. Точно както вярващите в християнството имат по-задълбочено разбиране за Бог и по-добро прозрение за творенията и делото на Създателя, отколкото придържащите се към закона вярващи в Йехова, онези, които приемат третия етап на делото, имат по-задълбочено

разбиране за Бог, отколкото вярващите в християнството. Тъй като всеки етап от Божието дело е по-напреднал от предишния, от това, разбира се, следва, че разбирането на хората със сигурност ще става все по-задълбочено. Ако обаче го погледнеш по друг начин, покваренят нрав, разкриван от вас след приемането на този етап на делото, е по същество същият като покварения нрав, разкриван от религиозните. Единствената разлика е, че вие вече сте приели този етап на делото, изслушали сте много проповеди, разбрали сте много истини, придобили сте истинско разбиране за вашата природа същност и наистина сте се променили по определени начини посредством приемане и практикуване на истината. И така, когато погледнете отново поведението, проявявано от религиозните, вие мислите, че те са по-покварени от вас. Но всъщност, ако бяхте поставени редом с тях, вашето отношение към Бог и истината щеше да е същото като тяхното. Всички вие действате според представите, фантазиите и предпочитанията си, и вашият покварен нрав е същият. Ако те бяха приели този етап от делото, ако бяха слушали тези проповеди и бяха разбрали тези истини, нямаше да има голяма разлика между вас и тях. Какво можете да разберете от това? Можете да разберете, че истината носи промяна на хората, че тези думи, които Бог изрича, и тези проповеди, които Той проповядва, са спасение за цялото човечество и са неща, от които цялото човечество се нуждае. Те не са предназначени да отговарят на нуждите само на хора от определена група, етническа принадлежност, категория или цвят на кожата. Цялото човечество е покварено от Сатана и има сатанински нрав. Няма голяма разлика по отношение на покварената същност на хората — единствено че техният цвят на кожата, етническа принадлежност и околната среда и социалната система, в която са израснали, не са едни и същи, или че има малки разлики в традиционната им култура, произход и полученото от тях образование. Това обаче са просто външни проявления — цялото човечество е покварено от единствения Сатана и тяхната покварена природа същност е една и съща. Следователно думите, които Бог изрича, и делото, което Той върши, не са насочени към хора от определена етническа група или страна, а по-скоро към цялото човечество. Дори когато има различия в културата и произхода на различните етноси или различия в образованието, което са получили, техният покварен нрав е абсолютно същият в Божиите очи. И така, въпреки че един етап от делото Му се извършва първоначално само на едно място,

като модел за разпространяване на други места, той е приложим за цялото човечество и може да спаси цялото човечество и да му предостави ресурс. Някои хора казват: „Европейците и хората от други страни не са потомци на големия червен змей, така че не е ли неподходящо Бог да казва, че цялото човечество е дълбоко покварено?“. Правилни ли са тези думи? (Не. Цялото човечество има една и съща природа същност, която е покварена от Сатана.) Точно така — „потомци на големия червен змей“ е наименование само за хората от една етническа принадлежност. Това не означава, че хората, за които се използва това наименование, и хората, за които не се използва, имат различни същности. Всъщност техните същности продължават да са едни и същи. Цялото човечество е под властта на злия. Всички хора са покварени от Сатана и техните покварени природи същности са абсолютно еднакви. Сега, когато китайците чуят тези слова, които Бог изрича, те се бунтуват и се съпротивляват, и имат представи и фантазии — това са нещата, които проявяват. Когато тези думи бъдат повторени на хора от друг етнос, те също проявяват фантазии, представи, бунтарство, надменност, самоправедност и дори съпротива — съвсем същото е. Цялото човечество, независимо от етническата принадлежност и културния произход, не показва нищо друго освен проявленията на покварените хора, които Бог разобличава.

Покваренят нрав е общ за цялото човечество — той е един и същ и има повече прилики, отколкото разлики, и трудно може да се разграничи. Тези слова, които Бог изрича, и истините, които Той изразява, не спасяват само една етническа принадлежност, една страна или една група хора — Бог спасява цялото човечество. Какво ви показва това? Има ли някой в човешката раса, който не е претърпял поквата на Сатана и принадлежи към друга категория или друга класа хора? Има ли някой, който не е подчинен на Божието върховенство? (Не, няма.) Какъв е смисълът на тези думи, които изричам? Бог господства над цялото човечество и цялото човечество е създадено от един Бог. Независимо от коя етническа група са, какъв тип хора представляват или колко са компетентни, всички те са създадени от Бог. В човешките очи някои хора са различни от други и са по-висши, но в Божиите очи всички са еднакви — всеки човек е еднакъв в Божиите очи. Къде виждате това? Разликите в цвета на кожата и езика са само външни, но покваренят нрав на хората и техните природи същности са едни и същи — това е истината по въпроса. При всички хора, които имат

сатанински покварен нрав, Божиите слова могат да постигнат резултати. Словата Му са насочени към техния покварен нрав и могат да преодолеят целия им покварен нрав. Това показва, че всички Божии слова са истината, че те могат да предоставят ресурс на човечеството, да го пречистят и да го спасят — това е неоспоримо. Сега словата, изразявани от Бог в последните дни, вече са се разпространили във всички страни и етноси по света — това е факт! И каква беше реакцията на човечеството? (Имаше всякакви реакции.) И какво показват или отразяват всички тези реакции за същността на човечеството днес? Показват, че природата същност на човечеството е една и съща, че реакциите на хората днес са същите като проявените от фарисеите и евреите, когато Господ Исус дойде да извърши Своето дело и че човечеството изпитва отвращение към истината, изпълнено е с фантазии и представи за Бог и вярва в Него, като живее в рамките на илюзорни фантазии и представи. Човечеството като цяло не познава Бог и Му се съпротивлява. Като чуят Божиите слова, първата им реакция или нещата в тяхната природа същност, които те естествено разкриват, са съпротива и враждебност спрямо Бог — това е общо за всички тях. Всички техни негативни мнения и възгледи, когато се сблъскват с изразяваните от Бог истини, се раждат от природата същност на поквареното човечество и са представителни за тази човешка раса. Техните представи и фантазии са същите като представите и фантазиите, които първосвещениците, книжниците и фарисеите имаха за Бог, когато Господ Исус дойде — те не са се променили. Хората в религията носят кръста в продължение на 2 000 години, но са все същите като преди, без да са се променили ни най-малко. Когато хората не са придобили истината, това са нещата, които те разкриват естествено и които излизат от тях по природа, и това е тяхното отношение към Бог. Следователно, ако човек вярва в Бог, но не се стреми към истината, може ли да преодолее покварения си нрав? (Не, не може.) Независимо колко дълго вярват, те няма да могат да решат проблема с покварения си нрав, ако не се стремят към истината. Преди две хиляди години фарисеите неистово се противяха на Господ Исус, клеймяха Го и Го приковаха на кръста. Сега пастори, старейшини, отци и епископи в религиозния свят продължават да се съпротивляват неистово на въплътения Бог и да Го заклеймяват, точно както правеха фарисеите. Ако някой отиде сред тях и свидетелства, че Бог се е въплътил, той може да бъде заловен и убит. А ако въплътеният Бог

отиде в местата за поклонение на всяка голяма религия, за да проповядва, те със сигурност отново ще Го приковат на кръста или ще Го предадат на хората, които са на власт. Те категорично не биха имали милост към Него, защото природите същности на покварените хора са едни и същи. Усещате ли някаква реакция в себе си, когато чувате тези думи? Мислите ли, че онези, които вярват в Бог от много години, но не са се стремили ни най-малко към истината, са доста плашещи? (Донякъде.) Това е много страшно! Да държат Библията и кръста, да разчитат на закона, да носят дрехите на фарисеите или одеждите на свещениците и да се съпротивляват на Бог и да Го заклеймяват публично в храмовете — нима вярващите в Бог не правят всички тези неща посред бял ден? Къде са хората, които заклеймяват Бог и Му се съпротивляват? Точно пред очите ни. Всеки от вярващите в Него, който не приема истината и изпитва неприязън към истината, е противник на Бог, антихрист и фарисей.

Ако хората не се стремят към истината и не могат да я придобият, те никога няма да познаят Бог. Когато хората не познават Бог, те завинаги ще останат враждебни към Него и е невъзможно да Му съответстват. Независимо до каква степен сърцето ти субективно желае да обича Бог и не иска да Му се съпротивлява, това е безполезно. Безполезно е само да имаш желание или да искаш да се въздържиш. Това не е въпрос на воля и се определя от човешката природа. Следователно трябва да се стремите да станете хора, които притежават истината, да се стараете да практикувате истината, да се отървете от покварения си нрав, да навлезете в истините реалности и да постигнете съответствие с Бог — това е правилният път. Трябва да знаете в сърцата си, че най-важната част от вярата в Бог е стремежът към истината. Трябва да можете да схванете практически неща в области, като например с кои аспекти трябва да започнете и какво трябва да направите, когато се стремите към истината, как да подхождате към дълга си, как да подхождате към всеки вид хора около вас, как да подхождате към неща от всякакъв вид, каква гледна точка трябва да приемете, когато подхождате към тях, и кой подход е в съответствие с истините принципи. Ако не търсиш истината или не разбираш истините принципи, и си способен единствено да прилагаш правилата и да ограничаваш нещата според тях, както и според логиката, представите и фантазиите, тогава твоят начин на практикуване е погрешен и той доказва единствено, че през твоите години

на вяра в Бог си следвал правилата буквално, но не си схванал истината и не притежаваш реалност. Следването на правилата и живеенето според представите и фантазиите е изтощително и уморително за теб, но всичко това е прахосване на усилия и Бог изобщо няма да одобри това. Дори да умреш от изтощение, това ще бъде заслужено! Ако имаш духовно разбиране и чисто възприемане, когато четеш Божиите слова или слушаш проповеди и общение, тогава колкото повече преживяваш, толкова повече ще схващаш и ще придобиваш, и всички неща, които схващаш, ще бъдат практични и в съответствие с истината. Тогава ще придобиеш истината и ще придобиеш живот. Ако нещата, придобити и схванати от теб, след като си вярвал в Бог в продължение на много години, все още са част от доктрина и правила, все още са част от представи и фантазии и от правила и разпоредби, които те обвързват, тогава ти си напълно свършен. Това е доказателство, че ти не си придобил истината и не притежаваш живот. Колкото и години да си вярвал в Бог и колкото и думи и доктрини да можеш да проповядваш, ти продължаваш да си абсурден и объркан човек. Въпреки че не звучи добре да ти го казвам по този начин, това е факт. Има много хора, които вярват в Бог от години, но не виждат, че истината и Христос държат властта в Божия дом и че Светият Дух господства над всички. Такива хора нямат никаква способност да схващат такива неща и са досущ като слепци. Някои хора виждат, че Бог съди и наказва хората, усъвършенства група от хора, но отстранява много други, поради което се съмняват в Божията любов и дори в Неговата праведност. Имат ли такива хора способност за възприемане? Имат ли те някаква способност да схващат нещата? Справедливо е да се каже, че те са абсурдни хора, които изобщо нямат способност да схващат нещата. Абсурдните хора винаги гледат на нещата в абсурдна светлина. Само онези, които разбират истината, могат да гледат на нещата правилно и в съответствие с фактите.

Откъс 7

Някои хора, които проповядват евангелието и които разгласяват Божието дело и свидетелстват за него, допускат сериозна грешка — премахват онези Божии слова, които най-вероятно ще накарат религиозните хора да си изградят представи, като така дават на потенциалните приемници на евангелието една съкратена и сбита версия на Божиите слова. Оправданието

им е, че го правят с цел да предпазят хората от изграждане на представи и погрешни схващания, но правилно ли е това? Всички Божии слова са истина. Независимо дали хората имат свои представи и дали приемат или обичат тези слова, истината си остава истина; тези, които я приемат, могат да бъдат спасени, а тези, които я отхвърлят, ще погинат. Всеки, отхвърлил истината, заслужава смърт и гибел. Какво общо има това с онези, които проповядват евангелието? Онези, които проповядват евангелието, трябва да позволят на хората да четат оригиналните Божии слова вместо да ги съкращават от страх, че хората ще имат някакви представи. Когато хората изследват истинския път, те искат да видят как са изречени оригиналните Божии слова, какво е съдържанието им и какви са изначалните Божии твърдения по определени въпроси. Хората искат да знаят: „Вие казвате, че Бог е Създателят — какви са тогава словата, които Той изрича? Какъв е начинът, по който Той говори?“. Настоявате да се променят тези Божии слова, които не съответстват на човешките представи — точно както когато религиозните хора обясняват Библията, всичко, казано от тях, е в съответствие с човешките представи; настоявате да покажете на хората една версия на Божиите слова, която е подправена, и не им позволявате да видят словата Му в оригиналния им вид. За какво става дума? Вие също ли имате представи за тези Божии слова? Нима вие, подобно на религиозните хора, вярвате, че онези Негови слова, които не съответстват на човешките представи, не са истина? Че истината са само онези слова, които съвпадат с човешките представи? Ако е така, това е човешка грешка. Независимо как са изречени Божиите слова и дали съответстват на представите на човека, те са истина. Покварените хора изграждат представи за Божиите слова само защото не притежават истината и не я познават — това е човешката глупост и невежество. Не успявате да прозрете ясно, че Божиите слова са особено практични и конкретни за постигане на определен ефект, а още по-малко осъзнавате колко ограничени са човешките заложби и колко е трудно за хората да разберат, ако Божиите слова са твърде лаконични и теоретични. Припомнете си, че когато Господ Исус се появява, за да извърши своето дело, много Негови ученици не разбират словата Му и се налага да Го молят да даде примери и да разкаже притчи, за да схванат смисъла им. Не е ли така? Днес, когато говоря твърде подробно и конкретно, вие се оплаквате, че е отегчително дълго. Ако говоря задълбочено, не ме разбирате, но ако

синтезирам и теоретизирам, вие го приемате за доктрина. Трудно е да се оправиш с хората по този начин. Божиите слова сега имат както божествен, така и човешки език, този език е както сбит, така и конкретен, и в него има много примери, които разобличават различните състояния на хората. Някои слова изглеждат твърде подробни на тези, които вече разбират истината, но са подходящите слова за новите вярващи и без това ниво на подробности и конкретност ще е трудно да се постигнат резултати. Това е също като отглеждането на децата — докато са малки, родителите трябва да се занимават с много дреболии, но станат ли децата разумни и започнат ли да се грижат за себе си, тези дреболии вече не са необходими. Това е нещо, което хората разбират, така че защо не могат да разберат същността на Божието дело? Новите вярващи трябва да четат слова, които са по-опростени и придружени от примери, а освен това са сравнително подробни и обстоятелствени. А тези, които вярват в Бог от години и разбират някои истини, трябва да четат относително задълбочени слова, които могат да схванат. Независимо как говори Бог, словата Му имат за цел да помогнат на хората да разберат истината, да се отърсят от покварения си нрав и да навлязат в истината реалност. Той говори, за да постигне тези резултати. Независимо дали словата Му са задълбочени или опростени, дали хората могат да стигнат до тях или не, разбирането на истината и навлизането в истината реалност не е лесно. Не бива да мислиш, че само защото имаш добри заложби и можеш да схванеш дълбоки истини, вече притежаваш опростените истини и реалността. Дали е така? Само истината да си честен човек е достатъчна за преживяване през целия живот. Независимо колко опростени са Божиите слова и колко примери дава Той, възможно е да не успееш да навлезеш в реалността дори след преживяване в продължение на десет или осем години. Затова в подхода към Божиите слова е погрешно да се гледа задълбочеността им. Този възглед е неправилен. Най-добре е човек да се съсредоточи върху реалността. Това, че имаш способност за възприемане и можеш да разбереш истината, не означава, че притежаваш реалността. Ако не умееш да практикуваш истината, дори най-доброто възприемане ще остане за теб празни доктрини. Трябва да прилагаш на практика истината и трябва да имаш познание за преживяване — само това е реалност. Всеки, който се оплаква, че Божиите слова са твърде подробни или незначителни, проявява надменност и самоправедност, и не притежава

каквато и да е истина реалност. Може ли човек да разгадае мъдростта на Божиите слова и Неговите мисли? Много хора са твърде надменни и невежи в отношението си към Божиите слова и действат все едно притежават много истина реалност, а всъщност не практикуват истината и не могат да говорят за никакво автентично свидетелство. Могат да говорят само с празни думи на теория. Те са теоретици и измамници. Как би трябвало да четат Божиите слова тези, които действително се стремят към истината? Трябва да търсят истината. Това включва и засяга много неща. Може ли тогава да се говори за търсене на истината без подробности? Могат ли да се постигнат резултати без да се говори конкретно и всеобхватно? Могат ли хората наистина да разберат без помощта на множество примери? Мнозина смятат, че някои Божии слова са твърде опростени. Е, тогава в колко от тях си успял да навлезеш? Какво свидетелство за преживяване можеш да споделиш? Ако дори не си успял да навлезеш в тези опростени слова, как ще схванеш по-задълбочените? Можеш ли наистина да ги разбереш? Не си въобразявай, че си много умен, не бъди надменен и самоправеден!

Да се върнем към въпроса с подправянето на Божиите слова. Божият дом е публикувал стандартна версия на „Словото се явява в плът“ и никой не може да прави и най-малките промени. Никоя стандартна версия на Божиите слова не може да се променя от когото и да било, а ако някой все пак го направи, това ще бъде третирано като подправяне на словата Му. Тези, които подправят словата Му, нямат и най-малко разбиране за копнежа на хората, които жадуват за истината и с нетърпение чакат да четат Божиите слова. Такива хора искат да четат точната, стандартна версия на словата Му, които са първоначалните Божии слова — израз на Неговия изконен смисъл и намерение. Всички хора, които обичат истината, са такива. Не разбират какво е изконното Божие намерение, цел и смисъл, когато Бог върши Своето дело и изрича всички тези слова, нито защо говори с такива подробности. Въпреки това анализират и обобщават в съзнанието си, докато накрая се оказва, че подправят тези изначални Божии слова, които не съответстват на човешките представи. В резултат на това други хора, когато прочетат тези подправени Божии слова, се затрудняват да разберат Неговия първоначален смисъл. Това не оказва ли влияние върху разбирането им за истината и навлизането им в живота? Къде се крие проблемът? Той се състои в това, че тези, които променят Божиите слова, нямат богобоязливи

сърца. Техният метод е присъщ на неверниците — щом предприемат действие, се разкрива сатанинският им нрав. Винаги имат някакви мнения и идеи за това какво е направил и казал Бог, винаги искат да се занимават с тези въпроси и да ги преработват, да посягат с черните си дяволски нокти и да превръщат Божиите слова в техни собствени твърдения. Такава е сатанинската природа — надменна. Когато Бог говори с истински слова — обикновени, близки на човечеството — хората ги посрещат с презрение и снизходителност, отнасяйки се надменно към тях. Винаги искат да използват човешките знания и фантазии, за да внесат корекции и да променят стила. Това не е ли възмутително? (Точно такова е.) Със сигурност не бива да правите това. Трябва да действате както ви повелява чувството за дълг. Божиите слова са такива, каквито са, и независимо как говори Той, задължително трябва да запазят първоначалната си форма и да не се променят. Единствено живите проповеди могат леко да се преструктурират, стига подобрението да е незначително и да не променя първоначалния смисъл. Първоначалният смисъл категорично не бива да се променя. Ако не разполагаш с истината, тогава не променяй. Всеки, който прави промени, ще трябва да поеме отговорност. Божият дом възлага на отделни хора да организират проповеди и общение, но те трябва да правят това съгласно определени принципи и в никакъв случай да не подправят нищо. Тези, които нямат духовно разбиране и не разбират истината, не бива да се намесват, за да не се изправят пред наказание. Тъй като ти си един от Божиите избраници, трябва да четеш словата Му прилежно, да се съсредоточиш върху разбирането на истината и навлизането в реалността, а не да поставяш под съмнение Божиите слова или истината. Преди всичко, не използвай ума и знанията си, за да проучваш внимателно Божиите слова. Не е добре винаги да се занимаваш със зли практики. Накърниш ли веднъж Божия нрав, ще си навлечеш много проблеми. Някои хора имат известни библейски знания; изучават теология няколко дни и прочитат няколко книги, след което решават, че разбират истината, знаят си нещата и са способни. Но каква полза има от твоите скромни способности? Можеш ли да свидетелстваш за Бог? Притежаваш ли истината реалност? Можеш ли да въведеш хората в присъствието на Бог? Нищожните ти теоретични знания и начетеност ни най-малко не представляват истината. В човешката Си природа Бог изрича слова, които позволяват на хората да схванат

смисъла — слова, които са по-лесни за разбиране от човечеството. Хората обаче винаги остават неубедени и искат да променят словата Му. Искат да променят словата Му така, че да бъдат съгласно техните представи, да отговарят на техните вкусове и желания, да са подходящи за техните уши и да са приятни за очите и сърцето. Що за нрав е това? Надменен. Ако човек върши нещата без никакви истини принципи и действа по начина на Сатана, това лесно ще прекъсне и смути делото на Божия дом. Това е много опасно! Накърниш ли веднъж Божия нрав, ще си навлечеш много проблеми и ще си застрашен от отстраняване.

Някои хора изпитват неприязън, когато видят, че Божиите слова говорят с големи подробности за пътя на практикуването за навлизане в живота. В такъв случай, ако видят всички онези закони, декрети и постановления, които Бог е оповестил в Стария завет, няма ли да изпитат още по-голяма неприязън? А ако продължат да четат още по-подробните слова на първоначалните заповеди в Библията, няма ли да си създадат представи? Ще си помислят: „Тези слова са твърде незначителни. Нещо, което може да се каже ясно с едно изречение, е разтеглено в три-четири изречения. Словата трябва да са по-кратки и ясни, за да могат хората да видят всичко от пръв поглед и да разберат само като чуят едно изречение. Колко хубаво би било, ако не са толкова отегчително дълги, а вместо това — прости, лесни за разбиране и лесни за практикуване. Няма ли такива слова да свидетелстват и да прославят Бог по-успешно?“. Тази мисъл изглежда правилна, но смяташ ли, че четенето на Божиите слова трябва да е като четенето на роман — колкото по-гладко, толкова по-добре? Божиите слова са истината. Те изискват размисъл и човек трябва да ги практикува и преживее, за да разбере и придобие истината. Колкото по-малко съобразени с човешките представи са Божиите слова, толкова повече истина има в тях. Всъщност никои аспекти на истината не са съгласно човешките представи. Те не са нещо, което хората са виждали или преживяли досега, а са нови слова. Обаче след като ги четеш и преживяваш няколко години, ще знаеш, че всички Божии слова са истината. Някои хора винаги имат представи за Божиите слова. Откъде се появява този проблем? Къде грешат? Този проблем показва, че хората не познават Божието дело или Неговия нрав. Всяко изречение, което Той изрича, е практическо и фактологично, като използва обикновения език на хората, без да прибягва до теоретичен или

ерудиран език. Това е най-полезно, за да разберат хората истината. Никой не може да разбере това нещо ясно — единствено Божието дело и Неговите слова са най-практически и реалистични. На думи хората признават: „Всички Божии слова са правилни. Неговите слова са от полза за хората, но хората не разбират Бог. Той знае най-добре какви са човешките потребности и как да говори така, че хората да го разберат. Неговият начин да назидава и да говори на хората е по-лесен за приемане. Бог познава вътрешната структура на хората и какъв вид мисли и представи имат те. Той знае по-добре от какво се нуждаят хората най-много, докато самите хора не са наясно с това". Но когато погледнеш Божиите слова, искаш да ги опростиш и промениш, за да са съобразени с човешките представи и вкусове. Могат ли тогава Божиите слова да продължат да са истината? Могат ли все пак да си останат Негови слова? Няма ли да се превърнат в човешки слова? Този начин на мислене не е ли твърде надменен и самоправеден? Божиите слова са истината, без значение дали съвпадат с човешките представи и фантазии. Независимо колко слова казва Той и колко подробни са те, Божиите слова не се изричат напразно. Ако Той добави едно изречение, това е с цел да помогне на хората да разберат по-добре, което им носи полза. Ако Той реши да изпусне едно изречение, хората не биха разбрали толкова добре, и тогава ще е по-лесно за Сатана да се възползва от ситуацията. Повечето хора имат лоши заложби и не могат да разберат словата, освен ако Бог не разяснява и не говори с подробности. Хората като цяло са с притъпени сетива и бавен ум, затова не бива да се изпуска нито едно изречение. Ако за някой аспект не се говори щателно, хората няма да разберат този аспект — ти може и да го разбереш, но някой друг няма да може; вашата група може и да го разбере, но друга група — не. Винаги ще има такива, които не разбират. Бог не говори само на теб. Той говори на цялото човечество, на всички, които имат уши и са способни да разберат какво им казва Бог. Дали твоята гледна точка не е твърде ограничена? Хората виждат само това, което е непосредствено пред тях, като си мислят: „Разбирам това изречение. Защо Бог трябва да го обяснява с толкова подробности?". Ако е твърде просто, тези с добри заложби ще го разберат, но тези със средни заложби няма да успеят. Ако Бог развие няколко изречения за хората със средни заложби, ти възразяваш. Това означава ли, че си човек, който приема истината? Откъде идват тези твои възражения? Това не е ли надменният нрав на Сатана? Когато Бог прави

нещо, което противоречи на твоите представи дори в малка степен, когато разкрива малко от всичко, което Той притежава и представлява — любящ, разбиращ, внимателен, загрижен и всеобхватно грижовен към хората — ти смяташ, че Бог е отегчително многословен, че Той говори твърде много, губейки време за незначителни неща, и че не бива да го прави. Точно по този начин ти вярваш в своите представи. Това е твоето впечатление за Бог, твоето знание за Него, така Го виждаш ти. Не е ли тогава твоето убеждение, че „всичко, което Бог върши, е правилно, че Бог разбира човека най-добре“, просто една доктрина? За теб вече е станало доктрина; твоето познание за Бог не отговаря на това, което Той разкрива, няма връзка между двете. Нещо повече — не е това начинът, по който действаш спрямо Бог; отнасяш се към Неговите слова и дело съгласно твоите представи и фантазии, съгласно твоя надменен нрав. Дали си човек, който приема истината? Не си човек, който приема истината, нито си човек, който има богобоязливо сърце. Изправен пред Божиите слова и действия, ти си в състояние да съдиш, да се оплакваш, да предполагаш, да се съмняваш, да отричаш, да се съпротивляваш и да имаш избор. Истински вярващ в Бог ли си? Ако не можеш да се покориш на Божието дело, ще можеш ли да придобиеш истината? Ако се отнасяш така към Божиите слова, Неговото дело, истината и всичко, което Той притежава и представлява, както и всичко, което идва от Него, то тогава можеш ли да постигнеш Неговото спасение? Ако не можеш да придобиеш истината, ще подлежиш на наказание.

В подхода си към Божиите слова недей да ги анализираш и проучваш внимателно, не бъди лукав, не се съмнявай и не си напрягай ума. Отнасяй се с тях както би се отнасял към истината — това е най-умният подход. Каквото и да правиш, не си казвай: „Аз съм модерен човек, ерудиран и образован, разбирам от граматика, учил съм такава и такава специалност, владея дадено умение или професия, разбирам, възприемам. Бог не знае. Макар Бог да разбира цялото човечество, Той няма нищо друго освен истината, не разбира от професионални въпроси, не е добър в нищо, а само знае как да изразява истината“. Точно така. Бог може само да изразява истината и да вижда през всички неща, защото Той е истината. Той господства над съдбата на човечеството и Той контролира твоята съдба. Никой не може да избяга от върховенството и подредбите на Бог. Каква трябва да е нагласата на хората към Божиите слова? Хората трябва

да слушат, да се покоряват, да приемат и да практикуват с възможно най-голямо съобразяване — това е нагласата, която трябва да имат. Каквото и да правите, недейте да проучвате. Казал съм ви много слова, но вие можете да приемете само част от тях. Не приемате слова, които не са съгласно човешките представи — дори им се съпротивлявате и ги опровергавате в сърцата си. Приемате само тези слова, които са съгласно човешките представи, а отхвърляте тези, които не са. Можете ли да придобиете истината по този начин? Действително ли не са истина словата, които не отговарят на човешките представи? Осмеляваш ли се да си сигурен в това? Тогава трябва да те попитам — каква част от истината разбираш? Какви истини притежаваш? Тогава сподели свидетелство за всички истини, които разбираш, и позволи на всеки да реши дали са истина или не. Ако можеш да допуснеш, че не притежаваш истината, това означава, че имаш разум. Ако наистина имаш разум, все още ли се осмеляваш да направиш извода, че словата, които не отговарят на човешките представи, не са истината? Все още ли се осмеляваш да залагаш срещу Бог? Като сътворено човешко същество, не бъди твърде надменен и самоправеден, недей да имаш толкова високо мнение за себе си. Изобщо не познаваш истината. Няма да успееш да преживееш пълноценно дори едно изречение от Божиите слова през целия си живот, нито ще можеш да ги разбереш или изживееш през живота си. Ако успееш да разбереш част от тях и да ги приложиш на практика, това вече не е зле. Човешките същества са толкова бедни и будещи съжаление — това е самата истина. След като са толкова бедни и будещи съжаление, защо са и толкова надменни и самоправедни? Ето това ги прави едновременно жалки и омразни. Съветвам хората да четат Божиите слова покорно, да изоставят представите си в момента, в който те се появят, да разглеждат Божиите слова като истината и да полагат максимални усилия да размишляват върху тях, след което да ги преживяват. Навярно едва тогава ще могат да разберат какво е истината. Не обръщай внимание на това колко подробни и дълги са Божиите слова. Ако можеш да ги разбереш и преживееш, след което да свидетелстваш за тях, само тогава можеш да бъдеш смятан за способен. Това е като предпочитанията на хората към вида храна, която ядат — намират някои храни за вкусни, а други не. И какво излиза? Вкусните храни не са непременно с богата хранителна стойност, а тези, които не харесваш, не са непременно по-малко хранителни — те дори

може да съдържат повече и по-качествени хранителни вещества. Хората се затрудняват да разграничат какво е и какво не е истината, какво идва от Бог и какво — от човека. Едва след като разберат истината, могат да разпознаят част от нея. Тези, които не разбират истината, не могат да прозрат нищо. Ако знаеш, че ти липсва възприятие, трябва да останеш смирен, сдържан и повече да търсиш истината. Така прави умният човек. Ако не можеш да прозреш нищо и въпреки това продължаваш с твоята сляпа надменност, осмелявайки се да съдиш всичко и да критикуваш всеки, който говори, тогава си напълно лишен от разум. Не сте ли съгласни, че това е така? Каквото и да прави човек, той не бива да оголва зъби в присъствието на истината. Трябва да запази богобоязливо сърце и да търси истината във всички неща — само такъв е действително интелигентният и мъдър човек.

Откъс 8

Какво е естеството на проблема с подправянето на Божиите слова? Ако променяш Божиите слова и ако подправяш Неговите слова, това се равнява на най-сериозното противопоставяне и богохулство срещу Бог. На подобно злодеяние са способни само онези, които са от рода на Сатана, а те са същите като архангела. Архангелът е казал: „Боже, ти можеш да сътвориш небесата и земята и всички неща, да правиш знамения и чудеса — аз също мога да правя това. Ти се възкачи на престола и аз също ще го направя. Ти властваш над безброй народи и аз също. Ти създаде хората, а аз ги управлявам!“. Ето колко надменен е архангелът, той не притежава никакъв разум. Естеството на подправянето на Божиите слова е същото като това на действията на архангела, така че подправянето на Божиите слова е пряко противопоставяне на Бог и богохулство срещу Бог. Хората, които подправят Божиите слова, са тези, които Му се противопоставят най-много, и те пряко накърняват Неговия нрав. Бог не мрази никого повече от онези, които подправят словата Му. Може да се каже, че подправянето на Божиите слова е богохулство срещу Бог и Светия Дух и е непростим грях. Освен хората, които подправят Божиите слова, има и още нещо, което накърнява Божия нрав, а именно когато хората се осмеляват своеволно да правят промени в работните разпоредби, а след това ги предават на църквата, за да подведат Божиите избраници, като така прекъсват и смущават делото на църквата. Това също е проявление на пряко противопоставяне на Бог и нещо, което

накърнява Божия нрав. Някои хора изобщо нямат богобоязливо сърце. Те вярват, че работните разпоредби са написани от човек, че идват от човек, и когато нещо в тях не е в съгласие с техните представи, те ги променят както пожелаят. Знаете ли кой от Божиите управленски закони се нарушава по този начин? (7. „В работата и църковните дела, освен покорството на Бог, трябва да се следват във всичко указанията на човека, който е използван от Светия Дух. Дори и най-малкото нарушение е недопустимо. Спазвай безусловно указанията и не анализирай кое е правилно или неправилно; това, което е правилно или неправилно, няма нищо общо с теб. Пълното покорство трябва да бъде единствената ти грижа“ (Словото, Т.1 – Явяването и делото на Бог. Десетте управленски закона, които трябва да бъдат спазвани от Божиите избраници в Епохата на царството).) Неща, които нарушават управленските закони, са неща, които накърняват Божия нрав. Не можете ли ясно да видите това? Някои хора са изключително нагли в отношението си към работните разпоредби на Горното. Смятат, че „горното изготвя работните разпоредби, а ние ги изпълняваме в църквата. Някои думи и дела могат да се прилагат гъвкаво. От нас зависи как точно ще ги изпълним. Горното само говори и организира работата, а ние предприемаме практически действия. Така че, след като горното ни възложи работата, можем да я вършим както искаме. Няма значение как ще бъде свършена. Никой няма право да се меси“. Принципите, според които действат, са следните: ако смятат, че нещо е правилно или ако им харесва, те го приемат; ако смятат, че нещо е неправилно или не им харесва, тогава, дори и да е съобразено с истините принципи, те не го приемат. Техните принципи и критерии са това, в което вярват. Ако нещо не е в съгласие с волята им, те смятат, че е неправилно. Не само че отказват да го приемат, но и му се съпротивляват и стават непримиримо противопоставени на другите. Ако словата или разпоредбите на Горното не са в съгласие с волята им, те искат да ги променят и ги предават надолу едва след като получат тяхното одобрение. Без тяхното одобрение никой не може да ги предава надолу. Докато на други места работата, организирана от Горното, се предава такава, каквато е, тези хора предават на църквите под тяхно ръководство променените си версии на работните разпоредби. Такива хора все искат да избутат Бог встрани и пламенно се стремят да накарат всички да вярват в тях, да ги следват и да им се покоряват. Мислят си, че в някои аспекти Бог не може да се мери

с тях — те самите трябва да бъдат бог и останалите трябва да вярват в тях. Такова е естеството на въпроса. Ако сте го разбрали, пак ли ще плачете, когато ги освободят? Пак ли ще ги съжалявате? Пак ли ще си мислите: „Горното постъпи неуместно. Отнасят се несправедливо към хората. Как може да освободят човек, който е страдал толкова много?“. Тези, които говорят така, са непроницателни. Заради кого страдат? Заради Бог? Заради делото на църквата? Те страдат, за да затвърдят собствения си статус, и те страдат, за да създадат независими царства. На Бог ли служат? Изпълняват ли дълга си? Дали са предани и покорни към Бог? Просто са слуги на Сатана и когато работят, царуват дяволите. Те вредят на Божия план за управление и смущават Божието дело. Те са истински антихристи! Някои хора казват: „Те са понесли големи страдания — изискват се доста усилия да напишат всички тези неща, които предават надолу към църквите“. Тогава нека ви попитам дали нещата, които те пишат, са духовно извисяващи за хората? Каква точно е целта, която искат да постигнат? Можеш ли да разпознаеш тези въпроси? Какви ще бъдат последствията, ако бъдеш подведен от тях? Обмислял ли си това? Някои съжаляват такива хора и казват: „Те са страдали много и не е лесно да се напишат всички тези неща, затова Божият дом трябва да им прости, ако има някои отклонения или изопачени неща в написаното от тях“. Какъв е проблемът, когато казват това? Наистина ли човек може да получи Божието одобрение само чрез понасяне на голямо страдание? Заради кого страдат тези хора? Ако те не страдат, за да удовлетворят Бог и да Му донесат слава, а вместо това го правят, за да придобият статус, тогава, независимо колко много страдат, има ли някакъв смисъл или стойност в това? Този вид страдание е егоистично и долно, нечестиво и безсрамно! Какви ще бъдат последствията, ако такъв антихрист не бъде освободен? Хората ще смущават делото на църквата както им е угодно и ще се превърнат в противници на Бог, преди дори да са го осъзнали. Не е ли това прекъсване и смущаване на Божието дело? Тези хора понасят някакво страдание в работата си, за да постигнат собствените си цели, но това дава ли им право да се противопоставят на Бог? Трябва ли тогава да Му се противопоставят и да се бунтуват срещу Него? Трябва ли да действат своеволно и безразсъдно и да отказват да Му се покорят? Могат ли просто да правят каквото си поискат? Те не притежават истината, но въпреки това не се покоряват на Бог и просто искат да действат на сляпо с

мисълта, че всичко, което правят, е разумно и правилно. Те са чисти дяволи и наистина са слуги на Сатана, които идват, за да прекъсват и смущават делото на църквата! Ако не само не можеш да разпознаеш такива хора, но също така им съчувстваш, проливаш сълзи за тях и ги защитаваш, тогава ти също си некадърен, объркан човек и глупак. Може би си мислиш: „Горното не се съобразява с техните чувства. Те са страдали толкова много и горното ги освободи просто така“. Ако казваш това, значи ти също си слуга на Сатана и си дявол. Много хора живеят според сатанински философии, никога не разобличават и не докладват лъжеводачи и антихристи, докато един ден някой антихрист не направи нещо пагубно и те най-накрая не осъзнаят, че това наистина е бил случай на антихрист, който подвежда хората. Някои хора дори имат представи за това и си мислят: „Бог е всемогъщ, така че въплътеният Бог би трябвало да знае колко антихристи има в църквата. Има ли някаква нужда ние да ги докладваме?“. Не са ли абсурдни хората, които казват това? Точно сега Бог работи в човешка природа, а човекът, когото Бог използва, е нормален човек, така че ако те не са имали пряк контакт с делата на църквата, как биха могли да знаят за тези неща? Много пъти, когато е имало инциденти с антихристи, проблемите са се разрешавали едва след като някои хора са ги докладвали и разобличили, а Горното е разпоредило разследване. Божието дело и напътстване на хората в нормална човешка природа изобщо не е свръхестествено — то е изключително практично — но Той завоюва, побеждава и унижава Сатана. Само по този начин могат да се разкрият Неговото всемогъщество и мъдрост. Ето колко практично е Божието дело — Той подрежда всички тези хора, събития и неща, за да могат Неговите избраници да си вземат поука и да придобият проницателност и прозрение. След като Неговите избраници придобият проницателност, лъжеводачите, антихристите и злите хора няма да могат да избегнат „дългата ръка на закона“. Бог ще използва фактите, за да ги разкрие и да даде възможност на всички Свои избраници да виждат ясно и да разбират. В миналото не бяха ли разкрити и отстранени много зли хора и антихристи? Все още ли не можете да видите ясно това нещо? Тогава сте твърде объркани!

Въпреки че някои хора не разбират някои части от работните разпоредби на Божия дом, те все пак могат да се покорят и казват: „Всичко, което Бог прави, е правилно и има значение. Ако не разбираме напълно

работните разпоредби, първо трябва да им се подчиним. Не можем да съдим Бог! Трябва да се подчиняваме на работните разпоредби, дори и да не са в съгласие с нашите представи, защото ние сме хора, а какво може да схване човешкият ум? Просто трябва да се покорим на Божиите подредби и ще дойде ден, в който ще ги разберем. Дори ако все още не можем да ги разберем напълно, когато дойде този ден, пак трябва доброволно да се покорим. Ние сме човешки същества и трябва да се покорим на Бог. Това трябва да направим". Но някои хора са различни и когато видят работните разпоредби на Божия дом, първо ще ги изучат и ще кажат: „Това са божиите слова и това са неговите изисквания. Първата точка изглежда добре, но втората не е много подходяща. Просто ще я променя". Такива хора имат ли богобоязливо сърце? Ти променяш работните разпоредби, както си пожелаеш, тогава какво е естеството на този проблем? Не е ли това прекъсване и смущаване на делото на Божия дом? Нещата, които притежаваш, истината ли са? Ако наистина имаш истината, тогава защо не я изразяваш? Защо променяш Божиите слова? Какъв нрав разкриваш с тези действия? Това е надменност и самоправедност, както и отказ да се покориш на когото и да било. Ти дори се осмеляваш да подбираш, когато става въпрос за Божиите подредби. Това показва, че има сериозен проблем с манталитета и нрава ти. Божиите избраници трябва да имат проницателност по отношение на такива хора. Първо, такива хора не могат да разговарят за истината, за да разрешават проблеми, но въпреки това вярват, че разбират истината, и няма да се подчинят на никого. Второ, когато имат представи за работните разпоредби, не ги споменават пред Божия дом; вместо това просто ги разпространяват. Трето, когато имат представи за Бог и делото на Божия дом, те не само не ги преобръщат, но също така се опитват да подстрекават Божиите избраници да развиват представи за Него, да се изправят и да се борят срещу Него, за да Го принудят да действа според техните желания и накрая да Го накарат да отстъпи. Въз основа на тези три вида поведение може ясно да се разбере що за създания са тези хора. Нима това са хора, които търсят истината и се покоряват на Бог? В никакъв случай. Те не търсят истината ни най-малко и също така изпитват негодуване срещу Бог. Те имат представи за Него и ги разпространяват, като карат всички да развият представи за Него, да се надигнат, за да се борят срещу Него и да Му се противопоставят. Въз основа на това те могат

да бъдат охарактеризирани като истински завършени антихристи. Как трябва да се постъпва с такива хора? Трябва ли да им се помага от любов? Това е безполезно, защото те не приемат истината. А да бъдат кастрени? Това също е безполезно, защото те не приемат истината. Ако онези, които вярват в Бог, не могат да приемат истината, това е сериозен проблем и нещо ужасно! Ако гледаш на този въпрос твърде повърхностно и вярваш, че е нещо маловажно, тогава ще дойде ден, в който ще накърниш Бог. Виждал съм такива хора и ако те все още не са премахнати, изходът им вече е определен: те ще бъдат отстранени.

Онези, които вярват в Бог, трябва най-малкото да имат богобоязливо сърце. А какво означава да се боим от Бог? Хората трябва да се страхуват от Бог, трябва да вършат всичко с внимание и предпазливост, като си оставят място за гъвкавост, а не просто да правят каквото си искат. Например когато Божият дом освобождава някои лъжеводачи, някои хора казват: „Не съм сигурен по този въпрос. Не знаем какво точно са направили, а и дори да знаехме, не бихме могли да разберем напълно естеството на техните действия. Всичко, което Бог прави, е правилно и ще дойде ден, в който Той ще разясни нещата и ще ни позволи да разберем Неговото намерение“. Ако не разбираш защо Божият дом върши нещата по този начин, но въпреки това можеш да се покориш, тогава си достатъчно благочестив човек и може да се каже, че имаш до известна степен богобоязливо сърце. Ако не разбираш и дори се настройваш срещу Бог и смущаваш работата на църквата, тогава ти си в беда. Всеки път, когато църквата освободи някои лъжеводачи и отлъчи някои антихристи, винаги се намират непоклатими техни последователи, които се изправят в тяхна защита, като публично съдят Бог за това с думите, че Той е неправеден, и молят Светия Дух да разкрие фактите. За хора като тях, независимо колко голям е приносът им в проповядването на евангелието и изпълнението на дълга им, всичко това е безполезно. Едно предателство ще определи съдбата ти завинаги. Трябва ясно да видиш същността на предателството — не си мисли, че не е важно. Може да се каже, че всички вие сте се противопоставяли на Бог, че всички сте прегрешавали. Но естеството на въпроса, за който току-що говорих, е различно. То е много сериозно и представлява публично осъждане и противопоставяне на Бог. Някои хора винаги обичат да пишат неща, писма и безразсъдно да ги разнасят из църквата. Това съгласно принципите ли е?

Това, което пишат, истинско свидетелство ли е? Житейско преживяване ли е? Допринася ли за духовното извисяване на Божиите избраници? Ако това не е така, но тези хора все пак продължават безразсъдно да разпространяват тези неща из църквата, тогава те подвеждат хората, разпространяват ереси и заблуди, изопачават фактите, казват на черното бяло и изговарят купища пълни глупости. Някои хора дори искат да напишат своя собствена книга, след което да я изпратят на църквата и да станат известни. Нима хората не са си взели дълбока поука от примера на Павел? Все още искаш да напишеш книга, да напишеш „автобиография на знаменитост“ и да съчиниш „Обобщение на истината“. Нямаш абсолютно никакъв разум! Ако си способен, тогава напиши няколко свидетелства за преживяване. Не премина ли през достатъчно правосъдие и страдание през тези няколко години, откакто вярваш в Бог? Все още ли не виждаш това ясно? Какво разбират хората? Думите и доктрините, които говориш, не могат да разрешат дори собствените ти проблеми и въпреки това ти искаш да ги предоставяш на другите. Изобщо нямаш никакво самосъзнание! Защо Божият дом печата и разпраща книги по един и същи начин? Защото повечето от тези книги са книги с Божиите слова, а останалите са книги с истински свидетелства за преживяванията на Божиите избраници. Всичко това са положителни неща, от които Божиите избраници се нуждаят, и затова книгите, които Божият дом издава централизирано, са необходими за работата на църквата и за навлизането в живота на Божиите избраници. Това също така се извършва под напътствията на Светия Дух. Всички вие можете ясно да видите, че книгите, издадени централизирано от Божия дом, са от изключителна стойност и необходимост. Вие освен това знаете много добре какви ползи можете да извлечете от слушането на проповеди. И така, ако имате проницателност по отношение на нещата, разпространявани от лъжеводачи и антихристи, наистина ще можете да ги разпознавате. Но със сегашния ви духовен ръст само разбирате много доктрини за вярата в Бог, а истината все още не ви е ясна. Има някои важни неща, които все още не можете да разберете напълно, които ви изглеждат неясни и замъглени. Следователно вие все още нямате нито една от истините реалности и все още не сте твърде проницателни. Независимо от това как се държи или говори някой в църквата, на вас ви липсва ясна проницателност за това. Някои хора вярват, че стига човек да говори красноречиво, той може да свидетелства за Бог, а

онези, които не говорят красноречиво, не могат да говорят за свидетелства за преживявания, дори и да ги имат. Прави ли са за това? Те са в сериозна грешка. Ако човек има свидетелството за преживяване, тогава каквото и да каже, то е нещо практическо, а ако човек няма свидетелство за преживяване, тогава казаното от него не е практическо, независимо колко добре може да изрича доктрини. Защо това е така? Говоренето за думи и доктрини не означава, че човек притежава истината реалност и дори да разбира малко от истината, това разбиране все още е доста повърхностно и ограничено и той изобщо не може да пише свидетелство за преживяване. Ако някой няма свидетелство за преживяване, но въпреки това нагло говори думи и доктрини и поучава хората, тогава той се е превърнал в лицемерен фарисей. Той може само да измисля фалшиви свидетелства, за да подвежда хората. Това е прокълнато от Бог. Дали някой може да даде истинско свидетелство, или не, не зависи от това дали притежава красноречие. Погледнете колко много свидетелства за преживяване е притежавал Петър, но колко писма е написал? Колко статии със свидетелства е написал? Може да са били само няколко, но Бог одобри Петър като човека, който Го познава най-добре, и като някой, който истински Го обича. Ако наистина имаш свидетелство за преживяване, тогава определено ще си се променил и ще имаш много по-добро държание. Няма вече да вършиш онези ентусиазирани неща, онези неща, които преди смяташе за добри. Когато осъзнаеш колко незначителен, беден и жалък е човекът, няма да посмееш да действаш своеволно, нито да пишеш книга или автобиография. Всички онези, които желаят да пишат книги или автобиографии, или да изградят репутацията си в името на това да дадат някакъв принос, са надменни, самонадеяни и амбициозни хора, които надценяват собствените си способности. Те не притежават богобоязливо сърце и обичат да следват собствената си воля в действията си. Хората, които наистина се стремят към истината, отдават значение на доброто изпълнение на дълга си, разбирането на истината и действията в съответствие с принципите. Те смятат, че доброто изпълнение на дълга, промяната на нрава, навлизането в истината реалност и притежаването на истинско свидетелство за преживяване са по-важни от всичко друго. Онези, които могат да се стремят по този начин, са най-умните и най-разумните хора.

Откъс 9

Що се отнася до Ной, Авраам и Йов, които са записани в Стария завет на Библията, какви бяха характеристиките на тяхната човечност? Какви характеристики на нормални хора са имали те, за да бъдат приети от Бог? (По-специално те са притежавали съвест и разум.) Това е напълно вярно. Йов доживя до дълбока старост, без въобще Бог да му говори лично и без Бог да му се явява лично, но Йов е можел да разбере и да почувства всичко, което Бог прави. Накрая той обобщава с твърдение, което доказва познанието му за Бог: „Йехова даде, Йехова отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21). Какво означават тези думи? Те означават: „Йехова е Бог, Той е Създателят, Той е моят Бог и когато Той говори, дори и да разбирам само половината от това, което казва, трябва да Го слушам и да Го следвам докрай“. Бог счете Йов за приемлив едва когато познанието на Йов за Него беше достигнало това равнище. Йов имаше тези преживявания, а можеше освен това да приеме изпитанията, на които Бог го подложи, и да им се покори на — всички тези неща бяха постигнати въз основа на това, че той притежаваше съвестта и разума, присъщи на нормалната човешка природа. Независимо дали е виждал Бог, независимо какво му е сторил Бог и независимо дали Бог го е изпитвал или му се е явявал, той винаги е вярвал: „Йехова е моят Бог и аз трябва да спазвам това, което Бог ми нарежда, и това, което радва Бог, без значение дали го разбирам, или не; трябва да следвам Неговия път и трябва да Го слушам и да Му се покорявам“. В Книгата на Йов е записано, че децата на Йов често организирали гощавки, но той никога не участвал в тях, а вместо това се молел и правел жертвоприношения за тях. Фактът, че Йов често е правел това, доказва, че в сърцето си той е знаел, че Бог ненавижда човешкото увлечение по яденето, пиенето и веселието, както и прекарването на човешкия живот в пиршества. Йов е разбирал в сърцето си, че това е истината, и въпреки че не е чувал Бог да го казва директно, той е знаел в сърцето си, че Бог е желаел именно това. След като Йов узнава какво е желаел Бог, той е можел да Го слуша и да Му се покорява, придържал се е към това винаги и никога не е участвал в яденето, пиенето и пиршествата. Дали Йов е разбирал истината? Не, не я е разбирал. Той бил в състояние да направи това, защото имал съвестта и разума, присъщи на нормалната човешка природа. Освен съвестта и разума най-важното е,

че той е имал истинска вяра в Бог. С други думи, той е разбирал дълбоко в сърцето си, че Бог е Създателят и че това, което казва Създателят, е волята на Бог. От днешна гледна точка това е най-висшето разпореждане и именно него човек трябва да следва. Независимо дали човек може да възприеме желание на Бог, или разбира само няколко думи, казани от Бог, той следва да го приеме и да го следва. Точно това е разумът, който човек трябва да притежава. Когато човек притежава този разум, за него става много по-лесно да се придържа към Божието слово, да прилага на практика Неговото слово и да се покорява на Неговото слово. Когато прави това, той няма да срещне никакви трудности или страдания, още по-малко някакви пречки. Дали Йов е разбирал голяма част от истината? Познавал ли е Бог? Имал ли е знание за това, което Бог притежава и представлява, или за Неговия нрав същност? В сравнение с днешните хора той не Го е познавал и Го е разбирал съвсем малко. Той обаче е притежавал едно нещо: той е прилагал на практика всичко, което разбира. След като е разбрал нещо, той му се е подчинявал и го е спазвал. Това е най-благородната страна на неговата човешка природа, но и тази, която хората най-много загърбват. Хората си мислят: „Дали Йов просто не се е въздържал от пиршества? Дали не е правил редовно жертвоприношения пред Бог? От днешна гледна точка не се ли е въздържал просто от това да се отдава на плътски удоволствия?“. Това са външно проявявани неща, но когато погледнеш нрава, същността и човешката природа на Йов в тези неща, ще разбереш, че те не са прости неща, нито са толкова лесни за постигане. Ако нормален човек се въздържа от пиршества, за да спести пари, това би било лесно постижимо. Но Йов е бил богат човек. Кой богат човек би избрал да не участва в пиршества? Защо тогава Йов е можел да се въздържа от пиршества? (Той е знаел, че Бог ги ненавижда. Той е бил способен да се бои от Бог и да отбягва злото.) Наистина. Какво точно е практикувал Йов, като се е боял от Бог и е отбягвал злото? Той е знаел, че нещата, които Бог ненавижда, са зли, затова се е придържал към Божието слово и не е правел нищо, което Бог ненавижда. Той никога не би направил тези неща, без значение какво казват другите. Това означава, че Йов се е боял от Бог и е отбягвал злото. Защо Йов е можел да се бои от Бог и да отбягва злото? Какво е мислел той в сърцето си? Как е успял да не стори тези лоши неща? Той е имал богобоязливо сърце. Какво означава да имаш богобоязливо сърце? Това означава, че в сърцето си той

се е страхувал от Бог и че е можел да почита Бог като велик и че в сърцето му е имало място за Бог. Той е отбягвал злото, не защото се е страхувал, че Бог ще види това или че ще се ядоса. Вместо това в сърцето си той е почитал Бог като велик, бил е готов да угоди на Бог и да се придържа стриктно към Божиите думи. Поради това той е можел да се бои от Бог и да отбягва злото. Сега всеки може да изрече фразата „Бой се от Бог и отбягвай злото“, но никой не знае как го е постигнал Йов. В действителност Йов е смятал това да се боиш от Бог и да отбягваш злото за най-основното и най-важното нещо за вярата в Бог. Затова той е можел да се придържа стриктно към тези думи, сякаш спазва заповед. Той се вслушвал в Божиите слова, защото в сърцето си е почитал Бог като велик. Колкото и незначителни да са изглеждали Божиите слова в очите на хората, дори да са били едни съвсем обикновени думи, в сърцето на Йов те са били от върховния Бог; те са били най-великите, най-важните думи. Дори ако са думи, на които хората гледат с пренебрежение, стига да са Божии слова, хората трябва да ги спазват. Дори да станат обект на подигравка или клевета заради това, те трябва да спазват Неговите слова. Дори да се сблъскат с мъка или да бъдат преследвани, те трябва да се придържат стриктно към словата Му до последно и не могат да се откажат от тях. Това означава да се боиш от Бог. Трябва да се държиш здраво за всяка дума, която Бог изисква от човека. Колкото до нещата, които Бог забранява, или до нещата, които Бог ненавижда, ако не знаеш за тях, така да бъде, но узнаеш ли за тях, тогава би трябвало да си в състояние никога да не правиш тези неща. Би трябвало да можеш да устоиш, дори ако семейството ти те отхвърли, невярващите ти се подиграват или близките ти се присмиват. Защо трябва да устоиш? Каква е мотивацията ти? Какви са твоите принципи? Те са: „Трябва да се придържам към Божиите думи и да действам според Неговите желания. Ще бъда твърд в правенето на нещата, които Бог харесва, и ще бъда решителен в изоставянето на нещата, които Бог ненавижда. Ако не знам какво е Божието намерение, така да бъде, но ако знам и разбирам Неговото намерение, тогава ще бъда решителен в това да слушам и да се покорявам на Неговите думи. Никой няма да може да ми попречи и няма да се поколебая, дори до сетния ден“. Ето какво означава да се боиш от Бог и да отбягваш злото.

Предпоставката за това хората да могат да отбягват злото е да имат богобоязливо сърце. Как сърцето става богобоязливо? Като почитаме

Бог като велик. Какво означава да почитаме Бог като велик? Това означава, че човек може да оцени всичко, като използва Божиите слова и приема Неговите слова за свой стандарт и критерий, защото знае, че Бог господства над всички неща и се бои от Бог в сърцето си. Това означава да почиташ Бог като велик. Казано с прости думи, да почиташ Бог като велик означава да имаш Бог в сърцето си, да се съобразяваш с Бог, да не се самозабравяш в нещата, които правиш, и да не се опитваш да живееш самостоятелно, а по-скоро да оставиш Бог да поеме контрола. Във всичко, което правите, си мислете: „Вярвам в Бог и следвам Бог. Аз съм само едно малко създание, което Бог е избрал. Би трябвало да се откажа от възгледите, предложенията и решенията, които идват от собствената ми воля, и да оставя Бог да се погрижи за всичко. Бог е моят Господ, моята скала и ярката светлина, която осветява пътя ми във всичко, което правя. Трябва да правя нещата според думите и желанията Му, а не да поставям себе си на първо място“. Това означава да носиш Бог в сърцето си. Когато искаш да направиш нещо, не действай импулсивно или безразсъдно. Първо помисли какво ти казват Божиите думи, дали Бог би ненавиждал твоите действия и дали те са в съответствие с Неговите намерения. Първо се запитай в сърцето си, помисли и размишлявай; не прибързвай. Да си прибързан означава да си импулсивен и да бъдеш мотивиран от разгорещеността и волята на човека. Ако винаги си прибързан и импулсивен, това показва, че Бог не е в сърцето ти. И когато казваш, че почиташ Бог като велик, това не са ли празни думи? Къде е твоята реалност? Ти нямаш реалност и не можеш да уважаваш Бог за Неговото величие. Държиш се като сведущ по всички въпроси, правейки каквото искаш на всяка крачка. В такъв случай, ако кажеш, че имаш богобоязливо сърце, това не е ли глупост? Подвеждаш хората с тези думи. Какво е конкретното проявление на човек, който има богобоязливо сърце? То е, че почита Бог като велик. Конкретното проявление на това, че почита Бог като велик, е, че Бог има място в сърцето му — най-важното място. Той позволява на Бог да бъде негов Господар и да властва в сърцето му. Затова когато нещо се случи, той има сърце, което е покорно на Бог. Не е безразсъден, нито прибързан, не действа необмислено; по-скоро е в състояние да се изправи спокойно и да се смири пред Бог, за да търси истините принципи. Дали правиш нещата според Божието слово, или според собствената си воля и дали позволяваш на собствената си воля, или

на Божието слово да вземе превес, зависи от това дали Бог е в сърцето ти. Казваш, че Бог е в сърцето ти, но когато нещо се случи, действаш сляпо, позволявайки си да имаш последната дума, отблъсквайки Бог. Това ли е проявлението на това да имаш Бог в сърцето си? Има хора, които могат да се молят на Бог, когато нещо се случи, но след като се помолят, обмислят нещата и си казват: „Мисля, че точно това би следвало да направя. Мисля, че точно онова би следвало да направя“. Винаги следваш собствената си воля и независимо кой общува с теб, ти не го слушаш. Не е ли това проявление на липсата на богобоязливо сърце? Тъй като не търсиш истините принципи и не практикуваш истината, когато кажеш, че почиташ Бог като велик и че имаш богобоязливо сърце, това са просто празни думи. Хората, които нямат Бог в сърцата си и които в сърцата си не са способни да почитат Бог като велик, са хора, които нямат богобоязливо сърце. Хората, които не са в състояние да търсят истината, когато нещо се случи, и които нямат сърце, покорно на Бог, са хора, които нямат съвест и разум. Ако човек наистина има съвест и разум, когато нещо се случи, той естествено ще бъде в състояние да потърси истината. Първо трябва да си помисли: „Вярвам в Бог. Дойдох да се стремя към Божието спасение. Тъй като имам покварен нрав и винаги се смятам за единствения авторитет във всичко, което правя, и винаги вървя против Божиите намерения, трябва да се покая. Не мога да продължа да се бунтувам срещу Бог по този начин. Трябва да се науча да съм покорен на Бог. Трябва да търся какво казват Божиите думи и какви са истините принципи“. Това са мислите и решимостта, които възникват в разума на човека с нормална природа. Това са принципите и нагласата, с които би трябвало да се правят нещата. Когато притежаваш разума, присъщ на нормалната човешка природа, тогава притежаваш тази нагласа; когато не притежаваш разума, присъщ на нормалната човешка природа, тогава не притежаваш тази нагласа. Следователно да притежаваш разума, присъщ на нормалната човешка природа е от решаващо значение и от огромна важност. То е пряко свързано с това хората да разбират истината и да постигнат спасение.

СЛОВА ЗА ТЪРСЕНЕТО И ПРАКТИКУВАНЕТО НА ИСТИНАТА

Откъс 10

Много хора стават неспособни да преживяват в мига, в който дългът им стане натоварен, и не могат да поддържат нормално състояние, а в резултат на това непрекъснато искат събрание и изискват да се разговаря с тях за истината. Какво се случва? Те не разбират истината, липсва им основа в истинския път — когато изпълняват дълга си, подобни хора са задвижвани от пламенност и не могат да издържат дълго. Когато хората не разбират истината, действията им не се основават на принципи. Ако от тях се изисква да направят нещо, те го оплескват и се отнасят нехайно, без да търсят принципи, а в сърцата им няма покорство — това доказва, че те не обичат истината и са неспособни да изживеят Божието дело. Без значение с какво си се захванал, най-напред трябва да разбереш защо го правиш, какви са намеренията, които те насочват към това нещо, каква е значимостта на извършването му, какво е естеството на въпроса и дали то е нещо положително, или е отрицателно. Трябва да имаш ясно понятие от всички тези въпроси; подчертано необходимо е да можеш да действаш с принципи. Ако правиш нещо, което може да се категоризира като изпълнение на дълга ти, то тогава трябва да се замислиш: „Как да изпълня дълга си така, че да не действам просто нехайно?“. Трябва да се молиш и да се приближиш до Бог в това отношение. Да се молиш на Бог е да търсиш истината, начина на практикуване, Божиите желания и как да удовлетвориш Бог. Молитвата има за цел да постигнеш тези резултати. Молитвата към Бог, приближаването към Бог и четенето на Божиите слова не са религиозни обреди или повърхностни действия. Те се извършват с цел да практикуваш в съответствие с истината, след като си потърсил Божиите намерения. Ако постоянно казваш „благодаря на Бог“, преди да действаш, може и да изглеждаш като много духовна и прозорлива личност, но когато настъпи моментът за действия и пак постъпиш както ти искаш, без изобщо да търсиш истината, то твоето „благодаря на Бог“ няма да е нищо повече от една мантра, то е лъжедуховност. Когато изпълняваш дълга си, винаги трябва да се замисляш: „Как следва да изпълня този дълг? Какво е Божието желание?“. Да се молиш на Бог и да се приближаваш към Него, за да можеш

да потърсиш принципите и истината за твоите действия, да търсиш Божието желание в сърцето си и да не се отклоняваш от Божието слово и истините принципи в което и да е твое действие — само това означава да бъдеш човек, който вярва истински в Бог. Всичко това е недостижимо за хората, които не обичат истината. Много хора следват собствените си идеи във всичко, което правят, и възприемат всичко в крайно опростен вид, като също така и не търсят истината. При тях се наблюдава пълна липса на принципи и те не се запитват в сърцата си как да действат спрямо Божиите искания или по начин, който удовлетворява Бог; те знаят само как да следват твърдоглаво собствената си воля. Бог няма място в сърцата на такива хора. Някои хора казват: „Моля се на Бог само когато срещам трудности, но като че ли не усещам никакъв ефект — затова като цяло вече не се моля на Бог, щом ми се случи нещо, защото да се молиш на Бог няма никакъв смисъл“. Бог липсва напълно в сърцата на такива хора. Те не търсят истината независимо какво вършат обичайно; следват само собствените си представи. Основават ли се тогава действията им на принципи? Определено не. Те възприемат всичко в опростен вид. И дори когато хората разговарят за истините принципи с тях, те не са способни да ги приемат, защото действията им никога не са се основавали на принципи, а Бог няма място в сърцата им, тъй като в тях са само те самите и никой друг. Те чувстват, че са добронамерени, че не извършват зло и че не може да се счита, че нарушават истината — те смятат, че като постъпват спрямо своите собствени намерения, практикуват истината и съответно се покоряват на Бог в действията си. Всъщност в този случай нито търсят истински Бог, нито Му се молят, а действат импулсивно и спрямо собствените си ревностни намерения, като не изпълняват дълга си както Бог иска, не притежават богопокорно сърце и са лишени от стремежа към него. Това е най-голямата грешка в практикуването на хората. Ако вярваш в Бог, но Той не е в сърцето ти, не се ли опитваш да Го подлъжеш? И какъв резултат би дала една такава вяра в Бог? Какво по-точно печелиш ти от това? И какъв е смисълът от такава вяра в Бог?

Как би трябвало да се самоанализираш и да се стремиш да се опознаеш, когато си направил нещо, което престъпва истините принципи и не се харесва на Бог? А когато се канеше да извършиш това нещо, помоли ли Му се? Замисли ли се изобщо: „Дали този начин на вършене на нещата е в съответствие с истината? Как би възприел Бог този въпрос,

ако бъде поднесен на вниманието Му? Дали би се зарадвал Той, или би се раздразнил, ако знаеше за него? Дали би го намразил, или би го възневидял?“. Не си проучил този въпрос, нали? А дори и другите да ти бяха напомнили, пак щеше да си кажеш, че случилото се не е кой знае какво, не е в разрив с никакви принципи и не е грях. Вследствие на това ти си накърнил Божия нрав и си предизвикал Неговия гняв, дори до степен Той да те намрази. Това се поражда от непокорството на хората. Затова трябва да търсиш истината във всичко. Това трябва да следваш. Няма да сбъркаш, ако можеш да се изправиш искрено пред Бог и първо да се помолиш, а после да потърсиш истината според Божието слово. Възможно е да възникнат отклонения в практикуването ти на истината и трудно ще ги избегнеш, но след като се сдобиеш с известен опит, ще можеш да практикуваш правилно. Ако обаче знаеш как да действаш в съответствие с истината, но въпреки това не я практикуваш, то проблемът е в това, че не харесваш истината. Онези, които не обичат истината, никога няма да я потърсят, независимо какво им се случва. Само онези, които обичат истината, имат богобоязливи сърца и са способни да търсят истината, когато им се случват неща, които не разбират. Ако не можеш да разбереш Божиите намерения и не знаеш как да практикуваш, трябва да общуваш с хора, които разбират истината. Ако не можеш да намериш такива хора, които разбират истината, трябва да потърсиш неколцина с чисто разбиране и да се молиш на Бог с тях, с един ум и едно сърце, да търсиш Бог, да очакваш Неговото време и да чакаш Бог да отвори път за теб. Докато всички вие копнеете за истината, търсите истината и разговаряте за нея помежду си, вероятно ще настъпи и моментът, когато някой от вас ще намери добро решение. Ако всички вие смятате решението за подходящо и за добър подход, то това вероятно ще се дължи на просветлението и озарението на Светия Дух. Ако след това продължите да разговаряте, за да стигнете до по-точен път за практикуване, то той обезателно ще е в съответствие с истините принципи. Ако в хода на практикуването си установите, че подходът ви е някак неподходящ, то трябва бързо да го коригирате. Ако сгрешиш малко, Бог няма да те заклейми, защото намеренията в действията ти са правилни и ти практикуваш в съответствие с истината. Просто си малко объркан по отношение на принципите и си допуснал грешка в практикуването си, което е простимо. Когато обаче повечето хора вършат нещо, те действат

според своята представа за това как би трябвало да се извърши то. Те не си служат с Божиите слова, за да размишляват как да практикуват според истината или как да спечелят одобрението на Бог. Вместо това те мислят само как да получат облага, как да накарат околните да им се възхищават и как да спечелят уважението им. Те действат изцяло на базата на собствените си идеи и единствено и само за свое собствено удовлетворение, което е проблемно. Подобни хора никога не могат да вършат нещата в съответствие с истината и Бог винаги ще ги ненавижда. Ако действително си човек със съвест и разум, то ти ще можеш да се изправиш пред Бог, да се молиш и да търсиш, независимо от случващото се, ще можеш сериозно да изследваш мотивите и нечистотията в действията си, ще можеш да определиш какво е правилно да вършиш в съответствие с Божиите слова и изисквания, като отново и отново преценяваш и обмисляш кои постъпки удовлетворяват Бог, кои Го отвращават и кои спечелват Неговото одобрение. Трябва да прехвърляш тези въпроси непрекъснато в съзнанието си, докато ги разбереш ясно. Ако ти е известно, че имаш свои собствени мотиви за действията си, то ти трябва да се замислиш какви точно са те и дали целта им е да удовлетворят теб, или Бог, дали носят полза за теб, или за Божиите избраници и какви са последствията, които произтичат от тях… Ако търсиш и размишляваш повече по този начин в молитвите си и си задаваш повече въпроси, за да търсиш истината, то отклоненията в действията ти ще стават все по-малки и по-малки. Само онези, които могат да дирят истината по този начин, са богобоязливи хора, които проявяват внимание към Божиите намерения, защото ти търсиш в съответствие с изискванията на Божието слово и имаш богопокорно сърце, а заключенията, до които достигаш след едно такова търсене, ще са в съответствие с истините принципи.

Ако действията на един вярващ са далеч от истината, то той е същият като невярващия. Един такъв човек не носи Бог в сърцето си и страни от Него, той е като един наемен работник в Божия дом, който извършва случайни задачи за господаря си и получава малка компенсация за тях, след което си тръгва. Той просто не е човек, който вярва в Бог. Първото нещо, което трябва да изследваш и към което да се стремиш, когато вършиш нещо, е какво да направиш, за да си спечелиш Божието признание; то следва да е принципът зад действията ти и техният обхват. Причината, поради която трябва да се увериш, че постъпките ти са в съответствие с истината, е, че

ако те действително я следват, то със сигурност ще са в съгласие с Божиите намерения. Не е необходимо да преценяваш дали дадено нещо е правилно, или погрешно, или е съгласувано с предпочитанията на всички останали, или съответства на твоите собствени желания; по-скоро трябва да се увериш дали съответства на истината, както и дали е от полза за работата и интересите на църквата, или не. Ако се замисляш над тези неща, действията ти ще бъдат все повече и повече съгласувани с Божиите намерения. Ако не вземаш предвид тези аспекти и разчиташ само на собствената си воля в постъпките си, то тогава ти неминуемо ще постъпваш неправилно, защото човешката воля не е истината и, разбира се, не съответства на Бог. Ако искаш да бъдеш признат от Бог, то тогава трябва да практикуваш спрямо истината, а не спрямо собствената си воля. Някои хора се въвличат в определени лични дела в името на изпълнението на своя дълг. Тогава техните братя и сестри възприемат поведението им като неподходящо и ги порицават, но тези хора не приемат, че са виновни. Те смятат, че става дума за нещо лично, което не е обвързано с работата, финансите и хората на църквата, не е някакво злодеяние и другите не бива да се намесват в него. Възможно е някои неща да ти се струват като лични дела, които нямат нищо общо с какъвто и да е принцип или истина. Само че един поглед върху стореното от теб показва, че си бил много себичен. Не си зачел работата на църквата или интересите на Божия дом, нито си помислил дали това би било задоволително за Бог; отчел си само своята собствена полза. Това вече засяга нормите за добро поведение на светиите, както и човешката природа на хората. Въпреки че действията ти не са били обвързани с интересите на църквата или с истината, да твърдиш, че чрез въвличането си в едно лично дело ти изпълняваш дълга си, не е съобразяване с истината. Независимо какво вършиш, колко значимо или незначително е то и дали става дума за дълга ти към Божието семейство, или за твои лични дела, ти трябва да се замисляш дали действията ти са в съгласие с Божиите намерения и дали са нещо, което човек с човешка природа трябва да прави. Ако търсиш по този начин истината във всичко, което правиш, то ти си човек, който наистина вярва в Бог. Ако се отнасяш така сериозно към всяко нещо и към всяка истина, то ти ще можеш да постигнеш промени в своя нрав. Някои си мислят: „Основателно е да се иска от мен да практикувам истината, когато изпълнявам дълга си, но не ме интересува какво гласи истината,

когато се грижа за личните си дела — ще правя каквото реша и каквото е необходимо, за да извлека полза за себе си". По тези им думи личи, че те не обичат истината. В действията им няма принципи. Те ще направят онова, което им носи полза, без дори да се замислят за отражението, което то ще има върху Божия дом. В резултат на това, когато са извършили нещо, Бог не присъства в тях и те се чувстват мрачно, разстроени са и не знаят какво се случва. Не си ли го заслужават? Ако не практикуваш истината в действията си позориш Бог, то ти извършваш грях срещу Него. Онези, които не обичат истината и често действат спрямо собствената си воля, често накърняват Бог. Той ще ги отритне и ще ги отдели настрани. Действията на един такъв човек често не получават Божието признание и ако покаянието му е чуждо, наказанието му не е далеч.

Откъс 11

За да се свърши добре каквото и да е, е необходимо да се потърсят истините принципи. Трябва да мислиш целенасочено как да направиш нещо добре, докато го правиш, и е необходимо да притихнеш, за да се молиш и да търсиш пред Бог. Трябва да разговаряш с другите, преди да направиш нещо. Ако няма с кого да разговаряш, трябва да разсъждаваш и да се молиш сам, и да потърсиш начин да го направиш добре. Това означава да притихнеш пред Бог. Да притихнеш пред Бог, не означава, че не бива да мислиш за нищо. Трябва едновременно да действаш и да разсъждаваш, като търсиш подходящия начин да се справиш с този въпрос с нагласата за търсене и изчакване в сърцето. Ако нямаш никаква представа от въпроса, намери някой, който да поразпиташ за него. Каква нагласа трябва да имаш през периода на проучване? Всъщност трябва да търсиш и да чакаш, като наблюдаваш как работи Бог. Просветлението и напътствията на Светия Дух не са като запалване на лампа, която изведнъж осветлява сърцето ти. Бог често използва човек или събитие, за да ти подскаже нещо и да ти помогне да разбереш. Има много начини за търсене, освен коленопреклонните сериозни молитви часове наред. Това би довело до забавяния във всички останали неща. Понякога ти може да разсъждаваш върху нещо, докато си напът; друг път може да побързаш да разговаряш с другите по възникнал въпрос; понякога може да потърсиш отговор от Горното; друг път може сам да прочетеш Божиите слова. Ако въпросът е спешен, можеш да се впуснеш

да проучиш реалността на ситуацията, после да потърсиш истината и да се справиш с въпроса според принципите, докато се молиш и търсиш в сърцето си. Трябва да сте способни да вършите нещата по този начин — това се нарича зрялост! Ако се изнервяте, изпадате в паника и сте объркани всеки път, когато възникне нещо, това показва, че духовният ви ръст е твърде малък и че досега не сте преживявали много неща, и че трябва да преживеете нещата и да се обучите, за да израсне ръстът ви. Трябва да усвоите различни начини да търсите: когато сте заети с дълг, търсете според заетостта си; когато имате време, търсете и чакайте според обстоятелствата, в които имате време. Съществуват различни начини. Ако имате достатъчно време да чакате, изчакайте малко. Не можете да прибързвате с важните въпроси. Ако се втурнете в действие и допуснете грешка, последствията може да са немислими. За да постигнеш най-добрите резултати, трябва да чакаш и да видиш какво се случва след това или дали някой, който познава ситуацията, ще ти подскаже. Това са все начини за търсене. Бог не използва един-единствен начин, за да просветлява хората. Той не те просветлява само чрез словата Си, нито пък винаги изпраща хора около теб да те напътстват. Как те просветлява Бог по въпросите извън твоята опитност, за нещата, с които никога преди това не си се сблъсквал? Понякога Той просто те просветлява чрез различни хора, събития и неща. В този случай трябва да потърсиш съвет от експерт или от някой, който разбира тази тема. Трябва да побързаш да намериш хора, които разбират темата, да получиш известни насоки от тях, после да действаш спрямо принципите, а Бог ще те напътства, докато го правиш. Все пак трябва да разбираш поне малко от професията или специалността, за която става въпрос, както и да имаш някаква представа за нея. Именно въз основа на това Бог ще те просветли какво е необходимо да направиш.

Каквото и да прави човек, както и да мисли, да преценява, да планира, да се консултира, да се осведомява за това от различни източници, за да си начертае осъществим план, успехът му все пак зависи от Бог. Има една поговорка, която гласи следното: „Човек предполага, Господ разполага“. Тази поговорка е вярна. Не е за пренебрегване фактът, че невярващите са я формулирали въз основа на опита си и ако вярващите в Бог не могат да видят ясно това, те са твърде невежи и не разбират нищо от истината. Хората трябва да вярват твърдо в сърцата си, че Бог има върховенство над

всичко и че това, което човек иска да направи, ще бъде благословено от Бог, ако е в съответствие с Божиите намерения. Трябва да носиш това правило в сърцето си, да знаеш, че Бог господства над всичко и че последната дума не е на човека. Следователно, без значение какво възнамеряваш да правиш, първо трябва да се помолиш на Бог, за да видиш дали сърцето ти е докоснато, а после да потърсиш истината, за да провериш дали този начин на действие е в съответствие с нея и дали е осъществим. Ако не можеш да определиш това веднага, трябва да почакаш. Не бързай да действаш. Изчакай, докато не придобиеш достатъчно разбиране по въпроса, докато не почувстваш, че моментът е настъпил, че вече няма нужда да чакаш и трябва да действаш и че имаш достатъчно увереност в сърцето си да го направиш — тогава действай. Ако не си успял да придобиеш достатъчно разбиране по въпроса, изгубиш интерес към него след няколко дни изчакване и не си сигурен, че ще е успешен, това доказва, че той е произлязъл от човешката воля и Бог не го е позволил, затова трябва да се откажеш бързо от него. Когато нещо произлиза от Бог, винаги ще имаш вяра в него и тази вяра няма да намалее, независимо от възникналите ситуации. В крайна сметка сърцето ти ще придобива все повече и повече яснота, сякаш ясно си прозрял въпроса. Когато нещо произлиза от Бог, се случва точно това. Бог иска от хората да чакат, което означава да чакаш Бог да ти разкрие нещата, след което въпросът ти се изяснява, така че чакането е необходимо. Когато обаче става въпрос за това, с какво трябва да сътрудничиш, трябва да действаш и да се интересуваш и Бог може да ти разкрие фактите в процеса на проучване чрез човек или събитие. Ако не се интересуваш, ако си объркан и несигурен в сърцето си, няма да установиш фактите. Но ако се интересуваш, ще откриеш фактите и Бог ще ти даде възможност да ги узнаеш. Не са ли действията на Бог практически? Бог те напътства и просветлява чрез хора, събития и неща. В процеса на преживяванията ти Той те ръководи в това как да разбираш и да придобиваш прозрения за нещата, като ти посочва как да действаш. Бог не ти дава ненадейно съждение, мисъл или идея. Бог не прави това. Когато си се интересувал и всички факти относно ситуацията са разкрити, ти ще знаеш защо си имал такива мисли и чувства преди това. Ще го разбереш в сърцето си. Не получаваш ли такъв резултат след като завършиш проучването си? Бог не се меси в това как би трябвало да постъпиш. Ти вече ще знаеш това. Бог работи и напътства хората по

начин, който е едновременно чудодеен и практически и в него няма нищо свръхестествено. Мързеливите хора винаги искат нещата да се случват по свръхестествен начин. Искат Бог да им казва директно какво да правят. Искат да намерят кратък път и Бог да стори това. Те не търсят дейно, нито проучват, изобщо не сътрудничат, затова желанията им не се изпълняват. Благочестивите хора и хората, които обичат истината, живеят пред Бог във всичко и смълчават сърцата си пред Него. Когато нещо ги сполети и не знаят какво да правят, те могат да се молят на Бог, да търсят от Бог и да видят какво е Неговото намерение. Сърцето им е търсещо и Бог ги ръководи. А когато накрая резултатът им се разкрие, те могат да видят устройването на Божията ръка и могат да видят, че изразът, че Бог господства над всички неща, не са празни думи. Следователно като преживяваш повече такива неща, ще осъзнаеш, че Бог не е измислица или мит, нито че Той е изпразнен от съдържание, а Бог е там, до теб. Ще си в състояние да почувстваш съществуването Му, да усетиш, че те води, да усетиш устройването и подредбите на ръката Му. По този начин ще възприемаш все повече и повече от реалността и практичността на Бог. Но ако си неспособен да преживяваш по този начин, никога няма да можеш да изпиташ тези неща. Ще се питаш: „Има или няма Бог? Къде е Той? Вярвам в Бог от толкова много години и всички казват, че съществува, но как така не съм Го виждал? Всички казват, че Бог спасява човека и говорят за това, че Той върши делото Си върху човека, но защо досега не съм почувствал това?“. Никога няма да усетиш тези неща, затова и сърцето ти никога няма да изпита покой. Само ако ги изпиташ лично, ще можеш да потвърдиш, че това, което другите казват и преживяват, е извършено от Бог. Божиите действия са чудодейни и трудни за проумяване, но те са и практически. Трябва да проумееш тези два аспекта. Това, че са чудодейни и трудни за проумяване, означава, че всичко, което Бог прави, е мъдро и недостижимо за човека. То се определя от Божията идентичност и от същността Му. Но Божиите действия имат и друг аспект — те са невероятно практически. Какво значи „практически“? Означава, че човек може да проумее Божиите действия, че те могат да бъдат схванати чрез разсъжденията, ума, мислите, интелекта, както и чрез инстинктите и заложбите, които човек притежава, че Божиите действия не са свръхестествени и изпразнени от съдържание. Когато вършиш нещо правилно, Бог ще те уведоми, че то е правилно и ти ще се увериш в

това. Когато вършиш нещо погрешно, Бог постепенно ще ти помогне да разбереш това. Той ще те просветли и ще ти помогне да осъзнаеш, че си го направил погрешно и че това е разкриване на покварения ти нрав. Тогава ще се почувстваш задължен на Бог. Ето това означава „практически“.

Откъс 12

Много е важно да търсиш истината, когато се сблъскваш с неща. Ако търсиш истината, не само ще можеш да решиш проблема, но ще можеш да практикуваш и да придобиеш истината. Ако не търсиш истината, а настояваш за собствените си разсъждения и винаги действаш според собственото си мнение, тогава не само няма да успееш да решиш проблема със собствената си поквара, но и ще съгрешиш съзнателно, а това е пътят към съпротивата срещу Бог. Да предположим например, че при изпълнение на дълга си си бил подложен на кастрене, и не търсиш истината, а упорито се осланяш на собствените си разсъждения. Може би си мислиш: „Свърших си работата и не съм направил нищо, което да е отявлено лошо, но не само че ме кастрят само заради няколко грешки, а и съм разобличен и неуважаван, което показва неприязън към мен. Къде е Божията любов? Защо не мога да я видя? Казват, че Бог обича хората, но защо тогава Бог обича другите, а мен не ме обича?“. Започват да се сипят всякакви оплаквания. Могат ли хората в такова състояние да придобият истината? Не, не могат. Когато възникнат проблеми в отношенията ти с Бог и вместо да ги разрешиш, да се промениш към по-добро и да отхвърлиш погрешните си възгледи и фанатични идеи, ти упорито се съпротивляваш на Бог, тогава ще се стигне единствено до това Бог да те изостави и ти също да Му обърнеш гръб. Ще се изпълниш с оплаквания към Бог, ще се съмняваш и ще отричаш Неговото върховенство и няма да желаеш да се покоряваш на Неговите подредби. По-лошото е, че ще отречеш, че Бог е истина и праведност, а това е най-сериозната форма на съпротива срещу Бог. Но ако търсиш истината във всичко, ще си разбрал Божиите намерения и ще си придобил път, по който можеш да вървиш. Така ти не само ще потвърдиш, че Бог, в Когото вярваш, е истината, пътят, животът и любовта. Ти също така ще потвърдиш, че всичко, което Бог прави, е правилно, че Неговите изпитвания и облагородяването на човека са правилни и са предназначени за спасението и пречистването му. Ще придобиеш познание за Божията праведност и

святост и в същото време ще познаеш Божието дело и ще видиш величието на Неговата любов. Каква голяма награда е това! Можеш ли да пожънеш такава награда, ако не търсиш истината и винаги се отнасяш към Бог и към Неговото дело въз основа на собствените си представи и фантазии? Със сигурност не. Понеже човекът е толкова дълбоко покварен от Сатана и всичко, което разкрива, е сатанински нрав, а всичките му действия и дела противоречат на истината и са враждебни към Бог, той не е достоен да се наслаждава на великата Божия любов. Но Бог е все още толкова загрижен за човека, че му дарява благодат всеки ден и подрежда за него всякакви хора, събития и неща, за да го облагороди и изпита, така че да настъпи промяна в него. Бог разкрива човека чрез всеки вид обстановка, като го кара да размишлява и да опознава себе си, да разбира истината и да придобива живот. Бог обича човека толкова много и Неговата любов е толкова реална, че човек може да я види и докосне. Ако си изживял всичко това, можеш да почувстваш, че всичко, което Бог прави, е за спасението на човека и че това е най-истинската любов. Ако Бог не вършеше това практическо дело, никой не би могъл да каже до каква низост би паднал човекът! И все пак има много хора, които не виждат истинската Божия любов, които все още преследват слава, придобивки и статус, които търсят да бъдат с една глава над другите, които искат винаги да впримчват и да контролират другите. Не се ли съревновават те с Бог? Ако продължат по този път, последствията ще бъдат немислими! Бог, чрез Своето дело на правосъдието, разобличава покварата на човека, за да може той да я познае. Той възпира погрешните стремления на човека. Бог върши отлична работа! Въпреки че това, което Бог прави, разкрива човека и го съди, то също така го спасява. Това е истинската любов. Когато си преживял това за себе си, не си ли придобил тогава тази страна на истината? Когато човек е преживял това за себе си и е достигнал до това разбиране, и когато е разбрал тези истини, дали все още има оплаквания към Бог? Не, всички те са изчезнали. След това той може доброволно и непоколебимо да се покори на Божиите устройвания и подредби. Следващия път, когато настъпи изпитание или облагородяване, или когато човек е подложен на кастрене, той бързо ще осъзнае, че това, което Бог прави, е правилно и че Бог го разкрива и спасява. Скоро ще може да приеме и да се покори, като се покори на Бог без да придава значение на собствените си разсъждения, без представи и оплаквания.

Ако хората могат да се покорят до такава степен, то това е благодарение на факта, че са преминали през много облагородявания, усъвършенствани чрез делото на Светия Дух.

Откъс 13

Днес има много хора, които се съсредоточават върху стремежа към истината и са в състояние да търсят истината, когато им се случи нещо. Ако искаш да се справиш със своите погрешни мотиви и ненормални състояния, трябва да търсиш истината, за да се случи това. Като за начало трябва да се научиш да се отваряш за общение въз основа на Божиите слова. Разбира се, следва да избереш правилния получател на това открито общение — най-малкото следва да избереш някого, който обича и приема истината, който има сравнително добра човешка природа, който е сравнително честен и почтен. Разбира се, би било по-добре, ако можеш да избереш някого, който разбира истината, от чието общение можеш да си тръгнеш подпомогнат. Намирането на такъв човек, с когото да общуваш открито и да разрешаваш трудностите си, може да бъде ползотворно. Ако избереш някой, който не е правилният човек, някой, който не обича истината, а просто има дар или талант, той ще ти се подиграва, ще те презира и ще те унижава. Това няма да е в твоя полза. От една страна, отварянето и себеразкриването са подходите, които човек би трябвало да следва, когато застава пред Бог и Му се моли. Това е и начинът, по който човек би трябвало да разговаря за истината с другите. Недей да таиш нещата в себе си, като си мислиш: „Имам мотиви и трудности. Вътрешното ми състояние не е добро, а е негативно. Няма да споделям с никого. Просто ще задържа всичко в себе си“. Ако винаги задържаш нещата в себе си, без да ги преодоляваш, ще ставаш все по-негативен и състоянието ти ще се влошава все повече. Няма да искаш да се молиш на Бог. Това трудно може да се промени. И така, без значение какво е твоето състояние, независимо дали си негативен или в затруднение, без значение какви са твоите лични мотиви или планове, без значение какво си научил или осъзнал чрез изследване, трябва да се научиш да се отваряш и да общуваш, и докато общуваш, Светият Дух действа. А как действа Светият Дух? Той те просветлява и те озарява, и ти позволява да видиш сериозността на проблема, помага ти да осъзнаеш първопричината и същността на проблема, след това ти дава възможност постепенно да

разбереш истината и Неговите намерения, и ти позволява да видиш пътя на практиката и да влезеш в истината реалност. Когато човек е способен да общува открито, това означава, че той има честно отношение към истината. Дали човек е честен, се измерва по отношението му към истината. Когато един честен човек се сблъска с трудности, без значение колко негативен или слаб е той, винаги ще се моли на Бог и ще търси други хора, с които да общува, докато се опитва да намери решение и начин да реши проблема или затрудненията си, така че да удовлетвори Божиите намерения. Той не търси някого, на когото да се оплаче заради някакво вътрешно притеснение — той търси решение на трудностите при навлизането в истината реалност и излизането от тях. Ако човек таи неразрешени негативни неща в своето сърце, то това пряко ще повлияе на изпълнението на дълга му и на навлизането му в живота. Много е опасно, ако човек не е чист и отворен към Бог, а вместо това винаги таи измама в сърцето си. Измамните хора са добри в това да се преструват, каквото и да им се случи, и не общуват, независимо какви представи или неудовлетворения имат. Отвън те изглеждат нормални, но в действителност сърцата им са толкова натежали от отрицателни чувства, че едва могат да се изправят, а ти не би могъл да видиш това. Дори ако общуваш с тях, няма да ти кажат истината. Те не споделят с никого, че са изпълнени с негодувания, неразбиране и представи. Те винаги пазят нещата в пълна тайна, защото се страхуват, че ще загубят уважението на другите и че ще бъдат отхвърлени от тях, след като бъдат разобличени. Макар че изпълняват дълга си, те не навлизат в живота и не търсят истината принцип във всичко, което правят. Външно изглеждат равнодушни — нито имат сила да се движат напред, нито изостават, но това предвещава криза. Сърцата на онези, които не се стремят към истината, са болни. Болестта е в сърцата им и те се страхуват това да не излезе на бял свят. Те пазят всичко в пълна тайна, никога не се осмеляват да се отворят пред другите. Животът в тях не циркулира, което превръща болестта в сърцата им в злокачествен тумор, и по този начин те се оказват застрашени. Ако хората не могат да бъдат чисти и открити в приемането на истината и ако не могат да разрешават проблемите си чрез общение за истината, те не могат да изпълняват правилно дълга си и рано или късно трябва да бъдат разкрити и отстранени.

Откъс 14

Трябва да търсите истината, за да разрешите всеки проблем, който възниква, независимо какъв е той, и по никакъв начин не трябва да се прикривате или да си поставяте маска за пред другите. Вашите недостатъци, вашите несъвършенства, вашите грешки, вашият покварен нрав — бъдете напълно открити по отношение на всички тях и разговаряйте помежду си за тях. Не ги прикривайте в себе си. Да се научиш как да бъдеш открит е първата стъпка към навлизането в живота и е първото препятствие, което най-трудно се преодолява. Щом веднъж си го преодолял, навлизането в истината е лесно. Какво означава да направиш тази стъпка? Това означава, че ти отваряш сърцето си и показваш всичко, което имаш, добро или лошо, положително или отрицателно, като оголваш себе си пред погледа на другите и на Бог. Ти не скриваш нищо от Бог, не укриваш нищо, не прикриваш нищо, не проявяваш хитрост и измама и си също така открит и честен с другите хора. По този начин живееш в светлината и не само Бог ще те проучва внимателно, но и други хора също ще видят, че действаш принципно и прозрачно. Не е необходимо да използваш каквито и да е методи, за да защитаваш репутацията, имиджа и статуса си, нито да прикриваш или замазваш грешките си. Не е необходимо да полагаш тези безполезни усилия. Ако можеш да се освободиш от тези неща, ще бъдеш много спокоен, ще живееш без ограничения или болка и ще живееш изцяло в светлината. Да се научиш как да бъдеш открит, когато общуваш, е първата стъпка към навлизането в живота. След това трябва да се научиш да анализираш мислите и действията си, за да видиш кои са погрешни и кои не се харесват на Бог, и трябва незабавно да ги промениш и да ги коригираш. Каква е целта на поправянето им? Тя е да приемаш и да допускаш в себе си истината, като се отървеш от нещата вътре в теб, които принадлежат на Сатана, и ги замениш с истината. В миналото си правил всичко според измамния си нрав, който е лъжлив и измамен, и си чувствал, че нищо не можеш да направиш без лъжи. Сега, когато разбираш истината и ненавиждаш сатанинските начини на вършене на нещата, ти вече не действаш по този начин, а подхождаш с честност, чистота и покорство. Ако не криеш нищо, ако не си поставяш фасада, ако не се преструваш, нито замазваш нещата, ако се откриваш изцяло пред братята и сестрите и

не криеш най-съкровените си идеи и мисли, а позволяваш на другите да видят твоето честно отношение, тогава истината постепенно ще се вкорени в теб, ще цъфти и ще дава плодове, и малко по малко ще дава резултати. Ако сърцето ти е все по-честно и все повече ориентирано към Бог и ако знаеш как да защитаваш интересите на Божия дом, когато изпълняваш дълга си, и ако съвестта ти се безпокои, когато не успееш да защитиш тези интереси, това е доказателство, че истината е оказала въздействие върху теб и е станала твой живот. След като истината стане живот в теб, когато наблюдаваш някого, който проявява богохулство към Бог, не се бои от Бог и е повърхностен в изпълнението на дълга си, или прекъсва и смущава църковното дело, ти ще реагираш според истините принципи и ще бъдеш в състояние да идентифицираш и изобличиш такива хора, когато е необходимо. Ако истината не се е превърнала в твой живот и все още живееш в сатанинския си нрав, тогава, когато откриеш зли хора и дяволи, които причиняват прекъсвания и смущения в работата на църквата, ти ще се направиш на ни чул, ни видял и ще ги подминеш, без да те гризе съвестта. Дори ще си мислиш, че тези, които причиняват смущения в работата на църквата, не са твоя работа. Колкото и да страдат работата на църквата и интересите на Божия дом, ти не се интересуваш, не се намесваш, нито се чувстваш виновен, което те прави човек без съвест и разум, неверник, полагащ труд. Ти ядеш това, което идва от Бог, пиеш това, което идва от Бог, и се наслаждаваш на всичко, което идва от Бог, но въпреки това чувстваш, че никоя вреда на интересите на Божия дом не е свързана с теб, което те прави предател, хапещ ръката, която го храни. Ако не защитаваш интересите на Божия дом, ти човек ли си изобщо? Това е демон, който се е промъкнал в църквата. Ти вярваш в Бог престорено, преструваш се, че си един от Божиите избраници и искаш да живееш наготово в Божия дом. Не живееш живота на човешко същество, по-скоро си като демон, отколкото като човек, и очевидно си от неверниците. Ако си човек, който наистина вярва в Бог, тогава дори все още да не си придобил истината и живота, най-малкото ще говориш и ще действаш от страната на Бог, и най-малкото няма да стоиш безучастно, когато виждаш, че интересите на Божия дом са накърнени. Когато почувстваш желание да си затвориш очите, ще изпиташ вина и ще се почувстваш зле, и ще си кажеш: „Не мога да стоя безучастно и да не правя нищо, трябва да се изправя и да кажа нещо, трябва

да поема отговорност, трябва да разоблича това зло поведение, трябва да го спра, за да не бъдат накърнени интересите на Божия дом и да не бъде смутен църковният живот“. Ако истината се е превърнала в твой живот, тогава ти не само ще имаш тази смелост и решителност и ще си способен да разбереш напълно проблема, но и ще изпълниш отговорността, която трябва да носиш за Божието дело и за интересите на Неговия дом, и така твоят дълг ще бъде изпълнен. Ако смяташ, че твоят дълг е твоя отговорност и задължение и ако гледаш на него като на Божие поръчение, и ако чувстваш, че това е необходимо, за да се изправиш пред Бог и пред съвестта си, не би ли тогава изживял почтеността и достойнството на нормалната човешка природа? Твоите дела и поведение ще бъдат „да се боиш от Бог и да отбягваш злото“, за които Той говори. Ти ще изпълняваш същината на тези думи и ще изживяваш тяхната реалност. Когато истината се превърне в живот за човека, той може да изживее тази реалност. Ако обаче все още не си навлязъл в тази реалност, тогава, когато покажеш измама, заблуда или прикриване, или когато видиш злите сили на антихристите да смущават и прекъсват работата на Божия дом, ти не чувстваш нищо и не възприемаш нищо. Дори когато тези неща се случват точно под носа ти, ти продължаваш да си способен да се смееш и продължаваш да можеш да ядеш и спиш с чиста съвест, и не чувстваш и най-малкото самообвинение. От тези два живота, които можете да изживеете, кой избирате? Не е ли очевидно кое е истинското човешко подобие, реалността на положителните неща, и кое е злата демонична природа на негативните неща? Когато истината не се е превърнала в живот за хората, тогава това, което те изживяват, е доста жалко и тъжно. Да не могат да практикуват истината, макар и да искат, да не могат да обичат Бог, макар и да желаят, и да не разполагат със силата да отдават всичко на Бог, въпреки че копнеят да го направят — те са неспособни да се владеят — това е жалостта и скръбта на покварените човешки същества. За да се реши този проблем, човек трябва да приеме истината и да се стреми към нея — хората трябва да приветстват истината в сърцата си, за да имат нов живот. Онези, които не са способни да приемат истината, не са способни и да я практикуват, каквото и да правят или да си мислят, и дори външно да се справят добре, то все е преструвка и измама и все е лицемерие. Следователно, ако не се стремите към истината, няма да придобиете живота и това е коренът на проблема.

Повечето хора искат да се стремят към истината и да я практикуват. През по-голямата част от времето обаче те само имат решимостта и желанието да го направят, но истината не се е превърнала в техния живот. В резултат на това, когато се натъкнат на зли сили или когато срещнат зли и лоши хора, които вършат злодеяния, или лъжеводачи и антихристи, които вършат нещата по начин, който нарушава принципите, като така смущават работата на църквата и вредят на Божиите избраници, те губят смелостта да се изправят и да говорят. Какво означава това да нямате смелост? Дали означава, че сте плахи или не умеете да говорите, или се дължи на това, че не разбирате нещата в дълбочина и затова нямате увереност да говорите открито? Нито едно от двете — то е преди всичко последица от това, че сте възпирани от покварения си нрав. Един от покварените нрави, които разкриваш, е измамният нрав. Когато нещо ти се случи, първото, за което мислиш, са собствените ти интереси, първото нещо, което вземаш предвид, са последиците и личната ти полза. Това е измамен нрав, нали? Другият е егоистичният и подъл нрав. Ти си мислиш: „Какво общо има с мен накърняването на интересите на Божия дом? Аз не съм водач, така че защо да ме е грижа? Това няма нищо общо с мен. Не е моя отговорност“. Такива мисли и думи не са нещо, което съзнателно мислиш, а са породени от твоето подсъзнание — това е покварениятнрав, който се разкрива, когато хората се сблъскат с проблем. Такива покварени нрави управляват начина, по който мислиш, те връзват ръцете и краката ти и контролират това, което казваш. В сърцето си искаш да се изправиш и да говориш, но имаш опасения; дори когато говориш, ти увърташ и си оставяш вратички или увърташ и не казваш истината. Проницателните хора виждат това. Всъщност ти знаеш в сърцето си, че не си казал всичко, което трябва, че това, което си казал, не е имало ефект, че просто си отбил номера и че проблемът не е решен. Ти не си изпълнил своята отговорност, но въпреки това заявяваш открито, че си я изпълнил, или че не си бил наясно какво се случва. Това вярно ли е? И дали това е, което наистина мислиш? Тогава не си ли изцяло под контрола на сатанинския си нрав? Въпреки че част от казаното от теб е в съответствие с фактите, на ключови места и по важни въпроси ти лъжеш и заблуждаваш хората, което доказва, че си човек, който лъже и живее според сатанинския си нрав. Всичко, което казваш и мислиш, е обработено от мозъка ти, което е причината всяко твое изказване да е фалшиво, празно, лъжа. Всъщност

всичко, което казваш, е противно на фактите и в твоя собствена полза, с цел да се оправдаеш. Мислиш, че си постигнал целите си, когато си подвел хората и си ги накарал да ти повярват. Това е начинът, по който говориш; то също така представлява твоят нрав. Ти си напълно контролиран от собствения си сатанински нрав. Нямаш власт над това, което казваш и правиш. Дори и да искаш, не можеш да кажеш истината или да изразиш какво наистина мислиш. Дори и да искаш, не можеш да практикуваш истината. Дори и да искаш, не можеш да изпълниш отговорностите си. Всичко, което казваш, правиш и практикуваш, е лъжа, а ти си просто повърхностен. Ти си напълно окован и контролиран от своя сатанински нрав. Може да искаш да приемеш и да практикуваш истината, но това не зависи от теб. Когато твоят сатанински нрав те контролира, ти казваш и правиш каквото ти нареди той. Ти си просто марионетка от покварена плът, станал си инструмент на Сатана. След това съжаляваш, че отново си последвал покварената плът и че си могъл да не практикуваш истината. Мислиш си: „Не мога да победя плътта сам и трябва да се моля на Бог. Не се изправих, за да спра онези, които смущаваха работата на църквата, и това ми тежи на съвестта. Взех решение, че когато това се случи отново, трябва да се изправя и да кастря онези, които безразсъдно вършат злосторства при изпълнението на дълга си и смущават работата на църквата, за да се държат добре и да спрат да действат безразсъдно“. След като най-накрая събереш смелостта да говориш, ти се плашиш и се отдръпваш веднага щом другият човек се ядоса и удари по масата. Можеш ли да се владееш? Каква е ползата от решителността и решимостта? И двете са безполезни. Сигурно сте се сблъсквали с много такива случки: когато срещаш трудности, хвърляш кърпата, чувстваш, че не можеш да направиш нищо и се обявяваш за безнадежден случай, оставяш се на отчаянието и определяш, че няма надежда за теб и че този път си напълно отстранен. Признаваш, че не се стремиш към истината — защо тогава не се покайваш? Практикувал ли си истината? Не може да не си разбрал нищо, след като си посещавал проповеди в продължение на няколко години. Защо изобщо не практикуваш истината? Ти никога не търсиш истината, камо ли да я практикуваш. Ти просто постоянно се молиш, изразяваш решителността си, определяш стремежи и се заричаш в сърцето си. И какъв е резултатът? Оставаш си човекоугодник, не си откровен относно проблемите, с които се сблъскваш,

не те е грижа за злодеите, когато ги видиш, не реагираш, когато някой прави зло или създава смущение, и оставаш настрана, когато не си засегнат лично. Мислиш си: „Аз не обсъждам нищо, което не ме засяга. Доколкото това не вреди на моите интереси, на моята суета или на моя имидж, подминавам всичко без изключение. Трябва да бъда много внимателен, тъй като вятърът брули високите дървета. Няма да правя нищо глупаво". Ти си напълно и непоколебимо контролиран от твоя покварен нрав на нечестивост, измамност, непримиримост и неприязън спрямо истината. За теб те са станали по-трудни за носене от стягащата златна лента за глава[a], носена от Краля на маймуните. Животът под контрола на покварения нрав е толкова изтощителен и мъчителен! Какво ще кажеш за това: ако не се стремиш към истината, лесно ли ти е да се отървеш от покварата си? Може ли този проблем да бъде решен? Казвам ви: ако не се стремите към истината и сте объркани във вярата си, ако слушате проповедите толкова много години, без да практикувате истината, ако вярвате до края, но сте способни само да изречете няколко думи и доктрини, за да заблудите другите, вие сте абсолютни религиозни шарлатани, лицемерни фарисеи, и това ще е краят. Така ще завършите. Ако сте дори по-лоши от това, може да настъпи събитие, при което да изпаднете в изкушение, да се откажете от дълга си и да станете човек, който предава Бог — в този случай ти ще отпаднеш и ще бъдеш отстранен. Това означава винаги да бъдеш на ръба на пропастта! Така че във всеки случай няма нищо по-важно от стремежа към истината. Няма нищо по-добро от практикуването на истината.

Откъс 15

Ако хората имат сърце, което обича истината, те ще имат силата да се стремят към нея и ще могат да работят усилено, за да я практикуват. Те могат да се отрекат от онова, от което трябва да се отрекат, и да се избавят от онова, от което трябва да се избавят. По-конкретно, трябва да се избавиш от нещата, свързани с твоята собствена слава, придобивки и статус. Ако не се избавиш

---

[a] Златната лента за глава на Краля на маймуните е важен предмет, който се явява в класическия китайски роман „Пътуване към Запада". В историята златната лента за глава е използвана за контролиране на мислите и действията на Краля на маймуните, като болезнено се стяга около черепа му в отговор на непокорно поведение.

от тях, това означава, че не обичаш истината и нямаш силата да се стремиш към нея. Когато ти се случват разни неща, трябва да търсиш истината и да я практикуваш. Ако в моментите, когато трябва да практикуваш истината, винаги имаш егоистично сърце и не можеш да се избавиш от собствения си интерес, ти няма да можеш да приложиш истината на практика. Ако никога не търсиш или не практикуваш истината при никакви обстоятелства, ти не си човек, който обича истината. Колкото и дълго да си вярвал в Бог, няма да придобиеш истината. Някои хора винаги преследват слава, придобивки и личен интерес. Каквато и работа да организира църквата за тях, те винаги правят сметки, като си мислят: „Ще имам ли полза от това? Ако е така, ще го направя. Ако ли не, няма да го направя“. Такива хора не практикуват истината — следователно могат ли да изпълняват добре дълга си? Със сигурност не могат. Дори и да не си извършил зло, ти пак не си човек, който практикува истината. Ако не се стремиш към истината, не обичаш положителните неща и, каквото и да те сполети, се интересуваш единствено от собствената си репутация и статус, от собствения си интерес и от това, което е добро за теб, тогава ти си човек, който се ръководи единствено от своя личен интерес, и който е егоистичен и низък. Такъв човек вярва в Бог, за да получи нещо добро или за да се сдобие с полза за себе си, а не за да получи истината или Божието спасение. Следователно такива хора са неверници. Хората, които наистина вярват в Бог, са онези, които могат да търсят и да практикуват истината, тъй като те признават в сърцата си, че Христос е истината и че трябва да слушат Божиите слова и да вярват в Бог по начина, по който Той го изисква. Ако желаете да практикувате истината, когато нещо ви се случи, а вас ви е грижа за собствената ви репутация и статус и за собствения ви образ, тогава това ще ви бъде трудно. Когато се намират в такава ситуация, хората, които обичат истината, ще могат да се избавят от онова, което е в техен собствен интерес или което е добро за тях, да практикуват истината и да се покорят на Бог посредством молитва, търсене и самоанализиране и осъзнаване на самите себе си. Такива хора наистина вярват в Бог и обичат истината. И какви са последиците, когато хората винаги мислят за собствения си интерес, когато винаги се опитват да защитят собствената си гордост и суета, когато разкриват покварен нрав, но не търсят истината, за да го поправят? Те са, че хората не осъществяват навлизане в живота и че им липсва истинско свидетелство за преживяване.

А това е опасно, нали? Ако никога не практикуваш истината, ако нямаш свидетелство за преживяване, тогава в даден момент ще бъдеш разкрит и отстранен. Каква е ползата от хората без свидетелство за преживяване в Божия дом? Те със сигурност ще изпълняват всеки дълг зле и няма да могат да направят нищо правилно. Не са ли те просто отпадък? Ако след години на вяра в Бог хората никога не практикуват истината, те са неверници, те са зли хора. Ако никога не практикуваш истината и ако твоите прегрешения стават все по-многобройни, тогава твоят изход е определен. Ясно е, че всичките ти прегрешения, погрешният път, по който вървиш, и отказът ти да се покаеш — всичко това води до множество злодеяния; следователно твоят изход е, че ще отидеш в ада и ще бъдеш наказан. Смятате ли, че това е нещо незначително? Ако не си бил наказван, нямаш представа колко ужасяващо е това. Когато дойде денят, в който наистина се изправиш пред бедствие и застанеш лице в лице със смъртта, ще бъде твърде късно за съжаление. Ако във вярата си в Бог не приемаш истината и ако си вярвал в Бог в продължение на години, но не си се променил, в крайна сметка ще бъдеш отстранен и изоставен. Всеки има своите прегрешения. Ключът е да можеш да търсиш истината, за да поправиш тези прегрешения, и така със сигурност ще извършваш все по-малко такива. Ако някога, независимо кога, разкриеш покварения си нрав и ако винаги си в състояние да се молиш и да се осланяш на Бог, да търсиш истината, за да поправиш и пречистиш покварения си нрав, тогава няма да си извършил зло. Това е начинът, по който вярващите трябва да решат проблема с покварения нрав, и това е начинът, по който да преживяват Божието дело. Ако никога не се молиш на Бог и никога не търсиш истината, когато те сполетят събития, или ако разбираш истината, но не я прилагаш на практика, какъв ще бъде крайният резултат? Той е очевиден от само себе си. Колкото и изкусно и гладко да можеш да говориш, можеш ли да избягаш от Божията внимателна проверка? Можеш ли да избегнеш устроеното от Божията ръка? Това е невъзможно. Мъдрите хора трябва да дойдат пред Бог и да се покаят, като се уповават на Него, осланят се на Него, поправят покварения си нрав и практикуват истината. Тогава ще превъзмогнеш плътта и ще победиш изкушенията на Сатана. Дори и да се провалиш няколко пъти, трябва да упорстваш. Когато упорстваш срещу всички препятствия, ще дойде време, когато ще успееш и ще получиш Божията благодат, Неговата милост и Неговото благословение

и ще можеш да вървиш по пътя на стремежа към истината, да изпълняваш дълга си добре и да удовлетвориш Бог.

Когато ви сполетят събития, колко често избирате да практикувате истината и да отстоявате Божието дело? (Не често. През повечето време избирам да поддържам собствения си имидж или личен интерес и го осъзнавам след това, но не ми е лесно да се опълча на себе си. Ако някой общува с мен за истината, това ми дава известна сила и аз мога донякъде да се опълча на себе си. Но когато няма кой да общува с мен за истината, аз се отдалечавам от Бог и винаги живея в това състояние.) Трудно е да се опълчиш на плътта, а още по-трудно е да практикуваш истината, тъй като имаш сатанинска природа, която ти пречи, и покварен нрав, който те смущава, а те не могат да бъдат поправени без разбиране на истината. Колко време на ден можете да прекарате тихо в присъствието на Бог? Колко дни можете да прекарате, без да четете Божиите слова, преди да се почувствате духовно пресъхнали? (Смятам, че не мога да изкарам нито един ден, без да чета Божиите слова. Сутрин трябва да прочета откъс от Божиите слова, а после да размишлявам върху тях. Това ме кара да се чувствам по-близо до Бог. Ако дори и един ден само работя трескаво и нито ям, нито пия Божиите слова, нито се моля много, се чувствам много далеч от Бог.) Ако чувствате, че за вас не е приемливо да сте отдалечени от Бог, тогава все още има надежда за вас. Ако си вярващ и искаш да придобиеш истината, не можеш да бъдеш пасивен и винаги да чакаш някой да общува с теб за истината. Трябва да се научите да ядете и да пиете Божиите слова активно, да се молите на Бог и да търсите истината. Ако чакате духът ви да помръкне и да не можете да почувствате Бог и чак тогава започнете да ядете и пиете словата Му и да Му се молите, вие можете единствено да поддържате статуквото. Да бъдете способни да поддържате номинална „вяра“ вече би било доста добре, но в живота ви няма да има растеж и когато духът ви стане пресъхнал и безчувствен и се отдалечите твърде много от Бог, ще бъдете в опасност. Щом те сполети едно изкушение, ще паднеш — на Сатана ще му е много лесно да те плени. Ако изобщо нямаш опит, не разбираш никакви истини, не се съсредоточаваш нито върху четенето на Божиите слова, нито върху слушането на проповеди и нямаш нормален духовен живот, тогава ще ти бъде трудно да увеличиш духовния си ръст и напредъкът ти със сигурност ще бъде твърде бавен. Какви са причините за

този бавен напредък? Какви са последиците от него? Трябва да си наясно с тези неща. Независимо от начина, по който Бог разобличава поквата на хората, те трябва да се покоряват и да приемат това. Те трябва да се самоанализират и да се сравняват с Божиите слова, за да могат да постигнат себепознание и постепенно да разберат истината. Това е най-угодно на Бог и Светият Дух със сигурност ще върши делото в тях, и те със сигурност ще разберат Божиите намерения. В сърцето си винаги трябва да пазиш Божиите слова и истината, така че когато се сблъскаш с проблем в реалния живот, да можеш да го свържеш и сравниш с Божиите слова и с истината. Тогава проблемът ще бъде лесен за решаване. Така например всеки иска здраво тяло без болест. Това е нещо, към което се стреми всеки човек, но по какъв начин трябва да практикуваш това в ежедневието си? На първо място, трябва да имаш рутина, да не ядеш неща, които са нездравословни или забранени, и да се движиш достатъчно. Когато тези методи се комбинират и всичко, което практикуваш, се върти около целта на физическото здраве, постепенно ще видиш резултати. След няколко години ти ще бъдеш по-здрав от другите и ще получиш добри резултати. По какъв начин си постигнал тези резултати? Постигнал си ги, защото действията ти са съответствали на целите ти, а практиката ти е съответствала на теорията ти. Същото е и с вярата в Бог. Ако се стремиш да бъдеш човек, който обича истината и я практикува, и да имаш променен нрав, тогава, когато ти се случи нещо, трябва да го свържеш с преследваните от теб цели и със съответните истини. Каквито и да са целите, към които се стремиш, стига те да съответстват на това, което Бог изисква от човека, именно те са посоката и целта, към които трябва да се стремиш като вярващ. Например следването на Божия път: да се боиш от Бог и да отбягваш злото. След като имаш тази посока, тази цел, трябва да знаеш как да я приложиш на практика незабавно. Когато казвам „да следваш Божия път“, какво означава „Божият път“? Означава да се боиш от Бог и да отбягваш злото. А какво значи да се боиш от Бог и да отбягваш злото? Например, когато даваш своята оценка за някого, то е свързано с това да се боиш от Бог и да отбягваш злото. По какъв начин го оценяваш? (Трябва да бъдем честни, справедливи и безпристрастни, а думите ни не бива да се основават на нашите чувства.) Когато говориш точно това, което мислиш, и точно това, което си видял, ти си честен. На първо място, практиката да бъдеш честен е съобразена със следването

на Божия път. Ето на какво Бог учи хората. Това е пътят на Бог. Какъв е пътят на Бог? Да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Да си честен не е ли част от това да се боиш от Бог и да отбягваш злото? Нима това не е следване на Божия път? (Да, така е.) Ако не си честен, тогава това, което си видял, и това, което мислиш, не е същото като това, което излиза от устата ти. Някой те пита: „Какво е мнението ти за този човек? Той отговорен ли е в църковната работа?“. Ти отговаряш: „Той е страхотен. Той е по-отговорен от мен, неговите заложби са по-добри от моите и неговата човешка природа също е добра. Той е зрял и стабилен“. Това ли обаче мислиш в сърцето си? Това, което всъщност виждаш, е, че въпреки че този човек има заложби, той е неблагонадежден, доста измамен и много пресметлив. Ето какво наистина си мислиш, но когато дойде времето да говориш, започваш да мислиш: „Не мога да кажа истината. Не бива да оскърбявам никого“, така че бързо казваш нещо друго и избираш хубави неща, които да кажеш за него, но нищо от това, което казваш, не е това, което наистина мислиш. Всичко е лъжа и измама. Това дали показва, че следваш Божия път? Не. Ти си поел пътя на Сатана, пътя на демоните. Какъв е пътят на Бог? Той е истината, той е основата, според която хората трябва да постъпват, и той е начинът да се боят от Бог и да отбягват злото. Въпреки че говориш на друг човек, Бог също слуша. Той гледа сърцето ти и го проучва внимателно. Хората слушат това, което казваш, но Бог внимателно проучва сърцето ти. Способни ли са хората да проучват внимателно човешкото сърце? В най-добрия случай хората могат да видят, че не казваш истината. Те могат да видят това, което е на повърхността, но само Бог може да прозре в дълбините на сърцето ти. Само Бог може да види какво мислиш, какво планираш и какви хитри схеми, коварни методи и активни мисли имаш в сърцето си. Когато Бог види, че не казваш истината, какво е Неговото мнение и оценка за теб? Че не си следвал Божия път по този въпрос, защото не си казал истината. Ако практикуваше според Божиите изисквания, трябваше да кажеш истината: „Той е човек със заложби, но е неблагонадежден“. Независимо дали твоята оценка е точна, тя би била честна и би дошла от сърцето ти и това е мнението и позицията, които трябваше да изразиш. Но ти не го направи. В такъв случай следваше ли Божия път? (Не.) Ако не казваш истината, какъв е смисълът да подчертаваш, че следваш Божия път и че удовлетворяваш Бог? Дали Бог чува лозунгите, които скандираш? Дали гледа как викаш, колко

силно викаш и колко е голяма решимостта ти? Дали гледа колко пъти си извикал? Не това са нещата, които Той гледа. Бог гледа дали практикуваш истината, какви избори правиш и как практикуваш истината, когато ти се случи нещо. Ако избереш да поддържаш взаимоотношения, да поддържаш своя собствен интерес и имидж, то единствената ти цел е самосъхранението и Бог вижда, че това е възгледът и отношението, които възприемаш, когато ти се случи нещо. Тогава Той ще направи следната оценка за теб: Той ще каже, че не си човек, който следва Неговия път. Казваш, че искаш да се стремиш към истината и да следваш Божия път — тогава защо не приложиш това на практика, когато те сполети нещо? Думите, които изричаш, може да са от сърце и може да предават твоята решимост и желания, или може да си се трогнал в сърцето си и думите, които викаш, да са искрени, докато плачеш горчиво. Дали обаче искреното говорене означава, че практикуваш истината? Дали означава, че имаш истинско свидетелство? Не непременно. Ако се стремиш към истината, ще можеш да я практикуваш. Ако не обичаш истината, тогава просто ще кажеш неща, които са приятни за ухото, и ще приключиш. Фарисеите бяха най-добрите в проповядването на доктрини и в скандирането на лозунги. Те често стояха по ъглите на улиците и викаха: „О, могъщи боже!“ или „Почитаеми боже!“. В очите на другите хора те изглеждаха особено благочестиви и не правеха нищо против закона, но дали Бог ги одобри? Не ги одобри. По какъв начин ги заклейми Той? Като ги нарече „лицемерните фарисеи“. В миналото фарисеите са били уважавана класа в Израел, но защо сега името се е превърнало в нарицателно? Това е така, защото фарисеите станаха представителни за един вид хора. Какви са характерните черти на този тип хора? Те са умели в това да бъдат фалшиви, да изглеждат добре в очите на другите и да се преструват. Наглед те притежават голямо благородство, святост, порядъчност и кристално чисто благоприличие, и лозунгите, които скандират, звучат добре, но в действителност ни най-малко не практикуват истината. Какво е тяхното добро поведение? Те четат Писанието и проповядват. Учат другите да спазват закона и правилата и да не се съпротивляват на Бог. Всичко това е добро поведение. Всичко, което казват, звучи добре, но когато другите обърнат гърбовете си, те тайно крадат приношения. Господ Исус казва за тях: „прецеждате комара, а камилата поглъщате“ (Матей 23:24). Това означава, че цялото им поведение изглежда

добро на повърхността — те демонстративно скандират лозунги, развиват възвишени теории и думите им звучат приятно, но делата им са пълна каша и напълно се съпротивляват на Бог. Всяко тяхно външно поведение е преструвка, всичко е измамно. В сърцата си те нямат ни най-малка любов към истината, нито към положителните неща. Те изпитват неприязън към истината, положителните неща и всичко, което идва от Бог. Какво обичат те? Обичат ли справедливостта и праведността? (Не.) По какво разбирате, че не обичат тези неща? (Господ Исус е разпространявал евангелието на небесното царство, което те не само отказвали да приемат, но и заклеймили.) Ако не го заклеймяваха, щеше ли да бъде възможно да се разбере това? Не. Явяването и делото на Господ Исус разкри всички фарисеи и единствено чрез тяхното заклеймяване и съпротива спрямо Господ Исус другите видяха тяхното лицемерие. Ако не беше явяването и делото на Господ Исус, никой нямаше да прозре фарисеите, и ако хората гледаха само външните им постъпки, щяха дори да им завиждат. Не беше ли неискрено и измамно от страна на фарисеите да използват фалшиво добро поведение, за да спечелят доверието на хората? Могат ли такива измамни хора да обичат истината? Категорично не могат. Каква беше целта на техните външни прояви на добри постъпки? От една страна, целта беше да измамят хората, а от друга — да ги подведат и да ги спечелят на своя страна, за да имат те високо мнение за тях и да ги обожават. Не на последно място фарисеите искаха да бъдат възнаградени. Каква измама! Бяха ли това хитри номера? Дали тези хора обичаха справедливостта и праведността? Със сигурност не. Това, което обичаха, беше статус, слава и придобивки, а това, което искаха, беше награда и венец. Те изобщо не практикуваха словата, на които Бог учеше хората, и никога не изживяха истините реалности в ни най-малка степен. Всичките им добри постъпки бяха преструвки и те мамеха и печелеха на своя страна хората с лицемерието си, за да подсигурят собствения си статус и репутация, които след това използваха, за да събират капитал и да изкарват прехраната си. Не е ли това достойно за презрение? От цялото им поведение можете да видите, че в същността си те не обичаха истината, тъй като никога не я практикуваха. Кое показва, че те не практикуваха истината? Най-великото нещо от всички: че Господ Исус дойде, за да извърши делото на изкуплението, и че всички слова, които Господ Исус изрече, са истината и имат власт. Как реагираха фарисеите на

това? Макар да признаваха, че думите на Господ Исус имат власт и могъщество, те не само не ги приеха, но и ги заклеймиха и охулиха. Защо беше така? Защото не обичаха истината и в сърцата си изпитваха неприязън към нея и я мразеха. Те признаха, че Господ Исус е прав във всичко, което казва, че думите Му имат власт и могъщество, че Той е напълно безпогрешен и че не могат да намерят никакво основание да Го обвинят. Но те искаха да заклеймят Господ Исус, затова обсъдиха въпроса, наговориха се помежду си и казаха: „Разпни го. Или той, или ние“ и така фарисеите застанаха срещу Господ Исус. По онова време никой не разбираше истината и никой не можеше да разпознае Господ Исус като въплътения Бог. От човешка гледна точка обаче Господ Исус изразяваше много истини, пропъждаше демони и цереше болни хора. Той извърши много чудеса, нахрани 5 000 души с пет хляба и две риби, извърши множество добри неща и дари толкова много благодат на хората. Има толкова малко такива добри и праведни хора — защо тогава фарисеите искаха да осъдят Господ Исус? Защо толкова настояваха да Го разпънат на кръст? Фактът, че те предпочетоха да освободят престъпник, а не Господ Исус, показва колко зли и злобни бяха фарисеите от религиозния свят. Колко нечестиви бяха те! Разликата между злите изражения на лицето, които издаваха фарисеите, и тяхната престорена външна добронамереност беше толкова голяма, че много хора не можеха да прозрат кое от двете е истинско и кое е фалшиво, но явяването и делото на Господ Исус ги разкри изцяло. Фарисеите умееха да се прикриват толкова добре и външно изглеждаха толкова благочестиви, че никой дори не би допуснал, че могат така жестоко да се съпротивляват на Господ Исус и да Го преследват. Ако фактите не бяха разкрити, никой нямаше да може да ги прозре. Изразяването на истината от въплътения Бог разкрива толкова много за човека!

Откъс 16

Целта на разбирането и практикуването на истината от хората е те да изживяват истината, да изживяват човешко подобие и да направят свой живот истините, които разбират и могат да приложат на практика. Какво означава да ги направят свой живот? Това означава, че те се превръщат в основата и източника на действията, живота, постъпките и съществуването на човека — променят начина, по който той живее. Според какво са живели

хората преди? Независимо дали са имали вяра, или не, те са живели според сатанински нрав, а не според Божиите слова или истината. Това ли е подобието, което трябва да има едно сътворено същество? (Не.) Какво изисква Бог от човека? (Човек да живее според Неговите слова.) Да живееш според Божиите слова — не е ли това целта, която трябва да имат хората, които истински вярват в Него? (Да.) Да живееш според Божиите слова е подобието, което трябва да има едно сътворено същество. В очите на Бог такива хора са истински сътворени същества. Затова във вашето ежедневие трябва да размишлявате кои от вашите думи, действия, принципи на постъпване, цели на съществуване и начини за справяне със света са в съответствие с истините принципи — тоест с Божиите изисквания — и кои от тях нямат нищо общо с Неговите слова и изисквания. Ако често размишлявате върху тези неща, постепенно ще постигнете навлизане. Ако не размишлявате върху тези неща, а полагате само повърхностни усилия, от това няма полза; отбиването на номера, спазването на правила и впускането във формалности в крайна сметка няма да ви донесат нищо. И така, какво точно е вярата в Бог? Вярата в Бог всъщност е процесът на постигане на Божието спасение, както и процесът на превръщане от покварено от Сатана човешко същество в това, което в Божиите очи е истинско сътворено същество. Ако някой продължава да живее според своя сатанински нрав и природа, в очите на Бог отговаря ли на критериите за сътворено същество? (Не.) Твърдиш, че вярваш в Бог, признаваш Бог, признаваш Божието върховенство и признаваш, че Бог ти дава всичко, но изживяваш ли Божиите слова? Живееш ли в съответствие с Божиите изисквания? Следваш ли Божия път? Може ли сътворено същество като теб да дойде пред Бог? Можеш ли да живееш заедно с Бог? Имаш ли богобоязливо сърце? Това, което изживяваш, и пътят, по който вървиш, съответстват ли на Бог? (Не.) Тогава какъв е смисълът на вярата ти в Бог? Навлязъл ли си в правилния път? Вярата ти в Бог е само на думи и на вид. Вярваш в името на Бог и го признаваш, и признаваш, че Бог е твоят Създател и Върховен владетел, но по същество не си приел Божието върховенство или устроеното от Бог, и не можеш напълно да съответстваш на Бог. Тоест смисълът на твоята вяра в Бог не е напълно осъществен. Въпреки че вярваш в Бог, не си се отървал от своята поквара и не си постигнал спасение, нито си навлязъл в истината реалност, в която трябваше да навлезеш чрез своята

вяра в Бог. Това наистина е твоя грешка. Погледнато така, вярата в Бог не е нещо просто.

Сега чувствате ли в сърцата си, че е важно да разбирате Божието слово и да практикувате истината? (Да.) Знаете, че е важно да се практикува истината, но това не е проста работа — тя е свързана с много трудности. Как могат да се преодолеят те? Трябва да идвате пред Бог в молитва всеки път, когато срещнете трудности, и трябва да търсите истината в Божиите слова, за да можете да преодолеете собствените си трудности, да преодолеете собствените си слабости и различните външни предизвикателства и да постигнете прилагане на истината на практика. Като преживявате това, ще имате надежда да получите Божието одобрение. Само като разбираш повече от истината и си способен да я практикуваш, можеш да станеш човек, който следва Божия път, и така вярата ти ще получи Божието одобрение. Ако казваш, че признаваш Божието име и че вярваш, че Той господства над всички неща и е Създателят, но няма нито един аспект от живота ти, който да е свързан с истината, с Божиите изисквания или с това, което трябва да прави едно сътворено същество, тогава изходът ти в крайна сметка няма ли да бъде проблемен? Може ли човек да дойде пред Бог, ако животът му няма нищо общо с тези неща? Казваш, че можеш да дойдеш пред Бог, но одобрява ли Бог вяра като твоята? Не я одобрява, а какво означава това? Означава, че Бог нито признава, нито се нуждае от сътворено същество като теб. Ако Бог не признава и не одобрява вярата ти, тогава може ли Той да одобри теб? (Не може.) С теб ще е свършено. Бог няма да те спаси и изходът ти ще бъде решен! Това ли е изходът, който искате за себе си? (Не.) Какъв изход искате? (Да получим Божието одобрение.) За да бъдеш одобрен от Бог, какво трябва първо да разбереш? В какво трябва първо да навлезеш? Преди всичко трябва да знаеш какво Бог харесва хората да правят и какво не харесва. Първо обобщи тези неща, така че да имаш ясно разбиране за тях, и тогава ще се чувстваш уверен, когато вършиш нещата. Казано с думи, е толкова просто. Лесно ли е да се обобщят такива неща? Много е лесно. От онези, които са вършили зло и са били отстранени в миналото, обобщете нещата, които са правили и които Бог ненавижда, обобщете поуките, които можете да извлечете от техните провали, и не правете нито едно от тези лоши неща. След това обобщете добрите проявления на онези, които Бог е одобрил, и вършете повече от тези неща. По този начин ще можете да

получите Божието одобрение. Трябва да размишляваш как да действаш и да практикуваш, за да бъдеш най-много в съответствие с Божиите намерения, и трябва да разбереш в сърцето си кои хора и неща Бог ненавижда най-много и на кои хора и неща Бог се радва най-много. Трябва да знаеш как да ги разпознаваш, и е най-добре да ги категоризираш и обобщиш, за да си наясно с тях в сърцето си. Най-важното е да имаш този критерий и тази граница в сърцето си. С този принцип, този критерий, тази граница ще имаш принципи за вършене на нещата и ще можеш да вършиш нещата според принципите. Ако нямаш този принцип и критерий, действията ти ще бъдат непредсказуеми — не може да се каже кога ще вършиш зло и кога ще вършиш добро. Може да смяташ, че нещо не е зло, но в Божиите очи то е; или може да смяташ, че нещо е добро, докато в Божиите очи то е зло. Ако всичко, което правиш, е такова, не е ли това проблемно? Ако настояваш да вършиш това, което Бог не одобрява, и изглежда никога не спираш, а почти не вършиш нищо от онова, което Бог одобрява, и все пак смяташ, че си свършил много, не си ли объркан? Ако повечето от нещата, които вършиш, се считат за зло в Божиите очи, може ли Той все пак да те одобрява? (Не може.) Като знаеш, че Бог не одобрява тези неща, трябва ли да ги правиш, или не? (Не трябва.) И така, ако ги правиш, те злодеяния ли са, или са добри дела? (Злодеяния.) Ако ги разпознаеш като злодеяния, никога повече не трябва да ги вършиш. Как се нарича това? Да се откажеш от насилието в ръцете си — това е проявление на истинско покаяние. Ако знаеш, че си извършил зло и си сигурен, че Бог не го одобрява, тогава трябва да имаш сърце, изпълнено с покаяние. Ако не се самоанализираш, а вместо това защитаваш и оправдаваш злодеянието си, тогава си в беда: със сигурност ще бъдеш отстранен и вече няма да си пригоден да изпълняваш дълг. И така, какъв е принципът, който трябва да се овладее, и пътят, който трябва да се следва при изпълнението на дълга? С какво намерение трябва да го върши човек, за да получи Божието одобрение? (С намерението да търси истината и да схваща Божиите намерения във всичко.) Всеки знае това, но дали знанието означава, че можете да го приложите на практика? Дали разбирането му означава, че можете да го приложите на практика? (Не.) Тогава какво трябва да направите? Трябва да се молите на Бог и да се уповавате на Него, трябва да страдате за истината и да се избавите от своите амбиции, желания, намерения и от удобствата на плътта.

Ако не се избавиш от тях, а все още искаш да придобиеш истината, не се ли отдаваш на фантазии? Някои хора искат да разберат истината, да придобият истината, а също и да отдадат всичко на Бог, но не могат да се отрекат от нищо. Не могат да се отрекат от своите перспективи, не могат да се отрекат от плътските удобства, от семейното си единство, от децата и родителите си, нито могат да се избавят от своите намерения, цели или желания. Независимо от обстоятелствата, те винаги поставят себе си на първо място. Поставят собствените си дела и егоистичните си желания на първо място, а истината — на последно. Задоволяването на плътските им интереси и на покварения им сатанински нрав е на първо място за тях, докато практикуването на Божието слово и удовлетворяването на Бог е второстепенно и е на последно място. Могат ли такива хора да получат Божието одобрение? Кога изобщо могат да навлязат в реалността на истината по този начин? Кога изобщо могат да удовлетворят Божиите намерения? (Никога.) Ако външно сте изпълнили дълга си и не сте били бездейни, но покваренят ви нрав изобщо не е преодолян, може ли това да се нарече следване на Божия път? (Не.) Всички вие разбирате тези неща, но когато стане въпрос за прилагане на истината на практика, ви е трудно. Трябва да използваш своите страдания и жертви, за да практикуваш истината, а не да спазваш правила и да отбиваш номера. Колкото и да страдаш за истината, си струва. Страданието, което понасяш заради практикуването на истината, за да удовлетвориш Божиите намерения, е приемливо за Него и е одобрено от Него.

Какви са проблемите пред вас сега? Единият е, че вие не разбирате подробностите на много истини и нямате критерий в сърцата си, с който да ги различавате; освен това ви е трудно да прилагате на практика истините, които разбирате. Да предположим, че в периода, в който се опитвате да практикувате истината, в началото е трудно, но колкото повече я практикувате, толкова по-лесно става; колкото повече я практикувате, толкова по-малко надделява покваренят ви нрав; истината все повече взема надмощие, както и решимостта ви да я практикувате; състоянието ви става все по-нормално, а егоистичните ви желания на плътта и човешките ви идеи стават все по-малко доминиращи. Това е нормално и има надежда, че ще получите Божието одобрение. Да предположим обаче, че практикуваш истината от дълго време, но твоите лични интереси, егоистични желания,

намерения и покварен нрав все още са водещи и вземат връх във всеки аспект и подробност от живота ти. Практикуването на истината остава също толкова трудно за теб, както винаги, и въпреки че изпълняваш дълга си, повечето от това, което правиш, не е свързано с практикуването на истината. Няма ли това да доведе до неприятности? Със сигурност ще доведе! В която и църква да си, каквато и да е средата ти — тези неща не са важни. Важното е дали състоянието ти на стремеж към истината се подобрява, дали връзката ти с Бог става все по-нормална, дали съвестта, разумът и човешката ти природа стават по-нормални и дали предаността и покорството ти към Бог се увеличават. Ако положителните неща в теб се увеличават и надделяват, има надежда, че ще придобиеш истината. Ако никога не е имало и следа от тези положителни неща в теб, тогава не си постигнал и частица напредък и нравът ти изобщо не се е променил. Как можеш да имаш навлизане в живота, ако изобщо не практикуваш истината? Някои хора казват: „Практикувал съм я и съм се старал. Как така не виждам резултати?“. Какво означава тази липса на резултати? Означава, че не си практикувал истината. Независимо колко пъти си се опитвал да я практикуваш, крайното последствие е, че покваренят ти нрав и сатанинската ти природа все още надделяват, което означава, че не си успял да използваш реалността на истината и Божието слово, за да преодолееш покварения си сатанински нрав. Правилно ли е да се каже това? (Да.) Тогава победител ли си, или си губещ? (Губещ.) Ти си губещ, а не победител. Когато практикуваш истината, в сърцето ти се води битка. Не можеш да се избавиш от намеренията си, но разбираш какво казва истината и какви са Божиите изисквания. Докато се води битката, ти изоставяш истината, не я практикуваш. В крайна сметка пак задоволяваш собствените си егоистични желания, разкриваш покварения си нрав и това, което изживяваш, все още е твоята сатанинска природа, без да практикуваш истината. Какво е крайното последствие? (Провал.) Да предположим, че в крайна сметка не успееш да спечелиш битката и продължиш да живееш според сатанинския си нрав, както преди. Избираш да не практикуваш според Божиите слова, личните ти интереси са на първо място, задоволяваш желанията си и егоистичните си намерения, но не удовлетворяваш Бог и не заставаш на страната на истината. Това означава, че си пълен провал и това е единият от възможните изходи от битката. Какъв е другият възможен изход? Когато събитията ги сполетят,

хората преживяват и вътрешни битки. Те се чувстват скръбни, измъчени и слаби; дори достойнството и гордостта им са подложени на изпитание, а суетата им не може да бъде задоволена. Освен това може да се сблъскат с кастрене, с пренебрежение от страна на другите или с унижение, като губят както достойнството, така и гордостта си. Но когато се сблъскат с такава ситуация, те могат да се помолят на Бог и след като го направят, сърцата им укрепват и те прозират тези неща, като търсят истината. Ще практикуват истината със забележителна сила, непоколебими в своята решимост: „Не ме е грижа за гордостта ми, нито искам статус или да задоволя суетата си. Дори да бъда пренебрегнат и разбран погрешно от другите, този път избирам да удовлетворя Бог и избирам да практикувам истината, така че Бог да ме одобри и да бъде доволен от мен по този въпрос, и за да не нараня Божието сърце“. Накрая те ще се откажат от гордостта и суетата си, от намеренията си, от амбициите и егоистичните си цели, и тогава ще застанат на страната на Бог, на истината и на справедливостта. След като практикуват истината, сърцата им са много удовлетворени, истински спокойни и пълни с радост. Те чувстват Божията благословия и чувстват, че е толкова хубаво да се практикува истината. Като практикуват истината, сърцата им получават удовлетворение и подхранване и те чувстват, че живеят с подобието на човешко същество, а не са контролирани и държани в плен от покварения си сатанински нрав, и че са свидетелствали за Бог по този въпрос и са останали непоколебими в свидетелството и позицията, които трябва да има едно сътворено същество. В сърцата си те чувстват спокойствие, наслада и щастие. Това е друг възможен изход от битката. Какво мислите за такъв край? (Добър е.) Но лесно ли се постига това „добро“? (Не.) Това „добро“ трябва да бъде спечелено чрез битка; възможно е хората да влязат в битка веднъж или два пъти и в крайна сметка да се провалят, но провалът носи поуки. Той кара хората да чувстват, че съвестта им ги обвинява, задето не практикуват истината, оставя ги с чувство на вина към Бог и носи вътрешно измъчване и болка. След това, когато по-късно се сблъскат с такива обстоятелства, без дори да го осъзнават, те ще стават все по-добри в преодоляването на покварения си сатанински нрав; постепенно те категорично ще изберат да практикуват истината, за да удовлетворят Божието сърце. Това е нормалният процес на преодоляване на покварения сатанински нрав и на практикуване на истината, за да се удовлетворят Божиите намерения.

Сега намирате ли за трудно да практикувате истината? Или е трудно да следвате собствената си воля, без да практикувате истината? (Да се практикува истината е трудно.) А какво ще кажете за следването на волята ви? (Това е лесно.) Това разкрива реалния ви духовен ръст: вие не сте се променили ни най-малко и все още не сте способни да практикувате истината. Колко жалък е този ръст! Всички вие чувствате, че практикуването на истината е трудно, а следването на собствената ви воля е лесно, което доказва, че все още не сте способни да практикувате истината. Следването на плътските ви предпочитания се е превърнало във втора природа за вас; толкова сте свикнали с него, че на практика е станало правило. Затова чувствате, че практикуването на истината е твърде трудно. Постоянно се страхувате да не накърните гордостта и статуса си, затова не практикувате истината, а вместо това действате според собствените си идеи. С една-единствена мисъл човек се превръща в страхливец, в губещ, държан в плен от покварения си сатанински нрав, и губи свидетелството си и Божието одобрение. Ето колко е лесно. Но също толкова лесно ли е да станеш човек, който практикува истината и свидетелства за Бог? Това изисква процес. Когато човек започне да приема истината, в ума му винаги има битка, нещата се колебаят напред-назад, дърпани в различни посоки. Има постоянна вътрешна битка, но в крайна сметка прахът се утаява: онези, които обичат истината, я практикуват, свидетелстват и стават победители, докато онези, които не обичат истината, които са твърде своенравни, чиято човешка природа е твърде лоша и които са непочтени и долни, избират да задоволят собствените си егоистични желания и копнежи и са напълно контролирани от покварения си сатанински нрав. Когато ви се случват неща в ежедневието, триумфирате ли над покварения си сатанински нрав? Или сте държани в плен и контролирани от него? В какво състояние се намирате през повечето време? Въз основа на това може да се прецени дали си човек, който практикува истината, или не. Ако през повечето време можеш да преодолееш покварения си сатанински нрав и да станеш човек, който свидетелства, тогава си човек, който практикува и обича истината. Ако през повечето време задоволяваш собствените си егоистични желания и не си способен да преодолееш покварения си сатанински нрав и да застанеш на страната на истината, да практикуваш истината и да удовлетворяваш Бог, тогава си човек, който нито практикува истината, нито има истина реалност.

Онези, които нямат истина реалност, са хора, които вярват в Бог, но нямат навлизане в живота — това е очевидно. И така, преценете се: през повечето време на страната на плътта ли заставате, или на страната на истината? Дребните неща, които не включват истината, не се броят, но когато се случат важни неща, които изискват от теб да избереш, на страната на истината ли заставаш, или на страната на плътта? (В началото заставаме на страната на плътта, но след битка, чрез молитва и търсене, разбираме част от истината и тогава заставаме на страната на истината.) Точно е да се каже, че можеш да застанеш на страната на истината, след като си я разбрал, но да се опълчиш на плътта не означава непременно, че практикуваш истината. Това не означава, че да се опълчиш на плътта и да не следваш собствената си воля е равносилно на практикуване на истината; по-скоро само като се придържаш към принципите на истината и ги практикуваш, ти наистина практикуваш истината. И така, каква е обичайната ви ситуация? (Това, което наричаме опълчване на плътта, не е истинско практикуване на истината; всъщност това е упражняване на самоконтрол.) Изглежда, че това е така за повечето хора, нали? (Да.) Тогава точно в какво състояние се намирате сега? Все още не сте навлезли в истината реалност, нали? (Не сме.) Да вярвате в Бог без навлизане в живота означава, че все още не сте навлезли в истината реалност; това е състоянието, в което се намирате, затова не сте способни да разпознаете много неща. Защо не можете да ги разпознаете ясно? Защото разбирате само думи и доктрини, а не разбирате истински истината. Това доказва, че все още не сте навлезли в истината реалност. Когато се сблъскате с много ситуации, вие все още не знаете как да ги преживеете или да търсите истината, затова не успявате да прозрете нещата и, въпреки че искате да разговаряте за истината, не можете да я изразите ясно. Така стоят нещата. Трябва да преживееш сам всяко нещо, каквото и да е то, и след като го преживееш, ще знаеш какви са подробностите. Ще има подробности за твоите чувства, мисли и процеса на твоето преживяване, а тези подробности са практически неща. Ако нямаш тези неща и имаш само повърхностни познания, тогава просто повтаряш думи като папагал. Повърхностното познание означава, че си се спрял на буквалното разбиране; все още не си го направил свое собствено и все още си далеч от навлизането в истината реалност. Правилно ли е да се каже това? (Да.) Трябва да практикувате според днешното общение и трябва да се научите да размишлявате. За да

практикуваш истината, трябва също да размишляваш, и като размишляваш, докато практикуваш, и практикуваш, докато размишляваш, ще разбираш все повече и повече подробности от истината, познанието ти за истината ще става все по-дълбоко и по този начин можеш истински да преживееш какво е истината реалност. Само след като си я преживял, можеш да притежаваш истината реалност.

Откъс 17

Всеки смята, че практикуването на истината е доста трудно, но тогава защо някои хора са способни да я практикуват? Най-важното е дали човек обича истината. Някои казват, че всички, които практикуват истината, имат добра човешка природа. Това твърдение е правилно. Някои хора имат добра човешка природа и са способни да прилагат на практика част от истината. Някои хора обаче са с относително лоша човешка природа и за тях е трудно да практикуват истината, което означава, че трябва да понесат известно страдание, за да го направят. Кажете Ми, дали човек, който не практикува истината, търси истината в действията си? Той изобщо не я търси. Когато му хрумнат собствени идеи и сметне, че да постъпи по определен начин е добре и е от полза за него, той продължава и действа според тези свои идеи. Той не търси истината, защото има нещо нередно в сърцето му — сърцето му не е право. Той не търси и не проучва, и не идва пред Бог да се моли. Той просто упорито действа според собствените си идеи. Този тип хора просто не обичат истината. Макар че не обичат истината, някои неща, които вършат, все пак са съгласно принципите и не ги нарушават. Това, че не нарушават принципите обаче, не означава, че са потърсили Божиите намерения — може да се каже, че е просто съвпадение. Някои хора действат объркано, без да търсят, но след това са способни да изследват себе си. Ако открият, че постъпването по този начин не е съгласно истината, следващия път няма да постъпят така. Може да се сметне, че те донякъде обичат истината. Такъв човек е способен да претърпи известна промяна. Онези, които не обичат истината, нито я търсят в момента, нито изследват себе си след това. Те никога не проучват дали нещата, които вършат, са действително правилни, или не, и винаги нарушават принципите и истината. Дори някои от нещата, които вършат, да не нарушават принципите, те все пак не са съгласно истината и това така наречено „ненарушаване на принципите“ е просто

въпрос на подход. И така, в какво състояние е този тип човек, когато действа според собствените си идеи? Той не действа без яснота. Не става въпрос за това, че не му е ясно дали постъпването по този начин е съгласно истината, или не. Това не е състоянието, в което се намира. По-скоро той упорито настоява да действа според собствените си идеи. Той е решил да действа по този начин, без абсолютно никакво намерение да търси истината. Ако наистина търсеше Божиите желания, тогава, преди да ги разбере напълно, той би разсъждавал по следния начин: „Първо ще продължа и ще го направя по този начин. Ако е съобразено с истината, ще продължа да го правя така. Ако не е, веднага ще го поправя и ще спра да постъпвам по такъв начин". Ако може да търси по този начин, ще може да се промени в бъдеще. Без това сърце той няма да може да се промени. Човек със сърце ще допусне грешка по даден въпрос само веднъж, най-много два пъти — веднъж или два пъти, не три или четири пъти. Това е нормален разум. Ако човек допусне една и съща грешка три или четири пъти, това доказва, че той не обича истината, нито я търси. Такъв човек определено не е личност с човешка природа. Ако след като допусне грешка веднъж или два пъти, в сърцето му няма реакция и в съвестта му няма осъзнатост, тогава той ще е способен да го направи и трети, и четвърти път. Такъв човек просто не е способен да се промени. Той е просто такъв тип човек. Той е напълно отписан. Ако след като допусне грешка веднъж, почувства, че това, което е направил, е погрешно, и намрази себе си за това и вътрешно се почувства виновен — ако това е състоянието, в което се намира — тогава той ще постъпи по-добре, когато отново прави същото нещо, и постепенно вече няма да допуска същата грешка. Дори мисълта все още да възниква в сърцето му, той няма да действа според нея. Това е един аспект на промяната. Може би ще кажеш: „Моят покварен нрав не може да се промени". Вярно ли е, че не може да се промени? Просто ти не желаеш да се промениш. Ако желаеш да практикуваш истината, все още ли няма да можеш да се промениш? Хората, които казват това, нямат решителност. Те са безгръбначни нещастници, хора, които не желаят да понасят трудности. Те не желаят да практикуват истината, а вместо това казват, че истината не може да ги промени. Нима такива хора не са изключително измамни? Те са тези, които не са способни да практикуват истината, тяхната човешка природа е проблематична, но въпреки това те никога не познават собствената си природа и дори често

се съмняват дали делото на Бог може да направи хората пълноценни. Такъв човек никога не е възнамерявал да даде сърцето си на Бог, никога не е възнамерявал да понася трудности. Единствената причина, поради която остава тук, е просто надеждата да получи късметлийски бъдещи благословии. Този тип човек е лишен от човешка природа. Ако някой има човешка природа, тогава дори когато Светият Дух не върши очевидно дело върху него и той не разбира много от истината, ще върши ли лоши неща? Човек с човешка природа няма да върши лоши неща, независимо дали Светият Дух върши делото Си върху него или не. Някои хора без човешка природа могат да вършат някои добри неща само при условие, че Светият Дух върши делото Си върху тях. Когато Светият Дух не върши делото Си върху тях, тяхната природа се разобличава. Кой може винаги да има делото на Светия Дух върху себе си? Някои сред невярващите имат добра човешка природа. Те нямат делото на Светия Дух върху себе си, но въпреки това не извършват никакви особено безнравствени действия. Като вярващ в Бог, тогава как можеш ти да извършваш безнравствени действия? Това показва, че е въпрос на природа. Когато Светият Дух не върши делото Си върху хората, тяхната природа се разобличава. Когато Светият Дух върши делото Си върху тях, Той ги трогва, дава им озарение и просветление, снабдява ги с прилив на сила, така че те са способни да вършат някои добри неща. Когато го правят, това не е защото природата им е добра, а по-скоро това е резултатът, постигнат от делото на Светия Дух. Но когато Светият Дух не върши делото Си върху тях, те обичат да следват собствените си идеи, което ги кара несъзнателно да вършат някои лоши неща. Само това е истинското разкриване на тяхната природа.

Как може да се преодолее природата на хората? Първо, хората трябва да придобият познание за същността на своята природа. Те трябва да я разнищват според Божиите слова, за да видят дали е положителна или негативна и дали се съпротивлява на Бог, или Му се покорява. Трябва да правят това, докато прозрат каква е в действителност тяхната природа същност, и тогава ще могат истински да намразят себе си и да се опълчат на плътта си. Освен това те трябва да разберат намеренията и изискванията на Бог. Каква е твоята цел в стремежа към истината? Трябва да постигнеш промени в своя живот нрав. Щом нравът ти се промени, ще придобиеш истината. С вашия настоящ духовен ръст как можете да придобиете контрол

над себе си, така че да не вършите зло, да не се съпротивлявате на Бог и да не вършите неща, които нарушават истината? Трябва да размишляваш над тези въпроси, ако искаш да се промениш. По отношение на проблема с лошата природа, трябва да схванеш какъв покварен нрав притежаваш и какво може да си способен да направиш. Трябва да схванеш какви мерки да предприемеш и как да практикуваш, за да контролираш покварения си нрав. Това са ключовите въпроси. Когато в сърцето ти има объркване и в духа ти има мрак, трябва да знаеш как да търсиш истината, за да го преодолееш, как да изпълняваш дълга си и как да поемеш по правилния път. Трябва да си установиш принцип. Това зависи от решителността на човека и от това дали той е човек, който иска Бог. Имало едно време един човек, който често избухвал. Той направил табела и на нея написал думите: „Обуздай гнева си". След това я окачил на стената в кабинета си като средство за въздържане и като предупреждение за себе си. Може би това е било от някаква полза, но дали е могло напълно да разреши проблема? Категорично не. Въпреки това хората трябва да се въздържат. На преден план е необходимостта да се разреши проблемът с техния покварен нрав. За да разрешат проблемите с природата си, те трябва да започнат, като опознаят себе си. Само като прозрат същността на своя покварен нрав, те могат да намразят себе си и да се опълчат на плътта. Опълчването на плътта също изисква наличието на принципи. Може ли човек да се опълчи на плътта, ако е объркан? Щом се сблъскат с проблем, хората се поддават на плътта. Някои от вас може да се вцепенят при вида на красива жена. В такъв случай трябва да си установиш девиз. Когато красива жена се приближи до теб, трябва ли да си тръгнеш или какво трябва да направиш? Какво трябва да направиш, ако тя посегне, за да те хване за ръка? Ако нямаш принципи, ще се препънеш в такава ситуация. Как трябва да го преодолееш, ако се окажеш заслепен от алчност при вида на пари? Трябва специално да обмислиш този проблем и да се съсредоточиш върху това да се упражняваш да го разрешаваш, и с течение на времето постепенно ще можеш да се опълчиш на плътта. За да преодолееш покварената си природа, има един доста важен принцип, а именно, че трябва да идваш пред Бог и да изследваш себе си във всичко. Освен това всяка вечер трябва да изследваш състоянието си от този ден и да проверяваш собственото си поведение: кои неща са извършени в съответствие с истината и кои са в нарушение на принципите? Това е още

един принцип. Тези два принципа са най-важни. Първият е, че трябва да се самоанализираш, когато покварата ти се разкрие. Вторият е, че трябва да се самоанализираш и да търсиш истината впоследствие. Третият е, че трябва да разбереш и да си наясно какво означава да практикуваш истината и да действаш с принцип. Ако можеш наистина да разбереш тези въпроси, тогава можеш да вършиш нещата точно. Ако се придържаш към тези три принципа, можеш да се въздържаш, като не позволяваш на покварената си природа да се прояви или да действаш според нея. Това са основните принципи за преодоляване на твоята природа. С тези принципи, ако, когато Светият Дух не върши делото Си върху теб или когато дълго време никой не ти предоставя общение, все още можеш да останеш в нормално състояние, като се стремиш към истината, тогава ти си човек, който обича истината и се опълчва на плътта. Онези, които винаги зависят от другите, за да получават общение за истината и да ги кастрят, са роби. Такива хора са инвалиди и не са способни да живеят самостоятелно. Онези, които действат без принципи, ще действат безразсъдно и своеволно и ще загубят контрол над себе си, ако не бъдат кастрени или ако не се разговаря с тях известно време. Как може Бог да е спокоен за такива хора? Затова трябва да се придържаш към тези три принципа, за да разрешиш проблема с природата. Това ще те предпази от извършването на големи прегрешения и ще гарантира, че няма да се съпротивляваш на Бог или да Го предаваш.

Откъс 18

Много хора споменаха един и същ проблем: след като слушат общение, дадена от Горното, те чувстват прояснение, стават мотивирани и вече не са негативни, но това положение трае само десетина дни, след което отново се връщат към ненормалното състояние, губят мотивацията си и не знаят как да продължат и какво да правят. Какъв е този проблем? Къде се корени той? Замисляли ли сте се някога за това? По думите на някои проблемът се корени в това, че хората не се съсредоточават върху истината. Как тогава става така, че имаш нормално състояние, след като слушаш общение? Защо се чувстваш особено щастлив и освободен, след като чуеш истината? Някои хора казват, че това е заради делото на Светия Дух. Защо тогава Светият Дух спира да върши делото Си десетина дни по-късно? Някои казват, че е защото хората вече не се стремят да напредват и са станали мързеливи.

Защо тогава Светият Дух все още не върши делото Си върху хората, които се стремят да напредват? Не се ли стремиш и ти да напредваш? Защо Светият Дух не върши делото Си? Никоя от причините, които хората изтъкват, не е съгласно реалността. Тук има проблем: независимо дали Светият Дух върши делото Си, или не, сътрудничеството на човека не може да се пренебрегва. Когато човек, който обича истината, я разбере ясно, той винаги ще поддържа нормално състояние, независимо дали е период, в който Светият Дух върши делото Си. Но що се отнася до човек, който не обича истината, дори и да я разбира съвсем ясно и дори и делото на Светия Дух да е значително, истината, която може да практикува този човек, все пак ще е ограничена. За краткото време, в което е щастлив, той ще е способен да практикува само малка част от истината. В повечето случаи ще продължава да постъпва според личните си предпочитания и често ще разкрива покварения си нрав. Така че дали състоянието на даден човек е нормално и дали може да практикува истината, не зависи изцяло от делото на Светия Дух. Освен това тези неща не зависят напълно от това дали за този човек истината е ясна. По-скоро зависи от това дали човек обича истината и е готов да я практикува. Обикновено, след като човек чуе проповеди и общение, известно време състоянието му е съвсем нормално. Това е резултат от разбирането на истината. Истината те води до придобиване на познание за собствената ти покварена природа, ти се чувстваш щастлив и освободен и състоянието ти се подобрява. Но след известно време изведнъж се сблъскваш с нещо необичайно и не знаеш как да го преживееш, сърцето ти вече не е така светло, както преди, и несъзнателно оставяш истината на заден план. Ти не се опитваш да търсиш Божиите намерения в действията си, действаш произволно във всичко и изобщо нямаш намерение да практикуваш истината. С течение на времето губиш истината, която някога си разбрал. Също така продължаваш да разкриваш собствения си покварен нрав. Когато се сблъскаш с нещо, не търсиш Божиите намерения — дори когато се приближаваш до Бог, просто отбиваш номера. В момента, в който осъзнаеш това, сърцето ти вече много се е отдалечило от Бог и вече си извършил много неща, които се съпротивляват на Бог, и дори си изрекъл някои богохулства срещу Него. Това създава проблеми. Ако обстоятелствата са сравнително леки, хората все още могат да бъдат спасени, но ако обстоятелствата са сериозни — ако

са стигнали дотам, че да богохулстват, да се опитват да се съревновават с Бог за надмощие и да се опитват да се борят с Него за статус, храна и дрехи — тогава те са неспасяеми. Целта на ясното общение за истината е да даде възможност на хората да я разберат и да я практикуват, както и да постигнат промяна в своя нрав. Тя не е просто да внесе светлина и малко щастие в сърцата им, след като разберат истината. Ако разбираш истината, но не я практикуваш, значимостта на общението и разбирането на истината се губи. Какъв е проблемът, когато хората разбират истината, но не я практикуват? Това е доказателство, че не обичат истината, че в сърцата си не я приемат, а в такъв случай ще пропуснат Божиите благословии и възможността за спасение. Що се отнася до това дали хората са способни да постигнат спасение, от решаващо значение е тяхната способност да приемат и да практикуват истината. Ако приложиш на практика истините, които разбираш, ще получиш просветлението, озарението и напътствието на Светия Дух, ще си способен да навлезеш в истината реалност, да постигнеш по-задълбочено разбиране на истината, и накрая да придобиеш истината и Божието спасение. Някои хора не са способни да практикуват истината и постоянно се оплакват, че Светият Дух не ги просвещава или озарява, че Бог не им дава сила. Това е грешно; това е погрешно разбиране на Бог. Просветлението и озарението на Светия Дух се градят на основата на сътрудничеството на хората. Те трябва да имат искрено сърце и да искат да практикуват истината, и независимо дали тяхното разбиране е задълбочено или повърхностно, те трябва да са способни да практикуват истината. Само тогава ще бъдат просветлени и озарени от Светия Дух. Не са ли хората изключително пасивни, ако разбират истината, но не я практикуват, а просто чакат Светият Дух да върши делото Си и да ги принуди да я практикуват? Бог никога не принуждава хората да правят каквото и да е. Ако те разбират истината, но не желаят да я практикуват, значи не обичат истината или състоянието им не е нормално и има нещо, което им пречи. Но ако хората са способни да се молят на Бог, Той също ще върши делото Си. Истинската тревога е, че ако те не желаят да практикуват истината и освен това не се молят на Бог, тогава Светият Дух няма как да върши делото Си в тях. Всъщност на каквато и трудност да се натъкнат хората, тя винаги може да се разреши. От съществено значение е дали могат да практикуват в съответствие с истината. Сега проблемите с поквара във

вас не са рак, не са неизлечими болести. Ако можете да се решите да практикувате истината, ще получите делото на Светия Дух и този покварен нрав ще може да се промени. Всичко зависи от това дали можеш да имаш решителността да практикуваш истината — това е същественото. Ако практикуваш истината и вървиш по пътя на стремеж към истината, тогава ще си способен да получиш делото на Светия Дух и със сигурност можеш да бъдеш спасен. Ако пътят, по който вървиш, е грешен, тогава ще загубиш делото на Светия Дух. Една грешна стъпка ще доведе до друга и за теб всичко ще приключи, и колкото и години да продължиш да вярваш, няма да си способен да постигнеш спасение. Някои хора например, когато работят, никога не мислят за това как да свършат работата, така че да е от полза за делото на Божия дом и да е съгласно Божиите намерения. В резултат на това вършат много егоистични и подли неща, с които си навличат Божията ненавист и омраза, и така са разкрити и отстранени. Ако хората са способни да търсят истината и да практикуват според нея във всичко, тогава вече са навлезли в правилния път на вярата в Бог и следователно имат надежда да станат хора, които съответстват на Божиите намерения. Някои хора разбират истината, но не я практикуват. Вместо това смятат, че истината не е кой знае какво и че не е способна да разреши проблема със собствената им воля и покварения им нрав. Не са ли наистина смешни такива хора? Не са ли крайно нелепи? Не се ли мислят за много умни? Ако хората са способни да практикуват според истината, тогава поквареният им нрав може да се промени. Ако вярата и служенето на Бог са според собствената им природна индивидуалност, тогава никой от тях няма да може да постигне промени в своя нрав. Има хора, които прекарват по цял ден, потънали в безпокойство, причинено от собствените си грешни избори. При наличието на готови истини те не ги изследват и не се опитват да ги прилагат на практика, а настояват да изберат свой собствен път. Що за нелеп начин на действие! Те наистина не знаят как да се насладят на благословиите, които имат. Те са родени да страдат. Практикуването на истината е толкова просто; единственото, което има значение, е дали я практикуваш или не. Ако имаш решимостта да практикуваш истината, постепенно ще преодолееш и промениш негативността, слабостта и покварения си нрав. Всичко зависи от това дали сърцето ти обича истината, дали си способен да я приемеш, дали можеш да страдаш и да платиш цена, за да я придобиеш. Ако наистина

обичаш истината, ще си способен да понасяш всякаква болка, за да придобиеш истината — независимо дали това означава хората да те клеветят, съдят или отхвърлят, трябва да понасяш всичко това с търпение и толерантност. Бог ще те закриля и благослови, Той няма да те изостави или пренебрегне — това е категорично. Ако се молиш на Бог с богобоязливо сърце, осланяш се на Бог и се уповаваш на Него, няма да има трудност, която да не можеш да преодолееш. Може да имаш покварен нрав и да извършваш прегрешения, но ако имаш богобоязливо сърце и внимателно вървиш по пътя на стремежа към истината, тогава несъмнено ще си способен да останеш непоколебим и несъмнено Бог ще те води и закриля.

Има хора, които се снабдяват с истини само за да работят, проповядват и да предоставят ресурс на другите, не за да разрешават своите проблеми, а още по-малко за да ги прилагат на практика. Тяхното общение може да изразява чисто разбиране и да е в съгласие с истината, но те не я свързват със себе си, нито я практикуват или преживяват. Какъв е проблемът тук? Те действително ли са приели истината като свой живот? Не, не са. Колкото и чиста да е, доктрината, която човек проповядва, не гарантира, че той притежава истината реалност. За да се въоръжи с истината, човек първо трябва сам да навлезе в нея и трябва да приложи истината на практика, когато я разбере. Ако човек не се съсредоточи върху своето навлизане, а проповядва истината на другите, за да се изтъква, намерението му е грешно. Много лъжеводачи работят по този начин, разговаряйки непрестанно с другите за истините, които разбират, като предоставят ресурс на новите вярващи, учат хората да практикуват истината, да изпълняват добре дълга си, да не бъдат негативни. Всички тези думи са правилни и добри и тези лъжеводачи могат да се считат любящи, но защо самите те не практикуват истината, нито имат навлизане в живота? За какво всъщност става въпрос тук? Такъв човек действително ли обича истината? Трудно е да се каже. Фарисеите в Израел са тълкували на другите писанията по същия начин, но те самите не са спазвали Божиите заповеди. Когато Господ Исус се появи и действа, те чуха гласа Божи, но се противопоставиха на Господ. Разпънаха Господ Исус и бяха прокълнати от Бог. Следователно всички хора, които не приемат или не практикуват истината, ще бъдат осъдени от Бог. Колко окаяни са те! Щом думите и доктрините, които проповядват, могат да помогнат на другите, защо не помагат и на самите тях? Такъв човек трябва

да наричаме лицемер без реалност. Той предоставя на другите думите на истината и кара другите да я практикуват, но самият той не я практикува ни най-малко. Не е ли такъв човек безсрамен? Той няма истината реалност, но все пак проповядва думите и доктрините на другите, за да се престори на човек, който притежава истината реалност. Не е ли това умишлено подвеждане и нанасяне на вреда на хората? Такъв човек трябва да вини само себе си, ако бъде разкрит и отстранен. Такива хора няма да са достойни за съжаление. Може ли някой, който само проповядва думи и доктрини, но не практикува истината, да постигне истинска промяна? Такива хора не мамят ли другите и не вредят ли на себе си? Ключът към стремежа към истината се крие в прилагането ѝ на практика. Практикуването на истината цели преодоляване на покварения нрав на човека и изживяване на истинското човешко подобие, но хората изобщо не разпознават собствения си покварен нрав, нито знаят как да използват истината, за да преодолеят трудностите си. Затова те никога няма да постигнат истински резултати, без значение колко поят, колко ресурс предоставят или колко подкрепят другите, защото нямат път за навлизане в живота или за промяна на нрава си. Ако те не могат да преодолеят трудностите на хората или да разрешат който и да било от проблемите им с общение за истината, нещата, които казват, не са ли просто думи и доктрини, приятни за ухото, но непрактични? Трябва да се съсредоточите първо върху практикуването и преживяването на думите на Бог, ако искате да постигнете промяна в нрава си. Без значение кои аспекти на истината разбирате, трябва да се съсредоточите върху прилагането им на практика. Ще откриете проблемите и ще можете да разпознавате конкретно кога се разкрива покваренията ви нрав само като практикувате и преживявате истината. Ако можете да търсите истината, за да разрешавате тези проблеми, ще навлезете в истината реалност и вашият живот нрав ще се промени. Когато обсъждаш практикуването на истината, ще имаш път, а когато разговаряш за истината, ще си в състояние да разрешаваш проблеми. Това показва, че стига да желаеш да практикуваш истината, ще притежаваш истината реалност и стига да желаеш да практикуваш истината, ще бъдеш пригоден да предоставяш ресурс на другите. На свой ред Бог ще те одобри, а хората ще те хвалят.

СЛОВА ЗА ПОЗНАВАНЕТО НА БОЖИЕТО ДЕЛО И НРАВ

Откъс 19

Повечето хора не разбират Божието дело и затова вярата им е твърде слаба. Познаването на Божието дело не е лесно; човек трябва първо да знае, че има план за всички Божии дела и че всичко се извършва в определения от Бог момент. Човек никога не може да проумее какво и кога върши Бог; Бог върши определени дела в определено време и не се бави; никой не може да разруши делото Му. Да работи според Своя план и според Своите намерения е принципът, според който Той върши делата Си, и никой човек не може да промени това. В това трябва да виждаш Божия нрав. Божието дело не чака никого и когато дойде време да се свърши някаква работа, тя трябва да бъде свършена. Всички вие сте преживели Божието дело през последните няколко години. Кой може да разруши начина, по който Той доставя ресурс на хората, да Му попречи да изрече словата Си, когато трябва да ги изрече, и да върши делото Си, когато то трябва да бъде свършено? Когато за пръв път започнаха да проповядват евангелието, повечето хора раздаваха книги с Божиите слова на хората в църквите и на религиозните хора. Какъв беше резултатът от това? Много малко от тези хора изследваха Божиите слова; повечето от тях клеветяха, осъждаха и бяха изпълнени с враждебност. Някои изгаряха книгите, други ги конфискуваха, трети биеха евангелските работници и ги принуждаваха да признаят вината си, а някои дори се обаждаха в полицията, за да ги арестуват и преследват. По онова време всички вероизповедания се съпротивляваха трескаво, но в крайна сметка евангелието на царството все пак беше разпространено в целия континентален Китай. Кой може да попречи на изпълнението на Божията воля? Кой може да спре разпространението на евангелието на Божието царство? Божиите овце се вслушват в Божия глас и тези, които трябва да бъдат придобити от Бог, рано или късно ще бъдат придобити. Това е нещо, което никой не може да унищожи. То е като изречението в Притчи, което гласи: „Сърцето на царя е като водите на река в ръката на Йехова — Той го насочва, накъдето пожелае“ (Притчи 21:1). Това важи в още по-голяма степен за тези незначителни хора, нали? Бог има Свои собствени планове и подредби за това кога какви дела ще извърши. Някои хора винаги

преценяват, че е невъзможно Бог да направи това или онова, но подобни идеи са само във фантазиите на хората. Колкото и вреди да нанасят хората и колкото и неприятности да забърква Сатана, те ще се окажат напразни и няма да могат да спрат Божието дело. Делото на Светия Дух определя всичко и хората не могат да постигнат нищо без него. Какъв разум трябва да притежават хората за това? Когато човек осъзнае, че Светият Дух не действа, той трябва да се откаже от собствените си представи и да внимава да не прави нищо на сляпо. Мъдрият избор е да се потърсят Божиите намерения и да се изчака определеният от Бог момент. Някои хора винаги разчитат на собствените си човешки идеи и фантазии и изпреварват Бог, а резултатът е, че Светият Дух не действа и усилията им са напразни. Въпреки това хората трябва да правят това, което трябва, и трябва да изпълняват дълга си. Не можеш да чакаш пасивно от страх да не направиш нещо нередно и със сигурност не можеш да кажеш: „Бог още не е направил това и още не ми е казал какво иска да направя, така че засега няма да правя нищо“. Не е ли това неизпълнение на твоя дълг? Трябва да помислиш по този въпрос, защото това не е маловажно и една-единствена грешка в мисленето може да навреди на перспективите ти или да те погуби.

В Божия план за управление всяко дело, което Бог върши, се извършва по график, в точното време, много прецизно и абсолютно не според това, което си въобразяват хората, които казват: „Това няма да се получи, онова няма да се получи, това няма да ви доведе до никъде!“. Бог е всемогъщ и за Него нищо не е трудно. От Епохата на закона до Епохата на благодатта и Епохата на царството всяка стъпка от Божието дело е била извършена противно на представите на хората, които смятат, че всичко това е неосъществимо. Въпреки това, в крайна сметка всичко се получава и Сатана е напълно опозорен и се проваля, а хората си затварят устата. Какво могат да направят те? Дори не могат да практикуват истината, но при все това могат да бъдат надменни и самонадеяни, и да си мислят, че могат да направят всичко, а сърцата им са пълни с екстравагантни желания и те изобщо не свидетелстват истински. Има дори хора, които си мислят: „Скоро ще дойде Божият ден, няма да ни се налага да страдаме повече, ще имаме добър живот, вижда му се краят“. Нека ви кажа, че такива хора просто са се хванали на хорото и се мотат безцелно, а накрая само ще бъдат наказани и няма да спечелят нищо! Може ли вярата в Бог с цел да се види Божият

ден и да се избегнат големите катаклизми да помогне на човек да придобие истината и живот? Всеки, който вярва в Бог, за да избегне катаклизмите и да види Божия ден, ще загине. Обаче онези, които вярват, за да се стремят към истината и да се спасят чрез промяна в своя нрав, ще оцелеят. Това са истинските вярващи в Бог. Онези объркани вярващи в крайна сметка няма да добият нищо, само ще работят напразно и ще бъдат наказани по-тежко. На всички хора силно им липсва проницателност. Онези, които вярват в Бог, но не изпълняват задачите си и винаги мислят за нечестиви неща, са злодеи, те са неверници и само могат да навредят на себе си. Нима и вярващите, и невярващите не са в ръцете на Бог? Кой може да избяга от ръцете на Бог? Никой не може да избяга! Тези, които избягат, накрая трябва да се върнат при Бог и да бъдат наказани. Това е очевидно, защо хората не могат ясно да го видят?

Някои хора нямат ни най-малко познание за Божието всемогъщество, въпреки че вярват във Всемогъщия Бог. Следният въпрос ги обърква постоянно: „След като Бог е всемогъщ, има власт и може да господства над всички неща, защо все пак е създал Сатана, позволил му е да поквавя човечеството в продължение на 6 000 години и е запратил света в състояние на хаос? Защо Бог не унищожи Сатана? Няма ли хората да имат добър живот, ако Сатана бъде отстранен?“. Това е начинът, по който мислят повечето хора. Можете ли сега да обясните този въпрос? Това включва истината по отношение на виденията. Този въпрос е бил разглеждан от мнозина, но сега, когато имате известна основа, вие няма да се съмнявате в Бог заради него. Все пак объркването по този въпрос трябва да бъде изяснено. Има хора, които питат: „Защо Бог позволи на архангела да Го предаде? Възможно ли е Бог да не е знаел, че архангелът е способен да Го предаде? Дали Бог не е успял да го контролира, дали е допуснал това или е имал някаква цел?“. Нормално е хората да повдигнат този въпрос и те трябва да знаят, че този въпрос засяга целия Божи план за управление. Бог уреди съществуването на архангел и предателството на този архангел към Бог беше както разрешено от Бог, така и подредено от Него — то определено попада в обхвата на Божия план за управление. След като архангелът Го предаде, Бог му разреши да поквари човечеството, което Той е създал. Не става дума за това, че Бог не е успял да контролира Сатана, така че човечеството е било съблазнено от змията и покварено от Сатана, а за това, че именно Бог е позволил на Сатана

да направи това. Едва след като разреши това да се случи, Бог започна Своя план за управление и Своето дело за спасяване на човечеството. Може ли човек да разгадае мистерията тук? Бог започна Своето дело по управлението на човечеството след като човечеството беше покварено от Сатана. Първо, Той извърши делото в Епохата на закона в Израил. След като изминаха две хиляди години, Той извърши делото на разпятието в Епохата на благодатта и цялото човечество беше изкупено. По времето на последните дни Той се въплъщава отново, за да завоюва и спаси група хора в последните дни. Какви хора са тези, които са родени в последните дни? Те са онези, които са претърпели хиляди години на сатанинска поквара, които са били толкова дълбоко покварени, че вече са изгубили човешкото си подобие. След като са преживели съда, наказанието и разкриването на Божиите слова, след като са били завоювани, те получават истината от Божиите слова и са искрено убедени от Бог; постигат разбиране за Бог и могат да Му се покорят абсолютно и да удовлетворят Неговите намерения. В крайна сметка, групата хора, придобити чрез Божия план за управление, ще бъдат такива хора. Смятате ли, че Божиите намерения ще бъдат удовлетворени от тези, които не са били покварени от Сатана, или това ще бъдат онези, които са били покварени от Сатана и накрая са спасени? Хората, които трябва да бъдат придобити в хода на целия план за управление, са група, която може да разбере Божиите намерения, която постига истината от Бог и която притежава онзи вид живот и човешко подобие, които Бог изисква. Когато хората бяха създадени за първи път от Бог, те имаха само човешко подобие и човешки живот. Те обаче не притежаваха истината, която Бог изисква от хората, и не можеха да изживеят подобието, което Бог винаги се е надявал хората да имат. Групата хора, които в крайна сметка ще бъдат придобити, са тези, които ще останат до последно, и това са онези, които Бог придобива, от които е доволен и които Го удовлетворяват. През няколкохилядолетния ход на делото на управлението тези хора, които Той най-накрая е спасил, са спечелили най-много; истината, която са придобили тези хора, е именно поенето и подхранването, дадени им от Бог в Неговата война със Сатана. Хората от тази група са по-добри от онези, които Бог създаде в самото начало; въпреки че те бяха покварени, това беше неизбежно и е въпрос, който попада в обхвата на Божия план за управление. Това напълно разкрива Неговото всемогъщество и мъдрост, както и факта, че всичко, което Бог е

подредил, планирал и постигнал, е абсолютно най-велико. Ако след това ти бъдеш попитан отново: „Ако Бог е всемогъщ, как можа архангелът все пак да Го предаде? Тогава Бог го запокити на земята, където му позволи да поквари човечеството. Какво е значението на това?“, ти можеш да кажеш следното: „Този въпрос попада в рамките на Божието предначертание и е от най-голямо значение. Човек не може да го проумее напълно, но от нивото, което човек може да разбере и достигне, може да се види, че това, което Бог е направил, е много значимо. Това, разбира се, не означава, че Бог временно има пропуск или че губи контрол и няма как да управлява нещата, а след това използва номерата на Сатана срещу него, като казва: „Архангелът така или иначе бе замесен в предателство, така че най-добре да се заема с това и просто ще спася човечеството, след като той е покварил всички“. Това абсолютно не е така“. Хората трябва най-малкото да знаят, че този въпрос попада в обхвата на Божия план за управление. Какъв план? На първия етап имаше архангел; на втория етап архангелът извърши предателство; на третия етап, след извършеното от архангела предателство, той дойде сред човечеството, за да го поквари, и тогава Бог започна делото Си по управление на човечеството. Когато хората вярват в Бог, те трябва да разбират виденето на Божия план за управление. Някои никога не разбират този аспект на истината, като винаги чувстват, че има много неразрешими противоречия. Без да разбират, те се чувстват несигурни, а ако са несигурни, нямат енергия да продължат напред. Без истината е трудно да се постигне какъвто и да е напредък, така че справянето с онези, които не търсят истината, когато се сблъскат с проблем, е доста трудно. Това общение помогна ли ви да разберете? Едва след предателството на архангела Бог е имал плана за управление да спаси човечеството. Кога архангелът започна своето предателство? Определено имаше някои неща, които разкриха предателството му, в предателството на архангела имаше развой, със сигурност не може да е толкова просто, колкото е представено в текста. То е като продаването на Исус от Юда — имаше развой. Той не само продаде Исус просто така, малко след като Го последва. Юда не обичаше истината, ламтеше за пари и винаги крадеше. Бог го предаде на Сатана, Сатана му даде идеи и тогава той започна да продава Исус. Юда ставаше порочен стъпка по стъпка и при някои конкретни обстоятелства, когато моментът настъпи, той продаде Исус. В порочността на хората

има закономерност и тя не е толкова проста, колкото те си я представят. В момента хората могат да разберат нещата от Божия план за управление само до тази степен, но ще могат да разберат значението му по-дълбоко, когато придобият по-висок духовен ръст.

Откъс 20

Всички покварени човешки същества имат сатанинска природа и сатанински нрав и могат да предадат Бог по всяко време, навсякъде. Някои хора питат: „Бог създаде хората и те са в Божиите ръце. Защо Бог не ги защитава, а вместо това им позволява да Го предадат? Бог не е ли всемогъщ?“. Въпросът наистина е резонен. Какъв проблем можеш да видиш в това? Бог има всемогъща страна, но също и практическа страна. Хората биха могли да предадат Бог и без да бъдат покварени от Сатана. Покварените хора нямат своя собствена субективна воля и не могат да направят правилния избор що се отнася до това как трябва да се прекланят пред Бог, как трябва да отхвърлят Сатана и да не се асоциират със Сатана, как трябва да се покоряват на Бог, както и по отношение на факта, че Бог има истината, живота и пътя, и че Бог е ненакърним… Хората не носят тези неща в себе си и не ги прозират в природата на Сатана, и не разбират каквато и да било истина, така че могат да предадат Бог по всяко време, навсякъде. Освен това, след като хората са били покварени от Сатана, те носят в себе си сатанински неща и е по-вероятно те да предадат Бог. Това е проблемът. Ако виждаш само практическата страна на Бог, а не всемогъщата Му страна, ще е по-вероятно да Го предадеш и да гледаш на Христос като на обикновен човек, и няма да знаеш как Той може да изрази толкова много истини, за да спаси човечеството. Ако виждаш само всемогъщата страна на Бог, а не практическата Му страна, също ще е по-вероятно да Му се съпротивляваш. Ако не виждаш нито една от двете страни, ще бъде още по-вероятно да се съпротивляваш на Бог. Следователно не е ли познаването на Бог най-трудното нещо на света? Колкото повече хората познават Бог, толкова повече разбират намеренията Му и разбират, че всичко, което Той прави, е смислено. Ако хората наистина познават Бог, те могат да постигнат такива резултати. Въпреки че Бог има практическа страна, хората никога не могат напълно да Го опознаят. Бог е твърде велик, Той е удивителен и неразгадаем, докато човешкото мислене е твърде

ограничено. Защо се казва, че човек винаги е невръстен младенец пред Бог? Ето какво означава това.

Когато Бог каже или направи нещо, хората винаги го разбират погрешно: „Как може Бог да направи това? Бог е всемогъщ!“. Хората винаги имат свои собствени представи. По отношение на това, че Бог вкусва страданието по света, някои хора си мислят: „Не е ли Бог всемогъщ? Има ли нужда да вкусва страданието по света? Бог не знае ли какво представлява страданието по света?“. Практическата страна на Божието дело се съдържа в това. В Епохата на благодатта Исус беше разпнат за изкуплението на човечеството, но човекът не познава Бог и винаги таи някакви представи за Него, като казва: „За да изкупи цялото човечество, Бог трябваше само да каже на Сатана: „Аз съм всемогъщ. Ти се осмеляваш да не Ми дадеш човечеството? Трябва да Ми го дадеш“. С тези няколко думи всичко можеше да бъде решено. Бог нямаше ли власт? Само бе нужно Бог да каже, че човечеството е изкупено и че греховете на човека са простени и тогава човекът нямаше да има грехове. Нима тези неща не могат да бъдат решени с една-единствена дума от Бог? Бог изрече слово и небесата, земята и всички неща се появиха, така че как би могъл Бог да не разреши този въпрос? Защо Бог лично беше разпънат на кръст?“. В това се съдържат както всемогъщата, така и практическата страна на Бог. Практическата страна е, че Бог се въплъти, живя тридесет и три години и половина на земята, понесе много страдания и накрая беше разпънат на кръст, като понесе най-тежкото страдание. След това Той възкръсна от мъртвите и Неговото възкресение беше всемогъщата страна на Бог. Бог не даде знак, нито проля малко кръв, нито направи така, че да завали малко дъжд и да каже, че това е приносът за грях. Той не направи нищо подобно, а вместо това лично се въплъти, за да изкупи човечеството, и беше прикован на кръста, и по този начин човечеството осъзна този факт. Чрез този факт човечеството узна, че Бог наистина е изкупил човека и това беше доказателството. Всеки път, когато Бог се въплъщава, за да извърши дело, или Духът върши дело директно, всичко това е необходимо. Това означава, че вършенето на дело по този начин е най-ценно и най-значимо и само вършенето на дело по този начин може да бъде от полза за човечеството. Това е така, защото цялото човечество е обект на Божието управление. Преди беше казано, че това е, за да се води война със Сатана и да бъде унижен. Но всъщност в крайна

сметка това не е ли за доброто на човека? За човека това е паметно събитие и е най-ценното и значимо нещо. Тъй като това, което Бог желае да направи, е група от хора, които са излезли от мъки, които познават Бог и са доведени до съвършенство от Него, и които са претърпели покварата на Сатана, от съществено значение е това дело да се извърши по този начин. Бог избира кой метод на работа да използва във всеки етап от Своето дело въз основа на нуждите на човечеството. В никакъв случай не е вярно, че всеки метод би свършил работа. Хората обаче имат избор и собствени представи. Както при разпъването на Исус, хората си мислят: „Какво общо има с нас това, че Бог е разпнат?“. Те смятат, че няма връзка, но Бог трябваше да бъде разпнат, за да спаси човечеството. Разпването бе най-тежкото страдание по онова време. Можеше ли Духът да бъде разпнат? Духът не можеше да бъде разпнат и не можеше да бъде предзнаменование на Бог, камо ли да пролее кръв и да бъде пожертван. Само въплътеният Бог можеше да бъде разпнат и това бе доказателството за приноса за грях. Плътта Му прие подобие на греховна плът и понесе страданието за човечеството, докато Духът не можеше да страда за човечеството, нито можеше да изкупи греховете на хората. Исус бе разпнат в името на човечеството. Това е практическата страна на Бог. Бог можеше да направи това и по този начин да обича хората, докато хората не можеха. Това е всемогъщата страна на Бог.

Всичко, което Бог прави, включва както всемогъщата Му, така и практическата Му страна. Всемогъществото на Бог е Неговата същност и практичността Му също е Негова същност. Тези две страни са неделими. Това, че Бог върши нещата по практичен начин, е Неговата практическа страна, а това, че може да върши делото по този начин, показва и Неговата всемогъща страна. Не можеш да кажеш: „Тъй като Бог работи по практичен начин, следователно Той е практичен; това е Неговата практическа страна и в нея няма всемогъщество“. Ако кажеш това, ще се превърне в правило. Това е практическата страна, тя е и всемогъщата страна. Всичко, което Бог прави, съдържа и двете страни — Неговото всемогъщество и Неговата практичност — и всичко се извършва въз основа на Неговата същност. Израз е на Неговия нрав и разкрива Неговата същност и това какво е Той. Хората считат, че в Епохата на благодатта Бог е бил милостив и любящ, но Той все пак имаше и Своята гневна страна и страната на правосъдието. Това, че прокле фарисеите и целия юдейски народ — да не би това да не беше

Неговият гняв и праведност? Не можеш да кажеш, че Бог е бил единствено милостив и любящ през Епохата на благодатта, че не е изразявал никакъв гняв, правосъдие или проклятия — това, че хората го казват, показва, че не разбират Божието дело. Цялото дело на Бог в Епохата на благодатта беше израз на Неговия нрав. Всичко, което Бог направи, и човек можеше да види, доказа, че Самият Той е Бог и че е всемогъщ, доказа, че Самият Той притежава същността на Бог. На този етап това, че Бог върши делото на правосъдието и наказанието, би ли могло това да означава, че Той няма нито милост, нито любов? Не, Той има както милост, така и любов. Ако обобщиш същността на Бог само в едно изречение или твърдение, ти си твърде надменен и самоправеден, глупав и невеж и това показва, че не познаваш Бог. Някои хора казват: „Разговаряй с нас за истината за опознаването на Бог, обясни я ясно“. Какво ще каже човек, който познава Бог? Ще каже: „Въпросът за познаването на Бог е толкова дълбок, че не мога да го обясня ясно с няколко изречения. Както и да го изразя, не мога да го направя разбираемо. Достатъчно е просто да разберете основното. Човек никога не може да опознае Бог напълно“. Надменен човек, който не познава Бог, ще каже: „Знам какъв Бог е Той, много добре познавам Бог“. Не е ли това самохвалство? Всеки, който казва това, е безкрайно надменен! Има някои неща, които, ако хората не са преживели и не са видели някои факти, не могат наистина да разберат или да изживеят, затова чувстват, че познаването на Бог е доста абстрактно. За тези, които не разбират, това е само някакво твърдение; те го разбират като доктрина, но нямат истинско познание. Това, че не разбираш, не означава, че не е истината. Познаването на Бог изглежда абстрактно за тези без преживяване, но всъщност не е така. Ако някой наистина има преживяване, ще може да съпостави словата на Бог с подходящия контекст и да ги използва и приложи на практика — това показва, че разбира истината. Можеш ли да разбереш истината, ако слушаш само буквалното значение на Божиите слова, но напълно ти липсва практическо познание? Трябва да ги приложиш на практика и да ги преживееш. Не е лесно да схванеш истината.

Бог изкупи цялото човечество в Епохата на благодатта. Това е всемогъщата страна на Бог. Това всемогъщество включва Бог да върши делото Си по практичен начин — да завоюва хората, като върши делото Си, като всички хора падат ничком пред Бог и са способни да Го приемат.

Ако за всемогъщата и за практическата страна на Бог се говори само като за две отделни страни, хората няма да могат да ги разберат напълно. Хората трябва да опознаят и двете страни едновременно и само тогава могат да постигнат резултати. Бог работи практично, като изразява истината, за да пречисти и преодолее покварата на човека, и директно води хората — това е практическата страна на Бог. Бог изразява Своя собствен нрав и това, което е, и Той може да върши делото, което хората не могат да вършат — в това се състои всемогъщата страна на Бог. Бог притежава власт: Той говори и то се сбъдва; Той повелява и то се затвърждава; Той говори и то се осъществява. Докато Бог говори, Неговото всемогъщество се разкрива. Бог господства над всички неща, маневрира със Сатана, за да Му служи, подрежда среди, за да изпитва и облагородява хората, и да пречиства и преобразява техния нрав — всичко това са проявления на всемогъщата страна на Бог. Същността на Бог е едновременно всемогъща и практична и тези две страни се допълват взаимно. Всичко, което Бог върши, е израз на Неговия собствен нрав и разкриване на това, което Той е. Това, което Той е, включва Неговото всемогъщество, Неговата праведност и Неговото величие. Докато работи, Бог винаги е разкривал Своята собствена същност и е изразявал това, което Той е. Неговата същност има две страни: едната е Неговата всемогъща страна, а другата е Неговата практическа страна. Без значение кой етап от Божието дело разглеждаш, можеш да видиш тези две страни. Във всичко, което Бог върши, присъстват тези две страни. Това е един от пътищата за познаването на Бог.

Откъс 21

Независимо дали Бог върши Своето дело чрез Своето въплъщение или чрез Своя Дух, всичко става според Неговия план за управление. То не се осъществява чрез някакви явни или скрити способи или според човешките нужди, а изцяло според Неговия план за управление. Това не означава, че делото от последните дни може да се осъществи по всякакъв угоден за Бог начин. Този етап се гради върху основата на предишните два етапа на Неговото дело. Делото в Епохата на благодатта — вторият етап на Неговото дело, даде възможност на човечеството да получи изкупление и това стана чрез въплъщението. Не е невъзможно Духът да осъществи настоящия етап на Божието дело, Той може да го направи, но е по-подходящо това да стане

чрез въплъщението, така хората ще бъдат спасени по-ефективно. Все пак словата на въплъщението завоюват хората по-добре от преките слова на Светия Дух и улесняват в по-голяма степен хората при тяхното познаване на Бог. Когато Духът върши Своето дело, Той не може да бъде винаги с хората, не е възможно Духът да живее и да говори пряко с хората лице в лице, както прави въплъщението сега, а има моменти, в които Духът не може да разкрие това, което е вътре в хората, по начина, по който го прави въплъщението. Делото на въплъщението в този етап е преди всичко да завоюва хората, а след като ги завоюва, да ги доведе до съвършенство, така че да познаят Бог и да могат да Му се поклонят. Това е делото за приключване на епохата. Ако този етап не беше за завоюването на хората, а само за осведомяването им, че наистина има Бог, тогава и Духът можеше да свърши това. Може би си мислите, че ако този етап беше осъществен от Духа, Той би могъл да замени плътта и да извърши същото дело като плътта, и тъй като Бог е всемогъщ, резултатът би бил един и същ, независимо дали плътта или Духът са извършили делото. Вие обаче щяхте да сгрешите. Бог действа според Своето управление, според Своя план и стъпки за спасението на човека. Не е както си го представяш — че Духът е всемогъщ, че плътта е всемогъща и че Самият Бог е всемогъщ, така че Той може да направи каквото пожелае. Бог действа според Своя план за управление и всеки етап от Неговото дело включва определени стъпки. Начинът, по който трябва да се осъществи този етап, и детайлите, които трябва да бъдат включени в него, също са планирани. Първият етап на Божието дело бе осъществен в Израел, а настоящият последен етап се осъществява в страната на големия червен змей — Китай. Някои хора казват: „Не може ли Бог да направи това в друга държава?“. Според плана за управление на този етап това трябва да се случи в Китай. Народът на Китай е изостанал, животът му е в състояние на упадък, а човешките права и свободи не съществуват. Това е страна, в която властва Сатана, злият демон. Целта на появата и делото Му в Китай е да спаси хората, които живеят в най-мрачната част на света и които са най-силно покварени от Сатана. Това е истинско побеждаване на Сатана и получаване на пълна слава. Ако Бог трябваше да се яви и да осъществи делото Си в друга държава, това нямаше да има толкова голямо значение. Всеки етап от Божието дело е необходим и се извършва от Бог по начина, по който трябва да бъде извършен. Някои неща могат да бъдат

постигнати чрез делото на плътта, а други — чрез делото на Духа. Бог избира да осъществява делото Си чрез плътта или Духа според способа, чрез който ще получи най-добрите резултати. Не е вярно това, което вие предположихте, че всеки способ на изпълнение би бил добър, че Бог може да осъществява делото Си, като без много да се замисли приема човешка форма, и че Духът също може да прави това, без да се среща с хората лице в лице, както и че определени резултати могат да се постигнат чрез двата способа. Не трябва да разбирате това погрешно. Бог е всемогъщ, но Той има и практическа страна, а хората не могат да я видят. Те виждат Бог като нещо свръхестествено и не могат да си Го обяснят, затова си формират свои представи и всякакви нереалистични идеи за Него. Много малко хора виждат, че Божиите слова и дело са истината, че са практични, че те са най-реалистичните неща и че могат да бъдат докоснати и видени от човека. Ако хората наистина имат заложбите и способността за възприемане, след като преживеят няколко години от Божието дело, би трябвало да са в състояние да прозрат, че всички слова, които Бог изразява, са истини реалности, че има истини и принципи в делото и във всичко, което Той прави, и че всичко, което Той върши, има огромно значение. Каквото и да прави Бог, то има смисъл, то е необходимо и може да пожъне най-добрите резултати. Всичко това има определена цел, план и значение. Мислиш ли, че Божието дело се основава на необмислено изречени думи? Той има всемогъща страна, но има и практическа страна. Вашето познание е едностранчиво. Вие допускате грешки в разбирането си за всемогъщата страна на Бог, да не говорим за вашето разбиране за практическата Му страна, където грешките ви са много по-големи.

В трите етапа на Божието дело първият етап се извършва от Духа, а последните два етапа се извършват от въплъщението, като всеки етап от Неговото дело е много съществен. Да вземем например разпъването на кръста. Ако Духът беше разпнат, това нямаше да има никакъв смисъл, защото хората не могат да видят или да докоснат Духа, а Духът не може да почувства нищо или да изпита болка. Следователно това разпъване на кръста не би имало смисъл. Етапът, който се случва в последните дни, е този на завоюването на хората, а това е дело, което може да бъде извършено от плътта — въплъщението не може да бъде заменено от Духа в това дело, а делото, извършено от Духа, не може да бъде извършено от

плътта. Когато Бог избира дали даден етап от Неговото дело трябва да бъде извършен от плътта или от Духа, това е абсолютно необходим избор и всичко се прави така, че да се стигне до най-добрите резултати и да се постигнат целите на Неговия план за управление. Бог има всемогъща страна и практическа страна. Той действа по практически начин във всеки етап от Своето дело. Хората си представят, че Бог не говори, не мисли и че прави каквото Той пожелае, но това не е така. Той притежава мъдрост, Той притежава всичко, което представлява, и това е Неговата същност. Когато върши Своето дело, Той трябва да разкрие и изрази Своя нрав, Своята същност, Своята мъдрост и всичко, което притежава и представлява, така че хората да могат да разберат, да проумеят и да постигнат тези неща. Той не върши делото Си от нищото, а още по-малко според фантазиите на хората, а действа според нуждите на делото и според резултатите, които трябва да бъдат постигнати. Той говори по практически начин, върши делото Си и страда ежедневно, а когато страда, Той усеща болка. Не може да се твърди, че Духът присъства тогава, когато въплъщението върши делото си и говори, и че Духът си отива, когато въплъщението не върши делото си и не говори. Ако беше така, тогава Той нямаше да страда и това нямаше да е въплъщение. Хората не могат да видят практическата страна на Бог и затова не познават добре Бог и тяхното разбиране за Него е само повърхностно. Хората казват, че Бог е практичен и нормален, или че Бог е всемогъщ и всесилен — всички тези думи те са научили от други хора, защото нямат истинско познание или реално преживяване. Когато става дума за въплъщението, защо се поставя такъв акцент върху същността му? Защо не се поставя акцент върху Духа? Акцентът е върху делото на плътта, а делото на Духа е да му съдейства и да помага, с което се постигат резултати от делото на плътта. Във всеки етап хората могат да научат малко за Бог, но когато поискат да узнаят малко повече за Него, те не са в състояние да направят пробив или да го постигнат; когато Бог каже нещичко, хората научават малко, но познанието им за Него все още не е много ясно и те не могат да схванат лесно съществената част от него. Ако си мислите, че Духът може да направи всичко, което може да направи плътта, и че Духът може да заеме мястото на плътта, тогава никога няма да познаете значението на плътта, делото на плътта и какво представлява въплъщението.

Откъс 22

Съдържанието на „Словото се явява в плът“ е особено богато, като включва различни аспекти на истината, както и някои пророчески твърдения, които предсказват състоянието на идните епохи. В действителност пророчествата са много общи, като по-голямата част от думите, съдържащи се в тази книга, разглеждат навлизането в живота, разобличават човешката природа и говорят за това как да познаем Бог и Неговия нрав. А по отношение на това каква епоха ще настъпи, колко епохи ще има, в какви обстоятелства ще навлезе човечеството, не е ли истина, че няма конкретен план, конкретна препратка или дори конкретна епоха? Това означава, че хората не трябва да се тревожат за идните епохи, тъй като това време все още не е настъпило и е много далеч. Дори ако трябваше да ви говоря за тези неща, вие не бихте ги разбрали, а освен това хората нямат нужда да разбират тези неща точно сега. Те нямат голямо отношение към промяната в живота нрав на хората. Всичко, което трябва да разберете, са думите, които разобличават човешката природа. Това е достатъчно. В миналото бяха направени някои пророчества, като например това за хилядолетното царство, за това, че Бог и човекът ще навлязат заедно в покой, както и за Епохата на словото. Всички пророчески думи се отнасят до времена, които ще настъпят скоро; тези, които не са споменати, са свързани с неща, които са много далечни. Не е нужно да изучавате нещата, които са далечни; това, което не следва да знаете, няма да ви бъде казано; това, което следва да знаете, е цялата истина, която идва от Бог — например Божият нрав, изразен спрямо човека, това, което Бог притежава и представлява, което се разкрива чрез Божиите думи, както и разобличаването на природата на човека чрез съда и наказанието, както и насоката в живота, дадена на хората от Бог, защото в същността си Божието дело за спасяването на хората включва всички тези неща.

Целта на това Бог да казва тези неща, докато се занимава с делото по управлението на човечеството, е най-вече да завоюва и да спаси хората, както и да промени нрава им. Понастоящем Епохата на словото е реалистична епоха, това е епохата на истината, която завоюва и спасява човека; по-късно ще бъдат казани повече думи — има много неща, които все още не са изречени. Някои хора смятат, че настоящите думи изразяват

Бог в Неговата цялост — това е изключително погрешно тълкуване, защото делото на Епохата на словото току-що е започнало в Китай, но ще има още думи, след като Бог се появи открито и започне да върши делото Си в бъдеще. Каква ще бъде Епохата на царството, в каква крайна цел ще навлезе човечеството, какво ще се случи след навлизането в него, какъв ще бъде животът на човечеството тогава, до какво ниво ще може да достигне човешкият инстинкт, какъв вид ръководство и какъв ресурс ще са необходими и т.н. — всичко това е включено в делото на Епохата на словото. Всеобхватността на Бог не е такава, каквато си я представяш единствено в „Словото се явява в плът". Може ли изразяването на Божия нрав и Божието дело да бъде толкова просто, колкото си го представяш? Божията всеобхватност, всеприсъствие, всемогъщество и превъзходство не са празни думи — ако кажеш, че книгата „Словото се явява в плът" представя всичко от Бог и че с тези думи се изчерпва цялото управление на Бог, тогава ти гледаш на Бог по твърде незначителен начин; не е ли това отново ограничаване на Бог? Трябва да знаеш, че тези думи са много малка част от всеобхватния Бог. Целият религиозен свят е ограничавал Бог до Библията. А днес не Го ли ограничавате и вие? Нима не знаете, че ограничаването на Бог е принизяване на Бог? Че това е заклеймяване и богохулство срещу Бог? Понастоящем повечето хора си мислят: „Всичко, което Бог е казал през последните дни, е написано в „Словото се явява в плът", няма повече думи от Бог; това е всичко, което Бог е казал", нали? Голяма грешка е да се мисли по този начин! Думите, съдържащи се в „Словото се явява в плът", са само началните думи на Божието дело в последните дни, това са само част от думите на това дело, те се отнасят главно до истините на виденията. По-късно ще бъдат казани и думи по отношение на многото детайли в практиката. Следователно издаването на книгата „Словото се явява в плът" за обществеността не означава, че Божието дело е достигнало до края на една фаза, а още по-малко означава, че делото на Божия съд в последните дни е приключило окончателно. Бог все още има много думи за изразяване и дори когато тези думи са изречени, не може да се каже, че цялото дело на Божието управление е приключило. Когато цялото вселенско дело приключи, само тогава може да се каже, че шестхилядолетният план за управление е приключил; но дали по това време все още ще има хора във вселената? Докато съществува

живот, докато съществува човечество, дотогава ще трябва да продължи и Божието управление. Когато шестхилядолетният план за управление бъде завършен, стига да съществува човечество, живот и тази вселена, дотогава Бог все още ще управлява всичко това, но планът вече няма да се нарича шестхилядолетен план за управление. Сега той се нарича управлението на Бог. Може би в бъдеще той ще бъде наречен с друго име; това ще бъде друг живот за човечеството и Бог; не може да се каже, че Бог ще продължи да използва днешните думи, за да води хората, тъй като тези думи са подходящи само за сегашния период от време. Затова в нито един момент не ограничавай Божието дело. Някои казват: „Бог предоставя на хората само тези думи и нищо друго; Бог може да изрече само тези думи“. Това също ограничава Бог в рамките на определен обхват. То е същото, ако в момента, в Епохата на царството, използваме думите, изречени в епохата на Исус — това би ли било уместно? Някои от думите ще са приложими, а други трябва да отпаднат, затова не можеш да кажеш, че Божиите думи никога не могат да отпаднат. Хората лесно ли ограничават нещата? Много вероятно е те да ограничат Бог по някакъв въпрос. Може би един ден ти ще четеш „Словото се явява в плът“ точно така, както хората четат днес Библията, без да вървят в крак с Божиите стъпки. Сега е подходящият момент да се чете „Словото се явява в плът“; не се знае след колко години четенето ѝ ще бъде като гледане на остарял календар, защото тогава ще има нещо ново, което ще замени старото. Потребностите на хората се пораждат и развиват в съответствие с Божието дело. По онова време човешката природа, инстинктите и качествата, които хората следва да притежават, ще са се променили до известна степен; след като този свят се промени, потребностите на човечеството ще бъдат различни. Някои питат: „Ще говори ли Бог след това?“. Някои ще ограничат Бог, като кажат, че „Бог няма да може да говори, защото когато делото на Епохата на словото приключи, нищо друго няма да може да бъде казано и всички други думи ще бъдат фалшиви“. Не е ли това също погрешно? Човечеството лесно допуска грешката да ограничава Бог; хората са склонни да се придържат към миналото и да ограничават Бог. Те очевидно не Го познават, но въпреки това безцеремонно ограничават делото Му. Хората притежават толкова надменна природа! Те винаги искат да се придържат към старите представи от миналото и да запазят нещата от отминалите дни в сърцата си. Те ги

използват като свой капитал, бидейки надменни и самонадеяни, като си мислят, че разбират всичко, и имат наглостта да ограничават Божието дело. По този начин не критикуват ли те Бог? Освен това хората изобщо не обръщат внимание на новото Божие дело; това показва, че им е трудно да приемат новите неща, но продължават сляпо да ограничават Бог. Хората са толкова надменни, че са лишени от разум, не слушат никого и дори не приемат думите на Бог. Такава е природата на човека: напълно надменен и самоправеден, без ни най-малка доза покорство. Такива са били фарисеите, когато са осъдили Исус. Те са си мислели: „Дори да си прав, пак няма да те последвам — само Йехова е истинският бог“. Днес има и такива, които казват: „Той е христос? Не бих го последвал, дори наистина да беше христос!“. Съществуват ли такива хора? Има много религиозни хора, които са такива. Това показва, че нравът на човека е твърде покварен, че хората не могат да бъдат спасени.

Сред светците през вековете Мойсей и Петър бяха единствените, които наистина познаваха Бог, и бяха одобрени от Него; дали обаче можеха да проумеят Бог? Това, което разбраха, също е ограничено. Самите те не се осмеляваха да кажат, че познават Бог. Тези, които наистина познават Бог, не Го ограничават, защото знаят, че Бог е неизчислим и неизмерим. Онези, които не познават Бог, са склонни да ограничават Него и това, което Той притежава и е. Те са пълни с фантазии за Бог, лесно си създават представи за всичко, което Бог е направил. Затова онези, които вярват, че познават Бог, Му се противопоставят най-силно и са хората, които са в най-голяма опасност.

Откъс 23

Кажете ми, истина ли е, че Бог обича човека и е милостив към него? (Истина е.) Тогава истина ли е, че Бог не обича човека и дори го проклина и заклеймява? (Това също е истина.) Всъщност и двете твърдения са истина и са напълно правилни. Но не е проста работа да си способен да кажеш: „Истина е също, че Бог не обича човека“. Това не е нещо, което човек може лесно да каже. Той може да изговори такива думи само ако има познание за Божия нрав. Когато виждаш, че Бог е направил нещо любящо към човека, казваш: „Бог наистина обича човека. Това е истината, това е Божие дело“ и все пак, когато видиш, че Бог е направил нещо, което не е съгласно

човешките представи — като например да се ядоса на лицемерните фарисеи или на антихристите и да ги прокълне, ти си мислиш: „Бог не обича човека. Той мрази човека“. Тогава ти имаш представи за Бог и се отричаш от Него. И така, коя от тези две ситуации е истината? Някои хора не могат да обяснят това ясно. В сърцата на хората дали е по-добре Бог да обича човека, или да не го обича? Безспорно всички хора харесват това, че Бог обича човека и казват, че Божията любов към човека е истината. Но не им харесва, че Бог не обича човека. Затова те казват, че това, че Бог не обича човека, не е истина и отричат думите: „Истина е също, че Бог не обича човека“. Тогава на каква основа хората определят дали това, което прави Бог, е истината? Това се основава изцяло на човешките представи и фантазии. Бог трябва да прави нещата така, както се харесва на човека да ги прави Бог, и е истина само ако това, което Бог прави, отговаря на човешките представи и фантазии. Ако човек не харесва това, което Бог прави, то тогава това, което Бог прави, не е истината. Тези, които определят истината по такъв начин, имат ли познания за истината? (Не.) Какви са последствията от постоянното ограничаване на Бог съобразно човешките представи? Това до покорство пред Бог ли ще доведе или до съпротива срещу Бог? Със сигурност не до покорство пред Бог — единствено до съпротива. И така онези, които винаги се отнасят към Бог въз основа на своите представи и фантазии, хора, които се покоряват на Бог ли са? Или са хора, които се съпротивляват на Бог? (Те са хора, които се съпротивляват на Бог.) Това може да се установи и е редно да се разпознае по този начин. Хората мислят, че Божията любов към човека трябва да прилича на тази на пастир, който гали агне, като му дава топлина и радост и посреща емоционалните и физическите му нужди. Те смятат, че това е Божията любов. Не е ли така? (Да, така е, но на практика Божието правосъдие, наказание и кастрене са по-полезни за живота на хората.) Това все така е Божията любов към човека! След целия този ваш разговор вие все така чувствате, че е истина, че Бог обича човека, и това, че Бог не обича човека, не е истина, не е ли така? (Истина е също, че Бог не обича човека.) Тогава как така Бог не обича човека? До какво води това „не обича“? Вие всички знаете, че Бог обича човека: Неговият праведен нрав, Неговото правосъдие и наказание и Неговият укор и дисциплина — всичко това попада в обхвата на любовта. Тогава каква е причината Бог да не обича човека? (Заради Неговия праведен нрав.) Дали правосъдието и наказанието

са Божият праведен нрав? (Да.) Ако правосъдието и наказанието са Божият праведен нрав, тогава Божият праведен нрав любящ ли е към човека, или е нелюбящ? (Любящ е.) Както разбирате, това, че Бог обича човека е Неговият праведен нрав, тогава това да не обича човека също ли е Неговият праведен нрав? (Да, така е.) Как може това, Бог да не обича човека, също да е Неговият праведен нрав? Нека да ви задам още един въпрос: мислите ли, че е възможно Бог да не обича човека? Има ли такава вероятност? (Когато човек извършва всевъзможни зли деяния и съкрушава Божието сърце, Бог не обича човека.) Това, за което ти говориш, е условно и се основава на предпоставки, докато това, за което Аз питам, е без предпоставки. Божията любов към човека със сигурност е истина и всеки разбира това. Но хората имат своите съмнения, що се отнася до това, дали е истина това, че Бог не обича човека. Ако проумееш този въпрос, ти ще проумееш повечето от нещата, които Бог прави и няма да развиеш представи. Що се отнася до Бог, кои са проявленията на това, че Той не обича човека? (Ние все още не сме наясно с този аспект.) Вие не сте го почувствали и не сте го изпитали. Какви думи знаем до сега, които могат да обяснят това, че Бог не обича човека? Ненавист, отвращение, омраза и погнуса, а също и изоставяне и отритване. Основно това са думите. Всеки разбира тези думи. Тогава те могат ли да бъдат приравнени към това да не обича? (Да.) Те се откриват в проявлението на това, че Бог не обича човека. Тогава мислите ли, че те са истина? (Да, истина са.) От ваша гледна точка това Бог да не обича човека, изисква предпоставка: Бог прави неща, които са нелюбящи към човека в контекста на любовта към човека — това е истината. Да предположим, че тази предпоставка няма елемент на любов, нито се основава на любов, и тогава Бог прави неща, които са нелюбящи към човека, с проявлението на това да не обича човека. Вие не ще сте способни да установите дали това, че Бог не обича човека е истина, нито ще сте способни ясно да разберете този въпрос. В това се корени същината на въпроса, и щом е така, ние трябва да разговаряме за това.

Мислите ли, че след като Бог, Господът на всички сътворени същества, е създал човечеството, Той трябва да се грижи за хората — да ръководи какво ядат и пият и целия им живот и съдбите им? (Не, Той не трябва да прави това.) С други думи, ако Бог иска да се грижи за теб, Той го прави, а ако не иска, Той може да те остави сред тълпите или в ситуация, която

да ти позволи да плуваш или да потънеш. Това не е ли във властта на Бог? (Да, така е.) И тъй като е във властта Му, истина ли е, че Бог не се грижи за човека? (Да, истина е.) То е съгласно истината. Как може да се каже, че това е истина? (Бог е Създателят.) По отношение на идентичността и статуса на Бог, както и разликата между Бог и човечеството, Бог ще се грижи за теб, ако Той желае това, а ако не желае да се грижи за теб, то тогава Той няма да го прави. С други думи, уместно е Бог да се грижи за теб, ако иска, и е разумно, ако не го прави. От какво зависи това? Зависи от това дали Бог желае или не желае, и това е истината. Има хора, които казват: „Не, Ти ме създаде, Ти трябва да се грижиш за това какво ям и какво пия. Ти трябва да се грижиш за мен през целия ми живот“. Това съгласно истината ли е? Това е неразумно и не е съгласно истината. Ако Бог казва: „След като те създадох, Аз те захвърлих и няма да се грижа повече за теб“, това е могъществото на Създателя. Тъй като Бог те е създал, то Той има властта да те захвърли, било то на добро или на лошо място. Това е Божието могъщество. Каква е основата на Божието могъщество? Това е идентичността и статусът на Бог, така че Той може да се грижи за теб, или не, и в двата случая това е истината. Защо казвам, че това е истината? Това трябва да разберат хората. Разбереш ли това, ще знаеш кой си, Кой е Бог, в Когото вярваш, и какви са разликите между теб и Бог. Нека да се върнем на аспекта, отнасящ се до това, че Бог не обича човека. Трябва ли Бог да обича човека? (Не, не трябва.) Тъй като Той не трябва да прави това, истина ли е, че Бог не обича човека? (Истина е.) Не прави ли това нещата по-ясни? Сега нека да поговорим за следното: тъй като човечеството е покварено от Сатана и има покварен сатанински нрав, ако Бог не спаси човечеството и не го доведе при Себе Си, тогава каква е връзката между човека и Бог? (Няма връзка.) Това не е правилно. Всъщност има връзка. Тогава какъв тип връзка е това? Това е враждебна връзка. Ти се отнасяш враждебно към Бог и твоята природа същност е враждебна към същността на Бог. Следователно разумно ли е Бог да не те обича? Разумно ли е Бог да те ненавижда, да те мрази, да се отвращава от теб? (Разумно е.) Защо е разумно? (Защото в нас няма нищо, което да заслужава Божията любов, а нашият нрав е прекалено сериозно покварен.) Бог е Създателят, а ти си сътворено същество, но като сътворено същество ти не следваш Бог, нито се вслушваш в Неговите слова. Вместо това следваш Сатана и ставаш противник на Бог и Негов враг. Бог те обича, защото Той има същност

на милосърдие. Той се смилява над теб и те спасява. Бог притежава тази същност. Бог е милостив и загрижен за човечеството, което е създал. Неговата любов към теб е разкриване на Неговата същност, което е един аспект на истината. От друга страна, човечеството не е достойно за Божията любов. Човечеството е надменно, ненавижда положителните неща, то е зло, жестоко и мрази Бог и Му се съпротивлява. И така, предвид Божията същност — Неговата святост, праведност, вярност и власт на всичко това отгоре, как може Той да обича такова човечество? Може ли Бог да съответства на такова човечество? Може ли да го обича? (Не може.) И тъй като не може, когато Бог влезе в контакт с хората и иска да ги спаси, какво проявява Бог? Веднага след като Бог влезе в контакт с хората, Той чувства отвращение, ненавист и омраза и отритва тези, които извършват сериозно зло. Това е да не обича. Тогава истина ли е, че Бог не обича човека? (Да, истина е.) Това, че Бог не обича човека, е истина. Правилно ли е това, че Бог не обича онези, които Му се съпротивляват? (Да, правилно е.) Това е справедливо и разумно и е определено от Божия праведен нрав, затова истината е също, че Бог не обича човека. Кое определя това като истина? Определя го Божията същност.

И така, в крайна сметка: обича ли Бог човека? (Обича го.) Всъщност според същността и проявлението на човека, човекът не е достоен за Божията любов, но Бог все така може много да обича човека. Кажете Ми, Бог истината ли е? Неговата същност свята ли е? (Да, така е.) От друга страна, тъй като човекът е толкова отвратителен и неговата поквара се е загнездила толкова дълбоко, може ли Бог да обича човека без поне малко омраза? Ако нямаше малко омраза, малко отвращение или погнуса, то тогава това не е съгласно Божията същност. Бог мрази това човечество, ненавижда го, отвращава се от него и изпитва неприязън към него, но Той все така го спасява. Това е истинската Божия любов — същността на Бог! Това, че Бог не обича човека, се дължи на Неговата същност и това, че Той все още обича човека, също се дължи на Неговата същност. И така, сега, след като всичко е ясно, кое е истината: че Бог обича човека или че Той не обича човека? (И двете са истината.) Вече е установено. Тогава може ли човек да направи това? Човекът не може да направи това. Няма нито един човек, който да може — дори хората със собствените си деца. Ако детето ти постоянно те ядосва и съкрушава сърцето ти, отначало ще се ядосаш,

но с времето в сърцето си ще изпиташ неприязън към него. След като тази неприязън остане достатъчно дълго време в теб, ти ще се откажеш напълно и накрая ще прекратиш отношенията си с него. Каква е човешката любов? Тя идва от чувства и кръвните връзки на плътта, така че няма нищо общо с истината. Това е любовта, която се поражда от нуждите на плътта и чувствата на човека. Каква е основата за тази любов? Тя се основава на чувства, кръвни връзки и интереси и в нея няма дори и зрънце истина. Каква тогава е причината за това, човек да не обича? След като е изпитал омраза и ненавист и след като е бил отвратен от даден човек, и след като този човек е съкрушил сърцето му, той вече не обича, той не може повече да обича. До каква степен мислите, че това човечество е съкрушило сърцето на Бог? (Това е неописуемо.) Да, това е неописуемо. И така, Бог все още ли обича човека? Не знаеш дали Бог обича човека, но сега Бог все още те спасява, като винаги върши делото Си и говори, за да те води и да ти предоставя ресурс. Той няма да се откаже от теб до последния момент, когато делото е свършено. Не е ли любов това? (Любов е.) Има ли човечеството любов като тази? (Не, няма.) Когато емоционалните нужди на хората изчезнат, когато кръвната им връзка е преустановена и вече няма никакъв интерес, който да ги свързва, те вече не обичат, любовта им си заминава и тогава те избират да се откажат — да не „инвестират“ повече. Отказват се напълно. Какво е основното проявление на любовта? То е правенето на практически неща и постигането на резултати и ако тези свързани с любовта неща не са направени, то тогава няма любов. Някои хора казват, че Бог мрази човека, но това не е напълно правилно. Бог те мрази, но говори ли с теб по-малко? Предоставя ли ти по-малко истина? Работи ли по-малко в теб? (Не, Той не прави това.) Следователно, като казваш че Бог те мрази, ти нямаш съвест, думите ти са безсъвестни. Не е лъжа, че Бог те мрази, но Той все така те обича и е свършил много работа в теб. Факт е, че Бог те мрази, но защо? Ако се покоряваше на Бог във всяко отношение и беше станал като Йов, щеше ли Бог все още да те мрази? Той нямаше да те мрази повече, щеше да има само любов към теб. Как се проявява Божията любов? Тя не прилича на любовта на човека, която е да не даваш прашинка да падне върху някого. Бог не обича хората по този начин: Той те оставя да водиш нормалния живот на сътвореното човечество. Той те оставя да разбереш как да живееш, как да оцеляваш и как да се прекланяш пред Него; как да бъдеш господар сред

всички неща; как да живееш смислен живот, да не правиш неща, които са безсмислени, нито да следваш Сатана. Значението на Божията любов не е ли трайно и с дълбоко въздействие? То е с изключително дълбоко въздействие и последващите ефекти от това, че Бог върши тези неща, са с колосално значение и със стойност от най-голямо значение за цялото човечество. Това е нещо, което никой човек не може да направи. То е с неоценима стойност и не може да бъде разменено от човек за пари или за други материални неща. Виждаш ли, хората в днешно време разбират някои истини и знаят как да се прекланят пред Бог, но знаели ли са нещо от това преди 20 или 30 години? (Не, не са знаели.) Те не знаеха как се е появила Библията; не знаеха какъв е Божият план за управление; не знаеха как да се прекланят пред Бог и да живеят така, че да бъдат сътворени същества, които отговарят на критериите: те не знаеха никое от тези неща. И така, ако прескочим двадесет години напред, считано от сега, човечеството в онова време няма ли да бъде много по-добре от вас сега? (Да, ще бъде.) Как ще се постигне това? Именно заради Божието спасение и Неговата безгранична и безкрайна любов, която влага в човека. Точно защото Той има такова търпение, толерантност и милост към човека, човекът е постигнал толкова много неща. Ако не беше великата Божия любов човек нямаше да придобие нищо.

Мислите ли, че Бог обича човека? (Обича го.) Тогава Бог мрази ли човека? (Мрази го.) По какъв начин? В сърцето Си Бог всъщност е отвратен от човека и ненавижда човешката природа същност. Той е отвратен от всеки човек. Тогава как може все пак да върши делото Си в човека? Защото Той има любов и иска да спаси тези хора. Това, че спасява хората, означава ли, че не ги мрази? Мрази ги. Омразата и любовта съжителстват заедно. Той мрази, Той ненавижда и е погнусен, но в същото време Той върши делото за спасението на човека. Кой мислите, че може да направи това? Никой човек не може да направи това. Когато хората видят някого, към когото изпитват отвращение и ненавист, те не искат повече да го погледнат и дори една разменена дума с него е прекалено много, точно както казват невярващите: „Ако няма допирни точки и една единствена дума е загуба на време“. Колко слова е изговорил Бог на човека? Твърде много. Можеш ли да кажеш, че Бог не обича човека? Или че Той не мрази човека? (Не можем.) Омразата е факт, както и любовта. Да предположим, че кажеш: „Бог ни мрази, затова

нека не се приближаваме до Него. Нека не искаме от Бог да ни спаси, та да не Го дразним през цялото време“. Става ли така? (Не.) Ти не проявяваш внимание към Божието сърце и не разбираш Бог, нито Го познаваш. Вместо това, ако правиш това, ти се бунтуваш срещу Бог и съкрушаваш сърцето Му. Ти трябва да разбереш защо Бог мрази човека и кои действия показват, че Той обича човека. Има причини за Божията любов и омраза — всяка от тях си има своята история и принципи. Ако кажеш: „Щом Бог ме спасява, Той трябва да ме обича; Той не може да ме мрази.“, това неразумно изискване ли е? (Да.) Въпреки че Бог те мрази, Той не отлага спасението ти и все така ще ти дава възможност да се покаеш. Това не оказва влияние върху твоето ядене и пиене на Божиите слова или върху изпълнението на дълга ти, и ти продължаваш да се наслаждаваш на Божията благодат, така че защо продължаваш да спориш? Божията омраза към теб е обоснована. Тя се определя от Божията същност, но Той не е отложил спасението ти. Не трябва ли хората да имат някакви познания по този въпрос? (Трябва.) Какво трябва да знаят? Те трябва да познават Божия праведен нрав и Неговата святост. Те трябва да познават тези неща. Как човек може да познава тези неща? Бог толкова много мрази това човечество, но въпреки това го спасява — какво означава това? Милосърдие в изобилие. Ето какво се съдържа в Божия праведен нрав. Само Бог може да направи това, Сатана няма да го направи. Макар и да не те мрази, те тъпче. Ако те мразеше, тогава би те измъчвал по цял ден, като дори те лиши завинаги от прераждане и те захвърли в осемнайстия кръг на ада. Не прави ли Сатана точно това? (Да, така е.) Но Бог отнася ли се към хората по този начин? Категорично не. Бог дава на хората достатъчно възможности да се покаят. Затова не се плаши от това, че Бог те мрази. Неговата омраза към теб е определена от Неговата същност. Не се отвръщай от Бог, поради това, че Той те мрази, като си мислиш: „Не заслужавам да бъда спасен от Бог, така че Бог просто може да спре да ме спасява и да Си спести неприятностите“, и тогава да се отречеш от Бог. Това ще накара Бог да те ненавижда още повече, защото си Го предал и си Го опозорил, и си позволил на Сатана да ти се надсмива. Мислите ли, че това е така? (Понякога, когато преживявам освобождаване или претърпявам неуспехи и провали, чувствам, че съм съкрушил сърцето на Бог и че Той повече няма да ме спасява. Сърцето ми е в състояние да избягва Бог.) Да съкрушиш сърцето на Бог не е нещо еднократно; ти

си съкрушил сърцето Му преди много време — и не само веднъж! Но ако наистина се откажеш от себе си, което е равнозначно на това, да оставиш Бог напълно да се откаже от теб и да не те спаси, тогава Божието сърце ще бъде наистина съкрушено. Бог няма да осъди хората на смърт или да отсъди за тях заради моментното им поведение или поведението им за определен период от време. Това не е нещо, което Той ще направи. Как трябва да познаваш тогава Божия нрав? Как можеш да преобърнеш твоите представи и погрешни възгледи? Ти не знаеш какво мисли Бог за много неща или как да ги свържеш с Неговия праведен нрав и Неговата свята същност. Ти не разбираш, но има едно нещо, което трябва да запомниш: каквото и да прави Бог, човек трябва да се покорява. Човекът е сътворено същество, направено от прах, и трябва да се покорява на Бог. Това е дълг, задължение и отговорност на човека. Ето какво отношение трябва да имат хората. След като хората придобият това отношение, как следва да се отнасят към Бог и нещата, които Бог прави? Никога не заклеймявай, за да не накърниш Божия нрав. Ако имаш представи, преобърни ги, но не заклеймявай Бог или нещата, които Той прави. Заклеймиш ли ги, свършено е с теб: то е равнозначно на това, да застанеш на срещуположната на Бог страна, без никакъв шанс да получиш спасение. Може да кажеш: „Аз не стоя срещу Бог сега, но имам неправилно разбиране за Бог“ или „В сърцето си имам леко съмнение относно Бог; вярата ми е малка и съм слаб и негативен“. Всичко това е поправимо, то може да бъде преодоляно чрез търсене на истината — но не заклеймявай Бог, каквото и да правиш. Ако кажеш: „Това, което направи бог не е правилно. То не е съгласно истината, така че имам причина да се съмнявам, да поставям под въпрос и да обвинявам. Ще разпространя това навсякъде и ще обединя хората в това, да го поставят под въпрос“, това ще бъде проблемно. Отношението на Бог към теб ще се промени и ако заклеймяваш Бог, с теб е напълно свършено. Има прекалено много начини, по които Бог да ти въздаде възмездие. Следователно хората не бива умишлено да се противопоставят на Бог. Не е голям проблем, ако неумишлено направиш нещо, за да Му се съпротивляваш, защото то не е направено умишлено или нарочно, и Бог ти дава възможност да се покаеш. Ако умишлено заклеймяваш, дори когато знаеш, че то е направено от Бог, и подтикваш другите да се бунтуват заедно с теб, то тогава това е проблемно. И какъв ще бъде резултатът? Ще свършиш като двеста и петдесетте водачи,

които се съпротивляваха на Мойсей. Съвсем наясно си, че това е Бог, но въпреки това се осмеляваш да протестираш шумно срещу Него. Той не води дебати с теб: в Него е властта; Той кара земята да се разтвори и направо да те погълне и това е всичко. Той никога няма да те види или да чуе твоите оправдания. Това е Божият нрав. Какво е проявлението на Божия нрав в този момент? То е гняв! Ето защо в никакъв случай хората не бива да протестират шумно срещу Бог или да предизвикват Неговия гняв. Ако някой оскърби Бог, резултатът ще бъде унищожение.

Откъс 24

Бог обича човечеството — това е вярно и всеки признава този факт — а как Бог обича човека? (Бог изразява истина, предоставя на човека ресурса на истината, разобличава го, съди го, дисциплинира го, изпитва го и го облагородява, като му позволява да разбере и да придобие истината.) Това е нещо, което всички вие сте преживели и видели. Божият израз на любовта Му към човечеството се различава в отделните епохи — в някои случаи Божията любов е в съзвучие с представите на хората и те веднага могат да я проумеят и приемат, но понякога Божията любов влиза в противоречие с представите на хората и те не са склонни да я приемат. Кои страни на Божията любов са в противоречие с човешките представи? Божието правосъдие, наказание, заклеймяване, наказване, гняв, проклятия и още, и още. Никой не иска да се изправи срещу тези неща, нито може да ги приеме, нито пък си е представял някога, че Божията любов може да се прояви по този начин. А как така хората изначално ограничиха Божията любов? Те изначално сведоха границите на Божията любов до това как Господ Исус изцелява болните, изгонва демони, нахранва пет хиляди души с пет хляба и две риби, дарява изобилна благодат и търси онези, които са се изгубили — в тяхната обрисовка Бог се отнася към човеците като към малко агънце, с нежна и мека милувка. В това се състои Божията любов според тях. Затова, когато забележат, че Бог говори със суров тон и въздава правосъдие, наказание, поразяване и дисциплина, това разяжда измислената им представа за Бог и ето, те си създават представи, стават непокорни и дори отричат Бог. Ако Бог трябваше да ви прокълне, да каже, че ви липсва човешка природа, че не обичате истината, че с нищо не сте по-добри от звяр и че няма да ви спаси, какво бихте си помислили? Бихте ли си помислили,

че Божията любов не е истинска, че Бог не е любящ? Бихте ли изгубили вярата си в Него? Някои казват: „Бог ме съди и ме наказва, за да ме спаси, но ако Той ме прокълне, няма да Го приема за мой Бог. Ако Бог прокълне някого, това не вещае ли край за него? Не означава ли, че ще бъде наказан и ще отиде в ада? Ако изход не се вижда, какъв смисъл има да вярваш в Бог?“. Нима тази представа не е изопачена? Ако Бог те прокълне в някой бъдещ ден, все така ли ще Го следваш, както и сега? Все така ли ще вършиш своя дълг? Трудно е да се каже. Някои успяват с постоянство да изпълняват дълга си; поставят основен приоритет върху стремежа към истината и са подготвени. Други пък не се стремят към истината и не отдават значение на житейското развитие — пренебрегват тези неща. Мислят само за това да получават награди и облаги и да бъдат полезни в Божия дом. Когато времето позволява, винаги обобщават каква работа са свършили напоследък, какви добри неща са свършили за църквата, каква висока цена са платили и какви награди и венци трябва да им бъдат дадени. Ето такива неща обобщават в свободното си време. Когато Бог проклина такива хора, това не е ли шокиращо и неочаквано за тях? Склонни ли са незабавно да престанат да вярват в Бог? Възможност ли е това? (Да.) Единственото отношение, което едно сътворено същество трябва да прояви към Създателя, е на покорство, на безусловно покорство. Това е нещо, което някои хора днес може би не могат да приемат. Това е така, защото хората са с твърде малък духовен ръст и не притежават истината реалност. Ако, когато Бог извършва неща, които са в разрез с твоите представи, си склонен да изтълкуваш погрешно Бог — дори да се разбунтуваш срещу Бог и да Го предадеш — тогава си далеч от способността да се покориш на Бог. Докато на хората е предоставен ресурс и са напоявани с Божието слово, те всъщност се стремят към една единствена цел, която в крайна сметка е да могат да постигнат безусловно, абсолютно покорство пред Бог. Когато достигнеш този момент, ти, това сътворено същество, вече ще отговаряш на критериите. Понякога Бог умишлено върши неща, които са в разрез с твоите представи, и върши умишлено неща, които са против твоите желания, и може дори да ти се струва, че противоречат на истината, не проявяват внимание към теб и са в несъгласие със собствените ти предпочитания. Може би ти е трудно да приемеш тези неща, може би не ги проумяваш и без значение как ги изследваш, усещаш, че са погрешни, и не си способен да ги приемеш; може

би усещаш, че Бог е бил неразумен да стори това — но всъщност, Бог е извършил това умишлено. Тогава, каква е целта на Бог, когато извършва тези неща? Да те изпита и разкрие, да види дали си способен да търсиш истината или не, дали проявяваш истинско покорство пред Бог, или не. Не търси основание за всичко, което Бог извършва или изисква, и не питай защо. Няма полза от това да се опитваш да излагаш доводите си пред Бог. Трябва просто да осъзнаеш, че Бог е истината и да си способен на пълно покорство. Трябва само да осъзнаеш, че Бог е твоят Създател и твой Бог. Това е по-висше от всяка разумност, по-висше от всяка светска мъдрост, по-висше от всеки човешки морал, етика, познание, философия или традиционна култура — по-висше дори от човешките чувства, човешката праведност и така наречената човешка любов. То е по-висше от всичко. Ако това не ти е ясно, рано или късно ще дойде ден, когато нещо ти се случва и ти падаш. Най-малкото, ще се разбунтуваш срещу Бог и ще се отклониш по друга пътека; ако в крайна сметка си способен да се разкаеш и да познаеш обичливостта на Бог, и да осъзнаеш значимостта на Божието дело в теб, то все още имаш надежда за спасение — но ако пропаднеш заради това и не си способен да се изкачиш нагоре, няма надежда за теб. Дали Бог съди, наказва или проклина хората, всичко е, за да ги спаси, и те не бива да се страхуват. От какво трябва да се боиш? Трябва да се боиш, ако Бог изрече: „Отритвам те“. Ако Бог изрече това, в беда си. Това означава, че Бог няма да те спаси, че нямаш надежда за спасение. Затова, като приемат Божието дело, хората трябва да разбират Божиите намерения. Каквото и да правиш, не се заяждай по повод Божиите слова, като казваш: „Съд и наказание може, но заклеймяване, проклинане, унищожение — това не означава ли край за мен? Какъв е смисълът да бъдеш сътворено същество? Тогава аз няма вече да бъда такова и ти няма вече да бъдеш мой Бог“. Ако отхвърлиш Бог и не останеш непоколебим в свидетелството си, тогава Бог може истински да те отхвърли. Знаете ли това? Независимо колко отдавна хората вярват в Бог, независимо колко пътища са пребродили, колко работа са свършили или колко дългове са изпълнили, всичко сторено през това време е било подготовка за едно едничко нещо. Кое е то? Те са се подготвяли, за да имат в крайна сметка пълно покорство към Бог, безусловно покорство. Какво означава „безусловно“? Това означава, че не се оправдаваш и не изказваш нищо за своите обективни причини, означава, че не издребняваш; ти не си

достоен за това, тъй като си сътворено същество. Когато спориш на дребно с Бог, си объркал мястото си, и когато се опитваш да излагаш доводите си пред Бог — отново си объркал мястото си. Не спори с Бог, не се опитвай винаги да проумееш причината, не настоявай да разбереш, преди да си се покорил, и да не се покориш, когато не си разбрал. Когато правиш така, ти си объркал мястото си, и в такъв случай покорството ти към Бог не е пълно; то е покорство относително и условно. Дали тези, които поставят условия за покорството си към Бог, са хора, които истински се покоряват на Бог? Отнасяш ли се с Бог като към Бог? Прекланяш ли се пред Бог като Създател? Ако ли не, тогава Бог не те признава. Какво трябва да преживееш, за да постигнеш абсолютно и безусловно покорство към Бог? И как трябва да го преживееш? На първо място, хората трябва да приемат Божия съд и наказание и трябва да приемат да бъдат кастрени. Освен това, те трябва да приемат Божието поръчение, трябва да се стремят към истината, докато изпълняват дълга си, трябва да проумеят различните аспекти на истината, които се отнасят до навлизане в живота, и да достигнат до разбиране на Божиите намерения. Понякога това е отвъд заложбите на хората и те нямат силата на прозрението, за да достигнат до разбиране на истината, и могат да разберат съвсем малко, когато другите са в общение с тях или като извлекат поука от различните обстоятелства, нагласени от Бог. Но ти трябва да осъзнаеш, че трябва да имаш богопокорно сърце, не бива да се опитваш да излагаш доводите си пред Бог или да поставяш условия; всичко което Бог върши, е това, което е трябвало да бъде сторено, защото Той е Създателят, а ти си сътворено същество. Трябва да имаш отношение на покорство и не трябва винаги да търсиш причина или да говориш за условия. Ако ти липсва и най-елементарното отношение на покорство и си склонен дори да се съмняваш и да бъдеш предпазлив към Бог, или да мислиш в сърцето си: „Трябва да видя дали Бог наистина ще ме спаси и дали Бог е наистина праведен. Всеки казва, че Бог е любов — ами тогава, нека видя дали наистина е намесена любов в това, което Бог извършва у мен, дали това наистина е любов“, ако постоянно проучваш дали това, което Бог върши, е в тон с твоите представи и вкусове, или дори с това в което вярваш, че е истина, тогава си объркал мястото си и си в беда: Вероятно ще накърниш Божия нрав. Истините, свързани с покорството, са решаващи, и няма истина, която може да бъде изцяло и ясно обяснена в няколко изречения;

всички те се отнасят до различни човешки състояния и поквара. Навлизането в истината реалност не може да бъде постигнато за една, две или три, или пет години. Това изисква преживяване на много неща, преживяване на голяма част от правосъдието и наказанието на Божиите слова, преживяване на много кастрене. Едва когато постигнеш умението да прилагаш истината на практика, стремежът ти към истината ще бъде ефективен, и само тогава ще си в притежание на истината реалност. Само тези, които притежават истината реалност, са онези, които имат истинско преживяване.

Откъс 25

През първите няколко години, след като започна този етап на делото, имаше един човек, който вярваше в Бог, но не се стремеше към истината. Мислеше само за това да печели повече пари, да си намери партньор и да води живот на богаташ и затова напусна църквата. Неочаквано, след като се лута няколко години, той се върна. Той изпитваше голямо разкаяние и проля безброй сълзи. Това доказваше, че сърцето му не беше напуснало Бог напълно. Това беше нещо хубаво и той все още имаше шанс и надежда да бъде спасен. Ако беше престанал да вярва и беше станал същият като невярващите, тогава с него щеше да е напълно свършено. Тъй като можеше да се покае истински, за него все още имаше надежда. Това беше рядко и ценно. Независимо какво прави Бог и независимо как се отнася към хората — дори да ги мрази, да се отвращава от тях или да ги проклина — ако дойде ден, в който те могат да се обърнат, тогава Аз ще намеря голямо утешение, защото това ще означава, че те все пак имат малко място за Бог в сърцата си, че не са изгубили напълно човешкия си разум или човешката си природа, че в тях все още е останала следа от вяра и че имат поне някакво намерение да признаят Бог и да се върнат пред Него. Докато някой наистина има Бог в сърцето си, независимо кога е напуснал Божия дом, ако се върне и все още носи това семейство в сърцето си, тогава Аз ще изпитам чувство на дълбока привързаност към него и ще намеря някакво утешение. Ако обаче никога не се върне, ще изпитвам съжаление. Ако може да се върне и да се покае истински, тогава ще се почувствам дълбоко удовлетворен и утешен. Това, че този човек все пак можа да се върне, сякаш означаваше, че той не бе забравил Бог и че все още изпитваше привързаност към Бог в сърцето си. Ето защо се е върнал. Бях доста трогнат, когато се срещнахме. Когато

си е тръгвал, той със сигурност е бил доста негативен и в лошо състояние. Това, че се върна, доказваше, че все още има вяра в Бог. Дали обаче ще може да продължи напред, бе неизвестно, защото хората се променят толкова бързо. В Епохата на благодатта Господ Исус каза: „Как ви се вижда? Ако някой човек има сто овце и едната от тях се заблуди, не оставя ли деветдесет и деветте и не отива ли по хълмовете да търси заблудилата се?“ (Матей 18:12). Този стих не е някакво правило, нито начин на действие; по-скоро той показва неотложното намерение на Бог да спаси хората, както и колко дълбока е любовта Му към тях. Той представлява Божия нрав и Неговата любов към хората. Ето защо, ако някои хора напуснат църквата за шест месеца или година, или имат независимо колко слабости или погрешни разбирания, и въпреки това по-късно са способни да се опомнят, да придобият познание и да се обърнат, и да се върнат в правия път, тогава това наистина Ме утешава и Ми носи малко наслада. В този свят на суета и удоволствия и в тази зла епоха това човек да може да признае Бог, да се върне в правия път и да се завърне, е нещо, което носи голямо утешение и е вълнуващо. Вземете за пример отглеждането на деца: независимо дали детето ти е има синовно отношение, или не, как би се почувствал, ако то не те признае и напусне дома, за да не се върне никога? Дълбоко в себе си все пак не би могъл да го пуснеш и винаги би се чудил кога ще се върне да те види, тъй като тогава би почувствал, че поне все още имаш това дете и че не си го обичал или отгледал напразно. Винаги би мислил по този начин и винаги би копнял да дойде този ден. Ако дори хората се чувстват така, колко по-силно би било това чувство у Бог? Нима не е още по-голяма Неговата надежда, че хората ще намерят пътя си обратно, след като са се заблудили, и че блудният син ще се завърне? Хората са с малък духовен ръст, но ще дойде ден, когато ще разберат Божието намерение — освен ако в тях няма и следа от истинска вяра и те са неверници, като в този случай не е необходимо да се проявява загриженост към тях.

Откъс 26

Има различни типове хора и те се разграничават по своя дух. Някои хора имат човешки дух и именно те са онези, които Бог е предопределил и избрал. Някои нямат човешки дух. Те са демони, които са се промъкнали с хитрост и не са били предопределени или избрани от Бог. Затова,

дори и да са успели да се промъкнат в Божия дом, те не могат да бъдат спасени и накрая пак ще бъдат разкрити и отстранени. Дали хората могат да приемат Божието дело и по какъв път вървят, след като са го приели, и дали могат да се преобразят, всичко това зависи от техния дух и природа. Някои хора не могат да не се отклонят от пътя; духът им ги определя като такива същества и те не могат да се променят. При някои хора Светият Дух не действа, защото не вървят по правилния път. Ако обаче могат да постигнат обрат, Светият Дух все пак ще върши делото Си. Ако не го направят, тогава за тях всичко ще свърши. Има различни видове ситуации, но Бог е праведен в отношението си към всеки човек. Как хората трябва да познават и да възприемат Божия праведен нрав? Праведните получават Неговите благословии, а злите биват прокълнати от Него. Това е Божията праведност. Бог възнаграждава доброто и наказва злото, и възмездява всеки според делата му. Това е така, но има някои събития, които не са в съгласие с човешките представи; тоест, има хора, които вярват в Бог и Му се покланят, но са поразени или са прокълнати от Бог, или които Бог никога не е благославял, или не им е обръщал внимание. Независимо колко много Му се покланят, Той ги пренебрегва. Има някои зли хора, които Бог нито благославя, нито наказва, но притежават голямо богатство и имат много деца. Всичко им се получава и всичко им върви гладко. Това ли е Божията праведност? Някои хора казват: „Ние се покланяме на Бог, но не сме получили благословии от Него, докато злите хора, които не Му се покланят и дори Му се съпротивляват, живеят по-добре и по-успешно от нас. Бог не е праведен!“. Какво виждате в това? Току-що ви дадох два примера. Кой от тях показва Божията праведност? Някои хора казват: „И двата са проявление на Божията праведност!“. Защо казват това? В Божиите действия има принципи — само че хората не могат да ги видят ясно, а само защото не могат да ги видят ясно, не могат да казват, че Бог не е праведен. Хората могат да видят само това, което е на повърхността. Те не могат да прозрат нещата такива, каквито са. Следователно това, което Бог прави, е праведно, колкото и малко да съответства на човешките представи и фантазии. Има много хора, които постоянно се оплакват, че Бог не е праведен. То е, защото не разбират действителната ситуация. Лесно правят грешки, тъй като винаги гледат на нещата през призмата на своите представи и фантазии. Познанието на хората се основава на собствените им мисли и възгледи, на

техните търговски-ориентирани възгледи или на възгледите им за добро и зло, за правилно и погрешно или за логика. Когато някой вижда нещата от тази гледна точка, за него е лесно да разбере Бог погрешно и да си създаде представи, и ще Му се съпротивлява и ще се оплаква от Него. Да речем, че има един бедняк, който знае само да се покланя на Бог, но Бог просто го пренебрегва и не го благославя. Може би си мислите: „Дори Бог да не го благослови в този живот, със сигурност ще го благослови във вечността и ще го дари десет хиляди пъти повече. Все пак Бог не е ли праведен? Един богаташ се радва на стократни благословии в този живот, но във вечността го очаква унищожение. Това е ли пак Божията праведност?“. Как трябва да се разбира тя? Да вземем за пример разбирането на Божието дело: ако Бог беше приключил делото Си, след като завърши етапа му в Епохата на благодатта, и ако не беше извършил делото на правосъдието в последните дни, и ако не беше спасил напълно човечеството, което щеше да доведе до пълното му унищожение, Той пак ли би притежавал любов и праведност? Ако тези, които се покланят на Бог, са хвърлени в езерото от огън и жупел, а на тези, които не се покланят на Бог и дори не знаят, че Той съществува, Бог е позволил да оцелеят, как трябва да се разбира това? Когато говорят в контекста на доктрината, хората обикновено казват, че Бог е праведен, но ако се сблъскат с подобна ситуация, може да не са способни да разпознаят и дори да се оплачат от Него, и да Го съдят, че е неправеден.

Човек трябва да разбере напълно Божията любов и праведност и да ги обясни и възприеме въз основа на Божиите слова и на истината. Освен това, за да опознае Божията любов и праведност истински, човек трябва да придобие истинско преживяване и да достигне до Божието просветление. Човек не бива да измерва Божията любов и праведност въз основа на представите и фантазиите си. Според човешките представи доброто се възнаграждава, а злото се наказва, добрите хора се възнаграждават с добро, на злите се отвръща със зло, а тези, които не вършат зло, трябва да бъдат възнаградени с добро и да получат благословии. Излиза, че всички хора, които не са зли, трябва да бъдат възнаградени с добро. Това би било Божията праведност. Това не е ли човешка представа? Ако не бъдат възнаградени с добро, би ли казал тогава, че Бог не е праведен? Например във времето на Ной Бог му каза: „Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със

земята“ (Битие 6:13). След това нареди на Ной да построи ковчега. След като Ной прие Божието поръчение и построи ковчега, на земята се изсипа проливен дъжд и валя в продължение на четиридесет дни и нощи, целият свят потъна под водите на потопа и Бог унищожи всички хора от онази епоха освен Ной и седмината от семейството му, които се качиха на ковчега. Какво мислиш за това? Смяташ ли, че Бог не е любящ? От гледна точка на човека, колкото и покварено да е човечеството, щом Бог го унищожава, това означава, че Той не е любящ. Правилно ли е това? Това не е ли абсурдно? Бог не обичаше хората, които унищожи, но можеш ли да кажеш, че не е обичал онези, които оцеляха, и онези, които постигнаха Неговото спасение? Петър изключително много обичаше Бог и Бог възлюби Петър. Можеш ли да кажеш, че Бог не е любящ? Бог обича хората, които наистина Го обичат, и мрази и проклина онези, които Му се съпротивляват и упорито отказват да се покаят. Бог притежава както любов, така и омраза. Това е вярно. Хората не бива да ограничават Бог или да Го съдят според своите представи и фантазии, т.е. в начина, по който гледат на нещата, изобщо няма никаква истина. Човек трябва да опознае Бог въз основа на Неговото отношение към човека, на Божия нрав и на Неговата същност. Човек в никакъв случай не бива да се опитва да ограничава същността на Бог въз основа на това как изглеждат нещата, които Той прави и с които се занимава. Хората са толкова дълбоко покварени от Сатана, че изобщо не познават природата същност на поквареното човечество, камо ли да знаят какво всъщност представлява за Бог поквареното човечество или как трябва да се отнася към тях според праведния Си нрав. Вижте Йов. Той беше праведен човек и Бог го благослови. Това беше Божията праведност. Сатана се обзаложи с Йехова: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог? Не си ли обградил отвсякъде него и дома му, и всичко, което има? Благословил си делата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята. Но сега простри ръка и се допри до всичко, което има, и той ще Те похули в лицето“ (Йов 1:9-11). Бог Йехова каза: „Давам в ръката ти всичко, което е негово, само не слагай ръка на него“ (Йов 1:12). И така, Сатана отиде при Йов, нападна го и го изкуши, и Йов беше подложен на изпитания. Беше му отнето всичко, което имаше. Изгуби децата и имуществото си, а цялото му тяло се покри с цирей. Изпитанията на Йов олицетворяваха ли праведния Божи нрав? Не можете да кажете ясно, нали? Дори да си праведен човек, Бог има правото да те

подлага на изпитания и да те накара да свидетелстваш за Него. Божият нрав е праведен и Бог се отнася еднакво към всички. Това не означава, че праведните хора не е нужно да бъдат подлагани на изпитания, защото могат да ги издържат, или че праведните хора трябва да бъдат защитени. Това не е така. Бог има право да подлага праведните хора на изпитания. Това разкрива праведния Божи нрав. Накрая, след като Йов понесе изпитанията и свидетелства за Йехова, Йехова го благослови още повече от преди, още по-добре от преди, и му даде два пъти повече благословии. Освен това Йехова му се яви и му говори чрез вятъра, а Йов го видя като че ли се видя лице в лице с Него. Това е благословия, дадена му от Бог. Това беше Божията праведност. А щеше ли да има Божия праведност, ако след като Йов понесе изпитанията, Йехова се бе отвърнал от него и го бе пренебрегнал, след като видя как Йов посрами Сатана, като свидетелства за Йехова пред него, и ако го бе оставил без благословии накрая? Независимо дали Йов е бил благословен след изпитанията или Йехова му се е явил, това съдържа Божието добро намерение. Явяването Му пред Йов беше Божията праведност и неявяването Му също щеше да е Божия праведност. На какво основание ти, сътвореното същество, отправяш изисквания към Бог? Хората не са в позиция да изискват от Бог. Няма нищо по-неразумно от това да отправяш изисквания към Бог. Той ще направи това, което трябва да направи, и Божият нрав е праведен. Праведността в никакъв случай не е безпристрастност или разумност. Тя не е егалитаризъм или даване на това, което заслужаваш за работата си, нито е заплащане за работата, която си свършил, или отдаване на дължимото според усилията, които си положил. Това не е праведност, а просто безпристрастност и разумност. Много малко хора са способни да опознаят праведния Божи нрав. Да предположим, че Бог беше унищожил Йов, след като Йов беше свидетелствал за Него. Това щеше ли да е праведно? Всъщност щеше. Защо се нарича праведност? Какво разбират хората под праведност? На хората им е много лесно да кажат, че Бог е праведен, ако нещо съответства на представите им. Ако обаче не го възприемат като нещо, което е съгласно представите им, ако е нещо, което не са способни да разберат, ще им бъде трудно да кажат, че Бог е праведен. Ако Бог беше унищожил Йов тогава, хората нямаше да кажат, че Той е праведен. Всъщност обаче, трябва ли Бог да се оправдава, когато унищожава хората, независимо дали са покварени, или не, и независимо

дали са дълбоко покварени? Трябва ли Той да обяснява на хората на какво основание го прави? Трябва ли Бог да казва на хората законите, които е повелил? Не се налага. В Божиите очи човек, който е покварен и е склонен да се съпротивлява на Бог, няма никаква стойност. Както и да се справя Бог с него, все ще е подходящо, и всичко е съгласно подреденото от Бог. Ако Бог беше недоволен от теб и след твоето свидетелство ти беше казал, че няма полза от теб, и ако по тази причина те беше унищожил, това щеше ли да е Неговата праведност? И то щеше да е. Възможно е сега да не си способен да го разбереш от гледна точка на фактите, но трябва да го разбереш на теоретично ниво. Смятате ли, че Божието унищожение на Сатана е израз на Неговата праведност? (Така смятаме.) А ако беше позволил на Сатана да остане? Не смеете да кажете, нали? Божията същност е праведност. Макар и да не е лесно да се разбере какво прави Той, всичко, което прави, е праведно. Просто хората не го разбират. Когато Бог предаде Петър на Сатана, как реагира Петър? „Хората не са способни да разберат какво правиш Ти, но всичко, което правиш, съдържа Твоите добри намерения и във всичко има праведност. Как да не възхвалявам мъдростта и делата Ти?“. Сега трябва да разберете, че причината, поради която Бог не унищожава Сатана по време на Своето спасение на човека, е, че хората могат да видят ясно как Сатана ги е покварил и до каква степен ги е покварил, и как Бог ги пречиства и спасява. Накрая, когато хората разберат истината, когато ясно видят отвратителното лице на Сатана и съзрат чудовищния грях на Сатана, който ги е покварил, Бог ще унищожи Сатана, като им покаже Своята праведност. Моментът на унищожението на Сатана съдържа Божия нрав и Неговата мъдрост. Всичко, което Бог прави, е праведно. Макар че хората не са способни да възприемат това, те не бива да съдят по свое усмотрение. Най-неразумно е хората да твърдят, че Бог не е праведен, ако нещо, което Той прави, им се струва неразумно или ако имат някакви представи за това. Виждаш ли, Петър също намираше някои неща за неразгадаеми, но беше сигурен, че Божията мъдрост и Неговите добри намерения присъстват в тях, че хората не биха могли да ги разгадаят и че има толкова малко неща, които могат да разгадаят. Така че не е лесно да опознаем Божия нрав. Въпреки че в религиозния свят има толкова много хора, които вярват в Бог, малцина са способни да опознаят Неговия нрав. Когато някои хора се опитаха да проповядват евангелието сред религиозни хора и да ги накарат

да прочетат Божиите слова, те не само че не потърсиха и не проучиха, но дори изгориха книги с Божиите слова и бяха наказани. Някои повярваха на безпочвени слухове, хулиха Бог и също бяха наказани. Има много такива случаи, несметен брой. Някои новоповярвали са надменни и високомерни и не могат да го приемат, когато го чуят, а си изграждат представи. Бог те смята за глупав и невеж и те пренебрегва, но ще дойде ден, когато ще те накара лично да го разбереш. Ако си следвал Бог в продължение на много години, но продължаваш да се държиш така, вкопчил се в своите представи, колкото и да са те, не само че не търсиш истината, за да ги преобърнеш, но и ги разпространяваш навсякъде и се подиграваш на Божия дом и го осмиваш, ще те застигне възмездие. В някои случаи Бог може да ти прости, просто защото си бил глупав и невеж, но ако съзнателно и умишлено продължаваш да действаш така, отказваш да слушаш, колкото и съвети да ти се дават, трябва да бъдеш наказан. Знаеш само, че Бог има толерантна страна, но не забравяй, че Той има и ненакърнима страна. Това е Неговият праведен нрав.

Откъс 27

„Богохулството и клеветата срещу Бог е грях, който няма да бъде простен нито в този живот, нито в идния свят, а тези, които извършват този грях, никога няма да се преродят“. Това означава, че Божият нрав не търпи да бъде обиждан от човека. Няма никакво съмнение, че богохулството и клеветата срещу Бог няма да бъдат простени нито в този живот, нито в идния свят. Независимо дали е умишлено, или не, богохулството е нещо, което оскърбява Божия нрав, а изричането на богохулни думи срещу Бог със сигурност ще бъде осъдено независимо от причината. Някои хора обаче изричат заклеймяващи и богохулни думи в ситуации, в които не разбират това, или в които са били подведени, контролирани и потискани от други. След като изрекат тези думи, те се чувстват неспокойни, чувстват, че са били обвинени и изпитват голямо разкаяние. След това те подготвят достатъчно добри дела, като придобиват знания и се променят междувременно, и затова Бог вече не помни предишните им прегрешения. Трябва точно да познавате Божиите думи и да не ги използвате произволно според вашите представи и фантазии. Трябва да разберете към кого са насочени думите Му и в какъв контекст говори Той. Не трябва произволно да използвате

Божиите думи или да ги определяте небрежно. Хората, които не знаят как да преживяват, не разсъждават върху себе си за нищо и не се сравняват с Божиите думи, докато тези, които са имали някакви преживявания и прозрения, са склонни към свръхчувствителност, като се съпоставят произволно с Божиите думи, когато четат Неговите проклятия или виждат Неговото отвращение и отстраняване на хора. Тези хора не разбират думите на Бог и винаги Го тълкуват погрешно. Някои хора не са чели днешните слова на Бог или не са изследвали днешното Му дело, камо ли да получат просветлението на Светия Дух. Те говореха осъдително за Бог, а след това някой им проповядваше евангелието и те го приеха. След това те съжаляват за стореното и са готови да се покаят и в този случай ще видим какво е тяхното поведение и проявление занапред. Ако поведението им е прекалено лошо, след като започнат да вярват, и се предават, тъй като са загубена кауза, понеже „Е, вече изрекох богохулни, клеветнически и осъдителни думи за Бог и ако Бог съди този тип хора, то моите стремления са безполезни“, тогава те са напълно загубени. Те са се оставили на отчаянието и сами са си изкопали гроба.

Повечето хора са прегрешили и са се опетнили по определен начин. Например някои хора са се противопоставяли на Бог и са изричали богохулни неща; някои хора са отхвърлили Божията заръка, не са изпълнили дълга си и са били отритнати от Бог; някои хора са предали Бог, когато са се изправили пред изкушения; някои са предали Бог, като са се подписали под „Трите декларации“, когато са били арестувани; някои са откраднали дарения; други са прахосали дарения; някои често са смущавали църковния живот и са нанасяли вреда на Божиите избраници; други са образували клики и са измъчвали останалите, като са сеели хаос в църквата; някои често са разпространявали идеи и смърт, наранявайки братята и сестрите; а други са се занимавали с блудство и разпуснатост и са имали ужасно влияние. Достатъчно е да кажем, че всеки има своите прегрешения и срамни петна. И все пак някои хора са в състояние да приемат истината и да се покаят, докато други не могат да се покаят и по-скоро биха умрели, отколкото да сторят това. Така че хората следва да бъдат третирани според тяхната природа същност и последователно поведение. Тези, които могат да се разкаят, са хората, които наистина вярват в Бог, а онези, които изобщо не се разкайват, следва да бъдат премахнати и

отлъчени, и ще бъдат премахнати и отлъчени. Някои хора са зли, други са невежи, някои са глупави, а други са зверове. Всеки е различен. Някои зли хора са обладани от зли духове, а други са слуги на Сатана и дяволи. Някои от тях са особено зли по природа, а други са особено измамни, някои са особено алчни, когато става дума за пари, а други се наслаждават на безразборни сексуални връзки. Поведението на всеки е различно, така че хората следва да се разглеждат като цяло в съответствие с тяхната природа и последователно поведение. Според инстинктите на човешката смъртна плът всеки човек има свободна воля, без значение кой е той. Хората могат да мислят за нещата според човешките представи и нямат способността да проникнат направо в духовния свят или да намерят начин да узнаят истината за него. Например, когато вярваш в истинския Бог и искаш да приемеш този етап от Неговото ново дело, но никой не е дошъл при теб да проповядва евангелието и само делото на Светия Дух те просветлява и води нанякъде, тогава ти си толкова ограничен в това, което знаеш. За теб е невъзможно да узнаеш какво дело върши Бог сега и какво ще постигне в бъдеще. Хората не могат да проумеят Бог; те нямат способността да го направят, нито имат способността да разберат сами духовния свят или да разберат напълно Божието дело, още по-малко да Му служат с най-голяма готовност, подобно на ангел. Ако Бог първо не завоюва, не спаси и не поправи хората чрез Своите думи, ако не ги напои и не им даде истините, които Той изразява, хората не са в състояние да приемат новото дело, да получат истината и живота или да познаят Бог. Ако Бог не върши това дело, те няма да имат тези неща в себе си; това се определя от техния инстинкт. Така някои хора се съпротивляват или бунтуват, с което си навличат Божия гняв и омраза, но Бог разглежда всеки случай по различен начин и постъпва с всеки от тях поотделно в съответствие с човешкия инстинкт. Всяко дело, извършено от Бог, е подходящо. Той знае какво прави и как да го направи и със сигурност не кара хората да правят нещо, което не могат да направят инстинктивно. Божието отношение към всеки човек се основава на действителните ситуации в обстоятелствата и произхода на този човек към съответния момент, както и на действията и поведението му, и на неговата природа същност. Бог никога няма да прояви несправедливост към никого. Това е една страна на Божията праведност. Например, когато Ева била изкушена от змията да яде от плода на дървото на познанието на доброто

и злото, Йехова не я упрекнал с думите: „Казах ти да не ядеш от него, защо все пак го направи? Трябваше да проумееш, трябваше да знаеш, че змията говори само за да те изкуши“. Йехова не е порицал Ева по този начин. Тъй като хората са Божие творение, Той знае какви са техните инстинкти и на какво са способни тези инстинкти, до каква степен хората могат да се контролират и докъде могат да стигнат. Бог знае всичко това пределно ясно. Отношението на Бог към човека не е толкова просто, колкото хората си го представят. Отношението на Бог към даден човек — независимо дали го харесва, изпитва неприязън към него или го ненавижда — се основава преди всичко на отношението на този човек към истината. Каквото и да каже човек в даден контекст, Бог проучва внимателно и разбира всичко, защото Бог проучва внимателно сърцето и същността на човека. Хората винаги си мислят: „Бог има само Своята божественост. Той е праведен и не търпи обида от човека. Той не се замисля за трудностите на хората и не се поставя на тяхно място. Ако човек се противопостави на Бог, Той ще го накаже“. Нещата изобщо не стоят така. Ако някой разбира по този начин Неговата праведност, Неговото дело и отношението Му към хората, той дълбоко греши. Определянето от Бог на изхода за всеки човек не се основава на човешките представи и фантазии, а на Божия праведен нрав. Той ще въздаде на всекиго според делата му. Бог е праведен и рано или късно ще се погрижи за това всички хора да бъдат напълно убедени.

СЛОВА ЗА ПОЗНАВАНЕТО НА БОЖИЕТО ВЪПЛЪЩЕНИЕ

Откъс 28

Познаването на Бог трябва да се извършва чрез четене, практикуване и преживяване на Божиите слова, както и чрез преживяване на много изпитания, облагородяване и кастрене. Едва тогава е възможно да имате истинско познание за Божието дело и Божия нрав. Някои хора казват: „Не съм виждал въплътения Бог, така че как да опозная Бог?“. В действителност Божиите слова са израз на Неговия нрав. От Божиите слова можете да видите Неговата любов и спасение за хората, както и Неговия метод за тяхното спасение… Това е така, защото словата Му са изразени от Самия Бог, а не са написани от хора. Те са лично изразени от Бог. Самият Бог изразява собствените Си слова и гласа на сърцето Си, които могат да се нарекат също слова от Неговото сърце. Защо се наричат слова от Неговото сърце? Защото произлизат от Неговите дълбини и изразяват Неговия нрав, Неговите намерения, Неговите идеи и мисли, Неговата любов към човечеството, Неговото спасение на човечеството и Неговите очаквания към човечеството… Божиите слова включват и строги думи, и нежни и внимателни думи, както и някои разкриващи думи, които не се съобразяват с чувствата на хората. Ако погледнеш само разкриващите думи, може да помислиш, че Бог е доста строг. Ако погледнеш само нежните думи, може да помислиш, че Бог не е много властен. Затова не трябва да ги изваждаш от контекста, а по-скоро да ги гледаш от всеки ъгъл. Понякога Бог говори от гледната точка на милосърдието и тогава хората виждат любовта Му към човечеството. Понякога Той говори от много строга гледна точка и тогава хората виждат, че Неговият нрав не понася никакво оскърбление, че човек е отчайващо долен и че не е достоен да види лицето на Бог или да застане пред Него, и че сега на хората е позволено да застанат пред Него изцяло поради Неговата благодат. Божията мъдрост може да се види от начина, по който Той работи, и от значимостта на Неговото дело. Хората могат да видят тези неща в Божиите слова дори и без пряк контакт с Него. Когато някой, който наистина познава Бог, влезе в контакт с Христос, срещата му с Христос може да съответства на съществуващото му познание за Бог. Обаче когато някой, който има само теоретично разбиране, срещне Христос, той

не може да види съответствието. Истината за Божието въплъщение е най-дълбоката тайна — трудно е човек да я проумее. Съберете Божиите слова за тайната на въплъщението, погледнете ги от всички ъгли и след това често се молете заедно, често размишлявайте и продължете да разговаряте за този аспект на истината. По този начин ще можеш да получиш просветлението на Светия Дух и да стигнеш до разбиране. Тъй като хората нямат шанс да осъществят пряк контакт с Бог, те трябва да разчитат на това преживяване, за да налучкат пипнешком пътя си и да навлязат малко по малко, ако в крайна сметка искат да постигнат истинско познание за Бог.

Познаването на Христос и познаването на практическия Бог е най-дълбокият аспект на истината. Всички онези, които отдават значение на търсенето на този аспект на истината, ще се чувстват все по-спокойни в сърцата си и ще имат път, който да следват. Този аспект на истината може да се сравни с човешкото сърце — когато сърцето на човек е здраво, той се чувства енергичен, но когато е засегнато от болест, той се чувства уморен и изтощен. По същия начин, колкото по-добре човек разбира истината за въплъщението на Бог, толкова повече ентусиазъм и мотивация ще има във вярата си в Бог. Някои хора, които са нови във вярата, четат Божието слово и чувстват, че това е гласът на Бог, но все още имат съмнения: „Дали фактът, че казва тези думи, наистина доказва, че Той е въплътеният Бог? Дали способността Му да изразява тези истини наистина доказва, че Той е Самият Бог?“. Подобни съмнения за въплътения Бог често възникват у хората, които не разбират истината. Всъщност въплътеният Бог притежава божествената същност и колкото и думи да изразява, Той е Самият Бог. Независимо дали говори много, или малко, Неговата божествена същност е неизменна. Когато Господ Исус дойде, Той не изрече много слова, а просто извърши делото на изкуплението — не е ли Той също Самият Бог? Когато се казва, че Той е Бог, как точно се определя това? Дали това се основава единствено на тези думи и истини? Това е ключов въпрос. Някои хора дори вярват погрешно, че тези слова се ръководят от Светия Дух и че след като Светият Дух завърши Своето ръководство, Той си тръгва и престава да работи. Те вярват, че тази плът е обикновена, нормална плът и поради това Той не може да се нарече Бог — Той може да се нарече „Човешкият Син“, но не и Бог. Някои хора таят в себе си това неправилно разбиране. Каква е първопричината такова неправилно разбиране да възниква в тях?

Тя е, че хората не са схванали напълно идеята за въплъщението — те не са навлезли надълбоко в нея и тяхното разбиране за нея е твърде плитко — те познават единствено повърхността ѝ. Има и такива, които вярват, че тъй като Бог изразява много истини, Той със сигурност е Бог. Ако Бог не говореше толкова много, ако говореше по-малко, щеше ли пак да бъде Бог? В действителност, дори и да изрече едва няколко думи, те отново са израз на божественост и Той е Бог. Колкото и да говори Бог, Той все пак е Бог. Дори ако Бог изобщо не говори, Той все пак е Бог — това е факт и никой не може да го отрече. В днешно време повечето хора, които следват Бог, са завоювани и всички са способни да Го следват решително и предано да изпълняват дълга си. Бог е придобил група хора в Китай. Хората знаят за въплъщението на Бог и са видели, че въплъщението е Самият практически Бог. Но ако този етап на делото все още не е завършен, могат ли хората да осъзнаят, че въплъщението е Самият Бог? Преди това, когато някои хора забелязваха, че Бог винаги работи, като изрича и изразява слова, те продължаваха да се чудят: „Той Бог ли е, или не? Такъв ли е въплътеният Бог? Може ли всичко, което Бог казва, да се изпълни?“. Те винаги са имали подозрително отношение към този етап от Божието дело. Ако се съмняваш в плътта, в която Бог се е въплътил, това доказва, че ти не вярваш във въплъщението или не вярваш, че Той е Бог, че притежава същността на Бог, че изречените от Него слова са израженията на Бог, и още по-малко вярваш, че Неговите слова са разкриването на Божия нрав и израз на Божията същност. Някои хора мислят в сърцата си: „Първоначално Светият Дух директно изричаше слова, а сега въплътеният Бог е този, който ги изрича и говори. Каква форма ще приеме Бог в бъдеще, за да върши Своето дело?“. Към момента тези хора все още гледат отстрани, те все още се опитват да разберат какъв всъщност е случаят. Много хора, които изследват истинския път, признават, че тези слова са истина, че те са Божии слова, но все пак искат да наблюдават и да проучат въпроса докрай, преди да ги приемат. Всички тези хора изследват Бог — те са опортюнисти. Някои хора просто искат да видят колко още истини ще изрази Бог и дали ще говори на езика на третото небе. Ако имаха рентгенов апарат, щяха да искат да го използват върху Бог: „Нека да видя дали Той все пак има някакви истини в сърцето Си, дали Божият Дух работи в Него и дали Божият Дух Му помага и нарежда какво да казва. Ако Му липсва истината и е просто нормален човек, аз няма да вярвам в

Него“. Някои хора таят такива подозрения и винаги мислят за това. Защо хората се намират в такова състояние? Защото не схващат напълно Божието въплъщение, нямат пълно възприемане за този аспект на истината и не го разбират истински. Днес хората признават, че този човек има Божия Дух в Себе Си, но когато става въпрос за това, че Той има Божията същност, Божия нрав, това, което Бог притежава и представлява, и всичко Божие в Себе Си, че Той е Бог, някои просто не могат да схванат това и не успяват да направят връзка по отношение на някои въпроси. Това, което хората виждат и в което вярват по отношение на Бог, не е Божията същност, т.е. хората виждат само словата, които Бог изразява, и практическото дело, което върши. Те вярват само, че Бог е извършил част от делото и че това е единственото дело, което въплътеният Бог е способен да извърши. Нито един човек не вярва, че въпреки че въплътеният Бог просто върши това конкретно дело в момента, Той всъщност притежава цялата божествена същност. Никой не вярва в това.

Някои хора казват: „Толкова е трудно да познаеш въплътения Бог. Ако това беше Божият Дух, който работи директно, и ако можехме да видим Божието могъщество и власт директно, щеше да ни е лесно да познаваме Бог“. Това защитимо твърдение ли е? Нека задам един въпрос към всички вас: „Кое е по-лесно да познаеш — въплътения Бог или Божия Дух? Ако въплътеният Бог и Йехова извършат еднакво по обем дело, кой би бил по-лесен за познаване?“. Може да се каже, че нито един от Тях не е лесен за познаване. Когато въплътеният Бог за първи път започна да работи и да говори, хората не се ли провалиха в разбирането Му? Нима всички не Го разбраха погрешно? Никой не знае защо Бог върши Своето дело. Ако хората имат духовно разбиране, за тях е лесно да опознаят Бог, но ако нямат духовно разбиране и не могат да разберат словата Му, им е трудно да Го опознаят. Това е факт. Въпреки това чрез ядене и пиене на Божиите слова и преминаване през съд, наказание и кастрене, обичащите истината в крайна сметка разбират истината, постигат промяна в нрава си и придобиват истинско познание за въплътения Бог. Това доказва, че е сравнително по-лесно да се опознае въплътеният Бог, който директно изразява истини, но изисква преминаване през определени преживявания. Когато Духът работи, Той няма как да изрази толкова много истини, Той може единствено да подтиква или просветлява хората, в който случай количеството от

истината, което хората могат да разберат, ще бъде ограничено. Колкото и години хората да преживяват делото на Духа, те все пак няма да получат толкова съществени ползи, колкото ще получат чрез преживяване на делото на въплътения Бог. Това е така, защото делото на въплътения Бог е видимо и осезаемо за всички и Той може да изрази себе си по всяко време и навсякъде. Неговите слова са наистина многобройни и ясни и всички могат да ги разберат. Това е много явно предимство и е нещо, което хората могат да изпитат за себе си. Когато Духът върши делото Си, Той си тръгва, след като изрече някои слова — хората само се подчиняват и ги изпълняват, но знаят ли те какво всъщност се случва? Могат ли хората да познаят нрава на Йехова от тези слова? Някои хора казват: „Духът е лесен за познаване, Духът идва, за да върши делото, като носи истинския образ на Бог. Как така не е лесно да Го опознаеш?“. Всъщност ти познаваш Неговия външен образ, но можеш ли да узнаеш същността на Бог? Сега въплътеният Бог е обикновен и нормален човек, с когото хората чувстват, че е лесно да общуват. Обаче когато се изразяват същността и нравът Му, хората лесно ли познават тези неща? Лесно ли приемат думите, за които Той казва, че не съответстват на техните представи? Някои хора казват: „Да познаваш въплътения Бог е трудно. Ако по-късно Бог се преобрази, би било толкова лесно да Го опознаем“. Хората, които казват това, поставят цялата отговорност на въплътения Бог. Наистина ли е така? Дори и да дойде Божият Дух, ти отново не би Го разбрал. Когато Духът работи, Той напуска веднага след като приключи да говори на хората и не им обяснява толкова много и не се свързва, нито живее с тях по нормален начин, така че хората нямат възможност да опознаят Бог или да имат пряк контакт с Него. Ползата от делото на въплътения Бог за хората е огромна. Истините, които носи на хората, са по-практични. Това им помага да видят Самия практически Бог. Но познаването на същността на въплъщението и познаването на същността на Духа е еднакво трудно. Те са еднакво трудни за познаване.

Какво означава да познаваш Бог? Означава да бъдеш способен да познаваш Неговата радост, гняв, скръб и щастие и по този начин да опознаеш Неговия нрав — това е истинското разбиране на Бог. Ти твърдиш, че си Го видял, но не разбираш Неговата радост, гняв, скръб и щастие и не разбираш Неговия нрав. Не проумяваш нито Неговата праведност, нито милостта Му, нито знаеш какво обича или какво ненавижда. Това

не е познаване на Бог. Някои хора могат да следват Бог, но не във всички случаи вярват истински в Бог. Да вярваш истински в Бог, означава да се покоряваш на Бог. Онези, които не се покоряват на Бог, не вярват истински в Бог — ето къде е разликата. Когато си следвал Бог в продължение на няколко години и имаш знание и разбиране за Него, когато имаш някакво разбиране и яснота за Божиите намерения, когато си наясно с Божиите ревностни и грижовни намерения при спасяването на човека, тогава наистина вярваш в Бог, наистина се покоряваш на Бог, наистина обичаш Бог и наистина се покланяш пред Бог. Ако вярваш в Бог, но не се стремиш към познаване на Бог и нямаш разбиране за Божиите намерения, Божия нрав и Божието дело, тогава ти си просто един последовател, който върши неща за Бог и следва всичко, което прави мнозинството. Това не може да се нарече истинско подчинение, а още по-малко истинско поклонение. Как се извършва истинското поклонение? Всички без изключение, които виждат Бог и наистина Го познават, Му се покланят и се боят от Него. Всички са принудени да паднат пред Него и да Му се поклонят. Понастоящем, докато въплътеният Бог върши делото Си, колкото по-голямо разбиране имат хората за Неговия нрав и за това, което Той притежава и представлява, толкова повече ще ценят тези неща и толкова повече ще се страхуват от Него. Като цяло, колкото по-малко разбиране за Бог имат хората, толкова по-небрежни са и следователно се отнасят към Бог като към човек. Ако хората наистина познаваха и виждаха Бог, щяха да треперят от ужас и да Му се покланят до земята. „Онзи, Който идва след мен, е по-силен от мен и не съм достоен да се допра дори до сандалите Му“ (Матей 3:11) — защо Йоан изрече тези думи? Макар че дълбоко в себе си нямаше много дълбоко познание за Бог, той знаеше, че Бог вдъхва страхопочитание. Колко хора в днешно време са способни да се боят от Бог? Ако не познават Неговия нрав, как ще могат да се боят от Бог? Ако хората не познават същността на Христос, нито разбират Божия нрав, те ще бъдат още по-малко способни да се покланят истински на практическия Бог. Ако виждат само обикновения и нормален външен вид на Христос, но не познават Неговата същност, е лесно за тях да се отнасят към Христос като към обикновен човек. Те може да възприемат непочтително отношение към Него и да Го мамят, да Му се противопоставят, да се бунтуват срещу Него и да Го съдят. Те може да бъдат самоправедни и да не приемат словата Му сериозно. Може дори да породят

представи, заклеймяване и богохулство срещу Бог. За да се разрешат тези проблеми, човек трябва да познава същността и божествеността на Христос. Това е основният аспект на познаването на Бог. Всеки, който вярва в практическия Бог, трябва да навлезе в това и да го постигне.

Откъс 29

Някои хора питат: „Бог наблюдава дълбините на човешкото сърце, а Божията плът и Божият Дух са едно цяло. Бог знае всичко, което хората казват и правят, така че дали знае, че вярвам в Него?“. Тези неща са свързани с един въпрос, а именно как да разбираме въплътения Бог и връзката между Неговия Дух и плът. Някои хора смятат, че Бог може и да не знае това, защото е практичен, но има и други, които смятат, че Бог го знае, тъй като Божията плът и Дух са едно. Да разбираме Бог по принцип означава да разбираме Неговата същност и свойствата на Неговия Дух. Човек не бива да се опитва да определи дали Божията плът или Неговият Дух знае дадено нещо; Бог е мъдър и прекрасен, неразгадаем за човека. Плътта и Духът, човешката и божествената природа — това са въпроси, които вие не сте разбрали ясно. Когато Бог става плът и Духът се материализира в плътта, Неговата същност е божествена, напълно различна от човешката и от духа, който живее в едно човешко тяло; това са две съвършено различни неща. Човешката същност и дух са прикрепени към дадения човек. Божият Дух е прикрепен към Неговата плът, но Той си остава всемогъщ. Докато Той върши делото Си в плът, Неговият Дух също действа навсякъде. Не можеш да попиташ: „По какъв начин Бог е всемогъщ? Покажи ми го и нека ясно да го видя“. Няма начин да го видиш ясно. Достатъчно ти е да видиш как Светият Дух действа сред църквите, когато плътта върши Неговото дело. Божият Дух има свойството да бъде всемогъщ; Той контролира цялата вселена и спасява онези, които избира, а също така работи сред църквите, за да просветлява хората, а същевременно плътта върши Неговото дело. Не можеш да кажеш, че плътта е лишена от Дух, след като Духът работи сред църквите. Няма ли да отречеш Божието въплъщение, ако кажеш това? Има обаче някои неща, които плътта не знае. Това непознаване е обичайната и практическа страна на Христос. Това, че Божият Дух се осъществява конкретно в плътта, доказва, че същността на тази плът е Самият Бог. Неговият Дух вече знае всяко нещо, което Неговата плът не

знае, така че може да се каже, че Бог вече знае това нещо. Ако отричаш духовната страна заради практическата страна на плътта, значи отричаш, че тази плът е Самият Бог, и правиш същата грешка като фарисеите. Някои казват: „Божията плът и Дух са едно, така че Бог може да знае колко хора сме спечелили наведнъж за Него тук, когато проповядваме евангелието. Духът знае и затова плътта също научава за това, защото Те са едно!“. Като говориш така, отричаш същността на плътта. Плътта притежава Неговата практическа и нормална страна: има неща, които плътта може да знае, и неща, които плътта не е нужно да знае. Това е Неговата нормална и практична страна. Някои казват: „Това, което Духът знае, със сигурност го знае и плътта“. Това е свръхестествено и да кажеш такова нещо означава да отречеш същността на плътта. Въплътеният Бог е нормален и практичен. По отношение на някои неща Той не е какъвто хората си го представят: да е способен да ги познае по тайнствен начин, без да ги вижда или докосва, неограничен от пространството или географията. Това не е плътта, а духовното тяло. След като възкръсна от мъртвите, Исус можеше да се появява и да изчезва, да влиза в стаи, като минава през стените, ала това бе възкръсналият Исус. Преди възкресението Той не можеше да влиза в стаи, минавайки през стените, защото бе ограничен от пространството, географията и времето. Това е нормалната страна на плътта.

Да опознаеш Божието въплъщение не е лесно — трябва да го разглеждаш от всички страни в съответствие с Божиите думи, да го обмисляш в неговата цялост и абсолютно да се въздържаш от това да основаваш познанието си на някакви правила или на собствените си фантазии. Казваш, че Божията плът и Дух са едно и че плътта знае всичко, което знае Духът, но плътта има и нормална, практическа страна. Нещо повече, тя има и друг аспект: през времето, когато плътта работи, работи Сам Бог. Духът работи и плътта също работи, но работи най-вече тя. Плътта играе водеща роля, докато Духът извършва определена работа да просветлява, напътства, подпомага, защитава и бди над хората. Работата на плътта играе водеща роля — ако Той поиска да узнае нещо за някого, Му е изключително лесно да го направи. Когато човек иска да узнае нещо за някого, ако не е наблюдавал поведението му в много случаи, той не ще може да придобие прозрение за него. Хората не могат да прозрат природата същност на другите, но въплътеният Бог винаги има усет и е способен да

прецени що за човек е някой, както и какво е неговото поведение и същност. Не е възможно Той да няма такова възприятие. Например, Той знае и схваща как се държи даден човек, какво може да направи, какво зло и до каква степен може да стори. Някои казват: „Ако Бог разбира всичко, Той знае ли къде се намирам сега?“. Не Му е крайно необходимо да го знае. За Бог разбирането на даден човек не означава да знае къде се намира той всеки ден. Не е нужно да го знае. За да върши Своето дело, Му стига да разбира какво е естествено да направи даден човек. Бог е практичен в начина, по който извършва Своята работа. Различава се напълно от човешките представи, че когато поиска да узнае нещо за някого, Бог трябва да знае къде е този човек, какво мисли, какво говори, какво ще направи по-късно, как се облича, как изглежда и т.н. Всъщност делото на спасението, което Бог извършва, по принцип не изисква тези неща да се знаят. Бог се съсредоточава само върху познаването на същността на човека и върху процеса на неговия житейски напредък. Когато Бог става плът, всички проявления на плътта са практични и нормални и тази практичност и нормалност се използва с цел да се извърши делото на завоюване и спасение на човечеството. Никой обаче не бива да забравя, че практичността и нормалността на плътта са най-естественото проявление на Божия Дух, живеещ в Неговата плът. Та според теб Духът дали знае тези човешки неща? Духът ги знае, но не им обръща внимание. Така че плътта също не се интересува от тези твои неща. Независимо от всичко Божият Дух и плътта са едно цяло и никой не може да го отрече. Понякога ти имаш някакви мисли и идеи — дали Духът знае какво мислиш? Разбира се, че знае. Божият Дух проучва внимателно най-съкровените човешки сърца и знае какво мислят хората, но Неговото дело не е просто да разобличи техните мисли и идеи и разкривания на поквара. Той по-скоро трябва да изразява истината от вътрешността на плътта, за да промени мислите и идеите на хората, да промени тяхното мислене и възгледи и в крайна сметка да промени покварения им нрав. Вашите мисли за някои неща са твърде незрели. Смятате, че въплътеният Бог трябва да е всезнаещ. Някои хора се усъмняват във въплътения Бог, ако Той не знае нещо, което те си въобразяват, че трябва да знае. Това е, защото хората не разбират достатъчно същността на Божието въплъщение. Някои неща са извън обхвата на делото на плътта, така че Той няма да се занимава с тях. Бог върши само делото, което трябва да върши. Това е принципът

на Божиите действия. Сега разбираш ли тези неща? Кажи Ми, знаеш ли какъв е духът ти? Способен ли си да почувстваш душата си? Способен ли си да я докоснеш? Способен ли си да усетиш какво върши душата ти? Не знаеш, нали? Ако си способен да почувстваш или да докоснеш такова нещо, значи вътре в теб има друг дух, който те кара насила да правиш и да казваш разни неща. Това е нещо извън теб, нещо, което не ти е присъщо. Онези, в които работят зли духове, дълбоко го разбират. Макар че Божията плът има практическа и нормална страна, човек не може просто ей така да издава присъди или да стигне до някакви заключения за Него. Бог се смирява и скрива, за да стане като човек; неразгадаеми са Неговите действия и хората не могат да ги проумеят.

СЛОВА ЗА ИЗПЪЛНЯВАНЕТО НА ДЪЛГА

Откъс 30

Какво е дълг? Поръчението, което Бог поверява на хората, е дългът, който те трябва да изпълняват. Каквото и да ти повери Той, това е дългът, който трябва да изпълниш. За да изпълниш дълга си, трябва да се научиш да стоиш и с двата крака на земята и да не посягаш към това, до което не можеш да стигнеш. Не си мисли, че тревата е по-зелена от другата страна, и не упорствай да правиш това, което не е подходящо за теб. Някои хора са подходящи за домакини на събрания, но въпреки това настояват да бъдат водачи; други стават за актьори, но искат да бъдат режисьори. Не е хубаво винаги да се стремиш към по-високи длъжности. Човек трябва да открие и да уцели точно своята роля и длъжност — така постъпва разумният човек. После трябва да изпълни дълга си добре, здраво стъпил на земята, за да се отплати за Божията любов и да Го удовлетвори. Ако човек има такова отношение, докато изпълнява дълга си, сърцето му ще е устойчиво и спокойно, ще е способен да приеме истината в дълга си и постепенно ще започне да изпълнява дълга си според Божиите изисквания. Такива хора ще са способни да се отърват от покварения си нрав, да се подчинят на всички Божии подредби и да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите. Това е начинът да спечелиш Божието одобрение. Ако наистина можеш да отдадеш всичко на Бог и да изпълняваш дълга си с правилна нагласа, изпълнена с любов и желание да Го удовлетвориш, ще те води и напътства делото на Светия Дух, ще имаш желание да практикуваш истината и да действаш според принципите, докато изпълняваш дълга си, и ще станеш човек, който се бои от Бог и отбягва злото. По този начин ще изживееш напълно истинско човешко подобие. С изпълнението на дълга човешкият живот постепенно расте. Тези, които не изпълняват дълг, не могат да придобият истината и живота, независимо колко години вярват, защото им липсва Божието благословение. Бог благославя само онези, които наистина Му се отдават и изпълняват дълга си по най-добрия начин, на който са способни. Какъвто и дълг да изпълняваш, каквото и да можеш да правиш, считай го за своя отговорност и свой дълг, приеми го и го прави добре. Как да го правиш добре? Като го изпълняваш точно както Бог изисква — с цялото си сърце, с целия си ум и с цялата си сила. Трябва да

обмислиш тези думи и да прецениш как можеш да изпълниш дълга си с цялото си сърце. Например, ако видиш някой да изпълнява дълга си безпринципно, да го прави небрежно и според собствената си воля, и си помислиш: „Не ме интересува, това не е моя отговорност“, така ли изпълняваш дълга си с цялото си сърце? Не, това е безотговорно. Ако си отговорен човек, когато попаднеш в такава ситуация, ще кажеш: „Така не става. Може да не ми влиза в задълженията, но мога да докладвам проблема на водача и да го накарам да се справи с него според принципите“. Щом го направиш, всички ще разберат, че си постъпил уместно, сърцето ти ще е спокойно и ще си изпълнил отговорността си. Тогава ще си изпълнил дълга си с цялото си сърце. Независимо какъв дълг изпълняваш, ако винаги си невнимателен и казваш: „Ако върша тази работа по прост и повърхностен начин, мога да мина, като се справям криво-ляво. В крайна сметка никой няма да го проверява. Направих най-доброто, на което съм способен, с ограничените възможности и професионални умения, които имам. Достатъчно добро е, за да мине. Освен това никой няма да пита за това или да ми държи сметка — не е толкова важно“. С такова намерение и с такъв начин на мислене изпълняваш ли дълга си с цялото си сърце? Не, това е нехайство и разкрива сатанинския ти покварен нрав. Можеш ли да изпълняваш дълга си с цялото си сърце, като се осланяш на сатанинския си нрав? Не, това е невъзможно. И така, какво означава да изпълняваш дълга си с цялото си сърце? Ще кажеш: „Въпреки че Горното не разпитва за тази задача и тя не изглежда много важна сред цялата работа на Божия дом, аз все пак ще я свърша добре — това е мой дълг. Дали една задача е важна, или не е, е едно; друго е дали мога да я изпълня добре, или не“. Кое е важно? Дали можеш да изпълняваш дълга си добре и с цялото си сърце и дали можеш да се придържаш към принципите и да практикуваш според истината. Това е важното. Ако можеш да практикуваш истината и да правиш нещата според принципите, тогава наистина изпълняваш дълга си с цялото си сърце. Ако си изпълнил един вид дълг добре, но все още не си доволен и желаеш да изпълниш още по-важен дълг, и си способен да го изпълниш добре, това в още по-голяма степен е да изпълняваш дълга си с цялото си сърце. И така, какво предполага да си способен да изпълняваш дълга си с цялото си сърце? От една страна, това означава, че изпълняваш дълга си според принципите на Божиите слова. От друга страна, това означава, че си

приел Божията внимателна проверка и Бог е в сърцето ти; това означава, че не изпълняваш дълга си показно или както ти се иска, нито според собствените ти предпочитания — вместо това го възприемаш като поръчение, поверено ти от Бог, и го изпълняваш с тази отговорност и от сърце, не според собствената си воля, а изцяло според Божиите изисквания. Да влагаш цялото си сърце в дълга си — това означава да изпълняваш дълга си с цялото си сърце. Някои хора не разбират истините за изпълнението на дълга. Когато ги сполети беда, те се оплакват и винаги вдигат шум за личните си интереси, печалби и загуби. Те си мислят: „Ако изпълнявам добре работата, възложена ми от водача, това ще му донесе чест и слава, но мен кой ще ме запомни? Никой няма да разбере, че аз съм свършил работата, а на водача ще припишат цялата заслуга за това. Не е ли изпълнението на дълга ми по този начин в служба на другите?“. Що за нрав е това? Това е непокорство — такива хора са нелепи. Те разбират неправилно Божието поръчение. Винаги искат да са на ръководни длъжности, да си приписват заслуги и да получават признание и да изглеждат добре. Защо винаги се съсредоточават върху славата и придобивките? Това показва, че тяхното желание за слава и придобивки е твърде силно и не разбират, че изпълнението на дълга означава да удовлетворяват Бог или че Бог проучва внимателно дълбините на сърцето на всеки човек. Тези хора нямат истинска вяра в Бог, затова отсъждат въз основа на факти, които могат да видят със собствените си очи, което формира у тях погрешни възгледи. Следователно те стават негативни и отпуснати в работата си и са неспособни да изпълняват дълга си с цялото си сърце и с цялата си сила. Тъй като им липсва истинска вяра и не знаят, че Бог проучва внимателно дълбините на сърцата на хората, те се съсредоточават върху изпълнението на дълга си за пред хората, върху това да изтъкват пред другите страданията и несгодите, които понасят, и да търсят похвала и одобрение от водачите и работниците. Те смятат, че си струва да изпълняват даден дълг само ако го правят по този начин, и че изпълнението на дълг е славно само ако всички го виждат. Не е ли подло това? Те вярват в Бог, но не само че нямат вяра, а и не приемат и не разбират истината в никаква степен. Как ще изпълняват дълга си добре такива хора? Няма ли проблем с нрава им? Ако се опитате да разговаряте с тях за истината, а те пак не я приемат, значи имат зъл нрав. Те не успяват да се справят с полагащите им се отговорности и не се придържат към дълга си.

Рано или късно те трябва да бъдат отстранени. Хората, които изпълняват дълг, трябва да са с нормална човешка природа. Трябва да имат здрав разум и да са способни да се подчиняват на всичко подредено и устроено от Бог. Бог дава различни заложби и дарби на различни хора и различни хора са най-подходящи да изпълняват различен дълг. Не бъди придирчив и не избирай дълга въз основа на предпочитанията си, като избираш да изпълняваш само приятен, лесен дълг, които съответства на собствените ти желания. Това е грешно. Това не е да работиш за дълга си с цялото си сърце и не е изпълнение на дълг. За да изпълняваш дълг, първото нещо, което трябва да направиш, е да вложиш цялото си сърце в него. След това, независимо какво правиш — дали задачата е голяма, или малка, мръсна или уморителна, задача, която се изпълнява пред други хора, или такава, която се изпълнява далеч от очите на хората, важна задача или маловажна; трябва да я разглеждаш като свой дълг и да спазваш принципа да я вършиш с цялото си сърце, с целия си ум и с цялата си сила. Ако след като изпълниш дълга си, в крайна сметка почувстваш, че съвестта ти не е съвсем чиста по отношение на част от работата, която си свършил, и че въпреки че си вложил цялото си сърце в нея, част от работата ти не е свършена добре, а резултатите от усилията ти не са много добри, какво трябва да направиш? Някои хора си мислят: „Е, вложих цялото си сърце в дълга си, но резултатите не са много добри. Не е мой проблем. Сега е в Божиите ръце“. Що за възглед е това? Правилен ли е? Такива хора наистина не отдават всичко на Бог, защото не желаят да търсят истината за разрешаване на проблеми; те не желаят да удовлетворят Бог и все така гледат на дълга си нехайно. Такива хора, изглежда, нямат сърце. Когато говорим за изпълнение на дълг от все сърце, това означава да вложите цялото си сърце — не може да изпълнявате дълга си половинчато, трябва да сте целенасочени, да изпълнявате дълга си внимателно и да бъдете отдадени, като възприемате отговорно отношение, за да гарантирате, че задачите се изпълняват добре, като постигате резултатите, които трябва да постигнете. Едва тогава може да се каже, че изпълнявате дълга с цялото си сърце. Ако виждаш, че резултатите от работата ти не са толкова добри, и си мислиш: „Дадох всичко от себе си. Жертвах съня си, не се хранех редовно и стоях до късно, понякога оставах, когато другите излизаха да се отпуснат и да се разходят. Понасях трудности и не се отдавах на удобствата на плътта. Това означава, че съм изпълнил

дълга си с цялото си сърце“. Правилно ли е това виждане? Вложил си време и си положил усилия. На пръв поглед изглежда, че все някак си го свършил, но резултатите, които си получил, не са добри, а ти не поемаш отговорност за това и ти е все едно. Това ли е да изпълняваш дълга си с цялото си сърце? (Не.) Това не е изпълнение на дълг от все сърце. Когато Бог определя дали човек прави нещо с цялото си сърце, какво гледа Той? От една страна, Той гледа дали подхождаш към това със съвестно и отговорно отношение. От друга страна, Той гледа какво си мислиш, докато го вършиш, дали внимателно изпълняваш дълга, който трябва да изпълниш, и дали го правиш последователно в съответствие с истините принципи, и когато трудности се изпречат на пътя ти, дали упорито търсиш истината, за да разрешиш проблемите, за да можеш да изпълняваш дълга си добре. Докато хората действат, Бог ги наблюдава и ги проучва внимателно. Той наблюдава сърцата им през цялото време. Въпреки че не го знаят, хората понякога могат да усетят Неговата внимателна проверка. Някои хора винаги са нехайни в дълга си и в крайна сметка Бог подрежда условия, в които да ги разкрие. В този момент те усещат, че Той ги е изоставил, а всички виждат, че те не приличат на вярващи — че приличат на невярващи, на дяволи и на сатани. Такива хора биват отстранени, докато изпълняват дълга си. Някои хора често разсъждават върху себе си, докато изпълняват дълга си. Понякога резултатите, които получават, не са добри или възниква проблем и те го чувстват в сърцата си и си мислят: „Пак ли съм нехаен?“. Те се чувстват упрекнати. Как става това? То се предизвиква от Бог, това е просветлението на Светия Дух. И така, защо Бог те просветлява? Въз основа на какво Той те просветлява? При какви условия Той те укорява? Трябва да имаш правилна нагласа и да кажеш: „Трябва да изпълня дълга си с цялото си сърце, а това означава да го върша в съответствие с истината. Наистина ли изпълних дълга си с цялото си сърце?“. Ако винаги размишляваш върху това, Бог ще те просветли и ще те накара да разбереш: „Не изпълних тази задача с цялото си сърце. Мислех, че се справям доста добре, бих си дал 99 от 100 точки. Но сега виждам, че не е точно така — всъщност едва се справих“. Само тогава ще откриеш Божието недоволство. Това е Бог, Който те просветлява и ти позволява да разбереш колко добре всъщност изпълняваш дълга си и колко си далеч все още от Неговите изисквания. Ако някой, докато изпълнява дълга си, не отговаря дори на минималните стандарти, дали Бог все пак ще

го просветли? Вероятно не. Кого просветлява Бог? Първо, хората, които обичат истината; второ, тези с отношение на покорство; трето, копнеещите за истината; и четвърто, хората, които изследват себе си и се самоанализират във всяко отношение. Такъв род хора могат да придобият Божието просветление. Като практикуваш и преживяваш по този начин, личният ти опит да изпълняваш дълга си с цялото си сърце — този аспект от практикуването на истината и този аспект от реалността — ще нараства все повече. Постепенно ще ти стане ясно кои хора изпълняват дълга си с цялото си сърце и кои не, ще ти се изясни и отношението и поведението на различните хора към изпълняването на дълга. Когато познаваш себе си, ще можеш да разпознаваш и другите и ще изпълняваш дълга си все по-старателно. От вниманието ти няма да убегне и най-малкият случай на нехайство и ще можеш да потърсиш истината, за да го преодолееш. Ще можеш да се справяш с нещата в съответствие с принципите, докато изпълняваш дълга си, ще практикуваш истината все повече и повече и сърцето ти ще е непоколебимо и спокойно. Ако един ден осъзнаеш в сърцето си, че не си изпълнил дълга си добре, какво трябва да направиш? Трябва да разсъждаваш върху това, да търсиш информация и да поискаш съвет от другите — така много скоро ще придобиеш разбиране по въпроса. Ще ти помогне ли това в изпълнението на дълга ти? (Да.) Ще е полезно. Ще е така, независимо какъв дълг изпълняваш. Щом хората изпълняват дълга си от цялото си сърце, търсят истините принципи и постоянстват в усилията си, те в крайна сметка ще постигнат резултати.

Откъс 31

Тъй като хората имат покварен нрав, те често са нехайни, когато изпълняват дълга си. Това е един от най-сериозните проблеми. За да изпълняват дълга си правилно, хората трябва първо да се справят с този проблем, свързан с нехайството. Докато имат такова небрежно и нехайно отношение, те няма да могат да изпълняват дълга си правилно, което означава, че е изключително важно да се реши проблемът, свързан с нехайството. Така че как трябва да практикуват? Първо, трябва да решат проблема с душевното си състояние; трябва да подхождат правилно към дълга си и да вършат нещата сериозно и с чувство за отговорност. Не бива да са склонни да действат измамно или нехайно. Човекът изпълнява

дълга си към Бог, а не към който и да било човек; ако хората могат да приемат Божията внимателна проверка, те ще се сдобият с правилното душевно състояние. Освен това, след като направят нещо, хората трябва да го проверят и да размишляват върху него и ако чувстват леко безпокойство в сърцата си и след подробно обследване установят, че наистина има проблем, тогава трябва да направят промени; след като тези промени бъдат направени, те ще чувстват спокойствие в сърцата си. Когато хората се чувстват неспокойни, това свидетелства, че има проблем и те трябва да проверят старателно извършената работа, особено на ключовите етапи. Това е отговорно отношение към изпълнението на дълга. Когато човек може да бъде сериозен, да поема отговорност и да влага цялото си сърце и сила, работата ще бъде свършена правилно. Понякога ти си в погрешното душевно състояние и не можеш да намериш или откриеш грешка, която е ясна като бял ден. Ако си в правилното душевно състояние, тогава с просветлението и напътствието на Светия Дух ще можеш да установиш проблема. Ако Светият Дух те напътства и ти дава осъзнатост, като ти позволява да почувстваш яснота в сърцето си и да разбереш къде е грешката, тогава ще можеш да коригираш отклонението и да се стремиш към истините принципи. Ако си в грешното душевно състояние, разсеян и нехаен, ще забележиш ли грешката? Не, няма. Какво е видно от това? Това показва, че за да изпълняват добре дълга си, за хората е много важно да изпълняват своята част; много е важно душевното им състояние, както и това накъде насочват мислите и идеите си. Бог проучва внимателно и може да види в какво душевно състояние се намират хората и колко вътрешно усилие изразходват, докато изпълняват дълга си. От решаващо значение е хората да влагат цялото си сърце и сила в това, което правят. Изпълняването на тяхната част е ключов компонент. Само ако се стараят да не изпитват съжаление за изпълнения дълг и за нещата, които са извършили, и да не стават длъжници на Бог, хората ще действат с цялото си сърце и сила. Ако постоянно не успяваш да влагаш цялото си сърце и сила в изпълнението на дълга си, ако си вечно нехаен и причиняваш огромни загуби на делото, и далеч не постигаш резултатите, изисквани от Бог, тогава може да ти се случи само едно нещо: ще бъдеш отстранен. И ще има ли още време за съжаление? Не, няма. Тези действия ще се превърнат във вечно съжаление, петно! Да бъдеш постоянно нехаен е петно, това е сериозно

прегрешение — да или не? (Да.) Ти трябва да се стремиш да изпълняваш с цялото си сърце и сила задълженията си и всичко, което имаш да правиш; не трябва да бъдеш нехаен, нито у теб да остава съжаление. Ако можеш да направиш това, изпълняваният от теб дълг ще бъде запомнен от Бог. Нещата, запомнени от Бог, са добри дела. Какви тогава са онези неща, които не се помнят от Бог? (Това са прегрешения и злодеяния.) Може да не приемеш, че това са злодеяния, ако са окачествени като такива към настоящия момент, но ако дойде ден, когато предизвикат сериозни последици и окажат отрицателно влияние, тогава ще усетиш, че това не са просто поведенчески прегрешения, а злодеяния. Когато осъзнаеш това, ще изпиташ съжаление и ще си помислиш: „Трябваше да подходя с доза предпазливост! С малко повече мисъл и усилия в началото това последствие можеше да бъде избегнато“. Нищо няма да изтрие това вечно петно от сърцето ти и ако то те остави в постоянен дълг, тогава ще изпаднеш в беда. Затова днес следва да се стараеш да влагаш цялото си сърце и сила в поръчението, дадено ти от Бог, да изпълняваш всеки дълг с чиста съвест, без никакво съжаление и по начин, който се помни от Бог. Каквото и да правиш, недей да бъдеш нехаен. Ако импулсивно направиш грешка и това е сериозно прегрешение, то ще се превърне във вечно петно. След като изпиташ съжаление, няма да можеш да го компенсираш и то ще остане завинаги. Трябва да се видят ясно и двата пътя. Кой път следва да избереш, за да получиш Божието одобрение? Като изпълняваш дълга си с цялото си сърце и сила, като подготвяш и трупаш добри дела, без да изпитваш никакво съжаление. Каквото и да правиш, не върши зло, което ще смути изпълнението на дълга на другите, не прави нищо, което противоречи на истината и се съпротивлява на Бог, и не предизвиквай доживотно съжаление. Какво се случва, когато човек е извършил твърде много прегрешения? Те натрупват Божия гняв върху себе си в Неговото присъствие! Ако все повече прегрешаваш и още повече Божи гняв се натрупа върху теб, тогава в крайна сметка ще бъдеш наказан.

На пръв поглед изглежда, че някои хора нямат сериозни проблеми през времето, когато изпълняват дълга си. Те не вършат никакви откровено зли неща, не предизвикват прекъсвания или смущения и не вървят по пътя на антихристите. При изпълнение на дълга си не допускат никакви сериозни грешки или проблеми с принципите. Въпреки това, без да осъзнават, след няколко кратки години са разкрити като хора, които изобщо не приемат

истината, като едни от неверниците. Защо това е така? Другите не могат да видят даден проблем, но Бог внимателно проучва най-съкровеното в сърцата на тези хора и вижда проблема. Те винаги са били нехайни и непокаяни в изпълнението на дълга си. С течение на времето те естествено биват разкрити. Какво означава да останат непокаяни? Означава, че макар и да са изпълнявали дълга си през цялото време, те винаги са имали неправилно отношение към него, отношение на нехайство, повърхностно отношение, и никога не са били съвестни, а още по-малко са отдавали цялото си сърце на дълга си. Може и да са полагали малко усилия, но просто са отбивали номера. Не са давали всичко от себе си на дълга си и прегрешенията им са безкрайни. В Божиите очи те никога не са се покаяли. Винаги са били нехайни и в тях никога не е имало промяна — т.е. те не се отказват от злото в ръцете си и не се покайват пред Него. Бог не вижда в тях отношение на покаяние и не вижда обрат в отношението им. Те упорито се отнасят към дълга си и към Божиите поръчения с такова отношение и по такъв начин. През цялото време в този упорит, непримирим нрав няма промяна и нещо повече — те никога не са се чувствали задължени на Бог, никога не са усещали, че тяхното нехайство е прегрешение, злодеяние. В сърцата им няма нито задълженост, нито вина, нито самопорицание, а още по-малко самообвинение. И като минава повече време, Бог вижда, че за този тип хора няма изцеление. Независимо какво казва Бог и колко проповеди са чули или колко от истината са разбрали, сърцето им не се трогва и отношението им не се променя или преобръща. Бог вижда това и казва: „Няма надежда за този човек. Нищо, което казвам, не докосва сърцето му, и нищо, което казвам, не го променя. Няма как да го променя. Този човек не е годен да изпълнява дълга си и да полага труд в Моя дом“. Защо Бог казва това? Защото, когато този човек изпълнява дълга си и върши работа, той постоянно е нехаен. Колкото и да го кастрят, колкото и търпение и снизхождение да проявяват към него, това няма ефект и не може да го накара да се покае или промени истински. Не може да го накара да изпълнява добре дълга си, не може да му позволи да тръгне по пътя на стремеж към истината. Така че този човек не може да бъде изцелен. Когато Бог определи, че даден човек не може да бъде изцелен, ще продължи ли да държи здраво този човек? Няма да го направи. Бог ще го пусне да си отиде. Някои хора винаги се молят: „Боже, бъди снизходителен към мен, не ме карай да страдам, не ме дисциплинирай. Дай

ми малко свобода! Позволи ми да правя нещата малко нехайно! Позволи ми да бъда малко разпуснат! Позволи ми сам да си бъда господар!“. Те не искат да бъдат ограничавани. Бог им отвръща: „Щом не желаеш да вървиш по правилния път, тогава ще те пусна. Ще ти дам свобода на действие. Върви и прави каквото искаш. Няма да те спася, защото ти не можеш да бъдеш изцелен“. Имат ли съвест тези, които не могат да бъдат изцелени? Имат ли те чувство за задълженост? Имат ли някакво чувство за вина? Способни ли са да усетят Божия укор, дисциплиниране, поразяване и съд? Те не могат да ги усетят. Не осъзнават нито едно от тези неща, те са притъпени в сърцата им или дори отсъстват. Когато човек е стигнал до този етап, когато Бог вече не е в сърцето му, може ли все още да постигне спасение? Трудно е да се каже. Когато вярата на този човек е стигнала до тази точка, той е в опасност. Знаете ли как трябва да се стремите, как да практикувате и какъв път да изберете, за да избегнете тази последица и да сте сигурни, че няма да възникне такова състояние? Най-важното е първо да изберете правилния път, а след това да се съсредоточите върху доброто изпълнение на дълга, който трябва да изпълнявате в момента. Това е минималният, най-основен критерий. Именно на тази основа трябва да търсите истината и да се стремите към стандарт за изпълнение на дълга си по начин, който отговаря на критериите. Това е така, защото онова, което най-осезаемо отразява връзката ти с Бог, е начинът, по който се отнасяш към делата, които Бог ти поверява, и към дълга, който ти възлага, както и отношението, което имаш. Този въпрос е най-забележим и най-практичен. Бог чака. Той иска да види отношението ти. В този решаващ момент трябва да побързаш и да изложиш позицията си пред Бог, да приемеш Неговото поръчение и да изпълниш добре дълга си. Когато схванеш този решаващ аспект и изпълниш поръчението, което Бог ти е възложил, отношенията ти с Бог ще бъдат нормални. Ако отношението ти е повърхностно, апатично и несериозно, когато Бог ти възложи задача или ти каже да изпълниш определен дълг, това не е ли точно обратното на отдаването на цялото ти сърце и сили? Можеш ли да изпълняваш дълга си добре по този начин? Със сигурност не. Няма да изпълниш дълга си до ниво, което да отговаря на критериите. Затова, когато изпълняваш дълга си, отношението ти е от решаващо значение, както и начинът и пътят, които избираш. Независимо колко години са вярвали в Бог, онези, които не изпълняват добре дълга си, ще бъдат отстранени.

Откъс 32

Много хора изпълняват дълга си по нехаен начин, като никога не го приемат сериозно, все едно работят за невярващи. Вършат нещата по груб, повърхностен, равнодушен и небрежен начин, сякаш всичко е шега. Защо е така? Те са невярващи, които полагат труд; неверници, които изпълняват дълга си. Тези хора са изключително немарливи. Те са разпуснати и невъздържани, и не са по-различни от невярващите. Когато правят неща за себе си, със сигурност не са нехайни — защо тогава не са поне малко добросъвестни или старателни, когато стане въпрос за изпълнение на дълга им? Каквото и да правят, какъвто и дълг да изпълняват, има една нотка на игривост и пакостене. Тези хора са винаги нехайни и при тях има едно качество на измамност. Имат ли човешка природа хора като тях? Със сигурност нямат човешка природа; нито имат и най-малката степен на съвест и разум. Както при дивите магарета или дивите коне, и при тях се налага непрекъснато управление и надзор. Те мамят и заблуждават Божия дом. Това означава ли, че притежават някаква искрена вяра в Бог? Отдават ли Му всичко? Със сигурност не успяват и положеният от тях труд не е съгласно критериите. Ако подобни хора започнат работа при когото и да било, ще ги уволнят до няколко дни. В Божия дом е напълно вярно да се каже, че те са полагащи труд и наети работници, и могат само да бъдат отстранени. Много хора често са нехайни, докато изпълняват дълга си. Когато са изправени пред това да бъдат кастрени, те все още отказват да приемат истината, спорят упорито и дори се оплакват, че Божият дом е несправедлив към тях, че му липсват милост и толерантност. Това не е ли неразумно? По-обективно казано, това е надменен нрав и тези хора нямат ни най-малко съвест и разум. Тези, които истински вярват в Бог, трябва поне да са способни да приемат истината и да правят неща без да нарушават съвестта и разума. Хората, които не умеят да приемат кастрене или да му се покорят, са твърде надменни, самоправедни и просто неразумни. Няма да е преувеличено да се нарекат зверове, защото са напълно равнодушни към всичко, което правят. Правят нещата точно както им харесва и без да се замислят за последствията. Ако възникнат проблеми, те не се интересуват. Положеният труд на такива хора не е съгласно критериите. Понеже се отнасят към дълга си по този начин, другите не могат да търпят да ги гледат

и нямат доверие в тях. Може ли тогава Бог да има доверие в тях? Щом не отговарят дори на този минимален критерий, положеният от тях труд не е съгласно критериите и те може само да бъдат отстранени. Колко надменни и самоправедни могат да станат някои хора? Те винаги мислят, че могат да правят всичко. Независимо какви са подредбите за тях, те казват: „Това е лесно; не е кой знае какво. Мога да се справя с него. Няма нужда някой да разговаря с мен за истините принципи; мога сам да се проверявам“. Като винаги имат този вид нагласа, както водачите, така и работниците не понасят да гледат тези хора и нямат доверие в нещата, които правят. Тези хора не са ли надменни и самоправедни? Ако някой е крайно надменен и самоправеден, това е позорно поведение, а ако няма промяна, той никога няма да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите. Какво отношение трябва да има човек към изпълнението на дълга си? Човек трябва най-малкото да има отношение на отговорност. Независимо какви трудности и проблеми го сполетяват, той трябва да търси истините принципи, да разбира стандартите, които се изискват в Божия дом, и да знае какви резултати следва да постигне при изпълнението на дълга си. Ако човек може да разбере тези три неща, той лесно може да изпълнява дълга си съгласно критериите. Независимо какъв дълг изпълнява човек, ако първо разбере принципите, разбере изискванията на Божия дом и знае какви резултати следва да постигне, не разполага ли с път за изпълнение на дълга си? Следователно отношението към изпълнението на дълга е много важно. Онези, които не обичат истината, изпълняват дълга си по нехаен начин — нямат правилното отношение, никога не търсят истините принципи и не мислят за изискванията на Божия дом и какви резултати следва да постигнат. Как могат да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите? Ако си някой, който искрено вярва в Бог, когато си нехаен, трябва да Му се молиш, да се самоанализираш и да познаваш себе си; трябва да се опълчиш на покварения си нрав, да работиш усилено върху истините принципи и да се стремиш да отговориш на изискваните от Него стандарти. Като изпълняваш дълга си по този начин, постепенно ще удовлетвориш изискванията на Божия дом. Истината е, че не е много трудно да изпълняваш дълга си добре. Иска се само да имаш съвест и разум, и да си порядъчен и усърден. Има много невярващи, които работят добросъвестно и в резултат на това стават успешни. Те не знаят нищо за

истините принципи, така че как се справят толкова добре? Това е защото са внимателни и усърдни, затова могат да работят добросъвестно и да са прилежни, и по този начин лесно вършат нещата. Никой дълг в Божия дом не е много труден. Стига да влагаш цялото си сърце в това и да полагаш максимални усилия, можеш да се справиш добре. Ако не си порядъчен и не си добросъвестен във всичко, което правиш, ако винаги се опитваш да си спестиш проблеми, ако винаги си нехаен и небрежен във всичко и в резултат на това не изпълняваш дълга си добре и объркваш нещата и носиш вреда на Божия дом, това означава, че вършиш зло и то ще стане прегрешение, което се ненавижда от Бог. По време на основните моменти от разпространяването на евангелието, ако не постигнеш добри резултати в дълга си и не играеш положителна роля, или ако причиняваш прекъсвания и смущения, ще е естествено да си ненавиждан от Бог и да бъдеш отстранен, и да загубиш шанса си за спасение. Ще съжаляваш вечно! Единственият ти шанс за спасение е Бог да те въздигне за това да изпълняваш дълга си. Ако си безотговорен, отнасяш се към дълга си несериозно и си нехаен, това е нагласата, с която се отнасяш към истината и Бог. Ако не си поне малко искрен или покорен, как можеш да получиш Божието спасение? Точно сега времето е толкова ценно; всеки ден и всяка минута са изключително важни. Ако не търсиш истината, ако не се съсредоточиш върху навлизането в живота и ако си нехаен и мамиш Бог в дълга си, това наистина е липса на разум и невероятно опасно! В момента, в който си възневидян и отстранен от Бог, Светият Дух повече няма да работи в теб и няма връщане назад. Понякога това, което човек направи в една-единствена минута, може да провали целия му живот. Понякога, заради една-единствена дума, която накърнява Божия нрав, човек е разкрит и отстранен. Не е ли това нещо, което може да се случи за няколко минути? Това е точно като някои хора, които — въпреки че изпълняват дълга си — непрекъснато действат безотговорно, държат се безразсъдно и действат без всякакви задръжки. По същество те са невярващи и неверници, и независимо какво правят, объркват нещата. В резултат такива хора не само носят загуба за Божия дом, но и пропиляват шанса си за спасение. По този начин им се отменя квалифицираността да изпълняват дълга си. Това означава, че са разкрити и отстранени, което е тъжно. Някои от тях искат да се покаят, но мислите ли, че ще имат шанс? Веднъж отстранени, те ще са загубили

шанса си. А веднъж изоставени от Бог, за тях ще е почти невъзможно да се откупят.

Какъв тип хора спасява Бог? Може да се каже, че всички те имат съвест и разум, и могат да приемат истината, защото само онези със съвест и разум са способни да приемат и ценят истината, и стига да разбират истината, могат да я практикуват. Онези, които са без съвест и разум, са хора, лишени от човешка природа. Разговорно казваме, че им липсва добродетелност. Каква е природата на липсващата добродетелност? Тя е природа без човешки облик, недостойна да се нарече човешка. Както се казва, на човек може да му липсва всичко с изключение на добродетелност — тогава той вече не е човек, а по-скоро звяр в човешки вид. Погледнете онези демони и дяволски царе, които действат само с цел да се съпротивляват на Бог и да навредят на Неговите избраници. Не са ли лишени от добродетелност? Лишени са; наистина са лишени от добродетелност. Хората, които правят твърде много неща с липсваща добродетелност, несъмнено ще се изправят пред възмездие. Онези, на които липсва добродетелност, нямат човешка природа. Как могат да изпълняват дълга си добре? Те са недостойни да изпълняват дълга си, защото са зверове. Онези, на които липсва добродетелност, не изпълняват никакъв свой дълг добре. Такива хора са недостойни да се нарекат човешки същества. Те са зверове — зверове в човешка форма. Само онези със съвест и разум могат да се занимават с човешките въпроси, да са верни на думата си, да заслужават доверие и да отговарят на определението „порядъчен джентълмен“. Терминът „порядъчен джентълмен“ не се употребява в Божия дом. Вместо това, Божият дом изисква от хората да са честни, защото това е истината. Само честните хора заслужават доверие, имат съвест и разум, и са достойни да се наричат човешки същества. Ако човек може да приеме истината, докато изпълнява дълга си, и може да действа в съответствие с принципите, като изпълнява дълга си съгласно критериите, тогава този човек действително е честен и наистина заслужава доверие. А онези, които могат да получат Божието спасение, са честни хора. Да си честен човек, който заслужава доверие, не се свежда до твоите способности или външност, а още по-малко до твоите заложби, компетентност или дарби. Стига да приемаш истината, да действаш отговорно, да имаш съвест и разум, и да можеш да се покориш на Бог, това е достатъчно. Независимо какви способности притежава човек,

основният въпрос е дали има добродетелност или не. Ако някой е лишен от добродетелност, той вече не може да се счита за човек, а по-скоро за звяр. Тези, които са отстранени от Божия дом, са отстранени, защото нямат човешка природа и добродетелност. Следователно хората, които вярват в Бог, трябва да са способни да приемат истината, да са честни хора, най-малкото да притежават съвест и разум, да са способни да изпълняват дълга си добре и да са способни да изпълнят Божието поръчение. Само тези хора могат да получат Божието спасение. Те са тези, които искрено вярват в Него и които Му отдават всичко. Те са хората, които Бог спасява.

Често ли изследвате поведението и намеренията си, докато вършите делата си и изпълнявате дълга си? (Рядко.) Ако се самоизследвате рядко, можете ли да разпознаете покварения си нрав? Можете ли да разберете истинското си състояние? Ако наистина разкриете покварен нрав, какви ще са последствията? Трябва да сте много наясно с всички тези неща. Ако човек не се самоизследва, докато непрекъснато върши нещата по нехаен начин и без всякакви принципи, това ще доведе до извършване на много злини, разкриване и отстраняване. Това не е ли сериозно последствие? Пътят към решаването на този проблем е да изследваш себе си. Кажи Ми, след като човешката поквареност е толкова дълбока, приемливо ли е да се самоанализираш само рядко? Може ли човек да изпълнява дълга си добре без да търси истината, за да преодолее покварения си нрав? Ако не се преодолее поквареният нрав, е лесно да се действа погрешно, да се нарушат принципите и дори да се стори зло. Ако никога не се самоизследваш, това е обезпокоително — не си по-различен от невярващите. Не са ли много хора отстранени точно поради тази причина? Когато се стреми към истината, как трябва да практикува човек, за да я постигне? Важното е често да се самоизследва, докато изпълнява дълга си, да премисля дали е нарушил принципите и е разкрил поквара, и дали има погрешни намерения. Ако се самоанализираш в съответствие с Божиите слова и видиш как те се прилагат за теб, ще е лесно да се познаваш. Ако се самоанализираш по този начин, покваренят ти нрав постепенно ще бъде преодолян и нечестивите ти идеи и лошите ти намерения и подбуди лесно ще бъдат изкоренени. Ако изследваш само след като нещо се е обърнало, ако изследваш само след като си сгрешил, или изследваш само след като си сторил зло, тогава малко си закъснял. Последствията вече са

настъпили и това представлява прегрешение. Ако се самоизследваш едва след като си извършил много зло и си бил отстранен, ще е твърде късно и всичко, което ще можеш да направиш, е да плачеш и да скърцаш със зъби. Тези, които истински вярват в Бог, могат да изпълняват дълга си — това е Божието възвисяване и благословия, а това е възможност, която трябва да цениш високо. Затова още по-често трябва да се самоанализираш, докато изпълняваш дълга си. Трябва да изследваш често и да изследваш себе си във всички неща. Трябва да изследваш собствените си намерения и състояние, да наблюдаваш дали живееш пред Бог, дали намеренията, залегнали в основата на действията ти, са подходящи и дали както подбудите, така и източникът на действията ти могат да издържат Божия преглед и са били подложени на Божията внимателна проверка. Понякога хората имат чувството, че търсенето на истината е обременително, когато са изправени пред трудности в изпълнението на дълга си. Те си мислят: „Това ще свърши работа. Достатъчно добро е“. Това отразява отношението на човек към нещата и начина му на мислене относно дълга му. Този начин на мислене е вид състояние. Какво е това състояние? Не е ли такова, при което към дълга се подхожда без чувство за отговорност, а отношението е в известна степен нехайно? (Така е.) Като се има предвид съществуването на такъв сериозен проблем, да не се самоизследваш е много опасно. Някои хора са безразлични към това състояние. Те си мислят: „Нормално е да си малко нехаен, хората просто са такива. Какъв е проблемът?“. Тези хора не са ли объркани? Не е ли твърде опасно някой да гледа на нещата по този начин? Погледнете онези, които са отстранени. Не изпълняват ли те дълга си винаги по нехаен начин? Ето това се случва, когато човек е нехаен. Рано или късно хората, които лесно се поддават на нехайство, ще се саморазрушат и няма да проронят и една сълза, докато не видят собствения си гроб. Изпълнението на дълга по нехаен начин е сериозен проблем и ако не можеш да се самоанализираш добре и да търсиш истината, за да решиш проблемите, това наистина е изключително опасно — можеш да бъдеш отстранен във всеки един момент. Ако съществува такъв сериозен проблем, а ти продължаваш да не се самоизследваш и да не търсиш истината, за да го решиш, ще си навредиш и ще се самоунищожиш. А когато дойде денят, в който си отстранен, започнеш да плачеш и да скърцаш със зъби и вече ще е прекалено късно.

Откъс 33

Някои хора не знаят как да преживяват Божието дело и как да приложат Неговите слова при изпълнението на дълга си или в реалния живот. Те винаги разчитат на посещенията си на много сбирки, за да придобият истината и да напреднат в живота. Това обаче е нереалистично и неубедително като довод. Живот се придобива, като се преживяват Божиите слова и като се преживява правосъдие и наказание. Тези, които знаят как да преживяват Неговото дело, независимо от това какъв е дългът им, могат да разбират и прилагат истината, приемат да бъдат кастрени, влизат в истината реалност, постигат промяна в нрава си и са усъвършенствани от Бог, когато изпълняват дълга си. Тези, които са мързеливи и ламтят за удобства, не желаят да изпълняват дълга си и не преживяват Божието дело при изпълнението им, като непрекъснато настояват Божият дом да им осигурява сбирки, проповеди и общение за истината. В резултат на това, след десет или двадесет години вяра и след изслушване на безброй проповеди, те все още не са разбрали истината и не са я придобили. Те не знаят как да преживяват Божието дело, не разбират какво е вярата в Бог и не знаят как да преживяват Божието слово, за да опознаят себе си и да придобият истината и живота. Това са хора, които жадуват за удобства и избягват да изпълняват дълга си; затова са разкривани и отстранявани заради начина, по който изпълняват дълга си. Сега хората, които са доволни да изпълняват дълга си и отдават значение на търсенето на истината, донякъде навлизат в живота при изпълнението на дълга си, размишляват, за да се опознаят, когато разкриват поквара, и когато се сблъскват с трудности при изпълнението на дълга си, те търсят истината и разговарят за истината, за да решат проблемите. Така, след като няколко години изпълняват дълга си, те, без да искат, жънат явни ползи, могат да говорят за свидетелства за преживяване, притежават известни знания за Божието дело и за Неговия нрав и по този начин променят собствения си живот нрав. В момента църквите навсякъде се пречистват от злите хора и от тези, които предизвикват прекъсвания и смущения. Хората, които остават, обикновено са тези, които упорито изпълняват дълга си, имат известна отдаденост и придават значение на търсенето на истината при решаването на проблемите. Това са този вид хора, които остават непоколебими в свидетелството си.

Трябва да се научите да довеждате Божиите слова в истинския живот и в дълга, който изпълнявате, като ги прилагате и привеждате в действие, а когато възникнат проблеми и трудности, търсете истината при решаването им. Освен това, трябва да се научите да проявявате внимание към Божиите намерения, когато изпълнявате дълга си, и във всяко нещо да се обучите да практикувате истината и справянето с нещата съгласно принципите. Трябва да се научите да практикувате любов към Бог и с боголюбиво сърце да проявявате внимание към бремето, което Той носи, и да достигнете до момента, когато можете да Го удовлетворите. Единствено такъв човек искрено обича Бог. Като практикуваш по този начин, дори и да не разбираш напълно истината, все пак можеш да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите и не само успяваш да преодолееш нехайството си, но и можеш да се научиш да практикуваш любов към Бог, да Му се покоряваш и да Го удовлетворяваш при изпълнението на дълга си — това е урокът за навлизането в живота. Ако можете да практикувате истината и да действате съгласно принципите по този начин по всички въпроси, тогава навлизате в истината реалност и ще навлезете в живота. Без значение колко сте заети с изпълнението на дълга си, когато оберете плодовете от навлизането в живота, от израстването в живота и можете да се покорите на Божието устройване и Неговите подредби, вие ще получите наслада от изпълнението на дълга си. Няма да се чувствате изморени, независимо от това колко сте заети. В сърцето ви винаги ще има мир и радост и ще се чувствате особено обогатени и сигурни. Независимо от трудностите, които възникват, ако търсите истината, Светият Дух ще ви просветлява и напътства. Тогава ще получите Божията благословия. Освен това, независимо дали сте заети или не, когато изпълнявате дълга си, е важно от време на време да правите подходящи упражнения и разумни дейности за поддържане на формата. Това подобрява кръвообращението, спомага да се поддържат високи нива на енергия и може да има ефект при предотвратяването на някои професионални заболявания. Това много ще ви помогне да изпълнявате добре дълга си. Следователно, ако при изпълнение на дълга си сте способни да научавате много уроци, да разберете много истини, наистина да опознаете Бог и накрая да се боите от Него и да отбягвате злото, то вие напълно ще се съобразите с намеренията Му. Ако постигнете любов към Бог, свидетелствате за Него и достигнете

единство на сърцето и волята с Него, вие вървите по пътя към това да бъдете усъвършенствани от Него. Такъв е човекът, който е получил Божията благословия, а това е невероятно благо! Ако искрено отдаваш всичко на Бог, със сигурност ще получиш обилни Божии благословии. Могат ли онези, които не дават всичко от себе си за Бог и не изпълняват дълга си, да придобият истината? Могат ли да постигнат спасение? Трудно е да се каже. Всички благословии могат да бъдат придобити само чрез изпълнение на дълга и преживяване на Божието дело. При изпълнението на дълга си човек се научава как да преживява Божието дело, как да преживява правосъдие и наказание, изпитания и облагородяване и да бъде кастрен. Това са нещата, които най-много заслужават да бъдат благословени. Ако обича истината и се стреми към нея, накрая ще я придобие, ще промени своя живот нрав, ще получи одобрението на Бог и ще бъде благословен от Него.

Някои хора не търсят истината, когато им се случват неща, докато изпълняват дълга си, като винаги живеят съгласно собствените си представи и фантазии, вършат нещата съгласно предпочитанията си и действат сляпо по своя воля. Поради това правят много грешки и забавят работата на църквата. Когато са кастрени, те въпреки това не приемат истината и продължават със своеволното си и безразсъдно поведение. Така те губят делото на Светия Дух, а вярата им в Бог се обърква и потъва в мрак. Някои хора обичат славата и придобивките и се стремят към статус, като се занимават с тези неща, без да проявяват внимание към Божиите намерения или да приемат каквото и да е общение за истината. Накрая те биват разкрити и отстранени и потъват в мрак. Някои вярващи признават Божието въплъщение, но в сърцето си вярват единствено в небесния Бог и в Божия дух. Те имат непрекъснато представи за практическия Бог, а сърцата им се пазят от Него, защото се боят, че Той ще разбере истинската им същност. Навсякъде отбягват Бог, а когато Го срещнат, Го гледат сякаш е непознат. Поради това, дори и след като са били вярващи с години, те не са придобили нищо и нямат ни най-малка вяра в Него. Не се отличават с нищо от неверниците. Това изцяло се дължи на факта, че не търсят истината. Някои хора винаги искат да виждат практичния Бог. Те много искат да угодят на Бог, така че Той да ги издигне в по-добър статус, за да могат да се разпореждат в църквата. Така, заради нечестността им, липсата

им на искреност, непрекъснатото им вторачване в изражението на Бог и спекулациите относно значението Му, те са отритнати от Него. Бог не иска повече да гледа такива хора. Каква е целта на вярата в Бог на тези хора? След като Бог казва толкова много истини, защо те все още Го изследват? Ако вярват в Бог, защо не се стремят към истината? Защо непрекъснато имат амбиции и желания, преследват слава, придобивки, статус, облаги и ползи? Техните мотиви да вярват в Бог са зловредни и хората не могат да ги разберат. Това са все видове поведение, които са характерни за неверниците. По-точно казано, всеки, който вярва в Бог, но не може да приеме истината, е неверник. Само тези, които търсят истината, стремят се да изпълняват дълга си добре и искат да удовлетворят Бог, искрено вярват в Него и могат да получат одобрението Му.

Сега, всеки изминал ден и година от вашия живот има стойност. Къде се крие тази стойност? Когато човек дойде пред Създателя, изпълнява дълга си като сътворено същество и придобие истината от Създателя, той става полезен в Божиите очи. Не е ли приносът на скромните ти усилия към Божия план за управление това, което прави всеки ден от твоя живот ценен? (Да, така е.) Това е стойността на всеки ден от живота и тя е безценна! Ако всеки ден от твоя живот има такава стойност, какво е малко страдание или болест при изпълнение на дълга ти? Хората не бива да се оплакват. Хората са спечелили толкова много, пребивавайки в Божието присъствие — те се радват на невидима благодат и благословии и на невидима защита, която надхвърля всичко, което могат да си представят и видят. Хората са получили толкова много. Какво значение има някакво леко заболяване? Не е ли това урокът, който хората трябва да научат? Ако чрез болестта човек може да разбере истината, да постигне покорство пред Бог и да Го удовлетвори, не е ли тя още една благословия от Него? Измежду хората, които се препитават в света, кой не страда от физическа болест? Кой се интересува дали някой е болен? Никой не се интересува, никой не го пита и няма кой да му даде увереност. А вие, които изпълнявате дълга си в Божия дом, имате ли увереност? (Да.) Всички онези, които искрено отдават всичко на Бог, имат увереност и получават Неговите благословии. Какъв вид увереност виждате и разпознавате? (Вече не съм повлияван или тровен от злите тенденции в света; отбягвам тормоза и вредата на невярващите и имам Божията закрила и благословии във всичко. Вече няма да бъда пленяван или преследван от

големия червен змей. Ще живея в Божия дом, ще общувам с други братя и сестри и сърцето ми ще бъде мирно, радостно и сигурно. Всеки ден ще ям и пия Божиите слова и ще разговарям за истината, а сърцето ми ще става все по-ведро и по-ведро. След като разбрах истината, сърцето ми е особено радостно, духът ми придобива свобода и освобождение и злите и измамни хора вече не могат да ми навредят или да ме заблудят. Освен това, след като съм станал свидетел на Божията закрила и благословии, вече не се страхувам, когато ме сполетят бедствия. Сърцето ми се чувства сигурно и умиротворено. Оставил съм настрана притесненията за такива неща, като дали основните ми нужди ще бъдат задоволени в бъдеще и дали ще има кой да се погрижи за мен, когато остарея. Да живея в Божието присъствие наистина е благословение и радост!) Това, което опитвате сега, е ограничено, но след големите катаклизми ще разберете и ще видите ясно много неща. Всичко това е Божия закрила и Негова благословия. Понастоящем, въпреки че понякога преживявате кастрене, преминавате през изпитания и облагородяване и понякога изпитвате Божието правосъдие и наказание и страдате от Неговите слова, това е страданието за постигане на спасение и страданието от това, че бивате усъвършенствани — то не е същото като страданието на невярващите. Най-важното е, че изпълнявайки дълга си в Божия дом, ставаш полезно сътворено същество и живееш стойностен и смислен живот, вместо да живееш за плътта и за Сатана, живееш в името на стремежа към истината и за да удовлетвориш Бог. В хода на изпълнението на дълга си придобиваш разбиране за много истини и за Божиите намерения. Това е изключително ценно нещо. След като разбереш истината, навлязъл си в истината реалност и си придобил истината като свой живот, ще живееш в Божието присъствие и ще живееш в светлината. Сега ти изпълняваш дълга си всеки ден и всеки ден от живота ти има своите награди и стойност. Ти също така си придобил истината и живееш в Божието присъствие. Това ли означава да имаш увереност? (Да.) Каква е тази увереност? (Да не бъдеш пленен от Сатана.) Освен да не бъдеш пленен от Сатана, кое е още по-решаващо? Бог те е създал като човешко същество и сега ти си в състояние да изпълняваш дълга си, да разбираш Неговите намерения, да имаш истината реалност, да следваш Неговия път и да живееш според Неговите намерения. Бог ти дава одобрението Си и това е твоето уверение и гаранция, че няма да

бъдеш унищожен от Бог. Не е ли това капиталът на живота ти? Годен ли си да продължиш да живееш без тези неща? (Не.) Как се придобива тази пригодност? Не се ли придобива, когато човек е способен да изпълнява дълга на сътворено същество, да удовлетворява Божиите намерения и да следва Неговия път, както и да придобие истината реалност и да се отнася към Божието слово като към свой живот? (Да.) Заради тези неща ти си способен да се прекланяш на Бог и в Неговите очи ти си сътворено същество, което отговаря на критериите. Как може Той да не ти се радва? Кои са хората, които Бог иска да унищожи? Що за сътворени същества са те? (Злодеи.) Всеки, който върши зло, се съпротивлява на Бог и е враждебно настроен към Него — той е Божи враг и ще е сред първите, които ще бъдат унищожени. Антихристите, които си съперничат с Бог за статус, неверниците, онези, които изпитват неприязън към истината и са враждебни към Бог, не се стремят към истината и Му се противопоставят докрай, и онези, които не могат да изпълнят дълга си като сътворени същества в никаква степен — това са хората, които Бог иска да унищожи. Някои хора, които не изпълняват дълга си, са неверници. Други, въпреки че изпълняват дълга си, са винаги нехайни, способни са да вършат зло и да причиняват смущение, противят се и се противопоставят на Бог. Могат ли такива хора да бъдат смятани за сътворени същества, които отговарят на критериите, в Божиите очи? (Не, не могат.) Какъв ще бъде крайният резултат на сътворените същества, за които се смята, че не отговарят на критериите? (Бог ще ги отстрани и ще ги унищожи.) Има ли стойност животът на сътворените същества, за които не се смята, че отговарят на критериите? (Не.) Те може да си мислят: „Животът ми има стойност. Искам да живея. Мога да направя добри неща с живота си!“. В Божиите очи обаче те не могат да изпълняват дори основния си дълг като сътворени същества. Ако не могат да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите, струва ли си да се живее животът им? Има ли стойност тяхното съществуване? Ако тяхното съществуване няма стойност, Бог все още ли ги иска? (Не.) Какво ще направи Бог? Той ще ги отстрани. По-леките случаи ще бъдат оставени настрана и предадени на нечисти дяволи и зли духове, тежките случаи ще получат наказание, а още по-тежките ще стигнат до унищожение.

Откъс 34

Има някои хора, които не желаят да понасят каквото и да било страдание в изпълнението на своя дълг, винаги се оплакват, когато се сблъскат с проблем и отказват да платят цена. Какъв вид отношение е това? Това е нехайно отношение. Ако изпълняваш дълга си нехайно и подхождаш към него с непочтително отношение, какъв ще бъде резултатът? Няма да успееш да се справиш добре, дори в дълг, който си способен да изпълняваш добре — изпълнението ти няма да отговаря на критериите и Бог ще бъде много недоволен от отношението, което имаш към своя дълг. Ако можеше да се молиш на Бог, да търсиш истината и да влагаш цялото си сърце и ум в нея, ако можеше да сътрудничиш по този начин, тогава Бог щеше да подготви всичко за теб предварително, така че когато се справяш с нещата, всичко щеше да си дойде на мястото си и да пожънеш добри резултати. Нямаше да е необходимо да влагаш огромно количество енергия. Когато си направил всичко възможно, за да сътрудничиш, Бог щеше вече да е уредил всичко за теб. Ако си хлъзгав и се скатаваш, ако не изпълняваш правилно дълга си и винаги вървиш по грешния път, тогава Бог няма да върши делото Си в теб. Ти ще изгубиш тази възможност и Бог ще каже: „Ти не ставаш, не мога да те използвам. Стой настрани. Харесва ти да си хитър и да се скатаваш, нали? Харесва ти да мързелуваш и да се отдаваш на удобства, нали? Е, тогава отдай се на удобствата завинаги“. Бог ще даде тази благодат и възможност на някой друг. Какво ще кажете: това загуба ли е или е придобивка? (Загуба е.) Това е огромна загуба!

Бог усъвършенства тези, които наистина Го обичат, и всички, които търсят истината, в множество различни условия. Той дава възможност на хората да преживеят словата Му чрез разнообразни условия или изпитания и по този начин да придобият разбиране за истината, истинско познание за Него и в крайна сметка да придобият истината. Ако ти изживяваш Божието дело по този начин, твоят живот нрав ще се промени и ти ще можеш да придобиеш истината и живота. Много ли придобихте през тези години на преживяване? (Да.) И така, дали понасянето на малко страдание и плащането на малко цена, когато изпълняваш дълга си, не си струва? Какво спечели в замяна? Разбрал си толкова много от истината! Това е безценно съкровище! Какво искат да спечелят хората чрез вяра в Бог? Не е

ли да придобият истината и живота? Мислиш ли, че можеш да придобиеш истината, без да преживееш тези условия? Абсолютно не можеш. Да кажем, че когато те сполетят някакви особени трудности или се сблъскаш с някакви особени условия, ти винаги имаш едно и също отношение — да се опитваш да ги избягваш или да бягаш от тях, отчаяно да се опитваш да ги отхвърлиш и да се отървеш от тях, като не искаш да се оставиш на устроеното от Бог, не си склонен да се покориш на устроеното и подреденото от Него, не искаш да позволиш на истината да бъде твой господар, а винаги искаш да имаш последната дума и да разчиташ на сатанинския си нрав, за да контролираш всичко, свързано с теб. В такъв случай последствията ще бъдат, че Бог със сигурност ще те отхвърли или ще те предаде на Сатана, и е само въпрос на време това да се случи. Ако хората разберат това, те трябва бързо да се обърнат и да последват своя път в живота според правилния път, който Бог изисква — този път е правилният и когато пътят е правилен, това означава, че посоката е правилна. През този период може да се сблъскат с неуспехи и трудности и може да се препънат или понякога може да се чувстват унили и да бъдат негативни няколко дни. Докато могат да упорстват в изпълнението на дълга си и да не забавят нещата, всички тези проблеми ще бъдат незначителни. Те обаче трябва незабавно да се самоанализират, да търсят истината, за да разрешават тези въпроси, и категорично не бива да отлагат, да захвърлят работата си или да изоставят своя дълг — това е най-същественото. Ако мислиш за себе си, че „да бъдеш негативен и слаб не е голям проблем, това е вътрешен въпрос. Бог не знае за това. И като се има предвид как съм страдал в миналото и цената, която съм платил, Той със сигурност ще ме извини“, и ако тази слабост и негативизъм продължат и ти не търсиш истината или не научаваш уроци в тези условия, които Бог е нагласил за теб, ще губиш шансовете си отново и отново и в резултат на това ще пропуснеш, саботираш и разрушиш всички възможности, в които Бог е имал намерението да те усъвършенства. Какви ще бъдат последствията от това? Ще изпитваш нарастващо чувство на мрак в сърцето си, вече няма да чувстваш Бог дори в молитвите си и ще станеш негативен дотолкова, че мислите ти ще са изпълнени със зло и предателство. Тогава ще попаднеш в капана на крайното нещастие, чувствайки се напълно безсилен и дълбоко разстроен. Ще чувстваш, че нямаш път или посока и че не можеш да видиш никаква светлина или да намериш никаква надежда. Животът на такъв

човек не е ли уморителен? (Да.) Ако не вървят по светлия път на стремеж към истината, хората вечно ще живеят под властта на Сатана и в грях и мрак, без никаква надежда. Можете ли да разберете какво имам предвид с това? (Трябва да се стремим към истината и да изпълняваме дълга си с цялото си сърце и ум.) Когато ти се падне дълг и той ти е поверен, не мисли как да избегнеш сблъскването с трудности. Не го загърбвай и не го пренебрегвай, понеже смяташ, че трудно ще се справиш с него. Трябва да се изправиш лице в лице с него. Трябва винаги да помниш, че Бог е с хората, че им е необходимо само да се молят и да Го търсят, ако имат някакви трудности, и че за Бог нищо не е трудно за осъществяване. Трябва да имаш тази вяра. Понеже вярваш, че Бог е Върховният владетел на всички неща, защо все още се страхуваш, когато нещо ти се случи, и смяташ, че нямаш на какво да разчиташ? Това доказва, че ти не се уповаваш на Бог. Ако не Го приемаш за твоя опора и за твой Бог, тогава Той не е твоят Бог. В реалния живот независимо от ситуациите, с които се сблъскваш, трябва често да идваш пред Бог, за да се молиш и да търсиш истината. Дори и да разбираш истината и да придобиваш по нещо само чрез едно събитие всеки ден, денят няма да е похабен! Колко дълго в един ден сте способни да идвате пред Бог точно сега? Колко пъти на ден идвате пред Бог? Постигнали ли сте някакви резултати? Ако човек идва пред Бог рядко, духът му ще се почувства пресъхнал и много мрачен. Когато всичко е наред, хората се отклоняват от Бог и Го пренебрегват, като Го търсят само когато възникнат трудности. Това ли е вярването в Бог? Това ли е изживяването на Божието дело? Това са проявленията на неверниците. С този вид вяра в Бог е невъзможно да се придобие истината и живота.

Хората нито разбират, нито практикуват истината и често живеят сред покварения нрав на Сатана и в различни сатанински капани, като мислят за собственото си бъдеще, репутация, положение и други интереси, и си блъскат главата над тези неща. Но ако приложиш това отношение към твоя дълг, към търсенето на истината и стремежа към нея, тогава можеш да придобиеш истината. Например, ако си блъскаш главата заради дребна лична придобивка, обмисляш всичко задълбочено и щателно, планираш го до съвършенство, влагаш много мисъл и усилия в него. Ако вложиш същата тази енергия в изпълнението на дълга си и в търсенето на истината, за да разрешаваш проблемите, виж какво е Божието отношение към теб.

Наистина ще бъде различно. Хората постоянно се оплакват от Бог: „Защо Той е добър към другите, а не към мен? Защо Той никога не ме просветлява? Защо съм винаги слаб? Защо не съм толкова добър като тях?“. Защо е така? Бог не показва предпочитания. Ако не идваш пред Бог и винаги искаш сам да разрешаваш нещата, които те сполетяват, Той няма да те просветли. Той ще чака, докато дойдеш да се молиш и да Го призоваваш, и след това ще ти го даде. Какви хора обича Бог? Какво чака Бог хората да поискат от Него? Иска ли те да искат от Него пари, комфорт, слава, придобивки и удоволствие, като онези безсрамни хора? Бог не обича, когато хората Го молят за такива неща. Всички онези, които изискват тези неща от Бог, са безсрамни, те са най-низшите от всички хора и Бог не ги иска. Той иска хора, които са способни да се пробудят от греха и да търсят истината от Него, и да приемат истината — Той намира за приемливи именно хората от този тип. Ти трябва да се молиш така: „О, Боже, дълбоко съм покварен от Сатана и често живея сред моите покварени нрави. Не съм способен да преодолея репутацията, статуса и различните изкушения, нито знам как да се справя с тях. Не разбирам истините принципи. Моля Те да ме просветлиш и да ме напътстваш“ и „Готов съм да изпълнявам дълга си, но чувствам, че съм неподходящ — защото, от една страна, духовният ми ръст е твърде малък, а от друга, нямам професионално познание. Тревожа се, че няма да го изпълнявам добре. Умолявам Те за Твоето напътствие и помощ“. Бог те очаква да дойдеш и да търсиш истината. И когато дойдеш пред Бог, за да търсиш с искрено сърце, Той ще те просветли и ще те озари, и тогава ще имаш път и ще знаеш как да изпълняваш дълга си. Ако винаги полагаш усилия по отношение на истината и разкриеш истинското си състояние пред Бог в молитва, и поискаш Божието напътствие и благодат, тогава по този начин постепенно ще започнеш да разбираш и да практикуваш истината и това, което изживяваш, ще има човешко подобие, нормална човешка природа и истината реалност. Ако не проявяваш внимание към Божиите намерения и не търсиш истината и често планираш, обмисляш, влагаш мисъл и упорита работа и дори даваш живота си за твоите различни интереси, като правиш каквото е необходимо за тях, тогава може да спечелиш уважението на хората, както и различни ползи и репутация — но кое е по-важно, тези неща или истината? (Истината.) Хората разбират това, но не търсят истината, ценят само собствените си интереси и статус.

Нима те наистина разбират това или това е погрешно разбиране? (Това е погрешно разбиране.) Всъщност те са глупави. Те не виждат нещата ясно. Когато са в състояние да видят това ясно, те ще са придобили малко духовен ръст. Това изисква от тях да търсят истината, да полагат усилия за Божието слово, те не могат да бъдат обърканн и небрежни. Ако не се стремиш към истината, когато дойде денят, в който Бог каже: „Бог приключи с изричането на словата Си, Той не иска да казва нищо повече на това човечество и да прави нищо повече, и дойде времето да инспектира делото на човека“, със сигурност ще бъдеш отстранен. Независимо колко именити са твоите поддръжници, колко дарове и таланти притежаваш, колко образован си, колко престиж имаш или колко видно е твоето положение в този свят, никое от тези неща няма да бъде от полза. Тогава ти ще осъзнаеш ценността и значението на истината, ще разбереш, че ако не си придобил истината, нямаш нищо общо с Бог и ще знаеш колко жалко и трагично е да вярваш в Бог, без да придобиеш истината. В днешно време много хора вече имат слабо усещане за това в сърцата си, но това чувство все още не е събудило каквато и да било решимост в тях да се стремят към истината. Те не са почувствали ценността и важността на истината дълбоко в сърцата си. Малко осъзнаване не е достатъчно — наистина трябва да видиш ясно същността на този въпрос. Когато го направиш, ти ще знаеш кой аспект на истината да използваш за решаване на този проблем. Само истината може да разреши различните трудности, пред които са изправени хората, и да преобърне различните им изопачени мисли, ограничени възгледи, покварен нрав, както и различните проблеми, свързани с поквара им. Просто трябва да се стремите към истината и постоянно да използвате истината, за да решавате проблемите, и така ще бъдете способни да се отървете от покварения нрав и да постигнете покорство към Бог. Ако разчитате само на човешките методи и човешката въздържаност, за да разрешите проблемите, които ви сполетяват, никога няма да можете да разрешите тези трудности и покварени нрави. Някои хора казват: „Ако чета Божиите слова повече и прекарвам по няколко часа всеки ден, като ги чета, ще мога ли със сигурност да постигна промяна в нрава си?“. Това зависи от начина, по който четеш Божиите слова и дали можеш да разбереш истината и да я приложиш на практика. Ако просто механично четете словата Му и не се стремите към истината, тогава няма да придобиете истината, а ако не

придобиете истината, вашият живот нрав абсолютно няма да се промени. В обобщение, човек непременно трябва да търси истината и трябва да я търси и да я практикува, за да постигне промяна в нрава си. Ако просто четеш Божиите слова, без да практикуваш истината, това изобщо не е приемливо. Да се специализираш в проповядването на Божието слово на другите като фарисеите и да им казваш как да го прилагат на практика, но самият ти да не го правиш, е неправилен път. Бог изисква хората да четат словото Му повече, за да могат да разберат истината, да практикуват истината и да изживяват истината реалност. Искането на Бог хората да навлязат в истината реалност, да следват Неговия път и да вървят по правилния житейски път на стремеж към истината, се отнася директно към искането Му хората да практикуват отдаване на цялото си сърце и сила в изпълнението на дълга си. В следването на Бог хората трябва да преживеят Неговото дело чрез изпълнението на своя дълг, за да могат да постигнат спасение и да бъдат усъвършенствани.

Откъс 35

Е, могат ли нещата, които ти се случват сега и не са в съответствие с представите ти, да повлияят на изпълнението на твоя дълг? Например понякога работата става натоварена и от хората се изисква да понесат известни трудности и да платят някаква цена, за да изпълнят добре дълга си. Тогава някои хора развиват представи в умовете си, в тях се надига съпротива и те може да станат негативни и да се скатават в работата си. Понякога, когато работата не е напрегната и дългът на хората стане по-лесен за изпълнение, някои от тях се чувстват доволни и си мислят: „Щеше да е чудесно, ако изпълнението на дълга ми беше винаги толкова лесно“. Що за хора са те? Това са мързеливи личности, които ламтят за удобствата на плътта. Отдадени ли са такива хора при изпълнението на дълга си? (Не.) Такива хора твърдят, че са готови да се покорят на Бог, но за тяхното покорство има условия. За да се покорят, нещата трябва да отговарят на собствените им представи и да не им създават трудности. Ако ги сполетят мъки и се наложи да изтърпят трудност, те се оплакват много и дори се бунтуват срещу Бог и Му се противопоставят. Що за хора са това? Това са хора, които не обичат истината. Когато Божиите действия съответстват на собствените им представи и желания и не трябва да търпят трудности

или да плащат цена, те са способни да се покорят. Но ако Божието дело не е съобразно с техните представи или предпочитания, и изисква от тях да търпят трудности и да плащат цена, те не са способни да се покорят. Дори да не се противят открито, в сърцата си те са съпротивляващи се и раздразнени. Смятат, че изтърпяват огромна трудност и таят недоволство в сърцата си. Какъв е проблемът тук? Това показва, че тези хора не обичат истината. Могат ли молитвите, обетите и решенията да разрешат този проблем? (Не, не могат.) Как тогава трябва да се разреши този проблем? Първо, трябва да разбереш Божиите намерения и Неговите изисквания и да разбереш какво означава истинско покорство. Трябва да знаеш какво е непокорство и противопоставяне, да размишляваш върху това какви видове покварен нрав ти пречат да се покориш на Бог и да проумееш тези неща. Ако си човек, който обича истината, ще можеш да се опълчиш на плътта, особено на плътските си предпочитания, и тогава да практикуваш покорство пред Бог и да действаш съобразно Неговите изисквания. По този начин ще можеш да разрешиш проблема с покварата и непокорството си и да постигнеш покорство пред Бог. Ако ти не разбираш истината, няма да си способен да проумееш тези въпроси, ще си неспособен да различиш вътрешните си състояния и ще си неспособен да проумееш какви неща пречат на покорството ти пред Бог. Вследствие на това за теб ще е невъзможно да се опълчиш на плътта и да практикуваш покорство пред Бог. Ако човек не може дори да се опълчи на плътските си предпочитания, за него ще е много трудно да постигне отдаденост в изпълнението на дълга си. Могат ли такива хора да се смятат за покорни пред Бог? Могат ли хората да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите, без отдаденост? Могат ли да изпълнят Божиите изисквания? Безспорно не. Ако човек иска да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите, той трябва да е способен най-малко да практикува истината и искрено да се покорява на Бог. Ако някой не може да се опълчи на плътските си предпочитания, той не може да приложи истината на практика. Ако винаги действаш според собствената си воля, значи не си човек, който се покорява на Бог. Дори ако понякога Му се покоряваш, това е условно. Ти можеш да се покориш само когато нещата са съобразени с твоите представи и когато си в добро настроение. Ако Божиите дела не са съобразени с твоите представи, ако дългът, който Бог подрежда, и условията, които нагласява

за теб, ти създават големи трудности, смущения или силно усещане за недоволство, ще можеш ли въпреки това да се покориш? За теб ще е трудно да се покориш; ти ще намериш много причини да се бунтуваш срещу Бог и да Му се противиш. Дори по-късно да се самоанализираш, няма да е лесно да се опълчиш на плътта, тъй като опълчването на плътта не е просто нещо. Как човек се опълчва на плътта? Естествено той трябва да търси истината. Също така трябва да осъзнава своята покварена същност и покварената си уродливост, да стигне дотам да намрази себе си, да намрази плътските си предпочитания и плътската си същност. Само тогава той ще иска да се опълчи на плътта. Ако човек не разбира истината, няма да може да намрази плътските неща, а без омраза е невъзможно да се опълчиш на плътта. Следователно е необходимо да се молим на Бог и да се уповаваме на Него, за да имаме път, който да следваме. Без истината на хората им липсва сила и те не могат да практикуват истината, дори да искат. Човек непременно трябва да се моли на Бог и да се уповава на Него.

Някои хора не се стремят към истината; те само ламтят за удобствата на плътта и не са готови да изтърпят трудности, за да постигнат истината. Когато се сблъскат дори с малко затруднение, те роптаят и се оплакват от Бог, и не търсят истината, за да разрешат проблема. Те също така се молят на Бог с думите: „О, Боже, по Своята идентичност и същност Ти си толкова благороден. Аз съм недостоен да Те обичам, но съм готов да Ти се покоря. Готов съм да Ти се покоря във всяка една ситуация. Нека Ти ме водиш, озаряваш и просветляваш. Ако не мога наистина да Те обичам и да Ти се покорявам, моля Те, проучи ме внимателно и ме накажи. Нека да ме сполети Твоето правосъдие“. След като се молят по този начин, такива хора се чувстват доста удовлетворени, но не е ли това просто съвкупност от празни думи? Може ли непрестанното молене с празни думи и рецитирането на няколко думи и доктрини да разрешава проблеми? (Не, не може.) Когато човек се моли с празни думи, какъв проблем е това? Няма ли такава една молитва малко измамна природа? От полза ли е да се молим така на Бог? Да си мързелив и неспособен да изтърпиш страдание, докато ламтиш за плътски удобства, да знаеш истината, но да си неспособен да ѝ се покориш, да знаеш дълга си, но да се проваляш в отстояването му, да говориш за това как искаш да обичаш Бог, като знаеш, че не си отдал цялото си сърце и сила — не означава ли това, че мамиш Бог? Бог ненавижда нищо повече

от молитвите на религиозната церемониалност. Бог приема молитвите само когато са искрени. Ако не можеш да кажеш нищо искрено, мълчи си. Не идвай винаги пред Бог, като изричаш фалшиви думи или сляпо даваш обети с цел да Го заблудиш. Не говори колко много Го обичаш, колко много искаш да си Му предан. Ако си неспособен да постигнеш желанията си, ако ти липсва тази решимост и духовен ръст, ти в никакъв случай не бива да идваш пред Бог и да се молиш така. Това е надсмиване над Бог. Какво означава „надсмиване?“. Надсмиване означава да се подиграваш на някого, да си играеш с него. Когато хората дойдат пред Бог, за да се молят с този вид нрав, това е най-малкото измама. В най-лошия случай, ако го правиш често, тогава си с напълно низък характер. Ако Бог те заклеймяваше, щеше да нарече това богохулство! Хората нямат богобоязливи сърца, те не знаят как да се боят от Бог или как да Го обичат и удовлетворяват. Ако истината не им е ясна, или ако имат покварен нрав, Бог ще си затвори очите. Но те идват пред Бог, докато продължават да живеят със своя покварен нрав, и използват методите, с които невярващите мамят другите хора, върху Бог. Те коленичат „тържествено“ пред Него в молитва, като използват тези думи, за да Го мамят. Когато приключат с молитвата, те не само не изпитват угризения, но нямат и усет за сериозността на действията си. В такъв случай с тях ли е Бог? Бог не е с тях. Може ли някой, на когото напълно липсва Божието присъствие, да придобие Неговото просветление и озарение? Може ли да придобие светлина относно истината? (Не, не може.) Тогава тези хора имат проблем. Молили ли сте се така много пъти? Не го ли правите често? (Да.) Когато хората прекарат твърде много време в мирския свят, те вонят на смрадта на обществото, немарливата им природа се влошава твърде много и те са залети от сатанински отрови и философии. От устите им излизат фалшиви и измамни думи, а молитвите им са пълни с празнословия и доктрини и са лишени от всякаква реч, която идва от сърцето, или от всякакво говорене за истинските им трудности. Те винаги се обръщат към Бог в интерес на личните си предпочитания и търсят благословиите Му, като рядко имат сърце, което търси истината, и не се молят с богопокорно сърце. Такива молитви само разкриват измама и фалш. Тези хора имат силно покварен нрав, те просто са станали живи демони. Когато дойдат пред Бог в молитва, те не произнасят човешки думи, нито говорят от сърце. Вместо това донасят сатанински измами и фалш пред Бог. Не накърнява ли

това Божия нрав? Може ли Бог да се вслуша в такива молитви? Бог изпитва неприязън към такива индивиди и със сигурност не ги харесва. Може да се каже, че такива молитви са опити да се измами и заблуди Бог. Тези хора изобщо не търсят истината, нито говорят от сърце и не се доверяват на Бог. Молитвите им са несъвместими с Божиите намерения и Неговите изисквания. В основата си това е породено от човешката природа, а не е моментно разкриване на поквара. Тези хора мислят: „Е, не мога да видя или да почувствам Бог и не знам къде е Той. Просто ще кажа няколко случайни думи на Бог — кой знае дали Той изобщо слуша“. Те се молят на Бог с нагласа на съмнение и Го изпитват — с какво чувство ще останат, след като се молят така? Не е ли това пак празнота? Не е ли обезпокоително да нямаш изобщо чувства? Молитвата се гради въз основа на вярата. Тя е да се молиш на Бог от сърце, да говориш на Бог от сърце, да разкриваш сърцето си пред Него и да търсиш истината от Него. Когато човек се моли по този начин, той ще има усещане за вътрешен покой и усещане за Божието присъствие. Така Бог невидимо го слуша. Когато човек се моли на Бог от сърцето си по този начин, той ще се чувства сякаш е имал лична среща с Него. Вярата му ще се подсили, връзката му с Бог ще стане по-дълбока и той ще направи още една стъпка към Него. Ще изпита усещане за удовлетвореност и ще е особено непоколебим в сърцето си. Това са искрените чувства, които възникват след молитва. Като напяват религиозни молитви, хората просто действат машинално — повтарят едни и същи фрази всеки ден до момента, в който вече не желаят да ги изрекат. След такива молитви те не изпитват нищо и не постигат никакви резултати. Могат ли такива хора да имат истинска вяра? Невъзможно е.

Някои хора не са отдадени при изпълнението на дълга си. Те са винаги нехайни или усещат, че дългът им е твърде труден и уморителен. Не искат да се покоряват, постоянно мечтаят да избягат и да се откажат от него и винаги искат да изпълняват дълг, който е по-лесен, който не ги излага на стихиите, в който няма никакъв риск и им позволява да се наслаждават на плътските си удобства. В сърцата си те знаят, че са лениви, че ламтят за плътски удобства и са неспособни да понасят трудности. Те обаче никога не изразяват истинските си мисли пред никого, защото се страхуват, че ще им се присмеят. Казват на глас: „Трябва да изпълнявам дълга си добре и да съм отдаден на Бог“, а когато не успеят да направят нищо добре, казват на

всички: „Нямам човешка природа и отдаденост в изпълнението на дълга си“. В действителност обаче те изобщо не мислят това. Когато човек е в подобно състояние, как може да се моли по разумен начин? Господ Исус е казал да се почита Бог със сърце и с честност. Когато застанеш пред Бог, сърцето ти трябва да е честно и без лъжливост. Не казвай нещо пред другите, докато мислиш различно в сърцето си. Ако застанеш пред Бог с преструвка, изговаряш приятни и красиви думи, сякаш се опитваш да пишеш есе, не Го ли заблуждаваш така? В резултат на това Бог ще види, че ти не си човек, който Го почита със сърцето си и с честност. Ще види, че сърцето ти не е честно, че е извънредно зловещо и нечестиво, че таиш зли намерения и ще те изостави. Как тогава трябва да се молят хората за нещата, които им се случват често, и за проблемите, с които често се сблъскват в ежедневието си? Те трябва да се научат да говорят на Бог от сърце. Казваш: „О, Боже, смятам този дълг за толкова изтощителен. Аз съм човек, който ламти за плътски удобства, мързелив съм и изпитвам неприязън към тежката работа. Не мога да предложа моята отдаденост в дълга, който Ти си ми възложил, и не мога дори да го изпълнявам с всички сили. Винаги искам да избягам и да се откажа от него и винаги съм нехаен. Моля Те, дисциплинирай ме“. Не са ли това истинни думи? (Да, такива са.) Осмеляваш ли се да говориш така? След като си казал това, се страхуваш какво може да се случи, ако един ден Бог наистина те дисциплинира, и ставаш страхлив, вечно неспокоен и параноичен. Когато хората изпълняват дълга си, винаги искат да избегнат трудностите. Те ламтят за плътски удобства и искат да се оттеглят, когато срещнат малка трудност, когато се изисква някакво усилие или когато се усещат малко уморени. Те винаги са придирчиви и когато преживяват малка трудност, се питат: „Знае ли Бог? Ще Го запомни ли? След като изтърпях толкова голяма трудност, ще получа ли някаква награда в бъдеще?“. Те винаги търсят резултат. Всички тези проблеми трябва да се разрешат. В миналото Аз възложих на един човек да предаде съобщение и когато той се върна да Ми докладва, първо разказа за великите си постижения. Обясни как е разрешил проблема, разказа колко много се е тревожил за него и колко много е трябвало да говори, колко трудно е било да се справи с този човек и колко много хубави думи е използвал с него, за да завърши най-накрая задачата. Постоянно си приписваше заслуги и говореше безспир за това. Какъв е скритият подтекст тук? „Ти трябва да ме хвалиш, да ми

дадеш обещание и да ми кажеш каква награда ще получа в бъдеще“. Той открито търсеше награда. Кажете Ми, изпълнението на тази дребна задача достойно ли е за похвала? Ако човек винаги търси похвала за изпълнението на част от дълга си, какъв нрав е това? Не е ли сатанинска природа? Той очакваше похвала и награди за тази дребна задача — това не означава ли, че ако приеме значими задачи или завърши голямо дело, поведението му ще е даже още по-лошо? Ако не може да получи Божието одобрение и благословия, ще се разбунтува ли? Би ли се изкачил той до третото небе да спори с Бог? Тогава по какъв път върви във вярата си в Бог? (По пътя на антихристите.) По пътя на антихристите, точно като Павел. Павел винаги търсеше награди и статус от Бог. Ако Бог не му ги даваше, той ставаше негативен и се отпускаше в работата си, противопоставяше се на Господ и Го предаваше. Кажете Ми, какъв човек иска награда, след като е изтърпял малка трудност в дълга си? (Зъл човек.) Човешката му природа е много зла. Имат ли обикновените хора такива състояния в себе си? Всеки човек има такива състояния. Природата същност е еднаква във всички, просто някои хора не я проявяват толкова силно. Те притежават рационалност и знаят, че такива действия и мисли са грешни и че не могат да молят за награди от Бог. Но какво трябва да направи човек за подобно състояние? Той трябва да търси истината, за да го разреши. Какъв аспект от истината може да разреши това състояние? От решаващо значение е човек да знае кой е, каква позиция трябва да заема, към какъв път трябва да се стреми и какъв човек трябва да бъде. Това са минималните неща, които трябва да знае. Ако човек дори не знае тези неща, той е далеч от разбиране на истината, практикуване на истината или стремеж към спасение.

Когато се стигне до изпълнение на определен специален дълг или по-напрегнат и изморителен дълг, от една страна хората трябва винаги да обмислят как да изпълнят този дълг, какви трудности трябва да изтърпят и как трябва да поддържат дълга си и да се покорят. От друга страна хората трябва също да изследват какви примеси има в намеренията им и как те спъват изпълнението на дълга им. Хората са родени с неприязън към понасянето на трудности — няма човек, който да се въодушевява или радва повече на това, че понася повече трудности. Такива хора не съществуват. В природата на човешката плът е заложено хората да се чувстват разтревожени и притеснени, веднага щом плътта им изпита трудности. Но

колко трудности се налага да понесете сега, в дълга, който изпълнявате? Трябва да понесете само плътта ви да се чувства малко уморена и да положи малко усилия. Ако не можеш да понесеш дори тази малка трудност, може ли да се приеме, че имаш решимост? Може ли да се смята, че вярваш искрено в Бог? (Не.) Това няма да е достатъчно. Когато изпълняваш дълга си в Божия дом, няма човек, който да те надзирава. Изцяло от теб зависи да поемеш сам инициативата. В Божия дом има работни разпоредби и системи и от отделния човек зависи да разчита на вярата си и на съвестта и разума си. Само Бог проучва внимателно дали се справяш добре или не в дълга си. Ако, независимо от покварените нрави, които разкриват в изпълнението на дълга си или в отношенията си с хората, събитията и нещата около себе си, хората никога не го осъзнават и не изпитват никакви угризения, това добро или лошо нещо е? (Лошо нещо е.) Защо се смята за лошо нещо? Има минимален критерий за съвестта и разума на човека. Ако на твоята съвест ѝ липсва осъзнаване и не може да ти попречи да вършиш лоши неща или да възпре поведението ти, ако действаш по начин, който нарушава управленските закони и принципи и му липсва човешка природа, но си лишен от угризения в сърцето си, това не е ли липса на морална основа? Не означава ли, че нямаш осъзнатост на съвестта си? (Да.) Осъзнавате ли го обикновено, когато направите нещо грешно или нарушите принципите, или когато не сте отдадени в изпълнението на дълга си за дълъг период от време? (Да.) Тогава може ли твоята съвест да те възпре и да те накара да правиш нещата според съвестта и разума си и в съответствие с истините принципи? Ако си човек, който разбира истината, можеш ли да преминеш от действия, основани на съвестта ти, към действия, основани на истините принципи? Ако можеш да направиш това, можеш да бъдеш спасен. Да си способен да понесеш трудности при изпълнението на своя дълг не е лесна работа. Не е и лесно да изпълняваш определен вид работа добре. Сигурно е, че истината в Божиите слова работи в хората, които могат да направят тези неща. Това не означава, че те са родени без страх от трудности и изтощение. Къде може да се намери такъв човек? Всички тези хора имат някаква мотивация, а за основа им служи част от истината в Божиите слова. Когато приемат дълга си, техните възгледи и позиции се променят — изпълнението на дълга им става по-лесно и понасянето на някои плътски трудности и изтощението на плътта започва да им се струва незначително. Онези, които не разбират

истината, и чиито възгледи за нещата не са се променили, живеят според човешките идеи, представи, себични желания и лични предпочитания, затова не са склонни и не желаят да изпълняват дълга си. Например, когато стане въпрос за вършене на мръсна и изтощителна работа, някои хора казват: „Ще се подчиня на подредбата на Божия дом. Какъвто и дълг да ми възложи църквата, ще го изпълня, без значение дали е мръсен или уморителен, дали е впечатляващ или незначителен. Нямам изисквания и ще го приема като свой дълг. Това е поръчение, което Бог ми е поверил, и малко мръсотия и умора са трудности, които трябва да изтърпя". В резултат на това, когато те се заемат с работата си, нямат усещането, че изобщо търпят трудности. Макар че другите може да я сметнат за мръсна или изтощителна, те я намират за лесна, защото сърцата им са спокойни и несмутени. Те я вършат за Бог, затова не усещат, че е трудна. Някои хора смятат, че мръсната, уморителна или незначителна работа обижда техния статус и характер. Те я възприемат така сякаш другите не ги уважават, тормозят ги или ги гледат отвисоко. В резултат на това, дори когато имат същите задачи и работна натовареност, те ги възприемат като изнурителни. Каквото и да правят, в сърцата им има негодувание и усещат, че нещата не са, каквито те ги искат или че са незадоволителни. Вътрешно те са пълни с негативност и съпротива. Защо са негативни и се противят? Какъв е коренът на това? Най-често причината е, защото изпълняването на дълга им не им носи заплащане; сякаш работят безплатно. Ако имаше награди, това можеше и да е приемливо за тях, но те не знаят дали ще получат награди или не. Затова хората усещат, че изпълнението на дълга не си заслужава, приравняват го към напразна работа и често стават негативни и се съпротивляват, когато трябва да се изпълнява дълг. Не е ли точно така? Откровено казано, тези хора не желаят да изпълняват дълг. След като никой не ги принуждава, защо все пак идват да изпълняват дълга си? Така е, защото те сами се принуждават — заради своето желание да добият благословии и да влязат в небесното царство те нямат друг избор освен да изпълняват дълга си. Това е проявление на безизходицата им. Това е манталитетът, който стои зад опитите им да сключат сделка с Бог. Някои питат как подобни хора могат да разрешат проблема с негативността и съпротивата в сърцата си. Този проблем може да се разреши само с разговаряне за истината. Ако те не обичат истината, независимо как се разговаря за истината с тях, те ще

бъдат неспособни да я приемат. В този случай те са неверници и са били разкрити. Тъй като искат да сключват сделки и няма да направят нищо, освен ако не им носи изгода, ако Бог им обещае награди и навлизане в небесното царство и им напише гаранция, те със сигурност ще изпълнят дълга си ентусиазирано. В действителност Божието обещание е отворено и онези, които се стремят към истината, могат да го получат. Онези обаче, които не се стремят към истината, не могат да го получат. Не, че не знаят за Божието обещание; в сърцата си те просто го усещат неосезаемо и несигурно. За тях Божието обещание е като чек без покритие — те не са в състояние да повярват в него и нямат истинска вяра в него, и не могат да направят нищо по въпроса. Те искат осезаеми неща и ако им давате заплата, със сигурност ще се заредят с енергия. Обаче онези, които нямат съвест и разум, може и да не се чувстват пълни с енергия; те са толкова немарливи. Ако трябваше да започнат работа в светския живот, нямаше да се трудят усърдно, щяха да хитруват и да се скатават, и със сигурност щяха да бъдат уволнени. Просто това е проблем на природата им. За онези, които са последователно нехайни в изпълнението на дълга си, единственото решение е да бъдат премахнати и отстранени. Няма друг начин с онези, които не приемат истината. Всички техни извинения и оправдания са неразумни и характерът им не е необходимо да се обсъжда.

В наши дни повечето хора са започнали да изпълняват дълг. Разбирате ли какво е дълг, как възниква той и кой го възлага? (Дълг са поръченията, поверени на хората от Бог.) Точно така. Ако вярваш в Бог и дойдеш в дома Му, ако си способен да приемеш Божието поръчение, тогава ти си член на Неговия дом. Задачите, които Божият дом нарежда за теб, пътят, който Бог ти казва да следваш, и поръченията, които ти възлага Бог, са твоят дълг и той ти е даден от Бог. Когато ядеш и пиеш Божиите слова, когато проумееш намеренията Му и слушаш и разбираш подредбата на Божия дом, когато знаеш в сърцето си какъв дълг трябва да изпълняваш и отговорностите, които си способен да поемеш, и когато приемеш Божието поръчение и започнеш да изпълняваш дълга си, ти ставаш член на Божия дом и част от разпространяването на евангелието. Бог те смята за член на Своя дом и част от разпространяването на Неговото дело. В този момент ти имаш дългът, който трябва да изпълниш. Всичко, което си в състояние да направиш, всичко, което си в състояние да постигнеш, е твоя отговорност и дълг. Може

да се каже, че това е поръчение от Бог, твоя мисия и твой неотменим дълг. Дългът идва от Бог, той представлява отговорностите и поръченията, които Бог възлага на хората. Как тогава трябва човек да ги разбира? „Тъй като това е мой дълг и поръчението, което Бог ми е възложил, то е мое задължение и отговорност. Съвсем правилно е да го приема като свой неотменим дълг. Не мога да се откажа или да го отхвърля. Не мога да избирам и подбирам. Каквото ми се падне, несъмнено това трябва да направя. Не, че нямам право да избирам, а не бива да избирам. Това е разумът, който трябва да има едно сътворено същество". Това е нагласа на покорство. Някои хора непрестанно подбират, когато изпълняват дълга си, винаги искат работа, която е лесна и която им харесва, неспособни да се покорят на подредбата на Божия дом. Това показва, че техният духовен ръст е твърде нисък и че те не притежават нормален човешки разум. Ако човекът е млад и вкъщи са го глезили и са му угаждали, без да е преминавал през трудности, е разбираемо да е малко своеволен. Стига да може да приеме истината, това постепенно ще се промени. Но ако възрастен човек на трийсет или четирийсет години се държи по този отблъскващ начин, тогава проблемът е леност. Болестта на леността е вродена и е най-трудна за лечение. Тя е проблем с природата на човек и такъв човек може да понесе малко трудности и умора само когато е оставен без никакъв друг избор в конкретни условия или ситуации. По същия начин някои просяци осъзнават добре, че да си просяк предизвиква презрение и дискриминация у другите, но заради леността и нежеланието си да работят нямат друг избор освен да прибегнат до просия. Иначе трябва да гладуват. Накратко казано, ако човек не може да изпълнява дълга си старателно и отговорно, той рано или късно ще бъде отстранен. Най-голямото прегрешение е да вярваш в Бог, но да не Му се покоряваш. Ако отказваш да изпълняваш дълга си или постоянно изпитваш неприязън към трудностите и се страхуваш от усилията, тогава си човек без съвест и разум. Ти си непригоден да изпълняваш дълг и може да напуснеш. Един ден, щом осъзнаеш, че да не изпълняваш дълга си е равносилно на това да откажеш поръчението, което Създателят ти е възложил, и че си човек, който се бунтува срещу Бог, без съвест и разум, щом осъзнаеш, че онези, които вярват в Бог, трябва да изпълняват дълга си добре и че това е необходимо, тогава трябва да изпълниш добре дълга си по правилния начин. Това е покорство. Ако човек е непокорен или негативен в дълга

си, тоест ако показва пълна липса на покорство пред Бог, такъв човек не Му отдава искрено всичко. Да си готов да изпълняваш дълга си добре е минималният израз на покорство пред Бог. Тогава как възниква дългът? (Дългът идва от Бог. Това са отговорностите, които Бог дава на хората.) Дългът са отговорностите, които Бог дава на хората, тогава невярващите имат ли дълг? (Не, нямат.) Защо казвате, че нямат? (Те не са хора от Божия дом.) Точно така, невярващите се занимават само със своя плътски живот и действията им не са достойни да се нарекат дълг. Невярващите принадлежат на света и на Сатана. Бог само подрежда тяхната житейска съдба — времето на раждането им, семейството, в което се раждат, работата, която вършат като възрастни, и времето на смъртта им. Той не ги избира, нито ги спасява. Онези, които вярват в Бог, са различни. В по-малък мащаб цялата работа, която те вършат в Божия дом, е дълг, който трябва да изпълнят. В по-голям мащаб, в цялостния план за управление на Бог, дългът, изпълняван от всяко сътворено същество, сътрудничи на Божието дело. Просто казано, то служи на плана за управление на Бог. Независимо дали служиш с отдаденост или не, ти далеч не си човек, който следва Божията воля. Всъщност човек може да се смята за част от Божия народ и сътворено същество, което отговаря на критериите, само когато наистина изпълни дълга си, успее да свидетелства за Бог и придобие одобрението Му. Ако изпълняваш добре всеки дълг, който Бог ти възлага, ако го изпълняваш по начин, който отговаря на критериите, тогава ти си член на Божия дом и Бог те признава за човек от Неговия дом.

Откъс 36

Целият текст на песента „Каква радост е да бъдеш честен човек“ е съвсем практичен и аз избрах няколко стиха от него, върху които да разговаряме. Нека най-напред да обсъдим следния стих: „Поддържам дълга си с цялото си сърце и целия си ум и нямам никакви грижи, свързани с плътта“. Какво е това състояние? Какъв човек е този, който може да поддържа дълга си с цялото си сърце и с целия си ум? Има ли съвест? Дали е изпълнил отговорността си като сътворено същество? Отплатил ли се е по някакъв начин на Бог? (Да.) Фактът, че може да поддържа дълга си с цялото си сърце и с целия си ум означава, че той го изпълнява сериозно и отговорно, а не нехайно, без да хитрува и да кръшка и без да бяга от отговорност. Той има правилно отношение и неговото състояние и начин

на мислене са нормални. Той е разумен и съвестен, проявява внимание към Бог и е предан и отдаден на дълга си. Какво означава да „нямаш никакви грижи, свързани с плътта“? Тук също има няколко състояния. На първо място това означава човек да не се тревожи за бъдещето на плътта си и да не прави планове за това какво ще се случи с него. Означава да не мисли за това какво ще прави след време като остарее, кой ще се грижи за него или как ще живее тогава. Вместо да мисли за тези неща, той се покорява на Божието устройване и подредби във всичко. Първата му и най-важна задача е да изпълнява добре дълга си — най-важното е да поддържа дълга си и Божието поръчение. Нима когато хората изпълняват добре дълга си като сътворени същества, те нямат човешко подобие? Именно това означава да имаш човешко подобие. Хората трябва поне да изпълняват добре дълга си, да бъдат отдадени и да влагат изцяло сърцето и ума си в това. Какво означава да „поддържаш дълга си“? Означава каквито и трудности да среща човек, да не се отказва от работата си, да не става дезертьор или да бяга от отговорност, а да направи всичко, което е по силите му. Ето това означава да поддържаш дълга си. Да кажем, например, че ти е уредено да свършиш нещо и няма кой да те гледа, надзирава или пришпорва. Как би изглеждало поддържането на твоя дълг тогава? (Да приемеш Божията внимателна проверка и да живееш в Негово присъствие.) Приемането на Божията внимателна проверка е първата крачка; това е само едната страна. Другата е да изпълнявате дълга си с цялото си сърце и ум. Какво трябва да правите, за да можете да го изпълнявате с цялото си сърце и ум? Трябва да приемеш истината и да я приложиш на практика; т.е. трябва да приемеш Божиите изисквания и да им се покоряваш, независимо какви са те. Трябва да се отнасяш към дълга си, както би се отнасял към личните си дела, без да е необходимо някой да те наблюдава, надзирава или проверява, за да е сигурно, че изпълняваш всичко както трябва, да те подбужда, да те наглежда или дори да те кастри. Трябва да мислиш по следния начин: „Изпълнението на този дълг е моя отговорност. Това е моята роля и след като ми е дадена, казани са ми принципите и съм ги схванал, аз ще продължавам да я изпълнявам неотклонно. Ще направя всичко, което мога, за да я изпълня добре“. Трябва да си упорит в изпълнението на този дълг и да не позволяваш на никой човек, събитие или нещо да те възпират. Ето това означава да поддържаш дълга си с цялото си сърце и с целия си ум

и това е подобието, което хората трябва да имат. Какво тогава трябва да притежават хората, за да поддържат дълга си с цялото си сърце и с целия си ум? Най-напред, като сътворени същества, те трябва да имат съвест. Това е най-малкото. Освен това те трябва и да бъдат отдадени. За да приеме Божието поръчение, човек трябва да бъде отдаден. Той трябва да бъде напълно отдаден единствено на Бог, а не да бъде отдаден половинчато или да не поема отговорност. Погрешно е да се постъпва според собствените интереси или настроения — това не е да бъдеш отдаден. Какво означава да бъдеш отдаден? Означава да изпълняваш дълга си и да не позволяваш на настроението си, заобикалящата среда или на други хора, събития или неща да ти влияят или да те възпират. Трябва да разсъждаваш по следния начин: „Приех това поръчение от Бог, Той ми го даде. От мен се очаква да направя това и аз ще го направя, така както бих се отнесъл към собствените си дела и по начин, който ще доведе до добри резултати, като най-важното е да удовлетворя Бог“. Когато си в такова състояние, не само че съвестта ти работи, но и в теб има отдаденост. Ако те удовлетворява само да изпълниш задачата, ако не се стремиш да бъдеш ефективен или да постигаш резултати и смяташ, че е достатъчно да вложиш всички усилия в нея, то това е просто спазване на стандартите на хората за съвест и не може да се счита за отдаденост. Да си отдаден на Бог, е по-висше изисквано ниво от нивото за съвест. Не става въпрос само за това да вложиш всичките си усилия, трябва да вложиш и цялото си сърце. В сърцето си ти трябва винаги да гледаш на своя дълг като на работа, която трябва да свършиш, да поемеш бремето на тази задача, да понесеш укора, ако направиш и най-малката грешка или проявиш нехайство, и трябва да чувстваш, че не можеш да постъпваш по този начин, защото така ще дължиш на Бог толкова много. Хората, които са наистина съвестни и разумни, изпълняват дълга си сякаш вършат своята собствена работа, без значение дали някой ги гледа или надзирава. Независимо дали Бог е доволен от тях и независимо как се отнася към тях, те винаги са взискателни към себе си и се стараят да изпълняват дълга си добре и да осъществят повереното им от Бог поръчение. Ето това се нарича отдаденост. Не е ли този стандарт по-висок от стандарта за съвест? Когато постъпват според стандарта за съвест, хората често се влияят от външни неща или мислят, че е достатъчно да влагат всички усилия в изпълнението на дълга си; степента на непорочност не е толкова висока. Когато обаче

говорим за отдаденост и за това да можеш отдадено да поддържаш дълга си, степента на непорочност е по-висока. Не става дума само за полагане на усилие. От теб се изисква да вложиш цялото си сърце, ум и тяло в своя дълг. За да изпълняваш дълга си добре, трябва понякога да претърпяваш малко физически трудности. Трябва да платиш определена цена и да посветиш мисълта си изцяло на изпълнението на своя дълг. Независимо от обстоятелствата, пред които си изправен, те не се отразяват на дълга ти и не забавят изпълнението му, и ти си способен да удовлетвориш Бог. За целта трябва да можеш да платиш определена цена. Трябва да се отречеш от плътското си семейство, личните си дела и собствените си интереси. Суетата ти, репутацията ти, чувствата, физическите удоволствия и дори неща като най-хубавите години от младостта ти, бракът, бъдещето и съдбата ти — трябва да се избавиш и да се отречеш от всички тях, и да изпълняваш дълга си добре и с охота. Едва тогава ти вече ще си постигнал отдаденост и като живееш по този начин, ще имаш човешко подобие. Такива хора не просто имат съвест, но и използват стандарта за съвест като основа, от която да изискват от себе си отдадеността, която Бог изисква от човека, и да използват тази отдаденост като средство за самооценка. Те се стремят усърдно към тази цел. Такива хора не се срещат често на земята. На всеки хиляда или десет хиляди Божии избраници има само един. Нима такива хора нямат стойностен живот? Дали Бог цени такива хора? Разбира се, че те имат стойностен живот и че са хора, които Бог високо цени.

Следващият стих от песента гласи: „Макар че заложбите ми са лоши, аз имам честно сърце“. Тези думи звучат съвсем истински и съдържат едно изискване, което Бог има към хората. Какво изискване? Това, че ако на хората им липсват заложби, това не е краят на света, но те трябва да имат честно сърце, за да могат да получат Божието одобрение. Независимо от положението и произхода си трябва да бъдеш честен човек, да говориш и да постъпваш честно, да можеш да изпълняваш дълга си с цялото си сърце и с целия си ум, да бъдеш отдаден на дълга си, а не да гледаш да се скатаваш, да бъдеш хитър или измамен, да лъжеш и мамиш и да говориш уклончиво. Трябва да действаш според истината и да бъдеш човек, който се стреми към нея. Много хора мислят, че заложбите им са лоши и че никога не изпълняват дълга си добре или съгласно критериите. Те дават най-доброто от себе си в това, което правят, но никога не могат да схванат принципите

и все не могат да постигнат много добри резултати. В крайна сметка само се оплакват, че заложбите им са твърде ниски, и стават негативни. Така че, ако някой е с лоши заложби, означава ли това, че за него няма път напред? Това да имаш лоши заложби не е някаква фатална болест и Бог никога не е казвал, че няма да спаси хората с лоши заложби. Както Бог е казвал и преди, това, което го натъжава, са честните, но невежи хора. Какво означава да си невеж? В много случаи невежеството идва от лошите заложби. Когато хората са с лоши заложби, те имат повърхностно разбиране за истината. То не е достатъчно конкретно или практично и често се ограничава до повърхностно или буквално разбиране — ограничава се до доктрини и правила. Затова те не могат да видят ясно множество проблеми и никога не могат да схванат принципите, когато изпълняват дълга си, или да изпълнят дълга си добре. Означава ли това, че Бог не иска хора с лоши заложби тогава? (Не.) Към кой път и в коя посока Бог насочва хората? (Към това да бъдеш честен човек.) Можеш ли да бъдеш честен човек, като просто кажеш, че си такъв? (Не, ти трябва да се проявяваш като честен човек.) Какви са проявите на честния човек? На първо място е това да не се съмнява в Божиите слова. Това е една от проявите на честния човек. Освен тази най-важната проява е това, че търси и практикува истината във всичко — това е най-важното. Казваш, че си честен, но винаги държиш Божиите слова на заден план в ума си и просто правиш каквото си поискаш. Нима това е проява на честен човек? Ти казваш така: „Макар че заложбите ми са лоши, аз имам честно сърце“. Но когато ти се падне някакъв дълг, ти се страхуваш от страданието и от това да понесеш отговорността си, ако не го изпълниш добре, и затова си измисляш оправдания, за да се измъкнеш от дълга си, или предлагаш някой друг да го изпълни. Така ли се проявява честният човек? Разбира се, че не. Как трябва да се държи честният човек тогава? Той трябва да се покори на Божията подредба, да бъде отдаден на дълга, който се очаква от него да изпълни, и да се стреми да удовлетворява Божиите намерения. Това се проявява по няколко начина: един от тях е да приемаш дълга си с честно сърце, да не вземаш под внимание плътските си интереси, да не изпълняваш дълга си половинчато и да кроиш козни в своя собствена полза. Ето това са прояви на честност. Друг начин е да влагаш цялото си сърце и цялата си сила в това да изпълняваш дълга си добре, да правиш нещата както трябва

и да влагаш сърцето и любовта си в дълга си, за да удовлетвориш Бог. Това са проявите, които трябва да има един честен човек, когато изпълнява дълга си. Ако разбираш и знаеш какво да правиш, но не го правиш, то ти не влагаш цялото си сърце и сила в дълга си, а по-скоро хитруваш и съзнателно избягваш дълга си. Честни ли са хората, които изпълняват дълга си по този начин? Категорично не. На Бог не му трябват такива хитри и измамни хора; те трябва да бъдат отстранени. Бог използва само честни хора за изпълнението на дълг. Дори и преданите полагащи труд трябва да са честни. Хора, които постоянно са нехайни и хитри и все търсят начин да се скатаят, са измамни и всички те са демони. Никой от тях не вярва истински в Бог и всички те ще бъдат отстранени. Някои хора си мислят: „За да бъдеш честен човек е достатъчно просто да казваш истината и никога да не лъжеш. Всъщност е лесно да бъдеш честен човек“. Какво мислите за този възглед? Дали е толкова ограничен обхватът на това да бъдеш честен човек? Категорично не. Трябва да откриеш сърцето си и да го дадеш на Бог; това е отношението, което се очаква от един честен човек. Ето затова едно честно сърце е толкова ценно. Какво намеква това? Че честното сърце може да контролира поведението ти и да промени състоянието ти. Може да те води към правилните избори и към това да се подчиниш на Бог и да получиш Неговото одобрение. Такова сърце наистина е ценно. Ако имаш такова честно сърце, то това е състоянието, в което трябва да живееш, това е начинът, по който трябва да се държиш и начинът, по който да се отдадеш. Трябва да се замислиш дълбоко над тези стихове. Нито едно изречение в тях не трябва да се свежда до буквалното му значение и ако наистина го разбереш, след като се замислиш върху него, ти ще спечелиш нещо.

Нека погледнем друг стих от текста: „Бъди отдаден във всичко, за да удовлетвориш Божиите намерения“. В тези думи се съдържа път за практикуване. Някои хора се настройват негативно, когато се изправят пред трудности в изпълнението на дълга си, и това води до нежеланието им да го изпълняват. Има нещо нередно при тези хора. Дали изобщо отдават искрено всичко на Бог? Те би трябвало да размишляват върху това защо се настройват негативно, когато се изправят пред трудности, и защо не могат да потърсят истината, за да разрешават проблемите си. Ако се самоанализират и потърсят истината, тогава те ще могат да видят проблемите, които имат. Всъщност, най-голямата трудност за хората е

именно проблемът с покварения нрав. Ако можеш да потърсиш истината, то тогава ще можеш лесно да преодолееш покварения си нрав. Веднага щом го преодолееш, ще можеш да бъдеш отдаден във всички неща, за да удовлетвориш Божиите намерения. „Всички неща“ означава всяко едно нещо, независимо дали това е нещо, което Бог ти е дал, нещо, което някой водач или работник е уредил за теб, или пък нещо, на което си попаднал случайно — щом ти е отредено да го правиш и можеш да изпълниш отговорностите си отдадено и изпълняваш отговорностите и дълга си, както се очаква от теб, и превръщаш удовлетворяването на Божиите намерения в свой принцип. Този принцип звучи малко високопарен и малко труден за спазване. Казано по-практично, това означава да изпълняваш дълга си добре. Не е лесно да поддържаш дълга си и да го изпълняваш добре. Дали става дума за това да бъдеш водач или работник, или за някакъв друг дълг, ти трябва да разбереш някои истини. Можеш ли да изпълняваш дълга си добре, без да разбираш истината? Можеш ли да го правиш добре, без да поддържаш истините принципи? Ако разбираш всички аспекти на истината и можеш да практикуваш според истините принципи, това означава, че си изпълнил добре дълга си, поддържал си го, навлязъл си в истината реалност и можеш да удовлетвориш Божиите намерения. Това е пътят за практикуване. Дали е лесно да се направи? Ако дългът, който изпълняваш, е нещо, в което си добър и което харесваш, тогава ти чувстваш, че това е твоя отговорност и задължение и че изпълнението му е напълно естествено и обосновано. Чувстваш се радостен, щастлив и спокоен. Това е нещо, което правиш с желание, нещо, на което можеш да бъдеш отдаден и чувстваш, че удовлетворяваш Бог. Когато обаче някой ден се изправиш пред дълг, който не харесваш или който не си изпълнявал никога преди, ще можеш ли да му бъдеш отдаден? Това ще бъде проверка дали практикуваш истината. Ако например дългът ти е в екип химни и можеш да пееш, и това ти доставя удоволствие, тогава ти с желание изпълняваш този дълг. Ако ти бъде възложен друг дълг, който изисква от теб да проповядваш евангелието и работата е малко трудна, би ли могъл да се подчиниш? Обмисляш го и казваш: „Аз обичам да пея“. Какво означава това? Означава, че не искаш да проповядваш евангелието. Съвсем ясно е, че означава това. Ти само повтаряш: „Аз обичам да пея“. Ако някой водач или работник се опита да те убеди: „Защо не се научиш да проповядваш евангелието и не се въоръжиш

с повече истини? Това ще бъде по-полезно за израстването ти в живота“, ти продължаваш да настояваш с думите „Аз обичам да пея и да танцувам“. Не искаш да отидеш да проповядваш евангелието, каквото и да ти казват. Защо не искаш да отидеш? (Поради липса на интерес.) Нямаш интерес и затова не искаш да отидеш — какъв е проблемът с това? Работата е там, че избираш дълга си според личните си вкусове и предпочитания и не се покоряваш. Липсва ти покорство, това е проблемът. Ако не търсиш истината, за да разрешиш този проблем, тогава ти всъщност не проявяваш истинско покорство. Какво следва да направиш в тази ситуация, за да проявиш истинско покорство? Какво можеш да направиш, за да удовлетвориш Божиите намерения? В такива моменти е нужно да разсъждаваш и да разговаряш с някого за този аспект на истината. Ако искаш да бъдеш отдаден във всичко, за да удовлетвориш Божиите намерения, не можеш да го направиш, просто като изпълняваш един дълг, а трябва да приемеш всяко поръчение, което Бог ти възложи. Трябва да го приемеш и да се подчиниш, независимо дали е по вкуса ти и дали отговаря на интересите ти, или е нещо, което не ти харесва, което никога преди не си правил, или е трудно, все пак трябва да го приемеш и да се покориш. Трябва не само да го приемеш, но и активно да съдействаш и да учиш, докато го преживяваш и навлизаш в него. Дори и да изпитваш страдание, да си уморен, унизен или изолиран, пак трябва да го изпълняваш отдадено. Само ако практикуваш така, ще можеш да бъдеш отдаден във всичко и да удовлетвориш Божиите намерения. Трябва да се отнасяш към него като към свой дълг, който да изпълниш, а не като към лична работа. Как трябва да разбираш дълга? Като нещо, което Създателят, Бог, дава на някого да свърши. Така възниква дългът на хората. Поръчението, което Бог ти дава, е твой дълг и е напълно естествено и обосновано да го изпълняваш според Божиите изисквания. Ако ти е ясно, че този дълг е Божие поръчение, че той е Божията любов и благословия, които идват при теб, ще си способен да приемеш дълга си с боголюбиво сърце и да проявяваш внимание към Божиите намерения, докато изпълняваш дълга си, както и да преодолееш всички трудности, за да удовлетвориш Бог. Хората, които наистина отдават всичко на Бог, никога не биха могли да откажат Божие поръчение и никога не биха могли да откажат какъвто и да е дълг. Какъвто и дълг да ти повери Бог, каквито и трудности да включва, не бива да го отказваш, а трябва да го приемеш. Това е пътят за

практикуване, който се състои в това да практикуваш истината и да бъдеш отдаден във всички неща, за да удовлетвориш Бог. Къде трябва да насочиш вниманието си? Върху думите „във всички неща“. „Всичко“ не означава непременно неща, които харесваш или в които те бива, камо ли неща, които са ти познати. Понякога ще са неща, в които не те бива, които трябва да научиш, които са трудни или които трябва да изстрадаш. Каквото и да е то, щом Бог ти го е поверил, трябва да го приемеш от Него; трябва да го приемеш и да изпълняваш дълга си добре, като го изпълняваш отдадено и удовлетворяваш Божиите намерения. Това е пътят за практикуване. Каквото и да се случва, винаги трябва да търсиш истината и щом си сигурен какъв вид практика съответства на Божиите намерения, трябва да практикуваш именно така. Само така практикуваш истината и само така можеш да навлезеш в истината реалност.

Има още един стих от песента, който гласи: „Аз съм честен и открит, без измама, живея в светлината“. Кой дава този път на човека? (Бог.) Ако някой е открит и почтен, той е честен човек. Той е отворил изцяло сърцето и духа си към Бог, не крие нищо и не се крие от нищо. Той е предал сърцето си на Бог и го е разкрил пред Него, което означава, че се е отдал изцяло на Бог. Може ли тогава той все пак да бъде отдалечен от Бог? Не, не може и затова на него му е лесно да се покори на Бог. Ако Бог каже, че е измамен, той признава. Ако Бог каже, че е надменен и самоправеден, и това признава. И не е просто да признае това и да не направи нищо — той е способен да се покае, да се стреми към истините принципи и да се поправи, когато разбере, че е сгрешил, и да поправи грешките му. Без да разбере, той ще поправи много от погрешните си постъпки и ще става все по-малко лъжлив, измамен и нехаен. Колкото по-дълго живее по този начин, толкова по-открит и честен ще става и толкова повече ще се доближава до целта да стане честен човек. Ето това означава да живееш в светлината. Цялата тази слава е за Бог! Когато хората живеят в светлината, това е заслуга на Бог, не е нещо, с което те трябва да се хвалят. Когато хората живеят в светлината, те разбират всяка истина, имат богобоязливо сърце, знаят как да търсят и практикуват истината при всяко нещо, което срещнат, и живеят с разум и съвест. Макар че не могат да се нарекат праведни хора, в Божиите очи те имат някакво човешко подобие и поне в думите и делата си те не си съперничат с Бог, могат да търсят истината, когато нещо ги връхлети, и имат богопокорно

сърце. Затова те са в относителна безопасност и не биха могли да предадат Бог. Макар и да нямат много дълбоко разбиране за истината, те могат да се покоряват и подчиняват, имат богобоязливо сърце и отбягват злото. Когато им бъде възложена някаква задача или дълг, те са способни да ги изпълнят с цялото си сърце и с целия си ум и да дадат най-доброто от себе си. Такъв човек заслужава доверие и Бог му се доверява — такива хора живеят в светлината. Могат ли тези, които живеят в светлината, да приемат Божията внимателна проверка? Дали те биха могли все пак да скрият сърцето си от Бог? Имат ли все още тайни, които да не могат да кажат на Бог? Могат ли все пак тайно да спретнат някакъв номер? Не могат. Те са отворили изцяло сърцето си към Бог и вече нищо не крият и нищо не потулват. Те могат открито да се доверят на Бог, да разговарят с Него за всичко и да му кажат всичко. Няма нищо, което не биха казали на Бог и нищо, което не биха му показали. Когато хората съумеят да постигнат този стандарт, животът им става лесен, свободен и волен.

Откъс 37

Кои са основните принципи, на които се основава изпълнението на дълга? Човек трябва да действа според критериите, принципите и изискванията на Божия дом и да практикува съгласно истината; трябва да приеме Божиите слова, истината и защитаването на делото и интересите на Божия дом като свои принципи и да изпълнява добре собствения си дълг с цялото си сърце и с цялата си сила. А как обикновено действат хората, когато правят неща за себе си? Те правят каквото си искат, като в действията си дават предимство на своите интереси и ги поставят над всичко останало. Те правят всичко, което е в техен собствен интерес, като действат изцяло, за да задоволят егоистичните си плътски желания и не се съобразяват ни най-малко със справедливостта, съвестта и разума; такива неща не са в сърцата им. Те действат единствено въз основа на сатанинския си нрав и предпочитанията си, като кроят планове наляво и надясно и живеят според сатанинските философии. Какъв начин на живот е това? Това е начинът на живот на Сатана. Когато следва Бог и изпълнява дълга си, човек трябва да действа съгласно истините принципи и най-малкото трябва да има съвест и разум — трябва да има минимални критерии. Някои хора казват: „Днес съм в лошо настроение, затова искам да бъда

нехаен по този въпрос“. Това начин на действие със съвест ли е? (Не е.) Когато искаш да бъдеш нехаен, осъзнаваш ли това? (Осъзнаваме.) Има ли моменти, в които не го осъзнаваш? (Да, има.) Тогава способен ли си да се изследваш и да осъзнаеш това впоследствие? (Донякъде.) След като осъзнаеш, че си бил нехаен, следващия път, когато имаш подобни мисли да бъдеш нехаен, способен ли си да им се опълчиш и да ги преодолееш? (Когато осъзная тези мисли, мога донякъде да им се опълча.) Всеки път, когато се опълчваш на собствените си мисли и желания, ще се води битка и ако егоистичните ти желания надделеят в края на тази битка, тогава ти умишлено се противопоставяш на Бог и това е много опасно. Да кажем, че вярваш в Бог от 10 години и през първите три години се носиш по течението и си донякъде ревностен, но три години по-късно осъзнаваш, че във вярата в Бог човек трябва да практикува истината, да навлезе в истината реалност и да се опълчи на плътта си. Тогава започваш малко по малко да осъзнаваш собствената си поквара и злоба и собствената си нечестива и надменна природа. В този момент стигаш до истинско познание за себе си — стигаш до познание на собствената си покварена същност и така чувстваш, че приемането на истината е изключително необходимо и е от решаващо значение да преодолееш покварения си нрав. Едва в този момент чувстваш, че си доста жалък, задето нямаш истината реалност. Въпреки че всеки път, когато разкриваш покварен нрав, в сърцето ти се води битка, ти все още не можеш да преодолееш егоистичните си желания и все още действаш според собствените си предпочитания. Всъщност ти много добре знаеш, че сатанинският нрав все още царува в сърцето ти и затова ти е много трудно да приложиш истината на практика. Това доказва, че изобщо нямаш истината реалност и дали можеш да постигнеш спасение, е наистина трудно да се каже. Ако наистина имаш решимост, трябва да приложиш на практика истините, които разбираш, и без значение какъв покварен нрав ти пречи, когато практикуваш тези истини, винаги трябва да се молиш на Бог и да разчиташ на Него, да търсиш истината, за да преодолееш покварения нрав, да се осмелиш да му обявиш война и да се осмелиш да се опълчиш на плътта си. Ако имаш такава вяра, тогава можеш да приложиш истината на практика. Въпреки че понякога ще има моменти, в които се проваляш, ти няма да се обезсърчиш и все пак ще можеш да победиш Сатана, като се молиш на Бог и се уповаваш на

Него. Като се бориш така в продължение на няколко години, моментите, в които надделяваш над плътта си и практикуваш истината, ще се увеличат, а тези, в които се проваляш, постепенно ще намалеят. Дори и някой път да се провалиш, няма да станеш негативен и ще продължиш да се молиш и да се уповаваш на Бог, докато не успееш да приложиш истината на практика. Това ще означава, че има надежда за теб, че облаците са се разпръснали и можеш да видиш синьото небе. Стига да има моменти, в които успяваш да практикуваш истината, това доказва, че си човек, който има решимост и който има надежди да постигне спасение. Хората, които се стремят към истината, преживяват много провали в практикуването на истината, преди в крайна сметка да навлязат в истината реалност. Без значение колко пъти човек се проваля и колкото и да е негативен, стига да може да разчита на Бог и да се уповава на Него, в крайна сметка ще има моменти, в които ще успее. Без значение колко пъти се проваля отново и отново, все пак ще има надежда за него, стига да не се отказва. Когато дойде денят, в който наистина открие, че може да практикува истината, да действа според принципите и че по критични въпроси — особено по въпроси, свързани с изпълнението на дълга му — отказва да се спогоди със Сатана, не се отказва от дълга си и остава непоколебим в свидетелството си, тогава има категорична надежда да бъде спасен.

Всеки път, когато човек практикува истината, той ще премине през вътрешна битка. Кажете Ми, има ли някой, който може да практикува истината, без да преминава през битки? Категорично не. Само ако човек вече е навлязъл в истината реалност и почти не разкрива покварен нрав, той по същество би могъл да няма големи битки. Въпреки това, при специален контекст и в определени ситуации, той все пак би се борил малко. Тоест, колкото повече човек разбира истината, толкова по-малко се бори, а колкото по-малко разбира истината, толкова повече битки има. Особено при новоповярвалите, битките в сърцата им всеки път, когато практикуват истината, трябва да са изключително ожесточени. Защо са ожесточени? Тези битки са ожесточени, защото хората не само имат свои собствени предпочитания и плътски избори, но също така имат действителни трудности и има покварен нрав, който им пречи. За да разбереш един аспект на истината, трябва да се бориш срещу тези четири пречки, което означава, че трябва поне да преминеш през тези три или

четири пречки, преди да можеш да приложиш истината на практика. Имате ли такъв опит в непрекъсната борба срещу покварения си нрав? Когато трябва да практикувате истината и да защитавате интересите на Божия дом, способни ли сте да преодолеете възпирането на покварения си нрав и да застанете на страната на истината? Например, ти си сътрудничиш с някого, за да извършиш работата по изчистване на църквата, но той винаги разговаря с братята и сестрите, че Бог спасява хората в максимална степен и че трябва да се отнасяме към хората с любов и да им даваме възможности да се покаят. Чрез неговите общения ти осъзнаваш, че нещо не е наред с него. Въпреки че думите, които изрича, звучат правилно, при подробен анализ откриваш, че той таи намерения и скрити мотиви, не желае да оскърбява никого и не иска да изпълнява работните разпоредби. Когато той разговаря по този начин, хората, които са с малък духовен ръст и нямат проницателност, ще бъдат смутени от него. Те сляпо ще проявяват любов по безпринципен начин, няма да обръщат внимание на разпознаването на другите и няма да разобличават или докладват за антихристи, зли хора или неверници. Това е пречка за работата по изчистване на църквата. Ако антихристите, злите хора и неверниците не могат да бъдат изчистени своевременно, това ще се отрази на нормалното ядене и пиене на Божиите слова от страна на Божиите избраници и на нормалното изпълнение на дълга им, и още повече това ще прекъсне и смути делото на църквата, като по този начин ще навреди на интересите на Божия дом. В такъв момент как трябва да практикуваш? Когато забележиш проблема, трябва да се изправиш, за да разобличиш и да спреш този човек, и да защитиш делото на църквата. Може да си помислиш: „Ние сме партньори в работата. Ако го разоблича директно и той не го приеме, тогава няма ли да си развалим отношенията? Не, не мога просто да говоря открито, трябва да бъда малко по-тактичен“. Така че ти просто му напомняш и го увещаваш с няколко думи. След като чуе какво казваш, той не го приема и също така изтъква куп причини, за да те опровергае. Когато видиш, че той не го приема и делото на Божия дом ще претърпи загуби, какво правиш? Ти се молиш на Бог с думите: „Боже, моля Те, уреди и устрой всичко. Дисциплинирай го. Няма какво повече да направя“. Ти си мислиш, че не можеш да го спреш и затова го оставяш без контрол. Това проявление на отговорност ли е? Практикувал ли си истината? Ако не можеш да го спреш, защо не

докладваш това на водачите и работниците? Защо не повдигнеш този въпрос на събрание и не оставиш всички да разговарят за него и да го обсъдят? Ако не направиш това, тогава наистина ли няма да се чувстваш виновен след това? Ако кажеш: „Не мога да се справя с това, така че просто ще го пренебрегна. Съвестта ми е чиста“, тогава какво сърце имаш? Сърце, което истински обича ли е, или такова, което вреди на другите? Сърцето ти е толкова злобно, защото когато нещо те сполети, ти се страхуваш да оскърбиш хората и не се придържаш към принципите. Всъщност ти много добре знаеш, че този човек има свои собствени скрити мотиви да действа по този начин и че не можеш да го слушаш по този въпрос. Въпреки това ти не успяваш да се придържаш към принципите и да го спреш да подвежда другите, и това в крайна сметка вреди на интересите на Божия дом. Ще се чувстваш ли виновен след това? (Да.) Дали чувството за вина ти позволява да компенсираш загубите? Не можеш да компенсираш загубите. След това отново размишляваш: „Аз така или иначе съм изпълнил отговорностите си и Бог знае. Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца“. Какви са тези думи? Това са измамни, дяволски думи, които се опитват да измамят и човека, и Бог. Ти не си изпълнил отговорностите си и дори търсиш причини и извинения, за да избегнеш отговорност. Това е измамно и непримиримо от твоя страна. Има ли такъв човек някаква искреност към Бог? Има ли чувство за справедливост? (Няма.) Това е човек, който ни най-малко не приема истината, човек от рода на Сатана. Когато нещо те сполети, ти живееш според философии за светските отношения и не практикуваш истината, и винаги се страхуваш да оскърбиш другите, но не и да оскърбиш Бог, и дори можеш да пожертваш интересите на Божия дом, за да защитиш междуличностните си отношения. Какви са последствията от такова действие? Ще си защитил доста добре междуличностните си отношения, но ще си оскърбил Бог и Той ще те отритне и ще ти се разгневи. Като се претегли, кое е по-сериозно? Ако не можеш да го почувстваш, тогава си напълно объркан; това доказва, че изобщо не разбираш истината. Ако продължаваш така, без изобщо да се осъзнаеш, опасността е наистина голяма. В крайна сметка няма да можеш да постигнеш истината и ти ще бъдеш този, който ще претърпи загуба. Ако не търсиш истината по този въпрос и се провалиш, ще можеш ли да търсиш истината в бъдеще? Ако все още не можеш, това вече няма да е въпрос на претърпяване на загуба — в

крайна сметка ще бъдеш отстранен. Ако имаш намерението и гледището на човекоугодник, тогава по всички въпроси няма да практикуваш истината, нито да отстояваш принципите, и така винаги ще се проваляш и ще падаш. Ако не се осъзнаеш и никога не търсиш истината, тогава ти си неверник и никога няма да придобиеш истината и живота. Какво тогава трябва да направиш? Когато се сблъскаш с такива неща, трябва да се молиш на Бог и да Го призоваваш с молбата Бог да те спаси и да ти даде вяра и сила, които да ти позволят да отстояваш принципите, да правиш това, което трябва да правиш, да се справяш с нещата според принципите, да останеш непоколебим на позицията, на която трябва да стоиш, да защитаваш интересите на Божия дом и да предотвратиш всякакви загуби за делото на Божия дом. Ако си способен да се опълчиш на личните си интереси, на гордостта си и на гледището си на човекоугодник и ако правиш това, което трябва да правиш, с честно, целеустремено сърце, тогава ще си победил Сатана и ще си придобил този аспект на истината. Ако упорито настояваш да живееш според философията на Сатана, като защитаваш отношенията си с другите, и ако никога не можеш да приложиш истината на практика и не се осмеляваш да отстояваш принципите, тогава ще можеш ли да практикуваш истината по други въпроси? Все така няма да имаш вяра или сила. Ако никога не си способен да търсиш или да приемаш истината, тогава такава вяра в Бог ще ти позволи ли да придобиеш истината? (Не.) А ако не можеш да придобиеш истината, можеш ли да бъдеш спасен? Не можеш. Ако винаги живееш според философията на Сатана, без ни най-малка истина реалност, тогава абсолютно никога не можеш да бъдеш спасен. Трябва да ти е ясно, че придобиването на истината е необходимо условие за спасение. Как тогава можеш да придобиеш истината? Ако си способен да практикуваш истината, ако можеш да живееш според истината и истината стане основата на твоето съществуване, тогава ще придобиеш истината и ще имаш живот, и ще бъдеш един от онези, които са спасени.

Откъс 38

Какво се случва, когато на някои хора сериозно им липсват професионални познания, за да изпълняват дълга си, и им е много трудно да научат нещо? Това се случва, защото имат малки заложби. Истината е недостъпна за хората с прекалено малки заложби и те не учат лесно.

Повечето от тях имат фатални недостатъци. Те не само нямат съвест или разум, но и нямат място за Бог в сърцата си. Очите им са безжизнени и помътнели и те са в ступор, подобно на животни. Умеят само да ядат, да пият и да се забавляват, но не учат или не притежават никакви умения. Научават неща само на повърхностно ниво и си мислят, че са ги разбрали, но всъщност едва са се докоснали до тях. Когато другите се опитват да им обяснят повече, те отказват да слушат, като считат, че това е излишно. Не слушат или не приемат нищо от това, което другите казват, в резултат на което не могат да постигнат нищо и са напълно безполезни. Да имаш малки заложби само по себе си е нещо фатално. Ако човек има и лош нрав, ако му липсва морал, ако не се вслушва в съвети, ако не може да приема положителни неща, ако не желае да учи и да възприема нови неща, такъв човек е безполезен! Тези, които изпълняват дълга си, трябва да притежават съвест и разум, да познават истинското си ниво и способности и недостатъците си, да разбират какво им липсва и какво трябва да подобрят. Трябва винаги да считат, че им липсва толкова много и че ако не учат и не приемат нови неща, може да бъдат отстранени. Ако имат усещане за предстояща криза в сърцето си, това им дава мотивация и желание да учат неща. От една страна, човек трябва да се въоръжи с истини, а от друга — да придобие професионални знания, свързани с изпълнението на дълга му. Като практикува по този начин, той може да постигне напредък, а изпълнението на дълга му ще даде добри резултати. Само ако изпълнява добре дълга си и изживява човешко подобие, животът му може да има стойност, затова изпълнението на дълга му е най-смисленото нещо. Някои хора имат лош нрав и са не само невежи, но и надменни. Те винаги считат, че да търсят отговорите във всички неща и постоянно да се вслушват в другите ще накара другите да ги гледат отвисоко и ще ги накара да се засрамят, и че липсва достойнство в подобни постъпки. В действителност е точно обратното. Онова, което е наистина срамно, е да бъдеш надменен и самоправеден, да не научаваш нищо, да изоставаш и да си старомоден във всичко, да ти липсват знания, прозрения и идеи и именно тогава човек губи почтеност и достойнство. Някои хора не могат да правят нищо добре, имат елементарно разбиране за всичко, което учат, задоволяват се с разбирането само на няколко доктрини и считат, че са компетентни. Но при все това те не могат да постигнат нищо и нямат осезаеми резултати. Ако

кажеш на такъв човек, че не разбира нищо и не е постигнал нищо, той няма да е убеден и упорито ще отстоява своята гледна точка. Но когато върши нещата, ги върши лошо и наполовина. Ако човек не може да се справи добре с нито една задача, не е ли безполезен? Не е ли некадърник? Хората с прекалено малки заложби не могат да се справят дори с най-простите задачи. Те са некадърници и животът им няма никаква стойност. Някои хора казват: „Аз съм израснал в провинцията, без образование и знания, и моите заложби са малки, за разлика от вас, хора, които живеете в града и сте образовани и знаещи, така че можете да преуспеете във всичко“. Вярно ли е това твърдение? (Не.) Какво е неправилното в него? (Дали човек може да постигне нещо, няма нищо общо с неговата среда. То зависи преди всичко от това дали човекът полага усилия да учи и да се усъвършенства.) Как Бог се отнася към хората не зависи от това колко образовани са те, в каква среда са родени или колко са талантливи. По-скоро Той се отнася към хората въз основа на тяхното отношение към истината. С какво е свързано това отношение? То е свързано с тяхната човешка природа, а също и с техния нрав. Ако вярваш в Бог, трябва да си способен да се отнасяш правилно към истината. Ако имаш отношение на смирение и приемане на истината, тогава дори да си с малко по-малки заложби, Бог пак ще те просветли и ще ти позволи да придобиеш нещо. Ако имаш добри заложби, но винаги си надменен и самоправеден, ако мислиш, че каквото и да кажеш, е правилно, а каквото и да кажат другите, е погрешно, ако отхвърляш всякакви предложения, които другите дават, и дори не приемаш истината, независимо как се разговаря за нея, и ако винаги ѝ се съпротивляваш, тогава може ли такъв човек като теб да получи Божието одобрение? Ще върши ли делото Си Светият Дух върху такъв човек като теб? Не. Бог ще каже, че имаш лош нрав и че не си достоен да получиш Неговото просветление, а ако не се покаеш, Той дори ще ти отнеме това, което някога си имал. Ето какво означава да бъдеш разкрит. Такива хора водят жалък живот. Очевидно те са нищожества и са некадърни във всичко, но въпреки това си мислят, че са доста добри и че са по-добри от всички останали хора във всяко отношение. Те никога не обсъждат пред другите своите слаби места или недостатъци, нито своите слабости и своя негативизъм. Винаги симулират компетентност и създават у другите лъжливо впечатление, карат ги да считат, че те са умели във всичко, че са лишени от слабости, че не

се нуждаят от никаква помощ, че нямат нужда да се вслушват в чуждото мнение и че нямат нужда да се учат от силните страни на другите, за да компенсират собствените си недостатъци, и че винаги ще бъдат по-добри от всички останали. Какъв е този нрав? (Надменност.) Такава надменност. Такива хора водят жалък живот! В действителност те способни ли са? Могат ли наистина да постигнат нещо? В миналото са объркали много неща, но въпреки това такива хора продължават да мислят, че могат да направят всичко. Не е ли това толкова неразумно? Когато на хората им липсва разум до такава степен, те са объркани хора. Такива хора не научават нови неща и не приемат нови неща. Вътрешно са се изчерпали, тесногръди и обеднели и, независимо от ситуацията, не могат да проумеят и да схванат принципите или да разберат Божиите намерения, а знаят само да се придържат към правилата, да изричат думи и доктрини и да се перчат пред другите. Резултатът е, че изобщо нямат разбиране за никаква истина и нямат ни най-малка частица от истината реалност, но въпреки това продължават да бъдат толкова надменни. Те са просто объркани хора, които са напълно неподатливи на разума, и може единствено да бъдат отстранени.

Когато си сътрудничите с други хора, за да изпълнявате дълга си, способни ли сте да бъдете отворени за различни мнения? Можете ли да оставите другите да говорят? (Аз съм отворен донякъде. По-рано в много случаи не се вслушвах в предложенията на братята и сестрите и настоявах да правя нещата по свой начин. Едва по-късно, когато фактите доказваха, че не съм бил прав, виждах, че повечето от предложенията им са били правилни, че всъщност подходящо е било именно решението, което всички са обсъждали, и че като съм разчитал на собствените си възгледи, не съм бил способен да видя нещата ясно и нещо не ми е достигало. След като преживях това, осъзнах колко важно е хармоничното сътрудничество.) И какво можете да видите от това? След като преживяхте това, получихте ли някаква полза и разбрахте ли истината? Мислите ли, че някой е съвършен? Колкото и силни, способни и талантливи да са хората, все пак не са съвършени. Те трябва да признаят това — то е факт, и именно такова отношение трябва да имат хората, за да подхождат правилно към собствените си заслуги, силни страни или недостатъци; това е рационалността, която хората трябва да притежават. С подобна

рационалност можеш правилно да се справиш със собствените си силни и слаби страни, а и с тези на другите хора, и ще имаш възможност да си сътрудничиш с тях хармонично. Ако си разбрал този аспект на истината и можеш да навлезеш в този аспект на истината реалност, ще можеш да поддържаш хармонични отношения с братята и сестрите си, като използваш техните силни страни, за да компенсираш собствените си слабости. Така, какъвто и дълг да изпълняваш и каквото и да правиш, ще ставаш все по-добър в него и ще имаш Божията благословия. Ако винаги смяташ, че си много добър и че другите са по-лоши в сравнение с теб, и ако винаги искаш да имаш последната дума, това вещае неприятности. Това е проблем на нрава. Не са ли такива хора надменни и самоправедни? Представи си, че някой ти дава добър съвет, но ти си мислиш, че ако го приемеш, той може да те гледа отвисоко и да смята, че не си толкова добър колкото него. Затова просто решаваш да не го слушаш. Вместо това се опитваш да го засенчиш с високомерни и високопарни думи, за да го накараш да те цени високо. Ако винаги взаимодействаш с хората по този начин, можеш ли да си сътрудничиш с тях в хармония? Не само че няма да постигнеш хармонично сътрудничество, но и ще има негативни последици. С течение на времето всички ще те възприемат като твърде измамен и лукав, като някой, когото не могат да разгадаят. Ти не практикуваш истината и не си честен човек, така че другите са отвратени от теб. Ако всички са отвратени от теб, не означава ли това, че си отхвърлен? Кажи Ми как Бог би се отнесъл към някой, когото всички отхвърлят? Бог също би намразил такъв човек. Защо Бог мрази такива хора? Макар че намеренията им при изпълнение на дълга им са искрени, Бог мрази техните методи. Нравът, който разкриват, и всяка тяхна мисъл, идея и намерение са нечестиви в Божиите очи и са неща, които Бог мрази и от които се отвращава. Когато хората винаги използват достойни за презрение тактики в думите и действията си с цел да накарат другите да ги ценят високо, Бог мрази това поведение.

Когато хората изпълняват своя дълг или вършат някаква работа пред Бог, сърцето им трябва да е чисто. То трябва да е като купа с прясна вода — кристално чисто, без примеси. И така, какво е правилното отношение? Независимо какво правиш, ти си способен да разговаряш с другите за това, което е в сърцето ти, каквито и идеи да имаш. Ако някой каже, че твоят начин на действие няма да проработи, и предложи друга идея, и ако ти

смяташ, че тя е доста добра, тогава се откажи от собствения си начин и прави нещата според неговия начин. Така всички виждат, че можеш да приемаш предложенията на другите, да избираш правилния път, да действаш според принципите, с прозрачност и яснота. В сърцето ти няма мрак, действаш и говориш искрено, като разчиташ на честно отношение. Наричаш нещата с истинските им имена. Ако е така, значи е така. Ако не е така, значи не е. Никакви трикове, никакви тайни, просто много прозрачен човек. Не е ли това вид отношение? Това е отношението към хората, събитията и нещата и е показателно за нрава на човека. От друга страна, някой никога няма да прояви откровеност и да каже на другите какво мисли. И във всичко, което прави, никога да не се консултира с другите, а вместо това да държи сърцето си затворено, като че ли постоянно се пази от тях на всяка крачка. Обгръща себе си възможно най-плътно. Не е ли това измамен човек? Например, той има идея, която смята за гениална, и си мисли: „Засега ще я запазя за себе си. Ако я споделя, вие може да я използвате и да си припишете заслугата, а това просто няма как да стане. Ще се въздържа“. Или ако има нещо, което не разбира напълно, ще си помисли: „Няма да говоря сега. Ако го направя и някой каже нещо по-възвишено, няма ли да изглеждам като глупак? Всички ще ме прозрат, ще видят моята слабост в това отношение. Не бива да казвам нищо“. Независимо от съображенията, независимо от скрития мотив, той се страхува, че всеки ще го прозре. Винаги подхожда към своя дълг и към хората, събитията и нещата с такава гледна точка и нагласа. Какъв нрав е това? Крив, измамен и нечестив. На пръв поглед изглежда, че е казал на другите всичко, което мисли, че може, но под повърхността премълчава някои неща. Какво премълчава? Никога не казва неща, които засягат репутацията и интереса му — смята, че тези неща са лични и никога не говори за тях с никого, дори с родителите си. Никога не казва тези неща. Това са неприятности! Мислиш си, че ако не кажеш тези неща, Бог няма да разбере за тях? Хората казват, че Бог знае, но могат ли да бъдат сигурни в сърцата си, че това е така? Хората никога не осъзнават, че „Бог знае всичко, че онова, което мисля в сърцето си, дори да не съм го разкрил, Бог тайно го проучва внимателно, Той категорично знае. Не мога да скрия нищо от Бог, затова трябва да го изрека, да общувам открито с братята и сестрите си. Независимо дали мислите и идеите ми са добри, или лоши, трябва да ги изразявам правдиво. Не мога да бъда крив, измамен, егоистичен или

достоен за презрение — трябва да съм честен човек“. Ако хората могат да мислят по този начин, това е правилната нагласа. Вместо да търсят истината, повечето хора прибягват до дребните си интрижки. Собствените им интереси, престиж и мястото или позицията, която заемат в съзнанието на другите хора, са от голямо значение за тях. Това са единствените неща, които ценят. Вкопчват се в тях с желязна хватка и ги смятат за свой живот. А как Бог гледа на тях и как се отнася към тях, е от второстепенно значение. За момента те пренебрегват тези неща и се съобразяват само с това дали са начело на групата, дали другите ги гледат с възхищение и дали думите им имат тежест. Първата им грижа е да заемат тази позиция. Когато са в група, почти всички хора търсят този вид положение, този вид възможности. Когато са много талантливи, разбира се, искат да са на върха. Ако са със средни способности, пак искат да заемат по-висока позиция в групата. А ако заемат ниска позиция в групата, със средни заложби и способности, също искат другите да ги гледат с възхищение, а не да ги подценяват. Престижът и достойнството на тези хора са там, където теглят чертата: те трябва да се придържат към тези неща. Не могат да бъдат почтени и не притежават нито Божието признание, нито Неговото приемане, но в никакъв случай не могат да изгубят уважението, статуса или почитта, към които са се стремили сред другите — а това е нравът на Сатана. Но хората не осъзнават това. Тяхното убеждение е, че трябва да се вкопчват в тази частица престиж до самия край. Не осъзнават, че само когато напълно се откажат от тези суетни и повърхностни неща и ги загърбят, ще се превърнат в истинска личност. Ако хората бранят тези неща, които би трябвало да отхвърлят, с цената на живота си, то животът им е загубен. Те не знаят какъв е залогът. И така, когато действат, винаги затаяват нещо, винаги се опитват да защитят собствения си престиж и статус, поставят ги на първо място, говорят само за собствените си цели, за собствената си фалшива защита. Всичко, което правят, е за тях самите. Втурват се към всичко, което блести, като дават на всички да разберат, че са били част от него. Всъщност то не е имало нищо общо с тях, но те никога не искат да останат на заден план, винаги се страхуват да не би другите да ги гледат отвисоко, да не би другите да кажат, че са нищо, че са неспособни на нищо, че нямат умения. Дали всичко това не се ръководи от техния сатанински нрав? Когато си способен да се избавиш от неща като престиж и статус, ще бъдеш много по-спокоен

и свободен, ще си стъпил на пътя към честността. Но за мнозина това не е лесно да се постигне. Например когато се появи камерата, хората драпат да застанат отпред, харесва им да показват лицето си пред нея, и колкото повече се показват, толкова по-добре. Страхуват се да не останат на заден план и ще платят всяка цена за възможността да се виждат добре. Всичко това не е ли направлявано от техния сатанински нрав? Това е техният сатанински нрав. И така, влязъл си в кадър — какво от това? Хората имат високо мнение за теб — и какво от това? Те те боготворят — и какво от това? Доказва ли нещо от това, че притежаваш истината реалност? Нищо от това няма каквато и да е стойност. Когато успееш да преодолееш тези неща — когато станеш безразличен към тях и вече не ги смяташ за важни, когато престижът, суетата, статусът и възхищението на хората вече не контролират мислите и поведението ти, а още по-малко начина, по който изпълняваш дълга си — тогава твоето изпълнение ще става все по-ефективно и все по-чисто.

Откъс 39

Някои хора никога не постъпват правилно, когато става въпрос за дълга им. Вместо това те постоянно търсят нови неща, с които да се отличат, и бълват високопарни идеи. Това хубаво нещо ли е? Могат ли да си сътрудничат хармонично с останалите? (Не могат.) Ако някой бълва високопарни възгледи, що за нрав е това? (Надменен и самоправеден.) Това е надменност и самоправедност. Какво е естеството на техните действия? (Те се стремят да установят своя независимост, да издигнат свое собствено знаме и да създадат своя собствена фракция.) Създаването на собствена фракция означава да карат другите хора да им се подчиняват, а не да действат според истините принципи. Тяхното намерение и цел е да установят своя независимост и да издигнат свои собствени знамена, така че в действията им има усещане за смущаване на реда на нещата. Какво означава да се наруши редът на нещата? Това означава причиняване на унищожение, и има характер на прекъсване и смущение. Обикновено повечето проблеми могат да бъдат решени чрез групово общение и дискусии, като повечето от взетите решения се придържат към истините принципи и са едновременно правилни и точни. Някои хора обаче упорито се противопоставят на постигнатото съгласие; те не само избягват да търсят

истината, но и пренебрегват интересите на Божия дом. Излагат странни теории, за да изпъкнат и да накарат другите да ги уважават. Те искат да опровергаят правилните решения, които са били взети, и да оспорят избора, който всички са направили. Ето какво означава да се наруши редът на нещата и да се причини унищожение, да се създаде нарушаване и смущение. Това е същността на бълването на високопарни идеи. И така, какъв е проблемът в подобно поведение? От една страна те разкриват покварен нрав и пълна липса на покорство. Освен това тези своенравни хора винаги искат да изпъкнат и да накарат другите да ги ценят, в резултат на което нарушават и смущават делото на църквата. Без истината те са неспособни да прозрат нещата, но упорито бълват високопарни идеи, за да се изтъкнат, без изобщо да търсят истината. Нима това не е своеволие и безразсъдство? За да изпълнявате добре дълга си, е важно да се научите да си сътрудничите с другите. Дискусията между двама души винаги поражда по-изчерпателна и точна представа за нещата, отколкото мнението на един човек. Ако някой все иска да действа неконформистки или обичайно бълва високопарни идеи, за да накара другите да го следват, това е опасно, той върви по собствен път. Човек трябва да обсъжда всичко, което прави, с другите. Първо се вслушайте в мнението на всички останали. Ако мнението на мнозинството е правилно и съответства на истината, трябва да го приемеш и да му се подчиниш. Каквото и да правиш, не бълвай високопарни възгледи. Това никога не е нещо добро в която и да е група хора. Когато проповядваш високопарна идея, ако тя е в съответствие с истините принципи и има одобрението на мнозинството, може да се счита за приемливо. Ако обаче противоречи на истините принципи и вреди на работата на църквата, трябва да поемеш отговорност за това и да понесеш последствията от действията си. Освен това бълването на високопарни идеи е проблем на нрава. То доказва, че не познаваш истината реалност и че вместо това живееш въз основа на покварения си нрав. Когато бълваш високопарни възгледи, ти се опитваш да водиш другите, да командваш, а също така се опитваш да развяваш собственото си знаме и да създадеш собствено владение; искаш да накараш всички Божии избраници да те слушат, да те следват и да ти се подчиняват. Това означава да поемеш по пътя на антихрист. Сигурен ли си, че можеш да поведеш Божиите избраници към навлизане в истините реалности? Можеш ли да ги отведеш в Божието

царство? Самият ти не притежаваш истината и си способен да вършиш неща, с които да се противопоставяш на Бог и да Го предадеш — ако все още искаш да водиш Божиите избраници по този път, не си ли станал тогава архигрешник? Павел стана архигрешник и все още изтърпява Божието наказание. Ако вървиш по пътя на антихрист, ти вървиш по пътя на Павел и крайният ти изход и твоят край няма да се различават от неговите. Затова онези, които вярват в Бог и Го следват, не трябва да бълват високопарни идеи. По-скоро те трябва да се научат да търсят истината, да я приемат и да се подчиняват както на истината, така и на Бог. Само така те могат да са сигурни, че няма да тръгнат по свой път и че ще могат да следват Бог, без да се отклоняват в нито една посока. Божият дом изисква от хората да си сътрудничат хармонично при изпълнението на дълга си. Това е смислено и е правилният път на практикуване. В църквата е възможно просветлението и напътствието на Светия Дух да достигнат до всеки един от онези, които разбират истината и имат способност за възприемане. Трябва да сграбчиш просветлението и озарението на Светия Дух, да го следваш отблизо и да си сътрудничиш тясно с него. По този начин ще вървиш по най-правилния път — пътят, по който те насочва Светият Дух. Обърни специално внимание на начина, по който Светият Дух напътства и върши делото Си в онези, върху които въздейства. Трябва често да разговаряш с другите, да правиш предложения и да изразяваш собствените си възгледи — това е твой дълг и твоя свобода. Но в крайна сметка, когато трябва да се вземе решение, ако ти си този, който взема окончателното решение самостоятелно, като задължаваш всички да правят това, което казваш, и да се съобразяват с волята ти, тогава нарушаваш принципите. Трябва да направиш правилния избор въз основа на мнението на мнозинството, преди да вземеш решение. Ако предложенията на мнозинството не съответстват на истините принципи, трябва да се придържаш към истината. Само това е в съответствие с истините принципи. Ако все бълваш високопарни възгледи, опитваш се да излагаш сложни теории, за да впечатлиш останалите, а всъщност в сърцето си чувстваш, че това е погрешно, тогава не се насилвай да бъдеш в центъра на вниманието. Това ли е дългът, който трябва да изпълняваш? Какъв е твоят дълг? (Да направя всичко по силите си, за да изпълня дълга, който трябва да изпълня, и да говоря само за това, което разбирам. Ако нямам собствено мнение, трябва да се науча да се

вслушвам повече в предложенията на всички останали, да разпознавам мъдро и да достигна момента, в който мога да си сътруднича хармонично с всички.) Ако нищо не ти е ясно и нямаш мнение, научи се да слушаш, да се подчиняваш и да търсиш истината. Това е дългът, който трябва да изпълняваш; това е честно отношение. Ако нямаш собствено мнение и все се страхуваш да не изглеждаш глупаво, че няма да си способен да се отличиш и че ще бъдеш унизен — ако се страхуваш, че другите ще те презират и че няма да имаш място в сърцата им, и затова все се опитваш да се наложиш в центъра на вниманието и все искаш да излагаш високопарни идеи, да изразяваш някакви нелепи твърдения, които не отговарят на реалността и които искаш другите да приемат — изпълняваш ли дълга си? (Не.) Какво правиш? Държиш се разрушително. Когато забележите, че някой постоянно действа по такъв начин, трябва да му наложите ограничения. И как трябва да го ограничите? Не е необходимо да ги заглушавате напълно, нито да им отнемате възможността да говорят. Можете да им позволите да общуват и не бива да ги изключвате, но всички около тях трябва да проявяват проницателност. Това е принципът. Например, ако някой изразява погрешен възглед, който напълно съответства на човешките представи и идеи, и мнозинството го подкрепя и се съгласява с него, но няколко души, които имат известна проницателност, могат да открият, че възгледът е опорочен от неговата воля, амбиции и желания, тогава тези хора трябва да разобличат този човек и да го накарат да се замисли върху себе си и да опознае себе си. Това е правилният подход. Ако никой не прояви проницателност и не изрази мнението си, а всички се държат като угодници, неизбежно ще се намерят хора, които ще се подмазват на този човек, ще се съгласяват с него, ще го подкрепят и ще подхранват амбициите и желанията му. Тогава този човек ще започне да придобива истинска власт в църквата. Тогава става опасно, тъй като той може да се обедини с онези, които го подкрепят, да се формира обособена сила, да вършат злодеяния и да смущават делото на църквата. По този начин те ще тръгнат по пътя на антихристите. След като завземе контрола над църквата, той ще се превърне в антихрист и ще започне да установява свое независимо царство.

Откъс 40

Случи ли се нещо, всички трябва да се молят заедно още повече и да имат страх от Бог в сърцето си. Хората в никакъв случай не бива да действат произволно по свое усмотрение. Стига всички да са обединени в ума и сърцето си, когато се молят на Бог и търсят истината, те ще могат да получат просветлението и озарението от делото на Светия Дух и да спечелят Божията благословия. Какво е казал Господ Исус? („Ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, Който е на небесата. Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“ (Матей 18:19-20).) Какъв проблем илюстрира това? То показва, че човек не може да се отдели от Бог, че човек трябва да се осланя на Бог, че човек не може да се справи сам и че е недопустимо да върви по собствен път. Какво значи това, че човек не може да се справи сам? Това означава, че хората трябва да си сътрудничат хармонично, да са обединени в сърцето и ума си и да имат обща цел. Най-просто казано, „Не можеш да прекършиш пръчките, ако са в сноп“. Е, как да станете като пръчките в снопа? Трябва да работите заедно хармонично, да постигате съгласие и тогава Светият Дух ще изпълнява своето дело. Ако всеки пази своите тайни, гледа собствените си интереси и никой не поема отговорност за църковното дело, всеки иска да си измие ръцете от него, никой не иска да поеме ръководството, да положи усилия или да страда и да плаща цена, ще изпълнява ли делото си Светият Дух? (Не.) Защо не? Когато хората живеят в неправилно състояние и не се молят на Бог и не търсят истината, Светият Дух ще ги изостави и Бог няма да присъства. Как биха могли нетърсещите истината да притежават делото на Светия Дух? Бог ги ненавижда, затова и лицето Му е скрито, а Светият Дух се крие от тях. Когато Бог вече не върши делото Си, можеш да правиш каквото си поискаш. Щом Той те остави настрани, с теб не е ли свършено? Няма да постигнеш нищо. Защо на неверниците им е толкова трудно да свършат каквото и да било? Не е ли защото всеки си има собствено мнение? Държат на мнението си, неспособни са да постигнат нищо — всичко е изключително трудно, дори най-простите задачи. Това е животът под властта на Сатана. Ако се държите като неверниците, какво ви прави различни от тях? Няма никаква разлика. Ако църквата се управлява от тези, които не притежават

истината, ако се управлява от тези, изпълнени със сатанински нрави, не е ли всъщност Сатана този, който управлява? Ако действията на хората, притежаващи власт в църквата, противоречат напълно на истината, делото на Светия Дух се прекратява и Бог ги предава на Сатана. Попаднат ли в ръцете на Сатана, между хората се появяват всички форми на грозота — ревност и спорове например. Какво показват тези явления? Че делото на Светия Дух е прекратено, Той Си е заминал и Бог вече не изпълнява своето дело. Без Божието дело каква е ползата от обикновените думи и доктрини, които човек разбира? Няма полза от тях. Когато вече не разполага с делото на Светия Дух, човек е празен отвътре, вече не може да изпитва нищо, като мъртвец е и в този момент вече е втрещен. Цялото вдъхновение, мъдрост, интелигентност, прозрение и просветление на човечеството идва от Бог; всичко това е Божие дело. Когато човек търси истината по даден въпрос, внезапно постигне разбиране и спечели път, откъде идва това озарение? Всичко това идва от Бог. Точно както когато хората водят общение за истината, първоначално нямат разбиране, но в процеса на общението те биват озарени и след това са в състояние да говорят за някои разбрани истини. Това е просветлението и делото на Светия Дух. Кога работи Светият Дух най-вече? Когато Божиите избраници водят общение за истината, когато хората се молят на Бог и когато хората изпълняват дълга си с обединени сърца и умове. Това са моментите, когато Божието сърце е най-доволно. Затова, независимо дали много или малко от вас изпълняват дълга си заедно, независимо при какви обстоятелствата и кога, не забравяйте едно — да бъдете в съгласие. Като живеете в това състояние, ще притежавате делото на Светия Дух.

Откъс 41

В Божия дом всички, които се стремят към истината, са обединени пред Бог, а не разделени. Всички те работят за постигането на една обща цел: да изпълняват добре дълга си, да вършат работата, която им се възлага, да действат в съответствие с истините принципи, да правят това, което Бог изисква, и да удовлетворяват Неговите намерения. Ако преследваш целта си не заради това, а заради самия себе си, за да задоволиш егоистичните си желания, тогава това е разкриване на покварен сатанински нрав. В Божия дом дългът се изпълнява според истините принципи, докато действията на

невярващите се управляват от сатанинския им нрав. Това са два много различни пътя. Невярващите таят своите си кроежи, всеки от тях има свои собствени цели и планове и всеки живее за собствените си интереси. Ето защо всички те се борят за собствената си полза и не желаят да отстъпят нито милиметър от това, което придобиват. Те са разделени, а не обединени, защото не се стремят към обща цел. Намерението и природата зад това, което правят, са еднакви. Всички те се грижат единствено за себе си. В това не властва никаква истина — това, което властва и командва, е покваренят сатанински нрав. Те са контролирани от своя покварен сатанински нрав и нямат власт над самите себе си, затова изпадат все по-дълбоко в грях. В Божия дом, ако принципите, методите, мотивацията и отправната точка на вашите действия не се различаваха от тези на невярващите, ако вие също бяхте разигравани, контролирани и манипулирани от покварения сатанински нрав и ако отправна точка на твоите действия бяха твоите собствени интереси, репутация, суета и статус, тогава нямаше да изпълнявате дълга си по-различно от начина, по който невярващите вършат нещата. Ако се стремите към истината, трябва да промените начина, по който вършите нещата. Трябва да изоставите собствените си интереси и личните си намерения и желания. Първо трябва да разговаряте за истината, когато вършите нещо, и трябва да разбирате Божиите намерения и изисквания, преди да разпределите труда помежду си, като имате предвид кой в какво е добър и в какво не е. Трябва да се заемете с това, което можете да направите, и да се придържате към дълга си. Не се борете и не се нахвърляйте върху нещата. Трябва да се научите да правите компромиси и да бъдете толерантни. Ако даден човек току-що е започнал да изпълнява дълг или току-що е усвоил уменията за дадена област, но не се справя с някои задачи, не трябва да го насилваш. Трябва да му възлагаш задачи, които са малко по-лесни. Така ще му е по-лесно да постигне резултати в изпълнението на дълга си. Това означава да бъдеш толерантен, търпелив и принципен. То е част от това, което нормалната човешка природа трябва да притежава. Това е, което Бог изисква от хората и това е, което хората трябва да практикуват. Ако си относително кадърен в дадена област и си работил в нея по-дълго от повечето хора, тогава трябва да ти бъде възложена по-трудната работа. Ти трябва да го приемеш от Бог и да се покориш. Не бъди придирчив и не се оплаквай с думите: „Защо се заяждат с мен? Дават

лесните задачи на други хора, а на мен ми дават трудните. Дали не се опитват да направят живота ми труден?“. Какво имаш предвид под това „да се опитват да ти направят живота труден“? Организацията на работата е съобразена с всеки човек — тези, които са по-способни, вършат повече. Ако си научил много и си получил много от Бог, трябва да ти бъде дадено по-тежко бреме — не за да ти се направи животът труден, а защото е подходящо точно за теб. Това е твоят дълг, така че не се опитвай да подбираш или да отказваш, нито да се измъкнеш от него. Защо смяташ, че е трудно? Истината е, че ако вложиш сърце в него, ще се справиш напълно със задачата. Самата ти мисъл, че е трудно, че показва пристрастно отношение, че умишлено се заяждат с теб е разкриване на покварен нрав. Това е отказ да изпълниш дълга си, отказ да приемаш от Бог. Това не е практикуване на истината. Когато си придирчив в изпълнението на дълга си, като правиш това, което е леко и лесно, и само това, което те кара да изглеждаш добре в очите на другите, това е покварен сатанински нрав. Фактът, че не можеш да приемеш своя дълг или да се покориш, доказва, че продължаваш да се бунтуваш срещу Бог, че Му се противопоставяш и отказваш и избягваш Неговите подредби и изисквания. Това е покварен нрав. Когато узнаеш, че това е покварен нрав, какво трябва да направиш? Ако смяташ, че задачите, възложени на другите, могат да бъдат изпълнени лесно, докато тези, които са възложени на теб, ти отнемат много време и изискват от теб изследователски усилия, и това те прави нещастен, правилно ли е да се чувстваш нещастен? Със сигурност не. Какво тогава трябва да правиш, ако чувстваш, че това не е правилно? Ако се съпротивляваш и казваш: „Всеки път, когато раздават задачи, те ми дават трудни, мръсни и уморителни, а на другите дават леки, лесни и престижни. Да не би да си мислят, че могат да ме разиграват просто така? Това не е справедлив начин за разпределяне на задачите!“ — ако това е твоето мислене, то е погрешно. Независимо дали има някакви отклонения в разпределението на задачите и дали те са разпределени разумно, или не, какво проучва внимателно Бог? Той внимателно проучва сърцето на човека. Той гледа дали някой има покорство в сърцето си, дали може да поеме бреме за Бог и дали обича Бог. Измерени спрямо Божиите изисквания, твоите извинения са невалидни, изпълнението на дълга ти не отговаря на стандартите и ти липсва истината реалност. Ти нямаш никакво покорство и се оплакваш, когато свършиш няколко

уморителни или мръсни задачи. Какъв е проблемът тук? Преди всичко начинът ти на мислене е погрешен. Какво означава това? Това означава, че отношението ти към твоя дълг е погрешно. Ако винаги мислиш за собствената си гордост и интереси и не проявяваш внимание към Божиите намерения и изобщо нямаш покорство, това не е правилното отношение, което трябва да имаш към дълга си. Ако отдаваше себе си искрено за Бог и имаше боголюбиво сърце, как щеше да се отнасяш към задачи, които са мръсни, уморителни или трудни? Мисленето ти щеше да е различно — щеше да избереш да вършиш трудните задачи и да търсиш тежко бреме, което да носиш. Щеше да поемеш това, което другите хора не желаят да правят, и щеше да го правиш само за Божията любов и за да Го удовлетвориш. Щеше да го правиш с радост и нямаше да ти хрумва да се оплакваш. Мръсните, уморителните и трудните задачи показват какво представляват хората. По какъв начин се различаваш от хората, които поемат само леки и престижни задачи? Ти не си много по-добър от тях. Така ли е? Това е начинът, по който трябва да гледаш на тези неща. Това, което най-много разкрива на показ същността на хората, е изпълнението на техния дълг. Някои хора говорят велики неща през повечето време, като твърдят, че са готови да обичат Бог и да Му се покоряват, но когато срещнат трудност в изпълнението на дълга си, започват да бълват всякакви оплаквания и негативни думи. Очевидно е, че те са лицемери. Ако някой обича истината, тогава, когато е изправен пред трудност в изпълнението на дълга си, той ще се моли на Бог и ще търси истината, като същевременно се отнася сериозно към дълга си, дори и да не е подходящо уреден. Той няма да се оплаква, дори ако е изправен пред тежки, мръсни или трудни задачи, и може да върши добре задачите си и да изпълнява добре дълга си със сърце, покорно на Бог. Той изпитва голямо удоволствие от това и Бог се успокоява, като вижда това. Такива хора получават Божието одобрение. Ако някой стане язвителен и раздразнителен веднага след като се сблъска с мръсни, трудни или уморителни задачи, и не позволява на никого да го критикува, значи той не отдава всичко на Бог искрено. Той може единствено да бъде разкрит и отстранен. В нормалния случай, когато сте в такова състояние, способни ли сте да разберете сериозността на този проблем? (Отчасти.) Ако го разбираш отчасти, можеш ли да го промениш към добро със собствената си сила, собствената си вяра и собствения си духовен ръст? Трябва да преобърнеш

това отношение. Първо трябва да помислиш: „Това отношение е погрешно. Не подхождам ли избирателно в изпълнението на дълга си? Това не е покорство. Изпълнението на дълга ми трябва да ми носи щастие, трябва да го извършвам с желание и с радост. Защо не съм щастлив, защо съм разстроен? Знам много добре какъв е моят дълг и че той е това, което трябва да правя — защо не мога просто да се покоря? Трябва да застана пред Бог и да се помоля, и да опозная разкриването на този покварен нрав дълбоко в сърцето ми“. Докато правите това, трябва да се молите: „Боже, свикнал съм да бъда своенравен — не слушам никого. Моето отношение е погрешно и ми липсва покорство. Моля Те, дисциплинирай ме и ме направи покорен. Не искам да се разстройвам. Вече не искам да се бунтувам срещу Теб. Моля Те, вдъхнови ме и ме направи способен да изпълнявам този дълг добре. Не желая да живея за Сатана. Желая да живея за истината и да я практикувам“. Когато се молиш така, вътрешното ти състояние ще се подобри, а когато се подобри, ще можеш да се подчиниш. Ти ще си кажеш: „Това всъщност не е много. Просто аз правя повече, а другите правят по-малко, не се забавлявам, когато те го правят, нито бъбря безгрижно заедно с тях. Бог ми е дал допълнително бреме, тежко. Това е Неговото високо мнение за мен, Неговото благоволение спрямо мен и то доказва, че мога да поема на плещите си това тежко бреме. Бог е толкова добър към мен и аз трябва да бъда покорен“. И отношението ти ще се промени, без да го осъзнаваш. Ти имаше лошо отношение, когато за първи път прие дълга си. Не можеше да се покоряваш, но успя да промениш бързо нещата към добро и да приемеш бързо Божията внимателна проверка и дисциплина. Успя да застанеш бързо пред Бог с отношение на покорство, на приемане и практикуване на истината, докато стана способен да приемеш своя дълг в неговата цялост от Бог и да го изпълниш от цялото си сърце. В това има борба. Тази борба е процесът на твоята промяна, процесът на твоето приемане на истината. За хората е невъзможно да се покоряват на това, което им се случва, с готовност и радост, без да се замислят. Ако можеха да правят това, то би означавало, че нямат покварен нрав и че не биха имали нужда Бог да изразява истината, за да ги спаси. На хората им хрумват идеи, те имат погрешни нагласи и погрешни и негативни състояния. Това са реални проблеми — те съществуват. Но когато тези негативни състояния, негативни емоции и покварен нрав вземат превес и контролират твоето поведение, твоите мисли

и твоето отношение, нещата, които правиш, начинът, по който практикуваш, и пътят, който избираш, ще зависят от твоето отношение към истината. Ти може да изпитваш емоции или да си в негативно или бунтовно състояние, но когато тези неща се появят по време на изпълнението на твоя дълг, те ще бъдат променени лесно, защото ти идваш пред Бог, защото разбираш истината, защото търсиш Бог и защото имаш отношение на покорство и приемане на истината. Тогава няма да имаш проблеми в доброто изпълнение на дълга си и ще можеш да надделееш над възпирането и контрола, които покваренят сатанински нрав има върху теб. В края на краищата ще успееш в изпълнението на своя дълг, ще изпълняваш Божието поръчение и ще си осигуриш истината и живота. Процесът на изпълнение на човешкия дълг и придобиването на истината е и процес на промяна на нрава. Именно в изпълнението на своя дълг хората получават просветление и озарение от Светия Дух, разбират истината и навлизат в реалността. Също така именно когато има трудности при изпълнението на дълга им, те често идват пред Бог, за да се молят, да търсят и да схващат намеренията Му, за да се справят с тях, така че да могат да изпълняват дълга си нормално. Именно в изпълнението на своя дълг хората биват дисциплинирани от Бог и живеят под ръководството на Светия Дух, като постепенно се учат да вършат нещата според истините принципи и да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите. Това означава истината да властва над сърцето ти и да го управлява.

Някои хора, с какъвто и проблем да се сблъскат, когато изпълняват дълга си, не търсят истината и винаги действат според собствените си мисли, представи, фантазии и желания. От началото до края те задоволяват собствените си желания, а покваренят им нрав контролира действията им. Може наглед винаги да са изпълнявали дълга си, но тъй като никога не са приемали истината и не са успявали да вършат нещата съгласно истините принципи, в крайна сметка те не придобиват истината и живота и съвсем заслужено стават полагащи труд. На какво разчитат тези хора, когато изпълняват дълга си? Те не се уповават нито на истината, нито на Бог. Тази частица истина, която те разбират, не е взела връх в сърцата им. Те разчитат на собствените си дарби и таланти, на знанието, което са придобили, както и на собствената си воля или добри намерения, за да изпълняват този дълг. В такъв случай ще могат ли да изпълняват дълга си по начин, който е

съгласно критериите? Когато хората разчитат на своята естественост, представи, фантазии, експертни познания и знание, за да изпълняват дълга си, дори и да изглежда, че изпълняват дълга си и не вършат зло, те не практикуват истината и не са направили нищо, което да удовлетвори Бог. Има и друг проблем, който не може да бъде пренебрегнат: ако по време на изпълнението на дълга ти твоите представи, фантазии и собствената ти воля никога не се променят и никога не се заменят с истината, и ако твоите действия и постъпки никога не се извършват в съответствие с истините принципи, тогава какъв ще бъде крайният резултат? Няма да имаш навлизане в живота, ще станеш полагащ труд, като по този начин ще изпълниш думите на Господ Исус: „В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не пророкувахме ли в Твое име, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не правехме ли много чудеса в Твое име? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“ (Матей 7:22-23). Защо Бог нарича злодеи хората, които полагат усилия и които полагат труд? Има едно нещо, за което можем да сме сигурни, и то е, че какъвто и дълг или работа да извършват тези хора, техните мотивации, подбуди, намерения и мисли произтичат изцяло от собствените им желания и имат за цел да защитят собствените им интереси и перспективи и също така да предпазят репутацията и статуса си и да удовлетворят суетата си. Всичките им съображения и сметки са съсредоточени около тези неща, в сърцата им няма истина и те нямат богобоязливо и богопокорно сърце. Това е коренът на проблема. Днес по какъв начин е важно да подходите към стремежа си? Във всичко трябва да търсите истината и да изпълнявате правилно дълга си според намеренията на Бог и според това, което Бог иска. Ако го правите, ще получите Божието одобрение. И така, какво по-конкретно включва изпълнението на вашия дълг според това, което Бог иска? Във всичко, което правите, трябва да се научите да се молите на Бог, да размишлявате върху това какви намерения имате, какви мисли имате и дали тези намерения и мисли са в съответствие с истината. Ако не са, трябва да ги загърбите, след което да действате според истините принципи и да приемете Божията внимателна проверка. Това ще е гаранция, че прилагате истината на практика. Ако имате свои собствени намерения и цели и сте наясно, че те нарушават истината и са в противоречие с Божиите намерения, но пак не се молите на Бог и

не търсите истината за решение, тогава това е опасно, лесно ще вършите зло и ще правите неща, които се противопоставят на Бог. Ако веднъж или два пъти извършите зло и се покаете, тогава все още имате надежда за спасение. Ако продължавате да вършите зло, тогава вие сте извършители на всякакви злини. Ако още не можете да се покаете в този момент, тогава сте в беда: Бог ще ви захвърли или изостави, което означава, че сте изложени на риск да бъдете отстранени. Хората, които извършват всякакви зли дела, със сигурност ще бъдат наказани и отстранени.

СЛОВА ЗА ОПОЗНАВАНЕТО НА СЕБЕ СИ

Откъс 42

Ключът към постигането на промяна в нрава е да познаваш собствената си природа, а това трябва да стане според Божието разобличаване. Само в Божиите слова човек може да опознае своята отвратителна природа, различните сатанински отрови, които се крият в нея, своята глупост и невежество, както и крехките и негативни елементи в природата си. След като опознаеш напълно тези неща и си наистина способен да намразиш себе си, да се опълчиш на плътта, да постоянстваш в практикуването на Божиите слова, да постоянстваш в стремежа към истината, докато изпълняваш дълга си, за да постигнеш промяна в нрава и да станеш човек, който истински обича Бог, ти ще си поел по пътя на Петър. Без Божията благодат или просветлението и напътствието от Светия Дух би било трудно да се върви по този път, защото без истината хората не могат да се опълчат на себе си. Вървенето по пътя на Петър за усъвършенстване зависи преди всичко от това човек да има решителност, да има вяра и да се уповава на Бог. Освен това човек трябва да се покорява на делото на Светия Дух и никога и в нищо да не се отклонява от Божиите слова. Това са решаващите аспекти, които никога не бива да се нарушават. В хода на преживяванията е много трудно човек да опознае себе си и без делото на Светия Дух няма да има никакви резултати. За да върви по пътя на Петър, човек трябва да се съсредоточи върху опознаването на себе си и върху преобразяването на своя нрав. Пътят на Павел не беше път на стремеж към живот или на съсредоточаване върху себепознанието, а път с особен акцент върху вършенето на работа и върху величието и престижа на извършената работа. Неговото намерение беше да размени своята работа и страдание за Божиите благословии и награди. Това намерение беше погрешно. Павел не се съсредоточаваше върху живота, нито отдаваше значение на преобразяването на своя нрав. Той се съсредоточаваше само върху наградите. Целта, която преследваше, беше погрешна. Естествено, тогава и пътят, по който вървеше, също беше погрешен. Това се дължеше на неговата надменна и самонадеяна природа. Ясно е, че Павел не притежаваше нито частица истина, нито имаше съвест или разум. Когато спасява и променя хората, Бог променя предимно техния нрав. Целта на Божиите слова е да доведат до преобразяване на нрава на

хората и да им дадат възможност да опознаят Бог и да Му се покорят, както и да могат да Му се покланят по нормален начин. Това е целта на Божиите слова и дело. Начинът на стремеж на Павел беше в пряко противоречие и в конфликт с Божиите намерения. Той беше в пълно противоречие с тях. Начинът на стремеж на Петър обаче беше напълно в съответствие с Божиите намерения. Петър се съсредоточаваше върху живота и върху промените в нрава, което е точно онова, което Бог иска да постигне в хората със Своето дело. Затова пътят на Петър беше благословен и одобрен от Бог, докато пътят на Павел беше именно този, който Бог ненавиждаше и проклинаше, защото беше в разрез с Неговите намерения. За да върви по пътя на Петър, човек трябва да познава Божиите намерения. Той може да има точно разбиране за това по кой път да върви, само ако е наистина способен да разбере напълно Божиите намерения чрез Неговите слова, което означава да разбере какво Бог иска да постигне в човека и в крайна сметка какви резултати желае да постигне. Ако не разбираш напълно пътя на Петър и просто искаш да го следваш, няма да можеш да поемеш по него. С други думи, може да знаеш много доктрини, но в крайна сметка няма да можеш да навлезеш в реалността. Дори да имаш малко повърхностно навлизане, няма да можеш да постигнеш никакви реални резултати.

Повечето хора имат много повърхностно разбиране за себе си. Те изобщо не познават ясно нещата в своята природа. Те имат познание само за някои от покварените състояния, които разкриват, за нещата, които е вероятно да направят, или за недостатъците, които имат, и това ги кара да мислят, че познават себе си. Ако след това се придържат към няколко правила, грижат се да не допускат грешки в определени области и успяват да избегнат извършването на определени прегрешения, те започват да мислят, че притежават реалност във вярата си в Бог, и приемат, че ще бъдат спасени. Това не е нищо друго освен човешки фантазии. Ако се придържаш към тези неща, наистина ли ще станеш способен да се въздържаш от прегрешения? Наистина ли ще си постигнал промяна в нрава си? Наистина ли ще си изживял подобието на човешко същество? Наистина ли ще си способен да удовлетвориш Бог? Категорично не. Това е сигурно. Хората трябва да имат висок критерий във вярата си в Бог: да придобият истината и да претърпят някои промени в своя живот нрав. Това първо изисква хората да положат усилия да опознаят себе си. Ако познанието

на човек за себе си е твърде повърхностно, това изобщо няма да разреши никакви проблеми и неговият живот нрав категорично няма да се промени. Трябва да познаваш себе си в дълбока степен. Това означава да познаваш природата си и да знаеш какви елементи съдържа тя, откъде произлизат тези неща и откъде идват. Освен това наистина ли си способен да намразиш тези неща? Видял ли си собствената си отвратителна душа и нечестивата си природа? Ако наистина видиш истината за себе си, ще намразиш себе си. Когато намразиш себе си и след това се опиташ да приложиш на практика Божиите слова, ще бъдеш способен да се опълчиш на плътта и да придобиеш силата да практикуваш истината и вече няма да ти се струва като борба. Защо много хора действат според плътските си предпочитания? Защото се смятат за доста добри и чувстват, че действията им са напълно уместни и оправдани, без никакви недостатъци и дори напълно правилни, и затова действат самоуверено. Когато наистина узнаят каква е природата им — колко е отвратителна, достойна за презрение и жалка — те ще престанат да имат толкова високо мнение за себе си и да бъдат толкова надменни, и вече няма да се чувстват толкова доволни от себе си. Ще си помислят: „Трябва да практикувам някои от Божиите слова, като съм стъпил здраво на земята. В противен случай няма да отговарям на критерия да бъда човек и ще се срамувам да живея в Божието присъствие“. Те наистина ще видят себе си като малки и наистина незначителни. В този момент за тях ще стане лесно да практикуват истината и донякъде ще изглеждат така, както трябва да изглежда един човек. Само когато човек наистина намрази себе си, той е способен да се опълчи на плътта. Ако не намрази себе си, няма да може да се опълчи на плътта. Да намразиш себе си истински не е проста работа. За да го направи, човек трябва да притежава няколко неща. Първо, човек трябва да притежава познание за своята природа. Второ, трябва да види, че е беден и жалък, че е изключително малък и незначителен, и трябва да види своята жалка, мръсна душа. Когато стигне до пълно прозрение за това какъв е в действителност — когато този резултат бъде постигнат — той наистина придобива познание за себе си и може да се каже, че познанието му за себе си е точно. Едва в този момент той може да намрази себе си, дори да се прокълне, като наистина почувства, че хората са били дълбоко покварени от Сатана, до такава степен, че са лишени от всякакво човешко подобие. Един ден, ако наистина се изправи пред заплахата от смърт,

той ще си помисли: „Това е Божието праведно наказание. Бог наистина е праведен. Аз заслужавам да умра!“. В този момент той няма да изразява недоволството си, а още по-малко ще се оплаква от Бог — просто ще почувства, че е напълно беден, жалък, мръсен и покварен и че трябва да бъде отстранен и унищожен от Бог, и ще почувства, че душа като неговата не е годна да живее на земята. Затова той няма да се оплаква от Бог, нито ще Му се съпротивлява, а още по-малко ще Го предаде. Но ако не познава себе си и все още се смята за доста добър, тогава, когато заплахата от смъртта наближи, той ще си помисли: „Справих се много добре във вярата си. Толкова усърдно се стремях към истината, пожертвах толкова много и страдах толкова много, но в крайна сметка, бог ме оставя да умра. Не знам къде е божията праведност. Защо той ме оставя да умра? Ако дори човек като мен трябва да умре, кой може да бъде спасен? Не е ли свършено с целия човешки род?“. Преди всичко той ще има представи за Бог. Второ, ще се оплаква от Него и изобщо няма да има никакво покорство. Той е точно като Павел, който не познаваше себе си, дори когато беше на път да умре. Когато Божието наказание го сполети, вече ще е твърде късно.

Откъс 43

Въпреки че на събиранията често се говори за истината, разнищват се покварените нрави на хората, говори се за опознаване на себе си и се обсъждат различните човешки състояния и видове поведение, все още има мнозина, които не познават собствения си покварен нрав. Някои хора само признават, че имат покварен нрав, но не го познават, когато го разкрият. Някои хора притежават способност за възприемане и когато четат Божиите слова, те признават, че Божиите слова са истината и че това, което Той казва, е практично. Когато обаче ги сполети нещо, тяхното разбиране става повърхностно. Те винаги вярват, че все още се справят добре, че все още са добри хора, и макар да смятат, че имат леко покварен нрав, все още се причисляват към добрите хора. Те не познават природата на своя покварен нрав или какви последствия ще причини той. Нима това наистина е познаване на себе си? След като хората са вярвали в Бог в продължение на няколко години, чрез четене на Неговите слова, слушане на проповеди и общение, както и чрез кастрене, повечето от тях най-после са видели ясно, че тяхната човешка природа не е добра и че наистина притежават

покварен нрав и могат да вършат неща, които нарушават истината и се противопоставят на Бог. Много хора обаче не разпознават това истински, те просто устно признават, че са дяволи, че са сатани и че трябва да бъдат прокълнати. Практично ли е това разбиране, или не? Дали това е нещо, което извира от сърцето? Дали това е нещо, продиктувано от истинска омраза към самия себе си? Имаше например един водач или работник, който беше освободен заради това, че не вършеше истинска работа, и за да покаже на всички своето „разкаяние“, написа покайно писмо: „Аз разочаровах Бог и съм Му длъжник. Не съм достоен за Неговото спасение или за кръвта на сърцето, която Той отдаде за мен. Аз съм демон, аз съм Сатана, моята човешка природа е лоша. Трябва да бъда прокълнат, да отида в ада и да погина!“. В това покайно писмо с всяко изречение той отрича и заклеймява себе си, изричайки думи, които един невярващ никога не би казал. Въпреки че признава, че е демон и Сатана, дали някоя от тези думи е истинна? (Не. Не споменава какви поквари е разкрил, какви лоши неща е извършил или какви загуби е нанесъл на църковното дело.) Няма нито едно изречение, обясняващо действителното положение или това, което е в сърцето му. Всички тези думи са празни. Това истинско разбиране ли е? (Не.) Ако не е истинско разбиране, тогава той признава ли, че е покварен? (Не.) Нека го определим за него: този човек не признава своята собствена поквара. Той е написал покайно писмо и на пръв поглед изглежда, че познава себе си и признава покварата си. Оттук нататък ти трябва да наблюдаваш как се държи в ежедневието и дали истинското му поведение зад кулисите се е променило. Само тогава можеш да си извадиш точно заключение. От кое поведение можем да разберем, че той наистина признава собствената си поквара и че наистина познава себе си? (След като човек истински разбере себе си, ще настъпят истински промени.) Това е правилно. Бог гледа дали в човека има истинска промяна. Ако някой напише писмо за покаяние и думите му изглеждат искрени и проличава, че има истинско разбиране, това означава ли, че той наистина се е покаял? Може ли това да докаже, че наистина се е покаял? Не, трябва да погледнем дали в него е настъпила истинска промяна — това е най-същественият аспект. Но след като бъде освободен, той често се оправдава и защитава пред братята и сестрите, което е равносилно на това, че все още не признава собствената си поквара и няма истинско разбиране за себе си. Неговата съпротива,

самозащита и оправдаване на заден план потвърждават тази гледна точка. Освен това, когато Горното анализира действията му и казва, че е антихрист, лъжеводач и човек, който не върши истинска работа, каква е реакцията му на това, че е разобличен от Горното? Спори, защитава се и се оправдава, като обяснява тези въпроси навсякъде, без да признава, че не върши истинска работа, че му липсват заложби, че не разбира истината и че е лъжеводач. Какъв нрав се крие зад това непризнаване и самозащита? Това е един вид непримирим и надменен нрав, нрав на неприязън към истината. Когато написа писмото си за покаяние, той каза, че е дявол и Сатана, че е недостоен за Бог и е длъжник на Бог и че човешката му природа не е добра, но веднага след като призна това, се върна към старите си начини. Какво се случва? (Признанието му не е истинско.) Коя е истинската му страна? Какъв е истинският му духовен ръст? (Да се защитава и да се оправдава.) Неговите задкулисни оправдания и самозащита, обясненията му навсякъде — това е истинската му страна. Не доказва ли това, че той не признава, че не може да върши истинска работа и че не притежава истината реалност? Той изобщо не го признава. Ако не признава дори това, тогава познава ли наистина себе си? Ако не познава себе си, тогава собственото му окачествяване като дявол и Сатана не подвежда ли хората? Тогава всичко, което казва за себепознанието, е лъжа; всичко това е измамно. Той не признава, че не може да се справи с работата и че човешката му природа не е добра, така че защо все пак изрича тези думи на самоосъждане? Това е неразгадаемо. Ако не познава себе си, защо все пак се преструва, че се познава? Това е, за да мами хората. Фактите пред нас вече доказаха, че той е лицемер. Тогава признава ли, че има покварен нрав? (Не го признава.) Отказва да го признае и дори полага неимоверни усилия да намира различни оправдания и причини, за да докаже, че нещата, които е направил, не са погрешни. Вярва, че независимо от това какво върши, то е правилно и Горното не бива да го заклеймява или анализира. Може да приеме да бъде освободен, но не и да се отнасят несправедливо към него заради тези неща. Независимо от причината за освобождаването му той може да се покори и да го приеме; не може да приеме или да се покори единствено защото е бил освободен заради тези конкретни неща, които е извършил. Не е ли това коренът на неговите оправдания и самозащита? Такъв човек, който говори, че е дявол и Сатана, казва, че трябва да бъде прокълнат и изпратен в ада, и многократно

изрича тези лозунги, докато продължава да спори и да се оправдава — наистина ли познава себе си? (Не.) Многократно се провиква, че е дявол и Сатана, но не признава нито едно от своите лоши дела. Признава ли, че има покварен нрав? (Не.) Защо се казва, че не го признава? Той признава, че е дявол и Сатана, защо тогава не признава, че има покварен нрав? Кое последствие е по-тежко — признаването, че човек има покварен нрав, или признаването, че е дявол и Сатана? Всъщност в сърцето си той разбира, че като признава, че е Сатана и дявол, може да подведе другите и да постигне добър резултат, а хората няма да му направят нищо. Ако обаче признае грешките си или че не притежава човешка природа, хората ще го отбягват и мразят. Затова той избира достоен за плакат лозунг, за да подведе всички и да отклони нещата. Защо скандира такива крилати фрази и лозунги? Каква е целта му? (Тя е хората да видят колко много познава себе си.) От една страна, той парадира със своята духовност. От друга страна, си мисли: „Всеки казва, че е дявол и Сатана. Ако кажа, че съм дявол и Сатана, няма да ми се налага да понасям никакви последствия и дори мога да получа одобрението на всички. Защо да не го направя?“. Не е ли това идеята? Този вид себепознание не е ли доста хитър? (Да, той е подвеждащ.) По своето естество това е подвеждане и измама и е характерно за религиозните измамници! Какво казват религиозните измамници? „Всички сме грешници, всички сме съгрешили!“. Те не казват с какво са лоши и не описват подробно лошите неща, които са извършили. Те също така казват: „Всички сме грешници и трябва да се покаем. Вижте колко скъпоценна кръв е пролял Господ Исус за нас!“. Каква цел искат да постигнат с тези думи? Тя е да изглеждат духовни. Те се перчат и карат другите да имат високо мнение за тях, за да постигнат целта си да спечелят сърцата и умовете. Дали хората, които твърдят, че признават, че са дяволи и сатани, също искат да постигнат този резултат? Дали това не е и тяхната цел? На пръв поглед изглежда, че познават себе си и сякаш са хора, които искрено се разкайват, като се обявяват за дяволи и сатани, за деца на ада и заслужаващи смърт. Колко искрени са думите им! Но макар да говорят много искрено, дали са толкова искрени и по отношение на това, което всъщност правят подмолно? Съвсем не. Те прилагат двуличен подход: от една страна, публично признават, че са дяволи и сатани, но от друга страна, обикалят и се защитават и оправдават, като обясняват, че не са направили

нищо лошо. Казват, че Горното се е отнесло несправедливо с тях, че Горното не е наясно с действителното положение и че като са правили тези неща, те са изпитали големи трудности и огорчения и са платили голяма цена и не бива да се отнасят с тях по този начин. Казват тези неща, за да спечелят повече съчувствие, за да накарат повече хора погрешно да повярват, че признават себе си за дяволи и сатани и че наистина познават себе си, че Горното е било несправедливо към тях и че са били освободени заради незначителен въпрос. Създават впечатление, че познават себе си и заслужават да бъдат водачи. Всъщност енергично се защитават и оправдават. Могат ли тези хора, които умеят добре да се прикриват и оправдават и да скандират духовни лозунги, наистина да познават себе си? (Не могат.) Тяхното така наречено себепознание е просто отбиване на номера, мамене на другите и преструване — и то само за да оставят добро впечатление у другите. Те не идват истински пред Бог, за да се покаят и да признаят вината си, и не приемат Бог да ги кастри, да ги разобличава и да ги дисциплинира или дори да ги освободи. Те просто нямат такава нагласа.

В днешно време преживяванията на повечето хора са твърде повърхностни, а себепознанието им — твърде ограничено. Много от тях признават само грешките в методите си и собствените си недостатъци, а малцина признават своите слаби заложби, изопачено разбиране, липса на духовно разбиране и липса на човешка природа. Още по-малко признават, че Божиите слова на разобличаване са абсолютни факти, че тези слова разобличават истината за собствената им поквара или че Неговите слова са напълно точни и безпогрешни. Това е доказателство, че хората все още не познават себе си истински. Това, че не признават, че живеят според сатанинския си нрав и сатанинската си природа, означава, че те не познават себе си истински. Независимо кой покварен нрав разкриват, те не го признават. Те го прикриват и маскират, като пречат на другите да видят тяхната поквара. Такива хора умеят много добре да се прикриват и са лицемери. В днешно време повечето хора клонят към истината и състоянието им донякъде се е подобрило, но те все още не познават себе си истински. Много хора редовно реагират на допуснатата грешка, като просто признават, че в дадения случай са сгрешили. Ако ги попиташ: „Къде точно сгреши в този случай? Кои истини принципи наруши? Кой покварен нрав разкри?“, те ще отговорят: „Това няма нищо общо с покварения нрав. Беше

просто моментна грешка; не го обмислих и действах импулсивно. Нямах намерение да постъпвам така“. Непреднамерените им действия и грешки се превръщат в щит и оправдание за разкрития от тях покварен нрав. Това истинско признание за собствената им поквара ли е? Не. Ако често се оправдаваш или намираш причини за разкрития от теб покварен нрав, тогава не можеш истински да се изправиш пред собствения си покварен нрав, нито да го признаеш или разбереш. Например даден човек изпълнява добре дълга си за определен период от време; състоянието му е стабилно, всичко, което прави, върви гладко и без препятствия и той постига някои положителни резултати и получава похвали от другите. Смята, че е дал голям принос и че Бог трябва да го възнагради. В резултат на това разкрива надменен и самоправеден покварен нрав — вярва, че е по-добър от другите, и отказва да изслушва когото и да било и не е в състояние да си сътрудничи хармонично с никого. Не след дълго допуска грешки при изпълнението на дълга си, а братята и сестрите му го кастрят и разобличават, като казват, че е твърде надменен. Трудно му е да приеме този факт и непрестанно размишлява по този въпрос: „Надменен ли съм? Не мисля, че е така. Не съм се хвалил с нищо, така че как бих могъл да стана надменен?“. Той е зациклил на думата „надменен“ и не може да я преодолее. Неспособността му да приеме тази дума показва, че няма разум, изобщо не познава себе си и не признава собствения си покварен нрав. Когато те сполети нещо и разкриеш покварен нрав, ако някой те критикува или кастри и казва, че това, което си направил, нарушава истините принципи, но само в този конкретен случай признаваш грешката си, не желаеш да признаеш, че това е било последствие, причинено от разкрит покварен нрав, и си готов само да поправиш грешката, без изобщо да приемеш факта, че си разкрил покварен нрав, тогава наистина не познаваш себе си. Може ли признаването на грешките само по себе си да представлява себепознание? Себепознанието се отнася до установяване на първопричината за грешките и познаване на собствения покварен нрав. Ако признаеш, че си направил нещо погрешно, и след това поведението ти се промени, така че привидно вече не правиш същата грешка, но не си се отървал от покварения си нрав и първопричината за грешката не е била изкоренена, тогава какви ще бъдат последствията? Все още неизбежно ще разкриваш покварен нрав и ще се бунтуваш срещу Бог и ще Му се противопоставяш. Не приемай, че няколко промени в

поведението ти са равнозначни на промяна в нрава ти. Опознаването на себе си е безкраен въпрос; ако човек не може да узнае първопричините за покварения си нрав или къде се крие коренът на бунтарството му срещу Бог и противопоставянето на Бог, той не може да постигне промяна в нрава си. Именно това е трудното в промяната на нрава. Защо много хора, които вярват в Бог, променят само поведението си, но не и своя живот нрав? В това се състои проблемът. Ако признаеш, че това, което разкриваш, е покварен нрав, който те е накарал да действаш както ти е угодно, да вземаш произволни решения, да не си сътрудничиш хармонично с другите и да се поставяш над другите, и след като признаеш тези неща, признаеш още, че те са причинени от надменен нрав, каква полза ще ти донесе това? Едва тогава ще премислиш истински тези въпроси и ще осъзнаеш, че покваренят нрав е основната причина за противопоставяне на Бог и е желязно доказателство, че Сатана е покварил човечеството. Ще осъзнаеш, че ако човек не се отърве от този покварен нрав, той не е достоен да се нарече човек и не е достоен да живее пред Бог. Ако обаче признаеш само, че си направил нещо нередно, какво ще бъде последствието? Ще се съсредоточиш и ще положиш усилия само върху начина, по който вършиш нещата, и тяхното поправяне, как да правиш нещата така, че да изглеждат уместни на повърхността, и как да прикриваш разкриването на надменния си нрав. Ще ставаш все по-измамен и методите, които използваш, за да мамиш другите, ще стават все по-изтънчени. Ще си мислиш: „Този път направих грешка и всички я видяха, защото не бях внимателен. Следващия път няма да бъда такъв“. Резултатът е, че макар начинът, по който вършиш нещата, да се е променил на повърхността и другите да не могат да видят никакви проблеми, ти си скрил покварения си нрав. В какво си се превърнал? Станал си още по-измамен и си се превърнал в лицемер. Ако човек се съсредоточава и полага усилия върху начина, по който говори и действа, така че на повърхността никой да не може да види някакви проблеми или да намери грешка в него и действията му да изглеждат безупречни, но ни най-малко не променя покварения си нрав, не се ли превръща във фарисей? Макар че лицемерното поведение може да заблуди хората, може ли то да заблуди Бог? Какво точно означава стремежът към истината? Преди всичко това означава човек да се стреми към промяна в нрава си. Ако човек никога не познава собствения си покварен нрав, тогава е невъзможно да има промяна

в нрава му. Едновременно с признанието, че има покварен нрав, той трябва да приеме истината, да премисли къде точно е сгрешил и къде се е провалил, а след това да потърси истината, за да разреши проблемите си. Само по този начин човек може постепенно да се отърве от покварения си нрав, да практикува истината при изпълнение на дълга си и да действа с принципи. По този начин ще навлезе в истината реалност. Само тези, които могат да търсят и да практикуват истината, са хора, които се стремят към истината. Те са тези, които могат непрекъснато да полагат усилия да практикуват истината и да действат с принципи, и които могат да обобщават своя опит и да извличат поуки. Щом практикуват истината и навлязат в реалността, имат принципи в действията си и правят по-малко грешки, те постепенно ще станат подходящи да бъдат оползотворени от Бог. Ако човек не е такъв, който се стреми към истината, независимо колко се отдава на празни приказки за себепознание или как се окачествява като дявол и Сатана, в крайна сметка той пак няма да приложи истината на практика. И така, каква е разликата между тези две неща? Единият признава собствения си покварен нрав, търси истините принципи и практикува в съответствие с истината — това е пътят на стремежа към истината. Другият не признава, че има покварен нрав, и не приема факта на собствения си покварен нрав, като вместо това полага усилия в начина, по който върши нещата. Това обаче променя само външното му поведение, но няма промяна в неговия живот нрав, което прави поведението му по-измамно. Това, което практикуват този тип хора, съгласно истините принципи ли е? То изобщо не отговаря на това и дори не се доближава до него. Това, което прави, е да се прикрива, да се преструва и да мами, а целта му е да измами Божиите избраници. Той не практикува истината, но въпреки това иска всички да го хвалят, одобряват и подкрепят, за да може да има статус в църквата. Не е ли това проявление на прикриване и измама? Той се маскира и прикрива и се съсредоточава върху това как да спечели благосклонността на другите. Има ли някакви истини принципи в този начин на действие? Няма никакви — той изцяло се основава на фантазиите на човешкия ум, на човешките методи, на човешките философии за светските отношения и все още живее според сатанинския нрав. Тази практика на лицемерие принадлежи към фалшивата духовност; тя мами хората и в нея липсва дори най-малката истина реалност.

Защо някои хора, които изглежда изпълняват дълга си като останалите, изведнъж се появяват изневиделица и шокират хората, като в крайна сметка извършват големи злини? Може ли такова нещо да се случи само за ден-два? Категорично не. Един метър лед не замръзва за един ден. Външно те изглеждат простодушни и обикновени и никой не може да види недостатъци в тях, но в крайна сметка лошите неща, които вършат, са по-крайни и поразителни от тези, извършени от когото и да било. Тези неща са извършени от тези така наречени „простодушни“ хора. Знаете ли каква обща характерна черта има този вид хора? (На пръв поглед те имат добро поведение и обикновено изглеждат доста простодушни.) Това, което изживяват, и тяхната природа същност имат две различни характерни черти — можете ли да схванете тези ключови моменти? (Те не обичат истината и не признават покварения си нрав. Когато говорят, че познават себе си, те се прикриват и действат лицемерно.) Лицемерното действие е един от аспектите на това, така че как можеш да откриеш и да потвърдиш, че тези хора са лицемерни? Как можеш да потвърдиш, че това добро поведение, което изживяват, е само преструвка? (На пръв поглед те говорят много приятно, но в истинските си действия защитават собствените си интереси, без да се съобразяват с интересите на Божия дом.) Това е конкретното проявление на лицемерното поведение. Въпреки че тези лицемери говорят приятно, те всъщност мамят и подвеждат хората. Освен това те разобличават своя егоизъм и низост, като защитават само собствените си интереси и не се съобразяват с интересите на Божия дом — искат да живеят като проститутки, но въпреки това очакват паметник на целомъдрието си. Всичко това представя тяхната природа същност, лишена от всякаква човешка природа. Току-що споменах, че тяхната природа същност има две различни характерни черти. Първата характерна черта е, че този тип хора често скандират лозунги и говорят за доктрини, сякаш са дълбоко духовни, но всъщност ни най-малко не обичат истината, а без любов към истината е невъзможно да я практикуват. Въз основа на това споменатото от вас по-рано, че те се съобразяват само със собствените си интереси, не е ли едно от тези проявления? Защо се съобразяват със собствените си интереси? Обичат ли истината? (Те не обичат истината; те обичат само интересите.) Те защитават само собствените си интереси и изобщо не се съобразяват с интересите на Божия дом или на братята и

сестрите. Не е ли това поведение на човек, който ни най-малко не обича истината? Някои хора казват: „Ако не обичат истината, защо винаги разговарят за неща, свързани с истината?“. Как бихте обяснили това? (Правят го, за да впечатлят другите, да се прикрият и да се маскират.) Това е един от аспектите, но освен това те действително ли разговарят за истината? Това изобщо не е истина; това са само думи и доктрини. Ако е ясно, че са само думи и доктрини, тогава как може да се нарекат истина? Само глупаците биха приравнили думите и доктрините към истината. Дяволите са много опитни в изричането на думи и доктрини, за да подвеждат хората, а също така искат да се преструват на хора, които притежават истината, за да мамят другите и Бог. Колкото и възвишени да са думите и доктрините, които изричат хората, те не са истината; само словата, изречени от Бог, са истината. Как може думи и доктрини, изречени от хора, да се сравняват с истината? Това са две различни неща. Това е първият аспект — че тези хора изобщо не обичат истината. Този аспект ли е тяхната природа същност? (Да.) Защо казваме, че това е тяхната природа същност, а не просто временно разкриване или поведение? Защото когато разгледаме всяко тяхно разкриване и поведение, може да се заключи, че тяхната човешка природа същност е такава, че те изобщо не обичат истината. Поради тези различни модели на поведение може да се определи, че те са хора, които не обичат истината. Това е първата характерна черта. А коя е втората характерна черта? Тя е, че тези хора изобщо не признават собствения си покварен нрав. Какво означава, че изобщо не го признават? Ако е казано, че не признават своя покварен нрав, тогава защо винаги говорят за себепознание? Те не само говорят за това, че познават себе си, но и безсрамно помагат на другите да опознаят себе си. Те също така често казват, че не правят достатъчно, че са длъжници на Бог, че са дяволи и сатани и заслужават да бъдат прокълнати. Как може да се обясни това? (Когато говорят за себепознание, няма истинско съдържание или подробности. Например няма практическо съдържание относно това каква поквара са разкрили, какви погрешни намерения таят, от какъв покварен нрав са контролирани, какви конкретни проявления имат, към коя природа същност принадлежат и т.н. Те само заявяват неясно, че са дяволи и сатани, без да изразяват истински чувства и разбиране.) (Един от резултатите от истинското себепознание е способността да се мразиш истински. Този тип хора устно признават поквата си, но в сърцата си

изобщо не се мразят, а също така намират всевъзможни причини да се защитават и оправдават. Понякога те не се обясняват външно, но вътрешно не приемат и не признават поквара та си. Напълно неспособни са да приемат истината и изобщо не се променят.) Не признават собствената си поквара — как може да се обясни това? (Когато нещо ги сполети и са разкрити, те смятат, че са неспособни да направят такова нещо, и затова не признават, че имат такъв вид покварен нрав.) Този тип хора винаги говорят за това, че познават себе си, но какво точно познават? Познават ли поведението и проявленията си или познават ли покварения си нрав? Или знаят само кои неща са направили погрешно? Има голяма разлика между тези видове познание. Някои видове познание са истинско знание, а други са повърхностни и им липсва същност. Познанието на някои хора е още по-повърхностно и те знаят само кои неща са направили погрешно или признават нещата, които са направили в разрез с морала или закона. Това не е по-различно от религиозните хора, които признават вината си пред Господ; то не води до истинско покаяние. Има и хора, които просто изричат някакви доктрини, когато говорят за себепознание, или имитират това, което другите казват за себепознанието. Това е още по-голяма форма на прикриване и измама. Защо тези хора не познават себе си истински? Най-важната причина е, че те никога не приемат истината, затова всичките им действия и цялото им поведение се основават изцяло на собствените им предпочитания, на собствената им сатанинска философия и на собствените им интереси, амбиции и желания. Дълбоко в сърцата си те не смятат амбициите и желанията си за покварени; всичко, от което се нуждаят, не е покварено, затова правят каквото искат, каквото им харесва. Когато преценяваме това въз основа на изходната точка на техните действия, признават ли те собствената си поквара? (Не я признават.) Как действат хората, които признават поквара та си? Действат ли, като търсят истините принципи, или просто се молят, размишляват и правят нещата според това, което мислят в ума си? Кое от тези неща следват? (Търсят истините принципи.) И така, като се вгледаме в действията на тези гореспоменати видове хора, става ясно, че те винаги правят каквото си искат. Вярват, че Божиите слова са предназначени за другите, и предават на другите доктрините, които разбират, което означава, че карат другите да действат според Божиите слова, с което намекват: „всички вие разкривате поквара,

но аз търся истината във всичко, което правя, и почти не разкривам каквато и да било поквара“. Това ли са хората, които наистина познават себе си? Те не се осмеляват да признаят собствената си поквара; това е истината по въпроса. Вярват, че да платят някаква цена, както и да говорят малко повече, да изтърпят малко повече страдания или дори да изоставят нещо и да отдадат всичко, за да задоволят амбициите и желанията си, е съгласно истината и е правилно. Ако ги попитате: „Тъй като всички хора имат поквара, не се ли страхуваш да не сгрешиш, когато мислиш по този начин?“, те ще отговорят: „Не, всичко е наред, не ме е страх. Намеренията ми са правилни“. Вижте как разглеждат амбициите, желанията и намеренията си като нещо положително. Признават ли този тип хора собствената си поквара? (Не, не я признават.) От обективна гледна точка те просто не признават собствената си поквара. Може ли някой, който не признава собствената си поквара, да се покае истински? (Не, не може.) Той категорично няма да се покае; никога няма да се покае. Имат ли истинско покорство? (Не.) Дори още по-малко. Дори не знаят каква е истината. Тогава как могат да се покорят? Всичко, на което се покоряват, са собствените им амбиции и желания. Те живеят живота си изцяло, като се заемат с всички въпроси според собствените си желания, и говорят, действат и избират пътя си единствено въз основа на собствената си воля, без никога да търсят истината. Някои хора казват: „Те никога не търсят истината, защо тогава слушат проповеди?“. Слушането на проповеди не означава непременно, че те са способни да търсят истината; то е само един от аспектите на вярата в Бог. Ако не слушаха проповеди и не посещаваха събирания, тогава нямаше ли да бъдат разкрити? И така, необходимо е да преминат през този процес, но слушането на проповеди не означава, че са хора, които приемат истината или признават собствената си поквара; не може да бъде направен такъв извод. Да признаеш, че имаш поквара, не е лесно и е трудно за хората, които не обичат истината.

Току-що споменахме, че хората, които не познават себе си, имат две различни характеристики: едната е, че по същество не обичат истината, а другата е, че никога не признават, че имат покварен нрав. И така, колко далеч сте от себепознанието? (Точно сега все още не познаваме себе си и не сме стигнали дотам да се мразим.) Много сте далеч. Да познаваш себе си означава преди всичко да познаваш покварения си нрав, предпочитанията

си и погрешните си възгледи и поведение. Това е ключът, а другите аспекти на себепознанието са второстепенни. Можеш да приемеш реално истината и да постигнеш искрено покаяние само когато признаеш, че имаш покварен нрав, че имаш всякакви видове природа същност и разкриване на поквара, които Бог е извадил наяве у хората, и когато можеш да изброиш конкретно и да признаеш, че всички тези конкретни факти, постъпки и разкриване не са съгласно истината, всички те са против Бог и всички са омразни за Него. В днешно време, когато хората твърдят, че приемат истината, те просто я признават като доктрина и променят до известна степен поведението си. Но след това все още изживяват сатанински покварен нрав и живеят според философията на Сатана; изобщо не се променят. Промените в поведението не представляват промени в нрава. За да трансформира нрава си, човек трябва да познава собствената природа същност и собствения покварен нрав — това е началната стъпка. Който само признава, че собствените му действия са проблематични, че не е добър човек или че е дявол и Сатана, все още е далеч от познаването на своята природа същност и трансформирането на нрава си.

Откъс 44

За да разберат хората себе си, те трябва да разберат покварения си нрав и да схванат истинското си състояние. За да разбере човек собственото си състояние, най-същественото е да схване собствените си мисли и идеи. Във всеки период мислите и идеите на човека се ръководят от едно основно нещо. Ако можеш да схванеш мислите и идеите си, можеш да схванеш и нещата, които стоят зад тях. Никой не може да контролира мислите и идеите си. Въпреки това ти трябва да знаеш откъде идват тези мисли и идеи, какви са мотивите зад тях, как се пораждат, какво ги ръководи и каква е природата им. След като нравът на човека се промени, мислите, идеите, възгледите и целите, които той преследва и които произтичат от тази негова променена част, ще бъдат много различни. Те по същество ще се доближат до истината и ще бъдат в съответствие с истината. Нещата в хората, които не са се променили, тоест старите им мисли, идеи и възгледи, както и нещата, които харесват и преследват, са все мръсни, гнусни и отвратителни. След като човек започне да разбира истината, той е способен да разпознава тези неща и да ги вижда ясно.

Поради това той е способен да се опълчи на тези неща и да се откаже от тях. Такива хора наистина са претърпели някои промени. Те са способни да приемат и да практикуват истината и да навлязат в някои истини реалности. Онези, които не разбират истината, не могат да видят ясно тези покварени или негативни неща и не могат да ги разпознаят. Поради това те не са способни да се откажат от тях, да не говорим да им се опълчат. Какво точно причинява тази разлика? Защо всички те са вярващи, но някои от тях могат да разпознават негативните и гнусни неща и да ги отхвърлят, докато други не могат да виждат ясно тези неща или да се освободят от тях? Това е пряко свързано с това дали човек обича истината и се стреми към нея. Когато онези, които се стремят към истината, ядат и пият Божиите слова и слушат проповеди за определен период от време, тогава те могат да разберат истината и да видят ясно определени неща. Те ще постигнат напредък в живота си. За разлика от тях онези, които не обичат истината, не са способни да я разберат, въпреки че по същия начин посещават събирания, четат Божиите слова и слушат проповеди и независимо колко години са вярвали, те нямат навлизане в живота. Тези хора се провалят, защото не се стремят към истината. Независимо колко години са вярвали в Бог, онези, които не се стремят към истината, не са способни да разберат истината. Когато се сблъскат със ситуация, те не могат да я видят ясно и почти по нищо не се различават от религиозните хора. Те не са придобили нищо от годините си на вяра. Колко истина разбирате вие сега? Какво можете да видите ясно? Можете ли да разпознавате негативните неща и хора? Ако дори не ти е ясно какво е да вярваш в Бог, нито в кого всъщност вярваш, ако не можеш ясно да разпознаваш идеите и намеренията, които имаш в ежедневието, ако не си напълно наясно кой път трябва да следваш като вярващ в Бог и ако не ти е ясно как трябва да практикуваш истината, когато вършиш неща или изпълняваш дълга си, тогава ти си човек, който няма никакво навлизане в живота. Само като разбираш истински истината и знаеш как да я практикуваш, можеш да разпознаваш различните типове хора, да виждаш ясно различните неща, да вършиш нещата в съответствие с истината, да отговаряш на Божиите изисквания и да се приближаваш все повече до Божиите намерения. Само като се стремиш по този начин, ще постигнеш резултати.

Откъс 45

В човека често съществуват негативни състояния. Някои от тях могат да влияят на хората или да ги възпират. Някои състояния дори могат да накарат човек да се отклони от истинския път и да тръгне в погрешна посока. Това, към което хората се стремят, това, на което обръщат внимание, и това по какъв път избират да поемат е свързано с вътрешните им състояния. Това дали хората са слаби, или силни е още по-пряко свързано с вътрешните им състояния. Например много хора в днешно време обръщат особено внимание на Божия ден. Всички имат следното желание: копнеят Божият ден да настъпи бързо, за да могат да се избавят от това страдание, от тези болести, от това преследване и от други видове болка. Хората си мислят, че когато настъпи Божият ден, болката, която изпитват сега, ще се облекчи, че никога повече няма да страдат и че ще се радват на благословии. Ако някой се опитва да разбере Бог или се стреми към истината в такова състояние, тогава напредъкът му в живота ще бъде много ограничен. Когато го сполети някакъв неуспех или му се случи нещо неприятно, цялата слабост, негативност и непокорство в него излизат наяве. Така че, ако състоянието на човек не е нормално или правилно, то и целта на стремежа му също ще е неправилна и определено ще е нечиста. Някои хора се стремят към навлизане, като изхождат от неправилни състояния, но си мислят, че се справят добре в стремежа си, че вършат нещата в съответствие с Божиите изисквания и практикуват в съответствие с истината. Те не вярват, че действат противно на Божиите желания или че са се отклонили от Неговите намерения. Може да се чувстваш така, но когато някакво неприятно събитие или дадена неприятна среда ти причини страдание, засегне слабите ти места и нещата, които обичаш и към които се стремиш дълбоко в сърцето си, ще станеш негативен, надеждите и въжделенията ти ще останат без резултат и ти естествено ще станеш слаб. Така че твоето състояние в конкретния момент определя дали си силен, или слаб. Сега има много хора, които смятат, че са доста силни, че имат известен духовен ръст и че имат повече вяра, отколкото преди. Те мислят, че са поели по правилния път на вярата в Бог и че не се нуждаят от други хора, които да ги дърпат или тласкат по него. Защо тогава стават негативни или слаби, когато се окажат в определена среда или срещнат трудности? Защо

тогава се оплакват и накрая се отказват от вярата си? Това показва, че всеки човек има определени негативни и ненормални състояния. Отказването от някои нечистотии в хората не е лесно. Дори и да си човек, който се стреми към истината, не можеш да се откажеш от тях напълно. Това трябва да стане въз основа на разобличеното в Божието слово. След като премислят и разберат своите собствени състояния, хората трябва да ги сравнят с Божието слово и да преодолеят покварения си нрав. Едва тогава състоянията им постепенно ще се променят. Не е вярно, че щом прочетат Божиите слова и опознаят своите състояния, хората могат веднага да ги променят. Стига да четат Божиите слова често, да виждат ясно собствените си състояния, да се молят на Бог и да се стремят към истината, когато отново разкрият поквара или когато изпаднат в ненормално състояние в бъдеще, хората ще са способни да го разпознаят, да се молят на Бог и да използват истината, за да решат проблема, в неправилното им състояние може да настъпи обрат и те могат постепенно да се променят. Така ще са способни да се освободят от нечистотиите и от онези неща, които трябва да се изоставят, но които хората таят в себе си. Хората трябва да имат известен опит, за да постигнат резултати.

Откакто са започнали да вярват в Бог, много хора се стремят към благословии въз основа на своите представи и фантазии и поради това стават негативни и слаби, когато се изправят пред нещо, което не съответства на представите им. Започват да се съмняват в Бог и дори си измислят представи или заблуди за Него. Ако никой не разговаря с тях за истината, те няма да са способни да останат непоколебими и по всяко време може да предадат Бог. Нека ви дам един пример. Да предположим, че при вярата си в Бог даден човек винаги е таил представи и фантазии. Този човек вярва, че стига да се отрече от семейството си и да изпълнява дълга си, Бог ще го закриля и ще го благослови, че ще се грижи за живота на неговото семейство и че именно това трябва да прави Бог. Тогава един ден го сполетява нещо, което не си е пожелавал да се случи — той се разболява. Животът при семейството на домакините не е толкова удобен, колкото в собствения му дом, и те може и да не се грижат много добре за него. Той не може да го понесе и продължително време е негативен и обезсърчен. Освен това не се стреми към истината и дори не я признава. Това означава, че в себе си хората имат известни състояния и ако не ги разпознаят, не ги

възприемат или не почувстват, че тези състояния са грешни, тогава, макар и все още да имат страст и да се стремят много, в даден момент ще се сблъскат с обстоятелство, което разкрива истинското им вътрешно състояние и ги кара да се препънат и да се провалят. Това се получава, когато не сте способни да се самоанализирате или да се опознаете. Всички хора, които не разбират истината, са такива и никога не се знае кога ще се препънат и ще се провалят, кога ще бъдат негативни и слаби или кога ще са способни да предадат Бог. Вижте колко голяма е опасността, пред която са изправени хората, които не разбират истината! Но да се разбере истината не е лесно. Ще мине много време, докато най-после успееш да получиш проблясък светлина, да имаш малко истинско познание и да разбереш малка част от истината. Ако намеренията, които таиш в себе си, са сериозно опорочени и не могат да се преодолеят, те постоянно ще гасят светлинката на твоето разбиране и ще подкопаят и малкото вяра, която имаш, а това определено е много опасно. Основният проблем сега е, че в сърцата си всички хора таят определени представи и фантазии за Бог, но не ги признават, докато не бъдат разкрити. Те са скрити вътре и никога не се знае в кой момент или при какви обстоятелства ще излязат на повърхността и ще накарат хората да се препънат. Макар че всички хора имат добри желания и искат да са добри вярващи и да придобият истината, намеренията им са твърде опорочени и те имат твърде много представи и фантазии, които много им пречат да се стремят към истината и да придобият навлизане в живота. Те искат да го направят, но не могат. Трудно им е например да се подчинят, когато ги кастрят, а когато преминават през изпитания или облагородяване, те искат да спорят с Бог. Всеки път, когато се разболеят или ги сполети някакво бедствие, те се оплакват от Бог, че не ги е закрилял. Как такива хора могат да преживеят Божието дело? Дори не достигат минимума да имат богопокорно сърце, така че как могат да придобият истината? Някои хора стават негативни, когато и най-малкото нещо не стане по тяхната, препъват се заради преценките на други хора и предават Бог, когато ги арестуват. Вярно е, че човек никога не знае какво го очаква в бъдеще — щастие или гибел. Във всеки човек има нещо, към което иска да се стреми и което иска да постигне, и има неща, които харесва. Стремежът към нещата, които харесва, може да му навлече нещастие, но той не го усеща, тъй като още вярва, че нещата, към които се стреми и които харесва, са правилни и

в тях няма нищо лошо. Ако дойде ден обаче, в който го сполети нещастие, и нещата, към които се стреми и които харесва, му бъдат отнети, ще стане негативен и слаб и няма да е способен да се изправи на крака. Няма да знае какво се е случило, ще се оплаква, че Бог е несправедлив, и наяве ще излезе сърцето му, готово да предаде Бог. Ако не познават себе си, хората няма да знаят нито къде е ахилесовата им пета, нито къде ще се провалят или препънат лесно. Това наистина е жалко. Затова казваме, че ако не познава себе си, човек по всяко време може да се препъне или да се провали и да предизвика собствения си край.

Много хора са казвали: „Разбирам всеки от елементите на истината, но просто не мога да ги приложа на практика“. Това разкрива къде се корени причината, поради която хората не практикуват истината. Какви са хората, които разбират истината, но не могат да я практикуват? Определено само хората, които изпитват неприязън към истината и които я мразят, не могат да я практикуват, и това е проблем в тяхната природа. Дори и да не разбират истината, хората, които я обичат, ще действат според съвестта си и няма да вършат зло. Ако природата на даден човек изпитва неприязън към истината, той никога няма да е способен да я практикува. Хората, които изпитват неприязън към истината, вярват в Бог само за да получат благословии, а не за да се стремят към истината и да постигнат спасение. Дори и да изпълняват дълга си, не го правят, за да придобият истината, а само с цел да получат благословии. Например някои хора, които са преследвани и не могат да се върнат в домовете си, в сърцата си си мислят: „Преследват ме и не мога да се върна у дома заради вярата си в Бог. Един ден Бог ще ми даде по-добър дом. Той няма да ме остави да страдам напразно“ или „Където и да съм, Бог ще ми даде храна и няма да ме остави да изпадна в безизходица. Няма да е истинският Бог, ако ме остави да изпадна в безизходица. Бог не би направил това“. Не се ли срещат такива неща у хората? Има и хора, които си мислят: „Отрекох се от семейството си, за да отдам всичко на Бог, и Той не бива да ме предава в ръцете на властниците. Стремих се с такъв плам, че Бог трябва да ме закриля и благославя. Толкова силно копнеем да настъпи Божият ден, че това трябва да се случи възможно най-скоро. Бог трябва да изпълни желанията на човека“. Много хора мислят така. Не е ли прекомерно това желание на човека? Хората все отправят екстравагантни искания към Бог, все си мислят: „Отрекохме се от семействата си, за да изпълняваме

дълга си, следователно Бог трябва да ни благослови. Действали сме според Божиите изисквания, следователно Бог трябва да ни възнагради“. Мнозина таят такива неща в сърцата си, докато вярват в Бог. Те виждат как други хора напускат семействата си и се отричат от всичко, за да отдадат всичко на Бог, без никакви усилия, и си мислят: „Те са напуснали семействата си от толкова време, как така не им липсва домът? Как преодоляват това? Защо аз не мога да го преодолея? Защо не мога да се откажа от семейството, от съпруга (или съпругата) и децата си? Защо Бог е милостив към тях, но не е милостив към мен? Защо Светият Дух не ме дарява с благодат и не живее в мен?“. Какво състояние е това? Хората са толкова лишени от разум — те не практикуват истината, а после се оплакват от Бог и не правят, каквото трябва да правят. Хората трябва да изберат пътя на стремежа към истината, но те изпитват неприязън към истината, копнеят за плътски удоволствия и все искат да получат благословии и да се радват на благодат, като през цялото време се оплакват, че Бог има прекомерни изисквания към хората. Все искат Бог да е милостив към тях и да ги дари с повече благодат, и да им позволи да изпитват плътски удоволствия — нима те са хора, които искрено вярват в Бог? Те си мислят: „Отрекох се от семейството си, за да изпълнявам дълга си, и съм страдал толкова много. Бог трябва да е милостив към мен, за да не ми липсва домът и за да имам решимостта да се отрека от него. Трябва да ми даде сила, тогава няма да стана негативен и слаб. Другите хора са толкова силни, Бог трябва и мен да направи силен“. Тези думи, които хората говорят, са напълно лишени от разум и вяра. Те говорят така само защото Бог не е изпълнил екстравагантните им желания, което е породило у тях недоволство от Бог. Всички тези неща се разкриват от сърцата им и те са съвсем представителни за човешката природа. Тези неща съществуват у човека и ако той не се отърве от тях, може да стигне дотам да се оплаква от Бог и да Го разбира погрешно винаги и навсякъде. Човек ще стане склонен да богохулства и може да изостави истинския път във всеки един момент и на всяко едно място. Това е съвсем естествено. Сега виждате ли ясно този въпрос? Хората трябва да познават нещата, които разкрива тяхната природа. Това е много сериозен проблем, към който трябва да се подхожда внимателно, защото той засяга въпроса дали хората могат да останат непоколебими в свидетелството си и дали могат да получат спасение чрез вярата си в Бог. Що се отнася до хората, които разбират малка

част от истината, ако осъзнаят, че разкриват тези неща, и ако могат да изследват и разровят този проблем при откриването му, тогава ще могат да го решат. Ако не осъзнават, че ги разкриват, няма как да решат този проблем и могат само да чакат Божието разобличаване или разкриването на фактите. Хората, които не обичат истината, не ценят самоизследването. Винаги смятат, че това е незначителен въпрос, и ще се отдадат на мисълта: „Всички са такива — не е кой знае какво да се оплачеш малко. Бог ще го опрости и няма да го запомни“. Хората не знаят как да се самоанализират или как да търсят истината, за да решават проблеми, и не могат да практикуват нито едно от тези неща. Всички те са объркани и са особено мързеливи, а освен това са зависими и склонни към фантазиране. Те копнеят, че: „Един ден Бог ще извърши цялостна промяна в нас, и тогава вече няма да сме толкова мързеливи, ще станем съвършено осветени и ще се възхищаваме на Божието могъщество“. Странно и наистина нереалистично е да си фантазираш такива неща. Ако човек може да изкаже подобна представа и фантазия, след като е чул толкова много проповеди, значи той няма никакво познание за Божието дело и до ден днешен все още не е видял ясно как Бог спасява хората. Такива хора са невероятно невежи. Защо Божият дом все разговаря за себепознанието и за познаването на Божия нрав? Това е от решаващо значение за всеки човек. Ако наистина можеш да видиш ясно как Бог спасява хората, трябва да се съсредоточиш върху опознаването на самия себе си и трябва редовно да се самоанализираш — само тогава ще имаш истинско навлизане в живота. Дали ще си способен да потърсиш истината, когато осъзнаеш, че проявяваш поквара? Дали ще си способен да се молиш на Бог и да се опълчиш на плътта? Това е предпоставка и важна стъпка за практикуването на истината. Ако във всичко, което ти се случва, и във всичко, което правиш, можеш да осъзнаваш как да практикуваш по начин, който съответства на истината, ще ти е лесно да я практикуваш и ще имаш навлизане в живота. Как може да напредва животът ти, ако не си способен да опознаеш себе си? Колкото и да си негативен и слаб, ако не се самоанализираш и не се опознаеш, или не се молиш на Бог, това само доказва, че не обичаш истината, че не си човек, който се стреми към нея, и че никога няма да можеш да я придобиеш.

По-рано някои хора си мислеха: „Копнеем за незабавния край на големия червен змей и се надяваме, че Божият ден ще настъпи бързо. Не

са ли основателни тези искания? Копнежът за скорошното настъпване на Божия ден не е ли същият като копнежа възможно най-скоро да се отдаде слава на Бог?“. Те тайно намират начини да го изразят добре, но всъщност се надяват на тези неща само за себе си. За какво да копнеят, ако не заради себе си? Единственото, за което хората копнеят, е бързо да се освободят от мизерното си обкръжение и този мъчителен свят. Особено някои хора, които виждат обещанията, дадени на първородните Божии синове в миналото, изпитват невероятна жажда за това. Всеки път, когато четат тези слова, те сякаш утоляват жаждата си, като гледат мираж. Себичните желания на човека все още не са напълно отхвърлени, така че, както и да се стремиш към истината, то винаги ще е само половинчато. Много хора, които не се стремят към истината, постоянно копнеят да настъпи Божият ден, за да се освободят от страданията си и да се насладят на благословиите на небесното царство. Когато той не настъпва, те изгарят от болка, и някои хора се провикват: „Кога ще настъпи Божият ден? Все още не съм се оженил. Не мога да продължавам да чакам повече! Трябва да покажа синовна почит към родителите си. Не издържам вече! Още ми е нужно да имам деца, за да могат да се грижат за мен, когато остарея! Божият ден трябва да настъпи по-бързо! Нека всички заедно се помолим за това!“. Как могат хората, които се стремят към истината, да следват през цялото време досега, без изобщо да се оплачат? Не се ли водят от Божието слово и не намират ли подкрепа в него? У хората има толкова много нечистотии. Приложимо ли е за тях да не приемат облагородяване? Как могат да се променят без страдание? Хората трябва да бъдат облагородени до определена степен и да бъдат готови да оставят Бог да ги устрои, без изобщо да се оплакват повече — тогава ще се променят напълно.

Откъс 46

В поквареното човечество природата същност на хората е една и съща, с изключение на преродените от зли демони или обладаните от зли духове. Някои хора винаги обичат да изучават какви духове имат различните типове хора в себе си, но това не е реалистично; съсредоточаването върху това лесно може да доведе до отклонения. Някои хора винаги чувстват, че нямат правилния вид дух, защото са преживели някои свръхестествени събития, докато някои смятат, че духът им има проблем, защото никога

не могат да се променят. Всъщност, независимо дали духът на човек има проблем, човешката природа е една и съща — тя се съпротивлява на Бог и Го предава. Степента на поквара на хората също е почти еднаква, както и общите черти в природата им. Някои хора винаги подозират, че нямат правилния вид дух и се чудят: „Как можах да направя такова нещо? Никога не бих си помислил! Нямам ли правилния вид дух?“. Те дори се съмняват дали са избрани от Бог и в резултат на това стават все по-негативни. Някои хора възприемат нещата чисто и, без значение какво са направили, те се съсредоточават само върху търсенето на истината и самоанализирането си в съответствие с Божиите слова: „Как можах да направя това? Какъв нрав разкрих? Каква природа го контролира? Как мога да действам съгласно истината?“. Като се самоанализираш по този начин, лесно можеш да разбереш истината и да намериш път за практикуване, а също така можеш да постигнеш резултата да познаваш себе си. Методите и пътищата за самоизследване на всеки са различни; някои се съсредоточават върху търсенето на истината и опознаването на себе си, докато други винаги се съсредоточават върху фантастични и нереалистични неща, което затруднява напредъка и лесно води до затъване в негативност. Сега трябва да разбереш, че независимо какъв дух притежаваш, не бива да се съсредоточаваш върху този въпрос. Никой не може да види или да докосне нещата на духа. Ако обръщаш твърде много внимание на този въпрос, това ще забави растежа на живота ти. Ключовото нещо, върху което трябва да се съсредоточиш, е природата същност на хората, което е свързано с разпознаването на хората, и ако можеш да разпознаеш природата същност на хората, тогава можеш да разпознаеш и самите хора. Да видиш ясно какви неща съществуват в природата същност на човека, какъв покварен нрав може да се разкрие от нея и кои аспекти на истината са необходими за преодоляването му — това е най-важното, върху което трябва да се съсредоточиш, когато вярваш в Бог. Само като преживяваш Божието дело по този начин, можеш да придобиеш истината и да пречистиш покварения си нрав. Как можеш да опознаеш себе си? Как можеш да опознаеш собствената си природа? Можеш да видиш каква е твоята природа същност само според нрава, който разкриваш чрез действията си, така че ключът към познаването на себе си е да познаваш собствения си покварен нрав. Само чрез това ще можеш да разбереш своята природа същност, а да видиш ясно своята природа същност означава да

разбереш напълно себе си. Познаването на себе си е дълбок урок и ключът към това дали някой може да бъде спасен е как познава себе си. Само когато някой наистина познава себе си, той може истински да се покае, лесно да приеме истината и да стъпи на пътя на спасението. Невъзможно е за онези, които не са способни да познават себе си, да приемат истината, още по-малко да се покаят истински. Следователно ключовият въпрос е да се разбере собственият покварен нрав. Хората категорично не бива да се стремят към лъжедуховност. Някои хора винаги се съсредоточават върху изучаването на духовете на хората, те винаги говорят за това какви духове имат хората — дали някой има човешки дух, дали има зъл дух и т.н. Хората не могат да прозрат тези неща и постоянното съсредоточаване върху тях вероятно ще доведе до отклонения и до подвеждане и причиняване на вреда на хората. В стремежа си към истината хората трябва да се съсредоточат върху познаването на себе си, разбирането на покварения си нрав и ясното виждане на природата същност на хората. Това е реалистично и ще бъде от полза за решаването на проблема с покварения нрав и за стремежа на хората към истината и постигането им на Божието спасение.

Природата същност на хората, след покваряването им от Сатана, по същество е една и съща, само с незначителни разлики. Това е така, защото всички имат един и същ прародител, живеят в един и същ свят и са преживели една и съща поквара. Всички те споделят едни и същи общи черти. И все пак, някои хора са способни да правят един вид неща в една среда, а някои хора са способни да правят друг вид неща в друга среда; някои хора са донякъде образовани, получили са образование, докато други не са образовани, не са получили образование; някои хора имат един вид възглед за нещата, докато някои други хора имат друг вид възглед за нещата; някои живеят в един вид социална среда, а някои живеят в друг вид социална среда и имат различни наследени обичаи и навици на живот. Същността на нещата, които се разкриват от природата на хората, обаче е все една и съща. Така че няма нужда винаги да се занимаваш с това какъв дух притежаваш или винаги да се тревожиш дали е зъл дух. Това е нещо, което човек не може да достигне, и само Бог може да знае това; няма да е от полза за човека да го знае, дори и да можеше. Няма полза винаги да искаш да разнищваш или изучаваш духа си; това е нещо, което се прави от най-невежите и объркани хора. Не се съмнявай в себе

си, когато направиш нещо нередно или прегрешиш по някакъв начин, като казваш: „Нямам ли правилния вид дух? Дали в мен работи зъл дух? Как можах да направя такова нелепо нещо?“. Каквото и да правиш, трябва да търсиш корена на проблема в природата си и да търсиш истините, в които хората трябва да навлязат. Ако изследваш духа си, тогава ще останеш с празни ръце — дори и да узнаеш какъв дух имаш в себе си, пак няма да можеш да опознаеш собствената си природа, нито да решиш проблемите си. Следователно, когато някои хора винаги говорят за това какъв дух имат, сякаш са изключително духовни или професионалисти, те всъщност са още по-големи аматьори и глупаци. Някои хора говорят особено духовно, като си мислят, че думите, които казват, са толкова дълбоки и че обикновените хора няма да ги разберат. Те казват: „От решаващо значение е да изследваме какви са нашите духове. Ако нямаме човешки духове, тогава, въпреки че вярваме в Бог, не можем да бъдем спасени. Не трябва да предизвикваме недоволството на Бог“. Някои хора се отравят и подвеждат, когато чуят това, като чувстват дълбоко, че тези думи са разумни, така че те също започват да изследват какъв дух имат. Тъй като обръщат такова особено внимание на духа си, те стават невротични и каквото и да вършат, изследват духа си, и в крайна сметка откриват проблем: „Защо действам против истината във всичко, което правя? Защо нямам дори частица човешка природа или разум? Трябва да съм зъл дух“. Всъщност, с лоша природа и без истината, как могат хората да направят нещо, което е съгласно истината? Колкото и да са добри действията им, те все така не прилагат истината на практика и все така са враждебни към Бог. Природата на хората е лоша и е била покварена и обработена от Сатана; те просто нямат човешко подобие, всичко, което правят, е да се бунтуват срещу Бог и да Му се съпротивляват, и са толкова далеч от Бог. Те не могат да направят нищо, което да е в съгласие с Божиите намерения. В тяхната вродена природа няма нищо, което да съответства на Бог. Всичко това е очевидно.

Някои хора винаги са прекалено чувствителни и придават голямо значение на това дали имат духовно разбиране или какъв тип дух имат, като същевременно оставят настрана въпроса за разбирането на своята природа. Това е като да събираш сусамови семена, само за да изгубиш диня. Не е ли глупаво да се хващаш за илюзорното, докато пренебрегваш реалното? През тези години на изучаване, разбрал ли си напълно нещата на духа или

въпросите на душата? Видял ли си какъв е твоят дух? Ти не се задълбочаваш в нещата на природата същност дълбоко в душата си, а вместо това винаги изучаваш какъв дух имаш, но ще доведе ли твоето изучаване до някакви резултати? Не е ли това като слепец, който пали свещ и хаби восъка? Оставяш настрана истинските си трудности и не се опитваш да намериш решения, винаги се занимаваш с криви практики и постоянно изучаваш какъв дух имаш — може ли това да реши някакви проблеми? Ако вярваш в Бог, но не се стремиш към истината, нито се занимаваш със същинската си работа, а вместо това винаги изучаваш духа си, тогава ти си най-глупавият човек. Истински интелигентните хора имат следното отношение: „Каквото и да прави Бог и както и да се отнася с мен, колкото и дълбоко да съм покварен и каквато и да е моята човешка природа, непоколебимо ще се съсредоточа само върху стремежа към истината и търсенето на познание за Бог!“. Само като познава Бог, човек може да преодолее покварения си нрав и да изпълни дълга си добре, за да удовлетвори Божиите намерения; това е посоката за човешкия живот, именно това трябва да се стремят да постигнат хората, и това е единственият път на спасение. Сега, това, което е реалистично, е да се стремиш към истината, да познаваш собствената си покварена природа, да разбираш истината, за да се отървеш от покварения си нрав, и да изпълниш добре дълга си, за да удовлетвориш Бог. Да навлезеш в истината реалност и да изживееш истинското човешко подобие — именно това е реалистичното. Това, което е реалистично, е да обичаш Бог, да се покоряваш на Бог и да свидетелстваш за Бог. Това са резултатите, които Бог иска. Безполезно е да се изследват неща, които не могат нито да се докоснат, нито да се видят. Те нямат нищо общо с това, което е реалистично, и също така нямат нищо общо с въздействието на Божието дело. Тъй като сега съществуваш във физическо тяло, трябва да се стремиш да разбереш истината, да изпълняваш добре дълга си, да бъдеш честен човек и да промениш нрава си. Всичко това са неща, които повечето хора могат да постигнат.

В някои хора очевидно работят зли духове и може да са обладани от тях. Може ли такъв човек да бъде спасен, като вярва в Бог? Трудно е да се каже и зависи от това дали действа разумно и дали има нормално психическо състояние. Най-важното е дали може да разбере истината и да я приложи на практика. Ако не може да отговори на този критерий, тогава няма начин да

бъде спасен. Сега всички вие имате нормален разум, говорите нормално и не сте преживявали никакви свръхестествени или необичайни явления. Макар понякога състоянията ви да са малко необичайни и някои от начините ви на действие да са погрешни, всичко това е разкриване на човешката природа. Всъщност, същото важи и за другите хора — просто фонът и времето на техните разкривания се различават. Изглежда, че сега имате малък духовен ръст и след като сте чули други да говорят за въпроси и твърдения за духа, вие имитирате и следвате, сякаш разбирате толкова добре въпросите на духа и сте толкова велики хора. Само Бог знае и контролира въпросите на духовния свят и е достатъчно добре, ако хората могат да разберат дори малко от Неговите слова. Как би могъл някой да разбере напълно духовния свят? Не е ли лесно да се отклониш, като винаги размишляваш върху такива неща? Сега всички хора имат това състояние в себе си. Въпреки че може да не обсъждаш винаги сериозно тези въпроси и може да не си станал слаб или да си паднал заради тях, все пак можеш да бъдеш временно повлиян от тези думи на другите. Макар че може да не обръщаш много внимание на такива неща, все пак си податлив на съсредоточаване върху нещата на духа в сърцето си. Ако дойде ден, в който наистина направиш някои неща погрешно, претърпиш неуспех и се препънеш, тогава ще се усъмниш в себе си, като кажеш: „Дали и моят дух не е погрешен?“. Обикновено никога не се съмняваш и смяташ другите за абсурдни, когато ги видиш затънали в съмнения. Но ако дойде ден, в който бъдеш кастрен или някой друг каже, че си Сатана или че си зъл дух, тогава и ти ще повярваш и също като тях ще затънеш в съмнения, неспособен да се измъкнеш. Всъщност повечето хора са податливи на този проблем, защото разглеждат въпросите на духа като изключително важни и пренебрегват въпроси като разбирането на собствената си природа или навлизането в живота. Това ги прави напълно откъснати от реалността и това е отклонение в преживяването.

Всички вие трябва да обърнете внимание на познаването на собствената си природа и в кои аспекти лесно можете да вършите грешни неща или да се отклоните, и на тази основа трябва да обобщавате опита и уроците, и по-специално по отношение на служенето, житейския опит и познаването на собствената си природа, трябва постепенно да придобивате по-дълбоки познания. Само тогава ще можете да схванете състоянието си и да се развивате в правилната посока. Ако можеш да притежаваш тези аспекти на

истината и да ги превърнеш в свой вътрешен живот, тогава ще бъдеш много по-стабилен, вече няма да правиш безотговорни и произволни забележки за неща, които не разбираш, ще се съсредоточаваш върху практически неща, когато говориш, и ще разговаряш за реални неща. Когато хората придобият по-дълбоко познание за собствената си природа и разберат повече от истината, тогава ще говорят с по-голямо чувство за мярка и вече няма да говорят безразсъдно. Онези, които нямат истината, винаги са глупави и се осмеляват да кажат всичко; има дори някои хора, които, когато проповядват евангелието, в името на придобиването на още няколко души, не се колебаят да следват религиозните хора и да изричат хули срещу Бог. Те нямат представа какви са, нито имат разбиране за собствената си природа и не се боят от Бог. Някои хора вярват, че това не е кой знае какво, но наистина ли не е кой знае какво? Когато дойде ден, в който осъзнаят сериозността на проблема, те ще се уплашат. Това е изключително сериозен въпрос! Те не могат да прозрат същността на този въпрос и дори се смятат за толкова умни и си мислят, че разбират всичко, но не осъзнават, че са оскърбили Бог и не знаят как ще умрат. Дори и да разбираше всички въпроси, свързани с ада или духовния свят, пак щеше да е безполезно, ако не познаваш собствената си природа. Ключовото сега е да се преодолеят трудностите на познаването на себе си и познаването на своята природа същност. Трябва да схванеш всяко едно от състоянията, разкрити от твоята природа — ако не можеш да направиш това, тогава всяко друго разбиране е безполезно; всичко е безполезно, без значение колко разнищваш какъв дух или душа имаш. Ключовото е да схванеш различните неща в твоята природа, които действително съществуват в теб. Сега, какъвто и дух да има в теб, ти си човек с нормално мислене, затова трябва да се стремиш да разбереш и да приемеш истината. Ако можеш да разбереш истината, тогава трябва да действаш в съответствие с истината — това е дългът на човека. Изучаването на въпросите на духа просто не ти е от полза и е безполезно и безсмислено. В днешно време хора, в които работят зли духове, се разкриват в църквите навсякъде. Тези хора все още имат надежда, ако могат да възприемат истината, но ако не могат да възприемат, нито да приемат истината, тогава те могат само да бъдат премахнати. Ако човек може да възприеме истината, това показва, че все пак има нормален разум и ако разбира повече истини, тогава Сатана няма да може да го подведе

или контролира и има надежда, че може да бъде спасен. Ако е обладан от демони и през повечето време разумът му не е много нормален, тогава с него е напълно свършено и трябва да бъде премахнат, за да се избегнат неприятности. За всеки с относително нормален разум, без значение какъв дух има вътре, стига да има малко духовно разбиране и да може да разбере и да приеме истината, той има надежда за спасение. Въпреки че човекът няма орган, с който да приема истината, ако слуша ефективно проповеди, ако е способен да разбере и да възприеме истината, когато се разговаря за нея, и има нормално мислене и не е абсурден, тогава той има надежда да постигне спасение. Истинското притеснение е, че ще има хора, на които им липсва духовно разбиране и не разбират човешки език, и които не могат да разберат, без значение как се разговаря за истината; тези хора са в беда и дори не могат да бъдат обслужващи. Освен това онези, които вярват в Бог, трябва да се съсредоточават само върху истината и стремежа си към нея. Те не бива да продължават да се съсредоточават върху говоренето за духовност или изучаването и разбирането на духа. Това е абсурдно и нелепо. Ключовото сега е дали някой може да приеме истината, да разбере истината и да навлезе в реалностите. Това е от решаващо значение и дали човек може да познава себе си и да се самоанализира, и дали е някой, който разбира собствената си природа, е най-същественото! Безсмислено е и още повече е безполезно да изучаваш какъв дух имаш. Ако винаги изучаваш неща като вида на духа, който имаш, каква е душата ти, какъв е твоят дух, дали е от висок или нисък ранг, от кой дух си се преродил, колко пъти си идвал преди, какъв ще бъде крайният ти изход или какво крие бъдещето — постоянното изучаване на тези неща ще забави важните въпроси. Дори и да ги изучиш напълно, когато един ден другите разберат истината и навлязат в реалностите, ти няма да имаш нищо. Ще си забавил важните въпроси и ще си си докарал разруха. Ще си поел по грешен път и ще си вярвал в Бог напразно. Кого ще обвиняваш тогава? Безполезно е да обвиняваш когото и да било; всичко е причинено от собственото ти невежество.

Откъс 47

Сега виждате ли ясно как да следвате Бог и да вървите по пътя на стремежа към истината? В какво точно се състои вярата в Бог и следването на Бог? Дали става дума за това да се отречеш от няколко неща, да си

способен да отдадеш всичко на Бог, да понесеш малко страдание и да следваш Бог до края на пътя и това е всичко? Може ли човек да придобие истината, като следва Бог по този начин? Може ли човек да получи спасение? Тези неща ясни ли са ви във вашето сърце? Някои хора смятат, че след като човек е преживял да бъде съден, наказан и кастрен, или след като истинското му лице е било разкрито, изходът му е определен и той е обречен да няма надежда за спасение. Повечето хора не могат да видят ясно този въпрос, колебаят се на кръстопътя, без да знаят как да вървят по пътя напред. Не означава ли това, че все още им липсва истинско познание за Божието дело? Имат ли изобщо истинска вяра тези, които винаги се съмняват в Божието дело и в Божието спасение на човека? Когато някои хора все още не са кастрени и не са претърпели никакви неуспехи, обикновено смятат, че трябва да се стремят към истината и да удовлетворяват Божиите намерения във вярата си. Щом обаче понесат малък удар или възникнат някакви трудности, се разкрива предателската им природа, което е най-ненавистното нещо, което може да се види. След това те го намират също така за най-ненавистния и в крайна сметка отсъждат собствения си изход, като казват: „За мен всичко свърши! Ако съм способен да правя такива неща, това не означава ли, че съм свършен? Бог никога няма да ме спаси“. Много хора са в това състояние. Дори може да се каже, че всички са в това състояние. Защо хората се отсъждат за себе си по този начин? Това доказва, че те все още не разбират Божието намерение да спаси човечеството. Да бъдеш кастрен веднъж може да доведе до това да изпаднеш в негативизъм за дълъг период от време, без да си способен да се измъкнеш, до такава степен, че да се откажеш дори от дълга си. Дори само един незначителен сценарий може да те изплаши така, че да не се стремиш повече към истината и да затънеш. Сякаш хората са ентусиазирани в стремежа си към истината само когато считат, че са безупречни и без недостатъци, но когато открият, че са прекалено покварени, нямат сърце да продължат да се стремят към истината. Много хора са изричали думи на разочарование и негативизъм, като например: „Това определено е краят за мен. Бог няма да ме спаси. Дори Бог да ми прости, аз самият не мога да си простя. Никога няма да мога да се променя“. Хората не разбират Божието намерение, което показва, че все още не познават Неговото дело. Всъщност е естествено хората понякога да разкриват определен покварен нрав през всичките си преживявания или

да действат опорочено, или безотговорно, или нехайно и без отдаденост. Това е така, защото хората имат покварен нрав. Това е неумолимият закон. Ако не бяха тези разкривания, защо щяха да ги наричат покварени човешки същества? Ако човешките същества не бяха покварени, тогава Божието дело на спасението щеше да бъде безсмислено. Проблемът сега е, че понеже хората не разбират истината и не разбират истински себе си, и понеже не могат да видят ясно собствените си състояния, те се нуждаят от това Бог да изрази Своите слова на разобличение и съд, за да видят светлината. В противен случай те ще останат безчувствени и глупави. Ако Бог не действаше по този начин, хората никога нямаше да се променят. Независимо от трудностите, които ви сполетяват на всеки етап, Аз ще разговарям с вас за истината, ще ви предоставям яснота и напътствия, и щом вие сте способни да навлезете в правия път, това е достатъчно. В противен случай хората винаги ще се отклоняват към крайности. Винаги ще вървят по задънени пътеки, без да имат път напред, и ще произнасят присъди над себе си, докато вървят. Когато хората тепърва започват да преживяват Божието дело, те все още не разбират себе си. И след като се провалят и бъдат разкрити няколко пъти, накрая произнасят присъда над себе си, като казват: „Аз съм дявол, аз съм Сатана! Всичко е свършило за мен. Няма никакъв шанс да бъда спасен някога. Аз не подлежа на спасение“. Хората наистина са твърде крехки и с тях е доста трудно да се работи, и докато вървят напред, ще се отклоняват в крайности. Когато хората не могат да видят, че покварата им е толкова дълбока, че са дяволи, те стават надменни и самоправедни. Вярват, че са преживели безброй трудности, че са хора, които обичат Бог, и че са пригодни да влязат в небесното царство. Когато обаче осъзнаят дълбочината на своята поквара и това, че не са изживявали човешко подобие, а са дяволи и сатани, те се оставят на отчаянието и се чувстват така, сякаш за тях няма никаква надежда, сякаш са били заклеймени, разкрити и отстранени от Бог. Хората са надменни и самоправедни, когато не разбират себе си, и се оставят на отчаянието, когато разбират себе си. Ето колко проблемни и трудни са хората. Ако могат да приемат истината, ако един ден наистина разберат Божието намерение, ще кажат: „Моята поквара е била толкова дълбока през цялото време и най-накрая я осъзнах. За щастие Бог ме спасява и сега виждам великолепен живот и мога да вървя по правилния път на живота. Не знам как бих могъл да се отблагодаря на Бог“. Това е като

да се събудиш от сън и да видиш светлината. Нима не са получили голямо спасение? Не трябва ли да възхваляват Бог? Някои хора не разбират себе си, дори когато смъртта е близо. Те все още са надменни и не могат да приемат разкриването на фактите. Считат, че са доста добри: „Аз съм добър човек, как съм могъл да направя това?“. Изглежда така, сякаш са били обвинени несправедливо. Някои хора с години преживяват Божието дело и накрая все още не разбират своята природа. Винаги си мислят, че са добри хора и че са направили грешка в момент на объркване, и дори до ден днешен, когато са отстранени, не се покоряват. Този тип хора са твърде надменни и невежи и просто не приемат истината. Те никога няма да са способни да се преобразят и да станат човешки същества. Въз основа на това можете да установите, че макар природата на хората да се противопоставя на Бог и да Го предава, има разлики в природата на различните хора. Това изисква по-задълбочено разбиране на човешката природа.

Има някои общи черти в природата на хората, които трябва да бъдат разбрани. Всички хора са способни да предадат Бог — това е обща черта — но всеки човек има свое собствено слабо място. Някои хора обичат властта, други — статуса. Едни се прекланят пред парите, а други — пред материалните удоволствия. Това са различия в природата на хората. Някои хора са способни да останат непоколебими, макар че понасят много несгоди, след като са повярвали в Бог, а други стават негативни, оплакват се и не остават непоколебими, когато се сблъскат с малко несгоди. Защо тогава, след като и двата типа хора вярват в Бог и ядат и пият Божието слово, имат различни реакции, когато ги сполетят някои неща? Това показва, че макар всички дълбоко покварени хора да имат природата на Сатана, характерът им е различен. Някои хора изпитват неприязън към истината и я мразят, докато други са способни да я обичат и да я приемат. Проявите на покварения нрав на някои хора са по-тежки, докато при други те са по-слаби. Някои хора са малко по-добросърдечни, докато други са много жестоки. Макар че думите, поведението и проявленията им може да се различават, покваренят им нрав е един и същ. Всички те са покварени хора, които са от Сатана. Това е една обща черта помежду им. Природата на човека определя какъв е той. Макар че има общи черти между отделните хора по отношение на тяхната природа, отношението към всеки човек трябва да бъде различно в зависимост от същността му. Например

злата похот е обща черта, която се споделя от всички хора. Всеки човек я притежава и не може лесно да я победи. Някои хора обаче имат особено силни наклонности в това отношение. Всеки път, когато такива хора се сблъскат с изкушения, свързани с противоположния пол, те им се поддават. Сърцата им биват обсебени и те изпадат в изкушение. Готови са във всеки момент да избягат с друг човек и да предадат Бог. Затова може да се каже, че тези хора имат зла природа. Когато някои хора се сблъскат с подобно нещо, дори да проявят малко слабост или да разкрият малко зла похот, те няма да направят нищо нередно. Способни са да проявят въздържаност и да избегнат подобна ситуация. Те могат да се опълчат срещу плътта и да отбягнат изкушението. Следователно не може да се каже, че природата им е зла. Човешките същества живеят в плътта, затова имат зла похот. Но някои хора действат своеволно и необмислено, отдават се на похотта си и дори правят неща, които смущават и прекъсват работата на църквата. Някои хора обаче не са такива. Те са способни да се стремят към истината, да действат в съответствие с нея и могат да се опълчват срещу плътта. Макар че всички хора имат плътска похот, те не се държат по един и същ начин. По това се различават природите същности на хората. Някои хора са алчни за пари. Всеки път, когато видят пари или хубави неща, искат да ги вземат за себе си. Имат особено силно желание да придобият тези неща. Тези хора са алчни по природа. Жадуват за всякакви материални притежания, които виждат, и дори се осмеляват да откраднат Божиите дарения или да злоупотребяват с тях — дори се осмеляват да посегнат на суми от хиляди или десетки хиляди юани. Колкото повече пари има, толкова по-смели стават те. Напълно им липсват богобоязливи сърца. Това е алчна природа. Някои хора изпитват гузна съвест, след като похарчат няколко юана или няколко десетки юана от парите на църквата. Бързо коленичат пред Бог, за да се молят със сълзи на разкаяние, като Го умоляват за прошка. Не можем да кажем, че подобни хора са алчни за пари, защото всеки има покварен нрав и слабости, а способността на тези хора да се покаят истински доказва, че действията им са били просто разкриване на покварения им нрав. Някои хора са склонни към прибързани преценки. Те ще кажат: „Щом този човек е похарчил няколко юана от парите на църквата този път, следващия път може да са десетки юани. Той със сигурност е човек, който краде даренията и трябва да бъде премахнат“. Подобен изказ има природа

на донякъде прибързана преценка. Хората имат покварен нрав, така че със сигурност ще разкрият поквара та си и ще направят много лоши неща. Това е нормално, но човек, който разкрива поквара та си, не е същият като някой, който има природата на зъл човек. Макар че тези два типа хора може да вършат някои еднакви неща, те са различни по своята природа. Например, докато един човек върви по пътя на стремежа към истината и се старае да бъде честен човек, той неизбежно разкрива лъжи, измамност или лукавост от време на време, но лъжовността и измамността са част от природата на дявола и той лъже постоянно и за всичко. Макар че и двамата могат да проявяват лъжовно поведение, същността на дявола и тази на човека, който се стреми към истината, са коренно различни. Тогава уместно ли е да се слагат етикети на хората, които се стремят да бъдат честни, като дяволи и сатани само заради едно моментно разкриване на поквара? Това, че са извършили прегрешението да лъжат или да мамят другите, не означава, че са дяволи, които винаги лъжат и мамят другите. Тъй като природите същности на хората не са еднакви, не можем да поставим всички в един кюп. Сравняването на човек, който е извършил моментно прегрешение, с дявол, е вид произволна преценка и заклеймяване. Именно това вреди най-много на хората. Ако ви липсва проницателност и не можете да виждате ясно нещата, тогава не бива да говорите на сляпо или да прилагате безразборно правила, иначе ще навредите на другите. Хората, които нямат духовно разбиране и които обичат да се придържат към правилата, най-вероятно са тези, които ще съдят и заклеймяват другите. Хората, които не разбират истината и говорят и действат безпринципно, и хората, които говорят необмислено и произволно и съдят и заклеймяват другите, не носят ползи нито на себе си, нито на другите.

В сърцата си не знаете каква цел трябва да постигне човек във вярата си в Бог, за да бъде в съответствие с Неговите намерения. Много малко хора са способни да повярват в Бог изцяло в съответствие с Неговите изисквания. Във вас има твърде много проблеми и може би все още не сте ги осъзнали, и не сте наясно с тях. Това показва, че все още не разбирате истината, че не сте способни да се самоанализирате, че все още не сте открили и все още не сте способни да разнищвате различните мисли и аспекти на своята природа, залегнали във вас. Някой ден, след като сте изслушали много проповеди и имате преживяване, ще разберете истината. Едва тогава ще

сте способни на истинско себепознание. Макар че наистина вярвате в Бог, все още не сте се отървали от покварения си нрав и в природата ви все още има много повърхностни неща, все още обичате да носите хубави дрехи и да се наслаждавате на хубави неща. Когато някои хора носят хубави дрехи или се сдобият с хубав мобилен телефон, интонацията им се променя. Когато някои жени носят високи токчета, походката им се променя и те вече не знаят кои са. Когато става въпрос за това какви неща хората таят в сърцата си и каква е природата, която ги кара да разкриват тези нечестиви, грозни и повърхностни неща, хората трябва да опознаят собствения си покварен нрав и нещата от собствената си природа. Макар че хората могат да почувстват този покварен нрав, те не могат да го преодолеят, а могат да разчитат само на собствената си воля, за да го въздържат и да спрат външното му разкриване. Със задълбочаването на преживяванията им, със задълбочаването на познанията им за тяхната природа и за всички аспекти на истината, както и с постепенното разбиране на Божиите изисквания и навлизането в тях, покваренят нрав на хората и аспектите на тяхната природа бавно започват да се променят. В началото тяхното себепознание е много повърхностно. Те могат да признаят покварения си нрав, но не са способни да търсят истината и да опознаят същността на своята поквара. Когато придобият малко знание, искат да се въздържат и да се опълчат на плътта чрез упорит труд и постигане на резултати, но усилията им се оказват напразни и те все още не могат да прозрат къде се корени проблемът. Когато по-късно започнат наистина да разбират истината и опознаят напълно покварения си нрав, те започват да мразят себе си. В този момент не е необходимо да полагат големи усилия, за да се опълчат на плътта, а могат да практикуват истината инициативно и да действат според принципите. Макар че понякога не разбират напълно истината, те поне могат да действат въз основа на съвестта и разума си. Когато хората започнат да преживяват Божиите слова за пръв път, всички те се сблъскват с трудности. Тъй като не разбират истината и не знаят как да вземат принципите за своя основа, те винаги питат как да направят това или онова и могат да се придържат само към правилата. Освен това хората винаги са смущавани от негативни състояния и понякога нямат път напред. Когато става въпрос за негативните състояния, хората трябва да преодолеят чрез общение онези, които е възможно да бъдат преодолени чрез общение. Що

се отнася до онези, които не е възможно да бъдат преодолени чрез общение, тях можете да ги пренебрегнете. Вместо това трябва да се съсредоточиш върху нормалното практикуване и навлизане и да разговаряш повече за истината. Един ден, когато разбереш ясно истината и прозреш много неща, негативните ти състояния ще изчезнат по естествен начин. Нима старите ви негативни състояния вече не са изчезнали? Поне преживявате много по-малко от тях, отколкото преди. Просто се съсредоточете върху това да работите усилено в стремежа към истината и ще можете да разрешите всичките си проблеми. Когато можете да разрешавате собствените си проблеми, ще сте постигнали напредък и ще сте израснали. Когато хората преживяват до деня, в който възгледите им за живота, както и смисълът и основата на съществуването им се променят изцяло, когато се променят до мозъка на костите си и се превърнат в някой друг, това не е ли невероятно? Това е огромна промяна, разтърсваща промяна. Едва когато престанеш да се интересуваш от славата, придобивките, статуса, парите, удоволствията, властта и славата на света и можеш лесно да се откажеш от тях, ще имаш подобие на човешко същество. Онези, които накрая ще бъдат направени пълноценни от Бог, са точно такава група. Те живеят за истината, живеят за Бог и живеят за онова, което е справедливо. Това е подобието на истинско човешко същество.

Някои хора ще попитат: „Какво точно представлява човешкото същество?“. Никой от хората в днешно време не е човешко същество. Ако те не са човешки същества, какви са тогава? Бихте могли да кажете, че са животни, зверове, сатани или дяволи. Във всеки случай те просто са облечени в човешка кожа, но не могат да бъдат наречени човешки същества, защото не притежават нормална човешка природа. Да бъдат наричани животни донякъде се приближава до истината, но хората притежават език, ум и мисли и могат да се занимават с наука и производство, така че те може да бъдат посочени само като по-висши животни. Хората обаче са твърде дълбоко покварени от Сатана, отдавна са загубили съвестта и разума си и изобщо не се покоряват на Бог и не се боят от Него. Напълно уместно е да бъдат наричани дяволи и сатани. Тъй като тяхната природа е от Сатана и те разкриват сатанински нрав и изразяват сатанински възгледи, по-подходящо е да бъдат наричани дяволи и сатани. Хората са твърде дълбоко покварени и нямат голямо човешко подобие. Те приличат на зверове и животни, те са

дяволи. Точно сега хората не са нито едното, нито другото, не приличат нито на човешки същества, нито на демони и не притежават истинско човешко подобие. След много години на преживяване някои дългогодишни вярващи придобиват известна близост с Бог и могат в общи линии да разбират малко Бог, в общи линии да се тревожат за нещата, за които Бог се тревожи, и в общи линии да мислят за нещата, за които Бог мисли — това означава, че те имат малко от човешкия облик и са полуоформени. Новоповярвалите все още не са преживели наказанието и съда, нито са били кастрени много, освен това те не са чули много от истината, само са чели Божиите слова, но не притежават истинско преживяване. В резултат на това не им достига страшно много. Дълбочината на преживяването на човека определя доколко се променя той. Колкото по-малко преживяваш Божиите слова, толкова по-малко ще разбираш истината. Ако нямаш никакво преживяване, тогава ти си неподправен, жив Сатана и си дявол — просто и ясно. Вярваш ли в това? Един ден ще разбереш тези слова. Има ли добри хора сега? Ако хората нямат човешки облик, как можем да ги наречем човешки същества? Да ги наречем добри хора е още по-невъзможно. Те просто имат човешка обвивка, но нямат човешка същност, затова няма да е пресилено да ги наречем зверове в човешки дрехи. Ако някой иска да се превърне в човек с човешко подобие чрез преживяване на Божието дело, тогава той трябва да премине през разобличаването, наказанието и съда на Божиите слова, и само тогава може окончателно да постигне промяна. Това е пътят. Ако Бог не правеше това, хората нямаше да са способни да се променят. Бог трябва да действа по този начин, малко по малко. Хората трябва да преживяват съд, наказание и постоянно кастрене, а начините, по които разкриват покварения си нрав, трябва да бъдат разобличавани. Хората могат да поемат по правилния път само когато са способни да се самоанализират и да разбират истината. Едва след период на преживяване и разбиране на някои истини хората имат известна убеденост, че са способни да останат непоколебими. Виждам, че всички вие все още имате твърде малък ръст, разбирате твърде малко от истината и не можете да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите. Макар да изглежда, че сте активно заети с дълга си, в действителност всички сте на ръба на опасността. Не виждам да притежавате някоя от истините реалности и е трудно да се каже дали сте хора, които се стремят към истината. Това ви поставя в голяма опасност.

Много пъти съм изричал подобни слова, но много хора не разбират какво означават те. Някои хора казват: „Сега съм толкова ентусиазиран във вярата си в Бог, че няма да се препъна или да загубя пътя си. Бог се отнася към мен с такава благодат, че не съм в никаква опасност“. Бог се отнася към всеки човек с благодат и го закриля, но ти не си навлязъл в истините реалности, затова естествено си в опасност. Когато се сблъскаш с изпитания, можеш ли да гарантираш, че ще си способен да останеш непоколебим? Никой човек не смее да даде подобна гаранция. Много хора са способни да говорят само за някои думи и доктрини. Това не означава, че разбират истината, и със сигурност не означава, че имат истински ръст, но въпреки това те си мислят, че почти са се справили. Ако човек може да каже подобно нещо, това показва, че не му достига страшно много. Всеки човек, който не притежава истините реалности, живее на ръба на опасността. Това е абсолютно вярно.

Откъс 48

Кой тип човек от онези, които вярват в Бог, е най-малко вероятно да бъде спасен, и кой тип природа е най-вероятно да доведе до унищожение? Проумявате ли ясно това? Независимо дали някой е водач или последовател, каква е общата природа на човека? Общият елемент в човешката природа е предателството към Бог. Всеки човек е способен да предаде Бог. Какво означава предателство към Бог? Какви са проявленията му? Дали само онези, които спрат да вярват в Бог, Го предават? Хората трябва да разберат каква е човешката същност и да проумеят нейния корен. Твоите гневни изблици, недостатъци, лоши навици или липса на възпитание са все повърхностни фактори. Ако винаги се вкопчваш в такива незначителни неща, прилагаш безразсъдно правила, не можеш да схванеш кое е съществено, оставяш без решение присъщите на природата ти неща и покварения ти нрав, в крайна сметка пак ще се отклониш от пътя и накрая ще се съпротивляваш на Бог. Хората могат да предадат Бог по всяко време и навсякъде — това е сериозен проблем. Може би за кратко ще имаш частица боголюбиво сърце, с ентусиазъм ще отдаваш всичко и ще изпълняваш дълга си с доза отдаденост; или през това време може да имаш съвършено нормален разум и съвест, но хората са нестабилни и непостоянни, способни са да се съпротивляват на Бог и да Го предадат по всяко време и навсякъде заради едно единствено премеждие. Например някой може да има съвършено

нормален разум, да притежава делото на Светия Дух, практически преживявания, бреме и отдаденост, докато изпълнява дълга си, но точно когато вярата му е особено силна, Божият дом отлъчва антихрист, пред когото се прекланя, и той започва да си изгражда представи. Веднага става негативен, губи ентусиазъм в работата си, изпълнява дълга си нехайно, не желае вече да се моли и се оплаква: „Защо да се моля? Щом някой толкова добър може да бъде отлъчен, то кой може да бъде спасен? Бог не бива да се отнася така към хората!“. Какво е естеството на неговите думи? Едно премеждие само да не е съобразено с желанията му и той издава присъда на Бог. Не е ли това проявление на предателство срещу Бог? Хората могат да се отклонят от Бог по всяко време и навсякъде. Като се сблъскат с дадена ситуация, могат да си създават представи, да осъждат и да заклеймяват Бог — не е ли това проявление на предателство към Него? Това е голям проблем. Може би сега си мислиш, че не си създаваш представи за Бог и можеш да Му се покориш, но ако сториш нещо грешно и внезапно се сблъскаш с това да бъдеш кастрен сурово, ще можеш ли пак да се покориш? Ще можеш ли да търсиш истината, за да намериш решение? Ако не можеш да се покориш или да търсиш истината, за да разрешиш проблема с твоето непокорство, значи все още има вероятност да предадеш Бог. Може да не си казал точно: „Не вярвам вече в Бог“, но в онзи момент сърцето ти вече Го е предало. Трябва ясно да прозреш каква точно е човешката природа. Предателството ли е същността на тази природа? Малцина са способни да прозрат ясно природата същност на човека. Разбира се, някои хора имат малко съвест и относително добра човешка природа, докато при други няма човешка природа, но независимо дали човешката природа на някои е добра или лоша, дали имат, или нямат заложби, общото е, че всеки може да предаде Бог. В същността на човешката природа е предателството към Бог. Вие сте си мислили: „След като покварените от Сатана човеци предават Бог по природа, аз няма какво да направя за това, освен постепенно да се променя“. Сега пак ли мислите така? Кажете Ми тогава, може ли някой да предаде Бог, ако не е покварен? Хората могат да предадат Бог и без да са покварени. Когато създаде хората, Бог им даде свободна воля. Хората са особено крехки. Те не притежават вроденото желание да се приближат до Бог и да кажат: „Бог е нашият Създател и ние сме сътворени същества“. Хората нямат такова схващане. Липсата на истина им е в природата и те

нямат нищо вътре в себе си, свързано с преклонението пред Бог. Той е дал на човеците свободна воля, като им е дал възможност да мислят, но хората не приемат истината, изобщо не познават Бог и не разбират как да Му се покоряват и прекланят. Тези неща не съществуват при човеците, така че дори и да не си покварен, пак си способен да предадеш Бог. Защо се казва, че си способен да предадеш Бог? Когато Сатана идва да те изкушава, ти тръгваш след Сатана и предаваш Бог. Ти си създаден от Бог, но не Го следваш, а вместо това следваш Сатана — това не те ли прави предател? По дефиниция предател е някой, който предава. Разбирате ли напълно същността на това? Затова хората могат да предадат Бог по всяко време и навсякъде. Хората няма да предадат Бог само когато живеят изцяло в Божието царство и в Неговата светлина, когато всичко от Сатана бъде унищожено и когато вече няма нищо, което да ги изкушава или примамва към грях. Ако все още има нещо, което примамва хората към грях, то те пак са способни да предадат Бог. Следователно хората са безстойностни. Може би си мислиш, че щом можеш да бълваш някакви думи и доктрини, значи разбираш някои истини и не можеш да предадеш Бог, че трябва да те оценяват най-малко — ако не като злато или сребро — то поне като бронз или желязо, като нещо по-ценно от грънци, но ти се надценяваш. Знаеш ли какви всъщност са човеците? Хората могат да предадат Бог по всяко време и навсякъде, не струват и пукната пара, точно както Бог казва: човеците са зверове, окаяни отрепки. Но в сърцата си хората не мислят така. Те си мислят: „Не смятам, че съм окаяна отрепка! Защо не мога да прозра този въпрос? Как така не съм преживял това? Вярата ми в Бог е искрена. Имам вяра, значи не мога да предам Бог. Всички Божии слова са истина, но просто не мога да разбера израза „Хората могат да предадат Бог по всяко време и навсякъде“. Вече съм видял Божията любов. Никога не бих могъл да Го предам, в нито един момент“. Ето какво хората наистина мислят в сърцата си, но Божиите слова са факти, те не са измислици. Всяко нещо ви се разкрива ясно, за да бъдете безрезервно убедени. Само така ще можете да осъзнаете своята поквара и да разрешите проблема с предателството. В царството не ще има предателство. Когато хората живеят под Божието господство, а не под контрола на Сатана, те са истински свободни. Тогава не ще има нужда да се безпокоиш, че предаваш Бог. Такова опасение би било ненужно, излишно. В бъдеще може да бъде обявено, че вътре във вас вече няма нищо, което би

предало Бог, но засега това не е така. Понеже хората имат покварен нрав, те могат да предадат Бог по всяко време. И не че наличието на определени обстоятелства води до предателство, а при отсъствието на определени обстоятелства или принуда не би предал Бог — дори и без принуда, пак можеш да Го предадеш. Това е проблем на покварената човешка същност, проблем на човешката природа. Дори да не си мислиш или да не правиш нещо сега, реалността на природата ти съществува действително и не може да бъде изкоренена от никого. Тъй като носиш природата на предателството към Бог вътре в себе си, Той не е в сърцето ти, в дълбините на сърцето ти няма място за Бог и истината не присъства. Така че можеш да предадеш Бог по всяко време и навсякъде. Ангелите са различни. Макар да нямат Божи нрав или същност, те са способни изцяло да се покорят на Бог, защото са сътворени от Него, специално за да Му служат, да изпълняват заповедите Му навсякъде. Те принадлежат изцяло на Бог. Що се отнася до човеците, Бог е предвидил те да живеят на земята и не ги е дарил с вродена способност да Му се прекланят. Затова те могат да предават и да се съпротивляват на Бог. Това доказва, че човеците могат да бъдат използвани и оспорвани от всеки. Те нямат собствено върховенство. Такива същества са човеците, напълно лишени от достойнство и стойност!

Бог разобличава предателската човешка природа, за да могат хората да имат истинско разбиране по този въпрос и за себе си. Хората могат да започнат да се променят и да се опитват да намерят пътища за практикуване в това отношение, като разберат в кое могат да предадат Бог и какъв покварен нрав имат, който може да доведе до предателство към Бог. Веднъж достигнеш ли момента, в който не се бунтуваш срещу Бог в редица отношения и не Го предаваш в повечето аспекти, когато стигнеш до края на житейския си път, до мига, в който Божието дело е завършено, вече не ще е нужно да се безпокоиш дали ще предадеш Бог занапред. Защо казвам това? Преди да бъдат покварени от Сатана, хората можеха да предадат Бог, когато Сатана ги подмами. Когато Сатана е унищожен, хората ще спрат ли да предават Бог? Това време още не е дошло. Хората все още носят в себе си покварения нрав на Сатана, способни са да предадат Бог по всяко време и навсякъде. Щом си изживял живота си до определен етап, в който си се отказал от всички онези грешни възгледи, представи и фантазии за съпротива и предаване на Бог; разбрал си истината, с много

положителни неща в сърцето; можеш да контролираш себе си и да владееш собствените си действия, и в повечето случаи вече не предаваш Бог, то когато Сатана бъде унищожен, ще бъдеш изцяло променен. На този етап делото е в това да се преодолее предателството и бунта на човека. Бъдещото човечество няма да предава Бог, защото Бог ще се е справил със Сатана. Няма вече да стои въпросът с подвеждането и покварата на човечеството от Сатана. Този въпрос вече няма да има отношение към човечеството. Сега от хората се иска да разберат предателската природа на човека, а това е въпрос от изключително значение. Ето откъде трябва да започнете. Какво принадлежи към природата на предателството срещу Бог? Какво представляват разкриванията на предателство? Как трябва да разсъждават и да разбират хората? Как трябва да практикуват и да навлизат? Всичко това трябва ясно да се разбере и види. Докато предателската природа все още съществува в някого, той може да предаде Бог по всяко време и навсякъде. Дори открито да не отрича или да не продава Бог, пак може да стори много неща, които хората не биха сметнали за предателство, но в същността си са точно това. Това означава, че хората нямат самостоятелност, че Сатана ги е превзел най-първо. Ако можеш да предадеш Бог, без да си покварен, то колко повече можеш да го направиш сега, когато си изпълнен с покварения нрав на Сатана? Нима не си още по-способен да предадеш Бог по всяко време и навсякъде? Сегашната задача е да се отървеш от този покварен нрав, като се намали онова, което те кара да предаваш Бог, като се дадат повече възможности да бъдеш усъвършенстван и приет от Бог в Неговото присъствие. Когато преживееш повече от Божието дело в различни въпроси, ще можеш да придобиеш някои истини и донякъде да бъдеш усъвършенстван. Ако Сатана и демоните отново идват да те изкушават или зли духове идват да те подвеждат и смущават, ще бъдеш способен да упражниш известна проницателност и така с действията си да предаваш по-малко Бог. Това е нещо, което се развива вътре в хората с течение на времето. При първосъзданието си хората не познаваха поклонението или покорството на Бог, нито знаеха какво е да Го предадеш. Когато Сатана дойде да ги съблазнява, те го последваха и предадоха Бог, като се превърнаха в предатели, защото не можеха да различават доброто от злото и им липсваше вродената способност да се покланят на Бог — а още по-малко разбираха, че Бог е Създател на човечеството и как трябва

да Му се покланят. Сега Бог спасява хората, като влага в тях истини за познаването Му — включително Неговата същност, нрав, всемогъщество, практичност и всичко останало, така че това да се превърне в живот за тях, като им дарява самостоятелност и им дава възможност да живеят според истината. Колкото по-проникновено преживяваш Божиите слова, тяхното правосъдие и наказание, толкова по-проникновено ще разбираш собствения си покварен нрав и това ще ти дава решимост да се покоряваш на Бог, да Го обичаш и да Го удовлетворяваш. Колкото повече опознаваш Бог, от толкова повече покварен нрав можеш да се отървеш и толкова по-малко неща ще има в теб, които предават Бог, а повече ще са нещата, които Му съответстват, и така изцяло побеждаваш Сатана и триумфираш над него. Чрез истината хората печелят самостоятелност и вече не са подвеждани или възпирани от Сатана, а живеят истински човешки живот. Някои хора се питат: „Ако човек носи покварен нрав в себе си и може да предаде Бог по всяко време и навсякъде, то как е възможно Бог все пак да казва, че е направил човека пълноценен?“. Да си направен пълноценен, означава чрез преживяването на Божието дело хората да опознаят Бог и собствената си природа, да разбират как да Му се покланят и покоряват. Могат да разграничават Божието дело от човешкото дело, да осъзнават разликата между делото на Светия Дух и това на злите духове и да разбират как Сатана и демоните се съпротивляват на Бог, как човечеството се съпротивлява на Бог, какво означава сътворено същество и кой е Създателят. Всичко това е внесено в хората чрез Божието дело след създаването им. Така направените пълноценни човешки същества са по-значими и ценни от първоначално непокварените, тъй като Бог е внесъл и е изковал нещо вътре в тях. Затова напълно пълноценните хора са по-самостоятелни от Адам и Ева, по-добре разбират истината за поклонението и покорството на Бог и как да постъпват. Адам и Ева не знаеха тези неща. Когато бяха изкушени от змията, те вкусиха плода от дървото на познанието на доброто и злото, после те осъзнаха срама си, но пак не знаеха как да се покланят на Бог. Оттогава до наши дни човечеството става все по-покварено. Това е толкова дълбока тема и никой не може да я разбере ясно. Заради човешките инстинкти на плътта хората могат да предадат Бог по всяко време и на всяко място, но накрая Бог ще направи човека пълноценен и ще го въведе в следващата епоха.

Това е нещо, което хората трудно разбират. То може да се преживява само постепенно. Веднъж разбрана, истината става ясна по естествен път.

Защо от хората се изисква да познават Бог? Защото ако не познават Бог, хората ще Му се съпротивляват. Ако човек не разбира истината, има вероятност да бъде подведен и използван от Сатана и от злите духове. Не ще може да избегне влиянието на Сатана и така не ще успее да постигне спасение. Но ако някой разбира истината, тогава ще има истинско познание за Бог, ще бъде способен истински да Му се покори, да свидетелства за Него и да бъде придобит от Него. Дори и да иска, Сатана не ще може да подведе или използва такъв човек. Ето какво означава да си напълно свободен от влиянието на Сатана и да си постигнал спасение, и в това е значимостта на Божието изискване хората да Го познават. Ако познаваш Бог, можеш да бъдеш спасен от Него. Без да познаваш Бог, не можеш да постигнеш спасение. Ако човек не разбира Божиите намерения и изобщо не се стреми към истината, а живее според сатанинския си нрав и не практикува истината, дори да разбира част от нея, но пак съзнателно прегрешава, значи наистина не може да бъде изкупен. Какво е състоянието ви към момента? Стига да имате поне частица надежда, независимо дали Бог си спомня за миналите ви прегрешения, към какъв начин на мислене трябва да се придържате? „Трябва да се стремя към промяна в нрава ми, към познаване на Бог, никога повече да не се подлъгвам от Сатана и никога повече да не върша нещо, което би посрамило Божието име“. Хората днес са толкова дълбоко покварени и са напълно безстойностни. Кои основни фактори определят дали можеш да бъдеш спасен и дали има някаква надежда за теб? Главното е, като си изслушал дадена проповед, дали можеш да проумееш истината, дали можеш да я приложиш на практика и дали можеш да се промениш. Това са главните фактори. Ако изпитваш само угризения, а когато дойде време да извършиш нещо, си правиш, каквото поискаш, като старата песен на нов глас, и не само не търсиш истината, все така вкопчен в стари възгледи, методи и правила, и не само не се самоанализираш и не се опитваш да се опознаеш, но и вместо това ставаш все по-зле и по-зле, и все така държиш да си я караш по старому, то за теб не ще има надежда и трябва да бъдеш зачеркнат. С повече познаване на Бог и по-задълбочено познаване на себе си, ще си по-способен да спреш да правиш зло и да съгрешаваш. Колкото по-цялостно познаваш природата си,

толкова по-добре можеш да се защитиш, и като обобщиш преживяванията и уроците си, няма да се проваляш отново. В действителност всеки има своите недостатъци, просто Бог не им търси отговорност за това. Всеки ги има, въпросът е до каква степен. За някои може да се говори, за други не. Някои правят неща, за които другите знаят, а други вършат неща, без никой да узнае. Всеки има прегрешения и недостатъци в себе си и всички те разкриват определен покварен нрав, като надменност или самоправедност. Всички са имали отклонения в работата си или са били непокорни понякога. Всичко това е разбираемо, то е неизбежно за поквареното човечество. Но след като разберат истината, хората би трябвало да могат да избягват това и да не прегрешават повече. Не е необходимо да се тревожат повече за минали прегрешения. Основното е дали хората се покайват, дали наистина са се променили. Именно тези, които се покайват и се променят, са спасени, докато онези, които не се разкайват и не се променят от начало докрай, трябва да бъдат отстранени. Ако хората отново прегрешават съзнателно, когато са разбрали истината, ако упорито не се разкайват и не се променят въобще, както и да ги кастрят или да ги предупреждават, то такива хора не подлежат на спасение.

СЛОВА ЗА ТОВА, КАК ДА ПРЕОДОЛЕЕМ ПОКВАРЕНИЯ НРАВ

Откъс 49

Покваренят нрав на човека се състои само от нелепи и зли неща. Най-сериозното от тях е надменният нрав на човека и нещата, които се разкриват от него, т.е. особената самоправедност и самомнение, убедеността, че той е по-силен от другите, нежеланието да се покорява на когото и да било, постоянното настояване да има последната дума, да се изтъква по всички въпроси, да търси ласкателства и възхвали за действията си, непрекъснатото желание другите да се въртят около него, винаги е егоцентричен, все таи амбиции и желания, постоянно иска венец и награди и да господства като цар — всички тези проблеми попадат в категорията на тежко покварените видове нрав. Останалите са обикновени проблеми. Например най-често срещаните видове покварен нрав са наличие на погрешни възгледи, нелепо мислене, изкривяване и измамност, ревност, егоизъм, свадливост, безпринципност в действията и т.н. Видовете нрав на Сатана включват много видове покварен нрав, но най-очевидният и най-силно открояващият се е надменният нрав. Надменността е основната причина за покварения човешки нрав. Колкото по-надменни са хората, толкова по-неразумни са те, а колкото са по-неразумни, толкова са по-склонни да се съпротивляват на Бог. Колко сериозен е този проблем? Тъй като хората имат надменен нрав, те не само смятат, че всички останали са по-долу от тях, но, което е най-лошото, те дори не зачитат Бог и изобщо нямат богобоязливи сърца. Макар че хората вярват в Бог и Го следват, те изобщо не се отнасят към Него като към Бог. Те винаги смятат, че притежават истината и си мислят, че са велики. Това е същността и коренът на надменния нрав, който произхожда от Сатана. Затова проблемът с надменността трябва да бъде решен. Чувството, че човек е по-добър от другите, е незначителен проблем. Ключовият проблем е, че надменният нрав на човека му пречи да се покори на Бог, на Неговото върховенство и на Неговите подредби; такъв човек винаги се чувства склонен да се съревновава с Бог за власт и да контролира другите. Такъв човек изобщо няма богобоязливо сърце, камо ли да обича Бог или да Му се покорява. Надменните и самонадеяни хора, особено онези, които са толкова надменни, че са загубили разума си, не могат

да се покорят на Бог при вярата си в Него и дори сами се превъзнасят и свидетелстват за себе си. Такива хора най-много се съпротивляват на Бог и изобщо нямат богобоязливи сърца. Ако хората искат да стигнат дотам, че да имат богобоязливи сърца, първо трябва да преодолеят надменния си нрав. Колкото по-цялостно преодолееш надменния си нрав, толкова повече сърцето ти ще бъде богобоязливо и само тогава ще можеш да Му се покориш, да се сдобиеш с истината и да Го познаваш. Само онези, които придобиват истината, са истински хора.

Откъс 50

Покваренят нрав на човека, като надменност, самоправедност и непреклонност, е вид упорита болест. Те са като злокачествен тумор, който расте в човешкото тяло и не може да бъде премахнат без известно страдание. За разлика от временните болести, които преминават за няколко дни, тази упорита болест не е незначително страдание и към нея трябва да се използва радикален подход. Има обаче един факт, с който трябва да сте наясно — няма проблем, който да не може да бъде разрешен; покваренят ти нрав постепенно ще отслабва, докато се стремиш към истината, израстваш в живота и докато твоето разбиране и преживяване на истината се задълбочава. До каква степен покваренят нрав трябва да отслабне, за да може да се счита за пречистен? Когато вече не си възпиран от него и си способен да го разпознаеш и изоставиш. Въпреки че понякога може да се прояви, ти все пак си способен да изпълняваш дълга си и да практикуваш истината, както обикновено, да останеш съвестен и отговорен, и не си възпиран от него. В този момент този покварен нрав вече не представлява проблем за теб и ти вече си го преодолял и си се издигнал над него. Ето какво означава да си израснал в живота — когато при нормални обстоятелства вече не си възпиран или обвързван от своя покварен нрав. Някои хора, независимо колко много покварен нрав разкриват, не търсят истината, за да го преодолеят. В резултат на това, дори след като са вярвали в Бог в продължение на много години, техният нрав остава непроменен. Те си мислят: „Всеки път, когато правя нещо, разкривам покварения си нрав. Ако се въздържам да правя каквото и да било, тогава няма да го разкривам. Това не разрешава ли проблема?“. Не е ли това същото като да се въздържаш да се храниш от страх да не се задавиш? Какъв ще бъде резултатът от това?

То може да доведе единствено до гладуване. Ако човек разкрие покварен нрав и не го преодолее, това е равносилно на това да не приеме истината и да умре. Какви ще бъдат последствията, ако вярваш в Бог и не се стремиш към истината? Ще изкопаеш собствения си гроб. Поквареният нрав е враг на вярата ти в Бог. Той ти пречи на практикуването на истината, на преживяването на Божието дело и на покорството ти пред Него. В резултат на това накрая ти няма да постигнеш Божието спасение. Това не означава ли че копаеш собствения си гроб? Сатанинският нрав ти пречи да приемеш и да практикуваш истината. Не можеш да го избегнеш, а трябва да се изправиш срещу него. Ако не надделееш, той ще те контролира. Ако успееш да надделееш, той вече няма да те възпира и ти ще бъдеш свободен. Понякога в сърцето ти все още ще възниква и ще се проявява покварен нрав, като поражда погрешни мисли и идеи, както и зли помисли у теб, и те кара да се чувстваш самодоволен или високомерен, разкривайки такива мисли. Когато действаш обаче, вече няма да си обвързан от тях и сърцето ти вече няма да е контролирано от тях. Ще си кажеш: „Моето намерение е да се съобразявам с интересите на Божия дом, да правя неща, които да удовлетворяват Бог, да изпълнявам дълга си и да бъда отдаден като сътворено същество. Макар че понякога все още разкривам този вид нрав, той няма абсолютно никакво влияние върху мен“. Това е достатъчно. Този вид покварен нрав по същество ще е преодолян. Дали промяната на човешкия нрав е нереалистична и неосезаема? (Не е.) Ето колко практическа е тя. Някои хора казват: „Макар че разбирам малко от истината, понякога все още имам покварени мисли и идеи и все още разкривам покварен нрав. Какво да правя?“. Ако наистина си човек, който се стреми към истината, тогава всеки път, когато имаш погрешни мисли и идеи или разкриваш покварен нрав, трябва да се молиш на Бог и да търсиш истината, за да ги преодолееш. Това е най-основният принцип на практикуването. Не би го забравил, нали? Освен това трябва да знаеш също така, че когато имаш неправилни мисли и идеи, трябва да ги отхвърлиш. Не можеш да бъдеш възпиран и обвързван от тях, камо ли да ги следваш. Стига да разбираш поне малко от истината, това би трябвало да е лесно постижимо. Ако разкриеш покварен нрав, трябва да положиш усилие да търсиш истината, за да го преодолееш. Не можеш да кажеш: „О, Боже, отново разкрих покварен нрав, моля Те, дисциплинирай ме! Не мога да контролирам покварения си нрав“. Ако

се молиш по този начин, това показва, че не си човек, който се стреми към истината. Това показва, че си негативен и пасивен и че си се отказал от себе си — тогава направо си приготви ковчег и си организирай погребението. Кажете Ми, що за човек отправя такава молитва? Само един некадърник би се молил на Бог по такъв начин. Човек, който обича истината, никога не би изрекъл такива думи. Ако си човек, който обича истината, трябва да избереш пътя на стремеж към истината и също така трябва да си наясно как да практикуваш. Ако не знаеш как да практикуваш, когато те сполетят тези съвсем обикновени проблеми, значи си твърде безполезен. Преодоляването на покварения нрав е начинание за цял живот, а не нещо, което може да се постигне само за няколко години. Защо таиш фантазии, че ще стигнеш до истината и живота? Не е ли това да си глупав и невеж?

В процеса на стремеж към промяна в живота нрав, възпиранията на покварения нрав представляват най-голямата трудност за всеки човек. Когато хората разкрият частица покварен нрав или го разкриват отново и отново, и когато се чувстват неспособни да го контролират, те заклеймяват себе си, като решават, че песента им е изпята и не могат да се променят. Това е объркване и погрешно схващане, което съществува у повечето хора. Днес някои от тези, които се стремят към истината, са осъзнали, че докато в даден човек съществува покварен нрав, той може да го разкрива често, което влияе на изпълнението на дълга му и му пречи да практикува истината, и че ако не може да се самоанализира, за да разреши проблема с покварения си нрав, той няма да е способен да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите. Следователно онези, които винаги изпълняват дълга си по негативен и нехаен начин, трябва сериозно да се самоанализират и да изровят първопричината за своя проблем, за да го разрешат. Някои хора обаче имат изопачено разбиране и си мислят: „Всички онези, които разкриват покварен нрав, докато изпълняват дълга си, трябва да спрат и напълно да го преодолеят, преди да продължат да изпълняват дълга си“. Това виждане обосновано ли е? То е човешка фантазия и е напълно необосновано. Всъщност повечето хора, независимо какъв покварен нрав разкриват, докато изпълняват дълга си, стига да търсят истината, за да го преодолеят, могат постепенно да намалят броя на разкриванията на поквара и в крайна сметка да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите. Това е процесът на преживяване

на Божието дело. Веднага щом разкриеш покварен нрав, трябва да търсиш истината, за да го преодолееш, както и да разпознаеш и да разнищиш сатанинския си нрав. Това е процесът на борба срещу сатанинския ти нрав и той е от съществено значение за преживяването ти на живота. Докато преживяваш Божието дело и променяш нрава си, ти използваш истините, които разбираш, за да си съперничиш със сатанинския си нрав, като в крайна сметка преодоляваш покварения си нрав и тържествуваш над Сатана, с което постигаш промяна в нрава. Процесът на промяна на нрава е търсене и приемане на истината, за да се заменят човешките представи и фантазии, както и думите и доктрините, да се заменят философиите за светските отношения и различните ереси и заблуди, които идват от Сатана, като постепенно тези неща се заменят с истината и с Божието слово. Това е процесът на придобиване на истината и промяна на нрава на човека. Ако искаш да разбереш доколко се е променил твоят нрав, трябва ясно да видиш колко истини разбираш, колко истини си приложил на практика и колко истини си способен да изживееш. Трябва ясно да видиш колко много от твоя покварен нрав е бил заменен с истините, които си разбрал и придобил, и до каква степен те са способни да контролират покварения нрав в теб, т.е. до каква степен истините, които разбираш, са способни да направляват твоите мисли и намерения, както и твоето ежедневие и практикуване. Трябва ясно да видиш дали когато те сполети нещо, надмощие има твоят покварен нрав, или по-скоро в теб преобладават и те направляват истините, които разбираш. Това е критерият, по който се оценява твоят духовен ръст и навлизането ти в живота.

Откъс 51

Какво се случва, когато някой е склонен да спори, когато го укоряват и кастрят? Това е дълбоко надменен, самоправеден и своеволен нрав. Хората, които са надменни и своеволни, трудно приемат истината. Те не могат да приемат, когато чуят и най-малкото нещо, което не е съобразено с техните собствени възгледи, мнения и гледни точки. Не ги интересува дали това, което казват другите, е правилно или грешно, кой го казва, в какъв контекст е казано, или дали е свързано със собствените им отговорности и дълг. Те не се интересуват от тези неща. Техният основен приоритет е да задоволят собствените си чувства. Не е ли това своеволие? Какви загуби в крайна

сметка носи на хората своеволието? То ги затруднява да придобият истината. Неприемането на истината е причинено от покварения нрав на човека, а крайният резултат от това е, че такъв човек не може лесно да придобие истината. Всичко, което се разкрива по естествен път от природата същност на човека, е в противоречие с истината и няма нищо общо с нея. Нито едно такова нещо не е съобразено с истината, нито се доближава до нея. Следователно, за да постигне спасение, човек трябва да приеме и да практикува истината. Ако човек не може да приеме истината и винаги иска да действа според собствените си предпочитания, той не може да постигне спасение. Ако искаш да следваш Бог и да изпълняваш добре дълга си, трябва преди всичко да избягваш да бъдеш импулсивен, когато нещата не стават както ти се иска. Трябва първо да се успокоиш и да утихнеш пред Бог, а в сърцето си трябва да се молиш на Него и да търсиш от Него. Не бъди своеволен, първо се покори. Само с такава нагласа можеш да разрешаваш по-добре проблемите. Ако можеш да постоянстваш в това да живееш пред Бог и ако можеш да се молиш на Бог и да търсиш от Него, и да се изправяш пред нещата с нагласа на покорство, независимо какво ти се случва, тогава няма значение колко разкривания има на твоя покварен нрав или какви прегрешения си извършил — стига да търсиш истината, всички те могат да бъдат разрешени и независимо какви изпитания те сполетят, ще можеш да останеш непоколебим. Стига да имаш правилната нагласа, да си способен да приемеш истината и да се покориш на Бог в съответствие с Неговите изисквания, ще бъдеш напълно способен да приложиш истината на практика. Дори понякога да си малко непокорен и съпротивляващ се и понякога да си склонен да спориш и да не можеш да се покориш, ако можеш да се молиш на Бог и да промениш бунтовното си състояние, можеш да приемеш истината. След като направиш това, премисли защо в теб са се породили такова бунтарство и съпротива. Намери причината за това, след това потърси истината, за да го преодолееш, и по този начин този аспект от твоя покварен нрав може да бъде пречистен. След като преживееш няколко такива провала и препъвания и станеш способен да прилагаш истината на практика, постепенно ще се отървеш от своя покварен нрав. Тогава истината ще царува в теб и ще стане твой живот, и вече няма да има пречки пред практикуването на истината. Ще станеш способен да се покориш истински на Бог и ще изживееш истината реалност. През този период ще имаш

практическо преживяване в практикуването на истината и в покоряването на Бог. Когато по-късно ти се случи нещо, ще знаеш как да практикуваш по начин, който е покорен на Бог, и какъв вид поведение представлява бунтарство срещу Бог. С такава яснота в сърцето си нима все още няма да си способен да разговаряш за истината реалност? Ако те помолят да споделиш своите свидетелства за преживяване, няма да го смяташ за проблем, защото ще си преживял много неща и ще познаваш свързаните с това принципи на практикуване. Каквото и да кажеш, в думите ти ще има реалност и както и да говориш, то ще бъде практично. А ако те помолят да говориш думи и доктрини, няма да си склонен — ще изпитваш неприязън към това в сърцето си. Нима тогава няма да си навлязъл в истината реалност? Хората, които се стремят към истината, могат да имат преживяване и да навлязат в истината реалност само за няколко години. За онези, които не се стремят към истината, не е лесно да навлязат в истината реалност, дори да искат. Защото има твърде много непокорство в онези, които не обичат истината, и защото винаги, когато трябва да практикуват истината — независимо за какво става въпрос — те винаги изтъкват свои собствени доводи и имат свои собствени трудности, и за тях е много трудно да приложат истината на практика. Въпреки че може да се молят, да търсят и да са готови да практикуват истината, когато им се случи нещо или когато се сблъскат с трудности, объркаността им изплува на преден план, проявява се бунтовният им нрав и умовете им се замъгляват. Колко тежък трябва да е бунтовният им нрав! Ако по-малката част от сърцата им е объркана, а по-голямата част иска да се покори на Бог, практикуването на истината ще бъде малко по-малко трудно за тях. Може би чрез молитва или когато някой разговаря с тях за истината, стига да я разберат в този момент, те могат лесно да я приложат на практика. Ако са толкова объркани, че този аспект заема по-голямата част от сърцата им — които съдържат голямо количество непокорство и малко покорство — няма да им е лесно да приложат истината на практика, защото са с твърде малък духовен ръст. А онези, които изобщо не обичат истината, са преобладаващо или изцяло непокорни; те са напълно объркани. Тези хора са объркани хора, които никога няма да могат да приложат истината на практика, и никакви усилия, положени за тях, няма да са от полза. Хората, които обичат истината, имат силен устрем към нея. Ако този устрем е доста силен и истината им

бъде ясно разяснена в общение, те със сигурност ще могат да я приложат на практика. Да обичаш истината не е проста работа и само лекото желание не означава, че някой обича истината. Човек трябва да достигне дотам, че щом разбере Божието слово, да може да се стреми, да понася несгоди и да плаща цената, за да приложи истината на практика. Само такива са хората, които обичат истината. Хората, които обичат истината, могат да постоянстват в стремежа си към истината, независимо колко покварен нрав разкриват или какви прегрешения са извършили. Каквото и да им се случи, те могат да се молят на Бог, да търсят истината и да приемат истината. След две-три години такова преживяване усилията им ще дадат резултат и обикновените трудности няма да им пречат. Ако се сблъскат със значителни трудности, дори и да се провалят, това ще бъде нормално, защото са с твърде малък духовен ръст. Стига да могат да прилагат истината на практика при нормални обстоятелства, ще има надежда. Щом опознаят Бог и имат богобоязливи сърца, дори значителните трудности ще им бъдат лесни за разрешаване. Никоя трудност няма да е проблем за тях. Стига хората да четат повече Божии слова и да разговарят повече за истината, и ако могат да се молят на Бог и да разчитат на делото на Светия Дух за разрешаване на проблемите, независимо какви трудности ги сполетят, за тях ще бъде лесно да разберат истината, ще могат да я приложат на практика и постепенно ще започнат да се отървават от покварения си нрав. Всеки път, когато практикуват истината, те се отървават от част от покварения си нрав, а с повече практикуване на истината идва и по-голямо отърваване от покварения нрав. Това е природен закон. Ако хората видят, че разкриват покварен нрав, и се опитат да го преодолеят, като разчитат на въздържание и търпение, ще успеят ли? Няма да е лесно. Ако можеха да го преодолеят по този начин, тогава нямаше да има нужда Бог да върши Своето дело на правосъдие и наказание. За да се преодолее поквареният нрав, човек трябва да разчита на молитва към Бог и да се уповава на Него, да разчита на търсенето на истината и на това да се самоанализира и да опознава себе си, и да разчита на делото на Светия Дух. Само тогава той може постепенно да бъде преодолян. Ако хората не сътрудничат или не се самоанализират, не могат да приемат истината, не се опитват да опознаят покварения си нрав, не изпитват разкаяние и не мразят плътта и Сатана, няма от само себе си да се отърват от покварения си нрав. Тук делото на Светия

Дух е най-чудесното. Стига хората да жадуват за истината и да се стремят към промяна в нрава си, Бог ще ги просвети и напътства и без да осъзнават, хората едновременно ще разберат истината и ще станат способни да опознаят себе си. И в този момент те ще започнат да обичат истината и да копнеят за нея. Те ще могат да намразят природата и нрава на Сатана от сърце. По този начин за тях ще бъде лесно да се опълчат на плътта и ще им се струва много по-лесно да практикуват истината. В този момент покваренят им нрав ще се променя малко по малко и те вече изобщо няма да се бунтуват срещу Бог. Ще могат да се покорят напълно на Бог, без да бъдат възпирани от никакъв човек, събитие или нещо. Това е пълна промяна в техния живот нрав.

Откъс 52

Някои хора никога не търсят истината, докато изпълняват дълга си. Те просто правят каквото си поискат, действат според собствените си представи и винаги са своеволни и прибързани. Те просто не вървят по пътя на практикуването на истината. Какво означава да си „своеволен и прибързан“? Това означава, че когато се сблъскаш с даден проблем, да действаш както намериш за добре, като напълно изключиш процеса по обмисляне и търсене. Нищо, казано от някой друг, не може да докосне сърцето ти или да промени мнението ти. Не можеш да приемеш дори когато разговарят с теб за истината, а се придържаш към собственото си мнение, не слушаш, когато другите хора казват правилни неща, вярваш, че си прав, и се придържаш към собствените си идеи. Дори и да мислиш правилно, трябва да се съобразяваш и с мнението на други хора. А ако изобщо не го правиш, нима не е крайно самоправедно? Не е лесно за хора, които са изключително самоправедни и своенравни, да приемат истината. Ако вършиш нещо погрешно и другите те критикуват и ти кажат: „Не го правиш в съответствие с истината!“, ти отговаряш: „Дори и така да е, пак ще го направя по този начин“, а след това намираш някаква причина да ги накараш да мислят, че това е правилно. Ако те упрекнат с думите: „Това, че действаш по този начин, е прекъсващо и ще навреди на работата на църквата“, ти не само не се вслушваш, но и продължаваш да се оправдаваш: „Мисля, че това е правилният начин, затова ще го направя така“. Що за нрав е това? (Надменен.) Това е надменност. Надменната природа те прави

своенравен. Ако си надменен по природа, ще се държиш своеволно и прибързано, без да обръщаш внимание на това, което ти се казва. Как тогава ще разрешиш проблема със своеволието и прибързаността си? Да кажем например, че нещо ти се случи и имаш свои собствени идеи и планове. Преди да решиш какво да правиш, трябва да потърсиш истината и поне да разговаряш с всички за това, което мислиш и вярваш по този въпрос, като поискаш от всички да проверят вместо теб и да ти кажат дали мислите ти са правилни и дали съответстват на истината. Това е най-добрият начин да се справиш със своеволието и прибързаността. Първо, можеш да разясниш своите възгледи и да потърсиш истината — това е първата стъпка от практикуването за решаване на проблема със своеволието и прибързаността. Втората стъпка се случва, когато други хора изразят несъгласие — как можеш да практикуваш, така че да не проявяваш своеволност и прибързаност? Първо трябва да проявиш смирение, да оставиш настрана това, което смяташ за правилно, и да позволиш на всички да разговарят. Дори да смяташ, че твоят начин е правилен, не бива упорито да се вкопчваш в него. Това е своеобразна крачка напред; тя показва отношение на търсене на истината, на отричане от себе си и на удовлетворяване на Божиите намерения. След като придобиеш това отношение, като едновременно с това не настояваш на собствените си мнения, трябва да се молиш, да търсиш истината от Бог и след това да потърсиш основание в Божиите слова — да определиш как да действаш въз основа на словата Му. Това е най-подходящото и точно практикуване. Когато хората търсят истината и поставят проблема пред всички, за да могат да разговарят и да продължат да търсят заедно, тогава Светият Дух дава просветление. Бог просветлява хората според принципите — Той гледа твоето отношение. Ако упорито държиш на своето, независимо дали мнението ти е правилно или не, Бог ще скрие лицето Си от теб и ще те пренебрегне; ще те остави да се блъснеш в стената, за да те разкрие и да разобличи грозното ти състояние. От друга страна, ако отношението ти е правилно, не настояваш на собствения си път, не си самоправеден, не си своеволен и прибързан, а отношението ти е да търсиш и приемаш истината, ако разговаряш с всички, тогава Светият Дух ще започне да работи сред вас и може би ще те доведе до разбиране чрез нечии думи. Понякога, когато Светият Дух те просветлява, Той те кара да разбереш същността на даден въпрос само с няколко думи или фрази, или

като ти дава идея. В този миг осъзнаваш, че всичко, към което си се придържал, е погрешно, и в същия миг разбираш какъв е най-подходящият начин да действаш. След като си достигнал такова ниво, успяваш ли успешно да избегнеш злодеянията и в същото време да избегнеш понасянето на последствията от допусната грешка? Нима това не е Божията закрила? (Така е.) Как се постига такова нещо? Това се постига само когато имаш богобоязливо сърце и когато търсиш истината с покорно сърце. След като си получил просветлението на Светия Дух и си определил принципите на практикуване, твоето практикуване ще бъде в съответствие с истината и ще можеш да удовлетвориш Божиите намерения. От какво зависи най-вече способността ти да практикуваш истината по такъв начин? Преди всичко зависи от правилните ти намерения и отношение. Това е изключително важно. Когато Светият Дух работи, Той проучва внимателно намеренията и отношението на хората и въз основа на тези фактори решава дали да ги просвети и да ги води. Ако хората могат да разберат Божието дело и да видят ясно този въпрос, те ще знаят как да се молят на Бог и как да търсят истината. Можете ли да видите това ясно? Често хората искат да избегнат злодеянието, да практикуват истината и да действат принципно. Но това зависи от отношението на хората към истината и от това дали имат сърце, което се бои от Бог и Му се покорява. Ако можеш да се избавиш от личните си намерения и имаш нагласа на покорство към Бог, като се молиш и търсиш искрено от Него, не след дълго ще получиш Божието просветление. Бог ще използва някои средства, за да те накара да разбереш какви са принципите на истината и къде се намират ключовите моменти на истината. Когато се молиш и търсиш от Бог, стига да имаш правилната нагласа и да си искрен, Бог ще те просвети. Единственото нещо, което буди тревога, е, че хората не търсят истината искрено, а просто извършват някакви действия и изпълняват формалности, за да ги видят другите. В този случай те няма да могат да получат Божието просветление. Ако нагласата ти е да настояваш упорито, да отхвърляш истината, да не приемаш предложенията на другите, да не търсиш истината, да имаш вяра само в себе си и да правиш само това, което искаш — ако това е твоето отношение, независимо от това какво прави или иска Бог, тогава каква е Божията реакция? Бог не ти обръща внимание, Той те оставя настрана. Нима не си своенравен? Нима не си надменен? Нима не смяташ, че винаги си прав? Ако си лишен от покорство,

ако никога не търсиш, ако сърцето ти е напълно затворено и се съпротивлява на Бог, тогава Бог не ти обръща внимание. Защо Бог не ти обръща внимание? Защото ако сърцето ти е затворено за Бог, можеш ли да приемеш Божието просветление? Можеш ли да почувстваш, когато Бог те упреква? Когато хората са непреклонни, когато сатанинската и зверската им природа избуяват, те не чувстват нищо от това, което Бог прави и каквото и да прави Той е безполезно — а Бог не върши безполезно дело. Ако приемаш такова упорито враждебно отношение, всичко, което Бог прави, остава скрито за теб, Бог няма да върши излишни неща. Когато си толкова упорито враждебен и затворен, Бог никога не би направил нещо в теб насила, не би ти наложил нещо, не би се опитвал да те развълнува и просвещава отново и отново — Бог не постъпва така. Защо Бог не постъпва така? Най-вече защото Бог е видял в теб определен вид нрав — зверска природа, която изпитва неприязън към истината и не се поддава на разума. А мислиш ли, че хората могат да контролират дивото животно, когато зверската му природа избуи? Дали викането или крясъците по него вършат работа? Има ли смисъл то да се вразумява или утешава? Смеят ли хората да го доближат? Има добър начин да се опише това: то е неподатливо на разума. Какво прави Бог, когато зверската ти природа лумне и не се поддаваш на разума? Бог не ти обръща внимание. Какво още има да ти каже Бог, щом не се поддаваш на разума? Да говори повече е безполезно. А когато Бог не ти обръща внимание, благословен ли си или страдаш? Получаваш ли някакви ползи или претърпяваш загуба? Несъмнено ще претърпиш загуба. И кой причини това? (Ние го причинихме.) Ти го причини. Никой не те е карал да се държиш така, но въпреки това се чувстваш разстроен. Нима не си го навлече сам? Бог не ти обръща внимание, не можеш да почувстваш Бог, в сърцето ти цари мрак, а животът ти е разбит — ти сам си го навлече, заслужаваш си го.

Ако хората, изправени пред даден проблем, са твърде своенравни и настояват на собствените си идеи, без да търсят истината, това е много опасно. Бог ще отритне тези хора и ще ги остави настрана. Какви ще бъдат последствията от това? Със сигурност може да се каже, че съществува опасност те да бъдат отстранени. Онези обаче, които търсят истината, могат да получат просветлението и напътствието на Светия Дух и в резултат на това да получат Божията благословия. Двете различни нагласи — да се

търси и да не се търси истината — могат да те доведат до две различни състояния и до два различни резултата. Какъв резултат предпочитате? (Предпочитам да получа Божието просветление.) Ако хората искат да бъдат просветлени и водени от Бог и да получат Божията благодат, каква трябва да е тяхната нагласа? Те често трябва да имат нагласа за търсене и покорство пред Бог. Независимо дали изпълняваш дълга си, общуваш с другите или се справяш с някакъв конкретен проблем, пред който си изправен, трябва да имаш нагласа за търсене и покорство. С такава нагласа може да се каже, че донякъде имаш богобоязливо сърце. Способността да търсите истината и да ѝ се покорявате е пътят към това да се боите от Бог и да отбягвате злото. Ако ти липсва нагласа на търсене и покорство, а вместо това се вкопчваш в себе си, ако си упорито враждебен, ако отказваш да приемеш истината и изпитваш неприязън към истината, тогава естествено ще извършиш много злодеяния. Това ще е извън твоя контрол! Ако хората никога не потърсят истината, за да разрешат този проблем, крайната последица ще бъде, че колкото и много да изживяват, в колкото и ситуации да попадат, колкото и уроци да им нагласява Бог, те пак няма да разберат истината и в крайна сметка ще останат неспособни да навлязат в истината реалност. Ако хората не притежават истината реалност, те няма да са способни да следват Божия път, а ако никога не са способни да следват Божия път, тогава те не са хора, които се боят от Бог и отбягват злото. Хората непрекъснато говорят, че искат да изпълняват дълга си и да следват Бог. Толкова ли са прости нещата? Категорично не. Тези неща са изключително важни в живота на хората! Не е лесно човек да изпълнява добре дълга си, за да удовлетвори Бог, да се бои от Бог и да отбягва злото. Но ще ви кажа един принцип на практикуване: ако имаш нагласа на търсене и покорство, когато ти се случи нещо, това ще те предпази. Крайната цел не е да бъдеш защитен. Целта е да те накара да разбереш истината, да си способен да навлезеш в истината реалност и да постигнеш Божието спасение — това е крайната цел. Ако се отнасяш така към всичко, което изживяваш, вече няма да чувстваш, че изпълняването на дълга ти и удовлетворяването на Божиите намерения са празни думи и лозунги; вече няма да го чувстваш толкова натоварващо. Вместо това, преди да осъзнаеш, ще разбереш доста истини. Ако се опитваш да изживяваш по този начин, определено ще пожънеш плодове. Няма значение кой си, на колко години си, колко си образован, от колко години вярваш в Бог или какъв

дълг изпълняваш. Докато имаш нагласа на търсене и покорство, докато изживяваш по този начин, накрая със сигурност ще разбереш истината и ще навлезеш в истината реалност. Ако обаче нямаш нагласа на търсене и покорство във всичко, което ти се случва, тогава няма да можеш да разбереш истината, нито да навлезеш в истината реалност. Онези, които никога не разбират истината и не могат да навлязат в истината реалност, си мислят: „Какво е истината и какво са доктрините? Какво е истината реалност и какво е да не владееш истината реалност? Защо не го разбирам?“. Те често слушат проповеди и разговарят за истината, стават рано и си лягат късно с четене на Божиите слова, слушат повече, учат повече и пишат повече. Те записват в тетрадките си поучителните неща, които чуват, и така запълват цели книги. Те полагат много усилия, но за съжаление никога не разбират истината. Поради това те смятат, че истината е твърде дълбока и сложна. След като са слушали в продължение на няколко години, те разбират някои доктрини, но защо не могат да ги приложат на практика? Защо се объркват, когато са изправени пред въпроси? Те смятат, че разбирането на истината и навлизането в истината реалност са твърде абстрактни, и чувстват, че тези неща са много трудни за постигане. Всъщност те са го разбрали погрешно. Да вярваш в Бог и да разбираш истината не означава да жонглираш с думи, не означава да можеш да говориш за някои от думите и доктрините, и толкова — не за това става въпрос. Това, на което вярата в Бог набляга най-много, е практикуването на истината и способността да се разберат принципите на практикуването на истината. Само ако човек разбира какво е практикуването на истината и какво е да се справя с нещата с помощта на принципи, можем да кажем, че той разбира истината и е навлязъл в реалността. Най-важното е да можете да практикувате истината и да навлезете в реалността.

Откъс 53

Що за нрав имат хората, когато не поемат отговорност за дълга си, изпълняват го нехайно, държат се като човекоугодници и не защитават интересите на Божия дом? Това е лукавство, това е нравът на Сатана. Лукавството е най-отличителната черта на човешките философии за светските отношения. Хората мислят, че ако не хитруват, има риск да обидят някого и да не могат да се защитят. Смятат, че трябва да са

достатъчно хитри, за да не нараняват или оскърбяват когото и да е, и така да се предпазят, да запазят препитанието си и да затвърдят положението си сред другите. Всички невярващи живеят според философиите на Сатана. Всички те са човекоугодници и не обиждат никого. Дошъл си в Божия дом, чел си Божието слово и си слушал проповедите в Божия дом. Защо тогава не си способен да практикуваш истината, да говориш от сърце и да бъдеш честен човек? Защо непрекъснато си човекоугодник? Човекоугодниците защитават само собствените си интереси, а не интересите на църквата. Когато видят, че някой върши зло и накърнява интересите на църквата, те го пренебрегват. Харесва им да са човекоугодници и не обиждат никого. Това е безотговорно и такъв тип хора са твърде лукави и не заслужават доверие. За да защитят собствената си суета и гордост, както и за да запазят репутацията и статуса си, някои хора с удоволствие помагат на другите и са готови да поемат и куршум за приятелите си, да платят каквато и да било цена за тях. Когато обаче трябва да защитят интересите на Божия дом, истината и справедливостта, добрите им намерения ги няма, те са напълно изчезнали. Когато трябва да практикуват истината, те изобщо не я практикуват. Какво се случва? За да защитят собственото си достойнство и гордост, те ще платят всяка цена и ще понесат всяко страдание. Когато обаче трябва да свършат истинска работа и да се занимават с практически дела, да бранят делото на църквата и положителните неща, да защитават и да предоставят ресурс на Божиите избраници, защо вече нямат сили да платят каквато и да било цена и да понесат каквото и да било страдание? Това е немислимо. Всъщност те имат такъв тип нрав, който изпитва неприязън към истината. Защо казвам, че техният нрав изпитва неприязън към истината? Защото винаги, когато нещо включва свидетелстване за Бог, практикуване на истината, защита на Божиите избраници, борба срещу кроежите на Сатана или защита на делото на църквата, те бягат и се крият, без да се погрижат за никакви важни въпроси. Къде е техният героизъм и дух да понесат страдание? Къде прилагат тези неща? Това е лесно да се види. Дори някой да ги порицае, като каже, че не бива да бъдат толкова егоистични и низки да защитават себе си, а че трябва да защитават делото на църквата, тях всъщност не ги интересува. Те си казват: „Аз не правя тези неща и те нямат нищо общо с мен. Каква полза от това да действам така ще има за моя стремеж към слава, придобивки и статус?“. Те не са хора, които се стремят към истината.

Харесва им само да преследват слава, придобивки и статус и изобщо не вършат работата, която Бог им е поверил. Затова, когато са необходими, за да вършат работата на църквата, те просто избират да избягат. Това означава, че в сърцата си те не обичат положителните неща и не се интересуват от истината. Това е ясно проявление на изпитване на неприязън към истината. Само онези, които обичат истината и притежават истината реалност, могат да предложат услугите си, когато това се изисква от делото на Божия дом и от Божиите избраници, само те могат да се изправят смело и по дълг, да свидетелстват за Бог и да разговарят за истината, да водят Божиите избраници по правилния път, като им позволят да постигнат покорство към Божието дело. Само това е отношение на отговорност и проявление на внимание към Божиите намерения. Ако нямате това отношение и единствено сте небрежни в справянето с нещата, и си мислите: „Ще върша нещата в рамките на дълга си, но не ме интересува нищо друго. Ако ме попиташ нещо, ще ти отговоря, ако съм в добро настроение. В противен случай няма да го направя. Това е моето отношение“, тогава това е вид покварен нрав, нали? Само защита на собствения статус, репутация и гордост и само защита на нещата, които са свързани със собствените интереси — това ли е защита на справедлива кауза? Това защита на интересите на Божия дом ли е? Зад тези дребнави, егоистични мотиви е нравът да изпитваш неприязън към истината. Мнозинството от вас често показва подобни проявления и в момента, в който се сблъскате с нещо, което е свързано с интересите на Божия дом, увъртате, като казвате: „Не видях“, „Не знам“ или „Не съм чул“. Независимо дали наистина не знаеш, или само се преструваш, че не знаеш, ако разкриваш този вид покварен нрав в решаващи моменти, тогава е трудно да се каже дали си човек, който наистина вярва в Бог. За Мен или си човек, който е объркан в своята вяра, или си неверник. Ти категорично не си човек, който обича истината.

Вие може би разбирате какво означава да изпитваш неприязън към истината, но защо казвам, че да изпитваш неприязън към истината е нрав? Нравът няма нищо общо със случайни, временни проявления, а случайните, временни проявления не са достатъчни, за да се окачествят като проблем с нрава. Независимо от това какъв вид покварен нрав има човек, той често или дори постоянно ще се разкрива в него; той ще се разкрива винаги, когато човекът е в правилната обстановка. Затова не можете произволно

да характеризирате проблем с нрава въз основа на случайно, временно проявление. И така, какво е нрав? Нравът е свързан с намеренията и мотивациите, той е свързан с мисленето и гледната точка на човек. Като че ли можеш да усетиш, че той е взел връх и ти влияе, но нравът също може да бъде скрит и прикрит, както и да бъде замъглен от повърхностни явления. Накратко, докато в теб има нрав, той ще те възпрепятства, ще те възпира и контролира и ще поражда много видове поведение и проявления у теб — това е нрав. Какво поведение, мисли, гледни точки и отношение често поражда нравът да изпитваш неприязън към истината? Една от основните характеристики на това да изпитваш неприязън към истината, която хората показват, е липсата на интерес към положителните неща и истината, както и незаинтересоваността, безразличието на сърцето, липсата на желание да посегнеш към истината и мисленето, че всичко това е просто чудесно, когато става въпрос за практикуване на истината. Ще дам един прост пример. Част от здравия разум, за който хората често говорят по отношение на доброто здраве, е да се ядат повече плодове и зеленчуци, да се ядат повече леки храни и по-малко месо и особено по-малко пържени храни; това са положителни насоки за здравето и благосъстоянието на хората. Всеки може да разбере и да приеме от кое да яде повече и от кое по-малко, така че това приемане въз основа на теория ли е, или на практика? (Теория.) Как се проявява теоретичното приемане? Под формата на основно признание. Това е да мислиш, че това твърдение е правилно и че това твърдение е много добро, чрез проницателност, която се основава на твоята преценка. Но имаш ли някакво доказателство, за да потвърдиш това твърдение? Имаш ли някакви основания да вярваш в него? Без да си го преживял сам, без да имаш някакви основания или база, която да докаже дали това твърдение е правилно или грешно, и със сигурност без да си извлечеш поука от предишни грешки и без никакви примери от реалния живот, ти просто си приел това мнение — това е теоретично приемане. Независимо дали го приемаш теоретично или практически, първо трябва да потвърдиш, че твърдението „яж повече зеленчуци и по-малко месо“ е правилно и положително нещо. И така, как може да се види нравът ти да изпитваш неприязън към истината? Въз основа на това как подхождаш към това твърдение и как го прилагаш в живота си; това показва отношението ти към това твърдение, дали си го приел теоретично и като доктрина или

си го приложил в реалния живот и си го превърнал в своя реалност. Ако само си приел твърдението като доктрина, но това, което правиш в реалния живот, напълно противоречи на това твърдение или изобщо не показваш практическо приложение на това твърдение, обичаш ли това твърдение или не го обичаш? Например, когато се храниш и видиш няколко зелени зеленчука и си мислиш: „Зелените зеленчуци са полезни за здравето, но не са вкусни, а месото е по-вкусно, затова първо ще хапна малко месо“, а след това ядеш само месо и никакви зелени зеленчуци — какъв вид нрав показва това? Такъв, който не приема верни твърдения, изпитва неприязън към положителните неща и само иска да се храни според плътските си предпочитания. Този тип човек, който е лаком и се отдава на удоволствия, вече е изпитал много неприязън към положителните неща, съпротивлявал им се е и се е отвратил от тях, и това е вид нрав. Някой може да признае, че това твърдение е съвсем правилно, но самият той не може да го изпълни и въпреки че не може, все пак казва на другите да го изпълнят. След като го повтаря многократно, за него това твърдение се превръща във вид теория и няма никакво въздействие върху него. Този човек много добре знае в сърцето си, че яденето на повече зеленчуци е правилно, а яденето на повече месо не е добро, но си мисли: „Независимо от всичко, не съм загубил, да ядеш месо означава да се възползваш и не смятам, че е нездравословно“. Лакомията и желанията му са го накарали да избере неправилен начин на живот и го карат постоянно да нарушава правилния здрав разум и правилния начин на живот. Той е с вид покварен нрав, който копнее за облаги и плътски наслади, така че ще му бъде ли лесно да приеме правилни твърдения и положителни неща? Това няма да е никак лесно. Не е ли тогава неговият начин на живот управляван от покварения му нрав? Това е разкриване на неговия покварен нрав и проявление на неговия покварен нрав. Това, което се проявява външно, е този вид поведение и отношение, но всъщност е нрав, който ги управлява. Какъв нрав е това? Това е да изпитваш неприязън към истината. Този нрав да изпитваш неприязън към истината се открива трудно. Никой не смята, че изпитва неприязън към истината, но фактът, че от няколко години вярва в Бог и все още не знае как да практикува истината, е достатъчен, за да покаже, че изпитва неприязън към истината. Хората слушат толкова много проповеди и четат толкова много от Божието слово, а Божието намерение е те да приемат Божиите слова в сърцата си и да

въведат тези слова в реалния си живот, за да ги практикуват и използват, така че да разберат истината и да превърнат истината в свой живот. Това изискване е трудно постижимо за повечето хора и затова се казва, че повечето хора имат нрав да изпитват неприязън към истината.

Когато някой разбира истината, практикуването ѝ не е трудно за него, а щом е способен да практикува истината, той може да навлезе в истината реалност. Наистина ли е толкова трудно да превърне истините, които разбира, в реалности, които изживява? Позволи Ми да ти дам един пример. Да кажем, че времето е студено и се опитваш да излезеш от къщи все още потен, а твоята майка ти казва да избършеш потта си преди да излезеш, защото ще се простудиш. Знаеш, че майка ти иска най-доброто за теб, но не приемаш съвета ѝ сериозно и го пренебрегваш, макар да смяташ, че предложението ѝ е правилно. Въпреки това излизаш потен и понякога се простудяваш, след като излезеш така, но все пак продължаваш да не следваш съвета ѝ при следващото излизане от къщи. Очевидно знаеш, че съветът ѝ е правилен и в най-добър интерес за теб, и че мотивите и намеренията на майка ти винаги са за твое добро, но въпреки това продължаваш да си правиш оглушки и да не се вслушваш в него — не е ли това нрав? Ако нямаше такъв нрав, какво би избрал да правиш? (Да слушам.) Щеше да знаеш, че този съвет е важен, и щеше да знаеш какви последствия и болка може да претърпиш, ако не се вслушаш в него, и би възприел и разбрал смисъла на това предложение. Щеше да можеш да се придържаш стриктно към този съвет и винаги да го изпълняваш и тогава нямаше да има опасност да се простудиш. Това е само един пример. Същото е и с вярата в Бог, с четенето и слушането на Божиите слова, така че как трябва да се отнасят хората към Божиите слова? Това е най-важният въпрос. Ако човек говори в съответствие с истината и е прав, хората ще имат полза да приемат думите му. Божиите слова са истината и ако хората са способни да ги приемат, те не само ще извлекат полза, но и ще придобият живота. Много хора не могат да видят ясно този въпрос и винаги се отнасят с пренебрежение към Божиите слова. Независимо какво казва Бог, дали увещава, порицава, напомня, утешава или настоятелно моли хората, независимо как говори, Той не може да събуди сърцата им. Те не са в състояние да действат според Божиите слова и след като ги изслушат, просто си правят оглушки. Това е един от видовете човешки нрав — непримиримост и изпитване на неприязън към истината.

Ако не можеш да следваш Божиите слова в начина, по който подхождаш към нещата, които Бог ти казва и ти заповядва да направиш, тогава няма да можеш да промениш този нрав. Колкото и да признаваш всяко слово, което Бог изрича, и след него да казваш „амин“, колкото и словесно да възхваляваш Божиите слова като истината, това е безполезно. Трябва да си в състояние да приемеш Божиите слова и трябва да практикуваш и да преживяваш Божиите слова, и да превърнеш Божиите слова в твой живот и твоя реалност, само това е полезно. Например, ако човек с измамен нрав има решимостта да бъде честен човек и да говори правдиво, това е донякъде лесно постижимо за него, но най-трудното нещо, което трябва да промени, е нравът на неприязън към истината и на непримиримост. Независимо какво казва Бог, хората с такъв нрав не го приемат сериозно в сърцата си, и каквото и отношение да заема Бог, независимо дали ще предупреждава, напомня, увещава или настоятелно ще моли, ще представя факти или ще разсъждава върху нещата, това не докосва сърцата им, а справянето с това не е лесно. За хората е трудно да разпознаят нрава на неприязън към истината и те трябва често да търсят истината и да размишляват над собствените си състояния, над това защо не могат да приемат истината и над това защо не могат да практикуват истините, които разбират. Ако разберат напълно този проблем, те ще знаят какво означава да изпитваш неприязън към истината.

Има нещо прикрито в нрава на хората, което се проявява в това, че те нито са надменни, нито са раболепни. Хората имат свой собствен начин на мислене и изразяване и смятат, че именно той е най-подходящ. Не се влияят от това, какво казват или правят останалите. Настояват да правят всичко, което смятат, че ще им спечели възхищението на хората, и са уверени, че именно то е правилно. Изобщо не приемат истината, не могат да посрещнат правилно действителността и нямат никакви истини принципи. Що за нрав е това? Това е надменен и самоправеден нрав, и изпитване на неприязън към истината. Колкото и много да говори или върши Бог, хората, които принадлежат на Сатана и които изпитват неприязън към истината, са глухи и слепи за Божиите слова и дела. Сатана никога не приема Божиите слова за истината. Той ги пренебрегва и не позволява на хората да приемат нито Божиите слова, нито истината, а и подвежда хората, за да му се подчинят. Ето как Сатана се съпротивлява на Бог. Бог изразява истината, за да спаси, пробуди и пречисти човечеството, а Сатана прави всичко възможно да

смущава Божието дело и да го унищожи. Сатана подвежда хората с цел да ги поквари и да им навреди, а накрая да ги погълне и унищожи. Например Бог даде на човечеството всякакви видове храна, създаде разнообразни зърнени храни и зеленчуци, както и подходяща за отглеждането им земя. Стига хората да работят усърдно, те ще имат достатъчно храна и ще могат да си осигурят здравословно хранене. Хората обаче са ненаситни и все искат да забогатеят, затова настояват да изследват методите за генетично модифициране, за да увеличат добивите, а това унищожава действителната хранителна стойност на зърнените храни и превръща органичната храна в неорганична. Когато хората ядат тези неща, телата им се разболяват от всякакви болести. Това не е ли дело на Сатана? Хората са толкова покварени от Сатана, че всички те са се превърнали в живи Сатани и дяволи. В миналото само Сатана и злите духове се съпротивляваха на Бог, но сега цялото покварено човечество Му се съпротивлява. И така, не са ли дяволи и сатани покварените човешки същества? Не са ли потомци на Сатана? (Така е.) То е следствие от това, че Сатана покварява човечеството в продължение на хилядолетия. Как можете да разпознаете и разграничите сатанинския нрав? Съдейки по това какво обича да прави Сатана и по средствата и хитростите, с които си служи, очевидно той изобщо не обича положителните неща, обича злото и винаги се смята за компетентен и способен да контролира всичко. Това е надменната природа на Сатана. Ето защо Сатана безсрамно отрича Бог, съпротивлява се срещу Него и Му се противопоставя. Сатана е представител и източник на всички негативни и зли неща. Ако можете да го видите ясно, значи можете да различавате сатанинския нрав. На хората не им е лесно да приемат истината и да я практикуват, защото всички те имат сатанински нрав, а той ги ограничава и обвързва. Някои хора например осъзнават, че е добре да са честни, и завиждат и ревнуват, когато видят, че другите са честни, че казват истината и говорят просто и открито, но им е трудно, ако поискате от тях самите да бъдат честни. Твърдо са неспособни да изричат честни думи и да вършат честни неща. Това не е ли сатанински нрав? Казват неща, които звучат добре, но не ги практикуват. Ето какво означава да изпитваш неприязън към истината. Хората, които изпитват неприязън към истината, я приемат трудно и няма как да навлязат в истините реалности. Най-очевидното състояние на хората, които изпитват неприязън към истината, е, че те не се интересуват нито от нея, нито от

положителните неща, дори изпитват отвращение към тях и ги ненавиждат, а особено обичат да следват тенденциите. В сърцата си не приемат нещата, които Бог обича, и това, което изисква да правят хората. Вместо това те се отнасят с пренебрежение и безразличие към тях, а някои хора дори често презират стандартите и принципите, които Бог изисква от човека. Те се отвращават от положителните неща и постоянно се съпротивляват срещу тях и им се противопоставят, а в сърцата си са изпълнени с презрение към тях. Това е основното проявление на това, че изпитват неприязън към истината. Четенето на Божието слово, молитвата, общението за истината, изпълняването на дълга и решаването на проблемите с помощта на истината са все положителни неща в църковния живот. Те са богоугодни, но някои хора се отвращават от тях, не се интересуват от тях и са безразлични към тях. Най-омразното е, че те се отнасят с презрение към положителните хора, каквито са честните хора, хората, които се стремят към истината, тези, които изпълняват отдадено дълга си, и тези, които закрилят делото на Божия дом. Все се опитват да ги нападат и да не ги допускат. Ако открият, че такива хора имат недостатъци или прояви на поквара, те се възползват от това да вдигнат голям шум и постоянно ги принизяват. Що за нрав е това? Защо са толкова враждебни към положителните хора? Защо толкова харесват и са така любезни към злите, неверниците и антихристите и защо често се шляят с тях? Те изпитват вълнение и възторг от негативните и злите неща, но у тях започва да се надига съпротива срещу положителните неща. Особено когато чуят хората да разговарят за истината или да решават проблеми с нейна помощ, в сърцата си изпитват неприязън и са неудовлетворени и изразяват недоволството си. Този нрав не показва ли, че изпитват неприязън към истината? Не е ли това разкриване на покварен нрав? Много от хората, които вярват в Бог, обичат да полагат труд за Него, да се суетят ентусиазирано заради Него, и неуморно използват дарбите и силните си качества, отдават се на предпочитанията си и се изтъкват. Ако поискате от тях обаче да практикуват истината и да действат според истините принципи, желанието им се изпарява и те губят ентусиазма си. Ако не могат да се изтъкват, те стават апатични и унили. Защо имат енергия да се изтъкват? И защо нямат енергия да практикуват истината? Какъв е проблемът? Всички хора обичат да се отличават. Всички те копнеят за безполезна слава. Всеки има неизчерпаема енергия, когато вярва в Бог, за

да получи благословии и награди, но защо става апатичен, защо е унил, когато трябва да практикува истината и да се опълчи на плътта? Защо става така? Това доказва, че сърцата на хората са замърсени. Те вярват в Бог единствено за да получат благословии. Казано по-просто, правят го, за да влязат в небесното царство. Без благословии или облаги, към които да се стремят, хората стават апатични и унили и съвсем губят ентусиазма си. Всичко това се причинява от покварения им нрав, който изпитва неприязън към истината. Когато са подвластни на този нрав, хората не искат да изберат пътя на стремеж към истината, избират и следват свой собствен, погрешен път. Напълно съзнават, че е грешно да се стремят към слава, придобивки и статус, но въпреки това не могат да понесат да останат без тези неща и не могат да ги загърбят. Продължават да се стремят към тях и да следват пътя на Сатана. В такъв случай те не следват Бог, а Сатана. Всичко, което правят, е в служба на Сатана, а те служат на Сатана.

Лесно ли е да се промени поквареният нрав на неприязън към истината? Да изпитваш неприязън към истината е характерна черта на дълбоката поквара на човечеството и е най-трудно да се промени. Защото промяна на нрава може да се постигне само чрез приемане на истината. Човек, който изпитва неприязън към истината, не може лесно да я приеме, точно както неизлечимо болен човек спира да яде. Това е много опасно и човек, който изпитва неприязън към истината, не може лесно да бъде спасен, дори и да вярва в Бог. Ако някой е вярвал в Бог от няколко години, но не знае какво е истината, какво са положителните неща и дори не е наясно с житейската цел да се стреми към истината, за да постигне спасение, не е ли това слепец, който е изгубил пътя си? Следователно да изпитваш неприязън към истината прави невъзможно приемането на истината, а този вид покварен нрав не е лесно да се промени. Хората, които са способни да изберат да приемат истината и да следват правилния път, са тези, които обичат истината, и такива хора лесно могат да променят своя покварен нрав. Ако някой има нрава да изпитва неприязън към истината, но все още се надява в сърцето си да бъде спасен от Бог, откъде трябва да започне? Коя отправна точка ще улесни това? Кой е най-бързият маршрут? (След като е разбрал какво са положителните неща и какво са принципите, трябва да използва принципите и стандартите като мерило, докато изпълнява дълга си, и ако нещо противоречи на принципите и не е в съответствие с Божиите

намерения, трябва да се придържа към принципите и да не го прави.) Трябва първо да схване принципите на всяка истина — това е много важно. А после какво? (Когато разкрие състоянието да изпитва неприязън към истината и са засегнати неговите дълг и принципите, трябва да се опълчи на плътта и да практикува според принципите.) Точно така, трябва да има път и тези цел и път трябва да са ясни. В момента най-същественото е, че повечето хора не знаят кой аспект от техния нрав в какъв контекст и по кое време се разкрива, както и по какъв начин се разкрива. Ако знаеха всичко това, нямаше ли да им е лесно да се променят? Като го погледнем, различните видове мислене или отношение на хората всъщност са свързани с техните видове нрав; без влиянието на различни видове нрав, без да бъдат предизвиквани или спъвани от своя покварен нрав, за хората би било лесно да поправят грешните си мисли. Например да кажем, че твоята майка ти казва да избършеш потта си преди да излезеш от къщи. Ако си послушно, синовно дете, като усещаш ревностните и грижовни намерения на майка си, ти също можеш да възприемеш правилността на този съвет, да знаеш предимствата му и да го признаеш и приемеш. Ако нямаш покварен нрав, който да създава неприятности и да те дърпа назад, ще ти бъде лесно да приемеш това предложение. Въпреки че този съвет е много прост и лесен за изпълнение и ти знаеш, че е правилен, тъй като имаш нрава да изпитваш неприязън към истината и да си непримирим, това може да те накара умишлено да не го последваш, а това може да нарани чувствата на майка ти и да я накара да се тревожи за теб и да страда, това е последицата. Накратко, начинът, по който човек се справя с нещата, когато го сполетят — как се справя с положителните неща, а също и как постоянно се бори и сражава с покварения си нрав — това представлява неговата решимост да се стреми към истината. Ако имаш тази решимост и си готов да се отървеш от покварения си нрав, да приемеш истината, да превърнеш Божието слово в свой живот и да живееш с човешко подобие, тогава можеш да се промениш. Колкото голяма е твоята решимост да се стремиш към истината, толкова голяма ще бъде и твоята промяна.

До какво основно се отнася спасението? То се отнася най-вече до промяна на нрава. Само когато нравът на човек се промени, той може да се отърве от влиянието на Сатана и да бъде спасен. Следователно за онези, които вярват в Бог, промяната на нрава е основен проблем. Когато нравът

на човек се промени, той ще изживее човешко подобие и напълно ще постигне спасение. Възможно е някой човек да не е много хубав, надарен или талантлив, да говори тромаво и не много разбираемо, да не умее да се облича добре и външно да изглежда съвсем обикновен, но когато нещо му се случи, той е способен да търси истината, а не да действа по своя воля или да крои планове в своя полза, и когато Бог му заповяда да изпълни някакъв дълг, той е способен да Му се покори и да изпълни това, което Той му е поверил. Какво мислите за този тип човек? Въпреки че привидно външният му вид не е привлекателен или предразполагащ, той има сърце, което се бои от Бог и Му се покорява, и в това се разкрива неговите силни страни. Когато хората видят това, те ще кажат: „Този човек има устойчив нрав и когато нещо се случи, той може да търси тихо пред Бог, без да е невнимателен или да направи нещо глупаво или недомислено. Той има сериозно и отговорно отношение; добросъвестен е и може да се отдаде изцяло на предано изпълнение на дълга си“. Този човек е въздържан в начина, по който говори и действа, има нормална рационалност и според това какво изживява и нрава, който показва, има богобоязливо сърце. Ако има богобоязливо сърце, има ли принципи в действията му? Със сигурност търси принципите и не върши злосторничества безразсъдно. Това е крайният резултат, който се постига чрез практикуване на истината и стремеж към промяна на нрава. Речта му е премерена и точна, не говори небрежно, действа по начин, който вдъхва увереност и доверие, и притежава реалностите на покорство пред Бог и отбягване на злото. Всички тези проявления могат да се видят у този човек. Това е човек, който е навлязъл в истината реалност и чийто нрав се е променил. Тези неща не могат да се симулират. Нравът на човек е неговият живот; какъвто нрав има човек, такова ще бъде и неговото поведение. Поведението и проявленията на хората се управляват от техния нрав, а това, което хората постоянно изразяват, е разкриване на техния нрав, а не на тяхната индивидуалност. Способността да се разпознават проблеми с нрава и разкриването на различните видове покварен нрав, а след това да се решават чрез търсене на истината, е най-фундаменталното нещо, което човек трябва да постигне в стремежа към промяна на нрава.

Откъс 54

Без значение какъв дълг изпълняваш или какъв занаят учиш, трябва да ставаш все по-умел, колкото повече учиш, и да се стремиш към съвършенство. Така все по-добре ще изпълняваш дълга си. Някои хора не изпълняват съвестно никой дълг и не търсят истината, за да преодолеят трудностите, с които се сблъскват. Винаги искат другите да ги напътстват и да им помагат, дори искат другите да ги хванат за ръка и да ги учат, да правят неща вместо тях, без да влагат собствено усилие. Постоянно разчитат на другите и не могат без тяхна помощ. Това ги прави отпадък, нали? Без значение какъв дълг изпълняваш, трябва да вложиш сърцето си в изучаването на нещата. Ако ти липсват професионални знания, тогава усвоявай професионални знания. Ако не разбираш истината, тогава търси истината. Ако разбираш истината и придобиеш професионални знания, ще можеш да ги използваш, докато изпълняваш дълга си, и да постигаш резултати. Това е човек с истински талант и истински знания. Ако по време на твоя дълг изобщо не усвояваш никакви професионални знания, не се стремиш към истината, тогава полагането ти на труд няма да отговаря на критериите. Как тогава можеш да говориш за изпълняване на дълга си? За да изпълняваш дълга си добре, трябва да усвоиш множество полезни знания и да се въоръжиш с много истини. Никога не бива да спираш да учиш, никога не бива да спираш да търсиш и никога не бива да спираш да подобряваш слабите си места, като се учиш от другите. Без значение какви са силните страни на другите, или в какво те превъзхождат, трябва да се учиш от тях. И по-важното е да се учиш от някого, който разбира истината по-добре от теб. Като изпълняваш няколко години дълга си по този начин, ще разбереш истината и ще навлезеш в нейната реалност, а изпълнението на дълга ти също ще отговаря на критериите. Ще си станал човек, който притежава истина и човешка природа, човек, който притежава истината реалност. Това се постига чрез стремеж към истината. Как можеш да постигнеш такива резултати, без да изпълняваш дълг? Това е Божието възвисяване. Ако не се стремиш към истината, докато изпълняваш дълга си, а се задоволяваш само с полагане на труд, какви ще бъдат последиците? От една страна, няма да изпълняваш дълга си съгласно критериите. От друга страна, ще ти липсва истинско свидетелство за преживяване и няма да придобиеш истината. Ако

няма какво да покажеш в никой от тези аспекти, би ли могъл да спечелиш Божието одобрение? Би било невъзможно. Ето защо човек категорично не може да спечели Божието одобрение, ако се задоволява само с полагането на труд. Да мислиш, че можеш да бъдеш възнаграден и да влезеш в небесното царство само чрез полагане на труд, е пожелателно мислене! Що за отношение е това? Желанието да бъде получено благословение, като просто се полага труд, е очевидно пазарене с Бог, опит да се измами Бог. Бог не одобрява такива полагащи труд. Какъв нрав ръководи човека, когато върши нещата нехайно или когато се занимава с измама при изпълнението на своя дълг? Надменност, непреклонност и без любов към истината — нима такива хора не са ръководени от тези неща? (Да, така е.) Имате ли такива проявления? (Да.) Често, понякога или само за определени неща? (Често.) Вашето отношение да признаете такива състояния е доста откровено и имате честни сърца, но признаването им само по себе си не е достатъчно; то няма да ги промени. И така, какво трябва да се направи, за да се променят? Когато при изпълнението на твоя дълг си нехаен, разкриваш надменен нрав или имаш непочтително отношение, трябва бързо да дойдеш пред Бог с молитва, да се самоанализираш и да разпознаеш какъв вид покварен нрав разкриваш. Освен това трябва да разбереш как се появява този вид нрав и как може да бъде променен. Целта на това разбиране е да доведе до промяна. И така, какво трябва да направи човек, за да постигне промяна? Трябва да опознае, чрез разобличаването и съда на Божиите слова, същността на своя покварен нрав — колко уродлива и жестока е тя, как по нищо не се различава от тази на Сатана или дяволите. Само тогава човек може да намрази себе си и да намрази Сатана; само тогава може да се опълчи на себе си и на Сатана. Именно по този начин човек може да приложи истината на практика. Когато човек е твърдо решен да практикува истината, трябва също да приеме внимателната Божия проверка и Неговата дисциплина. След това трябва да има елемент на активно сътрудничество от страна на такъв човек. Как трябва да сътрудничи? Когато изпълнява дълг, още щом човек си помисли „това е достатъчно добре“, трябва да го коригира. Човек не бива да допуска такива мисли. Когато възникне надменен нрав, човек трябва да се моли на Бог, да признае покварения си нрав, бързо да се самоанализира, да потърси Божието слово и да приеме Неговия съд и укор. По този начин ще е способен да има каещо се

сърце и вътрешното му състояние ще се е променило. С каква цел се прави това? Целта е да се обърнеш истински и да си способен да изпълняваш с отдаденост, и да се покориш пред Бог, и да приемеш безрезервно Божието порицание и дисциплина. По този начин твоето състояние ще се преобърне. Когато отново се каниш да бъдеш нехаен и да се отнесеш непочтително към дълга си, ако можеш бързо да се обърнеш, благодарение на Божията дисциплина и порицание, тогава няма ли да си избегнал извършването на прегрешение? Това добро нещо ли е или лошо за растежа ти в живота? Това е добро нещо. Когато практикуваш истината и удовлетворяваш Бог, сърцето ти е спокойно, радостно и без съжаления. Това е истински мир и радост.

За хората е лесно да се бунтуват срещу Бог и да Му се противопоставят, когато имат покварен нрав, но това не означава, че няма надежда да бъдат спасени. Бог дойде, за да върши делото по спасяване на хората, и изрази много истини. Всичко се свежда до това дали хората могат да приемат тези истини. Ако човек може да приеме истината, той може да постигне спасение. Ако не приеме истината и може да отрече и предаде Бог, човек е напълно свършен — може само да чака унищожението си насред катаклизмите. Никой не може да избяга от тази участ. Хората трябва да се изправят пред този факт. Някои хора казват: „Постоянно разкривам покварен нрав и никога не мога да се променя. Какво да направя? Дали просто съм такъв? Не ме ли харесва Бог? Бог ненавижда ли ме?“. Това ли е правилното отношение? Това ли е правилният начин на мислене? (Не.) Когато човек има покварен нрав, ще го разкрие естествено. Не може да го обуздае, макар да иска, и затова ще чувства, че няма надежда за него. Всъщност не е задължително да е така. Зависи дали човекът може да приеме истината, дали може да се осланя на Бог и да гледа към Него. Това, че хората често разкриват покварен нрав, доказва, че животът им е контролиран от покварения нрав на Сатана и че същността им е същността на Сатана. Хората трябва да признаят и да приемат този факт. Има разлика между природата същност на човека и същността на Бог. Какво следва да направят хората, след като признаят този факт? Когато разкрият покварен нрав; когато се отдават на плътски удоволствия и се отчуждават от Бог; или когато Бог върши делото Си по начин, който не съвпада със собствените им идеи и у тях се пораждат оплаквания, те трябва веднага да осъзнаят, че това е проблем и покварен нрав; това е бунтарство спрямо Бог, противопоставяне на Бог; това не

е в съгласие с истината и Бог го ненавижда. Когато хората осъзнаят тези неща, не бива да се оплакват или да стават негативни и да се отпускат, а още по-малко трябва да се разстройват. Вместо това трябва да са способни да опознаят себе си по-задълбочено. Освен това трябва да са способни да поемат инициативата да дойдат пред Бог и да приемат Божието порицание и дисциплина, и трябва незабавно да променят състоянието си така, че да са способни да практикуват според истината и Божиите слова, и да могат да действат според принципите. По този начин твоята връзка с Бог ще става все по-нормална, както и вътрешното ти състояние. Ти ще си способен да разпознаваш покварения нрав, същността на покварата и различните уродливи състояния на Сатана все по-ясно. Вече няма да произнасяш такива глупави и детински думи като „Сатана ми попречи“ или „Сатана ми даде тази идея“. Вместо това ще имаш точните познания за покварения нрав, за човешката същност, която се противи на Бог, и за същността на Сатана. Ще разполагаш с по-точен начин, по който да се отнасяш към тези неща и те няма да те възпират. Няма да станеш слаб или да загубиш вяра в Бог и Неговото спасение, защото си разкрил малко от своя покварен нрав, или си прегрешил, или си изпълнил дълга си нехайно, или защото често се оказваш в пасивно, негативно състояние. Няма да живееш насред такива състояния, а ще се изправиш правилно пред собствения си покварен нрав и ще си способен на нормален духовен живот. Когато човек разкрие покварен нрав, ако може да се самоанализира, да дойде пред Бог с молитва, да търси истината и да разпознае, и да разнищи същността на своя покварен нрав, така че вече да не бъде контролиран и възпиран от своя покварен нрав, а да може да приложи истината на практика, тогава човек ще е поел по пътя на спасението. С такъв вид практика и преживяване след това човек може да се отърве от покварения си нрав и да се освободи от влиянието на Сатана. Нима така няма да е дошъл да живее пред Бог и да е получил волност и освобождаване? Това е пътят за практикуване и получаване на истината, както и пътят на спасението. Покваренят нрав е дълбоко вкоренен в хората. Същността на Сатана и природата му контролират мислите, поведението и съзнанието на хората. Всичко това обаче бледнее пред истината, пред Божието дело и Божието спасение. То не представлява никакво препятствие. Без значение какъв покварен нрав може да има човек или пред какви трудности е изправен, или какво го възпира, съществува път,

който може да бъде поет, метод, чрез който да ги преодолее, и съответните истини, с които да ги преодолее. Нима по този начин няма надежда за спасението на хората? Да, има надежда за спасението на хората.

Откъс 55

Независимо дали човек изпълнява своя дълг или усвоява професионални знания, той трябва да проявява усърдие и да се справя със своите задачи съгласно принципите. Не подхождайте нехайно или чисто формално. Целта на усвояването на професионални знания е да изпълняваш своя дълг добре, като за това трябва да се положат усилия — това е област, в която хората трябва да сътрудничат. Ако човек не желае да изпълнява добре дълга си и винаги намира причини и извинения да не усвоява професионални знания, това е знак, че той не дава всичко от себе си за Бог и не иска да изпълни добре своя дълг, за да се отплати за Неговата любов. Не е ли това човек, комуто липсва съвест и разум? Не е ли човек с такъв характер проблемен? Не е ли изключително трудно да се справиш с подобни хора? Въпреки че изучават професия, те също трябва да търсят истината и да действат в съответствие с истините принципи. Те не бива да прекрачват тази граница и не могат да бъдат объркани като невярващите. Какво отношение имат невярващите към работата? Мнозина от тях прекарват дните си, носейки се по течението, и пилеят времето си, карайки я някак си ден за ден за дневната надница, и при всяка възможност претупват нещата. Тях не ги е грижа за ефективността и дали действат по съвест. Липсва им сериозно и отговорно отношение. Те не си казват: „Тази задача е поверена на мен, така че трябва да поема отговорност за нея, докато не я завърша. Трябва да се справя добре с това и да се нагърбя с тази отговорност“. На тях им липсва този вид съвест. Освен това невярващите притежават един вид покварен нрав. Когато обучават другите в определена област на професионални знания или умения, те си мислят: „Щом ученикът научи всичко, което знае учителят, учителят ще загуби своето препитание“. Ако науча другите на всичко, което знам, тогава никой повече няма да ме уважава или да се съобразява с мен и аз ще загубя статуса си на учител. Така не става. Не мога да ги науча на всичко, което знам, трябва да премълча нещо. Ще им предам само осемдесет процента от това, което знам, и ще задържа останалото за себе си; само тогава мога да покажа, че превъзхождам другите“. Що за нрав

е това? Това е измамност. Когато учите другите, когато им помагате или споделяте с тях нещо, което сте научили, каква е нагласата, с която трябва да подходите? (Трябва да не пестя усилия и да не прикривам нищо.) Как не прикриваш нищо? Ако кажеш: „Не прикривам нищо от това, което съм научил, и нямам проблем да го споделя с всички вас. И без това заложбите ми са по-високи от вашите и все още мога да вниквам в по-възвишени неща“ — това пак си е прикриване, а също и доста пресметливо. Или ако кажеш: „Ще ви предам най-основното от това, което съм научил, не е кой знае какво. Пак ще остана с по-висши знания, и дори да усвоите всичко, пак няма да сте толкова напреднали, колкото съм аз“ — това пак е премълчаване. Ако човек е твърде егоистичен, той ще остане без Божията благословия. Хората трябва да се научат да проявяват внимание към Божиите намерения. Трябва да дадеш най-важното, най-същественото от това, което си разбрал, като принос към Божия дом, за да може Божиите избраници да го научат и овладеят — това е благословено от Бог и тогава Той да те дари още повече неща. Това се има предвид с поговорката: „По-блажено е да дава човек, отколкото да получава“. Отдай всички свои силни страни и дарби на Бог и ги вложи в изпълнението на дълга си, за да може всеки да се възползва от тях и да постигне резултати при изпълнението на дълга си. Ако участваш с всички свои дарби и силни страни, това ще е от полза за всички, които изпълняват този дълг, а още повече за работата на църквата. Недей да казваш на всички само няколко простички неща и да си мислиш, че си се справил доста добре или че нищо не си скрил — не, това не е достатъчно. Така предаваш на хората само определени теории или познания, които могат да разберат буквално, но същината, това, което е най-важно, остава неразбираемо за начинаещите. Така даваш само едно обобщение, без да навлизаш в подробности или да уточняваш, като през цялото време си мислиш: „Е, все пак съм ти предал нещо и не съм прикрил умишлено нищо. Ако не разбираш, то е защото си с твърде лоши заложби, не обвинявай мен. Сега просто остава да видим как ще те води Бог“. Подобни размисли съдържат измама, нали? Не е ли това егоистично и достойно за презрение? Защо не можеш да научиш хората на всичко, което таиш в сърцето си, на всичко, в което си вникнал? Защо вместо това прикриваш знания? Това показва проблем с намеренията и нрава ти. Когато повечето хора за пръв път се запознават с конкретен аспект на дадено професионално познание, те могат да разберат само

буквалния му смисъл. Необходима е известна практика, за да може човек да усвои същината и тънкостите му. Ако вече си овладял тези тънкости, трябва открито да ги кажеш на другите. Не ги карай да губят време, като ги търсят пипнешком, не ги прекарвай през обиколни пътеки. Това е твоя отговорност и това, което трябва да направиш. Когато предаваш на другите същината и това, което считаш за най-важно, само тогава не прикриваш нищо и не проявяваш егоизъм. Ако не можете да преодолеете егоистичните и презрени страни на покварения си нрав, когато учите другите на умения, когато разговаряте с тях за своята професия или споделяте за навлизането си в живота, тогава няма да можете да изпълнявате добре дълга си. В този случай, не сте хора, които притежават човешка природа, съвест или разум, или които практикуват истината. За да преодолееш покварения си нрав и да достигнеш до момента, в който си освободен от егоистични мотиви и се съобразяваш само с Божиите намерения, трябва да търсиш истината. Така ще придобиеш истината реалност. Твърде изтощително е, ако хората не се стремят към истината и живеят със сатанински нрав като невярващите. Сред невярващите цари остра конкуренция. Това да овладееш същността на дадено умение или професия не е проста работа. Щом някой друг я открие и овладее, това излага препитанието ти на риск. За да защитят това свое препитание, хората са принудени да постъпват така — да са предпазливи по всяко едно време. Това, което са овладели, е най-ценната им валута, тяхното препитание, техният капитал, жизненоважното за тях и не бива да допускат никой друг да вникне в него. Ала ти вярваш в Бог. И ако мислиш и действаш по този начин в Божия дом, няма какво да те отличава от невярващите. Ако изобщо не приемаш истината и продължаваш да живееш според сатанински философии, тогава не си човек, който истински вярва в Бог. Ако винаги си пропит от егоистични мотиви и проявяваш дребнавост при изпълнението на дълга си, няма да получиш Божията благословия.

Сега, след като повярва в Бог, яде и пи от Божиите слова и прие тяхното правосъдие и наказание, размишлява ли върху покварения си нрав, опозна ли го? Промениха ли се принципите, които направляват думите и действията ти, възгледите ти за нещата и принципите и целите на постъпките ти? Ако все още не се различаваш от невярващия, тогава Бог няма да признае вярата ти в Него. Той ще каже, че все още си невярващ и че все още следваш пътя на невярващия. Ето защо, независимо дали става

въпрос за твоите постъпки или за изпълнението на дълга ти, трябва да практикуваш въз основа на Божиите слова и истините принципи. Трябва да използваш истината, за да решаваш проблемите, да преодолееш покварения нрав, който разкриваш, и да превъзмогнеш грешните мисли, възгледи и практики. От една страна, трябва да откриваш проблемите посредством самоанализ и самонаблюдение. От друга, също така трябва да търсиш истината, за да разрешиш тези проблеми, и когато откриеш у себе си покварен нрав, трябва незабавно да го преодолееш, да се опълчиш на плътта и да се откажеш от собствената си воля. Щом преодолееш покварения си нрав, постъпките ти вече няма да се ръководят от него и ще можеш да се откажеш от собствените си намерения и интереси и да практикуваш в съответствие с истините принципи. Това е истината реалност, която всеки истински последовател на Бог трябва да притежава. Ако можеш да се самоанализираш, да опознаеш себе си и да търсиш истината, за да решаваш така проблемите, тогава си човек, който се стреми към истината. Вярата в Бог изисква такъв вид сътрудничество и способността да практикуваш така е най-благословена от Бог. Защо казвам това? Защото така постъпваш в името на работата на църквата, в интерес на Божия дом и за благото на братята и сестрите, като в същото време практикуваш истината. Точно това одобрява Бог; това се нарича добри дела и като практикуваш истината по този начин, ти свидетелстваш за Бог. Но ако не правиш това, не се различаваш от невярващия, постъпваш според принципите на невярващите за справяне с проблемите и следваш методите на постъпките им, това свидетелство ли е? (Не.) До какви последствия води това? (Това позори Бог.) Това позори Бог! Защо казвате, че това позори Бог? (Защото Бог ни е избрал, изказал е толкова много истини, лично ни е насочвал, подхранвал и поливал, но ние не приемаме и не практикуваме истината, а все още водим живот, основан на сатанински неща, и не свидетелстваме пред Сатана. Това позори Бог.) (Ако вярващ в Бог Го е чул Той да разговаря за толкова много истини и начини на практикуване, но в постъпките си все още живее според философиите за светските отношения на невярващите и проявява особена измама и егоизъм, той е дори по-лош и по-зъл от невярващите.) Може би всички вие разбирате по малко от това. Хората ядат и пият от Божиите слова, наслаждават се на всичко, дадено от Бог, но все пак следват Сатана. Независимо какво ги сполетява и в каква сложна среда попадат, те все

още са неспособни да чуят Божиите слова, да се покорят на Бог, не търсят истината и не остават непоколебими в свидетелството си. Това не е ли предателство към Бог? Това наистина е предателство към Бог. Когато Бог се нуждае от теб, ти не слушаш Неговия призив или словото Му, а вместо това следваш тенденциите на невярващия свят, слушаш Сатана, следваш Сатана и постъпваш според логиката на Сатана и неговите принципи и начини на живот. Това е предателство към Бог. Предателството на Бог не е ли хулене и позорене на Бог? Да разгледаме Адам и Ева в Рая — Бог каза: „Да не ядеш от дървото за познаване на доброто и злото, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“ (Битие 2:17). Чии са тези думи? (Това са Божии слова.) Обикновени ли са тези слова? (Не.) Какви са те? Те са истината, те са Божията заповед, която хората трябва да спазват и начинът, по който хората трябва да практикуват. Бог рече на хората как да се отнесат към дървото за познание на доброто и злото. Принципът на практикуване беше да не ядат от него, а след това Той каза на хората и последствието от това — че те непременно ще умрат в деня, в който ядат от него. На хората беше казан принципът на практикуване и какъв е залогът. След като чуха това, те разбраха ли го или не? (Разбраха го.) Наистина разбраха Божиите слова, но по-късно чуха змията да казва: „Бог каза, че непременно ще умрете в деня, в който ядете от това дърво, но няма да умрете със сигурност. Можеш да опиташ“ и след като Сатана продума, те се вслушаха в думите му и ядоха от плода на дървото за познание на доброто и злото. Това беше предателство към Бог. Те не избраха да се вслушат в Божиите слова и да практикуват според тях. Не постъпиха според Божията заповед, а повярваха на думите на Сатана и ги приеха и постъпиха според тях. Какъв беше резултатът от това? Естеството на тяхното поведение и подход беше да предадат и позорят Бог, и в резултат бяха покварени от Сатана и се изродиха. Хората сега са същите като Адам и Ева тогава. Те чуват Божиите слова, но не ги практикуват. Те дори разбират истината, но не я практикуват. Естеството на това е същото, както когато Адам и Ева не се вслушаха в Божиите слова или в Неговите заповеди — това е предаване и позорене на Бог. Когато хората предават и позорят Бог, те остават покварени и контролирани от Сатана и продължават да се направляват от сатанинския си нрав. Ето защо те никога не могат да се освободят от влиянието на Сатана или да избягат от неговите изкушения, съблазни, атаки, манипулации и от това да бъдат погълнати от него. Ако

никога не можеш да се освободиш от всичко това, животът ти ще е особено болезнен и труден и в него няма да има мир и радост. Ще чувстваш, че всичко е празно и дори може да поискаш да потърсиш смъртта, само и само да свърши всичко това. Това е жалкото състояние на ония, които живеят под властта на Сатана.

Откъс 56

Когато някои хора служат като водачи или работници, те винаги се страхуват да не направят нещо нередно и да не бъдат разкрити и отстранени, затова често казват на другите: „Наистина не бива да ставаш водач. Щом нещо се обърка, ще бъдеш отстранен и няма да имаш възможност да се върнеш назад!“. Това твърдение не е ли заблуда? Какво означава „няма да имаш възможност да се върнеш назад“? Кои са водачите и работниците, които биват отстранявани? Всички те са зли хора, които безчинстват, прекъсват и смущават делото на църквата и отказват да се променят въпреки многократните увещания. Ако някой допусне грешка само защото духовният му ръст е малък или защото има малки заложби, или защото му липсва опит, при условие че може да приеме истината и да се покае искрено, ще го отстрани ли Божият дом? Дори този човек да не може да върши истинска работа, просто възложеният му дълг ще бъде адаптиран. И така, хората, които казват тези неща, не изопачават ли фактите? Не разпространяват ли представи, за да подвеждат другите? Водачите и работниците в Божия дом се избират демократично, това не означава, че всеки, който иска тези роли, може да ги получи. Божият дом се отнася към водачите и работниците въз основа на истините принципи. Ще бъдат отстранени само онези лъжеводачи, които изобщо не приемат истината, и антихристите, които се стремят към слава, придобивки и статус и които упорито отказват да се покаят. Всички онези, които могат да приемат истината, да приемат да бъдат кастрени и да се покаят истински, няма да бъдат отстранени. Всички, които разпространяват представата, че „да си водач е твърде рисковано“, имат намерения и мотиви. Те целят да подведат хората, да попречат на другите да станат водачи и да се възползват от възможността, която това предоставя. Не е ли това да имаш скрит мотив? Ако се притесняваш, че ще бъдеш отстранен, трябва да бъдеш предпазлив, да се молиш на Бог и да се покаеш пред Него, да приемеш истината и да

можеш да поправиш грешките си. Нима това няма да разреши проблема? Ако някой допусне грешка и когато се сблъска с кастрене, изобщо не приеме истината, няма намерение да се покае искрено и все така продължава да бъде нехаен и да безчинства, като върши лоши неща, тогава той трябва да бъде отстранен. Когато някои хора служат като водачи или работници, те действат безочливо и безразсъдно, говорят и вършат неща без никакви скрупули, опитват се да контролират всичко и да държат другите в неведение. Те не само не успяват да използват истината за разрешаване на проблеми, но и издирват и изолират онези, които докладват за проблеми на Горното. Когато Горното разбере за този проблем и им потърси отговорност, те стават плахи като мишки и упорито отказват да признаят какво са направили. Те си мислят, че ако упорито отказват да признаят, може да им се размине и Божият дом няма да разследва въпроса. Наистина ли е толкова просто? Божият дом ще изясни фактите и след това ще се справи с въпроса въз основа на принципите. Който бъде счетен за отговорен, няма да може да се измъкне. Когато тези хора вършат нещо, те не търсят истината, действат произволно, безразсъдно и според собствената си воля, а когато нещата се объркат, продължават да прибягват до софистика и преструвки и упорито отказват да признаят какво са направили. Какъв е проблемът? Това ли е правилното отношение? Може ли прибягването до софистика и преструвки, както и упоритото отказване да се признае какво е сторено да разреши проблема? Това отношение съобразено ли е с истината? Има ли в него истинско покорство? Те се страхуват да не допуснат грешки и да не бъдат разобличени и докладвани, страхуват се да не бъдат държани отговорни от Божия дом и се страхуват, че ще ги сполети съд и ще бъдат заклеймени и отстранени. Има ли проблем с този страх? Този страх не е нещо положително. Откъде идва той? (От техния покварен сатанински нрав.) Точно така. И така, какво точно се крие в този страх? Нека го разнищим. Защо се страхуват? Страхът им идва от притеснението, че щом нещата бъдат разобличени, те ще бъдат освободени и ще загубят статуса и препитанието си. Затова те прибягват до лъжи и софистика и упорито отказват да признаят какво са направили. Само въз основа на това отношение тук се разкрива дали те са хора, които приемат истината, дали са надменни и самоправедни хора и дали са измамни хора. Не са ли дяволи? Най-накрая показаха истинското си лице. Кога хората се разкриват

най-много? Когато ги сполетят неща и особено когато злосторничествата им бъдат разкрити, вижте какво е отношението им тогава — тези моменти ги разкриват най-много. Тяхното намерение да получат благословии, измамността, уловките и упоритият отказ да признаят грешките си и така нататък — целият този покварен нрав се разобличава наведнъж. Не е ли това най-лесният момент да се разпознаят хората? Някои хора не вярват, че Божият дом може да се отнася справедливо към хората. Те не вярват, че Бог царува в Своя дом и че там царува истината. Те смятат, че независимо какъв дълг изпълнява човек, ако в него възникне проблем, Божият дом веднага ще се справи с този човек, ще го лиши от правото му да изпълнява дълг, ще го отпрати или дори ще го премахне от църквата. В действителност така ли е? Със сигурност не е. Божият дом се отнася към всеки човек според истините принципи. Бог е праведен в отношението Си към всеки човек. Той не гледа само как се държи човек в един-единствен случай. Той гледа природата същност на човека, неговите намерения и неговото отношение. По-специално Той гледа, дали когато допусне грешка, човекът може да се самоанализира, дали се разкайва и дали може да проникне в същността на проблема въз основа на Божиите слова, като по този начин стигне до разбиране на истината, намрази себе си и се покае истински. Ако човек няма това правилно отношение и е напълно пропит от лични намерения, ако е изпълнен с дребни интриги и разкрива само покварен нрав, и ако, когато възникнат проблеми, дори прибягва до преструвки, софистика и самооправдание и упорито отказва да признае какво е направил, тогава такъв човек не може да бъде спасен. Той изобщо не приема истината и е напълно разкрит. Онези, които не са хора на място и които не могат да приемат истината ни най-малко, по същество са неверници и могат само да бъдат отстранени. Как може неверници, които служат като водачи и работници, да не бъдат разкрити и отстранени? Един неверник, независимо какъв дълг изпълнява, се разкрива най-бързо от всички, защото разкрива твърде много и твърде очевиден покварен нрав и защото изобщо не приема истината и дори може да действа безразсъдно и произволно. В крайна сметка, когато бъде отстранен и загуби възможността да изпълнява дълга си, той започва да се притеснява и си мисли: „С мен е свършено. Ако не ми е позволено да изпълнявам дълга си, не мога да бъда спасен. Какво да правя?“. В действителност Небето винаги оставя изход за човека. Има един

последен път, а именно да се покае искрено и да побърза да проповядва евангелието и да придобие хора, като компенсира недостатъците си с похвални дела. Ако не поеме по този път, тогава с него е напълно свършено. Ако притежава някакъв разум и знае, че няма никакви способности, трябва правилно да се въоръжи с истината и да се обучава в проповядването на евангелието — това също е изпълнение на дълг. Това е напълно осъществимо. Ако признае, че не е изпълнил добре дълга си и е бил отстранен, но все така не приема истината и ни най-малко няма разкайващо се сърце, и дори се отказва от себе си, нима не е глупав и невеж? Кажете Ми, ако човек е допуснал грешка, но стигне до истинско разбиране и е готов да се покае, нима Божият дом няма да му даде шанс? Тъй като шестхилядолетният план за управление на Бог наближава своя край, има толкова много дълг, който трябва да се изпълни. Но ако нямаш съвест или разум и не се занимаваш със същинската си работа, ако си получил възможност да изпълняваш дълг, но не знаеш как да я цениш, ни най-малко не се стремиш към истината, като оставяш най-доброто време да отмине, тогава ще бъдеш разкрит. Ако постоянно си нехаен в изпълнението на дълга си и изобщо не се покоряваш, когато се сблъскаш с кастрене, може ли Божият дом все пак да те използва, за да изпълняваш дълг? В Божия дом царува истината, а не Сатана, и Бог има последната дума за всичко. Той е Този, Който върши делото по спасението на човека, Той е Този, Който господства над всичко. Няма нужда да анализираш кое е правилно и кое е грешно, просто трябва да слушаш и да се покоряваш. Когато се сблъскаш с кастрене, трябва да приемеш истината и да поправиш грешките си. Ако го направиш, Божият дом няма да те лиши от правото ти да изпълняваш дълг. Ако винаги се страхуваш да не бъдеш отстранен, винаги се оправдаваш, винаги използваш софистика, за да се защитиш, това е проблем. Другите ще видят, че ни най-малко не приемаш истината и че си напълно неразумен. Това предвещава неприятности и църквата ще трябва да се справи с теб. Ти изобщо не приемаш истината, когато изпълняваш дълга си, и винаги се страхуваш да не бъдеш разкрит и отстранен. Този твой страх е опетнен от човешко намерение. В този страх има покварен сатанински нрав, както и подозрение, предпазливост и погрешно разбиране. Нито едно от тези неща не е отношение, което човек трябва да има. Трябва да започнеш с преодоляването на своя страх, а също така трябва да

преобърнеш и погрешните си разбирания за Бог. Как възникват погрешните разбирания на човека за Бог? Когато нещата вървят добре за даден човек, той със сигурност не Го разбира погрешно, а също така вярва, че Бог е добър, че Бог е благороден, че Бог е праведен, че Бог е милосърден и любящ и че Бог е прав във всичко, което върши. Когато обаче се сблъска с нещо, което не отговаря на неговите представи, той си мисли: „Изглежда, че Бог не е много праведен, поне не и по този въпрос". Не е ли това погрешно разбиране? Как така Бог не е праведен? Какво е породило това погрешно разбиране? Какво те е накарало да си създадеш това мнение и разбиране, че Бог не е праведен? Можеш ли да го кажеш ясно? Кое точно изречение беше? Кое нещо? Коя ситуация? Кажи го, за да могат всички да го разпознаят и да видят дали имаш основание. И когато човек разбира погрешно Бог или се сблъска с нещо, което не отговаря на неговите представи, какво отношение трябва да има? (Да търси истината и да се покорява.) Първо трябва да се покори и да помисли: „Не разбирам, но ще се покоря, защото това е нещо, което Бог е направил, а не нещо, което човек трябва да анализира. Освен това не мога да се съмнявам в Божиите слова или в Неговото дело, защото всички Божии слова са истината". Не е ли това отношението, което човек трябва да има? С такова отношение твоето погрешно разбиране все още ли ще представлява проблем? (Не.) То няма да засегне или да смути изпълнението на дълга ти. Кажи Ми, може ли човек да изпълнява дълга си отдадено, ако има погрешни разбирания или ако няма? (Може да изпълнява дълга си отдадено, ако няма погрешни разбирания.) И така, първо, трябва да имаш покорно отношение. Нещо повече, трябва поне да вярваш, че Бог е истината, че Бог е праведен и че всичко, което Бог върши, е правилно. Това са предпоставките, които определят дали можеш да бъдеш отдаден при изпълнението на дълга си. Ако имаш и двете, могат ли погрешните разбирания в сърцето ти да повлияят на изпълнението на дълга ти? (Не.) Не могат. Това означава, че няма да внасяш тези погрешни разбирания в изпълнението на дълга си. Ще си ги преобърнал още в самото начало, като си се погрижил никога да не получат шанс да се развият. Какво трябва да направиш след това? Да ги преобърнеш из основи. Как трябва да ги преобърнеш? Прочетете няколко съответни откъса от Божиите слова с всички относно този въпрос, а след това разговаряйте заедно защо Бог действа по такъв начин, какво е Божието намерение и какви резултати могат

да бъдат постигнати от това, че Бог действа по този начин. Разговаряйте ясно по тези въпроси, тогава ще имаш разбиране за Бог и ще можеш да се покориш. Ако не преобърнеш погрешните си разбирания за Бог и внесеш представи в изпълнението на дълга си, като кажеш: „Това, което бог направи по този въпрос, е погрешно и аз няма да се покоря. Ще се противопоставя, ще споря с божия дом. Не вярвам, че това е божие дело“ — що за нрав е това? Това е типичен сатанински нрав. Това не са думи, които човек трябва да казва, нито е отношение, което едно сътворено същество трябва да има. Ако можеш да се противопоставиш на Бог по този начин, достоен ли си да изпълняваш дълга си? Не си. Защото си дявол и нямаш човешка природа, не си достоен да изпълняваш дълг. Ако човек, който притежава известен разум, развие погрешни разбирания за Бог, той ще се моли на Бог, а също така ще търси истината в Божиите слова и рано или късно ще прозре въпроса. Това е, което хората трябва да правят.

В процеса на преживяване на Божието дело има много неща, с които хората не могат да се примирят или които не могат да разберат. Стига да имат покорни сърца, тези проблеми постепенно ще бъдат разрешени и те ще намерят отговорите им в Божиите слова. Дори да не могат да получат резултати в момента, те естествено ще стигнат до разбиране на тези неща след няколко години преживяване. Ако, когато се сблъска с проблеми, човек никога не може да ги проумее и се опитва да влиза в сблъсък с водачите и работниците или да спори с Божия дом, дали това е човек, който притежава разум? За да следва Бог, човек трябва поне да притежава разума на нормалната човешка природа, а също така трябва да има и основна вяра — само тогава ще му е лесно да се покори на Бог. Ако винаги се съпротивляваш на Бог и се опитваш да влизаш в сблъсък с Него, а след това не търсиш истината и нямаш покайващо се сърце, тогава не си достоен да изпълняваш дълг или да следваш Бог и не си достоен да приемеш Неговото поръчение. Ако нямаш истинска вяра, но все пак изпълняваш дълг и следваш Бог, няма да можеш да останеш непоколебим и със сигурност ще бъдеш отстранен. Нима това не е просто да си създаваш неприятности? Това се нарича да си търсиш белята. Следователно, за да се преобърнат погрешните разбирания за Бог, отношението, което хората трябва да имат, е първо да се покорят. Трябва да вярваш, че всичко, което Бог върши, е правилно. Не се доверявай на собствените си очи и преценка — ако винаги се доверяваш на

собствената си преценка и на очите си, това предвещава неприятности. Ти не си Бог, не притежаваш истината. Ти си човек с покварен нрав, можеш да правиш грешки и все още не разбираш истината. Бог заклеймява ли те за това, че не разбираш истината? Бог не те заклеймява, но ти трябва да търсиш истината. Бог ти дава възможност и време да търсиш и Той чака. Какво чака? Чака те да потърсиш истината през това време. Щом разбереш и се покориш, всичко ще бъде наред и Бог нито ще си спомня за това, нито ще те заклейми. Въпреки това, ако продължиш да повтаряш същите стари грешки, тогава с теб е напълно свършено и изобщо не подлежиш на изкупление.

Откъс 57

Вече имате известна проницателност за покварения нрав, който разкривате. Пречистването на покварения ви нрав ще е лесно, щом видите ясно кои покварени черти все още сте склонни да разкривате редовно и кои от нещата, които все още е вероятно да правите, са в разрез с истината. Защо хората не могат да се владеят в много отношения? Защото поквареният им нрав ги контролира през цялото време и във всеки аспект и ги възпира и смущава във всичко. Когато всичко върви добре и те не са се препънали или не са станали негативни, някои хора неизменно смятат, че имат духовен ръст, и не обръщат внимание, когато видят зъл човек, лъжеводач или антихрист, който е разкрит и отстранен. Дори ще се хвалят пред всички: „Всеки друг може да се препъне, но не и аз. Всеки друг може да не обича Бог, но аз го обичам“. Мислят, че могат да останат непоколебими в свидетелството си във всяка ситуация или при всякакви обстоятелства. И какъв е резултатът? Идва ден, в който са подложени на изпитание и започват да се оплакват и роптаят срещу Бог. Това не е ли провал, не е ли препъване? Нищо не разкрива хората повече, отколкото изпитанията. Бог проучва внимателно най-съкровеното кътче в сърцето на човека и хората никога не бива да се хвалят. Един ден, рано или късно, ще се препънат именно в това, за което са се хвалили. Когато виждат други да се препъват и да се провалят в определени обстоятелства, те не го приемат сериозно и дори смятат, че те самите изобщо не могат да сгрешат, че ще могат да останат непоколебими, но и те в крайна сметка се препъват и се провалят при същите обстоятелства. Как е възможно това? Причината е, че хората

не разбират напълно собствената си природа същност и познанията им за проблемите със собствената им природа същност все още не са достатъчно задълбочени, така че практикуването на истината е много изнурително за тях. Някои хора например са много измамни и нечестни в думите и действията си, но ако попиташ такъв човек в какво отношение нравът му е най-тежко покварен, той казва: „Малко съм измамен“. Просто казва, че е малко измамен, но не казва, че самата му природа е измамна и не казва, че е измамен човек. Той не познава толкова задълбочено собственото си покварено състояние и не го разглежда толкова сериозно и подробно, колкото другите. От гледна точка на другите хора, този човек е толкова крив и лъжлив, има измама във всичко, което казва, и думите и действията му никога не са честни, но той самият не е способен да се опознае толкова задълбочено. Каквото и познание да има, то е само повърхностно. Всеки път, когато говори и действа, той разкрива част от своята природа, но не осъзнава това. Убеден е, че не разкрива поквара с тези постъпки, и смята, че вече практикува истината, но за наблюдателите този човек е твърде крив и измамен, а думите и действията му са много нечестни. Тоест хората имат много повърхностно разбиране за собствената си природа и има огромно несъответствие между това разбиране и Божиите слова, които съдят и разобличават хората. Грешката не е в това, което Бог разобличава, а по-скоро хората не разбират достатъчно задълбочено собствената си природа. Нямат основно или съществено разбиране за себе си, а вместо това съсредоточават енергията си върху опознаването на действията и външните си проявления и посвещават енергията си на това. Дори и някои хора понякога да са способни да кажат нещичко за своето себепознание, то няма да е много задълбочено. Никой никога не е мислил за себе си, че е определен вид човек или има определен вид природа, защото е направил или е разкрил определено нещо. Бог е разкрил природата и същината на човека, но това, което хората разбират, е, че техните начини на действие и говорене са несъвършени и имат недостатъци, а в резултат на това практикуването на истината е сравнително изнурителна задача за тях. Хората си мислят, че грешките им са само моментни проявления, които се разкриват небрежно, а не са разкриване на тяхната природа. Когато си мислят така, на хората им е много трудно да се опознаят истински и да разберат и практикуват истината. Тъй като не познават истината и не жадуват за нея, когато я

практикуват, те просто нехайно следват правила. Хората не възприемат собствената си природа като много лоша и по тяхно убеждение не са толкова лоши, че да се налага да бъдат унищожени или наказани. И все пак според Божиите критерии хората са твърде дълбоко покварени, все още са далеч от критериите за спасение, защото притежават само някои способи, които външно не личи да нарушават истината, а всъщност хората не практикуват истината и не са покорни пред Бог.

Промените в поведението или държанието на хората не предполагат промяна в природата им. Причината за това е, че промените в поведението на хората не могат да променят из основи първоначалния им вид, камо ли да променят природата им. Едва когато хората разберат истината, придобият познание за собствената си природа същност и са способни да практикуват истината, тяхната практика ще е достатъчно задълбочена и ще е нещо повече от спазване на набор от правила. Начинът, по който хората практикуват истината днес, все още не е достигнал стандарта и не може напълно да постигне всичко, което истината изисква. Хората практикуват само част от нея, и при това само когато са в определени състояния и обстоятелства, могат да практикуват малка част от истината. Това не означава, че са способни да практикуват истината при всякакви обстоятелства и ситуации. Понякога, когато човек е щастлив и състоянието му е добро или когато общува с други и в сърцето си има път за практикуване, той е способен временно да върши някои неща, които съответстват на истината. Когато обаче живее с хора, които са негативни и не се стремят към истината, и се влияе от тези хора, в сърцето си губи своя път и не е способен да практикува истината. Това показва, че духовният му ръст е твърде малък и че всъщност все още не разбира истината. Някои са способни да практикуват истината, ако ги напътстват и водят правилните хора; от друга страна, ако някой лъжеводач или антихрист ги подвежда и смущава, не само че са неспособни да практикуват истината, но и има опасност да бъдат подведени да следват тези личности. Такива хора все още са изложени на риск, нали? Хората като тях, които имат такъв духовен ръст, няма как да са способни да практикуват истината по всички въпроси и във всяка ситуация. Дори и да практикуват истината, това ще е само когато са в добро настроение или под напътствията на други. Без добър човек, който да ги води, понякога ще са способни да вършат неща, които нарушават истината, и да се отклонят от Божиите слова.

И защо е така? Защото си опознал само няколко от състоянията си, нямаш познание за собствената си природа същност и все още не си достигнал до духовния ръст, при който да се опълчиш на плътта и да практикуваш истината. При това положение нямаш контрол върху бъдещите си действия и не можеш да гарантираш, че ще си способен да останеш непоколебим при всякакви обстоятелства или изпитания. Има моменти, когато си в състояние и можеш да практикуваш истината и сякаш малко си се променил, но при различни обстоятелства не си способен да я практикуваш. Това е нещо извън твоя контрол. Понякога можеш да практикуваш истината, а друг път не можеш. В един момент разбираш, а в следващия си объркан. В момента не правиш нищо лошо, но след малко може и да направиш. Това доказва, че вътре във вас все още съществуват покварени неща, и ако не си способен да се опознаеш наистина, те няма да се преодоляват лесно. Ако не можеш да постигнеш задълбочено разбиране за собствения си покварен нрав и в крайна сметка си способен да се съпротивляваш на Бог с действията си, тогава си в опасност. Ако можеш да прозреш собствената си природа и да я намразиш, тогава ще можеш да се владееш, да се опълчиш на себе си и да практикуваш истината.

Днес хората не дават предимство на практикуването на истината и на навлизането в нея, а се съсредоточават само върху разбирането и изричането на думите и доктрините, и си мислят, че това е достатъчно, за да удовлетворят собствените си психични потребности и да не се чувстват разстроени или негативни. Колкото и да ти помага в даден момент общението за истината, след това не я практикуваш. Какъв е проблемът тук? Той е, че обръщаш внимание само на разбирането или слушането на истината, но не се съсредоточаваш върху практикуването ѝ. Дали някой от вас е обобщавал как да практикува даден елемент от истината или с колко състояния е свързан този елемент от истината? Не! Как можете да обобщите тези неща? Сами трябва да сте ги преживели, за да ги обобщите, и няма смисъл само да разговаряте за няколко думи и доктрини. Най-голямата от всички трудности за човека се състои в това, че не се интересува от практикуването на истината. Дали човек може да практикува истината, това зависи от неговите стремежи. Някои хора се въоръжават с истината, за да проповядват евангелието, други се въоръжават с истината, за да я разкажат на останалите и да се похвалят, а не за да я практикуват и да се променят. На

хората, които обръщат внимание на тези неща, им е трудно да практикуват истината. Това е още една от трудностите, които човекът изпитва. Някои хора казват: „Чувствам, че сега съм способен да практикувам някои истини, не е като да съм напълно неспособен да практикувам каквито и да било истини. При някои обстоятелства мога да действам в съответствие с истината, което означава, че се считам за човек, който практикува и притежава истината“. Състоянието ти малко се е променило в сравнение с преди или с времето, когато за първи път повярва в Бог. В миналото не разбираше нищо и не знаеше какво е истината или какво е покварен нрав. Вече разбра някои неща за тях и някои от подходите ти са добри, но само малка част от теб се е променила. Това не е истинска промяна на твоя нрав, защото не си способен да практикуваш по-големи и по-дълбоки истини, които засягат природата ти. В сравнение с миналото си, в известна степен наистина си се променил, но тази трансформация е само малка промяна в човешката ти природа. Сравнена с промяната на нрава, тя съвсем не отговаря на критериите. Тоест не си успял да достигнеш критерия за практикуване на истината. Понякога хората са в състояние, в което не са негативни и имат енергия, но чувстват, че нямат път за познаване и практикуване на истината, и не ги интересува да разберат как да я практикуват. Как се случва това? Понякога не можеш да разбереш пътя, затова просто следваш правила и си мислиш, че практикуваш истината, и в резултат на това все още си неспособен да преодолееш затрудненията си. В сърцето си чувстваш, че практикуваш истината и си отдаден, и се чудиш защо все още възникват проблеми. Това е така, защото действаш въз основа на добрите си намерения и използваш собствените си субективни усилия, а не търсиш Божиите намерения, не постъпваш според изискванията на истината и не спазваш принципите. В резултат на това постоянно чувстваш, че си много под нивото, което Бог изисква, сърцето ти е неспокойно и несъзнателно ставаш негативен. Субективните желания и усилия на човека са много далеч от изискванията на истината и са различни по природа. Външните подходи на хората не могат да заменят истината и не се изпълняват в пълно съответствие с Божиите желания, докато истината е действителният израз на Божиите намерения. Някои хора, които проповядват евангелието, си мислят: „Доста изстрадах и платих цена, и по цял ден съм зает да проповядвам евангелието. Как можеш да кажеш, че не практикувам истината?“. Нека

те попитам тогава. Колко истини пазиш в сърцето си? Колко неща правиш в съответствие с истината, когато проповядваш евангелието? Разбираш ли Божиите намерения? Дори сам не можеш да различиш дали просто вършиш неща, или практикуваш истината, защото се съсредоточаваш само върху това да използваш действията си, за да удовлетвориш Бог и да спечелиш Неговото благоволение, а не се оценяваш според критерия „да удовлетвориш Бог, като търсиш Неговите намерения, за да се съобразяваш с истината за всичко“. Ако твърдиш, че практикуваш истината, колко се е променил нравът ти през това време? Колко е нараснала любовта ти към Бог? Като се оценяваш така, ще си наясно в сърцето си дали практикуваш истината или не.

Откъс 58

Какво знаете за промените в нрава? Промените в нрава по същество са различни от промените в поведението и също така са различни от промените в практиката — всички те са различни по същество. Повечето хора поставят специален акцент върху поведението в своята вяра в Бог, в резултат на което се случват определени промени в поведението им. След като са започнали да вярват в Бог, те спират да пушат и пият и вече не се карат с другите, като предпочитат да упражняват търпение, когато претърпят загуба. Те преминават през определени промени в поведението. Някои хора чувстват, че щом като повярват в Бог, те разбират истината посредством четенето на Божието слово. Те са преживели делото на Светия Дух и изпитват истинска наслада в сърцата си, което ги прави особено ревностни, като няма нещо, което да не могат да изоставят или да изстрадат. Въпреки това, след като са вярвали в продължение на осем, десет или дори двадесет или тридесет години, тъй като не е имало промяна в техния живот нрав, те в крайна сметка се връщат обратно към старите си навици. Тяхната надменност и самонадеяност стават все по-изразени, те започват да се конкурират за власт и придобивки, копнеят за парите на църквата и завиждат на онези, които са се възползвали от Божия дом. Те стават паразити и вредители в Божия дом, а някои дори биват разкрити и отстранени като лъжеводачи и антихристи. Какво доказват тези факти? Промените, свързани единствено с поведението, са неустойчиви. Ако няма промяна в живот нрава на хората, рано или късно те ще покажат истинската

си същност. Това е така, защото източникът на промените в поведението е в пламенността и заедно с известна работа от Светия Дух по същото време, за тях става изключително лесно да бъдат ревностни или да имат добри намерения за кратко време. Както казват невярващите: „Да извършиш едно добро нещо е лесно. Трудното е да вършиш добри неща цял живот“. Защо са неспособни хората да вършат добри неща през целия си живот? Защото по природа хората са зли, егоистични и покварени. Поведението на човека се ръководи от неговата природа. Каквато е неговата природа, такова е и поведението, което той разкрива, и само това, което се разкрива естествено, представлява неговата природа. Неща, които са фалшиви, не траят дълго. Когато Бог работи, за да спаси хората, целта Му не е да ги украси с добро поведение — целта на Божието дело е да трансформира човешкия нрав, да ги накара да се преродят в нови хора. Божието правосъдие, наказание, изпитания и облагородяване на човека служат за промяна на нрава му, за да може да постигне абсолютно покорство и преданост към Бог и да Му се покланя по нормален начин. Това е целта на Божието дело. Да се държиш добре не е същото като да се покоряваш на Бог, още по-малко е равнозначно на това да съответстваш на Христос. Промените в поведението се основават на доктрина и са породени от пламенност — те не се основават на истинското познаване на Бог или на истината, и в много по-малка степен почиват на напътствие от Светия Дух. Въпреки че има моменти, когато някои от нещата, които хората правят, са просветлени или ръководени от Светия Дух, това не е разкриване на техния живот. Те все още не са навлезли в истините реалности и техният живот нрав изобщо не се е променил. Без значение колко добро е поведението на човека, това не доказва, че той се покорява на Бог или че прилага истината на практика. Промените в поведението не представляват промени в живот нрава и не могат да се считат за разкриване на живота. Така че, когато видите хора, които могат да направят нещо за църквата по време на периодите си на пламенност, и които дори могат да се откажат от някои неща, не ги хвалете, нито ласкайте, не казвайте, че са хора, които притежават истина реалност или хора, които обичат Бог. Да се каже така е погрешно, заблуждаващо и вредно за тях. Но също така не ги обезсърчавайте, а само ги насочете към истината и пътя на стремеж към живота. Тези, които често са ревностни, обикновено имат желанието за напредък, както и решимост. Повечето

от тях копнеят за истината и са хората, които Бог е предначертал и избрал. Онези, които имат пламенно сърце, които доброволно отдават всичко на Бог, са в повечето случаи искрено вярващи в Бог. Онези, които не са искрени в отдаването на всичко на Бог и не желаят да изпълняват дълга си, не са искрено вярващи в Бог. Онези, които са умерени във вярата си и лесно стават негативни, в повечето случаи не могат да останат непоколебими. Когато се натъкнат на най-малката трудност, те се оттеглят, и когато са изправени пред преследване и мъки, те бягат и изоставят вярата си. Само онези с голяма вяра и пламенност могат да упорстват дълго време, да търсят истината за решаване на проблеми и постепенно да навлязат в правилния път на вярата в Бог. Но онези, които имат малко вяра и страдат от липса на пламенност, намират за трудно да следват Бог до края.

Ако човек има много случаи на добро поведение, това не означава, че притежава истините реалности. Само като практикувате истината и действате според принципите, можете да притежавате истините реалности. Само като се боите от Бог и отбягвате злото, можете да притежавате истините реалности. Някои хора имат ентусиазъм, могат да цитират доктрини, да следват правилата и да вършат много добри неща, но всичко, което може да се каже за тях, е, че притежават малко човешка природа. Онези, които могат да цитират доктрини и винаги следват правила, не могат непременно да практикуват истината. Въпреки че това, което казват, е правилно и звучи безпроблемно, те нямат какво да кажат по въпроси, свързани със същността на истината. Следователно, без значение колко доктрини може да изрича някой, това не означава, че той разбира истината, и колкото и доктрини да разбира, той не може да разреши никакви проблеми. Религиозните теоретици могат да обяснят Библията, но в крайна сметка всички те се провалят, защото не приемат цялата истина, която Бог е изразил. Хората, които са преживели промяна в нрава си, са различни. Те са разбрали истината, проницателни са по всички въпроси, знаят как да действат в съответствие с Божиите намерения, как да действат в съответствие с истината принцип и как да действат, за да удовлетворят Бог, и разбират естеството на поквара та, която разкриват. Когато техните собствени идеи и представи се разкрият, те са в състояние да бъдат проницателни и да се опълчат на плътта. Така се проявява промяната в нрава. Основното проявление на хората, които са претърпели промяна в нрава, е, че

са стигнали до ясно разбиране на истината и когато извършват нещата, те прилагат истината на практика с относителна точност и не разкриват поквара толкова често. Като цяло онези, чиито нрав се е променил, изглеждат особено разумни и проницателни и поради разбирането им за истината, те не разкриват толкова голяма самоправедност или надменност. Те могат да виждат и да различават голяма част от покварата, която е разкрита в тях, така че да не дават възможност за проява на арогантността. Те са способни да имат премерено схващане за това какво място трябва да заемат и да разпознават разумните неща, които трябва да правят, как да се придържат към дълга си, какво да кажат и какво да не кажат, и какво на кои хора да говорят и да правят. Така хората, чиито нрав се е променил, са относително разумни и само такива хора наистина изживяват човешко подобие. Понеже разбират истината, те са способни да говорят и виждат нещата в съответствие с истината и са принципни във всичко, което правят. Те не са подвластни на влиянието на никой човек, събитие или нещо, и всички те имат свои собствени възгледи и могат да поддържат истините принципи. Техният нрав е относително стабилен, те не променят често настроенията си и независимо от обстоятелствата разбират как да изпълняват дълга си правилно и как да се държат, за да удовлетворят Бог. Онези, чиито нрав се е променил, не са фокусирани върху това какво да правят външно, за да накарат другите да мислят добре за тях. Те са придобили вътрешна яснота за това какво да правят, за да удовлетворят Бог. Ето защо отвън те може да не изглеждат толкова ентусиазирани или че са направили нещо важно, но всичко, което правят, е смислено, ценно и дава практически резултати. Онези, чиито нрав се е променил, със сигурност притежават много истини реалности и това може да се потвърди от техните гледни точки за нещата и от техните принципи на действие. Онези, които не са придобили истината, абсолютно не са постигнали никаква промяна в живот нрава. Как точно се постига промяна в нрава? Човешките същества са дълбоко покварени от Сатана, всички те се съпротивляват на Бог и всички те имат природа на съпротива срещу Бог. Бог спасява хората, като превръща онези, които имат природа на съпротива срещу Бог и които могат да Му се съпротивляват, в хора, които могат да се покоряват и да се боят от Бог. Това означава да бъдеш човек, чийто нрав се е променил. Без значение колко покварен е човек или колко покварен нрав има, стига да могат да приемат истината, да

приемат Божието правосъдие и наказание и да приемат различни изпитания и облагородявания, те ще имат истинско разбиране за Бог и в същото време ще могат ясно да видят собствената си природа същност. Когато наистина опознаят себе си, те ще бъдат в състояние да мразят себе си и Сатана, и ще бъдат готови да се опълчат на Сатана и напълно да се покорят на Бог. Когато човек вече притежава тази решимост, той може да се стреми към истината. Ако хората имат истинско познание за Бог, ако сатанинският им нрав е пречистен и Божиите слова са се вкоренили в тях и са станали техен живот и основа на тяхното съществуване, ако живеят според Божиите слова, напълно са се променили и са станали нови хора, тогава това се счита за промяна в техния живот нрав. Промяната в нрава не означава да имаш зряла и опитна човешка природа, нито означава, че външният нрав на хората е станал по-мек, че преди са били арогантни, а сега могат да комуникират разумно, или че преди не са слушали никого, а сега могат да се вслушват малко в другите. За такива външни промени не може да се каже, че са трансформации в нрава. Разбира се, трансформациите в нрава включват такива проявления, но най-важното нещо е, че вътрешно животът им се е променил. Това е така, защото Божиите слова и истината са се вкоренили в тях, властват в тях и са станали техен живот. Техните възгледи за нещата също са се променили. Те директно могат да прозрат през това, което се случва в света и с човечеството, как Сатана покварява човечеството, как големият червен змей се съпротивлява на Бог и същността на големия червен змей. Те могат да мразят големия червен змей, Сатана, в сърцата си и могат напълно да се обърнат към Бог и да Го следват. Това означава, че техният живот нрав се е променил и че са придобити от Бог. Промените в живот нрава са фундаментални промени, докато промените в поведението са повърхностни. Само онези, които са постигнали промяна в живот нрава, са получили истината и само те са придобити от Бог.

Всички покварени хора живеят за себе си. Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните — това е обобщението на човешката природа. Хората вярват в Бог заради себе си. Когато изоставят нещата и отдадат всичко на Бог, това е, за да бъдат благословени, и когато са Му отдадени, това е все, за да бъдат възнаградени. Казано накратко, всичко това се прави с цел да бъдат благословени, възнаградени и да влязат в небесното царство. В обществото хората работят за своя собствена полза,

а в Божия дом изпълняват дълг, за да бъдат благословени. В името на получаването на благословии хората изоставят всичко и могат да изтърпят много страдания: няма по-добро доказателство за сатанинската природа на човека. Хората, чиито нрав се е променил, чувстват, че смисълът идва от живота чрез истината, че основата да бъдеш човек е да се покориш на Бог, да се боиш от Бог и да отбягваш злото, че приемането на Божието поръчение е отговорност, която е напълно естествена и обоснована, че единствено хората, които изпълняват дълга си на сътворено същество, са годни да бъдат наречени хора — и че ако не са способни да обичат Бог и да се отплащат за Неговата любов, те не са годни да бъдат наречени хора. Те чувстват, че животът за самия себе си е празен и лишен от смисъл, че хората трябва да живеят, за да удовлетворят Бог, да изпълняват добре дълга си, и да живеят живот, изпълнен със смисъл, така че дори когато стане време да умрат, да се чувстват доволни, да не изпитват ни най-малко съжаление и да не са живели напразно. Сравнявайки тези две различни ситуации, човек може да види, че последната е на хора, чиито нрав се е променил. Ако живот нравът на човек се е променил, то и неговият поглед върху живота със сигурност се е променил. Сега, когато имат различни ценности, те никога повече няма да живеят за себе си и никога повече няма да вярват в Бог с цел да получат благословии. Такъв човек може да каже: „Да познаваш Бог е толкова ценно. Ако умра, след като позная Бог, това ще бъде страхотно! Ако мога да позная Бог и да се покоря на Бог, и ако мога да живея смислен живот, тогава няма да съм живял напразно, нито ще умра с каквото и да е съжаление, и няма да имам никакви оплаквания“. Перспективата на този човек за живота се е променила. Основната причина за промяна в живот нрава е, че човек притежава истината реалност, придобил е истината и има познание за Бог. Следователно възгледите му за живота са се променили и ценностите му са различни от преди. Трансформацията започва от сърцето и от живота на човека, тя със сигурност не е външна промяна. Някои нови вярващи, след като са започнали да вярват в Бог, оставят светския свят зад себе си. Когато по-късно срещнат невярващи, тези вярващи нямат какво да кажат и рядко контактуват със своите невярващи роднини и приятели. Невярващите казват: „Този човек се е променил“. Тогава вярващите си мислят: „Моят живот нрав се е променил, а тези невярващи казват, че аз съм се променил“. Наистина ли се е променил нравът на такъв човек? Не.

Това, което те проявяват, са само външни промени. В живота им не е имало реална промяна и сатанинската им природа остава вкоренена в сърцето им, напълно недокосната. Понякога хората са обхванати от пламенност заради делото на Светия Дух. Някои външни промени могат да се случат и те могат да направят някои добри неща. Това обаче не е същото като постигането на трансформация на нрава. Ако не притежаваш истината и твоето виждане за нещата не се е променило, дори до степен, че да не се различава от това на невярващите, и ако твоят поглед върху живота и ценностите ти също не са се променили, и ако дори нямаш богобоязливо сърце, което е най-малкото, което трябва да притежаваш, тогава не си дори близо до постигането на промяна в нрава. За да постигнете промяна в нрава, най-важното е, че трябва да се стремите към познание за Бог и да имате истинско познание за Него. Да вземем например Петър. Когато Бог искаше да го предаде на Сатана, той каза: „Дори и да ме дадеш на Сатана, Ти си оставаш Бог. Ти си всемогъщ и всичко е в Твоите ръце. Как да не Те хваля за това, което правиш? Но нямаше ли да е по-добре, ако можех да Те позная преди да умра?“. Той чувстваше, че в живота на хората познаването на Бог е най-важно. След познаването на Бог всякакъв вид смърт би била добра и всеки начин, по който Бог я управлява, би бил добър. Той чувстваше, че познаването на Бог е най-важното нещо. Ако не беше получил истината, никога не би могъл да бъде удовлетворен, но и не би се оплакал от Бог. Той би намразил единствено факта, че не се е стремил към истината. Предвид духа на Петър, неговият сериозен стремеж към познаването на Бог показва, че неговият възглед за живота и ценностите е претърпял промяна. Неговият дълбок копнеж да познае Бог доказва, че той наистина е познал Бог. Следователно от това твърдение човек може да разбере, че нравът му се е променил. Той е човек, чийто нрав се е трансформирал. В самия край на неговото преживяване Бог казва, че той е човекът, който познава Бог най-много. Той е човекът, който обича Бог истински. Без истината живот нрава никога не може да се промени. Ако вие наистина можете да се стремите към истината и да навлезете в истината реалност, само тогава можете да постигнете промяна в живот нрава си.

СЛОВА ЗА ТОВА КАК ДА ПРЕЖИВЯВАМЕ ПРОВАЛИТЕ, ПАДЕНИЯТА, ИЗПИТАНИЯТА И ОБЛАГОРОДЯВАНЕТО

Откъс 59

Онова, към което хората се стремят във вярата си в Бог, е да получат благословии в бъдеще — това е целта във вярването им. Всички хора имат това намерение и тази надежда, но покварата в природата им трябва да бъде преодоляна чрез изпитания и облагородяване. В каквито аспекти хората не са пречистени и все още разкриват поквара, именно в тях трябва да бъдат облагородени. Това е Божията подредба. Бог нагласява среди за теб, като те заставя да преминеш през облагородяване в тях, за да опознаеш собствената си поквара. В крайна сметка достигаш дотам, че да си готов да се откажеш от замислите и желанията си и да се покоряваш на Божието върховенство и подредби, дори това да означава смърт. Поради това, ако хората не бъдат подложени на няколко години облагородяване, ако не изтърпят известно количество страдание, те няма да могат да се освободят от възпирането на покварата на плътта в мислите и сърцата си. Те трябва да понесат страдание именно в тези аспекти, в които все още са подвластни на възпирането на сатанинската си природа, и в онези, в които все още имат свои собствени желания и изисквания. Само чрез страдание хората могат да научат уроци, което означава да са способни да придобият истината и да разберат Божиите намерения. Всъщност много истини се разбират чрез преживяване на страдания и изпитания. Никой не може да разбере Божиите намерения, да опознае Божието всемогъщество и мъдрост и да оцени Божия праведен нрав, докато се намира в удобна и спокойна среда, или когато обстоятелствата са благоприятни. Това е невъзможно!

Откъс 60

Някои хора са преживели известни провали в миналото, като например да бъдат освободени заради това, че не вършат реална работа като водачи или че се отдават на предимствата на статуса. Като бъдат освободени няколко пъти, някои от тях се променят истински до известна степен, така

че освобождаването нещо добро ли е, или е лошо? (Добро е.) Когато ги освободят за първи път, хората се чувстват така, сякаш светът е свършил. Сякаш просто сърцата им са разбити. Не могат повече да се владеят и не знаят в коя посока да тръгнат. Но като мине преживяването, си мислят: „Не беше кой знае каква работа. Защо духовният ми ръст беше толкова малък преди? Как може да съм бил толкова незрял?“. Това доказва, че са постигнали напредък в живота и са разбрали нещо за Божиите намерения, за истината и целта на Божието спасение на човека. Това е процесът на преживяване на Божието дело. Трябва да признаеш и приемеш методите, които Бог използва в Своето дело, а именно постоянно да те кастри или да те окачествява, като изказва мнение, че си безнадежден, че не си човек, който ще бъде спасен, и дори да те заклеймява и проклина. Може да се чувстваш негативно, но като търсиш истината, като се самоанализираш и се опознаваш, скоро ще можеш да се изправиш отново, да следваш Бог и да изпълняваш нормално задълженията си. Ето това означава да израстваш в живота. Тогава добро или лошо нещо е да преминаваш през повече освобождавания? Дали този метод, който Бог използва в своето дело, е правилен? (Правилен е.) Понякога обаче хората не осъзнават това и не могат да го приемат. Особено когато ги освободят за пръв път, те чувстват, че се отнасят несправедливо с тях, непрекъснато се оплакват от Бог и се опитват да спорят с Него, неспособни да преодолеят това препятствие. Защо не могат да го преодолеят? Дали защото си търсят неприятности с Бог и с истината? Това е, защото хората не разбират истината, не знаят как да се анализират и не търсят проблемите вътре в себе си. В сърцата си те винаги отказват да се подчинят и когато ги освободят, започват да предизвикват Бог. Не могат да приемат факта, че са освободени, и се изпълват с негодувание. В този момент покваренят им нрав е много сериозен, но когато по-късно погледнат назад, виждат, че правилно са били освободени — оказало се е нещо добро, което им е позволило да постигнат известен напредък в живота. Когато в бъдеще се сблъскат отново с освобождаване, дали пак така ще го оспорват? (Всеки път все по-малко.) Естествено е това да се подобрява с времето. Ако нищо не се променя, това доказва, че те изобщо не приемат истината и че са неверници. Тогава са напълно разкрити и отстранени и няма начин да постигнат спасение.

Провали, спънки, освобождавания — това са неща, които всеки трябва да преживее по пътя към постигане на спасение и усъвършенстване, така че не го превръщай в драма. Когато виждаш хора, които са били освободени, да страдат и да стават негативни, не им се подигравай, защото един ден и ти може да бъдеш освободен и да бъдеш по-зле и от тях. Ако някой ден ви освободят, ще станете ли негативни и ще плачете ли горчиво? Ще се оплаквате ли? Ще ви се иска ли да се откажете от вярата си? Зависи от това дали си приел истината, докато си вярвал в Бог, колко истини действително си разбрал и дали истините, които мислиш, че разбираш, са твоя реалност. Ако тези истини са се превърнали в твоя реалност, тогава ще имаш духовния ръст да преодолееш това изпитание и облагородяване. Ако не притежаваш истината реалност, това освобождаване ще бъде катастрофа за теб и ако свърши зле, ще бъдеш повален и няма да можеш да се изправиш. Някои хора са донякъде съвестни и казват: „Наслаждавах се на толкова много Божия благодат, толкова години слушах проповеди и Бог ми даде много любов. Не мога да го забравя. Най-малкото трябва да се отплатя за Божията любов“. И после изпълняват своите задължения негативно настроени и пасивни, без стремеж към истината, без никакво навлизане в живота. Ако умееш да се придържаш към дълга си, може да се приеме, че си донякъде съвестен; това е най-малкото, което трябва да постигнеш. Но ако винаги изпълняваш дълга си нехайно, без да спазваш принципите, без да навлизаш в живота и без да постигаш резултати в дълга си, то това изпълнение на дълга ли е? Ако винаги изпълняваш дълга си нехайно, ще можеш ли да останеш непоколебим в бедствията? Можеш ли да гарантираш, че няма да предадеш Бог? Следователно, за да изпълняваш дълга си, ти трябват най-малкото съвест и разум; истински резултати могат да бъдат постигнати само ако човек изпълнява дълга си в истинско съгласие със съвестта и разума си. Това е минималният критерий. Ако не можеш да покриеш дори този критерий, значи си нехаен, способен си да измамиш и предадеш Бог, а трудът, който си положил, дори не отговаря на критериите. Дори и да не напуснеш Божия дом, ти вече отдавна ще си отстранен от Бог. Такъв човек не може да бъде избавен. Причина за това е липсата на съвест и разум и непрестанното изпълняване на дълга по нехаен начин. Пришките по краката ти се дължат на пътя, който си извървял, и никой друг не е виновен. Ако в крайна сметка не бъдеш спасен, а прокълнат, и свършиш

като Павел, то не можеш да виниш никого. Това е твоят път и твоят избор. Следователно най-важният критерий за това дали хората могат да бъдат спасени, или не, е преди всичко в това дали имат съвест и разум. Ако хората могат да се придържат към тази линия, значи притежават съвест и разум. За такива хора има надежда за спасение. Ако прекрачат или не достигнат тази линия, те няма да отговарят на критерия за спасение и ще бъдат отстранени по естествен начин. Коя е вашата червена линия? Казваш: „Дори Бог да ме удря и гълчи, да ме отхвърля и да не ме спаси, няма да се оплаквам. Ще бъда като вол или кон: ще продължа да полагам труд до самия край, като се отплатя за Божията любов“. Всичко това звучи добре, но способен ли си наистина да постигнеш това? Ако действително притежаваш такъв характер и решимост, ти казвам направо: имаш надежда за спасение. Ако нямаш този характер, ако си лишен от такава съвест и разум, тогава дори да искаш да полагаш труд, не ще можеш да останеш непоколебим до самия край. Знаеш ли как ще постъпи Бог с теб? Не знаеш. Знаеш ли как Бог ще те изпитва? И това не знаеш. Ако ти липсва основата на съвестта и разума, по който да постъпваш, ако не притежаваш правилен подход за стремеж и житейските ти възгледи и ценности не са в унисон с истината, то когато се сблъскаш с неуспехи, провали или изпитания и облагородяване, няма да можеш да останеш непоколебим — и в този случай ще бъдеш в опасност. Каква роля играят съвестта и разумът? Ако кажеш: „Толкова много проповеди съм чул и всъщност разбирам частица истина. Но не съм я приложил на практика, не съм удовлетворил Бог, Бог не ме признава — и ако накрая Бог ме изостави и вече не ме иска, това ще бъде Божията праведност. Дори Бог да ме накаже и прокълне, аз няма да Го изоставя. Където и да отида, аз съм сътворено от Бог същество, завинаги ще вярвам в Бог и дори ако трябва да се трудя като вол или кон, никога не ще спра да следвам Бог, и не ме е грижа какъв ще бъде изходът ми“ — ако наистина имаш такава решимост, такава съвест и разум, тогава ще можеш да останеш непоколебим. Ако ви липсва тази решимост и никога не сте мислили за тези неща, то несъмнено има проблем с вашия характер, със съвестта и разума ви. Това е така, защото в сърцата си никога не сте искали да изпълните дълга си към Бог. Винаги сте изисквали само благословии от Него. Непрекъснато пресмятате в ума си какви благословии ще получите за положените усилия или изстраданите трудности в Божия дом. Ако непрекъснато правиш сметки за тези неща,

ще ти бъде много трудно да останеш непоколебим. Дали можеш да бъдеш спасен или не, зависи само от това дали имаш съвест и разум. Ако не притежаваш съвест и разум, не си достоен да бъдеш спасен, защото Бог не спасява демони и зверове. Ако избереш да крачиш по пътя на стремежа към истината и поемеш по пътя на Петър, Светият Дух ще те просветли, ще те води в разбирането на истината и ще нагласи ситуации за теб, които ще станат причина да преживееш много изпитания и облагородяване, за да бъдеш усъвършенстван. Ако не избереш пътя на стремежа към истината, а поемеш по пътя на антихриста Павел, тогава жалко — Бог отново ще те изпитва и проверява. Но няма как да се отрече, че не ще издържиш изпита на Бог. Щом ти се случи нещо, ще се оплачеш от Бог, а когато си изправен пред изпитания, ще се отречеш от Него. В този момент съвестта и разумът ти няма да бъдат от полза и ще бъдеш отстранен. Бог не спасява хора без съвест и разум; това е минималният критерий.

Трябва поне да покриваш критерия за съвест и разум. Т. е. ако Бог не те иска вече, как трябва да се отнасяш с Него? Би трябвало да кажеш: „Бог ме дари с този дъх. Бог ме избра. Днес познах Създателя и разбрах толкова много истини, но не съм ги приложил на практика. Да не обичам истината и да нямам съвест е в природата ми. Но независимо дали ще мога да приложа истината в бъдеще или да бъда спасен, винаги ще признавам Бог и това, че Създателят е праведен. Този факт не може да бъде променен. Човек не бива да спира да признава Бог и Създателя само защото няма надежда за собственото си спасение или защото няма изход или крайна цел. Това би било бунтарска мисъл. Ако мисля по този начин, трябва да бъда прокълнат. Независимо какво върши Бог, човек трябва да се покорява. Това означава да си разумен. Моят ръст е твърде дребен, за да се покоря, и трябва да бъда наказан, ако се бунтувам срещу Бог или Го предам. И въпреки всичко, независимо как Бог се отнася с мен, решимостта ми да Го следвам остава неизменна. Винаги ще бъда Божие сътворено същество. Независимо дали Бог ме приема, или не, готов съм да бъда пешка, обслужващ и контрастиращ предмет под върховенството на Бог. Трябва да притежавам тази непоколебимост“. Няма значение дали тази мисъл ти хрумва сега, или си мислил така някога, или си взел такова решение, все пак трябва да имаш този разум. Ако нямаш този разум или човешка природа, то спасението за теб са просто празни приказки. Това не е ли факт? Да, така е. Известен

си за основния минимален критерий. Когато се сблъскаш с проблеми, трябва да мислиш повече за този аспект. Това е добре за теб и е начин да се предпазиш. Ако в действителност не притежаваш тази черта на човешката природа, значи си в голяма опасност. Трябва да се молиш: „Боже, никога не съм се отнасял с Теб като с Бог. Възприемах Те само като въздух, като нещо неясно и невидимо. Днес, като се изправям пред това, усещам, че съм отстранен и нямам добра крайна цел. Независимо какъв изход ще ми определиш, готов съм да Ти се покоря. Трябва да Те следвам и не мога да Те изоставя. Онези, които Те изоставят и живеят подвластни на Сатана, не са човеци. Те са дяволи. Не искам да бъда дявол. Искам да бъда човек. Искам да следвам Бог, не Сатана“. Ако можеш да се молиш за това всеки ден и да се въздигаш по-високо, сърцето ти ще се прояснява все повече и ще имаш път за практикуване. Ако някой има непокорен нрав, то при среща с трудности сърцето му става непреклонно и не е склонен да се стреми към истината. Дори и да допусне грешка, не го е грижа. Прави каквото си иска. Започва да става своенравен и безпътен, и вече не иска да се моли. Какво следва да се направи в този момент? Един най-фундаментален принцип може да те предпази. Това е, когато си най-негативно настроен и слаб, ако сърцето ти таи слова на бунт срещу Бог, съпротива срещу Бог, богохулство или осъждане на Бог, не ги изричай на глас и не подбуждай с нищо другите да се съпротивляват на Бог. Ако се придържаш към тези граници, то когато се молиш на Бог, ще получиш Неговата закрила и ще имаш надежда за превъзмогване на трудностите. Това са най-важните слова, към които хората трябва да се придържат. Когато имаш нормална рационалност, когато се измъкваш от състояния на негативност, поквара, разточителност или съпротива, може да си помислиш: „Добре че не направих това в началото. Ако го бях сторил, щях да съм грешник, осъден вовеки, виновен за непростимо зло“. Какъв е този път? (Добър.) Къде е доброто в него? (Може да предпази хората от накърняване на Божия нрав.) Не накърнявай Божия нрав. Веднъж изречеш ли на глас нещо, което накърнява Божия нрав, можеш ли да го върнеш обратно? Веднъж изречена дума се превръща в свършен факт. Тя е заклеймена от Бог. Заклейми ли те веднъж Бог, в беда си. Когато човек вярва в Бог, без значение колко страдания е понесъл, как се е раздавал или как е избрал да вярва, целта не е да бъдеш прокълнат или заклеймен от Бог, а да чуеш думите на Създателя: „Одобрен си от Бог.

Можеш да оцелееш и си обект на Божието спасение“. Трудно се постига това. Не е лесно, затова хората трябва да сътрудничат. Никога не казвай нещо, което е пагубно за собственото ти спасение. Трябва да се въздържаш в критични моменти и да не вършиш нищо, което създава проблеми. Нека ти го кажа: създадеш ли веднъж проблем и заклейми ли те Бог, накърниш ли Божия нрав, никога не ще можеш да го отмениш. Не върши и не казвай нищо безразборно. Трябва да се въздържаш и да не отпускаш края. Когато си се въздържал, това доказва, че имаш минимален стандарт. Ако се въздържаш, признаваш съществуването на Бог, вярваш в Неговото върховенство и имаш богобоязливо сърце до самия край, Бог ще види това. Не си казал нищо, с което да оскърбиш Бог, нито си извършил нищо греховно. Бог може да проучва внимателно мислите в сърцето ти. И понеже имаш известна боязън от Бог в сърцето си, дори и да имаш абсурдни мисли, не си ги изказал на глас, нито си сторил нещо, за да се съпротивляваш на Бог. Бог ще намери поведението ти за приемливо. Как ще се отнася Бог с теб? Ще продължи да те извежда от такива затруднения. Е, нима нямаш все още надежда за спасение? Такава рядкост е да притежаваш това. Какво да се направи, когато срещнеш проблеми? Въздържай се и никога не се отпускай. Да отпуснеш края е резултат от импулсивни емоции. Надменната ти природа е на път да изригне и се чувстваш изпълнен с огорчения и оправдания. Започваш да негодуваш силно и нещо те кара да говориш открито. В този момент е невъзможно да се въздържиш. В резултат на това се разкрива грозната страна на сатанинския ти нрав и в този момент Божият нрав най-вероятно е накърнен. Каква е целта на въздържането? Да бъдеш внимателен с думите, делата и стъпките си, за да се предпазиш да не накърниш Божия нрав и да си оставиш един последен лъч надежда за спасение. Ето защо е необходимо да се въздържаш. Независимо колко силно ощетен се чувстваш, без значение колко много болка и тъга изпитва сърцето ти, трябва да се въздържаш. Това е много стойностно усилие! След като си се въздържал, няма начин да съжаляваш за това. Приложеното в практиката по този начин е от полза за хората като цяло, независимо дали е сторено като способ за вяра в Бог, или като тайна, за да се предпазиш. Хората с покварен нрав понякога проявяват известна доза безумие, без никаква рационалност и без принципи в действията си. Ти дори не знаеш кога ще пламне покваренията ти нрав. Когато избухнеш и кажеш нещо, което отрича

и заклеймява Бог, вече е изключително късно и няма полза да съжаляваш за това. Последиците ще бъдат невъобразими. Може да бъдеш отстранен и Светият Дух не ще работи вече върху теб. Не означава ли това, че всичко е свършено? Не ще имаш абсолютно никаква надежда за спасение.

Откъс 61

Всеки човек в по-голяма или по-малка степен е извършвал прегрешения. Когато не знаеш, че нещо е прегрешение, ще го възприемаш със замъглен ум и вероятно все още ще се вкопчваш в собствените си мнения, практики и начини за разбирането му — но един ден, дали чрез четене на Божиите слова, дали в общуване с твоите братя и сестри, или чрез Божието откровение, ти ще разбереш, че това нещо е прегрешение и оскърбление към Бог. Какво ще бъде отношението ти тогава? Ще се разкайваш ли наистина, или ще даваш рационални обяснения и ще спориш, вкопчен в собствените си идеи, като си вярваш, че макар извършеното от теб да не е в съответствие с истината, то не е и толкова голям проблем? Това е свързано с отношението, което имаш към Бог. Какво отношение имаше Давид към своето прегрешение? (Разкаяние.) Разкаяние — което означава, че той се е намразил в сърцето си и никога повече няма да извърши това прегрешение. И какво направи той? Той се помоли, като искаше Бог да го накаже, и рече: „Ако направя тази грешка отново, нека Бог ме накаже и ме накара да умра!“. Такава беше неговата решителност; това бе истинско разкаяние. Могат ли обикновените хора да постигнат това? За обикновените хора ще е доста добре, ако не се опитват да спорят или ако могат мълчаливо да признаят вината си. Истинско разкаяние ли е нежеланието да повдигнете отново въпроса от страх да не станете за срам? Това е притеснение и огорчение, че ще се посрамите, а не разкаяние. Истинското разкаяние е да се намразиш, защото си сторил зло, да изпитваш болка и неудобство, че си бил способен да извършиш зло, да се самообвиняваш и дори да се проклинаш. Разкаяние е да можеш да се закълнеш, че никога повече няма да вършиш злини, и да си готов да приемеш Божието наказание и да изтърпиш ужасна смърт, ако някога отново извършиш зло. Това е истинско разкаяние. Ако хората винаги са убедени, че не са сторили зло, че постъпките им просто не са отговаряли на принципите или са били причинени от липса на мъдрост, и вярват, че ако действат потайно, всичко е наред, могат ли да изпитат истинско разкаяние,

мислейки по този начин? Категорично не, защото не познават същността на собственото си злодеяние. Дори и да се ненавиждат малко, те се мразят само за това, че са неразумни и че не се справят добре със ситуацията. Те всъщност не осъзнават, че причината, поради която са способни да вършат зло, се корени в проблем в тяхната природа същност, тъй като на хората им липсва човечност, имат лош нрав и са неморални. Такива хора никога няма да изпитат истинско разкаяние. Защо се налага хората да се самоанализират пред Бог, когато са направили нещо лошо или са извършили прегрешение? Това е така, защото познаването на собствената природа същност не е лесно. Лесно е човек да си признае, че е направил грешка, и да разбере къде е грешката. Не е лесно обаче да се осъзнае източникът на грешките и какъв нрав е бил разкрит в тях. Затова повечето хора, когато са направили нещо лошо, признават само, че са сгрешили, но нито изпитват угризения в сърцата си, нито се мразят. По този начин те не достигат до истинско покаяние. За да постигне истинско покаяние, човек трябва да изостави злото, което е сторил, и да е способен да гарантира, че никога повече няма да го извърши. Само тогава може да се постигне истинско покаяние. Ако винаги подхождаш към нещата, воден само от своите собствени представи и фантазии, без да се самоанализираш или да опознаваш себе си, и просто нехайно отбиваш номера, тогава не си се покаял наистина и изобщо не си се променил. Ако Бог иска да те разкрие, как трябва да подходиш към това? Какво ще е твоето отношение? (Ще приема Божието наказание.) Приемане на Божието наказание — това е отношението, което трябва да имаш. В същото време трябва да приемеш Божията внимателна проверка. По този начин е по-добре, за да можеш наистина да опознаеш себе си и наистина да се покаеш. Ако човек няма истинско разкаяние, за него ще е невъзможно да престане да върши зло. Винаги и навсякъде той ще може да се връща към старите си навици, да живее според сатанинския си нрав и дори да повтаря едни и същи свои грешки отново и отново. Следователно такива хора не са се покаяли наистина. По този начин те биват разкрити напълно. И така, какво могат да направят хората, за да се освободят напълно от прегрешения? Те трябва да търсят истината, за да разрешават проблемите, и също така трябва да могат да практикуват истината. Това е правилното отношение на хората към истината. Как тогава трябва те да практикуват истината? Независимо от изкушенията или изпитанията, които срещаш, ти

трябва наистина да се молиш на Бог в сърцето си и да се покоряваш на Божието устройване. Някои изпитания са и изкушения — защо Бог допуска да се сблъскваш с такива неща? Не е неочаквано, нито случайно, че Бог позволява да ти се случват подобни неща. Бог те изпитва и проверява. Ако не приемаш тази проверка, ако не обръщаш внимание на въпроса, не бива ли разкрито отношението ти към Бог в този момент? Какво е отношението ти към Бог? Ако имаш безразлично и презрително отношение към средите, които Бог нагласява за теб, и към изпитанията, които Бог ти праща, и ако нито се молиш, нито търсиш, нито намираш начин да практикуваш чрез него, това разкрива, че си с непокорно отношение към Бог. Как може Бог да спаси такъв човек? Нима е възможно Бог да усъвършенства подобни хора? Категорично не. Това е така, защото нямаш покорно отношение към Бог и дори Бог да ти осигури среда, ти няма да я преживееш и няма да свършиш своята част. Това показва твоето презрение към Бог, че не приемаш Божието дело сериозно и че дори си способен да оставиш настрана Божиите слова и истини, което означава, че не преживяваш Божието дело. В такъв случай как можеш да постигнеш спасение? Тези, които не обичат истината, не могат да преживеят Божието дело. Няма начин да постигнеш спасение, докато вярваш в Бог по този начин. Това означава, че отношението към Бог и истината са много важни и са пряко свързани с това дали човек може да бъде спасен. Хората, които не обръщат внимание на това, са глупави и невежи.

Откъс 62

Казано е, че „този, който върви докрай, със сигурност ще бъде спасен“, но лесно ли е да се приложи това на практика? Не е, и мнозина, които са издирвани и преследвани от големия червен змей, стават твърде плахи и се страхуват да следват Бог. Защо паднаха? Защото им липсва истинска вяра. Някои хора могат да приемат истината, да се молят на Бог, да се уповават на Него и да останат непоколебими в изпитанията и в мъките, докато други не могат да следват до края. В някакъв момент по време на изпитанията и мъките те ще паднат, ще загубят своето свидетелство и няма да са способни да се изправят и да продължат. Всички неща, големи или малки, които възникват всеки ден и могат да разклатят решимостта ти, да обсебят сърцето ти или да те възпрат в изпълнението на дълга ти и в напредъка ти, изискват

усърдно отношение и трябва да ги изследваш внимателно и да потърсиш истината. Това са все проблеми, които трябва да се решат, докато си в процеса на преживяване. Някои хора стават негативни, оплакват се и се отказват от работата си, когато се сблъскат с трудности, и не са способни да се изправят на крака след всеки неуспех. Всички тези хора са глупаци, които не обичат истината, и те не биха я придобили, дори и да вярват цял живот. Как може такива глупаци да следват докрай? Ако едно и също нещо ти се случи десет пъти, но не спечелиш нищо от него, значи си посредствен, безполезен човек. Проницателните хора с истински заложби, които имат духовно разбиране, търсят истината и ако нещо им се случи десет пъти, то може би в осем от тези случаи ще успеят да придобият известно просветление, да научат някакъв урок, да разберат някаква част от истината и да постигнат някакъв напредък. Когато на един глупак, на човек, който има духовно разбиране, му се случи нещо десет пъти, то нито веднъж няма да му донесе полза в живота, нито веднъж няма да го промени и нито веднъж няма да стане причина да опознае грозното си лице, а в такъв случай за този човек всичко е приключило. Всеки път, когато нещо му се случи, той пада, и всеки път, когато падне, има нужда от някой друг, който да го подкрепя и да го увещава. Без подкрепа и увещание не може да се изправи и всеки път, когато нещо му се случи, има опасност да падне и да деградира. Не е ли това краят за него? Има ли други основания такива безполезни хора да бъдат спасени? Божието спасение на човечеството е спасяване на онези, които обичат истината, спасяване на онази част от хората, която има воля и решителност, и на онази част от тях, която в сърцето си копнее за истина и справедливост. Решителността на човека е тази част от сърцето му, която копнее за справедливост, доброта и истина и притежава съвест. Бог спасява тази част от хората и така променя покварения им нрав, за да могат те да разберат и да придобият истината, за да се пречисти тяхната поквара и да се промени животът им нрав. Ако нямаш тези неща в себе си, не можеш да бъдеш спасен. Ако в теб няма любов към истината или въжделение за справедливост и светлина; ако всеки път, когато се сблъскаш с някакво зло, нямаш волята да го отхвърлиш или решимостта да понесеш страдание; ако освен това съвестта ти е притъпена; ако и вродената ти способност да приемаш истината е притъпена и не си възприемчив към истината или към възникващите събития; и ако си

непроницателен по всички въпроси и каквото и да те сполети, не си способен да търсиш истината, за да разрешаваш проблеми, и постоянно си негативен, тогава няма как да бъдеш спасен. Няма за какво да се препоръчва такъв човек и в него няма нищо, върху което да си струва да работи Бог. Съвестта му е притъпена, умът му е замъглен и той нито обича истината, нито копнее за справедливост дълбоко в сърцето си, и колкото и ясно и прозрачно да говори Бог за истината, той изобщо не реагира, сякаш сърцето му вече е мъртво. Дали нещата не са приключили за него? Човек, в когото е останал дъх, може да бъде спасен чрез изкуствено дишане, но ако вече е умрял и душата му го е напуснала, изкуственото дишане няма да помогне. Ако човек се отдръпва и избягва проблемите и трудностите, пред които е изправен, значи изобщо не търси истината, а предпочита да бъде негативен и отпуснат в работата си, и тогава се разкрива какъв е в действителност. Подобни хора изобщо нямат свидетелство за преживяване. Те са просто паразити, излишен товар, безполезни са в Божия дом и са напълно обречени. Само хората, които могат да търсят истината, за да решават проблеми, са хора с духовен ръст, и само те могат да останат непоколебими в свидетелството си. Когато се сблъскаш с проблеми и трудности, трябва да ги посрещнеш хладнокръвно, да се отнесеш с тях правилно и трябва да направиш избор. Трябва да се научиш да използваш истината, за да решаваш проблемите. Независимо дали истините, които обикновено разбираш, са дълбоки или повърхностни, трябва да се възползваш от тях. Истините не са просто думи, които излизат от устата ти, когато нещо ти се случи, нито се използват изрично за решаване на проблемите на другите, а трябва да ги използваш, за да решаваш собствените си проблеми и трудности. Това е най-важното. И само когато решиш собствените си проблеми, ще си способен да решаваш проблемите на другите. Защо се твърди, че Петър е плод? Защото в него има стойностни неща, неща, които си струва да бъдат доведени до съвършенство. Той търсеше истината във всичко, имаше решителност и твърда воля; той имаше разум, беше готов да понесе трудности и обичаше истината в сърцето си; когато го сполетяваха неща, той не ги оставяше да отидат на вятъра и беше способен да извлече поука от всичко. Всичко това са силни страни. Ако нямаш нито една от тези силни страни, това е проблем. Няма да ти е лесно да придобиеш истината и да бъдеш спасен. Ако не знаеш как да преживяваш или не си преживявал,

няма да можеш да разрешиш затрудненията на други хора. Тъй като си неспособен да практикуваш и преживяваш Божиите слова, нямаш представа какво да правиш, когато ти се случи нещо, разстройваш се и избухваш в сълзи, когато се сблъскваш с проблеми, и ставаш негативен и бягаш, когато претърпиш някакъв дребен неуспех, и не си способен да се отнасяш правилно с тези неща. Поради всичко това е невъзможно да придобиеш навлизане в живота. Как можеш да предоставяш ресурс на другите, без да навлезеш в живота? За да предоставяш ресурс за живота на хората, трябва ясно да разговаряш за истината и да си способен да разговаряш ясно за принципите на практикуване, за да разрешаваш проблемите. На човек, който има сърце и дух, е достатъчно да се каже само малко и той ще го разбере. Не е достатъчно обаче да разбере само малка част от истината. Трябва да има и път и принципи на практикуване. Само това ще му помогне да практикува истината. Дори и хората да имат духовно разбиране и да им трябват само няколко думи, за да ги разберат, ако не практикуват истината, няма да навлязат в живота. Ако не могат да приемат истината, тогава всичко за тях е свършило и никога няма да са способни да навлязат в истините реалности. Може да държиш някои хора за ръка, докато ги учиш, и в този момент ще изглежда, сякаш разбират, но веднага щом ги пуснеш, те отново ще се объркат. Това не са хора, които имат духовно разбиране. Ако независимо от проблемите, с които се сблъскваш, си негативен и слаб, нямаш каквото и да е свидетелство и не вършиш своята част по отношение на нещата, които хората трябва да правят и в които трябва да свършат своята част, това доказва, че не пазиш Бог в сърцето си и не обичаш истината. Независимо как делото на Светия Дух вдъхновява хората, само като преживяват Божието дело в продължение на много години, слушат толкова много истини, имат малко съвест и разчитат на самоконтрол, хората би трябвало да са способни поне да отговорят на минималния критерий — да нямат угризения на съвестта. Хората не бива да са толкова сковани и слаби, както сега, и просто е немислимо да са в това състояние. Може да сте прекарали последните няколко години като замаяни, без изобщо да сте се стремили към истината и без да постигнете какъвто и да било напредък. Ако случаят не е такъв, как може все още да сте толкова сковани и глупави? Когато сте в такова състояние, това се дължи изцяло на собствената ви глупост и невежество и не можете да обвинявате никого другиго. Истината

не е пристрастна към определени хора за сметка на други. Как можеш да се промениш, ако не приемаш истината и не я търсиш, за да разрешаваш проблемите? Някои хора чувстват, че заложбите им са твърде малки и че им липсва способност за възприемане, затова отсъждат за себе си и смятат, че колкото и да се стремят към истината, няма да са способни да изпълнят Божиите изисквания. Те си мислят, че колкото и да се стараят, е безполезно и толкоз, затова постоянно са негативни и в резултат на това, дори и след години на вяра в Бог, не са придобили никаква истина. Без да положиш усилия да се стремиш към истината, казваш, че заложбите ти са твърде слаби, предаваш се и постоянно живееш в негативно състояние. В резултат на това не разбираш истината, която трябва да разбереш, и не практикуваш истината в рамките на възможностите си. Дали сам не си пречиш? Дали не е избягване и отказ от отговорност, ако винаги твърдиш, че заложбите ти не са достатъчно добри? Ако можеш да страдаш, да платиш цена и да получиш делото на Светия Дух, неминуемо ще си способен да разбереш някои истини и да навлезеш в някои реалности. Ако не разчиташ на Бог и не се уповаваш на Него, а се предаваш, без да полагаш никакви усилия или да платиш цена, и просто отстъпваш, значи си безполезен и нямаш и капка съвест и разум. Независимо дали заложбите ти са лоши или са изключителни, ако имаш малко съвест и разум, трябва да изпълниш правилно мисията си и това, което трябва да свършиш. Да си дезертьор е ужасно; това е предателство към Бог. То е непоправимо. Стремежът към истината изисква твърда воля и хората, които са прекалено негативни или слаби, няма да постигнат нищо. Те няма да са способни да вярват в Бог до края и ако искат да придобият истината и да постигнат промяна на нрава си, имат още по-малко надежда. Само хората, които се стремят към истината и притежават решимост, могат да я придобият и да бъдат доведени до съвършенство от Бог.

Откъс 63

Много хора често се разболяват и колкото и да се молят на Бог, състоянието им не се подобрява. Колкото и да искат да се отърват от болестта си, не могат. Понякога дори са изправени лице в лице с животозастрашаваща ситуация, с която са принудени да се сблъскат. В действителност, ако човек наистина има вяра в Бог в сърцето си, преди

всичко трябва да знае, че продължителността на живота на човека е в Божиите ръце. Точният момент на раждането и смъртта е предопределен от Бог. Когато Бог дава на хората болест, за нея има причина — тя има значение. Това, което могат да почувстват, е болест, но всъщност това, което им е дадено, е благодат, не болест. Хората преди всичко трябва да признаят този факт и да са сигурни в него, и да го приемат сериозно. Когато страдат от заболяване, те може често да идват пред Бог и да се стараят да правят каквото трябва с благоразумие и внимание, и да се отнасят към дълга си с повече грижа и прилежност от другите. За хората това е защита, не са окови. Това е подход от негативна гледна точка. Освен това продължителността на живота на всеки човек е предопределена от Бог. Една болест може да е неизлечима от медицинска гледна точка, но от Божията гледна точка, ако жизненият ти цикъл още не е приключил и още не ти е дошло времето, не можеш да умреш, дори и да искаш. Ако имаш поръчение от Бог и мисията ти все още не е завършена, няма да умреш, дори и да се разболееш от болест, която се смята за смъртоносна — Бог още няма да те вземе. Дори и да не се молиш и да не търсиш истината, и да пренебрегваш лечението на болестта си или дори и лечението ти да се забави, няма да умреш. Това важи с особена сила за тези, които имат важно поръчение от Бог. Когато мисията им е недовършена, каквато и болест да ги застигне, те няма да умрат веднага; те ще живеят до последната секунда от изпълнението на мисията. Имаш ли тази вяра? Ако я нямаш, ще отправяш към Бог само повърхностни молитви, като казваш: „Боже, трябва да изпълня поръчението, което ми възложи. Искам да прекарам последните си дни отдаден на Теб, за да няма за какво да съжалявам, като умра. Трябва да ме пазиш!“. Ако не поемеш инициативата да търсиш истината, няма да имаш решимостта и силата да си отдаден, въпреки че се молиш по този начин. Тъй като не си склонен да платиш истинската цена, често прибягваш до този вид оправдания и до този метод на молитва към Бог и се пазариш с Него — нима това е човек, който се стреми към истината? Ако болестта ти бъде излекувана, наистина ли ще можеш да изпълниш дълга си добре? Не непременно. В действителност независимо от това дали се пазариш, за да се избавиш от болестта си и да не умреш, или за да осъществиш други свои намерения и цели, от Божията гледна точка, стига да можеш да изпълняваш дълга си, стига от теб още да има полза, стига Бог да е решил, че трябва да бъдеш

използван, тогава това означава, че не бива да умираш. Няма да можеш да умреш, дори и да искаш. Ако обаче безразсъдно създаваш проблеми и извършваш всякакви злодеяния, и обиждаш Божия нрав, ще умреш по-скоро; животът ти ще бъде съкратен. Продължителността на живота на всеки един човек е предопределена от Бог преди сътворението на света. Ако човек може да се покори на подреденото и устроеното от Бог, тогава, болен или не, в добро или в лошо здраве, той ще живее толкова години, колкото Бог му е предопределил. Имаш ли тази вяра? Ако признаваш това само по отношение на доктрината, значи нямаш истинска вяра и е безполезно да говориш сладки приказки; ако си уверен дълбоко в сърцето си, че Бог ще направи това, подходът ти и начинът ти на практикуване ще се променят по естествен път. В живота си хората, разбира се, трябва да проявяват здрав разум по отношение на здравето си независимо от това дали в момента са здрави или болни. Това е инстинкт, който Бог е дал на човека. Това са разумът и благоразумието, които човек трябва да има в рамките на свободната воля, дадена му от Бог. Щом се разболееш, трябва да придобиеш известно разбиране за здравните грижи и лечението за справяне с тази болест — това трябва да направиш. Отнасянето към болестта ти по този начин обаче няма за цел да оспорва продължителността на живота, предопределена ти от Бог, нито да ти гарантира, че ще изживееш всичкия живот, който Той е предопределил за теб. Какво означава това? Може да се обясни по следния начин: в пасивен аспект, дори и да не приемаш болестта си сериозно, пак изпълняваш дълга си както трябва и си почиваш малко повече от другите, без да отлагаш изпълнението на дълга си, тогава болестта ти няма нито да се влоши, нито да те убие. Всичко зависи от това какво прави Бог. С други думи, ако Бог смята, че предопределеният ти живот още не се е изчерпал, то дори и да се разболееш, Той няма да те остави да умреш. Ако болестта ти не е смъртоносна, но ти е дошло времето, тогава Бог ще те вземе, когато реши. Нима това не е оставено изцяло на милостта на Божията мисъл? Подвластно е на Неговото предопределение! Ето така трябва да гледаш на този въпрос. Може да изпълниш своята част и да отидеш на лекар, да взимаш някакво лекарство, да се грижиш за здравето си и да правиш упражнения, но трябва да разбереш дълбоко в сърцето си, че човешкият живот е в Божиите ръце, че продължителността на човешкия живот е предопределена от Бог и че никой не може да надхвърли

предопределеното от Него. Ако нямаш дори това малко разбиране, значи нямаш истинска вяра и всъщност не вярваш в Бог.

Когато някои хора се разболеят, те си блъскат главата в опит да използват различни методи да лекуват болестите си, но каквото и лечение да се прилага, те не могат да бъдат излекувани. Колкото повече се лекуват, толкова по-сериозно става заболяването им. Вместо да се молят на Бог, за да разберат какво точно се случва с болестта им и да търсят първопричината за нея, те взимат нещата в свои ръце. В крайна сметка са изпробвали много методи и са похарчили немалко пари, но пак не успяват да се излекуват от болестта си. После, след като вече са се отказали от лечението, болестта внезапно преминава от само себе си след известно време, а те не знаят как е станало това. Някои хора се разболяват от нещо банално и не му обръщат много внимание, но в един момент състоянието им се влошава и те умират внезапно. Как става това? Хората не могат да го разгадаят; всъщност от Божията гледна точка това се дължи на факта, че мисията на този човек в този свят е приключила и Бог го е взел. Хората често казват: „Никой не умира здрав“. Дали наистина е така? Има хора, които отиват в болницата на преглед и не им откриват никакво заболяване. Били са в крепко здраве, но след няколко дни са починали. Това се нарича смърт без болест. Има много такива хора. Това означава, че човекът е достигнал края на живота си и е взет обратно в духовния свят. Някои хора са боледували от рак и туберкулоза и въпреки това доживяват до седемдесет-осемдесет години. Има немалко такива. Всичко това зависи от Божието предопределение. Ако имаш такова разбиране, значи наистина вярваш в Бог. Ако си физически болен и трябва да взимаш някакво лекарство, за да се справиш с болестта, трябва да взимаш лекарството или да правиш упражнения редовно, като се отпуснеш и гледаш спокойно на нещата. Какво отношение е това? Това е отношение, продиктувано от истинска вяра в Бог. Да речем, че не си взимаш лекарството, не ходиш да ти бият инжекциите, не правиш упражнения, не се грижиш за здравето си и въпреки това си уплашен до смърт и постоянно се молиш: „О, Боже, трябва да изпълнявам дълга си подобаващо, мисията ми не е изпълнена, не съм готов да умра. Искам да изпълнявам задълженията си и да извърша Твоето поръчение, но ако умра, няма да мога. Не искам да съм изпълнен със съжаление, когато умра. Боже, моля Те, чуй молитвите ми. Запази живота ми, за да мога да изпълнявам задълженията си и да завърша

поръчението Ти. Искам да Те възхвалявам вечно и да видя Твоя славен ден възможно най-скоро“. На пръв поглед си много силен и изпълнен с вяра в Бог, не приемаш лекарства или инжекции. В действителност обаче вярата ти е по-малка от синапово зърно. Уплашен си до смърт и нямаш вяра в Бог. Как така нямаш вяра в Бог? Как стана така? Човешките същества просто не разбират отношението, принципите и начините за справяне със сътворените същества на Създателя, затова те използват собствената си ограничена гледна точка, представи и фантазии, за да отгатнат какво ще направи Бог. Искат да се обзаложат с Бог, за да видят дали Той ще ги излекува и дали ще им даде дълъг живот. Не е ли глупаво това? Ако Бог реши да запази живота ти, няма да умреш, колкото и да си болен. Ако Бог реши да не ти даде повече живот, тогава ще умреш и без да си болен, ако това е, което трябва да стане. Продължителността на живота ти е предопределена от Бог. Ако можеш да видиш ясно този въпрос, това показва, че разбираш истината и имаш истинска вяра. И така, Бог произволно ли дава болести на хората? Не е произволно; това е начин да облагороди вярата им. Това е страданието, което хората трябва да понесат. Ако Бог ти даде болест, не се опитвай да избягаш от нея; ако не ти даде болест, недей да си я просиш. Всичко е в ръцете на Създателя и хората трябва да се научат да оставят природата да си върши своето. Какво е природата? Нищо в природата не е произволно — всичко идва от Бог. Това е истината. От хората, боледуващи от една и съща болест, някои умират, а други оживяват; всичко това е предопределено от Бог. Ако оживееш, това доказва, че още не си изпълнил мисията, която Бог ти е възложил. Трябва да работиш усилено, за да я изпълниш, и да цениш това време; не го прахосвай. Така стоят нещата. Ако си болен, не се опитвай да избягаш от това; ако не си болен, недей да си просиш да се разболееш. Никога не можеш да получиш това, което искаш, като просто го поискаш, нито можеш да избягаш от нещо просто защото искаш да избягаш. Никой не може да промени това, което Бог е решил да направи.

Преди да бъде прикован на кръста, Господ Исус се помоли. Как точно беше формулирана молитвата? („Ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“ (Матей 26:39).) Като членове на сътвореното човечество, всички хора трябва да преминат през такъв процес на търсене, защото не разбират Божиите намерения. Това е нормален процес. И все пак, както и да търсиш, колкото и дълго да търсиш

и колкото и тежък или труден да е процесът на търсене, нищо от това, което Бог е решил да направи, никога не се е променило от самото начало, нито пък Той някога е решавал да го промени. Хората може да търсят и да чакат, а Бог наистина им предоставя процес, чрез който да добият разбиране, знание и яснота по отношение на това кое действително е истинно, но Той никога не би променил и едно Свое решение. Затова не бива да мислиш, че нещата ти се случват произволно, или че ако дадено бедствие или определен вид смърт някак ти се размине, това е чист късмет и съвпадение, защото не е. Бог е предопределил и подредил нещата за всяко сътворено същество — от най-голямото до най-малкото, от макроскопичното (планетите и космоса) до сътвореното човечество и дори микроорганизмите. Това е Божието всемогъщество. Някои болни казват, че болестта им произтича от изтощението от някаква дейност или от това, че по случайност са изяли нещо неподходящо. Не търси такива причини — всички те са проява на негативност и съпротива. Трябва да посрещаш с положителна нагласа обстоятелствата, хората, събитията и нещата, които Бог е нагласил за теб. Вместо да търсиш обективни причини, трябва да търсиш и да разбереш точно с какво намерение и отношение Бог те поставя в тази ситуация и какво отношение трябва да имаш ти като сътворено същество, когато подхождаш към нея. Това е пътят, който трябва да търсиш. Когато даден човек оцелее, това никога не е произволно, нито неизбежно. Подредбите, желанията и върховенството на Създателя винаги са налице. Нищо не е празно. Мислиш ли, че Божиите слова, Неговите намерения и истината са изпразнени от съдържание? Не са! Когато хората не са проумели Божиите намерения, те са склонни да се поддават на някои представи и фантазии и им се струва, че тези представи и фантазии са доста точни и трябва да съответстват на Божиите желания. Хората не знаят какви са Божиите желания, затова си мислят: „Прав съм да разсъждавам така. Аз имам истинска вяра. Боя се от Бог и Му се покорявам. Аз съм човек, който обича Бог“. В действителност Бог дълбоко ненавижда твоите представи и фантазии. Макар че си мислиш колко си прав, всъщност изобщо не разбираш истината, нито си я придобил. Когато един ден прозреш ясно всички тези въпроси и осъзнаеш, че всички тези неща в крайна сметка се управляват, уреждат и повеляват от Създателя, ще си научил уроците си от всички хора, събития и неща, които си срещнал, и ще си постигнал

подобаващи резултати. Едва тогава истински ще разбереш Божиите намерения и ще си дадеш сметка, че всичко, което Бог прави, е за целите на спасението на хората, и че в него се съдържат Божиите добри намерения, както и Неговите ревностни и грижовни намерения. Когато придобиеш това разбиране, трябва да благодариш и да възхваляваш Бог и никога да не си мислиш: „Бог ми е повелил да изпълнявам този дълг — сигурно съм много важен в Неговото сърце. Бог не може да ме изостави и няма да позволи да умра“. Това е погрешно. Бог има метод във всичко, което прави. Какво означава това? Бог предопределя кога някой ще се роди, кога ще умре и колко мисии ще има в този живот. Бог е предопределил продължителността на живота ти. Той няма да прекрати живота ти преждевременно заради това, че не се справяш добре в него, нито ще го удължи с няколко години, защото се представяш добре. Това се казва да имаш метод. А за онези лоши хора, които извършват всякакви злодеяния в света, причинили са му огромни вреди, които извършват множество вредни деяния, застрашили другите в рамките на определен период, някои хора казват: „Бог е сляп. Защо не унищожава такива хора?“. Знаеш ли каква е причината за това? Какъв е коренът му? Първопричината е тази: положителните герои играят положителни роли, а отрицателните герои играят отрицателни роли. Всеки има мисия, всеки има роля, животът и смъртта на всеки са предопределени отдавна; Бог никога не би нарушил това. Когато си се родил, си дошъл на този свят навреме — нито минута или секунда по-рано или по-късно; когато умреш и душата ти отпътува, и това ще се случи в точната минута и секунда. Бог няма да промени продължителността на живота, изначално предопределена на даден човек, и да удължи живота му с двадесет или тридесет години, защото той има голям принос към човечеството. Бог никога не е правил това и няма да го направи и в бъдеще. Той също така няма да направи така, че някой да умре преди уречения му час само защото е особено зловреден за човечеството. Бог никога няма да постъпи така. Това е правилото и законът на небето и Бог никога няма да го наруши. Какво разбрахте по този въпрос? (Никой не може да промени нещата, предопределени от Бог.) Самият Бог никога не би нарушил или променил нещата, които е предопределил или планирал. Това е факт; от това също така виждаме Божието могъщество и мъдрост. Бог вече изцяло е планирал рождението, идването на този свят, продължителността на живота

и изхода на всички сътворени същества, както и тяхната мисия и ролята им сред човеците. Никой не може да промени тези неща — това е властта на Създателя. Идването на всяко сътворено същество на този свят, житейската му мисия и краят на житейския му път — всички тези закони са повелени от Бог отдавна, също както орбитите на всички небесни тела са повелени от Бог; каква орбита следват тези небесни тела, в продължение на колко години, как се движат, на какви закони се подчиняват — всичко това е предопределено от Бог отдавна, не се е променило за хиляди, десетки хиляди, стотици хиляди години. Това е предопределено от Бог и това е Неговата власт. А какво да кажем за това мъничко сътворено същество човека? Да оставим настрана човека и първо да поговорим за кучетата. Бог е повелил да живеят около десет години. Когато достигнат тази възраст, те умират. Възможно ли е тази времева рамка да се промени? (Не.) Няма да се спираме на специалните случаи. Продължителността на живота на едно малко животно, която хората дори не могат да променят, е предопределена от Бог — как е възможно същото да не важи и за човека? Така че каквото и да искат хората, последното нещо, което трябва да искат, е животът им да бъде удължен. Благословиите и несгодите на човешкия живот, както и моментът на смъртта на даден човек, са неща, предопределени от Бог. Никой не може да ги промени и всичкото искане на света няма да доведе до никакъв резултат. Може да искаш от Бог да те просветли по някои въпроси, например, какво преживяваш, какво разпознаваш и какво можеш да спечелиш от дадени обстоятелства. Това означава, че можеш да търсиш истината и да се молиш на Бог за навлизане в живота и промяна в твоя живот нрав. Ако искреността ти успее да трогне Бог, ще можеш да придобиеш делото на Светия Дух. Това е нещо, което Бог е склонен да направи. Трябва обаче да си разумен. Не можеш да искаш от Бог дълголетие или безсмъртие, защото продължителността на живота ти е предопределена от Него. Тя не може да бъде променена от хората и, колкото и да искаш, няма да постигнеш нищо. Щом Бог е предопределил това, Той няма да го промени. Ако признаваш, че Бог е Създателят, че Бог е твоят Върховен повелител, твоят Бог и твоят Господ, никога не бива да искаш такива неща. Какво казва Бог на хората да искат? Какво съдържа Молитвата на Господ? „Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята!“ (Матей 6:10). Какво друго трябва да искаш? Знаеш ли? Трябва да

изпълняваш дълга си на сътворено същество в рамките на управленското дело на Бог. Трябва да изпълниш възложените ти от Бог поръчения, да изпълниш мисията си подобаващо, да не допуснеш провал в мисията си, да си достоен за дадените ти от Бог живот и съществуване и да не позволиш животът ти да бъде похабен или пропилян. В този живот ти трябва да опознаеш Създателя, да изживееш подобие, присъщо на сътворено същество, и да удовлетвориш желанията на Създателя — това са нещата, които трябва да искаш. Преди всичко трябва да си изясниш в сърцето си какво да искаш и какво да не искаш, кои от нещата, които искаш, са съгласно Божиите намерения и кои — не, и дали това, което искаш, може да ти бъде дадено. Не проявявай глупост. Ако това, което искаш, вече е предопределено от Бог, то молитвите ти са напразни. В такъв случай не е ли глупаво да се молиш за него? Не е ли да се противопоставяш на Бог? Бог ти е дал да доживееш до осемдесет години, но ти искаш да доживееш до сто. Бог ти е дал да доживееш до тридесет години, но ти искаш да достигнеш шестдесет. Нима това не е бунтарство? Не е ли това съпротивляване на Бог? Хората трябва да са разумни и да не постъпват глупаво.

РАЗЛИКИТЕ МЕЖДУ ГОВОРЕНЕТО НА ДУМИ И ДОКТРИНИ И ИСТИНАТА РЕАЛНОСТ

Откъс 64

Няколко години след като са приели вярата, повечето хора могат да говорят за някои доктрини, като например „Трябва да имаме правилните намерения във вярата си“, „Трябва да се научим да обичаме Бог и да Му се покоряваме“, „Трябва да изпълняваме дълга си отдадено; не можем да се бунтуваме срещу Бог“ или „Трябва да познаваме себе си“. Всички тези доктрини са правилни, но вие не разбирате истинското значение на думите. Разбирате ги само повърхностно; не разбирате духовното им значение и по-дълбокия смисъл на Божиите слова, така че в сърцата ви няма истина. Каквото и разбиране за преживяване да имате, то е твърде повърхностно. Може и да сте способни да говорите за известна доктрина и да виждате някои прости неща ясно, но не действате съгласно истините принципи; изобщо не се доближавате до истината. Може да имате известни познания и да сте образовани, но не разбирате истината. Не бъркайте разбирането на доктрините или думите с разбирането на истината. Дори сред онези, които вярват в Бог отдавна, има хора с добри заложби със сравнително добро духовно разбиране, които може да имат някакъв опит с истината, но все пак за тях не може да се каже, че я разбират. От общо десет изречения, отразяващи познанието, което можеш да предложиш, може би само две съдържат истинско знание. Останалите са доктрина. Ти обаче чувстваш, че си разбрал истината. Където и да отидеш, можеш да проповядваш непрекъснато в продължение на няколко дни и винаги да имаш какво да кажеш. А когато приключиш, ти се иска да събереш всичко в книга, един вид „звездна биография“, която да разпратиш до всички, за да ядат и пият от нея в името на общото благо. Това е невероятно надменно и неразумно, нали? Хората не могат дори да се доближат до разбирането на предмета на истината; в най-добрия случай те могат да разберат някои от думите, когато са написани. Тъй като хората са умни и имат добра памет, тъй като често говорят за истината на тези аспекти като Божиите дела, значимостта и тайнството на въплъщението и за пътищата и стъпките на Божието дело,

когато се въоръжат с истината до известна степен, чувстват, че самите те притежават истината, че разполагат с изобилие от нея. Колко неразумно от тяхна страна; това само доказва, че те не разбират истината. В наши дни хората разбират само малка част от доктрината. Те не познават себе си, а още по-малко притежават разум. Мислят си, че щом разбират няколко доктрини, значи притежават истината и че вече не са обикновени хора. Чувстват, че са станали велики и си мислят: „Толкова пъти съм чел Божиите слова. Дори съм запомнил някои от тях и те са пуснали корени в сърцето ми. Където и да отида, мога да проповядвам на няколко събрания подред, и мога да обяснявам основните положения в която и да е глава от Божиите слова“. Факт е, че никой не разбира истината. Защо казвам това ли? От една страна, вие не можете да решавате проблеми или да намирате в какво се коренят те, както и не можете да прозрете тяхната същност. От друга страна, вие проумявате само една част от даден проблем или въпрос, а разбирането ви е неопределено; не можете да го свържете с истината. Въпреки това обаче все пак се чувствате добре и сте надменни и самоправедни. Колко глупаво и невежо от ваша страна.

Как бихте обяснили понятието „вяра в Бог“? Как разбирате този аспект на истината? Какъв е правилният възглед, който хората трябва да имат във вярата си в Бог? Какви са все още съществуващите неправилни възгледи? Как точно трябва да вярват хората в Бог? Размишлявали ли сте върху тези въпроси? Изглежда всички вие сте „гиганти“ на истината, разбирате я изцяло, така че нека ви задам най-простия въпрос: какво представлява вярата в Бог? Обмисляли ли сте го? Какво точно означава вярата в Бог? Какво по-точно искаш да спечелиш от вярата си в Него и какви проблеми искаш да решиш? Трябва да сте наясно с тези неща. Трябва също така да сте наясно със следното: какви проявления на вярата в Бог трябва да са налице у някого, за да вярва той искрено в Него? С други думи, как трябва да изпълняваш дълга си, за да бъде искрена твоята вяра в Бог? Какви минимални условия изисква Бог от хората, които вярват в Него, като доказателство, че са хора с искрена вяра? Наясно ли сте с тези въпроси в съзнанията си? Всъщност, в ежедневието си всички вие показвате определени типове поведение на неверници. Можете ли да посочите ясно постъпките си, които не са обвързани с вашата вяра в Бог или с истината? Разбираш ли наистина какво означава да вярваш в Бог? Какъв човек е онзи,

чиято вяра е искрена и който наистина вярва в Бог? Разбирате ли какво означава едно сътворено същество да вярва в Бог? Това засяга човешките възгледи за вярата в Бог. Някои хора твърдят: „Да вярваш в Бог означава да вървиш по правилния път и да правиш добро; това е нещо много важно в живота. На практика вярата в Бог се проявява чрез изпълнението на някакъв дълг за Него“. Има и хора, които заявяват: „Да вярваш в Бог означава да бъдеш спасен; да удовлетвориш Неговите намерения“. Казвате всичко това, но наистина ли го разбирате? Факт е, че не го разбирате. Истинската вяра в Бог не означава човек да вярва в Бог само за да бъде спасен, нито трябва да е само за да стане добър човек. Освен това не е само въпрос на вяра в Него, единствено за да се придобие човешко подобие. Факт е, че възгледът на хората за вярата в Бог не бива да е просто вярата, че Бог съществува, както и че Той е истината, пътят и животът и да се приключи дотам. Също така не става въпрос само за признаване на Бог и вяра, че Той е Върховният владетел на всичко, че Той е всемогъщ, че Той е създал света и всички неща, че Той е неповторим и че е върховен. Не става въпрос просто да се вярва в тези факти и толкова. Божието намерение е цялото ти същество и сърце да бъдат отдадени на Него и да Му се покорят. С други думи, ти трябва да следваш Бог, да бъдеш използван от Него и да си готов дори да Му служиш — най-правилното за теб е да правиш каквото и да е за Бог. Не е казано, че само онези, които са предначертани и избрани от Бог, следва да вярват в Него. Факт е, че цялото човечество трябва да се прекланя пред Бог, да Го слуша и да Му се покорява, защото човечеството е създадено от Бог. Ако знаеш, че целта на вярата в Бог е да постигнеш спасение и вечен живот, но не приемаш ни най-малко истината и не вървиш по пътя на стремежа към истината, тогава се самозаблуждаваш, нали? Можеш ли да придобиеш истината, ако само разбираш доктрината, но не се стремиш към истината? Стремежът към истината е най-важната част от вярата в Бог. Хората трябва да търсят, да размишляват и да изследват какво е скритото значение на всяка една истина, както и как да я практикуват и да навлязат в този аспект на истината. Вярващите трябва да разбират и да притежават тези неща. Що се отнася до различните аспекти на истината, които човек трябва да притежава във вярата в Бог, сега вие разбирате само думите, доктрините и външните практики; не разбирате същността на истината, тъй като не сте я преживели. Например: сферата на изпълнението на дълга и сферата на

любовта към Бог изобилстват от истина и ако хората искат да се опознаят, то те трябва да разберат голяма част от истината. И в значимостта и тайнството на въплъщението също има много истина, която трябва да бъде разбрана. Как трябва да постъпват хората; как трябва да се прекланят пред Бог; как трябва да се покоряват на Бог; какво трябва да правят, за да бъдат в съгласие с Божиите намерения; как трябва да служат на Бог — всички тези подробности съдържат много истина. Що се отнася до всички тези истини в различните области — как се отнасяте към тях и как ги преживявате? Кой аспект на истината е най-важно да се преживее пръв? Има много истини, които хората трябва да разберат и в които трябва да навлязат, след като са положили основите на истинския път. Съществува истината да бъдеш честен човек, и по-конкретно съществуват истини, които са свързани с изпълнението на дълга. Всички те изискват хората да ги преживяват и практикуват. Ако винаги изговаряш тези думи и доктрини, без да обръщаш внимание на това как да практикуваш и да изживяваш, за да навлезеш в истината реалност, то тогава ти винаги ще живееш в тези думи и няма да постигнеш никаква истинска промяна.

Откъс 65

Някои водачи и работници не могат да видят действителните проблеми, които съществуват в църквата. По време на сбирка имат усещането, че нямат нищо стойностно за казване, затова си налагат да изричат само някои думи и доктрини. Те много добре знаят, че това, което казват, е просто доктрина, но все пак го казват. Накрая дори те самите усещат, че думите им са скучни и братята и сестрите им също не ги приемат за поучителни. Ако не осъзнаваш този проблем и упорито продължаваш да изричаш такива неща, значи Светият Дух не работи и няма да има полза за хората. Ако не си преживял истината, но все още искаш да говориш за нея, тогава каквото и да казваш, няма да можеш да проникнеш в истината; всичко, което казваш, ще бъдат просто думи и доктрини. Може да си мислиш, че си получил малко просветление, но това са просто доктрини; това не е истината реалност. Колкото и да се стараят хората, те няма да разберат нищо истинско от слушането на твоето общение за това. Докато слушат, може да им се стори, че това, което казваш, е доста вярно, но след това напълно ще го забравят. Ако не говориш за своите истински състояния, няма да можеш да докоснеш

сърцата на хората и те няма да запомнят това, което са чули. То не предлага нищо градивно. Когато се сблъскаш с подобна ситуация, трябва да осъзнаеш, че това, което казваш, не е практично; ако продължиш да говориш по този начин, това няма да бъде полезно за никого и ако някой зададе въпрос, на който не можеш да отговориш, ще стане още по-неловко. Трябва да спреш веднага и да позволиш на другите да общуват — това би било мъдрото решение. Когато си на сбирка и знаеш нещо по определен въпрос, можеш да предложиш нещо практично. Може да е малко повърхностно, но всички ще го разберат. Ако искаш винаги да говориш по-задълбочено, за да впечатлиш хората, и никога не успяваш да го постигнеш, тогава просто се откажи. Всичко, което кажеш оттук нататък, ще бъде празна доктрина; трябва да позволиш на някой друг да продължи с общението. Ако имаш усещането, че това, което разбираш, е доктрина и нейното изричане няма да бъде градивно, когато говориш, Светият Дух няма да работи. Ако се насилиш да говориш, това може да доведе до безсмислици и отклонения и да заблудиш хората. Повечето хора имат толкова слаби основи и незначителни заложби, че не могат лесно да разберат по-задълбочени неща за кратко време или да ги запомнят. От друга страна, те много по-бързо възприемат неща, които са изопачени, буквоядски и доктринални. Това е нечестиво от тяхна страна, нали? Така че, когато говориш за истината, трябва да се придържаш към принципите и да говориш за това, от което разбираш. В сърцата на хората има суета и понякога, когато суетата им вземе връх, те настояват да говорят дори когато знаят, че това, което казват, е доктрина. Те мислят: „Братята и сестрите ми може би няма да разберат. Ще пренебрегна всичко това заради репутацията си. В момента е важно да правя добро впечатление“. Не е ли това опит да се заблудят хората? Това е липса на преданост към Бог! Ако е разумен човек, ще изпита вина и ще спре да говори. Ще усети, че трябва да смени темата и да разговаря за нещо, което е преживял, или може би своето разбиране и знание за истината. Колкото човек разбира, толкова трябва да каже. Колкото и да говори, той може да изрече само определен брой практични неща. Без преживявания фантазиите и разсъжденията ти са просто теория, просто човешки представи. За да бъдат разбрани, думите, които са истина, изискват истински преживявания, а без преживявания никой не може напълно да разбере същината на истината, а още по-малко напълно да обясни състоянието на преживяване на истина. Трябва да си

преживял поне малко истината, за да можеш да кажеш нещо практично. Това не става без преживявания. И дори да имаш такива, те са ограничени. Има ограничен брой конкретни състояния, за които можеш да говориш, но извън тях нямаш какво да предложиш. Общението по време на сбирка винаги трябва да засяга една или две теми. Ако успееш да ги изясниш по време на общението, ще си постигнал много. Не се опитвай да казваш повече или по-велики неща — така никой няма да може да предаде ясно смисъла и няма полза за никого. На събранията всички се изреждат да говорят и стига съдържанието да е практическо, хората имат полза от него. Спри да си мислиш, че един човек може сам да разговаря ясно за цялата истина; това е невъзможно. Понякога може да мислиш, че общуваш по много практичен начин, но братята и сестрите ти всъщност не разбират напълно. Това е защото твоето състояние е твое състояние, а състоянието на братята и сестрите ти не е непременно точно същото като твоето. Освен това може би имаш известни преживявания, свързани с тази тема, но братята и сестрите ти може да нямат такива, затова усещат, че това, за което говориш, не се отнася за тях. Какво трябва да направиш, когато се сблъскаш с такава ситуация? Задай им въпроси, за да се ориентираш в положението им. Попитай ги как ще постъпят, когато се случи нещо подобно, и как трябва да практикуват в съответствие с истината. Като общуваш известно време по този начин, ще се отвори път напред. Така можеш да насочиш хората към правилната тема и ако продължиш да общуваш, ще постигнеш очевидни резултати.

Откъс 66

Някои хора са напълно лишени от проницателност. Те следват всеки, който ги води. Учат се на добро поведение, когато ги водят добри хора, а когато ги водят лоши хора, се учат на лошо поведение. Учат се от този, когото следват. Когато следват невярващи, те подражават на демоните. Когато следват хора, които вярват в Бог, се научават да имат някакво подобие на човек. Не обръщат внимание на разбирането и практикуването на истината, а само следват другите и сляпо им подражават. Слушат когото си искат. Такъв човек може ли да разбере истината? Категорично не. Хората, които не разбират истината, никога няма да постигнат истинска промяна. Хората могат да научат външни неща като знанието и доктрината,

човешкото поведение и начина на говорене. Истината и животът обаче могат да се получат единствено от Божиите слова и от Неговото дело, но никога от известни или изключителни хора. Как трябва вярващите да ядат и пият Божиите слова? Това е пряко свързано със съществения въпрос дали някой може да разбере и да придобие истината. Трябва да има правилен път към яденето и пиенето на Божиите слова. В църковния си живот и при изпълнението на своя дълг вярващите трябва да ядат и пият Божиите слова, които са насочени към проблеми от реалния живот, и да решават тези проблеми. Това е единственият начин да се разбере истината. Ако обаче разбират истината, но не я практикуват, те няма да са способни да навлязат в истината реалност. Някои хора имат добри заложби, но не обичат истината и макар и да могат да разберат част от нея, те не я практикуват. Могат ли такива хора да навлязат в истината реалност? Да се разбере истината не е толкова просто, както да се разберат доктрините. За да разберете истината, първо трябва да знаете как да ядете и пиете от Божиите слова. Вземете например яденето и пиенето на пасаж, който се отнася до истината за любовта към Бог. Божиите слова гласят: „Любов“, както се нарича, се отнася до привързаност, която е чиста и без недостатък, където използваш сърцето си, за да обичаш, да чувстваш и да проявяваш внимание. В любовта няма условия, няма бариери и няма разстояние. В любовта няма подозрение, няма измама и няма лукавство. В любовта няма каквато и да е търговия и примеси“ (Словото, Т.1 – Явяването и делото на Бог. Мнозина са призовани, но малцина са избрани). Така Бог определя любовта и това е истината. Но кого трябва да обичаш? Трябва ли да обичаш съпруга си? Съпругата си? Братята и сестрите си в църквата? Не. Когато Бог говори за любов, Той не говори за любовта към ближния, а за любовта на човека към Бог. Ако действително е опознал Бог, човек наистина вижда, че Неговият нрав е праведен и свят, и вижда, че Божията любов към човека е най-истинската и най-искрената, и тогава любовта, която този човек изпитва към Бог, също е истинска. Как се практикува любовта към Бог? Човек първо трябва да отдаде сърцето си на Бог и тогава сърцето му може да обича Бог. Ако сърцето на човека наистина вижда колко изключително обичлив е Бог, тогава той няма да се съмнява в Бог, няма да има отдалеченост между него и Бог и боголюбивото му сърце ще е чисто и без недостатък. „Без недостатък“ означава да няма прекомерни желания и да не предявява прекомерни изисквания към Бог, да не Му

поставя условия и да не се оправдава. Означава, че Той е на първо място в сърцето ти и че само Неговите слова заемат място в сърцето ти. Такава привързаност е чиста и без недостатък. Тази „привързаност“ означава, че Бог заема определено място в сърцето ти и че винаги мислиш за Него, чувстваш липсата Му и не Го забравяш в нито един момент. Да обичаш означава да използваш сърцето си, за да обичаш. „Да използваш сърцето си, за да обичаш“ се състои в това да си внимателен, грижовен и копнеещ. За да успееш да обичаш Бог със сърцето си, първо трябва да се стремиш да Го опознаеш, да опознаеш Неговия нрав и Неговата обичливост. Ако изобщо не познаваш Бог, няма да си способен да Го обичаш, дори и да искаш. В момента всички вие се стремите към истината и се опитвате да я придобиете. Макар и да нямаш реално познание за Бог, трябва да използваш сърцето си, за да копнееш за Него, да се приближаваш към Него, да Му се покоряваш, да бъдеш внимателен към Него, да споделяш с Него това, което мислиш, и да изливаш пред Него трудностите в сърцето си. Ако не разбираш истината, потърси Бог; обърни се към Бог и се осланяй на Него, когато не можеш сам да се справиш с нещо. Когато се молиш на Бог така, Светият Дух ще те просветли и ще те напътства. Не се увличай в мисли като например: „Какво трябва да направя за Бог? Какви големи неща трябва да извърша?“. Това са просто празни думи и изобщо не са практични. Практично е само ако вложиш сърцето си в любовта си към Бог и Го удовлетворяваш с дълга и малките дела, които си способен да изпълняваш. Макар и да не изричаш на глас как и до каква степен трябва да обичаш Бог, ти пазиш Бог в сърцето си и сърцето ти иска да Го удовлетвори. Каквито и трудности да изпитваш, стига сърцето ти да желае да удовлетвори Бог и да си способен да направиш някои неща, за да Го удовлетвориш, както и да понесеш известни трудности за тази цел, значи наистина Го обичаш. Ако разбираш част от истината и решаваш всички въпроси принципно, тогава ще си способен да почувстваш Божията любов, да почувстваш, че всичко, което Бог казва, е истината, че то е реалност и винаги помага на хората. Ще си способен да почувстваш, че хората не могат да се отклонят от Божиите слова и че сърцата им не могат да съществуват без Бог, че без Бог няма живот и че ако наистина оставиш Бог, просто не би могъл да живееш, което би било мъчително. Когато почувстваш всичко това, то означава, че изпитваш любов и пазиш Бог в сърцето си. „Използваш сърцето си, за да обичаш, да чувстваш и да

проявяваш внимание“. Това включва много неща. Това е истинската любов, която Бог изисква от човека, т.е. трябва да Го обичаш, в сърцето си да си внимателен към Него и винаги да мислиш за Него. Това не означава просто да изричаш думите, нито означава умишлено да изразиш нещо пред останалите, а по-скоро означава на първо място да вършиш нещата със сърце и да оставиш сърцето си да управлява живота ти и всичките ти действия, без да имаш каквато и да е мотивация, фалш или подозрение в сърцето си. Такова сърце е много по-чисто. Лесно е да се покориш на Бог, ако можеш да разбереш истината. Какво мисли човек, който винаги подозира Бог? „Правилно ли е Бог да постъпва така? Защо Бог казва това? Няма да се покоря, ако Бог го казва без причина. Няма да се покоря, ако не е праведно Бог да направи това. Ще се въздържа засега“. Да не храниш подозрение означава да признаеш, че всичко, което Бог казва и върши, е правилно, че при Него няма правилно и грешно и че човек трябва да се покорява на Бог, да бъде внимателен към Него, да Го удовлетворява и да споделя Неговите мисли и грижи. Независимо дали ти се струва смислено всичко, което Бог прави, дали е приемливо за човешките представи и фантазии, и независимо дали отговаря на човешките доктрини, винаги трябва да си покорен и да подхождаш към тези неща с богобоязливо и богопокорно сърце. Такава практика е в съответствие с истината. Това е проявлението и практикуването на любов. Затова е изключително важно да знаеш как да ядеш и пиеш Божиите слова, ако искаш да постигнеш разбиране на истината. Ако четеш Божиите слова твърде малко, не ги четеш сериозно и не ги обмисляш със сърцето си, тогава няма да си способен да разбереш истината. Ще можеш да разбереш единствено малка част от доктрината и затова ще ти е много трудно да разбереш Божиите намерения и Божиите цели в Неговите слова. Ако не разбираш целите и резултатите, които Божиите слова целят да постигнат, ако не разбираш какво търсят да постигнат Неговите слова и какво се стремят да усъвършенстват в човека, това доказва, че все още не разбираш истината. Защо Бог казва това, което казва? Защо говори с този тон? Защо е толкова сериозен и искрен във всяка дума, която изрича? Защо избира да използва определени думи? Знаеш ли? Ако не можеш да кажеш със сигурност, това означава, че не разбираш Божиите намерения или Неговите цели. Как можеш да разбереш или да практикуваш истината, ако не разбираш контекста на Неговите слова? За да

придобиеш истината, първо трябва да разбереш какво има предвид Бог с всяка дума, която изрича, и след като разбереш тези слова, да ги практикуваш и така да изживееш Божиите слова в себе си и те да се превърнат в твоя реалност. Така ще навлезеш в истината реалност. Можеш да разбереш истината действително, едва когато имаш задълбочено разбиране на Божието слово. Щом разбереш само няколко думи и доктрини, вече си мислиш, че разбираш истината и притежаваш реалността. Това е самозаблуда. Дори не разбираш защо Бог изисква хората да практикуват истината. Това доказва, че не разбираш Божиите намерения и че все още не разбираш истината. Всъщност Бог изисква това от хората, за да ги пречисти и спаси, за да могат да се отърват от покварения си нрав и да станат хора, които се покоряват на Бог и Го познават. Тази цел иска да постигне Бог, като изисква от хората да практикуват истината.

Бог изразява истината за хората, които я обичат, жадуват за нея и я търсят. Що се отнася до хората, които се занимават с думи и доктрини и обичат да произнасят дълги и помпозни речи, те никога няма да придобият истината и се заблуждават. Погледът им върху истината и Божиите слова е грешен, изкривяват си вратовете, за да четат това, което е право, а гледната им точка е напълно погрешна. Някои хора предпочитат да изучават Божиите слова. Постоянно изучават казаното в Божиите слова за крайната цел или за това как да бъдат благословени. Най-много се интересуват от такива слова. Ако Божиите слова не съответстват на представите им и не удовлетворяват желанието им за благословии, те ще станат негативни, повече няма да се стремят към истината и няма да искат да отдадат всичко на Бог. Това показва, че не се интересуват от истината. В резултат на това не се отнасят сериозно към истината и са способни да приемат само онази истина, която съответства на представите и фантазиите им. Макар да вярват пламенно в Бог и всячески да се опитват да вършат добри неща и да се представят добре, подобни хора го правят само за да имат добро крайната цел в бъдеще. Макар че участват и в църковния живот, като ядат и пият Божиите слова, те не практикуват истината, нито ще я придобият. Има хора, които ядат и пият Божиите слова, но просто симулират дейност и си мислят, че са придобили истината само защото са разбрали няколко думи и доктрини. Какви глупаци са те! Въпреки това, човек не е задължително да разбере и да придобие истината, след като прочете Божиите слова. Ако не успееш

да придобиеш истината чрез ядене и пиене на Божиите слова, придобиваш думи и доктрини. Ако не знаеш как да практикуваш истината или как да постъпваш според принципите, значи все още не си придобил истината реалност. Може често да четеш Божиите слова, но после да не успяваш да разбереш Божиите намерения и да усвояваш само някои думи и доктрини. Как да ядеш и пиеш Божиите слова така, че да разбереш истината? Първо, трябва да осъзнаеш, че Божието слово не е толкова просто. Божието слово има изключително дълбок смисъл. За да се изживее дори едно изречение от Божиите слова, е нужен цял един живот. Как би могъл да разбереш Божието слово, без да имаш няколко години опит? Означава ли, че разбираш истината, ако четеш Божиите слова, но при това не разбираш Божиите намерения и не разбираш целите на Неговите слова, откъде идват те и какъв резултат търсят да постигнат или какво искат да изпълнят? Може да си чел Божиите слова много пъти и вероятно можеш да рецитираш наизуст много откъси, но не можеш да практикуваш истината и изобщо не си се променил, и връзката ти с Бог е все така отдалечена и отчуждена. Когато се натъкнеш на нещо, което е в разрез с представите ти, оставаш със съмнения към Бог и не Го разбираш, но спориш с Него и таиш представи и погрешни разбирания за Него, съпротивляваш Му се и дори Го хулиш. Що за нрав е това? Това е надменен нрав на изпитване на неприязън към истината. Как могат хора, които са толкова надменни и които изпитват такава неприязън към истината, да я приемат или да я практикуват? Такива хора определено никога няма да са способни да придобият истината или Бог. Макар че всеки има екземпляр от „Словото се явява в плът“, чете Божиите слова всеки ден и си води бележки, когато слуша общение за истината, ефектът, който това оказва върху всеки, е различен. За някои хора най-важното е да се въоръжат със знания и доктрини; други винаги търсят и се интересуват какво е доброто поведение, което трябва да показват хората; трети са готови да четат дълбокомислени слова, които разбулват мистерии; някои са най-загрижени за словата за бъдещата крайна цел; някои обичат да изучават Божия нрав и управленските закони от Епохата на царството; някои искат да четат Божиите слова на утеха и увещание към човека; някои обичат да четат пророчества и Божии слова на обещания и благословии; други обичат да четат слова, които Светият Дух казва на всички църкви, и искат да са „Негов син“. Могат ли да придобият истината, като четат Божиите слова

така? Дали това са хора, които се стремят към истината? Могат ли да бъдат спасени, като вярват в Бог по този начин? Трябва да видите тези неща ясно. В момента има новоповярвали, които казват: „Божиите слова на утеха към човека са прекрасни. Той казва: „Сине Мой, сине Мой“. Кой на този свят би те утешил така?“. Те мислят, че са Божии синове, и не разбират към кого Бог изрича тези слова. Има хора, които все още не го разбират, дори след като са вярвали в Бог в продължение на няколко години, и безсрамно говорят подобни неща и не се притесняват или срамуват от това. Дали разбират истината? Те не разбират Божиите намерения, но се осмеляват да заемат позицията на Негов „син“! Какво разбират, когато четат Божиите слова? Изтълкували са ги съвсем погрешно! Когато четат Божиите слова, хората, които не обичат истината, няма да ги разберат. Когато разговаряш с тях за истината, изобщо не смятат, че е важно да я приемат. За разлика от тях хората, които обичат истината, са развълнувани, след като прочетат Божиите слова. Те долавят власт и сила в Божиите слова. Способни са да изследват истинския път и да приемат истината. Такива хора имат надежда да се върнат при Бог и да придобият истината. Хората, които обичат да изучават Божиите слова, винаги се интересуват от начина, по който Бог променя формата Си, интересуват се кога Бог ще остави този свят, както и от Божия ден. Не са загрижени за собствения си живот. Хората се занимават с неща, които са дело само на Бог. Ако винаги задаваш подобни въпроси, значи се месиш в Божиите управленски закони и в Неговия план за управление. Това е неразумно и накърнява Божия нрав. Ако много искаш да питаш или да знаеш и не можеш да се овладееш, тогава се помоли на Бог и Му кажи: „Боже, тези въпроси засягат Твоя план за управление и са само Твое дело. Аз няма да се ровя в неща, които надхвърлят възможностите ми или които не бива да знам. Моля те, възпирай ме от това да върша неразумни неща“. Как може човек да разбере Божиите дела? Ако Бог не е споменал или обявил определени неща, свързани с Неговите дела и с плана Му за управление, това доказва, че Той не желае да ги разкрие на хората. Всичко, което Бог иска хората да знаят, е в Неговите слова, и цялата истина, която трябва да разбереш, е в Неговите слова. Има толкова много истини, които трябва да разбереш. Трябва само да погледнеш в Божиите слова и ако нещо не може да бъде намерено там, не настоявай за отговор. Ако Бог не ти е казал, тогава е безполезно да продължаваш да питаш и да разследваш. Той

ти е казал всичко, което трябва да знаеш, и няма да ти каже или да ти разкрие това, което не бива да знаеш. В днешно време повечето вярващи все още не са навлезли в правилния път и не знаят как да размишляват над Божиите слова, когато ги четат, камо ли да ги практикуват или преживяват. Има дори хора, които не изпълняват дълга си или не се занимават с правилни задачи. За такива вярващи е още по-трудно да разберат истината. Човек се нуждае от дългогодишен опит, за да разбере истината. Как ще разбереш истината или ще навлезеш в реалността, ако не четеш съвестно Божиите слова или не ги практикуваш или преживяваш? Как ще поемеш по правилния път на вярата, ако не се подчиниш на Божието дело? И ако не поемеш по правилния път на вярата, как тогава ще бъдеш спасен? Истинските вярващи трябва да са наясно с тези въпроси.

Откъс 67

Какво е истината реалност? Какво означава? Тя се отнася до практикуването на истината. Когато хората разберат истината и могат да я приложат на практика, тя ще стане тяхна реалност, ще се превърне в техен живот. Когато живеят в съответствие с истината, те притежават истината реалност. Хората не притежават истината реалност, ако само говорят думи и доктрини и не могат да прилагат истината на практика. Когато говорят думи и доктрини, може да изглежда, че разбират истината, но изобщо не могат да я практикуват, което доказва, че не притежават истината реалност. Как тогава трябва да навлязат в истината реалност? Трябва да прилагат Божиите слова в реалния си живот и чрез процеса на преживяване и практикуване на Божиите слова ще придобият познание за истината — не като възприятие, а по-скоро като реално преживяване и истинско знание — и ще бъдат способни да действат според принципите. Това означава, че са навлезли в истината реалност. Тогава кои истини сте преживели и за кои сте придобили реално познание? Имали ли сте усещането, че истината е станала ваш живот? Когато вземете откъс от Божиите слова, без значение за кой аспект на истината се отнасят, можете да се изправите пред тях за сравнение и те напълно съвпадат с вашето състояние, чувствате се изключително развълнувани, сякаш Божиите слова са докоснали най-съкровените дълбини на сърцето ви, чувствате, че словата Му са съвсем правилни, напълно ги приемате и не само придобивате познание за

собственото си състояние, но и знаете как да практикувате в съответствие с Неговите намерения. Като пиете и ядете Божиите слова по този начин, вие придобивате ползи, ставате просветени и озарени, придобивате ресурс и състоянието ви се променя. Смятате, че Божиите слова са велики, много сте щастливи и доволни, чувствате, че сте придобили познание за Божиите слова, че разбирате какво означава този откъс от словата Му и че знаете как да ги преживеете и приложите на практика. Често ли се чувствате по този начин? (Да.) Тогава щом сте имали това чувство, чувствали ли сте, че сте придобили истината от този откъс от Божиите слова? (Не.) Щом не сте, това означава, че това чувство е било само отклик на възприятието, временно сърдечно вълнение. Придобиването на някаква награда и някакво навлизане не представлява разбиране на истината и навлизане в истината реалност. Това е само първоначално преживяване, само разбиране на буквалното значение на истината. Преминаването от разбиране на истината към навлизане в истината реалност е сложен процес, който отнема значително време. За да се премине от разбиране на думи и доктрини към действително разбиране на истината, не са достатъчни само едно, две или дори няколко преживявания, за да се постигнат резултати. Може да получите малка награда от едно преживяване, но са необходими много преживявания, за да пожънете истинската награда и да постигнете резултата от разбирането на истината. Това е като да размишлявате над даден проблем. Еднократното размишление носи проблясък светлина, но многократното размишление ще донесе по-големи награди и ще ви позволи да видите проблема ясно. Ако прекарате няколко години в размисъл върху проблема, тогава ще го разберете напълно. Затова, ако искате да придобиете познание за Божиите слова и да разберете истината, това не е така просто като да имате няколко преживявания. Вие самите преминавали ли сте през такива преживявания? Вероятно всеки по няколко пъти. Когато хората за пръв път започнат да преживяват Божиите слова, у тях се появява проблясък светлина, но познанията им все още са повърхностни. Подобно е на разбирането на доктрина, само че знанието им се усеща малко по-практично и не може да бъде обяснено ясно с едно-две изречения. Тяхното общение създава у другите усещането, че знанието им е малко по-практично от думите и доктрините. Ако преживяванията им станат по-дълбоки и те са в състояние да говорят за някои детайли, тогава знанието им ще се усеща като още

по-практично. Ако след това хората продължат да имат преживявания за известно време и могат да говорят с истинско познание за Божиите слова, тогава тяхното знание ще се издигне от възприемането до рационалността. Това е истинското разбиране на истината. Когато хората продължат да преживяват Божиите слова и да ги прилагат на практика, те ще могат да схванат принципите на истината и ще знаят как да я практикуват. Ето какво означава да навлезеш в истината реалност. Тогава, когато дават свидетелство за преживяването, слушащите ще почувстват, че то е практично, и щедро ще го възхваляват. Когато човек достигне това ниво, Божиите слова ще се превърнат в негов живот реалност и само за такъв човек може да се каже, че е придобил истината. Това е опростеният процес на преживяване на Божиите слова и придобиване на истината, който не може да се постигне без усилия в продължение на поне няколко години или дори повече от 10 години. Когато човек започне да преживява и практикува Божиите слова, той си представя, че ще е съвсем просто, но когато нещо го сполети, не знае как да се изправи срещу него или да се справи с него и възникват всякакви трудности. Неговите представи и фантазии ще създават пречки, покваренят му нрав ще създава смущения, а когато се сблъска с неуспехи и провали, ще изгуби умение да преживява. Хората с покварен нрав са особено крехки и лесно стават негативни, а когато ги нападат, клеветят и съдят, лесно се сриват и не могат да се изправят на крака. Ако тези проблеми могат да се разрешат чрез търсене на истината, ако човек може да разчита на Бог, за да остане непоколебим, тогава той може да тръгне по пътя на стремеж към истината. Ако не се интересува от истината и не се отнася към нея като към нещо ценно, което трябва да преживее и придобие, тогава не му достига сила в практикуването на истината и ще се срине и затъне при първата поява на трудности. Такива хора са страхливци и за тях не е лесно да придобият истината. Божиите слова са истината, нов живот, който Той е дарил на хората. И каква е целта на приемането на истината? Да придобиеш истината и живота, да преживееш истината така, сякаш тя е собственият ти живот. Преди истината да се превърне в нечий живот, целта на приемането на истината е най-вече да се преодолее покваренят нрав. Какъв покварен нрав може да се преодолее? Основно се преодоляват такива прояви като бунтарство, представи и фантазии, надменност, самонадеяност, егоизъм, подлост, изкривяване, измамност, нехайство и безотговорност, липса на

съвест и разум. И до какъв краен резултат се стига? До това, че човек може да бъде честен, да се покорява на Бог, да Го почита като велик, да Му се покланя, да Му е предан и да Го обича истински, както и да Му се подчинява до смъртта си. Такъв човек изцяло изживява подобието на истински човек, той се е превърнал в човек, който притежава истината и човешката природа. Това е най-висшата степен, която човек може да достигне в стремежа си към истината.

Тогава как хората могат да ядат, да пият и да преживяват Божиите слова, за да преодолеят покварения си нрав? Не е просто. Поквареният нрав е проблем, който наистина съществува, и често се разкрива по естествен начин в реалния живот на хората. Независимо какво се случва с хората и какво правят те, техният покварен нрав винаги ще се разкрива. Например, независимо от това какво казват или правят хората, в повечето случаи те имат определени намерения и цели. Тези, които са проницателни, могат да почувстват дали начинът, по който хората говорят и действат, е истински или фалшив, какво се крие в техните думи и действия, както и скритите в тях капани. А дали тези неща се разкриват по естествен път? Могат ли хората да ги държат скрити? Дори и да не казват или правят нищо, когато ги сполети нещо, те пак реагират. Тези неща се разкриват първо от изражението им, а после още повече чрез думите и действията им. Проницателните хора винаги забелязват тези неща, а само глупците и идиотите не могат да ги различат. Може да се каже, че е нормално хората да разкриват своята поквара, че това е реален проблем, който съществува за всички. С каква цел Бог изразява толкова много истини в Своето дело през последните дни? Той изразява тези истини, за да отстрани покварения нрав на хората и първопричините за техните грехове, да ги спаси от поквата на Сатана, да им помогне да постигнат спасение, да се откъснат от влиянието на Сатана и най-вече да ги дари с живота, истината и пътя. Ако хората вярват в Бог, но не приемат истината, те не могат да се пречистят от покварения си нрав и така не могат да постигнат спасение. Затова онези, които наистина вярват в Бог, ще полагат усилия да практикуват и преживяват Неговите слова, ще се самоанализират, ще се опитват да опознаят себе си, когато се разкрие покваренията им нрав, и ще търсят истината на Божиите слова, за да преодолеят този покварен нрав. Тези, които обичат истината, се съсредоточават върху самоанализа и опита за

себепознание при четенето на Божиите слова и чувстват, че Неговите слова са точно като огледало, разкриващо собствената им поквара и уродливост. Така чрез Божиите слова те приемат Неговия съд и наказание и постепенно преодолеят покварения си нрав. Когато видят, че покваренията им нрав се разкрива по-малко, когато наистина се подчинят на Бог, ще почувстват, че практикуването на истината е много по-лесно и няма повече трудности. Тогава ще видят истинска промяна в себе си и в сърцето им ще се развие истинска възхвала на Бог: „Всемогъщият Бог ме избави от оковите и възпирането на моя покварен нрав и ме спаси от влиянието на Сатана“. Това е резултатът, който се постига от преживяването на съда и наказанието в Божиите слова. Ако хората не могат да преживеят съда и наказанието в Божиите слова, те не могат да се пречистят от покварения си нрав или да се откъснат от влиянието на Сатана. Има много хора, които не обичат истината, и въпреки че четат Божиите слова и слушат проповеди, след това говорят само думи и доктрини, поради което не преодоляват покварения си нрав, макар да вярват в Бог от много години. Тези хора са все същите стари сатани и дяволи, каквито винаги са били. Те са си мислели, че стига да разгласяват Божиите слова, ще преодолеят покварения си нрав; стига да декламират няколко Божии слова и да разговарят с други хора за тях, ще преодолеят покварения си нрав; стига да са способни да говорят много думи и доктрини, ще преодолеят покварения си нрав; и стига да могат да разбират доктрини и да се учат на самоконтрол, ще преодолеят покварения си нрав. Като следствие от това, след като са вярвали в Бог в продължение на много години, все още няма никаква промяна в техния живот нрав, не могат да говорят за свидетелство за преживяване и затова са онемели. След дълги години вяра в Бог те са с празни ръце и не са придобили никаква истина, като през всичките тези години са живели напразно и са си губили времето. Сега има много такива лъжеводачи и работници — съсредоточени са само върху вършенето на работа и изнасянето на проповеди, вместо да полагат усилия в практикуването и преживяването на Божиите слова. Тогава дали вървят по пътя на стремежа към истината? Категорично не.

Коя е най-важната реалност за вярващите в Бог? Това е практикуването на истината. Коя е най-важната част от практикуването на истината? Не е ли това, че човек първо трябва да схване принципите? Какво представляват принципите тогава? Те са практическата страна на истината, стандартът,

който може да гарантира резултати. Толкова са прости. Когато се приема буквално, ти си мислиш, че всяко изречение от Божиите слова е истината, но не знаеш как да я практикуваш. А това е така, защото не разбираш принципите на истината. Мислиш си, че Божиите слова са напълно верни, че те са истината, но не знаеш каква е нейната практическа страна или към кои състояния е насочена, какви са принципите тук и какъв е пътят за практикуване — не можеш да схванеш или разбереш това. Това доказва, че разбираш само доктрината, но не и истината. Ако наистина усещаш, че разбираш само доктрината, тогава какво трябва да направиш? Трябва да търсиш истината. Първо трябва да получиш точно усещане за практическата страна на истината, да видиш кои аспекти на реалността изпъкват най-много и как трябва да практикуваш, за да навлезеш в тази реалност. Като търсиш и проучваш по такъв начин, ще намериш пътя. След като си овладял принципите и изживяваш тази реалност, ще си придобил истината, което е постижението, произтичащо от стремежа към истината. Ако можеш да схванеш принципите на много истини и да приложиш някои от тях на практика, тогава притежаваш истината реалност и си придобил живота. Независимо какъв аспект на истината търсиш, щом веднъж си схванал къде се крие реалността на истината в Божиите слова и какви са Неговите изисквания, щом наистина си разбрал, можеш да платиш цената и да приложиш истината на практика, тогава си придобил тази истина. Докато я придобиваш, поквареният ти нрав постепенно ще се преодолее и тази истина ще си проправи път в теб. Ако можеш да приложиш на практика реалността на истината, да изпълняваш дълга си и всяко действие, както и да постъпваш според принципите на практикуване на тази истина, това не означава ли, че си се променил? В какъв човек си се превърнал? Превърнал си се в човек, който притежава истината реалност. Дали човек, който притежава истината реалност, има принципни действия? Дали някой, чиито действия са принципни, е придобил истината? Дали този, който е придобил истината, изживява нормална човешка природа? Дали този, който изживява нормална човешка природа, притежава истината и човешката природа? Хората, които притежават истината и имат човешка природа, са в съответствие с Божиите намерения, а хората, които са в съответствие с Божиите намерения, са тези, които Той иска да придобие. Това е преживяването да повярваш в Бог и да бъдеш придобит от Него, това е и

процесът на придобиване на истината, като започнем от яденето и пиенето на Неговите слова, както и процесът на постигане на спасение. Това е пътят на стремеж към истината и пътят на довеждане до съвършенство от Бог.

Откъс 68

Сега разбирате ли от какво зависят придобиването на истината и навлизането в истината реалност? Те зависят от търсенето на истината и от практикуването на истината — само от тези две неща, толкова е просто. Въпреки че истината, изразена от Бог, е записана в писмена форма, реалността на истината не е в писмените слова, а още по-малко може да бъде схваната или разбрана от човека от самия текст. И така, как точно може човек да разбере истината? Човек може да разбере и да придобие истината основно чрез практикуване и преживяване на Божиите слова, преживяване на Неговото дело, чрез търсене на истината и чрез просветлението на Светия Дух. Реалността на истината се осъществява чрез практикуването и преживяването ѝ от хората. Това е нещо, което идва от личното преживяване и се изживява от хората. Истината не е празна теория, нито е прости, приятни думи. Тя е слова, които са наситени с жизнена сила, тя е вечна житейска максима, тя е най-практическото, скъпоценно нещо, което може да придружава човека в ежедневието му през целия му живот. Какво е истината? Истината е основата на съществуването за човешкия живот и принципите на практикуване за това как човек да постъпва и как да се справя с нещата. Истината дава на човека посока и цел в живота, тя му позволява да изживее истинско човешко подобие и да живее пред Бог в покорство към Него и преклонение пред Него. Точно затова хората не могат да живеят без истината. И така, на какво разчиташ сега, за да живееш? Какви мисли и възгледи имаш? Каква е твоята посока и цел, когато правиш нещата? Ако притежаваш истината реалност, ти живееш с принципи, посока и цел. Ако не я притежаваш, живееш без принципи, посока или цел. Ти несъмнено живееш според философията на Сатана, според онези неща от традиционната култура. Така живеят невярващите. Можете ли да прозрете този въпрос? За да разрешиш този проблем, трябва да търсиш и да приемеш истината. Лесно ли е да се придобие истината? (Лесно е, ако се осланяме на Бог.) Докато се осланяш на Бог, трябва да се осланяш и на себе си. Трябва да притежаваш тази вяра и тази решимост и трябва да имаш това

изискване в сърцето си, като казваш: „Не искам да живея сред покварен сатанински нрав. Не искам да бъда контролиран и правен на глупак от него и по този начин постоянно да разобличавам грозотата си, което да накара Бог да ме ненавижда. Така бих бил недостоен да живея пред Бог“. Трябва да имаш това чувство в сърцето си. Тогава, когато те сполетяват неща, трябва да прилагаш истините, които разбираш и схващаш, към реалния си живот и да си способен да ги прилагаш на практика по всеки въпрос. Така истината няма ли да се превърне в твоя реалност? И когато истината стане твоя реалност, ще се тревожиш ли все още, че животът ти няма да расте? Как можеш да съдиш за това дали един човек притежава истината реалност? Това може да се види от неговите думи. Човек, който изрича единствено думи и доктрини, не притежава истината реалност и със сигурност не знае как да практикува истината, така че каквото и да казва, то е празно и не е практическо. Ако човек притежава истината реалност, думите му могат да разрешават проблемите на хората. Той може да прозре същността на проблемите. Само с няколко прости думи може да бъде разрешен проблем, който те е притеснявал в продължение на много години. Ще разбереш истината и Божиите намерения, нещата вече няма да са трудни за теб, вече няма да се чувстваш обвързан и възпиран и ще получиш свобода и освобождение. Това, което такъв човек казва, истината реалност ли е? Това е истината реалност. Ако човек не може да разговаря за същността на твоя проблем каквото и да казва и нищо от това, за което разговаря, не разрешава проблема ти из основи, тогава това, което казва, са думи и доктрини. Могат ли думите и доктрините да предоставят на хората ресурс и да им помагат? Думите и доктрините не могат да предоставят на хората ресурс, нито могат да им помагат, и не могат да разрешат техните реални затруднения. Колкото повече думи и доктрини се изговарят, толкова повече слушателят се дразни. Различно е обаче, когато говори някой, който разбира истината. С няколко думи той може да стигне до корена на проблема и да посочи източника на проблема. Дори едно изречение може да пробуди хората и да стигне до сърцевината на въпроса. Ето какво означава да се използват думи от истината реалност, за да се разрешат затрудненията на хората и да се посочи пътят на практикуване.

В последните дни въплътеният Бог дойде. Като се има предвид, че хората вярват в практическия Бог, какво е това, което най-много трябва да

придобият? Това е истината, това е животът, нищо друго освен това няма каквото и да било значение. Христос дойде и това, което Той донесе, е истината, това е животът. Той дойде, за да предостави живот на хората. И така, как точно трябва да вярва човек в практическия Бог? И как може да придобие истината и живота? Бог е изразил толкова много истини. Всички онези, които са гладни и жадни за праведност, трябва да ядат и пият до насита от Божиите слова. Всички Божии слова са истината и Неговите слова са богати и изобилни. Словата Му са наситени със злато и преизпълнени със съкровища. Като се наслаждават на изобилието на красивата Ханаанска земя, онези, които обичат истината, преливат от радост в сърцата си. Във всяко изречение от Божиите слова, които те ядат и пият, има истина и светлина, всички те са съкровища. Хората, които не обичат истината, свъсват вежди от тревога; те вода газят, а жадни ходят, което разкрива тяхната окаяност. Онези, които знаят как да търсят истината, придобиват все повече, а онези, които не знаят как да търсят истината, стигат до задънена улица. Това, което сега е от най-голямо значение, е хората да се научат да търсят истината във всичко и да достигнат до разбиране на истината, да практикуват истината и да са способни истински да се покоряват на Бог. Това означава да вярваш в Бог. Да вярваш в практическия Бог означава да придобиеш истината и живота. За какво се използва истината? Използва ли се, за да обогати духовния свят на хората? Предназначена ли е да даде на хората добро образование? (Не.) И така, какъв човешки проблем разрешава истината всъщност? Истината е тук, за да преодолее покварения нрав на човека, да преодолее греховната му природа, да позволи на хората да живеят пред Бог и да ги накара да изживеят нормална човешка природа. Някои хора не разбират какво е истината. Те винаги вярват, че истината е дълбока и абстрактна и че истината е мистерия. Те не разбират, че истината е нещо, което хората трябва да практикуват, нещо, което хората трябва да прилагат. Някои хора вярват в Бог от десет или двадесет години и все още не разбират какво точно представлява истината. Придобил ли е такъв тип човек истината? (Не.) Нима не са жалки онези, които не са придобили истината? Много са жалки — точно както се пее в химна, те „вода газят, жадни ходят“. Да се придобие истината не е трудно, нито е трудно да се навлезе в истината реалност. Могат ли обаче хората да придобият истината, ако винаги изпитват неприязън към нея? Не могат. Затова винаги трябва да

идваш пред Бог, за да изследваш вътрешните си състояния на неприязън към истината, да видиш какви проявления на неприязън към истината имаш, кои начини на действие показват, че изпитваш неприязън към истината, и в кои ситуации имаш отношение на неприязън към истината. Трябва често да изследваш тези неща. Например някой те упреква, като казва: „Не можеш да изпълняваш дълга си, като следваш собствената си воля — трябва да се самоанализираш и да се познаваш", а ти се ядосваш и се репчиш: „Значи, начинът, по който изпълнявам дълга си, не е добър, така ли? Предполагам, че ти изпълняваш своя дълг перфектно, а? Какво му е лошото на начина, по който аз изпълнявам дълга си? Бог познава сърцето ми!". Какво отношение е това? Дали е отношение на приемане на истината? (Не.) Трябва първо да имаш отношение на приемане на истината, когато нещо те сполети. Липсата на такова отношение е все едно да нямаш съд, в който да приемеш съкровище, което те прави неспособен да придобиеш истината. Ако човек не може да придобие истината, вярата му в Бог е напразна! Целта на вярата в Бог е да се придобие истината. Ако не можеш да придобиеш истината, тогава вярата ти в Бог се е провалила. Какво означава да придобиеш истината? Това е, когато истината стане твоя реалност, когато стане твой живот. Това означава да придобиеш истината — това означава да вярваш в Бог! Защо Бог изрича Своите слова? Защо Бог изразява тези истини? За да могат хората да приемат истината, така че покварата им да бъде пречистена, за да могат хората да придобият истината, така че истината да стане техен живот. Иначе защо Бог би изразил толкова много истини? За да се съревновава с Библията ли? За да основе „Университет на Истината" и да обучи група хора ли? Отговорът и на двата въпроса е „не". Вместо това, целта е да спаси човечеството изцяло, да накара хората да разберат истината и в крайна сметка да я придобият. Сега разбирате, нали? Какво е най-важното във вярата в Бог? (Придобиването на истината и навлизането в истината реалност.) Оттук насетне всичко зависи от това как вие навлизате в истината реалност и дали можете или не.

Откъс 69

Що се отнася до словата „боязънта от Йехова е началото на мъдростта", как обикновено ги практикувате и преживявате? (Като се покоряваме на всички Божии слова и дело.) Това е общо твърдение, доктрина. То звучи

правилно, но е малко празно. Какво ще направите, ако се сблъскате с нещо, което противоречи на представите ви, и не можете да се покорите? Това е реалистично предизвикателство. Когато това се случи, как тези слова могат да постигнат резултати и да окажат въздействие върху теб, да въздържат поведението ти и да променят принципите и посоката на действията ти? Например, да кажем, че те боли коремът и някой каже: „Приемането на болкоуспокояващи ще спре болката“. Знаеш, че това твърдение е вярно, но как го приемаш и прилагаш на практика? Пиеш ли болкоуспокояващи, когато те боли коремът? Кога ги взимаш? Преди или след хранене? Колко пъти на ден? По колко пиеш наведнъж, за да спреш болката, и колко дни трябва да ги пиеш, за да има ефект? Знаеш ли тези подробности? Тези подробности можеш да преживееш само чрез прилагане на твърдението „приемането на болкоуспокояващи ще спре болката“ в реалния живот. Ако не го приложиш, тогава независимо как признаваш, приемаш или одобряваш това твърдение, то ще бъде за теб само израз от доктрина. Но ако приложиш това твърдение в реалния си живот, лекуваш болестта си и извлечеш полза от него, то вече няма да бъде само празно твърдение, когато го изречеш, а практическо. Когато някой друг се сблъска с подобна ситуация, ще можеш да използваш практическия си опит, за да му помогнеш. Току-що споменахме „боязънта от Йехова е началото на мъдростта“. Изразът „боязънта от Йехова“ е нещо, което хората трябва да прилагат на практика, а „началото на мъдростта“ е резултатът, който придобиват, когато прилагат на практика страха от Йехова. Тоест едва когато си практикувал израза „боязънта от Йехова“ и си го прилагал в реалния си живот, този израз ти е помогнал и ти си се възползвал от него, ще можеш да получиш в резултат мъдрост. Нека първо да поговорим за това как да прилагаме на практика този израз, „боязънта от Йехова“. Този израз засяга всички проблеми, с които хората се сблъскват в реалния си живот, например техните мисли, идеи и състояния, трудностите, които срещат, представите и фантазиите им, погрешните им схващания за Бог, подозренията и спекулациите им за Него, както и нехайството, измамливостта, самоправедността, това, че хората действат на своя глава, което те често проявяват в процеса на изпълнение на дълга си, и т.н. И така, как можеш да приложиш израза „страхът от Бог“, така че да може да промениш принципите на действията и постъпките си? Ако разгледаш, преживееш и познаеш всички подробности на този

израз, той ще бъде истина за теб. Ако никога не си разглеждал тези подробности и само знаеш за израза и си го чувал, тогава той винаги ще бъде за теб само една доктрина. Ще бъде само едно твърдение в книга, просто думи, а не истина. Защо казвам това? Защото това твърдение никога не е променило нито едно от твоите намерения, идеи или мисли и възгледи. То никога не е променило принципите, според които се справяш със света и според които постъпваш. То не е променило отношението, което имаш, когато правиш нещо или изпълняваш дълга си, и не е променило състоянието ти. Не си получил никаква полза от него. Знаете всички тези известни цитати и можете да ги казвате, но ги разбирате само повърхностно и нямате никакво практическо преживяване с тях. По какво се различава това от лицемерните фарисеи? Всички тези пастори и старейшини от религиозния свят се съсредоточават върху рецитирането и обясняването на известни глави и пасажи от Библията. Който рецитира най-много, той е най-духовен, буди най-много възхищение у всички и е с най-висок престиж и статут. В реалния си живот те всъщност виждат света, човечеството и всички типове хора по същия начин, по който ги виждат и светските хора, и възгледите им изобщо не са се променили. Това доказва едно нещо: онези части от Библията, които те рецитират, по никакъв начин не са се превърнали в техен живот, за тях те явно са само теории и религиозни доктрини и не са променили живота им. Ако пътят, по който вървите, е същият като този на религиозните хора, значи вярвате в християнството, а не в Бог, и не преживявате Божието дело. Някои хора, които са вярвали в Бог кратко време, се възхищават на онези дългогодишни вярващи, които могат да говорят за много духовни доктрини. Когато видят тези дългогодишни вярващи да седнат и да говорят по два или три часа без проблем, те започват да се учат от тях. Научават тези духовни термини и изрази, научават начините на говорене и поведение на дългогодишните вярващи, а след това запаметяват някои съществени Божии слова. Те продължават да правят това, докато един ден най-накрая не си помислят, че имат нещо. Когато дойде време за събиране, те започват да дрънкат безспир за високопарни идеи, но ако се вслушате внимателно, всичко това са куп глупости, празни приказки, думи и доктрини. Ясно е, че те са религиозни мошеници, които са мамили себе си и другите. Колко трагично! Не тръгвайте по този път. Веднага щом

тръгнете по него, ще бъдете напълно унищожени, а след това ще ви бъде трудно да се върнете назад, дори и да искате! Ако се отнасяш към тези думи и доктрини, сякаш са съкровища и живот, и парадираш с тях, където и да отидеш, тогава освен твоя покварен, сатанински нрав, притежаваш и някои духовни теории и някои лицемерни неща. Това не просто е фалшиво, то е направо отвратително. То е безсрамно, погнусяващо и ужасно за гледане. Сега ние наричаме вероизповеданията, в които вярват последователите на Господ Исус, християнство, окачествявайки ги като религия и религиозна група. Това е така, защото тези хора вярват в Бог, но не приемат истината, не практикуват и не преживяват Божиите слова, а вместо това само се придържат към религиозни ритуали и формалности, без изобщо да променят своя живот нрав. Те не са хора, които се стремят към истината. Те не се стремят към истината, пътя и живота, които идват от Бог, а вместо това се стремят към библейско знание, подражават на фарисеите и са враждебно настроени към Бог. В резултат на това тази група хора се окачествява като християнство. Всички тези хора, които вярват в Господ, са последователи на религията. Те не принадлежат към Божията църква и не са Негови овце. Откъде идва терминът „християнство“? Той идва от факта, че неговите последователи се преструват на вярващи в Христос, преструват се на духовни и се преструват, че следват Бог, докато отричат всички истини, които Христос е изразил, отричат делото на Светия Дух и отричат всички положителни неща, които идват от Бог. Те се въоръжават, опаковат и маскират с неща, които Бог е казал в миналото. Те използват тези неща като капитал и ги използват на всяка крачка, за да могат да получат облаги посредством измама. Под прикритието, че вярват в Бог, мамят хората на всяка крачка, спорят с другите за това колко добре могат да тълкуват Библията и за библейските си познания, като се отнасят към тези неща като към слава и капитал. Те дори искат да получат Божиите благословии и награди чрез измама. Пътят, по който те вървят, е този на антихристите, който отрича и заклеймява въплътения Бог, и именно заради пътя, по който върви тази група, тя в крайна сметка е окачествена като християнство и религия. Нека сега да разгледаме термина „християнство“ — дали това е добро или лошо наименование? Със сигурност можем да кажем, че това не е добро наименование. То е знак за срам, а не нещо гордо или славно.

Кое е основното нещо, което трябва да разберете, когато се стремите към истината и към навлизане в живота? Как трябва да практикувате? Трябва да откриете какви са Божиите изисквания към хората и как хората трябва да преживеят Неговото дело във всички слова, които Бог е изрекъл — независимо какъв аспект засягат. Трябва да сравнявате своите ежедневни постъпки и начини за справяне с нещата, мислите и възгледите, както и различните състояния и проявления, когато ви сполетят неща, с Божиите слова на разобличение и съд. Още по-важно е да се самоанализирате и да разбирате себе си, както и да търсите истината, за да установите принципите на практикуване. Чрез това трябва да намерите пътя на практикуването, да се научите как да удовлетворявате Божиите намерения, докато изпълнявате дълга си, да постъпвате изцяло съгласно Неговите изисквания и да бъдете честни хора и хора, които практикуват истината. Недейте да мамите хората с чести приказки за думи, доктрини и религиозни теории. Не се представяйте за духовни хора и не бъдете лицемерни. Трябва да се съсредоточиш върху приемането и практикуването на истината и върху използването на Божиите слова, за да сравняваш състоянията си, да ги изследваш, а след това да промениш погрешните гледни точки и нагласи, с които се отнасяш към всякакъв вид въпроси. В крайна сметка трябва да придобиеш богобоязливо сърце във всяка ситуация и да не действаш прибързано, да не следваш собствената си воля, да не вършиш неща според желанията си и да не живееш в покварения нрав. Вместо това всички твои действия и думи трябва да се основават на Божиите слова и на истината. Така постепенно ще развиеш богобоязливо сърце. Богобоязливото сърце се заражда, докато човек се стреми към истината, то не идва от въздържание. Всичко, което въздържанието поражда, е вид поведение, то е вид ограничение на повърхностно ниво. Истински богобоязливото сърце се постига чрез постоянно приемане на съда и наказанието на Божиите слова и приемане на това да бъдеш кастрен, докато преживяваш Неговото дело. Когато хората видят истинското лице на собствената си поквара, те ще познаят ценността на истината и ще могат да се стремят към нея. Разкриванията на покварения им нрав ще стават все по-малко и по-малко и те ще могат да живеят нормално пред Бог, като всеки ден ядат и пият Божиите слова и изпълняват дълга си на сътворени същества. Чрез този процес се заражда богопокорно сърце. Всички, които постоянно

търсят истината, за да разрешават проблеми, докато изпълняват дълга си, са хора с богобоязливи сърца. Всички, които са понесли дисциплиниране и са преживели да бъдат кастрени много, знаят какво е да се боиш от Бог. Когато поквата им се разкрие, те не само изпитват страх и ужас в сърцата си, но и усещат Божия гняв и Неговото величие. В тази ситуация боязънта естествено се заражда в сърцата им. Всички вие имате ли сега някакво разбиране за преживяване за тези неща? (Малко.) Това трябва постепенно да се задълбочи. Не се задоволявайте само с малко разбиране за преживяване. В момента се намирате в подходяща среда, слушате много проповеди, ходите на много събирания, четете много Божии слова, имате среда, в която да изпълнявате дълга си, и всякакви други условия. Мислиш, че имаш страх от Бог, значи вярата ти е пораснала, но ако те поставят в друга среда, ще можеш ли да запазиш сегашното си състояние? Могат ли истините, които разбираш сега, да променят гледната ти точка за нещата или твоя възглед за живота и ценностите? Ако истините, които разбираш, не могат да постигнат тези неща, значи в действителност не разбираш истината. Когато Божиите слова станат истините, които разбираш, и твой живот, тогава ще имаш навлизане в живота и ще си навлязъл в истината реалност. Това означава, че практикуването на истината ще се превърне в нещо, което правиш по собствена инициатива, ще чувстваш, че инстинктивно трябва да правиш такива неща. Вършенето на неща според истината ще стане естествено за теб. То ще стане обичайно, като естествено разкриване. Това означава, че Божиите слова ще са се превърнали в твой живот. Ако винаги поемаш по грешния път, когато се сблъскаш с нещо, и винаги се налага да се самоанализираш и някой да ти помогне и подкрепи, за да влезеш в правия път, тогава това далеч не е достатъчно и нямаш никакъв духовен ръст. Ако няма кой да ти помогне и да те подкрепи, не се знае колко дълбоко ще паднеш веднага щом заобикалящата те среда се промени драстично. Може да започнеш да отричаш Бог и да Го предадеш само за една нощ, може да изоставиш Бог и да се върнеш обратно в обятията на Сатана в рамките на една нощ. С други думи, преди да постигнеш истината и преди истината да се превърне в твой живот, ти все още си в опасност! Да притежаваш малко вяра, да си готов да отдадеш всичко и в момента да имаш малко решителност или добро желание, не доказва, че имаш живот. Тези неща са само повърхностни явления, това е

просто пожелателно мислене. Преди да се подобрят отношенията ти с Бог, ти трябва да се въоръжиш с истината. Трябва да си способен да преживееш Божието дело и някои изпитания и облагородяване. Когато в теб се зароди истинска вяра в Бог, ти ще имаш истинска молитва и истинско общение с Него. Ще можеш да кажеш на Бог това, което е на сърцето ти, и когато се сблъскаш с нещо, ще почувстваш, че можеш да разчиташ само на Него и на никого другиго. Тогава отношенията ти с Бог ще бъдат нормални. Когато имаш истинска вяра в Бог, независимо къде те постави Той и дори да не можеш да посетиш събиране в продължение на няколко години, твоята вяра в Бог ще остане напълно непроменена, точно като тази на Йов. Въпреки че няма да посещаваш събирания и няма да има кой да ти проповядва, Божият път и Божиите слова ще бъдат в сърцето ти. Няма да изоставиш Бог и ще си наясно как Той те води всеки ден. Няма да се отричаш от Бог, когато се сблъскваш с Неговите изпитания, и дори ще виждаш Неговите дела в тях. Тогава ти ще можеш да си независим. Вие все още не сте стигнали дотам, все още имате много представи, фантазии и примеси. Все още има някои прикрити неща в действията ви и в изпълнението на дълга ви. Има твърде много от собствената ви воля. Все още сте в период на преструване, все още се опитвате да бъдете духовни личности, да проповядвате духовни доктрини и да се въоръжавате повече с духовни фрази, термини и теории. Все още се стремите да бъдете фарисеи и фалшиво духовни хора. Все още се стремите да вървите по този вид път и все още сте на този вид погрешен път. Толкова сте далеч от това да бъдете хора, които наистина се боят от Бог и отбягват злото! Затова трябва да направите всичко възможно да се стремите към истината и да преживеете повече съд, наказание, изпитания и облагородяване. Само тогава тези измами, прикрития и ненормални нагласи могат да бъдат напълно премахнати. Когато тези поквари са пречистени, отношенията между теб и Бог естествено стават нормални.

СЛОВА ЗА СЛУЖЕНЕ НА БОГ

Откъс 70

Ако като църковен водач или работник трябва да водиш Божиите избраници към навлизане в истината реалност и да даваш добро свидетелство за Бог, от най-голямо значение е да ги водиш да четат повече от Божиите слова и да разговарят повече за истината. По този начин Божиите избраници могат да имат по-дълбоко познание за Божиите цели при спасяването на човека и за целта на Божието дело и могат да разберат Божиите намерения и различните Му изисквания към човека, така че да могат да изпълняват дълга си правилно и да удовлетворяват Бог. Когато се събирате, за да разговаряте и проповядвате, трябва да говорите практично за свидетелството си за преживяване, а не да се задоволявате само с проповядване на думи и доктрини. Когато ядете и пиете Божиите слова, трябва да се съсредоточите върху разбирането на истината. Щом разберете истината, трябва да се опитате да я приложите на практика и едва когато я практикувате, наистина ще я разберете. Когато разговаряте за Божиите слова, разговаряйте само дотолкова, доколкото разбирате. Не се хвалете, не правете безотговорни забележки, не говорете думи и доктрини и не преувеличавайте. Ако преувеличаваш, хората ще те намразят, а след това ще се чувстваш укорен, разкаян и наскърбен. Всичко това ще бъде нещо, което сам си си причинил. Можеш ли да помогнеш на хората да разберат истината и да навлязат в реалността, ако им проповядваш само думи и доктрини, за да ги поучаваш и кастриш? Ако това, за което разговаряш, не е практично и ако не е нищо друго освен думи и доктрини, тогава, колкото и да ги кастриш и поучаваш, няма да има никаква полза. Мислиш ли, че това, че хората донякъде се страхуват от теб, правят това, което им казваш, и не смеят да възразят, е същото като това да разбират истината и да са покорни? Това е напълно погрешно. Навлизането в живота не е толкова просто. Някои хора, които стават водачи, са като нови мениджъри, които се опитват да направят силно впечатление; те започват с опит да наложат новооткритата си власт над Божиите избраници и да накарат всички да им се подчиняват. Те си мислят, че това ще улесни работата им. Ако нямаш истината реалност, тогава не след дълго истинският ти духовен ръст ще бъде разкрит, истинското ти лице ще бъде разобличено и много е възможно

да бъдеш отстранен. В някои административни дейности малко кастрене и дисциплина са приемливи. Но ако не си способен да разговаряш за истината, в крайна сметка пак няма да можеш да решаваш проблеми и това ще се отрази на резултатите от работата. Ако, без значение какви проблеми се появяват в църквата, ти винаги поучаваш хората и хвърляш вината върху тях, и ако всичко, което правиш, е да показваш лошо отношение към хората, тогава това е разкриване на покварения ти нрав и си показал грозното лице на покварата си. Ако винаги се поставяш на пиедестал и поучаваш хората по този начин, тогава с течение на времето хората няма да могат да получат от теб ресурс за живот, няма да получат нищо практично и вместо това ще те намразят и ще се отвратят от теб. Освен това ще има някои хора, които, повлияни от теб поради липса на проницателност, ще се научат да поучават другите и да ги кастрят; те също ще се ядосват и ще излизат от кожата си. Не само че няма да можеш да решаваш проблемите на хората, но и ще подхранваш покварения им нрав. А това не е ли да водиш хората по пътя към погибелта? Не е ли това злодеяние? Един водач трябва да води предимно чрез общения за истината и предоставяне на ресурс за живот. Ако винаги се поставяш на пиедестал и поучаваш другите, ще могат ли те да разберат истината? Ако работиш по този начин известно време и хората стигнат дотам, че да те видят ясно такъв, какъвто си в действителност, те ще те отхвърлят. Можеш ли да доведеш хората пред Бог, като работиш по този начин? Категорично не. Ти просто ще провалиш делото на църквата и ще накараш Божиите избраници да те намразят и отхвърлят. В миналото имаше някои водачи и работници, които бяха отстранени по тази причина. Те не бяха способни да разговарят за истината, за да решават действителни проблеми, да водят хората да ядат и да пият Божиите слова или да ги водят да разберат себе си. Те не вършеха нищо от тази съществена работа. Те просто се съсредоточаваха върху това да се поставят на пиедестал, да поучават хората и да дават заповеди, като си мислеха, че по този начин вършат ръководни дела на църквата. В крайна сметка те не изпълняваха работните разпоредби, издадени от Горното, въпреки че знаеха за тях, нито вършеха добре каквато и да било конкретна работа. Всичко, което правеха, освен да бълват думи и доктрини и да крещят лозунги, беше да се поставят на пиедестал и сляпо да поучават и кастрят хората. Това караше всички да се страхуват и да избягват тези водачи и работници и хората не смееха да им

съобщават за никакви проблеми. Като действаха по този начин, тези водачи и работници провалиха работата си и я доведоха до застой. Едва когато Божият дом ги освободи, те осъзнаха, че не са свършили никаква реална работа. Може би са изпитвали голямо разкаяние, но съжаленията не са от полза. Те все пак бяха освободени и отстранени.

Откъс 71

У всеки от вас има стремеж към истината. В миналото сте положили усилия да извлечете различни аспекти на истината от Божиите слова. Някои извлякоха известна полза от това, а на други просто им харесваше да прилагат правила и се отклониха. Вследствие на това те са взели всеки аспект на истината и са го превърнали в правило, което да следват. Когато извличате истината по този начин, не помагате на другите да се сдобият с живот или да променят нрава си с помощта на истината, а по-скоро ги карате да овладеят някакво знание или доктрина в рамките на самата истина. Така те уж разбират целта на Божието дело, а всъщност са усвоили само няколко думи и доктрини, без да схванат смисъла, който се съдържа в истината. То е като да учиш богословие или да изучаваш Библията. След като обобщят няколко съсчета библейско знание и богословски теории, хората се сдобиват единствено с разбиране за тези библейски знания и теории. Те са вещи в изговарянето на тези думи и доктрини, но нямат някакво реално преживяване. Нямат разбиране за покварения си нрав, камо ли за Божието дело. В крайна сметка единственото, с което тези хора са се сдобили, са само няколко доктрини и съсчета знание. Това обаче не е нищо повече от набор от правила. Те не са усвоили нищо практично. Ако Бог се заеме с ново дело, способни ли са тези хора да го приемат и да му се подчинят? Можеш ли да го съчетаеш с извлечените от теб истини? Ако можеш и също така имаш известно разбиране, тогава нещата, които си извлякъл, са практични в известна степен. Ако не можеш, тогава това, което си извлякъл, са само правила и те нямат никаква стойност. Подходящ ли е тогава този начин за извличане на истината? Може ли да помогне на хората да я разберат? Ако няма резултат, тогава няма абсолютно никакъв смисъл да го правиш. То е като да учиш хората на богословие. Това не ги кара да преживяват Божиите слова, нито истината. Ето защо в Божия дом трябва да има принципи при редактирането на книги. Те трябва да имат

способността да помагат на хората лесно да разбират истината, да имат път към навлизането и да имат светлина в сърцата си. Това улеснява навлизането в истината реалност. Не може да си като онези хора в дадена религия, които изучават систематично библейското и богословското познание. Това само ще насочи хората към библейско познание, религиозни обреди и правила и ще ги затвори в кутия. То не е в състояние да доведе хората пред Бог, така че те да разберат истината и Божиите намерения. Смяташ, че като задаваш въпрос след въпрос и след това им отговаряш или очертаваш основните точки, а след това обобщаваш и извличаш истината в няколко реда, тези въпроси ще станат очевидни от само себе си, ще станат лесни за разбиране от братята и сестрите ти. Смяташ, че това е добър подход. Ала след като хората прочетат това, те няма да вникнат в смисъла, който се съдържа в истината, никога няма да успеят да го съчетаят с реалността. Всичко, което са усвоили, са няколко думи и доктрини. Ето защо е по-добре да не правиш това, отколкото да го правиш! Това е начин да накараш хората да разберат и да овладеят знание. Напътстваш ги към доктрина и религия и ги караш да вярват в Бог и да Го следват в контекста на религиозната доктрина. Не е ли това пътят, по който апостол Павел водеше хората във вярата им в Бог? Мислите, че е особено важно да разбирате духовната доктрина, но че не е важно да познавате Божиите слова. Това е груба грешка. Много хора се съсредоточават върху това колко от Божиите слова могат да запомнят, колко доктрини могат да обсъдят и колко духовни формули могат да открият. Ето защо винаги искате да извличате всеки аспект на истината, така че всеки да казва едно и също нещо в един глас, да рецитира едни и същи доктрини, да притежава едни и същи знания и да спазва едни и същи правила. Това е вашата цел. Изглежда, сякаш правите това, за да помогнете на хората да разберат по-добре истината, но това, което не знаете, е, че така въвеждате хората в доктриналните правила на Божиите слова и че те само ще се отклоняват все повече и повече от истината реалност на Божиите слова. За да помогнете истински на хората да разберат истината, трябва да съчетаете четенето на Божието слово с реалността и покварените състояния на хората. Трябва да размишлявате над проблемите в самите себе си и да ги разберете и да премисляте покварения нрав, който разкривате. А след това трябва да поправите всичко това, като потърсите истината в Божиите слова. Това е единственият начин да решите истинските проблеми на хората, да

им помогнете да разберат истината и да навлязат в реалността. Само като постигнете този резултат, вие наистина водите хората пред Бог. Ако всичко, за което говориш, е духовна теория, доктрина и правила; ако единственото нещо, върху което се съсредоточаваш, е да се увериш, че хората имат добро поведение; ако всичко, което можеш да постигнеш, е да накараш хората да говорят едно и също и да следват едни и същи правила, но не си способен да ги накараш да разберат истината, камо ли да разберат себе си по-добре, така че да могат да се покаят и да направят промяна, тогава всичко това, което си разбрал, са думи и доктрини и ти си лишен от всякаква истина реалност. В крайна сметка, като вярваш в Бог по този начин, не само ще си неспособен да получиш истината, но и ще си възпрепятствал и изгубил собствените си перспективи — няма да можеш да спечелиш нищо.

Забелязали ли сте някакви закономерности в начина, по който Бог говори? Някои хора го изразяват по следния начин: съдържанието на всяко послание от Бог е многостранно. Значението на всеки откъс и всяко изречение е различно. Не е лесно човек да го запомни, нито да го разбере. Дори и да искат, хората са неспособни да обобщят главната идея на всеки откъс. Хората с ограничени заложби не могат да разберат Божиите слова. Както и да се разговаря с тях, те остават неспособни да разберат истината. Божиите слова не са роман, проза или литературно произведение; те са истината и езикът, който дава живот на човека. Тези слова не могат да бъдат разбрани от човек, който просто размишлява над тях, нито е възможно да се обобщят закономерностите в тях, като се положат малко повече усилия. Ето защо, в който и аспект на истината да имаш известно познание и да си способен да артикулираш нещо, не можеш да се хвалиш, защото това, което разбираш, е само частично познание. То е само плъзгане по повърхността, само капка в морето и по никакъв начин не е на височината на разбирането на истинските Божии намерения. Всяко Божие послание съдържа няколко аспекта на истината. В едно послание се говори например за тайните на Божието въплъщение. То включва значението на въплъщението, делото, извършено от въплъщението, както и начина, по който хората следва да вярват в Бог. В обхвата му може да попадне и начинът, по който хората следва да познават Бог и да Го обичат. То обхваща много аспекти на истината. Ако, както си представяш, въплъщението има само няколко значения, които могат да се обобщят в няколко изречения, тогава защо

човек винаги има представи и фантазии за Бог? Към какъв резултат за хората е насочено делото на въплъщението? Неговата цел е да им даде възможност да чуят Божиите слова и да се върнат при Бог. Неговата цел е да взаимодейства с човека, директно да го спаси и да му даде възможност да опознае Бог. След като опознаят Бог, хората естествено развиват богобоязливо сърце и за тях става лесно да Му се подчинят. Затова нито един аспект на Неговото слово или на истината не е толкова прост, колкото си го представяш. Ако считаш Божиите слова и божествен език за толкова прости и вярваш, че всеки проблем може да се реши с един-единствен откъс от Божиите слова, тогава не можеш напълно да разбереш истината. Дори и разбирането ти да е в съответствие с истината, то продължава да е едностранно. Всяко Божие послание се изрича от различни гледни точки. Божиите слова не могат да се обобщят или извлекат от човека. След като ги извлечете, си мислите, че даден откъс от Божиите слова се отнася само до един въпрос, докато в действителност същият този откъс може да реши няколко проблема. Не можеш да ги обгърнеш или разграничиш, защото всички аспекти на истината побират в себе си множество реалности. Защо се казва, че истината е живот, че хората могат да ѝ се радват и че тя е нещо, което хората не биха могли да преживеят напълно дори след няколко живота или стотици години? Ако извлечеш определен аспект от истината или откъс от Божиите слова, тогава откъсът, който си извлякъл, се превръща във формула, правило и доктрина и престава да е истината. Въпреки че това са оригиналните Божии слова, без нито една променена дума, ако ги извлечеш и подредиш по този начин, те стават теоретични думи, а не истината. Защо се получава така? Защото ще въведеш хората в заблуда и ще ги вкараш в доктрини, като ги накараш да мислят, да си представят, да размишляват над въпроси и да четат Божиите слова съгласно твоята собствена доктрина. След като го прочитат отново и отново, хората ще разбират само една доктрина, ще виждат едно правило в този откъс и няма да успеят да видят аспекта, който е истината реалност. В крайна сметка ще поведеш хората по път, по който да разбират доктрини и да следват правила. Те няма да знаят как да преживяват Божиите слова. Ще разбират само доктрини и ще ги обсъждат, но няма да разбират истината или да опознаят Бог. Всичко, което излиза от устата им, ще бъдат приятно звучащи и правилни доктрини, но ще им липсва дори най-малката реалност и пред тях самите

няма да има приложим път. Такова водачество наистина нанася голяма вреда на човека!

Знаете ли кое е най-неприемливо в човешкото служене на Бог? Някои водачи и работници винаги искат да са различни, да са с една глава над останалите, да се перчат и да измислят някакви нови трикове, за да покажат на Бог колко са способни наистина. Те обаче не се съсредоточават върху разбирането на истината и навлизането в реалността на Божиите слова. Това е най-глупавият начин на действие. Не се ли разкрива именно така един надменен нрав? Някои дори казват: „Ако направя това, със сигурност ще зарадвам Бог; това ще Му хареса. Този път ще го покажа на Бог; ще Му направя приятна изненада“. Самата „изненада“ не е кой знае какво, но какъв е резултатът? Всички виждат, че действията на тези хора са крайно нелепи и че изобщо не са съгласно истините принципи, че действията им не само причиняват загуби на Божиите приношения, но и са пагубни за делото на Божия дом. Не трябва да ги използваш както си искаш. Грях е да се пилеят Божиите приношения. Тези хора в крайна сметка накърняват Божия нрав, Светият Дух спира да работи в тях и те биват отстранени. Затова никога не прави импулсивно, каквото си поискаш. Как може да не обмисляш резултата? Когато накърняваш Божия нрав и нарушаваш Неговите управленски закони, и впоследствие биваш отстранен, няма да има какво да кажеш. Независимо от намерението ти и от това дали го правиш умишлено или не, ако не разбираш Божия нрав или Неговите намерения, лесно ще Го оскърбиш и ще има риск да нарушиш Неговите управленски закони. Това е нещо, от което всеки трябва да се пази. Щом веднъж нарушиш Божиите управленски закони или накърниш Неговия нрав, ако простъпката ти е изключително сериозна, тогава Той няма да обърне внимание на това дали си го направил умишлено или не. Това е нещо, което трябва да видиш ясно. Ако не можеш да разбереш този въпрос, тогава със сигурност ще възникнат проблеми. При служенето си на Бог хората искат да правят големи крачки, да постигат големи неща, да изричат големи думи, да вършат големи дела, да провеждат големи срещи и да бъдат големи водачи. Ако винаги си с такива големи амбиции, тогава ще нарушаваш Божиите управленски закони. Хората, които правят това, ще умрат бързо. Ако не си добре възпитан, благочестив и благоразумен в служенето си на Бог, тогава рано или късно ще накърниш Неговия нрав.

Ако накърниш Божия нрав, нарушиш Неговите управленски закони и така съгрешиш срещу Бог, тогава Той няма да прояви внимание да търси причината, поради която си го направил, нито да прояви внимание към намеренията ти. И така, мислите ли, че Бог е неразумен? Невнимателен ли е Той към човека? (Не.) Защо не? Защото не си сляп или глух. Нито си глупав. Божиите управленски закони са ясни и очевидни. Можеш да ги видиш и чуеш. Ако продължаваш да ги нарушаваш, какви аргументи би могъл да имаш за това? Дори и да не таиш никакви намерения, ако оскърбяваш Бог, ще се изправиш пред унищожение и наказание тогава, когато му дойде времето. Има ли значение какви са били твоите обстоятелства? Хората със сатанинска природа имат естествена способност да накърняват Божия нрав. Никой никога не е бил принуждаван с опрян в гърлото нож да нарушава Божиите управленски закони или да накърнява Неговия нрав. Такова нещо просто не се случва. Това по-скоро е нещо, което се определя от природата на човека. „Божият нрав не бива да се накърнява“. Това твърдение съдържа смисъл в себе си. Бог обаче наказва хората въз основа на тяхното състояние и обстоятелства. Да оскърбяваш Бог, без да знаеш, че това е Той, е един вид състояние, а да Го оскърбяваш с ясното съзнание, че това е Той, е друг вид състояние. Някои хора могат да оскърбят Бог, макар да са напълно наясно, че това е Той, и ще бъдат наказани. Бог изразява част от нрава Си във всяка стъпка от Своето дело. Нима човекът не е започнал да разбира това? Нима хората не знаят поне малко за това кой аспект от Своя нрав е разкрил Той чрез многото истини, които е изразил, както и кои от действията и думите на хората може да Го оскърбят? А що се отнася до ония въпроси, определени от Божиите управленски закони — какво трябва и какво не бива да прави човек — нима хората и с тях не са наясно? Някои въпроси, свързани с истината и принципите, не могат да бъдат напълно разбрани от хората, защото не са ги преживели и са неспособни да ги разберат. Въпросите на управленските закони обаче попадат в предписания обхват. Те са правила. Това са неща, които човек лесно може да разбере и да постигне. Няма нужда да се изучават или обясняват. Достатъчно е хората да постъпват така, както разбират смисъла им. Ако си небрежен, нямаш богобоязливо сърце и съзнателно нарушаваш управленските закони, тогава заслужаваш да бъдеш наказан!

Откъс 72

Тези, които са водачи, не трябва да обръщат твърде голямо внимание на работата или винаги да мислят за собствения си статус, нито да си поставят високи стандарти, а след това да намират всевъзможни начини за решаване на проблемите на всички, така че всички да знаят: „Аз съм водачът, заемам тази длъжност, имам този статус, а също така имам тази заложба, тази компетентност. И тъй като мога да те водя, мога и да ти предоставям ресурс“. Притеснително е, че те са способни да говорят такива неща. По какъв начин е притеснително това? Ако ориентацията ти е неправилна и ако нямаш принципи при воденето на делата си, тогава всичко, което правиш, ще е неправилно и ще води до отклонения. Ако мотивацията ти е неправилна, всичко, което правиш, ще бъде неправилно. Съсредоточи се върху търсенето на истината, разбирането на истината и овладяването на принципите на общението за истината, за да разрешаваш проблеми — това е правилно. Стига да не се противопоставяш на този принцип, когато се справяш с проблеми, ти ще можеш да помагаш на другите и да разрешаваш трудностите им, и тогава ще отговаряш на критериите за водач. Ако обаче разбираш само някои доктрини и ако се въоръжаваш само с тях, ако слушаш повече проповеди и овладяваш още няколко думи, за да ръководиш, и ако само предлагаш няколко доктрини и думи, когато се опитваш да разрешиш нечии проблеми, и в резултат на това не разрешаваш нито един от тях, тогава ти не притежаваш реалността да бъдеш водач и си просто празна рамка. Какъв водач е това? (Лъжеводач.) Това е лъжеводач. Ти не си в състояние да вършиш истинска работа. Дори ако никой не разобличи лъжеводача и не съобщи за него, животът на Божиите избраници в църквата няма да напредва, ще се натрупват проблеми и лъжеводачът ще трябва да понесе вината и да бъде принуден да се оттегли. Ако си лъжеводач, тогава независимо колко висок е постът ти, ти оставаш лъжеводач. Сега, това дали можеш да вършиш истинска работа или не и дали си лъжеводач или не, не са най-важните неща. Кое тогава е най-важното нещо? Сега трябва бързо да се устремиш към истината и да се съсредоточиш върху навлизането в живота. След като си получил навлизане в живота, преобразил си нрава си, разбрал си Божиите намерения и си в състояние да разрешиш собствените си неправилни състояния, ще ти бъде

лесно да разрешиш проблемите на другите хора. Разбереш ли истината и навлезеш ли в истината реалност, ще продължиш ли да се страхуваш, че не можеш да разрешиш чуждите проблеми? Няма да е необходимо да се притесняваш дали можеш да ръководиш добре. Ако притежаваш истината реалност, ще можеш естествено да изпълняваш добре дълга си и да решаваш действителни проблеми. Трябва добре да проумееш това. Ако не го разбираш в дълбочина и винаги искаш да опазиш статуса си на водач и да затвърдиш добрия си образ в сърцата на Божиите избраници, тогава твоите намерения са погрешни и естествено ще бъдеш опозорен, и ще се провалиш. Ако си човек, който обича истината и се е съсредоточил върху собственото си навлизане в живота, и се откажеш от човешките си амбиции, желания и погрешни стремежи, и не си ограничен от тези неща, тогава ще можеш да се стремиш към истината и с течение на времето ще разбереш всеки аспект на истината по естествен начин. Така ти ще бъдеш в стихията си, когато става въпрос за подпомагане на другите, и няма да имаш никакви затруднения в това. Затова не трябва да пазиш статуса си. Той е празна рамка. Той е безполезен. Няма да ти донесе никакви ползи и няма да ти помогне да разбереш истината. Освен това той може да те подведе и да те накара да допуснеш много грешки, а също така може да те накара да се отклониш. За поквареното човечество статусът е капан. Но никой не може да избегне това препятствие, всички трябва да преминат през него, различен е само начинът, по който ти подхождаш към него. Ако използваш човешки средства, няма да можеш да се въздържаш или да се опълчиш срещу себе си. Това може да бъде разрешено само с помощта на истината. Истината може да разреши това затруднение. Ако можеш да търсиш истината, ще можеш да разрешиш проблема из основи. Ако не можеш да използваш истината, за да преодолееш тази трудност, ако просто се ограничаваш и се бунтуваш срещу нещата — бунтуваш се срещу мислите си, подходите си, идеите си и винаги просто се бунтуваш по този начин — какъв метод е това? Това е негативен и пасивен подход. Трябва да използваш положителни методи, за да го разрешиш, т.е. трябва да го разрешиш с помощта на истината и да разбереш този въпрос в пълнота. Първо разгледай различните подходи, които тези антихристи и лъжеводачи използват, за да се стремят към слава, придобивки и статус и да защитават суетата и гордостта си. След като ги видиш ясно, ще помислиш: „О, Боже, какъв позор, какъв голям позор! Дали

и аз използвам тези подходи?“. Тогава ще започнеш да се самоанализираш и скоро ще осъзнаеш: „О, Боже, аз също използвам много от тези подходи, не съм толкова различен от тези антихристи и лъжеводачи“. Ще изпиташ известно разкаяние в сърцето си и ще си кажеш: „Не мога да продължавам да защитавам статуса си и да разкривам този позор“, решен да си вземеш поука. Престани да се фокусираш върху това дали другите те ценят, колко проблеми можеш да решиш за другите хора, дали някой те слуша или не, или колко хора имат място за теб в сърцата си. Ако тези въпроси винаги са в сърцето ти, ще бъдеш разсеян и засегнат и ще имаш по-малко време за търсене на истината. Използвал си ограничената си енергия и ценното си време, за да преследваш амбициите и желанията си за слава, придобивки и статус. В резултат на това не си придобил истината и живота. Въпреки че си придобил статус и амбициите и желанията ти са задоволени, не си получил навлизане в живота и си загубил делото на Светия Дух. Какъв ще бъде крайният изход от това? Ще бъдеш отстранен и наказан. Защо се случва това? Избрал си грешния път. Ако си достигнал нивото на Павел, тогава накрая ще бъдеш наказан. Но ако ти не си достигнал нивото на Павел и обърнеш курса си навреме, тогава има място за изкупление и все още има надежда за спасение.

Независимо от това какви проблеми имат вярващите в Бог, независимо дали става дума за стремеж към статус, слава, придобивки и богатство, или за задоволяване на лични амбиции и желания, при всички случаи всички проблеми трябва да бъдат разрешени чрез стремеж към истината. Никой проблем не може да заобиколи истината. Никой въпрос не е отделен от истината. Щом някой се отклони от истината във вярата си в Бог, неговата вяра е празна. Няма смисъл да се стреми към нещо друго. Някои хора се задоволяват само с това да изпълняват впечатляващ и славен дълг, като карат другите да им се възхищават и да им завиждат. Полезно ли е това? Това не е окончателният ти изход, не е твоята крайна награда и със сигурност не е крайната ти цел. Така че независимо от дълга, който изпълняваш, то е само временно, не е вечно. Това не е одобрение, с което Бог те е удостоил, нито награда, която ти е дал. В крайна сметка това дали хората могат да постигнат спасение не зависи от дълга, който изпълняват, а от това дали могат да разберат и да придобият истината и дали в крайна сметка могат да се покорят изцяло на Бог, да се оставят на устроеното от Него, да не се

съобразяват с бъдещето и съдбата си и да станат сътворени същества, които са съгласно критериите. Бог е праведен и свят и това са стандартите, които Той използва, за да измерва цялото човечество. Тези стандарти са неизменни и ти трябва да запомниш това. Впиши тези стандарти в ума си и никога не си помисляй да търсиш друг път, за да преследваш нещо нереално. Нивата, изисквани от Бог за всички, които искат да постигнат спасение, никога не се променят. Те си остават същите, независимо от това кой си ти. Можеш да постигнеш спасение само като вярваш в Бог в съответствие с Божиите изисквани нива. Ако намериш друг път, за да се стремиш към неща, които са неясни, и си въобразяваш, че ще успееш благодарение на късмета, то ти си човек, който се противи на Бог и Го предава, и определено ще бъдеш прокълнат и наказан от Него.

Откъс 73

За да изпълняват добре своя дълг и да вършат добре работата, която Бог им е възложил, водачите и работниците трябва първо да разбират Божиите намерения и да не се съсредоточават върху обема или количеството на работата. Вместо това те трябва да се съсредоточат върху това дали имат навлизане в живота и промяна в нрава си. Именно това Бог изисква от водачите и работниците. Сега разбирате ли наистина промените в нечий нрав? Какво означава промяна в нрава? Способни ли сте да различите промяната в поведението от промяната в нрава? Кои състояния могат да се преценят като промяна в живота нрав и кои са просто промени във външното поведение? Каква е разликата между промяна във външното поведение и промяна във вътрешния живот? Можете ли да я забележите? Виждате някой, който носи ентусиазъм в сърцето си, старае се и отделя време за църквата, и казвате: „Нравът му се е променил!“. Виждате, че някой изоставя семейството или работата си, и казвате: „Нравът ѝ се е променил!“. Мислите, че ако в нрава им няма промяна, те няма да са в състояние да се отрекат от нещата по този начин. Повечето от вас възприемат нещата така, но дали това е вярно? Някои хора са още по-абсурдни. Когато видят човек, който е изоставил семейството или работата си, казват: „Този човек наистина обича Бог!“. Днес казвате, че този човек обича Бог, утре ще кажете, че някой друг обича Бог. Ако видите някой, който проповядва безспир, казвате: „Този човек познава Бог. Той е придобил истината. Ако

не познава Бог, ще има ли толкова много за казване?“. Не възприемате ли точно така нещата? Всъщност повечето от вас виждат хората и нещата именно така. Винаги увенчавате другите с венци и ги ласкаете. Днес давате венец на някой за това, че обича Бог, утре ще го дадете на някой друг за това, че познава Бог, че е предан на Бог. Вие сте „специалисти“ в това да давате венци на другите. Всеки ден удостоявате другите с венци и ласкателства, които им вредят, но се гордеете, че го правите. Когато хвалите другите по този начин, вие ги правите надменни. Онези, които получават такива похвали, си мислят: „Аз се промених, мога да получа венец, сигурен съм, че ще вляза в небесното царство!“. И даже по-лошо, има някои, като Павел, които винаги говорят за това колко са страдали и колко много са свидетелствали. Те се хвалят сами и говорят съобразно своите представи и предпочитания, без ни най-малко да ги е грижа за Божиите намерения. Те казват на другите да им подражават, макар да е ясно, че не са променили нрава си. В резултат на това онези, които вярват в Бог, но им липсва проницателност — и особено онези, които им се покланят — биват наранени и се отклоняват. Те все още не са тръгнали по правилния път да вярват в Бог, само Му отдават всичко и страдат за Него от усърдие. Просто са били задържани и вкарани в затвора, без да издават нищо и без да се превръщат в Юда — и затова мислят, че са останали непоколебими в свидетелството си и че са достойни да влязат в небесното царство. Те се отнасят към това малко преживяване като към свидетелство и навсякъде се хвалят с него. Не се ли перчат така, за да подведат хората? Много хора дават подобен вид „свидетелства“, а колко хора са заблудени? Не е ли абсурдно, че такива хора са смятани за победители? Знаеш ли как Бог вижда хората? Ясно ли ти е какво точно е победител? Този начин на лъжесвидетелстване е прокълнат от Бог. Колко злодеяния сте извършили по този начин? Не можете да осигурите живот на другите, нито да разнищвате състоянието на другите. Можете само да давате венци на хората и в резултат на това да ги съсипвате. Не знаеш ли, че покварениятчовек не издържа на похвали? Ако никой не хвали този човек, той е невероятно горделив, с вирнат нос. Но не умира ли по-бързо, ако хората го хвалят? Вие не знаете какво означава да обичаш Бог, да познаваш Бог, да отдадеш всичко на Бог. Не разбирате нито едно от тези неща. Гледате само външния аспект на нещата и после раздавате присъди за другите, като им давате венци и ги хвалите и така

заблуждавате и наранявате много хора, и го правите често. Много хора, които са били хвалени от вас по този начин, се отклоняват и падат. И дори отново да се изправят, техният напредък в живота се е забавил много и те са претърпели загуби. Сега повечето все още не са стъпили на правия път на вярата си в Бог, не могат да се стремят към истината и познават малко себе си. Ако ги хвалят така, те стават самодоволни, самонадеяни, заседнали в порядките си. Смятат, че вече са на правия път на вярата си в Бог и че имат нещо от истините реалности. Те ще се окуражат в речта си, ще мъмрят хората в църквата и ще се държат като деспоти. Не нараняваш ли хората, не ги ли съсипваш, като действаш по този начин? Какъв е човекът, който обича Бог? Онези, които обичат Бог, трябва да са като Петър, трябва да бъдат усъвършенствани и да следват Бог до края на пътя, за да постигнат любовта Му. Бог наблюдава дълбините на човешките сърца и само Той може да определи кой Го обича. За никой човек не е лесно да види това ясно, тогава как могат да отсъждат за хората? Само Бог знае кои хора наистина Го обичат. Дори да имат боголюбиво сърце, те не смеят да казват, че са боголюбиви. Бог каза, че Петър е боголюбив, но самият Петър никога не казва това. Дали любовта към Бог е нещо, с което човек може небрежно да се хвали? Дълг на човека е да обича Бог, затова е твърде неразумно да започвате да се хвалите с това веднага, щом в сърцето ви се появи малко любов към Бог. Още по-безразсъдно е, ако самите вие не сте боголюбиви, но хвалите другите, че са такива. Това е лудост. Само Бог знае кой е боголюбив и може да каже кой е такъв. Ако тези думи излизат от устата на човек, той е заел грешно място. Ти се поставяш на мястото на Бог, като хвалиш хората и ги ласкаеш — от чие име го правиш? Бог със сигурност не ласкае хората, нито ги хвали. След като Петър е направен пълноценен, Бог не го използва като пример, докато не извършва делото в последните дни. По онова време Той не казва на другите: „Петър обича Бог“. Той изрича такива неща само когато извършва този етап от делото, като го дава за модел и пример за усъвършенстване на онези, които преживяват Божия съд и се стремят да Го обичат в последните дни. Всичко, което Бог прави, има смисъл. Колко абсурдно е хората да наричат произволно някого боголюбив човек! Това е съвсем нелепо. Първо, такива хора заемат грешното място. Второ, това не е нещо, за което човек може да отсъжда. Какво означава да ласкаеш другите? Означава да ги подвеждаш, да ги подмамваш и да им вредиш. Трето, по

отношение на обективния резултат такова поведение не само не може да води другите по правия път, но също така смущава тяхното навлизане в живота и причинява загуби за живота им. Ако винаги казваш, че някой обича Бог, че е в състояние да се отрича от нещата и е предан на Бог, няма ли всички тогава да подражават на неговите външни действия? Така ти не само че няма да си ги повел по правия път, но ще си накарал повечето хора да се съсредоточат върху външни действия, така че да разчитат само на външни практики, които да разменят за венци, и несъзнателно да следват пътя на Павел. Няма ли да е точно такъв резултатът? Осъзнаваш ли тези проблеми, когато изричаш подобни думи? На чие място стоиш? Каква роля играеш? Какъв е обективният резултат от думите ти? По какъв път повеждаш другите в крайна сметка? До каква степен това нанася вреда? Когато хората работят по този начин, последствията са сериозни.

Някои водачи и работници в църквата не могат да говорят за своето преживяване и да споделят свидетелството си, както и не могат да използват истината за разрешаване на проблеми. Те винаги свидетелстват за това как са страдали, как са приели да бъдат кастрени, как не са станали негативни въпреки многото несправедливости, които са изтърпели, и как упорито са изпълнявали дълга си. Подобно на Павел, те винаги свидетелстват за себе си, себеутвърждават се и карат Божиите избраници да им се възхищават, да ги уважават и да гледат с почит на тях. Нещо повече, когато такива хора видят някой, който може да говори добре думите и доктрините и който може да проповядва, те го ласкаят, като хвалят и аплодират онези водачи и работници, които са като Павел, и така карат другите да им се прекланят. Те не само не успяват да свършат добре работата по поенето и предоставянето на ресурс, но се занимават и с някаква разрушителна и смущаваща дейност, която кара другите да поемат по пътя на Павел. През цялото време погрешно смятат, че самите те са способни и добри водачи, и искат да получат награда от Бог. Не е ли това състоянието, в което се намират повечето от вас? Въз основа на сегашния ви метод, при който обръщате внимание само на думите и доктрините, като непрестанно увещавате хората, можете ли да поведете хората по правилния път? По какъв път може да ги поведе в крайна сметка това? Дали няма да поведе всички тях по пътя на Павел? Виждам, че това е така, не е преувеличение. Може да се каже, че всички вие сте водачи в стила на Павел, които водят хората по неговия път. Още ли искате някакъв

венец? Ще имате късмет, ако не бъдете осъдени. Въз основа на вашите действия всички вие сте се превърнали в хора, които се противопоставят на Бог, които Му служат, но и Му се противопоставят, и сте станали експерти в прекъсването на Неговото дело. Ако продължите да вървите по този път, в крайна сметка ще бъдете лъжепастири, лъжеработници, лъжеводачи и антихристи. Сега е периодът на обучение за царството. Ако не полагате усилия за истината и просто се съсредоточавате върху работата, неволно ще поемете по пътя на Павел. Нещо повече, ще доведете със себе си група други хора, които са като Павел. Дали тогава няма да се превърнете в хора, които се противопоставят на Бог и прекъсват делото Му? Така че, ако някой, който служи на Бог, не може да свидетелства за Него или да води Божиите избраници по правилния път, тогава той е човек, който се противопоставя на Бог. Съществуват само тези два пътя. Пътят на Петър е този на стремежа към истината и в крайна сметка на успеха във вярата. Пътят на Павел е този, по който човек не се стреми към истината, а се стреми единствено към благословия и награда. Това е пътят на провала. Днес онези, които вървят по успешния път на Петър, са твърде малко, а онези, които вървят по пътя на провала на Павел, са твърде много. Ако онези от вас, които служат като водачи и работници, не се стремят към истината от началото до края, всички ще се превърнат в лъжеводачи и лъжеработници, всички ще бъдат антихристи и зли хора, които се противопоставят на Бог. Ако оттук нататък преминете на правилния път и наистина поемете по пътя на Петър, тогава все още можете да станете добри водачи и работници, които Бог одобрява. Ако не се стремите да бъдете доведени до съвършенство и да навлезете в реалността на Божието слово, тогава сте в опасност. Като се имат предвид вашата глупост и невежество, вашият оскъден и недостатъчен опит, малкият ви духовен ръст и липсата на зрялост, единственото, което може да се направи, е да се общува повече с вас за истината, за да успеете да разберете, но дали можете да получите истината, зависи от вашия личен стремеж. Защото днешното време е много по-различно от времето на Петър и Павел. В онези дни Исус все още не беше извършил делото на съденето на човека, на наказването на човека или на променянето на човешкия нрав. В днешни дни въплътеният Бог е заявил истината толкова открито. Ако хората все още вървят по пътя на Павел, това показва, че способността им за възприемане е погрешна, а още повече показва, че подобно на Павел те

са твърде зли по характер и твърде надменни по нрав. Онази епоха е била различна от днешната, а и обстановката е била различна. Днес Божието слово е толкова ярко и ясно. Сякаш Той е протегнал ръка, за да те поучава и води, така че е непростимо, ако все пак поемеш по погрешния път. Освен това днес са налице двата архетипа на Петър и Павел, единият положителен, а другият отрицателен, единият за пример, а другият като предупреждение. Ако поемеш по погрешния път, значи си направил грешен избор и си толкова зъл човек. Нямаш право да обвиняваш никого, освен себе си. Само онзи, който притежава истината реалност, може да води другите към навлизане в истината реалност, а онзи, който не я притежава, може само да ги отклонява.

Откъс 74

Има водачи и работници, които в работата си не знаят как да разговарят за истината според Божиите слова. Те сами не са в състояние да разберат напълно нещата и често казват: „Искам всеки да изрази мнението си. Кажете какво мислите“. Позволяването на всеки да изрази мнението си може да звучи правилно и доста демократично и в крайна сметка да доведе до консенсус. Това е приемливо в краен случай, когато хората не разбират истината, но не може да гарантира, че ще доведе непременно до заключение, което да се съобразява с истината. Тъй като никой не разбира истината и мненията на всички имат отклонения, дори и да бъдат събрани заедно, пак няма да стигнат до заключение, което е в съответствие с истината. Нали така? Би било много по-добре да участват хора, които разбират истината, тогава нещата може да се променят към по-добро. Но е съдбоносно начело да стои някой, който разбира истината. Този човек трябва да напътства всеки да търси истината според Божието слово. Така направените изводи могат да бъдат в съответствие с истината. Това е най-добрият подход. Необходимо е начело да е някой, който разбира истината, и да води всички в общение за истината въз основа на Божиите слова и в крайна сметка да се постигне единство и консенсус относно истината. Само това е правилният път за практикуване. И така, как трябва да се гледа на демокрацията? Понастоящем демокрацията е относително прогресивна и напредничава социална система сред поквареното човечество. Освен това е авангардна и модна и отговаря на вкусовете на мнозинството. Колкото

и напредничава и прогресивна да е, може ли някоя система, независимо колко велика е тя, да разреши проблема с човешкия грях? Може ли тя да промени злата и тъмна същност на обществото? Това е непостижимо, камо ли в диктатура. Нима и сред служителите в тези демократични държави не се ширят подкупите и злоупотребата? Нищо, което се случва в тази система, не се съобразява с истината, защото човечеството е дълбоко покварено от Сатана; то е изцяло лишено от истината. Човешките същества живеят според покварените си нрави, като се бунтуват срещу Бог и Му се съпротивляват; за тях е невъзможно да приложат истината на практика. Дори лидерите, които са на власт в различните страни, както и известните хора, въпреки че имат знание, също живеят според сатанински нрав. Те не притежават дори капчица от истината и могат да извършат много дела, които се бунтуват срещу Бог и Му се съпротивляват. Те дори са способни да вършат зли и абсурдни дела. Независимо дали имат вяра или не, нито един от тях не може да приеме истината или искрено да следва Бог. Нито един от тях не се покорява или прекланя на Бог. Те никога не казват нищо във възхвала на Бог или като свидетелство за Него. Думите, които изричат, са атеистични, всички те отричат Бог и Му се съпротивляват; всички те са еретични заблуди, които се противопоставят на Небето и не са нищо друго освен дяволски думи. Така че, независимо каква система приемат хората, за да управляват своите народи, те няма да се покорят на Бог, да Му се поклонят, да приемат която и да е истина, изразена от Него, нито ще управляват страната си според Божиите слова и истината. Те се застъпват за управление на базата на върховенството на закона и науката. Вижда се, че пътят, по който са поели, е път на бунт и съпротива срещу Бог. Такива държави не са благословени от Бог. Всяка държава, управляван от дяволи царе, се съпротивлява най-много на Бог и е прокълнат от Него. Това са държави, които Бог е решен да унищожи. Следователно дали една страна ще бъде отритната и унищожена от Бог, не зависи основно от това дали е демократична или не. Ключовият фактор е да се види какви хора са на власт в тази държава. Ако всички те са от рода на дяволи и Сатана, ако всички са група зли дяволи, съпротивляващи се на Бог, тогава тази страна е мразена и прокълната от Бог и ще бъде унищожена от Него.

Ако водачите и работниците на църквата не се стремят към истината и вършат работата си без принципи, какви ще бъдат последствията? Те

определено няма да получат Божието одобрение. Някои водачи и работници си мислят: „Без значение дали притежавам истината или не, ако практикувам демокрация и не действам като диктатор по всички въпроси, мога да съм сигурен, че не върша зло. По този начин няма да бъда отстранен от Бог. Ако върша добра работа, Бог ще ме одобри“. Това твърдение правилно ли е? Можете ли да разберете какво казват? Дали фактът, че избягват да действат като диктатори доказва, че тези хора са в съответствие с Божиите намерения? Практикуването на демокрация доказва ли, че действат според принципи? Този начин на мислене може да изглежда разумен, но всъщност е погрешен. Ако водачите и работниците не се стремят към истината, както и да практикуват, в това винаги ще има отклонения и ще е погрешно. Само следването на пътя на стремеж към истината е правилно. Единственият подходящ подход е водачите и работниците да са способни да упорстват да вървят по пътя на стремеж към истината, и независимо в каква ситуация се намират, да водят всеки към общение за истината според Божиите слова и да намерят пътя за практикуване на истината. Правилно или погрешно е водачите и работниците винаги да практикуват подхода „нека всеки да изрази мнението си“? (Грешно е.) Какво не е наред? (Никой не притежава истината.) Това е правилно. Никой не притежава истината. Независимо от това как те общуват тогава, могат ли изводите от тяхното общение да са съобразени с истината? Това не е възможно. И така, какво трябва да направи човек, за да се съобрази с истината? (Вижте какво е казал Бог. Човек трябва да търси път в словата Му.) Как звучи това твърдение? Не може да бъде казано по-точно. Водачите и работниците трябва да разговарят за истината в съответствие с Божието слово по всички въпроси и трябва да търсят пътя в Неговите слова; само тогава може да се стигне до правилни заключения. Що се отнася до това как всички общуват относно истините принципи и дали намират принципите точно или не, това е отделен въпрос. Ако можеш да поведеш всеки да прочете Божиите слова, за да търси истината и да търси принципите, то това показва, че си човек, който се стреми към истината. Ако просто позволиш на всеки да общува и да изразява мнението си, без да споменаваш нищо за търсене на основа в Божиите слова или търсене на принципите в Неговите слова, тогава ти не си човек, който се стреми към истината, а се опитваш да загладиш нещата, без да се съобразяваш с принципите. Ако накрая накараш всички да гласуват с вдигане на ръка

и малцинството се подчини на мнозинството, това съобразено ли е с принципите? Понякога може да се случи това да е съобразено с някои принципи или да не попада извън обхвата на принципите. Но в повечето случаи то няма да е съобразено с принципите, защото ти не търсиш принципите; а само слушаш неоснователните забележки на всички и тези, които са най-шумни и гръмогласни, имат последната дума. В какво се превръща този водач в крайна сметка? Във ветропоказател, който се завърта натам, откъдето вятърът духа най-силно. Точно както когато някои водачи призовават всички да гласуват с вдигане на ръка, когато се отлъчват зли хора и антихристи, и ако някой не е съгласен, съответно те няма да ги отлъчат или да се отърват от тях. Дори това, което Аз казвам, няма да се вземе предвид. Това не е ли избутване на Бог настрани? Да избутват Бог настрани и въпреки това да твърдят, че търсят истината, е пълен абсурд! Какъв е крайният резултат, когато всички разговарят за истината и търсят принципите? Резултатът от това общение е съобразен с Божиите слова, истината и принципите и е в съответствие с Неговите намерения. Ако след продължително общение бъде постигнат консенсус, но когато той бъде приложен, вреди на интересите на Божия дом и не носи облаги на Божиите избраници, тогава резултатът от този консенсус не е съобразен с истините принципи. Той определено противоречи на Божиите слова. В това няма съмнение. Тогава каква е същността на резултата от този консенсус? Това просто е празна доктрина, която звучи добре, съобразява се със светските мирски пътища, отговаря на вкуса на всеки и съответства на интересите на всеки, но не се съобразява с истините принципи в Божия дом. Някои водачи са мисловно объркани; те нито се стремят към истината, нито я разбират. След като всеки е дал своето общение, те избират резултат, който отговаря на собствените им предпочитания, което всъщност противоречи на истините принципи. Те смятат, че това, което правят, е справедливо и разумно и е напълно съгласно истината. Всъщност те не разбират, че Божиите слова са истината. Още по-малко разбират какво представляват истините принципи. В общението на останалите те намират резултата, който им харесва, и си мислят: „Вижте какъв съм демократ. Не съм диктатор. Обсъждам всичко с всички и в крайна сметка това е общо решение. Гласувахме с вдигане на ръка. Това е решението на групата за вземане на решения; не е решение, което вземам еднолично“. Доста са доволни от себе

си, но в крайна сметка те предават интересите на Божия дом, предават истината на Божиите слова и потъпкват изискванията Му. Всички са доволни и облагодетелствани. Но дали това ще удовлетвори Бог? Бог ще го одобри ли? Какво ще почувства Бог в сърцето си? Тези водачи не се интересуват от тези неща и просто ръководят работата на църквата по този начин. По въпроса дали са лъжеводачи или антихристи, всеки трябва да има проницателност за това. Често ли се случват такива неща в църквите навсякъде? Несъмнено не са малко.

За да спечелят благоволението на хората и да си осигурят преизбирането като водач, някои църковни водачи практикуват демократични принципи във всичко, което правят, под предлог, че не са диктатори. Те използват това като начин да спечелят благоволението на хората, но в действителност го правят, за да затвърдят своя собствен статус. Не е ли това поведение на антихрист? (Да.) Само антихрист би действал така. Вие също ли правите така? (Понякога.) А размишлявате ли върху подбудите, които ръководят тези действия? Това е разбираемо, ако човекът наскоро е започнал да се обучава в ръководните дела и не разбира достатъчно принципите. Но ако той е водач или работник от няколко години и все още настоява да го прави, това вече е липса на принципи. Това е лъжеводач, а не човек, който се стреми към истината. Ако някой има свои собствени намерения и цели и продължава да действа по този начин, той е антихрист. Какви са вашите възгледи по този въпрос? Какво практикувате, когато се сблъскате с него? Ако имате свои собствени намерения и цели, какво трябва да направите, за да се справите с тях? (Забелязал съм, че тая някои намерения в себе си. Понякога се страхувам, че братята и сестрите ще кажат, че не съм открит и прозрачен в действията си, че вземам решения сам, без да им казвам. Когато имам такива мисли, аз ще обсъждам и разрешавам въпросите с братята и сестрите. Няма да вземам решения по свое усмотрение.) Консултирането с други хора е приемливо. Уместно е да се увериш, че всички са информирани; това означава, че приемаш братята и сестрите да надзирават работата ти, а това ти помага да изпълняваш дълга си. Но по време на дискусиите трябва да се придържаш към истините принципи. Ако се отклониш от истините принципи, дискусията може да се отплесне от темата или да се загуби време, и ти няма да стигнеш до правилните заключения. Ето защо, когато започне дискусия, водачите и работниците трябва да поемат водеща роля в

четенето на съответните откъси от Божиите слова. По този начин всеки може да общува според Неговите слова. Подобно общение ще предостави път и ще доведе до добри резултати. Не може просто да стоиш настрана и да оставиш всеки да общува както си иска. Ако никой няма категорично мнение и не търси истината, то този начин на общение е безсмислен, независимо колко дълго продължава. То никога няма да доведе до правилния резултат. Затова, ако църквата няма добър водач и е ръководена от някой, който не разбира истината; ако е просто група объркани индивиди без категорично становище, които общуват на случаен принцип и чието общение произвежда само безсмислици, как ще се отрази това? Как се нарича тази така наречена демокрация? Всичко това е спорене на сляпо, в което липсват принципи и което няма да доведе до правилния резултат. Този вид демократичен подход не може да има положително въздействие. Въпреки бляскавата и сладкодумна фасада на всички, те всъщност нямат твърдо отстоявани възгледи, истински талант и същински познания. Те са неспособни да водят хората по правия път. Те изричат само думи, които подвеждат хората и не оказват положително въздействие. Във всеки случай, когато нещо се случи, те ще провеждат само демократични консултации и това няма да даде резултат без човек, който разбира истината и който да посочи пътя. Най-добрият подход все още е водачите и работниците сами да търсят истината, да изберат съответните Божии слова, да ги прочетат внимателно и да размишляват задълбочено върху тях. След това те могат да донесат Божиите слова на събирането, за да разговарят за тях и да ги обсъдят с всички. Само по този начин могат да бъдат постигнати резултати. Що се отнася до лъжеводачите и антихристите, те никога не практикуват демократични консултации, независимо от ситуацията. Никога не карат хората да обсъждат или да общуват. Те се придържат към своите намерения и цели, опасявайки се, че демократичните консултации ще ги разобличат или отменят. Ето защо те действат диктаторски, като винаги желаят да бъдат единствения човек, който командва. Дори и в някои незначителни случаи да практикуват демократично общение, това е само с цел да спечелят благоразположението на всички и да накарат всички да ги възприемат в положителна светлина; това се прави единствено с цел да затвърдят техния собствен статус. Ако откриете хора с такива намерения, трябва да се пазите от тях и да ги наблюдавате, а когато е необходимо, да ги

разобличавате и ограничавате. Правилният водач или работник е този, който първо сам търси истината, а след това води всички към общение за Божиите слова и търсене на истината. По време на общението е възможно сърцата на всички да не са съвсем ясни и може да са малко неясни, но докато общението продължава, те ще получат просветлението на Светия Дух. Може би някой от тях ще изрече светлина или път и докато всички продължават общението в светлината на това просветление и по този път, в сърцата им ще се появи яснота, която ще им позволи да определят правилния път за практикуване. Докато всички продължават общението заедно, те ще говорят с все по-голяма яснота. Дори само един човек да е просветлен и озарен от делото на Светия Дух, ще бъде все едно, че всички са просветлени и озарени. Всички водачи и работници трябва да се научат да търсят истината по този начин. Практикуването по този начин дава възможност на Светия Дух да върши делото си. Ако винаги се съгласяваш с мнението на всички и не се опитваш да узнаеш как Светият Дух върши делото си, това ще бъде отклонение. Какъв подход е винаги да следваш мнението на всички и да се задоволяваш с това, което всички смятат за добро? Това е подход, при който човек се подмазва, не носи бреме и не обмисля делата на Божия дом. Въпреки че на пръв поглед ти си вършиш работата, позволяваш на хората да общуват и да изразяват мнението си, практикуваш демокрация и избягваш авторитаризма или едностранните действия, целта ти е била да се подмажеш, да накараш хората да изпитват уважение към теб, да те одобряват, да казват, че не си диктатор, да казват, че си разумен, и да казват, че си способен да свършиш работата. Когато това е постигнато, ти си удовлетворен. Редно ли е да се прави това? Могат ли резултатите да бъдат правилни, ако целта ти не е? Не, със сигурност не могат. Ти си спечелил благоволението на всички и си ги направил щастливи. Всички казват, че ти си добър водач, а не лъжеводач или антихрист, и че ти можеш да свършиш работата; всички те подкрепят — но кой ще спечели в крайна сметка? Това си ти. Това добър резултат ли е? Не, не е. Първо, не си свидетелствал за Бог, и второ, не си поддържал делото на Божия дом. Крайният резултат е, че ти си защитил своите интереси и интересите на всички останали и си защитил собствения си статус, но никой не е защитил интересите на Божия дом и на църквата. Между всички вас има голяма хармония, но съществената работа на Божия дом е избутана настрана.

Никой не обръща внимание и не обмисля как работата на Божия дом трябва да се съобразява с принципите и Божиите изисквания. Това не е ли предателство на интересите на Божия дом? Предал си истината, Божиите изисквания, работата и интересите на Божия дом, за да можеш да се подмажеш на всички. В крайна сметка от това печелиш ти и всички останали. Това са достойни за презрение, низки хора и шайка предатели. Това е пътят, по който вървят антихристите. Като предаваш интересите на Божия дом, за да угодиш на всички и да запазиш собствения си статус, ти в крайна сметка биваш поддържан и подкрепян от всички, така че те винаги ще те избират за техен водач. Ти си затвърдил своя статус, но дали Божиите намерения и истината са били изпълнени в църквата? (Не.) Те са били възпрепятствани от теб. Божията воля не е била изпълнена в църквата, която ти контролираш. Божиите слова не са били изпълнени сред братята и сестрите и не са достигнали до сърцата на Божиите избраници, за да се превърнат в техен живот. Кой е главният виновник? Това си ти. Ти си се превърнал в преграда и препятствие за изпълнението на Божията воля в църквата — как Бог да не ти се разгневи? Не трябва ли да бъдеш освободен? В какво ще си се превърнал, ако е време да бъдеш освободен, но все още никой не е съгласен? Ти ще си се превърнал в антихрист. Всички онези, които ти се кланят и те следват, са били водени от теб по грешен път, изгубили са шанса си да бъдат спасени и са станали твои жертвени агнета. Под твоя контрол църквата се е превърнала в царство на антихриста. Това са последствията. Защо никой не се съгласява да те освободят? Ти си ги купил всички и сега те гледат на теб като на Бог. Ти си заел мястото на Бог в сърцата им, като си ги завладял изцяло. Те вече нямат Бог или истина в сърцата си; те са в плен и са контролирани от теб. Това не е по-различно от начина, по който Сатана контролира и покварява хората. Бог е предал тези хора в ръцете ти, а ти ги ограби и ги превзе. Това не е ли антихрист? Това наистина е антихрист. Каква роля играе антихристът в църквата? Това е очебийно и лесно забележимо. Антихристът е слуга на Сатана, който прави всичко, което Сатана иска, и постига целта на Сатана да подвежда и контролира хората. Като прави това, той става съучастник на Сатана и трябва да бъде прокълнат и наказан от Бог.

В момента всички, които служат като водачи и работници, се страхуват да поемат по пътя на антихриста. Какво може да се направи, за да се избегне

този резултат? Първо, трябва да разбереш, че дълга, който изпълняваш, и работата, която вършиш, са поръчения от Бог и трябва да вършиш работата си в съответствие с Божиите изисквания. По този начин ще имаш цел и посока в ума си и ще можеш да се стремиш към истината и да търсиш пътя в Божиите слова. След това трябва да водиш всички към общение за съответните пасажи от Божиите слова и да им дадеш възможност да разговарят за истината според Неговите слова, да получат повече светлина в Божиите слова, да разберат Божиите намерения и истината, а след това да практикуват според истините принципи. Това е поемане по правилния път. По същество работата на църквата е да води Божиите избраници към разбиране и навлизане във всички истини, които Бог изразява. Това е най-основната работа на църквата. Така че, независимо какъв проблем се решава, нито едно събиране не може да бъде отделено от четенето на съответните пасажи от Божиите слова или от общението за истината. В крайна сметка, ако можеш да общуваш за истината и за принципите на практиката, докато те станат ясни, всеки ще разбере истината и ще знае как да я практикува. Независимо от това кой аспект на истината ядете и пиете по време на събиране, трябва да общувате по този начин и да търсите истината въз основа на проблемите, пред които сте изправени. Хората, които разбират истината, трябва да поведат общението, а онези, които са били просветени, след това могат да го продължат. По този начин, колкото повече общуват, толкова повече Светият Дух ще работи върху тях и колкото повече общуват за истината, толкова по-голяма яснота ще постигнат. Когато всички разберат истината, те ще постигнат пълно освобождение и свобода и ще имат път, който да следват. Това е най-добрият резултат, който едно събиране може да постигне. Когато всички общуват за истината реалност, докато тя стане ясна чрез този вид общение, тогава няма ли да разберат истината? (Да.) След като хората разберат истината, те естествено ще знаят как да я преживеят и практикуват. Когато могат да практикуват истината точно, няма ли да са получили истината? (Да.) Когато човек е получил истината, няма ли да е придобил Бог? Ако някой е придобил Бог, няма ли да е постигнал Божието спасение? (Да.) Ако в работата си като водач или работник можеш да постигнеш този резултат, ще си свършил работата си правилно, ще си изпълнил дълга си съгласно критериите и ще получиш Божието одобрение. Когато всички Божии избраници разберат

истината, ще продължат ли да се покланят пред теб, да ти се възхищават и да те следват? (Не.) Хората само ще те похвалят, ще те уважават, ще искат да влизат в контакт и да общуват с теб, да слушат твоето общение, за да могат да се възползват от него. Тези, които разбират истината, могат наистина да бъдат светлината и солта. Ето какво означава да изпълняваш добре дълга си като сътворено същество и да бъдеш сътворено същество, което е съгласно критериите. Когато хората са разбрали истината и са постигнали по-близка връзка с Бог, те могат да постигнат съответствие с Бог, като вече няма да се бунтуват срещу Него, да Го разбират погрешно или да Му се съпротивляват, и ще могат да възхваляват Бог и да свидетелстват за Него независимо от проблемите, с които се сблъскват. Ако като водач или работник практикуваш според подобни принципи, преди да го осъзнаеш, ще си довел хората пред Бог. Хората, които водиш, също ще могат да практикуват истината, да навлязат в реалността, да възхваляват Бог и да свидетелстват за Него. По този начин хората, които водиш, също ще бъдат способни да бъдат одобрени и придобити от Бог. Така че, когато един водач върви по пътя на стремежа към истината, това е напълно в съответствие с Божиите намерения. Докато това, което хората правят, се съобразява с истините принципи, резултатите от действията им ще стават само по-добри и по-добри, без нито един неблагоприятен страничен ефект, и те ще имат Божията благословия и закрила във всяко нещо. Дори понякога да причиняват някои отклонения, Бог ще ги просветли и води, а те ще намерят поправяне в Божиите слова. Когато хората поемат по правилния път, те ще имат Божията благословия и закрила.

Каква е целта на това Божият дом да практикува демократични избори и консултации? Защо трябва да се практикува демокрация? (За да се предотврати възможността хората сами да станат закон.) Действително — за да се избегне този проблем. Крайната цел на практикуването на демократични консултации обаче е да се използва истината за разрешаване на проблемите, да се избегне причиняването на отклонения и да се действа в съответствие с Божиите намерения. Тя се състои в това да се разбере истината и да се влезе в правия път. Тя означава откриване на пътя, който следва Божията воля, покоряване на Неговото дело и въвеждане на Божиите избраници в истината реалност, така че да се изпълни Неговата воля. Освен това тя е предпазване от подвеждането и смущенията, причинени от

лъжеводачите и антихристите, предотвратяване на възникването на хаос в църквата и предпазване на живота на Божиите избраници от загуби. Практикуването на демократични консултации може да постигне тези резултати. Ако в църквата няма общение за истината или демократични консултации, е твърде лесно да настъпи хаос и дяволи и сатани да се възползват от пролука, в резултат на което властта да бъде завзета от лъжеводачи и антихристи. Тъй като всички хора имат покварен нрав, водачите и работниците са най-склонни да действат авторитарно, като само те имат последната дума и сами вземат всички решения. Божият дом практикува демократични избори единствено за да предпази водачите и работниците от това сами да станат закон, както и за да ограничи лъжеводачите и антихристите да притежават власт в църквата, да бъдат единствените, които имат право на глас, и да поставят църквата под контрола на своите семейства. Това е изцяло с цел да се ограничат всички авторитарни и антихристки подходи. Това обаче не означава, че Божият дом дава последната дума на братята и сестрите, като практикува демокрация, и със сигурност не означава, че всичко трябва да се решава чрез консултации с братята и сестрите. В Божия дом има както демокрация, така и централизация. Много е необходимо това да се практикува по този начин. Гарантирано ли е, че заключенията, до които се е стигнало само чрез практикуване на демокрация, ще се съобразяват с истината? Не е задължително. Така че именно затова трябва да има централизация. Какво означава централизация? Означава да се съберат мненията на всички, за да се осигури точно заключение, което да се съобразява напълно с истината и с Божиите намерения. Когато чрез демократични консултации не е възможно да се постигнат по-добри резултати, тогава това, което е необходимо, за да се получат тези резултати, е централизация. Начинът, по който се практикува централизацията, е, че ако групата за вземане на решения не може да постигне консенсус след разговаряне по даден въпрос и не може да вземе правилното решение, тогава трябва да докладва за това на Горното, за да вземе то решение. Тъй като Горното разбира истината и притежава принципите, решенията, които взема, са точни и в съответствие с Божиите намерения. Ако църковните водачи или групата за вземане на решения не са в състояние да общуват ясно за истината или да намерят принципите и пътя, ако не знаят как да вземат решение и при тези

обстоятелства не докладват на Горното или не го молят да вземе решение, а да вземат властта в свои ръце, тогава тази църква и групата за вземане на решения са контролирани от лъжеводачи и антихристи. Ако Божиите избраници постигат резултати чрез разговаряне за истината и заключенията, до които стигат, са правилни, Горното директно ще даде одобрението си. Ако все пак има отклонения в заключенията им и те не са съобразени напълно с истините принципи, тогава Горното ще ги коригира. По този начин ефективно могат да се избегнат грешките, които понякога възникват при демократичните консултации. Чрез тази централизация е възможно да се гарантира, че демократичните консултации функционират нормално, не са смущавани и в същото време няма отклонения в изпълнението на дълга на водачите и работниците. Въпреки че Божият дом практикува демокрация, той има принципи за това. Тези принципи са, че тя трябва да се прилага в съответствие с истината на Божиите слова и човек трябва да се покорява на Бог и на всичко, което Той казва по всички въпроси. Тези резултати трябва да бъдат постигнати, за да бъдат съгласно принципите на Божия дом за демокрация. Крайните резултати от практикуването на демокрация от страна на църквата трябва да са съобразени с истината. Ако не са, те трябва да бъдат отменени. Някои хора вярват, че практикуването на демокрация означава, че Божиите избраници имат последната дума по всички въпроси и че каквото и да кажат братята и сестрите, то трябва да бъде зачитано и вземано под внимание. Вярно ли е това? Разполагат ли братята и сестрите с истината? (Не е така.) Ако им е позволено да имат последната дума по всички въпроси, по какво се различава това от позволяването на лъжеводачите и антихристите да имат последната дума? И в двата случая те не разполагат с истината и са покварени хора. Ако те имат последната дума, не държи ли тогава властта Сатана? Следователно практикуването на демокрация не означава, че всичко, което братята и сестрите казват, е истина, правилно е и трябва да се зачита. Това не е така. Демокрацията се практикува най-вече, за да може всеки човек да има възможност да се изкаже, да разговаря, да общува и да може да изпълнява собствените си отговорности, задължения и дълг. Въпреки това властта за вземане на решение е в ръцете на групата за вземане на решения. Решенията се вземат от хората, които разбират истината, и всички важни въпроси се решават от Горното. По този начин може да се гарантира, че решенията, които църквата

взема, са в общи линии правилни или че повечето от тях са правилни, а отклоненията ще стават все по-малко и по-малко. Това е смисълът на приемането на демократични избори и консултации. Тези неща се практикуват изцяло, за да се постигне ефектът на съобразяване с истината по всички въпроси, да се достигне до точката, в която се следва Божията воля, да се допускат малко или никакви грешки и да се гарантира, че Божията воля може безпрепятствено да се извършва на земята. Ако не се практикуват демократични избори и консултации, е сигурно, че ще се появят множество зли хора, които ще се възползват от пропуските, както и лъжеводачи и антихристи, които ще действат авторитарно. Това се отразява не само на разпространяването на евангелието, но и на църковния живот и навлизането на Божиите избраници в живота. Откакто Божият дом започна да практикува демократични избори, имаше редица лъжеводачи и работници, които бяха разкрити и отстранени, и зли хора, които нямаха пролуки, от които да се възползват. Доста хора, които се стремят към истината и които Божиите избраници одобряват, са били избрани за водачи и работници. Те са получили възможност да се обучават и да бъдат усъвършенствани. Това са ясни резултати от практикуването на демократични избори и те могат да бъдат видени от всички. Всички Божии избраници трябва да разберат, че църквата, която практикува демокрация, е полезна и благоприятна за Божия дом, за църквата и за отделните хора. Тъй като всеки един човек в църквата е член на Божия дом и никой от тях не е външен човек, всеки от тях има право да се изказва, да разговаря, да гласува и да избира по въпроси, които се отнасят до работата на църквата и т.н. Това е право на всеки. Притежаването на това право обаче не е равнозначно на това, че притежаваш истината, или на това, че ти е позволено да действаш безразсъдно. Ако злоупотребяваш с това право, не трябва ли Божият дом да те ограничи? (Да.) Това право ти е дадено, за да практикуваш истината и да се справяш с нещата според истините принципи. То е, за да можеш да защитаваш интересите на църквата и на Божия дом. То не е за да можеш да имаш последната дума и да действаш безразсъдно. Църквата може да се позове на нещата, които казваш и които са правилни, и да ги приеме. Ако кажеш нещо, което не е правилно, и бъдеш отхвърлен, не трябва да упорстваш. Трябва да практикуваш приемане и покорство. Този начин на практикуване е полезен за делото на Божия дом.

Откъс 75

Църковните водачи и работници трябва да обръщат внимание на два принципа в работата си. Първият е да изпълняват задълженията си точно според принципите, определени в работните разпоредби, никога да не нарушават тези принципи и никога да не основават работата си на каквито и да било лични представи или идеи. Трябва да проявяват загриженост за работата на църквата във всичко, което правят, и винаги да поставят интересите на Божия дом на първо място. Другото и най-важно нещо е във всичко да се съсредоточават върху следването на напътствията на Светия Дух и стриктно да се съобразяват с Божиите слова във всички свои действия. Ако все още са способни да се противопоставят на напътствията на Светия Дух или ако упорито следват свои собствени идеи и правят неща според собственото си въображение, то техните действия ще представляват изключително сериозна съпротива срещу Бог. Честото обръщане на гръб на просветлението и напътствието на Светия Дух ще ги отведе до задънена улица. Ако изгубят делото на Светия Дух, то те няма да могат да работят; и дори ако някак успеят да работят, те нищо няма да постигнат. Това са двата основни принципа, които водачите и работниците трябва да следват в работата си: първият е да изпълняват задълженията си като точно се придържат към работните разпоредби от Горното и действат според принципите, изложени от Горното; а вторият е да следват напътствията на Светия Дух, който е вътре в тях. След като усвоят тези два принципа, те няма да са толкова склонни да допускат грешки в работата си. Вашият опит в църковна работа все още е малък и докато работите, той силно се примесва с личните ви идеи. Понякога можете да не разбирате просветлението или напътствията, идващи от Светия Дух вътре във вас; понякога ще изглежда, че ги разбирате, но вероятно ще ги пренебрегнете. Вие винаги си правите заключения и си представяте нещата по човешки начин, действате така, както сметнете за добре, без изобщо да се съобразявате с намеренията на Светия Дух. Извършвате работата си единствено и само според личните си идеи и напълно загърбвате просветлението, идващо от Светия Дух. Това се случва често. Вътрешните напътствия, идващи от Светия Дух, не са трансцедентални; те всъщност са нормално явление. Тоест в дълбините на сърцата си вие усещате, че едно действие е правилно и

че то е най-добрият подход. Тази мисъл всъщност е доста ясна; тя не се е появила след размишления и понякога самите вие не разбирате защо трябва да постъпите така. Често това е именно просветлението, идващо от Светия Дух. Това най-често се случва на хора с опит. Светият Дух те напътства към най-подходящото действие. То не е нещо, за което мислиш, а по-скоро усещане в сърцето, което те кара да осъзнаеш, че това е най-добрият начин да го направиш, и без да знаеш защо, на теб ти е приятно да го направиш така. Може би идва от Светия Дух. Идеите на човека често идват от мисленето и премислянето и всички са примесени със своеволието. Хората винаги мислят каква полза и какви предимства ще получат. Всяко действие, което решат да предприемат, съдържа в себе си тези неща. В напътствието от Светия Дух обаче никога няма такива примеси. Необходимо е да се обръща повишено внимание на напътствията или просветленията от Светия Дух. Човек трябва много да внимава, за да ги схване — особено по ключови теми. Хората, които обичат да използват мозъка си и да действат, водени от собствените си идеи, са най-склонни да пропуснат такова напътствие или просветление. Водачи и работници, които са съгласно критериите, са хора, които притежават делото на Светия Дух, внимателни са спрямо него, покоряват се на Светия Дух, имат богобоязливи сърца, проявяват внимание към Божиите намерения и неуморно се стремят към истината. За да удовлетворяваш Бог и да свидетелстваш подобаващо за Него, трябва често да размишляваш над своите мотиви и примеси при изпълнението на своя дълг и после да се опиташ да наблюдаваш каква част от работата ти е продиктувана от човешки идеи, каква част е породена от просветление от Светия Дух и каква част е в съответствие с Божието слово. Трябва непрекъснато и при всички обстоятелства да размишляваш дали думите и делата ти отговарят на истината. Ако прилагаш често този подход, ще намериш верния начин, по който да служиш на Бог. За да успееш да служиш на Бог по начин, който отговаря на Неговите намерения, е необходимо да притежаваш истините реалности. Едва когато разберат истината, хората са способни да различават и осъзнават кое произтича от техните собствени идеи и кое от човешките мотиви. Способни са да разпознаят човешките примеси, а също и какво означава да действаш в съгласие с истината. Само след като могат да правят тази разлика, може да се гарантира, че са способни да прилагат истината на практика и да действат изцяло съгласно

Божиите намерения. Не е възможно хората да проявяват проницателност, без да разбират истината. Възможно е цял живот човек с объркано мислене да вярва в Бог, без да узнае какво означава да бъде разкрита собствената му поквареност или какво означава да се противопостави на Бог, защото той не разбира истината. В ума му тази мисъл дори не съществува. Истината е непостижима за хората с прекомерно лоши заложби. Независимо как разговаряш с тях за нея, те продължават да не разбират. Такива хора имат объркано мислене. Хората с объркано мислене не могат да свидетелстват за Бог във вярата си, те могат само да положат малко труд. За да изпълняват добре своите задължения, водачите и работниците не бива да са с твърде лоши заложби. Те трябва поне да имат духовно разбиране и да възприемат нещата по чист начин, така че да могат лесно да разбират истината и да я практикуват. Преживяванията на някои хора са твърде ограничени, така че те понякога разбират истината по изопачен начин и са склонни да правят грешки. Когато разбирането им е изопачено, те не са способни да практикуват истината. Когато разбирането им е изопачено, те са склонни да следват правила, а когато следват правила, е лесно да правят грешки и те не са способни да практикуват истината. Когато разбирането е изопачено, е и лесно да бъдеш подведен и използван от антихристите. Ето защо изопаченото разбиране може да доведе до множество грешки. В резултат на това хората не само няма да успяват да изпълняват добре задълженията си, но и лесно могат да се отклонят, което вреди на навлизането в живота на Божиите избраници. Каква е стойността на това хората да изпълняват така своя дълг? Те просто прекъсват и смущават работата на църквата. Впрочем от тези провали трябва да се извлекат уроци. За да изпълняват работата, която Бог им е поверил, е необходимо водачите и работниците да схванат следните два принципа: при изпълняване на дълга си стриктно да се придържат към работните разпоредби от Горното и да внимават и да се покоряват на всяко напътствие от Светия Дух в съответствие със словото Божие. Само когато тези два принципа бъдат схванати, работата им може да бъде резултатна и Божиите намерения ще бъдат удовлетворени.

Откъс 76

Какъв тип хора в църквата са най-надменни? Как се проявява тяхната надменност? В кои неща надменността им се разкрива в най-голяма степен?

Можете ли да го прозрете? Най-надменните хора в църквата всъщност са злите и антихристите. Тяхната надменност далеч надхвърля тази на нормалните хора, дори до степен да бъде лишена от разум. В кои неща това се вижда най-лесно? Надменният им нрав най-ясно е разобличен, когато те са кастрени. Независимо от мащаба на злодеянията на тези антихристи, ако някой ги кастри, те ще се разгневят и ще кажат: „Кой си ти, че да ме критикуваш и да ме поучаваш? Колко хора можеш да водиш? Можеш ли да проповядваш? Можеш ли да разговаряш за истината? Ако беше на моето място, нямаше да си толкова добър, колкото мен!“. Как ви звучи това? Имат ли те и най-малката нагласа да приемат истината? Ако подхождате по такъв начин към това някой да ви кастри, това означава неприятности. Това доказва, че вие не притежавате никакви истини реалности и че вашият живот нрав изобщо не се е променил. Може ли такъв дълбоко покварен, стар човек да бъде водач или работник? Може ли той да изпълнява дълга да служи на Бог? Със сигурност не, защото такива хора дори не са квалифицирани да бъдат водачи или работници. За да бъде водач или работник, човек трябва да има поне малко истинско преживяване, да разбира някои истини, да притежава някои реалности и да има най-основно ниво на покорство, което означава, че той най-малкото трябва да може да приема да бъде кастрен — само такъв тип човек е пригоден да бъде водач или работник. Ако някой не притежава никакви истини реалности и все още спори и се съпротивлява, когато го кастрят, и изобщо не приема истината, и ако такъв човек служи на Бог, какво мислите, че ще се случи? Няма никакво съмнение, че той ще се противопоставя на Бог; няма да практикува истината, независимо каква дейност извършва, а още по-малко ще се справя с нещата според принципите. Ето защо, ако хора, които не притежават никакви истини реалности, поемат ролята на водачи или работници, те със сигурност ще тръгнат по пътя на антихристите и ще се противопоставят на Бог. Защо се случва така, че много водачи и работници биват разкрити, след като изпълнят само малка част от дълга си? Защото те не се стремят към истината, а се стремят към слава, придобивки и статус, в резултат на което естествено тръгват по пътя на антихристите. Що се отнася до всички вас, ако ви възложат отговорността за дадена църква и никой не ви проверява в продължение на шест месеца, накрая ще тръгнете по грешния път и ще правите каквото си искате. Ако ви оставят да се справяте

сами в продължение на една година, накрая ще заблудите други хора и всички те ще се съсредоточат само върху това да говорят думите и доктрините и да се сравняват кой е по-добър от другия. Ако вие бяхте оставени да се справяте сами в продължение на две години, вие щяхте да доведете хората пред себе си, те щяха да се подчиняват на вас, а не на Бог, и по този начин църквата щеше да деградира и да стане религиозна. Каква е причината за това? Замисляли ли сте се някога над този въпрос? По какъв път върви човек, когато ръководи църквата по този начин? По пътя на антихристите. Бихте ли станали такива? Докога ще можете да снабдявате хората с тази малка част от истината, която разбирате сега? Можете ли да поведете хората по правилния път на вярата в Бог? Ако Божиите избраници задават много въпроси, ще можете ли да им отговорите, като разговаряте за истината според Божиите слова? Ако не разбираш истината и единственото, което правиш, е да проповядваш някакви думи и доктрини, то след като те изслушат няколко пъти, на хората ще им омръзне, а когато продължиш да проповядваш думите и доктрините, те ще изпитат неприязън и ще могат да го прозрат — в такъв случай защо да продължаваш да им проповядваш? Ако си човек, който притежава разум, трябва да престанеш да проповядваш доктрини на другите хора, да престанеш да ги поучаваш отвисоко, трябва да застанеш наравно с другите и да ядеш, да пиеш и да преживяваш Божиите слова заедно с тях. Всичко това са проявления на хора, които притежават разум. Тези, които са особено надменни и самоправедни, лесно губят разума си и настояват да проповядват думите и доктрините на другите или се опитват да се изтъкнат, като търсят и изучават по-дълбоки духовни теории, и по този начин се превръщат в хора, които се опитват да подведат другите. Подобно поведение е противопоставяне на Бог. Наясно ли си какви ще бъдат последствията, ако продължиш да проповядваш по този начин? Наясно ли си накъде ще водиш хората? Каква е природата на този проблем, когато вървиш по пътя на антихристите, довеждаш хората пред себе си и ги караш да те почитат и да ти се подчиняват? Не се ли състезаваш с Бог за Неговите избраници? Това означава да доведеш пред себе си хора, които първоначално са искали да повярват в Бог, да се върнат при Бог и да придобият Бог, да ги караш да се подчиняват на теб и да правят това, което ти казваш, и да ги караш да се отнасят към теб като към Бог. И какви ще са последствията от това? Тези хора първоначално са повярвали в Бог, за да

бъдат спасени, но накрая са били подведени от теб — те не само няма да бъдат спасени, но и ще претърпят погибел и ще бъдат погубени. Като действаш по този начин, ти въвеждаш хората в заблуда, нанасяш им дълбока вреда и съсипваш онези, които вярват в Бог. В какво престъпление си виновен? Как можеш да им се реванширaш? Ти си подмамил новоповярвалите да паднат в твоите ръце, направил си ги свои агънца, всичките те слушат, всичките те следват, а в сърцето си ти всъщност си мислиш: „Сега съм могъщ, толкова много хора ме слушат и църквата е на мое разположение“. Тази предателска човешка природа несъзнателно те кара да превърнеш Бог просто във фигурант, а след това сам да сформираш някаква религия или вероизповедание. Как възникват различните религии и вероизповедания? Те възникват по този начин. Виж водачите на всяка религия и всяко вероизповедание — всички те са надменни и самоправедни, а тълкуванията им на Библията са лишени от контекст и са ръководени от собствените им представи и фантазии. Всички те разчитат на дарби и знания, за да вършат работата си. Ако изобщо не можеха да проповядват, щяха ли хората да ги следват? Все пак те притежават някакви знания и могат да проповядват някои доктрини или знаят как да спечелят другите и използват някои трикове. Използват тези неща, за да заблудят хората и да ги доведат пред себе си. Привидно тези хора вярват в Бог, но в действителност следват тези водачи. Когато срещнат някой, който проповядва истинския път, някои от тях казват: „Трябва да се посъветваме с нашия водач по въпросите на вярата“. Виждате ли как хората се нуждаят от съгласието и одобрението на другите, когато става въпрос за вяра в Бог и приемане на истинския път — не е ли това проблем? В какво са се превърнали тогава тези водачи? Не са ли се превърнали във фарисеи, лъжливи пастири, антихристи и препъни камъни за приемането на истинския път от хората? Такива хора са от същия вид като Павел. Защо казвам това? Посланията на Павел са записани в Библията и се предават вече две хиляди години. През цялата Епоха на благодатта повярвалите в Господ често са чели думите на Павел и са ги приемали за свой критерий — да страдат, да подчинят тялото си и накрая да притежават венеца на праведността… Всички хора са вярвали в Бог според думите и доктрините на Павел. През тези две хиляди години толкова много хора са подражавали на Павел, почитали са го и са го следвали. Отнасяли са се към думите му като към библейско писание,

заменяли са думите на Господ Исус с тези на Павел и не са практикували Божиите слова. Не е ли това отклонение? Това е огромно отклонение. Колко от Божиите намерения са могли да разберат хората през Епохата на благодатта? Тези, които следваха Исус по онова време, в крайна сметка бяха малцинство, а тези, които Го познаваха, бяха още по-малко на брой — дори учениците Му не Го познаваха истински. Ако хората виждат мъничко светлина в Библията, не следва да се счита, че тя представлява Божиите намерения, а още по-малко трябва да се счита наличието на известно просветление за познание за Бог. Всички хора са надменни и самонадеяни и не държат Бог в сърцата си. Когато разберат няколко доктрини, те тръгват по свой път, което води до сформирането на много вероизповедания. В Епохата на благодатта Бог изобщо не беше строг към човека. Всичките религии и вероизповедания в името на Исус имаха някаква част от делото на Светия Дух; Светият Дух вършеше делото Си във всяка църква, стига в нея да не действаха зли духове, така че по-голямата част от хората можеха да се наслаждават на Божията благодат. В миналото Бог не беше строг към хората, независимо дали вярата им в Него беше истинска или лъжлива, независимо дали следваха други или не се стремяха към истината, защото Той вече бе предопределил, че на последния етап всички предначертани и избрани от Него ще трябва да застанат пред Него и да приемат Неговия съд. Ако след като са приели Божието дело от последните дни, хората все още продължават да се покланят и да следват другите, ако не се стремят към истината, а се стремят към благословии и венци, тогава това е непростимо. Такива хора ще срещнат същия край като Павел. Защо често използвам Павел и Петър като примери? Те представляват два пътя. Вярващите в Бог следват или пътя на Петър, или пътя на Павел. Това са единствените два пътя. Независимо дали си последовател или водач, положението е едно и също. Ако не можеш да поемеш по пътя на Петър, значи вървиш по пътя на Павел. Това е неизбежно; няма трети път. Онези, които не разбират Божиите намерения, които не познават Бог, които не търсят да разберат истината и които не са в състояние да се покорят абсолютно на Бог, в крайна сметка трябва да посрещнат същия край като Павел. Ако не търсиш да опознаеш Бог или да разбереш Божиите намерения, а се стараеш само да можеш да изричаш думите и доктрините и да проповядваш духовни теории, тогава можеш единствено да се противопоставяш на Бог и да Го предадеш, защото

в човешката природа е заложено да се противопоставя на Бог. Нещата, които не съответстват на истината, гарантирано произтичат от човешката воля. Всичко, което произлиза от човешката воля, независимо дали е добро или лошо в очите на човека, прекъсва Божието дело. Някои хора смятат, че макар да не действат в съответствие с истината по някои въпроси, те не вършат зло и не се противопоставят на Бог. Правилно ли е това? Ако не действаш в съответствие с истината, тогава ти определено я нарушаваш, а нарушаването на истината по същество е противопоставяне на Бог; просто степента на тежест е различна. Дори и да не бъдеш окачествен като човек, който се противопоставя на Бог, Той няма да те одобри, защото ти не практикуваш истината, а правиш само неща, които не са свързани с истината, и действаш само според собствената си воля. Дори ако онези, които не се стремят към истината, не вършат зло, ще могат ли да се отърват от покварените си нрави? Ако не могат да се отърват от покварения си нрав, тогава те продължават да живеят според тях. Дори и да не правят нищо, за да се противопоставят на Бог, те не могат да Му се покорят и Бог няма да одобри такива хора.

СЛОВА ЗА НАЧИНИТЕ, ПО КОИТО БОГ ОПРЕДЕЛЯ ИЗХОДИТЕ НА ХОРАТА

Откъс 77

Някои хора имат твърде лоши заложби и не обичат истината. Независимо как се разговаря за истината, те не стават за това. Те вярват в Бог от години, а все още не могат да говорят за реално разбиране за преживяване. И така, те решават, че не са сред предначертаните Божии избраници и че не могат да бъдат спасени от Бог, независимо още колко години ще вярват в Него. В сърцата си таят убеждението: „Само предначертаните Божии избраници могат да бъдат спасени, а всички останали, които имат твърде ниски заложби и са неспособни да разберат истината, не са сред тях; те не биха могли да бъдат спасени, дори и да вярват“. Те смятат, че Бог не определя изхода на хората въз основа на проявите и поведението им. Ако смяташ така, тогава много погрешно разбираш Бог. Ако Бог наистина действаше по този начин, щеше ли да е праведен? Бог определя изхода на хората според един принцип: в крайна сметка изходът на хората ще бъде определен според собствените им прояви и поведение. Ако не виждаш праведния нрав на Бог и винаги Го разбираш погрешно и изопачаваш желанията Му, поради което си винаги песимистично настроен и разочарован, не си ли го причиняваш сам? Ако не разбираш как действа Божието предначертание, трябва да търсиш истината от Бог в Неговите слова, а не сляпо да решаваш, че не си сред предначертаните Божии избраници. Това е сериозно неразбиране на Бог! Ти просто изобщо не познаваш делото на Бог, не разбираш Божиите намерения, а още по-малко ревностните и грижовни намерения, полагани шест хиляди години от Бог в делото на управлението. Ти се отказваш от себе си, правиш догадки и се съмняваш в Бог, страхуваш се, че си обслужващ, който ще бъде отстранен, след като приключи службата си, като постоянно умуваш: „Защо трябва да изпълнявам дълга си? Служа ли, докато изпълнявам дълга си? Няма ли да се поддам на измама, ако бъда използван и после захвърлен като непотребна вещ?“. Какво смяташ за този начин на мислене? Можеш ли да го различиш? Ти винаги разбираш погрешно Бог, поставяш Го в категорията дяволски царе, които

управляват света, като пазиш сърцето си от Него, като мислиш винаги, че Той е егоистичен и подъл като хората. Никога не вярваш, че Той обича човечеството, нито вярваш в искреността Му да спаси човечеството. Ако ти винаги се характеризираш като обслужващ и се страхуваш да не бъдеш отстранен, след като приключиш със служенето си, ти имаш измамната нагласа на неверниците. Невярващите не вярват в Бог, защото не признават, че Той съществува, нито че Божието слово е истината. Щом вярваш в Бог, защо нямаш вяра в Него? Защо не признаеш, че Божието слово е истината? Ти не желаеш да изпълняваш дълга си и не преминаваш през никакви трудности, за да практикуваш истината, в резултат на което все още не си придобил истината, въпреки че вярваш в Бог от много години и въпреки всичко това накрая прехвърляш вината върху Бог, като казваш, че Той не те е предопределил, че не е бил искрен с теб. В какво се състои проблемът? Ти разбираш погрешно Божиите желания, не вярваш в Неговите слова, а когато изпълняваш дълга си, не прилагаш истината на практика и не си отдаден. Как можеш да удовлетвориш Божиите намерения? Как можеш да спечелиш делото на Светия Дух и да разбереш истината? Такива хора дори не са пригодни да бъдат обслужващи, така че как биха могли да бъдат допуснати да преговарят с Бог? Ако смяташ, че Бог не е праведен, защо вярваш в Него? Ти винаги искаш Бог да каже лично на теб: „Ти си от народа на царството; това никога няма да се промени“, преди да се потрудиш за Неговия дом, и ако Той не го направи, ти никога няма да Му отдадеш сърцето си. Колко непокорни и непримирими са такива хора! Виждам, че има много хора, които никога не се фокусират върху промяната на нрава си, още по-малко върху практикуването на истината. Те се съсредоточават само върху това да питат на всяка крачка дали ще могат да получат добра крайна цел, как Бог ще се отнася с тях, дали Той е предначертал те да бъдат Неговия народ и други подобни хорски приказки. Възможно ли е хора, които не вършат същинската си работа, да постигнат истината? Възможно ли е да останат в Божия дом? Сега тържествено ви заявявам: въпреки че човек може да е предопределен, ако той не може да приеме истината и да я прилага на практика, за да се покори на Бог, тогава отстраняването ще бъде крайният му изход. Само онези, които искрено отдават всичко от себе си на Бог и прилагат истината на практика с всички сили, ще могат да оцелеят и да влязат в Божието царство. Въпреки че другите може да ги

считат за хора, за които не е предначертано да останат там, те ще постигнат по-добра крайна цел от онези уж предначертани хора, които никога не са били предани на Бог, поради праведния Божи нрав. Вярваш ли в тези слова? Ако не можеш да им повярваш и продължаваш упорито да се отклоняваш, тогава ти казвам, че със сигурност няма да оцелееш, защото ти просто нямаш истинска вяра в Бог, нито любов към истината. Поради това Божието предопределение не е важно. Казвам това, защото в крайна сметка Бог ще определи изходите на хората според техните прояви и поведение, докато Божието предопределение играе обективно само малка, а не водеща роля. Разбираш ли това?

Някои хора казват: „Имам лош нрав и не мога да го променя, колкото и да се опитвам. Така че просто ще го оставя да се развива естествено. Ако усилията ми не постигнат успех, тогава нищо не може да се направи по въпроса“. Такива хора имат изключително негативна нагласа, дотолкова, че са загубили надежда за себе си. Тези хора са непоправими. Ти полагал ли си усилия? Ако наистина си го направил и си готов да понесеш трудности, защо не можеш просто да се опълчиш на плътта? Не си ли човек със сърце и мозък? Как се молиш всеки ден? Не би ли трябвало да търсиш истината и да се уповаваш на Бог? За теб да оставиш нещата да се развиват по естествен начин означава да чакаш пасивно, а не да сътрудничиш активно. Да оставиш нещата да следват естествения си ход е все едно да кажеш: „Няма нужда да правя нищо, така или иначе всичко е предначертано от Бог“. Това ли е наистина Божието намерение? Ако не е, тогава защо не можеш просто да се подчиниш на Божието дело, вместо често да бъдеш с отрицателна нагласа и неспособен да изпълняваш дълга си? Някои хора, след като малко са прегрешили, правят догадки: „Дали Бог ме е разкрил и отстранил? Дали Той ще ме порази?“. Този път Бог е дошъл да работи не за да порази хората, а за да ги спаси във възможно най-голяма степен. Никой не е безгрешен — ако всички бъдат поразени, това ще бъде ли спасение? Някои прегрешения се правят умишлено, а други са неволни. Ако си способен да се промениш след като признаеш нещата, които правиш неволно, Бог ще те порази ли преди това? По този начин ли ще спасява Бог хората? Той не работи така! Независимо дали си с непокорен нрав или действаш неволно, запомни следното: трябва да размислиш и да опознаеш себе си. Промени се веднага към по-добро и се стреми към истината с всичките си сили — и независимо

от обстоятелствата, не се предавай на отчаянието. Делото, което Бог върши, е да спасява хората и Той няма да поразява произволно хората, които иска да спаси. Това е сигурно. Дори ако наистина е имало вярващ в Бог, когото Той в крайна сметка е поразил, това, което Бог прави, пак би било със сигурност праведно. След време Той ще ти разкрие причината, поради която е поразил този човек, така че да бъдеш напълно убеден. В момента просто се стреми към истината, съсредоточи се върху навлизането в живота и се старай да изпълняваш добре дълга си. Така няма как да сбъркаш! Без значение как Бог в крайна сметка се отнася с теб, това със сигурност ще бъде праведно. Ти не трябва да се съмняваш в това и не е нужно да се притесняваш. Дори и в момента да не разбираш Божията праведност, ще дойде ден, когато ще бъдеш убеден. Бог работи справедливо и почтено. Той открито разкрива всичко. Ако размислите над това внимателно, ще стигнете до искреното заключение, че Божието дело е да спасява хората и да преобразява покварения им нрав. Като се има предвид, че Божието дело е да променя покварения нрав на хората, е невъзможно те да нямат разкривания на поквара. Именно в тези разкривания на покварения нрав хората могат да познаят себе си, да признаят, че имат такъв нрав и да пожелаят да получат Божието спасение. Ако хората изобщо не приемат истината, след като са разкрили покварен нрав, и продължат да живеят според този нрав, тогава те ще бъдат склонни да накърнят Божия нрав. Бог ще им въздаде възмездие в различна степен и те ще платят цената за прегрешенията си. Ако в определен момент несъзнателно станеш разпуснат и Бог ти обърне внимание на това и те кастри, а ти се промениш към по-добро, Бог няма да използва това срещу теб. Това е нормалният процес на промяна на нрава, в който се проявява и истинското значение на делото на спасението. Това е ключът. Като пример по въпроса за границите между половете да кажем, че си привлечен от някого, търсиш възможности да разговаряш с него, казваш му съблазнителни думи. А по-късно си мислиш: „Това не е ли низко поведение? Това не е ли грях? Не е ли посрамване на Бог да не се поддържа ясна границата между половете? Как можах да направя такова нещо?“. След като осъзнаеш това, ти се втурваш към Бог и се молиш: „О, Боже! Аз отново съгреших. Това е грозно и наистина позорно. Мразя покварената плът. Дисциплинирай ме и ме накажи“. Решаваш в бъдеще да стоиш настрана от подобни неща и да не общуваш сам с противоположния пол. Това няма ли

да е промяна? И след като си се променил по този начин, твоите предишни неблагоразумия вече няма да бъдат осъждани. Ако говориш с някого и го съблазняваш и не смяташ, че това е нещо срамно, нито мразиш себе си, нито се предупреждаваш, нито решаваш да се опълчиш на плътта или да се изповядаш и покаеш за греховете си пред Бог, тогава е възможно да продължиш да извършваш много повече злодеяния и нещата ще стават все по-лоши и по-лоши и ще те водят към грях. Ако направиш това, Бог ще те осъди. Ако съгрешаваш отново и отново, това е умишлен грях. Бог осъжда умишления грях, а умишленият грях е непоправим. Ако наистина неволно проявиш покварен нрав и можеш истински да се покаеш, да се опълчиш на плътта и да практикуваш истината, Бог няма да те осъди за това и все още можеш да бъдеш спасен. Божието дело има за цел да спаси човека и онзи, който разкрие покварения си нрав, трябва да приеме да бъде кастрен, съден и наказван. Ако човекът може да приеме истината, да се покае и да се промени, няма ли това да удовлетвори Божиите намерения? Някои хора не приемат истината и винаги проявяват отбранително отношение към Бог. Такива хора нямат навлизане в живота и в крайна сметка всички те ще трябва да понесат загуби.

Както бе споменато по-рано, събитията от миналото могат да бъдат заличени с един замах. Бъдещето може да замени миналото. Божията търпимост е безгранична като морето. И все пак към тези слова има и принципи. Бог няма да заличи всеки грях, който си извършил, без значение колко голям е той. Бог върши цялото Си дело чрез принципи. В миналото беше издаден управленски закон, в който се разглежда този въпрос: Бог опрощава всички грехове, които човек е извършил, преди да приеме Неговото име. Но за онези, които продължават да извършват грехове, след като са повярвали в Него, нещата са различни. Онзи, който повтори греха веднъж, получава възможност да се покае, но онези, които го повторят два пъти или отказват да се променят въпреки многократните смъмряния, биват отлъчени без повече възможности за покаяние. В Своето дело Бог винаги е толерантен към хората във възможно най-голяма степен. Оттук става видно, че Божието дело действително е дело за спасението на хората. Въпреки това, ако на този последен етап от делото все пак извършиш непростими грехове, то ти си наистина непоправим и не можеш да бъдеш спасен. Бог има процес за пречистване и промяна на покварения нрав на хората.

Именно в процеса на постоянното разкриване на покварената природа на човека Бог постига целта Си за пречистване и спасение на човечеството. Някои хора си мислят: „Тъй като това е моята природа, нека всичко да бъде разобличено. След като това стане, аз ще го знам и ще приложа истината на практика“. Необходим ли е този процес? Ако ти наистина си човек, който прилага истината на практика, ако се самоанализираш, когато видиш кои поквари се разкриват в другите и какви грешни неща са извършили, и когато видиш същите проблеми в себе си, веднага ги поправяш и никога повече не ги извършваш, това не е ли косвена промяна? Или ако понякога искаш да направиш нещо, но преди това осъзнаеш, че то е нередно и можеш да се опълчиш на плътта, не постига ли това също ефекта на пречистване? Практикуването на истината в който и да е аспект изисква преминаване през повтарящи се процеси. Не че покваренят нрав ще изчезне напълно, след като истината бъде приложена веднъж. Човек трябва непрекъснато да търси истината, непрекъснато да бъде кастрен, укоряван и дисциплиниран, както и съден и наказван, преди покваренят му нрав да бъде напълно преодолян, така че вече да не му е трудно да прилага отново истината. Ако в крайна сметка човек вече е способен да практикува истината изцяло според Божиите намерения и да има истинско покорство пред Бог, след като е бил кастрен, съден и наказван, това означава, че има промяна в неговия нрав.

Откъс 78

В Божието дело от последните дни Бог определя изхода на хората въз основа на техните проявления. Знаете ли до какво се отнасят тук „проявленията“? Може да си мислите, че се отнасят до покварения нрав, който хората разкриват, докато вършат нещата, но всъщност не се отнасят до това. Проявленията тук се отнасят до това дали практикуваш истината, или не; дали си отдаден, докато изпълняваш дълга си, или не; гледището, което стои зад вярата ти в Бог, отношението ти към Бог, решимостта ти да понасяш трудности; отношението ти към приемането на правосъдие, наказание и кастрене; броя на сериозните прегрешения, които си извършил; и степента, до която в крайна сметка постигаш покаяние и промяна. Всички тези неща, взети заедно, съставляват твоите проявления. Проявленията тук не се отнасят до това колко покварен нрав си разкрил или колко лоши неща си направил, а до това колко резултати си постигнал и колко истинска

промяна си претърпял във вярата си. Ако изходът на хората се определяше от това колко поквара в природата им се разкрива, никой не би могъл да постигне спасение, защото всички човешки същества са дълбоко покварени, имат сатанинска природа и се съпротивляват на Бог. Бог иска да спаси хората, които могат да приемат истината и да се покорят на Неговото дело. Без значение колко поквара разкриват, стига в крайна сметка да могат да приемат истината, да постигнат истинско покаяние и да претърпят истинска промяна, те са хора, които са спасени от Бог. Някои хора не могат да прозрат това и си мислят, че всеки, който служи като водач, ще разкрие повече от покварения си нрав и че който разкрие повече поквара, определено ще бъде отстранен и няма да може да оцелее. Правилно ли е това гледище? Въпреки че водачите разкриват повече поквара, ако се стремят към истината, тогава те са пригодни да преживеят Божието правосъдие и наказание, могат да поемат по пътя на спасението и довеждането до съвършенство, и в крайна сметка ще могат да дадат прекрасно свидетелство за Бог. Това са хора, които наистина са се променили. Ако изходът на хората се определяше въз основа на това колко покварен нрав разкриват, тогава онези, които служат като водачи и работници, щяха да бъдат разкривани по-бързо. Ако беше така, кой би се осмелил да бъде водач или работник? Кой би могъл да достигне дотам, че да бъде оползотворен и доведен до съвършенство от Бог? Не е ли твърде абсурдно това гледище? Бог гледа главно дали хората могат да приемат и да практикуват истината, дали могат да останат непоколебими в свидетелството си и дали наистина са се променили. Ако хората имат истинско свидетелство и са претърпели истинска промяна, тогава Бог ги одобрява. Някои хора изглежда разкриват малко поквара, но нямат истинско свидетелство за преживяване и не са се променили истински. Бог не ги одобрява.

Бог определя изхода на човека въз основа на неговите проявления и същност. Проявленията тук се отнасят до това дали човек е предан на Бог, дали има любов към Него, дали практикува истината и до каква степен се променя нравът му. Въз основа на тези проявления и на неговата същност Бог определя изхода на човека, а не на това колко разкрива покварения си нрав. Ако си мислиш, че Бог определя изхода на човека въз основа на това колко поквара разкрива, значи си изтълкувал погрешно Неговите намерения. В действителност хората имат една и съща покварена същност

и единствените разлики се крият в това дали човешката им природа е добра или лоша и дали могат да приемат истината. Без значение колко разкриваш покварения си нрав, Бог знае най-добре какво се крие в дълбините на сърцето ти. Няма нужда да го криеш. Бог наблюдава дълбините на човешките сърца. Независимо дали е нещо, което правиш пред другите или далеч от погледа им, или дали е нещо, което искаш да направиш в сърцето си, всичко това е разголено пред Бог. Как би могъл Бог да не знае какво правят хората тайно? Не е ли това самозаблуда? Всъщност, колкото и измамна да е природата на човека, колкото и лъжи да изрича, колкото и умело да се прикрива и да мами другите, Бог знае всичко отвътре и отвън. Бог познава водачите и работниците отвътре и отвън, така че нима не би познавал също толкова добре и обикновените Си последователи? Някои хора си мислят: „Всеки, който служи като водач, е глупав и невеж и сам си навлича унищожение, защото когато човек служи като водач, той неминуемо разкрива поквара пред Бог. Щеше ли да се разкрие толкова много поквара, ако той не вършеше тази работа?“. Каква абсурдна идея! Мислиш ли, че няма да разкриеш поквара, ако не действаш като водач? Това, че не си водач, дори и да разкриваш по-малко поквара, означава ли, че ще бъдеш спасен? Според този довод, всички онези, които не служат като водачи, ли са тези, които могат да оцелеят и да бъдат спасени? Не е ли твърде нелепо това твърдение? Хората, които служат като водачи, напътстват Божиите избраници да ядат и да пият Божиите слова и да преживяват Божието дело. Това изисквано ниво е по-високо, затова е неизбежно водачите да разкриват някои покварени състояния, когато за пръв път започнат обучението си. Това е нормално и Бог не го заклеймява. Не само че Бог не го заклеймява, но Той също така просветлява, озарява и напътства тези хора, като им дава бреме. Стига да могат да се покорят на Божието напътствие и дело, те ще напредват в живота по-бързо от обикновените хора. Ако се стремят към истината, те могат да поемат по пътя на довеждането до съвършенство от Бог. Именно това е най-благословено от Бог. Някои хора не могат да видят това и дори изопачават фактите. Според тяхното разбиране, колкото и да се променят хората на ръководни постове, Бог няма да погледне това, а ще гледа само колко поквара разкриват водачите и работниците и ще ги заклеймява само въз основа на това; а за онези, които не са водачи и работници, понеже разкриват малко поквара, дори и да не се променят, Бог

няма да ги заклейми. Не е ли това абсурдно? Не е ли това богохулство? Ако се съпротивляваш на Бог толкова сериозно в сърцето си, можеш ли да бъдеш спасен? Не можеш. Бог определя изходите на хората главно въз основа на това дали те имат истината и истинско свидетелство и главно зависи от това дали се стремят към истината. Ако някой се стреми към истината, дори когато прегреши и се сблъска с правосъдие и наказание, той може истински да се покае. Стига да не говори или да не действа по начини, които хулят Бог, той със сигурност може да постигне спасение. Според вашите фантазии, всички обикновени вярващи, които следват Бог докрай, могат да постигнат спасение, докато всички, които служат като водачи, ще бъдат отстранени. Ако ви помолят да бъдете водач, ще си помислите, че не е редно да не го направите, но ако трябва да служите като водач, постоянно ще разкривате поквара, макар и да не искате. Ще се чувствате така, сякаш просто чакате на бесилото. Не е ли всичко това причинено от вашите погрешни разбирания за Бог? Ако изходът на хората се определяше от покварата, която разкриват, никой не би могъл да бъде спасен. В такъв случай какъв би бил смисълът Бог да върши делото на спасението? Ако наистина беше така, къде щеше да е праведността на Бог? Хората нямаше да могат да видят праведния нрав на Бог. Следователно, всички вие сте разбрали погрешно Божиите намерения, което показва, че нямате истинско познание за Бог.

Бог определя изходите на хората въз основа на техните проявления, а проявленията тук се отнасят до резултатите от Божието дело върху тях. Ще ви дам аналогичен пример, за да илюстрирам това. В една овощна градина собственикът полива и наторява дърветата си, след което чака да събере плодовете им. Дърветата, които дават плод, са добри дървета и се запазват, докато тези, които не дават, определено не са добри дървета и не могат да бъдат запазени. Помислете за това: едно дърво дава плод, но се разболява и някои от лошите му клони трябва да бъдат отрязани. Смятате ли, че това дърво трябва да се запази? Трябва да се запази и ще се оправи, след като бъде окастрено и обработено. Разгледайте друга ситуация: едно дърво няма болести, но не дава плод — такова дърво не трябва да се запазва. Какво означава тук „дава плод“? Отнася се до това, че Божието дело постига резултати. Тъй като хората са покварени от Сатана, те неизбежно ще разкрият покварата си и ще прегрешат в хода на преживяването на Божието дело. Същевременно обаче Божието дело постига известни резултати в тях.

Ако Бог не гледаше тези резултати, а само покварения нрав, който хората са разкрили, тогава спасяването на хората би било изключено. Резултатите от спасението се проявяват главно в изпълнението на дълга на хората и в практикуването на истината от тяхна страна. Бог гледа резултатите, които хората са постигнали в тези области, а след това и сериозността на техните прегрешения. Тогава Той определя изходите им и дали ще останат, или не, въз основа на комбинацията от тези два аспекта. Някои хора например в миналото са разкривали много поквара и са проявявали огромно съобразяване с плътта си. Те не са желаели да отдадат всичко на Бог, нито са отстоявали интересите на църквата. Но след като са слушали проповеди в продължение на няколко години, те наистина са се променили. Сега знаят, че трябва да се стремят към истините принципи при изпълнението на своя дълг и стават все по-ефективни в дълга си. Те също така са способни да застанат на страната на Бог във всички неща и правят всичко възможно, за да отстояват делото на Божия дом. Това показва, че животът нрав на такива хора се е променил и именно тази промяна иска Бог. Има и някои хора, които винаги са разпространявали представите си, когато са ги имали, и са се чувствали спокойни само когато и другите са имали представи. Но сега, когато имат някои представи, те са способни да се молят на Бог, да търсят истината и да се покорят, без да разпространяват представите си или да правят нещо, за да се съпротивляват на Бог. Не са ли претърпели промяна? Някои хора веднага се съпротивляваха, когато в миналото са били кастрени от някого, но сега, когато са кастрени, те са способни да го приемат и да опознаят себе си, а след това наистина са се променили донякъде. Не е ли това резултат? Колкото и да се промениш обаче, е невъзможно да нямаш никакви прегрешения и природата ти не може да се промени напълно за миг. Ако някой поеме по правилния път на вярата в Бог и знае, че трябва да търси истината във всички неща, тогава, дори и да е малко бунтовен, той ще го осъзнае в момента. След като го осъзнае, той ще побърза да се изповяда и да се покае пред Бог, и да се промени, и състоянието му само ще се подобрява все повече. Може да прояви същия вид бунтарство веднъж или два пъти, но не и трети или четвърти път. Това е промяна. Това не означава, че този човек се е променил в някакво отношение, така че вече не разкрива поквара и вече изобщо не извършва никакви прегрешения. Не е така. Тази промяна означава, че след като е преживял Божието дело, човек е способен

да практикува повече от истината, да прилага на практика част от това, което Бог изисква, да извършва все по-малко прегрешения и да разкрива все по-малко поквара; и тежестта на неговото бунтарство постепенно намалява. От това става ясно, че Божието дело е постигнало резултати. Това, което Бог иска да види, са конкретни проявления, че тези резултати са постигнати. Следователно, начинът, по който Бог се справя с изходите на хората или как се отнася към даден човек, е напълно праведен и разумен. Ти просто трябва да вложиш всичките си усилия, за да отдадеш всичко на Бог, и смело и уверено да практикуваш истините, които трябва да практикуваш, без никаква тревога, и Бог няма да се отнесе несправедливо с теб. Помислете си: могат ли онези, които обичат и практикуват истината, да бъдат наказани от Бог? Много хора винаги се съмняват в праведния нрав на Бог, като се страхуват, че все пак ще бъдат наказани, дори след като приложат истината на практика. Те се страхуват, че дори и да проявят преданост към Бог, Той няма да я види. Такива хора нямат познание за праведния нрав на Бог.

Някои хора стават негативни, след като бъдат окастрени. Те губят всякаква енергия да изпълняват дълга си и предаността им също изчезва. Защо е така? Това е много сериозен проблем. Това е неспособност да се приеме истината. Такива хора не приемат истината, отчасти поради липсата на познание за покварения си нрав, което ги прави неспособни да приемат да бъдат кастрени. Това се определя от тяхната природа, която е надменна и самонадеяна и не обича истината. Отчасти се дължи и на това, че хората не разбират значението на кастренето. Те вярват, че кастренето означава, че изходът им е определен. В резултат на това те погрешно вярват, че стига да се отрекат от семействата си, за да отдадат всичко на Бог, и да имат известна преданост към Бог, не бива да бъдат кастрени и че ако бъдат кастрени, това не е Божията любов или праведност. Този вид погрешно разбиране кара много хора да нямат смелостта да бъдат предани на Бог. В действителност, в крайна сметка, това е така, защото хората са твърде измамни, просто не искат да понасят трудности и просто искат да получат благословии по лесния начин. Хората изобщо не разбират праведния нрав на Бог. Те никога не вярват, че всички Божии действия са праведни или че отношението Му към всеки е праведно. Те никога не търсят истината по този въпрос, а вместо това винаги изтъкват собствените си доводи. Без значение какви лоши неща са направили, колко големи грехове са извършили или колко

зло са сторили, стига Божието правосъдие и наказание да ги сполетят, те ще си мислят, че Небето е несправедливо и че Бог не е праведен. В очите на хората, ако Божиите действия не са съобразени с техните желания или ако действията Му не се съобразяват с чувствата им, тогава Той не е праведен. Хората обаче никога не знаят дали действията им съответстват на истината, нито някога осъзнават, че всичко, което правят, е акт на бунтарство и съпротива срещу Бог. Ако Бог никога не кастреше хората и не ги укоряваше за тяхното бунтарство, без значение какви прегрешения са извършили, а вместо това беше спокоен и нежен с тях, като проявява само търпение към тях с любов, и им позволяваше да вечерят и да се наслаждават с Него вечно, тогава хората нямаше да се оплакват от Бог или да Го съдят като неправеден. Вместо това те лицемерно щяха да казват, че Бог е праведен. Такива хора познават ли Бог? Могат ли да бъдат в единомислие с Бог? Те нямат и най-малка представа, че Божието правосъдие и кастрене имат за цел да пречистят и променят живота им нрав, така че да могат да Му се покорят и да Го обичат. Такива хора не вярват, че Бог е праведен Бог. Всеки път, когато Бог ги укорява, разобличава и кастри, те стават негативни и слаби, като винаги се оплакват, че Бог не е любящ и че Божието правосъдие и наказание на човека са погрешни, и са неспособни да видят, че това е Бог, който пречиства и спасява човека, и не вярват, че Бог определя изходите на хората въз основа на техните проявления на покаяние. Те постоянно са подозрителни към Бог и се пазят от Него. Какъв ще бъде резултатът от това? Ще могат ли да се покорят на Божието дело? Ще могат ли да постигнат истинска промяна? Това ще бъде невъзможно. Ако това тяхно състояние не се преодолее, те ще бъдат в сериозна опасност и ще бъде невъзможно да бъдат пречистени и доведени до съвършенство от Бог.

СЛОВА ПО ДРУГИ ТЕМИ

Откъс 79

Какви са впечатленията ви, след като изпяхте химна „Този, който господства над всичко“? Имате ли някакво прозрение? Всеки, който е живял, е преминал през много трудности, без да знае защо, и никой се е замислял задълбочено върху това, какъв е коренът на тези трудности, дали си е струвало и дали е редно хората да живеят по този начин. В младостта си хората все искат да носят хубави дрехи и да ядат хубава храна, чувстват, че това е начинът да са щастливи. Когато пораснат, започват да размишляват как трябва да вложат усилия в обучението си, за да могат да изпъкнат в тълпата и да се наслаждават на хубав живот. Когато навършат пълнолетие, искат да изкарват много пари, да постигнат слава и придобивки и да добият влияние и власт. Искат да са крачка пред останалите. Все целят да имат позиция в правителството и да спечелят уважението и възхищението на хората. Когато станат родители, се надяват наследниците им да процъфтяват и да прогресират с поколения напред. Каква е целта на всички тези стъпки, които предприемат те? Защо разсъждават по този начин? Защо всички живеят така? Хората живеят без път. Защо казвам, че няма път? Защото не знаят откъде идват или накъде отиват, не знаят какво трябва да сторят с живота си, как да живеят или как да извървят житейския си път. Хората не знаят тези неща. Тогава защо тъй неуморно преследват славата, придобивките и щастливия живот до смъртта си, без да поглеждат назад? Защото хората са покварени от Сатана и са развили грешно мислене и грешни представи за живота. Виждат този начин на живот като правилен и смятат преследването на слава и придобивки като праведно и подобаващо. Смятат, че да получат слава и придобивки води до щастие, и живеят спрямо това верую. По този начин те все бягат стремително към славата и придобивките, а резултатът е, че не постигат щастието чак до смъртта си. Всички живеят по този начин. Няма друг път, по който да тръгнат в този свят. Всички искат да печелят пари и да се наслаждават на хубав живот. Животът е труден без пари, а с тях можеш да свършиш много неща и затова всеки иска да печели повече. Когато успеят в живота, искат да задържат придобитото богатство и да го оставят в наследство на децата си, но никой не разбира, че този начин на живот е празен. Всеки си отива от този свят

със съжаления, с въпроси без отговори и чувство на неохота. Хората преминават през този живот в бедност и богатство, живеят и дълго, живеят и малко. Някои са обикновени хора, докато други са високопоставени лица и част от елита. Има хора от всяко ниво на обществото, но, в общи линии, всички те живеят по един и същ начин: съревновават се за слава и придобивки, водейки се от техните желания, амбиции и сатанински нрави, и няма да мирясат, докато не постигнат тези цели. Виждайки тези обстоятелства, хората биха си казали: „Защо хората живеят по този начин? Няма ли друг път, по който да поемат? Наистина ли живеят само за да ядат и да пият чак до сетния си ден? Ами после къде отиват? Защо толкова много поколения са живели по един и същ начин? В какво се корени всичко това?“. Човеците не знаят откъде идват, каква е тяхната мисия в живота или кой е начело, и кой господства над всичко това. Поколения идват и си отиват и всяко от тях живее и после умира по един и същ начин. Всички идват и си отиват еднакво и никой не открива истинския начин или път за живот. Никой не търси истината в това. От древни времена досега хората живеят все по един и същ начин. Всички те търсят и чакат с желанието да видят какво ще бъде човечеството, без никой да знае или да може да го види. В крайна сметка хората просто не знаят кой е Този, който управлява и който господства над всичко това, и дали Той въобще съществува. Не знаят отговора на този въпрос и единственото, което могат да правят, е да продължават да живеят безпомощно, да жадуват година след година, да търпят ден след ден, чак до днес. Ако хората знаеха защо е всичко това, щеше ли то да им даде път за това как трябва да живеят, който да следват? Щяха ли да бъдат тогава способни да избягат от това страдание и повече никога да не живеят съгласно човешките желания и надежди? Когато хората разберат защо живеят, защо умират и кой управлява света; когато разберат отговора, че Този, който има върховенство над всичко, е Създателят, то тогава те ще имат път, който да следват. Ще узнаят, че трябва да търсят истината в Божиите слова, за да намерят път напред, и че няма нужда да живеят в такива страдания, осланяйки се на желания и надежди. Ако хората разберат отговора на въпроса защо живеят и защо умират, няма ли това да даде решение на всички страдания и трудности човешки? Няма ли това да им даде избавление? Те ще са намерили истинското избавление и ще бъдат освободени напълно.

Над какво трябва да размишлявате в сърцата си, след като сте изслушали песента „Този, който господства над всичко“? Ако човечеството знаеше защо живее и защо умира и кой всъщност е Върховният владетел на този свят и на всички неща и Този, който управлява всичко, къде точно се намира Той и какво изисква от човека — ако човечеството можеше да разбере тези неща, то щеше да знае как да се отнася към Създателя и как да му се прекланя и да Му се покорява, щеше да добие подкрепа в сърцето си, щеше да намери спокойствие и щеше да е щастливо, и повече нямаше да живее в такова страдание и болка. В крайна сметка хората трябва да разберат истината. Пътят, който ще изберат за живота си, е от изключителна важност, и как живеят също е важно. Това как живее човек и по какъв път върви определя дали животът му ще бъде радостен, или тъжен. Това е нещо, което хората трябва да разберат. Когато чуят този химн, те може да усетят дълбоко чувство в сърцата си: „Животът на цялото човечество следва този образец; древните народи не са били изключение, а съвременните хора са съвсем същите като онези от старите времена. Съвременните хора не са променили тези неща. Та, има ли Върховен владетел измежду хората, легендарен Бог, Който да властва над всичко? Ако човечеството може да намери Бог, Този, Който властва над всичко, няма ли да съумее да почувства щастие? Най-важното е да се намери коренът на човечеството. Къде е коренът? Когато го намери, човечеството ще може да заживее в друг свят. Ако не успее да го намери и продължи да живее по същия начин както преди, ще бъдат ли способни хората да придобият щастието?“. Ако те не вярват в Бог, макар и да знаят, че човечеството е дълбоко покварено, какво ще правят тогава? Могат ли да решат действителния проблем с покварата? Имат ли път към спасението? Макар да искаш да се промениш към по-добро и да изживяваш човешко подобие, способен ли си да го направиш? Нямаш път, по който да вървиш, за да го сториш! Някои хора, например, живеят заради децата си; ти може да казваш, че не искаш да живееш така, но можеш ли да го постигнеш? Други хора тичат наоколо, заети с трупането на богатства и слава, и придобивки. Ти може да казваш, че не искаш да тичаш наоколо за тези неща, но можеш ли всъщност да го постигнеш? Вече си поел несъзнателно по този път и макар да желаеш да промениш начина си на живот, не можеш. Как живееш в този свят не зависи от теб! В какво се корени всичко това? В това, че хората не вярват в истинския

Бог и не са добили истината. Какво поддържа духа на хората? Къде търсят духовна подкрепа? Хората търсят духовна подкрепа в семейните сбирки, в блаженството на брака, в насладата от материалните неща, в богатството, в славата и придобивките, в техния статус, чувства и кариери и в щастието на следващото поколение. Не са ли това нещата, към които се обръща всеки за духовна подкрепа? Тези, които имат деца, го намират в децата си; тези без деца го намират в своите кариери, в брака си, в социалния си статус и в славата и придобивките. Следователно така създадените начини на живот са еднакви, обект на контрола и властта на Сатана, и всички хора неволно се суетят и работят в името на слава, придобивки, перспективи, кариери, браковете си, семейството си или в името на бъдещите поколения или заради плътски удоволствия. Това ли е правилният път? Колкото и ангажирано хората да се суетят в този свят, колкото и професионално успели да са, колкото и щастливи семейства да имат, колкото и големи да са семействата им, колкото и престижен да е статусът им — способни ли са да поемат по правилния път на човешкия живот? Дали като преследват слава, придобивки и света или като се стремят към кариера, са способни да видят факта, че Бог е създал всичко и господства над човешката съдба? Не е възможно. Независимо към какво се стремят или по какъв път вървят хората, ако не признават факта, че Бог господства над човешката съдба, то тогава пътят, по който вървят, е грешен. Не е правият път, а кривият, пътят на злото. Независимо дали си придобил удовлетворение от духовната си подкрепа, или не си, и независимо къде си намерил тази подкрепа, това не е истинска вяра и не е правилният път на човешкия живот. Какво означава да имаш истинска вяра? Това е да приемеш явяването на Бог и Неговото дело и да приемеш всичката истина, която Бог е изразил. Тази истина е правилният път за човешкия живот и е истината и живота, към който трябва да се стремят хората. Да вървиш по правилния път в живота е да следваш Бог и да можеш, под водачеството на Неговото слово, да разбереш истината, да различаваш доброто от злото, да знаеш кое е положително и кое негативно и да разбереш Неговото върховенство и всемогъщество. Когато хората истински разберат в сърцата си, че Бог не само е създал небесата, земята и всички неща, но е също така Върховният владетел на вселената и на всичко, тогава ще могат да се покорят на всичките Му устройвания и подредби, да живеят според Неговото слово и да се боят от Бог и да отбягват злото. Това

е да вървиш по правилния път на човешкия живот. Когато хората поемат по правилния път в живота, те ще могат да разберат защо хората живеят и как трябва да живеят, за да могат да живеят в светлината и да получат Божията благословия и одобрение.

За какво живеете в този момент? Разбирате ли? (Живеем, за да завършим мисиите и поръченията, които Бог ни дава, и да изпълним добре дълга на сътворени същества.) Ако искаш да изпълниш дълга на сътворено същество и да завършиш Божието поръчение, това е твое субективно желание и житейският път, който си избрал, и е правилно. Има обаче един факт, който трябва да знаеш – хората живеят на този свят и това е подредено от Бог. Всеки човек идва на света с определена мисия. Не идва случайно; всичко е управлявано, подредено и устроено от Бог без ни най-малка грешка. С идването си на този свят, всичко, което човек научава или прави, е, за да изпълни определена роля в него. Каква е тази роля? Тя се състои в това, че той трябва да изпълни задача на този свят; има неща, които трябва да направи. Например двама души се женят и имат дете и тримата създават пълноценно семейство. В това семейство жената живее, за да изпълни своята мисия, която е да се грижи за детето и съпруга си, като се грижи за семейството. За какво тогава живее детето? Каква роля му е отредена? В качеството си на наследник на семейството то продължава родовата линия. То е следващото поколение на това семейство. Семейството е пълноценно, защото това дете е дошло и това е първата му роля. Независимо дали е син или дъщеря, то има своя собствена мисия. Що се отнася до бъдещата му съдба, до това какви академични постижения, умения или професия ще има като порасне или кога ще повярва в Бог и какъв дълг ще изпълнява след това, не е ли всяка от тези стъпки планирана и подредена от Бог? (Да, така е.) Самото то има ли избор? (Няма.) От момента на раждане на някой в семейството, нито една стъпка от съдбата му не е по негов избор и всичко е подредено от Бог. Всичко е подредено от Бог и в това има истина. Става дума за това, за което хората живеят. Например, ако изучаваш музика и разполагаш с условията и семейната среда да го правиш, тогава дали изучаването на музика е нещо, което си избрал? (Не е.) Ти си роден в тази среда, усвоил си професионално умение чрез насищането с тази среда, и си изпълнил тази мисия. Какво ти е позволило да я изпълниш? Случило се е, защото Бог го е отредил, а не защото ти си го избрал. Нима това

не е постигнато чрез устройване от Създателя? При положение, че сега изпълняваш дълга си и влагаш всичко, което знаеш и което си научил, кой е решил това? (Бог.) Това е било решено от Бог, а не от теб. Обективно погледнато, за кого живееш ти сега? (Живеем за Бог.) Това в действителност се отнася за всеки човек. Всички те живеят заради Божието върховенство и подредба, независимо дали го осъзнават и дали са наясно с това. Хората са като фигури в игра. Където и да те постави Бог, каквото и да те застави да направиш и колкото и дълго да те накара да останеш някъде, всичко е устроено от Него. Що се отнася до Божието устройване, всъщност всички хора живеят за целите на Неговото върховенство, подредба и управление и нямат контрол над това. Без значение колко си способен или надарен, не можеш да надмогнеш съдбата, отредена ти от Бог. Никой не може да живее отвъд тези граници или да надмогне съдбата и живота, които Създателят е определил и подредил за него. Това са все неща, за които хората в действителност не подозират и досега са изпълнявали несъзнателно и неволно под Божието устройване и върховенство. Погледнато обективно, какво са разбрали хората? (Животът и смъртта им не зависят от тях, а са предмет на Божието върховенство и устройване.) (Не бива да се опитват да управляват собствената си съдба и трябва да се покоряват на Божието върховенство и устройване.) Ще постигнеш напредък, ако можеш да го видиш по този начин. Какви истини трябва да разбереш, за да бъдеш способен да се покориш на Бог? В каквото и семейство да си се родил и каквито и да са твоите заложби, интелект и мисли, съдбата ти и всичко, свързано с теб, е под Божието устройване. Ти нямаш думата тук. Това е пътят, който хората трябва да изберат: разбиране на това как Бог е устроил всичко твое, как го направлява, как ще го направлява в бъдеще, стремеж към разбиране на Божиите желания и намерения и след това живот според курса на съдбата, управлявана и устроена от Създателя. Това не е надпревара за неща или отмъкването и грабенето им. Не става въпрос за внимателно проучване или противопоставяне на желанията на Създателя; не става въпрос за внимателно проучване или противопоставяне на всичко, което Бог е подредил за теб. Не прави ли това живота ти правилен и порядъчен? То слага край на съмнения от рода на това „защо хората живеят и защо умират“ или на болката от това, че „останалите живи повтарят същата трагична история на починалите“. Хората смятат, че този живот всъщност

никак не е трудно да се живее и че са открили източника на живота. Те разбират какво представлява съдбата, знаят как хората трябва да се покорят на подреденото от Създателя и не се съпротивляват. Това е смислен начин на живот. Хората вече не разчитат на собствените си фантазии или сили, за да се борят и да се съревновават за щастие. Те знаят, че всичко това е глупаво и твърдоглаво, и вече не го правят. Научили са се да се покоряват на върховенството и подредбите на Създателя и само колко много страдания избягват по този начин! Вие живеете ли по този начин сега? Смятате ли, че животът ви е несправедлив и недооценен? Знаете, че талантите и дългът ви са подредени и дадени ви от Бог, но все така смятате, че сте онеправдани и че този ваш дълг не ви позволява да реализирате въжделенията си. Всъщност имате по-големи цели, но точно тази област, в която изпълнявате дълга си, не ви позволява да ги реализирате. Мислите ли по този начин? (Не.) Нямате амбиции или желания, нямате прекомерни изисквания, отрекли сте се от всичко, което трябва, и единственото, което ви липсва, е да разберете истината, за да преодолеете покварения си нрав. Това прави пътя, по който хората трябва да вървят, и посоката, в която трябва да се движат, все по-ясни. Вече не е необходимо да си задават въпроси като: „Защо хората живеят? А защо умират? Кой е Този, Който управлява всичко?“. Без значение към какво се стремите или какви са желанията ви, единствено като се завърнете в присъствието на Създателя, стоите на мястото си, покорно завършите това, което трябва да направите, и изпълните добре и довършите дълга си, можете да живеете по начин, който носи чиста съвест и е правилен и порядъчен. В него няма страдание. Това е смисълът и стойността на живота.

Откъс 80

Всички признават, че Бог господства над човешката съдба и че целият живот на човека е в Божиите ръце. Ако обаче си способен истински да преживееш как всяко голямо събитие във всеки момент и период от живота на човека се управлява и подрежда от Бог, а не според неговите планове и подредби, и ако си способен да преживееш, че хората не могат да избягат от съдбата си или да понесат по-малко страдания от тези, пред които е предназначено да се изправят — когато започнеш да преживяваш тези неща, значи имаш истинска вяра. Така е много по-практично, когато казваш: „Бог господства над човешката съдба и всичко е в Божиите ръце“.

Да преживееш Божието върховенство и подреденото и устроеното от Него е нещо трудно доловимо. То е нещо, което се преживява, но не може да се обясни, ако не си преминал през него. Колкото повече преживяваш обаче и през колкото повече преминаваш, толкова по-добре можеш да го обясниш. Хората казват, че „човек не може да проумее съдбата си, докато не навърши 50“. Какво означава да проумееш съдбата си? Когато са на двадесет, хората едва са навлезли в света. Те са млади и безразсъдни, не знаят нищо и не могат да разберат, че човешкият живот е изцяло в Божиите ръце. Те все искат да се борят със своята съдба и все си мислят, че имат талант и експертни познания, не спират стремежа сами да си изградят име, да спечелят богатство и позиция. Дори когато се провалят, не се отказват, винаги се опитват да си дадат още един шанс. После, като минат 50-те, поглеждат назад и си казват: „Леле, колко трудно беше всичкото това тичане по този свят през тези тридесетина години и цялото това блъскане! Нито една стъпка от сключването на брак, граденето на кариера и родителството не се случи според моите планове и преценки — всичко е било съдба!“. Това е да проумееш съдбата си; вече няма да се бориш с нея. Да проумееш съдбата си, като навършиш 50 години, означава просто да достигнеш 50-те и да се научиш да се помириш със съдбата, след като си преживял толкова неуспехи. Когато хората проумеят съдбата си, те спират да се борят с нея. А въпросите като смисъла на човешкия живот, смисъла на Божието върховенство над човечеството, за какво точно би следвало да живеят хората и как би следвало да живеят, тях хората разбират ли ги напълно? Невярващите не могат да разберат тези неща, защото не вярват в Бог. Най-много да приемат своята съдба и да разберат, че е безполезно да ѝ се съпротивляват. А щом видят как децата и внуците им се борят със съдбата, казват: „Остави нещата на естествения им ход, всяко поколение си има своя орис. Просто карай да върви, ще спрат да се борят със съдбата, щом станат на 50. Така е с всяко поколение. Всички се борят със съдбата, докато остареят и вече не им е по силите. Ще приемат съдбата си и ще станат много по-сговорчиви. Ще спрат да са толкова наперени и надменни, ще са се поуспокоили“. Най-много това да прозрат невярващите, но могат ли да разберат истината? Несъмнено не могат, защото не вярват в Бог и не четат словата Му. Как да разберат истината? Да възприемаш съдбата си на 50 години значи ли, че разбираш истината? Хората вярват, че „човешката

съдба се определя от Небето“. Значи ли това, че те се покоряват на волята на Небесата? (Не значи.) Не е достатъчно просто да вярваш. Да знаеш тези неща означава просто да не се бориш срещу съдбата, но не означава, че разбираш истината. Ако хората искат да разберат истината, те трябва да дойдат пред Бог и да получат Неговото спасение, да получат правосъдието на Неговите слова и да получат ресурса на истината и живота, които идват от Него. Едва тогава те ще бъдат способни да разберат тайнството на всичко това. В противен случай хората все още няма да знаят какъв е смисълът на човешкия живот, защо хората живеят и защо умират, дори и да живеят до 70, 80 или сто години. Хората извървяват краткия път в този свят и живеят няколко десетилетия, без да разберат какъв е смисълът на човешкия живот, преди той да свърши. Когато умират, се чувстват недоволни и не спират да размишляват над това или онова, а накрая напускат този свят със съжаления и не придобиват нищо. Не би ли било тъжно, ако се преродят в следващия живот и продължат да живеят така? (Да, би било.) Поколение след поколение трагично идва и си отива, живите изпращат мъртвите, а после на свой ред биват изпратени от следващото поколение. Така продължават да се въртят в кръг, живеят в унес и не разбират нищо. За вас, които сте приели Божието дело в последните дни, е различно. Уловили сте тази ценна и рядка възможност на въплъщаването на Бог в плът, за да спаси човечеството в последните дни. Можете да получите съда и наказанието на Божиите слова и да придобиете личното Му пастирство и водачество. Вие разбирате много тайнства и много истина и можете да изпълните дълга си на сътворени същества. Покварените ви нрави могат да бъдат пречистени и променени. Придобили сте толкова много, повече от светиите на изминалите поколения. Не е ли това най-благословеното нещо? Вие сте най-благословени от всички.

След като сте чели Божиите слова и с години сте преживявали техния съд и наказание, постепенно сте започнали да разбирате целта на Божието управление на човечеството и тайнството на Неговото управление и спасение на човечеството. Разбрали сте Божиите намерения и сте познали Неговото върховенство. В сърцето си сте готови да се покорите на Бог и сте способни да Му се покорявате. Усещате живота си сигурен и пълноценен. Бог ти позволява да живееш, ти можеш да живееш за Бог и можеш да живееш, за да изпълняваш дълга си на сътворено същество.

Това е смисленият начин да се живее. Ако хората живеят, без да приемат или разбират истината, и живеят само за плътта, в това няма никаква стойност. Вие всички сега се стремите към истината, живеете с все повече съвест и разум и с все повече човешко подобие. Разбирате истината все повече, все повече знаете да се покорявате на Бог и можете също така да изпълнявате дълга си на сътворени същества, както и да свидетелствате за Бог. Да живеете по този начин ще изпълва сърцата ви с мир и радост, а това е най-смисленият живот. Сред цялото човечество само вие сте придобили този вид благословия. В този огромен свят и цялото това човечество Бог е избрал само вас и е направил така, че да се родите в тази последна епоха и в страната на големия червен змей, така че да можете да получите Неговото поръчение, да изпълнявате дълга си и да отдадете всичко на Него. Вие сте тези, на които Бог гледа благосклонно, и тези, които Той е избрал. Не е ли това най-благословеното нещо? (Така е.) Това е нещо толкова благословено. Има хора, които вярват в Бог, но не могат да се отрекат от всичко, за да изпълняват дълга си, и това е жалко. Има хора, които не разбират истината и дори когато изпълняват дълга си, може да се каже само, че полагат труд за Бог. Те влагат силата, с която разполагат, като същевременно в сърцата си се пазарят с Бог и се надяват да получат благословии. Когато един ден разберат истината, ще успеят да се успокоят и с готовност да изпълняват дълга си. Сега можете да живеете живота си и всеки ден от живота си, за да свидетелствате за Бог и да разгласявате евангелието на Божието царство — този начин на живот е одобрен от Бог. Казано по-просто, Бог ви позволява да живеете така и Той ви е дал тази възможност. Бог ти е дал възможност да живееш, както и да изпълняваш дълга си и да Му отдаваш всичко, което е най-смисленото нещо. Трябва да цените тази възможност, трябва да се чувствате горди и удостоени с чест. Толкова сте млади, а изпълнявате дълга си, следвате Бог и свидетелствате за Него посред бедствия и в толкова враждебна среда и условия — какъв рядък шанс сте получили само! Въплъщаването на Бог в последните дни и изразяването от Него на толкова много истина, за да спаси човечеството напълно, за да може то да придобие истината и да бъде пречистено, е най-рядката възможност. Времето е оскъдно и изтича за миг. Трябва да се възползвате от тази възможност и да придобиете цялата истина, която трябва да придобиете. Това е най-великата благословия и е по-голяма от тази на всички светии от изминалите епохи.

Откъс 81

Тези, които следват Бог, трябва да са способни най-малкото да се отрекат от всичко, което имат. Веднъж Бог казва в Библията: „Ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33). Какво означава човек да се отрече от всичко, което има? Това означава да изостави семейството си, да изостави работата си, да изостави всички земни обвързаности. Лесно ли е да се направи това? Много е трудно. Без необходимата решимост това е абсолютно невъзможно да се постигне. Когато човек има решимостта да се отрече, той естествено притежава и решимостта да понася трудностите. Ако човек не може да понася трудностите, той няма да може да се отрече от нищо, макар и да му се иска. Има хора, които, след като са изоставили семействата си и са се отдалечили от близките си, започват да копнеят за дома, след като известно време са изпълнявали дълга си. Ако наистина не могат да го понесат, те ще избягат тайно вкъщи, за да хвърлят един поглед, след което ще се върнат да изпълняват дълга си. На някои, които са напуснали домовете си, за да изпълняват дълга си, близките им липсват по Нова година и други празници и когато всички останали спят през нощта, плачат тайно. След това те се молят на Бог и се чувстват много по-добре, след което продължават да изпълняват дълга си. Въпреки че тези хора са били способни да изоставят семействата си, те не са способни да понесат голяма болка. Ако не могат да се отърват дори от чувствата си към тези плътски връзки, как ще могат наистина да отдадат всичко на Бог? Някои хора са способни да се отрекат от всичко, което имат, и да следват Бог, като изоставят работата и семействата си — но каква е целта им в това? Някои се опитват да придобият благодат и благословия, а други, подобно на Павел, се стремят само към венец и награда. Малко хора се отричат от всичко, което имат, за да придобият истината и живота и да постигнат спасение. И така, кой от тези стремежи е съгласно Божиите намерения? Разбира се, това е стремежът към истината и придобиването на живот. Това е изцяло съгласно Божиите намерения и е най-важната част от вярата в Бог. Може ли човек да придобие истината, ако не може да се избави от светските неща или от богатството? Категорично не. Има хора, които са се отрекли от всичко, което имат, и са поели дълга си, но не се стремят към истината и винаги са нехайни в изпълнението му. След

като няколко години така се носят по течението, те нямат никакво свидетелство за преживяване и не са придобили нищо. Тези, които се стремят само към слава, придобивки и статус и вървят по пътя на антихристите, са още по-малко способни да придобият истината. Има много хора, чиято вяра в Бог се състои само в това да изпълняват по малко от дълга си в свободното си време. Дали за такива хора ще бъде лесно да придобият истината? Струва Ми се, че не. Да придобиеш истината не е никак лесно. Човек трябва да понесе много трудности и да плати висока цена. По-конкретно човек трябва да преживее трудностите, свързани със съда и наказанието, с изпитанията и облагородяването, както и с кастренето. Всички тези трудности трябва да бъдат понесени. Човек не може да придобие истината, без да изтърпи много болка. Колко пъти трябва да се моли на Бог и да търси истината през този период? Колко сълзи на съжаление трябва да пролее пред Бог? Колко от Божиите слова трябва да прочете човек, за да може да бъде просветлен и озарен? През колко духовни битки трябва да премине, преди да може да победи Сатана? И колко време отнема процесът на преживяване на тези неща? Колко години са нужни, преди човек най-накрая да успее да придобие истината и да спечели Божието одобрение? Вижте опита на Петър и ще разберете. Дали Божието спасение и усъвършенстването на човека са толкова прости, колкото хората си представят? Да се отречеш от всичко, което имаш, не е никак просто. Какво всъщност означава човек да се отрече от всичко, което има? „Всичко, което човек има“ включва не само външни неща, не само семейство, близки и приятели, не само професия, заплата, богатство и перспективи. Освен тези неща то включва и други, свързани с ума и духа: знанието, ученето, възгледите за нещата, правилата за живот, плътските предпочитания, както и нещата, които човек преследва и към които се стреми, като слава, придобивки и статус. Отричането от всичко, което човек има, се състои главно от тези неща. Всички те са част от това, което означава да се отрече от всичко, което човек има. Лесно е да се отречеш от външните неща с един замах. Но нещата, които хората харесват, към които се стремят и които пазят дълбоко в сърцата си, са най-важни и ценни за тях, те представляват всичко, което човек има, и от тях е най-трудно да се отречеш. Основната причина, поради която повечето хора сега не могат да се отрекат, е, че не могат да изоставят тези неща, тъй като те са това, което ценят и за което милеят

най-много. Славата, придобивките и статусът, например, или величието и благосъстоянието, любимата кариера или най-ценните неща — това е всичко, което човек има, и това са нещата, които най-трудно се изоставят. Имаше един банков мениджър, който повярва в Бог. Той видя, че Божиите слова в действителност са истина и че всичко, което Бог прави, е делото на спасението на човека. Но когато реши да изостави всичко, което имаше, и да последва Бог, той срещна трудности с положението си в банката. В един момент си мислеше: „Позицията ми в банката е ценно нещо. Тя е добре платена и влиятелна“, а в следващия момент си каза: „Като вярвам в Бог, мога да придобия истината и вечния живот. Това е важното“. Той беше в постоянна битка в сърцето си. В един момент искаше да бъде банков мениджър, а в следващия — да вярва в Бог. В един момент искаше да се държи за парите, а в следващия — да придобие истината. В един момент той не можеше да се откаже от статуса си, а в следващия искаше да придобие вечен живот. Сърцето му се люшкаше напред-назад. Статусът на банков мениджър му беше твърде ценен и той не можеше да се избави от него. В продължение на безброй месеци той водеше тази битка в сърцето си, докато накрая, може би с неохота, се избави. Колко ли трудно му е било да се отрече от всичко, което имаше! Макар да знаеше, че позицията му на банков мениджър е мимолетна и може да изчезне като дим, все пак не му беше лесно да се избави от нея. Някои хора са лекари, адвокати или високопоставени ръководители и заплатите им са високи. Не е лесно да се избавят от тези неща. Кой знае колко месеца ще им отнеме да се борят в себе си, за да се избавят. Ако човек се бори няколко години, преди да се избави от тези неща, и до този момент Божието дело вече е приключило, ще има ли смисъл тогава? Тогава може само да попадне в катаклизмите, да ридае силно и да скърца със зъби. Ще можеш да влезеш в Божието царство само ако успееш да се отречеш от всичко най-важно за теб, за да следваш Бог и да изпълняваш дълга си, да се стремиш към истината и да придобиеш живот. Какво означава да влезеш в Божието царство? Означава, че си способен да изоставиш всичко, което имаш, и да следваш Бог, да се вслушваш в думите Му и да се покоряваш на Неговите разпореждания, като Му се покоряваш във всичко. Това означава, че Той е станал твой Господ и твой Бог. За Бог това означава, че си влязъл в Неговото царство и независимо какви катаклизми те сполетяват, ти ще имаш Неговата закрила, ще можеш

да оцелееш и ще бъдеш един от народа на Неговото царство. Бог ще те признае за Свой последовател или ще ти предложи Своето обещание да те усъвършенства, но като първа стъпка трябва да последваш Христос. Само по този начин ще изиграеш роля в обучението в царството. Ако не следваш Христос и си извън Божието царство, Бог няма да те признае. А ако Бог не те признае, дори и да искаш да бъдеш спасен и да получиш Божието обещание и Неговото усъвършенстване, ще можеш ли да постигнеш тези неща? Няма да можеш. Ако искаш да получиш Божието одобрение, първо трябва да бъдеш пригоден да влезеш в Неговото царство. Ако можеш да изоставиш всичко, което имаш, за да се стремиш към истината, ако можеш да търсиш истината при изпълнението на дълга си, ако можеш да действаш според принципите и ако имаш истинско свидетелство за преживяване, тогава ти си пригоден да влезеш в Божието царство и да получиш Неговото обещание. Ако не можеш да се отречеш от всичко, което имаш, за да следваш Бог, ти не си ни най-малко пригоден да влезеш в Неговото царство и нямаш никакво право да получиш Неговото благословение и Неговото обещание. В момента има много хора, които са се отрекли от всичко, което имат, и изпълняват дълга си в Божия дом, но това не означава непременно, че ще успеят да придобият истината. Човек трябва да обича истината и да е способен да я приеме, преди да може да я придобие. Ако не се стреми към истината, той не може да я придобие. Да не говорим за онези, които изпълняват дълга си в свободното си време — тяхното преживяване на Божието дело е толкова ограничено, че придобиването на истината ще бъде по-трудно за тях. Ако човек не изпълнява дълга си или не се стреми към истината, той ще пропусне прекрасна възможност да постигне Божието спасение и усъвършенстване. Някои хора твърдят, че вярват в Бог, но не изпълняват дълга си и се стремят към светски неща. Това означава ли, че са се отрекли от всичко, което имат? Ако някой вярва в Бог по този начин, може ли да Го следва докрай? Погледнете учениците на Господ Исус: сред тях имало рибари, селяни и един митар. Когато Господ Исус ги повикал и им казал: „Следвайте Ме“, те оставили работата си и Го последвали. Не се замислили за своята работа, нито за проблема дали ще имат път за оцеляване в света след това и веднага последвали Господ Исус. Петър се посветил с цялото си сърце, като изпълнявал поръчението на Господ Исус докрай и спазвал дълга си. През целия си живот той се стремял към любов към Бог и

накрая бил усъвършенстван от Бог. Сега има хора, които дори не могат да се отрекат от всичко, което имат, и въпреки това искат да влязат в царството. Не мечтаят ли те?

За да вярваш в Бог, не е достатъчно само да си ентусиазиран. Трябва да разбираш Неговите намерения, Неговия метод за усъвършенстване на хората, кои хора усъвършенства Той, както и отношението и гледната точка, които човек трябва да има към Божието усъвършенстване на хората. Освен това, като последовател на Бог, човек трябва да знае колко е важно да следва Божия път. Това засяга въпроса дали човек може да придобие истината. Да следваш Божия път означава да практикуваш истината. Само чрез практикуване на истината човек наистина се покорява на Бог, така че практикуването на истината е от съществено значение за придобиването на истината. Ако човек не разбира истината или не знае как да я практикува, той няма как да я придобие. Ето защо най-важната част от вярата в Бог е практикуването на истината. Само тези, които практикуват истината, могат да постигнат покорство към Бог, само те могат напълно да разберат истината и само тези, които напълно разбират истината, познават Бог. Всички тези неща се постигат чрез практикуване на истината. Независимо колко хора вярват в Бог, Той гледа кои от тях следват Неговия път, кои от тях практикуват истината и кои от тях наистина Му се покоряват. Вярващите в Бог трябва да разбират истината и да я практикуват, за да станат хора, които следват Неговата воля и Му се покоряват. Онези, които се стремят към истината, трябва първо да разберат защо хората трябва да вярват в Бог в живота си, как Бог върши делото по спасяването на човека откакто е дошъл на земята и какво трябва да постигне човек в стремежа си към истината, преди да постигне спасение и да бъде пригоден да получи Божието обещание и Неговата благословия. В миналото никой не е разбирал тези истини. Всеки е вярвал в Бог според човешките представи и фантазии и е смятал, че вярата в Бог е свързана с получаването на благословия, венец и награда. В резултат на това всички са действали против Божиите намерения, отклонявали са се от истинския път и тръгвали по пътя на антихристите. Ето защо, ако някой иска да разбере истината, да я придобие и да бъде спасен, трябва да коригира тези погрешни възгледи за вярата в Бог от миналото. По-конкретно религиозните представи и фантазии на хората, както и техните богословски възгледи са абсурдни.

Всички те са враждебни на истината и са благовидни заблуди. Бог изобщо не одобрява начините, по които вярват религиозните хора. Ако сега хората продължават да поддържат тези начини и да се стремят към благословия, венец и награда — ако продължават да вярват в Бог с такова отношение, ще могат ли да придобият истината и живота? Категорично не. Какъв е тогава възгледът, който човек трябва да възприеме в своята вяра в Бог? Трябва да започнеш да разбираш Божиите намерения и да виждаш ясно как Той спасява хората. Ако не търсиш истината, а продължаваш да вярваш в Бог според собствените си представи и фантазии, ако продължаваш да се стремиш към слава, придобивки, статус, богатство и светски неща, тогава дори да спечелиш целия свят, ще си заслужава ли, ако това в крайна сметка ти струва живота? Някои хора казват: „Когато спечеля достатъчно пари и имам успешна кариера, когато осъществя въжделенията си и реализирам мечтите си, тогава ще дойда и ще бъда добър вярващ“. Дали Бог те чака? Дали Божието дело те чака? Ако не можеш да се избавиш от тези неща сега, Бог не изисква от теб да го направиш веднага, но трябва да практикуваш избавяне. Ако наистина не можеш, моли се на Бог и се уповавай на Него. Остави се Той да те напътства. Освен това трябва да сътрудничиш и да изпълняваш дълга си. Каква е целта на изпълнението на дълга? Всъщност то има за цел да подготви добри дела. Дори ако в крайна сметка не бъдеш напълно усъвършенстван, трябва да подготвиш поне няколко добри дела, така че когато дойде времето Бог да възнагради добрите и да накаже злите, да можеш да Му дадеш отчет за тях. Един ден Божието дело ще приключи и Той ще започне да възнаграждава доброто и да наказва злото. Той ще поиска от теб да представиш добрите си дела и ако нямаш такива, с теб е свършено — със сигурност ще бъдеш наказан. Да кажем например, че вярваш в Бог от около десет години, и най-ценният дълг, който си изпълнявал, е бил само да проповядваш евангелието в свободното си време и по този начин да доведеш няколко нови вярващи. Ти дори не знаеш дали тези хора ще могат да останат непоколебими накрая. Можеш ли да дадеш отчет за това пред Бог? Със сигурност няма как да успееш. Трябва да помислиш за какви резултати можеш да дадеш отчет пред Бог и какъв вид свидетелство за преживяване трябва да имаш, за да си способен да удовлетвориш Бог и Той да те признае за Негов последовател. Не можеш да се задоволиш само с това да признаеш факта на сегашното въплъщение

на Бог и да приемеш Христос от последните дни в сърцето си, и нищо повече. Това, което Бог иска да види, е истинското ти свидетелство за преживяване и плодовете на твоето покорство към Неговото дело. Това, което Бог ще подложи на изпитание накрая, е дали си придобил истината и дали имаш живот. Трябва да разбереш Божиите намерения. Ако просто добавяш името си в списъците на църквата или изпълняваш някакъв дълг, но не се стремиш към истината, и след няколко години вяра в Бог нямаш свидетелство за преживяване, може ли Бог все пак да те признае? Ако Бог не те признае, тогава оставаш извън Неговия дом. Ако само твърдиш, че вярваш в Бог, но не се стремиш към истината, какво може да ти донесе вярата в Бог в крайна сметка? Ти ще си твърде далеч от нивото, изисквано от Бог! Придобиването на истината не е толкова просто, колкото хората си го представят — човек трябва да премине през много мъки и болки, през много изпитания и облагородяване, преди да придобие истината и да познае Бог. Когато преживееш Божието дело по този начин, ако не изоставиш всичко, което имаш, за да Го последваш, можеш ли да бъдеш спасен? Можеш ли да преживееш Божието дело, като просто вярваш в Него в малка част от свободното си време? Как можеш да го преживееш, като вярваш в Бог вкъщи? Как можеш да го изживееш, като преживееш във външния свят? Следователно изоставянето на всичко, което човек има, е условие за следване на Бог. Ако не можеш да се отречеш от всичко, което имаш, категорично не можеш да придобиеш истината, а ако не можеш да я придобиеш, не си пригоден да влезеш в Божието царство. Това е факт, който никой не може да промени.

Откъс 82 (Отговори на въпроси на братя и сестри)

(Докато изпълнявам дълга си, все още ме възпира обичта към семейството ми. Те често ми липсват и това се отразява на изпълнението на дълга ми. Напоследък състоянието ми малко се подобри, но все още понякога се притеснявам, че големият червен змей може да арестува членовете на семейството ми, за да ме сплаши, и се страхувам, че тогава няма да мога да остана непоколебим.) Това са безпочвени страхове. Когато мислиш за тези неща, трябва да потърсиш истината, за да намериш решение. Трябва да разбереш, че пред каквито и обстоятелства да се изправиш, Бог ги е устроил и подредил. Трябва да се научиш да се покоряваш на Бог, да

можеш да търсиш истината и да останеш непоколебим, когато се изправиш пред различни ситуации. Това е урок, който хората трябва да научат. Трябва често да размишляваш: Как преживяваш Божието поене и пастирство през този период от време? Какъв е действителният ти ръст? Как трябва да изпълняваш дълга си на сътворено същество? Трябва наистина да проумееш тези неща! Щом можеш да мислиш за големия червен змей, който те заплашва, тогава защо не помислиш как да навлезеш в истината? Защо не размишляваш върху истината? (Когато ми идват тези мисли, аз наистина се моля на Бог и решавам, че ако един ден наистина се изправя пред тези обстоятелства, ще остана верен на Бог до смърт. Но се страхувам, че няма да успея да се справя с този малък ръст.) Тогава се молиш: „Боже, страхувам се, че няма да мога да се справя с моя малък ръст. Страхувам се до смърт. Моля те, недей да ми причиняваш това. Можеш да го направиш, когато имам нужния ръст“. Това добър начин за молитва ли е? (Не.) Трябва да се молиш така: „Боже, сега съм малък на ръст и слаб във вярата, страхувам се, че ще трябва да се изправя пред нещо; всъщност не вярвам наистина, че всички събития и всички неща са в Твоите ръце. Не съм се предал в Твоите ръце. Това е такъв бунт! Готов съм да се подчиня на Твоите подредби и устроеното от Теб. Каквото и да правиш, сърцето ми е готово да свидетелства за Теб. Готов съм да остана непоколебим в свидетелството си, без да Те опозорявам. Моля Те, направи каквото Ти пожелаеш“. Трябва да положиш решимостта си и това, което искаш да кажеш, пред Бог — така ще изградиш истинска вяра. Ако се колебаеш дори да се молиш по този начин, колко малка трябва да е твоята вяра! Трябва често да се молиш така. Дори и да се молиш по този начин, не е задължително Бог да действа по този начин. Бог не натоварва хората с повече, отколкото могат да понесат, но ако изразиш ясно отношението си и решимостта си, Бог ще ги приеме. Когато Бог ги приеме, сърцето ти вече няма да бъде смущавано и възпирано от това нещо. „Неща като съпруг, деца, семейство, собственост — всичко това е в Божиите ръце. Те не означават нищо. Цялата вселена е в Божиите ръце; нима и моето семейство не е в Неговите ръце? Какъв е смисълът да се тревожа за тях? Нямам думата, не съм способен и не мога да ги предпазя. Тяхната съдба и всичко, свързано с тях, е в Божиите ръце!“. Трябва да имаш вярата да дойдеш пред Бог и да се молиш с твърдата решителност и с твърдото намерение да се покориш на Божиите подредби. Тогава

състоянието в теб ще се промени. Няма да имаш повече притеснения и повече няма да се тревожиш. Няма да бъдеш изключително предпазлив и изпълнен с опасения във всичко, което правиш. Докато всички останали се втурват напред, ти се отдръпваш назад и винаги искаш да избягаш — не прави ли така страхливецът? Когато Божият народ изпълнява дълга си в Царството и сътворените същества изпълняват дълга си пред Създателя, те трябва да вървят напред спокойно с богобоязливо сърце. Те не бива да се помайват, да се отдръпват или да са на тръни. Ако знаеш, че това състояние е погрешно, и се тревожиш постоянно за него, вместо да търсиш истината, за да го преодолееш, тогава си възпиран и обвързан от него и няма да можеш да изпълниш дълга си. Ти искаш да изпълниш дълга си като сътворено същество с цялото си сърце, целия си ум и цялата си сила, но можеш ли да го постигнеш? Не можеш да достигнеш до момента, в който да дадеш цялото си сърце, защото сърцето ти не е посветено на дълга ти — в най-добрия случай си посветил едва една десета от сърцето си. Как би могъл да дадеш целия си ум и цялата си сила без цялото си сърце? Сърцето ти не е посветено на дълга ти и всичко, което имаш, е малко желание да го изпълниш. Можеш ли наистина да изпълниш дълга си с цялото си сърце и ум? Ти нямаш решимостта да практикуваш истината, затова си обречен да бъдеш възпиран от семейството и обичта си към него. Това ще ти върже ръцете и краката; ще контролира мисленето и сърцето ти, а ти няма да успееш да постигнеш истината и Божиите изисквания — ще имаш желание, но ще ти липсват сили. Така че трябва да се молиш пред Бог, като от една страна разбираш Божиите намерения и същевременно знаеш къде ти е мястото като сътворено същество; трябва да възприемеш решимостта и нагласата, които трябва да имаш, и да ги поставиш пред Бог. Това е отношението, което трябва да имаш. Защо другите хора нямат такива притеснения? Мислиш ли, че другите хора нямат такива семейства или трудности? Всъщност всеки има определени плътски и семейни обвързаности, но някои хора успяват да ги разсеят, като се молят на Бог и търсят истината. След известен период на търсене те прозират тези плътски обвързвания и ги пускат от сърцето си; тогава тези неща вече не са затруднения за тях и те не могат да бъдат контролирани или възпирани от тях. Те не влияят на изпълнението на дълга им и така те стават освободени. В Библията има един ред от Божиите слова, който гласи: „Ако някой от вас

не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33). Какво означава това отричане от всичко, което човек има? Какво означава „всичко“? Неща като статус, слава и придобивки, семейство, приятели и собственост — това се включва в думата „всичко“. И така, кои неща заемат важно място в сърцето ти? За някои това са децата, за други — родителите, за едни — богатството, а за други — статусът, славата и придобивките. Ако цениш тези неща, тогава те ще те контролират. Ако не ги цениш и напълно се откажеш от тях, тогава те не могат да те контролират. Просто зависи от това какво е отношението ти към тях и как се справяш с тях.

Трябва да разберете, че независимо от времето или етапа, в който Бог върши Своето дело, Той винаги се нуждае от част от хората, които да работят с Него. Това, че тези хора сътрудничат на Божието дело или вършат своята част в разпространяването на евангелието, е предопределено от Него. Има ли тогава Бог поръчение за всеки човек, когото е предопределил? Всеки има мисия и отговорност и всеки има поръчение. Когато Бог ти даде поръчение, то става твоя отговорност. Трябва да поемеш тази отговорност на плещите си. Това е твой дълг. Какво е дълг? Това е мисията, която Бог ти е дал. Какво е мисия? (Божието поръчение е мисията на човека. Животът на човека трябва да се живее за Божието поръчение. Това поръчение е единственото нещо в сърцето му и той не бива да живее за нищо друго.) Божието поръчение е мисия на човека. Това е правилното разбиране. Хората, които вярват в Бог, са поставени на земята, за да изпълнят Божието поръчение. Има ли някаква стойност животът, който водиш, ако единственото, към което се стремиш в този живот, е да се изкачиш по социалната стълбица, да натрупаш богатство, да живееш добре, да се наслаждаваш на близостта със семейството си и да се опияняваш от славата, придобивките и статуса си — ако придобиеш социален статус, семейството ти стане знатно и всички твои близки са живи и здрави, но пренебрегваш мисията, която Бог ти е дал? Как ще отговаряш пред Бог, след като умреш? Няма да можеш, а това е най-голямото непокорство, най-големият грях! Кой от вас точно в този момент изпълнява дълга си в Божия дом по случайност? От какъвто и произход да сте дошли, за да изпълнявате дълга си, нищо от това не е случайно. Този дълг не може да се изпълнява само като се намерят няколко вярващи на случаен принцип. Това беше предопределено от Бог преди епохите. Какво означава, че нещо е предопределено? Какво конкретно? Означава, че

в целия Си план за управление Бог отдавна е планирал колко пъти ще бъдеш на земята, в кой род и в кое семейство ще се родиш в последните дни, какви ще бъдат условията в това семейство, дали ще си мъж или жена, какви ще бъдат силните ти страни, какво ниво на образование ще имаш, колко красноречив ще бъдеш, какви ще са заложбите ти и как ще изглеждаш. Той е планирал възрастта, на която ще дойдеш в Божия дом и ще започнеш да изпълняваш дълга си, както и кога какъв дълг ще изпълняваш. Бог отдавна е предопределил всяка стъпка за теб. Още преди да се родиш и когато дойдеш на земята в последните си няколко живота, Бог вече е бил подредил какъв дълг ще изпълняваш в този последен етап от делото. Това със сигурност не е шега! Фактът, че си способен да чуеш проповед тук, беше предопределен от Бог. Това не бива да се приема лекомислено! Освен това твоят ръст, външният ти вид, това как изглеждат очите ти, фигурата ти, какво е здравословното ти състояние, какви са житейските ти преживявания, какъв дълг си способен да поемеш на плещите си на определена възраст, какви заложби и способности притежаваш — това отдавна беше предопределено за теб от Бог и със сигурност не се подрежда сега. Бог отдавна ги е предопределил за теб, което означава, че ако възнамерява да те оползотвори, Той вече ще те е подготвил, преди да ти даде това поръчение и тази мисия. Допустимо ли е тогава да бягаш от това? Приемливо ли е да се отнасяш половинчато към това? И двете са неприемливи. Това би означавало да разочароваш Бог! Това е най-лошият вид непокорство за хората, които изоставят своя дълг. Това е чудовищно деяние. От незапомнени времена Бог е вложил ревностна и грижовна мисъл, като е предначертал да стигнеш до днес и да ти бъде дадена тази мисия. Тогава тя не е ли твоя отговорност? Не придава ли именно тя стойност на този твой живот? Ако не изпълниш мисията, която Бог ти дава, губиш стойността и смисъла на живота. Все едно си живял напразно. Бог ти подреди подходящите условия, среда и произход. Той те дари с тези заложби и способности, подготви те да доживееш до тази възраст и да имаш всички качества, за да изпълняваш този свой дълг — Той е подредил всичко това за теб, но въпреки това ти не го изпълняваш усърдно. Не можеш да устоиш на изкушението, избираш да се измъкнеш и винаги се стремиш към добър живот и към светските неща. Вземаш дарбата и способността, които Бог ти е дал, и служиш с тях на Сатана, живееш за Сатана. Как се чувства Бог от това? Ако разочароваш

надеждите Му за теб по този начин, няма ли да те ненавижда? Няма ли да те мрази? Той ще излее велик гняв върху теб. И тогава този въпрос ще се счита ли за уреден? Може ли да е толкова просто, колкото си представяш? Мислиш ли, че ако не изпълниш мисията си в този живот, всичко приключва с твоята смърт? Не свършва с нея. След това душата ти ще бъде в опасност. Не изпълни дълга си, не прие Божието поръчение и избяга от Божието присъствие. Нещата станаха ужасяващи. Къде можеш да избягаш? Можеш ли да избягаш от Божиите ръце? Как Бог категоризира този тип хора? (Това са хора, които са Го предали.) Какво определение прилага Бог към хората, които са Го предали? Какво определение прилага към хората, които са избягали от Неговото съдилище? Погибел и унищожение. За теб никога няма да има друг живот или ново прераждане и Бог категорично няма да ти повери друго поръчение. За теб вече няма мисия и нямаш шанс да получиш спасение. Това е сериозен проблем! Бог ще каже: „Този човек се измъкна пред очите Ми веднъж, избяга от Моето съдилище и от Моето присъствие. Той не изпълни мисията си и не завърши поръчението си. Животът му свършва тук. Край. С него е свършено“. Каква трагедия само! За да сте способни да изпълнявате днешния си дълг в Божия дом, било то голям или малък, физически или умствен, и независимо дали се отнася до външни проблеми или за вътрешни дела, ничие изпълнение на дълга не става случайно. Как може да е твой избор? Всичко това се ръководи от Бог. Единствено заради Божието поръчение си така вдъхновен, имаш това чувство за мисия и отговорност и можеш да изпълняваш този дълг. Сред невярващите има толкова много хора с добър външен вид, знания или талант, но дали Бог гледа благосклонно на тях? Не, не гледа. Бог не ги е избрал и Той гледа благосклонно само на вас, тази група хора. Той кара всички вас да поемате всякакви роли, да изпълнявате всякакви видове дълг и да поемате различни видове отговорности в Неговото дело на управлението. Когато Божият план за управление най-накрая завърши и бъде изпълнен, каква слава и привилегия ще бъде това! И така, когато хората изпитат малко трудности, докато изпълняват днешния си дълг, когато трябва да се откажат от някои неща, да отдадат малко и да платят определена цена, когато загубят статуса си, славата си и придобивките си на света и когато всичко това изчезне, изглежда, че Бог им е отнел всичко, но те са придобили нещо по-ценно и по-скъпо. Какво са придобили хората

от Бог? Придобили са истината и живота, като са изпълнявали дълга си. Само когато си изпълнил своя дълг и Божието поръчение и живееш целия си живот за мисията си и за поръчението, което Бог ти е дал, имаш красиво свидетелство и водиш живот, който има стойност — само тогава си истински човек! И защо казвам, че си истински човек? Защото Бог те е избрал и те е накарал да изпълняваш дълга си на сътворено същество под Неговото управление. Това е най-голямата ценност и най-големият смисъл в живота ти.

Бог не изисква много от хората. Когато Бог ти възложи поръчение и отговорност, ако кажеш, че имаш малко вяра и че това е най-голямото усилие, което можеш да положиш, че това е най-многото, което можеш да предложиш, и че това са нещата, които можеш да поемеш, тогава Бог няма да те принуди. Не е като да поиска от теб сто процента, а ти да дадеш деветдесет и пет и Той да е недоволен, да не те пусне и постоянно да те кара и да те подтиква, за да можеш да достигнеш стоте процента, които Той иска. Бог няма да направи това. Вместо това Той ще направи така, че постепенно да се стремиш да се изкачваш нагоре, стъпка по стъпка, според твоя ръст, енергия и това, на което си способен. Бог е справедлив и разумен в практическото Си дело. Той не принуждава хората. Той ти позволява да се чувстваш удобно и спокойно, позволява ти да почувстваш, че във всичко, което прави за теб, Той може да те разбере и да прояви внимание към теб. Хората трябва да са наясно с Божиите ревностни и грижовни намерения, както и с Неговата милост, любяща доброта и толерантност към човечеството. Какво тогава трябва да правят хората и как трябва да сътрудничат? Начинът, по който трябва да сътрудничат, е следният: „Трябва да се стремя към удовлетворяване на Божиите намерения. Бог иска от мен сто процента; няма да дам само тридесет, ако съм способен да дам шестдесет. Ще вложа всички сили. Няма да хитрувам или да търся лесния път, или да имам нагласата да разчитам на късмета“. Така вече ще стане. Бог гледа сърцето на човека. Той няма еднакви изисквания към всички хора. Това не означава, че трябва да се отречеш от децата и семейството си или да се откажеш от работата си, защото някой друг го е направил. Бог не подхожда еднакво към всички. Той изисква от теб според твоя ръст и това, което можеш да постигнеш. Така че не е необходимо да изпитваш притеснение или натиск. Просто се моли пред Бог въз основа на това, което

си способен да постигнеш. Каквито и да са трудностите или възпиранията, на които си подложен, не се огъвай пред тях. Не им позволявай да те засегнат. Това е правилният начин. Щом веднъж се повлияеш от тях, ще продължаваш да си мислиш: „Не съм се справил много добре. Бог е недоволен от мен, нали? Трябва много да внимавам. Не мога да се напрягам прекалено много; трябва да си оставя малко свобода“. Това е погрешно. Това е погрешно разбиране на Бог. Всяка следваща стъпка в този вид преживяване кара хората да чувстват все повече и повече, че вярата им е твърде малка, до степен, в която дори може да се съмняват в Бог въз основа на своите представи и фантазии, точно както се казва в поговорката „да оценяваш благородното по стандартите на неблагородното“. Те вярват в Бог, но се страхуват да разчитат на Него; вярват в Божието върховенство, но се страхуват да предадат всичко на Него. Хората често казват: „Бог господства над всички неща“ и „всички неща са в Божиите ръце“, но когато се изправят пред някаква ситуация, си мислят: „Наистина ли Бог господства над това? Може ли наистина да се разчита на Него? По-добре да разчитам на други хора, а ако това не помогне, ще измисля нещо сам“. Тогава те осъзнават колко незрели, смешни и малки на ръст са. Отново се обръщат назад, искайки да разчитат на Бог, но откриват, че все още няма път. Дълбоко в себе си обаче те знаят, че Бог е верен и на Него може да се разчита; просто имат толкова малко вяра и винаги са толкова скептични. Как да решиш този проблем? Трябва да разчиташ на преживяванията си и на стремежа към истината и нейното разбиране — само тогава можеш да изградиш истинска вяра. Колкото повече неща преживяваш и колкото повече разчиташ на Бог, толкова повече ще чувстваш, че на Него може да се разчита. Докато преживяваш повече неща, като виждаш как Бог те защитава отново и отново, помага ти да преодоляваш трудностите и да избягваш опасностите, несъзнателно ще развиеш истинска вяра и упование в Бог. Ще усетиш, че Бог е надежден и заслужава доверие. Трябва първо да имаш тази вяра в сърцето си.

Всеки човек има своя собствена съдба и всичко е предопределено от Бог. Никой не може да управлява съдбата на другиго. Трябва да спреш да се тревожиш за семейството си и да се научиш да се откъсваш и да се отказваш от всичко. Как да направиш това? Един от начините е да се молиш на Бог. Трябва също да размишляваш върху това как членовете на семейството ти,

които не вярват в Бог, преследват светски неща, богатство и материални удобства. Те принадлежат на Сатана и са различен тип хора от теб. Ако не изпълняваш дълга си и живееш сред тях, ще водиш живот на страдание. Понеже гледаш на нещата по различен от тях начин, няма да се разбирате добре, а вместо това ще се измъчваш. Ще има само болка и никакво щастие. Може ли обичта да ти донесе мир и радост? Угаждането на плътта няма да ти донесе нищо друго освен страдание, празнота и доживотно съжаление. Това е нещо, което трябва да схванеш из основи. И така, това да ти липсва семейството е едностранчиво. Това е напълно ненужна сантименталност! Вървиш по различен път от тях. Твоят възглед за живота, светогледът ти, пътят ти в живота и целите на стремежа ти са различни. Сега не си със семейството си, но понеже имате кръвна връзка, винаги чувстваш, че си близък с тях и че сте едно семейство. Когато обаче действително живееш с тях, само няколко дни общуване ще те изнерви до краен предел. Те са пълни с лъжи. Това, което казват, е изцяло лъжливо, ласкателно и измама. Начинът, по който постъпват, и отношението им към света се основават изцяло на сатанинска философия и житейски максими. Техните мисли и възгледи са изцяло погрешни и нелепи и са просто непоносими за слушане. Тогава ще си помислиш: „Преди постоянно мислех за тях и постоянно се страхувах, че не живеят добре. Но да живея с тези хора сега е наистина непоносимо!“. Ще изпиташ отвращение към тях. Все още не си разбрал какъв тип хора са те, затова все още смяташ, че семейните връзки са по-важни и по-реални от всичко друго. Все още си възпиран от обичта. Опитай се да се откъснеш от тези неща, свързани с обичта, както можеш. Ако не можеш, тогава постави дълга си на първо място. Божието поръчение и твоята мисия са най-важни. Изпълнението на дълга ти е на първо място и е над всичко друго, и засега не се занимавай с тези неща, свързани с твоите роднини по плът. Когато поръчението и дългът ти бъдат изпълнени, истината ти става все по-ясна, връзката ти с Бог става все по-нормална, богопокорното ти сърце става все по-голямо и богобоязливото ти сърце става все по-голямо и по-очевидно, тогава състоянието в теб ще се промени. След като състоянието ти се промени, светските ти възгледи и обич ще избледнеят, вече няма да търсиш тези неща и сърцето ти ще иска само да търси как да обича Бог, как да Го удовлетворява, как да живее по начин, който Му е угоден, и как да живее с истината. След като сърцето ти се устреми към това, нещата, свързани с

плътската обич, бавно ще избледнеят и вече няма да могат да те обвързват или контролират.

Някои хора казват: „Не ме възпира обичта към семейството ми, когато изпълнявам дълга си, но винаги, когато имам свободен момент, те започват да ми липсват“. Е, какви са последствията от това да ти липсва семейството ти? Ако това може да доведе до негативизъм и нежелание да изпълняваш дълга си, тогава трябва да потърсиш истината, за да намериш разрешение. След като решиш проблема, няма постоянно да ти липсва семейството ти следващия път, когато имаш свободен момент, и това няма да доведе до никакви последствия. Така че, каквито и проблеми да възникнат, винаги трябва да търсиш истината, за да ги разрешиш; това е най-важното. Да ти липсва семейството ти не е обезпокоителното; най-същественото е, че трябва да помислиш какви ще бъдат последствията от постоянната носталгия и как трябва да бъде разрешен този въпрос. Трябва да размишляваш: „Как се стигна до това мое състояние? Защо винаги ми липсва семейството ми? Кои части от истината не са ми ясни? В кои истини трябва да навляза?“. Приложи това на практика и бързо ще навлезеш в истината. В ума си винаги трябва да размишляваш над истината; колкото повече го правиш, толкова по-ясно ще бъде разбирането ти за истината и толкова повече пътища за практикуване ще имаш в ума си. Това ще доведе до действително разбиране на истината, а не просто до повърхностни знания за нея. В този момент ще искаш да намериш хора, с които да общуваш. Каква е целта на общението? Тя е да получиш потвърждение, да разбереш истината по-точно, без никакви отклонения. По този начин няма да изпитваш никакви трудности и умът ти ще постигне освобождение и волност, без повече да бъде под никакви възпирания. Няма вече постоянно да ти липсва семейството ти и ще можеш да се освободиш от светските обвързаности. Състоянието ти ще става все по-нормално. Всички вие трябва да се научите да размишлявате върху истината. Как да го правите? Например, да кажем, че днес си направил нещо, което не ти се струва съвсем правилно и изглежда, че противоречи на принципите, но не знаеш къде е проблемът. Тогава трябва да се молиш на Бог и да търсиш истината, като си мислиш: „С коя истина е свързан този въпрос? С кой принцип е свързан?“. Трябва да намериш някого, с когото да разговаряш за истината, да погледнеш назад и да размислиш. Когато най-накрая откриеш

източника на проблема и го разрешиш чрез търсене на истината, ще имаш повече вяра в Бог и ще почувстваш, че си постигнал по-голям напредък по отношение на истината. Ще можеш да прозреш някои въпроси и да разбереш някои духовни слова; или ще можеш да разбереш какво всъщност означава и какъв е смисълът на някоя често повтаряна доктрина или лозунг. Това означава да имаш известно разбиране за истината и да знаеш как да я практикуваш. Тогава ще продължиш и ще общуваш с другите, като разговаряте за този лозунг, докато той не бъде ясно разбран, и го превърнете в път за практикуване. Не е ли това добро нещо? Това е друг път напред. Понякога ще видиш някого в определено състояние и може да размишляваш: „Защо този човек е в такова състояние? Как се стигна до това негово състояние? Защо аз не съм в такова състояние? Това, което той каза, представлява определено състояние и мислене. Как се е развило това негово мислене? Къде е възникнал проблемът? С кой аспект на истината е свързано това? Не трябва ли и аз да потърся истината?“. Чрез общение и търсене намираш проблема и осъзнаваш, че неговото състояние е нещо, което е и твое. Съпоставил си неговата ситуация със своята, нали? Не си ли струваше това усилие? (Да.) След като откриеш проблема, намираш някого, с когото да общуваш. Когато в крайна сметка намериш отговора и разбереш какъв е проблемът, проблемът се разрешава. Лесно е да се разреши проблем, когато си в състояние да го откриеш. Ако не можеш да го откриеш, проблемът никога не може да бъде разрешен. Понякога, когато умът ти се е успокоил, това може да е най-доброто време да размишляваш върху истината и Божиите слова. В никакъв случай не пропилявай тази възможност за подхранване на емоционални връзки, като постоянно мислиш за събиране със семейството си; това е проблемно. Ако постоянно си загрижен за семейството си и се възползваш от всяка възможност да се свържеш емоционално с тях, умът ти винаги ще бъде изпълнен с тези емоционални обвързаности; няма да можеш да скъсаш с тези обвързаности и няма да можеш да се откъснеш от тях. Трябва да се молиш повече, да четеш повече Божии слова и често да общуваш с братята и сестрите си. Когато разбереш истината, поне няма да бъдеш възпиран от семейството, плътта или обичта. Ще бъде лесно да се откъснеш от тези неща; това е пътят напред. Всъщност преживяванията на много хора са такива. Разрешаването на емоционалните проблеми винаги изисква

период на преживяване; след като разбереш истината, проблемите стават лесни за разрешаване.

Откъс 83

Въпреки че хората, които са вярвали в Бог от няколко години, са положили основа, съществува реален проблем, който трябва да бъде разрешен. Повечето хора имат някакво разбиране за различните аспекти на истината и могат да изричат правилните думи и доктрини, но в реалния си живот не са преживели това, че тези слова са правилни. Не са преживели истински какъв е реалният смисъл и практическата страна на истините, съдържащи се в тези слова. За да навлезеш в истината реалност, ти е необходима подходяща среда, правилните хора до теб и подходящи хора, събития и неща, които ти дават възможност да растеш в живота. По този начин както тези истини, така и доктрините, които разбираш, ще бъдат потвърдени и преживени. Ако едно живо семе попадне в плодородна почва, но му липсват слънчевите лъчи и влагата на дъждовната вода, няма ли пъпката, която израства от него, да повехне? (Да, ще повехне.) Ето защо, когато си чул много проповеди, много истини и много Божии слова и си се уверил, че този път е правилният, и то правилният път в живота, от какво се нуждаеш в този момент? Трябва да помолиш Бог да нагласи подходяща среда, която да е духовно извисяваща и полезна за живота ти и която да ти даде възможност да растеш в живота. Тази среда може да не е много удобна — плътта на човек трябва да изтърпи трудности и човек трябва да се отрече и да се избави от много неща. Това е нещо, което всички вие сте преживели досега. Да кажем например, че си бил преследван и не си имал възможност да се върнеш у дома, да видиш децата или съпруга или съпругата си, или да се свържеш с тях, да се срещнеш с родните или приятелите си, или да получиш някакви новини от тях. В късна доба започваш да мислиш за дома: „Как ли е баща ми? Той е стар, а аз нямам начин да го почета. Майка ми не е добре със здравето и не знам как се справя“. Няма ли винаги да мислиш за тези неща? Ако сърцето ти е постоянно възпирано от такива неща, какви последици ще има това за изпълнението на дълга ти? Трябва по-малко да се занимаваш със светски, плътски въпроси и по-малко да се безпокоиш за тях. Това ще бъде от полза за напредъка на живота ти. Няма да е от полза това да си загрижен и умствено

претоварен. Тези въпроси са изцяло в Божиите ръце и ти не можеш да промениш съдбата на близките си. Трябва да разбереш, че твоят най-голям приоритет като вярващ е да проявяваш внимание към Божиите намерения, да изпълняваш дълга си, да придобиеш истинска вяра, да навлезеш в реалността на Божиите слова, да растеш в живота и да придобиеш истината. Това е най-важното. На пръв поглед изглежда, че хората активно се отричат от света и от семействата си, но какво всъщност се случва? (Бог господства над това и го устройва.) То е устроено от Бог. Бог е Този, Който ти пречи да виждаш близките си. Казано по-уместно, Бог те лишава от тях. Не са ли това най-практическите слова? (Да, така е.) Хората винаги казват, че Бог господства над нещата и ги подрежда, така че как господства Той над този въпрос? Той те извежда от дома ти, като не позволява на тези хора да се превърнат в бреме, което да ти пречи. И така, къде те отвежда Бог? Отвежда те в среда, в която няма плътски обвързаности, където не можеш да виждаш близките си. Когато се тревожиш за тях и искаш да положиш някакви усилия за тях, не можеш, и когато искаш да покажеш синовна преданост, не можеш. Те вече не могат да те обвържат. Бог те е отдалечил от тях, лишавайки те от всички тези обвързаности. Без Той да направи това, ти все още би показвал преданост, би им служил и робувал. Бог е премахнал всички тези външни обвързаности от теб. Това нещо добро ли е, или е лошо? (Добро.) Добро е и няма защо да съжаляваш. Щом е добро, какво трябва да правят хората? Хората трябва да благодарят на Бог, като казват: „Бог толкова много ме обича!“. Човек не може сам да преодолее оковите на обичта, защото човешките сърца са възпирани от нея. Всички хора копнеят цялото им семейство да бъде заедно, всички — млади и стари — да са до тях и всички да са в безопасност, здрави и щастливи, и да прекарват всеки ден така, без изобщо да се разделят. Но това има и една лоша страна. Ще посветиш цялата енергия на живота си, кръвта на сърцето си, младостта си и най-хубавите си години — всички най-добри части от живота си — на тях. Ще пожертваш целия си живот заради плътта си, семейството, близките, работата, славата и придобивките, и всякакви сложни взаимоотношения, и впоследствие напълно ще се погубиш. Тогава как Бог обича човека? Бог казва: „Не се погубвай в тази кална яма. Затънал си с двата крака и няма да можеш да се измъкнеш, колкото и да се изтощаваш. Нямаш духовния ръст или смелостта, да не говорим за вярата, да го направиш. Аз Самият ще те

измъкна“. Ето това прави Бог и Той не го обсъжда с теб. Защо Бог не пита за мнението на хората? Някои хора казват: „Бог е Създателят, Той прави каквото Си иска. Хората са като мравки и паразити, те са нищо в очите на Бог“. Това е един начин да се каже, но така ли се отнася Бог с хората? Не, не е така. Бог изразява толкова много истини и ги дарява на човека, като дава възможност на хората да се пречистят от покварата си и да придобият нов живот от Него. Божията любов към човека е толкова голяма. Всичко това е очевидно за всеки. Бог има намерения за теб, Неговата цел да те измъкне е да ти даде възможност да поемеш по правилния път в живота, да изживееш смислен живот. Оставен сам на себе си, ти не би избрал този път. Субективното желание на хората е да прекарат живота си здрави и читави, а дори да не постигнат голямо богатство и статус, те искат най-малкото да бъдат завинаги с цялото си семейство и да се радват на този вид семейно щастие. Не знаят, че трябва да проявяват внимание към Божиите намерения, нито да се замислят за бъдещите си крайни цели или за Божието намерение да спаси човечеството. Бог обаче не оспорва липсата им на разбиране и не е необходимо да им говори твърде много, защото те не разбират, духовният им ръст е твърде малък и всяко обсъждане не би довело до резултати. Защо не би довело до резултати? Защото големият въпрос за Божия план за управление за спасението на човечеството не е нещо, което хората могат да разберат само с обяснение от едно-две изречения. Тъй като случаят е такъв, Бог взема решения и действа пряко, и един ден ще разбереш.

Когато Бог извежда някои от Своите избраници от суровата среда на континентален Китай, в това се крият Неговите добри намерения, които сега всеки може да види. По този въпрос хората трябва често да изпитват признателност и да благодарят на Бог за Неговата благодат. Ти си излязъл от семейната си среда, скъсал си с всички сложни междуличностни отношения на плътта и си се избавил от всички светски и плътски обвързаности. Бог те е извел от една сложна примка и те е довел в Своето присъствие и в Своя дом. Бог казва: „Тук е спокойно, това място е много добро и е напълно подходящо за твоя растеж. Именно тук са Божиите слова и напътствия и тук царува истината. Божието намерение да спаси човечеството се намира тук и делото на спасението е съсредоточено тук. Затова расти свободно тук“. Бог те е довел в такава среда — среда, която може да не предлага утехата на близките ти, където децата ти не са наоколо, за да се грижат за теб, когато

се разболееш, и където няма на кого да се довериш. Когато си сам-самичък и мислиш за страданията и трудностите на плътта си и за това, с което ще се сблъскаш в бъдеще, се чувстваш самотен. Защо се чувстваш самотен? Една обективна причина за това е, че хората са с твърде малък духовен ръст. Каква е субективната причина? (Хората не се отказват напълно от плътските си близки.) Точно така, хората не могат да се откажат от близките си. Хората, които живеят в плътта, приемат за удоволствия различните взаимоотношения и семейната обич на плътта. Те смятат, че хората не могат да живеят без близките си. Защо не се замислиш как си дошъл в света на човечеството? Дошъл си в този свят сам. В началото не си започнал с никаква връзка с близките си. Бог довежда хората в света поотделно. Когато си дошъл тук, ти всъщност си бил сам. Тогава не си се чувствал самотен, така че защо се чувстваш самотен сега, след като Бог те е отвел от дома ти? Мислиш, че ти липсва партньор, на когото да се довериш, било то децата ти, родителите ти или половинката ти — съпругът или съпругата ти — и затова се чувстваш самотен. Тогава, когато се чувстваш самотен, защо не се сетиш за Бог? Бог спътник ли е на човека? (Да, такъв е.) Когато изпитваш най-голямо страдание и тъга, кой може истински да утеши сърцето ти? Кой може истински да разреши трудностите ти? (Бог.) Само Бог може истински да разреши трудностите на хората. Ако си болен и децата ти са до теб, обслужват те и се грижат за теб, ще се чувстваш доста щастлив, но с времето на децата ти ще им омръзне и никой няма да иска да се грижи за теб. В такива моменти ще се чувстваш истински самотен! Мислиш, че сега нямаш партньор до себе си, но дали наистина е така? Всъщност не, тъй като Бог е винаги до теб! Бог не напуска хората. Той е Този, на Когото те могат да се осланят и при Когото могат да намерят убежище по всяко време, и техният единствен довереник. Така че независимо от трудностите и страданията, които те сполетяват, и независимо от нещата, които те карат да се чувстваш огорчен или те правят негативен и слаб, трябва незабавно да дойдеш пред Бог и да се молиш, и Неговите слова ще ти дадат утеха и ще разрешат трудностите ти и различните ти проблеми. В такава среда твоята самота ще се превърне в основното условие за преживяване на Божиите слова и придобиване на истината. Докато преживяваш, бавно ще започнеш да осъзнаваш: „Все още живея добър живот, след като напуснах родителите си. Все още живея пълноценен живот, след като напуснах съпруга си. Все

още живея спокоен и радостен живот, след като напуснах децата си. Вече не се чувствам празен. Вече не разчитам на хората. Научих се да разчитам на Бог. Бог е моят винаги наличен осигурител на ресурс и помощник. Въпреки че не мога да Го докосна или да Го видя, знам, че Той е до мен по всяко време и на всяко място. Стига да Му се моля, стига да Го призовавам, Той ще ме трогне и ще ми даде възможност да разбера Неговите намерения и да видя пътя, по който трябва да вървя". В този момент Той наистина ще се превърне в твой Бог и всичките ти проблеми ще бъдат разрешени.

Откъс 84

Тайван е държава с демократична система и устойчиво общество, където хората живеят в благоденствие. Общественият ред, качеството на живот, социалният климат и други аспекти са значително по-добри от тези в континентален Китай. Хората водят много комфортен живот. И макар да е хубаво да се живее комфортно, мнозина, които вярват в Бог и живеят в удобство, не са склонни дори да Го следват, камо ли да понесат страдание или да заплатят цена. Твърде трудно им е да се отрекат от всичко и да отдадат всичко на Бог. Не е ли така наистина? Живеят ли удобно, хората винаги задълбават в мисли за ядене, пиене, забавления, как да се насладят на плътта и живота. Това има определено въздействие върху хората, които вярват в Бог и се стремят към истината. Затова голяма част от живеещите в такава благоприятна социална среда имат желание да изпълнят дълга си, но им е трудно. Те не са готови да издържат дори минимално страдание и не са ефективни, когато изпълняват дълга си или извършват различни видове работа за църквата. Понякога напредъкът на делата им бива засегнат и това има определена връзка със социалната им среда. Трогва Ме да виждам, че всеки път, когато се събираме тук, вие можете да седите и да слушате проповедите отначало докрай. Някои хора в континентален Китай успяват да вярват в Бог, защото се задушават от средата, която ги заобикаля, те са потиснати, дискриминирани и жестоко преследвани от обществото. Други вярват в Бог чисто и просто защото търсят безпристрастност и разумност или духовна подкрепа и нещо, на което да разчитат. При трети хора пък жестокото преследване от страна на големия червен змей е вдъхновило ентусиазма, вярата и предаността им. Някои са били принудени да напуснат страната от необходимост, защото да вярваш в Бог в континентален Китай е

толкова трудно и много хора са преследвани, без да има къде да се скрият. Това са причините, поради които бягат в чужбина. В сравнение с потискащата и сурова среда в континентален Китай, на хората в Тайван им е твърде лесно. При така удобен живот, онези, които вярват в Бог, не са склонни да страдат или да заплатят цената. А когато се сблъскат с гонения или страдания, вече не са готови да изпълнят дълга си. При такъв удобен живот, хората просто се наслаждават на храната, пиенето и забавленията. Винаги се занимават с неща като: „Какво да си приготвя за ядене? Къде да пътувам? В кои страни все още не съм бил? Човешкият живот трае само няколко десетилетия. Ако не пътувам по света и не разширя хоризонтите си, няма ли да съм живял напразно?“. Така човешкото сърце става необуздано и неукротимо. Все още ли може такъв човек спокойно да яде и пие Божиите слова пред Него? Може ли все още внимателно да слуша проповедите Му на събирания? Определено ще му е трудно. И така, когато някой бива насърчен да вярва в Бог, да се стреми към истината и да изпълнява дълга си, той има чувството, че с него се отнасят несправедливо, потискат го и не спира да чувства, че животът му е напразен. Тази благоприятна среда не представлява ли сериозно изкушение и пречка за хората? Представлява. Всички хора ламтят за плътски удобства, но за онези, които вярват в Бог и се стремят към истината, комфортът не е непременно нещо добро от гледна точка на жизнения растеж. Мнозина стават негативни и слаби, когато изпитват леки страдания, и нямат никаква воля. Не е ли това резултат от комфортната среда? Съществуват всякакви видеоклипове на свидетелства за преживяване, които показват как братя и сестри в континентален Китай са измъчвани в затвора, осъждани и затваряни. Всички ли сте ги виждали? (Виждали сме ги.) И какви чувства предизвикаха у вас, след като ги видяхте? (Боже, бих искал да кажа малко за това как се чувствам. След като видях братята и сестрите в континентален Китай да преживяват всичките тези гонения и изтезания и видях как могат да се молят на Бог, да се уповават на Него и да държат на вярата си при такива трудни обстоятелства, да ги преживяват лека-полека под Божие ръководство и да остават непоколебими в свидетелството си, без да Го предават, чувствам, че те имат по-големи вяра и духовен ръст от нас. При такива обстоятелства, едва ли щях да бъда така непоколебим и това ме кара да чувствам, че духовният ми ръст е много малък.) Братята и сестрите в

континентален Китай могат все така упорито да вярват в Бог, да посещават събирания и да изпълняват дълга си в среда, в която биват жестоко преследвани от големия червен змей. Това е свидетелство, мощно свидетелство. Това, че те могат да запазят непоколебимост в такава враждебна среда, е свидетелство, така че тези от вас, които се намират в тази удобна среда, трябва да обмислят как да предложат различен тип свидетелство. Първо, трябва да цените всичко в живота и обстоятелствата, които Бог ви е дарил. Също така трябва да обмислите как, в среда като тази, можете да останете непоколебими в свидетелството си, да не посрамвате Бог и да се превърнете в победители. Като вярва в Бог в една демократична страна, човек може да не бъде подложен на репресии, преследване и изтезания от страна на правителството, но ще бъде преследван от семейството и родните си и трябва да преживява Божието слово, да придобие истината и да остане непоколебим в своето свидетелство. Независимо от обстоятелствата, при които човек вярва в Бог, придобиването на истината не е лесно. Трябва да страдаш и да платиш цената, за да разбереш истината и да навлезеш в реалността. За да свидетелствате за Бог, трябва да достигнете до разбиране на истината във всички аспекти на преживяването. Това не се изразява само в проповядване на евангелието и разгласяване на Божието име, а най-вече е свързано със свидетелство за житейско преживяване. Във всяка група от хора или при всякакви видове социално устройство в която и да е държава, хората ще търпят известна дискриминация, социална изолация или преследване, ако живеят според истината, полагат усилия да бъдат честни хора и се стараят да се покоряват на Бог. Това е така, защото демократичните държави също не се покоряват на Бог. На власт са атеистични политически партии, които също отхвърлят истината и Бог. Ако вярвате в Бог в страна като тази, дори да няма преследване или мъки, ще има определени ограничения, както и ще бъдете подложени на известна дискриминация, клевети, преценка и осъждане, ако искате да проповядвате евангелието и да свидетелствате за Бог — всичко това е факт. Ако не можете да разберете ясно тези неща, значи не сте човек, който разбира истината. Приемането и следването на Христос във всяка страна е свързано с определено ниво на преследване и мъки. Винаги трябва да действате предпазливо, да се молите и да се уповавате на Бог, а също така трябва да притежавате мъдрост и интелигентност. В каквато и страна и

социална среда да се намирате, всички те имат подходяща среда, която Бог е нагласил и подредил за теб. Всичко зависи от това дали човек се стреми към истината или не. Удобната среда носи изкушения за хората, докато преследването и мъченията също носят изкушения и изпитания. Има ли тогава изпитания в комфортната среда? Там също има Божии изпитания. Бог е нагласил тази удобна среда за теб и всичко зависи от това как ще я преживееш — дали ще бъдеш напълно впримчен в капаните и изкушението на Сатана или ще успееш да възтържествуваш над тях във всяко отношение и да свидетелстваш за Бог, здраво вкопчен в своята преданост и дълг. Всичко това зависи от начина, по който ще го преживееш и от избора, който ще направиш. Братята и сестрите от континентален Китай имат среда, която е малко по-трудна, и Бог им е дал бреме, което е малко по-тежко, и е нагласил за тях среда, която е малко по-сурова, но Той също им е дал повече. Колкото по-трудна е средата и колкото по-големи са изпитанията, които Бог нагласява, толкова повече печелят хората. Но и в комфортна среда хората преживяват изкушения и изпитания навсякъде, а Бог е дал много и на теб. Ако успяваш да побеждаваш изкушението всеки път, когато се изправиш пред него, тогава няма да спечелиш по-малко от твоите братя и сестри, които преживяват преследване и мъчения. За превъзмогването на това също е необходимо да се стремиш към истината и да имаш духовен ръст. Например неща като това да си заедно със семейството си, да си добре нахранен и напит, да се забавляваш и наслаждаваш, както и някои социални тенденции, които утешават плътта и пораждат поквара, са изкушения за теб. Когато се изправиш пред тези изкушения, те не само ще привлекат вниманието ти, но също ще те смутят и подмамят. Когато следваш светските неща и тенденции, тогава се появят също изкушенията на Сатана, или може да се каже, че ще се появят Божии изпитания. Ти ще трябва да направиш избор как да реагираш на тези изкушения и изпитания и това е моментът, в който Бог изпитва хората и им показва кои са. Това е моментът, когато това, което Бог ти е казал, и истините, които си разбрал, трябва да подействат. Ако ти си човек, който се стреми към истината, и в сърцето ти има истинска вяра в Бог, тогава ще успееш да преодолееш тези изкушения, да останеш непоколебим и да свидетелстваш за Бог в изпитанията, които Той е нагласил за теб. Ако вместо да обичаш истината, ти обичаш света, обичаш модерните течения, обичаш да се отдаваш на удобства, да задоволяваш плътта си и

празния живот, тогава ще следваш тези светски неща. Ще изпитваш възхищение към тези неща и ще бъдеш привлечен и обладан от тях. Лека-полека сърцето ти ще изгуби интерес към вярата в Бог, ще започнеш да изпитваш неприязън към истината и тогава, в разгара на изкушението, Сатана ще те отвлече. В подобно изпитание ще си изгубил свидетелството си. Има много хора, които са слушали много проповеди и изпълняват дълга си, но все още се чувстват празни отвътре. Те все още обичат да следват поп звезди и известни хора, да са в крак с тенденциите, да гледат развлекателни програми по телевизията и дори да гледат сериали по цяла нощ до такава степен, че да се превърнат в нощни птици. Някои млади хора дори играят на видеоигри. Да обобщим, че те не се колебаят да платят каквато и да е цена и фанатично преследват тези модерни неща. И защо го правят? Защото не са придобили истината. Хората, които не са придобили истината, имат определено усещане, а то е, че сякаш няма голяма разлика между това да вярваш или да не вярваш в Бог. Те все още чувстват празнота в сърцата си, сякаш животът им няма смисъл. Ако следват тенденциите, те чувстват, че са по-пълноценни, че животът им е по-обогатен и че са малко по-щастливи всеки ден. Ако вярват в Бог и не следват тенденциите, те все още чувстват, че животът им е безсмислен и празен. Това е така, защото не обичат истината. Можете също така уверено да кажете, че тези хора ни най-малко не разбират истината и не притежават истината реалност и затова не могат да живеят, без да следват тенденциите. Някои хора никога не са се стремили към истината и са несигурни дори когато изпълняват дълга си. Те са неспособни да останат непоколебими, когато се сблъскат с изкушения, и в крайна сметка се налага да се откажат. Някои хора са доста пламенни и имат решимост, когато започнат да изпълняват дълга си, но престават да искат да го изпълняват, щом се сблъскат с изкушения. Стават нехайни и им липсва отдаденост. В това няма никакво свидетелство. Ако могат да се откажат от дълга си, щом се сблъскат с изкушения, и да изберат това, което предпочитат, тогава няма свидетелство. При появата на друго изкушение, те вероятно ще се отрекат от Бог и ще поискат да следват светските тенденции и да напуснат църквата. Или пък, когато се появи друго изкушение, те започват да се съмняват в Бог, не са сигурни дали Той изобщо съществува и дори започват да вярват, че са произлезли от маймуни. Тези хора са напълно завладени от Сатана. Улисани във всички тези изкушения, те не се молят на

Бог и не търсят истината. Мислят само за участта на плътта си и в резултат на това не успяват да останат непоколебими в свидетелството си. Стъпка по стъпка те са повлечени от Сатана в ада и в бездната на смъртта. Бог е предал този човек на Сатана и той вече няма никакъв шанс за спасение. Кажете Ми, не е ли важно да се стремим към истината? (Важно е.) Истината е много важна. Каква функция може да изпълнява истината? Най-малкото, тя може да ви помогне да прозрете заговорите на Сатана, когато се изправите пред изкушение, да знаете какво би трябвало да правите и да не правите и какво трябва да изберете. Поне ще ви накара да разберете тези неща. Най-важното е, че истината ще ви даде възможност да останете непоколебими в изкушението. Ще бъдете способни на непоколебимост, непоклатимост и непреклонност, докато се придържате към дълга, който Бог ви е дал, ще бъдете предани на този дълг и ще можете да отхвърлите Сатана. Ще можете да останете непоколебими в свидетелството си сред изпитанията, както направи Йов. Това е най-малкото, което хората трябва да спечелят.

Откъс 85

Почиват ли на някакви принципи вашите молитви към Бог? При какви обстоятелства се молите на Бог? Какво е съдържанието на вашите молитви? Повечето хора се молят, когато страдат: „О, Боже, аз страдам. Моля Те, помогни ми“. Това е първото, което казват. Добре ли е, когато се молите, винаги да казвате, че страдате? (Не.) Защо да не е? И щом не е добре, защо продължавате да се молите по този начин? Това показва, че не знаете как да се молите, нито какво следва да каже и да търси човек, когато се изправи пред Бог. Знаете само да се молите на Бог, когато малко страдате и се чувствате тъжни, и да казвате: „О, Боже, аз страдам! Чувствам се толкова нещастен, моля Те, помогни ми“. Това е молитва на човек, който току-що е започнал да вярва в Бог, молитва на младенец. Ако човек от няколко години вярва в Бог и продължава да се моли по този начин, проблемът е сериозен. Това показва, че той все още е младенец и не е израснал житейски. Всички, които вярват в Бог, ала не знаят как да преживяват Неговото дело, са хора, които не са израснали житейски и още не са стъпили на верния път на вярата в Бог. Ако човек е наистина мислеща личност, той трябва да обмисли как да преживява Божието дело, а също и как да яде и пие от Неговите слова, как да ги преживява и как да ги практикува. Накъдето и да водят

Божиите слова, в тази посока следва да бъдат и човешките преживявания; човек трябва да следва Неговите слова до това място. Ако хората могат да практикуват и преживяват Божиите слова по този начин, те ще се сблъскват с много проблеми и от само себе си ще потърсят истината от Бог, за да ги разрешат. Ако човек винаги се моли на Бог и търси истината, та по този начин да разреши своите трудности, той преживява Божието дело. Когато постоянно решава своите проблеми, трудностите му ще стават все по-малко и постепенно той ще започне да разбира истината и да придобива познание за Божието дело. Ще разбере как следва да си сътрудничи с Бог, а също и как да се покорява на Неговото дело. Именно това означава човек да стъпи на верния път на вярата в Бог. Някои хора, които вярват в Бог, не знаят как да преживяват Неговото дело. Винаги са объркани — те четат Божиите слова, ала не размишляват над тях; слушат проповеди, но не влизат в общение; а когато нещата се обърнат срещу тях, не знаят как да потърсят истината, нито пък как да схванат Божиите намерения, не знаят каква следва да бъде тяхната нагласа или как следва да сътрудничат. Те не разбират тези неща. Що се отнася до тях, те са лаици и нямат духовно разбиране. Каквито и проблеми да ги споходят, те никога не се молят на Бог и не търсят истината, и дълбоко в себе си не се уповават истински на Бог, нито гледат нагоре към Него. Те просто казват: „О, Боже, аз страдам. О, Боже, аз страдам“. Повтарят тази фраза, докато на хората не им омръзне и не започне да им се гади, щом я чуят. Повечето от вас се молят така, нали? (Да.) От молитвите на хората човек може да разбере в колко жалко положение се намират! Ти търсиш Бог само когато страдаш. Когато не страдаш или нямаш проблеми, не изпитваш нужда от Бог, нито пък желаеш да се уповаваш на Него. Искаш единствено сам да си си господар. Не е ли това положението, в което се намираш? (Това е.) Как се молят повечето хора, когато преживеят съда и наказанието на Божиите слова и бъдат кастрени от тях, а сетне се самоанализират и опитат да се опознаят? Всички те казват едно и също: „О, Боже, аз страдам. О, Боже, аз страдам“. Тези думи не ви ли отвращават? (Отвращават ни.) Вътре в себе си хората са така повехнали — в какво жалко положение са! Всеки път, когато се молят на Бог, изричат все същата проста фраза — без нито една искрена дума. Не търсят истината и не желаят да разрешат своите проблеми. Що за молитва е това? Какъв проблем имаме, когато човек не може да изрече в молитвата си думи, извиращи от сърцето, и не знае какво

не му достига? Когато се изправиш пред Бог, не изпитваш ли нужда Той да те просветли за нещо? Не изпитваш ли нужда от вяра или сила, или от това Бог да стои зад гърба ти? Нямаш ли поне нужда Бог да те просветли и да те напътства, за да вървиш по пътя напред? Не се ли нуждаеш да разбереш истината, за да разрешиш своите вътрешни проблеми? Нямаш ли нужда от Божията дисциплина и укор, или от Неговото напътствие? Нима единственото, заради което имаш нужда от Бог, е Той да облекчи твоите страдания? Наистина ли не усещаш в сърцето си, че има толкова много неща, които не ти достигат? Да не знаеш как да се молиш, не е малък проблем. Това показва, че ти не знаеш как да преживяваш Божието дело, че не си внесъл Божието слово в реалния живот и че в твоя живот рядко общуваш истински с Бог. Просто не си установил онази връзка с Бог, която следва да съществува между Бог и Неговите следовници или между сътворените същества и техния Създател. Когато се сблъскаш с някой проблем, се ръководиш от твоите собствени предположения, представи, мисли, знания, дарби и таланти, и от покварените си нрави. Нямаш нищо общо с Бог и затова, когато се изправиш пред Него, често пъти нямаш какво да Му кажеш. Това е печалното състояние на хората, които вярват в Бог! Това е толкова жалко положение! Душите на хората са пресъхнали и безчувствени. Стане ли въпрос за духовните неща в живота, те не чувстват нищо, нито пък ги проумяват, и когато се изправят пред Бог, нямат какво да Му кажат. Без значение в каква ситуация си се озовал, независимо какви тегоби носиш, без значение с какви трудности се сблъскваш, ако ти си безсловесен пред Бог, не следва ли вярата ти в Него да бъде поставена под съмнение? Не е ли това окаяността на човека?

Защо хората трябва да се молят на Бог? Молитвата към Бог е единственият начин човек да погледне нагоре към Бог и да се уповава на Него. Без молитва тези неща са невъзможни. Упованието в Бог и гледането нагоре към Него се постигат чрез молитва. Може ли човек, който вярва в Бог, да постигне просветлението и озарението от Светия Дух, без да се моли Нему? Може ли да постигне Божието дело и напътствие? Ако ти не повериш своите трудности на Бог и не Му се молиш и не търсиш истината, как Той да ги разреши? Как да те напътства да Го следваш по пътя напред? Как да те спаси така, че да се отървеш от покварения си нрав? Може да се каже, че без молитва вярата в Бог не е истинска

вяра в Него. Нормалната връзка между човека и Бог трябва да се изгради върху молитвата и да се поддържа чрез нея. Молитвата е белегът на вярата на човека в Бог. Единственото мерило, чрез което може да се провери дали връзката на човек с Бог е нормална, е това дали той се моли истински. Ако казва искрени думи в молитвата, ако търси истината в молитвата, човек може да постигне делото на Светия Дух и така да покаже, че има нормална връзка с Бог. Ако човек се моли рядко и не е способен да изрече думи, извиращи от сърцето, ако винаги се брани от Бог, то той няма нормална връзка с Бог. А ако човек изобщо не се моли, това означава, че няма връзка с Бог. Ако човек се моли добре и в съответствие с Божиите намерения, той ще може да Му се покори и Бог обича такъв тип хора. Тези, които често се молят искрено, са честни хора и имат простодушна обич към Бог. Така че онези, които вярват в Бог, ала не Му се молят, нямат нормална връзка с Него. Всички те са далеч от Бог, те са непокорни и Му се съпротивляват. Повечето хора, които не се молят на Бог, не обичат или не търсят истината, а онези, които не обичат или не търсят истината, не са способни да се молят искрено. Каквито и трудности да имат, те не се молят, а когато се молят, те искат само да използват Бог, за да ги избави от техните затруднения и страдания. Не ги е грижа за Божиите намерения и в своите трудности те не търсят онези страни на истината, които следва да проумеят и в които следва да навлязат. Такива хора не жадуват за истината и не вярват истински в Бог — всъщност те са неверници. Щом вярваш в Бог, трябва да се молиш на Бог и да търсиш истината във всички неща. Макар че веднага след молитва е възможно да не почувстваш, че на сърцето ти е станало по-светло или че си получил път за практикуване, изчакай Бог, а докато чакаш, чети Божиите слова и търси истината. Когато ядеш и пиеш Божиите слова или слушаш проповеди и общуваш, се съсредоточи върху това да включиш проблемите си в размишленията и търсенето си. Ако сътрудничиш практично по тези начини, може би прозрението ще те сполети като проблясък, докато размишляваш над Божието слово или слушаш проповеди и общуваш. Или може би ще се сблъскаш с някой проблем и той ще те вдъхнови, и ще намериш отговор именно на въпроса, който си търсил да разрешиш. Не е ли това Божие напътствие и Негова подредба? Така че искрената молитва към Бог със сигурност е резултатна, ала този резултат не е нещо, което ще постигнеш непосредствено след молитвата.

Той изисква време, изисква твоето сътрудничество и практика. Не може да се каже кога Светият Дух ще те просветли и ще ти даде отговора. Такъв е процесът на търсене на истината и на нейното проумяване и такъв е пътят, по който човек израства житейски. След като дълги години сте вярвали в Бог, пак ще се наложи да се учите отначало как да се молите. Все още не знаете как да се молите и когато се изправите пред някой проблем, или изкрещявате няколко лозунга и давате обещания, или се оплаквате на Бог и Му се жалвате как страдате, или давате обяснения и се самооправдавате по някакъв друг начин. Това са нещата, които сте държали в сърцето си, и не е чудно, че толкова бавно навлизате в истината. Отклонили сте се от пътя. Не знаете как да се стремите към истината и трудно може да се каже дали подобна вяра в Бог ще е достатъчна, за да получите спасение.

Откъс 86

Има стих в един църковен химн, който гласи: „Всички истинолюбиви хора са братя и сестри“. Това твърдение е вярно. Само онези, които обичат истината, принадлежат на Божия дом. Само те са истински братя и сестри. Мислиш ли, че всички онези, които често посещават събрания в Божия дом, са братя и сестри? Не е задължително. Кои хора не са братя и сестри? (Онези, които изпитват неприязън към истината, които не приемат истината.) Онези, които не приемат истината и които изпитват неприязън към нея, са зли хора. Всички те са хора без съвест или разум. Никой от тях не е от онези, които Бог спасява. Тези хора са лишени от човешка природа, те не се занимават със същинската си работа, а безчинстват, като вършат лоши неща. Те живеят съгласно сатанински философии, прилагат коварни хитрости и използват, прилъгват и мамят другите. Не приемат и най-дребната частица истина и са проникнали в Божия дом единствено, за да получават благословии. Защо ги наричаме неверници? Защото изпитват неприязън към истината и не я приемат. Веднага щом се проведе общение за истината, те губят интерес, изпитват неприязън към нея, не понасят да чуват за нея, намират я за скучна и не могат да си намерят място. Те са несъмнено неверници и невярващи. Не бива да ги смяташ за братя и сестри. Възможно е да искат да се сближат с теб, за да предложат известни облаги, като се опитват да изградят отношения с теб чрез използване на дребни услуги. Когато обаче разговаряш с тях за истината, те отклоняват разговора в

посока маловажни теми, като обсъждат плътски въпроси, работата, мирски дела, тенденциите на невярващия свят, чувства, семейни въпроси, ей такива външни неща. Нищо от това, за което говорят, няма връзка с истината, с това да вярваш в Бог или да прилагаш истината. Тези хора изобщо не приемат истината. Те никога не четат Божието слово, не разговарят за истината, никога не се молят и не извършват духовни практики. Братя и сестри ли са тези хора? Не са. Тези хора не прилагат истината и изпитват неприязън към нея. След като проникнат в Божия дом и видят, че събранията винаги включват четене на Божието слово, общение за истината, разговори за себепознанието, общение за проблеми при изпълнението на дълга, изпитват неприязън в сърцето си. Те нямат разбиране или преживявания, нямат нищо за казване и затова се уморяват от църковния живот. Непрестанно се чудят: „Защо винаги се разговаря за Божието слово? Защо винаги се говори за себепознание? Защо няма забавления или наслада в църковния живот? Кога ще дойде краят на този вид църковен живот? Кога ще влезем в царството и ще получим благословии?“. На тях им е безинтересно общението за истината и не искат да го чуват. Когато нещо сполети такива хора, смятате ли, че те търсят истината? Могат ли да прилагат истината? (Не могат.) Ако не се интересуват от истината, как могат да я прилагат? Тогава според какво живеят? Без съмнение те живеят според философиите на Сатана, винаги са хитри и лукави, нямат живота на човек с нормална човешка природа. Никога не се молят на Бог, нито търсят истината, а се справят с всяко нещо, като използват човешки хитрости, тактики и философии за светски отношения, което прави съществуването им уморително и мъчително. Те общуват с братята и сестрите по същия начин, по който общуват с невярващите, следват сатанински философии, лъжат и мамят. Обичат да влизат в спорове и да се заяждат на дребно. Независимо в каква група живеят, винаги гледат да разберат кой кого подкрепя, кой с кого е в екип. Когато говорят, наблюдават внимателно реакциите на другите хора, винаги са нащрек в опит да не обидят някого. Винаги следват тези философии за светски отношения, за да се справят с нещата, които ги заобикалят, и с отношенията си с другите. Ето това прави съществуването им толкова уморително. Макар и да изглеждат дейни сред други хора, в действителност само те си знаят какви трудности изпитват, и ако се вгледаш отблизо в живота им, ще усетиш, че е уморителен. Ако става въпрос за слава, придобивки или

престиж, държат да е ясно кой е прав или крив, кой е по-високопоставен или по-нискостоящ, и трябва да спорят, за да докажат тезата. Другите не искат да чуват това. Някои казват: „Може ли да го кажеш по-просто? Може ли да бъдеш по-ясен? Защо трябва толкова да издребняваш?“. Мислите им са толкова сложни и заплетени, и водят такъв уморителен живот, без да осъзнават основните проблеми. Защо не могат да търсят истината и да бъдат честни? Защото изпитват неприязън към истината и не искат да бъдат честни. Тогава на какво се уповават в живота? (На философии за светски отношения и човешки методи.) Да разчиташ на човешки методи в действията си, обикновено води до резултати, при които или ставаш за присмех накрая, или разкриваш някоя своя грозна черта. И така, при по-щателно вглеждане, действията им, нещата, в които минава целият им ден — всичко е свързано със собствения им престиж, слава, придобивки и суета. Сякаш живеят в мрежа, трябва да се обясняват или да се оправдават за всичко, и винаги говорят заради самите себе си. Мисленето им е сложно, говорят толкова много глупости, думите им са толкова заплетени. Винаги спорят за това кое е правилно и кое не, и така до безкрай. Ако не се опитват да спечелят престиж, се надпреварват за репутация и статус и няма миг, в който да не живеят заради тези неща. И какъв е крайният резултат? Може да са спечелили престиж, но на всички им е омръзнало от тях. Хората са ги прозрели и са осъзнали, че им липсва истината реалност, че не са хора, искрено вярващи в Бог. Когато водачите и работниците или други братя и сестри използват няколко думи, за да ги кастрят, те упорито отказват да се съгласят, държат на опитите си да се обясняват или да се оправдават и се опитват да прехвърлят отговорността. По време на събранията се бранят, влизат в спорове и разбунват духовете сред Божиите избраници. В сърцата си мислят: „Наистина ли няма къде да се обоснова?“. Що за човек е това? Дали е човек, който обича истината? Дали е човек, който вярва в Бог? Когато чуят някой да казва нещо, което не съвпада с намеренията им, винаги искат да спорят и търсят обяснение. Оплитат се в това кой е прав и кой крив, не търсят истината и не подхождат към нея съгласно истините принципи. Независимо колко е прост даден въпрос, те трябва толкова да го усложнят — само си търсят белята и заслужават да бъдат толкова изтощени! Много от проблемите, с които хората се сблъскват, са причинени от самите тях. Търсят си белята без причина. Казано с прости

думи, те не запълват времето си с правилните неща. Това е начинът на живот на нелепите хора. Някои объркани хора, макар и да не се оплитат кое е правилно и кое е грешно, са с толкова ниски заложби, че нищо не могат да прозрат. Живеят като прасета, в унес. Тези два вида хора са напълно различни: едните клонят наляво, другите надясно, но и двата вида спадат към невярващите. Такива хора, без значение колко години са вярвали в Бог или колко проповеди са слушали, никога не могат да схванат истината, а още по-малко знаят какво представлява практикуването на истината. Когато се сблъскат с някаква ситуация, никога не търсят истината, а живеят според човешките методи и философиите на Сатана, като водят уморителен и жалък живот. Искрено вярващи в Бог ли са те? Категорично не. Онези, които не обичат истината, не вярват истински в Бог. Онези, които изобщо не могат да приемат истината, не могат да бъдат наричани братя и сестри. Само онези, които обичат и могат да приемат истината, са братя и сестри. А кои са онези, които не обичат истината? Всички те са невярващи. На онези, които изобщо не приемат истината, изпитват неприязън към нея и я отхвърлят. По-точно всички те са невярващи, които са проникнали в църквата. Ако могат да извършват всякакви злини и да смущават и прекъсват църковната работа, те са слуги на Сатана. Те следва да бъдат премахнати и отстранени. По никакъв начин не могат да бъдат смятани за братя и сестри. Всички, които им показват любовта си, са изключително глупави и невежи.

Откъс 87

Ако точно сега тепърва трябва да откривате усещането и принципите на това да бъдете светци, това доказва, че навлизането ви в живота е твърде повърхностно и че все още не сте разбрали истината. В обичайното си поведение и постъпки, в средата, в която живеете ежедневно, би трябвало да разсъждавате и премисляте внимателно, да разговаряте един с друг, да си вдъхвате кураж, да си напомняте, помагате и да се грижите един за друг, да се подкрепяте и си предоставяте ресурс един на друг. Необходими са принципи за това как да си общуват братята и сестрите. Не се взирайте винаги в недостатъците на другите. Вместо това трябва често да изследвате себе си и след това по своя инициатива да признаете пред другите хора за стореното от вас, което ги е смутило или им е навредило, и да се научите да се откривате и да разговаряте. По този начин можете да постигнете взаимно

разбирателство. Нещо повече, независимо от това какво ви сполети, трябва да гледате на нещата според Божието слово. Ако хората са способни да разберат истините принципи и да намерят път за практикуването им, те постигат единомислие и отношенията между братята и сестрите ще бъдат нормални. Те няма да бъдат така безразлични, студени и жестоки както невярващите и ще освободят мисленето си от взаимно подозрение и предпазливост. Братята и сестрите ще се сближат повече едни с други; ще могат да се подкрепят и обичат; в сърцата им ще има добронамереност, ще бъдат способни на толерантност и милосърдие помежду си и ще се подкрепят и ще си помагат, вместо да се отчуждават един от друг, да си завиждат, да се сравняват един с друг, тайно да си съперничат и да бъдат неотстъпчиви един с друг. Как могат хората да изпълняват добре дълга си, ако са като невярващите? Това не само ще се отрази на навлизането им в живота, то също така ще навреди и ще засегне другите. Например, може да се ядосваш, когато хората те гледат накриво или когато ти казват нещо, което не е в съгласие с твоята воля. Или когато някой направи нещо, което ти пречи да се изтъкнеш, може да негодуваш срещу него, да се чувстваш неловко и нещастен и винаги да мислиш за възстановяване на репутацията си. Жените и младите хора са особено неспособни да превъзмогнат това. Те винаги се фиксират върху дребни спорове и разногласия, склонни са към своенравност и живеят в състояние на негативизъм. Те не желаят да се молят на Бог, да ядат и пият Божието слово, което на свой ред влияе върху навлизането им в живота. Когато хората живеят съгласно покварения си нрав, им е много трудно да бъдат в мир пред Бог, да практикуват истината и да живеят съгласно Божието слово. За да живеете пред Бог, трябва първо да се научите как да размишлявате върху себе си и да се опознаете, да се молите истински на Бог и след това да се научите как да се разбирате с братята и сестрите. Трябва да сте толерантни и снизходителни един към друг, да можете да видите у другите кои са силните им страни и достойнства — трябва да се научите да приемате чужди мнения и нещата, които са правилни. Не се разглезвайте, недейте да имате амбиции и желания и да си мислите винаги, че сте по-добри от другите, а след това да се смятате за някаква голяма клечка и да принуждавате другите да вършат това, което казвате, да ви се подчиняват, да ви се възхищават, да ви превъзнасят — това е отклонение. Ако надменният нрав на някого

не бъде преодолян и това се съчетае с раздути амбиции и желания, лесно може да доведе до отклонения. Така че онези, които не могат да приемат истината и не успяват да се самоанализират и себепознаят, са в голяма опасност. Винаги хранят амбиции, винаги се стремят да бъдат велики и супермени — това е отклонение, това е изключителна надменност. Те са загубили всякакъв разум, не са нормални хора, те са отклонения от нормата, демони са. Подвластни на надменния си нрав, в сърцата си те гледат отвисоко на другите, смятат ги за много незначителни и невежи. Те не успяват да разпознаят силните страни на другите, но могат до безкрай да преувеличават чуждите недостатъци; презират ги в сърцата си, обявяват и омаловажават тези недостатъци на всяка крачка, като нараняват и разстройват другите, и в крайна сметка карат хората да им се подчиняват и слушат или да се страхуват и крият от тях. Когато се появи или съществува подобна връзка между хората, това ли е, което искате да виждате? Можете ли да го приемете? (Не.) Например, да предположим, че си малко по-висок и по-хубав от другите, което кара някои хора да ти завиждат. В резултат на това ти изпитваш известно задоволство от себе си и после гледаш отвисоко на онези, които са по-ниски и не толкова привлекателни. Какъв вид нрав се разкрива тук? Някои хора гледат с презрение на онези, които не изглеждат чак толкова добре, които са малко по-ниски, малко по-глуповати и недотам съобразителни, като дори използват саркастични думи, за да им се подиграват. Уместно ли е да се отнасяш по този начин с хората? Проява на нормална човешка природа ли е това? Определено не. Тогава кой е най-правилният начин да се справиш с подобна ситуация? (Да не се присмиваш на другите заради недостатъците им и да ги уважаваш.) Това е принцип. Изглежда вие имате известно преживяване на това. А как Бог се отнася с хората? Бог не се интересува как изглеждат хората — дали са високи, или ниски, а се вглежда в това дали имат добри сърца, дали обичат истината и дали Го обичат и Му се покоряват. Това е основата на поведението на Бог към хората. Ако и хората могат да сторят това, ще могат да се отнасят към другите справедливо и в съответствие с истините принципи. Преди всичко ние трябва да разберем Божиите намерения и да знаем как Бог се отнася към хората. Тогава и ние ще имаме принцип и път за това как да се отнасяме към хората. Общо взето, всички хора притежават известна суета. Когато получат няколко похвални думи, изпитват някакво задоволство от себе си,

тананикат си и крачат с вирнат нос. Това е разкриване на сатанински нрав. Ако освен това съдят и гледат отвисоко на другите, що за нрав е това? Това е жесток, надменен и зъл нрав. Ако хората не са в състояние да разпознаят и видят грозотата на това да живееш според покварения си нрав, за тях е трудно да се отърват от този покварен нрав и не могат да изживеят истинско човешко подобие.

Откъс 88

На кого е предвидено да се даде истината, която Бог изразява, така че да се превърне в негов живот? За кого е истината, за която разговаряме? (За онези, които обичат истината и могат да приемат истината.) Кои са тези, които могат наистина да обичат истината и да приемат истината в сърцата си? Ако можеш да прозреш този въпрос, ти ще знаеш кой тип хора спасява Бог. Първо, ние трябва да разберем, че истината, която Бог изразява, е предназначена за онези, които притежават човешка природа, разум, любов към положителните неща и будна съвест. Други хора не обичат истината и след като я чуят, не се трогват и остават равнодушни, без да се укоряват или изобщо да чувстват нещо — те са мъртви, макар че живеят и им е отредено да нямат навлизане в живота. Някои хора ще попитат: „Защо Бог си прави целия този труд да каже толкова много слова, когато повечето хора не обичат истината и не притежават добра човешка природа, нито приемат истината и не са обект на спасение, а са просто обслужващи?“. Правилно ли е това? (Не. Макар повечето хора да не искат да се стремят към истината, една малка група все пак иска да се стреми към нея и има някаква човешка природа, и точно тази малка група Бог иска да спаси.) Точно така. Божиите слова са за ушите на хората, не за зверовете или дяволите. В църквата, независимо дали една трета или една пета от хората могат да приемат истината, във всеки случай накрая онези, които ще останат, са малцинството. Тогава как трябва да преценим кой е искрено вярващ в Бог и кой може да остане? Можем да преценим дали човек има съвест, дали съвестта му е пробудена чрез слушане на Божиите слова, дали може да разбере Божието слово, дали може да разбере истината като слуша проповеди и да я приложи на практика след като я е разбрал, и дали може да промени покварения си нрав. Въз основа на тези неща можем да различим дали това са хора, които приемат истината и дали са Божии овце. Божиите овце могат да слушат Божия глас,

да отговарят и да имат осъзнаване след като са слушали гласа Му, и те искат да следват Бог. Такива хора са Божиите овце. Какво притежават тези хора в своята човешка природа? (Тези хора обичат положителните неща, искат да се стремят към истината и имат някаква съвест.) Защо искат да се стремят към истината? Тяхната човешка природа включва любов към истината, съвест и разум. Те също така могат да разбират Божиите слова и ги прилагат към собствените си състояния, после превръщат Божиите слова в част от ежедневието си, в живота си и в целта, принципа и основата на тяхното поведение и в това как постъпват. Тоест Божиите слова стават реалността на живота им и те могат да практикуват Божиите слова. Тези хора са Божиите овце. Има някои хора, които външно не изглеждат зле и са доста простодушни, но не са способни да приложат Божиите слова на практика след като ги чуят. Тези хора не са Божии овце. Сред полагащите труд има много такива хора, които не разбират Божиите слова, независимо как ги слушат и са още по-малко способни да прилагат Божиите слова на практика. Те може да вярват в Бог от години, без да придобият живот. Следователно хората трябва да разберат точно кой може да бъде спасен от Божиите слова. Що се отнася до хората, които Бог спасява, няма значение колко са те на брой. Дори ако само един човек може да разбере Божиите слова, Той все пак ще изпълнява делото, което трябва да се свърши. Както е добре известно, когато Ной построи ковчега, бяха спасени само осем души. От времето на Стария завет до днес са били спасени малцина. В Епохата на закона, когато Бог не изпълняваше официално делото на спасението, нито предоставяше истината на човечеството, колко бяха приети от Бог? Много ли бяха? Имаше много малко хора, които придобиха одобрението Му през това време. Ами делото от последните дни? Макар че хората, които могат да приемат истината чрез правосъдие, наказание, изпитания и облагородяване, са малцинство, броят им е все пак по-голям от онези, придобити от Бог в Епохата на закона и Епохата на благодатта. Сега има доста хора, които могат да принесат свидетелство за преживяване и наистина има някои, които са променили нрава си. Как тогава може Божието сърце да не е придобило малко утеха от това?

Когато видите, че повечето хора в църквата са вярвали в Бог от няколко години, но не се стремят към истината, не са се променили изобщо и все още са като невярващи, негативни ли сте? (Понякога съм малко негативен,

но виждам, че независимо колко непокорен е някой или колко лоши са заложбите му, докато сърцето му е правилно и иска да упорства в стремежа си към истината, тогава Бог ще продължи да върши делото Си върху него с най-велико търпение, ще разчупва и разделя истината част по част и ще разговаря с него във възможно най-много подробности. Дълбоко трогнат съм да видя колко много плаща Бог, за да направи човечеството пълноценно и никога не се отказва, докато не успее. Чувствам, че независимо колко лоши са заложбите ми, трябва да се опитвам да се справям по-добре, да съм усърден в стремежа си и да не се обезсърчавам.) Известен е фактът, че хората са с лоши заложби или непокорни, но Бог никога не е казал, че ти няма да бъдеш спасен заради това. Ако Той няма да те спаси, тогава защо да ти говори тези слова или да плаща такава цена? Намерението, с което Бог върши всички тези неща, вече ясно е казано на човечеството и изрично е разкрито. Това не е тайна, а е известно и всеки със сърце и дух може да разбере. Само онези глупаци, които нямат духовно разбиране, могат да бъдат негативни и само онези, които не разбират истината, ще се чувстват разочаровани и обезсърчени, като вярват, че те самите са неспособни да бъдат спасени. Най-ключовото нещо за вярата в Бог е, че ти трябва да вярваш във всички тези слова и истини, които Той изрича. Докато имаш решимост и можеш да практикуваш истината, те могат да станат твой живот. Няма значение колко зрял е животът ти накрая, докато практикуваш положително и проактивно Божиите слова, без да нарушаваш съзнателно тях или истината, докато практикуваш всичко, което разбираш, и се стремиш към истината, и изпълняваш дълга си от все сърце и с всички сили, ти отговаряш на критериите. Божиите изисквания за човека не са високи. Истините, за които Бог разговаря, са всеобхватни и словата Му са особено подробни и конкретни. Защо говори по този начин? Това е приток за цялото човечество, не само за една малка група или за няколко типа хора. От всички истини, предоставени на цялото човечество, има ограничение в това, което можеш да практикуваш и постигнеш. Защо казвам, че има ограничение? Защото заложбите, прозрението и способността за разбиране са различни у всеки, както са различни и средата, която Бог нагласява за тях и дългът, който изпълняват. Тези „различия“ водят до това, че всеки човек да е способен да практикува само част от Божиите слова и да навлиза само в част от тях и това, което може да постигне или да приложи на практика, е ограничено.

Например уместно ли е, ако някой преживява изпитанието на болестта и осъзнае, че изпитанието идва от Бог, после да мисли, че Бог трябва да даде на всеки да преживее изпитанието на болестта? (Не, не е.) Това идва изцяло от човешката воля. Бог върши делото Си различно с всеки и това изпитание е насочено към конкретна група хора. Бог върши делото Си върху тях, за да преживеят те изпитанието на болестта. Какво придобиват всички хора след като Бог е накарал една група хора да преживее изпитанието на болестта? По време на изпитанието хората трябва да се научат как да се покоряват на Бог, как да познават собственото си непокорство, да поправят връзката между сътворените същества и Създателя, да поправят връзката между човека и Бог и да могат да разберат Божието сърце и така да постигнат покорство към Него и без значение какво се случва, да не разбират погрешно Бог, а преди всичко да Му се покоряват. Това е аспектът от истината, който всеки трябва да придобие. Ако ти придобиеш този аспект от истината от преживяването на друг човек, трябва ли и ти да преживееш това изпитание? Не е необходимо. Бог избира различни хора — може би правилен човек или някой специален — да преживеят това изпитание и тази част от Божието дело. Това е обещаното от Бог на човека и това, което ще направи Той. Някои хора са преживели болката от загубата на любим човек и от тази загуба имат преживяване и свидетелство, покорство пред Бог и истинско упование и вяра. От делото, което Бог върши с конкретна група хора, всеки може да види свидетелство, че всичко, което Бог върши, е правилно и това, което хората трябва да изберат, е покорството, не анализа, проучването или споренето с Него, като Го карат да го обясни ясно и изчерпателно. Те трябва да се покорят безусловно и без да се оплакват. В допълнение хората трябва да се научат да разбират значението и ценността на цялото дело, което Бог извършва. От начините, по които Бог върши делото Си, и от всички аспекти на словата Му това, което всеки индивид преживява е просто малка част от Божиите слова. В тази малка част, в зависимост от твоите заложби, семейната ти среда и дълга, който понастоящем изпълняваш, това, което преживееш от Божиите слова е една десетохилядна от тях или може да кажеш само една десетохилядна. Ако навлезеш в тази една десетохилядна и наистина постигнеш безусловно, абсолютно покорство пред Бог, ако се поставиш в позицията на сътворено същество, покориш се на върховенството и подредбите на Създателя и постигнеш резултата,

който Бог иска да осъществиш, тогава ще бъдеш спасен. Това е лесно за разбиране и така стоят нещата.

Най-същественото в изпълнението на дълга ви е да бъдете отдадени. Какво е да бъдеш отдаден? Това означава да си сериозен и отговорен, да изпълняваш отговорностите си изцяло, без да си и най-малко нехаен. Ако си нехаен, тогава, ако нещо се обърка, това е срамно петно и изобщо не е незначителен въпрос. Нещо повече, по отношение на работата, която ви е възложена в Божия дом, всички трябва да разговарят заедно повече, да търсят повече истините принципи и да намират правилните принципи. Когато се открият проблеми, те трябва да се разрешават бързо, или да се докладва навременно за онези, които не могат да се разрешат, на надзорниците. Старайте се да осигурите плавното протичане на работата в Божия дом, без пречки, пропуски и закъснение. Вършете работата си добре, подпомагайте разпространяването на евангелската работа и оставете Божията воля напълно да се извърши на земята. По този начин дългът ви ще бъде добре изпълнен. Всъщност това са няколкото аспекта на истината в обхвата на изпълнението на дълга на човек, които той може да практикува, да постигне и да засегне, и навлизането в реалностите на тези истини е постигане на минималното ниво, което Бог изисква от човечеството. Вярата на някои хора е слаба, някои хора са страхливци, други имат лоши заложби или изопачавания в разбирането, или имат глупаво мислене. Тези и други негативни неща във всички аспекти ще повлияят на способността на хората да прилагат на практика истината и да изпълняват ефективно дълга си. Бог поставя изискванията Си към хората въз основа на техните заложби, характер и степен на разбиране на истината. Какво е изискваното ниво? Бог гледа дали някой е искрен във вярата си в Бог и дали може да приеме истината. Това са двете най-ключови условия. Някои хора са природно глупави, имат изопачавания в разбирането си за нещата, липсва им прозрение, бавно учат всичко, не изглежда, че разбират какво казват другите и трябва да ги държат за ръка, докато ги обучават — тези хора имат много лоши заложби и това никога няма да се промени. Други може да имат богато познание или да са изпълнени със задълбочени знания, може външно да изглеждат много проницателни, но да са склонни към изопачаване в разбирането на въпросите, свързани с истината. Дори ако разбират истината, те все така не могат да я приемат и това е пагубният

им недостатък. Такъв човек лесно се повлиява от познанието и доктрината, когато изпълнява дълга си, и за него е трудно да действа според истините принципи или да промени възгледите си за нещата. Тогава какво трябва да направи, ако наистина иска да се стреми към истината? Най-същественото е да се види дали може да приеме истината. Ако може, тогава проблемът се разрешава лесно, но ако упорито отказва да приеме истината, това е краят. Той не само, че ще се провали в доброто изпълнение на дълга си, но се опасявам, че също и няма начин да бъде спасен. Образователните постижения на човека нямат значение, нито колко е проницателен — от решаващо значение е да може да приеме истината и да обича Божиите слова. Това, което гледа Бог, е колко от истината можеш да практикуваш след като си бил просветлен да я разбираш в средата, която Той е нагласил. Той гледа колко от себе си отдаваш на задачите, които Той изисква, колко сила им посвещаваш, колко усилия им отдаваш. Например ти имаш средни заложби, не си много добре образован, способностите ти за възприемане са лоши и си малко изопачен. Това са обективните факти. И все пак, когато нещо се случи и Бог ти позволи да видиш недостатъците в него и че в него има проблем и чия отговорност е той, тогава това ще разкрие дали ти можеш да отстояваш принципите и дали практикуваш истината. Ако изпълняваш дълга си отдадено и си искрен към Бог, тогава какво трябва да направиш за това нещо? Какво трябва да направиш, за да бъдеш съгласно истината и да направиш това, което Бог изисква? При такива обстоятелства Бог не гледа твоите заложби или колко си образован, или колко време си вярвал в Него. Той гледа възгледа ти и отношението ти към това, което е станало, дали си искрен и дали използваш съвестта си в този момент. Ако си искрен с Бог, ще имаш чувство за отговорност и ще помислиш: „Това нещо може и да не е моя отговорност, но то засяга църковното дело. Трябва да разпитам и да науча повече за това“. И като поразпиташ, може да научиш, че надзорникът се е отдавал на удобства и е бил безотговорен, че не е приел въпроса сериозно и го е забавил. Тогава ще намериш надзорника и ще разговаряш с него, като коригираш своевременно проблема. Няма да има нужда да търсиш Горното, ти ще си разрешил проблема сам. Ти си с обикновени заложби и имаш няколко недостатъци и слабости, но ще засегнат ли тези неща твоето практикуване на истината? Ще засегнат ли доброто изпълнение на дълга ти и предаността ти към Бог? Няма. Някои хора казват,

че са глупави и изопачени в разбирането си, някои казват, че нямат духовно разбиране, а някои — че имат лоши заложби и са необразовани. Ако това е така, може ли просто да не практикуваш истината, когато се случи нещо? Бог не гледа човешките заложби или степента на образованието им. Тези неща нямат много общо с практикуването на истината. Недостигът и недостатъците нямат влияние върху твоето практикуване на истината или върху предаността ти към Бог, или върху отговорността, която поемаш при изпълнението на дълга си. Бог гледа дали си искрен — това е най-практичното и е нещо, което хората могат да постигнат. Бог използва най-практичните средства, за да прецени всеки човек. Някои хора казват: „Моите заложби са лоши, аз съм невеж и имам твърде много познание; това ми влияе при практикуването на истината“. Това са само извинения, които не издържат. Но защо? Понеже това не е начинът, по който Бог преценява хората. Това е твоят собствен критерий, не Божият. Какъв е Божият критерий, когато преценява някого? Бог гледа дали той Му е предан и дали е искрен. Ако си предан на Бог, тогава няма значение, ако разбирането ти е малко изопачено или абсурдно. Някои хора казват: „Аз нямам духовно разбиране“. А предан ли си на Бог? Ако е така, тогава това няма да въздейства на практикуването на истината. Това достатъчно ясно ли е? Ако си предан към Бог и искрено изпълняваш дълга си, може ли да продължаваш да си негативен и слаб, когато те кастрят? И така, какво трябва да правиш, ако наистина си негативен и слаб? (Трябва да се молим на Бог и да се осланяме на Него, да се опитаме да мислим какво изисква Той, да размишляваме над това, което не ни достига, и над грешките, които сме допуснали, а там, където сме паднали, трябва да се изправим отново.) Точно така. Негативността и слабостта не са големи проблеми. Бог не ги заклеймява. Достатъчно е човек да може да се изправи отново там, където е паднал, да си вземе поука и да изпълнява дълга си нормално. Никой няма да ти натяква, затова недей да си вечно негативен. Ако изоставиш дълга си и избягаш от него, съвсем ще се погубиш. Всеки понякога е негативен и слаб. Просто потърси истината и лесно ще преодолееш негативността и слабостта. Състоянието на някои хора се променя напълно само ако прочетат една глава от Божиите слова или изпеят няколко химна. Те могат да отворят сърцето си в молитва към Бог и да Го възхваляват. Проблемът им не е ли решен тогава? Всъщност е много добре да те кастрят. Дори и думите,

с които го правят, да са малко груби и хапливи, то е защото си действал съвсем неразумно и си нарушил принципи, без дори да го осъзнаваш. Как да не те кастрят при подобни обстоятелства? Това, че те кастрят по този начин, всъщност е за да ти помогнат и е от любов към теб. Трябва да го разбереш и да не се оплакваш. Ето защо е глупост, невежество и поведение на човек без разум, ако кастренето поражда негативизъм и оплаквания.

Кое е най-важното нещо, върху което да се съсредоточите, когато вярвате в Бог? Независимо дали заложбите на някого са големи или малки, дали има духовно разбиране или с какво кастрене се сблъсква — всичко това не е важно. Кое е най-важното днес? Най-важното е как навлизате в истините реалности. Кое е най-основното нещо, което човек трябва да има, за да направи това? Той трябва да има искрено сърце. Какво означава да си искрен? Означава да не хитруваш, когато нещо ти се случи, да не проявяваш внимание към собствените си интереси, да не интригантстваш срещу другите и да не играеш измамни игри с Бог. Ако можеш да лъжеш Бог и ти липсва искреност към Него, тогава с теб е напълно свършено и Бог няма да те спаси, така че какъв е смисълът от разбирането на истината? Ти може да имаш духовно разбиране, да имаш добри заложби, да си красноречив и да можеш да възприемаш бързо нещата, да правиш заключения и да разбираш всичко, което Бог казва, но ако играеш измамни игри с Бог, когато ти се случва нещо, това е сатанински нрав и е много опасен. Заложбите ти няма да ти помогнат, независимо колко са добри, и Бог няма да те иска. Бог ще каже: „Ти говориш добре, имаш добри заложби, схватлив си и имаш духовно разбиране, но има само един проблем — не обичаш истината“. Онези, които не обичат истината, създават проблеми и Бог не ги иска. Човек без добро сърце ще бъде изхвърлен, точно както кола, която изглежда добре поддържана отвън, но има дефектен двигател, ще бъде бракувана напълно. И хората са така: независимо колко добри изглеждат заложбите ти, колко умен и красноречив или способен си, или колко добре се справяш с проблемите, това не е от полза и не това е най-същественото. Тогава какво е най-същественото? То е дали сърцето на човека обича истината. Не е да слушаш как някой говори, а да гледаш как постъпва. Бог не гледа това, което казваш или което Му обещаваш. Той гледа дали в това, което правиш, има истина реалност. Също така Бог не се интересува колко възвишени, дълбоки или могъщи са действията ти и дори ако правиш малки, дребни неща, ако

Бог види искреност във всяко твое движение, Той ще каже: „Този човек искрено вярва в Мен. Той никога не се е хвалил. Той се държи според позицията си. Макар че може да не е дал голям принос за Божия дом или да е с малки заложби, той е постоянен и във всичко, което прави, има искреност“. Какво съдържа тази „искреност“? Тя съдържа богобоязливост и богопокорство, както и истинска вяра и любов. Съдържа всичко, което Бог иска да види. Такива хора може да изглеждат на другите незабележими и те може също и да бъдат хора, които приготвят храна или чистят, може да е някой, който изпълнява обикновен дълг. Такива хора са незабележими за другите, не са постигнали нищо велико и в тях няма нищо за уважение, за възхищение или за завист — те са просто обикновени хора. И все пак всичко, което Бог изисква, се намира в тях и се изживява в тях, и те дават всичко това на Бог. Кажете Ми, какво още иска Бог? Той е удовлетворен от тях. Следователно не се обезкуражавай и не бъди негативен само защото духовният ти ръст е твърде малък и не разбираш истината, или защото виждаш другите да вървят по пътя на усъвършенстването след като се сблъскват с мъки и преживяват изпитания и облагородяване и не мисли, че Бог не те обича или не желае да те усъвършенства. Защо бързаш? Това, което Бог дава на всеки човек, е различно и когато преценяваш себе си, първо прецени какво ти е дал Бог и какви са твоите условия и тогава можеш да разбереш, че всичко, което прави Бог, е добро. Някой може да каже: „Моите заложби са лоши. Това, което Бог ми дава, пак ли е добро?“. Да, добро е. Друг може да каже: „Аз съм доста глупав. Това, което Бог ми дава, пак ли е добро?“. Да, всичко това е добро. Защо всичко е добро? Ако не беше глупав, щеше да станеш надменен и щеше да забравиш мястото си, така че това те предпазва и е нещо добро. Ако всички вие имахте по-големи способности и умения, отколкото понастоящем, кой щеше да може да остане с толкова добро държание и толкова готов да изпълнява дълга си в Божия дом? Не е ли вярно, че има някои такива хора, но не са много? (Да.) Всичко, което Бог прави, е добро и правилно, просто хората не го разбират ясно. Хората винаги искат още от Бог, сякаш колкото повече Той даде на някого, толкова повече човекът ще е способен да практикува истината, но всъщност не е така. Бог вече ти е дал достатъчно. Той ти е дал всичко и ти е дарил живота Си, затова какво още може да искаш? Тези слова, които Бог изрича, и цялото дело, което върши, са изобилни и достатъчни за

човечеството. Хората няма какво още да изискват от Бог и те не бива да се оплакват от Него и да казват: „Какво мога да направя с тези заложби или тези оскъдни дарби, които Бог ми е дал?“. Има толкова много, което да направиш. Това, което Бог иска, не е онова, което ти си представяш — Той иска да практикуваш истината, да правиш нещата според принципите и да изпълняваш добре дълга, който трябва да изпълняваш. Ти не правиш това, което си способен да правиш, а слепешката правиш това, което не бива. Това се нарича да пренебрегваш работата си. Не се ли целиш малко твърде високо? (Да.) Какво искат да правят хората? Да утвърдят престиж сред другите, думите и действията им да печелят възхищение и почит и да бъдат широко известни. Бог не иска да ставаш такъв човек, затова Той не ти даде този вид неща. Ако ти имаше възможността да станеш такъв човек, щеше ли да си готов да се откажеш от нея? Можеше ли да се избавиш от нея толкова лесно? Последствията от това са опасни. Допусна ли, че това са хубави неща? Защо някои хора стават антихристи? Не е ли, защото те мислят, че имат малко умения и затова стават крайно надменни? Защо са способни те да вървят по този път? Те просто са такъв тип хора. Те ще трябва да извървят този път рано или късно и Бог няма планове да им говори истината или да ги спасява. И така, това, което Той ти дава, със сигурност е различно от това, което дава на другите. Ако винаги се сравняваш с другите и винаги искаш същото, което и те имат, това чисто възприемане ли е? Ти не разбираш Божието намерение! Следователно, когато осъзнаеш, че заложбите ти са лоши, че нямаш духовно разбиране и че имаш изопачено възприемане, че често си слаб или мислиш, че имаш твърде много проблеми и недостатъци, ти първо трябва да обмислиш защо Бог не ти е дал определен дар. В това са Неговите добри намерения. Погледни отново по кой път поемат повечето от онези надарени и талантливи хора и какво е Божието отношение към тях. Какво е онова едничко изречение, което най-много ще искаш да кажеш след като разбереш това? (Благодаря на Бог за Неговата закрила.) Точно така, трябва да благодариш на Бог и да кажеш: „Боже, Ти си толкова добър с мен, Ти не ми даде дарби или таланти и ме създаде като глупак, идиот. Това е моята благословия! Аз не съм негативен или тъжен. Това, което ми липсва сега, е искреност и преданост към Теб. Не Те моля да бъда проницателен или красноречив, или за дарби и талант. Искам само да Ти принеса искреността

си. Дарбите, талантите и знанието, както и статусът и славата сред хората, не са добри неща и аз не ги искам“. Не показва ли това промяна? (Да, показва.) Тогава може ли все още да те боли и да плачеш, защото ти липсва толкова много? Ти повече няма да правиш това и няма да се чувстваш онеправдан. В противен случай, когато другите те кастрят, ще мислиш: „Аз съм глупав, всеки на света ме гледа отвисоко и никога няма да бъда повишен или да заема важна позиция в Божия дом“. Намекът тук е: „Бог ми е дал толкова малко, тогава как може да дава толкова много на другите?“. Ти винаги ще се оплакваш в сърцето си и ще се чувстваш онеправдан. Всъщност си получил голяма благословия и дори не го знаеш. Ако такова нещо се случи отново в бъдеще, възгледът ти ще бъде ли различен? (Да, ще бъде.) Какво ще се промени в хората, когато възгледът им е различен? (Те няма да се целят толкова нависоко и да се стремят към такива възвишени неща, а ще могат да изпълняват добре дълга си с благодарно сърце и здраво стъпили на земята.) Те могат да бъдат непоколебимо земни, да живеят автентично и реалистично и да се стремят към различни цели. Кажи Ми, по-добре ли е Бог да те направи глупак и идиот, който може да изпълнява дълга си правилно и по приземен начин, така че да може да бъде спасен, или е по-добре да ти даде високи заложби, високо ниво на образование, добър външен вид и красноречие, както и работоспособност и специални сили, така че където и да идеш, хората да ти се възхищават и да си гигант сред джуджета, и после да тръгнеш по пътя на антихриста? Кое би избрал? (По-добре е да бъда глупак и идиот.) Ти можеш да кажеш това сега, но ако някой наистина те нарече глупак и идиот, това ще те разстрои. Трябва да мислиш така: „Макар че заложбите ми са лоши и съм невеж, аз съм по-добре от злите хора и антихристите, защото все още имам шанс да бъда спасен“. Трябва да се научиш да утешаваш себе си. (Спомням си, че имаше още неколцина, които повярваха в Бог с мен. Всички те имаха високи заложби и бяха много проницателни, но понеже винаги се бореха за власт и придобивки, и смущаваха работата на църквата, бяха премахнати и отлъчени. Чувствам, че съм бил способен да стигна там, където съм днес, защото съм с лоши заложби, глупав съм и съм способен да се държа добре — това е също голяма закрила от Бог.) Защо Бог те закриля? Защото си глупав ли? Той съчувства ли на слабите? Не, не им съчувства. Не е така, както казват невярващите, че детето, което реве, получава

бонбона. Случаят не е такъв. Какъв е точният начин да разглеждаш това? Кой начин да го разглеждаш е съгласно истината? (Тъй като хората вярват с късче искреност и любов към истината в сърцата си и са готови да се стремят към истината, Бог спасява онези, които имат такива сърца и така нагласява различни среди, за да ги защитава.) Точно така. Божията закрила за теб е в замяна на твоята искреност към Него. Тогава кое е най-ценно? Човешката искреност е най-ценна. Ти имаш малко любов към положителните неща и искреност към Бог, и разменяш тези неща за Божията закрила и благодат — ти си придобил много. Някой може да каже: „Моите заложби са лоши и макар че съм придобил много, все още не разбирам нищо“. Наистина ли не разбираш много? Твоята способност да изпълняваш дълга си и да следваш Бог днес е свързана с твоето разбиране на истината. Друг може да каже: „Какво разбирам? Не мога да го обясня ясно“. Ти може да не си способен да го обясниш ясно, но си способен да упорстваш в изпълнението на дълга си в Божия дом и разбираш много. Независимо колко дълбоко или повърхностно е разбирането ти за тези неща, те със сигурност са свързани с истината и са близо до нея и заради това си бил подкрепян досега и си изпълнявал последователно дълга си. Не е ли така? (Да, така е.) Да мислиш, че си глупак или идиот не е лошо нещо и като го погледнеш сега, „глупак“ и „идиот“ са прякори без презрително или омаловажаващо значение. Когато сравним това да те наричат „глупак“ или „идиот“ с това да те наричат „антихрист“, кое е по-добре? (Да те наричат „глупак“ и „идиот“ е по-добре.) Ако един ден Бог каже: „Ела тук, глупако. Ела тук, идиот такъв“, ти може и да не си щастлив, но ще го премислиш така: „Той ме нарече глупак, а не антихрист, затова ще отида“. И с радост ще отидеш. Тогава някой казва: „Как може да си толкова щастлив да те наричат глупак?“. А ти ще кажеш: „Той ме нарече глупак, а не каза, че съм антихрист или че не мога да бъда спасен. Ето защо съм щастлив“. Да те нарече „глупак“ не означава, че се отнася с теб като към външен човек, а като към член на семейството, като някой познат. Точно както родителите наричат децата си „малки чудовища“. Може да звучи малко грубо, но всъщност е истината и е израз на привързаност. Ами ако беше наречен „антихрист“? Тогава щеше да си в беда, тъй като промяната в името означава, че природата му е различна, че изходът ти също ще е различен. Кое бихте избрали? (Бих избрал да бъда наречен „глупак“ и „идиот“.) Не е

хубаво винаги да си глупак и идиот, заложбите ти също трябва да се подобряват малко. Подобрили ли са се заложбите ви през годините? (Подобрили са се малко, но не твърде много.) По отношение на навлизането в живота, ако наистина работиш усилено и продължаваш да се опитваш, тогава със сигурност ще се подобриш, но е невъзможно да се види голямо подобрение наведнъж. Това е процес на бавен растеж, но докато имаш навлизане, няма да има упадък и докато се стремиш, навлизането ти в живота ще расте бавно, малко по малко.

Не е лесна задача за Бог да внедри истината в хората. Това не се случва толкова бързо, както скоростта, с която едно семе покълва, след като е посадено в земята — много по-различно е. Божието спасение на човека е чрез старателно пречистване и промяна на сатанинския му нрав и като му позволява да изживее истината реалност в словата Му, но това не са прости неща. Дори и да слушаш проповеди, четеш Божиите слова, молиш се и преживяваш всеки ден, напредъкът ти ще бъде ограничен и растежът на живота ти ще е бавен. Необходими са много процеси, за да разбере някой истината. Хората се нуждаят от много повтарящи се преживявания и трябва също да продължават да се стараят и да полагат усилия в опита си да разберат истината — само тогава те могат да я разберат. Също така е необходимо и делото на Светия Дух, иначе това, което хората придобият, ще е още по-ограничено. Мнозина са вярвали в Бог от двайсет или трийсет години, но все още не могат да говорят за свои свидетелства за преживяване. Това е така, защото те никога не са се стремили към истината, нито са полагали целенасочени усилия в разбирането на истината и в резултат не са придобили нищо, дори след като са вярвали в Бог десетилетия. Хората имат нужда да разберат истината, да я преживеят и да я проумеят и те особено много имат нужда Бог да нагласи среда за тях. Комбинацията от тези различни аспекти дава на хората малко разбиране и навлизане. Веднъж след като това се породи вътре в теб, то ще ти даде различно познание, чувства и мисли и ще позволи на осъзнаването и мислите ти да напреднат и да се променят малко, което на свой ред леко ще подсили вярата ти в Бог и ще промени отношението ти към истината и собствения ти житейски път. Това са все малки, миниатюрни промени, но тези миниатюрни промени ще създадат голяма промяна в твоето схващане за живота, в мислите и възгледите

ти и в отношението ти към нещата и Бог. Това е силата на Божието слово — истината.

Откъс 89

Когато Бог спасява човека, какви минимални нива дава Той на хората, независимо колко непокорни са те или колко покварен е нравът им? Тоест при какви обстоятелства Бог изоставя или отстранява хората? Какъв е най-ниският стандарт, който трябва да достигнеш, за да те задържи Бог, а не да те отстрани? Това е нещо, което трябва да е ясно на всички Божии избраници. Първо, да не се отрича Бог — това е най-основното изискване. В значението на това да не се отрича Бог има практическо съдържание. Това не значи просто да се признае, че има Старец на Небето или че Бог се е въплътил, или че Божието име е Всемогъщият Бог. Това не е достатъчно, това не е съгласно критериите за вярата в Бог. Най-малкото, трябва да признаеш, че въплътеният Бог е практическият Бог. Не трябва да се съмняваш или да съдиш. Трябва да си способен да се покориш, дори да имаш свои представи — това е стандартът за вярата в Бог. Едва когато достигнеш този стандарт, Бог ще те признае за човек, който вярва в Него. Бог има поне три минимални нива за хората. Първо, те трябва да Го признаят, да вярват в Него и да Го следват. Те трябва искрено да вярват в Бог, да изпълняват дълга си по най-добрия начин, на който са способни, и да не причиняват злини или смущения. Това е първото минимално ниво. Второ, когато следват Бог, те трябва поне да не изоставят дълга си. Трябва да се подчиняват и покоряват при изпълнението на дълга си, да постигнат средни резултати при изпълнението му и поне да полагат труд съгласно критериите. Това е второто минимално ниво. Трето, тяхната човешка природа трябва да е съгласно критериите. Трябва да бъдат смятани за добри хора или поне за съвестни и разумни хора. Като цяло те трябва да се разбират с повечето Божии избраници, а не да бъдат „изгнили ябълки“. Хора като тях, най-малкото, не са лоши или зли хора. Това е третото минимално ниво. Ако някой не може да приеме истината и упорито отказва да изпълнява дълг, тогава той не вярва истински в Бог — най-малкото, човешката му природа не е съгласно критериите. Това означава, че такива хора не са постигнали минималните нива и трябва да бъдат отстранени. Всички онези с лоша човешка природа, които не могат да приемат и най-малката частица истина,

които причиняват смущения и прекъсвания и не играят положителна роля в църквата, могат да бъдат окачествени като зли хора. Някой, който не може да се разбира с повечето други хора, е изгнила ябълка, зъл човек, и дори нещо повече, такъв човек не е постигнал минималните нива и трябва да бъде отстранен. Тези зли хора и антихристи могат да изпълняват дълг, но те причиняват само прекъсвания, смущения, разрушения и правят злини — възможно ли е Бог да иска такива хора? Изпълняват ли те дълга си? (Не.) В Божиите очи техните действия са паднали под минималните нива. Те са неспособни да изпълняват дълга си и вредата, която причиняват, надхвърля всякакъв дълг, който изпълняват, затова трябва да бъдат изчистени от църквата. Нима не е този принципът, по който хората биват третирани в Божия дом? Нима някой някога е бил премахнат, защото е бил за момент в лошо състояние или е изпитвал отрицателни чувства и слабост? Нима някой някога е бил принуден да престане да изпълнява дълга си, защото понякога е бил малко нехаен и не го е изпълнил добре? Бил ли е някой някога премахнат, защото е постигнал слаби резултати в дълга си или защото е разкрил лоши мисли или идеи? Бил ли е някой някога премахнат, защото е имал малък духовен ръст и в него са възникнали определени представи и съмнения относно Бог? (Не.) Тогава, какъв е принципът на премахване на хора от Божия дом? Кои хора биват премахнати и принудени да престанат да изпълняват дълга си? (Онези, чието полагане на труд причинява повече вреда, отколкото добрина, и които постоянно причиняват прекъсвания и смущения.) Такъв тип хора не са достойни да изпълняват дълг. Това не означава, че някой е предубеден спрямо тях или че ги ограничава и прочиства заради лична злоба. Това означава, че те не постигат резултати в дълга си и причиняват прекъсвания и смущения. Те биват премахнати, защото са наистина недостойни да изпълняват дълг. Това е в пълно съгласие с истините принципи. Всички принципи, според които Божият дом подхожда към хората и се отнася към тях, са справедливи. Божият дом не се опитва да хване някого в прегрешение, да направи от мухата слон или да вдигне много шум за нищо. Вие трябва да вярвате, че Божият дом се управлява от истината. Разбира се, някои хора, които са били премахнати, могат все още да хранят надежда за спасение, ако могат да приемат истината и искрено да се разкаят пред Бог. Но онези неверници и зли хора, които не могат да приемат дори частица от истината, на които

им липсват съвест и разум, ще бъдат отстранени завинаги, след като бъдат разкрити. Такава е Божията праведност.

Откъс 90

Защо Бог изисква от хората да Го познават? Защо Той изисква от хората да познават себе си? Каква е целта на това да познаваш себе си? Какъв е желаният резултат? И каква е целта на това да се познава Бог? Какъв резултат трябва да се постигне у хората от познаването на Бог? Замисляли ли сте се над тези въпроси? Бог върши делото Си по различни начини, за да накара хората да опознаят себе си. Подрежда всякаква възможна среда, за да разкрие покварата на хората, така че постепенно да могат да опознаят себе си чрез преживяване. Ясно ли ви е каква е крайната цел на делото, което Бог извършва, независимо дали разобличава човешката поквара или разкрива човека чрез различни изпитания? Бог върши Своето дело по този начин с крайната цел да позволи на всеки, преживяващ Неговото дело, да познае що е човекът. И какво съдържание попада в обхвата на „що е човекът“? Човешката идентичност и статус, неговият дълг и отговорност. Божията цел е да ти позволи да узнаеш какъв е човекът в действителност и да ти позволи да разбереш кой си. Това в крайна сметка цели Бог, като кара хората да опознаят себе си. А защо тогава Бог иска хората да опознаят Него? Това е специалната благодат, която Той дарява на човечеството, защото, познавайки Бог, човек може да разбере много истини и да прозре много тайни. Познавайки Бог, хората придобиват толкова много. Когато хората познават Бог, те се научават как да живеят по най-смисления начин, така че когато Бог подтиква хората към това да се стремят да Го опознават, това представлява най-великата Божия любов, най-голямата Му благословия. А Бог използва много начини, за да накара хората да Го опознаят, като сред тях на първо място са съдът и наказанието, напътствието и притока от Негови слова. Разбира се, Той кара хората да опознават и Неговия нрав и посредством съда и наказанието — това е прекият път към познаването на Бог. Какво се постига в крайна сметка от това хората да видят и познаят Божия нрав? Това те да узнаят кой е Бог, каква е Неговата същност, каква е Неговата идентичност и какъв е статусът Му, какво притежава и представлява Бог и какъв е нравът Му. Това всеки да види ясно, че е сътворено същество, че единственият Създател е Бог и че

сътворените същества трябва да се подчиняват на Създателя. Познавайки всичко това, човекът получава пълна яснота за своя път в живота. Когато хората познаят истински себе си, няма ли тогава постепенно да се откажат от разточителните си желания и най-разнообразните си несправедливи намерения? (Да.) Значи могат ли те тогава да достигнат дотам да са способни да се избавят напълно? Зависи от човека. Човек може наистина да се избави от своите разточителни желания и различните си искания към Бог само когато чрез делото Му постигне познание за Бог и добие ясна представа и понятие за Неговата същност, идентичност и статус. Само подобен род хора могат, също като Петър, да изразят искреното си желание и копнеж да възлюбят Бог от все сърце и да приложат любовта си към Бог на практика. И така, нито познаването на Бог, нито познаването на самия себе си може да бъде пренебрегнато. Казваш, че желаеш да възлюбиш Бог, но можеш ли да знаеш как да Го обичаш, ако не Го разбираш? Какво в Него предизвиква любов? Кои Негови страни предизвикват най-голяма любов? Не знаеш ли това, не можеш и да Го обичаш. Няма да си способен да Го обичаш, дори и да искаш, и дори може да откриеш, че в теб неволно се зараждат представи за Него и непокорство, които водят до негативност. Такъв човек ще получи ли Божието одобрение? Не, няма. Когато някой не познава Бог и въпреки това казва, че Го обича, тази така наречена „любов“ е само празна теория, породена от човешката логика и разум. Тя не извира от познанието за Бог и няма как да издържи пред Бог. Сега разбирате ли какво искам да кажа по тези два въпроса? (Да.) Тогава защо току-що не успяхте вие да го кажете? Това доказва, че в практическото си преживяване имате объркано познание за себе си и че нямате истинско познание за Бог. Знаете ли какъв е проблемът тук? (Не сме открили кой е верният път за практикуване. Не можем да навлезем едновременно и от двата аспекта — познаването на Бог и познаването на себе си. Съсредоточили сме се само върху навлизането от единия аспект, като по този начин ограничаваме растежа на живота си.) Какъв е вашият духовен ръст, след като в момента сте в такова състояние? Нима не е недоразвит? Нима не сте много далеч от нивото на себепознание, изисквано от Бог? Най-малкото все още не можете да се избавите от личните си желания и намерения. Вашето покорство към Бог може ли да е в съгласие с истината? В състояние ли си да разбереш дали Бог има някакъв статус в сърцето ти? Има много хора, които и сега

все още се питат дали Божието въплъщение е човек или Бог; те тъкат и на двата стана — ту вярват в земния Бог, ту в неясния небесен Бог. А има и такива, които дори поставят под съмнение самата Божия същност, като казват: „Как е възможно въплътеният Бог и Бог в небесата да са един и същи Бог? Ако Той наистина е Бог, защо не ни показва чудеса и знамения?“. Това е доказателство, че вие нямате никакво духовно разбиране. Ръстът ви е такъв, че макар и Бог да е изрекъл толкова много, продължавате да не го разбирате. Вие признавате само, че Бог е станал плът, признавате само истината, изразена от въплътения Бог, но за Божията същност, идентичност и статус не знаете почти нищо. Бихте могли да кажете, че в сърцата ви това знание е равно на нула, нали? (Така е.) И това може да се докаже с факти: преди да започна да общувам с теб относно такива аспекти на истината като Божията същност или Божиите намерения, ти смяташе, че познанието ти за Бог е проникновено, и мислеше, че вярата ти в Бог е твърда и непоколебима. Но когато разговарях с вас за такива истини като Самия Бог, Божия нрав и Божията същност, тези слова и послания предизвикаха силна реакция в сърцата ви. Реакцията ви беше бурна, беше ви трудно да го приемете, защото породи дълбоко противоречие с онези богове, които си представяхте в сърцата си. Не е ли така? (Да.) И така, когато казвам някои неща, които досега не сте чували, отначало не можете да ги приемете, сякаш не разбирате какво говоря. Това доказва, че сте твърде малки на ръст, до такава степен, че дори не можете да разберете Божиите слова или да се съизмервате с тях. Ще са ви нужни още доста години преживяване, докато успеете да разберете.

Откъс 91

Оценката на Бог за Йов е записана в Стария завет: „Няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото“ (Йов 1:8). В последните дни Бог не само засвидетелства факта, че Петър наистина Го е обичал, но и факта, че Йов е бил човек с истинска вяра в Него, и Бог изисква Неговите избраници да имат вяра поне колкото тази на Йов, ако ще Го следват докрай. Във вашите фантазии и според ограничения брой текстове, които разбирате, какъв човек е бил Йов? Дали е бил добър човек? (Да.) Как най-вече се е проявявало това? На първо място той беше човек, който се бои от Бог, и никога не вършеше зло. Това е основното

проявление и белег на добрия човек. Нещо повече, той имаше принципи за своите постъпки и за това как да се отнася към децата и семейството си. Не се опитваше да прикрие грешките на децата си, а се молеше на Бог и Му повери децата си, което показа на хората, че отношението му към децата е напълно правилно и в съответствие с Божиите намерения. Как би изглеждало според вас като деца да имате такъв баща? Това нямаше ли да ви накара да се чувствате щастливи? Но какви бяха приятелите на Йов? Когато Йов бе изправен пред изпитания и мъки, как се отнасяха приятелите му към него? Никой от тях не го разбираше и дори го съдеше: „Ти оскърби Бог и Той те прокле. Виж докъде те докара твоята вяра в Бог. Колко жалко!“. Дори жената на Йов каза: „Още ли държиш правдивостта си? Похули Бога и умри“ (Йов 2:9). Така се отнесоха към Йов приятелите и жена му през това време на изключително страдание, което му причини голяма болка и вреда. Вярно е обаче, че много малко хора разбираха Йов. Когато четем историята на Йов днес, чувстваме, че всъщност хората като Йов са най-надеждни и заслужаващи доверие и че такива хора са наистина добри хора. Те никога няма да те измамят или да ти навредят и винаги ще се придържат към принципите в отношението си към теб. Ако си правилен човек, те никога няма да те заклеймят или да кажат лоши неща за теб, само защото си направил едно лошо нещо или другите говорят зле за теб. Те няма да вървят срещу фактите и да говорят изкривено, за да обвиняват хората лъжливо. Няма да позволят на чувствата или предпочитанията си да ръководят това, което говорят. С течение на времето ще разбереш: „Ето това е добър човек. Когато се сблъскаме с трудности, ние изоставяме дълга си, но добрият човек никога няма да се отрече от Божието име, независимо пред колко големи изпитания и мъки е изправен. Не е изненадващо, че Бог обича такива хора. Ако имам такъв човек до себе си, без значение какви болести или мъки ме сполетяват, той ще продължава да ми помага, да ме подкрепя, да се грижи за мен и да ме търпи, точно както преди. Такъв човек е чудесен човек. Дори и понякога да ми лази по нервите или да не се разбираме винаги, предпочитам той да е до мен пред тези сатани и дяволи!“. Обикновено сатаните и дяволите привидно казват: „Ти си страхотен, аз те обичам и толкова много ме е грижа за теб“, но щом се сблъскаш с трудности, те те пренебрегват и тогава осъзнаваш какво представлява добрият човек и какво представлява надеждният човек. Само тези, които заслужават доверие,

които се боят от Бог и отбягват злото, са истински добри хора, а добрите хора са безценни. Би било прекрасно, ако до себе си имаше няколко човека като Йов — но нямаш нито един! На този етап ще си разбрал колко рядко се срещат добри хора. Всеки се нуждае от такъв добър човек. Всеки харесва праведни и доброжелателни хора, хора с мили сърца, които живеят според принципите, които имат чувство за справедливост, които се боят от Бог и отбягват злото, хора, които заслужават доверие.

Когато те сполетят мъки и болести, когато сърцето ти страда най-много, от какъв човек се нуждаеш до себе си? Дали от някого, който говори лъжливи и захаросани думи? Или от човек, който те съди, осъжда и критикува? (Не.) Така че от какъв човек се нуждаеш най-много? Нуждаеш се от човек, който да ти съчувства в трудностите, през които преминаваш, който да те утешава и да те изслушва, когато говориш за болката в сърцето си, и да ти помогне да се измъкнеш от негативността, слабостта и страданието ти. Този човек може да ти помогне — той няма да ти се присмива или да те подритва, когато си паднал, и няма да се преструва, че не вижда твоите трудности. Тоест, ако се нуждаеш от утеха и се сблъскваш с трудности, слабост и лични проблеми, можеш да ги споделиш с него и той няма да ги разгласява зад гърба ти, да ти се присмива и да ти се подиграва, или да обърка твоите лични работи. Този човек ще подходи по правилния начин към твоите трудности, слабост, негативност и към слабите страни в човешката ти природа. Подхождането към тези неща по правилния начин не отговаря ли на принципите? Не са ли това проявленията на добрия човек? Такъв човек ще те разбере, ще те изтърпи и ще се погрижи за теб. Той ще те подкрепи, ще ти предостави ресурс и ще ти помогне да се измъкнеш от болката и слабостта си. Той ти помага много. Такъв човек е изключително ценен. Това е добър човек! Ако някой те пренебрегва и дори ти се присмива и подиграва, когато види, че имаш проблем, а ти искаш да му споделиш нещо, се спираш и си казваш: „Не мога да му разкажа. Ако го направя, може да има сериозни последствия за мен. Той може да разказва зад гърба ми за личните ми неща. Тогава всички ще ми се присмиват и не се знае какви истории ще измисли, за да ме наклевети“. Би ли се осмелил да говориш с такъв човек? Нямаш представа на какви неща е способен. Може не само да не ти помогне или да не те подкрепи, но и да обърка личните ти работи, да те мами и да те нарани. Би ли се осмелил да му се довериш? На този етап

ще си разбрал колко важни и ценни са добрите хора. Също така си разбрал, че най-ценно е да бъдеш добър човек преди всичко. Дори и родителите ти може да не разбират напълно трудностите и нуждите ти, когато страдаш и те боли, и няма да могат да те утешат. Има деца, които работят тежък труд извън дома, и особено жени, които трябва да се подмазват на шефовете си и дори да продават телата си за малко пари, а родителите им не се интересуват колко им е тежко да работят извън дома или колко им е трудно да изкарват пари. Те дори се оплакват, ако децата им не носят много пари вкъщи и ги сравняват с другите. Как се чувстват децата им от това? (Тъжни, обезсърчени.) Техните сърца са покрусени. Те чувстват, че светът е едно мрачно място, където дори техните родители са такива, и се чудят как ще продължат да живеят. Затова трябва да бъдеш добър човек. Всеки се нуждае от добър човек. А как се появяват добрите хора? Дали просто падат от небето? Или изникват от земята? Дали еволюират от някое животно? Дали са продукт на обучение в елитните училища? Или са продукт на аскетичното религиозно образование? Не, нито едно от изброените не е вярно. Всички те са абсолютно невъзможни. Човек може да стане добър, само когато следва Бог, практикува истината и приема Божието спасение. Добрите хора не се появяват от внезапно преобразяване на покварени хора — хората трябва да вярват в Бог и да приемат Неговото спасение. Те трябва да се стремят към истината, да получат делото на Светия Дух и да бъдат доведени до съвършенство, за да станат добри хора. Всеки се нуждае от добър човек до себе си като приятел и довереник. Кажи ми, дали Бог също се нуждае от тях? (Да.) Бог се нуждае от добри хора, както и хората се нуждаят от добри хора. Как ще ти се отрази разбирането на този въпрос? Ти трябва да имаш тази решителност и това желание да се стараеш да станеш добър човек. Ако си кажеш: „Да бъда добър човек е трудно и изтощително, но аз трябва да съм решен да се старая да стана добър човек. Хората отчаяно се нуждаят от добри хора и аз също се нуждая от добри хора. Затова аз първо ще стана добър човек и ще помагам и подкрепям другите хора, като полагам усилия да помагам на Бог да придобие още добри хора“, това е правилно. Ако всеки се старае да бъде добър човек, тогава има надежда за човечеството. Може да си кажеш: „Човечеството е толкова покварено и зло. Няма смисъл, ако само няколко вярващи във Бог са добри хора. Те ще продължават да бъдат разигравани, защото има много зли хора“. Глупаво

е да се каже това. Ти вярваш в Бог, за да постигнеш спасение. Ако ти станеш добър и праведен човек, Бог ще те благослови. Независимо колко зли и покварени са хората, Бог има начини да се справи с тях. Хората не трябва да се притесняват за това. Ти трябва да се съсредоточиш само върху стремежа към истината и постигането на Божието спасение. Това е в съгласие с Неговите намерения. Само осем човека са били спасени, когато Ной е построил ковчега. Всички, които не са вярвали на Божиите слова и не са вървели по правилния път, накрая са били унищожени от Божия потоп. Това е признат факт. Защо не можеш да признаеш Божието всемогъщество? Защо не може да признаеш, че Бог е праведен Бог? Когато Бог завърши Своето дело, независимо колко хора постигнат спасение, тази ера трябва да приключи. Големите катаклизми трябва да настъпят и Бог ще разреши всички тези проблеми. Ти се стремиш към истината и ставаш праведен човек заради себе си — това е от полза както за теб, така и за другите. Някои хора казват: „Добрите не получават това, което заслужават“, но това е неправилно. Тези, които се стремят към истината, в крайна сметка ще имат място в Небесното царство и няма значение колко благоденстват злите на Земята, те в крайна сметка ще бъдат унищожени и хвърлени в ада. Така и добрите, и лошите получават това, което заслужават, нали? Какво се казва в Библията? „У Мен е наградата, която давам, да отплатя на всеки според каквито са делата му“ (Откровение 22:12).

Нещата, които Йов е направил, записани в Книгата на Йов, всъщност заемат много малко място, те са много простички и не са много. Но ти трябва да можеш да намериш подсказки в действията на Йов и да откриеш неговите принципи и път на практикуване, за да станеш добър човек. Първо, какъв е принципът на Йов по отношение на децата и близките му? Да не зависи от обичта си, а да се придържа към принципите. Той нямаше да съгреши против Бог, заради нещата, които се случват. Това е първият критерий за богобоязливост и отбягване на злото — той започва с отношението към членовете на семейството. Второ, отношението към собствеността му. Йов знаеше, че макар притежанията му да бяха просто външни неща, те идваха от Бог, бяха дарени от Бог и бяха Божията благословия, както и че трябва внимателно и правилно да ги управлява и да се грижи за тях. Правилната грижа за притежанията не означава човек да им се отдава, нито означава човек да живее за тези неща. По-скоро хората

трябва да благодарят на Бог за тях, да виждат в тях устроеното от Божията ръка и Неговото върховенство и чрез тези неща да постигнат познание за Бог и покорство към Него. Да могат да опознаят Бог и да се покорят на Неговото върховенство — това е най-важният критерий за добър човек. Ако можеш да се придържаш към принципи, когато се справяш с другите, но не си способен да се покориш пред Бог, тогава ти наистина ли си добър човек? Не, не си! Още повече в своето отношение към Божието върховенство и подредби, Йов е съумял да се покори на цялото Божие върховенство и подредби. Божиите подредби включват Неговото отнемане и Неговите изпитания. Понякога Бог лишава хората, понякога Той ги подлага на изпитание. Какво включват Неговите изпитания? Понякога може да направи така, че да се разболееш или да причини някои неприятни обстоятелства, които се случват в твоето семейство, или може да направи така, че в процеса на изпълнение на твоя дълг да се сблъскаш с трудности и Божието кастрене, укори, дисциплиниране, съдене и наказание. Всичко това са Божии подредби. Как трябва да подходиш към тях? Ако не можеш да им се покориш и постоянно искаш да избягаш от тях, тогава не преживяваш Божието дело. В допълнение, хората трябва да притежават отдаденост и да бъдат отдадени в начина, по който подхождат към дълга си. Какво означава „да бъдат отдадени“ в този случай? Означава да принесат всичките си способности и притежания. Това е да бъдат отдадени! Това е критерият за добър човек. Ако сега сред вас има само един човек като Йов — няма нужда от повече, само един — тогава сред вас ще има стълб. Когато нещо ви сполети, той ще ви служи като пример по всяко време. Вие само трябва да правите това, което прави той, и с времето ще се промените. Ще продължавате да се подобрявате — от своите мисли към своите действия, от търсенето на истината към практикуването ѝ. Вашето състояние ще се изправи, движейки се в положителна посока, и ще ви накара да поемете по правилния път на вяра в Бог. След като преживявате така Божието дело в продължение на няколко години, вие също ще сте способни да се боите от Бог и да отбягвате злото като Йов и да станете съвършени хора.

Откъс 92

Вие живеете в тази последна епоха. Животът на мнозинството от вашите семейства е по-благополучен от преди и се радвате на материално

изобилие във всички сфери на живота си. Какви чувства изпитвате вие? Изпитвате само онова леко усещане за щастие в плътта, но каква е разликата между него и щастието в сърцето? Всички вие имате някакъв житейски опит и сте прозрели някои неща, стремежът ви към вяра в Бог е по-практичен от преди, всички усещате, че търсенето на плътски наслади е безсъдържателно, и всички сте готови да се устремите към истината — всички ли имате такова преживяване? Може ли плътската наслада на хората, породена от различни материални неща, да им донесе духовна утеха? Какво могат да донесат на хората чувството за превъзходство в живота и изобилният материален живот? Те могат само да покварят хората и да ги подтикнат да загубят посоката си. Така хората лесно ще загубят разума си, няма да могат да различават доброто от лошото, ще станат неразумни и постепенно ще загубят човешката си природа; все повече ще се отдават на удобства и все повече няма да знаят мястото си във вселената. Някои хора дори ще загубят способността да се грижат за себе си. Те ще са напълно неспособни да живеят самостоятелно, няма да могат да изкарват сами прехраната си и ще станат зависими от родителите си. Освен това ще стават все по-ненаситни и безсрамни. В крайна сметка превъзходните условия на живот и богатият материален живот носят на хората само поквара, като ги карат да обичат безделието и да презират труда, да стават ненаситно алчни и да нямат чувство за срам. Те не носят абсолютно никаква полза за хората. Що се отнася до плътта, колкото по-добре се грижиш за нея, толкова по-ненаситна ще бъде тя. Тя е пригодена да понася известно страдание. Хората, които търпят известни страдания, ще вървят по правилния път и ще се занимават с правилната работа. Ако плътта не понася страдания, отдава се на удобства и расте в удобното си гнездо, тогава хората няма да постигнат нищо и няма как да получат истината. Ако се случат природни бедствия и причинени от човека катастрофи, хората ще бъдат лишени от разума си и ще действат неблагоразумно. С течение на времето те само ще стават все по-покварени. Има ли много такива примери? Можеш да видиш, че в невярващия свят има много певци и филмови звезди, които са били готови да изтърпят трудности и са се посветили на работата си, преди да станат известни. Но след като се сдобият със слава и започнат да печелят много пари, те не поемат по правилния път. Някои от тях взимат наркотици, други се самоубиват и животът им се съкращава. На какво се

дължи това? Техните материални удоволствия са твърде прекомерни, чувстват се твърде комфортно и не знаят как да получат по-голяма наслада или по-голямо вълнение. Някои от тях посягат към наркотиците в търсене на по-голямо вълнение и удоволствие и с течение на времето не могат да се откажат от тях. Някои умират от прекомерна употреба на наркотици, а други, като не знаят как да се освободят от тази зависимост, накрая просто се самоубиват. Има толкова много подобни примери. Независимо колко добре се храниш, обличаш и живееш, колко много се забавляваш или колко комфортен е животът ти, и независимо колко напълно са задоволени желанията ти, в крайна сметка това е празнота, която се натрупва, и резултатът е разруха. Истинско щастие ли е щастието, което невярващите преследват? Всъщност това не е щастие. Това са човешки фантазии, това е форма на поквара, това е път, по който хората стават покварени. Така нареченото щастие, което хората преследват, е фалшиво. Всъщност това е страдание. Това не е целта, която хората трябва да преследват, нито пък в нея се крие ценността на живота. Някои от начините и методите, чрез които Сатана покварява хората, са да ги кара да превърнат в своя цел задоволяването на плътта и отдаването на похотта. По този начин Сатана прави хората безчувствени, подмамва ги и ги покварява, като ги кара да се чувстват така, сякаш това е щастието, и ги кара да преследват тази цел. Хората вярват, че като получат тези неща, получават щастие, затова правят всичко възможно, за да се насочат към преследването на тази цел. После, след като я постигнат, те не изпитват щастие, а по-скоро празнота и болка. Това доказва, че този път не е правилният; това е път към смъртта. Защо хората, които вярват в Бог, не вървят по този път, както правят невярващите? Какво е щастието, което изпитват хората, вярващи в Бог? По какво се различава то от това, към което се стремят невярващите? След като повярват в Бог, повечето хора не се стремят към голямо богатство. Те не се стремят към земно благополучие, към успехи в кариерата или към това да станат знаменитости. Вместо това те спокойно се отдават на изпълняване на своя дълг, живеят просто и нямат много високи изисквания към качеството на живота си. Някои хора дори се чувстват удовлетворени само от това, че имат храна за ядене и дрехи за носене. Защо в свят, изпълнен с толкова мрак и зло, те все още са способни да изберат този вид път? Можеш ли да кажеш, че на всички братя и сестри, които вярват в Бог, им липсва способността да

печелят много пари? Категорично не. Това е така, защото след като тези хораса повярвали в Бог, те повече или по-малко вече усещат дълбоко в сърцата си, че следването на Бог е най-голямото щастие, и това щастие не може да бъде заменено от нито едно материално нещо в света. Някои хора дори са опитвали; в продължение на няколко години са се сблъсквали с трудностите в света и са разбрали, че това е уморително и трудно. Въпреки че са спечелили някакви пари и са изпитали плътски удоволствия, те са живели без достойнство, а животът им е ставал все по-празен и горчив. Чувствали са, че е по-добре да умрат, отколкото да живеят по този начин. Тия хора вече са получили прозрение по тези въпроси. Те вярват в Бог не просто защото нямат друга възможност, а по-скоро са почувствали истински, че следването на Бог и вървенето по пътя на стремежа към истината, както и отдаването и посвещаването на целия им живот на Бог, са най-големите утехи за сърцето им и са най-великите неща в целия им живот; добиването на Бог и добиването на истината е най-голямото щастие и носи в сърцата на хората най-голямо спокойствие, радост и непоколебимост. Те вече са почувствали това щастие; то не е фантазия. Може да се каже, че някои от Божиите избраници вече са преживели някои премеждия и изпитания, разбрали са истината и са видели много неща. Те са се уверили, че вярата в Бог и стремежът към истината е правилният път, че няма друг път, по който може да се върви в света, и че само Божиите слова са истината — и са се спрели на този път. Такъв човек има истинска вяра и изминалите години на страдание не са напразни. Независимо дали свидетелствата за преживявания, за които говорят, са дълбоки или повърхностни, едно е ясно: ако се опиташ да им попречиш да повярват в Бог и да ги накараш да се върнат към светския живот, те никога няма да тръгнат по този път. Дори светът да предлага примамлива купчина злато, която може да ги изкуши в дадения момент, те ще размислят: „Да получа изобилие от злато или сребро няма да ме направи толкова щастлив, колкото да отдам всичко на Бог и да изпълнявам дълга си. Ако се сдобия със златно или сребърно богатство, ще бъда доста щастлив за момента, но сърцето ми ще страда от мъка и болка, така че не мога да поема по този път, независимо от всичко. Не беше лесно да намеря Бог; ако се върна отново назад, къде ще отида, за да намеря Бог? Така трудно се открива шансът да следваш Бог! Времето не е много, а самото то е мимолетно — това наистина е рядка

възможност!“. Те са видели Божието явяване и дело и като се хващат за Бог, те сякаш се улавят за спасителна сламка. Кажете Ми, какво чувства давещият се, когато се хване за спасителния пояс? (Чувства, че има надежда за оцеляване, затова го стиска здраво и не го пуска повече.) Точно така се чувстват. Когато се хващат за спасителния пояс, какво биха си помислили? „Вече не трябва да умирам, най-накрая има надежда за оцеляване! Когато смъртта наближава, докато има и частица надежда да остана жив, не мога да се пусна, дори ако трябва да използвам всичките си сили. Независимо колко е трудно или болезнено, не мога да го оставя да ми се изплъзне. Дори да съм достигнал до последния си дъх, трябва да се държа за този спасителен пояс“. Когато някой усеща, че има надежда да остане жив, не се ли чувства щастлив? Сега, когато мълчаливо размишлявате, съзерцавате, молите се или се занимавате с духовна практика и осъзнавате колко много сте получили от следването на Бог, в сърцата ви не се ли поражда това чувство на щастие? Изкажете истинските си чувства. (Ако не следвахме Христос, отдавна щяхме да сме изпаднали в бедствие, а последиците от това щяха да са невъобразими. Сега, като ядем и пием Божиите слова и изпълняваме дълга си, сме разбрали много истини. Придобили сме истинска вяра и можем да се боим от Бог и в сърцата си; научили сме се да се покоряваме на Бог. Спечелили сме толкова много и сме много благодарни за Божието напътствие.) Точно така. Вие сте спечелили толкова много от следването на Бог и изпълняването на дълга си. Ето какво е донесъл Бог на човека. Трябва да сте истински благодарни на Бог и да Го възхвалявате.

Когато хората с истинска вяра в Бог се сблъскат с проблеми, те са способни да търсят истината и след известни преживявания ще могат да получат някои истини. Щастието, което носят тези истини, е достатъчно, за да замени удоволствията, които носят материалните неща и удобствата. Що се отнася до тези неща, колкото повече придобиваш от тях, толкова по-неудовлетворен се чувстваш и толкова по-неспособен си да разпознаваш доброто от лошото. Но колкото по-задълбочено хората разбират истината и колкото повече получават от нея, толкова по-добре разбират, че трябва да благодарят на Бог и да бъдат признателни, толкова повече жадуват в сърцата си да обичат Бог и са по-способни да се покоряват на Бог и да се боят от Него. Това е истинското щастие. Какво носи на хората стремежът към материални удоволствия? Празнота и поквара; може само да накара

стремежа и желанието им за материални неща да нарастват. За хората е трудно да отхвърлят изкушението за обществено положение, слава и придобивки. Тогава как хората, които вярват в Бог, могат да се откажат от тези материални удоволствия? Дали това се постига чрез ежедневна молитва и самоограничение? (Не, а чрез прозрение през тези неща.) Как човек да прозре през тях? (От една страна, чрез разобличаването на Божиите слова, а от друга, чрез собствените си житейски преживявания и осъзнавания и бавното разбиране на някои истини човек може да стигне до прозрение.) Ти разбираш истината, така че можеш да се откажеш от тези неща, а това показва, че си приел истината. Дълбоко в себе си ти си приел Божието слово — това, което Той е казал на човека и което изисква от него — и то е станало твоя реалност. Тази реалност ли е твоят живот? Тя вече е станала твой живот. Като изпълняваш дълга си, без да го осъзнаваш, ти си получил истината като твой живот. Възможно е все още да нямаш никакво усещане за това, да си мислиш, че собственият ти ръст изглежда съвсем дребен и че има много неща, които не разбираш — но ти имаш богобоязливо сърце и това показва, че Божият живот вече е вработен в теб. Растежът в живота е естествен; той не изисква от теб да се чувстваш по определен начин. Дори и да не можеш да го изразиш с ясни думи, всъщност ти си постигнал напредък и си се променил. Следователно едновременно с приемането на Божия живот истина твоето сърце несъзнателно се е приближавало към Бог и през цялото време Бог те е проучвал внимателно и е наблюдавал сърцето ти. Помисли сега внимателно — този процес не е ли доста щастлив? Той е изключително щастлив! Вие сте такива късметлии, че живеете в последните дни, че имате привилегията да приемете Божието дело в последните дни, да следвате Бог и да изпълнявате своя дълг. Божиите слова са директно вработени във вас, което ви позволява да получите истината като живот. С живота на Божиите слова като реалност и с живота на истината като реалност, не е ли човешкото съществуване наистина ценно? Нима не е станало благородно, без дори да го осъзнавате? Нима да си жив не е започнало постепенно да става все по-достойно? Едва в този момент хората усещат, че са спечелили толкова много, като са повярвали в Бог. Разбирането на някои истини може да доведе до такава промяна в хората; преди те не са прозрели това, но сега ясно виждат всичко. Оказва се, че истината на Божиите слова вече се е превърнала в техен вътрешен

живот. Истината се е вкоренила в сърцето и разцъфтява, за да даде плод — това е животът; това е плодът, роден от разбирането на истината, и той не може да бъде заменен с нищо. Когато по-късно преживеете някакво дисциплиниране, укор, съд и наказание и сте в състояние да ги приемете и да им се подчините, тогава, след като разберете много истини, без да осъзнавате, ще започнете да познавате Бог и животът ви все повече ще напредва. Не е ли това постепенно израстване? Не очаквате ли и вие този ден с нетърпение? (Да.) Тогава трябва да се стремите към истината.

Откъс 93

На какво разчитат онези, които не разбират истината, когато правят нещо? Разчитат на човешки методи, човешки интелект и на малко човешка хитрост. Когато с тяхна помощ нещата бъдат направени и завършени, хората стават арогантни. Чувстват, че имат капитал и могат да се хвалят и да парадират със старшинството си. Това се нарича липса на разум. Фактически те не знаят дали това, което са направили, е в съответствие с Божиите намерения, или не. Не разбират, нямат прозрение. Така че, когато нещо им се случи, такива хора са склонни да търсят под вола теле. Когато при изпълнението на дълга си правят грешки и ги кастрят, те търсят външни причини, като обвиняват това или онова. Обвиняват лошите обстоятелства, обвиняват себе си, задето не са обмислили нещата в онзи момент. Търсят само външни причини; не признават, че не разбират истината или че не са схванали истините принципи. Сърцата им са негативни и изпълнени с погрешно разбиране на Бог и те смятат, че Бог ги е разкрил. Наистина ли е така? При изпълнението на дълга си те разкриват покварения си нрав. Вършат нещата без никакви принципи и без никакво отношение към истината. Колко са жалки. Такива хора изпълняват дълга си без покорство; не може да се каже, че имат отдаденост или посвещаване, а още по-малко, че се боят от Бог и отбягват злото. Те непрекъснато разчитат на човешки методи, за да свършат нещо, и действат и полагат усилия само външно, ала в крайна сметка пак не съумяват да разберат истината. Има ли промени в живота нрав на тези хора? Нормални ли са техните взаимоотношения с Бог? Има ли някакво подобрение в тяхното покорство към Бог и боязън от Него? (Не.) В живота им няма никакво подобрение. Няма промяна в покварения им нрав. Само стават по-хитри и подли, като използват по-измамни средства и дори

стават по-арогантни. Независимо пред какво се изправят, те продължават да живеят според философията на Сатана, като непрекъснато обобщават своите преживявания и научените уроци, отбелязват къде са паднали и са се провалили и какви уроци следва да научат, за да избегнат повторни падания и провали. Винаги обобщават своите преживявания и уроци по този начин, без изобщо да търсят истината. Може ли човек да се отърве от покварения си нрав, докато живее според философията на Сатана? Може ли да постигне спасение, ако не може да се отърве от покварения си нрав? Неуспехът да се разберат тези неща е опасен, няма начин да се стъпи на правилния път на вярата в Бог. Може ли човек да постигне истината, след като толкова много години е вярвал в Бог по този объркан начин? Могат ли съвестта и разумът му да стават все по-нормални? Може ли да изживее нормална човешка природа? (Не.) Обобщаването на преживяванията и уроците по този начин и промяната на собственото поведение може да намали грешките, ала дали се брои за практикуване на истината? (Не.) Може ли такъв човек да навлезе в истината реалност? (Не.) Има ли такъв човек място за Бог в сърцето си? (Не.) Онези, които действат, без да се съобразяват с истината или с Бог, са неверници, които са неспособни да постигнат Божието спасение! Можете ли да разпознавате такива хора?

Когато някой прави нещо — било да изпълнява своя дълг или да се грижи за личните си дела, обърнете внимание в какво се е фокусирал. Ако се е съсредоточил върху философии за светските отношения, това показва, че не обича истината и не се стреми към нея. Ако независимо какво му се случва, човек се стреми към истината, ако в размишленията си винаги се насочва към истината с мисълта: „Дали като сторя това, ще бъде в съгласие с Божиите намерения? Какви са Божиите изисквания? Дали ако го сторя, ще съгреша спрямо Бог? Дали това ще накърни Неговия нрав? Дали ще нарани Бог? Дали Бог ще го възненавиди? Има ли смисъл да го правя? Дали това ще смути или прекъсне църковната работа? Ще увреди ли интересите на Божия дом? Ще посрами ли Божието име? Дали това е практикуване на истината? Дали е злодеяние? Какво би помислил Бог за това?“, ако винаги разсъждава над тези въпроси, какво показва това? (Показва, че човекът търси истината и се стреми към нея.) Правилно. Това показва, че човекът търси истината и че Бог е в сърцето му. Как онези, които не носят Бог в сърцата си, се справят с това, което им се случва? (Те се водят от собствения

си интелект и дарби, които нямат нищо общо с Бог, и техните действия са подчертано смесени със собствените им намерения.) Те не само набъркват собствените си намерения, но и когато се водят от тях, изобщо не изследват или не се самоанализират. Не отстъпват изобщо и упорито настояват на своето. Правят нещата както им изнася, не се молят на Бог и не търсят истината. Нямат нищо общо с Бог. Не е ли лесно за такива хора да сгрешат и да накърнят Божия нрав? Това не е ли невероятно опасно? Какви черти демонстрират във всекидневния си живот хората, които не се стремят към истината, що се отнася до собствените им постъпки и справяне с нещата, както и до нрава, който разкриват? (Те действат прибързано и без задръжки, гледат другите отвисоко и те са особено арогантни и разпуснати и взимат еднолични решения.) Основното е следното: те са надменни, самонадеяни, безразсъдно прибързани, разпуснати и несдържани; действат неразумно, правят нещата както им скимне и винаги са буйни и пакостливи. Ако не ги кастрят, си показват зъбите. Когато ги кастрят, те стават негативни, съпротивляващи се, предизвикателни и бунтовни и демоничната им природа бива напълно разобличена. Когато не правят или не казват нищо, онези, които не се стремят към истината, изглеждат като обикновени хора. Ала веднага щом започнат да правят нещо, се проявява техният покварен нрав — варварски и зверски. Как Божиите слова описват такива хора? („Това, което се разкрива у вас, не е пакостливостта на децата, които са се отклонили от родителите си, а изблик на скотското у животните, които са извън обсега на камшиците на господарите си“ (Словото, Т.1 – Явяването и делото на Бог. Какво е твоето разбиране за Бог?).) Нравът, който такива хора разкриват, може да се опише като зверски и те са лишени от нормална човешка природа. Ако в една тълпа има такива хора, ще успеете ли да ги различите от другите? (Донякъде.) Онези, които търсят истината, и онези, които не я търсят, са напълно различни в държането си и това, което разкриват. Онези, които не търсят истината, демонстрират ясно липса на разум и липса на съвест и действат без оглед на принципите на истината. Те действат безразсъдно и своеволно и са дръзки до немай къде. Онези, които не се стремят към истината, са хем жалки, хем отвратителни. Излагат се и са напълно безполезни за другите. Няма ли Бог да се отврати от тях, ако са безполезни за другите? (Да.) Те самите съзнават ли това? (Не.) Защо казвам, че са жалки? Защото са такива и въпреки това дори не го съзнават. Те нямат

никакво човешко подобие, но въпреки това си мислят, че са чудесни, и дръзват да действат с безразсъдство. Това не е ли просто жалко? Главното при разпознаването на хората е да се разпознае дали те практикуват, търсят и приемат истината, или не. По този начин ги разпознавате точно и виждате ясно всички категории хора.

Вие от хората, които се стремят към истината, ли сте? (По-рано не се стремяхме, но сега се стремим към нея.) Дали през последните няколко години, когато не сте се стремили към истината, сте демонстрирали поведението, което току-що описах? (Да.) Когато демонстрирахте такова поведение, не ви ли болеше сърцето, че живеете в такова състояние? (Да, страдахме, но не го осъзнавахме.) Колко жалко е да не го осъзнаваш! Най-жалкото и печално нещо е човек да не разбира истината и да не притежава истината реалност. Колко е жалко да се придържаш към тези истини, често да слушаш проповеди и въпреки това да не придобиваш нищо, а да продължаваш да живееш в примките на Сатана, да действаш и говориш нерационално, очевидно лишен от човешка природа! Така че стремежът към истината е от върховно значение! Сега осъзнавате това, нали? (Да, осъзнаваме го.) Добре е, че го осъзнавате. Тревожно е, когато хората са апатични и тъпи и не са способни да го осъзнаят. Ако човек не се стреми към истината и не я съзнава, това не е чак толкова голям проблем. Най-обезпокоително е, когато човек го съзнава, но въпреки това не се стреми към истината и изобщо не се разкайва. Това е умишлено прегрешение. Онези, които съзнателно престъпват и абсолютно отказват да приемат истината, в сърцата си са непреклонни и злобни и изпитват неприязън към истината. Могат ли непреклонните да се боят от Бог? Ако не се боят от Бог, могат ли да постигнат съответствие с Бог? (Не.) Как се отнасят към Бог онези с непреклонните сърца? Те са съпротивляващи се и непокорни и не се разкайват, и ни най-малко не признават, че Бог е истината. Те не приемат истината и докрай се противопоставят на Бог! Как свършват такива хора? (Те ще бъдат наказани от Бог и унищожени.) Бог не спасява тези хора. Били ли са 250-те споменати в Библията водачи хора непреклонни и бунтовни? Какво е станало с тях накрая? (Били са погълнати от земята.) Това е изходът. Независимо колко дълго някой вярва в Бог, ако той не знае колко важно е да се стреми към истината, ако не разбира отвратителността и последиците от това да изпитва неприязън към истината, какъв ще бъде неговият изход? Той

със сигурност ще бъде отстранен. Вярващите отскоро са глупави и невежи, те още не знаят как да изпълняват правилните задачи или кой е правилният път, по който да вървят. Това е жалката страна на хората. Ако от няколко години вярваш в Бог и можеш да изпълняваш дълга си, ала не се стремиш към истината, това е просто полагане на труд. Ако можеш отдадено да изпълняваш дълга си, с готовност да полагаш труд, да не вършиш зло и да не причиняваш прекъсвания или смущения, тогава дори ако още не си се устремил към истината, тъй като можеш да изпълняваш дълга си отдадено, Бог не ще те осъди. Ала ако човек разбира част от истината и осъзнава важността да се стреми към истината, но въпреки това не се стреми към нея, няма да му е лесно да се спаси. В най-добрия случай може да остане като предан полагащ труд. Колкото до онези, които не желаят да полагат труд, състезават се за власт и придобивки и смущават църковния живот и работа, изходът им е предопределен. Те вече са изпаднали в бедствие и очакват смъртта. Трябва да се подготвят за това, което ще дойде!

Откъс 94

Някои от хората, които току-що са повярвали в Бог, често са негативни и слаби. Това е така, защото не разбират истината, духовният им ръст е твърде малък и не разбират различните истини, свързани с вярата в Бог. Затова смятат, че са с лоши заложби, че не могат да се справят и че срещат много трудности, а това поражда негативизъм и дори ги кара да вдигнат бялото знаме и да решат да се предадат, да спрат да се стремят към истината. Сами се отстраняват. Мислят си: „Така и така Бог няма да ме одобри за вярата ми в Него. Той също не ме харесва. А и нямам много време да ходя на събирания. Семейният ми живот е труден и трябва да печеля пари“ и т.н. Всички тези неща се превръщат в причини, поради които не могат да посещават събирания. Ако не разбереш бързо какво се случва, вероятно ще отсъдиш, че не обичат истината и че не са хора, които вярват истински в Бог, или ще отсъдиш, че ламтят за удобствата на плътта, стремят се към света и не са способни да се избавят от светските неща, и поради това ще ги изоставиш. Съответства ли това на истините принципи? Дали тези причини наистина отразяват тяхната природа същност? В действителност те стават негативни именно заради трудностите и обвързаностите си. Ако успееш да разрешиш тези проблеми, те няма да са толкова негативни и ще

са способни да следват Бог. Нуждаят се от подкрепата на хората, когато са слаби и негативни. Ако им помогнеш, ще са способни да се изправят на крака. Но ако ги пренебрегнеш, лесно ще се предадат заради негативните настроения. Зависи от това дали хората, които вършат работа в църквата, изпитват любов и дали носят това бреме. Това, че някои хора не посещават често събиранията, не означава, че не вярват истински в Бог, не е равносилно на неприязън към истината, не означава, че ламтят за плътски удоволствия и че не са способни да загърбят семействата и работата си, камо ли че са прекалено емоционални или сребролюбиви. Просто по тези въпроси духовният ръст и решимостта на хората са различни. Някои хора обичат истината и са способни да се стремят към нея. Те са готови да страдат, за да се отрекат от тези неща. Други имат слаба вяра и са безсилни, когато се сблъскат с реални трудности, и не могат да ги преодолеят. Ако никой не им помогне или не ги подкрепи, те ще вдигнат бялото знаме и ще се предадат. В такива моменти се нуждаят от подкрепата, грижата и помощта на останалите, освен ако не са неверници, изобщо не обичат истината и не са добри хора — в такъв случай можеш да ги пренебрегнеш. Ако са хора, които наистина вярват в Бог и не ходят често на събирания поради някои истински трудности, не трябва да ги изоставяш, а да им окажеш любяща помощ и подкрепа. А ако са добри хора, които притежават способност за възприемане и са с добри заложби, те заслужават още повече помощ и подкрепа.

Откъс 95

Не е достатъчно само да работиш усърдно, когато изпълняваш дълга си, а трябва да му отдаваш и сърцето си. Единственият начин да положиш всички усилия е като го правиш от все сърце. Ако не отдаваш сърцето си, не полагаш всички усилия. Ако влагаш само всички сили, но не и цялото си сърце, просто работиш усърдно, без да отдаваш сърцето си. Този начин на изпълнение на дълга не е приемлив за Бог. При изпълняването на дълга си винаги трябва да правиш всичко възможно да удовлетвориш Бог с цялото си сърце, сила и ум. Правилно ли се отнасяш, ако отдаваш само половината от силите си, а си спестиш другата половина с мисълта: „Не искам да се преуморявам, кой ще ме храни, когато се изтощя“? (Не.) Ще понесеш ли загуба, ако изпълняваш дълга си с такава нагласа? (Да.)

Каква е загубата? (Бог ще ме ненавижда и постепенно ще загубя делото на Светия Дух.) Да си лишен от делото на Светия Дух е загуба. Ако в продължение на няколко години хората вярват в Бог без делото на Светия Дух, загубата им ще бъде толкова голяма, че няма да спечелят нищо. Все едно са вярвали напразно. Много са хората, които не се стремят към истината и са отстранени след няколко години вяра. Тоест, колкото и усилия да полагаш, докато изпълняваш дълга си, ако не му отдаваш сърцето си, няма да си способен да придобиеш истината. Това загуба ли е? Осъзнавате ли, че това е загуба? Ако действително разбираш истината, можеш да видиш, че тази загуба е твърде голяма. Някои от хората, които вярват в Бог от пет или десет години, са придобили истината реалност, а други продължават да проповядват думи и доктрини. Голяма ли е разликата? (Да.) Как го постигат хората, които са придобили истината реалност? Като преживяват. От Бог ли е дадено? (Да.) Какво се случва с хората, които не са придобили истината реалност и продължават да проповядват думи и доктрини? Те вярват в Бог в продължение на много години, но въпреки това не придобиват истината, защото не се стремят към нея и в изпълнението на дълга си влагат само сила, но не му отдават сърцето си. Благословение или беда е да вярваш в Бог, но да не придобиеш истината? (Това е беда.) Защо е беда? Можете ли да прозрете това? Голям или малък проблем е да не придобиете истината? (Голям проблем е.) С какво е свързан този голям проблем? Това има ли нещо общо със спасението? (Има.) Какво означава по цял ден да проповядваш думи и доктрини? Това поставя спасението ти под въпрос и го прави трудно постижимо. Някои хора вярват в Бог от десет години, но все още проповядват думи и доктрини. Други вярват от двадесет години, но все още не са навлезли в истината реалност и не знаят какво означава тя. В опасност ли са тези хора? Неясно ли е дали могат, или не могат да бъдат спасени? (Да, неясно е.) Според вас кой от тези, които са вярвали в продължение на еднакъв брой години, има по-голям шанс и по-голяма надежда за спасение? Дали това са хората, които проповядват думи и доктрини, или тези, които притежават истината реалност? (Тези, които притежават истината реалност.) Това е очевидно. Тогава какви хора искате да бъдете? (Хора, които притежават истината реалност.) Как може човек да има истината реалност? (Като действително практикува според Божието слово.) (Като изпълнява дълга си с цялото си сърце, сила и ум според

Божиите изисквания и като не щади усилия, за да Го удовлетвори.) Точно така. Ако правиш всичко, което Бог иска от теб, ще получиш истината. С какво е свързано това? Свързано е с изхода и крайната цел на човека. Някои хора са глупави и самодоволни и дори не осъзнават колко са загубили и какви щети са понесли. Седят си там, а устите им бълват думи и доктрини, и все още не осъзнават, че са на ръба на пропастта! Какъв е краят на хората, които не могат да бъдат спасени? Първо, те ще бъдат отстранени от Бог. И какъв е краят им, ако погледнем по-нататък? (Погибел и унищожение.) Това е техният изход и тяхната крайна цел. С това първоначално намерение ли започват хората да вярват в Бог, ако ще свършат така? (Не.) Никой не иска да свърши така. Ако не искаш такъв край, не следвай този път. Трябва да следваш пътя на стремежа към истината и едва тогава ще можеш да постигнеш спасение.

Ако хората не са способни да приемат делото от последните дни, с тях е съвсем свършено и няма да получат друг шанс. Не е както при делото в Епохата на благодатта, където, ако човек не го приемеше, независимо в коя страна беше роден, той все още можеше да чака възможността да получи Божието дело от последните дни. Краят на Божието дело от последните дни е и краят на Неговия план за управление, а какво означава този край? Означава, че Той ще определи изхода на всеки човек и че наближават изходите на всички неща, както и изходите на човечеството. Божието дело е достигнало този етап и хората ще пропуснат последния си шанс за спасение, ако нямат това видение в сърцата си, ако все са объркани и изпълняват дълга си нехайно, ако не приемат сериозно стремежа към истината и ако си мислят, че стига да вярват, ще бъдат спасени. Един ден, когато настъпят големите катаклизми и делото е напълно завършено, Бог вече няма да изпълнява делото по поенето на хората и няма да им дава истината. Знаете ли с какъв нрав Бог ще се изправи пред човечеството тогава? Гневът Му ще е голям и праведният Му нрав ще се разкрие пред цялото човечество, както никога преди. Това ще е последното голямо бедствие за човечеството. Сега е времето, когато Бог работи за спасението на хората. Той е търпелив, толерантен и чака. Какво чака? Чака Своя предначертан народ, Своите избраници, онези, които иска да спаси, да дойдат пред Него, да приемат Неговия съд и Неговото наказание и да приемат Неговото спасение. Когато ги направи пълноценни, великото Божие дело ще е завършено и Бог повече

няма да извършва делото на спасението на човечеството. Това нито е времето на Ной, нито времето на унищожението на Содом, нито времето на сътворението на света. По-скоро това е времето на края на света. Някои хора продължават да си мечтаят и не знаят до какъв етап е стигнало Божието дело на спасението. Въпреки че са получили явяването и делото на Бог, те все още не си дават зор, остават объркани и не го приемат сериозно. Щом този етап от делото приключи, изходът на даден човек ще е такъв, какъвто е, и няма да се промени. Хората са глупави и все още си мислят: „Всичко е наред, Бог ще ни даде още един шанс!“. Шансове се дават, докато трае Божието дело. Как би могло да има друг шанс, когато тази ера приключи? Това не е ли просто мечта?

Официален уебсайт
QR код

Приложение „Църквата
на Всемогъщия Бог“

Официален уебсайт
https://bg.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/bg/video
Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/bg/facebook
E-mail: contact.bg@godfootsteps.org